

Tuỳ Vũ Khan

Thiên
Lương
Mật
Phong

Mục lục

- [Chương 1: Ngoại Môn Đệ Tử](#)
- [Chương 2: Mỹ Nữ Trưởng Lão](#)
- [Chương 3: Khảo Hạch Bắt Đầu](#)
- [Chương 4: So Với Mạnh Thú Còn Hung Tàn Hơn](#)
- [Chương 5: Thanh Long Đạo Nhân](#)
- [Chương 6: Chẳng Lẽ Là Hắc?](#)
- [Chương 7: Linh Dược Săn Bắn](#)
- [Chương 8: Gặp Lại Sở Nguyệt](#)
- [Chương 9: Ta Vì Hắc Làm Chứng](#)
- [Chương 10: Quyết Nợ](#)
- [Chương 11: Tự Rước Lấy Nhục](#)
- [Chương 12: Ngoan Nhân](#)
- [Chương 13: Quỳ Xuống Cho Ta](#)
- [Chương 14: Thư Của Đại Ca](#)
- [Chương 15: Long Hồ Huỳnh Đệ](#)
- [Chương 16: Cự Tuyệt Gia Nhập](#)
- [Chương 17: Người Quen](#)
- [Chương 18: Tiếng Thét Trong Rừng](#)
- [Chương 19: Ta Là Chính Nghĩa](#)
- [Chương 20: Vạn Cốt Mộ Phần](#)
- [Chương 21: Biến Hóa](#)
- [Chương 22: Thiếu Nữ Đại Chiến Quái Vật](#)
- [Chương 23: Trong Vạn Người Không Có Một](#)
- [Chương 24: Người Dám Lấy Ta Sao?](#)
- [Chương 25: Tô Mỹ Nổi Giận](#)
- [Chương 26: Sở Phong Là Ngoan Nhân](#)
- [Chương 27: Quỷ Dị Phù Chú](#)
- [Chương 28: Thái Độ Chuyển Biến](#)
- [Chương 29: Cha Con Gặp Lại](#)

Chương 30: Yêu Nghiệt
Chương 31: Khách Không Mời Mà Đến
Chương 32: Ta Chịu Thua
Chương 33: Sở Phong Đấu Sở Tầm
Chương 34: Kinh Sợ Tứ Phương
Chương 35: Hứa Thiên Nhất
Chương 36: Ta Đến Ứng Chiến
Chương 37: Khiếp Sợ Toàn Trường
Chương 38: Dương Danh Trăm Dặm
Chương 39: Bày Ra Thực Lực
Chương 40: Ta Là Người Yêu Của Tô Mỹ
Chương 41: Đại Phiền Toái
Chương 42: Lấy Một Địch Trăm
Chương 43: Một Tôn Sát Thần
Chương 44: Đại Họa Lâm Đầu
Chương 45: Tô Nhu Bá Đạo
Chương 46: Gia Nhập Dực Minh
Chương 47: Bữa Cơm Ấm Ấp
Chương 48: Trộm Mộ
Chương 49: Giới Linh Sư
Chương 50: Năm Giữ Huyền Công
Chương 51: Giới Linh La Bàn
Chương 52: Tinh Thần Bí Kỹ
Chương 53: Phù Chú Địa Đồ
Chương 54: Khiếu Hóa Tử Diên
Chương 55: Ta Gọi Sở Phong
Chương 56: Người Dám Tới Gần, Giết
Chương 57: Ngự Không Lão Nhân
Chương 58: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 59: Chiến Đấu Kịch Liệt
Chương 60: Lôi Đình Đệ Tam Thức
Chương 61: Ngự Không Thuật

[Chương 62: Ngư Ông Đắc Lợi](#)
[Chương 63: Đại Điện Kỳ Di](#)
[Chương 64: Phần Thiên Liệt Diễm](#)
[Chương 65: Đột Phá](#)
[Chương 66: Tu Luyện Trận](#)
[Chương 67: Chỗ Dựa](#)
[Chương 68: Một Trận Hoảng Sợ](#)
[Chương 69: Lập Kỷ Lục Mới](#)
[Chương 70: Ghen](#)
[Chương 71: An Tĩnh Chút Cho Ta](#)
[Chương 72: Đánh Tư Đồ Vũ](#)
[Chương 73: Nhắc Nhớ](#)
[Chương 74: Khảo Hạch](#)
[Chương 75: Chân Chính Là Thiên Tài](#)
[Chương 76: Phế Bỏ, Thu Được](#)
[Chương 77: Cầu Xin Tha Thứ Cũng Vô Dụng](#)
[Chương 78: Thiên Phú Trắc Thí](#)
[Chương 79: Phát Hiện Kinh Người](#)
[Chương 80: Tuyệt Thế Kỳ Tài](#)
[Chương 81: Chịu Nhục](#)
[Chương 82: Ước Chiến](#)
[Chương 83: Đừng Ai Nghĩ Ưc Hiếp Ta](#)
[Chương 84: Bách Biến Cung](#)
[Chương 85: Nguy Cơ Tứ Phía](#)
[Chương 86: Thần Bí Cao Thủ](#)
[Chương 87: Sở Gia Gặp Nạn](#)
[Chương 88: Chết](#)
[Chương 89: Đến Phiên Các Người](#)
[Chương 90: Linh Vũ Chiến Nguyên Vũ](#)
[Chương 91: Thống Nhất](#)
[Chương 92: Thân Thế Sở Phong](#)
[Chương 93: Lễ Vật](#)

[Chương 94: Hà Đức Hà Năng](#)
[Chương 95: Ta Đều Trảm](#)
[Chương 96: Tử Kim Lệnh Bài](#)
[Chương 97: Đại Quân Tới](#)
[Chương 98: Lấy Thế Đè Người](#)
[Chương 99: Thường Phạt](#)
[Chương 100: Đuổi Tận Giết Tuyệt](#)
[Chương 101: Lai Giả Bất Thiện](#)
[Chương 102: Có Giúp Đỡ](#)
[Chương 103: Kết Giới Thuật](#)
[Chương 104: Khảo Nghiệm](#)
[Chương 105: Cung Gia Bối Cảnh](#)
[Chương 106: Giới Linh Không Gian](#)
[Chương 107: Cởi Bỏ Phong Ấn](#)
[Chương 108: Hai Con Quái Vật](#)
[Chương 109: Ta Thực Sự Rất Lợi Hại](#)
[Chương 110: Thông Linh Khế Ước](#)
[Chương 111: Vạn Văn Bằng](#)
[Chương 112: So Đấu Bề Ngoài](#)
[Chương 113: Đối Trá](#)
[Chương 114: Cổ Táng](#)
[Chương 115: Mộ Địa Đẳng Cấp](#)
[Chương 116: Mẹ Đẻ Tô Nhu?](#)
[Chương 117: Nơi Hung Táng](#)
[Chương 118: Vô Cùng Bảo Tàng](#)
[Chương 119: Chuyển Đi Này Không Tệ](#)
[Chương 120: Vị Hôn Phu Của Tô Mỹ](#)
[Chương 121: Chỉ Cần Một Chiêu](#)
[Chương 122: Chân Chính Thiên Tài](#)
[Chương 123: Hưởng Thụ Quá Trình](#)
[Chương 124: Đá Kê Chân](#)
[Chương 125: Quyết Đấu Đình Phong](#)

Chương 126: Hắc Kim Nhận

Chương 127: Quyết Sát Thất Thương Quyền

Chương 128: Tuyệt Thế Kỳ Tài

Chương 129: Hôn Thập Thâm Tình

Chương 130: Bí Mật Của Tô Gia

Chương 131: Đế Táng

Chương 132: Lôi Kéo, Cái Bẫy

Chương 133: Tà Hỏa Trên Thân

Chương 134: Sói Đói Vồ Thỏ Trắng

Chương 135: Tỷ Muội Ta Đều Muốn

Chương 136: Hãn Huyết Bảo Mã

Chương 137: Trời Ban Thần Thế

Chương 138: Năng Lực Đặc Thù

Chương 139: Tao Ngộ Vây Sát

Chương 140: Cùng Đường

Chương 141: Sinh Tử Một Đường

Chương 142: Bạch Hổ Sơn Trang

Chương 143: Cần Xuất Thủ Thì Liên Xuất Thủ

Chương 144: Mộ Dung Tiêu Dao

Chương 145: Thần Thức Thủ Hộ Giả

Chương 146: Thích Khách Trong Rừng

Chương 147: Đại Hiện Thân Thủ

Chương 148: Sát Phạt Quả Đoán

Chương 149: Mệnh Mạch

Chương 150: Trở Về Đình Phong

Chương 151: Người Áo Xám Thần Bí

Chương 152: Lưỡng Bại Câu Thương

Chương 153: Quan Tài Thủy Tinh

Chương 154: Di Thế Thiên Vũ Cảnh

Chương 155: Bí Mật Tuyệt Địa

Chương 156: Ra Sức Một Trào

Chương 157: Thiếu Nữ Cường Hãn

[Chương 158: Bạch Hổ Công Sát Thuật](#)
[Chương 159: Có Chút Ý Tứ](#)
[Chương 160: Thắng Bại Đã Phân](#)
[Chương 161: Tu La](#)
[Chương 162: Truyền Thừa](#)
[Chương 163: Trở Lại Thanh Long Tông](#)
[Chương 164: Đầy Ngập Lửa Giận.](#)
[Chương 165: Huyết Tấy Nội Môn](#)
[Chương 166: Người Nào Là Vu Cữu?](#)
[Chương 167: Vu Cữu Đăng Tràng](#)
[Chương 168: Trí Mệnh Nhất Kiếm](#)
[Chương 169: Người Điên](#)
[Chương 170: Ta Chơi Đùa Với Người](#)
[Chương 171: Khí Phách Sư Tôn](#)
[Chương 172: Thường Phạt Phân Minh](#)
[Chương 173: Thầy Trò Tâm Sự](#)
[Chương 174: Hỏi](#)
[Chương 175: Giới Châu](#)
[Chương 176: Trước Hôn Ước](#)
[Chương 177: Giới Linh Công Hội](#)
[Chương 178: Thất Tinh Lão Nhân](#)
[Chương 179: Sở Phong Hiển Uy.](#)
[Chương 180: Thiên Tài Đăng Tràng](#)
[Chương 181: Tu La Quỷ Tháp](#)
[Chương 182: Tuyệt Đinh Thiên Tài](#)
[Chương 183: Nữ Khúc Tùng Lâm](#)
[Chương 184: Tái Ngộ Dương Tử](#)
[Chương 185: Giã Đạp Thiên Thê](#)
[Chương 186: Thả Hổ Về Rừng](#)
[Chương 187: Đệ Tam Quan](#)
[Chương 188: Tộc Nhân Và Công Hội](#)
[Chương 189: Cuồng Ngược](#)

[Chương 190: Kết Hạ Ân Oán](#)
[Chương 191: Vô Hình Đại Trận](#)
[Chương 192: Tiễn Các Người Một Đoạn Đường](#)
[Chương 193: Đối Chiến Giới Bất Phàm](#)
[Chương 194: Bạch Hổ Công Sát Thuật](#)
[Chương 195: Kỳ Binh](#)
[Chương 196: Đẳng Đỉnh](#)
[Chương 197: Tầng Thứ Bảy](#)
[Chương 198: Đản Đản Thức Tinh](#)
[Chương 199: Thần Bí Nhân](#)
[Chương 200: Ánh Mắt Sùng Bái](#)
[Chương 201: Nhất Định Bảo Vệ Rồi](#)
[Chương 202: Phản Hồi Thanh Châu](#)
[Chương 203: Giá Lâm Hư Không Tông](#)
[Chương 204: Ngày Đại Hi](#)
[Chương 205: Đón Dâu](#)
[Chương 206: Hồi Bào Giới Linh Sư](#)
[Chương 207: Diệt Thượng Quan Gia](#)
[Chương 208: Đến Tột Cùng Là Ai](#)
[Chương 209: Cầm Thú](#)
[Chương 210: Lời Khuyên](#)
[Chương 211: Hai Chuyện Đại Sự](#)
[Chương 212: Hư Không Long Ngâm Nhận](#)
[Chương 213: Hư Không Chân Nhân](#)
[Chương 214: Tin Dữ](#)
[Chương 215: Cực Kỳ Bi Thương](#)
[Chương 216: Tu La Tràng](#)
[Chương 217: Thủ Phạm Là Ai](#)
[Chương 218: Nhân Vật Nguy Hiểm](#)
[Chương 219: Cường Giả Tề Tụ](#)
[Chương 220: Cừu Nhân Gặp Lại](#)
[Chương 221: Trúng Kế](#)

[Chương 222: Kim Giáp Lão Nhân](#)
[Chương 223: Oai Lực Bí Kỹ](#)
[Chương 224: Ngự Không Mà Đi](#)
[Chương 225: Cung Điện Trong Mây](#)
[Chương 226: Thần Bí Cao Thủ](#)
[Chương 227: Hiểm Địa](#)
[Chương 228: Độc Cô Ngạo Vân](#)
[Chương 229: Cướp Sạch Không Còn](#)
[Chương 230: Ta Là Tu La](#)
[Chương 231: Thanh Châu Độ Nhất Mỹ Nữ](#)
[Chương 232: Hại Người Chết Không Đền Mạng](#)
[Chương 233: Kinh Khủng Đại Trận](#)
[Chương 234: Ẩn Thế Cao Nhân](#)
[Chương 235: Nguyên Vũ Thất Trọng](#)
[Chương 236: Đáng Giá Trợ Giúp](#)
[Chương 237: Sở Cô Vũ Gặp Nạn](#)
[Chương 238: Lửa Giận Bùng Cháy](#)
[Chương 239: Máu Văng Đầy Đất](#)
[Chương 240: Cấm Kỵ Kết Giới Trận](#)
[Chương 241: Độ Độ Cường Đại](#)
[Chương 242: Ngày Ước Chiến](#)
[Chương 243: Thế Lực Thần Bí](#)
[Chương 244: Đúng Là Sở Phong](#)
[Chương 245: Một Năm Trước](#)
[Chương 246: Ba Quyền Oai](#)
[Chương 247: Người Tự Sát Đi](#)
[Chương 248: Sức Chiến Đấu Nghịch Thiên](#)
[Chương 249: Hoàn Toàn Áp Chế](#)
[Chương 250: Mở Mang Tầm Mắt](#)
[Chương 251: Thắng Bại Đã Phân](#)
[Chương 252: Phá Hư Quy Củ](#)
[Chương 253: Tông Chủ Đăng Tràn](#)

[Chương 254: Đại Quân Tới](#)
[Chương 255: Giết Chết Cung Lộ Vân](#)
[Chương 256: Tà Môn Ngoại Đạo](#)
[Chương 257: Cấm Được Màu Đen](#)
[Chương 258: Tự Cắt Đứt Của Quý](#)
[Chương 259: Cho Người Làm Ra Vẻ](#)
[Chương 260: Lão Đầu Thú Vị](#)
[Chương 261: Người Qua Đường Thần Bí](#)
[Chương 262: Hành Hạ Lâm Nhiên](#)
[Chương 263: Đại Thù Tất Báo](#)
[Chương 264: Cả Nhà Đoàn Tụ](#)
[Chương 265: Khai Tông Sư Tổ](#)
[Chương 266: Tinh Nguyên Trì](#)
[Chương 267: Thịnh Cầu](#)
[Chương 268: Sống Lại](#)
[Chương 269: Quật Khởi](#)
[Chương 270: Hôn Sự](#)
[Chương 271: Viếng Thăm Ngọc Nữ Tông](#)
[Chương 272: Không Còn Đường Lui](#)
[Chương 273: Không Có Tư Cách](#)
[Chương 274: Người Thật Chướng Mắt](#)
[Chương 275: Bách Tông Đại Hội](#)
[Chương 276: Danh Ngạch Đặc Biệt](#)
[Chương 277: Mỹ Nữ Cho Mời](#)
[Chương 278: Trong Trà Có Thuốc](#)
[Chương 279: Trả Giá Thật Lớn](#)
[Chương 280: Cấm Kỵ Huyền Công](#)
[Chương 281: Ác Ma](#)
[Chương 282: Đoạt Lại Mặt Mũi](#)
[Chương 283: Xé Phẳng Hai Cánh Tay](#)
[Chương 284: Ăn Miếng Trả Miếng](#)
[Chương 285: Tự Tìm Đường Chết](#)

[Chương 286: Trận Quyết Đấu Giữa Những Thiên Tài](#)

[Chương 287: Hàn Khí Trí Mạng](#)

[Chương 288: Gặp Lại Thất Thương Quyền](#)

[Chương 289: Hôi Bào Giới Linh Sư](#)

[Chương 290: Đánh Thành Thệt Vụn](#)

[Chương 291: Có Giỏi Thì Xông Tới Đây](#)

[Chương 292: Trị Khỏi Cho Lý Trường Thanh](#)

[Chương 293: Chấn Động Thanh Châu](#)

[Chương 294: Tỷ Muội Thân Tình](#)

[Chương 295: Giới Linh Sư Biến Thái](#)

[Chương 296: Mở Ra Đế Táng](#)

[Chương 297: Huyền Tượng Trận \(Ảo Giác Trận\)](#)

[Chương 298: Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật](#)

[Chương 299: Thám Hiểm Cổ Bảo](#)

[Chương 300: Ác Linh Nhận Chủ](#)

[Chương 301: Không Cách Nào Chạm Đến](#)

[Chương 302: Nỗi Lo Lắng Vô Hình](#)

[Chương 303: Biến Cố Kinh Thiên](#)

[Chương 304: Nhân Tình Ấm Lạnh](#)

[Chương 305: Long Du Cứu Thiên](#)

[Chương 306: Lòng Dạ Hiểm Ác](#)

[Chương 307: To Gan Lớn Mật](#)

[Chương 308: Sát Khí Bức Người](#)

[Chương 309: Phải Tin Tưởng Hắn](#)

[Chương 310: Chớ Ôn Áo!](#)

[Chương 311: Là Các Người Ép Ta](#)

[Chương 312: Ác Ma Vũ Dực](#)

[Chương 313: Phá Lệ Mà Ra Tay](#)

[Chương 315: Kho Báu Tài Nguyên](#)

[Chương 316: Đáp Lễ](#)

[Chương 317: Đại Khai Sát Giới](#)

[Chương 318: Con Đường Diệt Vong](#)

[Chương 319: Tĩnh Tâm Tu Luyện](#)
[Chương 320: Băng Lửa Cùng Tồn Tại](#)
[Chương 321: Gặp Rắc Rối](#)
[Chương 322: Cùng Nhau Chết](#)
[Chương 323: Phong Ấn Hai Năm](#)
[Chương 324: Đại Quân Hoàng Triều](#)
[Chương 325: Khương Hàn Lãnh Diện](#)
[Chương 326: Đến Tần Châu](#)
[Chương 327: Ta Đi Núi Vạn Yêu](#)
[Chương 328: Giúp Lão Một Chút](#)
[Chương 329: Hoàn Toàn Khuất Phục](#)
[Chương 330: Thiếu Niên Non Nớt](#)
[Chương 331: Chí Tôn Sơn Trang](#)
[Chương 332: Di Vật Của Yêu Vương](#)
[Chương 333: Thư Mời Của Chí Tôn](#)
[Chương 334: Người Mạnh Nhất Trong Tương Lai](#)
[Chương 335: Lão Già Háo Sắc](#)
[Chương 336: Giải Thưởng Mê Người](#)
[Chương 337: Đánh Người Thảm Hại Hơn](#)
[Chương 338: Long Du Tiểu Thành](#)
[Chương 339: Thiếu Niên Thiên Tài](#)
[Chương 340: Huyết Mạch Hoàng Cấp](#)
[Chương 341: Đột Phá Chưởng Ngại](#)
[Chương 342: Huyền Võ Tam Trọng](#)
[Chương 343: Đại Hội Thông Gia](#)
[Chương 344: Oai Của Kỳ Binh](#)
[Chương 345: Bại Lộ Tu Vi](#)
[Chương 346: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung](#)
[Chương 347: Hoành Hành Ngang Ngược](#)
[Chương 348: Ai Cho Người Tự Tin](#)
[Chương 349: Đánh Cho Người Chạy Té Đất Té Cát](#)
[Chương 350: Phản Đòn](#)

[Chương 351: Nền Kết Thúc Rồi](#)
[Chương 352: Mỹ Nữ Lên Đài](#)
[Chương 353: Không GãN Nữ Sắc](#)
[Chương 354: Tử Linh](#)
[Chương 355: Rèn Luyện Đặc Biệt](#)
[Chương 356: Chuẩn Bị Khai Chiến](#)
[Chương 357: Giai Nhân Viếng Thăm](#)
[Chương 358: Chiến Hỏa Nổi Lên](#)
[Chương 359: Nam Tử Công Địch](#)
[Chương 360: Quấn Chặt Không Buông](#)
[Chương 361: Người Lãnh Đạo](#)
[Chương 362: Hạ Lạc Nhi](#)
[Chương 363: Hãm Hại Thành Công](#)
[Chương 364: Đến Đuối Ông Nội Người](#)
[Chương 365: Xung Lượng Khủng Bố](#)
[Chương 366: Xảy Ra Biến Cố](#)
[Chương 367: Mạo Hiểm Cứu Người](#)
[Chương 368: Thâm Nhập Vào Hang Ổ Của Kẻ Địch](#)
[Chương 369: Chơi Một Trò Chơi](#)
[Chương 370: Xả Thân Cứu Người](#)
[Chương 371: Chân Tướng Rõ Ràng](#)
[Chương 373: Khí Thế Vương Giả](#)
[Chương 374: Rút Lui](#)
[Chương 375: Nơi Chứa Bảo Tàng](#)
[Chương 376: Cơ Hội Cuối Cùng](#)
[Chương 377: Hợp Tác](#)
[Chương 378: Giới Linh Của Tiên Linh Giới](#)
[Chương 379: Không Được Cứu Gã](#)
[Chương 380: Vách Tường Bị Phá Hủy](#)
[Chương 381: Giới Linh Sư Áo Vàng](#)
[Chương 382: Liều Minh Cứu Giúp](#)
[Chương 383: Quý Trọng Người Trước Mắt](#)

[Chương 384: Con Đường Khác](#)
[Chương 385: Có Kỳ Binh](#)
[Chương 386: Tu La Quỷ Phủ](#)
[Chương 387: Nhận Ta Là Chủ](#)
[Chương 388: Vua Kỳ Binh](#)
[Chương 389: Trở Về](#)
[Chương 390: Có Biến Cố](#)
[Chương 391: Điều Kiện](#)
[Chương 392: Cần Tiền Không Cần Mạng](#)
[Chương 393: Người Trẻ Tuổi Diên Cuồng](#)
[Chương 394: Uy Lực Của Tu La Quỷ Phủ](#)
[Chương 395: Phá Trận](#)
[Chương 396: Tộc Trưởng Giới Tinh Bằng](#)
[Chương 397: Một Chương Đơn Giản](#)
[Chương 398: Tử Linh Nhờ Vả](#)
[Chương 399: Lệnh Truy Nã Kết Hợp](#)
[Chương 400: Tử Linh Lên Võ Đài](#)
[Chương 401: Không Phải Hãn Thì Không Được](#)
[Chương 402: Kẻ Nào Dám Động Vào Cháu Gái Ta?](#)
[Chương 404: Đại Hãn Đầu Trọc Kể Chuyện Xưa](#)
[Chương 405: Đệ Tử Của Nguyên Cương Tông](#)
[Chương 406: Hãn Chính Là Sở Phong](#)
[Chương 407: Tặng Đại Lễ](#)
[Chương 408: Đối Đầu Với Tổng Thanh Phong](#)
[Chương 409: Kỳ Binh Nhân Tạo](#)
[Chương 410: Thân Thể Của Thiên Võ Cảnh](#)
[Chương 411: Thuốc Cấm Đỏ Như Máu](#)
[Chương 412: Đê Tiện Vô Liêm Si](#)
[Chương 413: Là Bạn Hay Là Địch](#)
[Chương 414: Bách Diện Lão Nhân](#)
[Chương 415: Lão Ẩn Mây Xin Cơm](#)
[Chương 416: Quỷ Giết Người](#)

Chương 417: Đấu Trí

Chương 418: Liều Mạng

Chương 419: Phép Huyền Tượng

Chương 420: Tử Linh Xuất Hiện

Chương 421: Mặt Nạ Thần Kỳ

Chương 422: Chiến Xa Linh Lung

Chương 423: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Chương 424: Thần Thể Trời Ban

Chương 425: Đông Phương Hải Vực

Chương 426: Trở Về Hỏa Thần Môn

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngoại Môn Đệ Tử

Luận tiềm lực, không tính thiên tài, nhưng huyền công vũ kỹ, đều có thể vô sư tự thông. Luận mị lực, thiên kim tiểu thư tính toán là cái gì, yêu nữ thánh nữ, đều yêu ta, muốn ngừng mà không được. Luận thực lực, mặc kệ người có ngàn vạn chí bảo, nhưng cũng không địch lại linh giới đại quân của ta. Ta là ai? Thiên hạ chúng sinh xem ta là Tu La, lại không biết, ta dùng Tu La thành võ thần...Đi đến đỉnh phong.

Đăng cấp trong truyện : Linh Vũ, Nguyên Vũ, Huyền Vũ, Thiên Vũ, Vũ quân, Võ Vương, Vũ Đế, Vũ tổ. . . .

Đêm, trăng tròn trên cao, bầu trời đầy sao.

Tại nơi chân trời, đã có cửa sắc lôi quang chớp lóá, vô cùng chói mắt.

"Trời sinh dị tượng, chắc chắn có thần thể phủ xuống."

Cửu Châu đại lục, trên đỉnh hoàng thành, một vị kim y lão giả đang chấp tay đứng, nhìn lên bầu trời đêm.

Ở phía sau, còn có mấy vạn danh hoàng thành cao thủ, chính tề nửa quỳ trên mặt đất, như đang chờ đợi cái mệnh lệnh gì.

"Ông "

Đột nhiên, lôi quang ngưng tụ, rồi hóa thành một đạo cửa sắc thần lôi, từ trên cửa thiên ngân hà, đánh xuống.

Trong sát na, đêm tối như biến thành ban ngày, thần lôi còn chưa có hạ xuống, mà đại địa đã bắt đầu âm âm rung động, kịch liệt run rẩy.

Trong một chớp mắt sắc thần lôi, cùng đại lực tiếp xúc kia, cũng không có tạo thành phá hư đáng sợ nào, chỉ đột nhiên hư không tiêu thất.

Cùng lúc đó, đại địa lần thứ hai bị bóng đêm bao phủ, ánh sáng chói của bầu trời đêm cũng là mờ đi không ít, phẳng phất như tinh hoa đã bị hút đi, khôi phục lại yên tĩnh như trước kia.

Nhưng lúc này đây hai mắt của lão giả lại sáng sửa dị thường, thậm chí còn kích động khiến thân thể run rẩy, lão đưa ngón tay chỉ nơi sấm sét hạ xuống nói: "Thanh Châu cảnh nội, toàn bộ những đứa nhỏ tối nay phủ xuống, hết thầy mang về hoàng thành cho ta!"

"Tuân mệnh!"

Tiếng trả lời như sấm vang vọng khắp chân trời, mấy vạn danh hoàng thành cao thủ đi tới Thanh Châu, thề phải tìm cho được thần thể, để hoàng triều sử dụng.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua năm năm, mọi người mặc dù còn nhớ rõ một màn kinh thiên ngày đó, nhưng không ai biết hoàng triều làm chuyện gì.

Cửu Châu đại lục, Thanh Châu cảnh nội, tông môn san sát, Thanh Long Tông là một trong số đó.

Hôm nay, lại đến ngày Thanh Long Tông mỗi năm một lần, tuyển nhận đệ tử, bên ngoài Thanh Long Tông, người đến tấp nập.

Bất quá lúc này, bận rộn nhất đó là ngoại môn đệ tử, toàn bộ tông môn tiếp đãi, toàn bộ đặt ở trên đầu bọn họ.

Ngoại môn đệ tử, không cần phí sức lấy lòng, trước không nói tại tông môn địa vị thấp, mà ngay cả ngoại nhân cũng là khinh thường bọn họ.

Lý do rất đơn giản, phàm là ngoại môn đệ tử, nói rõ tư chất cực kém, chung thân khó có thành tựu lớn, tự nhiên bị mọi người khinh thường.

"Này, ngươi là cái thái độ gì vậy, ngươi biết ta là ai không?" Một gã phụ nhân quần áo hoa lệ, dẫn theo một gã nam hài, chỉ vào một gã thiếu niên cả tiếng trách cứ.

"Thực sự xin lỗi, sắc trời đã tối, tông môn sắp sửa đóng cửa, hai vị hay là ngày mai trở lại a." Thiếu niên khuôn mặt thanh tú lộ rõ vẻ non nớt, bất quá trên trán có nhất mạt anh khí.

Hắn tên là Sở Phong, năm nay mười lăm tuổi, là một trong hàng vạn ngoại môn đệ tử của Thanh Long Tông.

Bất quá dù là ngoại môn đệ tử, nhưng Sở Phong này không giống người thường, không có tự ti kém một bậc, không có đắm mình trầm luân, đối đãi mỗi người cũng đều không sợ hãi, thong dong tự nhiên.

"Ngày mai trở lại, ngươi cho ta là ngu ngốc sao? Ở đây thâm sơn dã lĩnh người bảo mẫu tử chúng ta ở đâu?"

"Ngươi phải an bài nơi ở cho ta, nếu không ta sẽ đi tìm trưởng lão các người lý luận." Phụ nhân không nghe theo cũng không buông tha, lại chộp lấy vạt áo Sở Phong.

"Sở Phong đệ, gặp phải phiền phức hả?" Lại đúng lúc này, một đạo thanh âm dịu dàng đột nhiên vang lên.

Bình tĩnh nhìn lại, là một tử y thiếu nữ, đang chậm chậm đến, tuy rằng khóe môi mỉm cười nhếch lên, nhưng đôi mắt sắc bén này, lại chăm chú nhìn chăm chăm phụ nhân.

Nhìn thấy thiếu nữ, sắc mặt phụ nhân nhất thời đại biến, nhất mạt nòng nặc sợ hãi hiện lên.

Không bởi vì cái khác, mà chỉ vì tử sắc trường bào trên người thiếu nữ, lại là tiêu chí của nội môn đệ tử.

Phụ nhân thầm kêu bất hảo, vốn tưởng rằng với thân phận của mình, có thể làm khó dễ một chút thiếu niên trước mắt.

Không tưởng được, cái thiếu niên nhìn như bình thường này, lại có nội môn đệ tử làm hậu trường, đây chính là tồn tại mà bà không thể trâu vào.

"Không có việc gì không có việc gì, ta chỉ là theo vị tiểu huynh đệ này, hỏi chút việc mà thôi." Phụ nhân cười giải thích.

Thiếu nữ đầu tiên là liếc mắt trừng bà, sau đó chỉ nói một chữ: "Cút."

Giờ khắc này, phụ nhân thân thể không khỏi run lên, sắc mặt đã trở nên tái nhợt.

Bất quá bà cũng không có một chút do dự, nắm tay nam hài liền bước nhanh rời đi, trong lúc hoảng loạn đó lại va vào một người té ngã, chật vật đến cực điểm.

Thấy thế, Sở Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó hướng thiếu nữ bên cạnh thi lễ nói: "Đa tạ Sở Nguyệt sư tỷ "

"Với ta mà người còn khách khí, chúng ta là người một nhà mà." Sở Nguyệt có chút không vui.

Nàng nói cũng không sai, Sở Phong cùng nàng đích thật là người một nhà, bọn họ đến từ một thế gia, Sở gia.

Sở Nguyệt chính là biểu tỷ Sở Phong con của nhị bá, chỉ so với Sở Phong lớn hơn một tuổi.

Bất quá, Sở Nguyệt tại ba năm trước đây đã thông qua nội môn khảo hạch, trở thành nội môn đệ tử, hôm nay đã là Linh Võ tứ trọng cao thủ.

"Tông môn quy củ, luôn luôn phải tuân thủ." Sở Phong giả lả cười nói.

"Ai" nhưng mà nhìn Sở Phong như vậy, Sở Nguyệt cũng đau xót trong lòng: "Sở Phong đệ, năm nay nội môn khảo hạch người còn không tham gia sao? Lễ nào, người còn chưa có đạt được Linh Võ tam trọng?"

Sở Phong vẫn chưa trả lời, trên mặt vẫn như cũ lộ ra mỉm cười, không ai biết hẳn đây là cái ý tứ gì.

Thấy thế, Sở Nguyệt từ bên hông lấy xuống một cái túi gấm, nhét vào trong tay Sở Phong: "Đem nó luyện hóa, là có thể giúp người đột phá tam trọng."

Sở Phong đem túi gấm mở ra, nhất thời một cỗ linh khí bức người tán phát ra, một gốc cây tiên linh thảo cỡ ngón tay, sáng óng ánh nằm lẳng trong đó.

"Sở Nguyệt tỷ, cái này quá quý trọng, ta không thể nhận." Sở Phong vội vàng trả lại cho Sở Nguyệt.

Tiên linh thảo, chính là thánh dược tu võ, cực kỳ trân quý, đối với tu võ giả Linh Võ Cảnh, đều có công hiệu vô tận.

Mà Sở gia để cho bọn họ tăng nhanh tu vi, hàng năm đều phụ cấp bọn họ mỗi người một gốc Tiên linh thảo.

Nghĩ đến cây này của Sở Nguyệt, cũng là gia tộc phụ cấp, chỉ là Sở Nguyệt vẫn chưa dùng, trái lại là đem cho hắn, điều này làm cho Sở Phong rất cảm động, lại càng không đành lòng tiếp thu.

"Ta nói cho người, người cứ cầm đi, có còn là đệ đệ của ta hay không đó." Sở Nguyệt có chút không vui.

"Ồ, Sở Nguyệt tỷ lúc nào hào phóng như vậy rồi, Tiên linh thảo cư nhiên cũng muốn tặng người?"

"Tỷ xem, ta cũng là đệ đệ của tỷ, vừa vặn gần đây sắp sửa đột phá Linh Võ tứ trọng, không bằng Sở Nguyệt tỷ đem Tiên linh thảo này tặng ta được không?"

Một gã thiếu niên cùng Sở Phong tuổi xấp xỉ đã đi tới, trên người đồng dạng cũng mặc y phục nội môn đệ tử.

Hắn gọi Sở Chân, đồng dạng đến từ Sở gia, năm năm trước cùng Sở Phong cùng bá nhập Thanh Long Tông, chỉ bất quá lúc hai năm trước, hắn đã thành nội môn đệ tử.

"Sở Chân, người đã từ lâu đột phá Linh Võ tam trọng, thành công ngưng tụ linh khí, dù là không có Tiên linh thảo cũng có thể lên như điều gặp gió."

"Nhưng Sở Phong đệ đến nay còn chưa ngưng tụ linh khí, Tiên linh thảo này đối với hắn càng trọng yếu." Sở Nguyệt đem Tiên linh thảo, mạnh mẽ nhét vào trong tay Sở Phong.

"Đúng vậy, tỷ nói không sai, đáng tiếc hắn không lĩnh tình của tỷ." Sở Chân giơ hai tay ra, cười lạnh.

"Ai nói ta không cần." Sở Phong lại mỉm cười, không chút khách khí đem Tiên linh thảo cất vào trong lòng, sau đó nói: "Sở Nguyệt tỷ, Tiên linh thảo này là cho ta mượn, ngày sau chắc chắn xin trả gấp đôi."

"Ân, được." Thấy Sở Phong nhận lấy, Sở Nguyệt rất mừng, chỉ là tùy tiện trả lời, căn bản không nghĩ Sở Phong trả lại nàng.

"Người lấy cái gì mà trả? Tiên linh thảo này cho người dùng, quả thực là lãng phí." Bất quá sắc mặt Sở Chân, rất khó nhìn.

Sở Phong cười cười vẫn không để ý đến hắn, mà là đối với Sở Nguyệt nói rằng: "Sở Nguyệt tử, năm nay nội môn khảo hạch ta sẽ tham gia."

"Hừ, chỉ bằng người? Người nếu có thể thông qua nội môn khảo hạch, năm nay Tiên linh thảo gia tộc phụ cấp, ta sẽ đưa người." Sở Chân khinh thường nhìn Sở Phong.

"Nói thế có thật không?" Sở Phong cũng không tin.

"Sở Nguyệt tử làm chứng, bất quá nếu là người không thể thông qua thì sao?"

"Ta đây năm nay Tiên linh thảo, cũng sẽ về người." Sở Phong lưu lại những lời này, rồi tiếp tục đầu nhập trong công tác của ngoại môn đệ tử.

"Sở Chân, chúng ta đều là người một nhà, người vì sao luôn luôn làm khó Sở Phong?" Sở Nguyệt không vui nhìn Sở Chân.

"Người một nhà? Sở Nguyệt tử người hắn là biết, Sở Phong này căn bản không phải người Sở gia ta."

"Tiến nhập tông môn năm năm đều không thể thông qua nội môn khảo hạch, quả thực là sỉ nhục Sở gia ta."

"Toàn bộ Sở gia, có ai mà ưa thích hắn? Cũng chỉ có tỷ đối với hắn tốt như vậy, lại còn đưa Tiên linh thảo của tỷ cho hắn dùng." Sở Chân rất là không giải thích được.

"Người thực sự là gian ngoan mất linh." Sở Nguyệt có chút tức giận, liếc mắt trừng hắn, rồi liền bỏ đi.

Ngược lại Sở Chân đứng tại chỗ nở nụ cười, hẳn rất là cao hứng, tuy rằng Tiên linh thảo của Sở Nguyệt hẳn không lấy được, thế nhưng hẳn biết, năm nay Tiên linh thảo của Sở Phong, nhất định là của hẳn.

Trời tối hoàn toàn, nơi ngoại môn đệ tử nghỉ ngơi, một mảnh đen kịt.

Bận rộn suốt một ngày, tất cả mọi người rất uể oải, liền ngủ sớm, chỉ có gian phòng của Sở Phong, là còn đèn sáng.

Hắn ngồi xếp bằng tại đầu giường, lấy ra Tiên linh thảo mà Sở Nguyệt tặng hẳn, thấp giọng nói: "Hi vọng cây Tiên linh thảo này, có thể khiến người ăn no."

Nói xong, Sở Phong nhắm hai mắt lại, đem Tiên linh thảo kẹp trong song chưởng, niết xuất một đạo pháp quyết kỳ lạ.

Ngay lúc này, linh khí trong Tiên linh thảo, cũng là bắt đầu theo lòng bàn tay Sở Phong, chảy vào trong cơ thể, cuối cùng hội tụ tại trong đan điền.

Cùng lúc đó, trong đan điền Sở Phong lại truyền đến âm thanh nhấm nuốt, phảng phất như con gù đó đang ăn vậy.

Nếu là nhìn xuyên thấu qua da, liền có thể phát hiện, ở chỗ sâu trong đan điền Sở Phong, một đoàn lôi điện đang chiếm giữ.

Đoàn lôi điện này chia làm cửu sắc, mỗi loại màu sắc đều làm như một con lôi đình cự thú, tản mát ra khí tức đáng sợ không thuộc về phiến thiên địa này.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mỹ Nữ Trưởng Lão

Sở Phong cũng không phải là người của Sở gia, mà là nghĩa tử Sở gia lão ngũ "Sở Uyên" thu dưỡng.

Điều này làm cho, Sở Phong từ nhỏ liền bị người xa lánh, nhận hết khi nhục, nếu không phải Sở Uyên cực lực che chở, hẳn đã sớm bị đuổi ra khỏi Sở gia, vì thế Sở Phong đối với Sở Uyên cực kỳ cảm ơn, thề phải trở thành kiêu ngạo của Sở Uyên, vì ông làm ra vẻ vang.

Năm năm trước Sở Phong, vừa vặn được mười tuổi, chính là độ tuổi tu võ tốt nhất.

Khi đó hẳn, đối với tu võ tràn ngập chờ mong, bởi vì hẳn muốn chứng minh mình trong thời gian tới.

Nhưng hẳn trăm triệu lần nghĩ không ra, trước khi báỉ nhập Thanh Long Tông một tháng, một đạo thần lôi bổ trúng thân thể hẳn, tiến nhập trong đan điền của hẳn.

Lúc đầu, Sở Phong cho rằng đây là một hồi tạo hóa, bởi vì khi hẳn tu võ, tiến bộ rất thần tốc, chỉ ngắn ngủi hai tháng liền đạt được Linh Võ nhị trọng.

Tốc độ như vậy vượt qua lẽ thường, thế cho nên Sở Phong không dám đem việc này nói cho bất luận kẻ nào biết, mà là ẩn tàng thực lực yên lặng tu luyện.

Thế nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, giữa lúc Sở Phong cho rằng, hắc đã thành thiên tài tu võ, thì thân thể hắc lại xuất hiện biến hóa.

Chính loại biến hóa này, dẫn đến tu vi hắc trì trệ không tiến, bị cho rằng là hạng người thiên phú cực kém.

"Ông."

Lúc này tiên linh thảo trong tay Sở Phong, đang luyện hóa bị đan điền hắc hấp thu.

Luyện hóa tốc độ rất nhanh, nhanh đến vượt qua lẽ thường, bình thường mà nói với thực lực Sở Phong, cây tiên linh thảo này ... ít nhất ... phải cần luyện hóa một tháng.

Nhưng lúc này chỉ là chốc lát, đã bị luyện hóa hơn phân nửa, đồng thời đan điền Sở Phong dường như cái động không đáy, rốt cục cũng có loại cảm giác bị lấp đầy.

"Ông." Đột nhiên, trong tay Sở Phong nổi lên một đạo quang mang, nửa cây tiên linh thảo trong nháy mắt liền tiêu tán.

Cùng lúc đó, trong đan điền Sở Phong, cũng là xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chín đạo lôi đình cự thú tương hổ lẫn nhau, nhanh chóng bắt đầu khởi động, rồi lại ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một khối đan dạng vật thể.

Lúc đan này thành hình, linh khí cuộn cuộn không ngừng, tự trong đó chạy ra, như thủy triều vậy cọ rửa thân thể Sở Phong, rất nhanh liền thấm thấu ra toàn thân.

"Bá."

Sở Phong bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt lại có lõi quang nhè nhẹ, một loại vui sướng không có ngôn ngữ nào diễn tả được, đọng ở trên mặt.

"Thành công rồi, trọn vẹn năm năm, ta Sở Phong rốt cục cũng thành công." Sở Phong mừng như điên không gì sánh được, hân hoan bỗng nhiên từ trên đầu giường nhảy xuống, vừa đi qua lại trên mặt đất, vừa đánh giá thân thể của chính mình.

Tu võ một đường, cảnh giới được phân biệt là:

Linh Võ, Nguyên Võ, Huyền Võ, Thiên Võ tứ đại cảnh giới, từng cảnh giới lại phân ra cửu trọng.

Linh Võ nhất trọng, chủ yếu là thông qua phương pháp đặc thù rèn đúc thân thể, từ đó tăng cường thực lực.

Bất quá tới Linh Võ nhị trọng rồi, nhất định phải sử dụng pháp quyết ngưng tụ ra linh khí, chỉ có thành công đem linh khí ngưng tụ ở đan điền, mới chân chính bước vào con đường tu võ.

Sở Phong vì thân thể biến hóa, nên vô pháp ngưng tụ linh khí, bởi vì thần lõi trong đan điền hãn, dường như chín con dã thú đói khát, Sở Phong ngưng tụ linh khí, đều bị thần lõi này thôn phệ.

Nhưng hãn vẫn chưa nản lòng thoái chí, bởi vì hãn phát hiện, thần lõi mặc dù thôn phệ linh khí, nhưng cũng có một hạn độ, chỉ cần liên tục hướng đan điền quán thâm linh khí, sẽ có một ngày có thể đem nó lấp đầy.

Mà hôm nay, hãn rốt cục thành công.

"Loại cảm giác này thật mạnh, cuộn cuộn không ngừng linh khí, đang ở trong cơ thể lao nhanh, phảng phất như muốn phá thể mà ra."

Sở Phong cảm giác bất khả tư nghị, hăn nghĩ không ra thần lôi lại trực tiếp ngưng tụ thành đan, chiếm giữ trong đan điền, đồng thời thần lôi lại tản mát ra linh khí, phi thường nồng nặc, quả thực vượt quá tưởng tượng.

Hăn biết, coi như là hăn trong năm năm nay, không ngủ không nghĩ luôn tu luyện, cũng không có khả năng ngưng tụ ra, linh khí cường đại như vậy, mà sở dĩ như thế, cũng chính bởi vì thần lôi này.

"Ông." Nhưng đúng lúc này, Sở Phong thân thể đột nhiên cứng đờ, thần tình cũng là đại biến.

Thần lôi đang biến hóa, hăn lực lượng trong nháy mắt tăng trưởng mấy lần, cư nhiên lần thứ hai đột phá, bước vào Linh Võ tứ trọng.

"Khổ tận cam lai a?"

Sở Phong nắm chặt năm tay, cảm thụ được trong cơ thể lực lượng bạo tạc, hăn nghĩ trong năm năm nay ăn nhiều đau khổ đều đáng giá.

Liên tục đột phá lưỡng trọng, loại phương thức biến cường bất khả tư nghị này, rốt cục cũng đã trở về.

Đột nhiên, hăn đem ánh mắt sắc bén, hướng phía nội môn, thấp giọng nói: "Sở Chân, tiên linh thảo của người ta nhất định lấy rồi."

Thanh Long Tông tuyển nhận đệ tử, hàng năm chỉ có một lần, mỗi lần duy trì liên tục mười ngày.

Mười ngày sau, hàng năm một lần nội môn khảo hạch cũng sẽ bắt đầu, mà lúc này đây, Sở Phong yên lặng đã năm năm, rốt cục cũng tham gia.

Địa điểm khảo hạch, là một tòa địa cung khổng lồ, trong đại điện địa cung người ta tấp nập, khoảng chừng trên vạn người.

Những người này đại thể đều là Linh Võ tam trọng, bởi vì tất cả mọi người cũng biết, nội môn khảo hạch chỉ ít phải Linh Võ tam trọng mới có thể thông qua.

Bất quá cũng có một bộ phận đệ tử Linh Võ nhị trọng, muốn đến đục nước béo cò, người như vậy hàng năm đều có, nhưng đại thể đều đã thất bại.

Đáng nhắc tới chính là, còn có một bộ phận nhỏ Linh Võ tứ trọng, bọn họ cũng không phải như vậy tu luyện trì độn tài trí bình thường, ngược lại cũng có ít người chính là thiên tài.

Bọn họ là cốt ý tại Linh Võ tứ trọng mới là lúc, tới tham gia tuyển trạch nội môn khảo hạch, về phần nguyên nhân, đây chính là vì tưởng thưởng.

Linh Võ tam trọng, đã có thể tu luyện vũ kỹ.

Vũ kỹ là một loại thủ đoạn công kích cường đại, không chỉ có thể đem thực lực phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, lại càng có thể thu được lực lượng cực hạn siêu việt nhân thể.

Nguyên nhân chính là như vậy, vũ kỹ phi thường trân quý, ngay cả hào môn thế gia cũng là không có, đây cũng là nguyên nhân vì sao các đại thế gia, cũng muốn đem hậu nhân đưa vào tông môn bồi dưỡng.

Bởi vì trong từng tông môn, đều có đại lượng vũ kỹ của riêng mình, mà ở Thanh Long Tông đây, chỉ cần trở thành nội môn đệ tử, liền có thể tu luyện vũ kỹ.

Chỉ có điều, vũ kỹ cũng có chia ra phẩm giai, từ nhược đến cường chia làm cửu đoạn.

Ở bên trong nội môn, có thể tu luyện đến tốt nhất, cũng chỉ là tam đoạn vũ kỹ.

Nhưng trong hàng năm một lần nội môn khảo hạch, người chiếm thứ nhất thông qua khảo hạch, lại có thể lấy được một quyển tứ đoạn vũ kỹ.

Vì thế có một số người, tình nguyện tại ngoại môn tu luyện, cũng không chịu tiến nhập nội môn, chỉ là vì bản tứ đoạn vũ kỹ này.

"Mau nhìn, đây không phải là Dương Thiên Vũ sao?"

"Oa, thật là hãn, năm ấy mười ba tuổi, đã đạt được Linh Võ tứ trọng, xem ra đệ nhất lần này khảo hạch, không phải hãn thì còn ai chứ."

Trong biển người, một gã thiếu niên non nớt khiến cho mọi người chú ý, chuẩn xác mà nói là một gã nam hài.

Ngoại môn đệ tử chừng hơn mười vạn, đại đa số là không có tiếng tăm gì, nhưng có ít người cũng là tiêu điểm để quan tâm, loại người như thế hơn phân nửa là thiên tài, mà Dương Thiên Vũ là một trong số đó.

"Vậy cũng chưa hãn, hãn Dương Thiên Vũ tư chất cho dù tốt, nhưng thủy chung chỉ là một hài tử, rất khó đoạt được đệ nhất."

"Thanh Long Tông ngoại hồ tàng long, có đôi khi thiên tài vị tất địch nổi người tài trí bình thường, tỷ như vị Đoạn Vũ Hiên kia vậy." Một gã ngoại môn đệ tử, đưa tay chỉ về phía một gã thiếu niên lạnh lùng.

Người này tên là Đoạn Vũ Hiên, tiến nhập Thanh Long Tông đã có sáu năm, vốn là hạng người không có tiếng tăm gì.

Nhưng tại mấy tháng trước, hãn lại đánh bại một gã Linh Võ tứ trọng nội môn đệ tử, từ đó về sau thanh danh lan xa, thành nhân vật tiêu điểm ở ngoại môn.

"Im lặng." Đột nhiên, một đạo thanh âm vang dội vang lên.

Đưa mắt nhìn lại, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, chỉ thấy tại đại điện trên đài cao, xuất hiện hơn mười đạo thân ảnh.

Những người này phần lớn là tuổi già lão giả, chính là ngoại môn trưởng lão, thế nhưng vị dẫn đầu kia, không chỉ có cực kỳ trẻ tuổi, mà chính là một vị nữ tử xinh đẹp.

Nữ tử mặc một bộ y phục đỏ bó sát người, đem những đường cong xinh đẹp đều lộ ra, nhất là dưới làn váy, cặp chân ngọc tuyết trắng thẳng tắp, có thể nói là hoàn mỹ.

Nữ tử không chỉ có thân thể mê người, khuôn mặt càng quyến rũ đến cực điểm, mắt hạnh môi đỏ mọng mặt trái xoan, quả thực là một khuôn mặt tiêu chuẩn hồ ly.

Mà nàng, đó là Thanh Long Tông đại danh鼎鼎 mỹ nữ trưởng lão, Tô Nhu.

Tô Nhu này, là nhân vật nổi danh, mười tuổi bá nhập Thanh Long Tông, mười hai tuổi tiến nhập nội môn, mười lăm tuổi đã thành hạch tâm đệ tử.

Tất cả mọi người đối với nàng xem trọng, nghĩ có hi vọng trở thành Thanh Long Tông đệ nhất đệ tử, nàng lại đột nhiên làm trưởng lão.

Đối với biến cố này, cũng không ai biết được nội tình, đến nay vẫn là một cái mê cục, được mọi người bàn luận say sưa.

"Oa, cứ nhiên là Tô Nhu trưởng lão, nàng không phải là nội môn trưởng lão sao? Sao lại đi tới ngoại môn chứ?" Tô Nhu vừa hiện thân, toàn bộ nam đệ tử đều há to miệng, một ít người thậm chí còn chảy ra nước bọt.

Ngoại môn đệ tử, tuổi đều rất nhỏ, phần lớn đều là thiếu niên, có một số còn là hài tử, đối với bọn họ cái tuổi này mà nói, Tô Nhu nữ tử như vậy thành thực khêu gợi, là có sức hấp dẫn nhất.

Tô Nhu cũng hoàn toàn không có sắc vai trưởng lão, mà là quay sang mọi người cười quyến rũ, ôn nhu nói:

"Khảo hạch quy tắc rất đơn giản, từ đại môn phía sau ta đi vào, rồi từ một cái đại môn khác đi ra, liền thông qua khảo hạch."

"Duy nhất khác nhau là, đệ nhất danh thông qua khảo hạch, có thể nhận được một bản tứ đoạn vũ kỹ, đây chính là ở trong nội môn cũng đều tu luyện không được."

"Bất quá đáng nhắc tới chính là, năm nay đệ nhất danh, còn được nhận thêm một kiện phần thưởng đặc thù khác."

"Từ ý nghĩa nào đó mà nói, cái phần thưởng này, thậm chí so với hai loại trước còn muốn trân quý hơn ~" nói đến đây, Tô Nhu cố ý kéo dài ngữ điệu, cái loại khí tức mê hoặc này, tràn ngập cả tòa đại điện.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Khảo Hạch Bắt Đầu

"Đến tốt cùng là cái gì?" Có người hiếu kỳ hỏi.

"Lẽ nào Tô Nhu trưởng lão muốn hiến thân sao?" Có người không biết xấu hổ, hiện ý nghĩ kỳ quái này trong đầu.

Tô Nhu tuy là trưởng lão, nhưng chỉ có 20 tuổi, so với các lão ngoan đồng trong tông môn, nàng càng bình dị dễ gần gũi, nguyên nhân chính là như vậy, nên rất nhiều người mới không hề cố kỵ.

Đối với mọi người đang suy đoán, Tô Nhu chỉ là quyến rũ cười, vươn năm ngón tay mảnh khảnh, nói: "Năm cây tiên linh thảo."

"Cái gì? Năm cây tiên linh thảo?"

"Ta không có nghe lầm chứ? Đúng là tiên linh thảo, chính là năm cây?" Lời này vừa nói ra, đại diện một mảnh hỗn loạn, tất cả mọi người vô pháp bình tĩnh.

Tiên linh thảo rất là trân quý, ngay cả Sở gia, hàng năm cũng chỉ có thể phụ cấp mỗi người một cây mà thôi.

Đối với người thường mà nói, tiên linh thảo này càng là vật báu vô giá, thấy cũng chưa từng thấy qua.

Lúc này Thanh Long Tông lại xuất ra năm cây, đây đối với ngoại môn đệ tử mà nói, mê hoặc rất là lớn.

Chỉ bất quá đối với đại bộ phận người đến mà nói, cũng chỉ có thể ngẫm lại, bởi vì bọn họ cũng đều biết tiên linh thảo kia cùng bọn họ vô duyên.

Ngược lại, các đệ tử có mục tiêu đệ nhất, cả đám kích động, lại càng thêm kích động hơn.

Thấy các đệ tử khí thế như vậy tăng vọt, Tô Nhu cũng là thoả mãn gật đầu, sau đó tay ngọc vung lên.

Ở phía sau liền truyền ra "Ầm ầm " tiếng vang, đại môn cao tới mấy trượng, đang từ từ chậm rãi mở ra.

"Còn chờ cái gì nữa? Không muốn thông qua khảo hạch sao?" Nhìn chúng đệ tử đại ra, Tô Nhu thần nhiên cười.

"Xông lên a ~~~~ "

Trong lúc nhất thời, từng trận hoan hô vang lên không ngừng, trên vạn danh ngoại môn đệ tử, như ngựa hoang thoát cương vậy, hướng phía đại môn phóng đi.

Sở Phong cũng theo dòng người, một đường tiến về phía trước, cuối cùng tiến nhập trong một hang động thật sâu.

Nham động này rất rộng, nhưng cũng rất tối tăm, nhìn thấy cũng không xa, mọi người đều biết có ẩn dấu nguy hiểm, tùy thời có thể phủ xuống.

"Xông lên a, vì tứ đoạn vũ kỹ, vì năm cây tiên thảo, xông lên ~~~~ "

Nhưng mà cũng có ít người, vì tiền mà liều mạng, biết rõ có nguy hiểm, nhưng cứ lao lên đi đầu, đồng thời người như thế còn không phải là số ít.

"Bá bá bá"

Nhưng vừa đi tới được trăm mét, từng trận âm thanh xé gió liên tục phía trước truyền đến, vô số ngân châm từ trong nham bích phát ra, dường như mưa xối xả bắn về phía đoàn người.

"A ~~~~~ "

"Ô oa ~~~~ "

Trong lúc đó, các loại tiếng kêu thảm thiết vang vọng một mảnh, đệ tử xông vào phía trước bất ngờ không phòng bị, nên ngã xuống hơn phân nửa.

Dù là như vậy, mọi người cũng vẫn như trước, không có chút lùi bước, liều mạng cuốn cuộn đi vào ở chỗ sâu trong huyết động.

Bởi vì bọn họ biết, ngân châm này tuy rằng lợi hại, nhưng sẽ không trí mạng, dù sao cũng là cơ quan, đối với Linh Võ tam trọng mà nói, chỉ cần cẩn thận một chút, là hoàn toàn có thể tránh né.

Càng đi vào sâu, số lượng ngân châm cũng là càng ngày càng dày đặc, đồng thời thường xuyên có khiến mọi người trở tay không kịp.

Dưới tình huống như vậy, đoàn người rất nhanh kéo ra khoảng cách, chạy nhanh phía trước không phải là hạng người đục nước béo cò, mà là Dương Thiên Vũ, Đoạn Vũ Hiên mấy cao thủ.

Không thể không nói, Dương Thiên Vũ cùng Đoạn Vũ Hiên mấy người, đích xác là bất phàm.

Người khác tại dưới cơn mưa ngân châm xối xả bước đi, rất là cẩn thận.

Nhưng bọn hắn lại như giẫm trên đất bằng, đâu phải là xông vào cơ quan trận, mà là như mấy người đang thi chạy vậy.

Sở Phong vẫn đi theo phía sau bọn họ, theo sau trong đại quân Linh Võ tam trọng, làm như vậy là có hai cái nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn không muốn làm chim đầu đàn.

Thứ hai, tình huống của hắn rất đặc thù, còn không muốn bại lộ thực lực quá sớm.

Cho nên hắn đang chờ đợi một thời cơ, một khi tất cả mọi người nhìn không thấy, nhưng hắn lại có thể siêu việt vượt qua mọi người.

"Đoạn Vũ Hiên, uống cho người tuổi lớn như vậy, lại chạy không qua ta một hải tử, người không cảm thấy mất mặt sao?"

"Hanh, tiểu tử xấu xa, tu võ một đường, không luận tuổi tác chỉ nói thực lực, muốn nói mạnh miệng, trước phải thắng ta cái đã."

Trải qua một đoạn thời gian chạy qua, đội ngũ phía trước, chỉ còn lại có hai đạo thân ảnh, đó là Đoạn Vũ Hiên cùng Dương Thiên Vũ.

Mà hai người này đều là Linh Võ tứ trọng, một người thiên tư trác việt, một người kinh nghiệm lão đạo, hai người chẳng phân biệt được trên dưới.

Bởi vì bọn họ biết, đối thủ cạnh tranh lớn nhất chính là đối phương, chỉ cần thắng đối phương, phần thưởng đệ nhất, liền đều là đến tay.

"Hô ~." Đột nhiên, từng trận tiếng gió từ phía trước truyền đến.

Đưa mắt nhìn, hai người đều là kinh hãi, không khỏi chậm lại bước chân, bởi vì phía trước, lại xuất hiện nồng nặc sương mù.

Nham động này vốn là hôn ám, hơn nữa có sương mù, tầm nhìn càng kém, đây cũng là bộ phận cơ quan then chốt gia tăng độ khó tránh né, cho dù là bọn họ hai người, cũng phải cẩn thận.

"Cơ hội tốt."

Đây có thể là lúc mọi người lùi bước, Sở Phong lại mừng thầm, hấn đi nhanh về phía trước một bước, chỉ nghe sừu một tiếng, cả người như rời dây cung tiến về phía trước chạy vội đi.

"Bá."

Lúc này Đoạn Vũ Hiên đang chuyên tâm tránh né ngân châm, một đạo bóng đen ở bên cạnh chợt lóe mà qua, còn không đợi hấn phản ứng, người nọ đã biến mất không thấy.

"Chẳng lẽ là ảo giác?"

Như vậy một màn, khiến Đoạn Vũ Hiên cảm thấy giật mình, lúc đầu còn tưởng là Dương Thiên Vũ, thế nhưng khi phát hiện Dương Thiên Vũ ở cách đó không xa, hấn lại trở nên hoảng hốt.

Thành công bỏ qua mọi người, Sở Phong cũng không có lo lắng, hấn đem tốc độ nâng lên cực hạn.

Trải qua thời gian dài chạy trốn, hấn không có chút nào kiệt lực, trong cơ thể linh khí dường như là bất tận, cuộn cuộn không ngừng tự trong đan điền tràn ra.

Không chỉ có như vậy, hấn tốc độ cùng lực đạo, thính giác cùng thị lực cũng đều viễn siêu hơn người tu vi ngang nhau, chí ít phải xa xa mạnh hơn Đoạn Vũ Hiên cùng Dương Thiên Vũ.

Đối với loại này biến hóa, Sở Phong cũng không có nhiều lắm kinh ngạc, bởi vì ... này chính là chỗ đặc thù của hấn.

Loại này đặc thù, hấn năm năm trước cũng đã gặp qua, mà hôm nay loại đặc thù này trở về, khiến hấn có tự tin cường đại không gì sánh được,

bởi vì tại trước mặt hắn, đã không ai có thể tự xưng là thiên tài.

Một đường chạy nhanh, Sở Phong rốt cục xuyên qua cơ quan trận, đi ra nham động thâm thúy hôn ám, đi tới trong một tòa đại điện rộng lớn

Mà ở đại điện nơi cuối cùng, có một tòa đài cao bằng đá, trên đài cao bày vài món vật phẩm, chính là tứ đoạn vũ kỹ, cùng năm cây tiên linh thảo.

Thấy được mấy thứ này, Sở Phong có chút kích động, bất quá hắn cũng không có vội vã đi đến phía trước, mà là nhìn về phía đại điện hai bên mấy đạo cửa đá.

"Ở phía sau, là mãnh thú trong truyền thuyết sao?" Sở Phong khoe miệng nhắc lên vẻ chờ mong.

Hắn biết, trận khảo hạch này vừa mới bắt đầu, hắn sắp sửa đối mặt, là một loại thị huyết thành tính, sinh vật đáng sợ tàn nhẫn đến cực điểm, tên là mãnh thú.

"Tô Nhu trưởng lão mau đến xem, khiến kẻ khác giật mình rồi."

"Ta trấn thủ nơi này nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, đệ tử có thể dùng tốc độ như vậy thông quan."

Địa cung trong một tòa thạch thất bí ẩn, một gã trưởng lão tuổi già, đang nhìn chăm chăm đám thạch tử thác loạn, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Đây cũng không phải thạch tử bình thường, mà là cơ quan trong địa cung, chỉ có cơ quan bị đụng vào, thạch tử mới có thể thác loạn.

Mà lúc này, những thạch tử thác loạn, liền nói rõ một việc, là đã có người thông qua cơ quan trận.

Năm rồi khảo hạch, người nhanh nhất thông qua cơ quan cũng phải một canh giờ, thế nhưng lúc này, lại chỉ qua nửa canh giờ mà thôi.

Biến cố này, khiến cho mọi người chú ý, trong thạch thất hơn mười người trưởng lão, tất cả đều tụ tập đến, đều là cảm thấy giật mình.

"Xem ra lần này ngoại môn trong hàng đệ tử, thật ra có nhân vật thú vị nha."

Tô Nhu cũng bu lại, nàng xem toàn bộ thạch tử thác loạn, thoả mãn gật đầu: "Đã như vậy, cũng sẽ không dễ hấn dễ dàng thông qua, để ta cho ... hấn thêm chút lạc thú."

Trong lúc nói, nàng đem ánh mắt ném về phía trên thạch tử, nơi đó có ba khối tảng đá hình tròn, khảm trong thạch bích.

Đột nhiên, nàng quý dị cười, hướng ba khối thạch đầu "Ba ba ba" liền vỗ xuống phía dưới.

"Không nên đụng." Thấy thế, trưởng lão ở đây đều là kinh hãi.

Nhưng mà đã trễ, lúc này ba khối thạch đầu đều bị Tô Nhu đè xuống.

"Làm sao vậy? Không phải người nói cho ta biết, tảng đá này có thể phóng xuất mãnh thú sao?" Nhìn các vị trưởng lão thần tình kinh hoảng, Tô Nhu cũng ý thức được có chút sai.

"Ba khối thạch đầu này đích xác có thể thả ra mãnh thú, nhưng không thể đồng thời kích khởi."

"Nếu là đồng thời kích khởi mà nói, sẽ đem toàn bộ mãnh thú giam giữ, toàn bộ thả ra."

"Đây là ba mươi con nhị giai mãnh thú, chín con tam giai mãnh thú, cùng một con tứ giai mãnh thú a." Nói ra lời này, Lý trưởng lão khuôn mặt

đã tái nhợt, mà ngay cả thanh âm cũng có chút run run.

Nhiều năm thủ ở chỗ này, hẳn đối với mãnh thú vô cùng hiểu rõ.

Đó là quái vật hung tàn đáng sợ, cường đại hơn xa so với tu võ giả đồng trình tự.

Lúc này, nhiều như vậy mãnh thú đồng thời phóng xuất, sẽ một hồi giết chóc vô pháp tránh khỏi.

Chỉ cần nghĩ đến, lúc này trong địa cung trên vạn danh đệ tử, sẽ bị mãnh thú tàn sát, hẳn quả thực là không dám suy nghĩ tiếp.

"Người thế nào không sớm nhắc nhở ta."

Giờ khắc này, Tô Nhu sắc mặt cũng là đại biến, nàng thân thể mềm mại bùng lên, liền hóa thành một đạo tạt phong, đồng thời cửa đá mở ra, nàng đã biến mất không thấy.

"Lý trưởng lão, nên làm cái gì bây giờ?" Ánh mắt mọi người, đều ngưng tụ ở tại trên người vị trưởng lão tuổi già này.

"Còn có thể làm gì bây giờ, còn không mau đi cứu viện." Lý trưởng lão nộ quát một tiếng, liền xông ra ngoài.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 4: So Với Mãnh Thú Còn Hung Tàn Hơn

Đối với đại danh mãnh thú, Sở Phong sớm có nghe thấy.

Là một loại quái vật có thể tu luyện, từ nhược đến cường chia làm cửu giai, cùng Linh Võ cửu trọng tu võ giả tương hỗ đối ứng.

Bất quá có người nói, tam giai mãnh thú thực lực, có thể mạnh hơn Linh Võ tam trọng tu võ giả, thậm chí có thể cùng Linh Võ tứ trọng cao thủ độ sức.

Vì thế, coi như là Sở Phong cũng không dám sơ ý, hẳn biết nơi này có cơ quan, chỉ cần kích khởi mãnh thú sẽ hiện thân.

"Phanh" đột nhiên, một âm thanh truyền đến, một cánh cửa đá giam giữ mãnh thú đang mở ra.

"Kỳ quái, ta còn chưa bước vào đại điện, cửa đá làm sao lại mở rồi?" Sở Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Bang bang bang bang phanh..." Thế nhưng tiếp theo đó, hai bên đại điện tổng cộng bốn mươi cánh cửa đá, cư nhiên toàn bộ mở ra.

Cái này khiến Sở Phong trợn tròn mắt, bởi vì tại phía trong cửa đá đen thui, một đôi mắt đỏ như máu mở to, một cổ sát khí cường đại đầy rẫy cả tòa đại điện.

"Ta ngất, đây không phải chơi ta đó chứ?" Sở Phong chửi ầm lên, hẳn rõ ràng nghe nói, mỗi lần khảo hạch tối hậu chỉ một cửa, chỉ một con mãnh

thú, nhưng hiện tại là tình huống thế nào đây.

"Ô ngao ~~~" thế nhưng lúc này, Sở Phong căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì một đám thân ảnh từ cửa đá thoát ra, tiến vào trong đại điện.

Hắn có thể rõ ràng trông thấy, dáng dấp đàn quái vật này, hình thể tự mãnh hổ, nhưng so với mãnh hổ lại lớn gấp đôi.

Trên người một mảnh đen nhánh, có thể trông thấy chỉ là đôi lợi trào cùng răng nanh, cùng với một đôi mắt đỏ như máu.

Tổng cộng có bốn mươi con mãnh thú, chúng nó bên ngoài bất đồng, hẳn là cùng một loại, bất quá sau khi tỉ mỉ quan sát Sở Phong phát hiện, cái trán chúng nó lại có văn lộ kỳ quái, hiển nhiên đó chính là tiêu chí đẳng giai chúng nó.

"Oa ác ~" đúng lúc này, một con mãnh thú nổi giận gầm lên một tiếng, ném ánh mắt về hướng chỗ sâu phía đại điện trên đài cao.

Cùng lúc đó, toàn bộ ánh mắt mãnh thú, đều ném về hướng phía đài cao, đồng thời lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi.

"Móa, các người như bày cường đạo." Thấy thế, Sở Phong giận dữ, trăn phẫm như vậy hẳn sao có thể để cho những ... mãnh thú này hưởng dụng chứ, tức giận mắng một tiếng, liền hướng đài cao chạy vội đi.

"Ô ngao" khi mà Sở Phong vừa tiến vào đại điện, liền rất nhanh khiến cho mãnh thú chú ý.

Cả bọn lại la ó, toàn bộ bốn mươi con mãnh thú, đồng thời buông tha tiên linh thảo, toàn bộ hướng Sở Phong vây công, phảng phất đối với chúng nó mà nói, huyết nhục nhân loại so với linh dược càng có lực mê hoặc hơn.

"Cút ngay." Một con nhị giai mãnh thú đến trước mặt, nhưng mà Sở Phong chỉ là một quyền, liền đem đầu của nó đánh nát, căn bản không kham nổi một kích.

Nhưng cùng lúc đó, toàn bộ mãnh thú đã vây công tới, cái loại sát khí đáng sợ này, đủ để đem một người dọa đến sợ run cả người.

Nhưng Sở Phong lại không sợ hãi, hấn mạnh mẽ như linh hầu, tả xung hữu đột đi xuyên qua lại giữa đàn mãnh thú, mỗi khi ra một chiêu, tất có một con mãnh thú bị mất mạng.

Giờ khắc này, so với mãnh thú càng tàn nhẫn hơn, Sở Phong như là một con quái vật đáng sợ, thân thể hấn các nơi đều là lợi khí không thể phá vỡ, mặc cho mãnh thú có da dày thịt béo, nhưng cũng đỡ không được hấn một kích.

Giờ khắc này, Sở Phong có thể cảm giác được, tại trong cơ thể hấn thiên địa linh khí lao nhanh không ngừng, còn có cửu sắc thần lôi khiến hấn vừa yêu vừa hận, chính thần lôi này cho hấn lực lượng cường đại như vậy, đưa thân thể hấn rèn đến hoàn mỹ.

"Rống" đang khi Sở Phong giết đến đỏ mắt, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo rống giận chói tai.

Hấn xoay người vừa nhìn không khỏi kinh hãi, một lợi trảo của con mãnh thú thật lớn, đã chộp tới đầu hấn rồi.

Cự trảo này không giống bình thường, còn cường đại hơn nhiều mãnh thú khác chẳng biết bao nhiêu lần, nếu là bị nó trảo trúng, đầu nhất định phải nát bấy.

"Bá." Sở Phong vô thức liền lùi về phía sau một chút, muốn né tránh đạo cự trảo này.

Nhưng mà đạo cự trảo này tốc độ quá nhanh, đầu Sở Phong tuy rằng né tránh công kích, nhưng nó lại hung hăng chộp vào trên ngực Sở Phong.

"Ách a ~~" ngực bị xé rách ra năm đạo vết thương máu chảy đầm đìa, đau đớn trí mạng khiến cho Sở Phong nhin không được kêu to lên.

"Ta muốn xé ngươi." Dù đau đớn, nhưng Sở Phong cũng phần nộ rất nhiều.

Hắn đã thấy, mãnh thú tập kích hắn, trên trán có bốn đạo văn lộ, có thể thấy được đây là một con tứ giai mãnh thú.

Đối hắn là người khác, khẳng định quay đầu liền chạy, bởi vì cho dù là đồng nhất cảnh giới, nhưng lực lượng mãnh thú khẳng định cường hơn nhân loại.

Nhưng Sở Phong không chỉ không có chạy trốn, trái lại điên cuồng hướng mãnh thú đánh móc tới, hắn cử động này như liều mạng, ngay cả mãnh thú không có linh trí, cũng là vô thức mà sửng sốt.

"Đang "

Nhưng mà ngay lúc mãnh thú ngậy người, Sở Phong một quyền rắn chắc đánh vào trên cái trán của nó.

Không có như trong tưởng tượng huyết hoa văng khắp nơi, mà chỉ truyền đến một tiếng nổ như sắt thép va chạm.

Thậm chí Sở Phong cảm thấy nắm tay một trận tê dại, phảng phất như hắn một quyền này không phải đánh vào trên đầu mãnh thú, mà là đánh vào tường đồng vách sắt vậy.

"Ô ngao ~ "

Bất quá Sở Phong một quyền này cũng là không phải chuyện đùa, mãnh thú thống khổ kêu lên một tiếng, thối lui lại mấy bước, hiển nhiên nó cũng cảm thấy đau đớn.

"Đi tìm chết cho ta."

Thấy mình công kích có tác dụng, Sở Phong cũng không hề lưu thủ, vung cánh tay, khắp bầu trời quyền ảnh bắt đầu bay tán loạn, trầm trọng nằm tay đường như mưa xối xả vậy, liên miên không ngừng nện ở trên người mãnh thú.

Không thể không nói, Sở Phong sức bật thực sự quá mạnh mẽ, dưới điên cuồng công kích của hắn, lớn hơn mấy lần so với mãnh thú nên mãnh thú liên tục lui về phía sau, thậm chí mãnh thú muốn đánh lén hắn, không thể nghĩ ngờ bị hắn một quyền, liền tươi sống bị đánh chết.

Tới cuối cùng, toàn bộ bốn mươi con mãnh thú, bị đánh nằm lẳng trên mặt đất, đại đa số đầu một nơi thân một nẻo, chết cực kỳ thảm liệt.

Tuy nói tứ giai mãnh thú thân thể còn hoàn chỉnh, nhưng cái đầu thật lớn, cũng bị Sở Phong tươi sống đánh cho gãy ngửa rồi.

"Vù vù hô" lúc này Sở Phong, đứng ở trong vũng máu, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển.

Sau một hồi huyết chiến, thân thể hắn lại bị vài đạo vết thương nhìn thấy mà giật mình, nhưng đều không trí mạng, thậm chí ngoại trừ tứ giai mãnh thú công kích ra, vết thương do mãnh thú khác tạo thành, chỉ là bị thương ngoài da, căn bản chưa từng vào thịt.

"Ta cái thân thể này, đến tột cùng có bao nhiêu cường hãn?"

Đây là Sở Phong tự hỏi chính mình, so sánh với đám mãnh thú này, hắn nghĩ mình như là thép thiết cốt.

Như vậy thân thể quả thực vượt qua cực hạn của nhân loại, hẳn lại một lần nữa nhận thức được tính đặc thù của chính mình.

Liếc mắt nhìn quanh bốn phía, Sở Phong nhảy đến trên đài cao, hẳn cũng không thèm nhìn, liền đem vũ kỹ cùng tiên linh thảo cất vào trong lòng.

Làm xong những chuyện này, Sở Phong cũng không có đi mở cửa đại môn, mà là hướng về đường cũ phản hồi, đi vào trong cơ quan trận.

Nhưng mà, ngay khi Sở Phong rời đi không lâu sau, từ một cửa trong thạch thất, lại đi ra hơn mười đạo thân ảnh, dẫn đầu chính là Tô Nhu.

Giờ khắc này, vô luận là Tô Nhu hay đám trưởng lão tuổi già kia, bọn họ thần sắc đều rất quái dị.

Tuy rằng là thấy, Sở Phong quay chết đi tứ giai mãnh thú, không ngừng xoa xoa năm tay.

Nhưng chỉ nghĩ đến, nhiều mãnh thú cường đại như vậy, lại bị một gã thiếu niên giết chết, bọn họ vẫn là cảm thấy bất khả tư nghị.

"Lý trưởng lão, đứa bé này là ai?" Tô Nhu dò hỏi.

Lý trưởng lão vẫn chưa trả lời, mà là nhìn về phía trưởng lão khác phía sau, nhưng các trưởng lão khác đều làm ra động tác lắc đầu.

"Như vậy đệ tử xuất sắc, các người lại không biết hắn tên gì sao?" Tô Nhu nhíu mày có chút không vui.

"Ngoại môn đệ tử thực sự quá nhiều, hẳn nếu có ý bảo lưu thực lực, chúng ta cũng. . . ." Về mặt Lý trưởng lão cũng là bất đắc dĩ.

"Quên đi, mau chóng điều tra rõ nội tình của hắn, sau đó nói cho ta biết."

"Còn nữa, hễ nếu không muốn bại lộ tu vi của mình, vậy cứ làm theo ý hễ, không nên cho hễ biết, chúng ta hiểu rõ thực lực của hễ." Tô Nhu dặ nói.

"Tuân mệnh." Lý trưởng lão mấy người cung kính đáp, đối với vị nội môn trưởng lão này, bọn họ không dám bất kính.

Tô Nhu lại ý vị thâm trường nhìn thoáng qua phương hướng, Sở Phong rời đi, lúc này mới có chút suy nghĩ rồi tiêu sái tiến vào thạch thất.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thanh Long Đạo Nhân

Sau khi Tô Nhu mấy người rời khỏi, đại điện rơi vào yên lặng.

Qua hồi lâu, ngoài điện mới truyền đến âm thanh tiếng bước chân, một vị đệ tử bay nhanh chạy đến.

Người này là Đoạn Vũ Hiên, nhưng lúc này hăn so với cùng lúc mới tiến vào địa cung, quả thực như hai người khác nhau.

Tóc tai mất trật tự, đầu đầy mồ hôi, từng ngum từng ngum thở hổn hển, như là nổi điên chạy vội thẳng đến đài cao.

"Ha ha, đệ nhất cuối cùng là của ta, Dương Thiên Vũ người một tiểu hài tử xấu xa, cũng muốn cùng ta tranh sao?"

"Người biết lão tử ẩn nhẫn tại ngoại môn trong sáu năm, là vì cái gì? Ta hiện tại nói cho người biết, lão tử chính là vì con mẹ nó những ... này."

Đoạn Vũ Hiên một bên chạy trốn, một bên hoan hô, dường như là gặp ma vậy, ánh mắt chăm chú nhìn lên đài cao, bỏ qua những thi thể mãnh thú trong đại điện.

"Bá." Hăn nhảy dựng lên, vừng vàng rơi vào trên đài cao.

Mà khi hăn vẻ mặt tươi cười, đem ánh mắt quét về phía dưới chân, nhưng như sấm sét giữa trời quang, nhất thời há hốc mồm.

Bởi vì tại trên đài cao, lại trống tuếch, ngay cả một cọng lông cũng không có.

"Móa, cái gì vậy?"

Một lúc lâu sau, hắc mới hồi phục tinh thần lại, mới phát hiện phía dưới đài cao, tràn đầy tiên huyết, toàn bộ thi thể bốn mươi con mãnh thú, tán lạc tại các nơi đại điện.

Đồng thời tử trạng của mỗi con mãnh thú, đều là kinh tâm động phách, cực điểm huyết tinh.

Một màn này, khiến hắc sợ hãi, ngồi phệt ở trên đài cao, quay đầu lại mà nhìn, mới phát hiện đại môn thông qua khảo hạch, cư nhiên vẫn chưa mở.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?" Đoạn Vũ Hiên có chút không hiểu, suy nghĩ của hắc trong nháy mắt trở nên lung tung.

"Đạp đạp đạp. . ." Đúng lúc này, Dương Thiên Vũ cũng chạy tới, thế nhưng hắc vừa qua cửa đại điện, liền dừng lại.

Nhìn một màn trong đại điện, đưa mắt nhìn trên đài cao Đoạn Vũ Hiên, hắc mục trừng khẩu ngốc: "Đây. . Đây là người làm sao?"

Đoạn Vũ Hiên khẽ cười một tiếng, khổ bức nói: "Nếu như ta nói không phải, người tin không?"

"Đương nhiên tin, người không có khả năng có thực lực mạnh như thế." Dương Thiên Vũ liếc mắt nhìn hắc, liền đi vào trong đại điện, kiểm tra thi thể mãnh thú: "Trời ạ, cư nhiên còn có một con tứ giai mãnh thú, cuối cùng là thủ bút ai đây?"

Hai người quan sát một lúc lâu, nhưng thủy chung không thể cho ra đáp án, bọn họ nghĩ không ra trong ngoại môn, người nào lại có thực lực khủng bố như thế.

Tới cuối cùng, bọn họ thậm chí hoài nghi, đây là bố cục các trưởng lão thiết hạ, là trưởng lão nuốt lấy phần thưởng của đệ nhất danh.

Thế nhưng khi đại quân đệ tử Linh Võ tam trọng chạy tới, một màn kịch tính liền xảy ra.

Tất cả mọi người cho rằng, là Dương Thiên Vũ cùng Đoạn Vũ Hiên đánh chết đám mãnh thú này, mà về phần thưởng đệ nhất danh, thì bọn họ hai người chia đều.

Nhưng buồn cười nhất chính là, đối mặt với ánh mắt mọi người sùng bái, Dương Thiên Vũ cùng Đoạn Vũ Hiên vậy mà vẫn không phủ nhận, cứ như vậy mặc danh kỳ diệu thành đệ nhất danh.

Đại môn được mở ra, tiếng hoan hô cũng là theo đó mà vang lên, tất cả mọi người rất hài lòng, bởi vì chỉ cần từ đại môn này đi ra, bọn họ liền thành nội môn đệ tử, nghênh đón tân sinh.

Nhưng khi mọi người hoan hô nhảy nhót, thì một gã thiếu niên từ địa cung đi ra, khiến cho mọi người chú ý.

Hắn trần như nhộng, lại đang khóc, đầy bụng ủy khuất chửi bới lung tung: "Là ai, mẹ nó thiếu đạo đức như thế, phía sau đánh ta một cón không nói, còn cời y phục người ta, nào có biến thái như thế chứ?"

Đối với một màn như vậy, mọi người đều là vô cùng kinh ngạc, chỉ có Sở Phong mỉm cười, quan sát một chút trên người y phục hoàn hảo không tổn hao gì, lặng lẽ rời khỏi đoàn người.

Nội môn khảo hạch kết thúc, tham gia khảo hạch trên vạn người, thông qua khảo hạch chỉ có hai ngàn người, nhưng đây cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Tiến nhập nội môn, mới tính là chính thức trở thành Thanh Long Tông đệ tử, đồng thời cũng hưởng thụ đãi ngộ ưu việt.

Để hoan nghênh tân đệ tử gia nhập nội môn, các trưởng lão còn cố ý dọn một tràng thịnh yến.

Trên bầu trời đêm trăng tròn treo trên cao, trong nội môn ca múa mừng vui, khiến bầu không khí vui sướng đem tới cực hạn.

Bất quá trận thịnh yến này Sở Phong lại không tham gia, mà là ở trong tân phủ đệ của mình, cời trần, xem xét vết thương.

Những vết thương này đang khép lại, đồng thời còn khép lại rất nhanh, như vậy tiếp tục, chỉ cần mấy ngày liền có thể triệt để khỏi hẳn, mà năng lực khôi phục như vậy, chính là do thần lôi ban tặng.

"Người đến tột cùng là cái gì? Vì sao lại tuyển chọn ta?"

Vấn đề này, cũng không phải Sở Phong lần đầu tiên hỏi, hắn từng vô số lần hỏi qua vấn đề này, nhưng thủy chung chưa từng nhận được đáp án.

Hắn nhớ rõ một đêm năm năm trước, bầu trời Thanh Châu, bị cửu sắc thần lôi bao phủ.

Cả bầu trời sáng như ban ngày, sấm sét vũ động như giao long, trên trời có tiếng sấm rít gào, đại địa không ngừng run rẩy, mọi người đều cho rằng ngày diệt vong phủ xuống, rất khủng hoảng, hỗn loạn.

Lúc đó Sở Phong chỉ có mười tuổi, không tự chủ được chạy ra ngoài xem, đi tới một nơi trống trải.

Cho dù lúc này, hắn cũng không biết, ngày đó vì sao lại làm như vậy, giống như là có ma lực đang hấp dẫn hắn đi tới nơi đó.

Về phần sau đó, hắn liền bị thần lôi bám vào trong người.

Không ai nhìn thấy một màn này, nhưng hẳn lại biết trong đan điền, nhất định là cửu sắc thần lôi oanh động khắp đại lục.

Thần lôi này mặc dù ban tặng cho Sở Phong cường đại khí lực, nhưng Sở Phong thủy chung cũng không rõ, như vậy lợi hại gì đó, vì sao phải bám vào trong cơ thể hẳn.

"Quên đi, người đã không trả lời, ta cũng sẽ không hỏi nữa, ngược lại người ta, đã là nhất thế."

Sở Phong thoải mái cười cười, là phúc thì không phải họa là họa tránh cũng không khỏi, nếu như thần lôi này thật muốn đối với hẳn bất lợi, với lực lượng của hẳn căn bản vô pháp chống cự.

Huống chi từ đó đến nay, thần lôi này cấp cho hẳn đều là chỗ tốt, vì thế hẳn cũng là thẳng thắn không hề suy nghĩ nhiều.

Sở Phong mặc lại y phục, đem ánh mắt ném về hướng đầu giường một quyển sách, trên viết bốn cái đại tự "Lôi Đình tam thức."

Dem sách cầm lấy, Sở Phong lật xem, đây là lần đầu tiên hẳn tiếp xúc vũ kỹ, tâm tình nhiều ít có chút kích động.

"Tứ đoạn vũ kỹ, Lôi Đình tam thức, Thanh Long đạo nhân sáng chế."

"Tu tới đại thành, nhanh như sấm, mạnh như đình, có thể so với ngũ đoạn vũ kỹ."

Nhìn mấy dòng giới thiệu rất ít, Sở Phong ngược lại hút một ngụm lương khí, gật mình nói: "Đây đúng là vũ kỹ khai tông tổ sư sáng chế!"

Thanh Long đạo nhân, chính là khai tông tổ sư Thanh Long Tông này, nghìn năm trước ngang dọc đại lục vô địch thủ, có thể phi thiên độn địa, khả năng di sơn đảo hải, là chân chính tu võ cao thủ.

Tại cái niên đại đó, do Thanh Long đạo nhân đài lĩnh Thanh Long Tông, có thể nói Cửu Châu đại lục đệ nhất tông môn.

Duy nhất có thể cùng Thanh Long Tông chống lại, đó là bá chủ Cửu Châu đại lục hôm nay, Khương thị hoàng triều.

Bất quá ngày vui chóng tàn, sau khi Thanh Long đạo nhân qua đời, Thanh Long Tông liền bắt đầu suy bại, rất nhanh rơi xuống Cửu Châu đại lục tông môn đứng đầu.

Hôm nay tại đây Thanh Châu cảnh nội, cũng chỉ là nhị đẳng tông môn, bất quá cũng nói rõ thực lực của cá nhân Thanh Long đạo nhân.

Mà võ kỹ lão nhân gia sáng chế, nhất định là tinh phẩm trong võ kỹ, khả ngộ bất khả cầu.

Sau khi kích động xong, Sở Phong vội vàng xem phương pháp tu luyện, thề phải luyện thành Lôi Đình tam thức này.

Một đêm không ngủ, Sở Phong cuối cùng cũng lý giải được phương pháp tu luyện Lôi Đình tam thức.

Nhất thức vi hình, nhị thức vi ý, tam thức có thể hóa lôi đình, dù sao cũng phải nói Lôi Đình tam thức này tu luyện độ khó cực cao, bất quá Sở Phong lại muốn thử một lần.

Sau khi rửa mặt xong, Sở Phong cũng không bối rối, Vì vậy liền đi tới nội môn võ kỹ các.

Đầu tiên, võ kỹ các có phương tiện tu luyện võ kỹ, mặt khác, bởi vì Lôi Đình tam thức không thể bại lộ, vì thế hẳn cần tu luyện một quyền võ kỹ khác, để che dấu tai mắt mọi người.

"Thật đúng là náo nhiệt." Đi vào vũ kỹ các, trước mắt rộng mở trong sáng, đại điện vũ kỹ các rộng lớn, không ngờ kín người hết chỗ.

Bất quá cũng hợp tình lý thôi, dù sao hôm qua cũng có hơn hai nghìn đệ tử gia nhập vào nội môn, những ... tân đệ tử này, muốn tu luyện nhất cũng chỉ có vũ kỹ.

Vũ kỹ các chia làm sáu tầng, tầng một nhất đoạn vũ kỹ, tầng hai nhị đoạn vũ kỹ, tầng ba tam đoạn vũ kỹ, về phần tứ ngũ lục tầng, thì đều là địa phương tu luyện vũ kỹ.

Sở Phong một đường hướng về phía trước, phát hiện tầng một kín người hết chỗ, tầng hai thì đã khá nhiều, về phần tầng thứ ba, thì rất thưa thớt.

Cái này đều nằm trong dự liệu, tuy nói vũ kỹ phẩm giai bất đồng thì uy lực bất đồng, thế nhưng độ khó tu luyện cũng là bất đồng.

Cho nên rất nhiều người chọn bắt đầu từ nhập môn, trước tu luyện nhất đoạn vũ kỹ, đợi tới lúc đại thành, mới tuyển chọn nhị đoạn, cuối cùng tu luyện tam đoạn.

Bất quá Sở Phong mục tiêu cũng rất rõ ràng, dù cho chỉ là dùng để phòng thân, nhưng hẳn cũng muốn tuyển chọn cực mạnh.

"Người trẻ tuổi, ta khuyên ngươi không nên theo đuổi cao xa, ở đây vũ kỹ tịnh không thích hợp với ngươi." Khi Sở Phong vừa bước vào tầng ba, một thanh âm của trưởng lão già nua liền truyền vào tai.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chẳng Lễ Là Hẳn?

Theo hướng âm thanh phát ra nhìn tới, nơi cửa tầng ba, một vị lão giả râu tóc bạc trắng, đang nhìn chăm chăm hẳn.

Sở Phong biết, vị này chính là thủ các trưởng lão trong coi Vũ Kỹ Các, chớ nhìn ông tuổi gần trăm, nhưng thực lực thủ các trưởng lão, đều là rất mạnh.

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở, văn bối tự có chừng mực." Sở Phong đối với ông khách khí hành lễ chào, rồi liền đi vào.

"Ai, lại một cái đệ tử tự đại." Thủ các trưởng lão thất vọng lắc đầu.

Dường như đệ tử như Sở Phong vậy ông thấy cũng nhiều, thế nhưng đa phần đều thất bại, nhẹ thì lạc đường biết quay lại, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, bị mất tiền đồ tốt.

Có thể coi là như vậy, trưởng lão mỗi khi thấy gương mặt mới tới đây, đều thiện ý mà nhắc nhở một câu, để tránh cho nhiều đệ tử đi lạc đường.

Sở Phong tại tầng ba dạo qua một vòng, rất nhanh liền tuyển chọn một quyển vũ kỹ hợp ý, cầm lấy tới trước mặt vị trưởng lão kia đăng ký.

"Người xác định muốn tu luyện bản Hư Huyền Chương?" Thủ các trưởng lão nghi hoặc nhìn Sở Phong.

"Vâng." Sở Phong cười gật đầu.

"Người có xem qua giới thiệu bản vũ kỹ này hay không?" Trưởng lão tiếp tục hỏi.

"Thưa trưởng lão, đệ tử xem qua rồi." Sở Phong lần thứ hai cười cười.

"Vậy mà người còn tuyển chọn nó? Đây chính là một quyển khó tu luyện nhất trong toàn bộ Vũ Kỹ Các." Trưởng lão biểu thị không hiểu được.

"Thưa trưởng lão, đây chính là đệ tử muốn tu luyện." Sở Phong trên mặt thủy chung lộ vẻ mỉm cười, nhưng ánh mắt lại dị thường kiên định.

"Ai, người trẻ tuổi bây giờ, thực sự là không biết trời cao đất rộng." Trưởng lão thở dài một tiếng, nhưng cũng vì Sở Phong làm đăng ký, đem vũ kỹ đưa cho Sở Phong còn nói thêm: "Tu luyện vũ kỹ, ghi nhớ kỹ phải biết khó mà lui."

Sở Phong gật đầu biểu thị tiếp thu, tuy nói vị trưởng lão này vẫn nghi ngờ Sở Phong, nhưng Sở Phong đối với ông ấn tượng cũng rất tốt, nghĩ ông là một vị trưởng lão có trách nhiệm.

"Vâng?"

Nhưng khi Sở Phong xoay người, thì một đạo thân ảnh quen thuộc đã cùng hắn gặp qua, đúng là Đoạn Vũ Hiên, đồng thời sắc mặt hắn rất là khó coi.

Sở Phong cùng hắn không quen, cho nên không suy nghĩ nhiều, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời đi thì, phía sau lại truyền đến xì xào bàn tán, mà hắn cũng hiểu được nguyên nhân Đoạn Vũ Hiên phiền muộn.

"Đây không phải Đoạn Vũ Hiên sao, hắn không phải đã có tứ đoạn vũ kỹ, thế nào còn tới nơi này chọn vũ kỹ? Lẽ nào nói tứ đoạn vũ kỹ, tại chỗ Dương Thiên Vũ?"

"Người còn không biết sao? Tối hôm qua lúc thịnh yến, nội môn trưởng lão nhắc nhở hai người bọn họ, tứ đoạn vũ kỹ không thể cùng chung tu luyện, chỉ có thể một người tu luyện, đồng thời phải sớm ngày trả lại."

"Nghe trưởng lão vừa nói như thế, bọn họ hai người đều choáng váng, cuối cùng mọi người sáng tỏ, nguyên lai bọn họ căn bản không phải khảo hạch đệ nhất danh, đánh chết bốn mươi con mãnh thú là một người khác."

"Cư nhiên còn có loại sự tình này, hai người bọn họ vì sao lúc đầu lại thừa nhận?"

"Ai, ai mà biết được, có lẽ là ngại bị mất mặt mũi, bất quá lần này bọn họ hai người thật mất mặt a."

"Đích xác, bất quá đệ nhất đến tốt cùng là ai? Ngoại môn hình như chưa từng nghe qua có người lợi hại như vậy a?"

"Bốn mươi con mãnh thú a, trong đó còn có một con tứ giai mãnh thú, thực sự là không dám tưởng tượng, người nọ thật quá hung hãn?"

Nghe những ... này, Sở Phong cười lắc đầu, liền hướng trên lầu đi đến nhanh chóng muốn bắt đầu tu luyện.

Tầng bốn giống như tầng một vậy, đồng dạng náo nhiệt phi phàm, bởi tân đệ tử đa số còn đang chọn vũ kỹ, ở đây đều là lão đệ tử.

Liếc mắt nhìn sang, thật giống tầng trệt, mà phải nói là giống một cái diễn võ trường, chừng hơn một nghìn người đang xử dụng cơ quan tu luyện, tiếng kêu vang vọng náo nhiệt, có chút hoành tráng.

Đồng thời, ngoại trừ trong đại sảnh hơn một nghìn cái cơ quan thung ra, bốn phía còn có vô số mật thất, đồng dạng là nơi tu luyện.

Đây là một cái thiết kế không tẻ, thích náo nhiệt, có thể tại trong đại sảnh cùng mọi người cộng đồng tu luyện, nếu không hiểu chỗ nào còn có thể lãnh giáo lẫn nhau.

Nếu thích an tĩnh, cũng có thể tuyển chọn một cái mật thất một mình tu luyện, đem cửa đá đóng lại, cắt đứt tất cả quấy rầy.

Sở Phong vẫn chưa gia nhập vào bọn họ, mà là đi tới tầng thứ sáu, ở đây thì cùng tầng thứ ba giống nhau, tương đối an tĩnh hơn rất nhiều, vị trí tu luyện cũng nhiều hơn rất nhiều.

Sở Phong đi vào một gian mật thất, cửa đá đóng lại, hắn đầu tiên là đi xung quanh cơ quan thung một vòng, bởi vì hắn biết, kế tiếp, cái cơ quan thung này, sẽ chịu đủ hấn tàn phá.

Cơ quan thung do huyền thiết mộc chế tạo mà thành, cực kỳ kiên cố, chỉ cần hướng nó phát động công kích, nó sẽ tự động tránh né.

Đồng thời tốc độ tránh né, sẽ căn cứ vào tốc độ đối phương ra chiêu mà biến, trừ phi vũ kỹ tu luyện đại thành, bằng không rất khó làm hư được nó, chính là khí cụ điều kiện tu luyện vũ kỹ tốt nhất.

"Hư Huyền Chương, lấy chương phong phát lực, chế địch trong vô hình."

Sở Phong lần thứ hai xem lại một lần phương pháp tu luyện Hư Huyền Chương, lúc này mới đi tới trước mặt cơ quan thung.

" Bá bá." Hắn đột nhiên xuất thủ, chỉ thấy song chương hóa thành lưỡng đạo hư ảnh, hướng hai điểm của cơ quan thung, đánh tới.

"Sưu sưu." Trong sát na sắp trúng, cơ quan thung tả hữu nhoáng lên, như thiểm điện né tránh Sở Phong công kích.

Ngay lúc này, Sở Phong không khỏi sửng sốt, sau đó thoải mái cười nói: "Có chút ý tứ."

Từ đó trở đi Sở Phong ngoại trừ ăn ngủ, ngày ngày đều tới đây Vũ Kỹ Các, liên tục tu luyện.

Lôi Đình tam thức, do Thanh Long Tông khai tông tổ sư sáng chế, tuy rằng huyền diệu đến cực điểm, nhưng tu luyện độ khó phi thường cao.

Mà Hư Huyền Chương, sở dĩ bị thủ các trưởng lão xưng là, Vũ Kỹ Các khó nhất tu luyện vũ kỹ, cũng không phải không có nguyên nhân.

Bất quá trải qua một đoạn thời gian tu luyện, Sở Phong đã dần dần hiểu rõ được hai loại đặc tính của vũ kỹ.

Lôi Đình tam thức, cực kỳ cương mãnh, tấn như sấm, cường như đình, mỗi chiêu mỗi thức đều lấy tính mệnh địch nhân, bá đạo trực tiếp.

Hư Huyền Chương, lại là tương phản, hư hư thực thực hư thực thay thế, đánh người trở tay không kịp.

Mặc dù cường hãn thua Lôi Đình tam thức, nhưng là phi thường cao minh, huyền diệu khôn cùng.

Kinh qua đủ mười ngày, mất ăn mất ngủ tu luyện, Sở Phong cuối cùng cũng nắm giữ được hai loại vũ kỹ này.

Hư Huyền Chương không nói đại thành, nhưng cũng không kém mấy, ngược lại Lôi Đình tam thức, chỉ tu luyện tới đệ nhị thức.

Nhưng dù là như vậy, khi Sở Phong đem đệ nhị thức thành công thi triển ra, uy lực cũng cường đại khiến cho khiếp sợ.

Vũ Kỹ Các tầng thứ ba, vẫn là vị thủ các trưởng lão kia, Sở Phong đang trả Hư Huyền Chương.

"Thế nào, gặp phải khó khăn hả?" Trưởng lão có chút châm chọc nhìn Sở Phong, khoe miệng còn lộ vẻ đắc ý.

Sở Phong vẫn chưa trả lời, mà là tùy ý cười cười, nhưng tại trong mắt trưởng lão, dáng tươi cười của Sở Phong như là bằng cam chịu.

"Nên đi tầng một, trước tiên từ nhất đoạn vũ kỹ bắt đầu đi." Thu hồi vũ kỹ, trưởng lão thiện ý nhắc nhở nói.

"Đa tạ trưởng lão." Sở Phong thi lễ xong, liền cáo từ rời đi.

"Biết khó mà lui, coi như có chút ngộ tính." Nhìn bóng lưng Sở Phong rời đi, thủ các trưởng lão gật đầu.

Vũ Kỹ Các cũng không phải là ngày đêm mở ra, mỗi khi mặt trời lặn, Vũ Kỹ Các sẽ đóng cửa, mà lúc này toàn bộ thủ các trưởng lão, đều phải kiểm tra vũ kỹ cùng cơ quan thung.

"Có chuyện gì mà ngạc nhiên, còn muốn ta tự mình tới xem."

"Âu Dương trưởng lão, cái này ngài nhất định phải xem, đã lâu rồi không có đệ tử lợi hại như vậy."

Trên thang lầu, một vị trung niên nam tử, đang dẫn một vị bạch phát lão giả, đi tới một gian mật thất ở tầng sáu.

Trong mật thất, một cái cơ quan thung không thể phá vỡ, đã vết thương đầy người, hầu như báo hỏng.

Nhìn thấy cơ quan thung, thần sắc vị tóc bạc trưởng lão này, trở nên cực kỳ ngưng trọng, tiến lên đánh giá cẩn thận.

"Đây là. . . ." Thế nhưng khi hắn phát hiện, cái kia từng cái nông cạn chưởng ấn, cũng không khỏi kinh hãi.

Lão làng kinh nghiệm, hăn liếc mắt liền nhìn ra, cơ quan thung này chính là bị Hư Huyền Chương gây thương tích, thế nhưng toàn bộ nội môn, đệ tử có thể đem Hư Huyền Chương tu luyện đến loại trình độ này, ít càng thêm ít.

Hơn nữa, những nội môn đệ tử có chút thành tựu này, đã sớm đi ra ngoài lịch lãm rồi, hầu như không có ai tại Vũ Kỹ Các tu luyện.

Suy nghĩ một lúc lâu, vị trưởng lão này đột nhiên mắt sáng ngời, khiếp sợ nói: "Chẳng lẽ là hăn?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Linh Dược Săn Bắn

Nguyên lai, vị Âu Dương trưởng lão này, đó là vị lão giả đăng ký cho Sở Phong.

Bất quá, hắn còn có một thân phận khác, đó là chủ sự Vũ Kỹ Các.

Hắn nghĩ, đem cơ quan thung này đánh cho tàn phế, rất có thể là Sở Phong, thế nhưng tỉ mỉ ngẫm lại hắn lại nghĩ không đúng.

Dù sao Sở Phong tu luyện Hư Huyền Chưởng cũng chỉ có mười ngày, mười ngày thời gian, căn bản không có khả năng đem Hư Huyền Chưởng tu luyện đến loại tình trạng này.

"Âu Dương trưởng lão, người mau đến xem cái này." Ngay khi hắn suy nghĩ không được lời giải đáp thì, sát vách mật thất lại truyền đến tiếng hô hoán.

Mà vừa nhìn thấy, Âu Dương trưởng lão lần thứ hai thất kinh, bởi vì một gian mật thất khác cơ quan thung, không ngờ lại bị đánh nát.

"Lôi Đình tam thức, thức thứ hai."

"Bản vũ kỹ này, trong nội môn căn bản không người tập được." Lúc này đây, Âu Dương trưởng lão khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

Lôi Đình tam thức này, chính là vũ kỹ mà hạch tâm đệ tử mới có thể tu luyện, hôm nay xuất hiện ở nội môn, hơn phân nửa nói rõ là có hạch tâm đệ tử, đem vũ kỹ này tiết lộ tới nội môn.

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, hẳn lại nghĩ không có khả năng, dù sao Thanh Long Tông luật pháp thâm nghiêm, như có người dám một mình tiết lộ vũ kỹ, cũng rất nhanh có thể tra ra, hạch tâm đệ tử hẳn là sẽ không hồ đồ để làm loại sự tình này.

"Lẽ nào nói. . ." Rốt cục, Âu Dương trưởng lão tìm được một tia khả năng, đối với trưởng lão phía sau nói: "Đi đem Tô Nhu trưởng lão mời tới."

Cùng lúc đó, Sở Phong đang ở trong phòng mình tu luyện.

Trải qua một canh giờ luyện hóa, Sở Phong đã liên tục luyện hóa sạch ba cây tiên linh thảo, nếu như một màn này bị ngoại nhân nhìn thấy, nhất định sẽ lú lẫm.

Bởi vì dù là tu võ cao thủ, luyện hóa một cây tiên linh thảo, cũng ... ít nhất ... mất một ngày thời gian, nhưng Sở Phong nửa canh giờ cũng không tới.

Đồng thời, Sở Phong luyện hóa tiên linh thảo, toàn bộ được đan điền hấp thu, không có một tia lãng phí.

Loại chuyện này, ngay cả tu võ cao thủ cũng làm không được, có người nói người thường luyện hóa một cây tiên linh thảo, có thể hấp thu năm phần mười linh khí đã là cực kỳ không tệ rồi.

"Xem ra, muốn từ người thu được lực lượng, cần nỗ lực cũng là cực lớn." Đã có thể tính là như vậy, Sở Phong còn là có chút bất đắc dĩ,

Bởi vì đem ba cây tiên linh thảo luyện hóa, hẳn cảm giác không có một chút đột phá, thậm chí thấy đan điền của hẳn, rỗng tuếch.

Nhưng đổi lại là thường nhân, nếu có thể hoàn toàn hấp thu hết linh khí ba cây tiên linh thảo, hầu như có thể từ Linh Vũ tứ trọng đột phá đến Linh Vũ ngũ trọng.

Đây nói rõ một vấn đề, thần lôi mặc dù giao cho Sở Phong lực lượng viễn siêu thường nhân, nhưng đồng dạng, muốn đề thăng tu vi, Sở Phong cũng cần nỗ lực đại giới viễn siêu thường nhân.

Linh khí, tuy nói Sở Phong có thể thông qua pháp quyết mà ngưng tụ, có thể tính là liên tục tu luyện mấy tháng, linh khí cũng xa thua một cây tiên linh thảo ẩn chứa.

Bởi vậy có thể thấy được, Sở Phong nếu muốn đề thăng tu vi, cần nỗ lực đại giới bao nhiêu là lớn, đây cũng là vấn đề khó khăn hẳn phải đối mặt không nhỏ.

"Ai, lẽ nào đây gọi là có lợi tất có hại sao?"

Nhìn đầu giường hai cây tiên linh thảo, Sở Phong thực sự rất muốn đem chúng nó luyện hóa, thế nhưng hẳn chưa thể làm như vậy, bởi vì ... này là hẳn chuẩn bị trả lại cho Sở Nguyệt.

"Sở Nguyệt tỷ hẳn là sẽ nhanh bước vào Linh Vũ ngũ trọng, hai cây tiên linh thảo này có thể trợ giúp nàng một tay." Do dự một hồi, Sở Phong đem tiên linh thảo thu thập lại, rồi thối đèn đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phong sớm liền rời giường, hẳn ôm hai cây tiên linh thảo, ý muốn đi tìm Sở Nguyệt.

Thế nhưng nội môn thực sự quá lớn, có người nói nội môn đệ tử so với ngoại môn đệ tử còn nhiều hơn, chừng mười vạn.

Rất nhiều cung điện, mệnh môn vô bờ, tại loại địa phương này muốn tìm một người, thật giống như biển rộng tìm kim.

"Đại ca, người nói người với chúng ta có muốn hay không gia nhập vào một cái đồng minh, dù sao săn bắt linh dược, nhiều người thì lực lượng lớn mạnh a."

"Gia nhập vào đồng minh sẽ rất khó bứt ra, ngày sau nếu đồng minh gặp nạn, chúng ta cũng sẽ bị liên lụy."

"Nói cũng đúng, quên đi, hay là đi tới quảng trường báo danh a." Một đôi thanh niên nam tử nhìn như hai huynh đệ, bên người Sở Phong ngang qua, nhưng lời nói bọn hắn nói chuyện với nhau, lại khiến Sở Phong mừng rỡ.

"Hai vị sư huynh, các người vừa nói, linh dược sẵn sẵn bắt đầu báo danh hả?" Sở Phong tiến lên hỏi.

"Đúng vậy, hàng năm linh dược sẵn sẵn thời gian cũng không cố định, năm nay đích xác so với năm rồi sớm hơn một ít."

"Xem ra, người là tân đệ tử năm nay? Nếu muốn báo danh, thì theo chúng ta đi thôi." Đôi huynh đệ này cũng nhiệt tình.

"Làm phiền hai vị sư huynh rồi." Sở Phong khách khí cười cười, hẳn rất là hài lòng.

Gọi là linh dược, đó là ẩn chứa linh khí thảo dược, căn cứ vào chủng loại bất đồng, linh dược chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm bốn loại, mà tiên linh thảo trong lòng Sở Phong, lại là thượng phẩm linh dược.

Về phần linh dược sẵn sẵn, chính là một loại phúc lợi mà Thanh Long Tông nhắm vào nội môn đệ tử.

Tại Thanh Long sơn mạch mỗi một chỗ, đều có đại lượng linh dược, mà chỗ khu vực này là linh dược sơn.

Linh dược sơn, vốn là cấm địa của Thanh Long Tông, bất quá hàng năm sẽ mở ra một lần, toàn bộ nội môn đệ tử đều có thể báo danh tham gia.

Sở dĩ gọi là linh dược săn bắn, đó là bởi vì linh dược có linh tính, có thể độn địa chạy trốn, nó chạy trốn cực nhanh, đồng thời có tính công kích cường đại, muốn hái được là có độ khó rất lớn.

Hôm nay Sở Phong cần nhất đó là linh dược, càng nhiều càng tốt, mà lúc này linh dược săn bắn lại bắt đầu, với hẳn mà nói có thể nói là tin tức thiên đại tốt.

"Vị sư đệ này, xem ra ngươi còn không có gia nhập vào đồng minh, lẽ nào chuẩn bị một mình đi săn?" Hai huynh đệ đánh giá Sở Phong.

"Có gì không ổn sao?" Sở Phong có chút không giải thích được.

"Thực không dám dấu diếm, linh dược săn bắn này không có thể như vậy một mình làm được, ta khuyên ngươi hay nhất là gia nhập vào đồng minh cho thỏa đáng." Hai huynh đệ hảo tâm nhắc nhở nói.

Cái gọi là đồng minh, là do nội môn đệ tử tổ chức thành, bởi vì ... loại tổ chức này, có thể rất tốt để quan hệ đệ tử được gần nhau hơn, cho nên Thanh Long Tông đối với loại sự tình này không phản đối, trái lại còn cổ vũ.

"Ta mới vừa vào nội môn, đối với chuyện đồng minh không quá hiểu rõ, chẳng biết trong nội môn cái đồng minh nào tương đối lợi hại?" Sở Phong hiếu kỳ hỏi.

"Ha ha, tính là ngươi hỏi đúng người rồi, chúng ta hai huynh đệ đối với nội môn đồng minh đã điều tra rất rõ."

"Căn cứ vào điều tra mà biết được, nội môn đồng minh to nhỏ có hơn một nghìn cái, trong đó thế lực lớn nhất phải kể Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh."

"Thiên Hạ Minh thành viên nhiều nhất, chừng hơn năm nghìn người, bên kia mấy người phía sau lưng viết hai chữ thiên hạ, là thành viên Thiên Hạ Minh."

"Kiếm Đạo Minh thành viên ít hơn, nhưng chí ít cũng có hơn một nghìn người, Kiếm Đạo Minh có chút đặc thù, muốn gia nhập vào bọn họ, nhất định phải tu luyện vũ kỹ lấy kiếm phát lực, bên kia mấy người lưng mang huyền thiết kiếm, đó là thành viên Kiếm Đạo Minh."

"Sở dĩ nói hai cái đồng minh này thế lực cực mạnh, không chỉ là có người đông đảo, quan trọng là ... hai cái người sáng lập ra đồng minh, đều là đại nhân vật có uy tín danh dự của Thanh Long Tông."

"Hai vị này, mười năm trước đã thành hạch tâm đệ tử, hôm nay tại trong hạch tâm đệ tử cũng là người nổi bật, có bọn họ làm chỗ dựa, rất ít có người dám động Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh."

"Đại ca, người nói sai rồi, Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh tuy rằng thế lực rất mạnh, nhưng ta nghĩ cực mạnh hẳn là Dực Minh." Ngay khi ca ca nói thật sinh động như thật, thì đệ đệ hẳn đã có ý kiến khác.

"Dực Minh xác thực lợi hại, bất quá bọn họ nhân số quá ít, song quyền nan địch tứ thủ, nếu là thực sự phát sinh xung đột, bọn họ nhất định không phải đối thủ của Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh." Ca ca lắc đầu.

"Vậy cũng chưa hẳn, Dực Minh nhân số tuy ít, nhưng đều là nhân trung chi long, có khả năng lấy một địch trăm, đệ cho rằng Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh liên thủ, cũng không là đối thủ của Dực Minh." Đệ đệ mở miệng phản bác.

"Hai vị, Dực Minh rốt cuộc có lai lịch thế nào?" Thấy hai người tranh luận không ngớt, Sở Phong cũng càng nghe càng hiếu kỳ.

"Vị sư đệ này, người hãy nghe ta nói, Dực Minh tuyệt đối có thể nói là thần thoại trong nội môn ta." Thấy thế, đệ đệ một bả ôm lấy tay Sở Phong, bắt đầu nước bọt bay tung kể rõ ràng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gặp Lại Sở Nguyệt

"Dực Minh cũng không đối ngoại tuyển nhận thành viên, phàm là người được bọn họ nhìn trúng, đều là nhân trung chi long."

"Đừng xem Dực Minh hôm nay chỉ có ba mươi hai người, nhưng ở trong nội môn, đều là đại nhân vật nổi tiếng."

"Hơn nữa Dực Minh cực kỳ đồng tâm, thành viên như tay chân, người dám động thành viên Dực Minh, vô luận là ai bọn họ sẽ trả thù."

"Hai năm trước, Thanh Châu một tam đẳng tông môn, bởi vì làm bị thương Dực Minh thành viên, mà bị diệt môn, ra tay chính là Dực Minh."

"Lại lợi hại như vậy a?" Nghe đến đó, Sở Phong cũng là cảm thấy giật mình, tuy nói tam đẳng tông môn xa không bằng Thanh Long Tông, nhưng chí ít cũng là nhất phương thế lực, có thể đem nó diệt môn, có thể nghĩ Dực Minh này đích xác rất mạnh.

"Còn có, đừng xem Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh người sáng lập rất lợi hại, nhưng cùng Dực Minh người sáng lập mà so sánh, căn bản là bất nhập lưu."

"Tương truyền, Dực Minh người sáng lập, mười một tuổi tiến nhập nội môn, mười bốn tuổi liền trở thành hạch tâm đệ tử, mười sáu tuổi đã là đệ nhất đệ tử Thanh Long Tông."

"Bất quá đáng tiếc, hắc chí không ở Thanh Long Tông, năm ấy mười sáu tuổi liền rời khỏi đây, không ai biết hắn đi về đâu." Nói đến đây, đệ đệ

chắc lưỡi tiếc nuối.

"Người này gọi là gì?" Sở Phong cảm thấy giật mình, hạch tâm đệ tử, là đối tượng Thanh Long Tông trọng điểm bồi dưỡng, mỗi người đều có thể nói là tu võ kỳ tài.

Mà Dực Minh người sáng lập, mười sáu tuổi liền vô địch trong hạch tâm đệ tử, người này đến tột cùng cao minh thế nào chứ?

"Hắn gọi là Trương Thiên Dực." Đệ đệ mỗi chữ mỗi câu nói ra.

"Trương Thiên Dực." Sở Phong nhớ kỹ tên này, bởi vì hắn có tư cách được Sở Phong ghi nhớ,

"Đúng rồi, nghe nói nội môn ta có mỹ nữ trưởng lão Tô Nhu, đó là thành viên nhóm đầu tiên của Dực Minh, cũng từng là một trong mấy người hạch tâm đệ tử cực mạnh."

"Hơn nữa, ngoại trừ Tô Nhu trưởng lão, hôm nay trong hạch tâm đệ tử, cũng có rất nhiều người của Dực Minh, mỗi người thành tựu, cũng không kém hơn người sáng lập Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh, người nói Dực Minh này lợi hại không?" Đệ đệ tiếp tục nói.

"Nói như vậy, Dực Minh này thật đúng là lợi hại, như vậy thành viên Dực Minh có cái tiêu chí gì đặc thù không?" Sở Phong đối với Dực Minh này càng phát ra hứng thú.

"Người của Dực Minh rất ít nhìn thấy, bất quá trên ngực mỗi người bọn họ, đều đeo một quả huân chương, trên mặt huân chương vẽ một đôi cánh." Đệ đệ diễn giải.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh liền đến một tòa quảng trường rộng đầy cả người, ở đây là địa phương báo danh linh dược sẵn sẵn.

Kỳ thực cái gọi là báo danh, là tại quảng trường viết lên tên của mình, sau đó lấy một khối lệnh bài, căn bản là không có trường lão tiếp đãi.

"Vị sư đệ này, ngày mai linh được săn bắn mới bắt đầu, chắc người là phải gia nhập đồng minh để được che chở."

"Cho nên ta khuyên người một câu, như Dực Minh cái loại đồng minh này, cũng đừng suy nghĩ, bởi vì chúng ta cả đời cũng vào không được."

"Đừng nói Dực Minh, dù là Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh, cũng đều không phải dễ như vậy gia nhập a." .

"Cho nên nói, người nếu là muốn gia nhập vào đồng minh, nhất định phải cảnh giác cao độ." Báo danh xong, hai huynh đệ liền bu lại.

"Còn xin hai vị sư huynh chỉ điểm." Thấy đôi huynh đệ nhiệt tâm như vậy, Sở Phong cũng không nhẫn tâm làm bọn họ mất mặt mũi.

"Tuy rằng đồng minh quá mạnh mẽ vào không được, nhưng cũng không có thể tuyển chọn quá yếu, như ai đó giới thiệu đồng minh của họ có bao nhiêu tốt, nghìn vạn lần cũng không thể vào, những ... đồng minh này căn bản bảo hộ không được người, chỉ có thể cho người bị khi dễ."

"Tỷ như bên kia cái nha đầu phát trúc phiến, vừa nhìn là biết một trong những đồng minh nhỏ yếu, đang lừa gạt đệ tử mới tới." Đang khi nói chuyện, ca ca đưa tay chỉ về phía cách đó không xa, một vị tử y thiếu nữ.

Mà theo hắn chỉ nhìn qua, Sở Phong cũng không khỏi sửng sốt, bởi vì vị tử y thiếu nữ kia, đúng là Sở Nguyệt.

"Sở Nguyệt tỷ." Thấy thế, Sở Phong kích động la lên.

Nghe Sở Phong la lên, Sở Nguyệt cũng là quay đầu lại nhìn, thấy Sở Phong xong cũng rất vui mừng, vừa phất tay vừa hô: "Sở Phong đệ."

Sở Phong đang gấp rút tìm Sở Nguyệt, nghĩ không ra lại ở chỗ này gặp nhau, vội vàng bước nhanh về hướng Sở Nguyệt.

"Ai, xong, lại một người đầu đất bị lừa, chúng ta hai người cùng hăn nói nhiều như vậy, rốt cuộc cũng như không." Thấy thế, đôi huynh đệ bốn mắt nhìn nhau, lắc đầu.

"Sở Phong đệ, người tốt cực cũng tiến vào nội môn, thật tốt quá, chúng ta tỷ đệ tốt cực có thể cùng nhau tu luyện rồi." Đánh giá Sở Phong trên người tử sắc trường bào, Sở Nguyệt lòng tràn đầy vui mừng, hài lòng đến nhảy dựng lên, nàng là vui vẻ vì Sở Phong phát ra từ nội tâm.

"Sở Nguyệt tỷ, tỷ làm cái gì vậy?" Nhìn trúc phiến trong tay Sở Nguyệt, Sở Phong rất là hiếu kỳ.

"Ồ, người còn không biết a, Sở Uy đại ca ở nội môn sáng lập một cái đồng minh, là Sở Minh."

"Hôm nay Sở gia ta người cùng thế hệ, đều tại trong Sở Minh đây, bất quá dù là như vậy, người của Sở Minh đúng là quá ít."

"Cho nên, thừa dịp năm nay tân sinh đệ tử tiến nhập nội môn, ta muốn lôi kéo một ít người gia nhập vào Sở Minh ta, làm cường tráng thế lực, dù sao nếu như Sở Minh phát triển tốt, ngày sau đối với Sở gia ta cũng sẽ có trợ giúp rất lớn." Sở Nguyệt cười giải thích.

Mà Sở Uy trong miệng Sở Nguyệt, là lão đại của Sở gia trẻ tuổi, năm nay hai mươi tuổi, mười năm trước đã bá nhập Thanh Long Tông.

Chỉ bất quá, Sở Phong đối với Sở Uy ấn tượng cũng không tốt, khi còn bé đám thường khi dễ hăn, liền có Sở Uy người này.

"Vậy đệ giúp tỷ cùng làm." Tuy rằng phản cảm với Sở Uy, nhưng Sở Phong cũng không muốn Sở Nguyệt quá khổ cực.

"Không cần, thực sự không cần, người không biết tình huống Sở Minh, ta có thể tự làm." Sở Nguyệt cười cự tuyệt, rồi quan tâm hỏi: "Đúng rồi Sở Phong đệ, lần này linh dược săn bắt người báo danh chưa?"

"Tỷ xem cái này." Sở Phong cười, đem linh dược săn bắt lệnh bài lấy ra.

"Haha, thật tốt quá, lần này có thể cùng Sở Phong đệ, đi bắt linh thảo rồi, ta nói với người bắt linh thảo là một cuộc đấu trí so dũng khí, rất thú vị a." Nhắc tới linh dược săn bắt, Sở Nguyệt có vẻ rất là chờ mong.

"Sở Phong đệ, ta bận rộn chút, người buổi tối đến nơi đây tìm ta, ta có việc muốn nói với người, nhất định phải tới."

Thấy một người tân sinh đệ tử đi ngang qua, Sở Nguyệt vội vàng đem trúc phiến, nhét vào trong tay Sở Phong, sau đó liền hướng vị tân sinh đệ tử kia đi qua, giới thiệu chuyện gia nhập Sở Minh.

Thấy Sở Nguyệt cố ý như vậy, Sở Phong cũng không từ chối, mà ở trên mặt trúc phiến, còn viết vị trí chỗ phủ đệ của Sở Nguyệt.

Đi vào trong quảng trường, quét nhìn đoàn người bắt đầu khởi động, phát hiện giống như Sở Nguyệt vậy, tuyên truyền cho đồng minh của mình thật đúng là không ít.

Chỉ bất quá cũng có rất ít người để ý tới bọn họ, dù sao mỗi người cũng không là kẻ ngu si, trừ phi thực sự vô pháp gia nhập vào đồng minh có thực lực, bằng không rất ít có người sẽ tuyển chọn gia nhập vào tiểu đồng minh như vậy.

Hơn nữa Sở Minh, chỉ có một mình Sở Nguyệt mời chào thành viên, ngay cả sáng tạo Sở Minh là Sở Uy, cũng không có xuất hiện, có thể thấy được thực sự vì Sở gia mà suy nghĩ, cũng chỉ có một mình Sở Nguyệt mà thôi.

Tối buổi tối, Sở Phong đúng hẹn đi tới phủ đệ Sở Nguyệt, Sở Nguyệt đang bồi hồi ở bên ngoài phủ đệ, hiển nhiên là đang chờ người.

Thấy Sở Phong, Sở Nguyệt dẫu hai tay ra sau, sôi nổi liền chạy tới.

Đừng xem Sở Nguyệt so với Sở Phong lớn hơn một tuổi, nhưng cũng là hoa quý thiếu nữ, không chỉ có tướng mạo vui tươi, tính cách cũng là hoạt bát rộng rãi.

Tại Sở gia, Sở Nguyệt có thể được cho là một kẻ dở hơi, vô luận già trẻ, đều rất thích cái nha đầu quỷ quái linh tinh này.

Đi tới trước mặt Sở Phong, Sở Nguyệt hai tay đưa ra, cười hì hì nói: "Ủ, nhanh thu lại."

Mà ở trong song chưởng trắng nõn, đúng là một cây tiên linh thảo.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ta Vì Hồn Làm Chứng

"Sở Nguyệt tử, đây. . . ." Sở Phong một trận không nói gì.

"Đây cái gì mà đây, không phải ta đưa cho người, là năm nay gia tộc phụ cấp." Sở Nguyệt vừa nói, vừa đem tiên linh thảo nhét vào trong tay Sở Phong.

"Nếu là như thế này, đệ lại càng không thể nhận, tử quên đệ còn thiếu tử hai cây tiên linh thảo sao." Sở Phong đem tiên linh thảo đẩy trở lại, đang khi nói chuyện cũng từ trong lòng lấy ra một cây tiên linh thảo.

"Sở Phong đệ, cây tiên linh thảo này, đệ không có luyện hóa sao?" Nhìn trong tay Sở Phong tiên linh thảo hoàn chỉnh, Sở Nguyệt nghĩ rằng là cây mà nàng tặng Sở Phong.

"Ân, đệ đã sớm đột phá rồi, vì thế tạm thời không dùng, vừa lúc đem trả lại cho tử."

"Không được, ta thế nào có thể thu tiên linh thảo của người, những ... này đều là của người, người mau thu hồi lại."

"Sở Nguyệt tử, Sở Phong đệ đã nói qua sẽ trả lại cho tử hai cây, giờ trả lại tử hai cây, ngày đó tử cũng đã đáp ứng rồi mà, hôm nay tử như vậy, khiến đệ rất khó xử."

"Thế nhưng, ta đưa cho đệ tiên linh thảo đệ căn bản là không dùng, trái lại đem của đệ cho ta, ta không phải là không công mà chiếm tiện nghi của đệ sao."

"Sở Nguyệt tỷ, tâm ý của tỷ đệ lĩnh, tại toàn bộ Sở gia, ngoại trừ cha đệ cùng đại ca, thì chỉ có tỷ là đối với đệ tốt nhất, cái này cho là đệ đệ hiếu kính tỷ đi a?"

Sở Phong là phát ra từ phế phủ, tại Sở gia khi tất cả mọi người xa lánh hẳn, Sở Nguyệt lại đối tốt với hẳn, hẳn thật tình cảm động.

Thấy Sở Phong khẳng khẳng như vậy, trên mặt Sở Nguyệt lại nổi lên vẻ xấu hổ, thấp giọng nói:

"Sở Phong đệ, đệ như vậy thực sự khiến ta rất xấu hổ, kỳ thực. . . Cây tiên linh thảo này, cũng không phải ta đưa cho đệ, mà là Sở Cô Vũ nhờ ta tặng cho đệ."

"Đại ca của ta?" Sở Phong không khỏi sửng sốt.

Sở Cô Vũ, chính là con thân sinh của Sở Uyên, là đại ca Sở Phong.

Hôm nay đang ở Thanh Châu đệ nhất tông môn "Lăng Vân Tông" tu luyện, năm mười bảy tuổi đã là Linh Vũ lục trọng, là Sở gia một đời tuổi trẻ đệ nhất nhân.

Sở Cô Vũ, tuy biết Sở Phong không phải con thân sinh của Sở Uyên, nhưng xem Sở Phong như thân đệ đệ mà đối đãi, là một trong những người Sở Phong kính yêu nhất.

"Hẳn sợ đệ nặng gánh, cho nên mới dặn ta, không thể nói là hẳn đưa cho đệ, thế nhưng hiện tại, ta phải ăn ngay nói thật a." Sở Nguyệt mặt đỏ lên, có thể thấy được nàng thực sự rất xấu hổ.

"Sở Nguyệt tỷ, dù là như vậy, đệ còn phải cảm tạ tỷ, mặc kệ tiên linh thảo có đúng hay không của tỷ, nhưng mấy năm nay tỷ đối với Sở Phong ta cảm tình là thật, chính câu nói kia, hai cây tiên linh thảo này, coi như là đệ đệ hiếu kính tỷ."

"Huống chi, tỷ gần đi vào Linh Vũ ngũ trọng, tiên linh thảo này đối với tỷ càng trọng yếu hơn, tỷ cũng đừng từ chối." Sở Phong dứt khoát đem tiên linh thảo, nhét vào trong tay Sở Nguyệt.

"Nếu như vậy, tiên linh thảo này là đệ cho ta mượn, bất quá ta chỉ mượn một cây, bởi vì ta vẫn còn một cây." Thấy Sở Phong cố ý như vậy, Sở Nguyệt cắn răng, đem một cây tiên linh thảo thu lại.

Kỳ thực theo như lời Sở Phong nói, Sở Nguyệt gần bước vào Linh Vũ ngũ trọng, hôm nay là thời kì then chốt, tiên linh thảo này đối với nàng mà nói, đích xác rất trọng yếu.

"Thành." Sở Phong cười cười.

"Đúng rồi Sở Phong đệ, Cô Vũ ca còn có một phong thơ, muốn ta đưa cho người." Sở Nguyệt lại từ bên hông lấy ra một phong thơ.

Tiếp nhận phong thơ, Sở Phong trong lòng một trận cảm động, hắn đã năm năm không có quay về Sở gia, cũng năm năm không có gặp đại ca cùng phụ thân, bởi vì hắn nghĩ không mặt mũi nào thấy bọn họ.

Thế nhưng năm năm này, đại ca hắn cùng phụ thân, hầu như từng tháng đều gửi cho hắn một phong thơ, có thể thấy được hai người tưởng niệm Sở Phong cỡ nào.

"Được rồi, thư giữ lại trở về rồi xem, mau cùng ta tiến đến, ngày hôm nay là một ngày lành." Sở Nguyệt nắm cánh tay Sở Phong, tóm lấy hắn hướng trong phủ đệ đi vào.

Còn chưa tới gần, Sở Phong nhíu mày lại, hắn nghe được trong phủ đệ, truyền đến rất nhiều thanh âm quen thuộc, đây đều là những người hắn không thích.

Quả nhiên, tại một khắc đại môn phủ đệ mở ra, trong đại điện có ba mươi hai đạo thân ảnh, trong đó đại bộ phận đều là quen mặt, hầu như toàn bộ người Sở gia tại Thanh Long Tông tu luyện.

Về phần mấy người xa lạ, Sở Phong cũng có thể nghĩ đến lai lịch bọn họ, nhất định là thành viên Sở Minh.

"Mọi người mau nhìn, ai tới đây." Sở Nguyệt vui vẻ la lên nói.

Song mà khi mọi người đồng loạt quăng ánh mắt về phía sau, Sở Phong có thể cảm giác được, là khinh thường cùng chán ghét.

"Ồi chà, ta tưởng là ai chứ, đây không phải công thần Sở gia ta sao." Một gã thiếu niên hướng Sở Phong đi tới.

Hắn gọi Sở Thành, là thân đại ca của Sở Chân, cùng Sở Nguyệt gia nhập Thanh Long Tông, hôm nay cũng là Linh Vũ tứ trọng.

"Sở Phong, người lập công gì, biết không?" Sở Thành chỉ vào Sở Phong, ánh mắt rất là bất thiện.

"Sở Thành, người nói cái gì vậy, ngày hôm nay là ngày đại hi, đừng nói lung tung." Sở Nguyệt vội vàng mở miệng.

"Làm sao vậy Sở Nguyệt, hắn lập công còn không cho ta nói sao?" Sở Thành liếc mắt lườm Sở Nguyệt, sau đó nhìn về phía Sở Phong: "Sở Phong, người lập công không biết sao? Người mẹ nó lập được đại công a."

"Tại Thanh Long Tông năm năm làm ngoại môn đệ tử, người đem mặt mũi Sở gia ta làm mất hết, hôm nay còn có mặt mũi tới tham gia Sở Minh tụ hội, mặt của người da đến tột cùng có bao nhiêu dày chứ hả?"

"Sở Thành, người câm miệng cho ta." Sở Nguyệt có chút nổi giận, nhưng mà còn không đợi nàng nói thêm cái gì, Sở Phong đã vội giữ nàng

lại.

Sở Phong khuôn mặt không thay đổi, thủy chung lộ vẻ mỉm cười, khẽ cười nói: "Người suy nghĩ quá, Sở Phong ta đối với các người tụ hội cũng không có hứng thú, hôm nay, ta là đến đây tính nợ."

"Tính nợ gì? Muốn cái gì nợ?" Nghe được nói thế, Sở Thành sắc mặt nhất thời biến đổi.

"Thực sự là buồn cười, một người được Sở gia ta thu làm con nuôi, cư nhiên còn dám tới theo người Sở gia ta thu nợ, lẽ nào người không biết mấy năm nay ăn và dùng, đều là do ai cấp sao?"

"Hãy, thật không biết xấu hổ." Cùng lúc đó, những người Sở gia khác cũng đều bắt đầu quở trách Sở Phong.

Nhưng mà Sở Phong, cũng không nhìn mọi người đang nói, mà là hướng một bên trong điện đi đến, vừa nói:

"Tại thời gian trước, có người cùng ta đánh đố, đố Sở Phong ta không thể thông qua nội môn khảo hạch, còn nói hãn nếu thua, liền đem năm nay gia tộc phụ cấp tiên linh thảo cho ta."

"Sở Chân, chuyện này người sẽ không quên chứ hả?" Sở Phong tại trước người Sở Chân ngừng lại.

Sở Chân đang ngồi ở trên ghế, nhắm nuốt hoa quả trong miệng, nhưng lúc này cái miệng của hãn mở to một trận co quắp, sắc mặt rất là khó coi.

Sở Chân đương nhiên chưa quên việc này, chính là bởi vì sợ Sở Phong nói, hãn mới có thể thành thành thật thật ở chỗ này, không phải là tính cách của hãn, nếu không đã sớm tiến lên tìm Sở Phong gây phiền phức rồi.

"Sở Phong, người nói chuyện cần phải có chứng cứ." Đúng lúc này, một vị thanh niên nam tử một bên Sở Chân mở miệng.

Ở đây vô luận nam hay nữ, cùng Sở Phong đều là bạn cùng lứa tuổi, nhưng duy độc người này là đáng dấp thanh niên, hẳn đó là Sở Uy.

"Sở Uy đại ca nói không sai, người nếu nói Sở Chân cùng người đánh đổ, vậy người phải xuất ra chứng cứ, bằng không người là ngậm máu phun người." Thân là thân ca ca của Sở Chân, Sở Thành trước hết quát lên.

"Không sai, chứng cứ đâu, nếu không ngày hôm nay người cũng đừng tưởng đi ra khỏi đây." Sau khi Sở Thành nói, hầu như trong điện toàn bộ mọi người Sở gia đều kêu la lên.

Mà ngay cả thành viên Sở Minh, cũng là ồn ào theo, bọn họ tuy không phải người Sở gia, nhưng có thể nhìn ra Sở Phong tại Sở gia địa vị rất thấp, ngay cả người trong nhà đều khinh thường Sở Phong như vậy, bọn họ tự nhiên cũng sẽ khinh thường.

"Ta có thể vì Sở Phong đệ mà làm chứng." Nhưng vào lúc này, Sở Nguyệt thật lâu không nói, lại đột nhiên mở miệng nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Quyết Nợ

Giờ khắc này, trong điện một mảnh an tĩnh, ánh mắt mọi người đều hướng về phía Sở Nguyệt.

"Sở Nguyệt, người nói cái gì vậy? Loại sự tình này cũng không thể làm chứng loạn được."

Sở Uy mở miệng nói, trong ánh mắt ẩn chứa nồng nặc ý tứ hàm xúc cảnh cáo, ý tứ của hắn rất minh xác, là bảo Sở Nguyệt đừng nói lung tung.

"Ta vẫn chưa nói lung tung, lúc đầu Sở Chân cùng Sở Phong đánh đổ, ta ngay tại tràng, chính Sở Chân đệ bảo ta làm chứng."

Sở Nguyệt vẫn không e ngại Sở Uy, mà là đứng ở bên cạnh Sở Phong, như là ám chỉ với mọi người nàng tuyển chọn đứng ở bên kia.

Lần này, đừng nói là Sở Chân, mà ngay cả Sở Thành Sở Uy, bao gồm đại bộ phận người Sở gia, sắc mặt đều tái đi.

Bọn họ đều nghĩ không ra, Sở Nguyệt lại như vậy hướng về Sở Phong, cư nhiên cam nguyện cùng mọi người Sở gia đối nghịch.

Trên thực tế, ngay cả Sở Phong cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, dù sao việc này của Sở Nguyệt, sẽ đắc tội với rất nhiều người, ngoài áy náy ra, Sở Phong cũng càng nhiều cảm động.

"Sở Chân, người đây là muốn quyết nợ sao?" Sở Phong tiếp tục tạo áp lực, có Sở Nguyệt làm chứng, hắn cũng không tin Sở Chân dám phủ nhận.

"Ta. . ." Sở Chân sắc mặt cực khó coi, chẳng biết làm sao trả lời.

Tiên linh thảo hàng năm gia tộc chỉ phụ cấp một cây, ngoại trừ một cây này, bọn họ căn bản không có cơ hội có được linh dược tốt như vậy.

Mà năm nay tiên linh thảo vừa tới tay, Sở Chân đang chuẩn bị dựa vào nó trùng kích Linh Vũ tứ trọng, hãn thế nào bỏ được giao cho người khác.

"Hanh, dù đây là sự thực thì làm sao chứ."

"Người cùng Sở Chân cùng bá nhập Thanh Long Tông, Sở Chân từ hai năm trước đã tiến vào nội môn, mà người lại chậm hai năm."

"Thế nào, dùng thời gian lâu như vậy mới tiến vào nội môn, người còn kiêu ngạo hay sao? Lại còn muốn đến đây lừa gạt Sở Chân lấy phụ cấp của gia tộc." Sở Thành cười lạnh giảo biện, thân là thân đại ca của Sở Chân, hãn tự nhiên sẽ không muốn Sở Phong lấy đi phụ cấp của đệ đệ.

"Những lời này người không cần nói với ta, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra đệ đệ người là rõ ràng nhất."

"Nếu muốn quyệt nợ cứ việc nói thẳng, ta Sở Phong có thể không thèm truy cứu, bất quá hãn phải chính miệng thừa nhận, lời hãn nói như đánh rắm, căn bản không đáng tin." Sở Phong không buông tha nói.

"Người. . . ." Lời này vừa nói ra, Sở Chân giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không dám phản bác, bởi vì hãn đích xác không có lý.

"Ha ha, chê cười, quyệt nợ? Ta có nói qua quyệt nợ sao? ."

"Sở Chân tiên linh thảo có thể cho người, bất quá người phải làm là trước mặt mọi người thừa nhận, người là vô dụng là phế vật, phải năm năm mới trở thành nội môn đệ tử đồ ngu."

"Mọi người nói, ta nói đúng hay sai?" Sở Thành cao giọng la lên.

"Không sai, Sở Thành đại ca nói rất đúng."

"Đúng, nếu muốn lấy tiên linh thảo, sẽ thừa nhận mình là phế vật, chỉ cần người thừa nhận, chúng ta coi như là phần thưởng cho khiếu hóa tử (ăn xin)." Khi Sở Thành vung tay vừa hô, những người đang ngồi tự nhiên hưởng ứng.

Người Sở gia, ngoại trừ Sở Uyên, Sở Cô Vũ còn có Sở Nguyệt ra, hầu như không ai thích Sở Phong, bọn họ đều hận không thể đem Sở Phong đuổi ra khỏi Sở gia.

Cho nên chỉ cần là chuyện về Sở Phong, vô luận quá phận cỡ nào, bọn họ sẽ ủng hộ, bọn họ là muốn cho Sở Phong khó khăn.

"Sở Thành, người không nên cố tình gây sự, đây là việc tư của Sở Chân cùng Sở Phong, các người không có tư cách xen mồm." Sở Nguyệt trách cứ nói.

"Chúng ta không có tư cách, vậy người có tư cách sao? Thân là tỷ tỷ Sở Chân, nhưng lại hướng về một ngoại nhân, người còn xứng làm một người Sở gia sao?" Sở Thành hung ác cắn ngược lại.

"Ta Sở Nguyệt nhìn việc không nhìn người, huống chi Sở Phong đệ đệ cũng không phải là ngoại nhân, hắn cũng là người Sở gia ta."

"Hắn có đúng hay không người Sở gia trong lòng người rõ ràng, nhưng ta có thể nói cho người, Sở Chân mới là thân đệ đệ của người."

"Người đây là không nói đạo lý." Sở Nguyệt bị Sở Thành nói cho tức giận khiến thân thể đều run rẩy.

Mà đúng lúc này, Sở Phong thủ chương khoát lên trên vai Sở Nguyệt, đem nàng kéo ra phía sau.

Lúc này Sở Phong, trên mặt vẫn như cũ mang theo dáng tươi cười không nói, bất quá ánh mắt cũng đã trở nên sắc bén, nhàn nhạt nói:

"Ta chỉ hỏi một câu, tiên linh thảo này, các người đưa hay là không đưa."

"A, Sở Phong người cũng đừng nói là chúng ta làm khó người, chỉ là người thật không có tư cách lấy tiên linh thảo của Sở Chân."

"Như vậy đi, ta cho người một lần cơ hội, người cùng Sở Chân luận bàn một phen, chỉ cần người có thể thắng Sở Chân, đã nói lên người có tư cách lấy đi cây tiên linh thảo này."

"Sở Nguyệt, người cũng đừng nói là ta không nói đạo lý, ta bây giờ sẽ đem tiên linh thảo của ta lấy ra nữa, chỉ cần Sở Phong có thể thắng, đây tất cả đều là của hã." Đang khi nói chuyện, Sở Thành đem trong lòng tiên linh thảo của mình, đặt ở trên bàn.

Cùng lúc đó, Sở Thành hướng Sở Chân nháy mắt, Sở Chân cũng là ngầm hiểu đưa tiên linh thảo của hã, đặt ở trên bàn.

"Sở Chân, người tiến vào nội môn đã có hai năm, đã tu luyện qua lưỡng chủng vũ kỹ."

"Nhưng Sở Phong mới vừa tiến nhập nội môn, người cùng hã luận bàn không cảm thấy vô sỉ sao? Người căn bản là không thua." Sở Nguyệt nhưng lại vì Sở Phong cảm thấy bất bình.

"Câm miệng, ở đây không có phần người nói chuyện." Sở Thành chỉ vào Sở Nguyệt, tràn ngập uy hiếp, sau đó nheo hai mắt lại nhìn về phía Sở Phong:

"Bất quá, người nếu là thua, sẽ đem tiên linh thảo của người giao ra đây, người dám không?"

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm Sở Phong, bọn họ đều đang chờ đợi Sở Phong trả lời.

Sở Phong nếu cự tuyệt, bọn họ có thể vũ nhục Sở Phong là người nhu nhược, còn Sở Phong nếu đáp ứng, Sở Chân sẽ có thể quang minh chính đại giáo huấn Sở Phong.

Vô luận là thế nào, Sở Phong đều rơi vào tuyệt địa, mà bọn họ thậm chí xem thử Sở Phong làm sao xấu mặt.

"Có gì không dám." Sở Phong đạm nhiên cười, thông dong ứng đáp.

"Được, có can đảm, bất quá trước đó phải nói rõ ràng, quyền cước không có mắt, nếu là ai bị thương rồi, cũng không được oán giận." Sở Thành cười càn phát ra đáng đề tiện.

"Đừng nói lời vô ích, muốn đánh liền đánh." Sở Phong đem tiên linh thảo của mình, ném vào trên bàn, sau đó liền hướng trung tâm đại điện đi đến.

"Sở Phong đệ. . ." Sở Nguyệt kéo Sở Phong lại, chớp động đôi mắt, như khuyến cáo Sở Phong không nên cùng Sở Chân tỷ thí.

Nhưng mà Sở Phong lại mỉm cười đẩy tay Sở Nguyệt ra, chỉ nói một câu nói: "Tin tưởng ta."

Thấy thế, Sở Nguyệt không khỏi sửng sốt, chẳng biết vì sao, nàng lại có một loại ảo giác, phỏng phất Sở Phong thực sự có nắm chặt tất thắng.

Sở Phong cùng Sở Chân đi tới trung tâm đại điện, tất cả mọi người xúm lại, không muốn bỏ qua xem trò Sở Phong bị ngược đãi.

"Sở Phong, ta xem ngươi thực sự là không muốn sống nữa."

Sở Chân thật lâu không nói gì, lúc này trên mặt rốt cục hiện ra dáng tươi cười, chỉ bất quá hắc lại cười rất âm ngoan.

Lúc trước bị Sở Phong bức đến phải xấu hổ, khiến hắc cực kỳ khó chịu, lúc này lại có cơ hội giáo huấn Sở Phong, tự nhiên sẽ không lưu thủ.

"Ha hã" Sở Phong mỉm cười, sau đó nói: "Những lời này chính là ta muốn nói với người."

"Nói khoát, ta hôm nay để cho người biết, người có bao nhiêu yếu nhược."

Sở Chân chân trái bỗng nhiên tiến về phía trước một bước, chỉ nghe phịch một tiếng, cả người đã vọt lên.

Hắc song chưởng vũ động, quyền ảnh bay tán loạn, toàn thân đều tản ra khí tức bức người, như một con mãnh thú cuồng dã, hướng Sở Phong bức bách đến.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tự Rước Lấy Nhục

"Nhất đoạn vũ kỹ, Bách Tí Quyền, không ngờ luyện đến tình trạng đại thành!"

Trong điện một mảnh kinh hô, người sáng suốt đều đã nhìn ra, Sở Chân thi triển chính là một loại vũ kỹ.

Bách Tí Quyền này tuy chỉ là nhất đoạn vũ kỹ, nhưng nếu có thể tu luyện đến tình trạng đại thành, cũng sẽ phi thường cường lực.

Trong cùng tầng thứ, nếu không có vũ kỹ tương ứng chống lại, tất nhiên sẽ không địch lại, vì thế mọi người đều nói, Sở Phong sẽ thất bại.

Sở Nguyệt chau mày, lặng lẽ về phía trước bước ra hai bước, muốn phòng ngừa Sở Chân ám hạ độc thủ.

"Sở Nguyệt, quan chiến không được xuất thủ, cái quy củ này người không biết sao."

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm lại vang lên bên tai, quay đầu lại nhìn thì, Sở Thành đang cười tủm tỉm mà nhìn chăm chăm Sở Nguyệt.

Sở Nguyệt cảm thấy không tốt, nàng nghĩ không ra Sở Thành lại đề tiện như vậy, đang âm thầm canh chừng nàng.

Mà càng là như vậy, liền càng đại biểu, hai huynh đệ bọn họ, sẽ không đơn giản mà buông tha Sở Phong, điều này làm cho nàng càng thêm lo lắng.

"Bá bá bá"

Khắp bầu trời quyền ảnh hầu như che chặn tầm nhìn Sở Phong, đang bí mật mang theo phá phong, hướng hấn bạo lực mà đến.

Sở Phong có thể cảm giác được, Sở Chân quyền lực không phải chuyện đùa, không có chút lưu thủ, có thể thấy được hấn đúng là hạ ngoan tâm.

Bất quá Sở Phong lại không sợ chút nào, mà là đứng ở tại chỗ, không tránh không tránh, lạng lẽ chờ hấn công kích đến.

"Sở Phong này choáng váng sao? Thế nào không né?"

"Hấn thật muốn tránh, có thể tránh được sao? Với thực lực của hấn phỏng chừng còn không có phản ứng kịp."

"Vậy cũng đúng, hấn đúng là phế vật tại ngoại môn đời năm năm."

Mọi người thấy Sở Phong không né, đều cho rằng Sở Phong là bị uy thế Sở Chân dọa cho choáng váng, trên mặt toát ra dáng tươi cười nhìn có chút hả hê.

"Hô "

Nhưng khi Sở Chân tới gần, Sở Phong tay áo bỗng nhiên vung lên, một cỗ khí tức cường đại liên tục trong cơ thể bạo phát ra.

Khí tức này đập vào mặt, nhất thời khiến Sở Chân hơi bị sửng sốt, bởi vì hấn thấy tại trong khí tức này, cảm thấy sát khí.

"Bá "

Ngay khi Sở Chân sửng sốt thất thần, Sở Phong bỗng nhiên một chưởng đánh ra, tốc độ cực nhanh, còn không đợi mọi người phản ứng, đã

oanh ở trên ngực Sở Chân.

"Phanh" một chương kích trúng, Sở Chân nhất thời cảm giác như khí huyết bốc lên, một cổ đau nhức tự ngực truyền đến.

"Bá bá bá" nhưng hăn còn chưa kịp nghĩ nhiều, Sở Phong đã mấy chương phát ra cùng một lúc, lần thứ hai nhất nhất kích trúng.

"Ô oa" Sở Chân quát to một tiếng, hai chân mềm nhũn, liền trực tiếp quỳ gối trước mặt Sở Phong, sau đó vô lực té dài trên mặt đất.

"Đây. . . ."

Một màn này, khiến mọi người mục trừng khẩu ngốc, bởi vì bọn họ vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong lại có cường lực như vậy.

Nhưng bọn họ lại không biết, đây chính là hậu quả mà Sở Phong lưu thủ, nếu như không hăn chỉ cần một chương, liền có thể đem Sở Chân tươi sống đánh chết.

"Người là Linh Vũ tứ trọng?" Lúc này Sở Uy mới mở miệng, hăn đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm Sở Phong, tràn ngập khiếp sợ.

"Cái gì? Linh Vũ tứ trọng?"

Mà Sở Uy lời này vừa nói ra, mọi người rốt cục cũng phản ứng kịp, có thể không cần vũ kỹ, đem Linh Vũ tam trọng đánh bại, đích xác phải cần thực lực Linh Vũ tứ trọng.

Thế nhưng, khi cái từ ngữ Linh Vũ tứ trọng này, cùng Sở Phong liên hệ đến cùng nhau thì, mọi người lại cảm thấy bất khả tư nghị, khó có thể tiếp thu.

Đừng nói bọn họ, mà ngay cả Sở Nguyệt cũng là con mắt trừng như trứng vịt, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, trên mặt đầy vẻ giật mình.

Sở Phong cũng không để ý tới mọi người, mà là trực tiếp tiêu sái đến trước bàn, đem ba cây tiên linh thảo thu lên, sau đó liền hướng cửa đi đến.

"Người đứng lại đó cho ta, người nhà luận bàn, người lại dám nặng tay như vậy, người đến tốt cùng là rắc tâm gì đây?" Nhưng đúng lúc này, một tiếng quát chói tai bỗng nhiên vang lên.

Định mục nhìn lại, Sở Thành đã đem Sở Chân dìu đứng lên, chỉ bất quá trên mặt Sở Thành lại đầy sắc mặt giận dữ, đệ đệ bị người đánh thảm như vậy, điều này làm cho hắn vô pháp ẩn nhẫn.

"Thế nào? Lúc này mới nhớ tới ta là người Sở gia? Lúc trước người cũng không phải nói như vậy mà?" Sở Phong đạm nhiên cười, sau đó nói: "Huống chi người cũng nói, quyền cước không có mắt, nếu ai bị đả thương, cũng không oán giận, người hiện tại đây là muốn cái gì? Thật không chịu thua sao?"

"Thối lắm, ai thua không chịu nổi? Rõ ràng là người cố ý ra tay độc ác." Sở Chân cắn răng chịu đựng đau nhức, cả tiếng trách cứ.

Thân là đương sự, hẳn biết rõ, Sở Phong một chương sẽ đem hắn đánh bại, thế nhưng Sở Phong lại liên tục phát chương đánh trên người hắn, rõ ràng là cố ý, có ý định khiến hắn đau đớn.

Mà nghe hắn vừa nói như thế, Sở Phong vừa cười: "Ta Sở Phong vừa mới bước vào Linh Vũ tứ trọng, đối với tự thân thực lực không phải hiểu rõ."

"Mà lúc trước vũ kỹ của người rất cường thế, ta tự nhiên không dám khinh địch, vì thế liền toàn lực ứng đối."

"Ai mà biết người chỉ là một con cạp giấy, yếu nhược đến không kham nổi một kích, uống ta xem trọng người."

"Người. . . ." Nghe Sở Phong vừa nói như vậy, Sở Chân sắc mặt trắng bệch, tức giận quá phải đánh rắm, thiếu chút nữa muốn thổ huyết.

Bị một người phế vật đánh bại không nói, hôm nay còn bị vũ nhục trước mặt mọi người, thực sự khiến hãn khó có thể chấp nhận.

Thế nhưng, mặc cho hãn không cam lòng, nhưng cũng không thể nói gì hơn, bởi vì quy củ vừa rồi, đích thật là hai người huynh đệ hãn lập ra.

"Sở Phong, người không nên quá cuồng vọng, có gan người cùng ta giao thủ" đúng lúc này, một vị Sở gia khác đứng dậy.

"Ồ? Người cũng muốn cùng ta luận bàn? Có thể, lấy tiên linh thảo làm tiền đặt cược, dám không?" Sở Phong đối với người nọ đưa tay ra mời.

"Người. . . ."

Người này cùng Sở Chân như nhau, đều là cùng Sở Phong bá nhập Thanh Long Tông, chỉ bất quá thực lực của hãn còn không bằng Sở Chân.

Nếu mà hãn cùng với Sở Phong giao thủ thì hãn dám, thế nhưng nếu lấy tiên linh thảo làm tiền đặt cược, hãn thực là không dám.

"Thế nào? Còn có ai muốn xuất đầu, các người có thể đứng ra, chỉ cần các người bỏ được tiên linh thảo."

Sở Phong đem ánh mắt quét về phía mọi người, nhưng không có một người nào dám cùng Sở Phong đối mặt, bọn họ không phải sợ Sở Phong, chỉ là bọn hãn thực tại không dám lấy tiên linh thảo làm tiền đặt cược, đây chính là mệnh căn của bọn hãn.

"Sở Phong, người không nên quá phận." Rốt cục, Sở Uy mở miệng.

"Thế nào? Sở Uy đại ca cũng muốn cùng ta luận bàn? Nếu như ta nhớ không lầm, người hãn là so với ta lớn hơn năm tuổi a."

"Nếu như người không ngại bị người ta nói lấy lớn khi nhỏ, ta ngược lại cũng không ngại cùng người thử một lần, dù sao ta thua cũng không mất mặt, mà thắng thì kiếm lợi lớn, đúng không?"

Nghe Sở Phong vừa nói như vậy, Sở Uy tuy rằng song quyền nắm chặt, nhưng cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Bởi vì Sở Phong nói là rất đúng, hắn không giống Sở Thành cùng Sở Chân, nói như thế nào bọn họ cùng Sở Phong kém không có mấy.

Thế nhưng hắn thì không được, hắn cũng không phải niên thiếu, lấy tuổi của hắn, dù là thắng Sở Phong cũng sẽ bị người nói xấu, vì thế căn bản không thể xuất thủ.

Thấy trong điện đại bộ phận mọi người đều cúi đầu, Sở Phong đột nhiên nở nụ cười, hắn cười rất hài lòng, bất quá ngay khi xoay người đi, hắn lại nói một câu:

"Trước khi rời đi tặng các người hai câu nói, một câu là nếu tự cho là đúng, một câu khác sẽ tự rước lấy nhục, về phần ý tứ trong đó, các người tự lĩnh ngộ a." Nói xong câu đó, Sở Phong liền phá cửa ra, tiêu sái rời đi.

Giờ khắc này, trong phủ đệ bầu không khí trở nên xấu hổ dị thường, vốn định khiến cho Sở Phong xấu mặt, ngược lại, còn bị Sở Phong vũ nhục một phen, hơn nữa còn làm trò trước mặt mấy người ngoại nhân, đây quả thực là không nể mặt bọn họ mà.

Bất quá mọi người không thể tiếp nhận, cũng là thực lực của Sở Phong, vốn tưởng rằng Sở Phong là phế vật của Sở gia, nhưng hôm nay Sở Phong lại bước vào Linh Vũ tứ trọng, đuổi kịp và vượt qua rất nhiều người, khiến cho bọn họ nghĩ rất là sỉ nhục.

Sở Phong đi ra phủ đệ, trong lòng cái này gọi là sáng khoái, hắn hầu như là bị những người này, từ nhỏ khi dễ, mà hôm nay rốt cục lại khi dễ

bọn họ một bả.

Trên thực tế, đây cũng không phải là khi dễ, Sở Phong chỉ là bị bọn họ bức mà thôi, bất quá mặc kệ thế nào, Sở Phong chính là cực kỳ sáng khoái.

"Sở Phong đệ." Bất quá Sở Phong còn chưa đi ra xa, phía sau liền truyền đến tiếng hô ngọt ngào, chính là Sở Nguyệt.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngoan Nhân

"Sở Nguyệt tỷ, tỷ thế nào đi ra rồi." Sở Phong không hiểu hỏi.

Mà Sở Nguyệt thì cười hì hì chạy đến trước người Sở Phong, dùng ngọc thủ trắng nõn, nhẹ nhàng đâm một quyền trên ngực Sở Phong, vẻ mặt mừng rỡ nói:

"Tiểu tử người được đó, ta nói người thế nào tại ngoại môn đợi đến thông dong như thế, đã sớm đuổi kịp ta rồi a."

Sở Phong xấu hổ gãi gãi đầu: "Sở Nguyệt tỷ, hôm nay thực sự là cho người thêm phiền phức, ta xem Sở Minh các người tụ hội, cũng muốn tan rã trong không vui rồi."

"Không có việc gì, để cho bọn họ thật dài giáo huấn cũng là tốt, tỉnh lại những ngày khi dễ người."

"Đúng rồi Sở Phong đệ, ngày mai linh được săn bắn chúng ta cùng nhau đi a, linh được chỉ có một mình rất khó bắt được."

"Không được, ta cùng bọn họ quan hệ người cũng biết, dù là ta gia nhập vào Sở Minh, bọn họ cũng không chịu." Sở Phong lắc đầu.

"Người đừng quản, chuyện này giao cho ta xử lý, nói chung ngày mai người tới nơi này tìm chúng ta là được." Sở Nguyệt lại đem trương trúc phiến kín đáo đưa cho Sở Phong, trên đó là một cái địa điểm ngày mai Sở Minh tụ tập.

"Được rồi." Thấy Sở Nguyệt chấp nhất như vậy, Sở Phong cũng là thực sự không đành lòng cự tuyệt.

Trấn an xong Sở Phong, Sở Nguyệt liền sôi nổi hướng phủ đệ đi đến, nàng thực sự rất hài lòng, bởi vì Sở Phong hôm nay cho nàng một cái kinh hỉ rất lớn.

Người trên thiên hạ đều lấy thực lực vi tôn, lúc này Sở Phong bày ra thực lực không tầm thường, nàng nghĩ người Sở gia sẽ tán thành Sở Phong.

Mà Sở gia có thể đoàn kết nhất thể, tuy hai mà một, đó là tâm nguyện lớn nhất của nàng.

"Sở Uy đại ca, các người. . ." Nhưng vừa về tới trước cửa phủ đệ, Sở Nguyệt lại phát hiện người Sở Minh, đều đã đi ra.

"Hanh" Sở Thành cùng Sở Chân, hung hăng liếc mắt trừng Sở Nguyệt, không nói hai lời liền bước nhanh rời đi.

"Sở Nguyệt, không phải ta làm đại ca mà nói người, việc hôm nay, người thực là quá mức thiên vị Sở Phong."

"Cái này tốt a, khiến cho Sở Phong không công cầm đi hai cây tiên linh thảo không nói, còn khiến chúng ta bị hấn một phen làm nhục, hiện tại tất cả mọi người tức giận bỏ đi, người thoả mãn chưa?" Sở Uy nghiêm lệ trách cứ.

"Sở Uy đại ca, cho là ta sai rồi còn không được sao, mà nói như thế nào Sở Phong đệ cũng là người Sở gia ta."

"Người xem, Sở Phong đệ thực lực người cũng nhìn thấy, hấn cũng không phải phế vật như trong mắt các người, mà Sở Minh chúng ta đang cần nhân thủ, không bằng bảo hấn gia nhập vào Sở Minh chúng ta a."

Nghe được Sở Nguyệt vừa nói như vậy, Sở Uy nhất thời biến sắc, nhưng vừa muốn mở miệng, trong mắt lại dần hiện ra nhất mạt quỷ dị, sau đó bất đắc dĩ thở dài nói:

"Ai, thực sự là phục cho nha đầu người a "

"Được rồi, nể mặt mũi của người, ta sẽ cho hắc Sở Phong một lần cơ hội, ngày mai người dẫn hắc đến đây đi."

"Thật tốt quá, đã biết Sở Uy đại ca là tốt nhất." Sở Nguyệt kích động nhảy dựng lên, cười dị thường xán lạn.

"Được rồi, sớm một chút nghỉ ngơi đi." Sở Uy lắc đầu, liền hướng phủ đệ của mình đi đến.

"Sở Uy đại ca cũng sớm một chút nghỉ ngơi." Sở Nguyệt cười đối Sở Uy phát tay, nhìn theo Sở Uy rời đi.

Sở Uy đáp ứng Sở Phong gia nhập vào Sở Minh, điều này làm cho Sở Nguyệt mừng rỡ, bất quá nàng lại không có thấy, Sở Uy xoay người thì, khóe miệng tươi cười âm hiểm.

"Sở Nguyệt sư tỷ, cái gã Sở Phong kia ẩn dấu quá sâu, ta ở ngoại môn lâu như vậy, cứ nhiên chưa từng nghe qua tên của hắc, xem ra hắc là nội môn khảo hạch đệ nhất danh rồi."

Đúng lúc này, một gã thiếu niên đi tới, hắc cùng với Sở Phong như nhau, là tân sinh đệ tử năm nay, thành viên hôm nay mới gia nhập vào Sở Minh.

"Người nói rất đúng, Sở Phong đệ ở lại ngoại môn, nhất định là để lấy ban thưởng khảo hạch, cũng không biết hắc lấy được hay chưa." Nghe hắc như vậy vừa nói, Sở Nguyệt cũng là đại ngộ bừng tỉnh.

"Sở Nguyệt sư tỷ người suy nghĩ nhiều rồi, năm nay ngoại môn lại xuất hiện một người ngoan nhân, đệ nhất đã sớm bị người nọ cầm đi rồi."

"Sở Phong đệ kia tuy nói thực lực cũng không tệ, bất quá so với người nọ, quả thực bất nhập lưu." Thiếu niên cười nói.

"Ngowan nhân? Có bao nhiêu ngoan?" Sở Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

"Đây chính là tương đương ngoan độc rồi, một con tứ giai mãnh thú, chín con tam giai mãnh thú, ba mươi con nhị giai mãnh thú, chỉ là chớp mắt công phu đều bị hấn đồ sát."

"Khi ngoại môn thiên tài đệ tử chạy tới, thấy chỉ có đầy đất thi thể mãnh thú, thực lực như vậy, người nói ngoan hay không ngoan?"

"Lợi hại như vậy?" Giờ khắc này, Sở Nguyệt cũng là vẻ mặt khiếp sợ.

Tha cũng là người trải qua nội môn khảo hạch, biết cơ quan thung lợi hại, cũng biết mãnh thú đáng sợ.

Mà khi mọi người còn không thể chạy tới, liền đủ thời gian giết nhiều mãnh thú như vậy, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng, người này thực lực là cường hãn cỡ nào, vậy ít nhất cần Linh Vũ ngũ trọng mới có thể làm được.

"Người nọ tên gì?" Khiếp sợ xong, Sở Nguyệt rất muốn biết, đại danh vị ngoan nhân này.

"Ai, ta cũng muốn biết Hấn là ai vậy."

"Bất quá thật đáng tiếc, người nọ có ý định giấu diếm thân phận của mình, lấy đi ban thưởng, mà vẫn chưa mở đại môn địa cung, mà là ẩn dấu, vì thế không ai biết hấn đến tột cùng là ai." Thiếu niên lắc đầu, liền cáo từ rồi đi.

"Người này thật đúng là kỳ quái, lợi hại như vậy, lại còn như vậy điều thấp, chẳng lẽ có cái bí mật gì không thể cho ai biết?"

Giờ khắc này, Sở Nguyệt đối với vị ngoan nhân này, càng phát ra hiếu kỳ.

Bởi vì nàng biết, rất có khả năng đại biểu cho, một vị đệ tử cấp thiên tài, ở trong nội môn quật khởi.

"Nguy rồi." Nhưng đột nhiên, Sở Nguyệt chợt kinh hãi, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến một màn quái dị vừa rồi.

Sở Thành Sở Chân hai huynh đệ này rời đi, vẫn chưa hướng phủ đệ họ đi đến, bọn họ đi về hướng, cùng Sở Phong là cùng đường.

Giờ khắc này, Sở Nguyệt ý thức được không ổn, vội vàng hướng phía Sở Phong lúc trước rời đi đuổi theo.

Nội môn rất lớn, phủ đệ Sở Phong cùng Sở Nguyệt, đúng là cách nhau rất xa.

Bất quá Sở Phong cũng không gấp nên chậm rãi đi tới, thẳng đến khi đi tới một chỗ hẻo lánh không người, mới ngừng lại được.

"Đừng lén lút nữa, ra đi." Sở Phong đem ánh mắt, ném về hướng phía sau một góc tối.

"Tính cảnh giác không tệ a, xem ra thực sự là đánh giá thấp tiểu tử ngươi rồi." Vừa dứt lời, hai đạo thân ảnh quen thuộc đi ra, chính là Sở Thành Sở Chân hai huynh đệ.

Lúc này Sở Chân sắc mặt tốt hơn không ít, bất quá vẻ phần nộ lại không giảm chút nào, hẳn hiện tại quả thực trong lòng muốn giết chết Sở Phong.

"Sở Phong, cho người một cơ hội, đem ba cây tiên linh thảo giao ra đây, rồi quỳ gối trước mặt huynh đệ ta dập đầu nhận sai, ta tạm tha người một lần." Sở Thành nhìn chăm chăm Sở Phong, trong giọng nói đầy rẫy tuyệt đối tự tin.

"Thế nào, các người đây là muốn đánh cướp ta?"

"Đánh cướp người thì làm sao?"

"Đánh cướp phải cần thực lực."

"Thực lực? Ta hiện tại nói cho người biết, cái gì gọi là thực lực."

Sở Thành thân hình khẽ động, một trận tạt phong liền nhấc lên, trong chớp mắt liền đi tới trước người Sở Phong, thủ trình như ưng trảo, đánh thẳng yết hầu Sở Phong.

Không thể không nói, Sở Thành thực lực so với Sở Chân mạnh hơn mấy lần, dù là trong Linh Vũ tứ trọng, cũng không tính là yếu.

Chỉ bất quá, hãn đối mặt lại là Sở Phong, ngay cả tứ giai mãnh thú đều có thể xích thủ không quyền mà đánh chết.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Quỳ Xuống Cho Ta

"Bá." Sở Phong thân hình chợt lóe né sang một bên, liền né tránh Sở Thành công kích.

Cùng lúc đó thì chân điểm xuống đất, bỗng nhiên xoay tròn, xoay người một cái chân đá ra sau rồi liền rút đi ra ngoài.

Thấy thế, Sở Thành sắc mặt khẽ biến, thân hình vội vàng thối lui về phía sau, thế nhưng Sở Phong chân đá không chỉ có tốc độ rất nhanh, mà vị trí lại xảo trá, căn bản vô pháp tránh né.

Cuống quít hoang mang, Sở Thành không thể làm gì khác hơn là song chưởng đẩy ra, ngăn đỡ Sở Phong công kích.

"Phanh "

"Đạp đạp đạp. . ."

Bị chân quét trúng, Sở Thành bị chấn đến lùi lại mấy bước, song chưởng trong lúc đó cảm giác trện trện tê dại không ngừng truyền đến.

Giờ khắc này, Sở Thành nhú mày, hăn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong lại có khí lực lớn như vậy.

Như vậy thực lực, đã hoàn toàn vượt quá dự liệu của hăn, khiến hăn phải chăm chú cẩn thận.

"Thật sự có tài, bất quá chỉ bằng một thân cây mạnh, chung quy khó thành người tài, ta cho ngươi kiến thức một chút, uy lực vũ kỹ."

"Ba ba ba ba "

"Hát a "

Sở Thành tay chỉ liên tiếp điểm huyết vị trên thân thể, bỗng nhiên chột quát một tiếng, y phục trong nháy mắt phồng lên rất nhiều, song quyền cũng tăng lên không ít.

Đồng thời, da thịt hăn cũng từ trắng biến thành tím tía, trồi lên từng đạo gân xanh, thật là kinh khủng.

"Cường hóa hình vũ kỹ "

Sở Phong hai mắt híp lại, hăn nhìn ra được Sở Thành sử dụng, chính là một loại cường hóa hình vũ kỹ.

Loại vũ kỹ này, sẽ không trên chiêu số có biến hóa, thế nhưng cá nhân thể chế sẽ nhận được đề thăng.

Tu luyện đến trình độ nào đó, thì nước lửa bất xâm, lì lợm, toàn bộ thân thể sẽ là một kiện hung khí.

Thấy Sở Phong thần sắc có chút biến hóa, Sở Thành nhất thời đặc ý, thực lực Sở Phong mặc dù khiến hăn ngoài ý muốn, bất quá hăn lại biết, không có tu luyện qua vũ kỹ, là nhược điểm lớn nhất của Sở Phong.

Mà hăn thi triển vũ kỹ, tên là Cường Thiết Chi Khu, bằng vào cái vũ kỹ này, hăn cùng với tu vi ngang nhau dùng nhục thân đối chiến, hầu như vô địch, cho nên hăn có tuyệt đối lòng tin, có thể đánh bại Sở Phong.

"Sở Phong, ngươi bây giờ quỳ xuống cầu xin tha thứ, còn. . . ."

Còn không đợi hăn nói cho hết lời, Sở Phong thân hình bỗng nhiên nhoáng lên, liền biến mất không gặp.

Khi Sở Phong lần thứ hai xuất hiện, đã ở trước người Sở Thành, một cái cường lực trọng quyền, đang ở trước mắt hăn không ngừng phóng lớn.

"Người đây là tự rước lấy nhục."

Thấy Sở Phong còn dám cùng thân thể hăn đối chiến, Sở Thành cười lạnh một tiếng, đồng dạng một quyền oanh ra, cùng với năm đấm Sở Phong oanh tới.

"Đang "

Hai quyền chạm nhau, cư nhiên phát sinh thanh âm va chạm như sắt thép.

Chỉ bất quá giao phong vừa qua đi, Sở Thành lần thứ hai lùi lại mấy bước, trên quyền tê đại cảm giác không giảm mà lại còn tăng, còn Sở Phong, thì thối lui nửa bước.

"Người này thân thể sao cường hãn như vậy."

Sở Thành rất cực ý thức được có gì không đúng, bằng vào vũ kỹ hăn tu luyện, trong đồng trình tự hầu như không ai dám cùng hăn cứng đối cứng.

Thế nhưng lúc này, Sở Phong không chỉ cứng đối cứng, mà lại hoàn toàn chiếm thượng phong, điều này làm cho hăn cảm thấy cực kỳ không ổn.

"Bá."

Đột nhiên, Sở Phong thân hình lui về phía trước, đơn chương đánh ra, lần thứ hai ngay mặt Sở Thành đánh tới.

Có hai lần trước giáo huấn Sở Thành, lần này không hề ngạnh tiếp, mà là nhắm vào cổ tay Sở Phong, chụp lấy.

Lúc này đây, Sở Thành đồng dạng thi triển võ kỹ, là một loại cầm nã thủ cực nhanh, cho nên còn không đợi Sở Phong phản ứng, hắn đã chớp lấy cổ tay Sở Phong.

"Cái này. . ."

Còn không đợi Sở Thành cao hứng, hắn liền kinh ngạc phát hiện, cầm nã thủ của hắn trảo vào khoảng không, lúc trước chớp vào thủ chương đằng trước, đã hư không biến mất.

"Phanh "

"Ô oa "

Ngay lúc hắn giật mình, một cái thủ chương có lực, đã hung hăng rơi vào trên ngực hắn.

Sở Phong một chương này, lực đạo rất mạnh, đủ đem Sở Thành đánh ra mười thước xa mới té rớt trên mặt đất, phun ra một ngụm lớn tiên huyết.

Một màn này, khiến Sở Chân một bên quan chiến mục trừng khẩu ngốc, hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, ngay cả Linh Vũ tứ trọng Sở Thành, cũng thua ở trong tay Sở Phong.

Đây đã vượt qua phạm vi hắn chấp nhận, dù sao trước đó, Sở Phong trong mắt hắn là một cái phế đến không thể phế hơn, phế vật.

"Tại sao có thể như vậy. . ."

Mà lúc này trên mặt Sở Thành, ngoại trừ thống khổ ra, càng nhiều cũng là khiếp sợ.

Bởi vì hắn không nghĩ ra, mình rõ ràng nắm lấy cổ tay Sở Phong, thì sao lại bị Sở Phong bắn trúng.

"Lẽ nào nói. . Hãn tu luyện võ kỹ?"

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, hãn tiến vào nội môn mới mười ngày, thế nào có khả năng nắm giữ võ kỹ."

Sở Thành nghĩ, Sở Phong thi triển không có khả năng là võ kỹ, bởi vì trong vòng mười ngày, căn bản vô pháp nắm giữ một môn võ kỹ.

Nhưng nếu như cho hãn biết, Sở Phong thi triển không chỉ có là võ kỹ, mà là nội môn cực mạnh võ kỹ Hư Huyền Chương mà nói, chẳng biết hãn sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Đại ca." Đúng lúc này, Sở Chân chạy tới, nâng Sở Thành lên liền muốn chạy trốn.

Hãn thực sự luống cuống, chỉ cần nghĩ đến ngay cả Sở Thành cũng không phải đối thủ của Sở Phong, hãn duy nhất muốn làm đó là chạy trốn.

"Hai vị, đừng đi vội vã oa."

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong lại vô thanh vô tức xuất hiện, ngăn cản lối đi hai người.

"Sở Phong, người muốn như thế nào?"

Sở Chân giả vờ trấn định, nhưng vẫn vô pháp che giấu nội tâm sợ hãi.

Bởi vì Sở Phong lúc này, cùng hãn trong ấn tượng là hoàn toàn không giống, quả thực là thay đổi một người khác, biến hóa như vậy, khiến hãn hơi bị sợ hãi.

"Không muốn như thế nào cả, đem trên người các người gì đó đều giao ra đây, rồi quỳ xuống đất cầu xin ta tha thứ, ta tạm tha cho các người" Sở Phong trên mặt lộ vẻ mỉm cười, nhưng dạng mỉm cười này lại càng làm cho người ta sợ.

"Sở Phong người không nên quá phận." Sở Thành nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ta quá phận? Các người luôn miệng nói ta là phế vật, tại trước mặt người khác chửi bới ta vũ nhục ta."

"Còn len lén theo sau, muốn đánh cướp ta, giáo huấn ta, bây giờ lại còn nói ta quá phận?"

"Ta biết, các người không xem ta là người Sở gia, ta không sao cả, bởi vì ta cũng chẳng bao giờ bắt các người xem ta như người nhà."

"Bất quá, các người có thể vũ nhục Sở Phong ta, nhưng lúc trước dám đối đãi với Sở Nguyệt tỷ như vậy, ta sẽ không thể nhìn được, bởi vì Sở Nguyệt tỷ với ta mà nói là người nhà là thân nhân, số người ta phải bảo vệ cũng không nhiều lắm."

Nói đến đây, Sở Phong khuôn mặt đột nhiên chuyển sang lạnh lùng, sau đó bỗng nhiên xuất thủ, chỉ nghe "Ba ba" hai đạo âm thanh giòn tang, hai cái tát tai vang dội, liền phân biệt rơi vào trên mặt Sở Thành cùng Sở Chân.

Hai cái tát rất mạnh, đem hai người ngạnh sinh sinh đánh ngã xuống đất, sau đó Sở Phong bỗng nhiên một cước, hung hăng dẫm nát trên ngực Sở Thành.

"Miệng của người không phải có thể nói sao? Không phải già mồm át lẽ phải sao? Không phải rất uy hiếp người sao?"

"Thế nào lại không nói? Nói đi, nói. . . cầu xin tha thứ cho ta " Sở Phong đang khi nói chuyện, tát thêm trên mặt Sở Thành hai tát.

Hai cái tát này, khiến trên mặt Sở Thành hiện ra hai dấu tay đỏ hồng, một tia tiên huyết tự trong miệng tràn ra.

"Muốn ta cầu xin tha thứ với người cái phế vật này, nằm mơ đi" Sở Thành có vẻ rất có cốt khí.

Nhưng mà Sở Phong lại mỉm cười, sau đó song chưởng huy động, vừa mấy cái tát tai nữa "Ba ba ba" rơi vào trên mặt Sở Thành.

Dưới tình huống như vậy, gương mặt Sở Thành rất nhanh liền sưng lên, cứ thế mà bị Sở Phong đánh thành đầu heo.

"Sở Phong, ta liều mạng với người." Thấy đại ca mình như vậy bị người hành hung, Sở Chân rốt cục bạo phát.

"Cút" nhưng mà Sở Phong chỉ là tay áo vung lên, một bạt tai liền đem Sở Chân đánh nằm trên mặt đất, ngay cả khí lực đứng lên đều đã không có.

Giờ khắc này, Sở Chân mới chính thức nhận thức được, hẳn cùng với Sở Phong chênh lệch có bao nhiêu lớn, nguyên lai hẳn ngay cả một chiêu của Sở Phong đều tiếp không được.

"Sở Phong, người có gan thì giết ta đi." Sở Thành mắt lộ ra hung quang, rống giận đứng lên.

"Người nghĩ rằng ta không dám?" Sở Phong đang khi nói chuyện, từ bên hông Sở Thành rút ra một bả chủy thủ, đem nó nhắm ngay đan điền Sở Thành, nói rằng:

"Ta chỉ nói một câu, nếu người không cầu tha, ta sẽ phế đi đan điền của người, cho người cả đời không thể tu võ."

"Người dám! ! !" Nghe Sở Phong vừa nói như vậy, Sở Thành sắc mặt nhất thời đại biến, hung ác độc địa lúc trước trong nháy mắt không còn, mà chuyển biến thành vô cùng hoảng sợ.

Hắn với Sở Chân như nhau, có một loại ảo giác, nghĩ Sở Phong trước mắt, cùng hắn trong trí nhớ cái Sở Phong kia hoàn toàn bất đồng.

Hắn thực sự không dám xác định, Sở Phong có thể hay không thực sự phế bỏ đan điền hắn, có thể hay không thực sự giết hắn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thư Của Đại Ca

Sở Phong nở nụ cười, cười rất tà ác, hắn đem chủ thủ giơ lên cao, nhàn nhạt nói ra một chữ

"Một "

"Bá "

Vừa dứt lời, chủ thủ trong tay Sở Phong đột nhiên hạ xuống.

"Ta sai rồi! ! !"

"Ta sai rồi, Sở Phong đệ ta sai rồi, tha ta đi, cầu người. . . Không nên phế bỏ tu vi ta, không nên. . ." Sở Thành điên cuồng rống to lên, trong thanh âm cư nhiên còn mang theo tiếng khóc nước mắt.

Mà hắn lời này vừa nói ra, Sở Phong động tác cũng thành linh dừng lại, cười tủm tỉm quan sát Sở Thành lúc này.

Giờ mới phát hiện, Sở Thành nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt tuôn ra, gương miệng rộng ra đang không ngừng cầu xin tha thứ.

Trên mặt không ngừng biểu tình khổ sở, thân thể đang run đáu, thậm chí dưới khố đã ướt cả tảng lớn, một cổ tanh tươi khai ngấy toả ra.

Sở Phong đem chủ thủ găm trên mặt đất, tại trên người Sở Thành cùng Sở Chân lục lọi, cuối cùng tìm ra năm cây hạ phẩm linh dược "Địa Linh Thảo" .

Làm xong những chuyện này, Sở Phong lại tới trước mặt Sở Thành, hẩn nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt Sở Thành, nói rằng:

"Người nhìn xem người bộ dáng này, đến tốt cùng ai là phế vật, người trong lòng không phải rõ ràng lắm sao?"

"Ha ha. . ." Nói xong những lời này, Sở Phong ha ha cười, lúc này mới tiêu sái rời đi.

Mà sau khi Sở Phong ly khai, Sở Thành cùng Sở Chân cũng là vịn nhau, lảo đảo biến mất trong bóng đêm.

Khi bọn họ rời đi không lâu sau, một đạo bóng hình xinh đẹp trong bóng tối đi ra, vị này đúng là Sở Nguyệt.

Chỉ bất quá, trên gương mặt mỹ miều của Sở Nguyệt, cũng đã đầy vẻ kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, nàng mới thì thào lẩm bẩm: "Sở Phong đệ, người đến tốt cùng là một người thế nào, đến tốt cùng có thực lực thế nào hả."

Đột nhiên, nàng nhắm hai mắt lại, nhớ tới Sở Phong khi còn bé.

Vô luận mọi người thế nào châm chọc, cũng đều không cãi lại.

Vô luận người khác khi nhục thế nào, đều không hoàn thủ.

Trên mặt thủy chung lộ vẻ tươi cười, làm cho cảm thấy rất thương cảm, làm cho cảm thấy rất yêu thương, làm cho có ý phải bảo vệ lấy Sở Phong.

Rốt cục, Sở Nguyệt mở hai mắt ra, nàng thoải mái nở nụ cười:

"Hay là, chúng ta đều sai rồi, thật sai khi đem người xem thành một người nhu nhược."

"Có lẽ, đây mới là người thực sự, người đã không cần người khác bảo hộ, bởi vì người cường đại đủ để bảo vệ người khác."

Lúc này Sở Phong, đã về tới phủ đệ của mình, hắn đem ba cây tiên linh thảo, cùng năm cây Địa Linh Thảo lấy đi ra.

Địa Linh Thảo tuy là hạ phẩm linh dược, bất quá cũng là trân phẩm tu võ, Sở Phong nghĩ đem chúng nó cướp đoạt, cũng đủ khiến cho Sở Thành cùng Sở Chân đau lòng không dứt.

Chỉ cần nghĩ đến, hai huynh đệ này thường ngày thường vũ nhục hắn, vừa bị chính mình giáo huấn, Sở Phong cảm giác cực kỳ sáng khoái.

"Xem ra có câu nói rất đúng, ác nhân thì cần ác nhân trị, muốn cùng ác nhân nói đạo lý, nhất định phải dụng quyền đầu."

Sở Phong cười cười, vẫn chưa vội vã bắt đầu tu luyện, mà là lấy thư của đại ca gửi hắn ra.

Thư vừa mở, nhìn những chữ quen thuộc, liền hiện lên ở trước mắt, chính là Sở Cô Vũ tự tay viết.

"Đệ, cách người bá nhập Thanh Long Tông, đã qua năm năm rồi, nên huynh đệ ta hai người cũng năm năm chưa từng gặp mặt."

"Thời gian tới đây, liền đến gia tộc hàng năm một lần tộc hội, năm nay tộc hội gia gia sẽ rời khỏi gia chủ vị."

"Gia gia rời khỏi, cũng đại biểu cho tân nhậm gia chủ tuyên cử, mà phụ thân muốn trở thành một trong tân nhậm tranh cử gia chủ."

"Đây đối với phụ thân mà nói, là ngày cực kỳ trọng yếu, cho nên ta hi vọng năm nay tộc hội người có thể trở về, cùng ta giúp phụ thân trợ lực."

Chỉ mấy dòng, đã nói sáng tỏ ý trong thư, Sở Phong đem thư xếp lại, rồi lâm vào trầm tư.

Hàng năm tộc hội, Sở gia một đời tuổi trẻ, đều tiến hành luận bàn tỷ thí, để trắc thí thành quả tu luyện.

Tuy rằng ngoài mặt là trắc thí, nhưng trên thực tế tiềm lực hậu bối, cũng gián tiếp quyết định địa vị trưởng bối tại trong tộc.

Lần này Sở Uyên, có thể thu được tư cách tín nhiệm tranh cử gia tộc, ngoại trừ cá nhân thực lực cường hãn ra, cũng cùng Sở Cô Vũ có quan hệ tuyệt đối.

Sở Cô Vũ, Sở gia một đời tuổi trẻ, là một người duy nhất bá nhập Lăng Vân Tông.

Hầu như hàng năm đều có thể đoạt được tộc bí đệ nhất danh, hãn tiềm lực to lớn như vậy, tự nhiên cũng ảnh hưởng địa vị của Sở Uyên.

Trầm tư qua đi, Sở Phong liền tìm giấy bút, viết thư hồi âm cho Sở Cô Vũ.

Nội dung rất đơn giản, năm nay tộc hội hãn sẽ trở về, bởi vì Sở Phong cũng muốn vì phụ thân tranh cử gia chủ mà ra một phần lực.

Hãn muốn lần này trong tộc bí đại phóng dị sắc, chí ít thu được một cái thứ tự không tệ, để tất cả mọi người biết, Sở Uyên hai nhi tử không phải tài trí bình thường.

Hay nói cách khác, Sở Phong thấy rằng, chứng minh đã tới thời gian của mình rồi.

Viết xong, Sở Phong lại lấy ba cây tiên linh thảo, cùng năm cây Địa Linh Thảo toàn bộ luyện hóa.

Lúc này đây, Sở Phong rốt cục cảm giác được đan điền có cảm giác trưởng lên, theo hần phỏng chừng, phải luyện hóa hai mươi cây tiên linh thảo, nói không chừng mới có thể đột phá.

Chỉ bất quá, hai mươi cây tiên linh thảo, tuyệt đối là giá trên trời, vì thế hần duy nhất ký thác, toàn bộ đều đặt ở ngày mai linh dược sẵn sẵn.

Sáng sớm hôm sau, ngày mới tinh mơ, tại Thanh Long Tông bắc bộ một tòa quảng trường rộng lớn, đã tụ tập trên vạn người, ở đây chính là một trong những nơi tiến nhập Linh Dược Sơn.

Trên lưng Sở Phong mang hai cái bao, một cái tràn đầy thực vật, một cái thì rỗng tuếch, đang ở trong đám người hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm Sở Nguyệt.

"Sở Phong đệ, ở chỗ này."

Thanh âm quen thuộc vang lên, Sở Nguyệt quả nhiên đang cách đó không xa, lòng tràn đầy vui mừng hướng Sở Phong vẫy vẫy tay.

Bất quá Sở Nguyệt so với Sở Phong hành trang, đã có chút giản đơn hơn, chỉ mang theo một cái hầu bao, cùng trang phục ngày xưa không bất đồng.

"Sở Nguyệt tỷ, tỷ không mang theo thức ăn sao? Linh dược sẵn sẵn gần mười ngày, tỷ ăn cái gì?" Sở Phong đầy mặt không giải thích được.

"Ngu ngốc, đừng quên chúng ta là có tổ chức, ta là chỉ phụ trách đuổi bắt linh dược, mang theo thức ăn này, đương nhiên phải giao cho người khác."

Sở Nguyệt còn đang nói chuyện, chỉ về phía cách đó không xa, ở nơi đó thành viên Sở Minh đều đứng đó, đều là những người tối hôm qua Sở Phong gặp rồi.

Trong đó ba người, trên lưng mang ba bao thật lớn, trong đó nhất định là thức ăn.

"Sở Phong đệ, chúng ta săn linh dược, là có phân công rõ ràng, tiến vào sơn mạch sẽ chia làm 3 tổ."

"Trong mỗi tổ, có chuyên môn mang lương thực, có phụ trách vây bắt linh dược, mà ta là phụ trách săn linh dược."

"Phân công này căn cứ vào thực lực để quyết định, phân phối linh dược cũng là như vậy." Sở Nguyệt kể lại cho Sở Phong hiểu rõ.

Mà Sở Phong rất cục cựa cũng đối với linh dược săn bắn, có hiểu rõ, cũng biết quần thể săn linh dược thật có chỗ tốt.

Linh dược trước khi bị ngắt lấy, có linh tính, có thể độn địa mà đi, nếu như không có thực lực tuyệt đối, muốn đơn độc săn bắt linh dược, thực sự rất khó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đại bộ phận đệ tử, đều tuyển trạch gia nhập vào đồng minh, bởi vì bọn họ thực lực thấp, lực lượng đoàn đội đích xác so với cá nhân mạnh hơn.

Giảng giải qua phương pháp săn bắn linh dược xong, Sở Nguyệt liền mang theo Sở Phong, đi tới giữa quần thể Sở Minh.

Lúc tới gần, Sở Phong mới phát hiện, kỳ thực hôm nay Sở Minh so với hôm qua thiếu một người, vị vắng mặt kia chính là Sở Thành.

Hôm qua Sở Thành bị Sở Phong đánh cho rất thảm, toàn bộ mặt đều biến thành đầu heo, chắc là không có mặt mũi gặp người, cho nên mới buông tha linh dược săn bắn khó có được này.

Ngoại trừ Sở Thành, Sở Phong còn thấy được một người quen, chính là Sở Chân.

Chỉ bất quá, lúc này Sở Chân đã không có cao ngạo như ngày xưa, cúi đầu âm trầm không nói, như là thu được trầm trọng đả kích, phi thường điệu thấp.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Long Hồ Huỳnh Đệ

"Vị thành viên cuối cùng của Sở Minh ta đến rồi."

"Mọi người cùng nhau hoan nghênh, Sở Phong sư đệ, vỗ tay."

"Ba ba ba. . ."

Sở Nguyệt đem Sở Phong đưa tới, vừa hô to vừa vỗ tay.

Thấy thế, mấy thành viên Sở Minh không phải người Sở gia, cũng là vỗ tay theo hoan nghênh, đối với Sở Phong gật đầu chào.

Hôm qua Sở Phong thực lực bọn họ thấy rồi, mặc kệ người Sở gia thấy Sở Phong thế nào, chí ít tại trong lòng bọn họ đã nhận Sở Phong rồi.

Chỉ bất quá, ngoại trừ Sở Nguyệt mấy người này ra, những Sở gia đệ tử lại không có bất luận cái biểu thị gì, đồng thời bọn họ nhìn về phía Sở Phong ánh mắt cực kỳ bất thiện.

"Sở Nguyệt, người có làm không đó, lại mang cái ngoại nhân này gia nhập vào Sở Minh ta? Nhanh lên bảo hắn rút." Sở Uy đột nhiên phẫn nộ quát.

"Không sai, Sở Minh ta không chào đón hắn, bảo hắn mau rút." Cùng lúc đó, những người khác cũng là cả tiếng la lên.

Bọn họ thanh âm rất lớn, làm như cố ý khiến mọi người đều nghe vậy, trên thực tế, đích xác bọn họ cũng khiến cho người chung quanh chú ý.

Giờ khắc này, Sở Phong nhíu mày, hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Uy bọn họ lại lấy loại hình thức này hoan nghênh hắn.

Đây đâu phải là hoan nghênh, quả thực là cố ý khiến hắn xấu mặt mà, khiến hắn tại trước mặt nhiều đệ tử xấu mặt.

"Sở Uy đại ca, các người làm gì vậy? Hôm qua người không phải nói tốt. . ." Giờ khắc này, Sở Nguyệt nóng nảy, nàng có chút không biết làm sao.

"Sở Nguyệt người câm miệng cho ta, Sở Minh ta nói, Sở Minh ta có thể thu bất luận kẻ nào nhập bọn, nhưng tuyệt đối sẽ không thu hắn Sở Phong." Sở Uy tịnh chưa cho Sở Nguyệt cơ hội nói hết.

"Sở Uy, nghĩ không ra người. . ."

"Được, người không thu Sở Phong đệ, ta đây cũng rời khỏi Sở Minh."

Sở Nguyệt rốt cuộc kịp phản ứng, nàng biết nàng là bị Sở Uy lợi dụng, lợi dụng nàng làm cho Sở Phong khó chịu như vậy.

"Sở Nguyệt, cái này sợ không phải người nói là được, trừ phi người phải ly khai Sở gia, bằng không người sẽ không thể rời khỏi Sở Minh." Sở Uy cười nhạt, tựa hồ đã sớm đoán được Sở Nguyệt sẽ có phản ứng như vậy.

"Người. . . Người quả thực. . . ." Sở Nguyệt bị tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng chẳng biết như thế nào cho phải, rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là đem ánh mắt ném hướng Sở Phong: "Sở Phong đệ, ta. . ."

"Sở Nguyệt tỷ, không cần giải thích, ta biết chuyện này không trách người." Sở Phong khuôn mặt rất bình tĩnh, hắn liếc mắt quét nhìn Sở Uy mấy người nhàn nhạt nói:

"Các người Sở Minh không thu Sở Phong ta đúng không? Tốt, tốt, nhớ kỹ các người ngày hôm nay đã nói, Sở Phong ta bảo chúng, sẽ có một ngày, các người sẽ vì chuyện ngày hôm nay mà hối hận."

"Ha ha ha, thực sự là chuyện cười, người thật là ngĩ đến người là đại nhân vật phải không? Chúng ta hối hận? Người cũng đáng để chúng ta hối hận sao?"

"Đúng đấy, người cho là người là ai, thực sự là không biết xấu hổ."

Nhưng mà căn bản không ai đem lời nói của Sở Phong để ở trong lòng, bọn họ xem, Sở Phong bất quá là một phế vật, bởi vì tại lúc còn nhỏ, tận đáy lòng bọn họ cũng đã đối với Sở Phong ấn hạ tiêu ký như vậy.

"Ở đây thật đúng là náo nhiệt." Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm vang dội đột nhiên vang lên.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hai gã thiếu niên, đang chậm rãi đi đến.

Đây là một đôi huynh đệ song sinh, trên người tử sắc trường bào phi thường lóe sáng, sáng đến có thể thấy như tia sáng.

Nhất là trong tay hai người đều cầm một cây mía, lúc nhai nuốt, không ngừng phát sinh ra thanh âm "Bẹp" chói tai, thật làm người ta khó chịu.

Chỉ bất quá, khi mọi người thấy hai người này, huân chương trên ngực, thì không thể nào mà không kinh hãi.

Trên huân chương này, có khắc một đôi cánh, đây chính là tiêu chí nội môn đồng minh cực mạnh, Dực Minh.

"Là thành viên Dực Minh, Long Hồ huynh đệ." Giờ khắc này, rất nhiều người đã nhận ra hai vị này, các loại tiếng kinh hô vang vọng không ngừng.

Nam đệ tử đều toát ra thần tình kính nể, mà nữ đệ tử lại càng thét lên chói tai liên tục, bộ dạng ái mộ dấp dấp hai vị này, mà ngay cả Sở Nguyệt cũng trở nên ngưng trọng.

"Sở Nguyệt tỷ, người quen bọn họ?" Sở Phong hiếu kỳ hỏi.

"Ân, bọn họ tên là Bạch Long cùng Bạch Hổ, cùng tuổi với ta, đều là mười sáu tuổi."

"Năm đó bọn họ cùng ta cùng bá nhập Thanh Long Tông, nhưng lúc mười hai tuổi thông qua nội môn khảo hạch, đồng thời chính lúc đó là khảo hạch đệ nhất danh."

"Có người nói, bọn họ một năm trước cũng đã bước vào Linh Vũ lục trọng, là chân chính thiên tài đệ tử."

Sở Nguyệt nói về hai người này, thần sắc phi thường ngưng trọng, có thể thấy được hai người này tại trong lòng Sở Nguyệt, đích xác để lại phân lượng phi thường nặng.

"Mười sáu tuổi, đó là Linh Vũ lục trọng!"

Nghe Sở Nguyệt như vậy vừa nói, Sở Phong cũng là một lần nữa quan sát khởi Long Hổ huynh đệ, phải biết rằng đại ca hắc Sở Cô Vũ, mười bảy tuổi bước vào Linh Vũ lục trọng, đã được cho rằng là thiên tài.

Mà hai vị này cư nhiên so với Sở Cô Vũ còn sớm một năm, bởi vậy có thể thấy được, Dực Minh thành viên quả nhiên là không thể khinh thường, cũng khó trách được coi là tổ chức thần thoại.

"Long. . . Long Hổ huynh đệ, bọn họ tựa hồ đang hướng chúng ta đi tới, ta. . . Chúng ta. . . Không ai trêu chọc qua bọn họ a?"

Thấy Long Hồ huynh đệ mục tiêu, cư nhiên là ở đây, Sở Minh tất cả mọi người trở nên khẩn trương, mà ngay cả Sở Uy cũng không ngoại lệ.

Dù sao đối với huynh đệ danh đầu quá vang dội, dù là bỏ thân phận Dực Minh, vẫn như cũ vô pháp che giấu quang mang của bọn họ.

Nhân vật như vậy, bọn hắn không dám đắc tội, bởi vì nếu như đắc tội với bọn họ, hình dung như ở nội môn bị phán tử hình.

Bất quá khi Long Hồ huynh đệ tới gần, mọi người rốt cục thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bọn họ phát hiện, Long Hồ huynh đệ mục tiêu cư nhiên là Sở Phong.

"Người là Sở Phong?" Bạch Long quan sát Sở Phong nói.

"Có việc gì sao?" Sở Phong thông dong trả lời.

"Ồ?" Thấy Sở Phong ứng đáp, Bạch Hồ vùng xung quanh lông mày không khỏi hơi nhíu, cũng là bắt đầu quan sát Sở Phong.

"Thật tốt quá, nguyên lai Long Hồ huynh đệ thật là đến tìm Sở Phong."

"Hanh, mới vừa vào nội môn liền đắc tội với Long Hồ huynh đệ, thực sự là đáng đời."

"Lại để cho hắn càn rỡ, nhìn lần này hắn là chết như thế nào."

Giờ khắc này, người Sở gia trong lòng đều là mừng rỡ, bọn họ đều hận không thể Sở Phong đắc tội với đại nhân vật nào, sau đó bị người gạt bỏ.

Chỉ là nghĩ không ra, Sở Phong nhanh như vậy liền đắc tội với Long Hồ huynh đệ, đây thực sự để cho bọn họ quá mức hưng phấn.

Chỉ bất quá, khi Long Hồ huynh đệ nói ra một câu nói thì, bọn họ trong nháy mắt liền tròn tròn mắt.

"Sở Phong, có hứng thú gia nhập vào Dực Minh không?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cự Tuyệt Gia Nhập

"Không thể nào, ta vừa hình như nghe thấy bọn họ nói... ."

"Không có khả năng, nhất định là nghe lầm."

Long Hồ huynh đệ lời này vừa nói ra, người vây xem đều là kinh hãi, các loại tình tự phức tạp hiện lên trên mặt mọi người.

Giờ khắc này, mọi người tình nguyện nói mình nghe lầm, cũng không nguyện tin theo như lời lúc trước Long Hồ huynh đệ nói là thật.

Bởi vì bọn họ không nghĩ ra, Dực Minh vì sao phải mời chào Sở Phong, rõ ràng vừa rồi, Sở Phong còn đang bị một cái tiểu đồng mình cự tuyệt, người như vậy, thế nào có khả năng được Dực Minh ưu ái?

"Sở Phong, người nguyện ý gia nhập Dực Minh không?"

Làm như biết mọi người hoài nghi, Bạch Long lại cường điệu thêm một câu, đồng thời lần này ngữ khí nặng thêm.

"Đây. . Đây đúng là thực sự, Dực Minh thực sự đang mời chào tiểu tử kia."

"Tiểu tử này đến tốt cùng là cái địa vị gì, lại được Dực Minh mời, Dực Minh không phải được xưng là nơi qui tụ thiên tài sao, vì sao lại mời chào một người như vậy thường thường không tên tuổi."

"Không nghĩ ra, thực sự không nghĩ ra, chẳng lẽ hẳn có chỗ đặc thù gì? Nhưng thật tâm là nhìn không ra a, ngay cả đồng minh nho nhỏ đều

không chào đón hẳn, hẳn thế nào có thể là cường giả?"

Lần này, đám người triệt để nỗ lực, ánh mắt mọi người đều ngưng tụ ở tại trên người Sở Phong, đều muốn tìm ra chỗ bất đồng của Sở Phong, chỗ nào có thể được Dực Minh ưu ái.

Chỉ là thế, nhưng bọn họ thực sự nhìn không ra, vị này thiếu niên có gì bất đồng, nhưng dù là như vậy, mọi người lại đối với Sở Phong ước ao không ngớt.

Dực Minh, nơi bao nhiêu đệ tử hướng tới, nhưng lại có bao nhiêu thiên tài bị cự tuyệt ngoài cửa, đây tuyệt đối là thánh địa trong lòng nội môn đệ tử.

Dực Minh, vô số đệ tử trong lòng mộng ước, một nơi chỉ có thể mơ mộng, nhưng không cách nào thực hiện giấc mộng này được.

Nhưng lúc này, lại có một người tiến vào thánh địa như vậy, nơi mà mọi người không thể đi vào, làm sao mà không đổ kị chửi.

"Thế nào có khả năng, Sở Phong người này cư nhiên. . . ."

Bất quá lúc này, sắc mặt khó coi nhất, vô pháp tiếp thu nhất sự thực này, phải nói là mọi người Sở gia.

Nhất là Sở Uy, hẳn như bị một cái búa tạ đập ở trên đầu, toàn bộ đầu đều vang ông ông, một mảnh mê man.

Sở Nguyệt cũng như vậy, nàng đứng ở bên cạnh Sở Phong, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp lóe ra bất định, giật mình nhìn chăm chăm Sở Phong.

Mà đối với phản ứng mọi người, Long Hồ huynh đệ là thoả mãn cười cười, liền đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong.

So với việc mọi người đứng xem, bọn họ càng chờ mong phản ứng của Sở Phong, muốn nhìn Sở Phong mừng rỡ như điên, phản ứng như là lâm vào cảnh trong mơ vậy.

Bất quá, Sở Phong lại để cho bọn họ thất vọng rồi, không chỉ không có mừng rỡ như điên, trái lại không có một tia tâm tình ba động, khuôn mặt bình tĩnh như nước, mà để cho người ta giật mình, chính là một câu nói của Sở Phong.

"Đa tạ các người có ý tốt, bất quá ta tạm thời còn không muốn gia nhập bất luận cái đồng minh gì." Sở Phong nhàn nhạt nói.

"Cái gì, ta không có nghe lộn chứ, hần cư nhiên cự tuyệt a?"

Sở Phong lời này vừa nói ra, vốn đã nổ tung đám người, nhất thời sôi trào tới cực điểm rồi, có vô số người tha thiết ước mơ chuyện tốt này, cư nhiên bị người cự tuyệt, đây quả thực là bất khả tư nghị.

Trên thực tế, trả lời xong như vậy, Long Hồ huynh đệ cũng là nhúu mày, sắc mặt rõ ràng không vui.

"Sở Phong, gia nhập Dục Minh ta, đối với người tại Thanh Long Tông phát triển trăm lợi mà không một hại, người thực sự muốn cự tuyệt sao?" Bạch Long khuyên nhủ.

"Thực sự xin lỗi." Sở Phong trả lời dị thường kiên định.

"Người. . ."

Bạch Hồ có chút nổi giận, bất quá còn chưa phát tác, liền bị Bạch Long bên cạnh đưa tay ngăn cản.

Bạch Long lần thứ hai quan sát Sở Phong một hồi, nói rằng: "Sở Phong, ta hi vọng người có thể suy nghĩ thêm một chút."

Nói xong câu đó, Bạch Long liền xoay người rời đi, mà Bạch Hồ thì hung hăng liếc mắt trừng Sở Phong, cũng là nhanh rời đi.

"Tiểu tử này thực sự cự tuyệt Dực Minh mời, hẳn là không ngốc đấy chứ?"

"Nhìn hẳn như thế liền biết là đầu trâu rồi, khẳng định không biết đại danh Dực Minh, ai, thực sự là thật đáng buồn."

"Ta đoán ngày nào đó hiểu được Dực Minh thực lực hùng hậu, nhất định sẽ hận không thể tìm khối đậu hũ đập đầu mà chết."

"Còn đợi đến ngày sau? Đắc tội với Dực Minh, ta xem tiểu tử này đã cách cái chết không xa."

Giờ khắc này, tất cả mọi người há to miệng a, các loại nghị luận vang vọng không ngừng.

Mà ngay cả Sở Nguyệt, cũng không giải thích được hỏi: "Sở Phong đệ, người biết người vừa làm cái gì không? Đây chính là. . ."

"Ta biết, đó là Dực Minh, nội môn thần thoại tổ chức."

"Biết còn cự tuyệt, người. . . ." Sở Nguyệt cũng không biết nói gì.

"Ta sẽ không gia nhập một cái tổ chức mà ta không biết, cho dù là Dực Minh cũng không ngoại lệ."

Sở Phong cười cười, cười rất từ tốn, cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc chung quanh, tiêu sái dung nhập trong đám người, phảng phất như hẳn thực sự chưa từng được Dực Minh đặt ở trong mắt vậy.

Sở Nguyệt nhìn nơi Sở Phong biến mất, thần sắc cực kỳ phức tạp, một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Sở Phong đệ, ta thực sự là càng ngày càng nhìn không thấu người a."

Trên thực tế, Sở Phong cũng vì Dực Minh đối với hãn mời gọi mà cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá chính loại ngoài ý muốn này, mới khiến hãn quả đoán cự tuyệt, dù sao trên người hãn ẩn dấu một người, không thể lộ bí mật.

Cửu sắc thần lôi, vật đáng sợ từng thiếu chút nữa đem Cửu Châu đại lục hủy diệt, nếu như bị người biết, vật này đang ở trong đan điền Sở Phong, trời mới biết các cường giả đại lục sẽ đối phó thế nào với Sở Phong, dù là khai tràng phá bụng cũng không phải không có khả năng.

Ngay khi Sở Phong ly khai không lâu sau, ngoài quảng trường một chỗ bí ẩn Long Hồ huynh đệ đầy mặt buồn rầu đứng ở nơi đó, mà ở trước người bọn họ, đang đứng một gã thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Thiếu nữ này da thịt trắng nõn, mày liễu mắt hạnh, cái miệng nhỏ nhắn, má như đôi phấn hồng, tuy rằng khuôn mặt vẫn còn non nớt, nhưng có thể nói là vưu vật, tuyệt đối là tiêu chuẩn mỹ nhân.

Chỉ bất quá lúc này thiếu nữ cũng mày liễu hơi nhú, đối Long Hồ huynh đệ hỏi: "Các người là nói, hãn cự tuyệt gia nhập Dực Minh ta?"

"Tô Mỹ sư tỷ, chúng ta nói đều là lời nói thật." Long Hồ huynh đệ cùng kêu lên trả lời.

"Thực sự đáng giận, cứ nhiên còn có người dám cự tuyệt Dực Minh ta mời, hãn là chán sống rồi." Thiếu nữ hàm răng cắn chặt, hai tròng mắt mỹ lệ hiện ra nhè nhẹ tức giận.

"Tô Mỹ sư tỷ, kỳ thực chúng ta cũng không biết tiểu tử này ưu tú chỗ nào, bất quá hãn dù sao cũng là hai vị "điểm danh" muốn chúng ta mời chào, chúng ta nếu như đối với hãn bất lợi, sợ rằng. . . ."

"Không có gì sợ, Dực Minh ta chịu mời hãn, đã cấp cho hãn đủ mặt mũi, hãn dám can đảm cự tuyệt, quả thực là cho mặt mũi còn không biết."

"Nếu như không cho hẳn chút vị đắng, Dực Minh ta đây uy nghiêm ở đâu? Chuyện này liền giao cho các người xử lý, các người yên tâm, tỷ tỷ của ta bên kia có ta chịu trách nhiệm, cam đoan các người không có việc gì."

"Ngạch. . . Được rồi." Đối mặt trước mắt vị thiếu nữ mỹ lệ này, Long Hồ huynh đệ không dám có một tia phản bác.

"Còn nữa, ta nói một lần cuối cùng, không nên gọi ta là sư tỷ, ta tuổi còn không có lớn hơn các người." Thiếu nữ liếc mắt trừng hai người, rồi phiêu nhiên rời khỏi.

Long Hồ huynh đệ lẳng lặng nhìn thiếu nữ đi xa, thẳng đến bóng hình xinh đẹp kia triệt để biến mất, hai người mới như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

"Cô nàng này quá khó hầu hạ, quả thực bắt chúng ta hành xử như nô lệ" Bạch Hồ vừa chà lau cái trán đầy mồ hôi, vừa oán giận nói.

"Quên đi, ai bảo người ta thân phận đặc thù chi, trước không nói bối cảnh gia tộc của nàng, chỉ cần là thế lực của tỷ tỷ nàng ở trong nội môn, đã khiến chúng ta rét sợ rồi." Bạch Long cười khổ.

"Lại nói ta lại thích tỷ tỷ nàng, chỉ ít so với nàng ôn nhu hơn."

"Ôn nhu? Người là chưa thấy qua hình dạng nàng nổi bão, quả thực so với Tô Mỹ còn đáng sợ hơn."

"Ai, hai tỷ muội hợp lại gọi là ôn nhu, mỹ thì có, nhưng chưa phát hiện ra nhu, hiện tại làm sao bây giờ, chúng ta thật muốn đối phó Sở Phong sao?"

"Thích hợp cho hẳn một ít cảnh cáo a, bất quá không thể quá mức, dù sao ngoại trừ đôi hoa tỷ muội này ra, vị kia cũng mở miệng." Nói đến đây,

Bạch Long không khỏi thở dài một tiếng.

Ngày hôm qua, Dực Minh này khó có được một lần tụ hội, mà hai vị đại nhân vật lại không mời mà tới.

Đồng thời, hai vị còn đưa ra một cái yêu cầu đồng dạng, đó chính là muốn Dực Minh, mời Sở Phong gia nhập.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng Dực Minh cũng đáp ứng rồi, bởi vì hai vị này, đều là tồn tại mà bọn hắn không dám đắc tội.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Người Quen

Linh Dược Sơn là cấm địa, cả tòa đại sơn đều bị tầng tầng phong tỏa.

Trừ phi ai có khả năng bay trên trời, bằng không muốn tiến nhập Linh Dược Sơn này, thì chỉ có từ cửa mà vào.

Linh Dược Sơn cửa khẩu đi vào gồm có tám chỗ, mà tám chỗ cửa khẩu này đều có trưởng lão gác, chỉ có người săn bắt linh dược là mới có thể mở ra.

Lúc này tám chỗ cửa khẩu đều mở, phàm là nội môn đệ tử cầm trong tay lệnh bài đều có thể đi vào, gần mười vạn đệ tử, từ bốn phương tám hướng dũng mãnh đi vào trong đó.

"Linh Dược Sơn quả thật là chỗ kỳ địa, "

Sở Phong thả bộ trong Linh Dược Sơn, ánh mắt bị đại thụ che khuất, rậm rạp cây bụi hấp dẫn.

Hắn chính là lần đầu tiên nhìn thấy, thực vật lớn lên đẹp như vậy, ngay cả mùi hoa cũng so với chỗ hắn nồng nặc hơn rất nhiều, như thế ngoại đào nguyên khiến kẻ khác say mê.

"Địa Linh Thảo?" Đột nhiên, Sở Phong thấy một gốc cây thực vật kỳ lạ.

Cao năm thốn, có bốn lá, toàn thân màu bích lục, bao trùm quang hoa nhàn nhạt, nghiễm nhiên là hạ phẩm linh dược Địa Linh Thảo.

"Phốc" còn chưa tới gần, Địa Linh Thảo thân hình co rụt lại, như muốn chạy trốn.

"Bá "

Thấy thế, Sở Phong bỗng nhiên nhảy lên, nhưng vẫn là chậm một bước, khi hần chạy tới thì Địa Linh Thảo đã lén vào trong đất.

"Thứ này quả thực có linh tính." Sở Phong liền cười một tiếng, nhưng cũng vẫn chưa vội vàng xao động, mà là đem ánh mắt quét về bốn phía.

Hần sớm biết rằng Địa Linh Thảo có thể độn địa chạy trốn, bất quá cách mỗi một khoảng cách nhất định phải chui ra mặt đất, đồng thời phương hướng chạy trốn, thông thường là thẳng tắp.

Cho nên Sở Phong nghĩ, chỉ cần xác định quỹ tích Địa Linh Thảo chạy trốn, với tốc độ của hần muốn bắt, cũng không phải là việc khó.

"Bá "

Đúng lúc này, cách đó không xa ánh huỳnh quang chợt lóe, một gốc Địa Linh Thảo tự dưới nền đất thoát ra, hiển nhiên là cây vừa rồi bỏ chạy.

Bất quá Địa Linh Thảo vừa lộ diện, bỗng nhiên lại lén vào dưới nền đất, tiếp tục chạy trốn.

Sở Phong mừng rỡ, thân hình búng lên liên tiếp mấy bước, sau đó lại như thỏ khôn lảng không nhảy lên, tay như ưng trảo, hướng một mảnh đất trống phía trước chộp tới.

"Bá." Quả nhiên như Sở Phong sở liệu, ngay lúc hần vừa muốn rơi xuống đất là, Địa Linh Thảo lần thứ hai tự trong đất thoát ra.

Chỉ bất quá lúc này đây, Sở Phong tốc độ so với nó nhanh hơn, còn không đợi nó bỏ chạy, Sở Phong đại thủ, đã gắt gao bắt được nó, một tay

đem nó tự trong đất rút ra.

"Kỳ kỳ kỳ "

Địa Linh Thảo thoát khỏi mặt đất, liền bắt đầu phát ra thanh âm chói tai, một cỗ cường lực cố tránh thoát không ngừng truyền đến.

Bất quá loại giấy giũa này, chỉ duy trì liên tục trong chốc lát, liền càng ngày càng yếu, tới cuối cùng Địa Linh Thảo tinh quang chợt lóe, bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành bằng ngón tay ngắn.

"Thứ này, thật đúng là kỳ lạ."

Linh được rời khỏi mặt đất sẽ mất đi linh tính, mà linh được không có linh tính, thể tích sẽ trở nên rất nhỏ.

Bất quá dù sao đây chỉ là nghe nói, khi một gốc cây Địa Linh Thảo lớn năm thốn, thực sự ngay trước mặt, từ dài năm thốn hóa thành nửa thốn không tới, mặc cho là ai đều cảm thấy kinh ngạc.

"Ông "

Đem Địa Linh Thảo thu phục xong, Sở Phong song chưởng chồng lên, tay ấn pháp quyết, một cỗ cường đại hấp lực liền tự đan điền tuôn ra, chỉ là chớp mắt công phu, liền đem Địa Linh Thảo trong lòng bàn tay toàn bộ luyện hóa.

"Ái chà, thứ này, thật đúng là không đủ nhắc kể rằng."

Sở Phong cười khở, Địa Linh Thảo chỉ là hạ phẩm linh dược, ẩn chứa linh khí so với tiên linh thảo kém mấy lần, nếu muốn dựa vào nó để thần lôi ăn no, thật đúng là cần một số lượng đáng sợ.

Bất đắc dĩ, Sở Phong tiếp tục chạy đi, thẳng đến ở chỗ sâu trong sơn lâm.

Linh Dược Sơn chia làm nội vi, trung vi, ngoại vi.

Ngoại vi trồng hạ phẩm linh dược, trung vi trồng trung phẩm linh dược, nội vi trồng thượng phẩm linh dược.

Thượng phẩm linh dược tiên linh thảo, Sở Phong quen thuộc nhất, bất quá hắn cũng biết, tiên linh thảo trước khi có đủ linh tính, cũng không là thiện nam tín nữ.

Không chỉ gặp người liên trốn, ngược lại còn có lực công kích rất mạnh, có người nói một cây tiên linh thảo, có thể như lục giai hung thú so sánh, nói cách khác không có thực lực Linh Vũ lực trọng, tại trước mặt nó hoàn toàn không đủ nhìn.

Sở dĩ nội vi được coi là vùng cấm, ít có người dám vào trong đó, Sở Phong cũng không có dự định đi săn gia hỏa đáng sợ này, vì thế mục tiêu hắn là trung vi.

Trung phẩm linh dược thiên linh thảo, tương truyền có thể nhanh chóng chạy trốn trên mặt đất, đồng thời có năng lực ẩn thân, phi thường khó bắt, bất quá cũng may là không có lực sát thương.

Tuy rằng ẩn chứa linh khí, thua xa tiên linh thảo, nhưng cũng hơn xa Địa Linh Thảo, cho nên nó mới là mục tiêu tốt nhất lần này Sở Phong chọn.

Một đường đi tới, toàn bộ Địa Linh Thảo mà Sở Phong gặp được, cũng không thể chạy trốn được ma trảo của hắn, đồng thời bị hắn luyện hóa tại chỗ.

Mà mãi tới buổi trưa, hắn cuối cùng cũng đi tới trung vi, đồng thời rất nhanh liền phát hiện một gốc, thiên linh thảo.

Chỉ bất quá, thiên linh thảo thực sự rất lợi hại, không chỉ có chạy trốn lộ tuyến hay thay đổi, đồng thời đích xác có phương pháp ẩn thân.

Tuy rằng ăn thân chỉ có thể duy trì liên tục chốc lát, nhưng dưới tình huống loại này lúc ẩn lúc hiện, lại khiến Sở Phong ăn phải vị đắng.

Thẳng đến chiều tà, Sở Phong gặp phải chỉ ít hơn mười cây thiên linh thảo, nhưng chưa từng bắt được một cây.

"Ta cũng không tin, ta lại thua trong tay một gốc trung phẩm linh dược."

Dưới một ngày bôn ba, Sở Phong mặc dù tinh lực dư thừa, nhưng cái bụng lại bồn chồn, không thể làm gì khác hơn là nghỉ chân đỡ đói.

Vừa ăn lương khô, vừa nhớ lại bị thiên linh thảo trêu đùa, thề phải bắt thiên linh thảo, đem nó luyện hóa.

"Ta đã nói, đừng tới trung vi, thiên linh thảo không phải chúng ta có thể bắt được."

"Tiểu thư người đừng vội, ta đã dần dần nắm giữ quy luật chạy trốn của thiên linh thảo, cho ... ta một ngày thời gian nữa, ta bảo chứng chúng ta có thể bắt được nó."

"Một ngày? Một ngày chúng ta ở ngoại vi có thể bắt được bao nhiêu cây Địa Linh Thảo, người quả thực là lãng phí thời gian chúng ta."

Đúng lúc này, trong rừng truyền đến trận trận toái ngữ, Sở Phong có thể cảm giác được chỉ ít có mười người, đang tới gần.

"Hắc, xem ra không phải mình ta Sở Phong, ăn vị đắng."

Sở Phong khẽ cười một tiếng, cũng không ngẩng đầu nhìn xem, mà là từng ngụm từng ngụm ăn lương khô trong tay.

"Tiểu thư mau nhìn, hình như là Sở Phong." Bất quá người đó có chút kinh ngạc, nhưng rồi thanh âm châm chọc lại vang lên tràn ngập, Sở Phong

biết, con mẹ nó gặp phải người quen a.

Ngẩng đầu lên xem, mười đạo thân ảnh đang đứng tại cách đó không xa đang nhìn chăm chăm mình, toàn bộ đều là quen mặt.

Thiếu nữ dẫn đầu là Sở Tuyết, so với Sở Phong nhỏ hơn một tuổi, tính là biểu muội Sở Phong.

Sở Tuyết này mặc dù thua Sở Nguyệt ngọt ngào, nhưng cũng tính là có vài phần tư sắc, nhất là da thịt nàng trắng nõn như tuyết, coi như là người cũng như tên.

Bất quá nàng cùng Sở Thành Sở Chân bọn họ như nhau, từ nhỏ liền không thích Sở Phong, thuộc về thế lực đối địch.

Mà ở phía sau Sở Tuyết, còn đứng chín người, những người này tuy rằng cũng đều họ Sở, nhưng nghiêm ngặt mà nói còn không tính là người Sở gia.

Bọn họ đều là Sở gia hạ nhân, bởi vì cha mẹ tại Sở gia có chút địa vị, cho nên mới được đưa vào Thanh Long Tông, nhưng buồn cười nhất chính là, ngay cả bọn hạ nhân này cũng khinh thường Sở Phong.

"Ồ, Sở Phong thật đúng là người a."

Thanh âm ác tâm lần thứ hai vang lên, nguyên lai người vừa nói, là một gã thiếu niên cao gầy bên cạnh Sở Tuyết.

Cái người này Sở Phong cũng quen biết, là Sở Cao, từ nhỏ liền thích đánh tại bên người Sở Tuyết, là cái đuôi của Sở Tuyết.

Bất quá đáng giá nhắc tới chính là, Sở Cao này tuy là xuất thân hạ nhân, nhưng tư chất không tệ, cùng Sở Nguyệt báii nhập Thanh Long Tông, hôm nay cũng là Linh Vũ tứ trọng.

Trong đám người Sở Tuyết, cũng chỉ có thực lực Sở Cao còn đáng cho ta ra tay, hiển nhiên là chủ lực trong tổ bọn hắc.

Bất quá tiểu tử này rất không đáng tin, khi hắc đem mấy người Sở Tuyết dẫn tiến vào trung vị, liền biết hắc là thứ theo đuổi cao xa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tiếng Thét Trong Rừng

"Ta nói Sở Phong, người cũng không được a, cả một ngày không hề có thu hoạch." Nhìn bao trên lưng Sở Phong trống rỗng, Sở Tuyết cười lạnh nói móc.

"Thật không, các người mười người đi cùng nhau, thu hoạch hình như cũng không so với ta nhiều hơn a?" Sở Phong liếc mắt quét nhìn, Sở Tuyết mấy người bao cũng đồng dạng khô quắt, trêu chọc nói:

"Thật không nghĩ ra, Sở Uy nghĩ như thế nào, lại đem bọn người mười cái bọc mủ phân đến một tổ, hơn nữa mười cái bọc mủ này còn chạy tới trung vi, lẽ nào các người là đi dạo chơi ngoại thành sao?"

"Thối lắm." Nghe thấy Sở Phong nói thế, Sở Tuyết giận tím mặt, mà chín nô tài bên cạnh cũng đầy mặt khó chịu.

Nhất là Sở Cao, lại chỉ vào Sở Phong quát to: "Còn dám đối tiểu thư nhà ta bất kính, tin hay không ta phế đi người."

"Nếu như người nghĩ làm được, thì thử xem." Sở Phong liếc mắt khinh miệt nhìn Sở Cao, rồi tiếp tục cúi đầu ăn lương khô.

"Người nghĩ rằng ta không dám?" Sở Cao đang khi nói chuyện, liền hùng hổ hướng Sở Phong đi đến, dưới chân nổi lên trận trận gió xoáy, đem mảng lớn lá cây đều cuồn cuộn nổi lên, Linh Vũ tử trọng thực lực thi triển ra toàn bộ.

Khi Sở Cao vừa tới gần Sở Phong, Sở Phong bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt liền bắn ra hai đạo hàn mang, sắc bén như lưỡi dao đâm vào hai mắt Sở Cao.

"Đạp "

Ngay lúc này, Sở Cao vội vàng ngừng bước, sau đó vội thối lui hai bước, bởi vì một chốc khi hắn thấy ánh mắt Sở Phong, cảm thụ được một loại uy hiếp lực gì đó

Loại uy hiếp lực này, khiến Sở Cao cảm thấy lưng phát lạnh, ngực hốt hoảng, bởi vì ... dạng uy hiếp lực này hắn đã từng cảm thụ qua, vì thế hắn biết rõ, người có thể đối với hắn tạo thành uy hiếp như vậy, rất là đáng sợ.

Mặc dù hắn cũng cảm giác bất khả tư nghị, dù sao Sở Phong cũng chỉ là tu võ tứ trọng, đồng thời còn vừa bước vào nội môn, thế nhưng loại uy hiếp lực này nói cho hắn biết, không thể cùng Sở Phong giao thủ.

"Cô "

Nuốt nước bọt đánh ực một cái, Sở Cao dứt khoát xoay người, xám xịt mà lui trở lại.

Mà một màn như vậy, khiến Sở Tuyết mấy người còn lại không biết làm sao, thế nào lại lui trở về? Vậy cũng quá mất mặt a!

Mà nếu để cho bọn họ biết, Sở Cao là bị một ánh mắt của Sở Phong dọa cho lui trở về, bọn họ sẽ lại càng thêm mất mặt.

"Sở Cao, chuyện gì xảy ra vậy?" Sở Tuyết nổi giận dùm dùm trách cứ.

"Tiểu thư, ta... ." Sở Cao chẳng biết làm sao trả lời.

"Phế vật vô dụng."

Nhìn đáng dấp Sở Cao nhất gan, Sở Tuyết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chẳng biết làm như thế nào cho phải, cuối cùng chỉ có thể tàn bạo đối Sở Phong nói rằng:

"Sở Phong, người thực là có tiền đồ, quên khi còn bé bị Hồng Phi ca đánh cho té đái té cực rồi hả?"

"Ta nói cho người biết, người tốt nhất là vĩnh viễn đừng quay về Sở gia, bằng không ta sẽ khiến Hồng Phi ca, đem người đánh cho thảm hại hơn."

Nghe được Sở Tuyết nói thế, Sở Phong hai tay bỗng nhiên nắm chặt, trong tay lương khô bị bóp thành nát bấy, một trận tạt phong lấy hấn làm trung tâm tràn cả ra, đem Sở Tuyết mấy người thổi trúng liên tục lui về phía sau, ngay cả Sở Cao cũng là khó có thể chống đỡ.

Sở Hồng Phi, đã từng cho Sở Phong nhục nhã trầm trọng, Sở Phong vĩnh viễn cũng không quên, năm ấy chỉ có tám tuổi, bị Sở Hồng Phi mười tuổi đánh cho đứng dậy không nổi, tại trên giường nằm đủ nửa tháng.

Chính yếu chính là, sau đó Sở Cô Vũ đi tìm Sở Hồng Phi nói chuyện, cũng bị đánh cho mặt mũi bầm dập, chuyện này trở thành một cây gai nhọn trong lòng Sở Phong, một cây gai không thể rút ra, nhớ tới liền đau nhức.

Sở Phong chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt tản ra nồng nặc hàn khí, lấy một loại thanh âm cực kỳ băng lãnh đối Sở Tuyết nói:

"Sở Tuyết, người nói cho Sở Hồng Phi, năm nay tộc hội Sở Phong ta sẽ trở lại, bảo hắn chuẩn bị quỳ xuống đất cầu xin ta tha thứ."

"Mà bây giờ, các người hay nhất là lập tức biến mất trong tầm mắt ta, bằng không ta sẽ cho các người cả đời hối hận."

Đổi lại thường ngày, Sở Tuyết nhất định sẽ phản bác Sở Phong, thế nhưng lúc này nàng lại không có cái can đảm này, lúc này Sở Phong tản mát ra khí tức, khiến nàng hai chân như nhũn ra, thân thể hơi bị run rẩy, nàng biết loại cảm giác e ngại này.

Cuối cùng Sở Tuyết vẫn không cãi lại, mà là xoay người hướng chỗ sâu trong sơn lâm đi đến, về phần Sở Cao các người cũng là vội vàng đuổi theo, bởi vì như Sở Tuyết vậy, đều không thể chống đối khí tràng của Sở Phong được.

Sau khi Sở Tuyết mấy người rời đi, Sở Phong liền thu thập một hồi, rồi tiếp tục chạy đi.

Bởi vì hẳn biết, Sở Hồng Phi cũng không phải như đèn cạn dầu, không chỉ có năm đó tại Sở gia hẳn đánh tốt nhất, mà hôm nay thành tựu cũng gần với Sở Cô Vũ.

Sở Hồng Phi là Sở gia, ngoại trừ Sở Cô Vũ ra, một người duy nhất báỉ nhập nhất đẳng tông môn, mà có thể được nhất đẳng tông môn trúng tuyển, cũng đã nói rõ hẳn tu võ có tư chất.

Đồng thời Sở Hồng Phi từ khi báỉ nhập tông môn, thủy chung chưa từng quay về Sở gia, không ai biết hẳn đến tột cùng là cái thực lực gì.

Bất quá Sở Phong nghĩ, Sở Hồng Phi năm nay tộc hội rất có khả năng sẽ quay về Sở gia, dù sao phụ thân hẳn, cũng là một trong những người tranh cử gia chủ.

Mà với tư chất Sở Hồng Phi, hôm nay dù là không đạt được Linh Vũ lục trọng, chí ít cũng Linh Vũ ngũ trọng, vì thế Sở Phong phải mau chóng đề thăng thực lực, chí ít phải đạt được Linh Vũ ngũ trọng.

"A, không nên đụng ta ~~~~ "

Nhưng Sở Phong mới vừa đi chưa xa lắm, một đạo thanh âm bén nhọn la lên, tự trong rừng truyền đến, đây đúng là thanh âm Sở Tuyết.

Giờ khắc này Sở Phong nhú mày, hơi chần chờ một lúc, rồi hướng thanh âm truyền đến chạy vội tới.

Cùng lúc đó, tại sơn lâm chỗ một mảnh đất trống, đang phát sinh một màn không chịu nổi.

Bọn Sở Cao chín người, lạnh run đứng ở một bên, trên mặt đầy sợ hãi, mà ở chính giữa mảnh đất trống, Sở Tuyết đang bị ba gã nam tử đùa giỡn.

Ba người này đều là thanh niên hai mươi mấy tuổi, mặt cực kỳ hèn mọn, bất quá phía sau bọn họ, trên lưng đều đeo huyền thiết kiếm, chính là thành viên Kiếm Đạo Minh.

"Vị sư muội này đừng sợ, chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn cùng người tâm sự mà thôi."

Trong đó một nam tử mặt đỏ, đang xé rách tử bào của Sở Tuyết, một cái tay áo đã bị hằn kéo, lộ ra da thịt tuyết trắng.

"Chà chà, thật trắng a, ta thích nha đầu thủy nộn như vậy."

Hai vị khác đã ở trên người Sở Tuyết sờ loạn, bọn họ mắt bạo dâm quang, trong miệng đã chảy ra mảng lớn nước bọt.

"Thân là đồng môn, các người đối với ta như vậy, sẽ không sợ trưởng lão giáng tội các người sao?" Sở Tuyết đầy mặt nước mắt, vô lực giãy dụa nói.

"Sư muội, chúng ta đây là đang bảo hộ người, trưởng lão khen chúng ta còn không kịp, thế nào lại trách phạt?"

"Đúng đấy, người theo bọn giẻ rách này, chỉ là nguy hiểm, hãy hảo hảo đi cùng chúng ta, đợi khi sẵn bản kết thúc, chúng ta sẽ trả cho người một ít thù lao, hắc hắc. . . ."

Trời sắp tối rồi, ba người hiu quạnh không gì sánh được, vào lúc này gặp phải Sở Tuyết con cừu nhỏ như vậy, bọn họ sẽ bỏ qua sao.

"Ba vị sư huynh, cầu các người buông tha tiểu thư nhà ta." Sở Cao run rẩy cầu xin tha thứ nói.

"Bá "

Nhưng mà vừa dứt lời, trong đó một gã thành viên Kiếm Đạo Minh, liền rút huyền thiết kiếm phía sau lưng ra hướng Sở Cao vung lên, một đạo kinh phong liền bay vút lên trên người Sở Cao.

"Phốc xuy"

Kinh phong qua đi, trên đùi Sở Cao, liền xuất hiện một đạo vết thương máu chảy đầm đìa, phù phù một tiếng liền quỳ gối trên mặt đất.

"Linh Vũ ngũ trọng "

Thấy thế, mọi người Sở gia bị dọa đến liên tục lui về phía sau, có thể khiến cho phong hoá nhận, một kích đem Sở Cao đánh bại, người này tất nhiên là Linh Vũ ngũ trọng tu vi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ta Là Chính Nghĩa

"Hiện tại cắt cho ta, ta tha cho mấy người một con đường sống."

Người nọ đem huyền thiết kiếm hàn quang lạnh lẽo, chỉ hướng Sở Cao mấy người, trong lời nói sát cơ lộ ra.

Đối mặt với uy hiếp sinh mệnh, bọn người Sở gia dao động, một số người đã bắt đầu lui về phía sau.

Tuy nói Sở Tuyết là chủ tử bọn hăn, Sở gia đối với bọn họ ân trọng như núi, thế nhưng khi quan hệ đến chính sinh mệnh, loại này lựa chọn kỳ thực rất đơn giản.

"Các người... ." Nhìn thấy những người này từ nhỏ đi theo bên người, làm hạ nhân, tại đây bây giờ lại vứt bỏ mình, Sở Tuyết trong lòng có chút đắng chát nói không nên lời.

Nàng muốn quở trách, nhưng cũng vô lực, bởi vì nàng biết nàng đã xong rồi.

Tại Thanh Long Tông, nàng không quyền vô thế, đối mặt loại người không thể đắc tội này, dù là bị ô nhục cũng chỉ có thể chịu đựng, dù sao nàng còn không muốn chết.

"Bá "

Nhưng khi Sở Tuyết đã tuyệt vọng, một đạo thân ảnh, như quỷ my từ trong rừng nhảy ra, rơi xuống trước người Sở Tuyết.

"Ba ba ba."

Lúc rơi xuống đất, người nọ xuất thủ như thiểm điện, vô số đạo chưởng ảnh bí mật mang theo đạo đạo sát khí, thẳng đến mặt ba người Kiếm Đạo Minh bay tới.

"Bá bá bá"

Thình lình xảy ra biến cố, có thể khiến cho ba người Kiếm Đạo Minh kinh hãi, nhấn đầu ngón chân xuống đất, bắn lui về phía sau.

Đưa mắt nhìn tới, ba người mới phát hiện, tập kích bọn họ, cư nhiên là một gã thiếu niên non nớt.

Bất quá lúc này giật mình nhất, cũng là Sở Tuyết, bởi vì nàng vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, những người nàng tín nhiệm nhất, đều tuyển chọn vứt bỏ nàng, Sở Phong lại không để ý tới an nguy mà đứng ra, che ở trước thân thể của nàng.

"Người là ai? Dám phá hư chuyện tốt của lão tử." Vị thành viên Kiếm Đạo Minh mặt đỏ kia, chỉ vào Sở Phong phẫn nộ quát.

"Các người còn không xứng biết đại danh ta, bất quá các người có thể gọi là chính nghĩa." Sở Phong nhàn nhạt cười nói.

"Chính nghĩa? Ta địt con mẹ người." Mặt đỏ nam tử huy động huyền thiết kiếm trong tay, mấy đạo phong hình đao nhận hướng Sở Phong bay vút đến.

Thấy thế, Sở Phong đơn chưởng đẩy ra, một cỗ nhu hòa lực, đem Sở Tuyết đẩy đi ra ngoài.

Sau đó thân hình cấp tốc né tránh, khi né tránh công kích, thẳng đến mặt đỏ nam tử chạy tới, một cái Hư Huyền Chưởng đã đánh ra.

"Tiểu tử, người đây là muốn chết."

Thấy Sở Phong cư nhiên còn dám phản kích, hai gã thành viên Kiếm Đạo Minh khác, cũng đều rút ra huyền thiết kiếm, với một loại kiếm thức cực kỳ huyền diệu hướng Sở Phong đâm tới.

"Bá bá."

Bất quá Sở Phong lần này cũng không né tránh, trái lại chiêu thức biến đổi, ba đạo Hư Huyền Chương song song đánh ra, cùng với ba thanh huyền thiết kiếm đan vào cùng một chỗ.

"Đang đang đang "

Ba thanh âm truyền đến, bốn người đều là đảo lùi lại mấy bước, bất quá khi trên song chương Sở Phong, truyền đến trện trện tê dại, Sở Phong cũng là nhú mày, trở nên dị thường ngưng trọng.

Bởi vì hẳn biết, ba vị này toàn bộ đều là Linh Vũ ngũ trọng cao thủ, đồng thời đối phương còn chưa thi triển ra toàn lực.

Đồng dạng, ba vị thành viên Kiếm Đạo Minh, cũng là cau mày, bọn họ đã sớm phát hiện Sở Phong thực lực Linh Vũ tứ trọng.

Thế nhưng khi một tiểu quý Linh Vũ tứ trọng, có thể đưa bọn họ ba người đẩy lui, đã nói rõ tiểu quý này thực lực, tuyệt đối không thể khinh thường.

"Tiểu tử, chúng ta vốn không quen biết, người không cần phải bởi vì ... mấy người này, mà đắc tội với Kiếm Đạo Minh ta."

"Không sai, ta xem tiểu tử người có chút thiên phú, chỉ cần thức thời một chút, chúng ta có thể dẫn tiến người gia nhập vào Kiếm Đạo Minh,

ngày sau bảo đảm người tiền đồ quang minh." Thấy Sở Phong không dễ đối phó như trong tưởng tượng, ba người này lại muốn lôi kéo Sở Phong.

Khi nghe được như thế, Sở Phong còn chưa có phản ứng gì, Sở Tuyết trong nháy mắt khẩn trương lên.

Nàng cùng Sở Phong cũng có hận thù, Sở Phong vốn là không có lý do giúp nàng, mà lúc này Kiếm Đạo Minh lại đưa ra điều kiện như vậy, nàng thật lo lắng Sở Phong sẽ bỏ mặc kệ nàng.

Tuy rằng nàng cũng biết, hy vọng xa vời để Sở Phong đến bảo hộ nàng, thế nhưng lúc này Sở Phong cũng là hi vọng duy nhất của nàng.

"Kiếm Đạo Minh? Theo ta thấy nên gọi là cầm thú minh còn không sai biệt lắm, như các người loại mặt hàng này cũng muốn lôi kéo bản tiểu gia, ta nhỏ." Sở Phong hung hăng ỏi ra một ngụm nước bọt.

"Người đây là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt." Thấy lôi kéo không được còn bị nhục nhã, ba người giận tím mặt, huyền thiết kiếm cầm trong tay liền hướng Sở Phong đâm tới.

Lúc này đây, ba người rõ ràng động thủ thật, kiếm còn chưa tới, khí đã bức đến, nên Sở Phong cũng là hai mắt hí lại, thật cẩn thận đối đãi.

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau rút đi, không nên ảnh hưởng bản tiểu gia ta tiêu diệt thế lực tà ác."

Sở Phong đầu tiên là đối Sở Tuyết mấy người hét lớn một tiếng, lúc này thân hình mới tung lên, song chưởng đang đưa vô số đạo thủ chưởng tràn ngập ra, hướng ba người này phản lực đi.

"Đúng là Hư Huyền Chương, cẩn thận ứng đối."

Trong đó một người nhận ra vũ kỹ Sở Phong thi triển, đồng thời khiếp sợ, lập tức kiểm thức biến đổi, đạo đạo hàn quang hiện lên, ba người thi triển ra một loại trận pháp, đem Sở Phong vây ở trong đó.

"Sở Phong. . . ."

Nhìn Sở Phong cùng ba vị Linh Vũ ngũ trọng cao thủ giao chiến cùng một chỗ, Sở Tuyết trong lòng phức tạp đến cực điểm, nàng biết đây là đại biểu cho cái gì, đây đại biểu cho Sở Phong vì nàng làm ra hi sinh, mà loại hi sinh này rất có khả năng sẽ mất đi tính mệnh.

"Còn không mau rút đi." Ngay lúc Sở Tuyết còn chần chờ, Sở Phong lại rống lớn một tiếng.

"Tiểu thư, đi nhanh đi." Cùng lúc đó, mấy người Sở gia, cũng là vây quanh, túm lấy Sở Tuyết hướng trong rừng chạy đi.

"Đều rút ngay cho ta." Sở Tuyết cố sức bỏ qua những người này, thật ý vị thâm trường nhìn về phía Sở Phong.

Nhìn kiếm ảnh kia vây quanh, Sở Phong ra sức giãy dụa, Sở Tuyết hàm răng cắn chặt, như là đang khó khăn làm ra quyết định.

"Mau rút." Sở Phong lần thứ hai hét lớn một tiếng.

Mà giờ khắc này, Sở Tuyết thân thể mềm mại không khỏi run lên, hai giọt nước mắt trong suốt tự khóe mắt lăn xuống, thổ lộ một tiếng "Cảm tạ", lúc này mới chui vào trong rừng.

"Tiểu tử, dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử, hôm nay tất phải phế đi người."

Nhìn thấy thịt đưa tới miệng còn trốn đi, ba người tức giận trong lòng, kiếm phong thẳng bức đến, muốn hạ độc thủ Sở Phong.

"Vậy cũng phải nhìn thực lực các người."

Sở Phong mặc dù ngoài mặt gượng chống, nhưng hãn cũng cảm thụ được áp lực, đối mặt ba vị tu võ giả so với chính mình cao hơn một tầng thứ, hãn đích xác có chút cật lực.

Đồng thời ba người này, không phải hạng người hời hợt, trước không nói huyền thiết kiếm trong tay phi thường lợi hại, bọn họ tu luyện vũ kỹ, lại cầm lợi khí trong tay phát huy tới cực hạn, hơn nữa ba người liên thủ, Sở Phong cũng là khó có thể chống đỡ.

Chính yếu chính là, Sở Phong còn không muốn bại lộ ra bản thân Lôi Đình tam thức, vì thế hãn đã quyết định, không cùng ba người dây dưa.

"Bá bá"

Nghĩ đến đây, Sở Phong hư hoảng một chiêu, sau đó bay lên không, như thiểm điện nhảy ra vòng vây ba người.

"Ba phế vật, có gan tới bắt ta a." Nhảy ra xong, Sở Phong quay sang ba người cười khiêu khích, tựa như linh hầu nhảy vào trong rừng.

"Muốn chạy trốn, đuổi theo cho ta."

Thấy Sở Phong cứ nhiên chạy trốn, ba người có thể nào mà buông tha, liền đuổi theo sát.

Chỉ bất quá, bọn họ đánh giá thấp Sở Phong, mặc dù bọn họ đem linh khí phát huy đến mức tận cùng, thi triển ra thân pháp vũ kỹ, nhưng lại vô pháp đuổi theo Sở Phong, thủy chung vẫn duy trì một khoảng cách.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vạn Cốt Mộ Phần

"Con mẹ nó, tiểu tử này là hầu tử chuyển thế thì phải, thế nào chạy nhanh như vậy."

"Tiểu tử này không đơn giản, tuổi nhỏ như vậy liền có thực lực như vậy, còn có thể từ kiếm trận ba người chúng ta liên thủ mà chạy trốn, có thể thấy được người này thiên phú phi thường cao."

"Không sai, ta còn là lần đầu tiên thấy, không ai có thể đem Hư Huyền Chương thi triển đến loại trình độ này, nếu là để hắn tiếp tục phát triển, quả thực không dám tưởng tượng."

"Đã như vậy, hôm nay sẽ không thể để hắn sống mà rời khỏi, bằng không hậu họa vô cùng."

Ba người càng hiểu rõ thực lực Sở Phong, càng là hạ quyết tâm, đã lặng yên quyết định, phải đem Sở Phong bóp chết trong Linh Dược Sơn.

"Ba tên này tốc độ thật nhanh, cư nhiên rút không ra."

Cùng lúc đó, Sở Phong thấy thực lực ba người mà cảm thấy lú lẫm, tuy nói thực lực của hắn xa cường hơn người đồng đẳng cấp, nhưng đối mặt tu võ giả so với chính mình cao hơn một tầng thứ, hắn cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Bất quá cũng may, Sở Phong trong đan điền linh khí phi thường sung túc, hắn tin tưởng chạy trốn tiếp tục như vậy, ba người tất nhiên thế lực chóng hết sẽ buông tha đuổi theo.

Nhưng mà Sở Phong còn lo lắng một vấn đề, thế lực Kiếm Đạo Minh không phải chuyện đùa, nếu là ngày sau ly khai Linh Dược Sơn, ba người này sẽ lợi dụng thế lực Kiếm Đạo Minh mà đối với hắn bất lợi, đây cũng là một cái phiền phức.

Cho nên Sở Phong đang do dự, muốn dứt khoát diệt khẩu hay không hoặc là không làm, thì triển ra Lôi Đình tam thức, đem ba người lúc này diệt khẩu.

Nhưng cuối cùng hắn cũng bỏ đi cái ý nghĩ này, dù sao chém giết đồng môn chính là tội lớn, nếu là bị tra ra chút vết tích, sợ rằng ngay cả Sở gia cũng sẽ bị liên lụy.

"Ông "

Khả đúng lúc này, Sở Phong kinh ngạc phát hiện, bốn phía lại xuất hiện bạch sắc quang mang.

Bởi vì lúc này sắc trời đã tối đen, cho nên khi quang mang xuất hiện, có vẻ chói mắt dị thường, đồng thời phi thường quý dị.

"Đây là. . . ."

Quang mang này càng ngày càng mạnh, đã đem trong rừng làm sáng lên như ban ngày, bất quá khiến Sở Phong kinh ngạc nhất chính là, tại bốn phía hắn lại xuất hiện vô số bạch cốt.

Mảng lớn bạch cốt, rậm rạp chồng chất trong rừng, như cái biển vậy, vô biên vô hạn.

Đồng thời những ... bạch cốt này rất đặc thù, không chỉ có trắng nõn như ngọc, mà trong mỗi cụ bạch cốt, đều đang tản ra khí tức bức người, đúng là uy áp.

Khi vô số đạo uy áp như vậy, trọng điệp cùng một chỗ, Sở Phong cảm thụ được một cỗ hít thở không thông, cước bộ trở nên trầm trọng không gì sánh được, toàn thân như mất đi khí lực.

"Đây là cái địa phương gì?"

Sở Phong cảm thấy khiếp sợ, bạch cốt đặc thù như vậy, người bình thường cũng không thể có, đây nói rõ, những ... chủ nhân bạch cốt này, sinh tiền tất nhiên là tu võ cao thủ.

Chỉ có tu võ đến cảnh giới nhất định, mới có thể làm cho bạch cốt sau khi chết bất hủ, không chỉ có trắng nõn như ngọc, còn có thể ẩn chứa uy áp nhất định, uy hiếp hậu nhân.

Thế nhưng Sở Phong không nghĩ ra chính là, trước không nói nhiều như vậy tu võ cao thủ từ đâu mà đến, chỉ cần nhiều như vậy bạch cốt xuất hiện ở chỗ này, đã vượt quá lẽ thường rồi,

Dù sao Linh Dược Sơn là cấm địa, trưởng lão hầu như mỗi ngày đều tuần tra, thế nào lại có khả năng tùy ý nhiều bạch cốt như vậy nằm ở chỗ này, mà không quản?

Khiếp sợ xong, Sở Phong luống cuống, hắn càng nghĩ càng thấy không đúng, càng nghĩ càng cảm giác cả người lạnh ngắt, dù sao hắn chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, khi thân hãm vào địa phương âm trầm như vậy, trong lòng tự nhiên cảm thấy khủng hoảng.

"Đó là. . . ."

Đột nhiên, Sở Phong trước mắt sáng ngời, hắc kính ngạc phát hiện, tại xa xa xuất hiện một đạo thân ảnh, đang bước chậm trên bạch cốt.

Hắn có thể lơ mơ trông thấy, đó là một vị lão giả tuổi già, lão giả râu tóc trắng toát sạch sẽ, mặc một kiện thanh sắc đạo bào, trên đạo bào có

khắc bát quái phù ấn, mà ở trên tay phải lão giả, còn cầm một cái phát trần kỳ lạ.

Lão giả mặt mang vẻ tươi cười, đang hướng phía Sở Phong chậm rãi đi đến, không vì bạch cốt bốn phía mà động dung.

Bất quá khiến Sở Phong cảm thấy khiếp sợ nhất chính là, lão giả da thịt như ngọc, toàn thân đều tản ra nhàn nhạt sáng bóng, cái loại khí chất đặc biệt này, dường như tiên nhân lâm thế.

"Trời ạ, chẳng lẽ. . . . Đây là trong truyền thuyết Vạn Cốt mộ phần!"

Nhưng đúng vào lúc này, Kiếm Đạo Minh ba người cũng là chạy tới, bất quá bọn họ cũng đã không có lòng mà vây công Sở Phong, mà là bị một màn trước mắt sợ đến ngây người.

So sánh với Sở Phong kinh hoàng, trên mặt ba người này, rõ ràng như có viết hai chữ lớn, sợ hãi.

"Vạn Cốt mộ phần? Đây là địa phương nào?" Sở Phong trong lòng căng thẳng, chỉ cần là nghe thấy tên này đã khiến hắn cảm thấy bất an.

"Tiểu tử thôi, người đem chúng ta hại thảm rồi, lại còn đưa chúng ta đến đây, Vạn Cốt mộ phần này là một chỗ tuyệt địa." Vị mặt đỏ kia khi nói thanh âm còn đang run rẩy.

"Tuyệt địa?"

"Không sai, đây là chân chính tuyệt địa, không, đây là một cái truyền thuyết, một cái truyền thuyết trong Linh Dược Sơn."

"Truyền thuyết có tòa Vạn Cốt mộ phần, hư vô mờ mịt, vô tích có thể tìm ra, sẽ không định kỳ mà xuất hiện tại Linh Dược Sơn."

"Bất quá ở đây đích thật là tuyệt địa, tương truyền phàm là người bước vào nơi đây, đều không thể sống ly khai, dù là người có thể sống ly khai, cũng sẽ biến thành người điên."

"Nghĩ không ra, cái truyền thuyết kinh khủng này lại đúng là sự thực, chúng ta đã bước vào trong Vạn Cốt mộ phần rồi."

Hai người khác cũng là kinh khủng không gì sánh được, trong lúc đó nói đã có chút nói năng lộn xộn, có thể thấy trong lòng bọn họ có bao nhiêu là sợ hãi.

"Tiền bối, ở đây thật là Vạn Cốt mộ phần sao?" Sở Phong đem ánh mắt, hướng về phía vị thần bí lão giả cầm trong tay phát trần kia.

Trên người vị lão giả này, tuy rằng cảm thụ không được một tia khí tức, bất quá nhìn từ ngoài, Sở Phong cũng biết lão giả có bao nhiêu bất phàm, chắc hẳn nhất định là trong Thanh Long Tông, một vị đại nhân vật thâm bất khả trắc mới đúng.

Nhưng mà khiến hắn không giải thích được chính là, vị lão giả này rõ ràng đang nhìn hắn, thế nhưng lại không mở miệng trả lời, trái lại tại khóe miệng nhấc lên dáng tươi cười quỷ dị.

"Uy, người đang nói với ai?"

"Tiểu tử thôi, người không nên giả thần giả quỷ."

Bất quá càng khiến Sở Phong ngoài ý muốn chính là, nghe thấy Sở Phong đối với vị tiền bối kia hô hoán, ba vị Kiếm Đạo Minh, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đã không có một tia huyết sắc.

"Ta đang cùng vị tiền bối này nói, lẽ nào các người nhìn không thấy sao?" Sở Phong chỉ hướng thần bí lão giả đứng ở cách đó không xa.

"Nào có cái gì tiền bối, tiểu tử ngươi, thực sự là muốn chết." Nam tử mặt đỏ cầm trong tay huyền thiết kiếm, liền muốn xuất thủ với Sở Phong.

"Đừng để ý đến hắn, tiểu tử này có gì đó không đúng, chúng ta nhanh lên một chút rời khỏi nơi đây." Bất quá còn chưa đợi hắn xuất thủ, hai người khác liền ôm lấy cánh tay hắn, túm lấy hắn chạy trốn.

"Kỷ kỷ kỷ "

Khả đúng lúc này, bốn phía cư nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, thanh âm này phi thường quý dị, cực kỳ thấu vào lòng người, phảng phất như hàng vạn hàng nghìn vong linh đang tru lên, kể ra oan khuất vậy.

Mà đồng thời ngay khi thanh âm này vang lên, Sở Phong kinh ngạc phát hiện, ở bốn phía bạch cốt, trôi ra vô số đạo u lục sắc khí thể, tiếng kêu quý dị, chính là từ trong khí thể này truyền ra.

Nhưng khiến Sở Phong bất an nhất chính là, quý dị u lục sắc khí thể này, đang hướng Sở Phong mấy người, bay đến...

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Biến Hóa

"Chạy mau."

Nhìn thấy tình thế không đúng, ba người Kiếm Đạo Minh, mở ra bộ pháp liền muốn chạy trốn.

"Kỷ kỷ kỷ "

Nhưng bọn hãn vừa chạy thì, khắp bầu trời quỷ dị khí thể, làm như tìm được mục tiêu, tốc độ như thiểm điện, hướng bọn họ bay vút tới.

"Cút ngay "

Đối mặt vật thể quỷ dị như vậy, ba người bắt đầu điên cuồng huy động huyền thiết kiếm trong tay, thế nhưng khí thể quỷ dị này, lại không bị ảnh hưởng chút nào, cuối cùng đều chui vào trong đại não bọn họ.

"Ách a ~~~~~ "

Giờ khắc này, ba người khuôn mặt sớm đã đại biến, bỏ lại huyền thiết kiếm trong tay, hai tay ôm đầu, bắt đầu thống khổ kêu rên.

Sở Phong có thể rõ ràng trông thấy, ba người này sắc mặt từ trắng biến sang xanh, từ xanh biến tím, đầu tiên là quỳ trên mặt đất, sau đó bắt đầu lăn qua lăn lại, có thể thấy được đang chịu đựng thống khổ lớn cỡ nào.

Bất quá, loại kêu to thống khổ này, chỉ là duy trì chỉ chốc lát, rất nhanh ba người liền không còn hơi thở, hai chân đã chết đi, chỉ là bọn hãn chết lại phi thường quỷ dị.

Khuôn mặt sưng, thất khổng chảy máu, hai mắt đều lồi ra, mà ngay cả tóc đều bắt đầu béc ra, muốn kinh khủng bao nhiêu có bấy nhiêu kinh khủng.

"Kỷ Kỷ kỷ"

Bất quá lúc này, đối với Sở Phong mà nói, kinh khủng nhất chính là khí thể quỷ dị này.

Sau khi đem ba người dẫn vật, khí thể này chui vào đầu, không ngờ từ trong đầu ba người chui đi ra, cùng lúc đó, bốn phương tám hướng quỷ dị khí thể, đều đang chậm rãi hướng Sở Phong phập phều mà đến.

"Tiền bối, cứu ta."

Dưới kinh hoàng, Sở Phong đem ánh mắt hướng thần bí lão giả cách đó không xa, bởi vì hắn phát hiện, quỷ dị khí thể này phiêu đảng chung quanh, nhưng lại không dám tới gần lão giả này, hơn phân nửa nói rõ gì đó quỷ dị, đối với lão giả có điều kiêng kỵ.

Bất quá Sở Phong kêu cầu cứu, không chỉ không khiến cho lão giả đồng tình, trái lại chọc giận chung quanh quỷ dị khí thể, lúc này đã như thiểm điện mà đến vây công Sở Phong.

"Đáng giận "

Thấy đại thế bất hảo, Sở Phong thân hình tung lên, như lưu tinh hướng lão giả cuồn cuộn phóng đi, muốn dựa vào lão giả tránh một kiếp này, nhưng hắn đã đánh giá thấp tốc độ quỷ dị khí thể này.

Vừa chạy được vài bước, Sở Phong liền cảm giác đại não một trận đau nhức, phảng phất như có cái vật thể gì tiến vào ý thức hắn, đang xé rách bộ phận não hắn.

"Ách a ~~~ "

Theo sát sau đó, đau nhức như vậy không ngừng tăng lên, Sở Phong biết đã có đại lượng quỷ dị khí thể tiến vào trong đầu hãn, mấy thứ này phảng phất như đang thôn phệ thân thể hãn, mang đến đau đớn không thể chịu đựng được.

Dưới loại tình huống này, Sở Phong cũng là không thể kiên trì, rất nhanh buông mình ngã xuống, giống như ba người Kiếm Đạo Minh lúc trước vậy, bắt đầu lăn qua lăn lại, cả tiếng kêu rên.

Mà đối mặt một màn như vậy, vị thần bí lão giả kia cũng là bất vi sở động, chỉ là khước miệng quỷ dị tươi cười, dần dần mờ nhạt, biến thành vẻ thất vọng.

"A ~~~~~ "

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong đột nhiên rống giận gào thét, một đạo bạch sắc quang mang từ trong đầu hãn khuếch tán ra, mang tất cả như dòng chảy, khoảng khắc trong lúc đó đem phương viên quỷ dị khí thể mấy thước thổi thành tro bụi.

Sau khi gào thét xong, Sở Phong vô lực té trên mặt đất, rồi lâm vào hôn mê, nhưng suối chảy bạch sắc quang mang này, vẫn lấy hãn làm trung tâm chậm rãi xoay tròn.

Mà ở dưới suối chảy quang mang bao phủ, bốn phía quỷ dị khí thể, đã không dám hướng Sở Phong tới gần, mà ngay cả tiếng thét chói tai, cũng trở nên trầm thấp rất nhiều, như sợ hãi vậy.

"Ân?"

Đối với biến cố này, vị thần bí lão giả kia thần sắc vừa chuyển, trong hai mắt hiện ra vẻ kinh hãi, sau đó chỉ thấy tay áo vung lên, một cỗ ba động

kỳ dị khuếch tán ra, toàn bộ quỹ dị khí thể, đều là chui trở về trong bạch cốt.

Khi quỹ dị khí thể biến mất, chung quanh Sở Phong suối chảy quang mang cũng là chậm rãi lui quay về, cuối cùng dung nhập trong đầu Sở Phong.

"Đợi gần nghìn năm, cuối cùng cũng gặp được một người tài đáng dạy, hi vọng người đừng làm cho lão phu thất vọng." Lão giả thân hình khê động, bay lên bầu trời, rồi chậm rãi bay xuống trước người Sở Phong.

Sau đó chỉ thấy ngón tay vuốt ra, hướng bộ ngực Sở Phong liên tiếp điểm chỉ, mấy đạo quang thể huỳnh hỏa, liền từ ngón tay bay ra, đều bắn vào trong ngực Sở Phong.

Mà khi quang thể xuyên qua vạt áo Sở Phong, lúc dung nhập trong cơ thể, quần áo cứ nhiên hoàn hảo không tổn hao gì, bất quá trong ngực Sở Phong lại bắt đầu tản mát ra điểm điểm huỳnh quang.

Lão giả lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Sở Phong, thẳng đến huỳnh quang tiêu tán trong ngực Sở Phong, mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên, lấy lão giả làm trung tâm, xuất ra một cơn lốc u lức sắc cuồng bạo, cơn lốc này thẩm thấu điểm điểm quang hoa, ẩn chứa uy áp đáng sợ không gì sánh được, ngay lập tức liền thôn phệ phiến sơn lâm này.

Quỹ dị nhất chính là, cơn lốc cuồng bạo này, vẫn chưa bốc lên, ngược lại đã bắt đầu hướng dưới nền đất lặn xuống, cuối cùng triệt để chìm vào trong đất, mà bạch cốt vô biên vô hạn cũng là biến mất không thấy.

Sau cuồng bạo cơn lốc, trong rừng hoa cỏ cây cối, lại không có một tia biến hóa, bóng đêm mông lung cũng là lần thứ hai bao phủ phiến thổ địa này.

Bất quá biến hóa duy nhất, đó là Sở Phong hôn mê, giống với ba vị thành viên Kiếm Đạo Minh, đã chết đi.

Gió nhẹ phất qua, mang đến cảm giác mát mẻ nhẹ nhẹ, mà loại cảm giác mát mẻ này cũng khiến cho Sở Phong khôi phục lại tri giác, chậm rãi mở ra hai mắt.

"Ah, chuyện gì xảy ra, lẽ nào vừa rồi là một giấc mộng?"

Sở Phong ngồi dậy, vừa xoa đầu đang đau nhức, vừa quét nhìn bốn phía, phát hiện cảnh tượng kinh khủng trước đây toàn bộ tiêu tán, khiến hắn nghĩ trải qua lúc trước, bất quá là một giấc mộng.

"Không đúng."

Mà khi ánh mắt Sở Phong, quét đến ba vị Kiếm Đạo Minh, hắn đột nhiên đứng dậy, nhìn tử trạng kinh khủng của ba người, hắn nghĩ một màn lúc trước, nhất định là phát sinh chân thực.

"Thật là đáng sợ, trong Linh Dược Sơn, thế nào lại có nơi quỷ dị như vậy."

"Vạn Cốt mộ phần, đến tột cùng nó là từ đâu mà đến? Vị thần bí lão giả kia là thần thánh phương nào?"

Sở Phong quá khiếp sợ, cho tới bây giờ nhớ tới một màn lúc trước, hắn lại cảm giác bất khả tư nghị, bởi vì toàn bộ sự vật trước đây, đều đã vượt qua phạm vi hắn chịu đựng.

"Sa sa sa. . . ."

Đúng lúc này, Sở Phong đột nhiên nghe được tiếng bước chân, hắn biết là có người đến gần rồi.

Thấy thế, Sở Phong thân hình vừa chuyển, liền chui vào trong rừng, hướng ở trong chỗ sâu chạy trốn.

Hắn phải rời khỏi đây, bởi vì hắn không thể bị phát hiện, hắn cùng với Kiếm Đạo Minh ba vị này có liên quan, bằng không hắn không thể giải thích.

Cũng không thể nói, bọn họ tiến nhập Vạn Cốt mộ phần trong truyền thuyết, sau đó bị giết, còn hắn thì không tổn hao lông tóc gì?

Loại chuyện này thực quá mức quỷ dị, có nói ra cũng không ai tin, cho dù có người tin, Sở Phong cũng sẽ trở thành khác biệt ở Thanh Long Tông, vì thế phải làm cho trong sạch.

Sở Phong một đường chạy gấp, cũng rất nhanh phát hiện mình có chút không đúng, ý thức hắn, cũng trở nên cực kỳ rõ ràng, cực xa gió thổi cỏ lay, hắn cũng là có thể nhìn rõ mọi việc, mà loại cảm giác này, trước đây là không có.

"Chẳng lẽ đây là linh khí Linh Dược Sơn quá thịnh, hơn nữa lúc này đêm khuya yên tĩnh, khiến cho ý thức trở nên linh mẫn?"

Sở Phong muốn tìm ra nguyên nhân mà ý thức bản thân trở nên linh mẫn, nhưng đột nhiên, hắn bỗng nhiên lại ngừng bước lại, hai mắt nhất thời trở nên sáng sủa, trên mặt càng hiện ra vẻ giật mình.

Bởi vì hắn cảm thụ được một cỗ năng lượng ba động kỳ dị, mặc dù còn cách rất xa, nhưng hắn cũng đã có thể xác định, đó là một gốc thiên linh thảo.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thiếu Nữ Đại Chiến Quái Vật

"Cái này. . . không phải là ảo giác à?"

Sở Phong giật mình không gì sánh được, có thể cảm ứng được phương vị cụ thể của linh dược, loại chuyện này ý nghĩa là cái gì, Sở Phong tự nhiên cũng hiểu.

Đây đúng là cảm ứng lực, đại biểu cho hắc tại Linh Dược Sơn đây, là như cá gặp nước.

"Bá "

Nghĩ đến đây, Sở Phong cũng không do dự, mà là đi tới phương hướng nhận biết, muốn tìm thử đến tột cùng.

Càng tới gần, Sở Phong càng mừng rỡ, bởi vì Thiên Linh Thảo trong đầu hắc ba động càng ngày càng mạnh, hơn phân nửa nói rõ lúc này cảm ứng cũng không phải là ảo giác.

Mà khi Sở Phong xuyên qua một mảnh cỏ, tại phía trước xuất hiện một gốc thực vật hồng sắc, chính là Thiên Linh Thảo.

Thiên Linh Thảo so với Địa Linh Thảo muốn cao to hơn vài phần, hồng sắc tản ra ánh sáng hồng quang, dường như hỏa diễm vậy, trong đêm tối rất đẹp.

"Gia hỏa, trêu chọc ta một ngày, ta xem ngươi lúc này còn có thể chạy trốn được không."

Nhìn thấy Thiên Linh Thảo, Sở Phong vẫn chưa dừng lại, mà trước tiên vọt tới, hần đem linh khí ngưng tụ ra lòng bàn chân, tốc độ trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, hầu như trong nháy mắt này, liền tới phụ cận Thiên Linh Thảo rồi.

"Ông" chỉ bất quá, Sở Phong còn chưa xuất thủ, Thiên Linh Thảo nhoáng lên liền biến mất không gặp.

"Muốn chạy, là chạy được sao?"

Mỗi khi Thiên Linh Thảo muốn ẩn hình bỏ chạy, Sở Phong khóe miệng nhấc lên vẻ cười nhạt, cước bộ về phía trước bước một bước, hướng chỗ đất trống chộp một trảo, chỉ nghe một tiếng thét chói tai, một gốc Thiên Linh Thảo đã bị Sở Phong nắm trong tay.

Thiên Linh Thảo bị Sở Phong bắt được, nhất thời hiện nguyên hình, bắt đầu điên cuồng giãy giụa, lực đạo so với Địa Linh Thảo lớn hơn mấy lần, nhưng tại trong tay Sở Phong vẫn là phí công, cuối cùng chỉ có thể bị cướp đoạt linh tính, hóa thành một gốc cây nửa thối hồng sắc được thảo, nằm trong lòng bàn tay Sở Phong.

"Xem ra, đây tuyệt đối là cảm giác không tệ."

Sở Phong thuận lợi đem Thiên Linh Thảo ném vào trong bao, trong lòng mừng như điên, mặc dù chẳng biết cảm ứng lực kỳ lạ này, là từ đâu mà đến, nhưng đây không thể nghi ngờ trở thành chỗ dựa cực mạnh của Sở Phong.

"Chẳng lẽ. . ."

Bất quá dù có nghĩ đi nghĩ lại, Sở Phong cũng không thể nghĩ đến nơi phát ra cổ lực lượng này, dù sao đây là khi hần bước vào Vạn Cốt mộ phần, mới sản sinh ra, nhất là quý dị khí thể này, mục tiêu công kích là đại não.

Nếu như nói, là quý dị khí thể công kích, có thể khiến ý thức Sở Phong trở nên cường đại, vậy cũng hoàn toàn nói quá.

"Chà chà, lại đưa lên tới cửa."

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trước mắt lần thứ hai sáng ngời, lại có một gốc Thiên Linh Thảo, tiến vào trong phạm vi cảm ứng của hãn.

Tại đây dưới cường đại cảm ứng lực, hầu như Thiên Linh Thảo không có thể tránh được thủ chương của Sở Phong, bất luận cái thủ đoạn gì chạy trốn, đều là phí công.

Sở Phong một đêm không ngủ, mãi đến lúc hừng đông, đã bắt được hơn mười cây Thiên Linh Thảo, như vậy thu hoạch tuyệt đối sẽ làm cho người ta điên cuồng.

Nếu là bị người phát hiện, dù là đánh cướp Sở Phong, cũng là có thể, dù sao chuyện phát sinh tại trong Linh Dược Sơn, đệ tử trong lúc tương hỗ đánh cướp, cũng không phải là ít.

Bất quá Sở Phong cảm ứng lực, cũng không chỉ giới hạn trong Thiên Linh Thảo, dù là nhân loại đi vào phạm vi nhất định, cũng sẽ bị Sở Phong phát hiện, vì thế hầu như không ai có thể phát hiện ra hành tung Sở Phong.

Lại qua một ngày, màn đêm buông xuống, Sở Phong trong bao đã đầy tràn, lần này Sở Phong không có tiếp tục săn bắt, mà là tìm một chỗ bí ẩn, bắt đầu luyện hóa Thiên Linh Thảo.

Sở Phong luyện hóa tốc độ tuyệt đối là nhất lưu, chỉ hai canh giờ, một bao tràn đầy Thiên Linh Thảo, toàn bộ bị hãn luyện hóa.

Đồng thời đan điền hãn cũng là càng ngày càng phong phú, điều này làm cho Sở Phong cảm thấy mừng rỡ, tuy nói Thiên Linh Thảo thua Tiên

Linh Thảo, nhưng nếu mỗi ngày đều có số lượng này để luyện hóa, không tới mười ngày nhất định sẽ đột phá.

Từ ngày hôm đó, Sở Phong cả ngày chạy trong Linh Dược Sơn, trắng trợn săn bắt Thiên Linh Thảo, thẳng đến đêm khuya mới thu tay lại, giống như lúc đầu đem toàn bộ Thiên Linh Thảo săn bắt được đều tiến hành luyện hóa, chỉ nghỉ hai canh giờ, rồi tiếp tục điên cuồng liệt sát.

Như vậy lặp đi lặp lại, Sở Phong tại Linh Dược Sơn bước vào ngày thứ chín, trong đan điền một hồi phiên giang đảo hải, chín đạo lôi đình cự thú lần thứ hai biến hóa, Sở Phong rốt cục đột phá tới Linh Vũ ngũ trọng.

"Cổ lực lượng này, dù là đối mặt người có Linh Vũ lục trọng, hẳn là cũng có thể đánh một trận."

Cảm thụ được lực lượng đề thăng mấy lần, Sở Phong âm thầm lúu lười, có thần lôi chiếm được phụ thể hẳn, thực lực đích xác mạnh hơn người khác.

Nhất là hẳn nắm giữ được Lôi Đình tam thức, nếu là thi triển ra, sợ rằng ngay cả cường giả Linh Vũ lục trọng, cũng không phải là đối thủ của hẳn.

Loại này trình tự chiến đấu, đã vượt quá lẽ thường, tuy nói thiên tài có chút thiên phú cực cao, cũng có thể làm được, nhưng dù sao đó là thiên tài, nếu là loại sự tình này thực sự phát sinh trên người bình thường, tin tưởng rằng tất cả mọi người sẽ khiếp sợ.

Khi thực lực đề thăng xong, Sở Phong đi bắt Thiên Linh Thảo, lại càng đơn giản hơn, chỉ dùng nửa ngày thời gian, liền đem cái bao nhồi đầy, mà bởi vì lương khô đã ăn hết, vì thế một bao này, cũng thành công cụ nơi chứa đựng linh dược của Sở Phong.

Chỉ bất quá, lúc này Sở Phong đã không muốn Thiên Linh Thảo nữa, hẳn bắt đầu hướng vào phía nội vi đi đến, muốn sẵn trong truyền thuyết, không kém gì lục giai mãnh thú Tiên Linh Thảo.

"Cổ khí tức này. . . ."

Nhưng vừa tiến nhập nội vi không lâu sau, Sở Phong liền cảm thụ được hai cổ khí tức, cực kỳ cường đại.

Một cổ khí tức là linh dược, lại đầy rẫy nồng nặc lệ khí, hiển nhiên là Tiên Linh Thảo có linh tính, đồng thời số lượng rất nhiều, chừng gần trăm cây.

Mà một ... cổ khí tức khác, là nhân loại, đồng dạng cũng cực kỳ cường đại, hẳn là một vị Linh Vũ thất trọng cao thủ.

Lúc này hai cổ hơi thở đan vào cùng một chỗ, rõ ràng là có người đang đại chiến Tiên Linh Thảo, chỉ bất quá người nọ khí tức cũng không bình ổn, hẳn là đang lâm vào khốn cảnh.

"Đến tột cùng là ai, dám can đảm độc chiến nhiều Tiên Linh Thảo như vậy?"

Xuất phát từ hiếu kỳ, Sở Phong quyết định muốn hiếu đến tột cùng, mà khi hẳn vượt qua tầng tầng cây cối, lại bị tràng cảnh xa xa làm sợ đến ngây người.

Thực vật cao tới ba thước thật lớn, tử sắc đầy gai, còn có cái tràn đầy răng nanh như ngum lớn bồn máu, toàn thân đều tản ra khí tức bức người, đây đâu còn là Tiên Linh Thảo, quả thực là quái vật a.

Bất quá, so với những ... Tiên Linh Thảo đáng sợ này, ánh mắt Sở Phong lại ngưng tụ trên một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, bởi vì ... đạo

thân ảnh này, không chỉ xuyên toa trong gần trăm cây Tiên Linh Thảo cấu thành đại trận, đồng thời đúng là mỹ nữ danh phù kỳ thực.

Tóc dài phiêu dật, khuôn mặt tinh xảo, da thịt tuyết trắng, lâm nguy không sợ đôi mắt còn ẩn chứa vẻ quật cường, rất hấp dẫn Sở Phong.

Nguời thiếu nữ này, Sở Phong thấy quá đẹp, bất quá Sở Phong bị nàng hấp dẫn mất rồi, cũng không chỉ khuôn mặt đẹp của nàng, với tuổi của nàng, mà lại có thực lực như vậy.

"Cẩn thận dưới chân."

Đột nhiên, Sở Phong hét lớn một tiếng, bởi vì hắn cảm ứng được, tại dưới chân thiếu nữ, có một cây Tiên Linh Thảo mai phục.

"Cái gì?"

Thiếu nữ căn bản không có chú ý tới Sở Phong, bất quá nghe la lên thành linh, vẫn khiến nàng cả kinh, vô ý hai chân liền chia xuống đất, nhảy bay lên không.

Mà khi nàng vừa mới rời đất, quả nhiên một gốc Tiên Linh Thảo thật lớn, dương nanh múa vuốt tự dưới nền đất chui ra.

Biến cố như vậy, khiến thiếu nữ cảm thấy mà sợ, nếu không phải có thanh âm kia nhắc nhở, nàng tất nhiên là sẽ thiệt thòi lớn, mang tâm lý cảm ơn, thiếu nữ đem ánh mắt nhìn về hướng Sở Phong.

Thế nhưng khi nàng thấy Sở Phong, gương mặt tinh xảo trong nháy mắt cũng cứng đờ, giật mình nói: "Cư nhiên là người?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Trong Vạn Người Không Có Một

"Người biết ta?"

Sở Phong đánh giá cẩn thận thiếu nữ mỹ lệ này, từ trên xuống dưới nhìn ba lần, mới phát hiện thiếu nữ này không chỉ có đẹp, hơn nữa phi thường non nớt, đáng dấp hiển nhiên so với hắn còn muốn nhỏ hơn.

Đồng thời, ngay chỗ ngực thiếu nữ, còn lộ ra một quả huân chương, đúng là người Dực Minh, mặc dù thiếu nữ có khiến Sở Phong giật mình, nhưng hắn đích xác không nhận ra vị thiếu nữ này.

"Quý mới biết người, nhanh lên rút ngay, ở đây không phải nơi người có thể tới." Thiếu nữ liếc mắt trừng Sở Phong, rồi tiếp tục đại chiến với Tiên Linh Thảo, tựa hồ đối với Sở Phong có rất lớn oán khí.

Tuy rằng Sở Phong chẳng biết, thiếu nữ này vì sao đối với hắn oán niệm lớn như vậy, bất quá Sở Phong đã sớm phát hiện, thiếu nữ kỳ thực là bị Tiên Linh Thảo vây quanh, nàng muốn chạy trốn, nhưng căn bản lại không có cơ hội.

Như vậy tiếp tục, thiếu nữ tất nhiên sẽ hao mòn thể lực chống đỡ không nổi, táng thân ở chỗ này.

Mà Sở Phong thân là một nam nhân, sao có khả năng để thiếu nữ mỹ lệ như vậy, bị những ... quái vật này nuốt mất chứ, đối mặt với loại chuyện này, hắn có thể nào ngồi yên không lý đến.

Nghĩ đến chỗ nhiệt huyết, Sở Phong dứt khoát nhảy vào trong đó, bất quá mới vừa vào, hắn có chút hối hận, hầu hết quái vật cảm thụ được khí tức của hắn, nên đã dương nanh múa vuốt hướng hắn công tới.

"Xem ra phải liều mạng rồi."

Mạng sống như treo trên sợi tóc, Sở Phong cũng không có bảo lưu nữa, đan điền linh khí vận chuyển, theo tĩnh mạch đổ xuống, đầu ngón chân bỗng nhiên chia xuống đất, chỉ nghe phịch một tiếng, Sở Phong như thiểm điện bay lên trời.

Lúc rơi xuống, Sở Phong bỗng nhiên xoay tròn đứng lên, đạo đạo gió xoáy khởi lên, cả người như một lưỡi dao sắc bén, hung hăng xen vào phía dưới giữa trăm bụi hoa.

"Phanh "

Người hoa tản ra, lúc Sở Phong rơi xuống đất, đại địa bị hắn đập ra một cái lỗ thủng thật lớn, một gốc Tiên Linh Thảo, đã bị Sở Phong tại chỗ chém chết, hóa thành bộ dáng bằng ngón trỏ.

Một hơi thi triển ra Lôi Đình tam thức, nhưng chỉ đánh chết một gốc Tiên Linh Thảo, điều này làm cho Sở Phong có chút ngoài ý muốn, dù sao đây chính là đòn sát thủ của hắn, là vũ kỹ cực mạnh của hắn lúc này.

Vốn tưởng rằng chiêu này vừa ra, sẽ kinh thiên địa khiếp quỷ thần, phần lớn Tiên Linh Thảo đều phải chết, nhưng kết quả lúc này, cùng trong tưởng tượng, lại có chút kém nhiều lắm.

Bất quá Sở Phong cũng không kịp nghĩ nhiều, hầu như khi rơi xuống đất, liền lẳng đi, bởi vì hắn có thể cảm giác được, đã có chí ít ba cây Tiên Linh Thảo, từ phía sau hắn phát động công kích.

"Người gia hỏa này, là muốn tìm chết sao?"

Cảm giác được Tiên Linh Thảo thế tiến công có chút biến hóa, cùng với cách đó không xa truyền ra tiếng oanh minh, thiếu nữ biết khẳng định là Sở Phong nhảy tiến đến.

Thế nhưng khi nàng đem ánh mắt hướng về phía sau Sở Phong, cũng không khỏi kinh hãi, bởi vì nàng vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong có thể tại đây trong đại quân Tiên Linh Thảo mà mọi người kiêng kỵ, qua lại như thường.

Thậm chí không nhìn thế tiến công của Tiên Linh Thảo, cũng có thể chuẩn xác né tránh công kích, mà Sở Phong thi triển ra vũ kỹ này, nàng tuy rằng không nhận ra, nhưng là có thể đánh đâu thắng đó; uy lực không gì cản nổi, đây ít nhất là tứ đoạn vũ kỹ.

"Người này, đã bước vào Linh Vũ ngũ trọng, đồng thời nắm giữ tứ đoạn vũ kỹ?" Thiếu nữ bị biểu hiện của Sở Phong, hấp dẫn nàng rất nhiều.

"Cẩn thận bên trái." Ngay khi thiếu nữ ngậy người ra, Sở Phong đột nhiên quát một tiếng.

Thấy thế, thiếu nữ chợt kinh hãi, vội vàng thân hình vừa chuyển, đơn chưởng quay bên trái chộp một cái, rễ cây đầy gai liền bị chộp vào trong tay.

Đem dây nắm lại, đơn chưởng thiếu nữ này cố sức nắm chặt, đem dây bóp nát, sau đó tay kia như lưỡi đao chém ra, hàn quang hiện lên, liền đem một gốc Tiên Linh Thảo tươi sống trăm thành hai đoạn, đây đâu phải là bàn tay, quả thực là như binh khí chém sắt như chém bùn.

Bất quá khi chuẩn xác đem Tiên Linh Thảo chém giết, thiếu nữ càng thêm sợ hãi than, bởi vì lúc trước Sở Phong rõ ràng là đưa lưng về phía nàng, thế nào có khả năng thấy bên trái của nàng có một gốc Tiên Linh Thảo công tới, chẳng lẽ.

"Bá "

Đúng lúc này, Sở Phong như thiểm điện đến bên cạnh thiếu nữ, lúc này hăn đầu đầy mồ hôi, quần áo cũng là xuất hiện từng đạo vết máu.

Những ... Tiên Linh Thảo này quá lợi hại, mà số lượng lại nhiều, mặc dù Sở Phong có năng lực cảm ứng cường đại, nắm giữ Lôi Đình tam thức bá đạo không gì sánh được, thế nhưng hăn chỉ có Linh Vũ ngũ trọng nên có chút không địch lại.

"Này, nếu muốn sống đi ra ngoài, phải nghe ta chỉ huy." Sở Phong đối với thiếu nữ nói.

"Muốn ta nghe lời người? Năm mơ!" Thiếu nữ cực kỳ không vui.

"Ta nói người gia hỏa này còn không nói đạo lý? Ta tiến đến là vì cứu người, người lại đối ân nhân nói như thế?"

"Còn nữa, lẽ nào người không phát hiện những ... Tiên Linh Thảo này rất quý dị sao? Chúng nó căn bản không phải mù quáng công kích, mà là phối hợp nghiêm mật, người cùng chúng nó cứng đối cứng, chỉ có thể bị chúng nó làm hao sạch thể lực."

"Nói nhảm, cái này còn cần người nói sao, bản cô nương đã sớm nhìn ra."

Mặc dù nói mạnh miệng, nhưng trong lòng thiếu nữ cũng bừng tỉnh đại ngộ, nếu không phải Sở Phong nhắc nhở, nàng thật đúng là không chú ý tới điểm ấy.

Lấy thực lực của nàng, chém giết Tiên Linh Thảo là không khó, thế nhưng đối mặt với bầy Tiên Linh Thảo này, lại có vẻ vô lực, căn bản rất ít có cơ hội chính diện giao phong, chỉ có nàng tránh né Tiên Linh Thảo công kích.

"Người nếu như không nghe thì thôi, nói chung ta là có thể sống mà rời đi đó." Sở Phong hừ lạnh một tiếng, liền muốn rời đi.

"Này, đừng. . ." Khi thấy Sở Phong muốn đi, khiến thiếu nữ này sợ hãi, Sở Phong năng lực nàng đã thấy, cho nên nàng không chút nghi ngờ Sở Phong có thể chạy trốn thành công, thế nhưng nàng thì không thể, vì thế chặn lại nói: "Ta nghe lời người còn không được sao?"

"Hắc" thấy đáng dấp thiếu nữ chịu thua khả ái, Sở Phong cười hắc hắc, sau đó nói: "Vậy là được rồi."

Thấy Sở Phong như vậy đặc ý, thiếu nữ bĩu môi, tuy rằng thực lực của nàng xa trên Sở Phong, thế nhưng nàng biết, lúc này nếu muốn thoát khỏi, thật đúng là phải dựa vào Sở Phong mới được.

Hai người cực lực phối hợp, dưới Sở Phong chỉ huy, thực lực thiếu nữ có thể chân chính được phát huy, gần trăm cây Tiên Linh Thảo, chỉ nửa canh giờ liền bị hai người tiêu diệt toàn bộ.

Đại chiến sau khi chấm dứt, Sở Phong bắt đầu thanh lý chiến trường, đầy đất Tiên Linh Thảo, tự nhiên phải có hẳn một phần, tuy rằng chủ lực là thiếu nữ, thế nhưng hẳn mới là đầu não.

"Gia hỏa này, lẽ nào tu luyện huyền công?" Nhìn Sở Phong lòng tràn đầy vui mừng, nhặt Tiên Linh Thảo đầy đất, thiếu nữ ngồi ở một bên thở hổn hển, nổi lên nói thầm.

Lúc trước để tự bảo vệ mình, Sở Phong phải một mực thi triển ra tứ đoạn vũ kỹ, tứ đoạn vũ kỹ tuy mạnh, nhưng cũng cực kỳ tiêu hao linh khí, thường nhân tối đa chỉ thi triển vài lần, sẽ đem linh lực hao hết.

Nhưng Sở Phong thi triển lâu như vậy, lúc này cảm giác lại không có chút nào uể oải, hơn nữa hẳn có thể bằng vào Linh Vũ ngũ trọng thực lực,

đánh chết Tiên Linh Thảo tương đương với lục giai mãnh thú, liền nói rõ một vấn đề, đó chính là Sở Phong rất có khả năng tu luyện huyền công.

Huyền công, là một loại công pháp huyền diệu, có thể ngưng tụ càng nhiều linh khí, có thể luyện hóa linh dược nhanh hơn, có thể khiến linh khí trong đan điền càng thêm phong phú, sức chiến đấu mạnh hơn thường nhân mấy lần.

Nhưng huyền công rất ư thừa thớt, mà ngay cả Thanh Long Tông cũng chỉ có mấy bộ, đồng thời chỉ cung cấp cho hạch tâm đệ tử tu luyện, nội môn đệ tử đều là vô pháp tiếp xúc.

Mà huyền công trân quý như vậy, Sở Phong nếu có thể tu được, tự nhiên khiến thiếu nữ lần thứ hai đối với Sở Phong nhìn với cặp mắt khác, chỉ là hắn cũng không biết, Sở Phong linh khí sở dĩ mạnh mẽ như vậy, cũng không phải là tu luyện cái gì huyền công, mà là bởi vì thần lô trong đan điền.

"Xem ra người không chỉ tinh thần lực lợi hại, mà linh khí cũng rất sung túc a." Thiếu nữ đứng dậy, đi tới hướng Sở Phong.

"Cái gì tinh thần lực?" Sở Phong sững sờ.

"Còn giả bộ, người nếu không phải có tinh thần lực, thế nào có khả năng thấy rõ thể tiến công của Tiên Linh Thảo?" Thiếu nữ liếc mắt trắng Sở Phong.

"Người là nói, cảm ứng lực của ta?" Sở Phong kinh hãi, hắn đã biết thiếu nữ chỉ cái gì.

"Cảm ứng lực? Trời ạ, người cư nhiên gọi tinh thần lực là cảm ứng lực, thực sự là đồ nhà quê." Thiếu nữ ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, càng phát ra vẻ khinh bỉ.

"Không biết là rất bình thường, lẽ nào người sinh ra liền biết cái gì là nam cái gì là nữ sao?" Sở Phong hừ lạnh một tiếng, liền tiếp tục nhặt Tiên Linh Thảo rơi lả tả chung quanh.

"Ái chà, lại giận kìa." Thiếu nữ cười cười, rồi đuổi theo, cười hì hì nói: "Lẽ nào người không biết, người có tinh thần lực, là trong vạn người không có một sao?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Dám Lấy Ta Sao?

Người tựa hồ đối với tinh thần lực này hiểu rất rõ?"

Sở Phong trong lòng căng thẳng, cái gọi là tinh thần lực, hẳn cũng là vừa nắm giữ mà thôi, đối với nó cũng tịnh không biết.

Bất quá hẳn biết, thiếu nữ nói người có tinh thần lực trong vạn người không có một, rất có thể là thực sự, bởi vì rất hiển nhiên, ngay cả vị thiếu nữ thiên phú rất cao này, cũng không có tinh thần lực.

Hơn nữa thiếu nữ này, đối với hẳn thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ, bởi vậy có thể thấy được, tinh thần lực này thật đúng là một cái gì đó rất giỏi, người bình thường tuyệt đối không có.

"Đó là đương nhiên, tinh thần lực chính là thượng thiên ân tứ, chính là trời sinh đã có, không thể tu luyện mà được."

"Mà phàm là người có tinh thần lực, đều có thể nói là nhân trung chi long, không chỉ có tại phương diện tu võ thiên phú rất mạnh, phương diện thấy rõ ràng là độc nhất vô nhị, cũng khó trách tỷ tỷ của ta lại coi trọng người, khiến Dực Minh ta mời người gia nhập."

"Tỷ tỷ người?"

"Quên tự giới thiệu a, bản cô nương gọi là Tô Mỹ, năm nay mười bốn tuổi, mà tỷ tỷ ta, người nhất định biết, nàng là Tô Nhu."

"Người là muội muội Tô Nhu trưởng lão?" Sở Phong cảm thấy ngoài ý muốn, thiếu nữ trước mắt thanh thuần vui tươi, mà Tô Nhu cũng gợi cảm quyến rũ, tuy rằng hai người đều là vưu vật, hiển nhiên cũng không ai kém ai.

Bất quá nhìn kỹ, Sở Phong cũng phát hiện, thiếu nữ trước mắt cùng Tô Nhu thật đúng là có chút giống nhau, chỉ là thiếu nữ này còn non nớt, nếu như tiếp qua một vài năm, nhất định cũng là một kẻ gây tai họa.

Bất quá Sở Phong càng giật mình chính là, hắn cùng với Tô Nhu cũng không lui tới, Tô Nhu sao vô duyên vô cớ khiến Dực Minh lôi kéo hắn, chẳng lẽ là lúc đầu khảo hạch, thực lực của hắn cũng đã bại lộ?

Cẩn thận ngẫm lại, đích xác rất có loại khả năng này, dù sao thực lực Tô Nhu cũng thâm bất khả trắc, trong địa cung cơ quan trọng trọng, hắn tuy rằng giấu được các đệ tử, nhưng muốn giấu được các trưởng lão, thật đúng là rất khó khăn.

"Rất giật mình sao? Kỳ thực không có gì là giật mình cả, tỷ tỷ của ta chỉ là thấy người là một nhân tài, cho nên muốn bồi dưỡng người một chút mà thôi."

"Mà thông qua quan sát của ta, người cũng đích xác có tư cách gia nhập vào Dực Minh ta, với tư cách một thành viên của Dực Minh, ta hiện tại chính thức mời người gia nhập vào Dực Minh ta." Nói đến chỗ này Tô Mỹ nheo hai mắt lại, nhìn Sở Phong tươi cười rất ngọt ngào, thanh thuần và ngây thơ.

Lúc đầu, Tô Mỹ đối với Sở Phong cực kỳ phản cảm, nguyên nhân tự nhiên là do Sở Phong cự tuyệt Dực Minh mời, bởi vì Sở Phong là từ trước tới nay, người thứ nhất cự tuyệt Dực Minh mời.

Bất quá khi biết được Sở Phong có tinh thần lực vạn người không có một, nàng cũng là biết Tô Nhu nhìn trúng Sở Phong, tự nhiên là từ tinh thần

lực này.

Bởi vì như nàng biết, tại trong toàn bộ ngoại môn, đều không ai có đủ tinh thần lực, tinh thần lực quả thực như một cái truyền thuyết.

Nói chung, toàn bộ người có đủ tinh thần lực, ngày sau thành tựu bất khả hạn lượng, đã định trước trở thành nhất phương cường giả, cho nên đối với Sở Phong nhân tài như vậy, nàng tự nhiên không thể buông tha, nhất định không để lại dư lực mà mời chào.

Nhìn Tô Mỹ ngọt ngào mỉm cười, Sở Phong biết nha đầu kia là muốn lấy mỹ sắc lôi kéo hắn, phải nói đối mặt vưu vật như vậy, Sở Phong không động tâm đó là không có khả năng, vì thế hắn đầu tiên là mỉm cười, sau đó quả đoán nói rằng: "Ta cự tuyệt."

"Người đồ khốn." Nghe được Sở Phong nói thế, Tô Mỹ nhảy dựng lên, ôn nhu lúc trước trong nháy mắt không còn, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Sở Phong nổi giận nói:

"Sở Phong, người cho người là ai, bao nhiêu người muốn tiến vào Dực Minh ta, Dực Minh ta cũng không thu, hôm nay bản cô nương tự mình mời người, người cứ nhiên cự tuyệt, đầu người bị cửa kẹp rồi hả?"

"Dù là người có tinh thần lực thì làm sao, nói để nghe người bất quá cũng là một Linh Vũ ngũ trọng mà thôi, loại thực lực này đặt ở Dực Minh ta, căn bản là bất nhập lưu."

Đối với Tô Mỹ thóa mạ, Sở Phong không giận không hờn hoàn toàn không nhìn đến, tiếp tục kiểm tra Tiên Linh Thảo nằm trên mặt đất, kiểm tới kiểm lui Sở Phong đột nhiên sửng sốt.

Hắn kinh ngạc phát hiện, tại cách đó không xa, xuất hiện một viên tử sắc hạt châu, hạt châu to như viên trân châu, bất quá lại ẩn chứa linh khí rất mạnh.

"Đây là cái gì?" Sở Phong đem hạt tử châu này nhặt lên, tỉ mỉ quan sát.

"Oa, không phải chứ, đúng là linh châu." Thấy hạt châu tử quang lóng lánh, Tô Mỹ vội vàng chạy tới, trong mắt toát ra kim quang.

"Người biết thứ này?" Sở Phong hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên biết, đây chính là cực phẩm linh dược, linh châu."

"Mấy trăm cây Tiên Linh Thảo, chỉ có một gốc có thể hóa làm linh châu, linh châu không cần luyện hóa, trực tiếp nuốt vào trong bụng, liền có thể hóa thành linh khí được đan điền hấp thu, cho nên linh châu cực kỳ trân quý, giá của một viên linh châu, tương đương với một trăm lượng hoàng kim."

"Ta quanh quẩn trong Linh Dược Sơn nội vì nhiều ngày như vậy, cũng chính vì linh châu này, nghĩ không ra đến lúc chuẩn bị rời đi thì lấy được, thực sự là quá may mắn." Tô Mỹ kích động không gì sánh được nói.

"Nguyên lai thứ này là cực phẩm linh dược, không cần luyện hóa liền có thể hấp thu, quả nhiên là thứ tốt." Sở Phong cười hắc hắc, vẫn chưa đem linh châu nhét vào trong bọc, mà là đo đo trước bụng mình.

"Người gia hỏa này, là muốn độc chiếm sao?" Thấy thế, Tô Mỹ phần nộ quát.

"Đương nhiên không phải độc chiếm, trong đám Tiên Linh Thảo, đưa cho người vài cọng là được."

"Người đồ khốn, những ... Tiên Linh Thảo này đều là của ta, ta phân cho người phân nửa đã là không tệ, huống chi Tiên Linh Thảo chỉ là thượng phẩm linh dược, thế nào có thể cùng linh châu cực phẩm linh dược so sánh chứ?"

"Nói cũng đừng nói như vậy, nếu không có ta, người đã sớm bị Tiên Linh Thảo phân thân rồi, còn có thể đứng ở chỗ này cùng ta chia Tiên Linh Thảo."

"Người. . ."

Tô Mỹ bị tức đến hàm răng cắn chặt, nhưng cũng hết cách, tuy rằng Sở Phong hành động rất là vô lại, nhưng nàng dù sao còn muốn lôi kéo Sở Phong gia nhập vào Dực Minh, vì thế lúc này nàng chỉ có thể nhẫn.

Sau đó, Sở Phong đếm một chút, ngoại trừ khóa linh châu bên hông hắc, tổng cộng thu hoạch được bảy mươi tám cây Tiên Linh Thảo, đây có thể nói là một con số khó có thể tưởng tượng, đồng thời những ... Tiên Linh Thảo này ẩn chứa linh khí phi thường nồng nặc, chính là tinh phẩm, so với Sở Phong trước đây luyện hóa đều phải mạnh hơn nhiều.

Sở Phong chỉ lấy ba mươi cây, cho Tô Mỹ bốn mươi tám cây, bởi vì hắc có thể cảm thụ được, khóa linh châu trong lòng hắc ẩn chứa linh khí, chỉ ít phải tương đương với năm mươi cây Tiên Linh Thảo, nên dù là phân phối như vậy, hắc cũng tuyệt đối là kiếm lớn.

Bất quá khiến Sở Phong ngoài ý muốn chính là, Tô Mỹ cư nhiên chỉ cần bốn mươi cây, cứ như vậy Sở Phong lại chiếm được ba mươi tám cây, kỳ thực Tô Mỹ ý tứ rất minh bạch, cũng đang thăm mẳg Sở Phong.

Đối với hành vi của nàng, Sở Phong chỉ có thể gọi là ấu trĩ, lấy tám cây Tiên Linh Thảo ra mẳg chửi người, đây có thể tuyệt đối là một hành vi phá sản, phải biết rằng giá trị một gốc cây Tiên Linh Thảo, có thể tương đương với một lượng hoàng kim.

Mà một lượng hoàng kim tương đương với một trăm lượng bạc ròng, cũng đủ cho một gia đình bình thường, áo cơm không lo cả đời a.

"Nha đầu, người theo ta làm gì? Không phải coi trọng ta chứ?"

Phân phối xong Tiên Linh Thảo, Sở Phong liền quyết định rời khỏi Linh Dược Sơn, bởi vì mười ngày thời hạn đã đến, phải trước khi trời tối rời khỏi nội vi, chỉ là khiến Sở Phong ngoài ý muốn chính là, Tô Mỹ cái nha đầu này, lại vẫn đi theo hần.

Nói thật, có vưu vật như thế bồi tiếp hần tản bộ, đây là một chuyện phi thường thích ý, chỉ là một đường đi tới, sẽ gặp rất nhiều người.

Khi những người đó đem các loại ánh mắt cừu hận, ném về hướng Sở Phong, Sở Phong liền cảm giác không được tự nhiên, hần nghĩ Tô Mỹ nha đầu kia, là đang cố ý đem cừu hận cấp trên đầu hần đây.

"Coi trọng người rồi đó, dám lấy ta không?" Bất quá khi Tô Mỹ cười hì hì nói ra những lời này, Sở Phong trong nháy mắt liền mất tự nhiên.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tô Mỹ Nổi Giận

Sở Phong hoàn toàn nghĩ không ra, cô nàng này nhìn thì thanh thuần như vậy, cư nhiên lại chẳng rụt rè, nói như thế nào cũng là một tiểu mỹ nữ, thế nào có thể tùy tiện nói ra lời này?

"Lấy người, có gì không dám."

Thế nhưng Sở Phong cũng không phải ăn chay, hăn dứt khoát ngừng bước, tay sờ cằm, đôi mắt nhìn từ trên xuống dưới, rất nghiêm túc quan sát vưu vật trước mắt.

Giờ mới phát hiện, đừng xem Tô Mỹ tuổi không lớn, bất quá phát dục coi như không tệ, trước nhô sau vểnh, đường cong no đủ, quả thực đốt cháy người ta a.

"Người. . . . Người dám lấy, ta sẽ không lấy chồng đâu, đồ lưu manh."

Bị ánh mắt vô lại của Sở Phong đánh giá như vậy, Tô Mỹ trên mặt nhất thời không nhin được, nàng rốt cục phát hiện, muốn cùng Sở Phong chơi xỏ lá, nàng chính là quá non, bất quá khi Sở Phong nói tiếp câu sau, nàng liền triệt để phát điên lên.

"Ồ, không lấy chồng thật tốt quá, người thật đúng không phải đồ ăn của ta." Sở Phong đạm nhiên cười, như trút được gánh nặng, lúc này mới tiếp tục hướng về phía trước chạy đi.

"Người. . . . Người đồ khốn." Phía sau truyền đến thanh âm Tô Mỹ nổi giận.

Để trả thù Sở Phong, Tô Mỹ nói cái gì cũng không chịu cùng Sở Phong phân ra mà đi, thủy chung đeo dính bên người Sở Phong, một đường đi tới cho Sở Phong nhận đủ cừu hận.

Đối với Tô Mỹ loại hành vi này, Sở Phong thực sự không thể tránh được, luận thực lực hẳn xa không phải đối thủ Tô Mỹ, huống chi là hẳn so với Tô Mỹ thực lực có mạnh hơn, cũng không có thể dùng võ lực để đánh đuổi cái tiểu mỹ nữ này a.

Rơi vào đường cùng, Sở Phong đành thẳng thẳng hưởng thụ, lâu lâu thưởng thức khuôn mặt đẹp của Tô Mỹ một chút, rồi lại khiêu khích một hồi, khiến cho Tô Mỹ thường xuyên nổi trận lôi đình, nắm cánh tay Sở Phong cắn mấy nhát, rồi nện vào lưng hẳn mấy đấm, một đường đi tới Sở Phong cũng là vết thương chồng chất.

Người biết Tô Mỹ tựa hồ rất ít, thế nhưng khuôn mặt đẹp như vậy tuyệt đối có thể nói là nội môn đệ nhất nhân, thấy Sở Phong khi dễ đại mỹ nữ Tô Mỹ như vậy, liền có vô số thiếu niên đi ra phía trước, nghĩ muốn đến bênh vực kẻ yếu, làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Bất quá đối lấy, cũng là bị Tô Mỹ thoá mạ, thậm chí có hai người bị Tô Mỹ trực tiếp đánh gãy mấy cái xương sườn, mà khi thấy huân chương Dực Minh trước ngực Tô Mỹ, hầu như tất cả mọi người chỉ có thể tự nhận là không may.

Hai người một đường đi tới, phàm là người nhìn thấy đều chú mục nhìn sang, hai người bọn họ nghiễm nhiên trở thành một cảnh thật quái dị, mà khi bọn hắn đi tới ngoại vi, phần đông đoàn người đã tụ tập lại, lại càng trở thành tiêu điểm mà mọi người chú mục.

"Mau nhìn, hình như là Sở Phong đó."

"Hắn phía sau hình như đi theo một người, đây... đây không phải Tô Mỹ sao?" Hai đạo thân ảnh tự đoàn người thoát ra, nguyên lai là Long Hồ

huynh đệ, hai người kia là rất sợ Tô Mỹ, cho nên lúc này quay đầu liền muốn chạy trốn.

"Bạch Long Bạch Hồ, giúp ta ngăn cản tên hỗn đản nào." Mà khi phía sau truyền đến tiếng Tô Mỹ la lên, bọn họ biết đã chạy không thoát.

"Đại ca, làm sao bây giờ?"

"Đã như vậy, chỉ có thể làm bộ, cấp cho Sở Phong một chút vị đắng, nếu không Tô Mỹ sẽ không bỏ qua chúng ta."

Hai người nhìn nhau, nhớ tới nhiều ngày trước Tô Mỹ giao cho bọn họ một chuyện, không khỏi cắn răng, thân hình tung lên hướng phía Sở Phong chặn lại.

Sở Phong đã sớm chú ý tới hai người này, thấy bọn họ đến trước mặt, đồng thời sắc mặt bất thiện, liền biết bọn họ khẳng định là muốn đối với hắn xuất thủ.

Quả nhiên, Long Hồ huynh đệ đi tới trước người Sở Phong, một quyền một cước song song đánh ra, hướng chân cùng bụng Sở Phong, đánh tới.

Hai người này đều là Linh Vũ lục trọng, dù là không thi triển võ kỹ, lực đạo cùng tốc độ cũng có thể nói là nhất lưu, nếu như đối là mấy ngày trước đây, Sở Phong tuyệt đối không thể tiếp được công kích của hai người, thế nhưng với bây giờ, thì cũng không khó.

"Sưu" Sở Phong vẫn chưa tránh lui, trái lại thân hình tung về phía trước, một chân điểm xuống đất, thân thể bỗng nhiên xoay tròn, như gió xoáy tạt giữa hai người xuyên qua.

"Khí tức này, Linh Vũ ngũ trọng?"

Long Hồ huynh đệ đều cảm thụ được khí tức của Sở Phong, cũng vì nguyên nhân này, hai người mới kinh hãi, chỉ là Linh Vũ ngũ trọng khí tức, sao né tránh công kích của hai người hẳn được, đây quả thực không hợp với lẽ thường.

Giờ khắc này, huynh đệ hai người cảm giác trên mặt tối tăm, dù Sở Phong là thiên tài, nhưng hai người hẳn cũng tài trí phi thường, có thể nào để một tiểu tử Linh Vũ ngũ trọng, tại trước mắt bao người, đem bọn họ Linh Vũ lục trọng đùa bỡn?

Nghĩ đến đây, hai người nhất thời hạ ngoan tâm, chiêu thức biến đổi, mấy chương đồng thời đánh ra, với mắt thường cũng có thể thấy được khí chưởng, hướng Sở Phong đánh tới, khí chưởng rậm rạp này, hầu như không thể né tránh.

"Hai gia hỏa này."

Thấy hai người cứ nhiên thi triển ra tam đoạn vũ kỹ, Sở Phong nhíu mày, đối mặt với loại công kích này hẳn đã vô pháp né tránh, phải dùng võ kỹ mà oanh tạc, thế nhưng nơi này người vây xem đông đảo, Sở Phong nếu thực sự xuất thủ, thực lực của hẳn cũng sẽ lộ ra.

Suy nghĩ một lúc, Sở Phong cắn răng, đem linh khí trong cơ thể quán thấu đến trên da thịt, thân hình hướng nơi khí chưởng loãng nhất chuyển tới, cứ như vậy mà tiếp được đạo công kích này.

"Phanh phanh phanh"

Vài đạo âm thanh vang lên, Sở Phong liền trúng ba chương, tuy rằng phía sau lưng một trận đau nhức, nhưng vẫn chưa bị nội thương, có thể thấy được Long Hồ huynh đệ coi như lưu thủ.

Bất quá Sở Phong vì muốn diễn kịch, nên vẫn là cố sức ngã nhào về phía trước, đồng thời khi ngã xuống đất, còn cố ý cắn lũng môi mình, hộc

ra một búng máu.

Nhìn thấy Sở Phong ngã trên mặt đất còn ói ra máu, lại khiến Long Hồ huynh đệ càng hoảng sợ, tuy rằng bọn họ là muốn vẫn hồi mặt mũi, nhưng đích xác để ra tay, dù sao bọn họ cũng không dám đắc tội với người phía sau Sở Phong.

Mặc dù trong lòng lo sợ, nhưng mắt thấy Tô Mỹ đuổi tới, hai người cũng không nâng Sở Phong lên, không thể làm gì khác hơn là làm bộ dáng dập hung thần ác sát, chỉ vào Sở Phong nói: "Sở Phong, đây là cái giá mà người đắc tội với Tô Mỹ sư muội."

"Tô Mỹ? ! !"

"Chẳng lẽ là thân sinh muội muội của Tô Nhu trưởng lão, Tô Mỹ?"

Nghे được hai chữ Tô Mỹ, người vây xem đều là kinh hãi, Tô Mỹ tên này bọn họ cũng không xa lạ, quả thực là thiên tài ngoại môn không người nào không biết.

Theo truyền thuyết Tô Mỹ là một tuyệt thế mỹ nữ, năm nay mới bái nhập Thanh Long Tông, vì thế rất ít có người biết nàng.

Nhưng bởi vì Tô Mỹ thiên phú rất mạnh, mười bốn tuổi đã là Linh Vũ thất trọng, được phá lệ trực tiếp thu làm nội môn đệ tử, đồng thời khi tiến nhập nội môn trong một ngày, liền được gia nhập Dực Minh.

Mà đối với dáng dấp Tô Mỹ, cùng với tiêu chí Dực Minh trên ngực nàng, mọi người càng xác định thân phận của nàng, giờ khắc này người vây xem đã nổ tung, bởi vì Tô Mỹ danh đầu thật sự là quá vang dội.

"Ai, tiểu tử này là ai a, cứ nhiên dám đắc tội với Tô Mỹ, ta xem hần chết chắc rồi."

"Vừa nghe Long Hồ huynh đệ nói, hình như tên là Sở Phong, nhìn dáng dấp hẳn là tên đầu đất, thực sự là không biết trời cao đất rộng."

Giờ khắc này, hầu như tất cả mọi người nghĩ rằng Sở Phong chết chắc rồi, bởi vì nguyên nhân tồn tại Tô Nhu, Tô Mỹ ở nội môn địa vị không thấp.

Hơn nữa khuôn mặt nàng tuyệt mỹ, đã sớm trở thành nội môn các lộ thiên tài kén chọn làm vợ, ai dám đắc tội nàng, quả thực là muốn chết.

Nhưng mà khi Tô Mỹ đi tới gần Sở Phong, nhìn Sở Phong đang ở trên mặt đất chậm rãi bò lên, cùng với trước người bãi máu loãng, sắc mặt cũng đại biến.

Nàng bỗng nhiên xoay người, quay sang Long Hồ huynh đệ phía sau "Ba ba" là hai cái tát vào mồm, sau đó rống lớn nói: "Ai cho các người đánh hắn, muốn chết hả?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sở Phong Là Ngoan Nhân

"Bà mẹ nó, cái gì đây?"

Hai cái tát này của Tô Mỹ, cực kỳ vang dội, không chỉ có đem Long Hồ huynh đệ đánh cho không biết gì, mà ngay cả mọi người vây xem cũng là bị nàng làm cho choáng váng.

Tô Mỹ không phải muốn bắt Sở Phong sao? Long Hồ huynh đệ không phải đang giúp Tô Mỹ hết giận sao? Lúc này đây là cái tình huống gì, Tô Mỹ thế nào lại đánh Long Hồ huynh đệ? Đồng thời còn có bộ dạng yêu thương Sở Phong, tất cả mọi người ở đây triệt để mất phương hướng.

"Nhìn cái gì mà nhìn, rất đẹp mắt sao? Nhìn nữa đem con mắt các người móc luôn đó."

Đúng lúc này, Tô Mỹ đột nhiên xoay người, trên mặt nét khả ái tuyệt mỹ không còn, một đôi mắt đẹp liền bắn ra hai đạo hàn quang, người đến vây xem sợ hãi liên tục lui về phía sau.

"Này, người không sao chứ." Đe dọa mọi người xong, Tô Mỹ đi tới hướng Sở Phong.

"Không có việc gì, vô ý chút thôi." Sở Phong đứng dậy, lấy tay lau lau một chút vết máu trên môi, một vết nho nhỏ xé rách cũng là hiện ra.

"Người. . . Người hỗn đản này." Giờ khắc này, Tô Mỹ bừng tỉnh đại ngộ, tiểu tử này đâu có phải bị đánh tới thổ huyết, quả thực là tự ngược đãi

diễn trò, hơn nữa còn diễn như vậy rất thật, cứ nhiên ngay cả bọn họ cũng bị lừa rồi.

Giờ này khắc này, Tô Mỹ thật muốn phóng tới, cào cho Sở Phong mặt nở hoa, thế nhưng lo lắng nàng còn muốn lôi kéo hẳn, vì thế nên cố nén nhin, quay đầu lại nhìn thoáng qua Long Hồ huynh đệ nói: "Đi theo ta." Sau đó liền bước nhanh đi ra đoàn người.

"Hanh "

Lúc này Long Hồ huynh đệ đã sớm đầy mặt lửa giận, nói như thế nào bọn họ cũng là danh nhân nội môn, bị Tô Mỹ như vậy trước mặt mọi người thưởng cho một bạt tai, thật không nể mặt bọn hắn.

Thế nhưng cũng ngại thân phận Tô Mỹ, nên không dám đối với Tô Mỹ thế này thế nọ, hướng hồ luận thực lực bọn họ cũng xa không phải đối thủ Tô Mỹ, cuối cùng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, rồi đi theo sau.

Đi tới một chỗ đất trống không người, Tô Mỹ thở dài, sau đó đầy mặt áy náy nói: "Vừa rồi xin lỗi, chỉ là tên Sở Phong kia, hắn có chỗ đặc thù, ta đây cũng vừa mới biết được, cho nên chúng ta không thể đắc tội hắn."

Kỳ thực, Tô Mỹ là muốn nói cho huynh đệ bọn họ, Sở Phong có tinh thần lực, đồng thời rất có thể tu luyện qua huyền công, thế nhưng cân nhắc đó là bí mật của Sở Phong, cho nên nàng cũng không có ă ngay nói thật.

Nghe được Tô Mỹ nói thế, Long Hồ huynh đệ đồng thời lâm vào trầm tư, có thể khiến cho Tô Mỹ điêu ngoa như vậy xem trọng, vậy Sở Phong đến tột cùng có chỗ gì hơn người?

Mà khi Tô Mỹ ba người rời đi, Sở Phong trở thành tiêu điểm để mọi người chú mục, tất cả mọi người đều đang suy đoán thân phận Sở Phong.

Đối với loại nghị luận này, Sở Phong rất là phiền chán, vì thế sửa san lại y phục một chút, rồi liền ly khai đoàn người, hẳn cũng không muốn đưa tới phiền phức không cần thiết.

"Sở Uy đại ca, vừa... ."

Đúng lúc này, trong đám người đi ra mười người, chính là Sở Uy cùng Sở Chân mấy người, bọn họ hai người túi đều đầy nhóc, có thể nói thu hoạch tương đối khá, chỉ bất quá đều là hạ phẩm linh dược mà thôi.

Mà vừa rồi phát sinh một màn, bọn họ cũng đều thấy được, toàn bộ lúc này đều cảm giác khiếp sợ sâu sắc.

Tựa hồ Sở Phong được Dực Minh mời, cũng không phải là trùng hợp, mà đích xác là tồn tại một loại quan hệ nói không rõ.

"Các người cũng đều nghe nói, lần này nội môn khảo hạch, xuất hiện một người ngoan nhân độc chiến bốn mươi con mãnh thú a?" Sau một hồi suy nghĩ, Sở Uy mở miệng nói.

"Đương nhiên có nghe nói, tên kia thật đúng là lợi hại, hôm nay là nội môn nhân vật nóng nhất, chỉ bất quá hẳn ẩn dấu thực sự quá tốt, không ai biết hẳn là ai cả." Đề cập tới người này, mọi người đều là khen không dứt miệng.

"Vậy các người nghĩ, nếu như Dực Minh chọn thành viên mới, tại trong đệ tử tân sinh, có ai thành mục tiêu để bọn họ mời chứ?" Sở Uy hỏi.

"Đương nhiên là ngoan nhân kia." Mọi người trầm miệng một lời.

"Sở Uy đại ca, lẽ nào ý của người là?" Đột nhiên, có người phản ánh, dù sao đến nay, Dực Minh mời tân sinh đệ tử, chỉ có một người là Sở Phong.

Thế nhưng Sở Phong trong ấn tượng bọn họ, cùng ngoan nhân liên hệ cùng nhau, bọn họ hiển nhiên có chút không thể tiếp thu.

Cho nên rất nhanh liền có người phủ nhận nói: "Không có khả năng, Sở Phong thế nào có thể là ngoan nhân?"

"Lẽ nào các người thực sự biết rõ Sở Phong sao? Từ khi báỉ nhập Thanh Long Tông, các người chỉ biết cười nhạo Sở Phong tiến nhập không được nội môn, nhưng có ai biết thực lực chân chính của hắn?"

"Chúng ta. . ."

Sở Uy lời này vừa nói ra, mọi người á khẩu không trả lời được, bởi vì Sở Uy nói đều là lời nói thật, bọn họ từ nhỏ liền khinh thường Sở Phong, nghĩ hắn không phải người Sở gia, mà lại mang cái danh hiệu thiếu gia của Sở gia, rất không biết xấu hổ.

Nhưng bọn hắn ngoại trừ làm nhục Sở Phong ra, làm thấp đi Sở Phong, nhưng không ai chân chính hiểu rõ Sở Phong.

"Ta tán thành Sở Uy đại ca nói." Đúng lúc này, Sở Chân trầm mặc hồi lâu mở miệng nói: "Chúng ta đều đánh giá thấp Sở Phong, vì thế ca ca ta Sở Thành đã trả giá rất nhiều, ta hi vọng các người cũng không nên trêu chọc Sở Phong nữa, bằng không tuyệt đối sẽ khiến cho các người hối hận."

Nói xong câu đó, Sở Chân liền dẫn đầu rời đi, mà Sở Uy mấy người cũng đều lâm vào trầm tư, kỳ thực bọn họ cũng đều biết, nguyên nhân Sở Thành không có tham gia linh dược săn bắn.

Trải qua một hồi chạy đi, Sở Phong rốt cục đi ra Linh Dược Sơn, đi tới lối vào quảng trường, lúc này ở đây cũng đã tụ tập rất nhiều nội môn đệ tử.

Rất nhiều người thu hoạch đều không tệ, mọi người đều đang bàn luận chuyện phát sinh tại Linh Dược Sơn, tràng diện rất là náo nhiệt.

"Sở Phong đệ." Một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến, tổ của Sở Nguyệt mấy người, đang ở cách đó không xa.

Tổ Sở Nguyệt này có toàn bộ mười một người, ngoại trừ Sở Nguyệt cùng hai người Sở gia ra, còn lại đều là thành viên gia nhập vào Sở Minh.

Những ... thành viên Sở Minh này đối với Sở Phong đều rất khách khí, cho nên Sở Phong đối với bọn họ ấn tượng cũng không tệ, nên khi gặp mặt, tự nhiên sẽ đi qua mà bắt chuyện.

"Ồ, Sở Phong thu hoạch không tệ lắm, vậy mà lấy đầy cả hai bao."

"Đúng vậy, một mình vậy mà thu hoạch còn nhiều hơn so với chúng ta, thật đúng là giỏi, cũng không biết đến tột cùng là linh dược, hay là vì mặt mũi, mà bỏ vào cỏ dại, ha ha. . ."

Nhưng khi Sở Phong vừa tới gần, có hai người Sở gia, liền nhìn bao của Sở Phong mà nói móc, bọn họ có lẽ không tin, một mình Sở Phong, có thể săn được nhiều như vậy, tương đương với bọn họ mười một người thu hoạch.

Thấy thế, Sở Nguyệt vốn định răn dạy, còn không đợi nàng nói, Sở Phong liền mở miệng nói: "Sở Nguyệt tỷ, tỷ sắp đột phá Linh Vũ ngũ trọng a, đây cứ cho là đệ đệ hiếu kính tỷ đi."

Sở Phong đang khi nói chuyện, một tay thò vào trong bao, lúc hần lấy tay ra, là một xấp đầy linh dược, toàn bộ nhét vào trong lòng Sở Nguyệt.

"Sở Nguyệt tỷ, ta còn có việc đi trước."

Sở Nguyệt sớm bị hành động đột nhiên của Sở Phong làm cho ngây người, chờ nàng phản ứng, thì Sở Phong đã đi ra rất xa, nàng chỉ có thể nhìn người chung quanh, đều là đầy mặt khiếp sợ mà nhìn chằm chằm trong lòng nàng, đồng thời trong mắt đầy vẻ ước ao.

Mà vừa cúi đầu nhìn, Sở Nguyệt nhất thời mặt trắng như giấy, bởi vì tại trong lòng nàng, chừng mười ba cây hồng quang linh dược, đây cũng không phải là hạ phẩm linh dược Địa Linh Thảo, mà là trung phẩm linh dược Thiên Linh Thảo.

Chỉ cần nghĩ đến, Sở Phong trong bao vây, rất có thể toàn bộ đều là Thiên Linh Thảo, tất cả mọi người không thể bình tĩnh nổi.

Đương nhiên, nếu là bị bọn họ biết, Sở Phong trong một bao vây khác, toàn bộ đều là Thiên Linh Thảo mà nói, phỏng chừng rất nhiều người ngay cả tử tâm đều có.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Quỷ Dị Phù Chú

"Sở Nguyệt, xem ra các người thu hoạch cũng không tệ a." Sở Uy thanh âm vang lên, tổ bọn họ cũng là chậm rãi đi tới.

"Cái này. . . Các người vậy mà săn được Thiên Linh Thảo, lại còn bắt được nhiều như vậy." Mà khi Sở Uy mấy người, thấy trong lòng Sở Nguyệt là Thiên Linh Thảo, đồng dạng khiếp sợ chấn động.

Giá trị một gốc Thiên Linh Thảo h, tương đương với hai mươi cây Địa Linh Thảo, mà trong lòng Sở Nguyệt là mười ba cây Thiên Linh Thảo, so với Sở Uy mấy người toàn bộ thu hoạch còn muốn trân quý hơn.

"Không, đây không phải chúng ta bắt được, mà là Sở Phong đệ tặng ta." Sở Nguyệt đang khi nói chuyện, đem mười ba cây Thiên Linh Thảo, nhét vào hầu bao của mình.

Khi nàng làm hành động này thì, hầu như tất cả mọi người ước ao đến nuốt một ngụm nước bọt, nhất là hai người lúc trước vũ nhục Sở Phong, quả thực nên tìm khối đậu hũ đâm đầu mà chết đi cho rồi.

Bởi vì bọn họ vừa rồi đối với Sở Phong khiêu khích, không khác gì hai người ăn mày cầm tiền, đi khoe của đối với người thắt lưng bạc triệu, buồn cười đến cực điểm.

"Sở Nguyệt, người đây là nói, Sở Phong đưa cho người, chẳng lẽ. . .
."

Sở Uy thấy mấy người khuôn mặt thất sắc, bọn họ đột nhiên nhớ tới lúc trước thấy Sở Phong, thì bao của Sở Phong tràn đầy.

"Sở Uy đại ca, Sở Nguyệt tỷ, không tốt, Sở Phong ca hấn..."

Đúng lúc này, đám người Sở Tuyết, nhanh chóng vội vàng chạy tới, đồng thời sắc mặt của nàng phi thường khó coi.

"Sở Tuyết, chuyện gì vậy? Có phải Sở Phong khi dễ người hay không."

Khi thấy dáng dấp Sở Tuyết thất hồn lạc phách, cùng với thương thế trên đùi Sở Cao, mọi người Sở Minh xông tới, còn tưởng rằng Sở Phong khi dễ Sở Tuyết mấy người.

Mà khi Sở Tuyết nói ra đầu đuôi sự việc, tất cả mọi người liền trầm mặt.

Dựa theo như lời Sở Tuyết, Sở Phong để cứu nàng, mà bị ba Linh Vũ ngũ trọng cao thủ vây công, vốn rơi vào tuyệt cảnh, không chết cũng tàn phế.

Thế nhưng vừa rồi, bọn họ rõ ràng đều thấy được Sở Phong, không chỉ lông tóc không tổn hao gì, mà còn xuân quang đầy mặt, đâu như là người bị thương.

Mà đây nói rõ cái gì? Nói rõ Sở Phong có thể, đối mặt với ba gã Linh Vũ ngũ trọng cao thủ mà bất bại, chí ít có thể giữ được toàn thân mà trở ra.

Sở Phong đến tột cùng có thực lực thế nào? Mọi người quả thực không dám suy nghĩ tiếp, bởi vì càng nghĩ càng kinh hãi.

"Sở Nguyệt tỷ, người là nói Sở Phong ca không có việc gì?" Sở Tuyết trên mặt kích động hỏi, đồng dạng cảm giác bất khả tư nghị.

"Ừ, Sở Phong đệ thực sự không có việc gì, chúng ta vừa rồi còn gặp được hãn." Sở Nguyệt gật đầu nói.

"Thật tốt quá, Sở Phong ca không có việc gì, thật sự là quá tốt. . . . Ô. . . ." Vui quá hóa buồn, Sở Tuyết liền nhào vào trong lòng Sở Nguyệt, khóc nói:

"Sở Nguyệt tỷ, ta sai rồi, chúng ta đều sai rồi, chỉ có tỷ mới đúng, Sở Phong ca không phải địch nhân chúng ta, hãn mới là người dũng cảm nhất Sở gia ta. . . . Nếu không phải Sở Phong ca, ta lần này sẽ..., ô. . . ."

Đối với một màn như vậy, Sở Nguyệt liền cảm thấy vui mừng, có thể thấy được nha đầu Sở Tuyết kia, là thật cải biến cái nhìn đối với Sở Phong.

"Xem ra, chúng ta thật là nhìn lầm Sở Phong rồi." Sở Uy thở dài một tiếng, trên mặt có vài phần xấu hổ, biết được Sở Tuyết chuyện xảy ra, trên thực tế mọi người đối với Sở Phong, đều có cái nhìn mới.

Mà ngay khi các đệ tử, đang rút lui khỏi Linh Dược Sơn, một đám nhân mã do trưởng lão cầu thành, cũng đã tới trung vi Linh Dược Sơn.

Lúc này, Tô Nhu, Các đương gia trưởng lão chủ sự võ kỹ nội môn, toàn bộ tụ cùng chỗ, nhìn ba thi thể đệ tử cách đó không xa chau mày.

Bất quá, với thân phận bọn họ, lúc này cũng chỉ có thể vây xem, đã không có quyền lên tiếng.

Bởi vì tại một bên thi thể, một vị mặc áo bào trắng đang tỉ mỉ quan sát, vị này là Thanh Long Tông đại nhân vật, ngay cả hạch tâm trưởng lão cũng phải tránh lui ba phần.

Áo bào trắng trên người người này rất đặc thù, khắc đầy phù chú kỳ dị, đặc thù văn lộ, đồng thời áo bào trắng này rất lớn, không chỉ có che kín quần áo người này, còn che luôn khuôn mặt hãn, đem cả người bao kín lại.

"Đã cách nhiều năm, rốt cục lại xuất hiện." Rốt cục, trong áo bào trắng, truyền đến một đạo thanh âm già nua.

"Gia Cát trưởng lão, ngài nói. . . là Vạn Cốt mộ phần?" Tô Nhu tiến lên hỏi.

"Ngoại trừ Vạn Cốt mộ phần, còn có thể là cái gì?"

"Các người những ... nội môn trưởng lão này, quá thất sách rồi, Vạn Cốt mộ phần xuất thế lâu rồi, mới đến thông báo, các người có biết đã làm lỡ bao nhiêu chuyện không?"

"Quả thực là một đám thùng cơm, toàn bộ đều là phế vật, dùng các người để làm gì?" Nhưng mà câu hỏi của Tô Nhu, lại đối lấy cơn giận dữ của áo bào trắng lão giả, tất cả mọi người có thể cảm thụ được, vị đại nhân vật này đang phẫn nộ.

"Hanh" sau một hồi răn dạy, lão giả áo bào trắng tay áo vung lên, liền biến mất không gặp, ngay cả một tia khí tức cũng không có lưu lại.

Mà khi hãn ly khai, tất cả mọi người là như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, tại trước mặt người nọ, bọn họ thực sự ngay cả thở mạnh cũng không dám, mà như Tô Nhu tiến lên hỏi, không phải ai đều dám làm.

"Lão gia hỏa này, cũng hơi quá đáng, Vạn Cốt mộ phần này vốn là hư vô mờ mịt, ngay cả bày ra trận pháp cũng đều phát hiện nó không được, chúng ta thế nào có khả năng biết lúc nào nó xuất hiện!" Tô Nhu tức giận nói.

"Nha đầu nói nhỏ chút, chúng ta Thanh Long Tông có thể thỉnh được vị này cũng không dễ dàng, đừng nói chúng ta, mà ngay cả tông chủ đại nhân, đối với hãn cũng phải tất cung tất kính, chúng ta thực sự không thể trêu vào hãn." Âu Dương trưởng lão tiến lên khuyên can, rất sợ Tô Nhu đắc tội với lão giả áo bào trắng.

"Hanh, ta xem hãn gia nhập vào Thanh Long Tông ta là giả, rình rập bảo tàng Vạn Cốt mộ phần mới là thật." Tô Nhu hừ lạnh một tiếng không cho là đúng.

"Tuy nói Vạn Cốt mộ phần này rất có thể là một bảo tàng, nhưng dù sao cũng chỉ là nghe đồn, mà hôm nay phàm là người bước vào đều bị mất mạng, cũng không thể phủ nhận sự thực được."

"Vạn Cốt mộ phần đã bị coi là tuyệt địa, đã sớm dọa cho người ta hoảng sợ, nếu như Gia Cát trường lão thật có thể phá giải Vạn Cốt mộ phần này, thì bảo tàng cho hãn cũng được mà."

"Chỉ sợ hãn không có bản lĩnh này." Tô Nhu bĩu môi.

"Người nha đầu kia, hãy nói ít đi một câu a." Đối mặt Tô Nhu quật cường, Âu Dương trưởng lão có vẻ có chút bất đắc dĩ: "Đúng rồi, Dực Minh có mời được tiểu tử đó không?"

"Ai, tiểu tử này thật đúng là làm cho ta đau đầu, ta nghe Tô Mỹ nói, hãn cự tuyệt lời mời của Dực Minh." Nhắc tới Sở Phong, Tô Nhu thở dài.

"Ác?" Âu Dương trưởng lão đầu tiên là sửng sốt, chợt cười thoải mái nói: "Tiểu tử này thật là có chút ý tứ."

Sở Phong trở lại phủ đệ, làm chuyện trước hết, đó là tắm rửa một phen, nhưng vừa cởi y phục ra, còn chưa vào thùng tắm, thì khuôn mặt Sở Phong đó là đại biến.

"Cái này. . . Đây là. . ."

Nhìn lồng ngực của mình, Sở Phong ánh mắt lóe ra, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bởi vì tại lồng ngực hắn, lại xuất hiện một bức đồ án quý dị, sở dĩ nói là quý dị, đó là bởi vì phúc đồ án này, là do vô số đạo phù chú cấu thành.

Mỗi đạo phù chú, đều hình như có sinh mệnh vậy, cư nhiên tại trong da Sở Phong, đang chậm rãi du động, cực kỳ sấm nhân.

Sở Phong cố sức kỳ cọ trên ngực vài cái, nỗ lực đem đồ án quý dị này lau đi, thế nhưng đồ án này dường như sinh trưởng tại trên da thịt hắn vậy, căn bản vô pháp trừ đi.

Nhìn những rậm rạp này, quý dị phù chú đang trên da thịt mình chạy qua lại, Sở Phong phiền muộn không gì sánh được, rồi lại không thể tránh được.

"Xem ra, ta cũng không có thoát khỏi trớ chú của Vạn Cốt mộ phần a."

Đột nhiên, Sở Phong thoải mái nở nụ cười, hắn biết đây nhất định là Vạn Cốt mộ phần, lưu cho hắn vật kỷ niệm, mà vô luận thứ này là phúc hay họa, lúc này hắn đều vô lực điều khiển, chỉ nghe theo mệnh trời.

Nếu đã vô lực cải biến, Sở Phong cũng lười suy nghĩ nhiều, thẳng thắn muốn làm cái gì thì làm, liền nhảy vào trong bể, lập tức hưởng thụ nhân sinh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thái Độ Chuyển Biến

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua mấy ngày, những ... thời gian này Sở Phong cũng không ra khỏi nhà, mỗi ngày ngoại trừ nghiên cứu Lôì Đình tam thức đệ tam thức ra, còn là luyện hóa linh dược.

Ngắn ngủi mấy ngày, Sở Phong liền từ lúc đầu là phú hào, bây giờ thành cùng quý hai bàn tay trắng, bất quá cũng may đan điền hắc lần thứ hai phong phú hơn không ít, Sở Phong phỏng chừng, một viên linh châu nữa, liền có thể lần thứ hai đột phá.

Thế nhưng, linh dược sẵn bán hàng năm chỉ có một lần, linh châu là cực phẩm linh dược, nếu không phải dựa vào Tô Mỹ, Sở Phong sao có thể nhặt được tiện nghi lớn như vậy, vì thế hắc cũng biết, muốn lần thứ hai đột phá cũng không dễ dàng.

Nhưng bất tri bất giác, cũng nhanh đến ngày Sở gia tộc hội, một ngày này, ba vị người quen đăng môn đến thăm.

"Sở Nguyệt tỷ, Sở Tuyết, Sở Uy?"

Nhìn ba người ngoài điện, Sở Phong có chút ngoài ý muốn, nếu như nói Sở Nguyệt đến thăm thì cũng không ngạc nhiên, chỉ là không nghĩ tới, Sở Tuyết cùng Sở Uy này cũng lại theo tới.

"Sở Phong đệ, tộc hội nhanh đến rồi, người cùng chúng ta đi trở về nha." Sở Nguyệt vừa cười vừa nói.

"Ác?" Sở Phong nhìn mắt Sở Uy cùng Sở Tuyết, có chút chần chờ.

"Sở Phong ca, cùng chúng ta cùng nhau trở về đi, tất cả mọi người đang đợi người" Sở Tuyết cũng là mở miệng, trong ánh mắt ngoại trừ thành khẩn còn có nồng nặc áy náy.

"Sở Phong, trước đây chúng ta có khả năng có chút hiểu lầm, bất quá nói sao thì chúng ta cũng là người một nhà, hi vọng là có một số việc cũng không nên để trong lòng." Sở Uy cũng là cười ha hả, trong lời nói lại có điểm ý tứ nhận sai.

Sở Phong suy nghĩ chốc lát, rồi đáp ứng nói: "Vậy được rồi."

Sở Phong cũng không phải là người keo kiệt, bằng không lúc đầu cũng sẽ không cứu Sở Tuyết, huống chi hần cũng đang định phản hồi Sở gia, trên đường có thể cùng Sở Nguyệt tâm sự, cũng không tệ.

Đi tới đại môn khẩu của Thanh Long Tông, quả nhiên mọi người Sở gia đang ở chỗ này chờ Sở Phong, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Sở Phong, đã không có cừu thị như ngày xưa, trái lại là có chút kính nể, ngoài kính nể ra thì cũng có chút xấu hổ.

Tuy rằng còn chưa có xác định, nhưng rất nhiều người trong lòng đã biết, Sở Phong rất có khả năng là cái ngoan nhân kia nộ sát bốn mươi mốt mãnh thú, đồng thời thu được Dực Minh ưu ái, đối với Sở Phong như vậy, bọn họ sao dám đắc tội chứ.

Đối với bọn họ loại biến hóa này, Sở Phong cũng không có suy nghĩ nhiều, nói sao trong lòng Sở Phong, hần cũng là một thành viên Sở gia, có thể cùng người nhà ở chung hòa thuận, tự nhiên cũng là mục tiêu hần hướng tới.

Tuy rằng hần cũng biết, có thể đổi lấy bọn họ thái độ chuyển biến, là bởi vì thực lực của chính mình, thế nhưng đây có là cái gì, dù sao thế gian vốn là như vậy mà, coi như là người một nhà, cũng muốn lấy thực lực mà luận tôn ti.

Thanh Châu trung bộ, có một trấn nhỏ dựa vào núi, tên là Kháo Sơn Trấn, Sở gia chính là bá chủ Kháo Sơn Trấn, chương quản phương viên hơn mười dặm tài nguyên đất đai.

Lúc này, trước đại môn khí phái của Sở gia, khoái mã chạy tới, nhảy xuống vài thiếu nam thiếu nữ diện mạo hiên ngang, chính là tự Thanh Long Tông trở về Sở Phong mấy người.

"Mau nhìn, là các Thiếu Gia, các Tiểu Thư Sở gia đã trở về, "

"Tử sắc trường bào, đó là tiêu chí Thanh Long Tông nội môn đệ tử a, thật là lợi hại, thật không hổ là người Sở gia."

"Đúng vậy, một đường tu võ tư chất trọng yếu nhất, trấn đông đầu lão dương đầu, táng gia bại sản gom góp ngân lượng, để tôn nhi hãn bá nhập Thanh Long Tông, thế nhưng tiến nhập Thanh Long Tông gần mười năm rồi, nhưng chỉ có tu vi tu võ nhất trọng, cùng Sở gia Thiếu Gia Tiểu Thư, quả thực không có cách nào so bì được."

"Cũng không hãn vậy, ta nghe nói Sở gia có một Thiếu Gia là Sở Phong, hôm nay vẫn là ngoại môn đệ tử, bởi vì không mặt mũi gặp người, cho nên rất nhiều năm rồi chưa quay về Sở gia a."

"Cái này người không biết đâu, Sở Phong tuy là thân phận Thiếu Gia, nhưng cũng không phải là người Sở gia, mà là Sở Uyên nhật về, hãn tư chất không bằng các Thiếu Gia Tiểu Thư khác cũng rất bình thường."

"Hừ, loại sự tình này cũng nói lung tung, nếu bị Sở Uyên nghe được thế là hồngбет đấy."

Sở Phong mấy người trở về, đưa tới vô số trấn dân tới vây xem, đối với bọn họ những ... này cùng người vô duyên tu võ mà nói, toàn bộ người tu võ, đều là đối tượng bọn họ sùng bái .

"Thiếu Gia Tiểu Thư, các người đã trở về."

Tiến vào đình viện, Sở gia hạ nhân tất cả đều xúm lại, đồng thời cũng hấp dẫn không ít trẻ tuổi Sở gia.

Sở gia trẻ tuổi rất nhiều, chỉ bất quá đều bái vào tông môn bất đồng, vì thế khi biết được người từ Thanh Long Tông trở về, người các tông môn khác, cũng đều muốn nhìn một chút Sở Uy Sở Nguyệt mấy người, lớn tới trình độ nào rồi.

"Ah, đây không phải Sở Phong sao, rốt cục cũng bước vào Thanh Long Tông nội môn?"

Một cái thanh âm chanh chua vang lên, vài tên thiếu nam thiếu nữ đã đi tới, dẫn đầu chính là một gã thiếu niên anh tuấn.

Hắn gọi Sở Tâm, là đệ tử nhị đẳng tông môn Thiên Phong Tông, năm nay mười tám tuổi, có Linh Vũ ngũ trọng tu vi, như đại bộ phận người Sở gia giống nhau, hắn cũng là từ nhỏ căm thù Sở Phong.

"Nếu như ta nhớ không lầm, người cũng là mười lăm tuổi mới bước vào Thiên Phong Tông nội môn a?" Sở Phong khẽ cười nói.

"Hanh, người nói không sai, thế nhưng ta bước vào nội môn ba năm gần gũi, đã là Linh Vũ ngũ trọng, cùng ta so sánh, người cũng xứng hả?"

"Chà chà, mười tuổi bái nhập Thiên Phong Tông, mười tám tuổi mới bước vào Linh Vũ ngũ trọng, tiến bộ chậm chạp như vậy, mà lại còn như vậy kiêu ngạo, người thật không có chút tiền đồ nào a?"

"Người đây là khinh thường ta sao? Có muốn luận bàn một chút hay không?" Sở Tâm sắc mặt rất khó coi, nhanh chóng muốn giáo huấn Sở Phong.

"Cùng ta luận bàn, người còn không xứng." Sở Phong liếc mắt khinh miệt nhìn hần, liền hướng chỗ sâu trong Sở gia đi đến.

"Mẹ nó, ai cho hần tự tin chứ, dám cuồng vọng như thế, tộc bĩ hay nhất hần không nên tham gia, bằng không ta không đánh chết hần không được." Nhìn bóng lưng Sở Phong rời đi, Sở Tầm tức giận nghiến răng nghiến lợi.

"Sở Tầm, ta khuyên người không nên trêu chọc Sở Phong." Đúng lúc này, Sở Thành Sở Chân hai huynh đệ đã đi tới.

"Các người đây là cái ý tứ gì? Lẽ nào các người cho rằng ta không phải là đối thủ của hần?" Sở Tầm càng phát ra phẫn nộ.

Thấy hần gian ngoan mất linh như vậy, Sở Thành Sở Chân cũng mặc kệ hần, mà là hướng phủ đệ mình đi đến.

"Hai cái phế vật, một năm không gặp thế nào không chí khí như thế." Sở Tầm khinh bỉ liếc mắt trừng hai người.

"Bọn họ hai người nói rất đúng, đại ca cũng khuyên người một câu, Sở Phong không như trong tưởng tượng của người yếu nhược, ta không nói nhiều, người tự hành lĩnh ngộ a." Sở Uy cũng là tiến lên, vỗ vỗ vai Sở Tầm.

Sau đó, Sở Nguyệt Sở Tuyết Sở Cao mấy người, đều đối với Sở Tầm nói một ít câu, tuy rằng nói rất mật mờ, nhưng đều là hàm xúc ý cảnh cáo nồng đậm.

"Đám gia hỏa này, tại Thanh Long Tông bị choáng đầu phải không, Sở Nguyệt cũng thôi, thế nào ngay cả Sở Uy bọn họ cũng trở nên không cốt khí như thế." Nhìn bóng lưng Sở Uy mấy người rời đi, Sở Tầm có chút mờ mịt.

"Hãy a, Sở Uy cùng Thành, Chân huynh đệ không phải rất không thích Sở Phong sao, còn Sở Tuyết nữa, bọn họ đều làm sao vậy?" Cùng lúc đó, mấy người liên can với phía sau Sở Phong, cũng là đầy mặt không giải thích được.

Bọn họ không nghĩ ra, những năm qua đều trắng trợn vũ nhục Sở Phong, mà Sở Uy mấy người còn tuyên dương Sở Phong tại Thanh Long Tông, thế nào đột nhiên lại thay đổi nhanh như vậy?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cha Con Gặp Lại

Sở gia trong một phòng của phủ đệ, một gã trung niên nam tử cùng với một thiếu niên, đang ngồi ở trong đó.

Thiếu niên thân khoát áo bào trắng, mi thanh mục tú, toàn thân đều tỏa ra một loại khí chất đặc biệt.

Vị này chính là đại ca Sở Phong, Thanh Châu đệ nhất tông môn, Lăng Vân Tông nội môn đệ tử, Sở Cô Vũ.

Về phần tên trung niên nam tử kia, đó là phụ thân của Sở Cô Vũ cùng Sở Phong, Sở Uyên.

"Chi ~" hai người đang nói chuyện với nhau, nhưng cửa phòng đóng chặt lại chậm rãi bị đẩy ra.

"Ai cho người không gõ cửa liền vào, cút ra ngoài."

Đang cùng nhi tử nói chuyện vui vẻ, lại có người tự tiện xông vào, Sở Uyên vỗ bàn rống giận, thế nhưng khi cửa phòng mở hăn ra, một cái thân ảnh gầy yếu đi vào, Sở Uyên biểu tình phần nộ trong nháy mắt liền biến mất.

"Hắc, phụ thân, đại ca." Sở Phong gãi gãi, cười hì hì nhìn về phía giữa phòng, hai người hăn thân cận nhất.

"Đệ đệ là người?" Nhìn thấy Sở Phong, Sở Cô Vũ mừng rỡ, mấy bước nhanh tới trước người Sở Phong, giang tay ôm lấy Sở Phong: "Đệ đệ, người

rốt cục đã trở về, đại ca nhớ người muốn chết."

"Đại ca, đệ cũng nhớ huynh." Sở Phong đồng dạng cố sức mà ôm lấy Sở Cô Vũ.

"Năm năm không gặp, người cao lên nhiều, anh tuần hơn, thiếu chút nữa còn nhận không ra." Sở Cô Vũ đánh giá cẩn thận Sở Phong, trong mắt tràn ngập vui sướng.

"Nhưng cũng không có cao như đại ca." Sở Phong hắc hắc cười nói.

"Người mới bao nhiêu tuổi chứ, tiếp qua vài năm người khẳng định sẽ cao hơn đại ca." Sở Cô Vũ cưng chiều xoa xoa đầu Sở Phong.

"Trở về lúc nào cũng không lên tiếng chứ." Sở Uyên cũng đi tới, trên mặt lộ vẻ cuồng hĩ vô pháp che giấu, tuy nói Sở gia mọi người không nhận Sở Phong là người Sở gia, thế nhưng tại trong lòng Sở Uyên, Sở Phong chính là con của hắn, cùng Sở Cô Vũ như nhau không có phân biệt.

Nhìn Sở Phong mang tử sắc trường bào, Sở Uyên lại nói: "Tiến vào nội môn rồi hả?"

"Dạ" Sở Phong cười gật đầu.

"Tốt, ta đã nói nhi tử Sở Uyên ta không có phế vật như vậy." Sở Uyên cười ha hả, cười dị thường hài lòng.

Cha con ba người năm năm chưa từng gặp mặt, có nói cũng không hết chuyện, hàn huyên đủ nửa ngày, ngay cả bữa trưa cũng không ăn.

"Sở Uyên đại nhân, gia chủ đại nhân gọi người cùng Cô Vũ Thiếu Gia qua xem đi." Ngay buổi chiều, ngoài phủ đệ truyền tới một tiếng hô hoán.

Đây là thanh âm Triệu tổng quản, công thần Sở gia, tuy không phải người Sở gia, nhưng tại Sở gia địa vị cũng rất cao, cho nên lúc này, Sở

Phong mấy cha con ba người, đều là đi ra phủ đệ.

"Triệu tổng quản, chẳng biết phụ thân bảo chúng ta qua là có chuyện gì?" Sở Uyên khách khí hỏi.

"Là thảo luận chuyện tình tộc hội, toàn bộ thành viên Sở gia đều đi." Triệu quản gia tóc hoa râu mỉm cười nói.

"Nguyên lai là như vậy, Cô Vũ, Phong nhi, chúng ta đi qua a." Sở Uyên nhìn sang Sở Cô Vũ cùng Sở Phong, liền muốn đi hội nghị phòng của Sở gia.

"Sở Uyên đại nhân, gia chủ đại nhân chỉ gọi người cùng Cô Vũ Thiếu Gia qua thôi." Khi vừa muốn đi, liền bị Triệu quản gia ngăn cản.

"Người đây là cái ý tứ gì." Thấy thế, Sở Cô Vũ giận tím mặt.

"A. . ." Triệu tổng quản ngược lại cũng thông dong, cười nhạt nói: "Đây là ý của gia chủ đại nhân, lão hủ chỉ là truyền lời mà thôi."

Giờ khắc này, không chỉ Sở Cô Vũ, Sở Uyên sắc mặt rất khó coi, đã nói là gia tộc hội nghị, nhưng lại không gọi Sở Phong, ý trong lời này là phi thường minh xác.

"Phụ thân, đại ca, các người mau đi đi, đừng làm cho gia gia mất hứng." Đúng lúc này, Sở Phong cười mở miệng, hân cười rất thông dong, tâm tình không bị ảnh hưởng, tại Sở gia nhiều năm như vậy, loại sự tình này hân sớm tập thành thói quen.

Khi nhìn Sở Phong như vậy, Sở Uyên tim càng như bị đao cắt, nghĩ mình không phải một người cha xứng chức, võ vai Sở Phong nói:

"Phong nhi, phụ thân đối với người bảo đảm, lần sau gia tộc hội nghị nhất định có người." Nói xong câu đó, Sở Uyên liền mang theo Sở Cô Vũ

hướng hội nghị phòng bước đi.

"Linh Vũ cửu trọng" Sở Phong mừng rỡ, lúc trước Sở Uyên hướng trong cơ thể hần quán chú một tia khí tức, đó là khí tức Linh Vũ cửu trọng.

Sở Phong biết đây đại biểu cho cái gì, bởi vì tại toàn bộ Sở gia, ngoại trừ thế hệ trước ra, còn không có người nào đạt được Linh Vũ cửu trọng, vì thế đây là lợi thế lớn nhất để Sở Uyên cạnh tranh gia chủ.

Linh Vũ cửu trọng, chỉ kém một chút liền có thể bước vào Nguyên Vũ Cảnh.

Nguyên Vũ Cảnh, nắm giữ không phải linh khí, mà là Nguyên Lực.

Một loại lực lượng xa trên linh khí, một loại cảnh giới hoàn toàn siêu việt Linh Vũ, hôm nay Sở gia gia chủ "Sở Nguyên Phách" cũng chỉ là Nguyên Vũ nhất trọng mà thôi.

Mà Sở Uyên có thể ở cái tuổi này, liền đạt được Linh Vũ cửu trọng, cách Nguyên Vũ Cảnh chỉ là một đường phân cách, Sở Phong thật tình vì cha mà vui vẻ cảm động.

"Sở Uyên đại nhân, không tốt rồi!"

Đúng lúc này, một đạo thanh âm liên tục vang lên, một đại hán đầy mặt hoảng trương chạy đến.

"Trương thúc, xảy ra chuyện gì?" Vị đại hán này Sở Phong biết, là một hạ nhân của Sở gia.

"Vâng... là Sở Phong Thiếu Gia sao?" Nhìn Sở Phong, Trương thúc trên mặt lộ ra vẻ sai biệt.

Sở Phong năm đó rời khỏi Sở gia thì, chỉ là một hài tử mười tuổi, năm năm thời gian biến hóa rất lớn, nhưng Trương thúc cũng vẫn nhận ra Sở

Phong.

"Là ta." Sở Phong cười gật đầu.

"Sở Phong Thiếu Gia, không tốt rồi, mạch khoáng phía sau núi phát hiện mãnh thú." Trương thúc hoảng trương nói.

"Mãnh thú?" Sở Phong trong lòng căng thẳng, không chút nghĩ ngợi liền về phía hậu sơn chạy vội đi.

Mạch khoáng phía sau núi của Sở gia, là nơi thu nhập phi thường trọng yếu của Sở gia, chỉ bất quá thợ mỏ trong mạch khoáng, đại thể là phổ thông bình dân, coi như là có tu võ, thực lực cũng rất thấp.

Mãnh thú, Sở Phong đã từng gặp qua, cho dù là yếu nhất nhất giai mãnh thú, cũng không phải thợ mỏ này có thể đối phó, vì thế chỉ cần nghĩ đến thợ mỏ này sắp sửa gặp phải mãnh thú, Sở Phong căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Thế nhưng ngay khi Sở Phong rời đi, khóe miệng vị Trương thúc kia, lại nhắc lên dáng tươi cười như âm mưu đã thực hiện được.

"Trương thúc, khổ cực người a." Khi Sở Phong ly khai không lâu sau, Sở Tầm đã đi tới, đồng thời kín đáo đưa cho Trương thúc một ít ngân lượng.

"Hắc hắc, đây hẳn là phải vậy." Trương thúc thuận lợi tiếp nhận ngân lượng nói: "Sở Tầm Thiếu Gia, mãnh thú đều ở trong chỗ sâu phía hậu sơn, người là thế nào đem chúng nó dẫn tới phụ cận mạch khoáng được hả?"

"Đây là bí mật."

"Sở Tầm Thiếu Gia, thực sự là hảo thủ đoạn, bất quá mãnh thú này tựa hồ càng tụ càng nhiều, đồng thời từng con từng con thấy mà dọa người, ta

xem chúng ta hãy mau cùng đi qua đó a." Nhớ tới vừa rồi tại phụ cận mạch khoáng, nhìn thấy mấy con mãnh thú, Trương thúc tóc gáy dựng đứng.

"Sợ cái gì, mãnh thú phía sau núi, cực mạnh cũng bắt quá là tam giai, hãn Sở Phong tốt xấu đã ở Thanh Long Tông tu luyện năm năm, nếu như ngay cả vài con mãnh thú như thế đều không đối phó được, chẳng bằng chết đi cho xong."

Sở Tầm hừ lạnh một tiếng, hãn mất lớn như vậy công sức, là muốn cho Sở Phong chịu chút vị đắng, thế nào có khả năng đi cứu hãn.

"Thế nhưng Sở Tầm Thiếu Gia, nếu là Sở Phong thực sự xảy ra chuyện không hay, Sở Uyên đại nhân truy cứu xuống, sợ rằng không tốt a." Trương thúc có chút lo lắng.

"Vậy được rồi, chúng ta cùng đi qua nhìn một cái." Sở Tầm suy nghĩ một lúc, cảm giác Trương thúc nói không phải không có lý, Sở Phong chết cũng đã chết rồi, nhưng nếu là Sở Phong sau khi chết, bị Sở Uyên tra ra cùng hãn liên quan, vậy đã có thể không ổn rồi.

Thế nhưng Sở Tầm cùng Trương thúc, vừa tiến vào phía sau núi, còn chưa có đến mạch khoáng, liền phát hiện Sở Phong đang ở trong vòng vây đoàn thợ mỏ, hướng bọn họ đi tới, đồng thời các thợ mỏ còn khiêng mấy con quái vật lớn, nhìn kỹ, đúng là mãnh thú.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Yêu Nghiệt

"Sở Tầm Thiếu Gia, ngài cũng tới."

"Ai, những ... mãnh thú này thực sự quá đáng sợ, bất quá cũng may Sở Phong Thiếu Gia đúng lúc chạy tới, bằng không thực sự là không dám tưởng tượng." Nhìn thấy Sở Tầm, mấy tên thợ mỏ trên mặt còn sợ chạy tới nói.

"Ác?" Giờ này Sở Tầm mới phát hiện, mãnh thú tổng cộng chín con, năm con nhất giai mãnh thú, ba con nhị giai mãnh thú, còn một con là tam giai mãnh thú.

Những ... mãnh thú này với hắn mà nói không tính là cái gì, thế nhưng hắn nghĩ, Sở Phong hắn là không thể ứng đối, lẽ nào nói Sở Phong đã đạt được Linh Vũ tứ trọng?

Cũng có thể tính Sở Phong có thực lực Linh Vũ tứ trọng, cũng không có khả năng tại thời gian ngắn như vậy, đem nhiều con mãnh thú như vậy giải quyết a.

"Sở Tầm, cảm tạ."

Ngay khi Sở Tầm không giải thích được, Sở Phong hướng về phía hắn cười cười, tuy tươi cười nhưng thực sự có vài phần biết ơn.

Mà giờ khắc này, Sở Tầm triệt để mộng rồi, mơ hồ dưới đáy lòng có vẻ bất an lan tràn, không chút nghĩ ngợi liền rất nhanh hướng mạch khoáng đi đến.

"Sở Phong Thiếu Gia, những ... tất cả này đều là người giết?" Trương thúc nhìn từng con từng con mãnh thú không có khí tức, cảm giác bất khả tư nghị.

Hắn rõ ràng nghe nói, Sở Phong là một phế vật, dừng lại tại tu võ nhị trọng đã có nhiều năm rồi, dù là hôm nay tiến vào Thanh Long Tông nội môn, nhiều lắm cũng là tu võ tam trọng mà thôi, thế nào có thể đánh chết nhiều mãnh thú như vậy, mà tốc độ lại nhanh như vậy chứ.

"Không được sao?" Sở Phong thu hồi dáng tươi cười nhìn về phía Trương thúc, không chỉ còn hiền lành như lúc trước, trái lại trong ánh mắt đầy rẫy hàn ý.

"Không... Không. . . Không có gì, tiểu nhân chỉ là tùy tiện hỏi thôi." Bị Sở Phong vừa nhìn như vậy, Trương thúc sợ đến liên tục lui về phía sau, tảng lớn mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

"Trương thúc, người tại Sở gia nhiều năm như vậy, thế nào càng già càng hồ đồ."

"Nhớ kỹ, làm hạ nhân, cái gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi, nên làm thì làm, không nên làm. . . hay nhất là đừng làm."

Sở Phong trong lời nói có chuyện, dọa Trương thúc sợ đến sắc mặt trắng bệch, trong lúc nhất thời nói không ra lời, nhưng thân thể đã không trụ được run lên.

Mà thấy hắn như vậy, Sở Phong còn cười lạnh một tiếng, điều này chứng minh hắn trong lòng đoán là đúng.

"Sở Phong Thiếu Gia, những ... mãnh thú này làm sao bây giờ, đem về Sở phủ sao?" Hơn mười người thợ mỏ xông tới.

"Chỉ là mấy con mãnh thú, không cần kinh động người trong phủ, những ... mãnh thú này các người mang về ăn thịt đi a." Sở Phong không nói gì khoát tay áo, sau đó liền hướng Sở gia đi đến.

"Đa tạ Sở Phong Thiếu Gia." Các thợ mổ mừng như điên, mãnh thú là kỳ vật có thể tu luyện, tuy rằng da nó cứng rắn như sắt, nhưng thịt rất ngon, có người nói ăn thịt nó không chỉ cường thân kiện thể, còn có thể kéo dài tuổi thọ, toàn thân đều là trọng bảo, chính là vật giá trị xa xỉ a.

Nhưng mãnh thú là trân quý như thế này, Sở Phong cư nhiên phân cho bọn họ, bảo bọn hắn làm sao không cao hứng, nhất là khi nhìn thấy, Sở Phong bàn tay trần, trong chớp mắt liền chém giết toàn bộ mãnh thú, những ... thợ mổ này đối với Sở Phong càng kính nể đến cực điểm.

Phụ cận mạch khoáng, Sở Tầm đi tới địa phương lúc trước phát hiện ra mãnh thú, quan sát bốn phía không có người, hắn đi tới trước một cây đại thụ, nhảy dựng lên, khi hắn rơi xuống đất, trong tay có thêm một cái hộp gỗ đầy lỗ nhỏ.

"Sư tôn nói không sai, thứ này tuy rằng có thể hấp dẫn mãnh thú đến, nhưng mãnh thú nhưng không cách nào tìm được nó, thực sự là thứ tốt để dụ mãnh thú ra giết."

"Bất quá có thể đem mãnh thú trong thâm sơn hấp dẫn đến, ngoại trừ linh châu, bình thường linh dược thật đúng là vô pháp làm được."

Đang khi thầm nói, Sở Tầm đem hộp gỗ này mở ra, thế nhưng khi hộp gỗ mở ra, sắc mặt Sở Tầm nhất thời đại biến, bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, vốn linh châu để trong hộp gỗ, cư nhiên rỗng tuếch.

"Tại sao có thể như vậy, linh châu đâu?" Sở Tầm phù phù một tiếng ngồi ở trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt đã không có một tia huyết sắc.

Tuy nói hộp gỗ này là sư tôn hắc truyền thụ cho hắc, nhưng linh châu là của phụ thân hắc, đó là phụ thân hắc dùng tiền rất cao để mua, chuẩn bị dùng để đột phá Linh Vũ cửu trọng, nếu như bị phụ thân hắc biết, linh châu bị hắc đánh mất, tuyệt đối sẽ lóc da hắc ra.

"Lẽ nào nói. . . ." Đột nhiên, Sở Tâm nhớ tới tình cảnh lúc trước Sở Phong đối hắc nói lời cảm tạ, trong nháy mắt mình bạch cái gì, tay cầm hộp gỗ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Sở Phong, ta không để yên cho người đâu."

Cùng lúc đó, Sở Phong đã về tới phòng mình, đóng lại cửa phòng, hắc từ bên hông móc ra một viên hạt châu linh khí quanh quẩn, khoe miệng nhắc lên cười cười.

"Sở Tâm thật ra nên đa tạ người rồi, lượn một vòng lớn như vậy, phí lớn như vậy quanh co, chỉ vì tặng ta cái bảo bối này sao, trợ giúp ta đột phá Linh Vũ lục trọng, chà chà, người cái ca ca này, thật đúng là có ý tứ."

Sở Tâm vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong lại có tinh thần lực, hộp gỗ này tuy rằng có thể rối loạn khứu giác mãnh thú, nhưng lại không cách nào quấy rầy tinh thần lực Sở Phong.

Khi Sở Phong chạy tới, trước tiên liền phát hiện hộp gỗ trong có linh châu, đồng thời kết luận đây là một cái bẫy.

Mà ở trên đường xuống núi, thấy Sở Tâm cùng Trương thúc biểu tình vô cùng kinh ngạc, Sở Phong cơ bản liền xác định, là hai người kia liên thủ giở trò quỷ muốn hãm hại hắc, chỉ là bọn hắc thế nào cũng nghĩ không ra, hãm hại người không được trái lại tổn thất nặng.

"A mộc "

Linh châu vào bụng, trong nháy mắt liền hóa thành linh khí khổng lồ, chỉ bất quá linh khí khổng lồ còn chưa kịp khuếch tán, liền bị hấp lực trong

đan điền một ngum thôn phệ.

Giờ khắc này, Sở Phong phảng phất có thể nghe, trong đan điền truyền đến tiếng nhấm nuốt như sói đói.

Khi thanh âm biến mất, trong đan điền liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, chín đạo lôi đình cự thú một trận tê rống, lần thứ hai phát sinh lột xác.

Mà khi tất cả khôi phục lại bình thường, một cỗ linh khí so với lúc trước cường đại hơn mấy lần, liền tự trong đan điền tuôn ra, đầy rẫy các nơi trong thân thể Sở Phong.

"Linh Vũ lục trọng" Sở Phong mở hai mắt, khoe miệng nhấc lên tươi cười rất hưng phấn.

Nếu như nói mười lăm tuổi bước vào Linh Vũ lục trọng, đã có thể tính là thiên tài, như Sở Phong vậy, hai tháng không tới, liền từ Linh Vũ nhị trọng đột phá đến Linh Vũ lục trọng, chắc cũng chỉ có hai chữ mới có thể hình dung, đó là —— yêu nghiệt!

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt liền tới ngày Sở gia tộc hội.

Cái gọi là tộc hội, cũng không phải là Sở gia nội bộ giản đơn một hội nghị, mà là Sở gia hướng ra phía ngoài khoe khoan thực lực một hội biểu diễn.

Kháo Sơn Trấn trong diễn võ trường, kín người hết chỗ, không chỉ có nhà giàu trong trấn đến đây quan khán, mà còn hấp dẫn rất nhiều thế lực ở gần đi tới.

Những ... này thế lực ngoại lai, có khi là đáp ứng lời mời mà đến, có khi là mộ danh mà đến, nhưng mục đích bọn hăn đều là tương đồng, đó chính là muốn nhìn thực lực hôm nay của Sở gia.

Cho nên Sở gia thành viên chủ yếu xuất tràng, nhiệt độ diễn võ trường, nhất thời thăng hoa tới cực điểm.

"Mau nhìn, đó chính là Sở gia gia chủ, Sở Nguyên Phách."

Mọi người trước hết đem ánh mắt, hướng về phía trên người lão giả dẫn đầu, lão giả mặc dù tuổi đã hoa giáp, nhưng lưng hùm vai gấu, đi lại sinh phong, nhất là cặp mày kiếm tuyết trắng kia, mơ hồ như tản ra một cỗ uy nghiêm, khiến kẻ khác sợ hãi ba phần.

Vị này đó là gia gia Sở Phong mấy người, Sở gia gia chủ Sở Nguyên Phách, Sở gia duy nhất một người bước vào Nguyên Vũ Cảnh cao thủ.

"Phía sau Sở Nguyên Phách, đó là Sở gia lục tử a, quả nhiên có diện mạo hiên ngang khí độ bất phàm, chỉ là không biết tân nhậm gia chủ, sẽ do vị nào kế thừa."

"Gấp cái gì, ta nghe nói hôm nay Sở gia tộc hội, Sở lão gia tử sẽ tuyên bố thoái vị, mà tân nhậm gia chủ cũng sẽ bình chọn ra."

"Nói như vậy, hôm nay thật đúng là phải có một hồi trò hay rồi."

Chỉ cần nghĩ đến, hôm nay Sở gia tộc hội đại sự, mọi người đã không thể kiềm chế cái loại tình tự kích động này rồi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Khách Không Mời Mà Đến

"Thật đúng là náo nhiệt."

Nhưng khi thành viên Sở gia tiến vào diễn võ trường không lâu, lại có một nhóm lớn nhân mã, hạo hạo đang đi đến.

"Là Lâm Trấn, Hứa gia."

"Hứa gia này không phải cùng Sở gia từ trước đến nay bất hòa sao, thế nào còn dám ở thời điểm này đi tới Sở gia?"

Rất nhiều người đều nhận ra lai lịch đám giá hỏa này, chính là thế lực đối địch lớn nhất của Sở gia, Hứa gia.

Hứa gia này là bá chủ Lâm Trấn, vấn đề là bởi vì tranh đoạt tài nguyên, phát sinh một ít mâu thuẫn cùng Sở gia, rất nhiều người đều nghĩ Sở gia cùng Hứa gia, sớm muộn gì sẽ có một hồi đại chiến.

Mà lúc này, Hứa gia suất lĩnh nhiều người như vậy xuất hiện, rất nhiều người đều nghĩ, là Hứa gia tới quấy rối.

"Hứa Cường, hôm nay là ngày Sở gia ta tộc hội, người tới làm cái gì." Thấy thế, lão đại trong Sở gia lục tử, phụ thân Sở Uy "Sở Nhân Nghĩa" suất lĩnh một đội nhân mã đón lại.

"Sở Nhân Nghĩa, người khẩn trương như thế làm gì chứ, ta bất quá là tới xem náo nhiệt." Là Hứa Cường, khinh miệt nhìn thoáng qua Sở Nhân Nghĩa, cái loại ánh mắt này căn bản không có đưa hân để vào trong mắt.

Hứa Cường này đồng dạng là lão đại trong Hứa gia tử đệ, bất quá cùng Sở Nhân Nghĩa bất đồng, hẳn từ lâu là Hứa gia nội bộ điều động thời gian tới làm gia chủ, đồng thời chính là một vị Linh Vũ cửu trọng cao thủ.

Sở dĩ trong mắt hẳn, Sở Nhân Nghĩa cùng hẳn căn bản không cùng đẳng cấp, tại Sở gia xứng cùng hẳn chính diện mà nói, chỉ có gia chủ hiện giờ Sở Nguyên Phách.

"Hứa Cường, ta Sở gia tộc hội, tịnh không chào đón người Hứa gia." Đúng lúc này, Sở Uyên cũng đi qua.

"Thế nào, Sở gia không còn ai sao? Khi nào đến các người cùng ta nói chuyện như thế." Hứa Cường biến sắc, Linh Vũ cửu trọng khí tức, không chút nào bảo lưu mang tất cả ra, hướng Sở Nhân Nghĩa mấy người bức bách đến.

Giờ khắc này Sở Nhân Nghĩa nhú mày, chỉ có hẳn Linh Vũ bát trọng, căn bản vô pháp chống đỡ cỗ khí tức này, nhưng khi hẳn khó khăn, Sở Uyên cũng về phía trước bước ra một bước, lạnh giọng nói rằng: "Đối phó người loại mặt hàng này, Sở Uyên ta cũng đủ rồi."

Đồng thời khi tiếng nói vang lên, Sở Uyên thân thể cũng bắn ra một cỗ khí tức cường thế, khí tức này không chỉ có đem khí tức Hứa Cường trung hoà, đồng thời còn muốn đem mọi người Hứa gia bức qua.

Biến cố tới quá nhanh, Hứa Cường còn không có phản ứng kịp, mọi người phía sau, đã bị cỗ khí thế trên người Sở Uyên, chấn lui liên tục, chỉ có Hứa Cường một người có thể chống lại.

"Linh Vũ cửu trọng?" Hứa Cường đầy mặt giật mình, hẳn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Uyên cũng đạt được Linh Vũ cửu trọng, đồng thời cỗ khí tức này, so với hẳn mạnh hơn không kém.

"Linh Vũ cửu trọng, Sở gia lão ngũ Sở Uyên, không ngờ Linh Vũ cửu trọng."

"Thật là lợi hại, như vậy tuổi liền đạt được Linh Vũ cửu trọng, xem ra vị trí Sở gia gia chủ, phi hân còn là ai chứ." Cảm thụ được khí tức Sở Uyên, diễn võ trường trong ngoài một mảnh kinh hô.

Mà ngay cả ngồi trên đài thủ tịch Sở Nguyên Phách, cũng là sắc mặt khê biến, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

"Ngũ đệ, đột phá bao giờ." Sở Nhân Nghĩa kích động hỏi.

"Đại ca, ta cũng mới thời gian trước vừa đột phá." Sở Uyên mỉm cười trả lời, đối với hân vị đại ca này, Sở Uyên từ trước đến nay là rất tôn kính.

"Tốt a tốt, đột phá là tốt rồi, xem ra Sở gia ta vị trí gia chủ, phi tiểu tử người không ai có thể hơn." Sở Nhân Nghĩa cười vỗ vỗ vai Sở Uyên, hân là phát ra từ nội tâm thay Sở Uyên mà vui vẻ.

Tuy rằng theo lý mà nói, hân thân là lão đại vị trí gia chủ hân là thích hợp nhất, nhưng hân cũng không để ý những ... này, hân chỉ muốn Sở gia cường thịnh.

"Đại ca, lời này sợ rằng nói còn quá sớm." Đột nhiên, lại có một cổ khí tức Linh Vũ cửu trọng, tại phía sau Sở Nhân Nghĩa truyền đến.

Quay đầu lại nhìn, đừng nói Sở Nhân Nghĩa, mà ngay cả Sở Uyên sắc mặt cũng là không khỏi biến đổi.

Bởi vì tại phía sau bọn họ, một trung niên nam tử khuôn mặt trắng nõn, đang chậm rãi mà đến, mà vị này chính là Sở gia lão lục, phụ thân Sở Hồng Phi, Sở Nam Sơn.

"Lão lục, người cũng bước vào Linh Vũ cửu trọng?" Sở Nhân Nghĩa trên mặt mừng như điên, lần thứ hai nồng nặc vài phần.

"Đại ca, Linh Vũ cửu trọng thôi mà, sao kích động như vậy, mục tiêu của lục đệ ta, là Nguyên Vũ Cảnh." Sở Nam Sơn đậm nhiên cười, toàn thân đều tản ra một cổ kiêu ngạo.

"Sở gia lão lục cũng là Linh Vũ cửu trọng, như vậy xem ra Sở gia gia chủ vị, do ai ngồi còn thật là khó khăn."

"Chà chà, xem ra hôm nay phải có một số trò hay rồi."

Người xem náo nhiệt kinh hô không ngớt, thế nhưng thế lực phụ cận này, sắc mặt đã khó nhìn hơn, Sở gia đột nhiên nhiều ra hai vị Linh Vũ cửu trọng cao thủ, đây đại biểu cho cái gì, bọn họ rõ ràng nhất.

Mà ngay cả Hứa Cường lúc trước còn kiêu ngạo ương ngạnh, lúc này cũng là nhú mày, khóe miệng một trận co quắp, bởi vì ... này đối Hứa gia hãn mà nói, không có như vậy cái gì tốt.

"Đã tới tức là khách, Nhân Nghĩa, mời Hứa gia ngồi ghế trên." Đúng lúc này, một đạo thanh âm to như sấm vang lên, nguyên lai là Sở Nguyên Phách lên tiếng.

Lúc này Sở Nguyên Phách đầy mặt tiểu ý, trên mặt nếp nhăn đều cười như nở hoa, Sở Uyên cùng Sở Nam Sơn là hai nhi tử của hãn ít tuổi nhất, mà tuổi như vậy liền đều bước vào Linh Vũ cửu trọng, đi vào Nguyên Vũ Cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

Đây đại biểu cho, Sở gia hãn có người kế tục, hãn làm sao không cao hứng, chính bởi vì ... phần vui vẻ này, hãn mới có thể bất kể Hứa Cường mấy người tới đây có mục đích gì, trái lại còn mời bọn họ nhập tọa.

"Chư vị Hứa gia, thỉnh a." Thấy phụ thân lên tiếng, Sở Nhân Nghĩa cũng không nói thêm cái gì, không thể làm gì khác hơn là mang theo mọi người Hứa gia hướng về phía trước đi đến.

Sở Uyên vốn định đuổi theo, nhưng đúng lúc này, Sở Nam Sơn lại thấp giọng nói rằng: "Ngũ ca, huynh đoán phụ thân sẽ tuyển huynh, hay tuyển đệ?"

"Người đi hỏi phụ thân a." Sở Uyên liếc mắt trừng hăn, liền bước nhanh bước đi.

Tuy là thân huynh đệ, nhưng đối với thủ đoạn hành sự của Sở Nam Sơn, Sở Uyên từ trước đến nay rất là phản cảm, nếu như hỏi Sở Uyên không hy vọng ai ngồi gia chủ vị nhất, như vậy khẳng định là Sở Nam Sơn rồi.

"Hanh." Khi Sở Uyên xoay người, Sở Nam Sơn trên mặt tươi cười trong nháy mắt thu liễm, nhất mạt âm lãnh từ trong mắt phát ra.

Bất quá so với bọn họ, trong Sở gia lục tử ba vị tranh gia chủ khác, đã nổi lên sâu mi khổ kiếm, nhanh như vậy lại lỡ mất dịp tranh gia chủ vị, thực sự khiến cho bọn họ có chút không cam lòng, nhưng phiền muộn nhất chính là Sở gia lão tứ.

Sở gia lão tứ, có Linh Vũ bát trọng tu vi, nếu không phải tại phá sản nhi tử của hăn "Sở Tầm" đưa linh châu mà hăn mua giá trên trời đánh mất, lúc này hăn rất có khả năng cũng đã là Linh Vũ cửu trọng, cũng giống Sở Uyên cùng Sở Nam Sơn vậy, tại trước mặt nhiều quý khách tần ra danh tiếng.

Hăn càng nghĩ càng giận, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, giận sôi lên, âm thầm quyết định, sau tộc hội chấm dứt, nhất định phải đánh cho phá sản nhi tử Sở Tầm mấy roi, bằng không khó tiêu mối hận trong lòng hăn.

"Xong rồi, nhìn thấy ánh mắt phụ thân, quả thực có thể giết chết người, sau khi tộc hội chấm dứt ta phải mau chóng trở lại Thiên Phong Tông, tuyệt đối không thể để phụ thân bắt được ta."

Ngoài diễn võ trường một góc tối, Sở Tâm đang len lén quan sát thần sắc phụ thân mình, nhớ tới lúc đầu phụ thân hăn đối hăn trách phạt, không khỏi sờ soạng một chút viền mắt, nhất thời một trận đau đớn như lửa nóng truyền đến, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Sở Phong, mỗi hận này nhất định phải tìm người tính toán."

"Ôi chao, đây không phải Sở Tâm sao, mặt người là chuyện gì xảy ra, bị ai đánh thành bộ dạng này?" Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên.

Ngẩng đầu lên xem, Sở Tâm sắc mặt không khỏi đại biến, bởi vì tại cách đó không xa, vị đầu sỏ kia gây nên cho hăn bị đòn hiểm của phụ thân, đang ở cách đó không xa nhìn hăn, đồng thời trên mặt tươi cười còn lộ vẻ nhìn có chút hả hê.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ta Chịu Thua

"Sở Phong, ta muốn làm thịt ngươi."

Sở Tâm đang phiền muộn không gì sánh được, khi nhìn thấy Sở Phong, dường như thuốc nổ gặp lửa, lửa giận chùng chất trong lòng, trong nháy mắt bạo phát.

Hắn đem Linh Vũ ngũ trọng khí tức tán phát ra, cũng không bận tâm ánh mắt người khác, năm đấm cuộn lại hướng Sở Phong vọt tới, cái loại khí thế này, như hận không thể đem Sở Phong một quyền đánh chết.

"Ai dám đụng đến đệ đệ ta."

Khi Sở Tâm còn chưa tới gần, một tiếng gầm lên bỗng nhiên truyền vào màng nhĩ, cùng lúc đó một cổ kinh phong cường đại đập vào mặt mà đến, đưa hắn đẩy về phía sau liên tục lui lại, suýt nữa té ngã xuống đất.

"Sở Cô Vũ!"

Đưa mắt nhìn tới, trong lòng Sở Tâm kinh hãi, bởi vì tại bên cạnh Sở Phong đứng một gã thiếu niên mi thanh mục tú, chính là đại ca Sở Phong, Sở Cô Vũ.

Giờ khắc này, Sở Tâm dấy lên lửa giận, nhất thời bị kiêu diệt, bởi vì đối với Sở Cô Vũ, hắn quá quen thuộc, được công nhận là đệ nhất nhân trong Sở gia tiểu bối, hắn không có thể như vậy trêu chọc.

"Sở Tầm người nghe rõ cho ta, còn dám đối đệ đệ ta xuất thủ, ta liền phế đi người." Sở Cô Vũ chỉ vào Sở Tầm cảnh cáo nói.

Mà đối với một màn như vậy, Sở Phong còn lại là trong lòng ấm áp, khi còn bé đó là như vậy, mỗi khi có người khi dễ hăn, người thứ nhất đứng ra bảo hộ hăn, đó là đại ca hăn Sở Cô Vũ, chỉ bất quá hôm nay xem ra, đại ca hăn tựa hồ càng thêm tin cậy.

"Ôi, thật khí thế bá đạo, vài năm không gặp hai huynh đệ các người rất là kiêu ngạo a."

Đột nhiên, một đạo thanh âm chanh chua vang lên, quay đầu lại nhìn, liền thấy vài tiểu bối Sở gia đã đi tới, cầm đầu bọn kia là một người thiếu niên khuôn mặt trắng nõn, tướng mạo cực kỳ âm hiểm.

Nhìn thấy vị này, Sở Phong cùng Sở Cô Vũ khuôn mặt đều có biến hóa, trong lòng khơi dậy tầng tầng gợn sóng.

Mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng Sở Phong chỉ liếc mắt liền nhận ra, vị này là năm đó đưa huynh đệ bọn họ đánh ngã xuống đất, khiến cho bọn hăn bị vũ nhục trầm trọng, Sở Hồng Phi.

"Sở Hồng Phi, người quả nhiên đã trở về, năm đó chúng ta nợ củ cũng đến thời gian tính toán một chút." Sở Cô Vũ lạnh giọng nói, ánh mắt mơ hồ lóe ra lửa giận.

"Ah, tại Lăng Vân Tông chờ đợi vài, tính tình tăng trưởng nha, đừng nghĩ người thực sự là Sở gia tiểu bối đệ nhất nhân, người đánh thắng qua ta sao?" Sở Hồng Phi khinh miệt nhìn Sở Cô Vũ.

"Ta có đúng hay không Sở gia tiểu bối đệ nhất nhân, người liền sẽ biết." Sở Cô Vũ thanh âm càng ngày càng lạnh, mọi người thậm chí có thể cảm thấy trong cơ thể hăn tản mát ra nhẹ nhẹ hàn khí, hăn là đang cố nén lửa giận trong lòng.

"Không tệ, có chí khí, như vậy còn Sở Phong người." Sở Hồng Phi nhìn về phía Sở Phong: "Nghe nói người tại Thanh Long Tông cái nhị đẳng tông môn kia ở ngoại môn đợi năm năm?"

"Người đến tốt cùng là có bao nhiêu ngu dốt, cái loại địa phương rách nát này người cũng có thể đợi năm năm? Dù là người không phải người của Sở gia ta, nhưng ít ra còn mang danh là người Sở gia ta, người như vậy đánh mất mặt mũi Sở gia ta, không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Ta nói với người, các người huynh đệ hai người thời gian tộc bị hay nhất đừng gặp phải ta, bằng không ta sẽ giống như bảy năm trước, đem bọn người đánh đến không dậy nổi."

"Còn nữa, ta nói cho các người biết, vị trí Sở gia chủ sẽ của cha ta Sở Nam Sơn, bởi vì người có ta là nhi tử ưu tú, Sở Hồng Phi này."

Nói xong những lời này, Sở Hồng Phi liền mang theo Sở gia tiểu bối liên can, hướng địa phương tộc bị báo danh đi đến.

Sở Cô Vũ vốn định tiến lên nói cái gì đó, nhưng cảm giác có người đang kéo góc áo, quay đầu lại nhìn nguyên lai là Sở Phong.

"Đại ca, đối với người như thế không cần nói thêm cái gì, tại tộc bị là lúc đưa hãn đánh ngã, mới là phương pháp trực tiếp nhất." Sở Phong bình tĩnh nói.

Nhìn Sở Phong như vậy, Sở Cô Vũ không khỏi sửng sốt, trong lòng sản sinh một loại cảm giác không hiểu, hãn có cảm giác đệ đệ của mình trở nên không giống với lúc trước, cụ thể là ở đâu không giống với hãn cũng nói không được, tựa như cả người đều lột xác, biến thành có chút thâm bất khả trắc.

Khi Sở Nguyên Phách nói một ít lời khách sáo xong, Sở gia tiểu bối rốt cục bước vào diễn võ trường, trận này tộc hội đạo thứ nhất thịnh yến,

cũng theo đó bắt đầu.

Cầm dây số rút thăm, Sở Phong đi lên ngũ hào so đấu đài, mà khi một khắc hần bước lên so đấu đài, một ít thanh âm chầm chọc cũng là theo đó vang lên.

"Đó là Sở Phong a, tiểu tử này không phải tại Thanh Long Tông làm năm năm ngoại môn đệ tử sao, năm nay rốt cục tiến vào nội môn?"

"Dù là tiến vào nội môn cũng là phế vật, cư nhiên còn dám tham gia tộc bỉ, thực sự là không biết trời cao đất rộng."

"Như vậy không phải vừa lúc sao, để hần được ta giáo huấn, vừa vắn để Sở Uyên biết, nhi tử hần rốt cuộc có phải phế vật hay không."

Người quen Sở Phong, đại thể là người Sở gia, mà dám ... như vậy làm thấp đi Sở Phong, đều là người tại Sở gia có chút thân phận, bọn họ không chỉ có mong muốn Sở Phong xấu mặt, càng mong muốn Sở Uyên xấu mặt.

"Sở Phong lại là người." Đúng lúc này, một đạo thân ảnh đi lên so đấu đài.

Nhìn cách đó không xa cái người này, Sở Phong một trận không nói gì, cư nhiên là một lão oan gia, Sở Chân.

Bất quá so với Sở Phong, Sở Chân sắc mặt khó coi đến cực điểm, khóe miệng một trận co quắp, thầm mắng mình thế nào không may như thế, trận đầu lại đụng phải Sở Phong.

"Sở Chân, nhớ không lầm mà nói, tiểu tử này hai ngày trước hình như đột phá tới Linh Vũ tứ trọng, xem ra Sở Phong phải ăn chút vị đắng a."

Người Sở gia không rõ tình huống, thấy Sở Chân cùng Sở Phong đối chọi, một trận vui vẻ, bọn họ đều nghĩ Sở Chân muốn đối phó Sở Phong, quả thực là một bữa ăn sáng.

Đồng thời hai huynh đệ Sở Chân, từ nhỏ liền không thích Sở Phong, bọn họ đều tin tưởng, Sở Chân nếu xuất thủ nhất định sẽ không lưu tình, vì thế đều rất chờ mong, một màn Sở Phong bị cuồng ngược.

"Ta chịu thua!"

Nhưng đúng lúc này, trên so đấu đài Sở Chân giơ lên tay phải, hô to một tiếng, cư nhiên chịu thua.

"Sở Chân, người cái tiểu tử thối này nói cái gì vậy, còn chưa có bắt đầu mà đã chịu thua?" Cách đó không xa truyền đến một tiếng quát chói tai, là phụ thân Sở Chân.

Đối mặt với ánh mắt nghiêm khắc của phụ thân, Sở Chân biểu tình một trận biến ảo, nhưng hăn cắn răng, xoay người đi xuống so đấu đài.

"Cái này. . . Là chuyện gì xảy ra?"

Một màn này, làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, chịu thua? Đây chính là một màn mà Sở gia tộc bĩ ít có, hơn nữa người thua chính là Sở Chân, đối thủ của hăn chính là Sở Phong?

Điều này sao có thể? Sở Chân có phải choáng váng hay không? Đầu có chuyện a? Đến tột cùng là thế nào đây?

Người Sở gia không rõ chân tướng, một trận không nói gì, tuy rằng không biết Sở Chân vì sao lại làm như vậy, nhưng Sở Chân cử động đích xác để cho bọn họ thất kinh.

Mà ngay cả Sở Nguyên Phách ngồi trên ghế thủ tịch, cũng là bị hành động của Sở Chân hấp dẫn, hấn nhú mày, từ trong ánh mắt già nua có thể nhìn ra, hấn lão nhân gia cũng là đầu đầy sương mù.

"Trận này, Sở Phong thắng."

Nhưng mặc kệ như thế nào, Sở Phong đích xác thắng lợi, mặc dù làm cho có cảm giác mạo danh kỳ diệu, nhưng Sở Phong đích xác thắng trận tộc bỉ này, người thứ nhất thắng lợi.

Trận đấu sau khi kết thúc, Sở Phong rất nhanh được an bài tới một so đấu đài ... khác ngồi, mà khi hấn thấy rõ trên so đấu đài, vị đối thủ này đồng dạng vừa thắng, ngay cả Sở Phong cũng nhin không được nở nụ cười.

Bởi vì ... vị này, đúng là đại ca Sở Chân, Sở Thành.

Lúc này Sở Thành, sắc mặt trắng bệch môi run lạch bạch, trong lòng thầm mắng: hai huynh đệ chúng ta, thực sự là xui tám đời mà, thế nào đều đụng phải cái sát tinh này.

Tuy rằng trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng tại trong tay Sở Phong ăn không ít đau khổ, nên cũng không muốn cùng Sở Phong giao thủ, suy nghĩ một hồi, làm ra một hành động khiến người Sở gia mục trừng khẩu ngốc.

"Ta chịu thua! ! !"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Sở Phong Đấu Sở Tâm

"Bà mẹ nó, đây là tình huống gì vậy?"

Lúc này đây, đừng nói là người Sở gia, mà ngay cả rất nhiều người không nhận ra Sở Phong, cũng đều đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong.

"Vị thiếu niên kia là ai, vậy mà có thể khiến đối thủ liên tục chịu thua."

"Không biết, nhìn phục sức hẳn là Thanh Long Tông nội môn đệ tử, năm rồi Sở gia tộc hội tựa hồ không có nhìn thấy hắn."

"Không đơn giản, tuyệt đối không đơn giản, còn chưa giao thủ liền khiến đối thủ e ngại, loại uy hiếp này, ngày sau chịu sao nổi?"

Một ít quần chúng vây xem, bắt đầu quan tâm tới Sở Phong, mơ hồ đều nghĩ Sở Phong rất có thể là một gia hỏa rất giỏi.

"Phi, nghĩ gì vậy, đây là Sở gia một cái phế vật." Một vị nam tử Sở gia chán ghét Sở Phong, khó chịu nói.

"Ác? Vị huynh đệ này tựa hồ quen vị thiếu niên kia?" Một vị đại hán hỏi.

"Đương nhiên quen, ta là người Sở gia, vì thế rất rõ ràng, tiểu tử này là một phế vật."

"Người xem rồi biết, tiểu tử này khẳng định là mua đức Thành, Chân huynh đệ, đang phô trương thanh thế đó, ta dám cam đoan, tràng tiếp theo

hắn nhất định sẽ bại." Nam tử Sở gia khẳng định nói.

"A, vị huynh đệ này, nhất định là đối vị thiếu niên kia có chút thiên kiến a, không phải ta nói người, người lớn như vậy, hà tất cùng một hài tử chấp nhất" đại hán cười nói.

"Cái gì, ý của người là ta đang chửi bới hắn? Ta nói bất quá là sự thực mà thôi." Sở gia nam tử không ngớt tức giận.

"Nếu như vậy, ta cùng với người đánh cược, nếu theo như lời người, vị thiếu niên kia hạ tràng tất bại, ta nhường ... ngân lượng này thuộc về người, nếu là không đúng sự thật, hắc hắc, người hiểu đó. . . ." Đại hán này, thuận lợi móc ra một lượng bạc ròng.

"Cược thì cược, ta sợ người sao." Thấy có người đưa tiền tới cửa, Sở gia nam tử sao không thu chứ, sáng khoái liền lấy ra một lượng bạc ròng.

"Ta chịu thua." Nhưng đúng lúc này, trung tâm diễn võ trường lần thứ hai truyền đến một tiếng la lớn.

Đưa mắt nhìn lại, Sở gia nam tử không khỏi kinh hãi, không ngờ là Sở Phong chỗ so đấu đài, lần này đối thủ chịu thua là Sở Cao.

"Con bà nó, tà môn như thế?" Sở gia nam tử một hồi không nói gì, hắn có chút mất bình tĩnh.

"Hắc hắc, huynh đệ, xin lỗi người thua rồi." Thấy thế, đại hán cũng không khách khí, cười tủm tỉm liền đem ngân lượng trong tay nam tử cầm lấy.

Nhìn một lượng bạc ròng của mình, cứ như vậy mất đi, Sở gia nam tử một hồi đau lòng, sau đó nói: "Còn có dám cược nữa hay không, lần này ta cược ba lượng bạc ròng."

"Cược, sợ người sao?" Đại hán quả đoán đáp ứng.

"Ai, vị huynh đệ này, ta cược nữa được không, ta cá là vị thiếu niên kia thắng."

"Ta cũng cược, ta cũng cược vị thiếu niên kia thắng!" Cùng lúc đó, chung quanh một ít người hiếu chuyện, cũng đều đến xem.

"Đến đến đến đây, tất cả đều đến đây, còn có ai nữa không? Lão tử hôm nay phụng bồi đến cùng!" Sở gia nam tử nóng nảy, dứt khoát đem túi gấm của mình móc ra, bên trong có hơn mười lượng bạc ròng, tất cả đều đổ ra.

Thấy Sở Thành, Sở Chân, Sở Cao mấy người liên tục chịu thua, trên thính phòng đã một mảnh hỗn loạn.

Đừng nói người Sở gia không ngớt khiếp sợ, mà ngay cả ngoại nhân cũng là thấy mục trường khẩu ngốc, càng ngày càng nhiều người bắt đầu suy đoán, Sở Phong này đến tột cùng là cái thân phận gì.

Bọn họ nghe nói qua Sở Cô Vũ, nghe nói qua Sở Hồng Phi, dù sao hai người đều là báỉ nhập nhất đẳng tông môn thiếu niên cấp thiên tài, nhưng Sở Phong này đến tột cùng là có lai lịch gì?

Khi mọi người suy đoán không ra đáp án, Sở Phong cũng là có chút bất đắc dĩ, vốn muốn mượn tộc bỉ thi thố tài năng, nhưng nghĩ không ra gặp phải chuyện như vậy.

Mà ngay lúc Sở Phong phiền muộn, một bóng hình xinh đẹp đi lên so đấu đài, đưa mắt vừa nhìn, đúng là Sở Tuyết.

"Sở Phong ca, chúc mừng người liên tiếp lấy được tứ tràng thắng lợi." Sở Tuyết mỉm cười ngọt ngào nói.

"Sở Tuyết, ngươi là đừng cười điều cợt ta." Sở Phong liền cười một tiếng, thế nhưng rất nhanh liền ý thức được có gì không đúng: "Bốn lần? Rõ ràng chỉ là ba lần, Sở Tuyết không phải người sẽ..."

Nhìn Sở Phong thần tình đại ra, Sở Tuyết nghịch ngợm cười, quay lão giả dưới đài hô to nói: "Ta cũng chịu thua."

"Hô ~~~ "

Lúc này đây, toàn bộ diễn võ trường triệt để oanh động, mà ngay cả rất nhiều tiểu bối Sở gia đang tỷ thí, đều không khỏi đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Mặc dù trong lòng tràn ngập nghi vấn, nhưng bọn họ căn bản không biết, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Chỉ có, bọn tiểu bối tu luyện tại Thanh Long Tông mới cảm thán một tiếng, may mắn rằng mình không có gặp phải Sở Phong, bằng không, bọn họ cũng sẽ tuyển chọn giống vậy.

"Ha ha, huynh đệ thực sự rất đa tạ ngươi."

"Vị huynh đệ này, thật đúng là trượng nghĩa a."

"Huynh đài, ngươi tuyệt đối là người tốt nhất mà ta đã thấy!"

Cùng lúc đó, tại một chỗ thính phòng, một đám người đang vây bắt Sở gia nam tử, không lưu tình chút nào đem bạc ròng trong tay hắn, đoạt lấy hết.

Vị Sở gia nam tử kia, nhìn túi gấm mình rỗng tuếch, quả thực muốn khóc mà khóc không được, hắn nghĩ, mình là bị hãm hại rồi.

Thế nào toàn bộ đệ tử Thanh Long Tông, chỉ cần đụng tới Sở Phong là liền chịu thua, đây khẳng định là có chuyên bí ẩn ở bên trong, chỉ là hắn

không nghĩ ra, Sở Phong đến tột cùng là cho bọn họ chỗ tốt gì, mới có thể để cho bọn họ chịu thua.

"Phanh "

"Ách a "

Trên một tòa so đấu đài, Sở Nguyệt đang từ trên so đấu đài té xuống, nếu không được trường bối Sở gia dưới đài đem nàng đúng lúc tiếp được, tất nhiên sẽ bị thương nặng.

"Sở Nguyệt, Thanh Long Tông vũ kỹ cũng không được tốt lắm a." Sở Tâm từ trên so đấu đài đi xuống, trên mặt lộ vẻ tươi cười châm chọc.

"Sở Tâm, người bất quá là ý vào tu vi so với ta cao hơn mà thôi, ta nếu cũng là Linh Vũ ngũ trọng, vị tất sẽ bại dưới tay người." Sở Nguyệt vẻ mặt không cam lòng.

"Nói cũng không sai, bất quá tu vi so với người cao hơn, đây cũng là bản lĩnh của ta." Sở Tâm cười lạnh nói.

"Người. . . ." Sở Nguyệt tức giận hàm răng cắn chặt, trong lòng có ủy khuất nói không nên lời, nàng đã sớm đạt được Linh Vũ tứ trọng đỉnh, nếu là tộc bị cử hành chậm mấy ngày, nàng tuyệt đối có nắm chắc đột phá đến Linh Vũ ngũ trọng, thế nhưng thua là thua, nàng cũng không muốn biện giải cái gì.

"Sở Tâm, nếu như ta nhớ không lầm, người so với Sở Nguyệt tỷ lớn hơn một tuổi a, thân là ca ca đánh thắng muội muội, đáng để kiêu ngạo như vậy sao?" Đột nhiên một đạo thanh âm vang lên.

Đưa mắt nhìn lại, Sở Nguyệt mừng rỡ, thấy Sở Phong đang dưới sự dẫn dắt của một vị Sở gia tiền bối, hướng bọn họ chậm rãi mà đến.

"Sở Phong, đối thủ kế tiếp là người sao?" Nhìn thấy Sở Phong, Sở Tâm có vẻ hưng phấn dị thường, bởi vì hẳn muốn giáo huấn nhất chính là Sở Phong.

"Sợ? Sợ thì có thể chịu thua!" Sở Phong đạm nhiên cười nói.

"Ta nhõ vào, ngày hôm nay sẽ đem người đánh thành đầu heo, ta sẽ lấy lại chuyện ngày hôm qua sạch sẽ." Sở Tâm hừ lạnh một tiếng, liền nhảy lên so đấu đài, rồi chỉ vào Sở Phong nói: "Mau lên ra đây cho ta."

"Sở Phong đệ, có nắm chắc không?" Sở Nguyệt có chút lo lắng, bởi vì nàng cảm giác được, Sở Tâm tựa hồ muốn đối với Sở Phong hạ độc thủ.

"Yên tâm đi, đối phó loại người này, ta chỉ cần một chiêu." Sở Phong mỉm cười, liền hướng so đấu đài đi đến.

Nhưng đúng lúc này, Sở Nguyệt lại kéo tay Sở Phong lại, thấp giọng hỏi: "Sở Phong đệ, nội môn khảo hạch đệ nhất danh, là người sao?"

Sở Phong có chút do dự, có thể nhìn ra nhãn thần khát vọng của Sở Nguyệt về đáp án, rồi lại không đành lòng lừa nàng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, rồi đột nhiên nhảy lên, bay tới trên so đấu đài.

Mà giờ khắc này, Sở Nguyệt biểu tình trong nháy mắt liền động lại, đôi mắt đẹp lóe ra bất định, ngay cả tim cũng là đập nhanh hơn rất nhiều.

Mặc dù, trong lòng nàng sớm đã có đáp án, nhưng khi cái đáp án này, tại ở đây Sở Phong xác định, lại khiến nàng cảm giác bất khả tư nghị.

Nàng ngẩng đầu nhìn Sở Tâm kia, khóe miệng nhấc lên mỉm cười, chẳng biết vì sao, nàng đối với Sở Tâm này, đột nhiên sản sinh ra đồng tình.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Kinh Sợ Tứ Phương

Con mẹ nó, rốt cục có cơ hội xoay chuyển."

Sở gia nam tử, thấy đối thủ Sở Phong lần này, cư nhiên là Sở Tầm, trên mặt phiền muộn nhất thời quét sạch, chính là mừng như điên a.

Sở Tầm là có thực lực gì, hẳn tự nhiên rõ ràng, là Linh Vũ ngũ trọng, tại trong toàn bộ tiểu bối Sở gia, có thể bài danh tiền ngũ (trước năm).

Đồng thời thấy lúc trước Sở Tầm cùng Sở Phong một màn giằng co, hẳn cũng có thể nhìn ra hai người bất hòa, Sở Tầm tuyệt đối sẽ không chịu thua, vì thế hẳn kết luận, lần này Sở Phong nhất định bại.

"Ai, các người còn dám cược hay không?" Sở gia nam tử rống to lên.

"Dám thì dám, mà người còn có tiền sao?" Mọi người vừa thắng hết ngân lượng của Sở gia nam tử, cười hèn mọn nói.

"Hanh, khinh thường lão tử sao?" Sở gia nam tử lạnh giọng một tiếng, từ trong lòng móc ra hai cây Tiên Linh Thảo: "Chỉ cần các người dám, lão tử sẽ cùng các người chơi tới cùng."

Nhìn Tiên Linh Thảo trong tay nam tử, rất nhiều người vây xem đều không nói gì, Tiên Linh Thảo là thượng phẩm linh dược, mỗi cây có thể bán một lượng vàng, tương đương với một trăm lượng bạc ròng a.

Hôm nay Sở gia nam tử một hơi xuất ra hai cây, trước không nói rất nhiều người, không có cái vốn này cùng hẳn cược, chỉ cần là phần khí thế

đó của hắn có thể thấy được, hắn tuyệt đối nắm chắc có thể thắng.

Cho nên mặc dù rất nhiều người trông mà thèm, nhưng không ai dám cùng hắn cược, bởi vì ... tiền đặt cược này quá lớn, rất nhiều người thua không nổi.

"Huynh đệ có quyết đoán, ta đây sẽ chơi với ngươi một lần cuối cùng." Chính vị đại hán kia, hắn cũng thực sự lấy ra hai cây Tiên Linh Thảo, vỗ vào trước mặt Sở gia nam tử.

"Hắc, được thôi." Thấy thế, Sở gia nam tử mừng rỡ, lúc trước bị đại hán ăn không ít, lúc này chính là cơ hội hắn báo thù.

"Mau nhìn, trò hay bắt đầu rồi." Đúng lúc này, có người hô to lên.

Nhìn trên đài, Sở Tâm đã đối với Sở Phong phát động thế tiến công mãnh liệt.

"Bá bá bá"

Sở Tâm đi tới gần Sở Phong, song quyền vũ động, sử dụng thối cước, một chiêu nhanh hơn một chiêu, một quyền tiếp một quyền.

Quyền quyền sinh phong, chiêu chiêu xé thịt, đây cũng không phải là công kích phổ thông, mà là một loại quyền pháp hung ác độc địa, chính là nhị đoạn vũ kỹ.

Sở Phong dưới công kích như mưa rền gió dữ lúc tả lúc hữu lắc lư, âm thầm sợ hãi than, Sở Tâm này có thể đem nhị đoạn thi triển đến trình độ như vậy, Sở Nguyệt thua cũng không oan.

Chỉ bất quá đáng tiếc, loại vũ kỹ trình độ này với hắn mà nói, quả thực là trăm ngàn chỗ hở, bất kham một kích.

"Đạp" đột nhiên, Sở Phong bỗng nhiên không lui bước nữa, cũng không hề né tránh, mà là lẳng lặng chờ Sở Tâm công kích đến.

"Cơ hội tốt." Thấy thế, Sở Tâm còn tưởng rằng Sở Phong lộ ra kẽ hở, đơn quyền nắm chặt, hướng trên mặt Sở Phong liền oanh tới.

Giờ khắc này, người quan tâm đến Sở Phong, đều vì Sở Phong mà toát mồ hôi lạnh, rất sợ Sở Phong không địch lại một kích này, bởi vì có thể cảm giác được, Sở Tâm lực đạo một quyền này không phải chuyện đùa.

Nhưng mà người không thích Sở Phong, cũng không ngớt mừng như điên, bọn họ chờ giờ khắc này thực sự lâu lắm rồi, hận không thể một quyền này của Sở Tâm, liền đem Sở Phong tươi sống đánh chết.

Nhưng mà trên thực tế, Sở Phong hiển nhiên làm cho những người đó, thất vọng rồi!

"Hãy!"

Đột nhiên, Sở Phong chợt quát một tiếng, một cỗ khí tức bàng bạc liền tự trong cơ thể bạo phát ra, một quyền đánh ra như thiểm điện, hướng một quyền của Sở Tâm bức đến, liền oanh đi ra ngoài.

"Răng rắc" hai quyền va nhau, truyền ra một tiếng xương tay vỡ vụn.

"Ách a" cùng lúc đó, Sở Tâm kêu thảm một tiếng, ôm cánh tay phải của mình, liền ngã nhào trên đài, thống khổ kêu rên.

"Linh Vũ lực trọng." Giờ khắc này, tròng nội tròng ngoại, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Mà ngay cả Sở Nguyên Phách cũng không khỏi mở to hai mắt, trên mặt hiện lên kinh hãi.

Mà Sở Uyên thân là phụ thân Sở Phong, càng mãnh liệt đứng lên, thân thể kích động đều run rẩy.

Bởi vì tại một khắc Sở Phong xuất thủ, hầu như tất cả mọi người có thể cảm thụ được, Sở Phong khí tức, đó là chân chân chính chính Linh Vũ lực trọng.

"Tại sao có thể như vậy, Sở Phong không phải là phế vật của Sở gia sao, thế nào có khả năng có thực lực Linh Vũ lực trọng, không phải cùng Sở Cô Vũ cùng Sở Hồng Phi như nhau sao?" Trong đám người Sở gia, thanh âm khiếp sợ vang vọng không ngừng, bọn họ căn bản vô pháp tiếp thu chuyện thực này.

"Sở Phong đệ, vậy mà... ."

Trên thực tế ngay cả Sở Nguyệt, Sở Uy, Sở Tuyết, Sở Thành, Sở Chân, Sở Cao mọi người... ở Thanh Long Tông tu luyện, cũng đồng dạng khiếp sợ không ngớt.

Tuy rằng bọn họ biết Sở Phong cực kỳ cường hãn, có thể một mình đánh chết bốn mươi mãnh thú, ngoan nhân thu được nội môn khảo hạch đệ nhất.

Nhưng bọn hắn cũng chỉ suy đoán, Sở Phong thực lực chỉ Linh Vũ ngũ trọng mà thôi, trăm triệu nghĩ không ra lại là Linh Vũ lực trọng.

Linh Vũ lực trọng, tại trong một đời tuổi trẻ đã có thể tính là thiên tài, mà Sở Phong hôm nay mới mười lăm tuổi, mười lăm tuổi Linh Vũ lực trọng, tiềm lực bậc này quả thực bất khả hạn lượng.

"Hô ~~~~~ "

Không chỉ người Sở gia cảm thán, toàn bộ diễn võ trường đều truyền đến tiếng kinh hô, bị thực lực Sở Phong kinh động.

Sở gia xuất hiện một người mười lăm tuổi Linh Vũ lục trọng, đây tuyệt đối là một cái tin tức bùng nổ, từ ý nghĩa nào đó mà nói, thực lực Sở Phong, quả thực so với Sở Cô Vũ cùng Sở Hồng Phi còn muốn chấn động hơn.

Dù sao, Sở Phong so với hai người bọn hắn nhỏ hơn hai tuổi, hai năm thời gian, với thực lực Sở Phong, dù là đột phá đến Linh Vũ thất trọng, cũng không phải không có khả năng.

"Thiên tài, chân chính là thiên tài, Sở gia vậy mà ẩn dấu một thiên tài như vậy, thực sự là khó có thể tin."

"Xem ra Sở gia không chỉ có người kế tục, mà là hậu sinh khả úy trò giỏi hơn thầy, ngày sau thành tựu tuyệt đối sẽ không giới hạn ở Khảo Sơn Trấn nho nhỏ này."

Các phương thế lực cường giả, vô cùng hâm mộ, nhìn Sở gia tiểu bối Sở Phong biểu hiện, thậm chí Sở gia triển vọng trong thời gian tới, mà hậu bối ưu tú như vậy, gia tộc bọn họ không có thể như vậy có được.

"Đệ đệ, nguyên lai đã có thực lực này." Sở Cô Vũ còn đang so đấu trên đài, cũng là bị uy thế Sở Phong hấp dẫn, trên mặt hiện lên, tươi cười vui sướng vô pháp che giấu được.

"Thế nào có khả năng, tại sao có thể như vậy, cái này. . . Cái này. . . Cái này quả thực. . . ."

Bất quá so với người khác khiếp sợ, nơi nào đó khán đài, một gã Sở gia nam tử thở phào ngồi than ở trên mặt đất.

Giờ khắc này, hắn rốt cục biết, Sở Tuyết, Sở Cao, Sở Thành, Sở Chân bọn họ, vì sao lại liên tiếp chịu thua, bởi vì ... này cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là bọn hắn trước đó đã biết, Sở Phong có thực lực tuyệt đối.

"Huynh đệ, đa tạ nhé." Vị đại hán kia đã đi tới, không chút khách khí đem hai cây Tiên Linh Thảo cầm luôn.

Khi nhìn Tiên Linh Thảo của mình bị người lấy đi, vị Sở gia nam tử này ánh mắt đại ra, phảng phất đã mất hết can đảm.

Đột nhiên, hắn vung cánh tay lên, hướng mặt mình "Ba ba" tát hai cái, sau đó lại gầm nhẹ một tiếng: "Quá ngốc."

Đối với hắn loại cử động này, người chung quanh cũng đều có thể hiểu, tuy rằng ở đây không có người nghèo, nhưng cũng không phải người đại phú đại quý, như thế bị người lấy đi hai cây Tiên Linh Thảo, đối với ai mà nói, đều là một loại đả kích.

Hiếu thì hiếu, nhưng cũng không ai cùng hắn thông cảm, thân là Sở gia trưởng bối như vậy chửi bối đồng tộc tiểu bối, trong mắt người khác, cái này gọi là tự làm tự chịu, đáng đời.

Ngay trong tràng hay ngoài sân, bởi vì thực lực của Sở Phong mà kinh hô một hồi, Sở Phong đã một lần nữa bước lên một ... tòa so đấu đài khác.

Chỉ bất quá, lúc này sắc mặt Sở Phong cũng không tốt lắm, bởi vì lúc này đứng ở đối diện hắn, đúng là thân đại ca của hắn, Sở Cô Vũ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hứa Thiên Nhất

Trên đấu tràng, huynh đệ hai người bốn mắt nhìn nhau.

Sở Phong sắc mặt có chút khó coi, Sở Cô Vũ trên mặt lại vui vẻ.

Hai người đều không nói gì, phảng phất như dùng ánh mắt truyền sang một loại tâm tình.

Sở Cô Vũ vì Sở Phong mà cảm thấy vui vẻ, Sở Phong mới ở trạc tuổi này đã đạt được Linh Vũ lục trọng, luận tư chất đã siêu việt hơn hẳn.

Đột nhiên, Sở Cô Vũ khề nhếch miệng, liền quay đầu, hướng Sở gia trưởng bối phía dưới đài nói.

"Ta chịu thua." Mà khi ba chữ này vang lên, Sở Cô Vũ đang tươi cười trong nháy mắt cũng đọng lại, tuy rằng ba chữ này là hẳn muốn nói ra, thế nhưng lúc này, lại không phải hẳn nói.

"Đệ đệ ngươi. . ." Sở Cô Vũ nhìn về phía Sở Phong, trong ánh mắt tràn ngập oán khí, hẳn vốn định đem cơ hội này lưu cho Sở Phong, nhưng lại không ngờ bị Sở Phong giành trước một bước.

Sở Phong sắc mặt đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, bình tĩnh tiêu sái đến bên cạnh Sở Cô Vũ, mỉm cười nói: "Đừng chú ý, đệ chỉ nghĩ, đều là đệ tử nhất đẳng tông môn, huynh càng thích hợp cùng hẳn giao thủ."

"Đánh bại hẳn, tẩy đi sỉ nhục của huynh đệ ta năm đó, đánh hẳn, cho hẳn biết, ai mới là Sở gia trẻ tuổi đệ nhất nhân!"

Nói xong những lời này, Sở Phong liền tiêu sái đi xuống so đấu đài, thế nhưng cử động này của hắn, không thể nghi ngờ lần thứ hai nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Có người cho rằng Sở Phong là đang giảng tình nghĩa, tạo cho đại ca hắn cơ hội.

Nhưng cũng có người nghĩ, Sở Phong là tự có ý định, biết mình không phải đối thủ của Sở Cô Vũ cùng Sở Hồng Phi, cho nên mới buông bỏ.

Nhưng vô luận ngoại nhân đoán thế nào, trong lòng Sở Cô Vũ lại là phi thường rõ ràng, ý trong lời nói của đệ đệ hắn.

Khi Sở Phong chịu thua, trận này tộc bĩ đã tiến hành đến hồi cuối, đều là Linh Vũ lục trọng, đều bái nhập nhất đẳng tông môn Sở Cô Vũ cùng Sở Hồng Phi, không có bất luận cái gì lo lắng, trở thành đối thủ chung cuộc.

Mà trận tộc bĩ này, cũng là tới thời khắc kích động kẻ khác rồi, hầu như ánh mắt mọi người, đều ngưng tụ tại trên người hai vị thiếu niên đây, đến tột cùng ai là Sở gia tiểu bối đệ nhất nhân, ở đây đánh một trận.

"Bá bá."

Hai người giao thủ, các loại vũ kỹ hoa cả mắt, được bọn họ phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Không hổ là nhất đẳng tông môn đệ tử, không chỉ có nắm giữ vũ kỹ mạnh mẽ, chiến đấu kỹ xảo cũng là nhất lưu.

Khi thì chiêu thức hoa mỹ, kinh phong mạnh mẽ, tại trên so đấu đài bay tán loạn, thái độ hai người đích xác làm cho các người hiện ra một thịnh yến thị giác.

"Đại ca, nhất định phải thắng."

Mà khi càng nhiều người, dùng thái độ thường thức, trong lòng Sở Phong chỉ hy vọng Sở Cô Vũ có thể thắng lợi.

Bởi vì ... một trận đánh này, không chỉ tranh đoạt danh lợi, càng đại biểu Sở Phong cùng Sở Cô Vũ, năm đó bị Sở Hồng Phi lạc hạ ấn ký sỉ nhục, có thể nào không lau đi.

"Hát a ~ "

"Phanh ~ "

Thế nhưng khi Sở Hồng Phi dùng một cái trọng quyền, đem Sở Cô Vũ đánh cho miệng phun tiên huyết rơi xuống đài, Sở Phong toàn bộ kỳ vọng, đều theo tro bụi mà mai một.

"Đại ca."

Sở Phong như điên đại chạy tới hướng Sở Cô Vũ, rất sợ đại ca mình xuất hiện không hay.

Mà khi hần đi tới trước người Sở Cô Vũ, phát hiện Sở Cô Vũ lẳng lẳng nhìn hần, trong mắt không ngờ chảy ra hai hàng lệ, lấy một loại ngữ khí cực kỳ hồ then nói: "Đại ca vô dụng, cho người thất vọng rồi."

Nói xong, Sở Cô Vũ con mắt nhắm lại, rồi ngất đi, mà khi nhìn thấy đại ca thương thế nặng như vậy, Sở Phong nhất thời luống cuống.

"Chà chà, ta nói rồi, thời gian tộc bị, các người hai huynh đệ hay nhất là đừng gặp phải ta, bằng không ta sẽ cho các người đứng dậy không nổi."

"Thế nào, ta có đúng hay không nói được thì làm được?" Trên so đấu đài Sở Hồng Phi, cười lạnh nhìn về phía Sở Phong, trong giọng nói tràn ngập ý tứ hàm xúc châm chọc.

"Đồ khốn, ta muốn phế ngươi." Thấy thế, Sở Phong dường như mãnh hổ nổi giận, đang khi nói chuyện liền muốn nhảy lên đài cao, cùng Sở Hồng Phi nhất quyết cao thấp.

"Phong nhi dừng tay." Còn không đợi Sở Phong nhảy lên, liền có một bàn tay to, nhanh chóng nắm lấy vai Sở Phong, quay đầu lại nhìn, nguyên lai là phụ thân hắn, Sở Uyên.

"Thằng cục đã định, đừng cho người ta nhìn chê cười." Sở Uyên lời nói tuy rằng bình tĩnh, nhưng Sở Phong có thể từ trong ánh mắt ông nhìn ra, lúc này Sở Uyên có bao nhiêu là phần nộ.

Đích xác, nhi tử của mình, bị người đánh thành bộ dáng này, phụ thân người nào có thể không giận chứ, thế nhưng tại trường hợp này, lại phải khống chế tâm tình của mình.

"Không sai, ngoan ngoãn chút, phải nghe lời phụ thân ngươi nói, bằng không cẩn thận phụ thân ngươi cùng gia chủ vị lờ mất dịp." Sở Hồng Phi tiếp tục trào phúng nói.

"Hồng Phi, ta khuyên ngươi tích chút khẩu đức." Đối mặt Sở Hồng Phi cuồng ngạo như vậy, Sở Uyên sắc mặt cũng là không khỏi băng lãnh.

"Ngũ bá, ta nói sai sao? Thằng làm vua thua làm giặc, lấy tư cách người thắng vũ nhục người thất bại, đây cũng là quyền lực của ta." Sở Hồng Phi không cho là đúng nói: "Đúng rồi ngũ bá, ta đoán người đã cùng gia chủ vị lờ mất dịp tốt rồi."

"Đừng nóng giận, muốn trách chỉ có thể trách hai nhi tử ngươi quá kém, bọn họ nếu có thể đánh bại ta, sợ rằng gia chủ vị, thật đúng là của ngài a."

"Bất quá đáng tiếc a, hiện tại thắng lợi chính là ta Sở Hồng Phi, mà cũng không phải là của hai nhi tử ngươi, ha ha... . ." Sở Hồng Phi mang

theo tiếng cười càn rỡ càng ngày đi càng xa.

Lúc này cơn giận dữ trong lòng Sở Phong, chỉ có thể ầm nhẫn, Sở Hồng Phi oán càng thêm oán, hễ sớm muộn gì cũng sẽ đòi món nợ này, chỉ bất quá cũng không thể là hiện tại, bởi vì hễ không thể phá hủy quy củ tộc hội.

Nhất là lúc này, thời kì then chốt phụ thân hễ tranh cử gia chủ, hễ tuyệt đối không thể gây cho Sở Uyên bất luận cái gánh nặng gì.

Cứ như vậy, tộc bỉ kết thúc, Sở Hồng Phi trở thành tộc bỉ người thắng, đồng thời cũng công nhận thành, Sở gia tiểu bối đệ nhất nhân.

Sở Hồng Phi cùng với phụ thân Sở Nam Sơn, nghiêm nhiên trở thành người thắng lớn nhất trận tộc hội này, mọi người đều nghĩ, khi Sở Hồng Phi đoạt được tộc bỉ đệ nhất danh, rất lớn có khả năng Sở Nam Sơn thắng được gia chủ vị.

Mà trên thực tế cũng đích xác như vậy, Sở Nguyên Phách tự mình đem phần thưởng tộc bỉ đệ nhất danh, ban phát cho Sở Hồng Phi, đồng thời còn khiến Sở Hồng Phi ngồi ở bên người hễ, quan khán nội dung tộc hội kế tiếp, trong ánh mắt tràn ngập cứng chiều.

"Sở gia tiểu bối, cũng có chút bản lĩnh, bất quá đáng tiếc, chung quy cũng là giới hạn trong Sở gia mà thôi." Đã đến lúc Sở gia tuyên bố, tiểu bối tộc bỉ kết thúc, một đạo thanh âm hàm xúc tràn ngập ý tứ châm chọc, lại đột nhiên vang lên.

Đưa mắt nhìn, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, chỉ thấy tại một nơi trong khán phòng, một gã thiếu niên đứng thẳng.

Thiếu niên này bất quá mười bảy mười tám tuổi, nhưng đôi mắt dị thường sắc bén, lúc này đang dùng ánh mắt khinh bỉ, nhìn chằm chằm Sở Hồng Phi bên cạnh Sở Nguyên Phách.

"Người là ai? Dám tại Sở gia ta dương oai." Có người cao giọng hỏi.

"Ta là nội môn đệ tử nhất đẳng tông môn Bách Biến Tông, Lâm Trần Hứa gia, con Hứa Cường, Hứa Thiên Nhất."

"Mặt khác ta tới đây không phải dương oai, chỉ là muốn cùng Sở gia người trong cùng thế hệ, luận bàn một phen, lãnh giáo mà thôi." Hứa Thiên Nhất sai tỳ khán phòng đi xuống, đi tới một tòa so đấu đài.

"Hứa Cường, người còn dám nói người không phải tới đây quấy rối, nhìn nhi tử người dạy dỗ thật tốt a." Thấy Hứa Thiên Nhất công nhiên khiêu chiến Sở gia tiểu bối, Sở gia các trưởng bối cực kỳ không vui, cả đám đem đầu mâu chia về phía Hứa Cường.

"Các người khẩn trương cái gì chứ, con ta nói rất rõ ràng, bất quá là luận bàn lãnh giáo mà thôi, cũng không phải sinh tử quyết đấu."

"Bất quá, các người nếu là trong lòng không chắc, nghĩ tiểu bối Sở gia người đích xác là vô năng, không cách nào hơn con ta Hứa Thiên Nhất, chúng ta thật ra lúc đó cũng có thể ly khai." Hứa Cường nhàn nhạt cười nói.

Mà hắn vừa nói như vậy, là đem Sở gia lâm vào tuyệt đối, nếu là không ứng chiến, ngày sau chắc chắn sẽ bị chê cười, cho nên lúc này chỉ có một con đường để chọn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Ta Đến Ứng Chiến

"Hong Phi, có nắm chắc không?" Sở Nguyên Phách nhìn Sở Hồng Phi bên cạnh hỏi.

"Gia gia, loại người này, ta chỉ trong vòng mười chiêu, tất nhiên đem hãn giải quyết." Sở Hồng Phi tự tin tràn đầy.

"Tốt, đi đi, khiến Hứa gia hãn biết, thực lực hậu bối Sở gia ta." Sở Nguyên Phách thoả mãn cười nói.

"Tuân mệnh" Sở Hồng Phi bước đi như bay, sau đó bỗng nhiên nhảy lên, một cái lộn mèo thật đẹp, liền rơi xuống trên so đấu đài.

"Hứa gia phế vật, nhìn ngươi có thể tiếp được ta mười chiêu không." Sở Hồng Phi trực tiếp xuất thủ, một bộ quyền pháp rất đẹp được thi triển ra, hướng Hứa Thiên Nhất Nhất cuồng oanh tới.

Nhưng mà, Hứa Thiên Nhất Nhất lại không thèm tránh né, trong mắt tràn ngập vẻ khinh miệt, thẳng đến lúc Sở Hồng Phi tới gần, cước bộ hãn mới bước về phía trước, đánh ra một chiêu.

"Phanh "

Một chiêu đánh ra, chỉ thấy huyết hoa bay lả tả phía chân trời, Sở Hồng Phi lúc trước còn cường hãn như mãnh hổ, lúc này như cánh diều đứt dây, bay ngược lại, cuối cùng hung hăng té rớt trên mặt đất.

Một chiêu, vậy mà chỉ dùng một chiêu!

Sở gia tiểu bối đệ nhất nhân, Linh Vũ lực trọng Sở Hồng Phi, ngay cả Hứa gia thiếu niên một chiêu đều đỡ không được, bại thực sự quá thảm.

"Thật là lợi hại, thiếu niên Hứa Thiên Nhất Nhất này, đúng là Linh Vũ thất trọng."

"Với tuổi này, liền đạt được tầng thứ này, ngày sau không phải muốn nghịch thiên a? Đây mới là chân chính thiên tài a."

Giờ khắc này, tràng nội tràng ngoại một mảnh đại loạn, các loại kinh hô vang vọng không ngừng, mọi người đều bị thực lực Hứa Thiên Nhất Nhất làm ngây người, có thể một chiêu đánh bại Sở Hồng Phi, thực lực của hắn đã lộ rõ.

"Nhi tử Hứa Cường, lại có thiên phú như vậy?"

Sở Nguyên Phách sắc mặt trắng bệch, khóe miệng một trận co quắp, Sở Hồng Phi không chỉ là thất bại, hơn nữa lại bại triệt để như vậy, cái này tất cả mọi người biết, Sở gia tiểu bối không địch lại Hứa gia tiểu bối, ngay cả một chiêu của người ta đều tiếp không được.

Điều này làm cho Sở Nguyên Phách thật mất mặt, tấm mặt mo này đều mất hết, thế nhưng hắn có biện pháp nào chứ, cũng không thể trách tôn tử mình thiên phú không được a? Dù sao Sở gia hắn vốn cũng không có nghịch thiên căn.

"Ha ha ha, Sở gia tiểu bối không gì hơn cái này a."

Hứa Cường mang theo kiêu ngạo cười to, suất lĩnh mấy người Hứa gia liên can, hướng khu nhà Hứa Thiên Nhất Nhất đang so đấu đi đến.

"Sở gia cùng thế hệ, còn có ai dám cùng ta đánh một trận?" Nhưng mà Hứa Thiên Nhất Nhất cũng không có buông tha, đem ánh mắt khinh miệt, quét về phía tiểu bối Sở gia.

Giờ khắc này, mặc dù Sở gia mọi người phần nộ không ngớt, nhưng không ai dám lên tiếng ứng chiến, bởi vì biết rõ không phải đối thủ, mà còn tiến lên ứng chiến, chỉ biết tự rước lấy nhục, làm cho người ta càng thêm xem thường.

"Thiên Nhất, được rồi, Sở gia tiểu bối đâu là đối thủ của ngươi, ngươi tạm tha cho bọn họ đi." Hứa Cường ha ha cười nói, cực kỳ châm chọc.

"Hanh" thấy chuyển này mục đích đã thực hiện được, Hứa Thiên Nhất Nhất lạnh lẽo hanh một tiếng, liền chuẩn bị theo Hứa Cường rời đi.

"Ta đến ứng chiến."

Nhưng đúng lúc này, một đạo tiếng quát chói tai giống tiếng sấm đột nhiên vang lên, cùng lúc đó một đạo thân ảnh, lấy một cái độ cong cực kỳ优美, bay lên, cuối cùng vững vàng rơi vào trên so đấu đài.

"Sở Phong!" Khi nhìn thân ảnh trên đấu đài, tất cả mọi người thất kinh.

"Phong nhi trở về." Sở Uyên càng vội vàng la lên, rất sợ Sở Phong rơi vào hạ tràng như Sở Hồng Phi.

"Thực là mất mặt." Mà Sở Nguyên Phách sắc mặt càng trở nên xanh mét, hẳn nghĩ Sở Phong loại hành vi này, sẽ chỉ làm Sở gia hân càng triệt để mất mặt.

"Tiểu tử, ngươi tới sao?" Hứa Thiên Nhất Nhất khinh bỉ nhìn Sở Phong, căn bản không đưa hân đặt ở trong mắt.

"Thử xem liền biết." Sở Phong thông dong cười nói.

"Thành toàn cho ngươi." Hứa Thiên Nhất Nhất thân hình tung về phía trước, nhất thời một đạo tạt phong nhấc lên, trong chớp mắt liền đi tới trước

người Sở Phong, vẫn là cái tay chưởng kia, nhắm vào chính cái vị trí kia, hẳn là muốn cho Sở Phong bại thế thảm như Sở Hồng Phi vậy.

Giờ khắc này, có số người Sở gia cúi đầu, không đành lòng nhìn, bọn họ không phải yêu thương gì Sở Phong, mà là không muốn thấy Sở Phong ném mất mặt mũi Sở gia.

"Bá." Khi mọi người cho rằng, Sở Phong nhất định bại, Sở Phong thân hình cũng hơi hơi nghiêng, dễ dàng liền né tránh công kích của Hứa Thiên Nhất Nhất, sau đó trở tay một chưởng, đối ngay mặt phách tới.

"Cái này. . ." Sở Phong tốc độ thực sự quá nhanh, vốn là khinh địch Hứa Thiên Nhất Nhất tức thì kinh hãi, vội vàng đánh ra tay chưởng kia, muốn ngăn đỡ chưởng này của Sở Phong.

Nhưng khi thủ chưởng Hứa Thiên Nhất Nhất, vừa muốn va chạm vào thủ chưởng Sở Phong, thì thủ chưởng Sở Phong lại một trận biến ảo, cuối cùng biến mất không gặp.

"Không xong, đây đúng là võ kỹ cao thâm " lão làng kinh nghiệm, có thể khiến cho Hứa Thiên Nhất Nhất phản ứng lại, chỉ là đã chậm, bởi vì Sở Phong đạo Hư Huyền Chưởng, đã vững vàng vỗ vào trên ngực Hứa Thiên Nhất Nhất.

"Phanh "

"Đạp đạp đạp..."

Một chưởng bắn trúng, Hứa Thiên Nhất liên tiếp lùi lại mấy bước, cường đại lực đạo, thiếu chút nữa khiến hắn rơi xuống so đấu đài.

"Mau nhìn, Sở Phong vậy mà đánh trúng Hứa Thiên Nhất."

"Thủ đoạn thật là lợi hại, trong tay Linh Vũ thất trọng lại chiếm được tiện nghi."

Kinh hô nổi lên bốn phía, tất cả mọi người cảm giác bất khả tư nghị, mà ngay cả người Sở gia chán ghét Sở Phong này, cũng là không khỏi mở to hai mắt, trên mặt hiện ra chấn động nhè nhẹ.

Chưởng pháp một chiêu đánh bại Sở Hồng Phi, không chỉ bị Sở Phong tránh thoát, trái lại còn trúng Sở Phong một chưởng, đây nói rõ cái gì? Đây chỉ ít nói rõ thực lực Sở Phong, phải mạnh hơn xa Sở Hồng Phi.

Đừng nói là người khác, ngay cả Sở Nguyên Phách lúc trước còn cảm thấy tức giận, lúc này cũng là trở nên ngưng trọng, trong ánh mắt tràn đầy vô cùng kinh ngạc.

"Có chút thủ đoạn, bất quá lần này ta cũng sẽ không lưu thủ."

"Phanh" Hứa Thiên Nhất bỗng nhiên về phía trước một bước, ngay cả so đấu dài đều bị hấn đạp khẽ run lên, cường đại xung lượng khiến hấn lần thứ hai đi tới gần Sở Phong.

Song chưởng mở ra, khắp bầu trời quyền ảnh, bí mật mang theo trận trận kinh phong, đã như bạo vũ lê hoa, như cương phong thổi đến.

"Tam đoạn vũ kỹ."

Mọi người kinh hãi, bọn họ đã nhìn ra, Hứa Thiên Nhất thi triển chính là tam đoạn vũ kỹ, đồng thời đã tu luyện tới đại thành, vũ kỹ như vậy, hơn nữa thực lực của hấn, căn bản Sở Phong không có thể chống đối được.

"Tới vừa lúc."

Nhưng người khác nghĩ không ra chính là, đối mặt thế tiến công mãnh liệt của Hứa Thiên Nhất, Sở Phong không lùi mà tiến tới, song chưởng run

lên, vô số đạo chưởng ảnh tràn ngập bay ra.

Mỗi đạo chưởng ảnh đều chân thực không gì sánh được, đưa mắt vừa nhìn, dường như trên người Sở Phong, mọc ra vô số cánh tay vậy, loại khí thể này, so với Hứa Thiên Nhất kia còn mạnh hơn một bậc.

"Bang bang bang" mấy quyền đối mấy chưởng, hai người đã chiến cùng một chỗ, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà chẳng phân biệt được cao thấp.

"Hô ~~ "

Lần này, đám người lần thứ hai sôi trào lên, nếu như Sở Phong nắm giữ tam đoạn vũ kỹ, vậy cũng thôi.

Nhưng hẳn có thể đem tam đoạn vũ kỹ, dùng đến loại tình trạng này, đồng thời cùng Hứa Thiên Nhất chẳng phân biệt được trên dưới, phải biết rằng hẳn chỉ là Linh Vũ lục trọng, mà đối thủ của hẳn chính là Linh Vũ thất trọng a.

"Cái này. . . Sở Phong lại nắm giữ bản vũ kỹ.này" Quan sát hồi lâu, Sở Uy bình tĩnh đại ngộ, trên mặt khiếp sợ nhất thời rùng mình.

"Uy nhi, Sở Phong thi triển là loại vũ kỹ nào?" Đột nhiên, bên người Sở Uy vang lên một đạo thanh âm lão giả, ngẩng đầu vừa nhìn, đúng là Sở Nguyên Phách.

Sở Nguyên Phách trên mặt đồng dạng lộ vẻ khiếp sợ, chỉ bất quá trong ánh mắt hẳn nhìn về phía Sở Phong, lại đầy rẫy khát vọng câu trả lời.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Khiếp Sợ Toàn Trường

Thân là một vị Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, Sở Nguyên Phách phát hiện, tuy nói Sở Phong thi triển cũng là tam đoạn vũ kỹ, nhưng nếu so với vũ kỹ Hứa Thiên Nhất kia huyền diệu hơn rất nhiều.

Dựa theo kinh nghiệm hăn, vũ kỹ như vậy rất khó tu luyện, nhưng Sở Phong hiển nhiên đã tu luyện tới đại thành, cho nên ngoài khiếp sợ, hăn càng muốn biết đến tột cùng là cái vũ kỹ gì.

"Gia gia, nếu như cháu không đoán sai, Sở Phong đang thi triển, chính là trong Thanh Long Tông nội môn, vũ kỹ tu luyện độ khó tối cao, Hư Huyền Chưởng." Sở Uy ngưng trọng nói.

"Cái gì? Đúng là toàn bộ nội môn, vũ kỹ khó tu luyện nhất, nghĩ không ra tiểu tử này lợi hại như vậy!" Sở Nguyên Phách ngược lại hít một ngụm lương khí.

"Đâu chỉ vậy gia gia, lần này nội môn khảo hạch, xuất hiện một người ngoan nhân độc chiến bốn mươi con mãnh thú, đồng thời trước khi các đệ tử chạy tới, liền đem mãnh thú toàn bộ đánh chết, lấy đi phần thưởng đệ nhất danh."

"Mà chúng cháu suy đoán, cái ngoan nhân này rất có khả năng là Sở Phong." Sở Uy tiếp tục kể.

Nghe được Sở Uy nói thế, Sở Nguyên Phách sắc mặt lần thứ hai biến đổi, lại giật mình nói không ra lời, chợt đem ánh mắt chuyển hướng Sở Phong, chỉ là thần sắc đã trở nên hoàn toàn bất đồng.

Lúc này, trong lòng ông có một ý nghĩ, hay là Sở Phong thật đúng có thể vẫn hồi bộ mặt Sở gia.

Trước đó, ông không nghĩ tới, bộ mặt Sở gia, có một ngày cần nhờ cái hài tử này đến vẫn hồi, dù sao Sở Phong cũng không phải là người Sở gia, thế nhưng lúc này Sở Phong cũng là hi vọng duy nhất của ông.

"Bá bá."

Sở Phong cùng Hứa Thiên Nhất giao chiến cùng một chỗ, khó phân thắng bại, ngoại nhân xem ra hai người là tương xứng, nhưng Hứa Thiên Nhất thân ở trong đó, có thể đã buồn bực.

Với thực lực của hãn, thi triển ra loại vũ kỹ này, không chỉ vô pháp áp chế Sở Phong, trái lại chỉ là bất phân thắng bại.

Đồng thời nhiều hiệp trôi qua, hãn đã thở hồng hộc, thế nhưng Sở Phong khuôn mặt không thay đổi, đây quả thực là không biết mệt a.

"Không đúng, tiểu tử này là muốn cùng ta kéo dài, muons hao mòn thể lực ta." Hứa Thiên Nhất cảm giác thấy không đúng, âm thầm nói: "Xem ra, phải tốc chiến tốc thắng rồi."

Nghĩ đến đây, Hứa Thiên Nhất cũng không chậm trễ, chiêu thức biến đổi, một cỗ khí tức bàng bạc, liên tục trong cơ thể tán phát ra, cả người khí thế đã hoàn toàn bất đồng.

Mà khi hãn lần thứ hai xuất thủ, Sở Phong có thể cảm thấy, dưới chân so đấu đài đang kịch liệt rung động, mà trên song quyền của Hứa Thiên Nhất, lại bao trùm một tầng ngân bạch, dường như sắt thép bọc lại vậy, bí mật mang theo khí tức vô kiên bất tồi, chính diện kéo tới.

"Tứ đoạn vũ kỹ!"

Nhìn giữa sân Hứa Thiên Nhất bạo phát lực lượng, mọi người không có chỗ nào mà sắc mặt không đại biến, mà ngay cả mặt mũi nhẹ nhàng Sở Nguyên Phách, thần tình cũng là lần thứ hai biến hóa lên.

Tứ đoạn vũ kỹ, không có thể như vậy đệ tử bình thường có thể tu luyện, toàn bộ diễn võ trường nhiều thế lực như vậy, nhiều người như vậy, tin tưởng không có một người nào có thể nắm giữ tứ đoạn vũ kỹ, mà ngay cả Sở Nguyên Phách cũng không có.

Lý do rất đơn giản, người có thể tu luyện tứ đoạn vũ kỹ, tất nhiên là người tông môn trọng điểm bồi dưỡng, ngày sau thành tựu, tuyệt không giới hạn ở những ... tiểu địa phương này.

Huống hồ, tứ đoạn vũ kỹ không chỉ khó có thể có được, tu luyện độ khó càng cao đến dọa người, rất nhiều người dù là lấy được tứ đoạn vũ kỹ, cũng là vô pháp lĩnh ngộ áo nghĩa trong đó, thế nhưng Hứa Thiên Nhất tuổi như vậy, liền nắm giữ tứ đoạn vũ kỹ, tự nhiên làm cho mọi người khiếp sợ.

Mặc dù, hắn cũng không có hoàn toàn phát huy ra uy lực tứ đoạn vũ kỹ, nhưng có thể nắm giữ đến loại trình độ này, đã có thể nói là kỳ tài.

Thất bại, Sở Phong bại cục đã định rồi, đây là tiếng lòng của vô số người, bất quá cũng hiểu được Sở Phong bại không oan, bởi vì không phải hắn quá yếu, mà là đối thủ của hắn quá mạnh.

Dù sao Sở Phong tuổi còn nhỏ, hơn nữa lấy thực lực Linh Vũ lục trọng, đem Hứa Thiên Nhất bức đến loại trình độ này, đã nói rõ hắn được trời cho, nếu là hắn cùng với Hứa Thiên Nhất cùng tuổi mà nói, thắng bại còn chưa biết.

Cho nên mặc dù mọi người đều nghĩ, Sở Phong nhất định bại, nhưng không có bất luận kẻ nào cười nhạo Sở Phong, bởi vì tại trong lòng bọn họ, Sở Phong đồng dạng là thiên tài.

"Sửu ~ "

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong chiêu thức cũng biến đổi, thu hồi đầy trời chưởng ảnh, đổi lại đúng là đạo đạo tàn ảnh, như gió vậy né tránh công kích của Hứa Thiên Nhất.

"Két lạp lạp ~ "

Sau đó thân hình xoay tròn, cuồng phong nổi lên bốn phía, lại có một chút lôi quang lóe ra, bộc phát thanh thế so với Hứa Thiên Nhất, cũng cường không kém.

"Đây là. . . ."

"Trời ạ, đây đúng là tứ đoạn vũ kỹ, Sở Phong này vậy mà cũng có tứ đoạn vũ kỹ."

Nếu như nói, lúc trước Hứa Thiên Nhất làm cho mọi người khiếp sợ, như vậy lúc này đây Sở Phong, quả thực đã làm cho mọi người điên cuồng.

Mười lăm tuổi, Linh Vũ lục trọng thực lực, còn nắm giữ tứ đoạn vũ kỹ, đây quả thực là nghịch thiên mà.

Chỉ bất quá, người khác không dám tin tưởng nhất, lại còn ở phía sau.

..

"Két lạp lạp "

Sở Phong cái chân trước bỗng nhiên rút lại, bí mật mang theo đạo đạo lôi quang, liền hướng Hứa Thiên Nhất quét ngang qua.

"Đáng ghét." Hứa Thiên Nhất ... không ... dám chậm trễ, vội vàng xoay tay lại ngăn cản, bởi vì hắn cảm thụ được chân trước của Sở Phong có bao nhiêu cường hãn.

"Bá" nhưng làm hấn nghĩ không ra chính là, Sở Phong vậy mà như thiểm điện rút về chân trước, một cước khác đá ra, quanh phần eo hấn đá tới.

"Phanh "

Tất cả tới quá nhanh, nhanh đến nỗi Hứa Thiên Nhất còn không có phản ứng kịp, Sở Phong một cước này đã hung hăng đá trúng bên hông hấn, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, Hứa Thiên Nhất đã văng ra, té xuống dưới so đầu đài.

"Thiên Nhất" thấy thế, Hứa Cường mấy người kinh hãi, liền bước lên phía trước nâng hấn dậy.

"Đừng động vào" nhưng mà Hứa Thiên Nhất lại hét lớn một tiếng, đầy mặt thống khổ nói: "Chặt đứt, chặt đứt thắt lưng."

"Cái gì?"

"Hô ~ "

Toàn trường một mảnh rung động, Hứa Thiên Nhất thất bại, một người nhất đẳng tông môn đệ tử, một người Linh Vũ thất trọng thiếu niên, vậy mà thất bại, hơn nữa bại trong tay một người so với hấn nhỏ hơn hai tuổi, đồng thời chỉ có Linh Vũ lục trọng.

"Rầm lạp ~~~ "

Đột nhiên, mọi người trong thính phòng, cư nhiên toàn bộ đứng lên, vỗ tay như sấm vang vọng một mảnh, một ít người thậm chí còn đứng lên hoan hô, không ngừng la lên đại danh Sở Phong.

Mọi người thực sự vô pháp khống chế tâm tình, một gã thiếu niên chỉ có mười lăm tuổi, nhưng có Linh Vũ lục trọng tu vi, nắm giữ tứ đoạn vũ

kỹ, đồng thời đánh bại đối thủ Linh Vũ thất trọng, đây quả thực không còn gọi là thiên tài nữa, mà phải gọi là yêu nghiệt.

Trận chiến đấu này thực sự quá đặc sắc, mặc dù giao thủ tối hậu, chỉ là điện quang hỏa thạch, nhưng vẫn làm cho mọi người xem thật vui sướng, không ngớt hưng phấn.

"Sở gia lại xuất hiện yêu nghiệt như vậy, xem ra ngày sau phải cùng Sở gia giao hảo mới được."

Một ít người đã thầm hạ quyết tâm, nhất định phải cùng Sở gia qua lại nhiều hơn, chỉ vì Sở gia xuất hiện một người Sở Phong yêu nghiệt như vậy.

Sở gia có nhân vật như vậy, thăng chức rất nhanh vấn đề chỉ là thời gian, tới cái thời gian kia rồi, dù là bọn họ muốn nịnh bợ cũng nịnh bợ không được.

Cho nên rất nhiều người đều nhìn trúng cơ hội trước mắt, nghĩ chỉ cần hiện tại cùng Sở gia làm tốt quan hệ, ngày sau nói không chừng sẽ có nhất phương cự phách có thể dựa vào.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Dương Danh Trăm Dặm

"Bá "

Sở Phong từ trên so đấu đài nhảy xuống, cũng không có hưởng thụ tiếng vỗ tay cùng hoan hô, mà là trực tiếp đi ra diễn võ trường.

Nhìn bóng lưng Sở Phong rời đi, mọi người có chút không biết làm sao, chỉ có Sở Nguyên Phách thấp giọng cười nói: "Xem ra tiểu gia hỏa này, oán khí rất sâu a."

Rời khỏi diễn võ trường, Sở Phong đi tới phòng Sở Cô Vũ, Sở Hồng Phi một quyền phi thường hung ác, đem Sở Cô Vũ đánh bị thương không nhẹ, hôn mê đủ hai canh giờ, mới dần dần hồi tỉnh lại.

"Đệ đệ, bên ngoài phát sinh cái gì rồi, sao nhao nhao như vậy?" Sở Cô Vũ cũng không biết chuyện diễn võ trường phát sinh.

"Không có việc gì." Sở Phong cười rất bình tĩnh.

"Ai, có lẽ là lục thúc làm gia chủ a, đều do ta vô dụng, nếu như ta có thể thắng mà nói, phụ thân có thể. . . ." Sở Cô Vũ đầy mặt tự trách.

"Cô Vũ, có sao không vậy?"

Nhưng đúng lúc này, Sở Nguyên Phách lại đi đến, đồng thời tại phía sau hắn, còn theo Sở Uyên, Sở Nhân Nghĩa, Sở Nam Sơn mấy người địa vị cao của Sở gia.

"Gia gia, cháu không sao" nhìn thấy Sở Nguyên Phách, Sở Cô Vũ vội vàng ngồi dậy, đối vị gia gia này hẳn không dám có một chút chậm trễ.

"Không có việc gì là tốt rồi." Sở Nguyên Phách khẽ cười một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ hiền lành khó có được, sau đó liền đối với Sở Nam Sơn phía sau sử một cái ánh mắt.

Thấy thế, Sở Nam Sơn có chút xấu hổ nói: "Cô Vũ a, đều do hài tử Hồng Phi xuất thủ không đúng mực, bất quá người cũng đừng để trong lòng, bởi vì hiện tại hẳn thụ thương, so với người muốn nghiêm trọng hơn."

"Cái gì? Sở Hồng Phi cũng bị thương?" Sở Cô Vũ có chút ngạc nhiên.

"A. ." Sở Nam Sơn cười khổ một tiếng không nói nữa, mà là ý vị thâm trường nhìn về phía Sở Phong.

Theo ánh mắt Sở Nam Sơn, Sở Cô Vũ đầu tiên là sửng sốt, rồi chợt nghĩ tới cái gì, sắc mặt nhất thời trở nên càng thêm kinh ngạc, nhưng mà vào lúc này, Sở Nguyên Phách cũng là mở miệng nói.

"Phong nhi, hôm nay may mà có người, bằng không thể diện Sở gia ta, thực sự cũng bị Hứa gia hấn dày xéo." Sở Nguyên Phách đang khi nói chuyện, từ trong lòng lấy ra mười cây Tiên Linh Thảo đưa cho Sở Phong.

"Cái này. . ." Thấy thế, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, phải biết rằng tộc bỉ đệ nhất danh, mới chỉ chiếm được hai cây Tiên Linh Thảo làm phần thưởng, thế nhưng lúc này Sở Nguyên Phách vậy mà xuất ra mười cây, đây chính là một cái con số không nhỏ.

"Gia gia, người đây là cái ý tứ gì?" Sở Phong giả vờ không giải thích được.

"Đây là người nên được, nhận lấy a, người nhận lấy nó ta mới có thể thoải mái." Khi nói lời này, Sở Nguyên Phách đầy mặt áy náy.

Mặc dù, ông không làm khó dễ qua Sở Phong, nhưng đối mặt cục diện Sở Phong bị mọi người Sở gia khi dễ, ông cũng chẳng bao giờ can thiệp, về phần nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là ở trong lòng ông cũng không thích Sở Phong.

Thế nhưng hôm nay, nếu không phải Sở Phong xuất thủ, Sở gia sẽ sẽ bị mọi người cười chê, cũng vì có Sở Phong xuất thủ, có thể cho Sở gia nở mày nở mặt.

Thậm chí ngay vừa rồi, đã có vài hỏa thế lực hướng Sở gia giao hảo, mà Sở Nguyên Phách cũng biết, tất cả đây đều là muốn lại gần Sở Phong, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể khiến Sở Nguyên Phách đối với Sở Phong cảm thấy càng thêm hồ thẹn.

"Phong nhi." Thấy Sở Phong vậy mà có chút chần chờ, Sở Uyên vội vàng khuyên nhủ.

"Vậy đa tạ gia gia." Sở Phong tiếp nhận Tiên Linh Thảo, nhưng trên mặt lại không có tươi cười gì.

Đối với Sở Phong làm vậy, Sở Nguyên Phách cũng không ngại, trái lại rất là vui vẻ, xoay người đối với Sở Uyên nói rằng: "Sau này phụ cấp Phong nhi tu luyện, hàng năm là năm cây Tiên Linh Thảo."

Sở Nguyên Phách lời này vừa nói ra, đừng nói người khác, mà ngay cả Sở Uyên cũng là cảm thấy giật mình, loại đãi ngộ này là chưa từng có xảy ra, Sở Nguyên Phách đây hiển nhiên là muốn trọng điểm bồi dưỡng Sở Phong.

Tuy rằng lúc này Sở Nam Sơn mấy người, sắc mặt rất không tốt, nhưng cũng không dám nói cái gì, bởi vì tại Sở gia, Sở Nguyên Phách là trời, dù cho đối mới gia chủ, Sở Nguyên Phách cũng là chân chính lão đại của Sở gia.

"Các người phụ tử ba người trò chuyện a, nhớ kỹ nhất định phải điều trị tốt thương thế Cô Vũ, tuy nói hôm nay làm gia chủ, nhưng thân tình cũng không có thể bỏ qua." Sở Nguyên Phách đối với Sở Uyên dặn nói.

"Đã biết phụ thân." Sở Uyên đáp.

Sở Nguyên Phách lại nhìn về phía Sở Phong, nhìn Sở Phong khuôn mặt băng lãnh, Sở Nguyên Phách xấu hổ cười cười, lúc này mới dẫn theo mọi người rời đi.

"Phụ thân, người xem Sở Phong đây là cái thái độ gì, thực sự là hằn quá. . ." Vừa đi ra khỏi sân, Sở Nam Sơn liền chỉ trích Sở Phong.

"Câm miệng!" Nhưng mà đối lại, là Sở Nguyên Phách giận quát một tiếng, hằn khuôn mặt băng lãnh chỉ vào mọi người, cực kỳ ngưng trọng nói:

"Các người mấy người nghe rõ cho ta, từ nay về sau ta không muốn nghe, có người nói Phong nhi là không phải."

"Nếu mà ta còn nghe được, vô luận là ai, đều giống nhau theo gia pháp xử trí."

Nghe nói thế, Sở Nam Sơn mấy người khuôn mặt đều là trở nên tái nhợt, không dám nói thêm gì nữa dù nửa câu, vì bọn họ cũng đều biết, ngày sau tại Sở gia đây, chỉ sợ là không thể đắc tội với Sở Phong.

"Phụ thân, ngài lên làm gia chủ hả?" Trong phòng, Sở Phong đẩy mắt kính hỉ.

"Đúng vậy, có thể đoạt được gia chủ đại vị, còn nhờ vào người cái nhi tử bảo bối này." Sở Uyên cũng là đầy mặt tươi cười: "Nghĩ không ra tiểu tử người, ẩn dấu lại sâu như vậy!"

"Hắc hắc." Đối mặt với phụ thân khích lệ, Sở Phong cười cũng rất hài lòng, hắc nỗ lực như vậy, cũng chính là muốn trở thành kiêu ngạo của Sở Uyên, mà hôm nay hắc nguyện vọng này tựa hồ đã thực hiện được.

"Phụ thân, đệ đệ, đây đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?" Rốt cục, Sở Cô Vũ đầu óc mơ hồ mở miệng hỏi.

Thấy thế, Sở Uyên đầu tiên là cười, lúc này mới đem chuyện trên diễn võ trường, kể lại cho Sở Cô Vũ nghe một lần, còn bao gồm cả lúc Sở Phong rời đi, người Hứa gia chặt vật mà bỏ chạy, Sở Nguyên Phách trước mặt mọi người tuyên bố Sở Uyên sẽ kế thừa gia chủ vị, cùng với thế lực khắp nơi hướng Sở gia giao hảo v... v.

Khi biết được tất cả, Sở Cô Vũ càng há to miệng a, giật mình nói không ra lời, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong trở nên dị thường phức tạp, hắc chưa từng có nghĩ đến, vị đệ đệ này của hắc lại tuyệt vời như vậy.

Nhưng mặc kệ thế nào, thân là đại ca Sở Phong, hắc thật tình vì Sở Phong mà cảm thấy vui vẻ, bởi vì hắc biết, hắc cái đệ đệ này đã không hề cần hắc bảo hộ rồi.

Tộc hội kết thúc, Sở Phong trở thành phương viên trăm dặm, là trọng tâm câu chuyện lớn nhất nóng nhất, rất nhiều người đều biết Sở gia xuất ra một người mười lăm tuổi tu võ thiên tài.

Có số người lại đem Sở Phong thổi phồng thật cao, nói cái gì một cước đem so đấu đài đập nát, một hơi thở nhắc lên một trận cuồng phong, quả thực trở thành thần thoại, cảnh này khiến có số người bắt đầu hoài nghi, Sở Phong này đến tốt cùng có phải là người hay không, nhưng mặc kệ thế nào, Sở Phong hiển nhiên ở Kháo Sơn Trấn, là tiêu điểm chú ý nhiều nhất.

Nhất là tại trong Sở gia, tại dưới uy áp của Sở Nguyên Phách, tất cả mọi người không dám nói xấu Sở Phong nữa, càng không dám đối mặt Sở

Phong bất kính, phải nói là đối với Sở Phong có một nhận thức cùng thái độ hoàn toàn mới.

Mà một ngày này, Sở Phong mấy người quay trở về Thanh Long Tông, tại trước khi rời đi, hắc kín đao đưa cho Sở Cô Vũ một tờ giấy, bảo Sở Cô Vũ phải chờ hắc rời đi rồi mới mở.

"Phía dưới gối đầu của huynh có cái. . ."

Đây là nội dung trên tờ giấy, nhìn Sở Phong mấy người đã cười khoái mã dần dần đi xa, Sở Cô Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, không biết đệ đệ hắc, đưa cho hắc cái gì đây.

Mà khi quay về phòng, hắc cũng hiếu kỳ xốc lên gối đầu, nhưng vừa thấy những vật này, khuôn mặt Sở Cô Vũ vốn còn bình tĩnh, nhất thời nổi lên gợn sóng, bởi vì tại phía dưới gối đầu, lại có mười cây Tiên Linh Thảo.

Cái con số này, đối với người luyện hóa qua hai khóa linh châu, mười cây Tiên Linh Thảo đối Sở Phong mà nói cũng không tính là cái gì, thế nhưng đối với Sở Cô Vũ mà nói, đây tuyệt đối là một con số quá lớn.

"A. ." Khiếp sợ xong, Sở Cô Vũ đột nhiên nở nụ cười, hắc nhìn về phía Thanh Long Tông, thấp giọng nói: "Xem ra ta cái này làm đại ca, sau này thật đúng là phải dựa cái đệ đệ này rồi."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bày Ra Thực Lực

Sở Phong vì Sở gia lập được đại công, Sở Nguyên Phách muốn trọng điểm bồi dưỡng Sở Phong, vì thế mọi người Sở gia đều biết chuyện, cho nên thái độ mọi người đối Sở Phong, cũng là xảy ra chuyển biến.

Trên đường Sở Phong phản hồi Thanh Long Tông, bọn tiểu bối ngày xưa cùng Sở Phong đối địch, cũng là bắt đầu chủ động cùng Sở Phong lôi kéo làm quen, chỉ bất quá ngoại trừ Sở Nguyệt, Sở Phong đối thái độ bọn họ rất cuộc chỉ có thể ôn hoà.

Nhìn Sở Phong cùng Sở Nguyệt chuyện trò vui vẻ, hữu đả hữu nháo, rất nhiều người đối với Sở Nguyệt ước ao hâm mộ, đồng thời cũng hối hận ngày trước đối Sở Phong sớ tác sớ vi.

Cá biệt ngay cả ruột đều hủy, nhưng bọn hãn cũng chỉ có thể hối hận, bởi vì thế gian duy độc không có, đó là thuốc hối hận.

"Sở Nguyệt tỷ, có chuyện gì nhớ tới tìm ta, phủ đệ ta tỷ biết mà."

Đến Thanh Long Tông, Sở Phong cùng Sở Nguyệt nói câu cáo từ, cũng không bận tâm người khác cảm thụ, liền nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng Sở Phong rời đi, Sở Uy thần sắc phức tạp, hãn rất muốn cùng Sở Phong nói một câu: "Sở Phong đệ, gia nhập vào Sở Minh a, nếu như có thể, cái vị trí minh chủ này do người tới làm đi."

Thế nhưng hãn không mở miệng được, bởi vì hãn biết hãn không có mặt mũi nói những ... lời này, mặt khác hãn cũng biết, dù là hãn nói, Sở

Phong cũng sẽ không gia nhập.

Bởi vì ngay cả hãn cũng đều nghĩ, Sở Minh không xứng với Sở Phong, Sở Phong có thể chiến thắng Linh Vũ thất trọng, dù là đặt ở toàn bộ nội môn, cũng tuyệt đối có thể được coi là nổi tiếng.

Sở Phong cũng không có trực tiếp quay về phủ đệ của mình, mà là đi tới nội môn chỗ lĩnh nhiệm vụ.

Nội môn đệ tử tương đối tự do, bất quá rất nhiều người nguyện ý ở lại trong tông tu luyện, đó là bởi vì Thanh Long Tông có thể vì bọn họ mà cung cấp đại lượng tài nguyên tu luyện.

Ngoại trừ hàng năm một lần linh dược sẵn sẵn ra, chỗ lĩnh nhiệm vụ này, có thể nói là chỗ duy nhất nội môn đệ tử thu được tài nguyên tu luyện.

Tên như nghĩa, chỗ lĩnh nhiệm vụ này, là lĩnh đủ loại nhiệm vụ, hoàn thành xong sẽ thu được thù lao tương ứng.

Nhiệm vụ có nặng có nhẹ, nhỏ đến thay người tìm kiếm vật phẩm, hộ giá hộ tống, lớn đến lập sát yêu thú, giúp người đánh nhau, về phần thù lao nhiệm vụ, tự nhiên là cùng độ khó tương ứng.

"Thế nào đều là nhiệm vụ đơn giản như vậy." Sở Phong đứng ở trong đại điện chỗ lĩnh nhiệm vụ, tay nâng cằm, qua lại nhìn quét ở bảng nhiệm vụ các loại nhiệm vụ, thế nhưng nhìn đã lâu nhưng cũng không có cái hãn thích ý.

Bởi vì duyên cớ thần lôi trong cơ thể, Sở Phong hôm nay muốn đề thăng tu vi, nên cần linh khí càng ngày càng khổng lồ, không phải đơn giản vài cọng Tiên Linh Thảo liền có thể đối phó.

Cho nên Sở Phong đem mục tiêu hiện tại, đặt ở trên Linh Châu, thế nhưng xem thấy toàn bộ nhiệm vụ bảng, thù lao nhiệm vụ cao nhất, cũng

chỉ bất quá là vài cọng Tiên Linh Thảo mà thôi, Linh Châu? Quả thực nghĩ cũng không nên nghĩ đến.

"Ai, xem ra chỉ có thể tích thiếu thành đa." Nghĩ đến đây, Sở Phong làm ra một quyết định điên cuồng, hấn vung cánh tay, hướng nhiệm vụ trên nhiệm vụ bảng bài danh, điên cuồng chụp lấy, hầu như toàn bộ nhiệm vụ yêu cầu cao có thể thu được Tiên Linh Thảo, tất cả đều bị hấn bắt được tới tay.

"Bà mẹ nó, mau nhìn tiểu tử này đang làm gì vậy, hấn có phải điên rồi hay không?"

"Con mẹ nó, tiểu tử này không phải tới quấy rối đấy chứ hả?"

Sở Phong cử động, không thể nghi ngờ khiến cho mọi người chú ý, tại trong mắt bọn họ Sở Phong tuổi như vậy, tối đa chỉ là Linh Vũ tứ trọng thực lực, cái loại nhiệm vụ yêu cầu cao này, thì chí ít phải Linh Vũ lục trọng mới có thể hoàn thành, căn bản không phải hấn có thể làm được, cho nên mọi người nhất trí cho rằng, Sở Phong không phải điên rồi thì là đang quấy rối.

Bất quá nhiệm vụ yêu cầu cao dù sao cũng có hạn, khi nhiệm vụ có thể thu được Tiên Linh Thảo đều được thu hồi, Sở Phong liền đem ánh mắt nhìn lớp nhiệm vụ độ khó ở giữa.

Nếu như nói, Sở Phong điên cuồng lấy nhiệm vụ yêu cầu cao, chỉ là khiến cho mọi người vây xem, nhưng Sở Phong đưa tay hướng tới nhiệm vụ lớp giữa, đã có thể khiến mọi người oán hận.

"Này! Tiểu tử người, có phải bệnh hay không đó?" Đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên.

Sở Phong nhú mày, nhìn về phía người đang quát hấn, mới phát hiện vậy mà là người quen, chính là ngày đó cùng hấn tham gia nội môn khảo

hạch, đồng thời còn bị mọi người rất xem trọng, Đoạn Vũ Hiên.

Mà lúc này Đoạn Vũ Hiên, sắc mặt cũng rất là khó coi, hăn đau khổ tìm kiếm nửa ngày, thật vất vả mới tìm được một cái nhiệm vụ thích ý, nhưng nghĩ không ra lại bị Sở Phong một bả cầm mất.

Nếu như nói, Sở Phong thật là thích nhiệm vụ này thì cũng thôi, thế nhưng Sở Phong hiển nhiên không phải vậy, vì thế cái này khiến cho Đoạn Vũ Hiên không thể nhịn.

"Người đang mắng ta?" Sở Phong bình tĩnh hỏi.

"Chửi thì sao, người mẹ nó có phải bệnh hay không, cho rằng nơi này là nhà của người mở ra sao? Nào có lĩnh nhiệm vụ như người thế, ta xem người căn bản là tới quấy rối. . . ."

"Ba" Đoạn Vũ Hiên còn chưa có nói xong, một cái tát tai vang dội liền rơi vào trên mặt hăn.

Cường đại lực đạo này, khiến Đoạn Vũ Hiên trong nháy mắt cảm giác thân thể như bay lên, cả người đều phi lên, ngã xuống đất, hăn miệng vừa hé ra, cư nhiên một hơi liền văng ra ba cái răng hàm.

"Hoa ~~~"

Người vây xem một mảnh ồ lên, bởi vì ngay trước đó, tất cả mọi người có thể cảm thụ được, vị thiếu niên này nhìn không chớp mắt, chính là một vị Linh Vũ lực trọng cao thủ, đồng thời khí tức rất là hồn hậu, quả thực khiến kẻ khác lú lờ.

Linh Vũ lực trọng, tuy nói ở trong nội môn cũng không phải là cực mạnh, thế nhưng tuổi như vậy liền có thể đạt được Linh Vũ lực trọng, tuyệt đối làm cho mở rộng tầm mắt, phải biết rằng trong Dực Minh long huynh

hồ đệ, cũng chỉ là Linh Vũ lực trọng mà thôi, mà thiếu niên trước mắt này, hiển nhiên so với long huynh hồ đệ kia còn cường hãn hơn.

Đối với ánh mắt mọi người kinh hãi, Sở Phong không đáng để ý tới, mà là đem một xấp đầy nhiệm vụ lệnh bài, nhét vào trong bao của mình, chỉ vào Đoạn Vũ Hiên trên mặt đất nói:

"Sau này nói chú ý một chút, ta muốn lĩnh nhiều ít nhiệm vụ thì cứ lĩnh, cần người đánh rắm sao."

Nói xong câu đó, Sở Phong liền tiêu sái rời đi, với thực lực hãn hôm nay, Linh Vũ thất trọng ở trước mặt hãn căn bản không đáng nhìn, dù là đối mặt Linh Vũ bát trọng cao thủ, chỉ cần thi triển toàn lực cũng có thể đánh một trận.

Mà như hãn biết, tại toàn bộ trong nội môn, thực lực cực mạnh tựa hồ cũng chỉ là Linh Vũ bát trọng, đồng thời nhân vật như vậy, không vượt lên trước mười người, cho nên ở bên trong nội môn, đã không có gì hãn phải e ngại.

Đồng thời, khi tiếp xúc qua Tô Mỹ, hãn cũng không quá lo lắng mọi người sẽ hoài nghi hãn tu luyện thiên phú, là bởi vì thân thể hãn đặc thù.

Dù sao ở bên trong nội môn, đã có Tô Mỹ như vậy thiên tài, có thể nghĩ, tại toàn bộ Thanh Long Tông, toàn bộ Thanh Châu cảnh nội, thậm chí toàn bộ Cửu Châu đại lục, thiên tài lợi hại hơn cũng có rất nhiều, với hãn hiện tại bày ra thiên phú, căn bản còn không đáng hoài nghi.

Cho nên Sở Phong nghĩ, chuyện cho tới bây giờ hãn đã không cần bảo lưu thực lực, chỉ ít sẽ không cần hướng người khác cúi đầu.

Bởi vì, trải qua chuyện Sở gia tộc hội, Sở Phong cũng phát hiện một cái đạo lý, chỉ có thực lực cường đại, mới có thể được tôn trọng, vì thế từ

nay về sau, hắn sẽ không đối với bất luận người nào đối hắn bất kính, có một tia khách khí.

"Tiểu tử này là ai, khí thế vừa rồi thật đáng sợ, trước đây tựa hồ chưa từng nghe qua danh hào hắn." Nhìn bóng lưng Sở Phong tiêu sái rời đi, mọi người đều nghị luận.

"Ta biết hắn là ai rồi, hắn gọi Sở Phong, hắn là thời gian trước, cự tuyệt Dực Minh mời." Đúng lúc này, lại có người hô to một tiếng, mà lời này vừa nói ra, trong đám người một mảnh sợ hãi.

Về phần Đoạn Vũ Hiên té nằm trên mặt đất, sau một lúc sợ hãi, một vị Linh Vũ lục trọng, đồng thời phía sau còn có Dực Minh làm hậu trường, hắn không có thể như vậy có thể đắc tội.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ta Là Người Yêu Của Tô Mỹ

"Cút ngay cho ta, còn dám ngăn đường bản tiểu thư, ta liền phế đi người." Khi Sở Phong vừa đi ra chỗ lĩnh nhiệm vụ, liền nghe được một thanh âm bén nhọn của thiếu nữ.

"Tô Mỹ?"

Nghe được cái thanh âm này, Sở Phong không khỏi cả kinh, còn tưởng rằng là Tô Mỹ gặp cái phiền phức gì, bước nhanh hướng thanh âm truyền đến.

Quả nhiên tại cách đó không xa, phát hiện ra thân ảnh Tô Mỹ, chỉ bất quá lúc này bên người Tô Mỹ, còn hơn mười người Kiếm Đạo Minh vây bắt.

Bọn họ vẫn không ấn dấu khí tức, cho nên Sở Phong có thể rõ ràng cảm ứng được, thực lực mười mấy người này phần lớn tại Linh Vũ ngũ trọng, mà cực mạnh chính là một gã thiếu niên, chính là Linh Vũ lục trọng thực lực.

Đó là một gã thiếu niên vóc người cao gầy, hắc khuôn mặt trắng nõn, lông mày rậm mắt to, có thể nói là một tiểu bạch kiếm tiêu chuẩn, lúc này đang hướng Tô Mỹ cười tà ác, mẹ nó, đám thành viên Kiếm Đạo Minh này, vậy mà tại trước mặt mọi người đùa giỡn Tô Mỹ.

Bất quá có khả năng ngại thân phận đặc thù của Tô Mỹ, mặt trắng nam tử này đùa giỡn rất là có trình độ, cho nên dù Tô Mỹ cực kỳ không vui, nhưng khó nổi giận được.

Thấy thế, Sở Phong vốn định tiến lên giải vây, nhưng nhất thời ngừng bước, bởi vì thực lực Tô Mỹ hẳn là biết rõ, là Linh Vũ thất trọng, mấy người này dám dây dưa Tô Mỹ, quả thực là muốn chết mà.

Bất quá, nha đầu kia còn không muốn bại lộ thực lực của mình, đang cố nén giận không xuất thủ, vì thế Sở Phong dứt khoát gia nhập vào đoàn người vây xem náo nhiệt, trong lòng cười thầm: "Ta xem nha đầu người, có thể chịu đựng được bao lâu."

"Tô Mỹ cô nương, ta Kiếm Thần là thật tâm thích người, người không có thể cho ta một cơ hội sao?"

"Huống chi, tại toàn bộ trong nội môn, luận gia thất, luận thực lực, luận dung mạo, ngoại trừ Kiếm Thần ta còn có ai có thể xứng với người?"

Mặt trắng nam tử tên gọi Kiếm Thần đầy mặt thâm tình, một đôi ánh mắt gian tà tại trên người Tô Mỹ ngăm tới ngăm lui, ngăm đến chỗ mê người, còn không khỏi liếm liếm môi.

"Người. . . ." Tô Mỹ hiển nhiên nhẫn nại tới cực hạn rồi, nàng chịu không nổi nhất là bị người này dây dưa.

Nhưng đến khi nàng sắp sửa bạo phát, đột nhiên trong đám người thấy một thân ảnh người quen, nhất thời linh cơ khẽ động, thu hồi thần sắc phần nộ, có chút không có ý tứ đối Kiếm Thần nói rằng: "Kỳ thực, ta đã có người trong lòng rồi."

"Cái gì? Người có người trong lòng rồi? Là ai?" Mà khi nghe được Tô Mỹ nói thế, Kiếm Thần kia phảng phất như bị đá kích thật lớn, nhất thời trở nên kích động.

Mà Tô Mỹ thì đắc ý cười, tùy cơ đem ánh mắt hướng về phía trong đoàn người, dùng ngữ điệu cực kỳ ôn nhu nói: "Cưng ời, có người khi dễ

ta, người cứ như thế mà nhìn à?" Mà người nàng nhìn, chính là Sở Phong trong đoàn người.

"Ta ..." Sở Phong thầm kêu một tiếng, hăn nghĩ không ra nhanh như vậy đã bị Tô Mỹ phát hiện, đồng thời còn bị xếp đặt, Tô Mỹ này hiển nhiên là muốn lấy hăn làm tấm mộc a!

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng là một người nam nhân, đối mặt với ánh mắt bốn phương tám hướng ngưng tụ đến, Sở Phong có thể nào lùi bước, huống chi hăn vốn có dự định thay Tô Mỹ giải vây.

"Cục cưng, ta vừa đến mà thôi, cái hỗn đản nào khi dễ người, ta giúp người giáo huấn hăn." Sở Phong giả ra bộ dạng từ trong đoàn người đi ra, đi tới trước mặt Tô Mỹ, hăn cười tà ác, làm ra một cái cử động khiến kẻ khác mục trừng khẩu ngốc.

Hăn vung tay lên, một trận kinh phong quét ngang, đem Tô Mỹ cái tiểu mỹ nhân mềm mại này, một bả ôm vào trong lòng.

Một màn này, có thể nói làm cho mọi người mục trừng khẩu ngốc, mọi người cả đám miệng há hốc ra, một ít người thậm chí tròn mắt đều muốn nhanh rút đi ra ngoài.

Tô Mỹ là ai, ở bên trong nội môn quả thực là không người nào không biết là thiên tài, mỹ nhân đại danh鼎鼎, mặc dù người gặp qua nàng không nhiều lắm, thế nhưng phàm là người gặp qua nàng, sẽ bị khuôn mặt đẹp của nàng làm cho mê đảo.

Rất nhiều người thậm chí đem nàng cho rằng là nữ thần trong lòng, mà những người thực lực cao siêu lại có bối cảnh hùng hậu, càng trực tiếp đối với Tô Mỹ triển khai truy cầu thế tiến công, kỳ thực Kiếm Thần này, cũng bất quá là một trong số đó mà thôi.

"Người. . . ." Trước mặt nhiều người như vậy bị ăn đậu hủ, Tô Mỹ cũng là tức giận đến hai mắt bốc hỏa.

Thế nhưng cân nhắc đến mình vốn là muốn làm như vậy, nên vẫn là cố nén lửa giận, không chỉ không có phát tác, trái lại còn dào dạt tươi cười ra vẻ hạnh phúc nhất, như chim nhỏ nép vào trong lòng Sở Phong.

Giờ khắc này, Sở Phong có thể cảm thụ được, hai luồng mềm mại như dán tại lồng ngực, cái loại cảm giác thoải mái này, nhất thời khiến hấn giật mình một cái, sau đó không khỏi đem Tô Mỹ trong lòng ôm chặt thêm vài phần, thoả thích hưởng thụ loại mềm mại này.

"Con mẹ nó, người là ai?"

Nữ thần của mình, tại ngay trước mặt mình bị người khác ôm, Kiếm Thần kia chỉ cảm thấy lửa giận công tâm, đằng đằng sát khí tán phát ra.

"Ta là ai? Ta là người trong lòng của Tô Mỹ." Sở Phong ưỡn ngực ngẩng đầu, kiêu ngạo mà nói rằng.

"Người thẳng khốn này. ." Tô Mỹ trong lòng tức giận mắng một tiếng, bởi vì là có thể nghe ra trong ý của Sở Phong nói, hấn ý tứ này, hiển nhiên là Tô Mỹ cấp cho hấn a.

"Mẹ nó, lão tử phế đi người." Kiếm Thần rốt cục bạo phát, rút huyền thiết kiếm phía sau lưng ra, hướng Sở Phong liền đâm tới.

"Cưng ời, giúp ta giáo huấn hấn."

Nhưng mà khiến Sở Phong không nói gì chính là, vốn chim nhỏ Tô Mỹ nép vào người hấn, lại một tay đẩy hấn đi ra ngoài, đồng thời lực đạo rất đủ, thẳng đến kiếm phong của Kiếm Thần, đây quả thực là đòn thù đối với Sở Phong chiếm tiện nghi của nàng, tiến hành trần trụi trả thù oa.

Bất quá Sở Phong hôm nay là cái thực lực gì, Linh Vũ thất trọng cũng không thèm nhìn, huống chi chỉ là một người Linh Vũ lục trọng?

"Phanh "

Sở Phong thân hình hơi nghiêng, liền đem công kích của Kiếm Thần kia tránh thoát, sau đó nhấc chân một cước, trực tiếp đem Kiếm Thần đập một cái ngã ngựa đổ nhào.

"Tiểu tử, người muốn chết" thấy thế, hơn mười người thành viên Kiếm Đạo Minh còn lại, đều huy động huyền thiết kiếm trong tay, không lưu tình chút nào cùng chém đến Sở Phong.

Chỉ bất quá, bọn họ đâu là đối thủ Sở Phong, chỉ là chớp mắt công phu, cả mười mấy người, tất cả đều bị Sở Phong cho mũi ăn trầu, cả người bầm tím, nằm lăn trên mặt đất kêu rên.

"Đập" Sở Phong một cước dẫm nát trên người Kiếm Thần, khí phách nói rằng: "Sau này còn dám quấy rầy cục cưng của ta, ta sẽ xoá sạch răng trong miệng của ngươi."

Nói xong, Sở Phong cười hì hì đi tới trước người Tô Mỹ, không chút khách khí liền một tay ôm Tô Mỹ vào trong lòng, "Nói một câu, cục cưng cùng ta ngồi một chút." Liền nghiêng ngàng hướng phủ đệ của mình đi đến.

"Tiểu tử này đến tột cùng là ai, vậy mà cùng Tô Mỹ. . . ."

Khi nhìn hình ảnh hai người ôm nhau rời đi, mọi người đồng thời nghi vấn thân phận, lại cũng có thể nghe thanh âm đầy đất kêu rên.

Một đường đi tới, Sở Phong rất không khách khí, hân chăm chú ôm Tô Mỹ trong lòng, không chút nào để ý tới bạch nhãn của Tô Mỹ quăng tới hắn, cùng với tay nhỏ bé len lén véo khắp cánh tay hắn.

Sở Phong nghĩ, dù là chịu chút đau nhức ta cũng muốn chiếm tiện nghi của người a, cái này gọi là khi không được hưởng ngu sao không chiếm, đây là cái giá mà người lấy ta ra làm mồi bẫy che chắn.

"Lưu manh, người đã đủ rồi a."

Vừa đi vào phủ đệ của Sở Phong, Tô Mỹ liền đẩy Sở Phong ra, như một trận tát phong thổi qua, Tô Mỹ một đạo sắc bén hậu cước, hướng Sở Phong liền quét tới.

"Ngã đi ~ "

Sở Phong kinh hãi, bởi vì ... Tô Mỹ này vô luận là tốc độ hay lực lượng, đều phải mạnh hơn hẳn.

Nha đầu kia, không ngờ là Linh Vũ bát trọng!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đại Phiền Toái

"Bá "

Đối mặt Tô Mỹ như vậy cường hãn, Sở Phong cư nhiên vô pháp né tránh, rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là thi triển ra Lôi Đình tam thức thức thứ nhất.

Thế này vừa ra, Sở Phong phản phát hóa thành lôi điện, tốc độ ngay lập tức đề thăng mấy lần, như ánh sáng vậy chạy vội ra, rốt cục né tránh được công kích của Tô Mỹ.

"Người nha đầu kia, lực đạo sao mạnh như thế?"

Sở Phong kinh hãi, dựa theo hãn phỏng đoán, đối mặt Linh Vũ bát trọng cao thủ, dù là vô pháp chiến thắng, chí ít cũng có thể đánh một trận.

Thế nhưng thế tiến công lúc trước của Tô Mỹ, rõ ràng chỉ là phổ thông công kích, nhưng phải khiến cho Sở Phong thi triển ra Lôi Đình tam thức, loại vương bài thủ đoạn này, quả thực vượt quá hãn tưởng tượng.

"Hanh, người cho là chỉ có người tu luyện qua huyền công?" Nhìn Sở Phong đầy mặt giật mình, Tô Mỹ liếc mắt khinh thường nhìn Sở Phong, cũng không đối với Sở Phong xuất thủ, mà là ngồi ở trên ghế, cầm lấy một trái táo, rất không thực nữ căn một cái.

"Huyền công, người tu luyện qua huyền công?" Sở Phong càng thất kinh.

Huyền công là vật gì vậy, hẳn tự nhiên rõ ràng, huyền công vốn là một loại công pháp, gọi là huyền công, chính bởi vì chỗ huyền diệu của nó.

Nắm giữ tu võ pháp quyết, có thể ngưng tụ linh khí, nếu như tư chất tốt, đột phá đến Nguyên Vũ Cảnh cũng là hoàn toàn có thể, thế nhưng người nắm giữ tu võ pháp quyết, Nguyên Vũ nhất trọng đã là tới hạn hẳn tu luyện, dường như Sở Nguyên Phách gia gia Sở Phong.

Bởi vì Nguyên Vũ Cảnh là một cái cảnh giới hoàn toàn mới, không hề cần cô đọng linh khí, mà là Nguyên Lực, Nguyên Lực cũng tồn tại trong thiên địa, nhưng cũng không phải là tu võ pháp quyết có thể ngưng tụ.

Nếu muốn ngưng tụ Nguyên Lực, chỉ có tu luyện huyền công, chỉ bất quá huyền công thực sự quá mức trân quý, quá mức thừa thớt, có người nói tại toàn bộ Thanh Long Tông, cũng chỉ có mấy bản mà thôi, đồng thời ngoại trừ trưởng lão ra, chỉ có hạch tâm đệ tử mới có thể tu luyện.

Thế nhưng Tô Mỹ chỉ là nội môn đệ tử, thế nào có khả năng tu luyện qua huyền công? Trừ phi...

"Rất kỳ quái sao? Ngay cả người đều tu luyện qua huyền công, lẽ nào bản tiểu thư không thể tu luyện?" Tô Mỹ bĩu môi nói.

"Nguyên lai nha đầu kia đã cho rằng ta tu luyện qua huyền công" Sở Phong trong lòng khẽ động, hẳn chỉ nghe qua huyền công các loại huyền diệu, nhưng chưa từng thấy quá, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, hẳn hôm nay các loại biểu hiện, ngược lại cùng nghe đồn người tu luyện qua huyền công là rất giống.

"Uy, người đây là cái biểu tình gì, đừng nói với ta là người chưa tu luyện qua huyền công nha, mà là bởi vì người thiên phú dị bẩm, cho nên mới có thể lấy yếu thắng mạnh."

"Ta đích xác không có tu luyện qua huyền công." Sở Phong nói rằng.

"Người nói thật?" Tô Mỹ đã đi tới.

"Ừ." Sở Phong gật đầu.

Tô Mỹ nhìn chăm chăm Sở Phong hơn nửa ngày, tựa như đang tìm kẻ hở mà Sở Phong nói xạo, nhưng cuối cùng giật mình nói: "Xem ra người có tinh thần lực thật đúng là lợi hại, không có tu luyện qua huyền công đã cường hãn như vậy, nếu tu luyện qua huyền công người còn tuyệt vời hơn?"

"A, huyền công cái loại này, không phải ta có thể tu luyện được." Sở Phong lắc đầu, nếu như có thể, hẳn thật đúng là rất muốn thấy một chút cái gọi là huyền công.

Nhất là khi biết được, Tô Mỹ là bởi vì tu luyện huyền công, mới có thể tiến bộ thần tốc như vậy, tu vi cường hoành như vậy, hẳn đối với huyền công càng hơn vài phần ao ước.

Nhìn hướng Sở Phong, Tô Mỹ mày liễu hơi nhú, làm như có quyết định gian nan vậy, một lát sau nói: "Ta có thể cho người huyền công."

"Người nói thật?" Nghe nói thế, Sở Phong thần sắc đại biến.

"Ta là lừa người sao?" Tô Mỹ đầy mặt ngưng trọng.

"Một cái giá lớn a?"

"Giá lớn là gia nhập vào Dực Minh ta."

"Người vì sao cứ mong muốn ta gia nhập vào Dực Minh?"

"Bởi vì ta muốn lôi kéo người, hôm nay ta ở trong Dực Minh, Dực Minh là thế lực ta dựa vào, cho nên ta muốn người gia nhập vào, có thể cường đại hơn cái thế lực này. Mặt khác, người hiện nay đã không có đường lui rồi."

"Người đây là cái ý gì?" Sở Phong cảm thấy một trận bất an.

"Người chẳng lẽ không biết, người vừa mới đả kích Kiếm Thần kia, chính là thân đệ đệ của mình chủ Kiếm Đạo Minh sao?" Tô Mỹ cười xấu xa nói.

"Người cái nha đầu chết tiệt kia." Sở Phong bừng tỉnh đại ngộ, cả nửa ngày nha đầu kia không chỉ có lấy hấn ra làm một bài để dùng, quả thực là muốn hấn cùng với Kiếm Đạo Minh, kết hạ thù hận vô pháp hóa giải.

Nếu như nói, hấn lúc trước đả kích, chỉ là Kiếm Đạo Minh thành viên phổ thông, Kiếm Đạo Minh cũng ngại thực lực của hấn, nên cũng không quá mức truy cứu.

Nhưng nếu Sở Phong đánh thân đệ đệ mình chủ, như vậy Kiếm Đạo Minh nhất định sẽ truy cứu tới cùng, bởi vì ... không chỉ có quan hệ đến mặt mũi, còn quan hệ đến thân tình.

"Ta biết người có cổ tinh thần không sợ trời không sợ đất, bất quá người cần phải nghĩ kỹ, người nhưng thật ra có thể không sợ, thế nhưng Sở Nguyệt tỷ của người, các người những người Sở gia đó, bọn họ có thể sợ hay không?" Tô Mỹ lần thứ hai nói rằng.

"Ta thực sự là xem thường người rồi nha đầu kia." Sở Phong không nghĩ tới, cái nha đầu này đối hấn hiểu rõ như vậy, hiển nhiên là tìm hiểu qua lai lịch của hấn, vì vậy ngưng trọng nói: "Bất quá câu trả lời của ta chính câu nói kia, ta cự tuyệt."

"Sở Phong, người cũng quá kiêu ngạo rồi?" Tô Mỹ có chút hỗn hển, lấy huyền công làm đại giới đều bị cự tuyệt, điều này làm cho nàng không thể chịu đựng được, tính tình tiểu thư trong nháy mắt phát tác.

"Đây cũng không phải vấn đề ngạo hay không ngạo, chỉ là Sở Phong ta không thích người khác uy hiếp, người đi đi." Sở Phong khoát tay áo, bị

nha đầu kia như vậy âm một cái, nếu như nói Sở Phong không giận, mới là không bình thường.

"Phanh" nhưng đúng lúc này, đại môn Sở Phong phủ đệ, bỗng nhiên lại bị đẩy ra, ngay sau đó Sở Cao lão đảo liền chạy đến.

Thấy Sở Phong, dường như gặp được cứu tinh, cả tiếng la lên nói: "Sở Phong Thiếu Gia, nhanh đi cứu bọn họ, nếu chậm sợ rằng không còn kịp rồi."

"Sở Cao, chuyện gì xảy ra?" Thấy thế, Sở Phong kinh hãi, bởi vì hắn thấy Sở Cao vết thương chồng chất, hiển nhiên là chịu đựng bác đầu thảm liệt.

"Sở Uy Thiếu Gia, Sở Nguyệt tiểu thư bọn họ... ." Sở Cao đầy mặt hoảng trương, nên có chút nói năng lộn xộn.

"Mau dẫn ta qua đó!" Nghe được hai chữ Sở Nguyệt, Sở Phong cũng là lười hỏi nhiều, tóm lấy Sở Cao liền xông ra ngoài.

Bất quá trước khi đi, Sở Phong lại hung hăng liếc mắt trừng Tô Mỹ, bởi vì hắn nghĩ, đây hơn phân nửa là Kiếm Đạo Minh đã tìm tới cửa.

"Nhanh như vậy tìm tới cửa hả?" Thấy thế, Tô Mỹ cũng là bĩu môi, suy nghĩ chỉ chốc lát, cũng đi theo tới.

Trên đường biết được, nguyên lai Sở Cao bọn họ, cũng không phải gặp Kiếm Đạo Minh trả thù, mà là chọc cái đồng minh khác.

Lúc trước Sở Phong rời đi không lâu, Sở Uy mấy người gặp một tên mập, tên mập này nhìn trúng Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết, cư nhiên trước mặt mọi người đùa giỡn hai người.

Sở Uy mấy người liền đánh cái gã mập kia, lại không nghĩ đến rất nhanh đưa tới một đám tu võ cao thủ, nguyên lai gã mập kia chỉ có tu võ tam trọng, đúng là mình chủ một cái đồng minh, thủ hạ không chỉ người đông thể mạnh, đồng thời còn có rất nhiều cao thủ.

Hôm nay mọi người Sở gia bị hấn bắt, Sở Cao là người duy nhất chạy thoát.

"Chờ một chút, người nói gã mập kia, hấn có đúng là Lưu Mang hay không, mà đồng minh hấn là Lưu Minh?" Tô Mỹ mở miệng hỏi nói.

"Hấn gọi cái gì ta không biết, bất quá hấn đồng minh đích thật là Lưu Minh." Sở Cao trả lời.

Mà giờ khắc này, ngay cả Tô Mỹ từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, cũng là mày liễu hơi nhú lại, cực kỳ ngưng trọng đối Sở Phong nói:

"Sở Phong, người nhà của người chộc phải đại phiền toái a!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lấy Một Địch Trăm

"Nói thế có ý gì?" Thấy Tô Mỹ như vậy ngưng trọng, Sở Phong cũng ý thức được hỏa nhân này có khả năng không đơn giản.

"Nếu như ta không đoán sai, gã mập mạp kia là Lưu Mang, tuy rằng chỉ có Linh Vũ tam trọng tu vi, nhưng hãn địch thật là Lưu Minh minh chủ."

"Lưu Minh này không đơn giản, thành viên chừng hơn trăm người, trong đó còn có hai vị Linh Vũ thất trọng cao thủ, tại trong toàn bộ đông đảo nội môn đồng minh, ... ít nhất ... có thể bài danh tiền thập."

"Mà Lưu Minh như vậy một cái phế vật, có khả năng mời chào được nhiều người như vậy gia nhập vào, các người biết hãn dựa vào cái gì không?"

"Cái gì?"

"Gia gia hãn là Lưu Thừa Ân, chính là chủ sự nội môn hình phạt Thanh Long Tông ta, chưởng quản nội môn chế độ hình phạt, hơn nữa Lưu Mang chính là Lưu gia cửu đại đơn truyền, cho nên gia gia hãn đối với hãn cực kỳ cưng chiều."

"Mà Lưu Mang sở dĩ có lực hiệu triệu như vậy, tự nhiên là bởi vì quan hệ với gia gia hãn, bởi vì ở bên trong nội môn, phạm là thành viên Lưu Minh, chỉ cần không ở nội môn nháo đến chết người, hầu như phạm cái gì lệch lạc đều không có người truy cứu, cho nên Lưu Minh mới có thể can rở như vậy." Tô Mỹ kể lại.

"Người đối với ta nói chuyện này để làm gì?" Sở Phong ánh mắt trở nên ngưng trọng.

"Lưu Minh này không phải người có thể trêu chọc, bất quá chỉ cần người gia nhập vào Dực Minh ta, ta có thể giúp người." Tô Mỹ cười nói.

"Đồng dạng là người, không có gì là Sở Phong ta không thể trêu chọc, mặt khác, người nghĩ sai một điểm rồi, không phải Sở Phong ta muốn gây với hãn, mà là hãn trêu chọc Sở Phong ta."

"Về phần hảo ý của người, ta tâm lĩnh, đây là chuyện nhà của Sở Phong ta, làm một người nam nhân, ta nghĩ nên xử lý." Nói xong những ... này, Sở Phong liền đối Sở Cao quát: "Sở Cao, dẫn đường!"

"Vâng" Sở Cao la to ứng tiếng, liền vội vàng hướng phía Lưu Minh chạy tới.

"Thằng này thực sự là đồ lưu manh, quả thực là dầu muối không vào." Nhìn bóng lưng Sở Phong hai người, Tô Mỹ chu cái miệng nhỏ nhắn lại, bất quá chỉ chần chờ chốc lát, rồi đi theo.

Nội môn nơi nào đó, có một tòa phủ đệ lớn, đó là nơi ở của Lưu Mang, cũng là tổng bộ Lưu Minh.

Lúc này ngoài Lưu Minh tụ tập mấy trăm danh nội môn đệ tử, đồng thời số người vây xem đang không ngừng tăng lên, bởi vì tại trước đại môn Lưu Minh, treo hơn mười người nội môn đệ tử.

Bọn họ da tróc thịt bong đầy người máu huyết, có ít người đã chết ngất, mà những ... này chính là Sở Uy, Sở Thành, Sở Chân, mấy người Sở gia.

"Mau nhìn, Lưu Minh lại đang thị uy, khi nhục đồng môn đệ tử như vậy, lẽ nào không có người quản sao?"

"Quản? Ai tới quản? Nội môn hình phạt chủ sự, là thân gia gia của Lưu Mang, ở bên trong nội môn có ai dám quản chuyện của hắn, hắn quả thực là nội môn tiểu bá vương!"

"Hừ, các người đều nói nhỏ chút, nếu như bị người Dực Minh nghe được, những người đó sẽ là hạ tràng của các người."

"Ai, chỉ là đáng tiếc hai thiếu nữ này, lớn lên đều như vậy động lòng người, sợ rằng lại bị Lưu Mang chà đạp."

Đệ tử vậy xem, giận mà không dám nói gì, tuy nói đồng minh Lưu Minh này ở bên trong nội môn thực lực đông đảo, không tính là cực mạnh, thế nhưng bối cảnh là sâu đậm.

"Mẹ nó, Lưu Mang này đang tìm đường chết."

Đúng lúc này, Sở Phong ba người chạy tới, nhìn người Sở gia huyết nhục không rõ, Sở Phong đã vô pháp khống chế lửa giận của mình, hướng phía Lưu Minh liền vọt tới.

"Đứng lại, Lưu Minh tổng bộ, không phải người Lưu Minh cấm bước vào." Thấy có người tới gần, một gã thành viên Lưu Minh gác đại môn, hét lớn lên.

"Ta địt con mẹ ngươi." Sở Phong nhảy dựng lên, một cước liền đem người nọ đá ngã xuống đất.

Tiếp đó, Sở Phong túm lấy áo hắn, ngay mặt hắn "Bang bang phanh" liên tục ba quyền, đem người nọ đánh cho đầy mặt tiên huyết, mũi đều sai lệch.

Sau đó Sở Phong cánh tay vung lên, đem người nọ dường như bao cát ném vào khoảng không, bay một cái vòng cầu, bay vào trong sân Lưu Minh.

"Người Lưu Minh nghe rõ cho ta, nhanh đem Sở Nguyệt Sở Tuyết thả ra cho ta, bằng không ta san bằng Lưu Minh người!"

Sở Phong thanh âm giống như sấm sét, đừng nói người vây xem, mà ngay cả trong Lưu Minh phủ đệ, cũng là có thể nghe thật rõ ràng.

"Con mẹ nó, tiểu tử này là ai? Dám khiêu khích Lưu Minh như vậy?"

"Không biết, chẳng bao giờ gặp qua, bất quá nhìn tuổi này, tựa hồ là tân sinh đệ tử năm nay."

"Thực sự là trâu nghé mới sinh không sợ hổ, dám một mình khiêu chiến toàn bộ Lưu Minh, ta xem hắn là chán sống rồi." Rất nhiều người, đều vì cử động của Sở Phong cảm thấy mặc niệm, đều nghĩ hắn làm vậy là muốn tìm chết.

Quả nhiên, khi Sở Phong lời nói vừa dứt, đại môn Lưu Minh phủ đệ đột nhiên mở ra, cả trăm người, hùng hổ vọt ra.

Những người này đều là thanh niên, nguyên một đám nhân cao mã đại, thực lực cũng đều là không kém, yếu nhất cũng là Linh Vũ tứ trọng, mà cực mạnh đã là Linh Vũ lục trọng.

"Ranh con ở đâu, dám đến Lưu Minh ta dương oai, phế hăn đi cho ta."

Trong đó một người, nhìn trong sân một chút, thành viên Lưu Minh bị đánh cho mũi miệng phun máu, cũng không nhiều lời vô ích, hướng Sở Phong liền vọt qua.

"Hôm nay, người nào dám ngăn ta, sẽ tự gánh lấy hậu quả."

Đối mặt trên trăm thành viên Lưu Minh, Sở Phong nổi giận không chỉ không có chút lùi bước, trái lại như mãnh hổ đang phát cuồng, nhảy vào trong đại quân Lưu Minh.

Sở Phong xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, phàm là người bị hấn bắt được, nhẹ thì thương gân đoạn cốt, nặng thì tại chỗ hôn mê, chiêu chiêu kiến huyết, không thể địch nổi.

Tại trước mặt hấn, vô luận Linh Vũ tứ trọng cũng tốt, hay Linh Vũ lục trọng cũng được, đều không thể đỡ hấn một chiêu, trong lúc nhất thời các loại kêu rên vang thành một mảnh.

"Trời ạ, người này đến tột cùng là ai, sao cường đại như vậy."

"Thật là đáng sợ, tuổi như vậy lại xuất thủ tàn nhẫn như vậy, hơn nữa cái loại này sát khí thấu xương, quả thực nhiếp nhân hồn phách, kẻ khác sợ hãi."

Sở Phong sát nhập Lưu Minh, chỉ là trong chớp mắt liền đem đại quân Lưu Minh đánh cho tan rã, mọi người kinh hô không ngớt, thậm chí một ít người vây xem, cũng bị dọa đến lạnh run.

Trên trăm tên thanh niên nam tử Lưu Minh thành viên, làm cho người nghe đã sợ mất mật, tại trước mặt Sở Phong quả thực là một đám cừu non.

Bởi vì tại trước mặt hổ, sói cũng sẽ trở nên dụ ngoan, tại trước mặt ma quỷ, ác nhân cũng sẽ trở nên thiện lương.

"Người kia, ta còn là đánh giá thấp hấn a."

Trong góc phòng Tô Mỹ, nhìn trong đám người, Sở Phong đại khai sát giới, một đôi mắt đẹp mơ hồ chớp động, khuôn mặt ngọt ngào từ lâu trở nên không hề bình tĩnh.

Đừng nói thực lực, chỉ cần là tuổi như vậy, liền có thể tàn nhẫn như vậy, đối lại là Tô Mỹ cũng không nhất định có thể làm được, dù sao bọn họ tuổi còn rất nhỏ.

Thế nhưng Sở Phong lại làm được, nếu như không phải bận tâm môn quy Thanh Long Tông, Tô Mỹ không chút nghi ngờ, Sở Phong sẽ đem những người này toàn bộ chém giết.

Mà cũng bởi vì như vậy, mới nói Sở Phong thần trí còn tỉnh táo, có thể tại dưới tình huống nổi giận như vậy, bảo trì được thần trí thanh tỉnh, lúc này mới càng thêm rõ Sở Phong thật đáng sợ.

Tuổi như vậy mà đã như thế, nếu ngày sau lớn lên, còn rất tuyệt vời a? Giờ khắc này, Tô Mỹ đích xác đối với Sở Phong, có một nhận thức hoàn toàn mới.

"Nói thế có ý gì?" Thấy Tô Mỹ như vậy ngưng trọng, Sở Phong cũng ý thức được hỏa nhân này có khả năng không đơn giản.

"Nếu như ta không đoán sai, gã mập mạp kia là Lưu Mang, tuy rằng chỉ có Linh Vũ tam trọng tu vi, nhưng hẳn đích thật là Lưu Minh minh chủ."

"Lưu Minh này không đơn giản, thành viên chừng hơn trăm người, trong đó còn có hai vị Linh Vũ thất trọng cao thủ, tại trong toàn bộ đông đảo nội môn đồng minh, ... ít nhất ... có thể bài danh tiền thập."

"Mà Lưu Minh như vậy một cái phế vật, có khả năng mời chào được nhiều người như vậy gia nhập vào, các người biết hẳn dựa vào cái gì không?"

"Cái gì?"

"Gia gia hẳn là Lưu Thừa Ân, chính là chủ sự nội môn hình phạt Thanh Long Tông ta, chương quản nội môn chế độ hình phạt, hơn nữa Lưu Mang chính là Lưu gia cửu đại đơn truyền, cho nên gia gia hẳn đối với hẳn cực kỳ cưng chiều."

"Mà Lưu Mang sở dĩ có lực hiệu triệu như vậy, tự nhiên là bởi vì quan hệ với gia gia hần, bởi vì ở bên trong nội môn, phàm là thành viên Lưu Minh, chỉ cần không ở nội môn nháo đến chết người, hầu như phạm cái gì lệch lạc đều không có người truy cứu, cho nên Lưu Minh mới có thể càn rỡ như vậy." Tô Mỹ kể lại.

"Người đối với ta nói chuyện này để làm gì?" Sở Phong ánh mắt trở nên ngưng trọng.

"Lưu Minh này không phải người có thể trêu chọc, bất quá chỉ cần người gia nhập vào Dực Minh ta, ta có thể giúp người." Tô Mỹ cười nói.

"Đồng dạng là người, không có gì là Sở Phong ta không thể trêu chọc, mặt khác, người nghĩ sai một điểm rồi, không phải Sở Phong ta muốn gây với hần, mà là hần trêu chọc Sở Phong ta."

"Về phần hảo ý của người, ta tâm lĩnh, đây là chuyện nhà của Sở Phong ta, làm một người nam nhân, ta nghĩ nên xử lý." Nói xong những ... này, Sở Phong liền đối Sở Cao quát: "Sở Cao, dẫn đường!"

"Vâng" Sở Cao la to ứng tiếng, liền vội vàng hướng phía Lưu Minh chạy tới.

"Thằng này thực sự là đồ lưu manh, quả thực là dầu muối không vào." Nhìn bóng lưng Sở Phong hai người, Tô Mỹ chu cái miệng nhỏ nhắn lại, bất quá chỉ chần chờ chốc lát, rồi đi theo.

Nội môn nơi nào đó, có một tòa phủ đệ lớn, đó là nơi ở của Lưu Mang, cũng là tổng bộ Lưu Minh.

Lúc này ngoài Lưu Minh tụ tập mấy trăm danh nội môn đệ tử, đồng thời số người vây xem đang không ngừng tăng lên, bởi vì tại trước đại môn Lưu Minh, treo hơn mười người nội môn đệ tử.

Bọn họ da tróc thịt bong đầy người máu huyết, có ít người đã chết ngất, mà những ... này chính là Sở Uy, Sở Thành, Sở Chân, mấy người Sở gia.

"Mau nhìn, Lưu Minh lại đang thị uy, khi nhục đồng môn đệ tử như vậy, lẽ nào không có người quản sao?"

"Quản? Ai tới quản? Nội môn hình phạt chủ sự, là thân gia gia của Lưu Mang, ở bên trong nội môn có ai dám quản chuyện của hắn, hắn quả thực là nội môn tiểu bá vương!"

"Hừ, các người đều nói nhỏ chút, nếu như bị người Dực Minh nghe được, những người đó sẽ là hạ tràng của các người."

"Ai, chỉ là đáng tiếc hai thiếu nữ này, lớn lên đều như vậy động lòng người, sợ rằng lại bị Lưu Mang chà đạp."

Đệ tử vây xem, giận mà không dám nói gì, tuy nói đồng minh Lưu Minh này ở bên trong nội môn thực lực đông đảo, không tính là cực mạnh, thế nhưng bối cảnh là sâu đậm.

"Mẹ nó, Lưu Mang này đang tìm đường chết."

Đúng lúc này, Sở Phong ba người chạy tới, nhìn người Sở gia huyết nhục không rõ, Sở Phong đã vô pháp khống chế lửa giận của mình, hướng phía Lưu Minh liền vọt tới.

"Đứng lại, Lưu Minh tổng bộ, không phải người Lưu Minh cấm bước vào." Thấy có người tới gần, một gã thành viên Lưu Minh gác đại môn, hét lớn lên.

"Ta địt con mẹ ngươi." Sở Phong nhảy dựng lên, một cước liền đem người nọ đá ngã xuống đất.

Tiếp đó, Sở Phong túm lấy áo hắn, ngay mặt hắn "Bang bang phanh" liên tục ba quyền, đem người nọ đánh cho đầy mặt tiên huyết, mũi đều sai lệch.

Sau đó Sở Phong cánh tay vung lên, đem người nọ dường như bao cát ném vào khoảng không, bay một cái vòng cầu, bay vào trong sân Lưu Minh.

"Người Lưu Minh nghe rõ cho ta, nhanh đem Sở Nguyệt Sở Tuyết thả ra cho ta, bằng không ta san bằng Lưu Minh người!"

Sở Phong thanh âm giống như sấm sét, đừng nói người vây xem, mà ngay cả trong Lưu Minh phủ đệ, cũng là có thể nghe thật rõ ràng.

"Con mẹ nó, tiểu tử này là ai? Dám khiêu khích Lưu Minh như vậy?"

"Không biết, chẳng bao giờ gặp qua, bất quá nhìn tuổi này, tựa hồ là tân sinh đệ tử năm nay."

"Thực sự là trâu nghé mới sinh không sợ hổ, dám một mình khiêu chiến toàn bộ Lưu Minh, ta xem hắn là chán sống rồi." Rất nhiều người, đều vì cử động của Sở Phong cảm thấy mặc niệm, đều nghĩ hắn làm vậy là muốn tìm chết.

Quả nhiên, khi Sở Phong lời nói vừa dứt, đại môn Lưu Minh phủ đệ đột nhiên mở ra, cả trăm người, hùng hổ vọt ra.

Những người này đều là thanh niên, nguyên một đám nhân cao mã đại, thực lực cũng đều là không kém, yếu nhất cũng là Linh Vũ tứ trọng, mà cực mạnh đã là Linh Vũ lục trọng.

"Ranh con ở đâu, dám đến Lưu Minh ta dương oai, phế hắn đi cho ta."

Trong đó một người, nhìn trong sân một chút, thành viên Lưu Minh bị đánh cho mũi miệng phun máu, cũng không nhiều lời vô ích, hướng Sở Phong liền vọt qua.

"Hôm nay, người nào dám ngăn ta, sẽ tự gánh lấy hậu quả."

Đối mặt trên trăm thành viên Lưu Minh, Sở Phong nổi giận không chỉ không có chút lùi bước, trái lại như mãnh hổ đang phát cuồng, nhảy vào trong đại quân Lưu Minh.

Sở Phong xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, phạm là người bị hấn bắt được, nhẹ thì thương cân đoạn cốt, nặng thì tại chỗ hôn mê, chiêu chiêu kiến huyết, không thể địch nổi.

Tại trước mặt hấn, vô luận Linh Vũ tứ trọng cũng tốt, hay Linh Vũ lục trọng cũng được, đều không thể đỡ hấn một chiêu, trong lúc nhất thời các loại kêu rên vang thành một mảnh.

"Trời ạ, người này đến tột cùng là ai, sao cường đại như vậy."

"Thật là đáng sợ, tuổi như vậy lại xuất thủ tàn nhẫn như vậy, hơn nữa cái loại này sát khí thấu xương, quả thực nhiếp nhân hồn phách, kẻ khác sợ hãi."

Sở Phong sát nhập Lưu Minh, chỉ là trong chớp mắt liền đem đại quân Lưu Minh đánh cho tan rã, mọi người kinh hô không ngớt, thậm chí một ít người vây xem, cũng bị dọa đến lạnh run.

Trên trăm tên thanh niên nam tử Lưu Minh thành viên, làm cho người nghe đã sợ mất mật, tại trước mặt Sở Phong quả thực là một đám cừ non.

Bởi vì tại trước mặt hổ, sói cũng sẽ trở nên dụ ngoan, tại trước mặt ma quỷ, ác nhân cũng sẽ trở nên thiện lương.

"Người kia, ta còn là đánh giá thấp hẳn a."

Trong góc phòng Tô Mỹ, nhìn trong đám người, Sở Phong đại khai sát giới, một đôi mắt đẹp mơ hồ chớp động, khuôn mặt ngọt ngào từ lâu trở nên không hề bình tĩnh.

Đừng nói thực lực, chỉ cần là tuổi như vậy, liền có thể tàn nhẫn như vậy, đối lại là Tô Mỹ cũng không nhất định có thể làm được, dù sao bọn họ tuổi còn rất nhỏ.

Thế nhưng Sở Phong lại làm được, nếu như không phải bận tâm môn quy Thanh Long Tông, Tô Mỹ không chút nghi ngờ, Sở Phong sẽ đem những người này toàn bộ chém giết.

Mà cũng bởi vì như vậy, mới nói Sở Phong thần trí còn tỉnh táo, có thể tại dưới tình huống nổi giận như vậy, bảo trì được thần trí thanh tỉnh, lúc này mới càng thêm rõ Sở Phong thật đáng sợ.

Tuổi như vậy mà đã như thế, nếu ngày sau lớn lên, còn rất tuyệt vời a? Giờ khắc này, Tô Mỹ đích xác đối với Sở Phong, có một nhận thức hoàn toàn mới.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Một Tôn Sát Thần

"Hắc hắc, hai tiểu mỹ nhân, xem các ngươi lần này làm sao phản kháng."

Tại một phòng trong Lưu Minh phủ đệ, một người mặt đầy mụn, mập mạp tai to mắt lớn, đang nhìn Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết trên giường.

Vị này chính là minh chủ Lưu Minh, xú danh rõ ràng đại sắc ma, Lưu Mang.

"Đừng ~~~ "

Hai người Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết hai tay hai chân, đều bị cột chắc vào đầu giường, ngay cả miệng cũng bị nhét vải kín mít, trong mắt tràn ngập sợ hãi, sợ đến lạnh run, không ngừng giãy dụa.

Ngoại trừ ba người bọn họ ra, lúc này trong phòng còn đứng hai gã thanh niên, hai vị này đều là Linh Vũ thất trọng cao thủ, Lưu Minh cực mạnh tồn tại.

Muốn hỏi bọn hắn vì sao ở chỗ này, nói đến cũng thật buồn cười, đó là bởi vì Lưu Mang thực lực quá yếu, căn bản vô pháp xâm phạm Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ hai người xuất thủ, đem Sở Tuyết cùng Sở Nguyệt trói lại, để Lưu Mang tiện đùa giỡn.

Đối với loại chuyện xấu này, bọn họ cũng không ít lần giúp Lưu Mang, hơn phân nửa sau khi Lưu Mang sáng khoái xong, bọn họ cũng có thể nếm chút vị ngọt.

Cho nên lúc này bọn họ, cũng không dự định rời đi, mà là dứt khoát chuẩn bị xem tràng khoái lạc, đợi khi Lưu Mang xong việc, bọn họ cũng nếm thử chút.

"Ô ách a ~~ "

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lại có một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế truyền đến, mà trước đó, tiếng kêu thảm thiết như vậy đã vang lên rất nhiều lần.

Điều này làm cho Lưu Mang nhú mày, quay sang hai người nói rằng: "Đi xem thử, bảo bọn hăn chớ làm quá, đừng phá hủy hứng thú của lão tử."

Thấy Lưu Mang phân phó, mặc dù hai người không tình nguyện, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là xoay người đi xuống lầu, ngăn lại thành viên Lưu Minh, đang tiếp tục đánh người.

Nhưng vừa đi vào đại điện, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, đại môn phủ đệ liền bị mở ra, đồng thời một đạo thân ảnh cũng bay đến.

"Đây là. . . ."

Cái người này bay vào đại điện, đầy mặt tiên huyết, đã nhìn không ra là ai, thế nhưng trên y phục, có viết một chữ Lưu, nghiễm nhiên là thành viên Lưu Minh bọn hăn.

"Mẹ nó."

Thấy người nhà bị đánh thành như vậy, hai người nhất thời nổi giận, tuy nói Lưu Mang mới là lão đại Lưu Minh, nhưng trên thực tế, bọn họ mới

là người mạnh nhất Lưu Minh.

Chỉ bất quá, khi bọn hãn hùng hổ đi tới cửa, thấy một màn trong sân, ngay cả hai người bọn họ, cũng là bị sợ đến ngây người.

Lúc này, trong sân Lưu Minh rộng rãi, chung quanh đều nằm thành viên Lưu Minh, mỗi một người đều là huyết nhục không rõ, ngoại trừ người chết ngất ra, đều nằm lăn ra đầy đất, cả tiếng kêu thảm, phi thường thảm liệt.

Mà Sở Phong đang cầm lấy áo một người, mặc dù người nọ không ngừng cầu xin tha thứ, nhưng hãn lại bất vi sở động, bỗng nhiên một quyền oanh ra, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, xương ngực người nọ liền cứ thế bị đánh nát.

Người nọ gào thảm một tiếng, tại chỗ chết ngất, giống như người bù nhìn vậy, bị Sở Phong ném lên trên cao, phù phù một tiếng rơi vào cách đó không xa.

Lúc này, trên hàng trăm thành viên Lưu Minh lúc trước vây công Sở Phong, đã toàn bộ bị Sở Phong đánh bại.

Thế nhưng, từ khi hãn xuất thủ đến kết thúc, chỉ bất quá ngăn ngại công phu mà thôi, như vậy liền kết cục, người vây xem kinh hô không ngớt.

Cái này đâu phải thiếu niên tuổi còn trẻ, quả thực rõ ràng là một tôn sát thần.

"Tiểu tử, ngươi là ai?"

Đột nhiên, chỗ đại môn phủ đệ, truyền đến một tiếng quát chói tai, đưa mắt nhìn qua tất cả mọi người đều thất kinh.

Bởi vì mọi người đều có thể cảm thụ được, trên người hai người này tản mát ra khí tức, chính là Linh Vũ thất trọng, mọi người biết, Lưu Minh cực mạnh chiến lực đã xuất tràng.

Nếu như nói, lúc trước Sở Phong đánh chỉ là lính tôm tướng cua, như vậy hiện tại đối mặt, mới là cao thủ đứng đầu, vì thế mọi người đều rất chờ mong, Sở Phong cùng hai vị này giao thủ, sẽ làm sao.

"Ta là ai, các người sẽ nhớ kỹ." Sở Phong chậm rãi xoay người, đem ánh mắt đờ đờ sát khí ném về hướng phía hai người.

"Người này. . ."

Mà khi bọn hắn thấy khuôn mặt Sở Phong băng lãnh, cùng với ánh mắt tràn ngập sát khí, thân thể đều là không khỏi run lên, không thể điều khiển tự động thối lui một bước, vô pháp ngăn trở được sợ hãi, dưới đáy lòng lan tràn ra.

"Két lạp lạp ~"

Mà đúng lúc này, Sở Phong đột nhiên xuất thủ, cước bộ về phía trước một bước, như tên rời dây cung vậy, chạy vọt lên, cả người hóa thành một đạo lôi quang, trong nháy mắt đi tới trước người hai người.

Hai người này còn chưa phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt trập trập lôi quang chớp động, trong lòng một trận khí huyết cuồn cuộn, sau đó ngum lớn tiên huyết phun ra, liền vô lực nằm lăn trên mặt đất.

"Trời ạ, cái loại này uy thế, là tứ đoạn vũ kỹ! !!"

"Tiểu tử này vậy mà có tứ đoạn vũ kỹ, điều này sao có thể?"

"Ta đã biết, ta đã biết, hắn là năm nay nội môn khảo hạch quán quân, ngoan nhân trong khoảnh khắc liền đánh chết bốn mươi mãnh thú."

"Thế nào có khả năng, nội môn khảo hạch mới qua bao lâu chứ, hãn thế nào có thể nhanh như vậy nắm giữ tứ đoạn vũ kỹ! ! !"

"Huống hồ, hãn khí tức rõ ràng chỉ là Linh Vũ lục trọng, thế nào có khả năng một kích liền đánh bại hai gã Linh Vũ thất trọng cao thủ, chẳng lẽ tứ đoạn vũ kỹ thực sự kinh khủng như thế?"

Đám người vây xem triệt để nổ tung, nếu như nói lúc trước Sở Phong đối chiến Lưu Minh hơn trăm người, bày ra chính là hãn thủ đoạn tàn nhẫn, như vậy giờ này khắc này hãn bày ra, chính là thực lực tuyệt đối.

Một loại làm cho mọi người không dám tin tưởng, một loại thực lực siêu thoát khỏi phạm vi mọi người thừa thụ, mà người có thể làm được loại trình độ này, đều được coi là chân chính thiên tài.

"Thực sự là vô tri, thế giới thiên tài, dong nhân thế nào có thể hiểu."

Tô Mỹ liếc mắt nhìn, người vây xem đầy mặt khiếp sợ, sau đó lại nhìn về phía Sở Phong, mới phát hiện Sở Phong đã biến mất trong đại điện phủ đệ.

"Nguy rồi, người này muốn gây đại họa." Thấy thế, Tô Mỹ thân hình tung lên, liền hướng trong phủ đệ vọt đi vào.

"Bảo bối, sốt ruột chờ rồi a, ta sẽ đến bồi tiếp các người."

Chính trong cái phòng kia, Lưu Mang đã cỡi hết y phục ra, hãn lộ ra thân thể cùng ác tâm không gì sánh được.

Hãn hai mắt sáng lên nhìn trên giường Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết, vô sỉ hèn mọn liếm môi miệng mình, kích động xoa xoa hai tay, vừa nói xong liền muốn phóng tới phía hai người.

"Phanh" nhưng đúng lúc này, một âm thanh truyền đến, nghe tiếng chân đi tới Lưu Mang sắc mặt đại biến, sợ đến tròng mắt đều nhanh rút đi ra.

Bởi vì hắn thấy cửa phòng, vậy mà thoát khuông bay ra, hướng hắn bay vút đến, đồng thời rất nhanh, hắn muốn tránh cũng không thể tránh.

"Oanh "

"Mẹ ời "

Một tiếng nổ vang, đại môn hung hăng nện trên người Lưu Mang, đụng phải liền nát bấy, còn Lưu Mang cứ thế bị đánh vào góc phòng, choáng váng, đầy người vụn gỗ, bị đập cũng không nhẹ.

Khi hắn dần dần khôi phục lại thanh tỉnh, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, trong phòng liền hiện ra một người, lúc này đang đứng tại trước mắt hắn, nhìn hắn chăm chăm.

Tuy rằng, đây chỉ là một thiếu niên, thế nhưng toàn thân đều tản ra khí tức làm hắn sợ hãi, nhất là ánh mắt, phảng phất thẩm thấu quang mang huyết hồng, quả thực như là ma quỷ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đại Họa Lâm Đầu

"Người người. . . Người là ai?" Cái này khiến Lưu Mang sợ hãi, hần không ngừng lùi bước về phía sau, thế nhưng lúc này là tại góc tường, căn bản không đường thối lui.

"Bá" nhưng mà Sở Phong lại không nói hai lời trực tiếp xuất thủ, một bàn tay dường như ửng trào, thẳng đến hạ thể Lưu Mang, một bả liên bắt được vận mệnh tử (con chim ấy ...) của Lưu Mang.

"Nói, người thứ này, phá hư bao nhiêu con gái rồi?" Sở Phong đột nhiên nở nụ cười, cười rất là quỷ dị.

Nhưng mà Lưu Mang hiển nhiên còn không có phản ứng, thấy Sở Phong mỉm cười, còn tưởng rằng là xuất hiện thay đổi, nhất thời khí thế, quát to:

"Hỏi cái này để làm gì, con mẹ nó người biết ta là ai không? Người nếu dám chạm vào ta, lão tử giết chết người!"

"Không cần biết, chỉ là từ hôm nay, người cũng chỉ có thể hồi ức về trước đây chà đạp con gái." Nói đến đây, Sở Phong đơn chương đột nhiên nắm chặt.

"Sở Phong dừng tay!" Đúng lúc này, Tô Mỹ vọt đến, nhìn thấy cử động Sở Phong, cả tiếng ngăn lại.

Nhưng mà cũng đã chạm rồi, chỉ nghe "phốc xuy" hai tiếng vang lên, một cổ tiên huyết liền tự trong tay Sở Phong văng ra khắp nơi.

"Ách a ~~~~~ "

Mà Lưu Mang, lại tru lên như lợn bị giết vậy, hai tay bưng lấy hạ bộ, liền cuồn cuộn lăn ra đất, không thể chịu đựng được cái loại đau nhức này, rất nhanh liền ngất đi.

"Sở Phong, người gây ra đại họa rồi!" Nhìn thấy một màn này, ngay cả Tô Mỹ cũng là vô pháp bình tĩnh.

"Họa? Hắn dám động người nhà của ta, sao lại gây đại họa!"

"Hắn còn may mắn là không có chạm tới Sở Nguyệt tử ta, bằng không ta sẽ không chỉ chặt đứt mệnh căn hắn, mà là còn lấy mạng của hắn." Sở Phong hừ lạnh một tiếng, liền bước nhanh tới hướng Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết.

"Ô ~~~~~ "

Mà khi Sở Phong cỡi dây thừng ra cho hai người, Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết song song nhào vào trong lòng Sở Phong, khóc đến nỗi khóc không thành tiếng.

Nếu như không phải Sở Phong tới kịp, chỉ sợ thuần khiết bọn họ hai người, thực sự sẽ bị cái Lưu Mang kia chà đạp.

Sau đó, Sở Phong mang theo mọi người Sở gia rời đi, mà chuyện này rất nhanh liền oanh động cả nội môn, ở ngoài Lưu Minh tụ tập đám người cũng là càng ngày càng nhiều.

Mọi người đều biết, một gã thiếu niên, đại chiến Lưu Minh hơn trăm người, một mình một người đập bằng Lưu Minh vô ác bất tác (không chuyện ác nào không làm), mà thiếu niên kia liền là Sở Phong.

Tất cả mọi người biết, Sở Phong cái đại danh này, nhất định ở bên trong nội môn dương danh, chỉ bất quá mọi người lại không biết, Sở Phong có thể không sống quá ngày mai.

Bởi vì, Sở Phong không chỉ có đập bằng Lưu Minh, còn phế đi Lưu Mang, chặt đứt Lưu gia mệnh căn.

Đối với loại sự tình này, thân là gia gia Lưu Mang, thế nào có khả năng ngồi xem không quản, Sở Phong đã định trước là đại họa lâm đầu.

Quả nhiên, ngay sau khi Lưu Mang bị phế không lâu, chỗ phủ đệ Sở Phong, liền bị một số đông nhân mã vây quanh.

Những ... này, không có thể đệ tử như vậy đơn giản, mà là nội môn trưởng lão, mỗi người đều là Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, chính là người chỗ hình phạt.

Đối mặt những ... hình phạt trưởng lão này, Sở Phong căn bản vô lực phản kháng, trái lại chỉ có thể bị bọn họ mang đi.

"Xong, Sở Phong xong đời, Lưu Thừa Ân này, tuyệt đối sẽ lấy mạng Sở Phong."

"Ai, đáng tiếc một thiên tài như thế, mới vừa vào nội môn vốn nên có tiền đồ tốt, nhưng lại trêu chọc người không nên trêu chọc."

Lúc này tại bên ngoài phủ đệ Sở Phong, cũng là tụ tập rất nhiều người, bọn họ đều là theo sau Sở Phong mà đến, khi thấy Sở Phong bị người chỗ hình phạt mang đi, mọi người đều vì Sở Phong mà cảm thấy tiếc hận.

Chỉ bất quá, không ai chú ý, Tô Mỹ vẫn bồi hồi tại gần đây, một khắc khi nhìn thấy các trưởng lão hình phạt xuất hiện, liền xoay người rời đi.

Ở bên trong nội môn có rất nhiều trưởng lão chủ quản địa phương, ngoại trừ Vũ Kỹ Các, chỗ hình phạt, chỗ lĩnh nhiệm vụ ra, còn có một địa phương trọng yếu nhất, đó là trưởng lão các.

Trưởng lão các này, chương quản nội môn mấy nghìn danh trưởng lão, địa phương tụ tập trưởng lão nhân số nhiều nhất, mà chủ sự ở đây, là Tô Nhu.

"Cái gì, người nói Sở Phong phế đi vận mệnh tử của Lưu Mang?"

Tại phòng trưởng lão các, Tô Nhu nghe được Tô Mỹ kể lại, trên gương mặt tuyệt mỹ đầy vẻ giận mình.

"Đúng vậy tỷ tỷ, người nhất định phải giúp Sở Phong, nếu không hắc hắc chắn dữ nhiều lành ít." Tô Mỹ khẩn cầu nói.

"Dữ nhiều lành ít? Lấy thủ đoạn Lưu Thừa Ân lão gia hỏa kia, có thể khiến hắc hắc thống khoái chết đi, đã là tạo hóa của hắc hắc."

"Mà Sở Phong này thật sự là quá xung động rồi, ta không giúp được hắc hắc." Tô Nhu tiếc hận than thở.

"Tỷ tỷ, lẽ nào người cứ như thế mà nhìn, Sở Phong nhân tài như vậy bị người bóp chết, người hắc hắc là biết, nếu như chúng ta có thể lôi kéo được hắc hắc, đối Tô gia ta tác dụng có bao nhiêu lớn không?" Tô Mỹ có chút sốt ruột.

"Sở Phong đích thật là nhân tài, nếu là bồi dưỡng tốt mà nói, ngày sau đối Tô gia ta đích xác cũng sẽ có bang trợ, chỉ bất quá hắc hắc còn không đáng để ta vì hắc hắc, mà cùng Lưu Thừa Ân giở mặt." Tô Nhu lắc đầu.

"Thế nhưng, hắc hắc lại có tinh thần lực a, chúng ta Tô gia tìm kiếm người như vậy đã rất lâu rồi, chẳng lẽ còn không đáng người vì hắc hắc xuất thủ sao?" Tô Mỹ kích động nói rằng.

"Người nói cái gì? Lập lại lần nữa xem?" Mà nghe được nói thế, Tô Nhu thần sắc nhất thời đại biến.

"Ta là nói, lẽ nào hăn còn không đáng người xuất thủ?"

"Sai, là câu trước."

"Hăn là người có tinh thần lực a."

"Muội muội, người nói đây là thực sự? Sở Phong có tinh thần lực? Người là làm sao mà biết được?" Giờ khắc này, Tô Nhu càng kích động nắm lấy hai vai Tô Mỹ, cả tiếng chất vấn.

"Ta đã từng nhìn thấy, lẽ nào người không biết?" Tô Mỹ cũng là bị Tô Nhu đột nhiên biến hóa, khiến cho có chút ngạc nhiên.

"Người nhìn thấy? Người hồi nào thì nhìn thấy?"

Thấy Tô Nhu tựa hồ thực sự không biết, chuyện Sở Phong có tinh thần lực, Tô Mỹ liền đem chuyện ngày trước tại linh được săn bắn phát sinh, một năm một mười đối Tô Nhu nói lại một lần.

"Nếu người nói là thật, thì Sở Phong này tựa hồ thật đúng là có tinh thần lực." Tô Nhu chậm rãi nhắm mắt lại, thật sâu hô hấp một hơi, khiến cho bộ ngực ngạo nhân một trận phập phồng, bình tĩnh nói: Sở Phong này, nhất định phải cứu!"

Hình phạt đường, là chỗ nghiêm phạt đệ tử phạm sai lầm, địa phương giam giữ phạm nhân, ở đây giam giữ không cần thiết toàn bộ đều là người Thanh Long Tông, phạm là người bị giam giữ ở chỗ này, đều khó thoát hình phạt.

Lúc này, hình phạt đường một tòa thiết lao nghiêm mật nhất, Sở Phong hai tay bị huyền thiết xiềng xích, treo tại giữa không trung.

Tại trước mặt hăn, có hơn mười người hình phạt trưởng lão, dẫn đầu chính là một gã tóc hoa râm, lão giả dưới cằm có râu dê.

Vị lão giả này đôi mày kiếm chống ngược, râu mép cũng là căn căn tạc khởi, vừa nhìn là biết một người ngoan độc, mà hăn đó là hình phạt đường chủ sự, gia gia Lưu Mang, Lưu Thừa Ân.

Lúc này Lưu Thừa Ân nhắm hai mắt, trầm giọng nói: "Mang nhi thương thế, có thể chữa tốt không?"

"Bẩm đại nhân, Mang Thiếu Gia thương thế đã ổn định, chỉ là nơi ấy sợ rằng không thể chữa trị. . . ."

"Phế vật!" Lưu Thừa Ân bỗng nhiên đứng dậy, dưới thân tọa ỷ đều bị chấn thành nát bấy, chỉ vào bên cạnh vị trưởng lão kia nói: "Không tiếc bất luận cái đại giới gì, nhất định phải đem Mang nhi thương thế chữa khỏi hăn."

"Dạ dạ dạ, tiểu nhân nhất định làm hết sức." Vị trưởng lão kia bị dọa đến liên tục lui về phía sau, xoay người liền đi ra ngoài.

Mà giờ khắc này, Lưu Thừa Ân rốt cục đem ánh mắt hung ác độc địa, ném về phía Sở Phong, tàn bạo nói:

"Đem tiểu tử này vận mệnh tử cắt đứt cho ta (oái cắt chim kia...), đem mắt hăn móc xuống cho ta, đem lỗ tai cái mũi đầu lưỡi hăn cắt sạch cho ta, đem tứ chi hăn chặt đứt cho ta."

"Tuân mệnh" Lưu Thừa Ân vừa dứt lời, các trưởng lão phía sau hình phạt, liền cầm trong tay các loại khí cụ, hướng Sở Phong chậm rãi đi tới.

Bọn họ trên mặt đều lộ vẻ dữ tợn, phảng phất như đem Sở Phong chia làm tám khối vậy, mà trên thực tế, bọn họ cũng đích xác chuẩn bị như vậy.

"Ầm ầm long" nhưng đúng lúc này, huyền thiết đại môn trong thiết lao rất nặng, cư nhiên hóa thành nát bấy, cùng lúc đó, một đạo bóng hình xinh đẹp cũng xuất hiện ở tại trước cửa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tô Nhu Bá Đạo

Tô Nhu, lúc này mặc quần áo trắng, như vậy lại thêm khuôn mặt hồ ly, có vẻ không giống người thường, có loại khí chất thoát tục a.

Chỉ bất quá, khi Tô Nhu xuất hiện, thần sắc những ... hình phạt các trưởng lão này, đã trở nên ngưng trọng hơn.

Bởi vì ... thiết lao này đã nghiêm mật phòng thủ, ngoại trừ người Hình Phạt đường, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào, mà hành vi Tô Nhu lúc này, nghiêm nhiên là mạnh xông vào.

"Tô Nhu trưởng lão, đây thật đúng là khách ít đến, chẳng hay đến Hình Phạt đường ta là vì chuyện gì?"

Mặc dù nhìn ra Tô Nhu lai giả bất thiện, thế nhưng nghĩ thân phận bối cảnh của nha đầu này, ngay cả Lưu Thừa Ân cũng phải mỉm cười.

"Chỉ là có chút việc nhỏ, muốn mời Lưu trưởng lão đi một chút." Tô Nhu phong tình vạn chủng cười quyến rũ, mà ngay cả những ... lão gia này sống hàng đồng tuổi, cũng là có chút ăn không tiêu.

"Tô Nhu trưởng lão có việc gì cứ nói, Lưu mỗ ta chắc chắn làm hết sức." Lưu Thừa Ân cười khanh khách nói.

"Ta phải mang Sở Phong này đi." Tô Nhu mỉm cười nói.

Mà hản lời này vừa nói ra, chớ nói người khác, ngay cả Lưu Thừa Ân lúc trước còn đầy mặt tươi cười, cũng là khuôn mặt đại biến.

"Tô Nhu, người nói đùa gì vậy, người cũng biết Sở Phong này làm chuyện gì mà?" Lưu Thừa Ân thái độ trở nên sắc bén.

"Mặc kệ hã làm chuyện gì, ta hôm nay đều phải đưa hã mang đi." Tô Nhu cũng là thu hồi dáng tươi cười.

"Không được, hôm nay ta đem lời nói phóng ở chỗ này, dù là Thiên Vương lão tử tới, cũng đừng mơ tưởng đem Sở Phong này mang đi, tiền khách." Lưu Thừa Ân tay áo vung lên, liền xoay người sang chỗ khác không hề để ý tới Tô Nhu.

"Tô Nhu trưởng lão, mời a" thấy thế, vài tên hình phạt trưởng lão, cũng là ngoài cười nhưng trong không cười hướng Tô Nhu đi đến, muốn đem Tô Nhu mời đi.

"Ô oa "

Chỉ bất quá còn chưa tới gần, Tô Nhu thân thể liền bắn ra một đạo khí tức vô hình, khí tức này rất mạnh, như suối chảy vậy mang tất cả ra, ngay lập tức liền đầy rẫy cả tòa thiết lao.

Hầu như song song tại đây khí tức toả ra, hơn mười người hình phạt trưởng lão liền té lăn trên mặt đất, ngum lớn tiên huyết phun vãi ra, chỉ có Lưu Thừa Ân còn có thể đứng ở tại chỗ.

Lúc này bốn phía Tô Nhu, đạo đạo gió xoáy lưu chuyển, đem tóc dài đen thui trên dưới bay tung tóe quần áo như tuyết trắng thổi tung bay lắt lự, phảng phất như tiên nữ hạ phàm, chỉ bất quá ánh mắt của nàng lại dị thường băng lãnh.

"Ta hôm nay cũng đem lời nói phóng ở chỗ này, Sở Phong này người nhất định phải tha, không tha cũng phải tha!"

"Tô Nhu, người không nên được một tắc lại muốn tiến một thước!"

Thấy thế, Lưu Thừa Ân cũng là giận dữ, một cổ khí tức đồng dạng mạnh mẽ bạo phát ra, cuốn tất cả chỗ ngồi trong thiết lao này.

"Ừ ù ù ù "

Giờ khắc này, Sở Phong có thể nghe, bốn phương tám hướng phát sinh tiếng nổ vang chói tai, có thể thấy, thiết lao kiên cố này đều đang kịch liệt run rẩy, phảng phất vô pháp chống đối cổ khí tức của hai người.

Tại đây dưới cổ uy áp này, ngay trên mặt đất Nguyên Vũ Cảnh hình phạt trường lão, cũng là ôm đầu kêu to, khó có thể thừa thụ.

Thế nhưng Sở Phong cũng hoàn toàn vô sự, tại chung quanh hắn có một cổ khí tức nhu hòa, đang chống đối một ... cổ khí tức mạnh mẽ khác, hiển nhiên là khí tức của Tô Nhu đang bảo hộ hắn.

"Lưu Thừa Ân, không phải ta khinh thường ngươi, muốn cùng ta chống lại, ngươi còn không xứng!"

Đột nhiên, Tô Nhu về phía trước bước ra một bước, chân ngọc vừa rơi xuống đất, một đạo vết rách thâm thúy liền lan tràn ra, dường như đạo đạo du xà, trên mặt đất nhanh chóng chạy chồm tới, hướng Lưu Thừa Ân bay đi.

"Oanh "

"Ô oa "

Mà khi vết rách đi tới phụ cận Lưu Thừa Ân, hắn nhất thời bay ngược ra, hung hăng văng vào trên tường huyền thiết, rơi xuống đất thời điểm mồm hé ra, một ngụm lão huyết liền phun tới.

"Ngươi. . . . Ngươi không ngờ lại đạt được loại tình trạng này, loại thực lực này vì sao còn muốn ở lại nội môn làm trưởng lão?" Lưu Thừa Ân

ngơ ngác nhìn Tô Nhu, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, bởi vì Tô Nhu thực lực, xa xa vượt qua hẳn tưởng tượng.

"Có một số việc hay nhất là không nên hỏi nhiều!" Tô Nhu khinh miệt liếc Lưu Thừa Ân, sau đó ngọc thủ cách không vung lên.

Chỉ nghe "Sang lang lang lang" một tiếng, huyền thiết liên trên tay Sở Phong cư nhiên bị cắt đứt, mà Sở Phong cũng là lấy được tự do, vững vàng rơi trên mặt đất.

Sở Phong mặc dù chẳng biết Tô Nhu vì sao cứu hắn, nhưng hắn vội vàng đi tới bên người Tô Nhu, bởi vì hắn biết, giờ này khắc này chỉ có bên cạnh nữ nhân này, mới là giải đất an toàn nhất.

Sở Phong nhìn thoáng qua vết rách trên mặt đất, không khỏi hút một ngụm lương khí, phải biết rằng toàn bộ thiết lao đều là do huyền thiết rất nặng chế tạo, có thể một cước tại trên huyền thiết đây bước ra vết rách, có thể thấy được Tô Nhu thực lực là mạnh mẽ cỡ nào.

Khi thấy Sở Phong cũng không việc gì, Tô Nhu cũng là nhìn Sở Phong thản nhiên cười, nắm tay Sở Phong, mang theo hắn hướng ra phía ngoài đi đến.

Tới gần nhìn thấy, Sở Phong phát hiện Tô Nhu này thật đúng là rất đẹp, tuy nói Tô Mỹ dung nhan tuyệt không kém Tô Nhu, nhưng dù sao vẫn còn non nớt, có một chút ngây ngô.

Nhưng Tô Nhu này thì bất đồng, nàng đã không còn ngây ngô, toàn thân đều tản ra cái loại ý vị thành thực, ngay cả mùi thơm của cơ thể cũng là phá lệ mê người.

"Đạp "

Khi Sở Phong, còn chìm đắm trong mùi thơm mê người của cơ thể thì, Tô Nhu lại đột nhiên ngừng bước, quay đầu lại lấy một loại ngữ khí cực kỳ băng lãnh đối Lưu Thừa Ân nói:

"Nghìn vạn lần không nên có ý nghĩ, ngầm đối với Sở Phong hạ thủ, lại càng không nên đối với Sở gia gây bất lợi."

"Bằng không, sẽ không là tôn tử người đoạn mất vận mệnh tử đơn giản như vậy, ta sẽ cho người toàn bộ Lưu gia, lúc đó tại Thanh Châu xoá tên."

"Tô Nhu, người không nên ép ta, đem ta ép, ai cũng không có trái ngon để ăn." Lưu Thừa Ân phẫn nộ rít gào nói.

"Ác? Nếu như người nghĩ vậy, thì thử xem, Tô Nhu ta sẽ tùy thời phụng bồi." Tô Nhu đột nhiên nở nụ cười, nhưng cười lại dị thường âm lãnh, cũng không cùng Lưu Thừa Ân nhiều lời vô ích, mà mang theo Sở Phong đi ra thiết lao.

Mà khi Tô Nhu đi rồi, Lưu Thừa Ân như là bóng cao su tiết giận, vô lực ngồi than dưới đất, trên mặt đầy rẫy thần tình đại ra.

Hồi lâu sau, hắc cười khổ rộ lên, cư nhiên lão lệ ngang dọc, hắc biết mình lúc trước chỉ nói mạnh miệng, bởi vì Lưu gia hắc cùng bối cảnh gia tộc Tô Nhu mà so sánh, đích xác như gặp sư phụ, không đáng nhắc tới.

Ngày hôm nay khẩu ác khí này, hắc chỉ có thể nuốt xuống bụng, nhất định không có cơ hội ra tay, bởi vì. Hắc còn không muốn bị diệt tộc.

Tại chỗ phòng trưởng lão, Tô Nhu đang vội vàng pha trà. . . .

Mà Sở Phong thì ngồi ở trên ghế chân bắt chéo, len lén nhìn chăm chăm hai vú đầy ắp của Tô Nhu, cùng với kiêu đồn tròn lẳn, dưới váy, cặp đùi đẹp trắng mà thon dài, một cổ tà hỏa không khỏi từ dưới bụng sinh ra.

"Ái chà, đây thật đúng là một yêu tinh." Sở Phong trong lòng thầm than, nếu mà ai có thể hưởng dụng được ngọc thể Tô Nhu, tuyệt đối là tạo hóa khó có được.

Như vậy vóc người nóng bỏng, nếu có thể ở trước mắt cởi sạch, lộ ra tuyết trắng hoàn mỹ, Sở Phong chỉ cần nghĩ thôi cũng cảm thấy hạnh phúc (Thằng này đậm dữ a...).

Bất quá hắn cũng chỉ có thể nghĩ, bởi vì hắn biết, Tô Nhu này không đơn giản, đừng nói là vô số nội môn đệ tử tôn làm nữ thần, mà ngay cả hạch tâm đệ tử cùng hạch tâm trưởng lão, cũng đều đối với Tô Nhu biểu lộ tâm ý, điên cuồng truy cầu.

Thế nhưng mãi đến nay, cũng không có một người nào đắc thủ, vì thế yêu tinh này, không có thể như vậy người bình thường có thể hàng phục cùng hưởng dụng được.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Gia Nhập Dục Minh

"Ừm, uống chén trà, bình tĩnh lại!" Tô Nhu đem một chén trà thơm đưa cho Sở Phong.

"Cảm tạ Tô Nhu trưởng lão, ta thật là có khát một chút." Sở Phong tiếp nhận trà thơm, một ngụm liền uống vào trong miệng, còn chưa hết đã hỏi: "Có còn không?"

"Còn "

Tô Nhu rót cho Sở Phong liên tục mấy chén, Sở Phong đều là uống một hơi cạn sạch, đem bầu trà thơm uống sạch, mới thỏa mãn mà lau miệng.

Nhìn Sở Phong như vậy, Tô Nhu kinh hãi: "Tiểu tử này đâu phải là chán kinh, rõ ràng là khát nước mà."

Thế nhưng chỉ cần nghĩ đến, thiếu niên tuổi như vậy, có thể đối mặt cái loại uy hiếp này mà không e ngại, loại gan dạ sáng suốt này, loại tâm trí này thực khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa, mà càng là như thế này, nàng càng nghĩ hôm nay cứu đúng người rồi.

"Tô Nhu trưởng lão, đa tạ người hôm nay xuất thủ, nếu như không phải, ta Sở Phong mạng nhỏ, sợ rằng thực sự đến cùng rồi." Sở Phong đứng dậy, chân thành tạ ơn nói.

Tuy rằng hắn cũng đoán được, Tô Nhu cứu hắn rất có thể là bởi vì muốn lôi kéo hắn, thế nhưng dù sao người ta cứu hắn, nói không cảm kích,

chỉ là lừa dối.

"Cảm tạ cái gì, việc này vốn là Lưu Mang sai trước mà, thân là Thanh Long Tông trưởng lão, ta bảo hộ người là việc phải làm, huống chi người là đệ tử ưu tú khó có được."

Tô Nhu điềm nhiên cười, sau đó đối với Sở Phong chìa tay ra nói: "Nếu Lôi Đình tam thức người đã nắm giữ, vậy bây giờ giao lại a, loại vũ kỹ này là tuyệt đối không thể ngoại truyện."

"Ách, Tô Nhu trưởng lão, thực không dám dấu diếm Lôi Đình tam thức này, ta chỉ nắm giữ được hai thức, đệ tam thức đến nay không thể lĩnh ngộ." Sở Phong đem Lôi Đình tam thức trong lòng móc ra, đã có chút không muốn.

Tô Nhu đem Lôi Đình tam thức tiếp lấy, vừa cười đối Sở Phong nói: "Kỳ thực không nói gạt người, Lôi Đình tam thức này ngoại trừ khai tông tổ sư ra, đến nay không người nào lĩnh ngộ được đệ tam thức, cho nên Lôi Đình nhị thức đã tính là đại thành."

"Ác?" Nghe được Tô Nhu vừa nói như vậy, Sở Phong còn là mừng thầm, bởi vì trong lúc đó hẳn mơ hồ cảm thụ được, một ít cơ hội đệ tam thức, chỉ là còn chưa triệt để lĩnh ngộ.

Thế nhưng Sở Phong nghĩ, sẽ có một ngày hẳn có thể hoàn toàn lĩnh ngộ, mà cái thời gian kia, ngoại trừ Thanh Long đạo nhân ra, hẳn là một người duy nhất nắm giữ Lôi Đình tam thức?

Lúc này Tô Nhu cùng Sở Phong hàn huyên một ít, nhưng đều là xuất phát từ trưởng lão đối với đệ tử quan tâm, chẳng bao giờ đề cập chuyện lôi kéo Sở Phong.

Rời khỏi chỗ trưởng lão, Sở Phong trong lòng có một cái đánh giá, tuy nói Tô Nhu so với Tô Mỹ kia nhìn muốn ôn nhu hơn nhiều, thế nhưng lòng

của nàng so với Tô Mỹ thâm hơn nhiều.

"Uy, người tốt cục đi ra a." Sở Phong vừa đi ra đại môn chỗ trường lão, liền nghe một đạo thanh âm ngọt ngào.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp như hồ điệp hương mình tới gần, chính là Tô Nhu muội muội, Tô Mỹ.

"Lần này, nhờ có người." Sở Phong cười nói, hẳn biết Tô Nhu có thể xuất thủ, khẳng định ít nhiều do nha đầu kia, chí ít là nàng đi mật báo.

"Ồ, nhìn không ra nha, người coi như có chút lương tâm, bất quá nếu muốn nói tạ ơn, cũng không thể nói miệng, người có nên biểu thị chút thực chất hay không?"

"Nếu không ta hôn người một cái?"

"Cút!"

"Nếu không ta ôm người một chút?"

"Lập tức cút!"

"Được rồi, ta đây chịu thua thiệt, cười người a."

"Lập tức lập tức cút!"

Tô Mỹ bị Sở Phong chọc giận khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng tuy rằng biết Sở Phong vô sỉ, nhưng lại không nghĩ rằng hắn vô sỉ như vậy, dứt khoát không thèm để ý đến hắn, xoay người liền đi.

Thấy Tô Mỹ chạy mất, Sở Phong một trận cười xấu xa, tuy nói Tô Nhu hẳn không dám đùa giỡn, nhưng cái nha đầu này hẳn lại dám.

Bất quá cười xấu xa xong, Sở Phong lại đuổi theo, cười hì hì nói: "Ta gia nhập vào Dực Minh được không?"

"Thực chứ?" Nghe được nói thế, Tô Mỹ nhất thời ngừng bước chân, một đôi mắt to ngập nước, nhìn chăm chăm Sở Phong lóe ra bất định.

"Đương nhiên là thật, ta thiếu tỷ muội các người một cái nhân tình, ta Sở Phong sớm muộn gì sẽ hoàn trả, mà đây không tính là báo đáp, xem như thỏa mãn của người một cái ước nguyện."

Sở Phong nói là thật tâm nói, tuy nói Tô Mỹ coi trọng tiềm lực của hắn, nhưng dù sao hôm nay hắn cái gì cũng không có.

Lần này nếu không phải người ta giúp hắn, hắn ngay cả mạng nhỏ cũng không còn, làm người mang ân phải báo đáp, Sở Phong là người như vậy.

Hắn ban đầu cự tuyệt long huynh hổ đệ, là lo lắng cho mình thiên phú bại lộ, thế nhưng hiện tại đã bại lộ rồi.

Mà ngày đó cự tuyệt, là bởi vì không thích thái độ Tô Mỹ uy hiếp hắn, thế nhưng hiện tại xem ra, với lực lượng của hắn, tại đây nội môn thật đúng là vô pháp bảo hộ Sở Nguyệt mấy người.

Sở dĩ hắn nghĩ, hiện tại gia nhập vào Dực Minh, với hắn mà nói trăm lợi mà không một hại, thậm chí đối Sở gia phát triển cũng có rất lớn bang trợ.

Bởi vì loáng thoáng, Sở Phong có thể cảm thụ được, Tô Mỹ cùng Tô Nhu bối cảnh rất không đơn giản, cái Tô gia này cũng rất không đơn giản.

Gia tộc có thể ẩn dấu huyền công, tuyệt đối không phải thế lực phổ thông, chí ít có thể so sánh cùng Thanh Long Tông.

Cho nên hẳn nghĩ, Tô Nhu cùng Tô Mỹ tỷ muội, sở dĩ đi tới Thanh Long Tông này, chỉ là vì tìm kiếm người có năng lực, lôi kéo hướng gia tộc bọn họ.

Tựa như Lưu Thừa Ân hỏi Tô Nhu, vì sao có thực lực như vậy, còn muốn ở lại nội môn, mà không đi làm hạch tâm trưởng lão.

Đó là bởi vì, hạch tâm đệ tử sẽ không đơn giản bị người lôi kéo, thế nhưng nội môn đệ tử, đại thể chỉ là con người mới, càng dễ bị mê hoặc, càng dễ lôi kéo.

Nói đến, hai tỷ muội bọn họ, là vì gia tộc các nàng bồi dưỡng thế lực, mà Sở Phong đã quyết định, gia nhập vào gia tộc bọn họ.

"Tính người còn có chút lương tâm" thấy Sở Phong thực sự đáp ứng, Tô Mỹ lúc này mới ngọt ngào cười, đối Sở Phong nói: "Vừa vặn ngày mai, Dực Minh chúng ta có một nhiệm vụ, người cũng tham gia chứ."

"Nhiệm vụ? Cái gì nhiệm vụ, còn muốn nhiều người như vậy cùng nhau tham gia?"

Sở Phong biểu thị không hiểu, dựa theo tổ chất thành viên Dực Minh, mỗi người đều có nhiệm vụ yêu cầu thực lực cao độc lập hoàn thành, thế nào còn có thể muốn hẳn cùng nhau tham gia?

"Người cho là nhiệm vụ lĩnh ở chỗ này là cái loại nhiệm vụ bụi bặm chông chất? Nói cho người biết, Dực Minh ta chưa bao giờ đi làm cái loại nhiệm vụ bụi bặm chông chất này, chúng ta làm nhiệm vụ, không thể dễ dàng so với hạch tâm đệ tử làm nhiệm vụ, vì thế người hay nhất là chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Mặt khác, thưởng cho nhiệm vụ này, cũng là phi thường phong hậu, bởi vì ... phần thưởng này không phải người khác đưa tới, mà là nhiệm vụ đoạt được toàn bộ sẽ về chúng ta." Tô Mỹ ngưng trọng nói.

"Ta đi, các người sẽ không tổ chức thành đoàn thể chém giết cướp đoạt chứ hả?" Sở Phong cười nói.

"Cút đi, ngày mai buổi trưa, đến nơi đây tới tìm ta, mặt khác đừng mặc phục sức Thanh Long Tông."

Tô Mỹ đem một tờ giấy, cùng một quả huân chương đưa cho Sở Phong, trên tờ giấy viết địa điểm ngày mai gặp mặt, mà huân chương đó là tiêu chí Dực Minh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bữa Cơm Ấm Áp

"Có cái này, Kiếm Đạo Minh sẽ không tìm người nhà của ta phiền phức chứ hả?" Sở Phong cũng không lo lắng cho mình, hắn chỉ là lo lắng Sở Nguyệt bọn họ.

"Cái này không nhất định, bởi vì Kiếm Đạo Minh không giống như là Lưu Minh, đồng minh đơn thuần dựa vào bối cảnh sâu, bọn họ là có thực lực nhất định."

"Bất quá, nếu như bọn họ dám tìm người phiền toái, Dực Minh ta sẽ nói cho bọn họ biết, ai mới là đồng minh lão đại trong nội môn này."

Nói xong những ... này, Tô Mỹ liền sôi nổi rời khỏi, có thể thấy được cái nha đầu này, tâm tình thực không tệ.

"Dực Minh, đến tột cùng có thực lực thế nào?" Sở Phong nhìn huân chương trong tay, trong lòng không khỏi nổi lên một tia rung động.

Hắn có thể từ lời nói của Tô Mỹ lúc trước mà xuôi tai, Dực Minh vẫn chưa đem Kiếm Đạo Minh đặt ở trong mắt, có thể thấy được Dực Minh này, thật đúng là không đơn giản.

Lúc sau, Sở Phong đeo lên Dực Minh huân chương, hắn cố ý ở bên trong nội môn đi dạo một vòng lớn, về phần mục đích là muốn cho người ta biết, hắn đã là thành viên Dực Minh, khiến Kiếm Đạo Minh không nên đối với người nhà của hắn hạ thủ.

"Mau nhìn, đây không phải Sở Phong sao?"

"Hắn là Sở Phong, gã đem Lưu Minh san bằng, đem Lưu Mang lão nhị phế bỏ?"

"Chính là hắn, thiên chân vạn xác, lúc đó ta ngay tại tràng, tuyệt đối không nhận sai."

"Thế nhưng, hắn không phải đã bị hình phạt đường bắt đi rồi sao, thế nào có khả năng bình yên vô sự xuất hiện ở chỗ này?"

"Còn nữa, các người mau nhìn ngực hắn kìa, huân chương này không phải tiêu chí Dực Minh sao? Hắn đã gia nhập Dực Minh!"

"Từng trước mặt mọi người cự tuyệt qua Dực Minh mời, hôm nay còn có thể gia nhập vào Dực Minh, đồng thời tránh được hình phạt đường xử phạt, Sở Phong này bối cảnh đến tột cùng có bao nhiêu thâm sâu?"

"Thảo nào, thảo nào, khó trách hắn dám đối với Lưu Mang làm ra như vậy, xem ra Sở Phong này tuyệt đối không chỉ đơn giản như mặt ngoài vậy, sau này mọi người nghìn vạn lần không thể đắc tội người này."

Sở Phong đi ở trên đường, người biết Sở Phong kinh hô không ngớt, những người này cảm thán thực lực Sở Phong, cũng suy nghĩ thế lực sâu xa phía sau Sở Phong.

Sở Phong nghênh ngang đi dạo thật lâu, trong đó cũng gặp không ít người Kiếm Đạo Minh, thế nhưng tịnh không có người đối với hắn xuất thủ, có thể thấy được thân phận Dực Minh đích xác nổi lên không ít tác dụng.

Khi Sở Phong trở lại phủ đệ mình, lại phát hiện trong phủ đệ đèn còn sáng, tại trước cửa có vài đạo nhân ảnh chớp động, hắn có thể từ trên khí tức nhận ra, đó là Sở Uy mấy người.

"Sở Uy đại ca, các người thế nào lại ở chỗ này?"

Thấy cả người bao lấy băng gạc, Sở Uy mấy người mặt mũi bầm dập, không ở trong phủ đệ mình tu dưỡng, trái lại bồi hồi ở chỗ này, Sở Phong rất là không giải thích được.

"Sở Phong đệ, người cuối cùng cũng đã trở về, thật tốt quá, người không có việc gì thì thật tốt quá."

"Sở Phong đệ, mau vào a, tất cả mọi người đang đợi người." Nhìn thấy Sở Phong, Sở Uy mấy người như trút được gánh nặng thở dài một hơi, cũng không nói thêm cái gì, đầy mặt tươi cười liền vây quanh Sở Phong.

Sau khi mở cửa phủ đệ, Sở Phong phát hiện Sở Nguyệt Sở Tuyết mọi người Sở gia đang ở đây, ngay cả thành viên khác của Sở Minh cũng đều tới.

Hơn nữa tại trung tâm đại điện, bày một cái bàn lớn, trên mặt đầy mỹ vị món ngon, phần lớn đều là món hân thích.

Sau đó Sở Phong mới biết được, khi hắn bị bắt đi rồi, bọn người Sở Nguyệt đi tới chỗ trưởng lão, muốn vì Sở Phong cầu tình, nhưng thiếu chút nữa bị bắt lại.

May là Tô Nhu chạy tới, giúp bọn hắn thoát khỏi, đồng thời còn nói cho bọn họ biết, bọn họ hãy chuẩn bị tốt mỹ vị món ngon, quay về Sở Phong phủ đệ mà chờ Sở Phong, Sở Phong nhất định sẽ bình an trở về.

Bữa cơm tối này, không phải Sở Phong lần đầu tiên cùng người Sở gia ăn, nhưng là lần đầu tiên cảm thụ được cơm tối gia tộc ấm áp.

Mọi người đối với hắn bộc lộ cảm tình, đều là phát ra từ nội tâm, đều là chân thành tha thiết nhất, mặc dù phần nhiều là đối Sở Phong cảm kích, nhưng Sở Phong thích loại đối đãi thật tình này.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phong sớm liền rời giường, hẩn đem nhiệm vụ bài hôm qua lĩnh, tất cả đều đem ra.

Hôm nay muốn cùng Tô Mỹ mấy người đi chấp hành nhiệm vụ, những ... nhiệm vụ bài này với hẩn mà nói, tác dụng cũng sẽ không quá lớn, cho nên chuẩn bị đưa trở lại.

Thế nhưng vừa đi ra không xa, Sở Phong liền thấy được một thân ảnh, chính là Đoạn Vũ Hiên lúc đầu cùng hẩn tranh đoạt nhiệm vụ bài.

Giờ khắc này, Sở Phong trong lòng không khỏi vui vẻ, chỉ vào Đoạn Vũ Hiên hô lớn: "Ai, người đứng lại!"

Nghe được tiếng la lên, Đoạn Vũ Hiên thân thể không khỏi run lên, mà nghiêng đầu nhìn, sắc mặt càng sợ đến trắng bệch.

Về chuyện Sở Phong, đã truyền khắp nội môn, Đoạn Vũ Hiên này tự nhiên cũng là biết được, vì thế hẩn đối với Sở Phong có thể nói là rất e ngại.

Nhất là nghĩ đến chuyện hôm qua, hẩn từng đối Sở Phong bất kính, hẩn càng lo lắng Sở Phong sẽ tìm hẩn phiền phức, cho nên khiến cho hẩn tối hôm qua một đêm không ngủ, nghĩ mà sợ không ngớt.

Mà hiện tại nhìn thấy Sở Phong, hẩn quả thực chân muốn run lên, ngay cả trứng của Lưu Mang còn dám bóp nát, hẩn thật không biết Sở Phong sẽ đối hẩn làm ra cái gì.

Ngay khi Sở Phong đi tới trước mặt Đoạn Vũ Hiên, hẩn cư nhiên "Phù phù" một tiếng quỳ gối trên mặt đất, đồng thời đầy mặt khổ bức cầu xin nói:

"Sở Phong đại ca, tiểu đệ có mắt như mù, hôm qua mới có thể xông tới người, cầu người đại nhân không nhớ tiểu nhân, bỏ qua cho tiểu đệ một

lần a."

"Con mẹ nó, đây là sao a?" Sở Phong một hồi im lặng, sau đó đem bọc đồ của mình đưa cho Đoạn Vũ Hiên, cười hì hì nói:

"Đoàn huynh, nếu như không ngại, giúp ta đem những ... nhiệm vụ này trả về chỗ củ a?"

"Ân? Người gọi ta là nhờ làm chuyện này?" Đoạn Vũ Hiên xấu hổ tiếp nhận bao đồ, có chút ngờ ngàng.

"Kỳ thực ta chủ yếu là muốn nói với người, nhiệm vụ này có lẽ người thích, phiền chút nha." Sở Phong vỗ vỗ vai Đoạn Vũ Hiên, sau đó liền hướng phương xa đi đến.

Khi nhìn Sở Phong trong chớp mắt biến mất, nhìn lại chung quanh rất nhiều ánh mắt kinh ngạc, quần chúng vây xem nhìn chăm chăm mình, Đoạn Vũ Hiên thầm mắng một tiếng: "Mẹ nó chứ, bị chơi khăm rồi!"

Dựa theo cùng Tô Mỹ ước định, Sở Phong ly khai Thanh Long Tông, thay một bộ thường phục, trước buổi trưa đi tới một tòa tự miếu hoang phế.

Còn chưa tiến vào tự miếu, Sở Phong liền thông qua tinh thần lực, cảm ứng được có bảy người.

Sau khi tiến vào tự miếu, quả nhiên gặp được bảy tên thiếu nam thiếu nữ, tại đây trong bảy người ba là quen mặt, một người là Tô Mỹ, hai người khác chính là long huynh hổ đệ.

Bất quá còn bốn người khác Sở Phong tịnh không nhận ra, mặc dù thực lực vô pháp xác định, nhưng từ diện mạo cũng có thể thấy được, bốn người này đều không phải đồng lứa.

Một đôi thiếu nam thiếu nữ, đang không coi ai ra gì cứ ân ân ái ái, như sợ rằng không ai biết bọn họ là quan hệ tình lữ với nhau.

Chỉ bất quá đáng giá nhắc tới chính là, thiếu nam vậy mà mặc một bộ trường bào hồng nhạt, đồng thời trên mặt còn thoa nhiều phấn hồng, như biến thái vậy.

Trái lại thiếu nữ, lại có chút dương cương mạnh mẽ, chỉ bất quá khuôn mặt thật ra rất nữ tính, mặc dù thua Tô Mỹ như vậy khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng coi như là thượng thừa.

Ngoại trừ đôi tình lữ này ra, có một thiếu niên mặc bạch y, khuôn mặt thanh tú lông mày rậm mắt to, khi nhìn thấy Sở Phong liền mỉm cười gật đầu, rất là hiền lành.

Mà một gã áo lam nam tử khác, vừa vặn tương phản, hắn thấy Sở Phong, đầu tiên là liếc mắt xem thường nhìn Sở Phong, vừa hừ lạnh bĩu môi, tựa như cùng Sở Phong, có cái gì thâm cừ đại hận vậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Trộm Mộ

"Đến đến đến, ta giới thiệu một chút, vị này là thành viên mới Dực Minh ta Sở Phong, chớ nhìn hăn tuổi còn nhỏ, nhưng hăn không đơn giản a." Tô Mỹ cười hì hì giới thiệu.

"Tô Mỹ, tiểu hữu này mà nhỏ sao?" Bạch y nam tử đã đi tới, khách khí bắt tay Sở Phong: "Tại hạ Bạch Đồng, nghe đại danh Sở huynh đệ đã lâu, hôm nay vừa gặp quả nhiên không giống người thường."

"Khách khí rồi" Sở Phong cũng là chấp tay đáp lễ, đối với người lấy lễ tương đãi, Sở Phong từ trước đến nay đều lấy lễ đãi lại.

Vị thiếu niên kia mặc hoa đào trường bào, ôm thiếu nữ phục sức dương cương đi tới, nam tử cực kỳ trịnh trọng nói: "Ta là Diệp Đào Tử, đây là thê tử ta đã xuất giá, Trương Đình Tử."

Sở Phong cũng là cười đối hai người chấp tay, thế nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: "Ta ngắt, Diệp Đào Tử, Trương Đình Tử, hai người này thật đúng là trời sinh một đôi, hai tên này đúng là tuyệt phối a!"

"Sở Phong huynh đệ, hoan nghênh người gia nhập vào đại gia đình Dực Minh, chuyện lúc đầu mong rằng không nên để ở trong lòng, kỳ thực hai chúng ta đều là bị. . . ." Long huynh hồ đệ đã đi tới, đang khi nói chuyện còn len lén liếc mắt nhìn Tô Mỹ.

"Khái khái" thấy thế, Tô Mỹ vội vàng ho khan hai tiếng, đồng thời hung dữ nhìn hai người, nhất thời khiến hai người sợ đến đem câu nói kế tiếp thu trở lại.

Nhưng mà Sở Phong sức quan sát rất mạnh, đã sớm nhìn ra mánh khoe, âm thầm đoán rằng, khẳng định là Tô Mỹ nha đầu kia bức bách long huynh hồ đệ làm cái gì.

"Sở Phong, người thật lớn kiêu ngạo a, Dực Minh ta hảo tâm mời người, người cư nhiên cự tuyệt, người có bao nhiêu tài lực hả?" Đúng lúc này, vị áo lam thiếu niên khuôn mặt băng lãnh kia mở miệng.

"Cổ Vân Phong, người câm miệng cho ta!" Thấy thế, Tô Mỹ liền muốn phát nóng.

"Ai, Tô Mỹ để hăn nói xong đã." Bất quá Sở Phong lại túm áo phía sau Tô Mỹ, cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Cổ Vân Phong nói: "Người muốn nói cái gì? Nói thẳng ra đi!"

"Ta muốn nói người không xứng gia nhập vào Dực Minh." Cổ Vân Phong hét lớn.

"Bá" Sở Phong biến sắc, bỗng nhiên xuất thủ, một đạo Hư Huyền Chương thi triển ra, hướng ngực Cổ Vân Phong đánh tới.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều kinh hãi, bởi vì không ai có thể nghĩ đến, Sở Phong khuôn mặt hiền lành, nói động thủ liền động thủ, không có bất luận cái gì dự báo.

"Hư Huyền Chương?"

Nhưng Cổ Vân Phong này cũng không phải là hạng người hời hợt, liếc mắt liền nhận ra vũ kỹ Sở Phong thi triển, Linh Vũ thất trọng khí tức vận chuyển, trở tay một quyền oanh ra, một cổ uy thế bàng bạc liền bạo phát ra, người này thi triển ra, đúng là một loại tứ đoạn vũ kỹ.

Thấy thế, Sở Phong tuy rằng vô cùng kinh ngạc, nhưng không sợ chút nào, chiêu thức biến đổi, Lôi Đình nhất thức tung ra, trong chớp mắt liền đi

tới phía sau Cỗ Vân Phong, sau đó là một đạo Hư Huyền Chưởng, quay phía sau lưng hấn đánh tới.

"Phanh "

Một chưởng này không hề ngoài ý muốn bắn trúng, Cỗ Vân Phong bất ngờ không phòng bị, lại té theo thể chó đớp cứt, chập vật nằm sấp trên mặt đất, đồng thời còn bắn ra vài thước xa mới dừng lại.

"Gia hỏa này, thủ đoạn thật là lợi hại."

Nhìn thấy một màn này, người ở đây ngoại trừ Tô Mỹ ra, không có chỗ nào mà không phải là kinh hãi, trước mắt sáng ngời, nhất là long huynh hổ đệ, càng giật mình há to miệng a.

Sở Phong trong trí nhớ bọn họ, là một người cực yếu nhược, chỉ ít tại trước mặt huynh đệ hai người bọn họ là cực yếu.

Thế nhưng hiện tại bọn họ mới phát hiện, mình mười phần sai, nếu như nói ngay cả Cỗ Vân Phong đều xa không phải đối thủ Sở Phong, như vậy bọn họ huynh đệ lại càng không địch lại.

Đây hiển nhiên là, Sở Phong trước đây một mực ẩn dấu thực lực, ngày ấy giao thủ, rõ ràng là nhượng hai người bọn họ.

Giờ khắc này, bọn họ hai người rất cực biết, vì sao Tô Nhu cùng Âu Dương trưởng lão, lại cực lực đề cử Sở Phong gia nhập vào Dực Minh, bởi vì Sở Phong đích xác có được tư cách này.

"Hiện tại biết, ta xứng hay không xứng?" Sở Phong nhìn Cỗ Vân Phong từ trên mặt đất bò lên, cười lạnh nói.

"Người hỗn trướng này!" Khi Cỗ Vân Phong vừa đứng lên, cư nhiên nổi giận gầm lên một tiếng lần nữa hướng Sở Phong phóng tới.

"Bá" nhưng đúng lúc này, Bạch Đồng thân hình cũng chợt lóe, ngay lập tức xuất hiện tại trước người Cổ Vân Phong, đưa hăn ngăn lại, trầm giọng nói:

"Lúc trước Sở Phong huynh đệ, đã lưu lại tình cảm, người cũng đừng có tự thấy không hài lòng."

Cổ Vân Phong này, hiển nhiên có chút e ngại Bạch Đồng này, lúc trước còn muốn tấn công Sở Phong, bây giờ chỉ là hừ lạnh một tiếng không cần phải nhiều lời nữa.

"Linh Vũ bát trọng? !"

Mà Sở Phong thì âm thầm sợ hãi, bởi vì hăn có thể từ khí tức Bạch Đồng lúc này cảm thụ được, người này cùng Tô Mỹ như nhau, cũng là Linh Vũ bát trọng.

"Được rồi, cái này gọi là không đánh nhau không thành bằng hữu, thời gian đến rồi, chúng ta mau xuất phát ba." Đúng lúc này, Diệp Đào Tử mở miệng nói.

Tại dưới hăn hô hào, mấy người bắt đầu hướng bên ngoài miếu đổ nát đi đến, còn Tô Mỹ đi tới trước người Sở Phong, cười hì hì nói:

"Người gia hỏa này, thật đúng là bá đạo, người ta cũng không nói cái gì, lại trực tiếp động thủ đánh người."

"Hăn tự tìm đến." Sở Phong bĩu môi.

"Được rồi, kỳ thực ta lại thích tính tình này của người." Tô Mỹ điềm nhiên cười, từ trong hầu bao móc ra một quyển thư tịch, đưa cho Sở Phong.

"Đây là cái gì?" Sở Phong thuận thế tiếp nhận, mới phát hiện quyển sách này thật đúng là cổ xưa, trang sách đều cũ nát nhanh vỡ rớt.

Bất quá khi Sở Phong thấy mấy cái đại tự, cũng là trước mắt sáng ngời, trên mặt cư nhiên viết: "Sơ Cấp Huyền Công, Thổ Tức Pháp!"

"Cư nhiên là huyền công, cái này. . . ."

"Người nói nhỏ chút cho ta." Thấy thế, Tô Mỹ vội vàng lấy tay bịt miệng Sở Phong, đồng thời khẩn trương nhìn về phía ngoài miếu, rất sợ bị mấy người kia nghe.

"Tô Mỹ, người đây là. . . ."

"Không có gì, hôm qua đáp ứng người, nếu gia nhập Dực Minh sẽ cho người huyền công tu luyện, bất quá là hoàn thành lời hứa mà thôi." Tô Mỹ không thể nói gì khác hơn.

Mà nàng vừa nói như vậy, khiến Sở Phong rất khó chịu, hôm qua các nàng tử muội như vậy bang trợ hân, đã khiến Sở Phong thiếu một cái cực đại nhân tình, hoàn toàn không nên lấy huyền công này làm đại giới.

Thế nhưng Tô Mỹ lại không có tính toán những ... này, điều này làm cho hân rất băn khoăn, thấp giọng nói: "Nha đầu, cảm tạ!"

"Cảm tạ cái gì, nhanh lên một chút thu hồi lại, đừng cho bọn họ thấy."

"Còn nữa nghìn vạn lần không nên cấp cho người thứ hai tu luyện, bằng không ta lột da của người!" Tô Mỹ hung hăng hướng Sở Phong huy huy nắm tay, liền sôi nổi chạy đi ra ngoài.

Nhìn rất khả ái và mỹ lệ, nha đầu còn lộ ra vài phần hồn nhiên, Sở Phong đối với Tô Mỹ nhất thời có hảo cảm.

Sở Phong đám người một đường hướng tây, cười khoái mã đi hai ngày hai đêm, từ lâu rời xa Thanh Long Tông cảnh nội, đây hiển nhiên chấp hành không phải tông môn nhiệm vụ.

"Tô Mỹ, chúng ta rốt cuộc muốn đi làm cái gì, đi xa như vậy, quá lãng phí thời gian à?" Sở Phong nhỏ giọng hỏi, hẳn nghĩ làm một nhiệm vụ, mất thời gian dài như vậy đi đường, là lãng phí thời gian.

"Nói nhỏ cho người biết, chúng ta là muốn đi trộm mộ." Tô Mỹ cười hì hì nói.

"Trộm mộ? Không phải chứ, thiếu đạo đức như thế!" Sở Phong vẻ mặt khinh thường.

"Người biết cái gì, là mộ địa một vị cường giả Huyền Vũ Cảnh, trong đó không chỉ có tàng trữ đại lượng Linh Dược, còn có Nguyên Dược, thậm chí Huyền Dược."

"Ngoại trừ những ... này, huyền công vũ kỹ cũng sẽ có rất nhiều, quả thực là một cái siêu đại bảo khố, nếu như người nghĩ loại hành vi này rất thiếu đạo đức, hoàn toàn có thể không đi." Tô Mỹ hừ lạnh nói.

"Đúng là mộ địa cường giả Huyền Vũ Cảnh? Nguyên Dược? Huyền Dược? Huyền công vũ kỹ?"

Sở Phong thất kinh, tu võ một đường, biết cảnh giới phân biệt là, Linh Vũ, Nguyên Vũ, Huyền Vũ, Thiên Vũ.

Nếu như nói Nguyên Vũ Cảnh, chỉ cần tư chất tốt đều có thể đạt được, như vậy Huyền Vũ Cảnh, thì nhất định phải là tư chất thật tốt hạng người thiên tài mới đến được.

Theo hẳn biết, hôm nay Thanh Long Tông tông chủ, cũng chỉ là Huyền Vũ Cảnh mà thôi, đây tuyệt đối là cường giả cao nhất Thanh Châu, mới đạt được cảnh giới này.

Tới cảnh giới Thiên Vũ Cảnh, là có thể ngự không mà đi, ngày đi vạn dặm, quả thực đã thoát khỏi thiên địa ràng buộc, siêu thoát nhân loại cực

hạn, cảnh giới như truyền thuyết.

Thiên Vũ Cảnh cường giả, chỉ ít tại Thanh Châu còn chưa có xuất hiện qua, bất quá Sở Phong nghe nói, hôm nay Cửu Châu đại lục bá chủ, trong hoàng triều Khương thị, đích xác có nhân vật Thiên Vũ Cảnh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Giới Linh Sư

Khương thị hoàng triều tọa lạc tại trong Cửu Châu đại lục, mặc dù cũng không can thiệp thế lực khắp nơi phát triển, nhưng Cửu Châu đại lục công nhận là bá chủ.

Cho nên Cửu Châu đại lục thế lực khắp nơi, hàng năm đều phải đúng giờ triều bái, bằng không chắc chắn bị tai ương diệt môn.

Đồng thời Khương thị hoàng triều tự xưng hoàng tộc, tự cho mình siêu phàm, không phải tất cả mọi người có cơ hội cùng bọn chúng tiếp xúc.

Lấy Thanh Châu mà nói, chỉ có Thanh Châu đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông, mới có tư cách đi triều bái Khương thị hoàng triều.

Về phần cống phẩm, toàn bộ tông môn sẽ đem cống phẩm giao cho Lăng Vân Tông, để Lăng Vân Tông đi triều cống Khương thị hoàng triều.

Cho nên đối với Sở Phong mà nói, Khương thị hoàng triều dường như thần thoại vậy, căn bản vô pháp chạm đến, trên thực tế, ngay cả Huyền Vũ Cảnh cường giả, hẳn cũng chưa từng có gặp qua.

Mà Nguyên Dược, còn có Huyền Dược, hay Linh Dược tương tự.

Như Linh Vũ Cảnh tu luyện dùng Linh Dược, mà Nguyên Vũ Cảnh tu luyện thì dùng Nguyên Dược, Huyền Vũ Cảnh liền dùng Huyền Dược.

Linh Dược là tương đối, Nguyên Dược cùng Huyền Dược rất thừa thớt, càng trân quý, nhất là Huyền Dược nếu được một cây, liền có thể phú

giáp một phương.

Hôm nay lại có chuyện tốt như vậy đưa lên cửa, Sở Phong tự nhiên kích động không gì sánh được, bất quá hẳn cũng có chút nghi ngờ, địa phương tốt như vậy thế nào lại chờ bọn họ đến trộm?

"Tô Mỹ, mộ địa Huyền Vũ Cảnh cường giả, với thực lực chúng ta hẳn là vô pháp mở ra a?" Sở Phong có chút lo lắng.

"Trường cái gì, đừng nghĩ tin tức như vậy, chỉ có chúng ta biết? Một tòa mộ địa Huyền Vũ Cảnh cường giả xuất thế, tất nhiên sẽ hấp dẫn thế lực khắp nơi quan tâm, sẽ có rất nhiều cường giả đi vào mở ra."

"Về phần chúng ta cũng chỉ là tham gia náo nhiệt, phân chút cơm thừa rượu cặn, Huyền Dực, Nguyên Dực và vân vân sẽ không đến phiên chúng ta, có thể kiếm một ít linh châu, chúng ta cũng đã kiếm lớn." Tô Mỹ giải thích nói.

"Nguyên lai là như vậy, như vậy mộ địa này đến tột cùng ở đâu?" Sở Phong truy vấn nói.

"Nghe nói là ở trong hoang dã sa mạc, về phần vị trí cụ thể, còn không có người biết được, bất quá như tin tức biết được, mộ địa sẽ ở ngay gần đây tại hoang dã cổ thành công bố."

"Đương nhiên, cái gọi là công bố, không có thể như vậy đối mọi người công bố, người công bố tin tức, sẽ đem địa đồ mộ địa bán ra, mỗi trương tám mươi cây tiên thảo "

"Mà tám mươi cây Tiên Linh Thảo này, chúng ta mỗi người ra mười cây, vừa đủ!" Tô Mỹ giảng thuật nói.

"Quý như thế? Ta không có a!"

"Lần trước người không phải từ ta lấy đi rất nhiều sao?"

"Ta đều dùng hết."

"Người là heo hủ, cứ nhiên lãng phí như vậy, người hấp thu hết sao?"

"Cái này..."

Sở Phong không biết nói gì, hắn cũng không thể nói cho Tô Mỹ, hắn mặc dù không tu luyện qua huyền công, nhưng vì trong cơ thể có thần lô, vô luận bao nhiêu Linh Dược, đều có thể luyện hóa, đồng thời tuyệt không lãng phí, có thể hấp thu trăm phần trăm.

"Quên đi, phần người ta giúp người đưa ra, bất quá ngày sau phải trả lại ta." Tô Mỹ nhìn Sở Phong, bất đắc dĩ bĩu môi.

"Hắc hắc, vậy đa tạ." Sở Phong hắc hắc cười nói, Huyền Vũ Cảnh cường giả mộ địa? Hắn là thật tâm chờ mong.

Mấy người một đường đi tới, rốt cục tới buổi trưa, đi vào hoang dã sa mạc, đồng thời rất nhanh đi tới hoang dã cổ thành.

Hoang dã cổ thành này, cực kỳ cổ lão, tương truyền đã có nghìn năm lịch sử, mỗi viên gạch ngói đều đã phi thường cũ nát, phẳng phất như vừa đụng, sẽ nát bấy sập xuống.

"Đây là hoang dã cổ thành, cũng quá cũ, nếu là ngày nào đó nổi lên gió to, chỉ sợ cũng sẽ sập mất, địa phương như vậy cũ nát, mà cũng có nhiều người ở như vậy a?"

Nhìn cổ thành cũ nát mà lại cực lớn, cùng với mịt mù khói bếp bay lên, Sở Phong biết, bên trong cổ thành này khẳng định có không ít người ở lại.

Chỉ là hăn không nghĩ ra, cổ thành cũ nát như vậy, thế nào lại có nhiều người như vậy ở lại, cổ kiến trúc như vậy tùy thời có khả năng sập, hăn là rất nguy hiểm.

"Người biết cái gì, hoang dã cổ thành này mỗi hòn gạch mỗi viên ngói, đều được Giới Linh Sư bày qua kết giới."

"Đừng nói là gió to, coi như là Nguyên Vũ Cảnh cao thủ toàn lực công kích, cũng không nhất định có thể hư hao cổ thành này một hòn gạch một viên ngói?"

"Lợi hại như vậy sao?" Sở Phong đầu tiên là kinh hãi, chợt truy vấn nói: "Giới Linh Sư là cái gì? Kết giới lại là cái gì?"

Mà hăn lời này vừa nói ra, chớ nói Tô Mỹ nhìn về phía hăn ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, mà ngay cả mấy người khác, cũng là đối với hăn ném tới nhãn thần khinh thường.

"Thực sự là đồ nhà quê mà." Cổ Vân Phong hừ lạnh một tiếng.

*(thổ bào tử: đồ nhà quê)

"A, Sở Phong huynh đệ, Giới Linh Sư chính là một loại chức nghiệp đặc thù mà cao quý, những người này chúng ta là vô pháp chạm đến." Ngược lại Bạch Đồng, cười giải thích.

"Giới Linh Sư nắm giữ một loại lực lượng là kết giới, kết giới này không thể phá vỡ, là thủ đoạn phòng ngự phi thường lợi hại."

"Đồng thời Giới Linh Sư tu võ thiên phú đều là cực cao, từng người đều có thể nói là tu võ kỳ tài, thực lực đều rất mạnh, hơn nữa bọn họ cường đại động sát lực, cùng với đặc biệt kết giới lực lượng, trong đồng cảnh giới hầu như vô địch."

"Mặt khác cũng bởi vì chỗ đặc biệt của Giới Linh Sư, mỗi danh Giới Linh Sư đều là thế lực khắp nơi, cực lực mời chào."

"Bởi vì thế lực có Giới Linh Sư, thì tông môn lực phòng ngự phải nhận được bay vọt về chất, mà Thanh Long Tông ta, cũng bỏ ra giá cao cung phụng một vị Giới Linh Sư."

"Ác? Vậy thì quá lợi hại, Bạch huynh này vì sao còn nói, Giới Linh Sư là chúng ta không thể chạm đến?" Sở Phong hiếu kỳ hỏi tiếp.

"Ha ha, đó là bởi vì mọi người đều có thể tu vũ, thế nhưng muốn trở thành Giới Linh Sư nhất định phải có tinh thần lực."

"Mà tinh thần lực này thì vạn trung không một, người thường tự nhiên vô pháp chạm đến, đây cũng là nguyên nhân vì sao Giới Linh Sư lại cao quý như vậy." Bạch Đồng tiếp tục giải thích nói.

"Có tinh thần lực sao?" Nghe được nói thế, Sở Phong không khỏi đem ánh mắt hướng về phía Tô Mỹ, hẳn tựa hồ đã biết nguyên nhân, nha đầu kia vì sao phải lôi kéo hẳn.

"Người nhìn ta làm gì? Dù là có tinh thần lực, nếu không có Giới Linh Sư dạy người phương pháp tu luyện, cũng là cả đời vô pháp trở thành Giới Linh Sư." Tựa hồ biết Sở Phong đang suy nghĩ cái gì, Tô Mỹ bữu môi nói.

"Bạch huynh không phải nói, Thanh Long Tông ta cũng cung phụng một vị Giới Linh Sư sao?" Sở Phong hắc hắc cười nói.

"Người là nói cái Gia Cát trưởng lão kia? Nghĩ cũng đừng nghĩ, lão gia hỏa kia rất cổ quái, chưa bao giờ thu đệ tử."

"Thanh Long Tông một vị hạch tâm đệ tử có tinh thần lực, vẫn muốn báỉ hẳn làm thầy, tu luyện kết giới phương pháp, thế nhưng lại bị hẳn cho là

nô lệ sai sử một năm, đến nay cái gì cũng chưa từng học được." Tô Mỹ tiếp tục đả kích nói.

"Đích xác, đúng như lời Tô Mỹ nói, Giới Linh Sư như vậy cao quý, chính là bởi vì nó rất thừa thớt."

"Trừ phi là người cực kỳ thích ý, bằng không Giới Linh Sư sẽ không đơn giản truyền thụ tài nghệ, bởi vì ... khi dạy cho một người, cũng như bị đoạt đi chén cơm!"

Bạch Đồng giải thích một phen, rồi ngữ khí vui đùa đối Sở Phong nói: "Ta xem Sở Phong huynh đệ đối với Giới Linh Sư này, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, chẳng lẽ người có tinh thần lực sao?"

Đối với câu hỏi Bạch Đồng, Sở Phong cũng không khách khí, ưỡn ngực ngẩng đầu khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, đặc ý dào dạt nói: "Ta đích xác có tinh thần lực!"

"Cái gì?" Mà Sở Phong lời này vừa nói ra, trừ Tô Mỹ ra, tất cả mọi người đều thất kinh, ngay cả Bạch Đồng từ trước đến nay thông dong, cũng là vô pháp bình tĩnh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Năm Giữ Huyền Công

"Sở Phong huynh đệ, người nói người có tinh thần lực? Loại sự tình này cũng không thể nói giỡn a!" Bạch Đồng khuôn mặt đã trở nên căng cứng, trong giọng nói tràn ngập hoài nghi.

"Hắn nói không sai, hắn đích thật là vạn trung không một." Đúng lúc này, Tô Mỹ mở miệng.

"Tô Mỹ, nói thế có thật không?" Nghe được Tô Mỹ nói thế, hầu như tất cả mọi người kinh hãi há to miệng ra.

"Đây chính là nguyên nhân tỷ tỷ ta, cực lực muốn hắn gia nhập vào Dực Minh." Tô Mỹ bất đắc dĩ thở dài, nàng biết khi Sở Phong này năng lực đặc thù bại lộ, tuyệt đối sẽ làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mà giờ khắc này, mọi người đều là không khỏi hút một ngụm lương khí, lần thứ hai nhìn về phía Sở Phong, ánh mắt đã có vẻ kính nể.

Mà ngay cả Cổ Vân Phong trước đây vẫn phản cảm với Sở Phong, lúc này cũng là thần sắc phức tạp, rõ ràng trước đây đối Sở Phong bất kính, mà cảm thấy hối hận.

Người có tinh thần lực, cũng không chỉ là vạn trung không một, coi như là trong mười vạn người, cũng không nhất định có thể xuất hiện một người.

Đến nay mà tính toàn bộ Thanh Long Tông, người có tinh thần lực cũng chỉ có hai người, tính cả hôm nay Sở Phong cũng chỉ có ba mà thôi.

Nhân vật như vậy, trời sinh tu võ tư chất rất mạnh, lực lĩnh ngộ rất nhanh, lĩnh ngộ lực càng đáng sợ, cho nên dù là vô pháp trở thành Giới Linh Sư, cũng sẽ tại phương diện tu võ, đạt được thật lớn thành tựu.

Nhân vật như vậy, thường thường là không thể đắc tội, bởi vì bọn họ từ sinh lúc ra, là đã định trước không tầm thường, mà Cổ Vân Phong này lúc trước vậy mà đối Sở Phong, hẳn tự nhiên nghĩ mà sợ không ngớt.

"Sở Phong huynh đệ, ta hiểu được tội trước đây, mong rằng xin đừng trách."

"Để tỏ thiện ý, lần này Tiên Linh Thảo mua mộ địa địa đồ, sẽ do ta thay Sở Phong huynh đệ bỏ ra." Nghĩ đến đây, Cổ Vân Phong cứ nhiên trực tiếp đối Sở Phong nhận sai.

Đối với cử động bất thành linh của hắn, mọi người tuy rằng giật mình, nhưng cũng có thể hiểu được, bởi vì coi như là đối là bọn họ, cũng đều sẽ làm như vậy.

"A, vậy đa tạ Cổ huynh " mà Sở Phong cũng không khách khí, vui vẻ tiếp thu.

Mười cây Tiên Linh Thảo, đây không phải số lượng nhỏ, có người nguyện ý vì mình đưa ra, Sở Phong tự nhiên cũng nguyện ý tiếp thu.

Sau một phen nói chuyện phiếm, mấy người rốt cục tiến nhập hoang dã cổ thành, giờ khắc này Sở Phong có thể mơ hồ cảm thụ được, trong cổ thành này có rất nhiều khí tức mạnh mẽ.

Có thể thấy được, hôm nay trong hoang dã cổ thành, ẩn giấu không ít tu võ cao thủ, thậm chí Sở Phong đã gặp được rất nhiều, tông môn đệ tử mặc phục sức tông môn.

Mà Sở Phong có thể từ trên quần áo nhận ra, bọn họ là đệ tử Thiên Phong Tông, Sở Tâm của Sở gia, ở tại Thiên Phong Tông đây tu luyện.

"Xem ra, tin tức mộ địa này, đã hấp dẫn tới không ít người." Sở Phong cảm thán nói.

"Đó là đương nhiên, tin tức mộ địa đã từ lâu tiết lộ, chung quanh thế lực khắp nơi đều đang tới, sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh xung đột." Tô Mỹ len lén giải thích nói.

"Ý của người là, Thanh Long Tông ta cũng sẽ phái người đến?" Sở Phong truy vấn, bởi vì Thanh Long Tông cách hoang dã sa mạc, được cho tông môn ở gần.

"Đó là đương nhiên, hai cái tông môn cách hoang dã sa mạc gần nhất, đó là Thanh Long Tông ta cùng Thiên Phong Tông, nếu Thiên Phong Tông đã thu được tin tức, thì Thanh Long Tông nhất định cũng sẽ đến."

"Đồng thời, với thủ đoạn Thanh Long Tông ta, phái tới nhất định là hạch tâm đệ tử cùng hạch tâm trưởng lão, thậm chí vị Gia Cát trưởng lão kia cũng sẽ xuất động." Tô Mỹ nói rằng.

"Cái này chẳng phải là, Thanh Long Tông cùng Thiên Phong Tông tranh đoạt chiến?" Sở Phong hỏi.

"Cho nên chúng ta phải mặc thường phục, giả thành người qua đường, như vậy mới có thể tránh cho phát sinh xung đột không cần thiết, bởi vì ... loại thời gian này, phương pháp đục nước béo cò mới là điều kiện tốt nhất."

"Đường do bọn họ mở, bảo khổ do bọn họ tranh, chúng ta chỉ cần có thể kiếm chút cháo, như vậy là đủ rồi." Tô Mỹ trên gương mặt ngọt ngào tràn đầy cười xấu xa, nguyên lai nha đầu kia đã sớm làm tốt dự định.

Nhìn nha đầu này chỉ có mười bốn tuổi, Sở Phong bất đắc dĩ mà lắc đầu, hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng, ngày sau Tô Mỹ sau khi lớn lên, tâm cơ tuyệt sẽ không thua tở tở Tô Nhu của nàng.

Bởi vì vị trí cụ thể cổ mộ còn chưa có công bố, vì thế Sở Phong mấy người chỉ có thể tạm thời vào ở trong thành, đợi tin tức.

Trong khách sạn, Sở Phong đóng cửa phòng lại, liền nhanh chóng lấy ra bản huyền công "Thổ Tức Pháp" .

Huyền công chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, tuy nói Thổ Tức Pháp chỉ là một quyển sơ cấp huyền công, nhưng đã là vô giá, có kỳ hiệu tu luyện.

Nếu như không, Tô Mỹ này cũng là không có khả năng, tuổi nhỏ như vậy liền lợi hại như vậy, thậm chí khiến cho Sở Phong đối nàng có chút kiêng kỵ.

Khi trải qua một hồi xem, Sở Phong đối với Thổ Tức Pháp cũng là có một ít lý giải, chủ yếu là thông qua mũi hô hấp tự nhiên, lúc hô hấp vận chuyển linh khí, chạy khắp các nơi kinh mạch, cuối cùng xuyên qua toàn thân, từ đó bộc phát ra lực lượng xa cường hơn thường nhân.

Tuy nói thì đơn giản nhưng thực hành rất khó khăn, nhưng chỉ là đối với thường nhân mà thôi, đối với Sở Phong mà nói, tất cả cũng không khó, hầu như chỉ nhìn một lần, liền lĩnh ngộ được áo nghĩa trong đó.

Mà lực lĩnh ngộ như vậy, không có thể như vậy Sở Phong trời sinh liền có, tuy nói Sở Phong trước đây lực lĩnh ngộ cũng là cực cao, nhưng rõ ràng khi nắm giữ tinh thần lực, đầu óc của hắn mới trở nên càng thêm linh mẫn.

"Vù vù hô "

Đứng dậy, thật sâu hô hấp vài cái, Sở Phong thử vận chuyển một lần Thổ Tức Pháp này.

Vừa vận chuyển, Sở Phong liền có thể cảm thụ được, trong cơ thể linh khí chạy chồm như rồng cuộn, bắt đầu trong cơ thể rít gào, mà khi linh khí này mạnh mẽ lên, dựa theo kinh mạch riêng mà lưu động, Sở Phong lực lượng nhất thời đề thăng mấy lần.

"Cổ lực lượng này, thật mạnh." Nắm chắc thủ quyền, cảm thụ được mạnh hơn rất nhiều linh khí, Sở Phong mừng rỡ.

Sở Phong lực lượng trước đây, sở dĩ so với thường nhân mạnh hơn, là bởi vì trong cơ thể hắn có ấn dấu thần lôi, linh khí phẩm chất so với người khác hùng hậu hơn.

Mà lực lượng huyền công này, lại là vận dụng đặc biệt kỹ xảo, có thể khiến cho linh khí tại trong cơ thể phát sinh biến hóa, do đó trở nên so với thường nhân mạnh hơn.

Hôm nay Sở Phong hai cái kiêm đắc, hắn lực lượng tương đối viễn siêu thường nhân, như Sở Phong phỏng chừng, lúc này hắn sẽ cùng Tô Mỹ giao thủ, cũng không thất bại.

Nhưng phải biết rằng, Tô Mỹ chính là Linh Vũ bát trọng, đồng thời còn tu luyện qua huyền công, mà Sở Phong mới chỉ là Linh Vũ lục trọng mà thôi, như vậy thực lực, có thể làm đến bước này, quả thực có thể nói là nghịch thiên.

"Cứ như vậy, năm nay hạch tâm đệ tử khảo hạch, ta không phải cũng có thể tham gia sao?" Tính ra một chút với thực lực của ta hôm nay, Sở Phong càng phát ra kích động.

Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử khảo hạch, hàng năm đều cử hành, mà tính toán thời gian, năm nay khảo hạch đã tới gần.

So với việc nội môn khảo hạch, hạch tâm khảo hạch có hạn chế tuổi tác, đó chính là phải trên 18 tuổi, bằng không dù là thực lực cường đại, thiên phú cho dù tốt cũng không cho phép tham gia.

Mà như Sở Phong biết, người nào chỉ cần thực lực có thể đạt được Linh Vũ bát trọng, đã có thể tham gia hạch tâm đệ tử khảo hạch, đồng thời có cực lớn tỷ lệ có thể thông qua.

Hạch tâm đệ tử, mới là đối tượng Thanh Long Tông trọng điểm bồi dưỡng, ngay cả gia tộc của hạch tâm đệ tử, cũng nhận được Thanh Long Tông che chở.

Chỉ cần Sở Phong có thể trở thành hạch tâm đệ tử, không chỉ là hẳn được bang trợ tu luyện, coi như là đối với Sở gia phát triển cũng có cực lớn trợ giúp,

Nghĩ đến dáng dấp Sở Uyên mấy người Sở gia vui vẻ khi hẳn trở thành hạch tâm đệ tử, Sở Phong liền khẩn cấp, muốn trở thành hạch tâm đệ tử.

"Thùng thùng đông" nhưng đúng lúc này, cửa phòng Sở Phong lại đột nhiên bị người gõ ầm lên.

Mở cửa phòng ra Sở Phong phát hiện, Tô Mỹ ngọt ngào động lòng người, đang khoanh hai tay đứng ở trước cửa, cười tủm tỉm nhìn hắn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Giới Linh La Bàn

Lúc này Tô Mỹ, thay một thân quần áo hồng nhạt, tóc dài đen thui rơi lả tả trên vai, trên đỉnh đầu còn cột cái nơ con bướm thật to, trang phục như vậy, rất xứng với khuôn mặt ngọt ngào, thật là tươi mát thoát tục.

"Làm sao vậy cưng, lúc này mới vừa xa nhau một chút, người đã nhớ ta rồi sao?" Nhìn trang phục Tô Mỹ tươi mát, Sở Phong nhin không được trêu chọc nàng.

"Lại gọi cưng, có tin hay không ta xé miệng của người?" Tô Mỹ nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt vui vẻ nhất thời trở nên hung ác.

Nhưng tại dưới mắt Sở Phong xem ra, Tô Mỹ như vậy lại có vẻ càng thêm khả ái, cười hì hì nói: "Thế nào ngay cả cưng cũng không cho gọi, ta thế nào là người trong lòng người được!"

"Người đồ lưu manh!"

Ngọc thủ của Tô Mỹ, một trào liên bắt được cánh tay Sở Phong, hai ngón tay như gọng kìm bóp nhéo, Sở Phong khuôn mặt lúc đó méo thành một đoàn, miệng rộng mở ra, một trận gào khóc thảm thiết vang trong khách sạn:

"A ~~~~~ "

Sau một lát, hai người xuất hiện ở trên đường trong hoang dã cổ thành.

Nguyên lai ở đây tụ tập chứa nhiều cường giả nơi này, có số người nhìn trúng cơ hội, trong khi chờ đợi mộ địa tin tức, liền xuất ra kỳ trân dị bảo, ở đây mua bán.

Mà Tô Mỹ sau khi biết được, ham chơi lòng hiếu kỳ nổi lên, liền kéo Sở Phong chạy đến.

Lúc này hai người đi trên cổ đạo, Sở Phong như vậy một tiểu tử ngốc, bên cạnh lại đi theo Tô Mỹ tiểu mỹ nữ, nên đưa tới không ít ánh mắt ước ao cùng đổ kỵ.

Thế nhưng Sở Phong hiển nhiên đang hưởng phúc mà chẳng biết, nhìn cánh tay mình hăng giọng, Sở Phong ủy khuất nói: "Nha đầu chết tiệt kia, người quá độc ác, đều véo bầm cả rồi."

"Hanh, thử xem người còn có dám chiếm tiện nghi ta hay không." Tô Mỹ đắc ý bĩu môi, lòng tràn đầy vui mừng chung quanh quan sát, đang khi nói chuyện liền ôm lấy tay Sở Phong, hướng một hàng quán chạy đến.

Hàng quán nơi đây, bày ra đều là đồ trang sức nữ hài sử dụng, tài liệu rất đặc biệt, ngũ quang thập sắc cái gì cần có đều có, Tô Mỹ bị hấp dẫn thật sâu, ngồi xổm xuống hàng vỉa hè mà chăm chú chọn lựa.

Cụ bà coi hàng vui vẻ, bắt đầu ra sức hướng Tô Mỹ giới thiệu, khi nhìn sắc mặt cụ bà cười gian, Sở Phong đánh giá bà, là gian thương!

Đang buồn chán, Sở Phong đem ánh mắt quét về phía một ... hướng khác, mới phát hiện cách đó không xa một lão đầu đang nằm.

Lão nhân này thật đúng là bản thiêu dơ dáy, tóc cũng không biết bao nhiêu ngày rồi không gội, đều dính thành một khối.

Mặt mũi đầy bùn đất, y phục đầy mụn vá, mụn vá chồng chất mụn vá, nằm gổ đầu trên một bao bố, bên trong căng phồng chẳng biết cái gì. Một

ống quần dài, một ống quần ngắn. Đi một đôi hài rách, phía trước lộ ngón chân, phía sau lộ gót chân.

Gian hàng của lão cũng không giống như người khác, khắp nơi mời chào sinh ý, trái lại là nằm thẳng ra, chân bắt chéo lên cao, như mình là đại gia vậy, con mắt cũng không thèm nhìn một chút khách vãng lai.

Đừng xem lão đầu buôn bán không đứng đắn, nhưng hăn trước người là một đồng sách, lại hấp dẫn Sở Phong.

Kỳ thực sách này bên ngoài nhìn không có gì đặc thù, rách nát, trên mặt đầy bụi, đều thấy không rõ tên sách.

Thế nhưng Sở Phong có tinh thần lực, nên phát hiện trong đám sách rách, trong đó lại có một quyển, ẩn chứa ba động kỳ dị.

"Đại gia, người sách này bán thế nào?" Sở Phong đi qua đi hỏi.

Mà lão đầu ngay cả đầu cũng không ngẩng một chút, chỉ là hướng Sở Phong vươn ra một ngón tay, bày ra một cái chữ nhất.

"Một đồng tiền?" Sở Phong thử nói.

"Ta nhỡ vào, một cái đồng tiền người đi mua cơm cho ăn mày hả?" Khi nghe được Sở Phong nói thế, lão nhân kia cứ nhiên ngồi dậy một chút, nổi giận.

"Đại gia, lẽ nào người nói chính là một lượng bạc ròn?" Sở Phong ngoài mặt tuy rằng khách khí, nhưng trong lòng lại chửi bới: "Người bộ dáng này, nói người là ăn mày, đều là đối với ăn mày vũ nhục đó."

"Một viên linh châu, có thể toàn bộ lấy đi!" Lão đầu gằn từng chữ một.

"Con mẹ nó, người thế nào không đi ăn cướp đi, người những ... sách rách này, lại muốn nhiều tiền như vậy?" Giờ khắc này, Sở Phong cũng là nổi giận.

Nhưng mà lão đầu ngược lại cũng thông dong, lần thứ hai nằm trên mặt đất, nói ra một câu: "Thích thì mua không thích thì thôi."

Liền sau đó lại lẩm bẩm: "Ta những ... sách này, là lão tổ tông truyền xuống, trong đó chắc chắn có bảo bối, chỉ là thường nhân nhìn không ra biến hóa mà thôi, nếu không phải hôm nay thực sự gian nan, ta sẽ không đem những ... này lấy ra bán nữa."

"Lão tổ tông? Người lão nhân này thật là khéo nói, lão tổ tông của người là ai vậy?" Đúng lúc này, Tô Mỹ nha đầu liền đi qua.

"Lão tổ tông ta địa vị có thể to lắm, người là một vị Giới Linh Sư!" Lão đầu đặc ý dào dạt nói.

"Giới Linh Sư? Người cũng khéo léo quá a!" Tô Mỹ hiển nhiên không tin.

"Các người tin hay không thì tùy, ngược lại có người biết hàng đến mua đó." Lão đầu đang khi nói chuyện liền nhắm hai mắt lại.

Mà nghe được lão đầu nói một hồi, Sở Phong là trong lòng căng thẳng, nếu theo như lời lão đầu là thật, như vậy lúc này Sở Phong cảm ứng được, thật đúng có thể là di vật của một vị Giới Linh Sư.

"Tô Mỹ, người có linh châu không, cho ta mượn một viên!" Sở Phong cắn răng, hướng Tô Mỹ nói rằng.

"Người mượn làm chi, người thực sự đừng bị lão nhân này lừa a?" Thấy thế, Tô Mỹ có chút không tình nguyện.

"Nếu như người có, thì cho ta mượn!" Sở Phong hướng Tô Mỹ vươn tay ra.

"Người gã ngốc này, chưa thấy qua ai ngu như người vậy." Tuy rằng ngoài miệng nói Sở Phong, thế nhưng Tô Mỹ cũng từ trong hầu bao móc ra một viên linh châu, đưa cho Sở Phong.

"Cảm ơn." Sở Phong tiếp nhận linh châu, liền trực tiếp đưa cho lão đầu kia: "Đại gia, của người những ... sách này, ta mua!"

"Oa, quả nhiên linh châu, tiểu cô nương người rất có tiền a." Lão già một tay chụp lấy linh châu, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra, ở trong tay mân mê một hồi lâu, lúc này mới yêu thích không buông tay nhét vào trong lòng.

"Ta xem người là lần đầu tiên nhìn thấy linh châu a?" Nhìn dáng dấp lão già hưng phấn, Tô Mỹ rất là bất mãn.

Mà Sở Phong thì không nói lời nào, một túi vải vóc túm lại, trực tiếp đem hơn mười quyển sách, tất cả đều mang ở đầu vai.

"Hắc hắc, tiểu huynh đệ, người thật tinh mắt, ta đối với người rất thường thức, ta tặng người một cái lễ vật a." Khi Sở Phong chuẩn bị ly khai, lão nhân kia từ trong cái bao cũ nát móc ra một đồ vật.

Đó là một cái tử sắc viên bàn, viên bàn này do vật liệu đặc thù chế thành, bốn phía viết đông tây nam bắc, tả hữu có khắc sinh tử cát hung, mà ở trung tâm một bàn, là có thêm một cái phù chú kỳ lạ, cũng là khắc họa trên đó.

"Đây là cái gì?" Tô Mỹ một trảo đoạt lấy, hiếu kỳ quan sát.

"Hắc, tiểu cô nương, thứ này địa vị có thể to lắm, chính là kỳ vật Giới Linh Sư cần có."

"Có thể dự đoán sinh tử, có thể phán đoán cát hung, tên là Giới Linh La Bàn!" Lão đầu nghe cứ như thật nói.

"Ác? Như vậy quá tà dị, thứ này dùng như thế nào?" Tô Mỹ truy vấn hỏi.

"Cái này. . . . Đây là đồ dùng của Giới Linh Sư, ta nào biết đâu, hắc hắc, các người tự nghiên cứu đi nha, chúng ta sau này còn gặp lại!"

Lão đầu sờ sờ râu mép khô cứng, tròng mắt vừa chuyển, làm như sợ Sở Phong đổi ý, cứ nhiên quay người bỏ chạy.

"Người xem, ta đã nói hắn là kẻ lừa đảo!" Nhìn bóng lưng lão đầu đi nhanh như lưu tinh, Tô Mỹ tức giận giậm chân.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tinh Thần Bí Kỹ

Mang một bao sách rách, Sở Phong lòng tràn đầy vui mừng về tới khách sạn.

Mà lúc này Tô Mỹ, cũng không còn tức giận, trái lại trên mặt vui vẻ mỉm cười, đồng dạng rất là hài lòng.

"Uy, người gia hỏa này, có phải trong đồng sách nát này, phát hiện bảo bối hay không?" Tiến vào trong phòng, Tô Mỹ cười hì hì nói.

"Người nha đầu kia, nguyên lai vừa rồi là giả bộ."

Nhìn Tô Mỹ một cách tinh quái, Sở Phong ý thức được, nguyên lai nha đầu kia lúc trước là cố ý làm bộ dáng dấp như vậy, hiển nhiên nàng đã sớm phát hiện ý đồ của Sở Phong.

"Cái lão đầu kia rất quỷ quái, người nếu như không nói hai lời liền cho hắn một viên linh châu, hắn khẳng định sẽ lên giá, nếu không phải ta với người kẻ xướng người họa trái lại, người dễ dàng như vậy lấy tới tay a."

"Đúng rồi, người lấy được cái bảo bối gì rồi, mau lấy ra cho ta xem." Tô Mỹ khẩn cấp, đờ bao bố trên vai Sở Phong xuống.

Khi Sở Phong trong bao bố tìm loạn một lúc, cuối cùng lấy ra một quyển sách, quyển sách này phủ đầy bụi, bất quá so với sách khác cũng rất bất đồng.

Quyển sách này tuy rằng cũ nát nhưng hoàn hảo không tổn hao gì, đồng thời chỉ cần nhìn nó, liền cảm giác có một loại cổ lão, mà cầm trong tay Sở Phong càng có thể cảm thụ được, chất liệu quyển sách này rất đặc thù.

Sở Phong lấy tay phủi hết bụi trên mặt quyển sách, mấy cái đại tự liền hiện lên "Tinh Thần Bí Kỹ" !

"Tinh Thần Bí Kỹ" Tô Mỹ liền đoạt lấy, tỉ mỉ quan sát một lát sau, mới giật mình nói: "Nếu như Tinh Thần Bí Kỹ đây là thật, như vậy người đã có thể kiếm lớn rồi."

"Tuy nói Tinh Thần Bí Kỹ, chỉ có người có tinh thần lực mới có thể tu luyện, nhưng giá trị thị trường, tuyệt đối không thua kém một nghìn khóa linh châu, kỳ quái, lão nhân kia lại đem thứ tốt này giấu ở trong đồng sách, ai, ta đã biết, ta đoán lão nhân kia nhất định không biết chữ."

"Quý như vậy sao?" Nghe được Tô Mỹ vừa nói như vậy, Sở Phong đầu tiên là kinh hãi, nhưng sát sau đó là mừng rỡ, bởi vì nói như vậy, hắc lần này thật đúng là nhặt được đại tiện nghi.

"Đó là đương nhiên, như Thanh Long Tông chúng ta vị hạch tâm đệ tử kia có tinh thần lực mà nói, hắc mặc dù có tinh thần lực, nhưng không có phương pháp tu luyện, nếu là người đem bản Tinh Thần Bí Kỹ này bán cho hắc, hắc thậm chí có thể ra giá càng cao, bởi vì ... vật này là bảo bối vô giá có tiền cũng mua không được." Tô Mỹ đặc ý nói.

"Ha ha, chờ ta tu luyện xong, đem thứ này bán đi, vậy không phải kiếm lớn sao?" Sở Phong mừng như điên, một nghìn khóa linh châu, sợ rằng có thể cho hắc trực tiếp đột phá đến Nguyên Vũ Cảnh.

"Nhìn cái dạng người không có tiền đồ, bản bí tịch này bất quá là một loại kỹ xảo khống chế tinh thần lực, cũng không phải phương pháp tu luyện của Giới Linh Sư."

"Người nếu là có thể nắm giữ kết giới lực, trở thành một gã Giới Linh Sư, đến lúc đó sẽ có rất nhiều tông môn mời gia nhập, cái thời gian kia, chỉ cần tông môn cung phụng đưa cho người, cũng đủ để cho người trở thành một cái phú hào chân chính."

"Người biết Thanh Long Tông chúng ta vị Giới Linh Sư kia, từng tháng có thể kiếm được bao nhiêu cung phụng không?"

" Bao nhiêu?"

"Từng tháng một viên huyền châu, một viên huyền châu tương đương với một nghìn khóa nguyên châu, mà một viên nguyên châu tương đương với một nghìn khóa linh châu, nói cách khác, hẳn từng tháng đều có thể tại Thanh Long Tông thu được, một trăm vạn khóa linh châu." Tô Mỹ giảng thuật nói.

"Ông trời ạ, từng tháng một trăm vạn khóa linh châu? Quá bất khả tư nghị a." Sở Phong giật mình không ngớt, hôm nay với hẳn mà nói, một viên linh châu đã là cực kỳ trân quý, một trăm vạn khóa quả thực không dám tưởng tượng.

"Coi như là loại điều kiện này, vị Giới Linh Sư kia cũng chỉ là miễn cưỡng tiếp thu, nếu không phải hẳn nhìn trúng bảo tàng Thanh Long Tông ta, căn bản là sẽ không đáp ứng làm Thanh Long Tông khách khanh trưởng lão." Tô Mỹ tiếp tục nói.

"Bảo tàng? Cái gì bảo tàng?" Sở Phong tràn đầy hiếu kỳ.

"Người hẳn là biết, tại Linh Dược Sơn Thanh Long Tông ta, có một Vạn Cốt mộ phần a? Mọi người đều suy đoán Vạn Cốt mộ phần này, là một cái bảo tàng, mà Giới Linh Sư này là hướng về cái bảo tàng này mà tới." Tô Mỹ giải thích nói.

"Đúng là nơi đó." Sở Phong lần thứ hai thất kinh, hăn trăm triệu cũng nghĩ không ra, địa phương như vậy âm trầm kinh khủng, có thể là một cái bảo tàng.

Bất quá tỉ mỉ ngẫm lại, hăn cũng có thể lý giải, dù sao hăn hôm nay nắm giữ tinh thần lực, cũng không phải là trời sinh mà có, mà là tại nơi Vạn Cốt mộ phần thu được, cho nên hăn nghĩ, Vạn Cốt mộ phần nói không chừng thật đúng là một cái bảo tàng.

"Người làm sao vậy? Sao lại có loại vẻ mặt này."

"Không có việc gì, không có việc gì" Sở Phong vội vàng lắc đầu, hăn cũng không nói cho Tô Mỹ, hăn rơi vào Vạn Cốt mộ phần, ở nơi đó gặp được một người lão đầu cả người phát quang, đồng thời còn thu được tinh thần lực a? Việc này thực sự quá mức không thể tưởng tượng nổi, cho nên Sở Phong sẽ không đơn giản nói cho bất luận kẻ nào.

"Được rồi, ta xem người khẩn cấp muốn thử tu luyện một chút Tinh Thần Bí Kỹ này, ta sẽ không quấy rối người nữa."

Tô Mỹ đem Tinh Thần Bí Kỹ trả lại cho Sở Phong, rồi từ trong hầu bao, móc ra một vật đưa cho Sở Phong: "Ah, cái này là ban thưởng cho người theo ta đi dạo phố!"

Đưa mắt nhìn, Sở Phong phát hiện lòng bàn tay Tô Mỹ, bày ra một cái túi gấm gì đó, bất quá hiển nhiên không phải túi gấm phổ thông, bởi vì nó chất liệu rất đặc thù, đồng thời ngoài mặt khắc đầy phù chú.

Mà thấy cái vật này, Sở Phong nhất thời hút một ngụm lương khí, kinh hô: "Càn Khôn Đại?"

Càn Khôn Đại, bất quá như cái túi gấm, nhưng trong giấu Càn Khôn, có cực lớn không gian, có thể gửi các loại vật phẩm, đồng thời không có cảm giác phụ trọng, chính là trữ vật thần khí.

Chỉ bất quá Càn Khôn Đại này chế tác phức tạp, giá cực cao, căn bản không phải người thường có thể sử dụng.

Sở Nguyên Phách cũng từng muốn mua một cái Càn Khôn Đại, thế nhưng cuối cùng bởi vì quá quý, cho nên buông tha, vì thế đối với Sở Phong mà nói, đây là vật cực kỳ xa xỉ, nhưng lúc này Tô Mỹ vậy mà muốn tặng cho hẳn.

"Phát gốc cái gì, hảo hảo tu luyện đi." Tô Mỹ đem Càn Khôn Đại nhét vào trong tay Sở Phong, liền chuẩn bị rời đi.

"Tô Mỹ, nàng vì sao phải đối ta tốt như vậy?" Nằm trong tay Càn Khôn Đại, Sở Phong nhìn về phía Tô Mỹ trong ánh mắt đầy cảm kích.

"Không vì sao cả, chỉ là thành viên Dực Minh ta đều có Càn Khôn Đại, duy độc người không có, cái này không khỏi quá keo kiệt rồi, qua mấy ngày nữa mộ địa mở ra, người cũng không phải như linh dược sẵn bán giống nhau, lưng hai cái bao lớn a? Đến lúc đó không bị cướp đoạt mới là lạ."

Tô Mỹ cười hì hì, cũng không có cấp cho Sở Phong một đáp án, bất quá ngay lúc vừa đi ra cửa phòng, lại quay đầu lại nói: "Nếu như người thật không rõ vì sao, có thể cho rằng là ta đơn thuần muốn lôi kéo người."

Nói xong câu đó, Tô Mỹ liền rời đi, chậm rãi đóng cửa phòng lại, Sở Phong trong lòng là một trận ấm áp, mặc kệ đến tột cùng là vì sao, Tô Mỹ đối hẳn là thật tâm không sai.

Ngồi xếp bằng tại đầu giường, Sở Phong khẩn cấp mở ra bản Tinh Thần Bí Kỹ, giờ mới phát hiện Tinh Thần Bí Kỹ này, đích thật là một loại kỹ xảo điều khiển tinh thần lực.

Có thể khiến cho tinh thần lực du tẩu, tỉ mỉ quan sát một cái, chỉ cần tinh thần lực đủ mạnh, cho dù có người ẩn dấu khí tức, cũng nhìn ra thực

lực của hân.

Thậm chí nắm giữ thật tốt, tinh thần lực có thể trong vô hình, quấy rầy ý thức của đối phương, tại trong chiến đấu cũng có thể tạo được tác dụng không tưởng được.

Nói ngắn lại, bản Tinh Thần Bí Kỹ tuyệt đối là một thứ tốt, đối với Sở Phong mà nói, rất có trọng dụng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phù Chú Địa Đồ

Dựa theo phương pháp tu luyện Tinh Thần Bí Kỹ, Sở Phong bắt đầu khắc khổ tu luyện tinh thần của mình không chế lực.

Hầu như ngoại trừ ăn ngủ, mỗi thời mỗi khắc đều nghiên cứu, mà trong lúc Sở Phong khắc khổ tu luyện, cũng là càng ngày càng nhiều người tiến vào hoang dã cổ thành, tới sau đó, hoang dã cổ thành kín người hết chỗ, rất nhiều người không thể làm gì khác hơn là đóng quân tại ở ngoài hoang dã cổ thành.

Mà như Tô Mỹ sở liệu, người của Thanh Long Tông đích xác cũng chạy tới, tuy rằng người Thanh Long Tông phái tới, không có nhiều như Thiên Phong Tông vậy, nhưng toàn bộ đều là hạch tâm trưởng lão cùng với hạch tâm đệ tử, là tinh anh nhân sĩ.

Tuy rằng càng ngày càng nhiều thế lực đến, hoang dã cổ thành này thực sự thành nơi nhân long hỗn tạp, mâu thuẫn xung đột hầu như mỗi ngày đều phát sinh, nhìn tình thế như vậy Sở Phong biết, đợi khi mộ địa mở ra, tất nhiên sẽ có một hồi huyết chiến.

"Ông "

Lúc này Sở Phong đứng ở trước cửa sổ, nhìn một vị Thiên Phong Tông trưởng lão trên nhai đạo, đột nhiên con mắt nheo lại, khóe miệng nhắc lên vẻ cười yếu ớt: "Linh Vũ cửu trọng, Thiên Phong Tông trưởng lão rất giống nhau a."

Kinh qua mấy ngày tu luyện, Sở Phong đã thạo nắm giữ được phương pháp khống chế tinh thần lực, chỉ cần đối phương thực lực cùng hắn hơn kém không phải quá lớn, Sở Phong đều có thể xem thấu tu vi bọn họ.

"Thứ này, hắn là quán chú tinh thần lực liền có ther thôi động a." Đóng cửa sổ lại, Sở Phong lại đem Giới Linh La Bàn ra.

Mấy ngày nay, ngoại trừ đem Tinh Thần Bí Kỹ độc thuộc ra, Sở Phong cũng đem sách khác của lão đầu, lật xem một chút, trong đó cư nhiên đúng là ghi chép của một vị Giới Linh Sư, trên đó ghi chép tác dụng của Giới Linh La Bàn này.

Mà Sở Phong cũng là biết, Giới Linh La Bàn này đúng là một bảo bối, có thể ở trong trận pháp tìm ra một tia sinh cơ, có thể tại trong mê cung tìm kiếm ra một đường, nói đơn giản, đây là một công cụ tầm bảo.

"Ông" Sở Phong ý niệm khẽ động, một lũ vô hình tinh thần lực tự trong đầu tràn ra, dường như một con rắn nhỏ ẩn hình, chạy trong không khí, cuối cùng dung nhập trong Giới Linh La Bàn.

"Bá bá bá ~~~"

Mà một khắc khi tinh thần lực dung nhập, tự thể trên Giới Linh La Bàn, cư nhiên khởi xướng ra nhàn nhạt ánh sáng, đồng thời thoát ly Giới Linh La Bàn di động trong khoảng không, bắt đầu vây quanh Giới Linh La Bàn nhanh chóng xoay tròn lên.

"Quả nhiên là bảo bối!" Thấy thế Sở Phong mừng rỡ, hắn biết cái Giới Linh La Bàn này là chân phẩm, mà chỉ cần cầm nó tiến vào cổ mộ, tất nhiên có thể tạo được tác dụng không tưởng.

Dù sao mộ địa cường giả Huyền Vũ Cảnh, không cần nghĩ cũng biết, trong đó tất nhiên sẽ có cơ quan trùng trùng điệp điệp nguy cơ tứ phía, đây cũng là nguyên nhân vì sao thế lực khắp nơi, đều phái ra cao thủ đứng đầu.

Mà Sở Phong có Giới Linh La Bàn này, dù cho thực lực của mình không ăn thua gì, nhưng là ít nhiều cũng chiếm được một ít tiên cơ, chí ít có thể tại trong nơi cổ mộ tự bảo vệ mình.

"Bá" Sở Phong đem la bàn thả vào Càn Khôn Đại, trên Càn Khôn Đại phù chú một trận xoay tròn, trực tiếp đem Giới Linh La Bàn so với nó lớn hơn hút vào trong đó, mà đây cũng là chỗ huyền diệu của Càn Khôn Đại.

Sở Phong thoả mãn vỗ vỗ Càn Khôn Đại bên hông, liền nằm ở đầu giường, nhưng đột nhiên mắt hắt lại sáng lên, liền nhớ tới ngực trên hắt, quý dị phù chú đến từ Vạn Cốt mộ phần.

"Không biết thứ này, có thể hay không dùng tinh thần lực dò thám một ... hai ..."

Nghĩ đến chỗ này, Sở Phong cũng không chậm trễ, một lũ tinh thần lực liền đầu nhập vào trong ngực nơi phù chú, mà vừa đầu nhập vào, quý dị phù chú này, vậy mà thực sự có một tia ba động.

Thấy thế, Sở Phong vội vàng đứng dậy, bắt đầu khống chế tinh thần lực trong đại não, cuồn cuộn không ngừng rót vào trên ngực, mà giờ khắc này, vốn quý dị phù chú bám vào ngực hắt, lại xuyên thấu y phục hắt, phập phình bay ra.

Đồng thời tại trước mặt Sở Phong, hình thành một bức bản vẽ thật lớn, mà theo tinh thần lực Sở Phong không ngừng quán nhập, bản vẽ do phù chú cấu thành bắt đầu chậm rãi xoay tròn, tuy rằng rất là phức tạp, nhưng Sở Phong lại rõ ràng có thể thấy được, đây là một cái địa đồ.

"Chẳng lẽ, Vạn Cốt mộ phần thật là một cái bảo tàng? Mà đó là địa đồ mở ra Vạn Cốt mộ phần!"

Sở Phong kích động không ngớt, bởi vì ... này hơn phân nửa nói rõ, quỷ dị phù chú đối với hắn không chỉ vô hại, trái lại rất có thể là một hồi tạo hóa.

"Ông" chỉ bất quá, ngay khi địa đồ vừa muốn thành hình, Sở Phong đầu lại một trận đau đớn, tinh thần lực cư nhiên tiêu hết sạch.

"Xem ra muốn giải được bản địa đồ này, cần tinh thần lực rất mạnh." Nhu nhu đầu đang đau nhức, Sở Phong không buồn mà lại cười.

Bởi vì hôm nay hắn thu hoạch thật sự là quá lớn, chỉ cần nghĩ đến trên người hắn, cất giấu một cái địa đồ bảo tàng, có thể coi là ai cũng cảm thấy hưng phấn.

Đợi đến lúc tinh thần lực khôi phục, Sở Phong lại thử đem tinh thần lực, đầu nhập vào trong đan điền, bởi vì nơi đó cất giấu gì đó, mới là hắn hiếu kỳ nhất.

Thế nhưng, đan điền hắn phảng phất như có một tầng lá chắn, tinh thần lực căn bản vô pháp tiến vào, loại kết quả này lúc đầu khiến Sở Phong rất là phiền muộn, thế nhưng rất nhanh Sở Phong lại mừng như điên.

Nếu như nói hắn tinh thần lực vô pháp xuyên thấu đan điền hắn, đây cũng đã nói lên người khác có tinh thần lực, cũng vô pháp điều tra đan điền hắn, cứ như vậy, hắn bí mật trong đan điền có thần lô, sẽ không bị người khác biết được.

Tâm tình tốt lên, Sở Phong liền đi ra khách sạn muốn hít thở không khí trong lành, nhưng mới vừa đi ra không xa, liền bị một trận thanh âm chửi bới hấp dẫn.

"Mẹ nó, cho người trộm, xem người còn trộm được không, tử khiêu hóa tử, đánh chết người!"

Tại một ngõ nhỏ, hai gã đại hán cao lớn thô kệch, đang vây đánh một người, đó là một tên ăn mày tóc tai mất trật tự, y phục rách mướp.

Đối mặt loại sự tình này Sở Phong vốn không muốn quản, thế nhưng Sở Phong lại kinh ngạc phát hiện, một người ăn mày như vậy, bị đại hán ấu đả, cư nhiên bất vi sở động, trái lại còn đang cố ăn bánh bao trong tay.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Sở Phong đem tinh thần lực khuếch tán ra, thế nhưng tự trên người khiêu hóa tử xuyên thấu qua, lại cho ra một cái kết quả, chính là người thường chưa từng tu võ, thế nhưng người thường sao lại có thân thể tốt như thế?

"Dừng tay!" Cảm giác không đúng, Sở Phong mở miệng ngăn cản.

Khi thấy có người quát lên, hai gã đại hán cũng là vội vàng dừng tay, rồi nhìn dáng dấp Sở Phong, cảm giác hẳn là một người tu võ, vì thế thái độ cũng rất là khách khí.

"Chuyện gì xảy ra?" Sở Phong dò hỏi.

"Khiêu hóa tử này trộm bánh bao của chúng ta." Một người trả lời.

"Hắn trộm bánh bao cứ tính cho ta, còn nữa lấy thêm mười cái bánh bao." Sở Phong đưa cho đại hán mấy đồng tiền.

"Vâng vâng vâng. . . ." Mà đại hán cũng không chậm trễ, rất nhanh liền mang tới mười cái bánh bao, đồng thời thức thời rời đi.

Lúc này, tại đây trong ngõ chỉ còn lại có Sở Phong cùng khiêu hóa tử hai người, Sở Phong đánh giá cẩn thận khiêu hóa tử này.

Phát hiện đối phương tuổi không lớn, bất quá dáng dấp trung niên, đồng thời nhãn thần đại ra, như là thần chí không rõ, Sở Phong cho hắn

bánh bao hăn liền ăn, không để cho hăn hăn cũng không đoạt lấy, chỉ là ngơ ngác nhìn bánh bao trong tay Sở Phong, không ngừng nuốt nước bọt.

"Đây là. . . ."

Đúng lúc này, Sở Phong con người đột nhiên phóng đại, hăn kinh ngạc phát hiện trên trán vị đại hán này, có một khối dấu vết kỳ dị, nói là dấu vết cũng không chuẩn xác, bởi vì như là trời sinh mà có vậy, từ trong thịt mọc ra.

Sở dĩ nói hăn kỳ dị, đó là bởi vì hình dạng nó rất quái dị, như là một đoàn hỏa diễm, đồng thời làm cho một loại cảm giác trông rất sống động, phảng phất như đang thiêu đốt.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Sở Phong đưa ra ngón tay, muốn chạm đến một chút dấu vết hỏa diễm này.

"Người làm gì thế!"

Nhưng Sở Phong vừa đụng tới dấu vết này, đại hán bỗng nhiên hét lớn một tiếng, dường như thay đổi thành người khác vậy, một tay như kìm sắt, vững vàng bắt được cổ tay Sở Phong.

Giờ khắc này Sở Phong sắc mặt đại biến, thềm kêu bất hảo. Hăn có thể rõ ràng cảm thụ được, một tầng uy áp kinh khủng đủ để cho hăn hít thở không thông, đang tự thủ chương đại hán chạy chồm ra, dừng mãnh vào trong cơ thể hăn, như vậy tiếp tục không tới chốc lát, hăn chắc chắn bạo thể mà chết.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Khiếu Hóa Tử Diên

Mạnh mẽ uy áp, dường như kinh đào hải lắng, từng đợt từng đợt, không ngừng dũng mãnh vào trong cơ thể Sở Phong.

Cái loại lực lượng đáng sợ này, muốn đem Sở Phong ngũ tạng lục phủ xé rách nát bấy, cảm nhận sâu sắc đến thấu xương khiến Sở Phong muốn kêu to.

Thế nhưng quỷ dị nhất chính là, hắc cư nhiên kêu không ra, phảng phất như ngay cả thanh âm đều đã bị cướp đoạt, tại trước mặt cỗ lực lượng này, đánh mất tất cả năng lực phản kháng.

"Là người! ! !"

Nhưng đúng lúc này, khiếu hóa tử này cũng kinh hô một tiếng, dường như bị dọa cho sợ vậy, không chỉ buông thủ chương cầm lấy Sở Phong ra, đồng thời lùi lại về phía sau mấy bước, thẳng đến tựa ở đầu tường, mới khom người cuộn mình tại góc tường.

Bất quá hắc thỉnh thoảng liếc trộm Sở Phong vài lần, thế nhưng càng liếc càng sợ, tới cuối cùng vậy mà bắt đầu hai tay ôm đầu, lạnh run.

Biến cố như vậy, có thể khiến cho Sở Phong không biết làm sao, bốn phía nhìn quanh một vòng, phát hiện không có nửa bóng nhân ảnh, nói cách khác là khiếu hóa tử này đang tự nói, nhưng điều này càng làm cho Sở Phong thấy cảm giác không đúng, hắc gan lớn tiến lên hỏi: "Người biết ta?"

"Không nên qua đây, ta cầu người, ta cầu người buông tha ta, người muốn ta làm gì ta đều đã làm, cầu người buông tha ta đi, ta còn không muốn chết!"

Khi Sở Phong còn chưa tới gần, khiếu hóa tử này liền rống to lên, đột nhiên tay áo hắt vung lên, một cổ cường đại kinh phong liền cuộn ra, mà khi kinh phong tiêu tán, Sở Phong liền kinh ngạc phát hiện, khiếu hóa tử này đã biến mất vô tung vô ảnh, ngay một tia khí tức cũng không có lưu lại.

Giờ khắc này, Sở Phong sắc mặt phức tạp đến cực điểm, trong lòng rất là giật mình, bởi vì một màn lúc trước, là có thể nhìn ra điên điên khùng khùng khiếu hóa tử này, chính là một vị tu võ cường giả, một vị cường giả chân chính, cường đến bí hiểm, không thể xác định tu vi.

Bất quá Sở Phong giật mình nhất chính là, khiếu hóa tử này tựa hồ biết hắc, đồng thời rất là e ngại hắc, tuy rằng không biết cụ thể nguyên nhân, nhưng Sở Phong mơ hồ nghĩ, khiếu hóa tử này rất có khả năng biết thân thể hắc.

Đối với thân thể hắc, nghĩa phụ Sở Uyên chẳng bao giờ đề cập qua, mà Sở Phong cũng cho tới bây giờ không có hỏi, bởi vì hắc trước đây nghĩ, cha mẹ hắc nếu đã từ bỏ hắc, hắc cũng không có lý do gì đi tìm bọn họ, cha mẹ như vậy không đáng để hắc đi tìm.

Thế nhưng khi hắc gặp phải cái khiếu hóa tử này, ý nghĩ hắc lại triệt để cải biến, vì sao tu vi như khiếu hóa tử lại điên, hắc cùng với mình có cái quan hệ gì? Cha mẹ mình đến tột cùng là ai? Hoặc giả nhiều năm trước, xảy ra cái gì?

Các loại nghi vấn, như thủy triều dâng mãnh tiến vào đại não Sở Phong, khiến hắc đối với thân thể mình càng phát ra hiếu kỳ, Có cảm giác tất cả khả năng không có đơn giản như hắc tưởng vậy, thân thể hắc, tựa hồ cũng không phải là bình thường như hắc dự liệu vậy.

"Này, tìm người đã nửa ngày, người thế nào chạy đến nơi này." Nhưng đúng lúc này, một thanh âm vui vẻ vang lên, đưa mắt nhìn lại Tô Mỹ đang đứng tại cửa ngõ nhìn hăn, đồng thời đang bước nhanh đi tới hướng hăn, làm như có cái gì sốt ruột vậy.

"Làm sao vậy?" Thấy thế, Sở Phong vội vàng sửa san lại một chút tâm tình, cười hỏi.

"Vị trí mộ địa này đã công bố, hiện tại thế lực khắp nơi đã chạy tới nơi này, chúng ta cũng phải mau chóng qua đó, bằng không chúng ta sợ rằng ngay cả cơm thừa đều không có được." Tô Mỹ vẻ mặt cấp thiết, tóm lấy Sở Phong liền đi.

Theo như lời Tô Mỹ, mộ địa địa đồ rất cục công bố, nhưng không ai biết người công bố địa đồ này đến tột cùng là ai, bất quá mọi người có thể xác định một điểm, chỉ cần là từ trong buôn bán địa đồ, người nọ liền thu được lợi ích thật lớn.

Khắp nơi thế lực hạo hạo đang đang tụ tập cùng một chỗ, mọi người đều đang bằng tốc độ nhanh nhất, hướng chỗ mộ địa đi tới, mà đến lúc này, thế lực khắp nơi mùi thuốc súng cũng là càng ngày càng đậm, nhất là Thanh Long Tông cùng Thiên Phong Tông trong lúc đó, không ngừng phát sinh lớn nhỏ ma sát.

Cảnh này khiến Sở Phong may mắn, may mắn nghe lời Tô Mỹ nói, không có mặc phục sức Thanh Long Tông, bằng không với thực lực bọn họ vài người, nếu bị người Thiên Phong Tông nhìn chăm chăm, hơn phân nửa nhất định sẽ chết.

"Mau nhìn, đó là hạch tâm đệ tử Thanh Long Tông ta."

"Lại đánh nhau sao, cổ mộ còn chưa mở ra đã như vậy, nếu là thực sự phát hiện bảo tàng, vậy không phải máu chảy thành sông sao?"

Trong sa mạc, đám người Sở Phong lại thấy được một gã đệ tử Thanh Long Tông, cùng hơn mười người Thiên Phong Tông đệ tử xảy ra xung đột.

Thanh Long Tông vị kia, thân mặc lam sắc trường bào, rõ ràng là hạch tâm đệ tử, mà Thiên Phong Tông tuy rằng người đông thế mạnh, nhưng đều là nội môn đệ tử.

Hạch tâm đệ tử này có Linh Vũ bát trọng tu vi, đồng thời tu luyện qua huyền công, nắm giữ tứ đoạn võ kỹ, vì thế đối mặt một đám ô hợp, hăn chiếm thượng phong tuyệt đối, rất nhanh liền đem Thiên Phong Tông đệ tử liên can toàn bộ đánh ngã, đưa tới vô số người vây xem sợ hãi.

"Chà chà, xem ra Thanh Long Tông ta tuyển chọn là đúng, phái ra tinh anh so với phái ra lính tôm tướng cua bị người khi dễ thật là tốt." Thân là người Thanh Long Tông, nhìn người tông môn mình thắng lợi, có cảm giác đại khoái nhân tâm.

"Không nên xen vào việc của người khác, chúng ta thân phận hiện tại chỉ là người qua đường!" Bất quá Tô Mỹ từ trước đến nay thích xem náo nhiệt, lúc này lại biểu hiện cực kỳ khác thường, không chỉ không nhích chân để xem, trái lại còn nhanh hơn đi tới.

"Tô Mỹ sư muội!" Nhưng khi một tiếng hô hoán vang lên, mọi người mới biết được, tên hạch tâm đệ tử Thanh Long Tông kia, cư nhiên nhận ra Tô Mỹ.

Nghe tiếng hô hoán thế, Tô Mỹ cũng không có ý tứ dừng lại, trái lại tốc độ nhanh hơn đi trước, thế nhưng vị kia cũng là rất nhanh đuổi theo, đồng thời ngăn ở phía trước Tô Mỹ.

"Tô Mỹ sư muội thật đúng là người, thế nào ca ca gọi người cũng không quay đầu lại." Tên hạch tâm đệ tử kia cười tủm tỉm nói.

"Nguyên lai là Chu sư huynh nghĩ không ra xảo như thế, ở chỗ này gặp phải người." Tô Mỹ giả vờ nói.

"Ôi chao, đừng gọi xa lạ như thế, gọi Trí Viễn ca ca là tốt rồi." Hạch tâm đệ tử này vẻ mặt cười tà, nói xong đồng thời đôi ánh mắt gian tà, không an phận tại trên người Tô Mỹ quét qua.

Giờ khắc này, Dực Minh mấy người thầm kêu không tốt, ai cũng đều có thể nhìn ra hạch tâm đệ tử này, muốn mưu đồ gây rối đối với Tô Mỹ.

Nếu như đối làm người khác, người Dực Minh đã sớm tiến lên ngăn cản, thậm chí xuất thủ giáo huấn, thế nhưng hiện tại đối mặt không chỉ là đệ tử cùng tông môn, còn là một vị hạch tâm đệ tử, đối với người như thế, coi như là thành viên Dực Minh cũng nhiều ít có chút kiêng kỵ.

Dù sao người có thể trở thành hạch tâm đệ tử, thực lực đều là rất mạnh, đều có thể xưng là nhân trung chi long, đồng thời tông môn địa vị cực cao, theo lý mà nói bọn họ nội môn đệ tử như vậy, gặp phải hạch tâm đệ tử, đều phải tiến lên thi lễ, thế nào còn dám đắc tội.

"Tô Mỹ sư muội, hẳn là cũng vì mộ địa cường giả Huyền Vũ Cảnh mà đến a, nhìn người thân trang phục này, khẳng định là sợ gặp phải cái gì phiền phức không cần thiết, bất quá người không cần sợ, đi theo ta bảo chứng không ai dám khi dễ người."

Trong lúc nói đó, vị hạch tâm đệ tử này vô sỉ cười, cư nhiên vươn tay ra, muốn ôm lấy Tô Mỹ, đồng thời người này tốc độ rất nhanh, hầu như không cho Tô Mỹ cơ hội phản ứng, nhất định là muốn chiếm tiện nghi Tô Mỹ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ta Gọi Sở Phong

Bất quá ngay khi hắn vừa muốn đắc thủ, Sở Phong lại đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh Tô Mỹ, một tay ôm lấy Tô Mỹ vào trong lòng, có thể khiến cho Tô Mỹ tránh thoát được độc thủ của hạch tâm đệ tử.

Mà một màn như vậy, khiến vị hạch tâm đệ tử kia sắc mặt đại biến, hai mắt trong nhất thời bắn ra hai đạo hàn mang, cái loại ánh mắt này, là hận không thể tại chỗ đem Sở Phong giết chết.

Bất quá Sở Phong căn bản không nhìn hắn, mà là cười ha hả nhìn Tô Mỹ trong lòng nói: "Cục cưng, nàng biết hắn?"

Thấy thế, Tô Mỹ còn là điềm nhiên cười, nói rằng: "Không quen."

"Umh, sau này không nên cùng người không quen nói chuyện phiếm, nữ hài tử chú ý phải đúng mực." Sở Phong vừa nói chuyện, một bên vuốt ve sợi tóc Tô Mỹ, căn bản không để ý cảm thụ của hạch tâm đệ tử này.

"Đã biết." Mà Tô Mỹ cũng là như chim nhỏ nép vào người hắn, như hai người thật là tình lữ yêu nhau vậy.

"Tiểu tử, người là ai?" Hạch tâm đệ tử này sắc mặt xanh lè, cố nén lửa giận, chỉ vào Sở Phong hỏi.

Thật vất vả ở chỗ này, mới gặp được Tô Mỹ cái tiểu mỹ nhân này, vốn tưởng rằng có thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi, nhưng nghĩ không ra nửa đường lòi ra tiểu tử này, điều này làm cho hắn cực kỳ khó chịu.

"Người là ai?" Sở Phong vẫn chưa trả lời, trái lại vênh váo tự đắc hỏi ngược lại.

"Ta là ai? Ta là Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, Chu Trí Viễn."

"Ác, người là Chu Trí Viễn?"

"Là ta."

"Chưa từng nghe qua."

"Người..."

Lúc này đây, đừng nói là hạch tâm đệ tử Chu Trí Viễn này, mà ngay cả thành viên Dực Minh vây xem cũng là cả kinh.

Sở Phong này lá gan cũng thực sự quá lớn, cũng dám như vậy quật mặt mũi hạch tâm đệ tử, nhưng lại quật đến vang lên răng rắc, tất cả mọi người ý thức được, Sở Phong là muốn đại nạn lâm đầu a.

"Người muốn chết!"

Quả nhiên, Chu Trí Viễn bá đạo xuất thủ, hắc vụ cánh tay, cương ngạnh thủ chương bí mật mang theo trận trận cương phong, hướng gương mặt Sở Phong liên tát tới.

Giờ khắc này, Tô Mỹ mảy liễu hơi nhíu lại, vận chuyển linh khí liên muốn xuất thủ, nhưng lại cảm giác một cỗ nhu hòa lực đem nàng đẩy ra, chính là Sở Phong.

"Sửu "

Dem Tô Mỹ đẩy ra, Sở Phong đem đầu nghiêng sang bên, liền né tránh Chu Trí Viễn tát tai, cùng lúc đó về phía trước bước ra một bước, một chương đánh ra, liền ngay ngực Chu Trí Viễn oanh tới.

"Tiểu tử này "

Thấy Sở Phong không chỉ né tránh hấn công kích, đồng thời còn đối hấn phát sinh tiến công sắc bén như vậy, có thể khiến Chu Trí Viễn thất kinh, vội vàng vận chuyển huyền công, thuận thế một quyền cùng quyền đầu trước mặt Sở Phong mà đến cùng nhau.

"Phanh" hai quyền va nhau, cường đại lực đạo khiến hai người đều là lùi lại mấy bước, tuy rằng Sở Phong khuôn mặt bình tĩnh, nhưng Chu Trí Viễn này sắc mặt đã đại biến.

Linh Vũ lực trọng, một tiểu tử Linh Vũ lực trọng, cùng hấn liều mạng một quyền, vậy mà chẳng phân biệt được trên dưới, đồng thời lúc này trên tay truyền đến cảm giác tê dại, cho hấn biết thân thể vị thiếu niên trước mắt này, tựa hồ là rất cao minh, quả thực là như cương cân thiết cốt.

"Thật sự có tài, tiểu tử ngươi có dám báo ra danh tính!" Phát hiện Sở Phong không đơn giản, Chu Trí Viễn cũng không có lần thứ hai xuất thủ, trái lại hỏi tên Sở Phong.

"Ta ngồi không thay tên đi không sửa họ, Thanh Long Tông nội môn đệ tử, Sở Phong là ta!" Mà Sở Phong còn là ngẩng đầu ưỡn ngực, cả tiếng xưng tên ra.

"Sở Phong, tốt, ta nhớ kỹ ngươi."

"Một người chỉ là nội môn đệ tử, nhìn thấy hạch tâm sư huynh không chỉ không thi lễ, còn dám đối với ta bất kính, ngươi hay nhất là đừng cho ta nhìn thấy ngươi lần nữa, bằng không nhất định sẽ cho ngươi chịu không nổi."

Băng lãnh nói xong những lời này, Chu Trí Viễn lại tàn bạo hung hăng liếc mắt trừng Sở Phong, lúc này mới bước nhanh rời đi.

"Sở Phong huynh đệ, người quá lợi hại, Chu Trí Viễn hạch tâm đệ tử này tu luyện qua huyền công, có Linh Vũ bát trọng thực lực, nhưng người có thể đón đỡ hẳn một quyền, mà không bị hại, Bạch Đồng ta thật sự là bội phục."

"Sở Phong huynh đệ, người thực lực này dù là tại Dực Minh ta, cũng tuyệt đối có thể bài danh tiền thập, ta Diệp Đào Tử cũng là bội phục."

"Tinh thần lực, quả nhiên lợi hại, Sở Phong huynh đệ khi người ngày sau phát đạt, nghìn vạn lần đừng quên huynh đệ chúng ta a."

Khi Chu Trí Viễn đi xa, lúc trước tại xa xa vậy xem không dám tới gần Bạch Đồng, Diệp Đào Tử, long huynh hổ đệ mấy người tất cả đều tiến đến, trên mặt đều lưu lộ vẻ kính nể.

Linh Vũ lực trọng cùng Linh Vũ bát trọng giao thủ, có thể bình tĩnh ứng đối như thường, thực lực bậc này quả thực là bọn hắn chưa hề thấy qua, cũng chưa từng nghe qua.

Bất quá giật mình thì giật mình, bọn họ cũng không có quá mức hoài nghi Sở Phong thể chế, chỉ đơn thuần nghĩ Sở Phong là dựa vào tinh thần lực, mới có thể trở nên mạnh như vậy.

"Chúng ta nên mau chóng chạy đi a, tin tưởng những cao thủ Nguyên Vũ Cảnh, đã đến mộ địa, nếu không nhanh lên một chút, ngay cả cơm thừa cũng đều không còn a." Tô Mỹ mắt nhìn địa đồ, liền hô hào tiếp tục đi tới.

Mà khi mọi người một lần nữa bước trên lộ trình, Tô Mỹ lại lặng lẽ đi tới bên cạnh Sở Phong, thấp giọng nói: "Người gia hỏa này thật là khủng khiếp."

"Làm sao vậy?" Sở Phong có chút không hiểu.

"Người vừa rồi sử dụng Thổ Tức Pháp, bằng không không có khả năng chống đối lại Chu Trí Viễn một quyền này."

"Không sai, là ta sử dụng Thổ Tức Pháp, vậy có cái gì kinh khủng?"

"Người gia hỏa này, biết ta tu luyện Thổ Tức Pháp này hết bao lâu không?"

"Bao lâu!"

"Ta dùng tròn một năm mới nắm giữ được Thổ Tức Pháp này, mà người, cư nhiên chỉ dùng mấy ngày!"

"Người là muốn khoa trương ta quá thông minh, hay muốn nói người quá ngu dốt."

"Người đồ lưu manh "

"A ~~ "

Hét thắm một tiếng vang lên, trên cánh tay Sở Phong, lại bầm tím một khối, mà đối với bọn họ hai người loại tình huống này, Bạch Đồng mấy người cũng đã sớm nhìn quen rồi.

Trên thực tế, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Tô Mỹ cùng Sở Phong quan hệ không tầm thường, cho nên dù là chạy đi, bọn họ cũng cố ý giật lại một khoảng cách, để tránh khỏi quấy rối hai người.

Nhìn Sở Phong nhe răng nhếch miệng, không ngừng xoa cánh tay, Tô Mỹ lại hé miệng, ôn nhu nói: "Cảm ơn người."

"Cảm ơn cái gì?" Sở Phong có chút mơ hồ, không biết nha đầu kia trong hồ lô bán thuốc gì.

"Người là một người thông minh, ta nghĩ người khẳng định biết đặc tội Chu Trí Viễn, ngày sau sẽ đối mặt với cái gì, thế nhưng người vẫn tuyên chọn giúp ta, ta. . . ."

"Nói cái gì vậy, đừng suy nghĩ nữa, người nhớ kỹ, đừng nói chỉ là một gã hạch tâm đệ tử, dù là cường nhân dám khi dễ người, ta cũng sẽ không chút do dự đứng ở trước người người, giúp người dạy hăn!"

"Vì sao?"

"Bởi vì, người là người mà Sở Phong ta muốn bảo hộ!" Nói xong câu đó, Sở Phong xán lạn cười, liền tiếp tục chạy đi.

Ngược lại Tô Mỹ đứng ở tại chỗ, một đôi mắt đẹp lóe ra bất định, trên mặt tình tự rất là phức tạp, nàng lần đầu tiên cảm giác được, thiếu niên này vừa kết bạn không lâu sau, mà lại tin cậy như vậy.

"Hi" đột nhiên, Tô Mỹ thân nhiên cười, hai tay sôi nổi vung lên, liền đối với Sở Phong đuổi theo, nàng cười phi thường vui vẻ, thực sự rất vui vẻ, bởi vì ... loại vui vẻ này từ tâm phát ra.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Người Dám Tới Gần, Giết

Mấy người Sở Phong, dựa theo địa đồ một đường đi tới, rốt cục khi sắc trời tối lại, đã đi tới mộ địa.

Lúc này mộ địa đã được mở ra, mặc dù dòng người rất đông hướng vào phía trong dũng mãnh tiến vào, thế nhưng đã nhìn không thấy thân ảnh Nguyên Vũ Cảnh cường giả, đây nói rõ, cường giả đỉnh tiêm nhất, đã sớm bước vào trong đó.

"Quả nhiên chỉ có thể phân một ít cơm thừa rượu cặn sao?" Nhìn tình cảnh như vậy, nhiều ít làm cho có chút nản lòng thoái chí.

"Nếu không hài lòng đi vào, sợ rằng ngay cả hạt cơm đều nhìn không thấy đó." Ngược lại Sở Phong không thể nói là cười cười, dẫn đầu liền vọt đi vào.

Mộ địa này kiến tạo dưới sa mạc, quy mô cũng là vượt qua mọi người tưởng tượng, thông đạo rộng hai bên tường, gần đây dạ quang thạch, đem huyền thạch phô thành con đường, sáng sủa giống như ban ngày vậy.

Mà theo thông đạo phía trước không được năm mươi thước, liền xuất hiện một cái đại điện vòng tròn, đại điện này đèn đuốc càng sáng trưng, xanh vàng rực rỡ, phi thường xinh đẹp, Sở Phong chính là lần đầu tiên nhìn thấy, bên trong trang sức xa hoa như thế.

Chỉ bất quá, đại điện hình tròn này cũng không phải là đầu cùng, ngược lại ở chỗ này có hơn mười cái thông đạo, đồng thời từng thông đạo đều rất sâu, nhìn không thấy đầu cùng.

"Sở Phong, chúng ta nên đi đường nào?" Nhìn thông đạo này giống mê cung, Tô Mỹ bọn người đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong, giờ này khắc này, Sở Phong có tinh thần lực, nghiêm nhiên đã thành người tín nhiệm của bọn họ.

"Những ... thông đạo này quá sâu, căn bản dò xét không được, chỉ có thể đánh cuộc với vận khí."

Sở Phong bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng là không do dự, nhất định chú ý tùy tiện tuyển một cái thông đạo, liền vọt đi vào, mà Tô Mỹ mấy người cũng là theo sát sau đó.

Tiến nhập thông đạo không bao lâu, liền phát hiện hai bên thông đạo xuất hiện rất nhiều cửa, đồng thời có số cửa đã bị người mở, lò mờ có thể thấy bên trong có đại lượng linh dược, mà rất nhiều người đang ở trong phòng, vì cướp giật linh dược mà chém giết lẫn nhau.

"Đến, mở lối này."

Sở Phong đem tinh thần lực khuếch tán ra, phát hiện một đạo huyền thiết môn kiên cố nhất, đi tới trước cửa không nói hai lời, liền thi triển ra Lôì Đình tam thức thức thứ hai, chỉ thấy một đạo lôì quang xẹt qua, huyền thiết môn kiên cố, liền bị Sở Phong kích phá.

"Bành "

Huyền thiết môn mở ra, nhất thời một trận linh khí trước mặt mà đến, địa linh dược, thiên linh dược, tiên linh dược, cái gì cần có đều có, chừng mấy nghìn cây, rực rỡ muôn màu bày ra trên mấy cái giá trong phòng.

"Cái này đâu phải mộ địa, quả thực là bảo khố a!"

Thấy thế, tất cả mọi người mừng rỡ, bởi vì bọn họ biết, lần này là muốn phát đại tài, bởi vì dường như gian phòng như vậy, tại đây trong

thông đạo ... ít nhất ... Còn có hơn mười cái.

"Bạch Long, Bạch Hổ, Diệp Đào Tử, Trương Đình Tử, các người bốn người thủ giữ đại môn, Bạch Đồng, Tô Mỹ, ba người chúng ta thu linh dược."

Nói xong, Sở Phong cùng Tô Mỹ Bạch Đồng ba người liền vọt đi vào, cầm lấy Càn Khôn Đại, liền bắt đầu trắng trợn thu những ... linh dược này, cũng không quản là hạ phẩm hay thượng phẩm, phạm là linh dược đều không buông tha.

"Tránh ra, nếu không tránh ra sẽ làm thịt người."

"Phòng này là chúng ta mở, ở đây linh dược về chúng ta."

"Thối lắm, những thứ kia đều là vật vô chủ, người nói của người là của người hay sao?"

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng quát chói tai, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bọn họ long huynh hổ đệ, đã cùng một đám đại hán đánh nhau.

Đám đại hán này cũng không biết là thuộc về người của thế lực nào, nhưng thực lực đều là không kém, trong đó năm vị đều là đạt được Linh Vũ thất trọng, đã ngăn chặn long huynh hổ đệ mấy người.

"Thằng khốn, bọn bay đây là muốn ngồi thu ngư ông thủ lợi." Thấy thế, Tô Mỹ cùng Bạch Đồng đều là dị thường tức giận.

Bởi vì từ lúc bọn họ mở ra huyền thiết môn, liền thấy được đám người này, đám người này không có đi mở ra bất luận một cánh cửa nào, mà là đứng ở trong thông đạo tĩnh quan xem kỳ biến, quả nhiên khi Sở Phong mấy người mở ra xong, bọn đó liền vọt tới.

"Các người tiếp tục thu, ta đi ngăn cản bọn họ." Sở Phong đem Càn Khôn Đại ném cho Tô Mỹ, liền đi nhanh về hướng đám kia vọt tới.

Lúc này đám đại hán, đang cùng long huynh hổ đệ đánh nhau kịch liệt một chỗ, Sở Phong như quỷ my giết đến, chỉ thấy lôi quang bắt đầu khởi động, tiên huyết bay tán loạn, chỉ là chớp mắt công phu, liền có năm tiếng kêu thảm thiết truyền ra, ba gã Linh Vũ lục trọng, hai gã Linh Vũ thất trọng đại hán, đã ngã vào trong vũng máu, không còn hơi thở.

Một màn này, khiến đám đại hán kia sợ hãi, vội vàng thu hồi binh khí trong tay, thối lui về phía sau, chỉ vào Sở Phong nói: "Tiểu tử, người dám hạ tử thủ, biết chúng ta là ai không?"

"Bá" nhưng mà người nọ vừa dứt lời, Sở Phong liền như quỷ my xuất hiện tại trước người, bàn tay như đao, chỉ thấy hàn quang hiện lên, người nọ đầu đã bay lên, đã là đầu một nơi thân một nẻo.

Sạch sẽ lưu loát đem người nọ chém giết, Sở Phong trên người đã đầy tiên huyết, hần đứng ở trước huyền thiết môn, trong mắt tản ra hai đạo hàn mang, chỉ nói năm chữ "Người dám tới gần, giết!"

Cường đại sát khí, giống cơn lốc vô hình, đem đám đại hán kia sợ đến liên tục lui về phía sau, nhìn trên mặt đất chết đi sáu gã thành viên, đám người này mặc dù phần nộ, nhưng không có người nào còn dám tiến lên.

Bọn họ đều bị uy thế của Sở Phong dọa cho sợ, đừng thấy Sở Phong còn non nớt, thế nhưng tất cả mọi người nhìn ra được, cái thiếu niên này hạ thủ phi thường tàn nhẫn, có thể nói là chân chính giết người không chớp mắt.

"Đi."

Cẩn rằng, một vị làm như thủ lĩnh đám đại hán bỗng nhiên một tiếng, cả đám ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Sở Phong, liền hướng gian phòng khác

vọt tới.

Mà giờ khắc này, long huynh hổ đệ, Diệp Đào Tử, Trương Đình Tử bọn bốn người, nhìn về phía Sở Phong ánh mắt cũng là cực kỳ phức tạp, bởi vì nói cho cùng bọn họ còn là thiếu niên, mặc dù bọn họ cũng kinh lịch qua rất nhiều, thế nhưng trên tay còn không có dính qua mạng người.

Thế nhưng Sở Phong bất đồng, hắn trên người toả ra sát khí, là không thể giả được, hắn thực sự giết người, đồng thời đã làm như vậy, hơn nữa khi làm thời không lưu tình chút nào, cho nên chỉ có Sở Phong người như vậy, tản mát ra sát khí mới có thể băng lãnh đến thấu xương, làm cho sợ hãi tận đáy lòng.

Giờ khắc này, ba người âm thầm may mắn, may mắn Sở Phong là đội hữu bọn hắn mà không phải địch nhân, nếu không bọn họ thực sự là không dám tưởng tượng, đối mặt địch nhân như vậy, sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm thế nào.

"Đừng chờ ra, các người tất cả đều đi vào thu linh dược đi, ở đây ta một mình thủ cửa cũng được." Sở Phong đối với bốn người nói.

"Ân" mà bốn người càng không chút do dự liền vọt đi vào, lúc này Sở Phong trong lòng bọn họ địa vị đã sớm xảy ra chuyển biến, đâu còn con người mới vừa gia nhập vào Dực Minh nữa, nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh lần hành động này của bọn họ.

Sau đó, Sở Phong mấy người lại lục tục mở ra vài đạo huyền thiết môn, từng gian phòng linh dược, so với việc người khác mở ra, đều phải dày hơn rất nhiều.

Trong lúc ở đây, cũng có nhiều người mắt không dài, muốn cướp giật thành quả lao động mấy người Sở Phong, thế nhưng kết quả chỉ có một, đó chính là chết.

Đến cuối cùng, Sở Phong trên người sát khí đã càng ngày càng đậm, hầu như mọi người chỉ là liếc hắt một cái, liền vội vàng tránh xa, rất sợ chọc tới cái sát tinh này, bởi vì cái loại sát khí đến xương này, không có thể như vậy là nói giỡn.

Khi đợi đến gian phòng hai bên thông đạo, chỉ còn lại có vài cái còn chưa mở ra, Sở Phong liền dứt khoát quyết định không hề cùng những người này cướp giật, mà là tiếp tục thâm nhập, về phần mục đích, đó chính là muốn chiếm được tiên cơ.

Tuy bây giờ mới thôi, bọn họ thu được linh dược, đã gần vạn cây, nhưng đại bộ phận đều là hạ phẩm linh dược, tốt nhất cũng bất quá là thượng phẩm linh dược Tiên Linh Thảo.

Về phần cực phẩm linh dược "Linh châu" đến nay chưa từng phát hiện, cho nên bọn họ nhất trí nghĩ, mộ địa này ở trong chỗ sâu chắc chắn có bảo bối rất tốt, dù sao, đây chính là Huyền Vũ Cảnh cường giả mộ địa.

Chỉ bất quá khi bọn họ thâm nhập đến trình độ nhất định, một cỗ máu tanh nồng nặc, liền truyền bá đến, mà khi bọn họ tiến nhập một tòa đại điện rộng mở, hầu như tất cả mọi người bị tràng cảnh trước mắt khiến sợ đến ngây người!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ngự Không Lão Nhân

Trong đại điện rộng mở tràn đầy thi thể, có thể từ quần áo mà nhìn ra, những người này là lần này mộ địa mở ra, mới xông vào.

Mà ở chung quanh thi thể, còn nằm úp sấp rất nhiều quái vật hình người, sở dĩ gọi chúng nó là quái vật hình người, là bởi vì bọn chúng cực kỳ xấu xí, bề ngoài máu chảy đầm đìa, giống như là bị lột da vậy, phi thường kinh khủng.

Đồng thời trên người chúng nó, vậy mà tản ra khí tức tu võ giả, yếu nhất cũng là Linh Vũ lục trọng, nhưng trong đó có mấy người cư nhiên đã Linh Vũ cửu trọng.

Mà lúc này những ... quái vật quỷ dị này, đang từng ngậm từng ngậm gặm huyết nhục trên thi thể, quả thực so với mãnh thú còn muốn hung tàn đáng sợ hơn.

Chính yếu chính là, những ... quái vật này chừng mấy trăm con, hầu như chiếm cứ các nơi đại điện, như vậy nếu muốn đến đầu khác đại điện, trừ phi có Nguyên Vũ Cảnh cường giả, bằng không coi như là Linh Vũ cửu trọng cao thủ, cũng là lành ít dữ nhiều.

"Là huyết thi, vậy mà có nhiều như vậy huyết thi, cái này. . . cũng quá tàn nhẫn a!"

Giờ khắc này, Tô Mỹ ngọc thủ che lại cái miệng nhỏ, đôi mắt đẹp trừng đến tròn vo, đầy rẫy khiếp sợ không gì sánh được.

"Tô Mỹ, người biết mấy thứ này?"

Sở Phong đồng dạng cũng cảm thấy kinh tâm động phách, thông qua tinh thần lực quan sát, hẳn có thể phát hiện những ... quái vật này, ngoại trừ không có lớp da ra, hầu như thân thể các nơi cùng người không giống lắm, mà hơn phân nửa nói rõ những ... quái vật này, là có người diễn hóa mà thành.

"Thế gian có một loại độc dược, là huyết độc, huyết độc chính là do mấy nghìn loại kỳ độc vật, luyện hóa mà thành."

"Chỉ cần có người nuốt chửng huyết độc này, nếu không có giải dược mà nói, chỉ trong vòng nửa canh giờ, sẽ bị cướp đoạt linh trí, từ đó về sau bất hủ không chết, trở thành cái xác không hồn làm công cụ giết chóc, bởi vì sau khi biến hóa, sẽ lột ra lớp da, đây người chỉ còn lại cơ thể có máu chảy đầm đìa, do đó được gọi là huyết thi."

"Có số người bởi vì phòng ngừa mộ mình bị trộm, sẽ dùng loại độc dược này chế tác huyết thi, và đặt ở trong mộ địa, nghĩ không ra. . . Nghĩ không ra ở đây cư nhiên có nhiều huyết thi như vậy, chủ nhân mộ địa này, cũng quá mức tàn nhẫn a."

Tô Mỹ nói xong, tất cả mọi người ngược lại hút một ngụm lương khí, đem người rõ ràng còn sống biến thành quái vật như vậy, loại thủ đoạn này đích xác quá ngoan độc.

"Như vậy Tô Mỹ, người cũng biết bọn người kia có cái đặc tính gì sao?"

Sở Phong mấy người đứng ở ngoài đại điện, huyết thi rõ ràng đã thấy bọn họ, nhưng cũng không có đối bọn họ phát động công kích, thế nhưng người trong đại điện, rõ ràng là huyết thi giết chết, vì thế Sở Phong nghĩ, huyết thi này cũng không là nhân loại hoàn chỉnh, khẳng định nó có nhược điểm nào đó.

"Huyết thi không có hai mắt, không có linh trí, chỉ có dục vọng giết chóc, bọn họ dựa vào khứu giác để biết đồng loại cùng thực vật, ngoại trừ đồng loại ra, phạm là sinh vật tới gần bọn họ trong phạm vi khứu giác, sẽ lọt vào bọn họ vô tình liệp sát." Tô Mỹ nói rằng.

"Người là nói bọn họ dựa vào khứu giác để biết địch bạn?" Sở Phong trước mắt sáng ngời.

"Đúng vậy" Tô Mỹ gật đầu trả lời.

"Nếu là như thế, ta có một biện pháp có thể đi qua." Sở Phong cười nói.

"Biện pháp gì?" Nghe hần vừa nói như vậy, tất cả mọi người là kích động không ngớt, phía trước vốn đã là tuyệt lộ, nhưng nếu Sở Phong thực sự có biện pháp có thể qua đó mà nói, như vậy chờ đợi bọn hần, nhất định sẽ là bảo tàng thật lớn.

"Chỉ là một chút ý tưởng, về phần dùng được hay không dùng được, còn cần nghiệm chứng một chút, các người ở chỗ này chờ ta."

Nói xong, Sở Phong liền bước vào trong đại điện, hần chặt chẽ hô hấp vận chuyển huyền công, thẳng đến một con Linh Vũ lục trọng huyết thi chạy vội tới.

"Ồ ngao "

Mà ngay khi Sở Phong tới gần huyết thi trong vòng mười thước thì, huyết thi này lại phát sinh gầm gừ nhẹ như dã thú, bỗng nhiên nhe răng nhếch miệng bắn lên, nhanh dường như hổ đói vồ mồi, hướng Sở Phong đánh tới.

"Bá bá" bất quá chỉ thấy Sở Phong cánh tay vung lên, hàn mang bắn ra bốn phía, một con huyết thi hoàn chỉnh, đã bị hần trảm thành tứ phân ngũ

liệt, rơi lả tả các nơi, đồng thời huyết thi rất quý dị, đừng thấy nó đầy người máu chảy đầm đìa, nhưng khi bị trảm xong lại không có một giọt tiên huyết bắn ra.

"Tiểu tử này thật là khủng khiếp." Nhìn huyết thi chính tề rơi xuống, rồi nhìn lại thủ chương Sở Phong, Bạch Đồng mấy người ngược lại hút một ngụm lương khí.

Tuy nói bọn họ tu luyện đến trình độ này, thân thể đích xác sẽ cường hãn như sắt thép, binh khí phổ thông đều khó có thể đánh thương bọn họ mấy may, thế nhưng như Sở Phong vậy lấy tay làm đao, đồng thời sắc bén như vậy, thực là hiếm thấy, chí ít với bọn họ cái trình tự này, cơ bản không có.

Thế nhưng khi Sở Phong làm ra hành động kế tiếp, bọn họ cũng triệt để chấn kinh, chỉ thấy Sở Phong lục tục chém giết vài con huyết thi, sau đó lại lấy quần áo và đồ dùng người chết làm dây thừng, đem phần còn lại của huyết thi như chân tay đã bị cụt trói lại, hai bên hông cùng trên hai chân.

"Sở Phong người này đang làm gì vậy, vậy mà cầm huyết thi, thật ác tâm. . . a . . ." Thân là nữ Trưởng Đình Tử hai tay che miệng, có chút không thể chịu được.

"Tiếp tục xem tiếp, hẳn khẳng định có ý nghĩ của hắn." Ngược lại Tô Mỹ chăm chú nhìn Sở Phong, chờ xem hắn có gì không bình thường không.

Mà đúng lúc này, một màn xảy ra khiến người khác giật mình, Sở Phong cứ nhiên đang bước tới cuộn cuộn đi xuyên qua, đồng thời mục tiêu của hắn, chính là đàn huyết thi ở trung tâm đại điện.

Cái này khiến Tô Mỹ mấy người sợ hãi, ở trung tâm đại điện huyết thi phi thường lợi hại, có vài con đã đạt được Linh Vũ cứu trọng, bọn chúng

nếu là quần công, cho dù là Sở Phong cũng sẽ trong nháy mắt bị mất mạng, hãn quả thực là đang tìm chết.

Thế nhưng sau một khắc, bọn họ lại thất kinh, bởi vì bọn họ kinh ngạc phát hiện, Sở Phong xuyên qua tại trong đàn huyết thi, huyết thi cư nhiên như không nhìn thấy Sở Phong, phảng phất người không ra hương vị của hãn.

"Ta đã biết, hãn là lợi dụng mùi huyết thi che giấu khí tức của hãn, do đó tránh được huyết thi phát hiện." Rốt cục, Tô Mỹ giật mình nói rằng.

"Nguyên lai là như vậy sao, loại biện pháp này, mà hãn cũng có thể nghĩ ra." Cùng lúc đó, mấy người khác cũng là bừng tỉnh đại ngộ, trên mặt cũng là toát ra thần tình bội phục.

Lúc sau, mọi người dùng phương pháp của Sở Phong, thành công tránh được huyết thi, cuối cùng an toàn đến đầu khác của đại điện rốt cục có thể tiếp tục thâm nhập.

Lại theo thông đạo đi một nghìn thước nữa, phía trước liền xuất hiện một cửa bằng đá, khi đem cửa này đẩy ra, Sở Phong mấy người đều là mừng rỡ.

Giờ này khắc này, hiện lên tại trước mắt bọn họ, chính là một cái thật lớn nham động, nham động này phi thường rộng, cao tới trăm trượng, nghiễm nhiên là một cái thế giới nham thạch, đồng thời ở đây nham thạch rất đặc thù, lại phát sinh u lục quang mang, xa hoa, phi thường đẹp.

Chỉ bất quá, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn mỹ cảnh của nham động này, cũng vô pháp chạm đến nham thạch, bởi vì lúc này bọn họ, chính là thân ở trên một tòa đoạn nhai.

Tại nơi đỉnh đoạn nhai, dựng đứng một tấm bia đá cao tới mười thước, tại trên tấm bia đá, lại có khắc vài đại tự như rồng bay phượng múa:

"Lão phu 10 tuổi tu võ, 16 tuổi bước vào Nguyên Vũ Cảnh, 25 tuổi bước vào Huyền Vũ Cảnh, 40 tuổi đã là Huyền Vũ cửu trọng, thế nhưng qua tuổi bách tuế, lại vô pháp lĩnh ngộ huyền diệu Thiên Vũ, cuối cùng không thể đặt chân lên Thiên Vũ Cảnh, vô pháp cảm thụ cảm giác ngao du thiên không."

"Cũng không tiếc nuôi, lão phu khổ cực nghiên cứu hơn mười năm, rốt cục sáng tạo vũ kỹ thân pháp độc đáo "Ngự Không Thuật ", dù chưa nhập Thiên Vũ, nhưng có thể đạp không mà đi, cảm thụ bộ hành vân không chi ảo diệu."

"Ngự Không Thuật , là tâm huyết của lão phu, từng có người khắp nơi muốn được tập, đều bị lão phu cự tuyệt, hôm nay Ngự Không Thuật ngay trong mộ lão phu, đợi người tới lấy, nhưng tâm huyết của ta, không phải người thường có thể tập được, nếu muốn thu được Ngự Phong Thuật, sẽ xem thực lực của các vị."

"Cư nhiên là hãn!" Xem qua chữ viết trên mộ bia, Tô Mỹ thất kinh.

"Tô Mỹ, ngươi biết hãn?" Sở Phong hiếu kỳ hỏi.

Bất quá còn không đợi Tô Mỹ nói, Bạch Đồng liền dẫn đầu mở miệng nói: "Nếu như không đoán sai, vị tiền bối này là một trăm năm trước, ngang dọc Thanh Châu, Thanh Châu đệ nhất cao thủ, Ngự Không Lão Nhân."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Oan Gia Ngõ Hẹp

"Ngự Không Lão Nhân, cư nhiên là hắc?" Long huynh hồ đồ khiếp sợ không ngớt, hiển nhiên bọn họ cũng nghe qua danh hào vị này.

"Ngự Không Thuật là tuyệt học của Ngự Không Lão Nhân, chỉ là ít có người biết tên vũ kỹ mà thôi, vì thể hiện tại đến xem, tất nhiên là mộ địa của Ngự Không Lão Nhân." Tô Mỹ giải thích nói.

"Nghĩ không ra vị tiền bối cao nhân này, lại táng thân chỗ này, thảo nào vẫn không ai biết hắc đi về đâu." Diệp Đào Tử cũng là cảm thán nói.

"Mau nhìn, phía dưới tấm bia đá có cái gì." Đúng lúc này, Trương Đình Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, đang khi nói chuyện liền hướng tấm bia đá chạy đi.

Mà lúc này, mọi người cũng là chú ý tới, phía dưới tấm bia đá quả nhiên bày một cái mộc hộp, mở vừa nhìn, tất cả mọi người đều mừng rỡ.

Trong hộp này kim quang chớp động, bên trong cư nhiên toàn bộ đều là Linh Châu, tuy rằng hộp không lớn, thế nhưng Linh Châu thể tích cũng là rất nhỏ, cho nên Linh Châu này chỉ ít có trên trăm khóa, trên trăm khóa Linh Châu, mỗi người cũng có thể phân được hơn mười khóa, lần này thực sự là kiếm quá lớn.

Nhưng khi long huynh hồ đồ mấy người, mừng rỡ như điên phân ra Linh Châu, Sở Phong lại đi tới hướng đầu cùng của đoạn nhai, nhìn xuống phía dưới, không khỏi nhíu mày.

Đoạn nhai rất sâu, bắt quá tại trên vách đá bên cạnh, đã có vài gốc dây leo rủ xuống, thẳng rơi vào trong sương mù, biến mất không thấy.

Sương mù che kín tất cả, căn bản nhìn không thấy phía dưới, nhưng trong mơ hồ Sở Phong có thể cảm giác được, phía dưới sương mù tràn ngập um tùm sát khí.

"Ngự Không Thuật, chính là một loại vũ kỹ kỳ lạ, ngày trước Ngự Không Lão Nhân dựa vào nó, có thể đạp không mà đi, ngày đi vạn dặm, dù chưa nhập Thiên Vũ Cảnh, nhưng đã có Thiên Vũ Cảnh oai nghiêm, quả thật khiến kẻ khác ước ao."

"Bất quá đáng tiếc, Ngự Không Lão Nhân trời sinh tính quái dị, không chỉ chưa gia nhập vào bất luận cái thế lực gì, càng lại không có một bằng hữu, mặc cho bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt muốn bá nhập làm môn hạ hãnh, nhưng kết quả cũng chỉ có một, đó là cự tuyệt."

"Cho nên Ngự Không Thuật đã thất truyền trăm năm, có người phỏng chừng, Ngự Không Thuật này chỉ ít có thể liệt vào thất đoạn vũ kỹ, nhưng cũng phải biết rằng, hôm nay tại Thanh Châu cảnh nội, vũ kỹ tốt nhất cũng bất quá là lục đoạn vũ kỹ, mà Thanh Long Tông ta, thì ngay cả lục đoạn vũ kỹ cũng không có."

"Lần này, nếu là có người có thể thành công lấy được Ngự Không Thuật, thật đúng là kiếm lớn a."

"Không thể không nói, chúng ta lần này là thử đại vận, đánh bại đánh bại tiến nhập Ngự Không Lão Nhân mộ địa, chỉ bất quá đáng tiếc thực lực chúng ta không mạnh, cùng tròng đại vận này gặp thoáng qua." Nhìn vân vụ phía dưới, Tô Mỹ đôi mắt đẹp chớp động, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, rất là tiếc nuối.

"Ngự Không Lão Nhân này thật lợi hại như vậy sao?"

Sở Phong thật đúng là chưa từng nghe qua, Ngự Không Lão Nhân danh đầu, hăn đột nhiên nghĩ, mình giống như là tiểu tử tại sơn thôn hẻo lánh lớn lên vậy, cái gì cũng đều không hiểu.

Mà Tô Mỹ mấy người, là thiên kim tiểu thư Thiếu Gia nhà giàu trong thành lớn lên vậy, dù tuổi không sai biệt nhiều, thế nhưng được người thân hun đúc, từng trải cũng là xa so với hăn rộng hơn, mà trên thực tế cũng đích xác là như vậy.

"Năm ấy Thanh Châu đệ nhất cao thủ, người cho là nói giỡn hay sao?"

"Nếu như tin tức Ngự Không Lão Nhân mộ địa hiện thế, được truyền đi ra ngoài, đủ để rung động toàn bộ Thanh Châu, thế lực khắp nơi sẽ điên cuồng, trước tiên sẽ phái ra cao thủ đỉnh tiêm nhất tới đây."

"Cái thời gian kia, ai cũng nói không tới phiên chúng ta tiến vào mộ địa đục nước béo cò, mà ngay cả Thanh Long Tông cùng Thiên Phong Tông, cũng là không có tư cách, khi đó sẽ là thiên hạ của nhất đẳng tông môn, cho nên ta mới nói, chúng ta là thử đại vận." Tô Mỹ giảng thuật nói.

Mà nghe được Tô Mỹ nói xong, ánh mắt Sở Phong lại càng ngày càng sáng sủa, hăn chăm chú ngưng nhãn nhìn vụ hải phía dưới, đột nhiên sản sinh một cái ý nghĩ điên cuồng.

Ngự Không Thuật thất truyền trăm năm, rất có khả năng trong vân vụ ngay phía dưới, hăn không có lý do, làm lỡ mất dịp tốt.

"Phanh" nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ tự phía sau đoạn nhai truyền đến, quay đầu lại vừa nhìn Tô Mỹ mấy người khuôn mặt đều là đại biến, mà ngay cả Sở Phong cũng là nhú mày.

Sáu gã nam tử cao to, mi thanh mục tú, khí thế phi phàm, đồng thời đều là mặc lam sắc trường bào, trên người tản ra Linh Vũ bát trọng khí tức, mấy người này nghiễm nhiên đều là Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử,

đồng thời trong đó còn có một người quen, chính là Chu Trí Viễn trước đây cùng Sở Phong phát sinh gút mắt.

"Ái chà, nghĩ không ra vậy mà đã có người nhanh chân đến trước, nhìn bộ dáng này bất quá chính là em bé chưa trưởng thành, thế nào có khả năng đến nơi đây?"

"Xem ra, chúng ta là đánh giá thấp các người, quả nhiên ngoại trừ mấy người chúng ta, cũng có người biết phương pháp đi qua đàn huyết thi này."

Những hạch tâm đệ tử này, thấy Sở Phong mấy người, đều rất là kinh ngạc, bất quá bọn họ đó là trong lời nói có thể thấy được, bọn họ căn bản là không có đem Sở Phong mấy người đặt ở trong mắt.

"Thực sự là oan gia ngõ hẹp a, Tô Mỹ muội muội, chúng ta lại gặp mặt." Đúng lúc này, Chu Trí Viễn cười tà mở miệng nói.

"Tô Mỹ? Chẳng lẽ vị này là muội muội Tô Nhu, trước đó chính là bọn họ mấy người, đối với người nói lời bất kính?" Thấy thế, có người mở miệng hỏi.

"Không sai, chính là bọn họ, nhất là gã tiểu tử kia, thật có thể nói là to gan lớn mật." Chu Trí Viễn đưa tay chỉ về hướng phía đỉnh đoạn nhai Sở Phong, khóe miệng lộ ra nhất mạt cười nhạt.

"Trí Viễn, người muốn xử lý tiểu tử này như thế nào, chúng ta sẽ giúp người." Ánh mắt mấy người khác, đều trở nên âm lãnh, thân là hạch tâm đệ tử, vậy mà bị nội môn đệ tử mạo phạm, đối với bọn họ mà nói đây đều là không thể dễ dàng tha thứ.

"Chúng ta phụng mệnh sư huynh, thu Linh Châu chỗ đoạn nhai các thông đạo, phàm là người cản trở chúng ta, giống nhau đều chém chết." Chu Trí Viễn nói.

"Chu Trí Viễn, thân là đồng môn, người dám đối chúng ta hạ sát thủ?" Tô Mỹ nổi giận nói.

"Đồng môn? Đồng môn vì sao không mặc phục sức Thanh Long Tông? Chỉ cần người không mặc tông môn phục sức, là không đem Thanh Long Tông đặt ở trong mắt, không có coi mình là đệ tử Thanh Long Tông, đối với người như vậy, chúng ta vốn là cai trừ."

"Bất quá Tô Mỹ muội muội, người không phải sợ, ta Chu Trí Viễn thế nào nhẫn tâm giết người, ta chỉ muốn hưởng thụ người, hắc hắc. . . ." Nói đến đây, Chu Trí Viễn khoe miệng lộ ra tươi cười vô sỉ.

"Người... . ." Nghe được nói thế, Tô Mỹ tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thật sự nổi giận, nàng nghĩ không ra Chu Trí Viễn này lại vô sỉ đến tình trạng này.

"Trí Viễn, như vậy không tốt lắm đâu, nói như thế nào nàng cũng là thân muội muội của Tô Nhu." Một vị hạch tâm đệ tử khác mở miệng, mặc dù ngoài miệng là nói như vậy, nhưng đôi mắt đã sớm không an phận sáng lên nhìn ngọc thể Tô Mỹ.

"Các vị, ta nghĩ các người nhất định biết, Tô Nhu chính là đệ nhất đại mỹ nữ Thanh Long Tông ta, chỉ bất quá Tô Nhu tâm tính cao ngạo, chúng ta căn bản vô pháp tới gần, đã định trước cùng với nàng là vô duyên."

"Mà muội muội Tô Mỹ của nàng, vô luận tướng mạo hay vóc người, đều không chút nào so với nàng kém hơn, lớn lên tất nhiên cũng là một yêu tinh, hôm nay có cơ hội tốt, lẽ nào các vị sẽ không muốn thưởng thức một chút, vị mỹ nhân nhỏ nhắn xinh xắn này?" Chu Trí Viễn ngược lại trực tiếp nói thẳng ra ý đồ của mình.

"Ha ha, Trí Viễn huynh, nếu đã nói như vậy, còn do dự cái gì nữa, xuân tiêu nhất khắc thiên kim a." Rốt cục, trong đó một người càng muốn hưởng Sở Phong mấy người bức bách đến.

Mà một màn này, đừng nói Bạch Đồng mấy người, ngay cả Tô Mỹ cũng là mảy liễu nhú chặt, trở nên dị thường khẩn trương, sáu gã hạch tâm đệ tử, cái này có thể tuyệt đối không phải bọn hắn có thể ứng đối.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chiến Đấu Kịch Liệt

"Mấy sư huynh, các người bất quá là muốn Linh Châu mà thôi, ở đây Linh Châu toàn bộ giao cho các người, còn không được sao?"

"Không, không chỉ Linh Châu, những thứ kia đều tặng cho các người"

Đối mặt chính diện bức đến Chu Trí Viễn mấy người, long huynh hổ đệ toát ra vẻ sợ hãi, thân thể cũng là bắt đầu không trụ được run run, cứ nhiên đem Càn Khôn Đại gở xuống, muốn chấp tay đưa tặng.

"Thế nào, không muốn chết phải không, có thể, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hướng chúng ta bái một trăm cái, chúng ta sẽ cân nhắc tha hai người các người một cái mạng chó!" Chu Trí Viễn sáu người, một bên hướng Sở Phong mấy người tới gần, một bên nhìn hai người trên đùa.

Mà giờ khắc này, long huynh hổ đệ cư nhiên thực sự có chút động dung, đối mặt sinh tử lựa chọn, mặc dù bọn họ biết dù là quỳ xuống cầu xin tha thứ, đối phương có khả năng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhưng bọn họ chính muốn thử một chút, vì sinh tồn giãy dụa cuối cùng.

"Bạch Long Bạch Hổ, không nên làm mất mặt mũi Dực Minh ta!" Thấy hai người thực sự muốn quỳ xuống, Tô Mỹ tức giận rống to lên.

Thế nhưng mặc dù như vậy, cũng hoàn toàn vô pháp ngăn cản hai người chậm rãi hạ gối xuống, cùng với về phía trước thấp sống lưng, bọn họ tựa hồ đã làm tốt quyết định.

"Làm nam nhân, phải có chút tôn nghiêm."

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong đã đi tới, hần nhìn thoáng qua long huynh hổ đệ, rồi liền đi tới mấy người phía trước, đem ánh mắt lâm nguy không hãi sợ, quét về phía sáu gã hạch tâm đệ tử, nói:

"Các người có biết hay không các người đã phạm vào tội chết!"

"Tiểu tử, người đây là cái ý tứ gì?" Nghe được nói thế, vốn đang đắc ý Chu Trí Viễn mấy người, đều là không khỏi sửng sốt.

Mà Sở Phong lại là quỷ dị cười, hí mắt nói: "Ta là nói, các người dám đối với Tô Mỹ động tà niệm, là phạm vào tội chết!"

"Sửu "

Vừa dứt lời, Sở Phong thân thể đã như gió, chạy dựng lên, hần cư nhiên dẫn đầu đối với sáu gã hạch tâm đệ tử, phát động tấn công.

Đồng thời hần tốc độ cực nhanh, hầu như trong chớp mắt lao đến trước người sáu gã hạch tâm đệ tử, như vậy biến hóa, ngay cả mấy người Chu Trí Viễn lúc trước còn khí thế bức người, cũng là thất kinh.

"Hư Huyền Chưởng! ! !" Sở Phong vận chuyển huyền công, mấy chưởng liên phách, khắp bầu trời chưởng ảnh, phách thiên cái địa oanh đi ra ngoài, khiến cho người ta khó phân biệt thực hay giả, giả hay thực.

"Đem Hư Huyền Chưởng tu luyện đến loại tình trạng này, quả nhiên có chút thủ đoạn."

"Bất quá tiểu tử, người cũng không tránh khỏi quá coi thường chúng ta, hôm nay để cho người biết, nội môn đệ tử cùng hạch tâm đệ tử chênh lệch."

Giật mình thì giật mình, nhưng hạch tâm đệ tử dù sao cũng là gặp qua rất nhiều người, rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tính, vận chuyển huyền

công, đồng dạng thi triển ra tam đoạn vũ kỹ, cùng Sở Phong giao chiến cùng một chỗ.

Thế nhưng vừa giao thủ, đã khiến cho sáu người lần thứ hai thất kinh, một người là nội môn đệ tử, một người là Linh Vũ lục trọng, chỉ bằng một cổ khí thế, có thể độc đấu bọn họ sáu người mà bất bại, cái này thực để cho bọn họ có chút khó có thể tiếp thu.

Nhất là bọn họ công kích, rõ ràng là từ phía sau tập kích, nhưng Sở Phong ở phía sau như có thêm con mắt vậy, nhìn cũng không nhìn, liền có thể đơn giản né tránh, cái này khiến cho bọn họ cảm giác rất là quý dị.

"Tiểu tử này tu luyện qua huyền công, không nên sơ ý, thi triển toàn lực đưa hắc đánh chết, bằng không hậu hoạn vô cùng." Chu Trí Viễn từng cùng Sở Phong giao thủ, biết rõ Sở Phong không đơn giản, không muốn cùng Sở Phong tốn nhiều thời gian, dẫn đầu thi triển ra tứ đoạn vũ kỹ.

"Vù vù hô" hắc song chưởng mở ra, phát lên đạo đạo cuồng phong, một cổ uy thế rất mạnh, tự thân thể hắc tán phát ra, bỗng nhiên một quyền, hướng Sở Phong liền oanh tới.

Một quyền này, tốc độ cực nhanh, hầu như nhanh như thiểm điện, coi như là Sở Phong cũng là vô pháp né tránh, đồng thời quyền này uy lực rất mạnh, nếu là đánh trúng, Sở Phong nhất định sẽ lành ít dữ nhiều.

"Tứ đoạn vũ kỹ, đừng tưởng rằng chỉ có người có."

Bất quá dù là như vậy, Sở Phong cũng là không sợ chút nào, đơn chưởng nắm thành quyền, chỉ thấy đạo đạo lôi quang lóe ra, cùng thiết quyền của Chu Trí Viễn, oanh tại một chỗ.

"Oanh "

Lưỡng quyền tương giao, không ngừng phát sinh nổ vang chói tai, càng tạo nên một trận rung động, đem hai người song song đẩy lui, ngay cả năm người khác cũng là lùi lại mấy bước.

"Lôi Đình tam thức, tiểu tử này, nắm giữ tứ đoạn vũ kỹ Thanh Long Tông ta."

"Cùng nhau ra tay, người này hôm nay tất phải trừ."

Giờ khắc này, mấy người khác rốt cục cũng ý thức được Sở Phong cường hãn, không dám có chút sơ ý, đều thi triển ra tuyệt học, sáu loại cường hãn tứ đoạn vũ kỹ, đều hướng Sở Phong vây công.

"Két lạp lạp "

Gọi là song quyền nan địch tứ thủ, Sở Phong chỉ có Linh Vũ lực trọng, đối mặt sáu gã Linh Vũ bát trọng toàn lực công kích, cũng là có chút ăn không tiêu.

Đối mặt loại tình huống này, hẳn không thể làm gì khác hơn là thi triển Lôi Đình tam thức thức thứ nhất, với tốc độ tuyệt đối, tách ra Chu Trí Viễn mấy người công kích, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra, Sở Phong đã rơi vào hoàn cảnh xấu.

"Sở Phong, ta đến giúp ngươi." Đúng lúc này, Tô Mỹ dứt khoát nhảy đến.

Đồng thời lúc này, thân thể nàng sáng bóng như ngọc, mỗi chiêu mỗi thức đánh ra, đều có thể khiến không khí chấn động, nha đầu kia cư nhiên cũng dùng tứ đoạn vũ kỹ.

"Ta cũng tới." Theo sát sau đó, Bạch Đồng cũng nhảy vào vòng chiến, tuy nói hẳn không có tu luyện qua huyền công, nhưng là nắm giữ tứ đoạn vũ kỹ, đồng thời thi triển ra cũng là phi thường thành thạo.

Tuy nói đối phương là hạch tâm đệ tử, nhưng dù sao đều là Linh Vũ bát trọng tu vi, cho nên khi Tô Mỹ cùng Bạch Đồng gia nhập vào, Sở Phong áp lực đích xác giảm bớt được chút.

Mà dưới tình huống như vậy, Sở Phong lần thứ hai vỗ đến, hướng Chu Trí Viễn phát động một bộ công kích mãnh liệt, tại dưới Sở Phong bức bách, đường đường hạch tâm đệ tử Chu Trí Viễn, vậy mà kế tiếp bại lui, bị Sở Phong hoàn toàn áp chế.

"Phanh" rất cục, một đạo lôi quang hiện lên, Sở Phong một quyền oanh ở trên ngực Chu Trí Viễn, đem ngực vị hạch tâm đệ tử này đánh rách tả tơi, oanh ra năm trượng xa.

"Ách a" cảm thụ được ngực truyền đến đau nhức, Chu Trí Viễn đau đến nhe răng nhếch miệng, vốn định đứng dậy, nhưng phát hiện lúc này đã không có năng lực này, hẳn đã bị một quyền của Sở Phong đánh thành trọng thương.

Mà làm hắn sợ hãi nhất chính là, Sở Phong đang chậm rãi hướng hắn đi tới, bước chân mỗi khi rơi xuống, trái tim hắn như kịch liệt rung động một lần, phảng phất đây không phải bước chân của Sở Phong, mà là bước chân của tử thần.

"Tiểu tử này, sao lợi hại như vậy, đây còn là người sao."

Chu Trí Viễn cực kỳ không cam lòng, tuy rằng hắn biết Sở Phong rất mạnh, nhưng là hoàn toàn thật không ngờ, Sở Phong lại cường đến loại tình trạng này, dưới đòn đả độc đấu, hẳn hầu như hoàn toàn không phải đối thủ.

Nhất là Sở Phong hôm nay, chỉ là Linh Vũ lục trọng thực lực mà thôi, nếu là để Sở Phong cùng hắn, đều là Linh Vũ bát trọng, hẳn quả thực không dám tưởng tượng, Sở Phong lại cường đến loại trình độ nào, chẳng phải là cường giả Nguyên Vũ Cảnh, hẳn cũng có thể đánh một trận sao?

"Ô oa "

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, quay đầu lại nhìn, Sở Phong khuôn mặt không khỏi khẽ biến, chỉ thấy Bạch Đồng đã bị một gã hạch tâm đệ tử đánh thành trọng thương, ngum lớn tiên huyết phun mạnh ra, nhiễm đỏ vạt áo hăn.

"Bạch Đồng "

Thấy Bạch Đồng người bị thương nặng, Tô Mỹ cũng là chột kinh hãi, mà ngay trong nháy mắt này, năm người khác đang xuất thủ, thế vây công, đem năm độc thủ đang đưa về phía Tô Mỹ, đồng thời vị trí bọn họ tập kích, đều là vùng cấm ngọc thể Tô Mỹ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lôi Đình Đệ Tam Thức

"Muốn chết!"

Mà nhìn thấy một màn như vậy, Sở Phong sắc mặt nhất thời đại biến, âm lãnh tới cực điểm, hăn ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cư nhiên bắn ra đạo đạo lôi điện.

Lôi xà bắt đầu khởi động, giống như thực chất quay chung quanh thân thể Sở Phong, đồng thời theo ý niệm chuyển động, lại hóa thành năm đạo lôi long, hướng năm tên hạch tâm đệ tử liền rít gào đi tới.

Tất cả phát sinh quá nhanh, chỉ ở điện quang hỏa thạch trong lúc đó, ngay cả Tô Mỹ cũng không phản kịp chuyện gì xảy ra, nàng chỉ cảm thấy trước mắt trong nháy mắt bị lôi quang chói mắt bao phủ, cường đại năng lượng rung động đem nàng chấn ra mấy thước, té ngã xuống đất.

Mà khi nàng ngẩng đầu lên nhìn, lôi quang đã biến mất, thế nhưng một màn trước mắt, lại khiến nàng thất kinh, nàng kinh ngạc phát hiện, năm tên hạch tâm đệ tử lúc trước vây công nàng, vậy mà đã nằm lăn trên mặt đất.

Đồng thời lam bào của bọn họ đã bị đốt hầu như không còn, thân thể bị đốt thành một mảnh đen kịt, sớm không còn khí tức, thân thể còn tản ra vị đạo khen khét, chết thật phi thường kinh khủng.

"Cái này. . . Cái này. . . Cái này. . . ."

Đúng lúc này, Chu Trí Viễn, sắc mặt tái nhợt, giống tờ giấy trắng, một đôi môi run rẩy, đôi mắt trũng tròn xoe, lấy một loại thanh âm không tin nổi kinh hô:

"Chẳng lẽ, đây là trong truyền thuyết, Lôi Đình tam thức, đệ tam thức? ! !"

"Cái gì? Lôi Đình tam thức đệ tam thức? Cái này không phải chỉ có Thanh Long Tông khai tông tổ sư, Thanh Long Đạo Nhân mới có thể thi triển chiêu thức này hay sao? Lẽ nào nói. . . . Sở Phong vừa. . . !"

Nghe được Chu Trí Viễn nói, Tô Mỹ không khỏi che lại đôi môi, đôi mắt đẹp lóe ra, hai hàng lông mi thật dài cũng là hơi rung động, hiển lộ rõ ràng khiếp sợ.

Về phần Bạch Đồng, long huynh hổ đệ, Diệp Đào Tử, Trương Đình Tử mấy người, càng kinh ngạc há to miệng ra, Sở Phong tu luyện thành công trừ khai tông tổ sư ra, không người nào tu thành chiêu thức này, loại sự tình này là phi thường chấn động.

Giờ khắc này, bọn họ đột nhiên nghĩ mình sai rồi, mặc dù trước đây bọn họ đã vì thực lực Sở Phong, một lần một lần mà cảm thấy khiếp sợ, vì Sở Phong thiên phú, một lần một lần cảm thấy bội phục, đối với Sở Phong cái nhìn một lần một lần thêm cải biến.

Thế nhưng lúc này đây bọn họ mới chính thức phát hiện, bọn họ vẫn đang xem thường Sở Phong, vị thiếu niên này so với bọn hắn tuổi đều còn nhỏ hơn, nghiễm nhiên có thiên phú vượt quá tưởng tượng, cường hãn đến bất khả tư nghị, một lần một lần làm đau đớn thần kinh bọn họ, để cho bọn họ hơi bị thán phục.

Một kích tiêu diệt năm tên hạch tâm đệ tử, Sở Phong cũng không có quá lớn ba động, bởi vì Lôi Đình tam thức hắn sớm đã lĩnh ngộ, hôm nay chỉ bất quá là nương cơn phần nộ thu được cơ hội, về phần uy lực, cũng là

trong dự liệu của hắn, bởi vì ... đệ tam thức này, thế nhưng tương đương với chiêu thức ngũ đoạn vũ kỹ.

"Đạp, đạp, đạp" Sở Phong hóa giải nguy cơ cho Tô Mỹ, liền lần thứ hai xoay người, từng bước một hướng Chu Trí Viễn đi tới.

"Người. . . Người dám đánh chết hạch tâm đệ tử, người. . . Người chết chắc rồi!" Nhìn Sở Phong sát khí nghiêm nghị, Chu Trí Viễn biết mình đã chạy trời không khỏi nắng, cho nên vẫn không cầu xin tha thứ.

"Két lạp lạp" đột nhiên, Sở Phong đơn chưởng đánh ra, một đạo lôi điện liền tự chưởng nội phát ra, bổ vào trên chân trái Chu Trí Viễn.

"Ách a ~~~" cảm giác cực nóng xé rách thiêu đốt, khiến Chu Trí Viễn một trận lang khốc quý hào, nhìn hướng chân trái của hắn, không ngờ bị đốt trụi, triệt để phế đi.

"Người hỗn đản này. . . . Ách a ~~~~" vốn định chửi bới, nhưng lại một ... đạo lôi quang khác bắn vào đùi phải, hắn liền phát ra một tiếng hét thảm.

Theo sát sau đó, Sở Phong lại liên tục thi triển hai lần lôi điện tam thức, đem Chu Trí Viễn tứ chi toàn bộ phế bỏ, cái loại đau nhức này, có thể khiến cho hắn mặt mày méo mó thành một đoàn, nước mắt cùng nước mũi đều chảy ra.

"Sở Phong, người có gan thì giết ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người!" Nhìn Sở Phong rốt cục đi tới trước mắt, Chu Trí Viễn trong mắt tràn ngập lửa giận.

"Ha hả, người muốn ta giết người ta liền giết người?" Sở Phong đột nhiên nở nụ cười, cười rất lớn, không ai biết hắn đang cười cái gì, nhưng loại tiếng cười này lại khiến Chu Trí Viễn cực kỳ bất an.

"Nhớ kỹ, người yếu, ngay cả quyền quyết định chết cũng không có!"

"Két lạp lạp" đột nhiên, Sở Phong ngón tay bắn ra một đạo lôi điện, cứ nhiên bắn vào trong miệng Chu Trí Viễn, đem đầu lưỡi Chu Trí Viễn thiêu hủy, đem bờ môi của hắn đốt trụi, chỉ có thể nghe hắn thở rống không gì sánh được, rốt cuộc cũng nghe không được hắn nói cái gì, cuối cùng chết ngất.

"Hô ~~~ "

Nhìn một màn như vậy, bọn người Bạch Đồng không khỏi nuốt một chút nước bọt, hầu kết một trận cuồn cuộn, cái trán càng toát ra tầng lớn mồ hôi lạnh.

Sở Phong thủ đoạn, nhiều ít có chút tàn nhẫn, tàn nhẫn để cho đáy lòng bọn họ phát lạnh, trong lòng âm thầm phát thệ, ngày sau tuyệt đối không thể cùng Sở Phong là địch, bởi vì đối thủ như vậy, thật là đáng sợ.

Mà ngay khi mọi người, đều vì cử động của Sở Phong mà toát mồ hôi, hắn đột nhiên quay đầu lại, đồng thời trên mặt tràn đầy dáng tươi cười xán lạn ánh dương quang, nói:

"Ta hạ thủ có chừng mực, bọn họ trên người Linh Châu còn đây, xem ra bọn họ vớ vét cũng không ít, đại khái có một nghìn hai trăm khóa, mọi người phân ra a."

Sở Phong lời này vừa nói ra, lần thứ hai khiến Tô Mỹ mấy người thất kinh, nhìn cũng không thềm nhìn liền có thể biết được, những người này trên người có bao nhiêu khóa Linh Châu, thật quá lợi hại a.

Mà dựa theo như lời Sở Phong, bọn họ đi cướp đoạt trên thi thể khô quắt, quả nhiên phát hiện Linh Châu vẫn còn, chỉ bất quá Linh Châu của bọn họ bỏ trong Càn Khôn Đại đã bị luyện hóa, đồng thời số lượng Linh Châu, thật là một nghìn hai trăm khóa.

"Sở Phong, chúng ta lần này tổng cộng thu hoạch được một nghìn ba trăm tám mươi khóa Linh Châu, mà có thể được nhiều Linh Châu như vậy, may mắn là nhờ có người, chúng ta mỗi người phân được một trăm khóa, còn lại sáu trăm tám mươi khóa Linh Châu, tất cả đều về người." Diệp Đào Tử đem cái túi lớn chứa Linh Châu, tới trước mặt Sở Phong.

Mà Sở Phong cũng không khách khí, Càn Khôn Đại bên hông phù chú vận chuyển, liền thu hồi sáu trăm khóa Linh Châu, về phần còn lại tám mươi khóa, hắn đưa cho Tô Mỹ.

"Người đây là làm gì vậy?" Tô Mỹ không giải thích được.

"Ta thiếu của người, vô luận là trước đây người cho ta mượn khóa Linh Châu, hay tặng ta Càn Khôn Đại, ta cũng không thể lấy không được."

"Người sao lại phân cho ta như thế chứ hả?" Tô Mỹ có chút không vui.

"Cũng không phải phân cho, cái này gọi là tri ân báo đáp, người không thu ta sẽ khó chịu." Sở Phong mạnh mẽ đem bó lớn Linh Châu, nhét vào trong tay Tô Mỹ.

Khi nhìn Sở Phong làm như vậy, Tô Mỹ đầu tiên là liếc mắt nhìn Sở Phong, sau đó lại bĩu môi, nhưng cũng đem tám mươi khóa Linh Châu, thu nhập vào trong Càn Khôn Đại.

Chuyến này thu hoạch cực lớn, vượt qua bọn họ tưởng tượng, nhưng mà mọi người cũng biết, có thể được nhiều như vậy Linh Châu, toàn bộ cũng nhờ Sở Phong, nếu không có Sở Phong, bọn họ căn bản ngay cả cơ hội sống sót cũng không có.

Nhưng mà, lúc đám người, cao hứng bừng bừng chuẩn bị trở về, Sở Phong đi ở cuối cùng bỗng nhiên đem cửa đá đóng lại, đồng thời hắn còn đứng lại trên vách núi.

"Sở Phong, người làm gì vậy, người điên rồi sao?" Thấy thế, Tô Mỹ kinh hãi, trong nháy mắt ý thức được cái gì, vội vàng quay trở lại, nhưng mà cũng đã không còn kịp rồi.

"Tại hoang dã cố thành chờ ta, ta sẽ trở lại tìm các người."

Sở Phong mỉm cười, sau đó chỉ nghe "Phanh" một tiếng, cửa đá đã đóng, mặc cho Tô Mỹ gõ thế nào, nhưng cũng vô pháp lay động mảy may, cũng vô pháp mở được.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ngự Không Thuật

Đem cửa đá đóng lại, Sở Phong có thể cảm ứng được khí tức trong thông đạo, thẳng đến khi xác định Tô Mỹ mấy người sau khi rời đi, hắn mới yên tâm đi tới đỉnh vách núi.

Theo dây leo, Sở Phong bắt đầu leo xuống phía dưới hướng vụ hải, lúc tới gần vụ hải, Sở Phong đem tinh thần lực khuếch tán ra, lại phát hiện trong vụ hải, có quý dị khí thể, có thể làm nhiều tinh thần lực của hắn, căn bản vô pháp xuyên thấu.

Nhất là lúc tiến vào vụ hải, một mảnh trắng xóa mờ lung, càng cản trở tầm nhìn, lấy thực lực Sở Phong, cự ly có thể nhìn cũng không vượt lên trên mười thước.

Bất quá cũng may, tại trong vụ hải lặn xuống hơn mười thước, rốt cục đến dưới đáy, mặc dù vụ khí còn nhiều, nhưng cảm giác dẫm chân trên tảng đá, có thể khiến Sở Phong trong tâm, cuối cùng cũng kiên định.

"Bá bá bá"

Sở Phong xuất ra Giới Linh La Bàn, nhất thời quang mang bắn ra bốn phía, tầm nhìn trong nháy mắt đề thăng mấy lần, không thể không nói thứ quang mang này rất kỳ dị, phảng phất có thể xuyên qua vụ khí, thật là kỳ vật tham bảo (tầm bảo).

"Xem ra nơi này quả nhiên là nguy cơ tứ phía."

Nhìn biểu thị Giới Linh La Bàn, Sở Phong rất nhanh biết phương hướng mình muốn đi tới, nhưng đồng thời hắn cũng biết, bốn phía ầm ầm sát khí vô số, không cẩn thận là sẽ mất mạng.

May mà hắn có Giới Linh La Bàn nơi tay, bằng không lấy thực lực của hắn tiến vào loại địa phương này, quả nhiên là dữ nhiều lành ít, sợ rằng chín cái mạng cũng không đủ.

Tay cầm Giới Linh La Bàn, tại đây tràn đầy sương trắng ngăm hành tẩu, Sở Phong mơ hồ có thể nghe xa xa có mãnh thú tê rống, đồng thời còn có tiếng kêu cực kỳ quý dị, thậm chí còn có người kêu rên thống khổ, cùng với tiếng cầu cứu.

Đồng thời loại thanh âm này, thâm nhập càng sâu càng là nồng đậm càng tới gần, tới sau, Sở Phong thậm chí có thể thấy một ít thi thể vừa bị mãnh thú ăn.

Cảm thụ được cường đại khí tức áp bách, có thể nghe được một ít mãnh thú ngay cách hắn không xa đang hành tẩu rít gào, cửu giai mãnh thú so với Linh Vũ cửu trọng cao thủ còn cường hãn hơn.

Có người nói cửu giai mãnh thú, đã là mãnh thú cấp bậc cực mạnh, mà so với mãnh thú cường hơn, là yêu thú có linh tính.

Yêu thú tuy không có tùy tiện giết chóc, nhưng năng lực tu luyện xa trên mãnh thú, đồng thời cũng không kém gì nhân loại, thậm chí so với nhân loại còn cường hãn trí tuệ, tóm lại yêu thú chính là rất mạnh, trời sinh rất cường, là loại thú có huyết thống cao quý nhất, có người nói cho dù là yêu thú mới ra sinh, bẩm sinh thực lực đã tới Nguyên Vũ Cảnh.

Yêu thú lợi hại còn có thể nói tiếng người, thậm chí biến ảo thành nhân hình, có số yêu thú không thích thâm sơn dã lâm, cũng biến ảo thành nhân hình, tiến vào xã hội nhân loại, trải qua sinh hoạt cùng nhân loại, thật không cô phụ cái từ "Yêu" này.

Ở đây nguy cơ tứ phía, còn nghĩ đến thực lực khi Ngự Không Lão Nhân còn sống, Sở Phong không chút nghi ngờ, hẳn sẽ bắt mấy đầu yêu thú ném đến nơi đây, ràng buộc trong vụ hải.

Bất quá cũng may, cần cần dục dục hành tẩu đủ một cái canh giờ, phía trước sương mù dày đặc cuối cùng cũng dần dần nhạt đi, tới cuối cùng rốt cục xé mây nhìn thấy mặt trời, trong vụ khí đi ra.

"Hô, cuối cùng cũng đi ra."

...

Giờ khắc này, coi như là Sở Phong cũng là không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bởi vì lúc trước trong vụ khí, quả thực dường như địa ngục, thân ở trong đó sẽ chịu không ít áp lực.

"Ta đến đây, cái Ngự Không Lão Nhân mộ địa này, đến tốt cùng là có nhiều lớn."

Mà khi ngẩng đầu nhìn, Sở Phong không khỏi có chút bất đắc dĩ, hiện lên tại trước mắt cũng không phải là bảo tàng trong dự liệu hẳn, vậy mà là một cái thông đạo sâu thẳm.

Chỉ bất quá thông đạo này rất rộng, rất sáng sủa, có loại bàng bạc đại khí, theo thông đạo tiếp tục đi tới, Sở Phong lần thứ hai nghe thấy được một cổ máu tanh xông vào mũi.

Cổ mùi vị này phi thường cường liệt, cường liệt đến tinh thần lực của Sở Phong còn không thể dò xét đến, nhưng mùi vị cũng đã phạm phên mà đến, Sở Phong tay cầm Giới Linh La Bàn, phát hiện phía trước không có điềm nguy hiểm, lúc này mới yên tâm đi tới.

Mà càng là đi tới, cổ máu tươi này liền càng dày đặc, đến cuối cùng thậm chí làm cho có loại cảm giác buồn nôn, mà khi Sở Phong ở đây tiến

vào một cái đại điện, hấn bị một màn trước mắt sợ đến ngất người.

Tòa đại điện này có mấy cái thông đạo, mà số lượng thông đạo này, cùng lối vào thông đạo đã thấy tương đồng, cái này nói rõ vô luận đi thông đạo nào, chỉ cần có thể đi qua vụ hải, cuối cùng đều đến nơi này.

Bất quá ngoại trừ những ... thông đạo này, tại trung tâm đại điện có một cái thang, cái thang này nổi thẳng phía trên, nhìn không thấy đầu cùng, nghiễm nhiên là đường đi kế tiếp.

Thế nhưng trọng điểm trong đại điện lúc này là, một đám tất cả đều là thi thể, mọi người thể lực khắp nơi đều có, đồng thời có thể thấy được bọn họ đều là cường giả, thậm chí đều là Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, mà trong đó tối đa đó là người của Thiên Phong Tông, có thể thấy bọn họ lần này đến mộ địa này, thực sự là dùng đại thủ bút.

Bất quá quái dị nhất chính là, nhiều thi thể như vậy, nhưng duy độc không có thấy người Thanh Long Tông, đồng thời những người này khi chết, đều rất thảm liệt, cũng không như tranh đấu đơn giản mà chết.

Tuy rằng trước mắt một màn rất kỳ hoặc, nhưng Sở Phong cũng không muốn suy đoán nhiều lắm, ngược lại có Giới Linh La Bàn nơi tay, chỉ cần la bàn biểu hiện nơi này an toàn, hơn phân nửa là không có gì nguy hiểm, vì thế Sở Phong bước qua đám người chết, bắt đầu leo lên cái thang.

Thế nhưng, còn chưa tới đỉnh chóp, Sở Phong liền nghe được hai thanh âm, có thể nghe ra, đó là hai người lão giả, mà nội dung hai vị nói chuyện với nhau, đã có thể khiến Sở Phong không khỏi vui vẻ.

Tại nơi đầu cùng cái thang, là một gian phòng kỳ dị, sở dĩ nói nó kỳ dị, là bởi vì ... gian phòng này cấu tạo rất đặc thù, đồng thời phiêu đăng lấy mắt thường có thể thấy được nhàn nhạt khí thế.

Mà ở trong phòng này, đứng hai người, một vị lão giả hạc phát đồng nhan, trên người tản ra uy áp cực kỳ đáng sợ, vị này cư nhiên là một vị Huyền Vũ Cảnh cường giả.

Còn một vị khác, mặc bạch sắc trường bào, trên trường bào có khắc rậm rạp phù chú, đồng thời che đầy mặt mày, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt sắc bén như mắt ưng, vị này vậy mà là Giới Linh Sư kia của Thanh Long Tông, Gia Cát trưởng lão.

Thế nhưng lúc này hai người đều là đứng thẳng bất động, hai tay giơ cao lên, trên mặt hiện ra vẻ khó khăn, bởi vì tại phía trên bọn họ, nóc nhà gian phòng cư nhiên đang hạ xuống.

Nóc nhà này là một loại kim chúc, nhưng toả ra đạo đạo hàn khí, đồng thời phi thường trầm trọng, hai người nếu không cố gắng chống đỡ, tất nhiên sẽ bị nghiền thành thịt nát.

"Không hổ là Thiên Phong Tông tông chủ, nếu không phải có người ở đây, lão phu sợ rằng thực là vô pháp chống đỡ khối hàn thiết này." Gia Cát trưởng lão cười nói.

"Vô liêm sỉ, người đến tột cùng là ai, lợi dụng Thiên Phong Tông sinh mệnh chúng trưởng lão phá giải đại trận, cũng quá ác độc đi." Thiên Phong Tông tông chủ đầy mặt sắc giận dữ, chỉ cần nghĩ đến một màn lúc trước, hắn đến giờ vẫn phần nộ không ngớt.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ... Người ta lúc này phải đồng tâm hiệp lực, nghĩ biện pháp phá nát khối hàn thiết này, nếu không người ta đều phải táng thân ở chỗ này." Gia Cát trưởng lão cười nói.

"Người muốn ta cùng người hợp tác? Không có cửa đâu!" Thiên Phong Tông tông chủ hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không tin cái thần bí nhân đề tiện trước mắt này.

"Ta nghĩ người tới đây, chính là vì tài lộc, không cần phải bởi vì trước đây không thoải mái, mà vức bỏ tính mệnh, hôm nay Ngự Không Thuật ngay trước mắt, lẽ nào người không muốn lấy được nó sao?"

Gia Cát trưởng lão trong lúc nói đó, đem ánh mắt hướng về phía góc gian phòng, nơi đó có một tòa ngọc thai tinh xảo, mà trên ngọc thai có một vật thể thủy tinh, phập phình tại giữa không trung.

Thứ này tuy là nửa trong suốt, nhưng tản ra quang mang mơ hồ, nhất là trên ngọc thể có khắc vài chữ, đã nói rõ đây là vật gì, chính là Ngự Không Lão Nhân tuyệt học, Ngự Không Thuật!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ngự Ông Đặc Lợi

"Người cho ta là kẻ ngu sao? Người đầu tiên là thả ra tin tức mộ địa, dụ dỗ chúng ta đến đây, lại lợi dụng chúng ta phá giải sát trận nơi này."

"Thủ đoạn hung ác như vậy người đều dùng ra, người có lòng tốt như vậy sao, đem Ngự Không Thuật nhường cho ta?" Thiên Phong Tông tông chủ, hiển nhiên không tin Gia Cát trưởng lão nói.

"Hai vị tiền bối, không cần cãi, không bằng Ngự Phong Thuật này, do văn bối thay các người hưởng dụng thế nào?" Đúng lúc này, tại phía dưới gian phòng, đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm.

Cái thanh âm này vang lên, hai người đều là kinh hãi, bởi vì bọn họ đều nghĩ không ra, ngoại trừ bọn họ ra, vậy mà còn có người có thể sống đến đây.

Mà ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của hai người, Sở Phong chậm rãi từ cửa vào bắt đầu cúi lên, mỉm cười quan sát hai vị này, bất quá khi Sở Phong thấy Gia Cát trưởng lão, cũng không khỏi hai mắt sáng ngời.

Thấy áo bào trắng khắc đầy phù chú, trực giác Sở Phong cho hay, vị này có thể là một vị Giới Linh Sư.

Bất quá so với Sở Phong, Thiên Phong Tông tông chủ cùng với Gia Cát trưởng lão, chỉ có khiếp sợ không gì sánh được, bọn họ trăm triệu cũng nghĩ không ra, có thể xông đến nơi đây, lại là một vị thiếu niên non nớt như thế này.

"Ông" đột nhiên trong lúc đó, Sở Phong nhíu mày, hẳn có thể cảm thụ được một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ kéo tới đối với hẳn, như đang kiểm tra thân thể hẳn.

Đối phương tinh thần lực rất mạnh, hẳn chẳng biết làm sao chống đỡ, hẳn lo lắng nếu là bị tinh thần lực của đối phương, dung nhập trong ngực, trên người hẳn phù chú địa đồ lúc đó sẽ bại lộ?

Bất quá may mắn chính là, tinh thần lực tự ngực hẳn mà qua, lại không có khởi ra bất luận cái phản ứng gì, điều này làm cho Sở Phong đồng thời hạ quyết tâm, hẳn nghĩ tới một loại khả năng.

Đó chính là phù chú địa đồ trong ngực hẳn, rất có khả năng chỉ khi bị tinh thần lực hẳn kích hoạt, nếu đây là thực sự mà nói, như vậy ngày sau sẽ không cần lo lắng, người khác có tinh thần lực, không có thể dò xét bí mật của hẳn.

"Linh Vũ lực trọng, chỉ có tu vi như vậy, có thể đến được đây, nhất định là dựa vào Giới Linh La Bàn trong tay người a" Gia Cát trưởng lão mở miệng.

"Linh Vũ lực trọng?" Nghe được nói nhế, Thiên Phong Tông tông chủ, càng thêm giật mình.

Đối với 纂 hẳn Huyền Vũ Cảnh mà nói, Nguyên Vũ Cảnh với hẳn là cận bả, Linh Vũ cảnh quả thực là cận bả trong cận bả, thế nhưng lúc này như thế một cái cận bả, cư nhiên đi tới đây được, tự nhiên khiến hẳn giật mình không ngớt.

"Vị tiền bối này quả nhiên hảo nhãn lực." Sở Phong đối Gia Cát trưởng lão mỉm cười, cũng không nhiều lời vô ích, đi nhanh tới hướng Ngự Phong Thuật bước đi.

"Muốn chết." Thấy thế, Thiên Phong Tông tông chủ giận tím mặt, ý niệm khê động bành bạc uy áp liền cuộn ra, hướng Sở Phong liền áp bách tới.

"Ghê tởm" giờ khắc này, Sở Phong có thể cảm thụ được, cái loại áp bách vô hình này đối với hắn cảm giác cuộn quanh thân, sắp sửa xuyên thấu da thịt hắn, đâm vào cốt tủy hắn, phi thường đáng sợ.

Thế nhưng cỗ uy áp này, cùng uy áp lúc trước điên khiêu hóa tử gây cho hắn, lại kém hơn nhiều, có thể nói uy áp khiêu hóa tử lúc trước, khiến cho Sở Phong hầu như muốn bạo thể mà chết, thế nhưng uy áp Thiên Phong Tông tông chủ, Sở Phong lại có thể chịu đựng được, không cần trí mạng.

"Đạp, đạp, đạp." Chịu được uy áp áp bách thân thể, Sở Phong khó khăn bước ra trước một bước đầu tiên, bước thứ hai, rồi bước thứ ba, mặc dù rất gian nan, nhưng hắn đích xác đang tiếp tục đi tới.

"Thân thể thật là lợi hại." Nhìn thấy một màn như vậy, Gia Cát trưởng lão không khỏi cảm thán một tiếng.

"Người lão gia hỏa này, còn không ra tay, lẽ nào muốn cho cái mao đầu tiểu tử này, thu được ngư ông thủ lợi phải không?" Thấy Gia Cát trưởng lão, chỉ là bành quan không nhúng tay, Thiên Phong Tông tông chủ càng nổi giận.

"Ôi chao, nói cũng không thể nói như vậy, vị tiểu hữu này có thể lấy loại tu vi này đến được đây, đủ để nói rõ hắn bất phàm, hay hắn là Ngự Không Lão Nhân, thích ý nhất truyền thụ cũng nói không chừng." Gia Cát trưởng lão cười khê, ngược lại có một loại rộng lượng giúp người.

"Người cái này hỗn trưởng, lát nữa ta nhất định phải đem người bầm thây vụn đoạn."

Thiên Phong Tông tông chủ, bị Gia Cát trưởng lão làm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng nhìn Sở Phong không ngừng tới gần Ngự Phong Thuật, hắn cũng không nói thêm nữa lời vô ích, mà là đem từng đợt từng đợt uy áp, không ngừng hướng Sở Phong cuộn đi, muốn ngăn cản hành vi Sở Phong.

Thế nhưng, Sở Phong thân thể thực sự quá cường hoành, uy áp ngay cả cường giả Nguyên Vũ Cảnh đều kiên kỵ, Sở Phong không chỉ có thể thừa thụ, đồng thời còn có thể bước tiến về phía trước mà đi, mặc dù rất gian nan, nhưng đây đã là phi thường nghịch thiên.

"Buông tha đi, vị tiểu hữu này có tinh thần lực, uy áp của người vô pháp lay động ý chí hắn, thân thể hắn chỉ cần có thể thừa thụ, người sẽ vô pháp dựa vào uy áp, mà khiến hắn khuất phục." Gia Cát trưởng lão lần thứ hai nhắc nhở, đôi mắt lão hơi nheo lại, dừng ở nhất cử nhất động của Sở Phong.

Trải qua một đoạn hành trình gian nan, Sở Phong cuối cùng cũng đi tới trước ngọc thai chứa Ngự Phong Thuật, lúc này hắn mặc dù sắc mặt tái nhợt, cả người đều đổ mồ hôi, nhưng hắn lại hưng phấn không gì sánh được.

Nắm lên Ngự Không Thuật trong suốt như ngọc, do tinh thần lực ngưng tụ mà thành, Sở Phong liền một bả phách về phía sau ót, mà giờ khắc này khuôn mặt hắn cũng là không khỏi đại biến, một cổ đau nhức như kim đâm, bắt đầu tại đại não hắn khuếch tán.

"Ách a ~~~~~ "

Như vậy đau đớn phi thường cường liệt, khiến Sở Phong khó có thể chịu được, hai tay ôm đầu liền bắt đầu lăn xuống đất, cả tiếng rít gào.

Nhìn thấy một màn như vậy, Gia Cát trưởng lão lại là ha ha cười, nói: "Vị tiểu hữu này quên nói cho người biết, vũ kỹ do tinh thần lực ngưng tụ

mà thành, không có thể tốt như vậy như vậy tu luyện a."

"Nếu muốn tu luyện vũ kỹ như vậy, đầu tiên nhất định phải có cường đại ý chí lực, tất yếu là phải có tinh thần lực, thế nhưng dù là như vậy, nếu không có tu vi nhất định, cũng là vô pháp chịu được cỗ lực lượng này."

"Nếu là vô pháp thừa thụ cỗ lực lượng này, như vậy nó sẽ thôn phệ sạch tinh thần lực của người, đồng thời cướp đi sinh mệnh của người, sau đó mới tự trong cơ thể của người xuất ra, đợi chủ nhân thích hợp với nó."

"Rất không đúng dịp, thực lực của người, vừa vặn không ở trong phạm vi yêu cầu của cỗ lực lượng này, xem ra người hôm nay là phải dữ nhiều lành ít a."

Khi nghe được Gia Cát trưởng lão một phen nói, Thiên Phong Tông tông chủ đầy mặt không hiểu, cũng là vui mừng: "Ta chỉ biết người lão già kia, sẽ không đơn giản đem Ngự Không Thuật chấp tay dâng người, ta biết người ác độc, nhưng nghĩ không ra người lại ác độc như vậy."

"Ha ha, không có một chút thủ đoạn, lão phu cũng sẽ không xứng làm một gã Giới Linh Sư." Gia Cát trưởng lão không cho là đúng, ngược lại là tự hào không gì sánh được.

Sở Phong nào có tâm tư nghe Gia Cát trưởng lão nói cái gì, hắn chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình đang cấp tốc xói mòn, đồng thời đã tới nông nổi khô cạn, đại não đau đớn càng ngày càng rõ ràng, khiến hắn vô pháp thừa thụ, phảng phất sẽ đánh mất tính mệnh.

"Ồ a ~" rốt cục, Sở Phong phát sinh một tiếng tru lên cuối cùng, liền vô lực té ngã xuống đất, không có nửa điểm thanh âm.

"Thế nào, đã chết rồi sao? Vì sao Ngự Không Thuật còn không có xuất ra chứ?" Thiên Phong Tông tông chủ vội vàng hỏi.

Mà trên thực tế, tinh thần lực Gia Cát trưởng lão đã sớm tràn ra, quan sát Sở Phong lúc này, nhưng khi tinh thần lực thu hồi lại, hắn cũng nhú mào, nói: "Tiểu tử này, cư nhiên còn chưa có chết."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đại Điện Kỳ Dị

"Ngô "

Mông mông lung lung, Sở Phong mở hai mắt ra, mà ở một khắc ý thức khôi phục lại, Sở Phong đó là mừng rỡ.

Bởi vì hần phát hiện trong đầu hần, nhiều ra rất nhiều tin tức, mà tin tức này chính là phương pháp tu luyện Ngự Không Thuật. Thế nhưng Sở Phong nội tâm vui sướng, còn chưa kịp cười đi ra, liền bị trước mắt một màn sợ đến ngây người.

"Đây. . . Đây là cái địa phương gì?"

Giờ này khắc này, trước mắt Sở Phong, cũng không phải gian phòng kỳ dị, mà là một tòa điện kỳ dị, chân chính là đại điện kỳ dị.

Cao, không thấy đỉnh, phẳng phát có thể mãi cho đến thế giới kia, tường bốn phía, không phải gỗ không phải đá không phải sắt, sáng sủa như thủy tinh, lại trơn nhẵn như kính, rất đẹp.

Bất quá, lúc này Sở Phong kinh ngạc nhất chính là, tại đối diện hần, trên tường nổi thẳng phía chân trời, vậy mà có một tòa đại môn.

Đại môn này phi thường to lớn, so với cửa thành hoang dã cổ thành, còn muốn lớn hơn không chỉ mấy lần, đồng thời hình dạng nó cũng rất là quái dị, giống cái miệng ác ma, tự trên tường kéo dài ra.

Đồng thời tại trên đại môn, còn đầy xiềng xích to lớn, mỗi cái đều to cả thước, rậm rạp đem cả tòa đại môn che kín, phảng phất như trong đó, giam giữ quái vật cực kỳ đáng sợ vậy.

Khi đem tinh thần lực ra dò xét, khuôn mặt Sở Phong càng thất sắc, mặc dù cách một đại môn phong bế, nhưng Sở Phong vẫn có thể cảm thụ được, một bên cửa khác, tản ra khí tức phi thường kinh khủng.

Cổ hơi thở này rất lạnh, rất băng, rất hắc ám, phảng phất căn bản là gì đó không phải thế giới này, đáng sợ khiến Sở Phong tóc gáy căn căn đứng thẳng, trên lưng trần trần sinh phong.

"Trời ạ, ta sẽ không chết a, ở đây sẽ không phải là địa ngục trong truyền thuyết chứ?" Sở Phong sản sinh ra ý nghĩ như vậy, bởi vì hắc nghĩ tất cả trước mắt, đều là như thế không chân thực, là như thế mộng ảo, như thế đáng sợ.

"Uy! Thật là người, người cuối cùng cũng tới! Ha ha, thật tốt quá, thật tốt quá!"

Nhưng đúng lúc này, phía sau Sở Phong lại đột nhiên truyền đến một trận thanh âm vui sướng, nhưng mà thanh âm bất thành linh, lại đem Sở Phong dọa đến nhảy dựng.

"Cái gì vậy?" Sở Phong bị dọa một cái đến giật mình, liền đứng lên, mới phát hiện phía sau hắc, cư nhiên có một cái trứng.

Không sai, là một cái trứng, hơn nữa là một cái trứng màu đen, trứng này to lớn, tuyệt không phải trứng gà, bởi vì nó quả thực so với Sở Phong cao hơn, thế gian không có trứng lớn như vậy a.

"Người mới là vật gì vậy, Sở Phong chết tiệt, thật chết tiệt, người là có bao nhiêu ngu ngốc, lâu như vậy mới tới tìm ta vui đùa, không biết ta buồn chán muốn chết sao! !!"

Đột nhiên, trong quả trứng lại phát ra thanh âm, đồng thời thanh âm này rất ngọt, rất êm tai, như oanh oanh lời nói nhỏ nhẹ, lại như vàng bạc chuông đồng, có thể nói là Sở Phong nghe qua thanh âm dễ nghe nhất.

"Mẫu đàn? Cái này cư nhiên là mẫu đàn!" Sở Phong ngạc nhiên, nếu là thanh âm nữ hài tử, vậy khẳng định là khóa mẫu đàn.

"Người mới là mẫu đàn, người là kê đàn, thăng khốn, Vương bát đàn! !!" Cự đàn nội vang lên tiếng chửi bới bén nhọn, thậm chí cự đàn này bắt đầu một trận lay động, phảng phất có vật gì muốn phá thể mà ra vậy.

"Ông" mà đúng lúc này, trước mắt Sở Phong cũng là một mảnh không rõ, tràng cảnh bốn phía bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, đem tất cả khôi phục lại bình thường, Sở Phong kinh ngạc phát hiện, hắn ngược lại đang nằm trên mặt đất, đồng thời về tới gian phòng trong mộ địa.

"Cái này. . . Lẽ nào nói, ta vừa làm một giấc mộng?" Sở Phong rất là kinh ngạc, thẳng đến khi phát hiện trong óc, phương pháp tu luyện Ngự Không Thuật vẫn còn, lúc này mới thoải mái thở dài một hơi.

"Tiểu tử này thực sự không chết, thế nào có khả năng, chẳng lẽ hắn được Ngự Không Thuật tán thành?" Hầu như đồng thời khi Sở Phong mở hai mắt ra, tiếng gầm gừ của Thiên Phong Tông tông chủ cũng là vang lên.

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, với hắn tu vi như vậy, thế nào có khả năng luyện loại vũ kỹ đặc thù này." Mà Gia Cát trưởng lão, tuy rằng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nghe thanh âm hắn cũng có thể nghe ra, lúc này hắn là có bao nhiêu giật mình a.

Thấy thế, Sở Phong mỉm cười, không khỏi đứng dậy, nhẹ nhàng phui phui một chút y phục, đối hai vị nói rằng: "Không có ý tứ hai vị tiên bối, ta khiến cho các người thất vọng rồi, không chết, hơn nữa còn hảo hảo sống tốt, về phần các người muốn Ngự Không Thuật sao, chà chà. . ."

"Ở chỗ này!" Sở Phong gật gật đầu.

"Người hôn trưởng này, lão phu phế đi người." Thấy thế, Thiên Phong Tông tông chủ hét lớn một tiếng, cư nhiên buông lỏng ra hàn thiết trên đầu.

"Ầm ầm long" nhưng mà vừa buông tay, hàn thiết liền đột nhiên hạ xuống, toàn bộ gian phòng đều là kịch liệt run rẩy.

"Hôn trưởng" đối mặt loại tình huống này, Thiên Phong Tông tông chủ, không thể làm gì khác hơn là đem thủ chương vừa buông ra, vội vàng đánh trở lại, bằng không bọn họ đều sẽ bị ép thành thịt nát.

"Két lạp lạp" thấy thế, Sở Phong cũng là không dám kéo dài, thi triển ra Lôi Đình tam thức thức thứ nhất, liền vội vàng hướng ra cửa chạy đi, bởi vì tại trước mặt hai vị Huyền Vũ Cảnh cường giả, tình cảnh hãn thật sự là quá nguy hiểm.

Nếu không phải hàn thiết hoàn toàn chế trụ lực lượng bọn họ, sợ rằng chỉ cần người ta động một ngón tay bé nhỏ, đều đủ để đưa hãn nghiền ép đến chết.

"Tiểu tử này, đúng là người của Thanh Long Tông ta!" Khi nhìn Sở Phong thi triển chiêu thức, Gia Cát trưởng lão nhất thời trước mắt sáng ngời, thân là Thanh Long Tông khách khanh trưởng lão, hãn liếc mắt liền nhận ra vũ kỹ Sở Phong thi triển.

Sở Phong thoát khỏi gian phòng, liền dựa theo đường cũ cấp tốc trở lại, hãn không biết hai vị cường giả này sẽ lúc nào thoát khốn, nhưng hãn lại biết, bọn họ nhất định có cách thoát khốn, chỉ ít Giới Linh Sư biết phương pháp.

Dưới tình huống như vậy, hãn duy nhất có thể làm đó là liều mạng chạy trốn, mà một đường đi tới, Sở Phong thấy được rất nhiều thi thể, mộ

địa vị Ngự Không Lão Nhân này, đích thật là dẫn phát một hồi đại chiến máu tanh.

Rất nhiều thực lực không đông người, đều vì lòng ham muốn mà trả giá thật lớn là sinh mệnh, thậm chí rất nhiều tu võ cao thủ, cũng bị người ta sắp đặt, thế nhưng lần hành trình trộm mộ này, người thắng lớn nhất, hiển nhiên là Sở Phong.

Chỉ bất quá, khi Sở Phong cho rằng hắn đã an toàn, nhưng trăm triệu thật không ngờ, chân chính nguy hiểm mới vừa vặn đến.

"Tiểu tử, rốt cục bị ta tìm được người rồi." Gầm lên giận dữ từ phía sau truyền đến, vị Thiên Phong Tông tông chủ kia, đã đuổi kịp đến.

Chỉ là hắn lúc này, có thể nói là tương đối chật vật, không chỉ có y phục mất trật tự, trên người còn có điểm điểm vết máu, tóc tai bù xù, giống như người điên, có thể thấy được hắn thoát ra mộ địa, cũng là nỗ lực không nhỏ.

"Mẹ nó, quả nhiên không nên trực tiếp quay về cố thành, ta nên chọn đường vòng a."

Nhưng mà lúc này Sở Phong, còn đâu tâm tình quan sát những ... này, liền vận chuyển huyền công, đem Lôi Đình thức thứ nhất thi triển ra, bỏ qua cánh tay, mở rộng bước chân, bạt mệnh bắt đầu chạy trốn.

Thế nhưng dù là như vậy, hắn sao có thể nhanh thoát được Huyền Vũ Cảnh cường giả, cảm giác phía sau cường đại áp bách, như thiểm điện bay vút tới, rất nhanh liền đem Sở Phong áp ngã xuống đất, hung hăng đâm vào trong cát.

Giờ khắc này, Sở Phong trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là chết chắc rồi, người này bởi vì Ngự Không Thuật, đã tổn thương không ít

trưởng lão cùng đệ tử, hôm nay đưa hấn bắt được, nói không chừng sẽ giết hấn, để tìm ra Ngự Không Thuật.

"Ôi chao?"

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, Sở Phong lại cảm giác không đúng, cái loại cảm giác cường đại áp bách này, vậy mà hư không biến mất, mà khi hấn quay đầu lại nhìn, càng giật mình không ngớt, phía sau cư nhiên rỗng tuếch, ngay cả nhân ảnh cũng không có.

"Chẳng lẽ là ảo giác?"

"Không, tuyệt đối không phải ảo giác, thế nhưng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Nhưng mà, ngay khi Sở Phong không giải thích được, Thiên Phong Tông tông chủ vì sao lại đột nhiên biến mất, thì tại trên mộ địa cách Sở Phong hơn mười dặm, Thiên Phong Tông tông chủ, cũng là đầy mặt đại ra ở chỗ này, đồng thời tại trên mặt hấn tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Giờ này khắc này, hấn đã sớm không có phong phạm đứng đầu một tông, môi run run, ngay cả thân thể cũng run run, đôi mắt nhìn chăm chăm vào người kia đối diện.

Nơi này đang đứng một tên ăn mày, tóc tai mất trật tự nhưng hai mắt như đao, đồng thời hấn chỗ cái trán, có một đạo dấu vết dường như hỏa diễm vậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Phần Thiên Liệt Điểm

"Người. . Người là ai?" Thiên Phong Tông tông chủ, run run nói ra những lời này.

Nhìn trước mắt người trung niên nam tử này dường như khiếu hóa tử, hẳn quả nhiên là sợ hãi tới mất mật, mặc dù vị này không có tản mát ra một tia khí tức, nhìn như một người thường, thế nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt, hẳn liền phát ra sợ hãi từ nội tâm, đồng thời cổ hàn khí thẩm thấu tới trong xương hân.

Nhất là lúc trước, hân tuy rằng không có thấy rõ hân là thế nào đến nơi đây, thế nhưng hân mơ hồ cảm giác được, hân là từ bầu trời đến nơi đây, đây nói rõ cái gì, nói rõ vị trước mắt này, chí ít là một vị Thiên Vũ Cảnh cường giả.

Thiên Vũ Cảnh, là cảnh giới toàn bộ Thanh Châu cũng không có người đạt được, chỉ có Cửu Châu đại lục bá chủ, trong Khương thị hoàng triều, mới có nhân vật cường hân như vậy, đây tuyệt đối là cảnh giới Cửu Châu đại lục cường giả đỉnh mới có thể đạt được.

Thế nhưng như hân biết, coi như là trong Khương thị hoàng triều, nhân vật có thể đạt được Thiên Vũ Cảnh, tuổi tác cũng đều là xấp xỉ lão giả, thế nhưng trước mắt vị này rõ ràng còn là trung niên a, tuổi như vậy đạt được Thiên Vũ Cảnh, thực khiến hân khó có thể tiếp thu.

"Người không nên đối với hân ra tay." Vị dáng dấp khiếu hóa tử kia mở miệng nói, đồng thời thanh âm hân phi thường trầm ổn, tản ra một cổ

ngạo khí vương giả, quân lâm thiên hạ.

"Không nên đối với ai xuất thủ, là. . . là gã tiểu tử kia sao?"

"Được. . . Xin lỗi, là ta có mắt như mù, không biết vị tiểu hữu kia cùng ngài có quan hệ, mong rằng người đại nhân đại lượng, tha ta một mạng."

Dù sao cũng là đứng đầu một tông, hẳn rất nhanh liền liên tưởng đến Sở Phong các loại bất đồng, nếu như nói Sở Phong cùng vị này có quan hệ, mà lúc trước hẳn lại muốn đối với Sở Phong hạ sát thủ, như vậy lúc này hẳn, thật là mất mạng trong sớm tối a.

"Cầu người, bỏ qua cho ta. . . Bỏ qua cho ta. . . ."

Nghĩ đến đây, Thiên Phong Tông tông chủ cư nhiên quỳ xuống, đồng thời không ngừng hướng vị trước mắt này bái lạy, hoàn toàn không để ý đến thân phận cùng địa vị mình cao siêu, khi sinh mệnh đã bị uy hiếp, hẳn chọn buông tha tất cả, cũng bao gồm cả tôn nghiêm của hẳn.

"Ừ ừ long "

Đúng lúc này, xa xa cư nhiên vang lên tiếng bước chân như sấm minh, sau một lát bụi cát nổi lên bốn phía, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh rậm rạp, đang từ hướng mộ địa cuộn cuộn mà đến, mà quần áo bọn họ, đúng là đại quân Thiên Phong Tông.

Thiên Phong Tông cùng Thanh Long Tông bất đồng, tuy nói bọn họ cách hoang dã sa mạc đều rất gần, thế nhưng lần này mộ địa hiện thế, cũng là do Gia Cát trưởng lão Thanh Long Tông, một tay bày ra sát cục.

Cho nên Thanh Long Tông ngay từ đầu mục đích đã minh xác, do đó hạch tâm đệ tử thu bảo tàng các nơi trong mộ địa, nhưng không có người tiến vào vân vụ, thu bảo tàng xong liền lui lại ra ngoài.

Mà Thiên Phong Tông không rõ chân tướng, khi mộ địa mở ra, liền không ngừng phái ra cường giả, đồng thời còn phái rất nhiều người, quyết độc chiếm bảo tàng nơi này, cũng không nghĩ đến kế của Gia Cát trưởng lão, nên tổn thất thảm trọng.

Mà đại quân Thiên Phong Tông, cũng đồng dạng không biết rõ chân tướng, vừa đến muốn trợ giúp tông môn, chỉ bất quá thấy như vậy một màn, bọn họ lại là có chút không nói gì.

"Lớn mật, người là ai, dám đối với tông chủ ta bất lợi."

Thiên Phong Tông các trưởng lão hạch tâm, liếc mắt liền nhận ra tông chủ nhà mình, thế nhưng khi bọn hắn thấy tông chủ nhà mình, cư nhiên đang đối với người ta quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cũng là vừa tức vừa giận, không cần suy nghĩ suất lĩnh đại quân, giết tới.

...

Đối với một màn như vậy, Thiên Phong Tông tông chủ, lại là không quan tâm, mà là tiếp tục hưởng khiêu hóa tử khấu đầu, hy vọng xa vời có thể được tha thứ, bởi vì hắn biết, đối mặt nhân vật này, không có thể như vậy lấy số lượng mà thủ thắng.

"Dù là ta không giết người, hắn cũng sẽ không bỏ qua người, để ta tiễn người một đoạn đường, so với hắn đối với người xuất thủ còn tốt hơn."

Khiêu hóa tử chậm rãi nhắm hai mắt lại, đột nhiên dấu vết hỏa diễm ở mi tâm tản ra hỏa hồng sắc quang mang, trong lúc tóc hắn bay lượn, chỉ nghe "Oanh" nổ một tiếng, trong vòng phương viên mười dặm, đã hóa thành một mảnh hỏa hải.

Hỏa hải này phóng lên cao, cao tới mấy trượng, cuộn trào mãnh liệt hỏa diễm khi thì như cự long, khi thì như mãnh hổ, tại đây trong phiến sa mạc này rít gào lao tới.

Hầu như ngay lập tức liền thôn phệ Thiên Phong Tông đại quân, mà lúc trước mấy người Thiên Phong Tông còn hùng hổ, lúc này lại là như kiến bò trên chảo nóng, đánh mất tất cả năng lực, bắt đầu tại đây trong hỏa diễm xoay người lăn lộn, liên tục kêu rên.

Trong khoảnh khắc, các loại tiếng kêu thảm thiết vang vọng, ngay cả Thiên Phong Tông tông chủ, cũng là vô pháp chống đối loại nhiệt độ cao kinh khủng này.

Thế nhưng vị diên khiêu hóa tử kia, tại đây trong hỏa diễm cũng không bị ảnh hưởng chút nào, thậm chí ngay cả quần áo cũng không bị đốt cháy, cứ như vậy thong dong tại trong hỏa diễm chậm rãi mà đi.

Mặc dù hãn quần áo không sao, mặc dù hãn tóc tai mất trật tự, nhưng khí thế trên người hãn cũng không người nào có thể so sánh, dường như một vị quân vương, tản ra uy thế quân lâm thiên hạ.

"Ta Phần Thiên Liệt Diễm, có thể luyện vạn vật chúng sinh, ta Phần Thiên Thánh Giáo, muốn thống trị thiên hạ, ta Phần Thiên Thánh Tử, vô địch..."

"Ô a ~~ "

Đột nhiên, vị cường giả khí độ phi phàm này, đôi mắt một trận chớp động, lại bắt đầu thống khổ gào thét lên, hai tay hết sức cầm lấy tóc dài của hãn, bắt đầu tại đây trong hỏa diễm, lăn qua lộn lại, dùng thân thể của chính mình xông tới sa mạc đại địa, cường đại lực lượng, khiến cho sa mạc đều là không ngừng rung động.

Chẳng biết qua bao lâu, hãn mới dần dần ngừng lại, mà hỏa diễm này bắt đầu chậm rãi biến mất, cái dấu vết hỏa diễm trên mi tâm cũng là khôi phục lại nguyên trạng, ngay cả vương giả khí độ lúc trước của hãn, cũng là biến mất không còn.

Hai mắt không còn sắc bén, trái lại tràn ngập vẻ đại ra, đồng thời thần tình phi thường khẩn trương, như là đang sợ hãi cái gì, vừa hoảng hốt chạy trốn, vừa gào thét la lên:

"Ta chết tiết, ta chết tiết, ta không nên xông vào lãnh địa của người, bỏ qua cho ta đi, bỏ qua cho ta đi, ta không muốn chết. . . ."

"Ta đáp ứng người, ta sẽ bảo hộ hãn, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt hãn, chỉ cần người khẳng định buông tha ta, ta chuyện gì đều có thể giúp người làm. . . ."

Những ngày sau, phiến sa mạc này thành một vùng cấm, mặc dù hùng hực lửa mạnh đã không hề dứt, hơn nữa ở đây nhiệt độ cao cũng không người nào có thể bước vào, mà trận đại hỏa này thỉnh thoảng xảy ra, cũng thành tin tức chấn động nhất, rất nhanh liền được người truyền tới hoang dã cổ thành.

"Các người buông ra, ta muốn đi tìm hãn."

"Tô Mỹ, người bình tĩnh một chút, mộ địa này đã trở thành vùng cấm, ngay cả Nguyên Vũ Cảnh cường giả đều không thể tới gần, người căn bản không thể đi vào."

"Buông ra, đã qua ba ngày rồi, Sở Phong còn không có trở về, lẽ nào các người lại không nóng nảy sao? Hãn lúc đó để cứu các người, không tiếc liều mạng mình!" Hoang dã cổ thành cửa thành, Tô Mỹ đang cùng Bạch Đồng mấy người lôi kéo nhau, trên mặt đầy lo lắng cùng phẫn nộ.

"Ồ, ở đây làm gì vậy, náo nhiệt như thế " nhưng đúng lúc này, một thanh âm lại đột nhiên vang lên, ngẩng đầu nhìn, tất cả mọi người không khỏi mừng rỡ.

Chỉ thấy Sở Phong, đang đứng tại cách đó không xa, híp hai mắt cười nhìn bọn họ, chỉ bất quá lúc này Sở Phong tạo hình, đã có chút bất bát, như

là tên khất cái vậy.

"Sở Phong." Nhưng người khác nghĩ không ra chính là, dù Sở Phong lúc này hình dạng không ra làm sao, Tô Mỹ cũng không chùn bước nhào vào trong lòng Sở Phong, đồng thời ôm chặt lấy hắn, thậm chí khóe mắt hiện lên vẻ mừng rỡ, nước mắt lưng tròng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đột Phá

"Người gia hỏa này, đã chạy đi đâu, thế nào lâu như vậy mới vừa về." Tô Mỹ ngẩng đầu, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, có chút oán giận nói.

"Hắc, gặp chút phiền toái nhỏ." Nhìn đôi mắt ướm át của Tô Mỹ, Sở Phong trong lòng một trận ấm áp, không khỏi mở ra song chương, nắm eo thon nhỏ mềm mại của Tô Mỹ, đem vị tiểu mỹ nhân này thân thiết ôm ở trong lòng.

"Hỗn đản." Cảm giác được hai tay Sở Phong không an phận, nhìn nhìn lại phía sau Bạch Đồng mấy người, Tô Mỹ mới ý thức được nàng cùng Sở Phong động tác có chút bất nhã, vội vàng tránh khỏi Sở Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên dường như hồng đào.

"Hắc" khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mỹ đỏ bừng, Sở Phong lại trở về chỗ cũ liếm liếm môi, nha đầu kia xúc cảm, cũng thật không tệ a.

Sau đó, Tô Mỹ mấy người cũng không có hỏi nhiều Sở Phong cái gì, mà Sở Phong tự nhiên cũng sẽ không nhiều chuyện, đi nói cho bọn họ hẳn lấy được Ngự Không Thuật, đồng thời lọt vào truy sát của Thiên Phong Tông tông chủ, vì sợ bị bắt, mới đi một đường vòng lớn, đi mất ba ngày mới quay về hoang dã cổ thành được.

Bất quá khi Sở Phong biết được, mộ địa bốc cháy hừng hực hỏa hải, đồng thời Thiên Phong Tông tổn thất thảm trọng, mà ngay cả tông chủ cũng là hạ lạc bất minh, Sở Phong cũng là giật mình không ngớt.

Bởi vì chuyện này, thật sự là quá mức quý dị, trong sa mạc xuất hiện phương viên mười dặm hỏa hải, vừa vặn là chỗ vị trí mộ địa, đồng thời sau khi hỏa hải tiêu tán, lại có cực cao ôn độ, ngay cả Huyền Vũ Cảnh cường giả cũng vô pháp đi vào, nên liền trở thành cấm địa, thực là có chút kinh khủng.

Đối với việc này, có người nói là Ngự Không Lão Nhân thiết hạ bẫy rập, để toàn bộ người nào dám bước vào mộ địa hắc, quấy rối an bình của hắc, đều phải cùng với hắc chôn cùng.

Nhưng cũng nhiều người lại nghĩ, coi như là Ngự Không Lão Nhân sinh tiền, cũng không có thủ đoạn như vậy, sau khi chết thế nào có khả năng làm ra bẫy rập như vậy, tất nhiên là có cái nguyên nhân khác, có rất nhiều người nghĩ đây là một hồi tai nạn trời giáng xuống.

Mà mặc kệ người khác suy đoán thế nào, Sở Phong lại biết, nếu như Thiên Phong Tông tông chủ, thực sự lúc đó biến mất, chôn vùi trong hỏa hải mà nói, Thiên Phong Tông lần này tổn thất, rất có khả năng sẽ lưu lạc xuống thành tam đẳng tông môn, nên cũng vô pháp cùng Thanh Long Tông chống lại.

Ngay lúc này, Sở Phong mấy người liền hướng Thanh Long Tông chạy về, bởi vì tiếp qua thời gian tới, sẽ là hạch tâm đệ tử khảo hạch, vốn có Bạch Đồng cùng Tô Mỹ, là xác định vững chắc muốn tham gia, thế nhưng lần này bọn họ biết, sợ rằng Dực Minh còn phải nhiều ra một người, đó là Sở Phong.

"Hô, sáu trăm khóa Linh Châu, chẳng biết ta có thể đột phá đến loại trình độ nào."

Trở lại Thanh Long Tông, Sở Phong khẩn cấp mở ra Càn Khôn Đại, đem sáu trăm khóa Linh Châu lấy ra, nhìn Linh Châu ánh vàng rực rỡ, trong lòng hắc thấy thật đẹp.

Sáu trăm khóa Linh Châu, lúc này Sở Phong tuyệt đối có thể tính là một người phú hào chân chính, về phần phú đến cái tình trạng gì, sợ rằng sẽ tương đương với Sở gia toàn bộ gia sản, mà toàn bộ gia sản này, tự nhiên là bao gồm toàn bộ sản nghiệp của Sở gia.

"A mặc "

Sở Phong nằm lên một xấp đầy Linh Châu, trực tiếp ném vào trong miệng, có thần lôi trong thân thể, không chút nào lo lắng cho mình không thể tiêu hao những ... Linh Châu này, hẳn chỉ lo lắng những ... Linh Châu này không đủ dùng.

Mà như Sở Phong sở liệu, khi bó lớn Linh Châu nhập thể, hầu như là trong nháy mắt liền bị thần lôi luyện hóa hấp thu toàn bộ, bàng bạc linh khí nhảy vào trong đan điền, thậm chí khiến cho hắn cảm thấy một trận phồng lên, thế nhưng loại cảm giác này cũng chỉ là xuất hiện trong nháy mắt, về phần vì sao biến mất, tự nhiên là bởi vì toàn bộ linh khí, đã bị thần lôi ăn sạch.

Một nhóm Linh Châu chừng năm mươi khóa, hẳn phỏng chừng có thể đột phá đến Linh Vũ thất trọng, đã là dư dả, dù sao từ Linh Vũ ngũ trọng đột phá đến Linh Vũ lục trọng, cũng không tới bốn khóa Linh Châu, thế nhưng Sở Phong lại đánh giá thấp độ tham ăn của thần lôi.

Năm mươi khóa Linh Châu nhập thể, linh khí trong đan điền Sở Phong, tuy rằng sung túc không chỉ mấy lần, thế nhưng cũng không có cảm giác đột phá.

"Ta không tin, người ăn không no!" Sở Phong lại đem một nắm Linh Châu khác, vừa vặn năm mươi khóa, mà lần này khi vào trong bụng, Sở Phong trong đan điền, rốt cục nghênh đón biến hóa đã lâu.

Chín con Lôi Đình mãnh thú, phát sinh gào thét chói tai, mặc dù ngoại giới nghe không được một tia rung động nào, nhưng tại bên tai Sở Phong

lại không ngừng quanh quẩn, loại cảm giác này càng ngày càng mạnh, dường như chín con Lôi Đình mãnh thú, cùng hấn càng ngày càng mật thiết, dần dần dung hợp làm một thể.

Đột phá, rốt cục đột phá, Linh Vũ thất trọng, cái loại linh khí này thuộc về biến hóa khí tức, tất nhiên Linh Vũ thất trọng là không giả, chỉ bất quá đối lấy là một giá rất lớn, cũng đủ một trăm khóa Linh Châu, đối là người khác quả thực là không dám tưởng tượng.

Linh Châu là vật gì chứ? Đây chính là cực phẩm linh dược, thậm chí rất nhiều người chỉ có tại Linh Vũ cửu trọng đỉnh, mới được sử dụng nó, lai nường vào linh khí cường đại của nó, nhất cử đột phá đến Nguyên Vũ Cảnh.

Thế nhưng Sở Phong, chỉ là Linh Vũ lục trọng, đột phá đến Linh Vũ thất trọng, vậy mà dùng đủ một trăm khóa, loại sự tình này nếu là truyền ra ngoài, thậm chí có thể hù chết một ít người, một trăm khóa Linh Châu chỉ đột phá một tầng cảnh giới như thế, đây thật sự là quá phá sản.

Đương nhiên, Sở Phong Linh Vũ thất trọng, cũng không phải thường nhân có thể so sánh, nhất là tu luyện qua huyền công, hôm nay hấn dù là đối mặt Linh Vũ cửu trọng cao thủ, cũng là không sợ chút nào, thậm chí căn bản cũng không đặt ở trong mắt.

Trừ phi đối thủ cũng là như hấn, có khả năng nghịch thiên, bằng không trong Linh Vũ Cảnh, sợ rằng đã không có người nào có thể cùng Sở Phong chống lại, đối thủ của hấn cũng chỉ tồn tại ở Nguyên Vũ Cảnh, mà loại lực lượng này, tuyệt đối càng thêm làm cho người sợ hãi.

"Ai, như thế tiếp tục, ai nuôi người nổi a?" Sở Phong vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn một chút trước mắt năm trăm khóa Linh Châu, vẫn chưa tiếp tục luyện hóa, mà là thu nhập vào trong Càn Khôn Đại.

Bởi vì hắn biết, thần lôi này nhu cầu càng ngày càng kinh khủng, sợ rằng tiếp tục thôn phệ năm trăm khóa Linh Châu này xong, tối đa cũng chỉ là lũng dạ của nó, căn bản vô pháp đột phá.

Đã như vậy, hắn cũng không cần phải luyện hóa, còn không bằng giữ lại những ... Linh Châu này, chuẩn bị ngày sau cần dùng, dù sao hắn cũng không muốn gặp phải nơi dùng tiền, lại phải đi vay mượn, làm một người nam nhân, đây không có thể như vậy chuyện tốt a.

"Thùng thùng đông, Sở Phong đệ. . . . Người có đó không?" Đúng lúc này, ngoài phủ đệ đột nhiên truyền đến thanh âm Sở Nguyệt.

Thấy thế, Sở Phong vội vàng chạy ra, mở cửa phủ đệ, quả nhiên nhìn thấy Sở Nguyệt đang đứng tại trước cửa, đồng thời Sở Tuyết cũng đi theo bên cạnh.

"Sở Phong đệ, người rốt cục đã trở về, thành thật nói cho ta biết, mấy ngày nay đã chạy đi đâu?" Thấy Sở Phong, Sở Nguyệt đầu tiên là cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó lại mừng rỡ như điên.

"Không đi đâu cả, là tùy tiện làm mấy cái nhiệm vụ tông môn." Sở Phong cười có lệ.

"Tông môn nhiệm vụ, chỉ là làm tông môn nhiệm vụ sao? Ta lại nghe nói, người là cùng nội môn đệ nhất mỹ nữ, Tô Mỹ cô nương đi ra ngoài a." Sở Nguyệt khóe miệng, nhắc lên cười xấu xa.

"Ngạch. . . ." Bị Sở Nguyệt vừa nói như vậy, Sở Phong cư nhiên có chút không nói gì, trong lúc nhất thời chẳng biết làm sao giải thích.

"Ha ha, được rồi, không đùa người nữa, kỳ thực chúng ta lần này cũng chỉ là đi ngang qua đây, người đã trở về, vậy theo chúng ta cùng đi xem náo nhiệt a."

"Náo nhiệt, cái gì náo nhiệt?"

"Sở Phong đệ, người nghe qua tu luyện trận chưa?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tu Luyện Trận

"Tu Luyện Trận, là địa phương hạch tâm đệ tử tu luyện võ kỹ?"

Tu Luyện Trận, Sở Phong tự nhiên có nghe qua, đó là một loại đài ngộ tu luyện chỉ Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử mới có thể hưởng thụ, tiến vào trong đó áp lực tăng lên, nhưng vô luận là tu luyện võ kỹ, hay rèn luyện khí lực, đều phải nhận được hiệu quả rất tốt.

"Không sai, chỉ bất quá bây giờ, Tu Luyện Trận không có thể như vậy chỉ có hạch tâm đệ tử mới có thể hưởng thụ được, hôm nay nội môn cũng có thể, hôm nay Tu Luyện Trận chính thức mở ra, vì thế chúng ta muốn đi Vũ Kỹ Các xem náo nhiệt, kiến thức một chút." Sở Nguyệt cười nói.

"Lại có loại chuyện này." Sở Phong mừng thầm, hẳn hôm nay chiếm được Ngự Không Thuật, đang phát sầu không biết đến đâu tu luyện một phen, nhưng nghĩ không ra lúc này, nội môn mở cửa Tu Luyện Trận, đây quả thực là vì hắn làm chuẩn bị mà.

Ba người một đường cùng đi, bắt đầu hướng Vũ Kỹ Các đi đến, mà trên đường Sở Phong đi sau vận chuyển tinh thần lực, Sở Nguyệt vậy mà còn dừng bước ở Linh Vũ tứ trọng, đến nay chưa có thể đột phá đến Linh Vũ ngũ trọng.

"Sở Nguyệt tỷ, còn chưa có đột phá hả?" Sở Phong hỏi.

"Đúng vậy, chẳng biết vì sao, thủy chung không thể đột phá, có thể là ta ngộ tính quá kém a." Nói xong, Sở Nguyệt sắc mặt có chút xấu hổ.

"Sở Nguyệt tỷ, đem cái này luyện hóa, tất nhiên có thể đột phá." Sở Phong đưa tay vào trong Càn Khôn Đại, lấy ra hai khóa Linh Châu.

"Cái này. . . Đây là. . . ." Nhìn Linh Châu trong tay Sở Phong, Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết đều là há to miệng ra, đôi mắt đẹp, toát ra vẻ kinh hãi.

Mặc dù đây là các nàng lần đầu tiên nhìn thấy, thế nhưng linh khí trước mặt xông đến, đã khiến các nàng đoán rằng, cái này rất có khả năng là cực phẩm linh dược, Linh Châu.

"Đây là Linh Châu, ăn vào liền có thể chuyển hóa thành linh khí, đồng thời sẽ hấp thu được lực lớn nhất." Sở Phong bỏ vào tay nhỏ bé của Sở Nguyệt, đem Linh Châu đặt trong tay.

"Sở Phong đệ, cái này quá quý trọng, ta không thể nhận."

"Người hôm nay cũng chỉ là Linh Vũ lục trọng, cái này đối với người mà nói cũng có trọng dụng, người nên giữ lại đi."

Nhưng mà Sở Nguyệt phản ứng đầu tiên, đó là từ chối, Linh Châu giá cả nàng là biết, vật phẩm như thế quý trọng, mà lại là hai khóa, nàng tự nhiên không có ý tứ tiếp thu.

"Cho người thì người cầm đi, thứ này ta còn có, người không cầm là khinh thường đệ đệ ta." Sở Phong bá đạo đem hai khóa Linh Châu, nhét vào trong hầu bao của Sở Nguyệt.

"Sở Phong đệ, cái này. . . ."

Sở Nguyệt có chút chẳng biết như thế nào cho phải, nhưng ở sâu trong nội tâm nàng, đang cực kỳ muốn nhận lấy, Linh Châu a, tuyệt đối có thể trợ giúp nàng đột phá đến Linh Vũ ngũ trọng, đồng thời còn có thể có đại

lượng linh khí còn sót lại trong cơ thể, đối với tu luyện của nàng bang trợ thật sự là quá lớn, hưởng chi còn là hai khóa.

Nếu như không phải Sở Phong đưa cho, nàng thật không biết đến ngày tháng năm nào, mới có thể hưởng dụng đến vật như vậy, chí ít phụ thân nàng, cả đời cũng không hưởng dụng qua Linh Châu này.

"Cùng lắm thì sau này trả lại ta." Sở Phong sợ Sở Nguyệt cố tình không nhận, nên nổi lên vui đùa.

"Ân" mà Sở Nguyệt từ trước đến nay luôn hoạt bát, lúc này cũng cực kỳ ngưng trọng mà gật đầu.

Đối với Sở Nguyệt như vậy, Sở Phong cũng thấy bất đắc dĩ, nhưng là không thể lý giải, nếu như đổi làm người khác đưa cho hẳn gì đó quá quý trọng, hẳn cũng sẽ tâm lý mang nợ.

Bất quá đúng lúc này, Sở Phong lại phát hiện Sở Tuyết bên cạnh Sở Nguyệt, sắc mặt rất không thích hợp, tiểu nha đầu này mân mê cái miệng nhỏ, mắt to lóe ra bất định, cái biểu tình kia, hai chữ gọi là ước ao, ba chữ gọi là rất ước ao, bốn chữ gọi là phi thường ước ao, nói chung nàng đối với Sở Nguyệt có thể nói là ước ao cực kỳ.

"Sở Tuyết muội, nhiều năm như vậy, làm ca ca cũng chưa tặng cho người cái gì, khóa Linh Châu này coi như là ca ca đưa lễ vật thứ nhất cho người." Sở Phong lại xuất ra một viên Linh Châu, đưa cho Sở Tuyết.

"Cái này..."

"Đừng cái này cái kia gì cả, cho người thì người cầm đi, bằng không là khinh thường ca ca ta."

"Sở Phong ca, cảm tạ người."

Sở Tuyết mừng rỡ như điên tiếp nhận Linh Châu, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đang nở hoa. Yêu thích không buông tay nắm ở trong tay hơn nửa ngày, sau đó mới lấy ra khăn tay bao lại, lúc này mới cẩn cẩn dực dực đặt ở trong hầu bao của nàng.

"Sở Phong đệ, cái túi gấm này của người quá đặc biệt, cái này không phải là... ." Đúng lúc này, Sở Nguyệt đột nhiên phát hiện, bên hông Sở Phong gì đó có chút đặc biệt.

"Cáp, đây là Càn Khôn Đại, Tô Mỹ tặng ta." Sở Phong cười hắc hắc, liền về phía trước đi đến.

Mà Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết, thì đứng ở tại chỗ, hai người trên mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ, nhìn trước mắt vị thiếu niên này, các nàng sản sinh ra một cái cảm giác tương đồng.

Đó chính là các nàng cùng Sở Phong khoảng cách, càng ngày càng xa, mặc dù Sở Phong đối với các nàng càng ngày càng tốt, thế nhưng thân phận cùng địa vị đã từ lâu không hề cùng một tầng thứ, phảng phất đã như hai cái thế giới.

Ba người một đường nói chuyện cười đùa, rất nhanh liền đi tới Vũ Kỹ Các, mới phát hiện hôm nay bên ngoài Vũ Kỹ Các, từ lâu đã kín người hết chỗ, trong ba tầng ngoài ba tầng vây quanh thật nhiều người.

Sở Phong mở đường, mang theo Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết hướng trong đoàn người đi tới, cái này rước lấy phần lớn tiếng oán giận, nhưng khi bọn hắn xoay người, thấy huân chương Dực Minh trên ngực Sở Phong, thì không ai còn dám phát ra nửa câu bức tức, đồng thời còn chủ động nhường đường cho Sở Phong.

Mà khi xuyên qua bức tường người, Sở Phong rốt cục biết, mọi người vây xem là cái gì.

Tại nơi đại môn khẩu Vũ Kỹ Các, có một đài cao bằng đá, trên đài cao đứng một trưởng lão, mà ở phía sau trưởng lão, thì có một phòng ốc kỳ dị.

Cái phòng ốc này rất kỳ lạ, toàn thân màu bích lục, như ngọc vậy, nhưng kỳ lạ nhất chính là, nó cư nhiên có thể ngăn cách tinh thần lực của Sở Phong, nói vậy trong đó, cái gọi là Tu Luyện Trận.

Mà nghe được đám người chung quanh nghị luận, Sở Phong cũng là chiếm được một tin tức, Tu Luyện Trận chỉ có một tòa, một lần chỉ cung cấp cho một người tu luyện, đồng thời muốn tại đây trong Tu Luyện Trận tu luyện, nhất định phải xuất ra một viên Tiên Linh Thảo.

Chính là bởi vì giá cả quá sang quý này, vì thế dẫn đến người đông đảo vây xem, nhưng không có một người nào leo lên đài.

Dù sao một viên Tiên Linh Thảo đối với rất nhiều người mà nói, đều là giá cao, hầu như không có bao nhiêu người, nguyện ý lấy ra đổi một lần cơ hội tu luyện, bất quá cái này đối với Sở Phong mà nói, nhưng chỉ có không thể tốt hơn.

"Tránh ra, tránh ra." Nhưng Sở Phong, vừa đi tới phía dưới đài cao, phía sau trong đoàn người lại truyền đến một trận la lên.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đội nhân mã tiến đến, đây chính là người Kiếm Đạo Minh, đồng thời vị Kiếm Thần kia cùng Sở Phong có đụng chạm cũng ở trong đó, nhưng lúc này hấp dẫn ánh mắt Sở Phong nhất, cũng là thiếu niên cao to đứng bên Kiếm Thần.

Tên thiếu niên này, cùng Kiếm Thần có chút tương tự, thế nhưng trên người hãn khí tức đã có thể phi thường rất cao, vậy mà đã đạt Linh Vũ cửu trọng, thực lực như vậy, thế nhưng rất nhiều hạch tâm đệ tử, cũng không có đạt được.

Khi nhìn mọi người đối với hắn cung kính cùng sợ hãi, Sở Phong không cần nghĩ, cũng đã biết hắn là ai rồi, nói vậy hắn là Kiếm Thần thân ca ca, Kiếm Đạo Minh minh chủ, Kiếm Phong Nhất.

"Là người!" Đúng lúc này, Kiếm Thần kia cũng liếc mắt nhận ra Sở Phong.

"Đệ đệ, ngươi biết hắn?" Kiếm Phong Nhất nghiêng đầu hỏi.

"Đại ca, hắn là người ngày đó đánh ta." Kiếm Thần phần nộ gào thét lên.

"Ác?" Khi nghe được nói thế, Kiếm Phong Nhất kia lại là lần thứ hai đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong, chỉ bất quá lúc này trong ánh mắt hắn, cũng đã lộ ra um tùm sát khí.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chỗ Dựa

"Sưu" đột nhiên, Kiếm Phong Nhất thân hình vi hoảng, như quỷ my biến mất không thấy.

Mà khi hãn lần thứ hai xuất hiện, đã đi tới trước người Sở Phong, quyền đầu mạnh mẽ hữu lực, không ngừng tại trước mắt Sở Phong phóng lớn, người này cư nhiên không cố kỵ trực tiếp xuất thủ.

Chỉ bất quá, hãn lại đánh giá thấp Sở Phong, hãn cho rằng hãn một quyền này có thể trực tiếp đem Sở Phong đánh bay, lại không biết, hãn một quyền này tại trong mắt Sở Phong, quả thực nhược đến vô lực.

Sở Phong khước miệng hơi nhếch lên, cước bộ về phía trước một bước, vai hơi súy động, cánh tay phải bỗng nhiên lộ ra, xuất thủ đó là một quyền.

Lưỡng đạo quyền đầu phá không bay ra, tốc độ cực nhanh, lực lượng mạnh mẽ, ngay cả không khí đều bị ma sát ra thanh âm sần sật, phảng phất sắp sửa thiêu đốt vậy.

"Dừng tay "

Nhưng khi hai cái quyền đầu, sắp sửa va chạm tại một chỗ, một đạo thân ảnh lại đột nhiên xuất hiện tại trước hai người, đồng thời hai thủ chưởng hữu lực, đều cầm lấy chỗ cổ tay của Sở Phong cùng Kiếm Phong Nhất, đem hai người công kích ngạnh sinh sinh cản lại.

"Nguyên Vũ Cảnh?" Cổ tay truyền đến lực độ, khiến Sở Phong trước mắt sáng ngời, ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là trên đài cao vị trưởng lão thủ

các kia xuất thủ.

Chỉ bất quá, lúc này vị thủ các trưởng lão kia, cũng đồng dạng đang nhìn Sở Phong, đồng thời tại trong mắt hắn, còn đầy rẫy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì hắn có thể từ lực đạo trong hai quyền đầu cảm giác được, Sở Phong quyền lực rõ ràng muốn trên Kiếm Phong Nhất, thế nhưng Sở Phong rõ ràng chỉ là Linh Vũ thất trọng khí tức, mà Kiếm Phong Nhất cũng đã là Linh Vũ cửu trọng.

"Chuyện gì xảy ra, vì sao ta cảm thấy có linh khí ba động?"

Đúng lúc này, hướng Vũ Kỹ Các truyền đến một đạo thanh âm già nua, một vị lão giả tóc đen từ đó đi ra, xem dáng dấp hiển nhiên lại là một vị thủ các trưởng lão, đồng thời địa vị hắn, tựa hồ so với vị trung niên trưởng lão này, cao hơn không ít.

"Hồi bẩm Vương trưởng lão, là hai vị đệ tử này lúc trước ở đây giao thủ." Thấy thế, vị trung niên trưởng lão kia tiến lên hồi bẩm nói.

"Ác?" Vương trưởng lão đầu tiên là nhìn thoáng qua Kiếm Phong Nhất, sau đó liền đối với Sở Phong nghiêm khắc trách cứ nói: "Người vì sao ở đây xuất thủ, chẳng lẽ không biết đây là cái địa phương gì sao? Người trong mắt còn có quy củ tông môn hay không."

"Vị trưởng lão này, lẽ nào người không thấy được, là hắn đối ta xuất thủ trước sao, ta chỉ bất quá là phòng ngự mà thôi, lẽ nào lại sai?" Sở Phong tức giận bất bình.

Nghe được nói thế, Vương trưởng lão cũng là nhú mày, hắn nghĩ không ra lại có đệ tử, dám như vậy chính diện chống hắn, nhưng mặc dù như vậy, hắn cũng nhìn về phía Kiếm Phong Nhất, lấy một loại ngữ khí có chút nhu hòa hỏi: "Phong Nhất, là người đối hắn xuất thủ trước sao?"

"Ta. . ." Giờ khắc này, Kiếm Phong Nhất có chút không nói gì, bởi vì hắc địch xác không để ý, dù sao một màn lúc trước, có vô số ánh mắt đều thấy được.

"Được rồi, lần sau chú ý một chút, thân là nhân vật đại biểu nội môn đệ tử, nhất định phải chú ý ảnh hưởng một chút?"

"Đệ tử đã biết."

"Ân, người tiểu tử này chưa bao giờ đến Vũ Kỹ Các, hôm nay tới đây là vì chuyện gì?"

"Hồi bẩm Vương trưởng lão, hôm nay đệ tử tới đây, là muốn cảm thụ một chút huyền diệu Tu Luyện Trận này."

"Người tiểu tử này, qua mấy ngày nữa sẽ trở thành hạch tâm đệ tử rồi, còn tới nơi này cảm thụ, bất quá cũng không sao, nếu tới, vậy đi tới a." Vương trưởng lão mỉm cười khoát tay áo.

"Đa tạ trưởng lão." Mà Kiếm Phong Nhất cũng không chậm trễ, từ trong Càn Khôn Đại lấy ra một gốc Tiên Linh Thảo, cung kính giao cho vị trung niên trưởng lão kia, rồi liền hướng đài cao đi đến.

Bất quá khi hắc đi tới bên người Sở Phong, lại lấy một loại thanh âm chỉ có Sở Phong mới nghe được nói:

"Tiểu tử, lẽ nào người nhìn không ra, ta tại nội môn đây có chỗ dựa sao?"

"Mặt khác, đừng tưởng rằng người gia nhập Dực Minh, là có thể bình yên vô sự, dám đối với đệ đệ ta xuất thủ, Thiên Vương lão tử cũng không bảo vệ được người." Nói xong những lời này, Kiếm Phong Nhất tay áo vung lên, đi nhanh bước đi, liền hướng đài cao leo lên.

Mà giờ khắc này, Sở Phong sắc mặt cũng là có chút khó coi, tức giận bất bình đối vị Vương trưởng lão kia nói: "Rõ ràng là ta tới trước, vì sao phải nhượng hân đi trước."

"Gọi là vì năng giả, Kiếm Phong Nhất một trong đệ tử nội môn ưu tú nhất của ta, tự nhiên được quyền lực ưu tiên hưởng thụ nội môn tu luyện tài nguyên."

Vị Vương trưởng lão kia không nhanh không chậm nói, nhưng trong mắt hân cũng đã có nhè nhẹ lửa giận nổi lên, hiển nhiên bị Sở Phong lần lượt chống đối, mà cảm thấy bất mãn.

"Vậy người làm sao biết, ta ưu tú không bằng hân?" Sở Phong không nghe theo không buông tha.

"Ha ha, người ưu tú? Một người đệ tử chính là Linh Vũ thất trọng, cũng dám nói xằng là ưu tú, thực sự là tự đại, ta Thanh Long Tông thế nào xuất hiện một người đệ tử như thế?" Vương trưởng lão thanh âm càng phát ra băng lãnh.

"Ta ưu tú hay không, không phải người có thể bình phán, nói cho cùng người cũng bất quá là một nội môn trưởng lão mà thôi, còn không có quyền bình phán tư cách một người." Sở Phong đã sớm nhìn ra vị Vương trưởng lão này cùng Kiếm Phong Nhất có móc nối, cho nên thái độ cũng là dứt khoát trở nên xúc phạm.

"Khá lắm cuồng vọng tiểu tử, người lại dám ... như vậy đối với ta nói thế?" Vương trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi.

"Thân là trưởng lão xử sự bất công, có tư cách gì khiến ta tôn kính?" Sở Phong khinh thường bĩu môi.

"Làm càn, hôm nay không để cho người một ít giáo huấn, người quả nhiên là vô pháp vô thiên." Rốt cục, vị Vương trưởng lão này, chịu không

nổi Sở Phong luôn mãi chống đối, tay áo vung lên, thủ chưởng mạnh mẽ hữu lực, liền đối với Sở Phong vỗ xuống.

"Nguyên Vũ tam trọng?" Giờ khắc này Sở Phong không khỏi kinh hãi, hẳn thật không ngờ cái lão đầu này, sẽ là Nguyên Vũ tam trọng tu vi, nếu như nói hẳn là Nguyên Vũ nhất trọng, Sở Phong còn có thể ứng đối, nhưng đã là Nguyên Vũ tam trọng, Sở Phong có lẽ đỡ nhiều lành ít.

"Phanh "

"Ô oa "

Nhưng khi Sở Phong, cho rằng mình đại họa lâm đầu, vị Vương trưởng lão kia cũng kinh hô một tiếng, sau đó lùi lại mấy bước, làm như đã bị trùng kích thật lớn, khi đứng trụ lại được, sắc mặt đã trở nên dị thường tái nhợt.

"Vương trưởng lão, như vậy đối với tiểu bối xuất thủ, cái này tựa hồ không thích hợp a?"

Mà giờ khắc này, mọi người mới chú ý tới, tại bên cạnh Sở Phong lại xuất hiện một vị bạch phát lão giả, mà vị này Sở Phong cũng biết, chính là thủ các trưởng lão ngày đó hẳn đăng ký, Âu Dương trưởng lão.

Chỉ bất quá hẳn nghĩ không ra chính là, vị trưởng lão này thực lực cư nhiên lại cường hãn như vậy, trước không nói vô thanh vô tức đi tới bên cạnh hẳn, coi như là một kích lúc trước, hẳn cũng là không có dự cảm được, nhưng không thể nghĩ chính là, khí tức vị lão giả này phi thường hồn hậu, chí ít xa trên Vương trưởng lão.

"Thuộc hạ bái kiến chủ sự đại nhân!" Nhìn thấy Âu Dương trưởng lão, Vương trưởng lão cùng với trung niên trưởng lão, đều là khuôn mặt đại biến, vội vàng thi đại lễ.

"Chủ sự đại nhân? Vị này chẳng lẽ là Vũ Kỹ Các chủ sự?" Sở Phong bình tĩnh đại ngộ, có chút giật mình nhìn vị lão giả bên cạnh này.

"Tiểu tử này, thế nào lại quen Âu Dương trưởng lão." Mà lúc này, Kiếm Phong Nhất đã leo lên đài cao, cũng là chau mày.

Hắn lúc trước dựa vào gia tộc, cùng vị Vương trưởng lão kia có một ít quan hệ, cho nên mới có thể leo lên đài cao này, nhưng hắn cũng nghĩ không ra, Sở Phong cứ nhiên quen với Vũ Kỹ Các chủ sự này.

Đồng thời xem bộ dáng này, hai người quan hệ còn rất không tệ, bằng không Âu Dương trưởng lão sao bởi vì Sở Phong, mà đối thuộc hạ mình xuất thủ? Giờ khắc này, Kiếm Phong Nhất ý thức được không ổn.

"Vừa rồi là chuyện gì xảy ra, ta cũng không truy cứu, bất quá tại Vũ Kỹ Các ta, chỉ có thứ tự đến trước và sau cái quy củ này."

"Sở Phong, người đi tới a, mặt khác Tiên Linh Thảo cũng miễn đi." Âu Dương trưởng lão cũng không nhiều lời vô ích, khoát tay áo ý liền bảo Sở Phong đi tới.

"Đa tạ trưởng lão." Mà Sở Phong cũng không khách khí, đầu tiên là hướng Âu Dương trưởng lão cảm kích thi lễ, liền tại trước mắt bao người hướng đài cao đi đến.

Chỉ bất quá, khi đi tới bên cạnh Kiếm Phong Nhất thì, Sở Phong cũng không do dự ngừng một chút, mỉm cười nói:

"Xem ra người tại nội môn đây chỗ dựa, cũng không được tốt lắm a."

"Mặt khác, ta không chỉ dám đối với đệ đệ người xuất thủ, ta còn dám đối với người xuất thủ, hay nhất đừng ... để ta đụng tới người lần nữa, bằng không ta nhất định cho người chịu không nổi."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Một Trận Hoảng Sợ

"Thế nào, không phản đối sao?"

"Như vậy hay nhất, người hay nhất là an tĩnh một chút cho ta, bằng không ta sợ lần sau khi gặp lại người, sẽ không nghĩ qua là đánh chết người, ha ha. . ."

Nhìn sắc mặt tái nhợt, tàn bạo mà nhìn chăm chăm, Kiếm Phong Nhất ngay cả cái rảnh cũng không dám phóng, Sở Phong ha ha cười, tiêu sái đi lên đài cao, tiến vào trong phòng ốc màu Bích lục.

Mà lúc này Kiếm Phong Nhất, song quyền nắm chặt, đến xèo xèo rung động, trong ngực đoàn hỏa diễm, phảng phất tùy thời sẽ bạo phát, nhưng nén giận.

Thân là Kiếm Đạo Minh minh chủ, là một trong toàn bộ nội môn đệ tử chú mục nhất, có bao giờ bị người khiêu khích như vậy chứ, dù là Dực Minh minh chủ, cũng không từng như vậy đối với hắn.

Thế nhưng lúc này, dù là hắn có phần nộ, hắn cũng chỉ có thể nhẫn, tại Vũ Kỹ Các đây hắn không dám động thủ, tại trước mặt Âu Dương trưởng lão, hắn lại càng không dám động thủ, dù sao vị Âu Dương trưởng lão kia, coi như là hạch tâm đệ tử đặng tước, cũng phải đối với lão cung kính, huống chi là hắn?

"Tiểu tử này là ai, cũng dám như vậy cùng Kiếm Phong Nhất nói, lẽ nào không muốn sống sao?" Nhìn một màn như vậy, có người vì Sở Phong cảm thấy lo lắng.

"Ta biết hắc, hắc là Sở Phong, thời gian trước, một mình một người tiêu diệt Lưu Minh, phế bỏ Lưu Mang vận mệnh tử (đá đập chim !!!)."

"Ta nói với người, nghìn vạn lần chớ chọc hắc, còn hơn cả Kiếm Phong Nhất, Sở Phong này càng thêm nguy hiểm càng thêm kinh khủng, người này không sợ trời không sợ đất, đồng thời xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, hiển nhiên là một cái hồn thể tiểu ma vương."

Nhưng cũng có ít người nhận ra Sở Phong, nhất là những người này đã từng nhìn thấy Sở Phong tiêu diệt Lưu Minh, đến nay hồi tưởng lại tình cảnh lúc đầu, có cảm giác cực sợ, tại ở sâu trong nội tâm bọn họ, Sở Phong đã lạc hạ bóng ma đáng sợ.

Thế nhưng so với những người khác, lúc này thần tình phức tạp nhất, cũng là Sở Nguyệt cùng Sở Tuyết, đều là người Sở gia, bọn họ thật sâu hiểu rõ quá khứ Sở Phong.

Nhưng là bọn hắc cũng đều rõ ràng, cái nam hài kia đã từng tại Sở gia nhận hết khi nhục, hôm nay đã trở thành đối tượng ngưỡng vọng của toàn bộ tiểu bối Sở gia, đến như bọn họ cũng chỉ có thể ngưỡng vọng cao độ, đồng thời sẽ càng chạy càng xa.

Ngay nội môn đệ tử, đều đang bởi vì Sở Phong mà không ngừng bàn luận ồn ào, Sở Phong đã bước vào Tu Luyện Trận.

"Hảo huyền diệu trận pháp, đây là thủ bút của vị Giới Linh Sư kia a?"

Giờ này khắc này, Sở Phong thân ở, cũng không phải là một cái gian phòng đơn giản, mà là thế giới kia.

Hắc dưới chân là ao đầm lầy lội, trên đầu của hắc là mây đen thiểm điện, bốn phía hắc là mưa rền gió dữ, bên tai hắc là rầm rầm tiếng sấm.

Mặc dù hãn có tinh thần lực, biết đây tất cả đều là giả, bất quá huyền tưởng mà thôi, nhưng ít ra tại mắt thường mà xem, tất cả là như vậy chân thực.

Chính yếu chính là, thân ở chỗ này, đích xác khiến Sở Phong cảm thấy áp lực cực lớn, sợ nên cái gì cũng không làm, chỉ là đứng bất động cũng là bị áp lực, thậm chí người thực lực yếu nhược, dù là vẫn không nhúc nhích, cũng vô pháp ở chỗ này nghỉ ngơi chốc lát, đừng nói tu luyện cái gì vũ kỹ.

Nhưng mà, hoàn cảnh như vậy, chính là Sở Phong đang cần, hãn rất thích loại hoàn cảnh tràn ngập áp lực này, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến hãn càng mạnh, càng tiện cho hãn tiến hành tu luyện.

Sở Phong chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu chỉnh lý tin tức trong đầu, về tin tức Ngự Không Thuật.

"Thất đoạn thân pháp vũ kỹ, Ngự Không Thuật, tổng cộng phân ra bốn đại giai đoạn. Sơ cấp giai đoạn dưới chân sinh phong, bước đi như bay. Trung cấp giai đoạn dưới chân sinh điện, nhanh như sấm đánh. Cao cấp giai đoạn, dưới chân sinh quang, ngay lập tức liền tới (thuần tức). Đại thành giai đoạn, dưới chân không có gì, nhưng có thể cước đạp hư không, ngự không mà đi, ngao du thiên địa."

Tuy rằng giới thiệu đơn giản, nhưng chỉ cần là cái tiêu ký thất đoạn này, cũng đã nói cho Sở Phong biết, vũ kỹ thân pháp này tu luyện độ khó rất cao, dù sao hôm nay tại Thanh Long Tông, tốt nhất vũ kỹ cũng bất quá là ngũ đoạn, nhưng mà càng là loại vũ kỹ này yêu cầu càng cao độ, nhưng càng làm cho Sở Phong muốn tu luyện.

"Vương trưởng lão, vừa rồi sẽ không trách lão phu ra tay đối với người chứ?" Trong Vũ Kỹ Các, Âu Dương trưởng lão đang cùng Vương trưởng lão nói chuyện với nhau.

"Chủ sự đại nhân không cần lo lắng, là thuộc hạ xử sự không chu toàn, có thể nào trách ngài được." Mặc dù Vương trưởng lão trên miệng nói như vậy, thế nhưng trong lòng hẳn lại hoàn toàn không nghĩ như vậy.

Trước công chúng, bị Âu Dương trưởng lão đánh lui, tuy nói vẫn chưa thụ thương, thế nhưng thân là một vị hộ các trưởng lão, đã khiến hẳn cảm giác bộ mặt mất sạch.

"Ta ngăn cản người làm khó dễ Sở Phong này, chính là suy nghĩ cho người, nói như thế nào chúng ta cũng là đồng kỳ sư huynh đệ, ta không muốn nhìn thấy người đắc tội với một người mà thời gian tới có thể thành đại năng." Âu Dương trưởng lão cười nói.

"Chủ sự đại nhân, người lời này ý là sao, chẳng lẽ Sở Phong này có bối cảnh gì sao?" Giờ khắc này, Vương trưởng lão rốt cục ý thức được không đúng.

"Bối cảnh thật ra thì không có, ngược lại bản thân Sở Phong có chút rất tuyệt vời."

"Bản thân rất tuyệt vời? Sở Phong này bất quá là một tên mao đầu tiểu tử, ta thế nào không có nhìn ra hẳn xuất chúng ở đâu?"

"A, có tinh thần lực, cái này còn chưa đủ sao?"

"Cái gì, tiểu tử này cư nhiên."

Mà nghe được nói thế, Vương trưởng lão sắc mặt không khỏi đại biến, hẳn rốt cục biết vì sao ngay cả Âu Dương trưởng lão, cũng muốn hướng về Sở Phong.

"Đa tạ chủ sự đại nhân hôm nay xuất thủ, nếu không, chỉ sợ ta sẽ làm ra chuyện không nên làm"

Giờ này khắc này, Vương trưởng lão sau một lúc lo sợ, thậm chí ngay cả hai tay đều có chút run run, hồi lâu mới hồi thần lại, bắt đầu hướng Âu Dương trưởng lão nói lời cảm tạ.

Bởi vì hần nhớ tới vài chuyện cũ trước đây, một trưởng lão nội môn, cùng một nội môn đệ tử xảy ra chút đụng chạm, mà tên nội môn trưởng lão kia gọi là Lý Nghị.

Theo lý mà nói, nội môn đệ tử tuổi còn nhỏ, như Sở Phong vậy tuổi còn trẻ khí thịnh cũng không phải không có, cùng trưởng lão phát sinh mâu thuẫn cũng không phải số ít.

Nhưng đệ tử dù sao cũng là đệ tử, đặc tội với trưởng lão, hơn phân nửa là phải chịu khổ đầu, tên đệ tử kia chịu không ít chèn ép của Lý Nghị trưởng lão, thời gian kia tất cả mọi người đều nghĩ, tên đệ tử kia chết chắc rồi, dù sao hần còn nhỏ như vậy, ở nội môn đặc tội một người trưởng lão quyền cao chức trọng, không có thể như vậy cái gì tốt.

Thế nhưng, thăng đến tên đệ tử kia bỗng nhiên nổi tiếng, một đoạn thời gian sau liền trở thành hạch tâm đệ tử, mọi người mới phát hiện, tên đệ tử này vậy mà là một vị tu võ kỳ tài khó có được.

Mà khiến người khác khiếp sợ nhất chính là, tên đệ tử kia trở thành hạch tâm đệ tử trong một năm sau, Lý Nghị trưởng lão tại một lần trên đường về nhà, bị người cắt đầu chém giết, đồng thời là chết ở dưới vũ kỹ của Thanh Long Tông.

Chuyện này, mặc dù đến nay chưa tìm được hung thủ, nhưng trên thực tế rất nhiều người đều có thể đoán được hung thủ là ai, chuyện đệ tử cùng Lý Nghị trưởng lão phát sinh xung đột, hần gọi là Lãnh Vô Tội, hôm nay một trong mấy hạch tâm đệ tử cực mạnh, cũng là người duy nhất có tinh thần lực.

"Ha hả, không nói gạt người, như ta quan sát, hôm nay Sở Phong, so với ngày trước Lãnh Vô Tội, còn muốn lợi hại hơn nhiều, người này ngày sau tất thành người tài, chính yếu chính là, tiểu tử này đủ ngoan." Âu Dương trưởng lão mỉm cười nói.

Nhưng mà khi nghe được nói thế, Vương trưởng lão sắc mặt vừa chuyển biến tốt đẹp, nhất thời trở nên trắng bệch, đã không có một tia huyết sắc, trong lúc nhất thời lại nói không ra lời, lâm vào trầm tư.

"Được rồi, việc này đã qua, tin tưởng hẳn ngày sau cũng sẽ không làm khó cùng người, bất quá, Kiếm Phong Nhất kia có thể khó nói." Âu Dương trưởng lão mỉm cười, liền đi hướng trước cửa sổ, nhìn về phía phía dưới Tu Luyện Trận, nói:

"Tu Luyện Trận này, là thứ tốt để tôi luyện tâm tính cùng thân thể, đối thể lực cùng nghị lực yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, chẳng biết Sở Phong này có thể kiên trì bao lâu."

"Chủ sự đại nhân, theo ta được biết hạch tâm đệ tử thành tích tốt nhất, tựa hồ là ba canh giờ, mà Sở Phong hôm nay thực lực vẫn còn quá yếu, ta đoán hẳn có thể chống đỡ quá nửa canh giờ đã không tệ." Thấy thế, Vương trưởng lão suy đoán nói.

"Ân." Mà châm chúc một ... hai ..., Âu Dương trưởng lão cũng không phản bác, thậm chí hẳn nghĩ, với thực lực Sở Phong có thể chống đỡ quá nửa canh giờ, đã có thể nói là kỳ tích, dù sao tại trong Linh Vũ Cảnh, đến nay còn không người có thể ở trong Tu Luyện Trận, chống đỡ quá nửa canh giờ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Lập Kỷ Lục Mới

Thanh Long Tông giải đất hạch tâm, chính là địa phương hạch tâm trưởng lão, cùng đệ tử sinh hoạt.

Ở đây, là cấm khu của nội môn trưởng lão cùng nội môn đệ tử, thế nhưng ở chỗ này có một chỗ, ngay cả hạch tâm trưởng lão cùng hạch tâm đệ tử, cũng cấm bước vào.

Đây là một tòa cung điện lớn, mặc dù rộng rãi nhưng cũng không xa hoa, tương phản lộ ra một loại khí tức cổ phác, thậm chí có một cổ thần bí cảm.

Mà ở đây, đó là Thanh Long Tông duy nhất một gã Giới Linh Sư, khách khanh trưởng lão, chỗ ở của Gia Cát Lưu Vân.

Trong đại điện, Gia Cát Lưu Vân ngồi ở trên một tòa ghế đá cổ phác, trên người vẫn mặc kiện trường bào bạch sắc nhưng khắc đầy phù chú, áo bào trắng này che kín hẳn tất cả, duy độc còn lại một đôi mắt thâm thúy mà thôi.

Mà ở trước mặt hắn, một nam tử đang nửa quỳ trên mặt đất, đây là một gã hạch tâm đệ tử, dáng dấp bất quá mười mấy tuổi, nhưng trên người lại tản ra trầm ổn cùng lão luyện không thuộc về cái lứa tuổi này, người này là một trong hạch tâm đệ tử, đệ tử duy nhất có tinh thần lực, Lãnh Vô Tội.

"Vô tội, theo ta vài năm rồi?" Trong áo bào trắng truyền đến thanh âm Gia Cát trưởng lão trầm thấp.

"Hồi bẩm sư tôn, cho đến hôm nay, đệ tử theo sư tôn vừa vặn ba năm tròn." Lãnh Vô Tội cung kính trả lời.

"Mới đó bất tri bất giác qua lâu như vậy, thực sự là thời gian trôi mau a, vài năm nay người phục vụ cho ta, biểu hiện của người ta còn tính thoả mãn, hôm nay ta sẽ giao cho người một cái nhiệm vụ cuối cùng, chỉ cần hoàn thành tốt đẹp, ta sẽ chính thức thu người làm đệ tử, truyền thụ cho người kết giới chi pháp."

"Sư tôn, không biết là cái nhiệm vụ gì? Dù là xông qua khói lửa, đệ tử cũng sẽ không chối từ." Biết được Gia Cát trưởng lão, muốn chính thức thu mình làm đệ tử, Lãnh Vô Tội mừng như điên không gì sánh được.

"Giúp ta tìm một người." Gia Cát trưởng lão nói.

"Chẳng biết sư tôn muốn tìm người nào?" Lãnh Vô Tội hỏi.

"Một gã thiếu niên tuổi chừng trên dưới mười lăm tuổi, nhưng nắm giữ Thanh Long Tông ta Lôi Đình tam thức, cái thiếu niên này cùng người như nhau, đều có tinh thần lực, đồng thời từng cùng ta có gặp mặt qua một lần, chỉ bất quá ta lại không biết họ tên hắn, cũng không biết hắn có phải là đệ tử Thanh Long Tông ta hay không."

"Thiếu niên có tinh thần lực? Đồng thời còn nắm giữ Thanh Long Tông ta Lôi Đình tam thức?" Giờ khắc này, Lãnh Vô Tội thần sắc có chút biến hóa, không khỏi nói: "Trong hạch tâm đệ tử tuyệt không có người này."

"Cho nên ta muốn người đi điều tra, vô luận hắn là nội môn đệ tử cũng tốt, hoặc không phải đệ tử Thanh Long Tông ta cũng được, người đều phải đưa hắn tìm được cho ta."

"Chỉ cần đưa hắn tìm được, người có thể chính thức trở thành đệ tử ta, tin tưởng chuyện này đối với người mà nói cũng không khó."

"Lần này hành trình mộ địa, ta cùng với Thiên Phong Tông tông chủ giao thủ, bị thương một ít, ta từ hôm nay sẽ bế quan một đoạn thời gian, hi vọng ngày ta xuất quan, người có thể tìm được vị thiếu niên kia."

"Đệ tử nhất định làm hết sức."

"Lui ra đi."

"Tuân mệnh." Cung kính trả lời xong, Lãnh Vô Tội liền đứng dậy đi ra ngoài cung điện, chỉ bất quá lúc này hăn sắc mặt thật có chút khó coi, thậm chí có chút âm lãnh.

"Lãnh sư đệ, Gia Cát trưởng lão tìm người có chuyện gì?"

"Đúng vậy, Lãnh sư đệ, lại có cái nhiệm vụ gì sao?"

Ngoài cung điện hai gã hạch tâm đệ tử, đã đi tới, đây là một nam một nữ, nam gọi Cao Nhạc, nữ gọi Lưu Băng, chớ nhìn bọn hăn tuổi so với Lãnh Vô Tội lớn hơn, nhập môn so với Lãnh Vô Tội sớm hơn, nhưng trên thực tế bọn họ chính là hai người tâm phúc của Lãnh Vô Tội.

"Đi nội môn tra một chút, coi có một thiếu niên tu luyện qua Lôi Đình tam thức không, nếu là tra được, thì âm thầm tiêu diệt, nghìn vạn lần không thể để bất luận kẻ nào biết, là các người động thủ, mà ngay cả Gia Cát Lưu Vân cũng không có thể biết." Lãnh Vô Tội lạnh lùng nói.

"Chúng ta sẽ đi làm cái này." Mà Cao Nhạc Lưu Băng cũng không chậm trễ, ứng tiếng xong, liền nhanh thối lui.

Lãnh Vô Tội quay đầu, mắt nhìn chỗ cung điện Gia Cát Lưu Vân, híp lại trong ánh mắt tản ra trận trận hàn quang:

"Lão già kia, ta bán mạng cho người tròn ba năm, người còn muốn ở phía sau thu những người khác làm đệ tử, người đối với ta bất nhân, thì

đừng trách ta đối với người bất nghĩa, muốn nhận người khác làm đệ tử, không có cửa đâu."

Đối với giải đất hạch tâm, nội môn không người biết, thế nhưng lúc này ngoài Vũ Kỹ Các tụ tập nhiều người, lại là càng ngày càng nhiều, mọi người đều bị bích lục phòng ốc trên đài cao hấp dẫn.

Nhất là Vũ Kỹ Các các trưởng lão, cả đám đều là khuôn mặt khẩn trương, nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào Tu Luyện Trận, bởi vì cách Sở Phong tiến vào Tu Luyện Trận, đã qua hơn ba canh giờ.

"Chủ sự đại nhân, Sở Phong không gặp phải cái gì ngoài ý muốn chứ, đủ ba canh giờ rồi, cái này chỉ sợ rốt cuộc ngài cũng. . . ." Có số trưởng lão, bắt đầu thay Sở Phong cảm thấy lo lắng.

"Không, nếu là Sở Phong thể lực chống đỡ hết nổi mà hôn mê tại Tu Luyện Trận, Tu Luyện Trận sẽ đình chỉ vận chuyển, nhưng lúc này Tu Luyện Trận không chỉ còn đang vận chuyển, đồng thời vận chuyển lực độ càng mạnh hơn, cái này nói rõ Sở Phong còn đang kiên trì, chí ít hẳn còn không có chuyện gì." Âu Dương trưởng lão lắc đầu, nhưng trong ánh mắt đồng dạng lóe ra sợ hãi.

Ba canh giờ, coi như là hẳn, lấy hôm nay tự thân tu vi, tiến vào trong Tu Luyện Trận, sợ rằng tối đa cũng chỉ có thể kiên trì ba canh giờ, dù sao đây là vị kia gần với tông chủ Gia Cát trưởng lão, tự mình bố trí Tu Luyện Trận.

Thế nhưng Sở Phong, lấy Linh Vũ thất trọng tu vi, tại trong Tu Luyện Trận kiên trì ba canh giờ, vượt lên trên thời gian cực hạn mà đệ nhất hạch tâm đệ tử có thể thừa thụ, đồng thời còn đang kiên trì, cái này thực khiến cho Âu Dương trưởng lão cảm thấy bội phục.

Chỉ bất quá khi Sở Phong tại trong Tu Luyện Trận, chống đỡ qua bốn canh giờ, loại bội phục này lại biến thành chấn động.

Nhất là khi Sở Phong tự trong Tu Luyện Trận đi ra, mọi người thấy Sở Phong dễ dàng không gì sánh được, đồng thời lộ vẻ vui sướng khuôn mặt tươi cười, quả thực bắt đầu hoài nghi, hẳn là có thực sự tại trong Tu Luyện Trận đợi bốn canh giờ hay không.

Hoài nghi Tu Luyện Trận, có hay không thực sự có loại này như trong truyền thuyết, khiến người ta khó thừa thụ được áp lực, vì thế có người khi Sở Phong đi ra, dứt khoát tiêu sái vào Tu Luyện Trận, muốn tìm tòi đến tột cùng là chuyện gì.

Thế nhưng vị kia ném thử kết quả khiến người khác đều biết, Tu Luyện Trận này tuyệt đối là danh phù kỳ thực, bởi vì vị đệ tử kia làm chuyện tốt, chỉ là đi vào trong chốc lát, liền hôn mê ở trong đó, được hộ các trưởng lão khiêng đi ra.

"Trời ạ, nói như vậy, Sở Phong thực sự tại trong Tu Luyện Trận đợi bốn cái canh giờ, mà không chút nào bị ảnh hưởng?"

"Thật là đáng sợ, tên kia còn là người sao, xem ra nội môn ta lại xuất hiện một người yêu nghiệt."

Nhìn người đệ tử được trưởng lão khiêng ra, miệng sùi bọt mép nhăn cầu trợn trắng, mọi người kinh hô không ngớt, đương nhiên không phải kinh hô vị đệ tử này, mà là kinh hô Sở Phong lúc trước thông dong đi ra.

Sau việc này, Sở Phong không thể nghi ngờ lại ở nội môn sáng tạo ra một cái thần thoại, chỉ bất quá đối với những ... này Sở Phong tịnh không thèm để ý, hẳn sở dĩ hài lòng, đó là bởi vì hẳn đã sơ bộ nắm giữ Ngự Không Thuật.

Tuy rằng chỉ là sơ cấp giai đoạn, thế nhưng cái loại này tốc độ như gió, khiến Sở Phong rất là thoả mãn, chí ít có Ngự Không Thuật trong người, đối mặt Nguyên Vũ Cảnh cường giả hẳn không thể chiến thắng,

nhưng là có thể bình yên chạy trốn, chính là vương bài thủ đoạn chạy trốn chết.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt liền tới ngày khảo hạch hạch tâm đệ tử rồi, mà ở trước một đêm khảo hạch bắt đầu, Tô Mỹ biến mất mấy ngày, lại tìm tới cửa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ghen

Bầu trời đêm, một vòng trăng tròn treo trên cao, trên mặt đất, một đôi cô nam quả nữ.

Tại đây đêm khuya yên tĩnh trên đường lát đá, Sở Phong cùng Tô Mỹ sóng vai mà đi. Nương ánh trăng sáng tỏ, Sở Phong, hai mắt luôn liếc trộm Tô Mỹ bên cạnh, không khỏi âm thầm sợ hãi than, nha đầu kia thật đúng là đẹp.

Lông mi cong dài, đôi mắt như nước, sóng mũi cao thẳng, cái miệng nhỏ nhắn, trước ngực đột khởi độ cong hoàn mỹ, hơn nữa da thịt trắng nõn như tuyết vậy, thật là đẹp làm cho tim đập bang bang, nói là tiên tử hạ phàm cũng không quá đáng.

Nhìn đến nhập thần, Sở Phong liền nhịn không được, mở cánh tay ra, đối Tô Mỹ vươn độc thủ, kết quả là một trận kêu thảm thiết, lại vang lên.

"A ~~~ "

"Á, nha đầu kia, không phải là ôm một chút sao, không đến mức phải cắn độc như thế chứ." Sở Phong nhìn trên tay mình, hai hàng dấu răng tề chỉnh bày ra, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Cũng còn may là hăn da dày thịt béo, có thể so với thiết cốt, nếu như không phải một ngum của Tô Mỹ này, sợ rằng có thể cắn rớt hăn một khối thịt lớn, có thể thấy được nha đầu kia thật dám cắn a.

"Ai cho người chiếm tiện nghi ta, đồ lưu manh!" Tô Mỹ hung hăng liếc mắt trừng Sở Phong, sau đó nói: "Nghe nói người tại Tu Luyện Trận, đợi bốn cái canh giờ, là thật sao?"

"Ân, làm sao vậy?"

"Người người này thực sự là một yêu nghiệt, lẽ nào người không biết Tu Luyện Trận, dù là hạch tâm đệ tử, tối đa cũng chỉ có thể đợi ba canh giờ sao? Hôm nay người đã trở thành nội môn quái thai a."

"Thật không? Chỉ có thể nói những tên kia quá phế đi a."

Sở Phong không phải nói mạnh miệng, nếu không phải lúc đầu hắn nghĩ đã nắm giữ Ngự Không Thuật, không cần lãng phí thời gian, dù là trong Tu Luyện Trận nghỉ ngơi mấy canh giờ, cũng là hoàn toàn không thành vấn đề.

"Không phải bọn hắn quá phế, là người quá biến thái." Tô Mỹ huếch lên nói, rồi đột nhiên nheo hai mắt lại, vui cười nói: "Để cho người cùng toàn bộ thành viên Dực Minh gặp mặt, khẩn trương không?"

"Có cái gì mà khẩn trương?" Sở Phong không cho là đúng.

Hắn vốn tưởng rằng Tô Mỹ đã trẻ thế này tìm đến hắn, là có cái sự tình gì tốt đẹp, lại không biết là thành viên Dực Minh tụ hội, về phần vì sao tụ hội, tự nhiên là bởi vì ngày mai hạch tâm đệ tử khảo hạch.

Dực Minh thành viên tính cả Sở Phong, tổng cộng mới ba mươi ba người, thế nhưng năm nay hạch tâm đệ tử khảo hạch, chỉ ít cũng có mười hai người tham gia, đồng thời mười hai người này, có thể nói là mười hai người Dực Minh cực mạnh hôm nay.

Cái này đại biểu cho nội môn Dực Minh, phát sinh một lần cách mạng, không chỉ muốn chọn ra tân nhậm minh chủ, mà vẫn còn muốn lập ra kế

hoạch lần khảo hạch này.

Bởi vì ... lần hạch tâm đệ tử khảo hạch này, không chỉ có Dực Minh súc thể đã lâu, Kiếm Đạo Minh cùng với Thiên Hạ Minh đồng dạng cũng đợi thật lâu, lần này khảo hạch sẽ không giống như bên ngoài đơn giản như vậy, rất có khả năng sẽ là nội môn đệ tử đứng đầu một hồi giao phong.

"Ta biết người cái không tim không phổi này, cũng sẽ không bởi vì bọn họ mà khẩn trương." Tô Mỹ vui vẻ cười, trong đôi mắt toát ra một chút ý thưởng thức.

Được Tô Mỹ bồi bạn, Sở Phong đi tới một tòa phủ đệ, nơi này là nơi ở minh chủ Dực Minh, cũng là tụ điểm Dực Minh hôm nay, mà lúc này, Dực Minh toàn bộ thành viên đều ngồi tại đây trong phủ đệ này.

Tiến vào phủ đệ, Sở Phong cảm thụ được mấy đạo ánh mắt ngưng tụ mà đến, bắt đầu tại trên người hắn qua lại tảo động, có kinh ngạc, cũng có vô cùng kinh ngạc, đồng dạng cũng có khinh thường cùng nghi vấn.

Bất quá Sở Phong trước hết cảm giác được, khí tức những người này cũng cường hãn, Dực Minh không hổ là đồng minh thiên tài, nguyên lai long huynh hồ đệ, tại đây trong Dực Minh, cũng chỉ có thể nói là tồn tại kế cuối.

Mà ở trong đại điện ba mươi một đạo thân ảnh, Sở Phong cũng là thấy được mấy người quen, tỷ như Bạch Long, Bạch Hổ, Diệp Đào Tử, Trương Đình Tử, Bạch Đồng mấy người, những ... này đều là Sở Phong gặp qua.

"Vị này đó là Sở Phong huynh đệ a, ta là minh chủ Dực Minh, Tư Đồ Vũ." Một gã nam tử khuôn mặt anh tuấn, suất lĩnh đông đảo thành viên Dực Minh, hướng Sở Phong đi tới.

Tư Đồ Vũ này, tuổi cùng Kiếm Phong Nhất không sai biệt nhiều, mà ngay cả tu vi cũng đồng dạng Linh Vũ cửu trọng, thậm chí khí tức, so Kiếm

Phong Nhất còn muốn hôn hậu hơn. Chỉ bất quá hăn tuy rằng biểu hiện ra đối với Sở Phong khách khách khí khí, thế nhưng Sở Phong có thể cảm giác được, vị này tựa hồ cũng không phải là hiền lành như ngoài mặt.

"Uy! Đại ca của ta cùng người nói chuyện, người không có nghe thấy sao?" Ngay khi Sở Phong ngậy người, một gã thiếu niên mặt đen tịt phía sau Tư Đồ Vũ vọt ra.

Cái thiếu niên này tuổi, hăn là cùng Sở Phong xấp xỉ, dù là lớn cũng không quá hai tuổi, đồng thời có tu võ bát trọng tu vi, ở tuổi này đã khá tốt.

Chỉ bất quá hăn lúc này thái độ cũng rất là ác liệt, xuy mũi tròng mắt chỉ vào Sở Phong gào thét, xem dáng dấp như là muốn đánh Sở Phong vậy.

"Tiểu Lượng."

Thấy thế, Tư Đồ Vũ ở phía sau túm lấy thiếu niên mặt đen một chút, chột cảm thấy có lỗi đối Sở Phong nói: "Đây là đệ đệ ta Tư Đồ Lượng, tính cách có chút táo bạo, thế nhưng kỳ thực tâm địa không tệ, mong rằng Sở Phong huynh đệ không nên chú ý."

"Yên tâm đi, ta Sở Phong từ trước đến nay rất có phong độ." Sở Phong không thể nói gì khoát tay áo.

"Người. . . ." Tư Đồ Lượng, bị Sở Phong cử động khinh miệt tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, ngay cả mũi đều muốn xẹt khói, bất quá còn không chờ phát tác, liền bị Tư Đồ Vũ ngăn cản lại.

Lúc sau, Tư Đồ Vũ đối với Sở Phong nhất nhất dẫn tiến thành viên Dực Minh, tuy rằng những người này biểu hiện ra coi như khách khí, nhưng Sở Phong có thể cảm giác được, cá biệt có người rõ ràng phản cảm với hăn.

Mà phàm là người phản cảm Sở Phong, đại đa số đều là nam, về phần nguyên nhân Sở Phong cũng không khó nghĩ đến, khẳng định là bởi vì gần đây cùng Tô Mỹ đi lại rất gần, dù sao những ... nam tử này nhìn Tô Mỹ nhân thần, đều là không quá đúng.

Bất quá ngoại trừ nam thành viên cá biệt ra, nữ thành viên đối với Sở Phong ngược lại rất là hòa khí, bất quá Sở Phong lại không biết, các nàng sở dĩ đối với Sở Phong khách khí, chính là bởi vì gần đây Sở Phong ở nội môn danh tiếng càng lúc càng lớn, dù sao nữ hài tử đều đối nam hài tử ưu tú sản sinh hảo cảm không hiểu .

"Nếu Dực Minh ta thành viên đến đông đủ, như vậy nói chuyện chính sự a, mời mọi người ngồi." Dừng nói chuyện phiếm, Tư Đồ Vũ trịnh trọng mở miệng nói.

Mà giờ khắc này, Dực Minh thành viên cũng là mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chỉ bất quá Sở Phong đột nhiên phát hiện một vấn đề, trong phòng này ba mươi ba cái ghế, trong đó ba mươi một cái đã có người ngồi trên đó, còn lại hai cái vị trí.

Một cái tại thủ vị, rồi lần lượt Tư Đồ Vũ, lúc này Tô Mỹ đang bị Tư Đồ Vũ cùng Tư Đồ Lượng hai huynh đệ, hướng tọa ý dẫn đạo đi.

Mà còn lại một cái, thì tại cuối cùng nhất, theo lý mà nói cũng không có gì, chỉ là một cái chỗ ngồi mà thôi.

Thế nhưng Sở Phong phát hiện vị trí bài trí này, là có ý rằng, ngồi ở thượng vị đều là cao thủ, ngồi ở cuối cùng đều là hạng người như long huynh hổ đệ thực lực chênh lệch, cái này nói rõ, Dực Minh là đem hãn cho rằng phế sài mà xử lý.

"Sở Phong sư đệ, ngồi ở đây a." Đúng lúc này, vị cuối cùng một vị thiếu nữ mở miệng.

Cái thiếu nữ này cũng không tệ lắm, trên mặt trắng tinh, có một đôi mắt to như hồ ly, một đầu tóc dài rơi lả tả trên vai, cũng là thượng thừa mỹ nữ, nhất là trước ngực rất là nhô cao, đem tử bào xanh phình lên, như muốn miêu tả sinh động.

Chính yếu chính là, lúc này vị đại hung mỹ nữ này, đối diện cùng Sở Phong nháy mắt, cái này hiển nhiên là muốn câu dẫn Sở Phong a.

Lại nói tiếp Sở Phong là nam nhân, mặc dù chính trực, nhưng không có nghĩa là muốn cự tuyệt nữ phái câu dẫn, cho nên hắn thẳng thắn cũng không tính toán gì, mà là mỉm cười, ngồi ở trên vị trí cuối cùng

"Sở Phong sư đệ, nghe nói người quá hung ác, thời gian trước một người đem Lưu Minh đập bằng." Sở Phong ngồi xong, đại hung mỹ nữ, một bả liền ôm lấy cánh tay Sở Phong, đem hai luồng mềm mại hung hăng dán lên.

"Oa." Đây là tiếng lòng Sở Phong lúc này, bởi vì bị hai luồng mềm mại như thế dán lên, Sở Phong cảm giác chỉ có hai chữ, thoải mái! Đây mới là chân chính đại hung (ngực to) a, Tô Mỹ chưa toàn bộ phát dục, hiển nhiên không thể cùng của nàng so được.

"Người, đứng lên." Nhưng đúng lúc này, một tiếng quát sắc bén, lại đột nhiên bên người vang lên.

Ngẩng đầu lên xem, Sở Phong cùng thiếu nữ ngực bự, thậm chí toàn bộ trong phòng mọi người hơi bị cả kinh.

Chỉ thấy Tô Mỹ một tay chống vào eo thon nhỏ, tay kia chỉ vào Sở Phong bên cạnh đại hung mỹ nữ, huếch cái miệng nhỏ nhắn, trừng con mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lộ vẻ một tầng ghen tuông mắt thường có thể nhìn thấy được.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 71: An Tĩnh Chút Cho Ta

"Tiểu Mỹ, người. . . ." Mỹ nữ ngực to tựa hồ rất là e ngại Tô Mỹ, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

"Ta bảo người đứng lên." Tô Mỹ bá đạo rống lên một tiếng.

Mà một tiếng này, lại khiến mỹ nữ ngực to sợ đến thất sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên tái nhợt, vội vàng đứng dậy tới một bên, ngay cả nói cũng không dám nữa.

"Hanh."

Tô Mỹ hừ lạnh một tiếng, đầu tiên là liếc mắt nhìn Sở Phong oán niệm mười phần, lúc này mới ngồi ở chỗ lúc trước mỹ nữ ngực to ngồi, chỉ chỉ vị trí bên cạnh Tư Đồ Vũ, nói: "Ngồi bên kia."

"Ân "

Mỹ nữ ngực to không dám chậm trễ, cúi đầu liền bước nhanh đi tới bên cạnh Tư Đồ Vũ, cũng không có ngẩng đầu, mà là xám xịt ngồi xuống.

Một màn này, thế nhưng làm cho mọi người mục trừng khẩu ngốc, mở rộng tầm mắt, đây là có chuyện gì, phàm là người có mắt có thể nhìn ra, đây là Tô Mỹ ghen tị a.

Ai ăn dấm chua? Ăn Sở Phong dấm chua! Vị Tô Mỹ này có vô số người truy cầu, nhưng không người nào đắc thủ nội môn đệ nhất tiểu mỹ

nữ, cứ nhiên lại ăn dấm chua của Sở Phong, đây tuyệt đối là một chuyện tình oanh động a.

Nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, cái này cũng không phải ngẫu nhiên, dù sao gần đây hai người vẫn đi lại rất gần, có lời đồn nói Tô Mỹ thầm mến Sở Phong a.

Đã có thể tính là như vậy, nhưng vẫn là khiến rất nhiều người vô pháp tiếp thu, nhưng thật ra Bạch Đồng mấy người có chút thoải mái, bởi vì Tô Mỹ cử động càng kích động hơn bọn họ đều đã từng thấy qua.

Thế nhưng so với việc Bạch Đồng bọn họ, Tư Đồ Vũ sắc mặt đã có thể có chút không quá tự nhiên, mặc dù hắn đang cực lực che giấu, nhưng cũng nhiều ít toát ra một ít khó chịu, người này cũng ghen tị.

"Người nha đầu kia, thật đúng là cay mà, làm chi vậy với người ta." Sở Phong cười hì hì nói.

"Ta thích, người quản được sao?" Tô Mỹ hung hăng liếc mắt trừng Sở Phong, liền quay đầu đi, không hề để ý tới Sở Phong.

Mà kinh qua trận tiểu phong ba này, hội nghị này cũng là bắt đầu, đầu tiên là nói một chút, về lần này người tham gia hạch tâm đệ tử khảo hạch, trong đó mười hai người, bao gồm Sở Phong, Tô Mỹ, còn có Tư Đồ Vũ.

Còn lại chín người, cũng đều là Linh Vũ bát trọng tu vi, loại tu vi này thông qua hạch tâm đệ tử khảo hạch, cũng không khó, vì thế cơ bản đã xác định, Dực Minh phải rời khỏi mười hai người.

Bất quá đối với loại tình huống này, Tư Đồ Vũ sớm có chuẩn bị, đó chính là đệ đệ hắn cũng không có tham gia khảo hạch hạch tâm đệ tử năm nay, vì thế Tư Đồ Lượng phải ở lại nội môn, đồng thời nối tiếp hắn, làm minh chủ Dực Minh.

Mặt khác còn có một chuyện, đó chính là Tư Đồ Vũ kiến nghị, lúc trở thành hạch tâm đệ tử, Dực Minh tiếp tục giữ nguyên, không muốn mọi người chạy đông chạy tây.

Mà Tư Đồ Vũ, đã hướng thành viên Dực Minh trước đây, nhưng hôm nay đã thành hạch tâm đệ tử sư huynh sư tỷ đưa ra ý tưởng, muốn để cho bọn họ lĩnh đạo Dực Minh, tại trong hạch tâm đệ tử khai sáng ra một mảnh trời riêng, nhưng mà bọn họ cự tuyệt.

Cho nên lúc này mới xuất hiện một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là muốn tại giải đất hạch tâm thành lập Dực Minh, chỉ có thể là đám người bọn hắn, dù sao cũng là một lần nữa thành lập Dực Minh, cho nên cần phải một lần nữa tuyển cử ra một vị minh chủ, đó là vấn đề lập tức phải thảo luận.

"Tư Đồ đại ca, cái này còn cần thảo luận sao, nếu các sư huynh sư tỷ ngày xưa không chịu lĩnh đạo chúng ta, vậy vị trí minh chủ tự nhiên chính do người tới ngồi."

"Đúng vậy, Tư Đồ đại ca, thử hỏi Dực Minh hôm nay, trừ người ra, còn có ai có phần năng lực này." Các vị thành viên, nhất trí đề cử Tư Đồ Vũ tiếp tục làm minh chủ.

"Ai, các vị đều là nhân trung chi long, nói như vậy sẽ không ai nguyện ý, cho nên phải công bình một chút, mọi người không cần như vậy đề cử ta, có thể nói ra ý nghĩ chân chính của bản thân."

Tư Đồ Vũ giả vờ từ chối, nhưng ai nấy đều thấy được, hắn rất là hài lòng, hài lòng mọi người đề cử hắn tiếp tục làm minh chủ.

Đối với Tư Đồ Vũ này, Sở Phong đánh giá dành cho chỉ có ba chữ "Ngụy quân tử" vì thế hắn cũng lười nghe những người này nói cái gì, lúc này hắn lực chú ý toàn bộ đặt ở trên người Tô Mỹ.

Nha đầu kia đã nửa ngày không cùng Sở Phong nói một câu, hai tay ôm cằm, ngửa đầu, cũng không biết đang nhìn cái gì, thế nhưng có thể khẳng định chính là, nàng tuyệt đối không lưu ý Tư Đồ Vũ bọn họ đang thảo luận cái gì.

"Uy, nha đầu, có phải giận rồi hay không?" Sở Phong tiếp cận, cười hề hề hỏi.

"Ai thèm giận? Giận ai chứ? Có ai đáng giá để ta tức giận?" Tô Mỹ oán khí mườì phần liếc mắt trừng Sở Phong.

"Không tức giận vậy người đang làm gì đó?" Sở Phong nghi vấn nói.

"Ta đang chăm chú nghe Tư Đồ Vũ đại ca nói." Tô Mỹ nói sạo.

"Tốt lắm, người nói một chút Tư Đồ Vũ mới vừa nói gì đó?" Sở Phong cười hắc hắc.

"Hắn nói... ." Tô Mỹ có chút không nói gì, nàng căn bản là không có nghe, thế nào có khả năng biết Tư Đồ Vũ đang nói cái gì.

Khi quay đầu đi, thấy Sở Phong sắc mặt tràn đầy cười xấu xa, nàng mới biết được lại cùng Sở Phong nói chuyện, tức giận răng cắn môi dưới, hận không thể cắn Sở Phong một cái.

"Được rồi, đừng nóng giận nữa, ta kể chuyện cho người nghe thế nào?" Sở Phong nói.

"Chuyện gì? Nguyên ý kể thì ta nghe." Tô Mỹ bĩu môi, nhưng cũng làm ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

"Ba con thỏ trắng nhỏ tranh nhau một cái nấm" "Hai con lớn bảo con nhỏ đi hái một ít rau dại để ăn" "Con thỏ nhỏ nói ta không đi, ta đi, các

người sẽ ăn mất cái nấm " "Hai con lớn nói, sẽ không đâu, yên tâm đi, vì vậy con thỏ nhỏ phải đi ~~~ "

"Thế nhưng lâu quá, mà con thỏ nhỏ còn không có trở lại, hai con thỏ lớn thương lượng, không cần đợi, chúng ta ăn đi."

"Đúng lúc này, cái con thỏ nhỏ kia đột nhiên từ trong rừng nhảy ra, tức giận nói, đây, ta liền biết các người muốn ăn cái nấm của ta "

"Ha ha ha, lẽ nào nói con thỏ nhỏ, vẫn không rời đi sao?"

"Người đoán ni?"

"Ha ha, khẳng định là vậy, quá khả ái, hảo hảo cười. . . ."

Tô Mỹ bị Sở Phong đùa đến thoải mái cười to, tiếng cười phi thường êm tai dễ nghe, chỉ bất quá ở phía sau vang lên, đã có vẻ không đúng lúc, đã đưa tới mọi người quan tâm.

"Đến đây, ta kể cho người... nghe nữa." Thấy Tô Mỹ rất cục nở nộ cười, Sở Phong cũng là thừa dịp, lộ ra tay áo, chuẩn bị lần thứ hai đại triển thân thủ.

Mà hai người cử động như vậy, đã có thể khiến cho Tư Đồ Vũ bất mãn, nhìn người trong lòng của mình, tại trước mặt người khác lên tiếng vui cười, nhưng căn bản không chú ý nghe hản nói cái gì, hản trong lòng bực bội.

"Phanh" đúng lúc này, Tư Đồ Lượng bỗng nhiên vỗ bàn, thoáng cái đứng lên, chỉ vào Sở Phong nói:

"Đại ca của ta đang nói chuyện, người im lặng cho ta một chút!"

Nghe nói thế, Sở Phong khuôn mặt không thay đổi, nhưng chậm rãi đứng dậy, không vội không hoảng hốt đi tới trước mặt Tư Đồ Lượng.

Đột nhiên, Sở Phong bàn tay to bỗng nhiên vung lên, chỉ nghe "Ba" một tiếng giòn hường, một cái tát vang dội, liền hung hăng rơi vào trên mặt Tư Đồ Lượng.

Cường đại lực đạo, trực tiếp đem Tư Đồ Lượng đánh lăn ra trên mặt đất, tát vào mồm, phun ra một ngụm tiên huyết cùng với ba cái răng cửa.

Cái này một màn, thế nhưng đem mọi người ở đây dọa sợ, Sở Phong vậy mà trực tiếp động thủ đánh người, đồng thời đó chính là minh chủ Dực Minh thời gian tới, là thân đệ đệ của Tư Đồ Vũ, cũng quá lớn mật đi a.

Bất quá đối với ánh mắt mọi người giật mình, Sở Phong căn bản không để ý tới, mà là chỉ vào Tư Đồ Lượng trên mặt đất, tàn bạo nói:

"Lúc ta nói chuyện, con mẹ nó người im lặng cho ta một chút!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đánh Tư Đồ Vũ

"Ta muốn làm thịt người."

Tư Đồ Lượng nhìn trên mặt đất một bãi máu cùng với ba cái răng cửa, nổi giận không gì sánh được, trong nháy mắt như phát điên, đem thực lực Linh Vũ bát trọng bạo phát ra, khí tức như gió xoáy cuộn ra, hướng Sở Phong liền vọt tới.

Nhưng mà ngay khi Tư Đồ Lượng vừa đến trước người Sở Phong, chuẩn bị phát động công kích, chỉ thấy Sở Phong nhắc chân một cước, liền lần thứ hai đưa hắc đá bay ra.

Đồng thời lúc này đây, Sở Phong dùng lực đạo rõ ràng so với lúc trước lớn hơn rất nhiều, cường đại xung lượng có thể khiến tọa ỷ bên cạnh Tư Đồ Lượng bị chấn vỡ, bay ra mấy thước, hung hăng đập vào trên tường.

"Người này, thật mạnh."

Giờ khắc này, rất nhiều thành viên Dực Minh lần đầu tiên nhìn thấy Sở Phong, đều là đầy mặt khiếp sợ, rõ ràng chỉ là Linh Vũ thất trọng, vậy mà có thể nghiền áp Linh Vũ bát trọng Tư Đồ Lượng như vậy, loại thực lực này thật là uy hiếp mọi người.

Thậm chí những người này vốn định đối Sở Phong xuất thủ, cũng đều bỏ đi cái ý niệm này trong đầu, rồi liên tưởng đến gần đây truyền thuyết về Sở Phong, bọn họ lần đầu tiên nhận thức được, người này rất có thể là một người gai góc.

"Sở Phong, người cũng hơi quá đáng, thành viên Dực Minh thân như người một nhà, người đối đãi Tư Đồ Lượng như vậy, đến tột cùng là có ý tứ gì?" Tư Đồ Vũ nổi giận nói.

Đệ đệ mình, tại trước mặt hãn bị người như vậy làm nhục nhã, trong lòng hãn lửa giận đã sớm bốc cháy lên hừng hực, nếu không phải ngại vì thân phận, hãn đã sớm đối với Sở Phong động thủ rồi.

"Người một nhà, hãn có coi ta là người một nhà sao? Người có đem ta làm người một nhà sao?"

"Ta và các người nói, ít chơi giả bộ tại trước mặt ta đi, đừng nói không phải là người một nhà, coi như là người một nhà, ta Sở Phong muốn đánh nhau ai cũng như nhau đều đánh cũng không lầm." Sở Phong lạnh lùng nói.

"Tốt cho người muốn đánh ai thì liền đánh, ta ngày hôm nay cũng muốn xem thử, người rốt cuộc có bao nhiêu đại bản lĩnh, lại dám cuồng vọng như thế." Tư Đồ Vũ đang khi nói chuyện liền muốn động thủ, mà Sở Phong cũng đồng dạng nóng lòng muốn thử.

"Dừng tay."

Đúng lúc này, Tô Mỹ cũng quát một tiếng, đi tới trước người hai người, nói: "Các người đây là làm gì vậy, nội chiến sao? Ngày mai là ngày khảo hạch, các người hiện tại đấu tranh nội bộ, lẽ nào ngày mai chuẩn bị mang thương tích tới tham gia khảo hạch?"

"Tiểu Mỹ, lúc trước tất cả người cũng đều thấy được, cũng không phải ta sẽ đối với hãn xuất thủ, thật sự là hãn. . . ." Tư Đồ Vũ muốn giải thích.

"Ta đều thấy được, vừa, rồi là Tư Đồ Lượng không đúng." Nhưng mà kẻ khác nghĩ không ra chính là, Tô Mỹ cư nhiên không chút do dự, liền tuyển chọn thiên vị Sở Phong, đồng thời còn thiên vị thẳng thắn như thế.

Nghe Tô Mỹ vừa nói như vậy, Tư Đồ Vũ phảng phất nghe thấy được thanh âm làm tan nát cõi lòng mình, rốt cục không thể khống chế bản thân, cũng không muốn cùng Tô Mỹ nói thêm cái gì, mà là chỉ vào Sở Phong nói:

"Sở Phong, là một nam nhân cũng đừng đứng ở phía sau nữ nhân, người không phải thích đánh nhau sao, hôm nay ta sẽ cùng người đánh một hồi."

"Tốt, người nghĩ rằng ta sợ người sao?" Sở Phong nắm cổ tay Tô Mỹ, kéo Tô Mỹ ra phía sau.

"Các người hai người dừng tay cho ta."

Thấy thế, Tô Mỹ có chút nổi giận, thế nhưng nàng cũng căn bản vô pháp giãy được thủ chương của Sở Phong, mà khi một cỗ linh khí truyền vào trong cơ thể nàng, càng khiến thân thể của nàng rũ xuống.

"Sở Phong, người. . . ." Cảm thụ được toàn thân cảm giác áp bách, Tô Mỹ giật mình không ngớt, bởi vì ... loại uy áp này, quả thực đã không thuộc về Linh Vũ Cảnh, quả thực có thể so với Nguyên Vũ Cảnh cường giả.

"Tiểu Mỹ người yên tâm, thân là minh chủ Dực Minh, ta sẽ lấy đại cục làm trọng, hôm nay ta cùng với Sở Phong luận bàn, sẽ không sử dụng vũ kỹ." Tư Đồ Vũ tín niệm nói.

"Ác, người đây là muốn nhường ta sao?" Sở Phong khinh miệt cười cười.

"Cũng không phải nhường người, chỉ là không muốn đả thương người, dù sao người là người Tô Nhu trưởng lão cùng Âu Dương trưởng lão đề cử, ta coi như là nhường, cũng chỉ là cấp cho Tô Nhu trưởng lão cùng Âu Dương trưởng lão một chút mặt mũi mà thôi." Tư Đồ Vũ nói rằng.

"Khẩu khí thật lớn, ta ngược lại muốn nhìn, là ai nhường ai."

"Sửu "

Sở Phong lười nhiều lời vô ích, trực tiếp xuất thủ, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền đi tới trước người Tư Đồ Vũ, một cái xoay người cực nhanh, chân trước liền rút đi ra ngoài.

"Hanh "

Nhưng mà đối mặt Sở Phong tiến công sắc bén, Tư Đồ Vũ cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng, căn bản là không có đem kích này của Sở Phong đặt ở trong mắt.

Cánh tay phải hơi giơ lên, tùy tiện như vậy ngăn cản, liền muốn đem kích này của Sở Phong đỡ lại, nhưng mà hắn đã trả giá thật lớn thảm thiết kêu lên.

"Phanh "

Một kích liền trúng, cánh tay phải của Tư Đồ Vũ phảng phất như thừa nhận một vạn quân lực, khiến cánh tay một trận cảm nhận sâu sắc truyền đến, một cổ cường đại trùng kích lực đánh vào, đã đưa hắn bám vào.

Thấy thế, hắn vội vàng vận chuyển huyền công, nhưng thật ra đã chậm, cường đại lực đánh vào, có thể khiến cả người hắn đều bay lên.

Bất quá Tư Đồ Vũ này dù sao cũng là Linh Vũ cửu trọng cao thủ, được cho là đệ tử nội môn cực mạnh, cho nên tự nhiên cũng là có chút thủ đoạn, chỉ thấy thân thể sớm trên không trung chuyển động, xoay tròn một cái rất đẹp, liền mượn xung lượng rút trên người, cuối cùng vững vàng rơi vào trên mặt đất.

"Tiếp chiêu "

Thế nhưng hắn vừa ngẩng đầu, Sở Phong cũng đã ở gần hắn, lần này một cái nắm tay cực lớn, đã hướng mặt hắn oanh tới.

"Phốc "

Tất cả tới quá nhanh, Tư Đồ Vũ căn bản vô pháp né tránh, chỉ cảm thấy gương mặt một trận nóng bỏng đau đớn, cả người đã lần thứ hai bay đi ra ngoài, đồng thời lúc này đây, hắn hung hăng ngã ở trên mặt đất, liên tục lăn hai vòng, mới đứng vững thân hình.

"Trời ạ, Sở Phong cư nhiên đem. . . ."

Sở Phong tốc độ thực sự quá nhanh, xuất thủ chỉ trong điện quang hỏa thạch, rất nhiều người thậm chí đều không thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã phát hiện ra Tư Đồ Vũ lăn như trái dưa hấu, cú sang một bên, đồng thời đang gượng đứng dậy, gương mặt đã hơi sưng lên, xem ra bị thương không nhẹ.

"Tại sao có thể như vậy, người này tốc độ cùng lực lượng, sao xa trên ta, hắn rõ ràng chỉ là Linh Vũ thất trọng mà thôi, chẳng lẽ hắn thật là một yêu nghiệt?"

Tư Đồ Vũ giật mình không ngớt, hắn đích thật là đánh giá thấp Sở Phong, trăm triệu thật không ngờ, Sở Phong sẽ là cường lực như vậy, cường lực đến ngay cả hắn thân thể hợp lại, đều không thể tại dưới tay Sở Phong, đi qua hai hiệp.

"Minh chủ Dực Minh, không gì hơn cái này." Sở Phong vỗ vỗ tay, trong lòng cười thầm, cùng hắn so nhục thân, quả thực là muốn chết.

"Sở Phong, chớ có càn rỡ, người có thể thắng ta đó là bởi vì ta không có sử dụng võ kỹ."

"Ta nếu là vận dụng võ kỹ mà nói, chỉ bằng tu vi người hôm nay, căn bản xa hông phải đối thủ của ta." Tư Đồ Vũ không cam lòng nói rằng.

Tại trước mặt thành viên của mình, tại trước mặt người trong lòng của mình, bị người đánh bại, nhưng lại bại thảm như vậy, điều này làm cho hãn vô pháp thừa thụ, cho nên hãn phải muốn tìm chút mặt mũi.

Đồng thời, hãn biết Sở Phong tiến vào nội môn thời gian rất ngắn, vì thế hãn nghĩ Sở Phong có cường, cũng chỉ là cường thuộc về nhục thân, nếu là vận dụng võ kỹ, hãn hoàn toàn có thể áp chế Sở Phong.

"Ác, người nếu nói như vậy, ta đây cũng muốn kiến thức một chút, người vận dụng võ kỹ, đến tột cùng là cao minh cỡ nào." Sở Phong hướng về phía Tư Đồ Vũ khoát tay áo, ý bảo hãn trở lại thử xem.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Nhắc Nhở

"Thỏa mãn cho người."

Thấy thế, Tư Đồ Vũ cũng không nhiều lời vô ích, chỉ thấy hãn hét lớn một tiếng, toàn bộ đại diện đều là không khỏi giật mình, một cổ khí tức bàng bạc tự trong cơ thể hãn tuôn ra, giờ khắc này thân thể hãn vậy mà xảy ra biến hóa về chất.

Hãn cánh tay cùng bắp đùi, trong nháy mắt to lớn gấp đôi, thiếu chút nữa đem tử sắc trường bào trên người xé rách, xuyên thấu qua y phục đều có thể rõ ràng nhìn thấy, hãn từng khối lần lượt từng khối cơ thể cường kiện.

Đồng thời da thịt hãn, cư nhiên hóa thành kim sắc, ngay cả sợi tóc cũng là biến thành kim sắc, hai mắt huyết hồng, hô hấp cũng là trở nên thô cuồng hữu lực.

Giờ này khắc này Tư Đồ Vũ, đâu còn là vị minh chủ Dực Minh tao nhã nho nhã kia nữa, quả thực là một kim sắc quái thú, nhất là trên người hãn tản mát ra khí tức, là có thêm một loại cảm giác áp bách như mãnh thú.

"Tứ đoạn cường hóa vũ kỹ, Kim Sư Biến!"

"Nghĩ không ra minh chủ không ngờ đem Kim Sư Biến tu luyện đến loại tình trạng này, xem ra lúc này Sở Phong, nhất định sẽ bại."

"Không sai, Kim Sư Biến chính là tứ đoạn cường hóa vũ kỹ, tu luyện đến trình độ như minh chủ vậy, đã có thể đao thương bất nhập, thủy hỏa bất

xâm, nghiêm nhiên là bất diệt thân thể, dù cho Sở Phong thân thể có cường đại, cũng tuyệt đối không có khả năng đã thương được mình chủ mấy may, chỉ có bị đánh mà thôi."

Nhìn lúc này Tư Đồ Vũ biến hóa, một ít nam thành viên Dực Minh đều cho rằng, Sở Phong đã nhất định bại rồi, không khỏi cảm thấy đại khoái nhân tâm, bởi vì bọn họ cũng thật sự là không quen nhìn Sở Phong bá đạo kiêu ngạo như vậy, chính yếu chính là, bọn họ không quen nhìn Sở Phong cùng Tô Mỹ vô cùng thân thiết như vậy.

Về phần nữ thành viên, tuy rằng đều phát giác Sở Phong lợi hại, vì thực lực Sở Phong mà cảm thấy sợ hãi. Thế nhưng khi Tư Đồ Vũ thi triển ra chiêu này, các nàng cũng đồng dạng nghĩ, Sở Phong chắc sẽ dữ nhiều lành ít.

Chỉ có Tô Mỹ, Bạch Đồng, long huynh hổ đệ mấy người yên lặng không nói, bởi vì bọn họ đã biết, Sở Phong nắm giữ vũ kỹ càng mạnh hơn.

"Sở Phong, người hiện tại chịu thua đi, ta có thể tha người một lần, bằng không ta cái hình thái này nếu là xuất thủ, cũng không dám bảo chứng không đã thương người."

Tư Đồ Vũ mở miệng, lúc này thanh âm hân hồn hậu hữu lực, phảng phất như một đầu mãnh thú đang rít gào, không hề còn là thanh âm con người, nhiều ít có chút kinh khủng.

"Nếu như thế có tự tin, vậy người cũng nhanh phóng tới đây, ta ngược lại muốn nhìn, người là thế nào đã thương được ta." Sở Phong không nói chỉ cười cười.

"Người đã nghĩ muốn thụ thương như vậy, nếu là không thành toàn cho người một lần, chẳng phải cho người hoàn toàn thất vọng sao."

Tư Đồ Vũ di chuyển, mỗi lần ra một bước, lối đi đều bị chắn ra thành mảnh vết rách, hần cuồn cuộn dựng lên, toàn bộ gian phòng đều rung động lên, dường như địa chấn vậy.

Khi nhìn Tư Đồ Vũ chính diện bức tới, Sở Phong lại là cười quý dị, thân hình vừa tung lên đem Lôi Đình nhất thức thi triển ra, phá cửa mà ra, chạy đi ra ngoài.

"Hanh, muốn chạy, còn chạy được sao?"

Thấy Sở Phong vậy mà chạy trốn, Tư Đồ Vũ còn tưởng rằng là Sở Phong e ngại hần, đặc ý cười lớn một tiếng, liền đuổi theo, về phần Tô Mỹ mấy người, cũng là theo sát sau đó, tại trước tiên liền xông ra ngoài.

Thế nhưng vừa bước ra ngoài phủ đệ, mọi người cũng không khỏi sửng sốt, bởi vì Sở Phong cũng không có chạy trốn, trái lại đứng ở ngoài phủ đệ một chỗ rộng, vươn hai tay, đối với Tư Đồ Vũ làm ra một cái thủ thế khinh bỉ.

"Muốn chết" Tư Đồ Vũ rít gào một tiếng, dường như một con cừu giai mãnh thú, mang theo uy thế đáng sợ, lần thứ hai hướng Sở Phong vọt tới.

"Két lạp lạp "

Khả đúng lúc này, chỉ thấy ý niệm Sở Phong khẽ động, hai mắt lại hiện lên nhè nhẹ lôi mang, theo sát sau đó chỉ nghe "Bùm bùm" thanh âm, bắt đầu tại trên người hần không ngừng nổ vang, cả người vậy mà bị bạch sắc lôi điện bao phủ, nghiêm nhiên hóa thành một lôi nhân.

"Rầm rầm oanh "

Sau đó Sở Phong cánh tay giơ lên cao, lôi điện trên người hần lại bắn ra bốn phía, lực lượng phá huỷ, cư nhiên trực tiếp đem đường đá dưới chân

giảo thành phần toái, mấy đạo vết nứt thật sâu, không ngừng tại bên người Sở Phong hiện lên.

"Cái này. . . . Cái này khí tức đáng sợ, là chuyện gì xảy ra? Hẳn thế nào có khả năng thi triển ra như vậy vũ kỹ kinh khủng?"

Giờ khắc này, mọi người kinh hô không ngớt, bọn họ đều chính là lần đầu tiên nhìn thấy, vũ kỹ kinh khủng như vậy, vô luận là từ trên uy thế, hay trên khí tức, đều đã hoàn toàn siêu việt Kim Sư Biến Tư Đồ Vũ thi triển.

"Bá" đúng lúc này, Sở Phong ngón tay hơi lộ ra, một đạo lôi mang liền nổ bắn ra, hầu như đồng thời khi mọi người phản ứng tới, đạo lôi mang đã rơi vào trong ngực trên người Tư Đồ Vũ.

"Phanh "

"Ách a ~~~~ "

Hét thảm một tiếng vang lên, Tư Đồ Vũ lại bị kích bay ngược lại mấy chục thước, khi hắn rơi xuống đã khôi phục lại dáng dấp như cũ, bất quá trên mặt lại đầy vẻ thống khổ.

Mà cùng lúc đó, trên người Sở Phong lôi mang cũng là trong nháy mắt tiêu tán, ngoại trừ trên mặt đất bị phá hư đạo đạo vết rách ra, không có lưu lại một tí vết tích, dường như lôi điện trên người hắn, căn bản chưa từng xuất hiện qua vậy.

"Sở Phong, ngươi điên rồi ư, lại dùng loại vũ kỹ này đối với đại ca của ta xuất thủ, ngươi là muốn giết hắn sao?"

Giờ khắc này, Tư Đồ Lượng không sợ hãi, một bên cả tiếng chửi bới, một bên hướng Tư Đồ Vũ chạy tới, thậm chí khóe mắt đã hiện ra nước mắt lưng tròng.

Bởi vì trước lúc Sở Phong bộc phát ra uy thế, thực sự thật là đáng sợ, chỉ ít tại Linh Võ Cảnh, hẳn còn chưa từng thấy qua uy áp mạnh như thế, vũ kỹ bá đạo như vậy, cho nên hẳn thực sự rất lo lắng, lo lắng Tư Đồ Vũ sẽ bị Sở Phong một kích này giết chết.

"Tiểu Lương, ta không sao."

Bất quá đúng lúc này, Tư Đồ Vũ cũng chậm rãi đứng dậy, hẳn đầu tiên là nhìn một chút chỗ ngực mình, sau đó lại bất đắc dĩ thở dài, lúc này mới đầy mặt xấu hổ đối với Sở Phong chấp tay nói:

"Sở Phong huynh đệ, đa tạ thủ hạ lưu tình, Tư Đồ Vũ ta kỹ không bằng người, thua!"

"Hô ~ "

Tư Đồ Vũ lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi hút một ngụm lương khí, bởi vì bọn họ đều có thể nghe ra trong ý hẳn nói, rất rõ ràng là Sở Phong lúc trước lưu thủ, bằng không lúc này Tư Đồ Vũ, tuyệt đối không thể kiên toàn như thế.

"Người không cần với ta khách khí, ta lưu người một cái mạng nhỏ, bất quá là cho Tô Mỹ một cái mặt mũi mà thôi."

"Tiểu Mỹ, đi thôi, ta đưa người trở lại." Sở Phong đối với Tô Mỹ phất tay mời, liền nghênh ngang mà đi, mà Tô Mỹ cũng là vội vàng chạy qua, chỉ để lại Dực Minh mấy người. . .

Nhìn bóng lưng hai người dần dần đi xa, thành viên Dực Minh trên mặt, đều là đầy rẫy phức tạp, nội tâm lại càng cuộn cuộn, hôm nay, Sở Phong thực tại để lại cho bọn hắn một cái ấn tượng khắc sâu.

Bọn họ rốt cục minh bạch, vì sao Tô Nhu cùng Âu Dương trưởng lão, lại đề cử Sở Phong gia nhập vào Dực Minh, rốt cục cũng biết Sở Phong

vì sao lại kiêu ngạo như vậy, bởi vì hắn đích xác có cái vốn này, đồng thời so với trong nghe đồn còn muốn yêu nghiệt hơn.

Trước đây, bọn họ đều nghĩ mình là tu võ thiên tài, thế nhưng ngày hôm nay, bọn họ mới biết, tại trước mặt Sở Phong, bọn họ thực sự không xứng gọi thiên tài.

"Sở Phong, người không thể tiếp tục như vậy." Tô Mỹ dừng lại ở ngoài phủ đệ, Tô Mỹ đầy mặt ngưng trọng.

"Có ý tứ gì?" Sở Phong có chút không hiểu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Khảo Hạch

"Dù là người có tinh thần lực, người cũng không có thể tu luyện như vậy, lẽ nào người không biết tu võ một đường, coi trọng tuần hoàn tiệm tiến sao? Người như vậy đột phá rất nhanh, sẽ dẫn đến người ngày sau rất khó có quá lớn thành tựu."

"Nếu như ta nghĩ nói, với tài lực của gia tộc ta, hoàn toàn có thể tại trước 12 tuổi liền đột phá đến Linh Vũ cửu trọng, nhưng người biết ta vì sao hôm nay mười bốn tuổi, nhưng chỉ là Linh Vũ bát trọng không?"

"Đó là bởi vì vận dụng tài nguyên tu luyện liên tục đột phá, bằng phá hủy quy tắc tu võ, đồng thời mang đến lực lượng, cũng sẽ cấp cho thân thể tạo thành gánh nặng, sẽ làm chậm lại ngộ tính ngày sau."

"Dù là có thể tại ngắn hạn trở thành một vị Linh Vũ cửu trọng cao thủ, thế nhưng ngày sau gặp phải, là cả đời không thể đột phá đến Nguyên Vũ khốn cảnh, người hiểu ý của ta chứ?" Tô Mỹ tình tự có chút kích động, nhưng từ đó có thể thấy được, nàng thật là đang vì Sở Phong mà lo lắng.

Nhìn Tô Mỹ như vậy, Sở Phong lại mừng thầm, lại có chút yêu thương, hẳn tự nhiên tu võ một đường, coi trọng tuần hoàn tiệm tiến, không vì cái trước mắt, nhưng đây chỉ là giới hạn trong thường nhân, mà Sở Phong hiển nhiên không phải thường nhân.

Cho nên Sở Phong đối với thân thể của mình hiểu rõ nhất, thân thể hẳn cũng không có bởi vì đột phá rất nhanh, mà tạo thành cái gì gánh nặng, trái lại là càng ngày càng cường hãn.

Chỉ là hắc không thể cũng Tô Mỹ nói ra tình hình thực tế, bởi vì hắc không biết làm sao giải thích về thân thể hắc, hắc cũng không thể nói hắc không chỉ là có tinh thần lực, đồng thời thể chế đặc thù, trong đan điền hắc ẩn giấu một đoàn thần lôi a?

Loại bí mật này, Sở Phong sẽ không đơn giản nói cho bất luận kẻ nào biết, nếu như có thể, hắc sẽ giấu diếm cả đời.

"Biết rồi nha đầu, ta sẽ chú ý." Chẳng biết làm sao giải thích, Sở Phong không thể làm gì khác hơn là cười cho có lệ.

"Người tự giải quyết cho tốt a, ta không hy vọng người vốn có thể có tiền đồ tốt, nhưng bởi chỉ vì cái trước mắt mà bị hủy chính mình." Nhìn Sở Phong cười hì hì, Tô Mỹ có chút tức giận, xoay người liền đi vào trong phủ đệ mình.

Khi nhìn bóng lưng Tô Mỹ rời đi, trong lòng Sở Phong là một trận ấm áp, có một nha đầu như thế quan tâm mình, không thể không nói đây là chuyện hạnh phúc nhất.

Sáng sớm hôm sau, ngày mới hừng đông, Sở Phong liền rời giường, bởi vì hôm nay đó là ngày hạch tâm đệ tử khảo hạch.

Hạch tâm đệ tử, đối tượng Thanh Long Tông trọng điểm bồi dưỡng, cũng là chiến lực chủ yếu của Thanh Long Tông, địa vị của bọn họ cùng nội môn đệ tử, quả thực là cách biệt một trời.

Đầu tiên, hạch tâm đệ tử được hưởng thụ tài nguyên tu luyện tốt nhất Thanh Long Tông, thứ hai, gia tộc hắc cũng được Thanh Long Tông bảo hộ, nếu ai dám động gia tộc hạch tâm đệ tử Thanh Long Tông, vậy cũng chẳng khác nào cùng Thanh Long Tông là địch.

Đồng thời, hạch tâm đệ tử cũng không phải toàn bộ đều là như Chu Trí Viễn, trên thực tế rất nhiều hạch tâm đệ tử đều là rất mạnh, đại bộ phận

đều bước vào Nguyên Vũ Cảnh, đều là người cực có thiên phú tu võ, thậm chí có số hạch tâm đệ tử thực lực, có thể cùng hạch tâm trưởng lão địch lại.

Như Tô Nhu mà nói, nếu không phải nàng ngày trước tuyển chọn làm nội môn trưởng lão mà nói, hôm nay nàng cũng là hạch tâm đệ tử, hay nói cách khác, tại trong hạch tâm đệ tử, cũng có thể còn có người cường hãn như Tô Nhu vậy.

Cho nên so với nội môn, giải đất hạch tâm mới là địa phương mà Sở Phong muốn đi nhất, nơi này rất có tính khiêu chiến, hẳn thích sinh hoạt như vậy, loại sinh hoạt này sẽ bức bách hẳn biến cường hơn.

Hạch tâm đệ tử địa điểm khảo hạch, đồng dạng là một tòa địa cung khổng lồ, chỉ bất quá quy mô chỗ địa cung này, so với nội môn khảo hạch phải lớn hơn rất nhiều, trong đó cơ quan, cũng nhiều nguy hiểm hơn.

Chính yếu chính là, nội môn khảo hạch cơ quan, là nhất trần bất biến, mà cơ quan hạch tâm đệ tử khảo hạch này, hầu như hàng năm đều biến đổi, mảnh khóc chông chất, căn bản không ai biết được, năm nay cơ quan sẽ là cái dạng gì.

Đương nhiên, chỉ cần người có thực lực tuyệt đối, dù là cơ quan quá khó, đồng dạng cũng có thể đi qua.

Mà lúc này Dực Minh mười hai danh thành viên, rốt cục cũng đi vào trong địa cung khổng lồ này.

"Ô, lần này Dực Minh thật là đại thủ bút, lại có nhiều người tham gia như vậy."

"Mới mười hai người mà thôi, cái này cũng có thể tính là đại thủ bút a?"

"Dực Minh tổng cộng có ba mươi ba thành viên, lần này có thể nói vận dụng gần nửa thành viên, chẳng lẽ còn không tính là đại thủ bút?"

"Người vừa nói như vậy thật đúng là, ha ha ha. . . ."

Sở Phong mấy thành viên Dực Minh, vừa đi vào đại điện địa cung, liền nghe thấy được một trận thanh âm hàm xúc tràn ngập ý tứ châm chọc.

Đưa mắt nhìn sang, cách đó không xa tụ tập hai đội nhân mã, một đội là Kiếm Đạo Minh, mà một ... đội khác là Thiên Hạ Minh.

Người Kiếm Đạo Minh Sở Phong gặp qua, bọn họ lần này xuất động ba mươi người, trong đó ngoại trừ Kiếm Phong Nhất Vũ cửu trọng ra, còn có ba gã Linh Vũ bát trọng, còn lại toàn bộ đều là Linh Vũ thất trọng mà thôi.

Mà Thiên Hạ Minh cũng là ba mươi người, trong đó một gã Linh Vũ cửu trọng, hai gã Linh Vũ bát trọng, còn lại cũng đều là Linh Vũ thất trọng.

Về phần vị kia cường tráng thiếu niên có Linh Vũ cửu trọng thực lực, lúc trước cùng Kiếm Phong Nhất đang châm chọc Dực Minh, tự nhiên là minh chủ Thiên Hạ Minh.

"Thiên Hạ Minh thế nào cùng người Kiếm Đạo Minh cùng tiến vào?"
Thấy Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh dáng dấp hài hòa, một ít thành viên Dực Minh, cảm giác không quá thích hợp.

"Không cần để ý tới bọn họ, hạc tâm đệ tử khảo hạch này, cùng nội môn khảo hạch bất đồng, dựa vào hoàn toàn là năng lực cá nhân."

"Các người nhìn cửa vào này, cũng không phải là thống nhất, mà là mỗi người chỉ có thể vào một cửa, nói cách khác phương diện này người kiểm soát, là muốn chúng ta đơn độc hoàn thành."

"Bất quá có một chút ta phải nhắc nhở các người, đi ra được địa cung, không có nghĩa là thông qua khảo hạch, đi ra địa cung xong, chúng ta phải tiến vào một tòa hoa viên."

"Trong hoa viên này có rất nhiều linh dược, cái này coi như thông qua địa cung được ban thưởng, bất quá có thể lấy được nhiều ít ban thưởng, sẽ đều xem bản lĩnh của các người."

"Mà chính yếu chính là, thời hạn khảo hạch là hai canh giờ, nói cách khác, từ lúc bắt đầu tiến nhập địa cung, chúng ta nhất định phải trong hai canh giờ đi ra hoa viên, bằng không khảo hạch sẽ thất bại."

Tư Đồ Vũ vẫn chưa để ý tới người Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh, trái lại hướng Sở Phong mấy người, giảng thuật sơ về hạch tâm khảo hạch các nơi phải chú ý.

Tuy luận nhân số, Dực Minh không bằng Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh, nhưng nếu bàn về tổng thể thực lực, Dực Minh có ưu thế tuyệt đối, nhất là có Sở Phong cái yêu nghiệt này, bọn họ căn bản là không lo lắng cái gì.

Cho nên bọn họ không sợ Kiếm Đạo Minh cùng Thiên Hạ Minh đối bọn họ bất lợi, bọn họ chỉ quan tâm có thể hay không trở thành hạch tâm đệ tử.

Bởi vì nếu là khảo hạch thất bại, sẽ phản hồi nội môn tiếp tục tu luyện, cái này đối với người Dực Minh mà nói, là một loại sỉ nhục, kiên quyết không thể phát sinh.

"Sở Phong, ta nghe tỷ tỷ của ta nói, hoa viên này chính là khai tông tổ sư Thanh Long Đạo Nhân tạo thành, vì thế gọi là Thanh Long hoa viên."

"Trong Thanh Long hoa viên có một loại hoa, là Thất Thái Hoa, Thất Thái Hoa này có bảy màu, phi thường xinh đẹp, chỉ là Thất Thái Hoa này

đặc biệt hiếm thấy, so với linh dược còn muốn hiếm quý hơn nhiều, điều không phải mỗi người đều có cơ hội thấy được, bất quá ta cũng muốn nhìn một chút." Tô Mỹ đối Sở Phong nói rằng, trong đôi mắt tràn ngập hướng tới.

"Yên tâm, ta nhất định sẽ khiến ngươi xem được." Sở Phong cười nói.

"Đừng nói ngốc, Thanh Long hoa viên này rất lớn, mặt khác Thất Thái Hoa thực sự phi thường rất thừa thớt, điều không phải dễ như vậy tìm được, chỉ có thể nhìn cơ duyên." Tô Mỹ tịnh không tin Sở Phong nói.

Mà Sở Phong lại là mỉm cười, không hề giải thích cái gì, nhưng thật ra khi hắn đi ngang qua bên cạnh Kiếm Phong Nhất kia thì, đột nhiên ngừng lại, đối Kiếm Phong Nhất nói rằng: "Đừng để cho ta tại Thanh Long hoa viên thấy ngươi, bằng không ta sẽ đánh cho mẹ ngươi đều không nhận ra ngươi."

Nói xong câu đó, Sở Phong cũng chưa cho Kiếm Phong Nhất cơ hội phản bác, mang theo Tô Mỹ liền bước nhanh rời đi, cái này khiến Kiếm Phong Nhất tức giận quá mức.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Chân Chính Là Thiên Tài

"Kiếm Phong Nhất, tiểu tử này là ai a, dám cùng người nói chuyện như thế?" Nhìn bóng lưng Sở Phong tiêu sái bước đi, Thiên Hạ Minh minh chủ đầy mặt kinh ngạc.

Dực Minh cao thủ, hãn cơ bản tất cả đều biết, nhưng duy độc Sở Phong hãn chưa thấy qua, đồng thời tại Dực Minh dám cùng Kiếm Phong Nhất nói như vậy, cũng chỉ có Tư Đồ Vũ một người, vì thế cử động của Sở Phong, mới có thể khiến hãn thất kinh.

"Một tiểu tử không muốn sống, ta sẽ khiến hãn đối với việc này phải trả giá thật lớn." Kiếm Phong Nhất ngữ khí rất là âm lãnh, có thể thấy được hãn đối Sở Phong thực sự đã hận đến thấu xương.

"Ha ha, đó là đương nhiên, lần này Dực Minh đừng nghĩ có một người thông qua khảo hạch, đợi đến Thanh Long hoa viên, người muốn giáo huấn tiểu tử này thế nào đều có thể."

"Ác, được rồi Tô Mỹ nha đầu này, đến lúc đó lưu cho ta đến xử lý, tuy rằng không thể động đến nàng, thế nhưng nhân cơ hội chiếm tiện nghi, thì có thể. . ."

Thiên Hạ Minh minh chủ vô sỉ cười cười, sau đó lại tiến đến bên tai Kiếm Phong Nhất, thấp giọng nói: "Kiếm Phong Nhất, người xác định người sẽ làm cho cơ quan phá giải đồ là chính xác? Nhưng nghìn vạn lần đừng sai lầm, nếu không sẽ hại đàn huynh đệ của ta a."

"Yên tâm đi, cái này tuyệt đối là thật, chỉ cần dựa theo phương pháp làm cơ quan đồ, ta bảo chứng bọn họ đều có thể an toàn thông quan."

"Người chỉ cần dẫn dò bọn họ, để cho bọn họ nhanh lên một chút thông quan liền có thể, lần này chúng ta phải tại trong Thanh Long hoa viên, đem người Dực Minh toàn bộ ngăn chặn, tuyệt đối không thể để một người nào thông qua khảo hạch." Kiếm Phong Nhất tự tin nói.

"Đây là tự nhiên, người Dực Minh hẳn đều tự nhận là thiên tài, lần này chúng ta sẽ để cho bọn họ mất hết bộ mặt, chỉ cần ngấm lại thành viên Dực Minh, khảo hạch toàn bộ thất bại tin tức truyền về nội môn, sẽ khiến cho ảnh hưởng, ta thấy hưng phấn muốn chết." Thiên Hạ Minh minh chủ hài lòng cười ha hả.

"Hanh, thiên tài? Bất quá tự cho đúng là đồ ngu, thành viên Dực Minh ở nội môn kiêu ngạo như thế, hôm nay tại giải đất hạch tâm này, không phải là toàn bộ thua ở trong tay vị kia sao." Kiếm Phong Nhất khinh thường nói.

"Người là nói Thanh Long Tông ta đệ nhất đệ tử, Cung Lộ Vân?"

"Ngoại trừ hẳn còn có ai!"

"Đích xác, Cung Lộ Vân này thực sự quá lợi hại, truyền thuyết thì hẳn đã sắp bước vào Huyền Vũ Cảnh, chẳng biết thật hay giả!" Đề cập tới Cung Lộ Vân, Thiên Hạ Minh minh chủ trên mặt, cũng hiện ra vẻ kính phục.

"Đúng vậy, đều nói hẳn là kế tục Trương Thiên Dực, Thanh Long Tông ta lại xuất hiện một thiên tài, hôm nay chỉ mới hai mươi tuổi, nếu thực sự bước vào Huyền Vũ Cảnh, ngày sau thành tựu thực sự là bất khả hạn lượng, nói vậy thời gian tới tông chủ không phải hẳn thì là ai." Kiếm Phong Nhất cũng đồng dạng kính phục không ngớt.

"Xin lỗi, khiến các vị đợi lâu." Đúng lúc này, một đạo thanh âm ôn nhu mà thanh linh truyền đến, Tô Nhu suất lĩnh trứ một đám trường lão long trọng đăng tràng.

Sau khi Tô Nhu xuất hiện, mọi người tam phương thế lực, đều không khỏi an tĩnh xuống, bọn họ cũng đều biết, Tô Nhu này tuy rằng bề ngoài đẹp như hồ ly, đối nhân cũng là ôn nhu không gì sánh được, thế nhưng thủ đoạn của nàng, khiến rất nhiều người đều sợ hãi, chí ít ở bên trong nội môn, còn không ai dám đắc tội nàng.

Tô Nhu sau khi xuất hiện, nói lại một lần quy tắc khảo hạch, hầu như cùng Tư Đồ Vũ nói là như nhau, mà khi quy tắc giảng thuật hoàn tất, số cửa đại môn cũng là chậm rãi mở ra, bọn người Sở Phong tại trước tiên vọt đi vào.

"Ái chà, đây là dùng để cho ta dùng thử Ngự Không Thuật sao?"

Giờ này khắc này, Sở Phong nhìn trước mắt cơ quan đầy lưỡi dao huyền thiết, cùng với chỉ có mấy chỗ có thể rơi xuống, trong lòng tràn ngập vui sướng.

"Hô ~ "

Đột nhiên, dưới chân hắn một trận tạt phong xoay tròn, đầu ngón chân nhẹ nhàng từng tí, chỉ nghe "Thình thịch" một tiếng, cả người như tên rời dây cung chạy vội lên, đạp lên trên lưỡi dao huyền thiết mà đi, đồng thời ngay lập tức liền sơ nhập thông đạo ở trong chỗ sâu, tiêu thất không gặp.

Ngự Không Thuật, là thất đoạn võ kỹ, dù cho Sở Phong chỉ nắm giữ sơ cấp giai đoạn, nhưng tốc độ hắn cũng xa xa vượt qua mọi người tưởng tượng, chỉ luận cước lực mà nói, sợ rằng Nguyên Vũ Cảnh cường giả, cũng vô pháp cùng Sở Phong so sánh với.

Mượn tốc độ Ngũ Phong Thuật, Sở Phong như gió tại đây trong địa cung xuyên toa, hần vẫn chưa phá giải những ... cơ quan này, nhưng hần lại lướt qua toàn bộ cơ quan.

Cái gọi là hạch tâm đệ tử khảo hạch, ở trước mặt hần quả thực là trò chơi con nít. Chỉ là ngăn ngùi chốc lát, Sở Phong đã bước ra địa cung, mà hiện ra ở trước mắt hần, đó là Thanh Long hoa viên,

Dưới chân là bãi cỏ xanh biếc, trước mắt là các loại kỳ hoa dị thảo, bên tai nhẹ nhàng chim hót không ngừng vang lên, ngẫu nhiên một trận gió nhẹ phất qua, liền truyền đến một trận hương thơm phác mũi, bốn phía là điều ngừ hoa hương, nơi này tuyệt đối là chân chính thể ngoại đào nguyên.

"Ở đây linh dược thật đúng là không ít, bất quá ngoại trừ cực phẩm linh dược Linh Châu ra, với ta mà nói cũng không có quá lớn ý nghĩa."

Sở Phong trước hết làm đó là khuếch tán ra tinh thần lực, tỉ mỉ cảm ứng một chút hoàn cảnh chung quanh, phát hiện Thanh Long hoa viên này rất lớn, đồng thời đích xác trồng rất nhiều linh dược.

Chỉ bất quá Sở Phong lại chưa ngắt lấy, mà là thân hình tung lên, hướng ở trong chỗ sâu hoa viên lao đi, hần ngoại trừ Linh Châu ra đối với cái khác linh dược, đều không có hứng thú, mà lúc này hần muốn tìm, chính là Thất Thái Hoa.

"Tô Nhu trưởng lão, Sở Phong này vì sao vẫn không nhúc nhích, lẽ nào nói hần muốn buông tha trận khảo hạch này?" Quan sát bên trong địa cung, Tô Nhu mấy trưởng lão liên can tụ tập ở chỗ này.

Nơi này, mặc dù vô pháp thấy tình huống nội bộ từng thông đạo, nhưng có thể thấy được cơ quan biến hóa, lúc này khảo hạch đã bắt đầu, nhưng Sở Phong khi bước vào thông đạo, cơ quan lại không bị đụng vào, điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy không giải thích được.

"Đi, theo ta đi nhìn thử."

Tô Nhu đối Sở Phong cực kỳ xem trọng, mày liễu hơi nhăn lại, đẩy cửa liền đi ra ngoài, về phần các trưởng lão khác cũng là vội vàng theo đi ra ngoài.

Nhưng khi bọn hắn mở thông đạo chỗ Sở Phong, mọi người cũng thất kinh, bởi vì bọn họ phát hiện, mặc dù thông đạo cơ quan hoàn hảo không tổn hao gì, thế nhưng Sở Phong lại cũng không thấy.

Mà đối với hiện tượng này, hầu như tất cả mọi người có thể đoán được một ... hai ..., dù sao chỉ cần thực lực đạt tới trình độ nhất định, nắm giữ thân pháp cao siêu mà nói, đích thật là có thể không phá hư cơ quan, liền có thể trực tiếp thông qua địa cung này.

Thế nhưng loại chuyện này, chỉ ít phải nhân tài Nguyên Vũ Cảnh mới có thể làm được, nhưng Sở Phong cũng chỉ là Linh Vũ thất trọng, cho nên tình huống lúc này, phát sinh tại trên người Sở Phong, mọi người tự nhiên là giật mình không ngớt.

"Tiểu tử này, quả thực có thể cùng hắn năm ấy so sánh với." Kinh ngạc xong, Tô Nhu chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Nàng đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước tên thiên tài kia, người sáng lập Dực Minh, tại giải đất hạch tâm quét ngang chư cường, khi mười sáu tuổi đã bước vào Huyền Vũ Cảnh, trở thành Thanh Long Tông đệ nhất đệ tử. Mà hôm nay Sở Phong, đích xác cùng vị kia năm đó cực kỳ tương tự.

Mà ở trong mắt Tô Nhu, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể gọi là chân chính thiên tài.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phế Bỏ, Thu Được

"Đạp đạp đạp. . ."

Một trận nhẹ nhàng cước bộ tại trong thông đạo quanh quẩn, Tô Mỹ đang đang đưa thân thể mềm nhẹ, mồ hôi hột trong suốt rơi xuống, hưng phấn chạy đi, bởi vì thông đạo đi Thanh Long hoa viên, đã ngay trước mắt.

Chỉ cần mở đạo môn này, chẳng khác nào nàng thông qua khảo hạch, trở thành hạch tâm đệ tử, chính yếu chính là, nàng phi thường muốn nhìn Thất Thái Hoa, ngay thế giới ở phía sau cửa này.

"Chi ~ "

Nương theo một tiếng thanh âm nặng nề xẹt qua, đại môn rất nặng này bị Tô Mỹ chậm rãi đẩy ra, nhất mặt ánh dương quang chiếu xuống, khiến Tô Mỹ không khỏi nhắm hai mắt lại, cảm thụ được khí tức ấm áp đập vào mặt mà đến.

Chỉ bất quá nàng lần thứ hai mở hai mắt ra, hình ảnh thấy trước mắt, nguyên bản gương mặt đang vui vẻ, trong nháy mắt liền động lại, đổi là một cổ kinh hãi nồng nặc.

Tại cách đó không xa, nằm úp sấp một người, cái người này mặt mày đầy tiên huyết, đang đau khổ chống đỡ thân thể, muốn bò lên, mà vị này vậy mà là minh chủ Dực Minh, Tư Đồ Vũ.

"Phốc "

Chỉ bất quá Tư Đồ Vũ còn chưa đứng dậy, một cước có lực, liên hung hăng dẫm trên người hắn, cường đại lực lượng, có thể khiến hắn bị đạp sâu xuống phía dưới, đầy mồm ngum lớn tiên huyết phun ra.

Vị đạp Tư Đồ Vũ kia, chính là Kiếm Đạo Minh minh chủ Kiếm Phong Nhất, mà ở bên cạnh Kiếm Phong Nhất, còn đứng một người, chính là Thiên Hạ Minh minh chủ, La Võ.

"Các người làm gì vậy?" Nhìn thấy một màn như vậy, Tô Mỹ kinh hãi đồng thời phần nộ không ngớt.

"A, đây không phải đệ nhất tiểu mỹ nữ nội môn ta, Tô Mỹ sư muội sao." Nhìn Tô Mỹ, La Võ hưng phấn nở nụ cười.

"Tô Mỹ, chạy mau, bọn họ đã liên thủ, là muốn nhắm vào Dực Minh ta!" Nhìn thấy Tô Mỹ, Tư Đồ Vũ hô to lên.

"Câm miệng cho ta!" Nhưng mà vừa dứt lời, Kiếm Phong Nhất vừa một cái đá mạnh, một cước này hung hăng đá vào bụng Tư Đồ Vũ, đau quá khiến hắn cuộn mình thành một đoàn, nói không ra lời.

"Các người hai người thẳng khốn này." Đối mặt tất cả trước mắt, Tô Mỹ có thể nào lại chạy trốn, phần nộ liền vọt tới.

Nhưng mà nàng chỉ là Linh Vũ bát trọng, thế nào có thể là đối thủ Kiếm Phong Nhất cùng La Võ, rất nhanh liền bị hai người chế phục, chỉ bất quá bọn họ cũng không có thương tổn Tô Mỹ, chỉ là xuất ra dây thừng có tính chất đặc biệt, đem Tô Mỹ trói lại.

"Các người đến tột cùng muốn làm gì" Tô Mỹ phần nộ gào thét, mặc dù nàng cùng Tư Đồ Vũ, không thân mật giống Sở Phong vậy, nhưng là bằng hữu cực kỳ không tệ, thấy Tư Đồ Vũ bị hai người ngược đãi như vậy, nàng thực tại không đành lòng.

"Hắc hắc, Tô Mỹ sư muội đừng kích động, chúng ta bất quá là muốn cho Dực Minh thành viên các người, tất cả đều nằm ở chỗ này mà thôi."

"Nếu như ta nói như vậy người còn không rõ, ta có thể minh xác nói cho người biết, năm nay khảo hạch, Dực Minh thành viên toàn bộ thất bại." Kiếm Phong Nhất mỉm cười nói.

"Thằng khốn, các người đây là phạm quy, chờ sau khi khảo hạch kết thúc, ta sẽ nói cho tỷ tỷ ta biết, ta sẽ cho các người trả giá thật lớn."

"Ha ha, Tô Mỹ cô nương, người vậy cũng quá xem trọng tỷ tỷ người rồi, ta thừa nhận, ở bên trong nội môn chúng ta là sợ nàng, thế nhưng chờ chúng ta trở thành hạch tâm đệ tử, nàng còn quản được chúng ta sao?" La Vô không cho là đúng.

"Được, lời này là người nói, chúng ta đây sẽ chờ xem." Tô Mỹ tàn bạo nói.

"Người không cần đem tỷ tỷ người ra làm ta sợ, chúng ta cũng biết người tại giải đất hạch tâm này có rất nhiều bằng hữu, nhưng là chúng ta nếu đã quyết định làm như vậy, tự nhiên sẽ không sợ người cùng tỷ tỷ người." Kiếm Phong Nhất khinh thường nói.

Sau đó, đệ tử lục tục thông quan tiến vào Thanh Long hoa viên, nhưng phạm là đệ tử Dực Minh, đều lọt vào Kiếm Phong Nhất cùng La Vô hành hung.

Tới cuối cùng, Dực Minh lần này tham gia khảo hạch mười hai người chỉ có mười một người tới, tất cả đều thua trong tay Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh.

Tô Mỹ mấy người ngoài ý muốn chính là, Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh thành viên, vậy mà toàn bộ đi qua địa cung, mà ngay cả thành

viên Linh Vũ thất trọng, cũng tất cả đều đi qua, đồng thời tốc độ thông quan đều rất kinh người.

Mà giờ này khắc này, Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh thành viên, đang luân phiên vũ nhục Dực Minh thành viên, hầu như từng Dực Minh thành viên mặt mũi đều đã bầm dập, vết thương đầy người, nhưng không có một người nào la lên, mà là cắn chặt cam chịu, chịu đựng đối phương ngược đãi.

"Ôi chao, kỳ quái, thế nào cái tiểu tử kia còn không có thông quan? Sẽ không là thất bại chứ hả?" Nhìn thông đạo, đại môn đến nay chưa có mở ra, La Võ có chút thất vọng.

"Hắn tốt nhất là thất bại, bằng không ta sẽ khiến hắn trở thành người thảm nhất." Kiếm Phong Nhất hừ lạnh nói.

"Các người hay nhất là bây giờ buông chúng ta ra, sau đó quỳ xuống đất dập đầu, nhận sai cầu xin tha thứ cho chúng ta, bằng không chờ Sở Phong đến đây, hắn nhất định sẽ không bỏ qua các người."

Tô Mỹ tàn bạo nói, lúc này nàng thực sự là phần nộ tới cực điểm rồi. Nhìn đồng bọn mình, cả đám bị người đánh thảm như vậy, nàng thật là muốn giết người mà.

"Ác, nguyên lai tiểu tử đó là Sở Phong, Tô Mỹ sư muội, người tựa hồ đối với Sở Phong này rất có tín tâm a, các người hai người không phải một lòng chứ?" Thấy thế, La Võ cười hì hì đi tới một bên Tô Mỹ.

"Bọn họ hai người tự nhiên là một lòng, tiểu tử đó là người trong lòng của Tô Mỹ." Kiếm Phong Nhất ở bên nói rằng.

"Thiệt hay giả, Tô Mỹ sư muội ánh mắt của người cũng quá tệ đi a, thế nào lại coi trọng một tiểu tử yếu nhược như vậy, coi trọng hắn còn

không bằng coi trọng ta n, hắc. . ." La Võ ngồi xồm xuống, cư nhiên lấy tay nâng cằm Tô Mỹ lên.

"Cút ngay, người dám đụng ta, ta ngày sau nhất định gọi tỷ tỷ ta giết người!"

"Phải, nhìn hình dạng người bây giờ, chỉ sợ ta đối với người làm cái gì, người cũng sẽ đối tỷ tỷ người nói ta nói bậy a?"

"Bất quá người cũng đừng sợ, ta bất quá là muốn hôn người một cái mà thôi, đến đây cũng, để ta thưởng thức một chút vị đạo của người."

La Võ đầu tiên là liếm liếm môi, sau đó há mồm, miệng rộng giống như lửa, liền hướng phía gương mặt trắng nõn của Tô Mỹ hôn tới.

"Muốn chết!"

Còn không đợi hân đụng tới Tô Mỹ, một tiếng gầm lên như sấm sét nổ vang vậ, chỉ thấy một đạo tạt phong thổi qua, Sở Phong liền như quỷ my xuất hiện ở tại bên cạnh La Võ.

"Ô" Sở Phong một bàn tay giống như ưng trảo, hung hăng chụp lấy cái cổ La Võ, trực tiếp đưa hân đè xuống mặt đất.

"Muốn hôn hả, ta cho người hôn, con mẹ nó cho người hôn..."

Đem La Võ đè trên mặt đất, Sở Phong giơ tay trái lên, nắm chường thành quyền, hướng miệng La Võ "Bang bang phanh" liên tục mấy quyền, mấy quyền qua đi, La Võ đã là miệng đầy tiên huyết, môi miệng hàm răng đều nát, cầm rớt ra, há mồm liền muốn thổ huyết.

"Nuốt trở lại cho ta."

Thấy thế, Sở Phong nộ quát một tiếng, bàn tay to liền gắt gao đè miệng La Võ lại, mặc cho La Võ có giãy dựa cũng là vô dụng, cuối cùng

không thể làm gì khác hơn là đem một ngụm máu loãng cùng hàm răng, toàn bộ nuốt xuống.

"Cái này. . . . Người này."

Mà nhìn cách đó không xa Sở Phong cùng La Võ, cái này khiến người của Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh sợ hãi, mà ngay cả Kiếm Phong Nhất cũng là thần tình đại biến.

La Võ là cái gì thực lực, hãn phi thường rõ ràng, chính là Linh Vũ cửu trọng, đồng thời nắm giữ huyền công cùng với tứ đoạn võ kỹ, nếu không hai người hãn cũng không có thể nhẹ nhàng như vậy, liền đem Tư Đồ Vũ đánh bại.

Thế nhưng dù là La Võ mạnh mẽ như thế, tại trước mặt Sở Phong cũng không hề chống đỡ được, đây nói rõ cái gì? Cái này hơn phân nửa nói rõ thực lực Sở Phong, phải hơn xa La Võ.

Mà ngay khi mọi người ngậy người ra, Sở Phong bỗng nhiên đứng dậy, nhìn La Võ, không ngờ cả miệng sùi bọt mép, nhãn cầu trợn lên, chết ngất rồi.

Lúc này Sở Phong, khuôn mặt băng lãnh, mắt bắn hàn quang, toàn thân đều tản ra một cỗ hàn khí, hãn liếc một cái làm cho mọi người cực sợ, lạnh run.

"Tiểu Mỹ, muốn xử lý như thế nào đám người này."

"Phế bỏ."

"Thu được."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cầu Xin Tha Thứ Cũng Vô Dụng

Sở Phong từng bước một hướng Kiếm Phong Nhất mấy người tới gần, hắc tử bào không gió tự động, hắc hai mắt hàn khí bức người, toàn thân tản ra thấu xương sát ý, giống một tôn sát thần.

Đối mặt Sở Phong như vậy, Thiên Hạ Minh cùng với Kiếm Đạo Minh mọi người, đều là sợ đến liên tục lui về phía sau, có nhiều người, thậm chí hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, lăn ra muốn chạy trốn.

Chỉ có Kiếm Phong Nhất đứng ở tại chỗ còn chưa lùi bước, hắc không phải không muốn chạy, chỉ là không thể chạy, thân là Kiếm Đạo Minh minh chủ, hắc có thể nào trước mặt thủ hạ, làm ra chuyện mất mặt như vậy.

Thế nhưng lúc này Sở Phong gây cho hắc cảm giác áp bách, đích xác là khiến hắc cảm thấy bất an, nhất là nhìn phía sau Sở Phong, La Vô bi thảm không gì sánh được, hắc biết mình sợ rằng hơn phân nửa phải dữ nhiều lành ít.

"Sở Phong, ngươi muốn làm cái gì." Kiếm Phong Nhất kinh hoảng nói. Bởi vì lúc trước Tô Mỹ câu kia hàm nghĩa phế bỏ, thực sự khiến hắc cực sợ.

"Kiếm Phong Nhất, ta đã nói qua với ngươi, đừng cho ta tại đây Thanh Long hoa viên nhìn thấy ngươi, bằng không ta sẽ đánh cho mẹ ngươi đều không nhận ra ngươi."

Sở Phong nhàn nhạt mỉm cười, tiếp tục hướng Kiếm Phong Nhất tới gần, thế nhưng khi Kiếm Phong Nhất thấy, vẻ mỉm cười Sở Phong này,

cũng là rất lạnh khốc vô tình.

"Muốn phế bỏ ta, ta cũng muốn nhìn, người có hay không thực lực này."

Nhìn thấy mình đã không có đường lui, Kiếm Phong Nhất thẳng thắn nổi giận gầm lên một tiếng, không chỉ không có lùi bước, trái lại chủ động xuất kích, muốn một chiêu tiên phát chế nhân.

Hắn rút ra Huyền Thiết Kiếm phía sau, hàn quang lóe ra, hướng Sở Phong một trận đâm loạn, mấy đạo linh khí này ngưng kết thành kiếm khí bay vút ra, giống lưu tinh xuất phá trường không, phát sinh sừ sừ vài tiếng, rậm rạp, hầu như phong bế phía trước Sở Phong.

Cái này không có thể là kiếm pháp đơn giản như vậy, mà là một loại tứ đoạn vũ kỹ, đồng thời Kiếm Phong Nhất xuất thân thế gia sử dụng kiếm, càng đem vũ kỹ này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

"Không hổ là minh chủ, không ngờ đem Lưu Tinh kiếm pháp, thi triển đến trình độ như vậy."

Nhìn thấy kiếm khí giống như lưu tinh phá không, Kiếm Đạo Minh đề tử trong lòng vui mừng, giờ khắc này bọn họ nội tâm vốn sợ hãi đến mức tận cùng, phảng phất gặp được hi vọng, đột nhiên nghĩ, hay là minh chủ mình, có thể đánh bại Sở Phong giống sát thần này.

"Hanh."

Chỉ bất quá, khi kiếm khí rậm rạp, đến trước người Sở Phong, chỉ thấy Sở Phong ý niệm khẽ động, thân thể hắn liền bao trùm trong một tầng lôi quang nhàn nhạt, mà khi kiếm khí kia đụng tới lôi quang, dường như cây gỗ đụng vào vách sắt, đều gãy nát bấy, tiêu tán không còn.

"Cái này. . ."

Một màn này đừng nói người bên ngoài, ngay cả Kiếm Phong Nhất cũng là thất kinh, hắc Lưu Tinh kiếm pháp đã tu tới đại thành, dù là Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, đối mặt hắc chiêu này cũng không thể sơ ý, bằng không sẽ bị thương nặng, thế nhưng lúc này lại bị Sở Phong hời hợt mà hóa giải, thậm chí ngay cả cước bộ, cũng không thể ngăn cản.

"Ta cũng không tin."

Kiếm Phong Nhất hạ quyết tâm, kiếm phong vừa chuyển, mấy đạo kiếm khí bay tán loạn dựng lên, chỉ bất quá lúc này đây cũng không có tập trung một mình Sở Phong, mà là nhắm ngay Tô Mỹ phía sau Sở Phong.

"Muốn chết "

Thấy thế, Sở Phong mảy kiếm chống ngược, liền vung tay lên một đạo lôi điện tự bàn tay hắc bắn ra, giống như lôi điện trường tiên, đem kiếm khí kia toàn bộ phẫn toái, sau đó Sở Phong vừa vung lên, lôi điện trường tiên này liền hung hăng đâm về hướng Kiếm Phong Nhất.

"Ngưng vật hóa hình, người này đã nắm giữ ngũ đoạn vũ kỹ?"

Kiếm Phong Nhất thất kinh, có thể đem linh khí ngưng tụ thành vật phát ra bên ngoài cơ thể, loại thủ đoạn này đại bộ phận vũ kỹ đều có thể, thế nhưng như Sở Phong vậy, đem linh khí hóa thành thực chất như lôi điện, hoàn toàn tiếp cận thủ đoạn bản thể, cái này cũng chỉ có ngũ đoạn vũ kỹ mới có thể làm được.

"Đáng hận, người này đến tột cùng là ai."

Giờ khắc này, hắc rốt cục mới biết Sở Phong lợi hại, thế nhưng đối mặt với lôi điện trường tiên quét ngang đến, hắc không còn dám suy nghĩ nhiều, vội vàng vung Huyền Thiết Kiếm trong tay, ngăn trở Sở Phong một kích này.

"Sang lang lang ~ "

Nhưng mà lôi điện trường tiên đã sớm tới, trong lúc đó chỉ thấy hỏa hoa văng khắp nơi, Kiếm Phong Nhất trong tay Huyền Thiết Kiếm, cư nhiên bị cắt thành hai đoạn, cùng lúc đó trường tiên đã hung hăng quất lên trên người Kiếm Phong Nhất.

"A ~ "

Một roi này, trực tiếp đem Kiếm Phong Nhất đánh văng ra mấy thước có hơn, mọi người thấy rơi xuống đất, hăn phần eo xuất hiện một đạo vết thương máu chảy đầm đìa, thậm chí thấy cả xương trắng.

"Ba ba ba "

Cũng đúng lúc này, Sở Phong vừa liên tục huy động lôi điện trường tiên, tại trên người Kiếm Phong Nhất quất loạn một trận, không chỉ có đem Kiếm Phong Nhất quất đến huyết nhục không rõ, mà ngay cả cánh tay cũng là tươi sống chặt đứt.

Nếu không phải Kiếm Phong Nhất còn có một hơi thở, mọi người thực sự hoài nghi, hăn là đã chết, thế nhưng dù là không chết, thương thế như vậy chỉ sợ cũng phải tịnh dưỡng chí ít năm ba năm, bằng không đừng mơ tưởng khỏi hăn.

"Sở Phong sư huynh, chúng ta sai rồi, bỏ qua cho chúng ta a."

Đột nhiên, Kiếm Đạo Minh đệ tử toàn bộ quỳ xuống, ngay cả minh chủ nhà mình đều bị đánh thành dáng dấp như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể nghĩ đến mình sẽ là cái hạ tràng gì, nhất là Sở Phong này hạ thủ rất ngoan độc, bọn họ không chút nghi ngờ, người kia sẽ đưa bọn họ tươi sống đánh chết.

"Sở Phong đại gia, cầu ngài tha chúng ta một con đường sống, chúng ta sau này cũng không dám ... nữa cùng Dực Minh ngài là địch."

Cùng lúc đó, Thiên Hạ Minh thành viên cũng toàn bộ quỳ xuống, đồng thời cũng hướng Sở Phong dập đầu nhận sai, bọn họ cũng là thực sự sợ, đối mặt Sở Phong như vậy, bọn họ nếu như không sợ mới là lạ.

"Nếu như cầu xin tha thứ cùng nhận sai mà hữu dụng, như vậy toàn bộ người phạm sai lầm, vậy đều có thể khỏi bị trách phạt rồi, ta hôm nay chỉ là muốn nói cho các người biết, người đối với bên người Sở Phong ta hạ thủ, phải xuất ra cái giá thật lớn."

Chỉ bất quá mặc cho mọi người làm sao cầu xin tha thứ, Sở Phong khuôn mặt lại không có một tia động dung, đột nhiên con người hắn co rụt lại, trong tay lôi điện trường tiên liền lần thứ hai tê rống lên.

"A ~~~~~ "

Trong lúc nhất thời, tại trong Thanh Long hoa viên đây kêu thảm thiết không ngừng, hầu như không có một người nào có thể chịu qua Sở Phong một roi, thế nhưng Sở Phong đối với mỗi người, chí ít đều quất trên mười lần, dù cho đối phương chết ngất từ lâu, nhưng Sở Phong cũng sẽ không lưu thủ chút nào.

"Sở Phong, được rồi."

Rốt cục, Tô Mỹ mở miệng, nhìn đám kia huyết nhục mơ hồ không rõ, mặc dù nàng trước đó phẫn nộ, đối bọn họ hận thấu xương, thế nhưng lúc này cũng là không dậy nổi một tia oán khí, ngược lại còn có một tia đồng tình.

Mà khi Tô Mỹ mở miệng, Sở Phong cũng tự nhiên là ngừng tay, hắn cùng với Tư Đồ Vũ bọn họ cũng không giao tình gì, cho nên như vậy đối

đãi Kiếm Phong Nhất mấy người, ngoại trừ cùng Kiếm Phong Nhất có chút ân oán cá nhân ra, chỉ là muốn giúp cho Tô Mỹ hết giận.

Chỉ bất quá, so với Tô Mỹ, Tư Đồ Vũ mấy người cũng chỉ có hết hồn, hẳn rất cục biết Sở Phong lúc đầu đối với hắn là thực sự lưu thủ, nghĩ cũng vì lúc đầu đối với Sở Phong khiêu khích mà cảm thấy sợ, bởi vì cùng vị này so sánh, hắn vô luận là thực lực hay thủ đoạn, đều có vẻ như vậy bất kham.

"Người gia hỏa này, nguyên lai đã sớm đi qua địa cung, nhưng vì sao không ở chỗ này chờ ta, chẳng lẽ linh dược này, đối với người lại trọng yếu như vậy?"

"Người nếu là đến chậm một bước, ta sẽ. . ."

Lúc được Sở Phong mở trối, Tô Mỹ có chút oán giận, bởi vì nàng nghĩ, Sở Phong hơn phân nửa là ngắt lấy linh thảo trong Thanh Long hoa viên.

"Hắc, người chờ một chút."

Mà đối với Tô Mỹ oán giận, Sở Phong cũng không phản bác, trái lại còn cười hắc hắc, nhảy vào xa xa trong rừng, chỉ bất quá khi hắn lần thứ hai xuất hiện, Tô Mỹ biểu tình cũng trong nháy mắt động lại.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thiên Phú Trắc Thí

Lúc này Sở Phong, trên mặt lộ vẻ tươi cười xán lạn, phi thường ấm áp, ấm áp đủ để đem người trong lòng hòa tan.

Nhưng lúc này hấp dẫn mắt người ta nhất, cũng là tay phải Sở Phong, ở nơi đó hằn năm một cây hoa tươi, phi thường xinh đẹp, bởi vì ... hoa này có bảy cánh hoa, từng cánh hoa đều có màu sắc bất đồng.

Tại ánh dương quang chiếu rọi xuống, phi thường xinh đẹp, phảng phất bao trùm một tầng thất thải quang hoa nhàn nhạt, chung quanh còn quanh quẩn mấy con bướm đang bay lượn, có thể thấy được hoa này là thơm cỡ nào.

Thất Thải Hoa, cực kỳ rất thưa thớt, chỉ có thể dựa vào cơ duyên mới có thể gặp được Thất Thải Hoa, lúc này tại trong tay Sở Phong lại có một cây thật lớn.

"Linh được với ta mà nói đương nhiên trọng yếu, bất quá Thất Thải Hoa này càng trọng yếu hơn, bởi vì người muốn thấy, cho nên ta phải giúp người hái nó." Sở Phong mỉm cười, cầm trong tay Thất Thải Hoa đưa đến trong tay Tô Mỹ.

"Ta. . . ." Tô Mỹ tiếp nhận Thất Thải Hoa, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ cảm thấy tim đập càng nhanh hơn, trong lòng vừa chua xót lại ấm áp, hai mắt đã có chút ươn ướt.

"Sẽ không cảm động đến muốn khóc chứ." Thấy thế, Sở Phong hắc hắc cười nói.

"Cút đi, ai thèm khóc."

Tô Mỹ liếc mắt trừng Sở Phong, nàng thực sự đem nước mắt ghen trở lại, sau đó đưa mũi đến trên Thất Thái Hoa, một hơi hô hấp thật sâu, cảm thụ được hương thơm của nó, nàng hài lòng nở nụ cười.

Cười phi thường vui vẻ, phi thường mỹ lệ, quả nhiên là người đẹp cười, rất cảm động, đem mọi người ở đây mê hoặc, ngay cả Sở Phong cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng ít có người biết, Tô Mỹ sở dĩ cười hài lòng như vậy, không chỉ có là bởi vì Thất Thái Hoa trong tay, mà là cái người kia đã vì nàng mà hái hoa.

"Chúng ta đi nhanh đi, hai canh giờ sắp tới rồi, nếu không chúng ta đều phải thất bại." Mừng rỡ xong, Tô Mỹ cười nhắc nhở nói.

"Còn bọn họ làm sao bây giờ, thương tích nặng như vậy, nếu trị liệu trễ, sẽ không chết chứ hả?" Có người lo lắng, mặc dù bọn họ cũng bị không nhẹ, nhưng đại thể chỉ là bị thương ngoài da, cùng trên mặt đất Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh quả thực không nặng bằng.

"Yên tâm đi, ta ra tay có nặng nhẹ, bọn họ sẽ không bị mất mạng đâu." Sở Phong giải thích nói.

"Ân, không cần phải xen vào bọn họ, chờ cho khảo hạch đến giờ, tỷ tỷ của ta cùng trưởng lão bọn họ sẽ tiến vào Thanh Long hoa viên, thấy bọn chúng tự nhiên sẽ trị liệu."

"Mặt khác việc này là bọn hăn sai trước, tỷ tỷ của ta cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm chúng ta. Lúc này nên nhanh lên một chút đi ra Thanh Long hoa viên là quan trọng hơn." Tô Mỹ nói rằng.

"Ta biết cửa ra ở đâu, đi theo ta." Sở Phong cười cười, liền theo đường quen dẫn mọi người đi ra.

"Người gia hỏa này, cũng là lần đầu tiên tới nơi này, thế nào lại biết cửa ra ở đâu?" Tô Mỹ theo sau, có chút bán tín bán nghi.

"Để giúp người hái những ... hoa này, ta đem toàn bộ Thanh Long hoa viên đều chạy qua một lần, hôm nay đối với ở đây quen đến nỗi không thể quen thuộc hơn, đừng nói cửa ra ở đâu, linh dược ở đây, cũng thuận tiện bị ta toàn bộ ngắt hết." Sở Phong cười vỗ vỗ Càn Khôn Đại của mình.

"Người gia hỏa này."

Khi nghe Sở Phong như vậy vừa nói, Tô Mỹ đã khiếp sợ lại vừa cảm động, khiếp sợ tốc độ của Sở Phong, Thanh Long hoa viên này to lớn, dù một ngày đêm cũng không nhất định có thể đi được hết, nhưng Sở Phong chỉ tại trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ chạy hết một lần, hẳn tốc độ đến tột cùng là nhanh bao nhiêu a?

Về phần cảm động, tự nhiên là bởi vì Sở Phong vì muốn giúp nàng ngắt lấy Thất Thái Hoa, mới có thể bực mạng tại Thanh Long hoa viên đi hết, cho nên lúc này đối với Tô Mỹ cái thiếu nữ ngây thơ này mà nói, hiển nhiên cảm động là lớn hơn khiếp sợ.

Quả nhiên, dưới Sở Phong đái lĩnh, Sở Phong mấy người rất nhanh liền đi tới một tòa cung điện rộng rãi, mà ở đây đó là cửa ra của Thanh Long hoa viên, đi thông giải đất hạch tâm.

Tiến vào cung điện, hiện lên tại trước mắt chính là một tòa đại điện, trung tâm đại điện bày ra một tòa, trên thạch thai bày một cái tảng đá hình tam giác, tảng đá này cao tới một thước, từ dưới lên trên chia làm lục, hoàng, hồng ba màu sắc, rất là đẹp.

Chính yếu chính là, tại nơi hai bên tảng đá, ngồi sáu lão nhân, từng người đều là tóc trắng xoá, đầy mặt nếp nhăn, chỉ liếc mắt nhìn liền biết tuổi gần trăm.

Đừng thấy sáu lão nhân này tuổi đều rất lớn, nhưng là trên người bọn hắn khí tức là hồn hậu đến cực điểm, lấy tinh thần lực của Sở Phong cư nhiên vô pháp dò xét được thực lực của bọn họ, có thể thấy được đều là hạng người bất phàm.

Lúc này bọn họ, đều đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được động tĩnh liền chậm rãi mở hai mắt ra, chỉ bất quá khi bọn họ thấy Sở Phong mấy người, trong ánh mắt già nua, lại đều hiện lên nhất mạt vô cùng kinh ngạc.

Dù sao Tư Đồ Vũ mấy người, vết thương trên người cùng trên mặt, như vậy rõ ràng, cũng không phải cơ quan gây ra thương tích, rõ ràng là người làm, bất quá những ... lão giả này cũng không có hỏi cái gì nhiều, dù sao đệ tử trong lúc tranh đấu, bọn họ gặp qua cũng nhiều lắm.

"Đó là Thất Thái Hoa, đã vậy còn quá nhiều, các người là đem toàn bộ Thất Thái Hoa trong Thanh Long hoa viên đều lấy sạch sao?" Thật ra một vị lão phụ thấy Thất Thái Hoa trong tay Tô Mỹ, cảm thấy phi thường vô cùng kinh ngạc.

Mà đối với vấn đề lão phụ hỏi, Tô Mỹ cũng chỉ có thể hướng về một bên cười, bởi vì nàng chẳng biết làm sao trả lời, trong lòng chỉ có tràn đầy hạnh phúc.

"Được rồi, qua trắc thí một chút a." Một vị lão nhân khác mở miệng nói.

Thấy thế, Sở Phong mấy người cũng không do dự, đều đi ra phía trước, đi tới trước mặt tảng đá tam sắc kỳ dị.

Kỳ thực gọi là trắc thí, là trắc thí bọn họ một chút giá trị thiên phú, cái thiên phú giá trị này, sẽ công bố ở giải đất hạch tâm, được toàn bộ hạch tâm trưởng lão cùng hạch tâm đệ tử biết, thiên phú giá trị cao thấp, cùng ngày sau nhận được bồi dưỡng cũng là tương quan.

Về phần phương pháp trắc thí, là hướng trong tảng đá tam sắc, quán thâm một đạo linh khí, chỉ cần linh khí độ dày đủ cao, sẽ kích hoạt chúng nó, trán phóng xuất ra quang mang chói mắt.

Lục sắc đại biểu hạ đẳng thiên phú, hoàng sắc đại biểu trung đẳng thiên phú, hồng sắc đại biểu thượng đẳng thiên phú.

Đại đa số hạch tâm đệ tử, đều là hạ đẳng thiên phú, số ít người mới có thể kích hoạt hoàng sắc bộ phận, thu được trung đẳng thiên phú, về phần bộ phận hồng sắc thượng đẳng thiên phú, đến nay mới chỉ có hai người kích hoạt qua.

Một vị là đệ nhất đệ tử năm đó, Trương Thiên Dực. Một vị khác đó là hôm nay đệ nhất đệ tử, Cung Lộ Vân.

"Ta đến trước đây."

Làm Dực Minh minh chủ, Tư Đồ Vũ dẫn đầu đi tới, hắn đối với thiên phú của mình rất là tự tin, cho nên nghĩ sẽ kích hoạt hoàng sắc bộ phận, hắn là không có vấn đề gì, dù sao tại trước Sở Phong, hắn coi như là đệ nhất nhân trong hàng đệ tử nội môn.

Khi thấy Tư Đồ Vũ đưa tay phóng tới trên trắc thí thạch, những người khác cũng là khẩn trương theo đứng lên, ngay cả Tô Mỹ cũng không ngoại lệ, dù sao trận trắc thí này, sẽ đại biểu cho bọn họ ngày sau thành tựu, quan hệ đến tương lai bọn họ.

"Ông "

Mà theo một cổ linh khí quán nhập, trắc thí thạch liên sản sinh ra năng lượng ba động, theo sát sau đó phía dưới nhất lục sắc bộ phận, liền nổi lên trán phóng lục sắc quang mang.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Phát Hiện Kinh Người

"Cái này. . ." Nhìn lục sắc quang mang, Tư Đồ Vũ rất là thất lạc, hắc vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, với tiềm lực hắc như vậy, cư nhiên chỉ là một người hạ đẳng thiên phú.

Mà đối với thành tích như vậy, mấy trưởng lão tuy rằng không có vui mừng, nhưng cũng không có thất vọng, tâm tình tương đối bình ổn, trầm giọng nói: "Hạ đẳng thiên phú, kế tiếp."

Sau đó, mấy Dực Minh thành viên khác lục tục tiến lên tiến hành trắc thí, tuy rằng bọn họ đều kích hoạt được lục sắc quang mang, thế nhưng quang mang này cũng có mạnh có yếu, chí ít không có giống như Tư Đồ Vũ, quang mang đại thịnh.

Đối với một màn như vậy, Tư Đồ Vũ cũng mừng thầm, cái này chí ít nói rõ luận thiên phú, hắc luôn luôn so với một số người mạnh hơn, nhưng thật ra sáu vị trưởng lão này, trên mặt biểu tình trở nên trầm thấp xuống, hiển nhiên đã bắt đầu không hài lòng.

"Hạ đẳng thiên phú, kế tiếp."

Rốt cục, đến phiên Tô Mỹ, kinh qua thành tích những người phía trước đó, lúc này Tô Mỹ cũng là không có tự tin, ôm trong lòng thấp thỏm, bất an vườn ngọc thủ trắng nõn ra, nếu tỉ mỉ xem kỹ, thậm chí có thể nhìn ra tay nàng đang run nhè nhẹ.

Mà trên thực tế, khi Tô Mỹ tiến lên, sáu vị trưởng lão ánh mắt cũng là trở nên ngưng trọng, dù sao Tô Mỹ cũng là thân muội muội Tô Nhu, mà lúc

Tô Nhu làm hạch tâm đệ tử, cũng được công nhận là thiên tài, cho nên sáu vị trưởng lão này đối với Tô Mỹ, lại là phi thường kỳ vọng.

"Ông" một缕 linh khí truyền vào, hoàng sắc bộ phận trán phóng nổi lên quang mang chói mắt.

Giờ khắc này, Tô Mỹ tâm tình khẩn trương nhất thời an ổn xuống, trở thành vui sướng không gì sánh được, trên mặt nàng tươi cười hoàn toàn có thể thấy được, nàng là hài lòng cỡ nào.

"Không tệ, trung đẳng tư chất, đồng thời quang mang cường liệt như thế, xem ra ngươi so với tỷ tỷ ngươi tu võ thiên phú, còn muốn tốt hơn một ít."

Trãi qua phía trước nhiều như vậy người thiên phú thường thường, thậm chí có thể nói là cực kém, thành tích của Tô Mỹ không thể nghi ngờ làm cho trước mắt sáng ngời, sáu vị trưởng lão đều là liên tiếp gật đầu, trên mặt lần đầu tiên hiện ra dáng tươi cười thoả mãn.

Mà ngay cả Tư Đồ Vũ mấy người cũng là sợ hãi than thiên phú của Tô Mỹ, thế nhưng sau khi sợ hãi xong, Tô Mỹ mấy người lại toàn bộ đem ánh mắt ném về hướng Sở Phong.

Bọn họ đều rất chờ mong, vị thiếu niên này vừa tiến nhập nội môn không lâu, liền chạy tới tham gia hạch tâm đệ tử khảo hạch, sẽ có thiên phú thế nào, đến tột cùng là cùng Tô Mỹ như nhau, hay có thể tái sáng chế ra thần thoại như Trương Thiên Dực cùng Cung Lộ Vân.

Về phần Sở Phong, thì đồng dạng tự tin tràn đầy, hần tiêu sái bước đến trước đá trắc thí, đem thủ chương hữu lực đặt tại trên mặt, ý niệm khê động, một缕 linh khí liền đưa vào trong đó.

Linh lực tiến nhập, tất cả mọi người có thể cảm thụ được, trắc thí thạch một trận ba động, chỉ bất quá khi ba động, đến tới kết quả lại làm cho

mọi người thất kinh.

Không có bất luận cái quang mang gì, đừng nói hồng sắc bộ phận cùng hoàng sắc bộ phận, mà ngay cả lục sắc bộ phận cũng là không có một tia phản ứng, Sở Phong linh khí vậy mà không thể kích hoạt ra một tia quang mang.

"Ông, ông "

Đối mặt loại tình huống quỷ dị này, Sở Phong nhúu mày, lại liên tiếp quán nhập hai đạo linh khí, thế nhưng kết quả chính là như nhau, đó chính là ba bộ phận đều là không có một tia quang mang.

"Mẹ nó, đây là cái tình huống gì." Sở Phong phi thường không nói gì, lẽ nào nói hăn thiên phú lại kém như vậy? Ngay cả yếu nhất lục sắc bộ phận đều không thể kích hoạt?

"Cái này. . . ."

Chớ nói Sở Phong, ngay cả đối với Sở Phong tràn ngập lòng tin là Tô Mỹ, Tư Đồ Vũ mấy người, cũng là giật mình không ngớt, bởi vì Sở Phong biểu hiện ra thực lực, đã chứng minh hăn là tu võ thiên phú, lúc này thế nào lại là kết quả như vậy.

"Loại thực lực này, loại tư chất này cũng có thể đi qua khảo hạch, xem ra người là sử dụng thủ đoạn đặc thù a?" Lúc trước vị lão phụ kia, xem thường nhìn về phía Sở Phong.

"Người đây là cái ý tứ gì?" Nghe được nói thế, Sở Phong cũng là có chút nổi giận.

"Hanh, ta có ý tứ gì người trong lòng còn không rõ ràng lắm sao?" Lão phụ hừ lạnh một tiếng.

"Người. . . ."

"Sở Phong!"

Sở Phong vốn định phản bác, nhưng lại bị Tô Mỹ ngăn cản lại, những ... hạch tâm trưởng lão này cũng không như nội môn trưởng lão, ngay bọn ta cũng phải cung kính mấy phần, cũng không phải Sở Phong người có thể tùy ý đắc tội.

Mà Sở Phong cũng không phải một kẻ ngu si, có thể minh bạch ý tứ Tô Mỹ, mặc dù trong lòng cực kỳ khó chịu, còn là cố nhịn xuống, dù sao hẳn ngay cả trắc thí thạch đều không thể kích hoạt, hơn nữa hẳn tu vi, đích xác dễ làm cho người khác hoài nghi.

"Quên đi, cùng hẳn nói chuyện này để làm gì, ở nơi nào cũng đều dựa vào thực lực, không có thực lực nhất định, dù là trở thành hạch tâm đệ tử, cũng chỉ có bị người đâm đạp, cuối cùng khó thành người tài."

Mà mấy trưởng lão khác, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, đồng dạng tràn ngập khinh thường, thậm chí còn nhàn nhạt phần nộ, nhưng thấy bọn họ đều cho rằng, Sở Phong không phải dựa vào thực lực của chính mình, đi tới nơi đây.

"Lão Lý, vừa rồi trắc thí kết quả người hẳn là đều thấy được, mấy người hài tử này giao cho người a."

Sáu vị trưởng lão đứng dậy chuẩn bị rời đi, bất quá trước khi rời đi còn không quên dặn Tô Mỹ một câu:

"Tô Mỹ, chúng ta rất xem trọng người, hi vọng người có thể xuất sắc như tỷ tỷ người, bất quá kết giao bằng hữu, nhất định phải cảnh giác cao độ, nếu không sẽ làm lỡ chính người."

Nhìn bóng lưng sáu vị trưởng lão rời đi, Sở Phong trong lòng lửa giận một trận cuộn cuộn, nhưng cuối cùng hãn cũng cường nhin xuống, bởi vì hãn biết hãn phải nhẫn nhịn, khiêu chiến cũng không thể chiến thắng người, đó là hành vi không lý trí.

"Sở Phong, vừa may mà người không có phát hỏa, mấy người này là Thanh Long Tông hộ tông lục lão, mỗi một vị đều là Huyền Vũ Cảnh cao thủ." Sau khi lục vị lão giả ly khai, Tô Mỹ lặng lẽ nhắc nhở nói.

"Hắc hắc, mấy tiểu hữu, chúc mừng các người trở thành hạch tâm đệ tử, đi theo ta lĩnh một chút đồ vật a." Đúng lúc này, ở góc đại điện truyền tới một thanh âm trưởng lão.

Lúc này Sở Phong mấy người mới chú ý tới, nơi đây cư nhiên còn có một vị lão giả.

Vị lão giả này, tóc bạc xoã tung phi thường thưa thớt, đầu hơi hói, đồng thời trên mặt nếp nhăn cũng là rậm rạp, hơn nữa hãn lại lưng gù, làm cho cảm giác giống như là người chết vậy, thậm chí có chút dọa người a.

Bất quá Sở Phong cũng không dám xem thường vị lão nhân này chút nào, hãn phát hiện khí tức vị lão nhân này, không chút nào kém so với sáu vị trưởng lão lúc trước, nếu như nói sáu vị đều là Huyền Vũ Cảnh cường giả, như vậy vị lão giả trước mắt này, rất có khả năng cũng là một vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ.

Tại đây dưới sự đài lĩnh của vị lão giả, Sở Phong mấy người thay hạch tâm đệ tử lam sắc trường bào, đồng thời mỗi người lĩnh được một khối lệnh bài, còn có một cây đại kỳ.

Lệnh bài đồng dạng đại biểu cho thân phận hạch tâm đệ tử, đồng thời phía sau lệnh bài, có địa chỉ ở lại của bọn họ tại giải đất hạch tâm, về phần cây đại kỳ, thì cần bọn họ mang về gia tộc.

Cây đại kỳ là tiêu chí Thanh Long Tông, thế lực chỉ có được Thanh Long Tông bảo hộ, mới có thể nhận đại kỳ như vậy, mọi người gọi cây cờ này là Thanh Long Kỳ.

Lĩnh xong gì đó của hạch tâm đệ tử, Sở Phong mấy người cũng đi ra đại điện, đi tới giải đất hạch tâm bọn họ hướng tới đã lâu, nhưng thật ra vị lão nhân kia được hộ tông lục lão, xưng là lão Lý, chậm rãi đi tới trước trắc thí thạch quan sát.

"Kỳ quái, xem tiểu quỷ này trước tại trong Thanh Long hoa viên làm nhiều chuyện, ứng với loại người thiên tài, thế nào ngay cả hạ đẳng thiên phú đều chưa tới."

Lão giả tỉ mỉ quan sát, làm như muốn tìm kiếm ra một ít nguyên do, nhưng không thể phát hiện có gì sai, thẳng đến khi hắc đem ánh mắt hướng cao nhất bộ trắc thí thạch, mới đột nhiên trước mắt sáng ngời, sau đó khuôn mặt đại biến.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tuyệt Thế Kỳ Tài

Trắc thí thạch cao nhất bộ, vốn là hồng sắc, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện tại nơi đỉnh hồng sắc bộ phận, có một cái điểm nhỏ hắc sắc rất nhỏ, quý dị nhất chính là, lúc này trên cái điểm nhỏ này, lại lóe ra hắc sắc quang mang.

"Lẽ nào nói, vừa rồi cái tiểu tử kia, kích hoạt đến bộ phận trong truyền thuyết kia rồi."

Giờ khắc này, hai mắt lão giả không ngừng lóe ra, hô hấp phập phồng cực nhanh, ngay cả phảng phất như tùy thời một rả cả thân thể, cũng là kịch liệt run lên.

Hoàn chỉnh trắc thí thạch, vốn là bốn màu sắc, cao nhất quả nhiên cũng không phải là hồng sắc, mà là hắc sắc, chỉ bất quá hắc sắc quả thực là một cái truyền kỳ, có người nói toàn bộ Cửu Châu đại lục, đều không ai có thể đem nó kích hoạt.

Nếu như nói, có thể kích hoạt hồng sắc bộ phận, đã hoàn toàn xứng đáng là tu võ thiên tài, như vậy người có thể kích hoạt hắc sắc bộ phận, quả thực là tuyệt thế kỳ tài sáng lập truyền kỳ.

Cũng bởi vì vậy, từ lúc không có người có thể kích hoạt hắc sắc bộ phận, cho nên mọi người nghĩ hắc sắc bộ phận vô dụng, căn bản là không ai có thể kích hoạt, có lẽ nói căn bản là gạt người mà thôi, vì thế dần dần trắc thí thạch, chỉ còn lại có ba loại màu sắc.

"Là thật sao, cái này nếu quả nhiên là thực sự?"

Nhìn điểm nhỏ hắc sắc lóe ra quang mang quý dị, lão giả cảm giác khó có thể tin, không khỏi nhu nhu hai mắt của mình, nhưng khi mở ra lại phát hiện ra quang mang vẫn còn, chỉ bất quá đang dần dần biến mất, cuối cùng khôi phục thành nguyên trạng.

"Hô ~~~ "

Tất cả phát hiện lúc trước, đều là chân thực, lão giả không khỏi nhắm lại hai mắt, bình tĩnh lại tình tự kích động lúc này, thẳng đến hồi lâu mới chậm rãi mở hai mắt ra, nhưng trong đôi mắt già nua của lão, đã hiện ra hưng phấn không gì sánh được.

Hắn nhìn về phía phương hướng Sở Phong mấy người rời đi, thấp giọng nói: "Xem ra là trời muốn Thanh Long Tông ta hưng thịnh a, chỉ bất quá việc này không phải chuyện đùa, xem ra còn cần bàn bạc kỹ hơn."

Đối với việc trong điện, Sở Phong mấy người hoàn toàn chẳng biết, lúc này bọn họ đã tiến nhập khu vực hạch tâm, nhìn trước mắt một tòa cung điện to lớn, cùng với đường đá rộng lớn, bọn họ rốt cục biết tân hành trình bắt đầu ở đây.

"Đây là năm nay hạch tâm đệ tử sao, thế nào cả đám mặt mũi đều bầm dập."

"Hay là xảy ra cái gì a, bất quá xem tiêu chí trên ngực bọn hắn, hẳn đều là thành viên Dực Minh, năm nay Thiên Hạ Minh cùng Kiếm Đạo Minh không ai tham gia khảo hạch sao?"

"Tiểu nha đầu này lớn lên cũng không tệ a, cái tuổi này liền thông qua khảo hạch, hơn phân nửa là một đầu yêu tinh, chỉ là không biết cái yêu tinh này, sẽ bị vị sư huynh nào chinh phục."

Ngoài sân rộng tụ tập rất nhiều hạch tâm đệ tử, bọn họ cũng đều biết ngày hôm nay là ngày hạch tâm khảo hạch, cho nên đều muốn nhìn một

chút hạch tâm đệ tử năm nay, đến tột cùng đáng dấp ra sao, sớm liền tụ tập ở đây.

Mà Sở Phong thì đánh giá người chung quanh, Sở Phong cũng là phát hiện trong hạch tâm đệ tử này, thật đúng là ngoại hồ tàng long, mặc dù lúc này vây xem hơn mười người, đại bộ phận là Linh Vũ Cảnh, nhưng cũng có rất nhiều người bước vào Nguyên Vũ Cảnh.

Mà như hẳn biết, Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, mặc dù xa thua ít hơn ngoại môn đệ tử cùng nội môn đệ tử, nhưng là có khoảng hai ngàn người, hai ngàn người này đều là tuổi còn trẻ, liền là hạng người có thực lực bất phàm, cũng khó trách sẽ là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Thanh Long Tông.

Bởi vì ... hai ngàn người này, còn giá trị hơn nội môn cùng ngoại môn hơn mười vạn người, muốn cao hơn nhiều lắm, vô luận trưởng lão cũng tốt, tương lai tông chủ cũng được, đều phải từ trong hai ngàn người này tuyển ra.

"Cổ hơi thở này. . . ."

Đột nhiên, Sở Phong vùng xung quanh lông mày hơi nhăn lại, liền đem ánh mắt sắc bén hướng về nhai đạo xa xa, bởi vì hẳn đang cảm thụ được một cổ khí tức rất mạnh, lúc này đang hướng bọn họ ở đây đi tới.

Quả nhiên, tại nơi đầu cùng nhai đạo, rất nhanh liền xuất hiện hơn mười đạo thân ảnh, mười mấy người này đều là đáng dấp thanh niên, có nam có nữ, nhưng khí vũ hiên ngang, hình dạng bất phàm, không chỉ là tuấn nam mỹ nữ, mà khí chất cũng là người phi thường.

Sở Phong mặc dù có thể cảm thụ được những người này lợi hại, nhưng lại không cách nào cảm ứng ra thực lực những người này, có thể thấy bọn họ không chỉ có là Nguyên Vũ Cảnh đơn giản, rất có khả năng đã bước vào Nguyên Vũ Cảnh hậu kỳ.

Mà lúc này, hấp dẫn Sở Phong nhất, lại là thanh niên nam tử dẫn đầu, tên nam tử này luận tướng mạo, cùng với mấy người phía sau so sánh với tịnh không tính là cỡ nào xuất chúng, nhưng trên người hần tản mát ra khí chất, không phải nam tử khác có thể sánh bằng.

"Huyền Vũ Cảnh, vị hạch tâm đệ tử kia, đã là Huyền Vũ Cảnh cao thủ?"

Sở Phong âm thầm sợ hãi than, tuy rằng không thể xác định, thế nhưng cái loại cảm giác sâu không thấy đáy này, chỉ có Huyền Vũ Cảnh cường giả mới có, cho nên Sở Phong nghĩ vị này hơn phân nửa đã bước vào Huyền Vũ Cảnh.

"Cung Lộ Vân, Thanh Long Tông ta đệ nhất đệ tử." Đúng lúc này, Tô Mỹ mở miệng nói.

"Hắn là Cung Lộ Vân? Thảo nào. . ."

Mà nghe được Tô Mỹ như vậy vừa nói, Sở Phong hầu như có thể xác định, vị này nhất định là Huyền Vũ Cảnh không thể nghi ngờ, dù sao Cung Lộ Vân danh đầu hần cũng nghe nói qua, đệ nhất đệ tử có thực lực bậc này, cũng tịnh không quá đáng.

"Không chỉ là Cung Lộ Vân, tiền bối Dực Minh ta cũng ở trong đó, thấy vị nữ tử kia cùng Cung Lộ Vân nói chuyện với nhau không, nàng là một vị nguyên lão của Dực Minh ta, là Hàn Tuyết, tại Thanh Long Bảng bài danh thứ tám, là một trong đại biểu ưu tú của Dực Minh ta." Tô Mỹ chỉ hướng về phía bên cạnh Cung Lộ Vân, một vị lãnh diễm nữ tử.

"Thanh Long Bảng thứ tám sao?" Sở Phong lần thứ hai sợ hãi than, tại khu vực hạch tâm có một cái Thanh Long Bảng, cái này toàn bộ có mười cái bài danh, mà người chiếm được một trong mười cái bài danh, thì đại biểu cho mười vị đệ tử cực mạnh của Thanh Long Tông trong hai nghìn hạch tâm đệ tử.

Cho nên khi biết được, vị Hàn Tuyết kia chính là nhân vật Thanh Long Bảng thứ tám, Sở Phong nhiều ít có chút kinh ngạc, dù sao tuổi của nàng cũng không lớn, có thể có thành tựu như vậy, đã nói rõ nàng không đơn giản.

"Ha ha, đúng là Hàn Tuyết sư tỷ, nàng là tới chào đón chúng ta sao?" Tư Đồ Vũ mấy người thấy Hàn Tuyết, đồng dạng kích động không ngớt.

Tuy nói bọn họ ở nội môn phong quang vô hạn, nhưng tiến nhập khu vực hạch tâm này, lại chỉ là một đám tồn tại dưới đáy, luận tiềm lực ở đây mỗi người cũng không so với bọn hắn kém hơn, thế nhưng nếu là có một chỗ dựa vững chắc mà nói, ngày sau tự nhiên sẽ giảm thiểu rất nhiều phiền phức, mà Hàn Tuyết này liền là chỗ dựa mà bọn hắn muốn dựa vào.

"Hàn Tuyết sư tỷ."

Kích động qua đi, cứ nhiên có người cả tiếng la lên, mà tiếng la của hắn, cũng đích xác khiến cho Hàn Tuyết chú ý, mà ngay cả Cung Lộ Vân cũng là đem ánh mắt ném qua.

"Hàn Tuyết sư muội, mấy người đệ tử này, ngươi biết?" Cung Lộ Vân hỏi.

"Ân, bọn họ là thành viên Dực Minh, ngày hôm nay vừa trở thành hạch tâm đệ tử." Hàn Tuyết cười trả lời.

"Dực Minh? Lẽ nào ngươi không nói cho bọn họ, tại đây khu vực hạch tâm, cấm tổ chức đồng minh sao." Thấy Sở Phong mấy người ngược đeo huân chương, Cung Lộ Vân hai mắt hí lại, hiện lên nhất mạt không hài lòng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chịu Nhục

"Cung sư huynh, lẽ nào ngày sau tại đây khu vực hạch tâm, thực sự không cho phép thành lập đồng minh sao?" Hàn Tuyết thấp giọng hỏi nói, tựa hồ rất là e ngại Cung Lộ Vân này.

"Đây là đương nhiên, ta nói rồi thân là hạch tâm đệ tử, chỉ cần trung tâm với Thanh Long Tông là được, không cho phép lập bang kết phái, thành lập thế lực của mình."

"Ở nội môn ta mặc kệ, bởi vì nơi đó tất cả đều là một đám ô hợp, bọn họ đối Thanh Long Tông ta cũng khởi không được bất luận cái tác dụng gì, thế nhưng tại đây khu vực hạch tâm, ta Cung Lộ Vân tuyệt không cho phép, bất luận kẻ nào mưu toan thành lập đồng minh."

"Hàn Tuyết sư muội, ta nể mặt mũi của người, sẽ không truy cứu mấy người bọn họ, người đi nói cho bọn họ biết, nhanh chóng đem tiêu chí Dực Minh tháo xuống, mặt khác ngày sau không tồn tại cái gì Dực Minh thành viên, bọn họ thân phận chỉ có một, đó chính là hạch tâm đệ tử." Cung Lộ Vân thanh âm có chút băng lãnh.

"Đã biết, ta cái này qua cùng bọn họ nói chuyện." Mà Hàn Tuyết cũng là không dám có một tia chậm trễ, gật đầu đáp ứng xong liền hướng Sở Phong mấy người đi tới.

"Hàn Tuyết tỷ tỷ, ta nhớ người muốn chết." Khi Hàn Tuyết tới gần, Tô Mỹ một bả nhào vào trong lòng Hàn Tuyết, mà Hàn Tuyết cũng là đầy mặt tươi cười, có thể thấy hai người quan hệ không tệ.

"Tiểu Mỹ, các người thực sự dự định tại khu vực hạch tâm, tiếp tục thành lập Dực Minh sao?" Hàn Tuyết cười nói.

"Ân, chúng ta là nghĩ như vậy, lẽ nào có cái gì không thích hợp sao?" Tô Mỹ rất thông minh, nghe ra ý của Hàn Tuyết.

"Lúc trước thật ra là có thể, thế nhưng gần đây Cung sư huynh hạ đạt một đạo mệnh lệnh, đó chính là cấm tại khu vực hạch tâm, thành lập bất luận cái đồng minh cùng thế lực gì, hôm nay khu vực hạch tâm toàn bộ đồng minh đều giải tán." Hàn Tuyết giải thích nói.

"Cung sư huynh? Là Cung Lộ Vân sư huynh sao?" Nghe được nói thế, Tư Đồ Vũ mấy người, đều không khỏi đem ánh mắt hướng về phía Cung Lộ Vân cách đó không xa, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi.

"Ngoại trừ hắn, còn có ai có thể có lực độ như vậy, cho nên..."

"Hàn Tuyết sư tỷ, chúng ta hiểu ý tứ của người, chúng ta sẽ không tại đây khu vực hạch tâm thành lập Dực Minh."

Tư Đồ Vũ quả đoán tháo xuống huân chương trên ngực. Thấy thế, các thành viên Dực Minh khác, cũng là đều tháo xuống huân chương của mình.

Nhưng Tô Mỹ thì mày liễu hơi nhú, nói: "Hàn Tuyết sư tỷ, chuyện này sẽ không thể thương lượng sao?"

"Tiểu Mỹ, ta biết người đối với Dực Minh này cảm tình rất sâu, ta cảm giác có chút không phải, thế nhưng khu vực hạch tâm này tình huống bất đồng, ở chỗ này dựa vào là thực lực cá nhân, đồng minh tác dụng thật tình không lớn. Huống chi Cung sư huynh đã lên tiếng, ai dám không nghe." Hàn Tuyết tận tình khuyên bảo.

"Hắn Cung Lộ Vân nói đến cùng cũng bất quá là một gã đệ tử, ngay cả trưởng lão đều không phản đối, hắn có tư cách gì nói loại này." Đúng lúc

này Sở Phong mở miệng nói.

Hắn đối Tô Mỹ là tương đối hiểu rõ, hắn biết rõ Tô Mỹ muốn cho Dực Minh này, tại khu vực hạch tâm tiếp tục tồn tại xuống phía dưới, tuy rằng không biết cụ thể là bởi vì sao, thế nhưng hắn cảm thụ được tâm tư Tô Mỹ.

Đây cũng là nguyên nhân Sở Phong, vì sao tại Dực Minh đối với hắn đã không có giá trị lợi dụng, còn có thể tuyển chọn ở lại Dực Minh, bởi vì hắn là do Tô Mỹ lưu lại.

"Vị này chính là?" Thấy Sở Phong mở miệng, Hàn Tuyết lông mi nhú lại, ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

"A, quên cùng Hàn Tuyết tỷ tỷ giới thiệu, hắn gọi Sở Phong, là thành viên mới Dực Minh ta." Tô Mỹ vội vàng giới thiệu nói.

"A, nhìn bộ dáng này, Sở Phong sư đệ tuổi hắn là không lớn, ra đời không lâu, có một số việc có tính nghiêm trọng không biết cũng là bình thường."

"Tiểu Mỹ, công tác này sẽ do người tới làm a, nhớ kỹ Dực Minh này phải giải tán." Nói xong câu đó, Hàn Tuyết xoay người liền muốn rời đi.

"Kỳ thực ta hơi hiểu kỳ, cái gọi là tính nghiêm trọng này đến tột cùng là có bao nhiêu nghiêm trọng." Sở Phong lại mở miệng, bởi vì hắn chịu không nổi nhất là người khác uy hiếp hắn.

Nghe được nói thế, Hàn Tuyết bỗng nhiên quay đầu lại, tựa hồ muốn nói cái gì, thế nhưng thấy Tô Mỹ thì nén giận xuống, đối Tô Mỹ nói:

"Tiểu Mỹ, đừng nói làm tỷ tỷ mà không nhắc nhở người, hôm nay tại đây khu vực hạch tâm, không ai dám cãi lời Cung Lộ Vân, cho nên các người hãy buông tha Dực Minh a, cái này đối với các người mà nói là chuyện tốt."

"Hàn Tuyết sư muội, lẽ nào gặp phải cái gì phiền phức sao?" Đúng lúc này, thanh âm Cung Lộ Vân đột nhiên vang lên, vị Thanh Long Tông đệ nhất đệ tử này, đã đi tới.

Giờ khắc này, Tư Đồ Vũ mấy người sắc mặt đều là đại biến, mặc dù bọn họ ở bên trong nội môn oai phong một cõi, nhưng đối mặt Cung Lộ Vân này, bọn họ là thật tâm e ngại.

"Cung sư huynh, không có gì phiền phức, chỉ là cùng sư đệ sư muội trò chuyện thêm vài câu." Hàn Tuyết cười có lệ nói.

"Ác, ta xem hình như không đơn giản như vậy a." Cung Lộ Vân mỉm cười, liền đi tới trước người Tô Mỹ cùng Sở Phong, lấy một loại ngữ khí tuyệt đối nói:

"Ta nghĩ nên nói gì, thì Hàn Tuyết sư muội đã nói qua với các người rồi, ta hiện tại chỉ cho các người một cái tuyến chọn, đem trên ngực huân chương lấy xuống, ta coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua."

Nghe được nói thế, Tô Mỹ có chút do dự, nhưng khi chậm rãi giơ tay lên, chuẩn bị đem huân chương tháo xuống, bởi vì nàng đã rõ ràng cảm thụ được Cung Lộ Vân bất thiện.

Đúng lúc này, Sở Phong lại bắt được tay của Tô Mỹ, sau đó mỉm cười đối với Cung Lộ Vân nói: "Cung sư huynh, chúng ta Dực Minh sẽ không ảnh hưởng những người khác, không cần phải giải tán được không hả?"

"Bá" có ai có thể nghĩ, Cung Lộ Vân không nói hai lời, giơ bàn tay lên, hướng gương mặt Sở Phong liền tát tới.

"Sưu." Giờ khắc này, Sở Phong kinh hãi, vội vàng vận chuyển Ngự Không Thuật, chỉ thấy dưới chân tạt phong nhấc lên, liền biến mất không gặp, xuất hiện ở tại nơi xa mười thước có hơn.

"Tiểu tử này, thật nhanh." Nhìn thấy một màn này, toàn bộ hạch tâm đệ tử đều thất kinh, có thể từ trong tay Cung Lộ Vân chạy thoát, không có thể như vậy là người bình thường có thể làm được.

"Hanh." Nhưng mà Cung Lộ Vân cũng hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy thân hình tung lên, như quỷ mị xuất hiện tại phía sau Sở Phong, một cái bàn tay to từ phía sau bắt xuống.

"Nguy rồi." Giờ khắc này, Sở Phong có thể cảm giác được, một cỗ lực lượng cường đại bao phủ lấy thân thể hắn, hầu như mất đi khí lực chạy trốn, đối mặt Huyền Vũ Cảnh cao thủ, hắn quả nhiên là quá yếu.

"Phanh" Cung Lộ Vân nắm cái cổ Sở Phong, bỗng nhiên xuống phía dưới nhấn một cái, liền đem Sở Phong ngạnh sinh sinh đè xuống đất, cường đại lực lượng, có thể khiến Sở Phong hung hăng chui vào trong huyền thạch, chung quanh nhất thời chấn động ra tảng lớn vết rách.

"Người nhớ kỹ cho ta, tại đây khu vực hạch tâm, không ai dám phản bác ta Cung Lộ Vân, phạm là người dám phản bác ta, đều chỉ có một hạ tràng, đó chính là giống như người vậy, như chó giống nhau quỳ rạp trên mặt đất."

"Ghê tởm."

Sở Phong hai tay gắt gao chống đỡ mặt đất, vận chuyển huyền công dùng sức toàn thân khí lực, muốn khởi động thân thể, thế nhưng thủ chương sau cổ kia, lại phảng phất như một tòa núi lớn đè nặng hắn, chớ nói đứng lên, ngay cả hô hấp cũng là càng ngày càng mất lực.

"Cung sư huynh, chúng ta giải tán Dực Minh, cái này giải tán, cầu người buông tha hắn được không?"

Nhìn Sở Phong rơi vào trong huyền thạch, Tô Mỹ sợ đến muốn khóc, một bên tháo xuống huân chương trước ngực, một bên chạy đến trước

người Cung Lộ Vân cầu xin.

"Vị sư muội này, loại cầu xin tha thứ này người nói cũng vô dụng, ta muốn cho hẳn chính mồm đối với ta nói." Cung Lộ Vân đang khi nói chuyện, một tay túm lấy Sở Phong từ trong huyền thạch lôi ra.

"Con mẹ người" thế nhưng Sở Phong vừa thoát khỏi huyền thạch, quay đầu lại một ngụm lớn nước miếng dính đầm, liền bay về phía Cung Lộ Vân.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ước Chiến

"Bá "

Nước miếng trong suốt lóe sáng mà dính đảm, kéo dài như đuôi sao chổi, tốc độ như thiểm điện bay về phía trên mặt Cung Lộ Vân.

Tất cả tới quá mức đột ngột, hơn nữa dưới khoảng cách như vậy, Cung Lộ Vân phản ứng quá chậm, gần liền với thời gian đã tới, chỉ nghe "Ba" một tiếng, nước miếng dính đảm liền rơi vào trên mặt hắn.

"Ta muốn làm thịt ngươi." Vuốt trên mặt dính một mảnh đảm, Cung Lộ Vân như phát điên, tay nắm thành quyền hướng đầu Sở Phong liền oanh tới.

Một quyền này không phải chuyện đùa, ngay cả không khí đều bị xé rách, phát ra tiếng gió rít gào, còn chưa hạ xuống Sở Phong đã khó có thể chống đỡ, tóc bị thổi bay mất trật tự không gì sánh được, mà ngay cả mặt mũi cũng là bị cổ lực lượng này áp bách, đè ép thay đổi hình dạng, quyền này nếu là bắn trúng, dù là Sở Phong da đồng xương sắt, tất nhiên cũng sẽ bị đánh cho nát bấy.

Đối mặt một màn như vậy, mọi người có chút không đành lòng nhìn nữa, nhắm hai mắt lại, bởi vì bọn họ nghĩ Sở Phong hơn phân nửa là phải ở đây bị mất mạng, nhưng cũng không có bất luận cái biện pháp gì, ai bảo hắn chọc giận Cung Lộ Vân.

Vị đệ nhất đệ tử Thanh Long Tông này, tại Thanh Long Tông địa vị cực cao, tất cả mọi người biết hắn tương lai sẽ là tông chủ, trước mặt tông

chủ tướng lai, mạng một vị nho nhỏ hạch tâm đệ tử thì tính cái gì, dù là Sở Phong thực sự bị giết, Cung Lộ Vân cũng sẽ không nhận bất luận cái nghiêm phạt gì, nhiều lắm là bị giáo huấn vài câu mà thôi.

Thế nhưng so với việc không đành lòng nhìn nữa, càng nhiều người cũng nhìn có chút hả hê, trên mặt không chỉ không có chút đồng tình, trái lại là phi thường chờ mong.

Chờ mong Sở Phong bị giết, chờ mong huyết hoa văng khắp nơi, chờ mong một màn máu tanh, bởi vì bọn họ nghĩ đây là theo lý thường phải làm, hạ tràng khi đắc tội đệ nhất đệ tử, nên là như vậy.

"Ba "

Khi tất cả mọi người cho rằng, Sở Phong chết chắc rồi, một cái thủ chương khô như bộ xương khô, lại đột nhiên xuất hiện, ôm lấy cổ tay Cung Lộ Vân, ngừng lại quyền đầu hấn hạ xuống.

"Là hấn?"

Cái biến hóa này làm cho giật mình, thế nhưng khi mọi người thấy rõ người xuất thủ, càng giật mình tới cực điểm, ngăn cản Cung Lộ Vân, đúng là một vị lão nhân thân thể gầy yếu, tóc hói, lưng còng, vị lão nhân này tạo hình khiêm nhiên là một hoạt tử nhân, nhiều ít có chút dọa người.

Mà đối với thân phận vị này mọi người cũng đều hiểu rõ, chính là người trông coi Thanh Long hoa viên, trưởng lão phụ trách tiếp đãi tân đệ tử, không ai biết tên của lão, thế nhưng mọi người đều gọi lão là Lý trưởng lão.

Lý trưởng lão này tại khu vực hạch tâm địa vị có thể cũng không cao, nhiều nhất cũng là một người lão đầu gõ mõ cầm canh mà thôi, toàn bộ trưởng lão đều khinh thường lão, thậm chí các đệ tử đều khinh thường lão, cho nên không ai đưa lão đặt ở trong mắt.

Thế nhưng lúc này, lão cư nhiên tiếp được Cung Lộ Vân một quyền, cái này tự nhiên làm cho thất kinh, bởi vì mọi người đột nhiên ý thức được, vị lão giả này nhìn không chớp mắt, cũng không phải là một nhược giả, ngược lại đúng là một vị cường giả.

"Tránh ra."

Đang nổi nóng Cung Lộ Vân, căn bản không để cho Lý trưởng lão này mặt mũi, vận chuyển huyền công vung tay lên, liền muốn đem vị trưởng lão này bỏ qua.

Thế nhưng cái hất lên này, làm hấn kinh ngạc phát hiện, hấn cư nhiên căn bản muốn hất lên nhưng lại bất động, cổ tay hấn tụt trong tay vị lão giả đây, một mực đã bị khóa chết, căn bản vô pháp di động.

"Cung Lộ Vân, người thân là đệ nhất đệ tử Thanh Long Tông ta, nên bảo hộ đồng môn sư đệ, cách làm như vậy là sao?" Lý trưởng lão không vội không chậm mở miệng nói, mặt mang vẻ tiêu ý hiên lành, nhưng khi cười lại nhiều ít có chút khùng bố.

"Thân là Thanh Long Tông đệ nhất đệ tử, có quyền quản thúc đồng môn sư đệ, hấn khẩu xuất cuồng ngôn không đem lời ta nói để ở trong lòng, ta đối với hấn tiến hành trách phạt, có gì không thích hợp sao?"

Mặc dù đối với thực lực vị Lý trưởng lão này, cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng Cung Lộ Vân vẫn là không nghe theo không buông tha, bởi vì hấn nghĩ tại đây trong Thanh Long Tông, ngoại trừ tông chủ đại nhân, cũng chỉ có hộ các lục lão, còn có vị kia Gia Cát trưởng lão đáng để hấn tôn kính, các trưởng lão khác cũng không có tư cách này.

"Nếu như chỉ là trách phạt, vậy người lúc trước đã làm rồi, việc này cứ như vậy coi như hết." Lý trưởng lão lạnh lùng cười, đột nhiên vung tay lên, Cung Lộ Vân liền bị quăng đi ra ngoài, cường đại lực lượng khiến hấn thối lui mấy bước.

"Lão nhân này thật là lợi hại."

Mà giờ khắc này, các đệ tử vây xem càng thất kinh, nếu như nói lúc trước lão chỉ là tiếp được Cung Lộ Vân một quyền, nói rõ lão tu vi cũng không yếu nhược, như vậy lúc này cử động của lão, lại là nói rõ thực lực của lão rất mạnh, chỉ ít so với Cung Lộ Vân còn mạnh hơn.

Huyền Vũ Cảnh, Huyền Vũ Cảnh trưởng lão, tại Thanh Long Tông không vượt lên trên mười vị, nhưng mỗi một người đều là có chức vị quan trọng, địa vị cực cao, chịu đủ hạch tâm đệ tử tôn trọng.

Thế nhưng vị trưởng lão này, thực lực lão giống như vậy, vì sao phải đảm đương một chuyện làm hèn mọn như vậy? Cái này thực làm cho mọi người không nghĩ ra, thế nhưng vô luận như thế nào, từ hôm nay trở đi, chúng đệ tử đối với vị Lý trưởng lão này, đều sẽ có một cái nhận thức hoàn toàn mới.

"Người đây là muốn bảo vệ hãn sao?" Bị trước mặt mọi người bỏ qua, Cung Lộ Vân cảm giác không còn mặt mũi, trên mặt hàn ý băng lãnh tới cực điểm.

"Cũng không phải là bảo vệ hãn, chỉ là không muốn một cái mầm tốt, bị người bóp chết mà thôi." Lý trưởng lão mỉm cười nói.

"Mầm tốt, người thật đúng là để mắt tới hãn." Cung Lộ Vân cười nhạt.

"Người này có đúng hay không là mầm tốt, ngày sau chắc chắn sẽ biết được, chỉ là người ý vào mình tu võ nhiều năm, khi dễ hãn tu võ còn thấp, nhiều ít có chút không đạo đức." Lý trưởng lão cười nói.

"Ta không đạo đức? Người là nói ta ý vào tu võ thời gian lâu dài, khi dễ hãn tu võ thời gian ngắn thật không?"

Cung Lộ Vân càng thêm căm tức, hăn tự nhận là tu võ thiên tài, đồng thời mọi người bên người cho rằng như thế, lúc nào có người dám ... nói hăn như vậy? Nói hăn ý vào tu võ thời gian lâu dài, khi dễ con người mới vừa tu võ, điều này làm cho hăn vô pháp tiếp thu.

"Không phải sao?" Lý trưởng lão cười nhạt.

"Tốt lắm, ta sẽ cho hăn mười năm thời gian, mười năm thời gian nếu hăn vô pháp chiến thắng được ta, thì các ngươi hai người phải cùng nhau quỳ xuống đất nhận sai cho ta." Cung Lộ Vân thực sự là triệt để nổi giận, chỉ vào vị trưởng lão nói ra lời này.

Mà đối với Cung Lộ Vân như vậy, Lý trưởng lão thoải mái cười, vẫn chưa trả lời, mà là nhìn về phía Sở Phong bên cạnh nói: "Tiểu hữu, ý của ngươi thế nào?"

"Mười năm lâu lắm, một năm cũng đủ rồi." Sở Phong mỉm cười nói.

Mà hăn lời này vừa nói ra, đừng nói người khác, ngay cả Lý trưởng lão thay hăn nói cũng là thất kinh, một năm? Tiểu tử này không phải đang hăm dọa ta sao? Hăn thua thì thôi, mà ngay cả lão tử ta cũng phải theo hăn quỳ xuống đất nhận sai a.

Nghĩ đến đây, Lý trưởng lão vội vàng cười hỏi: "Tiểu hữu, một năm thời gian, ngươi có thể xác định?"

"Một năm vậy là đủ rồi, bởi vì Sở Phong ta từ trước đến nay có cừu oán tất báo, không thích kéo dài lâu lắm." Sở Phong kiên định trả lời.

"Ha ha, khá lắm cuồng vọng tiểu tử, một năm thì một năm, ngươi cũng đừng nói ta khi dễ ngươi, một năm sau ngươi không cần đánh bại ta, chỉ cần ngươi có thể ngăn trụ ta ba chiêu, thì là ngươi thắng." Cung Lộ Vân chỉ vào Sở Phong cười lạnh nói.

Mà Sở Phong lại là đạm nhiên cười, nói: "Không, một năm sau, ta sẽ đem người đánh chết."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đừng Ai Nghĩ Ưc Hiếp Ta

"Người đây là muốn cùng ta sinh tử cục sao?" Cung Lộ Vân cười nhạt.

"Chính là muốn cùng người sinh tử cục, sợ sao?" Sở Phong hỏi.

"Sợ? Ta sẽ sợ người? Ha ha. . . . Buồn cười đến cực điểm." Cung Lộ Vân cười ha hả, cả tiếng cười dị thường, phảng phất như nghe được chuyện cười hay nhất thế gian vậy, sau đó đối với mọi người nói rằng:

"Hôm nay, ta cùng với người này định ra sinh tử cục, một năm sau, sẽ ở chỗ này, nhất quyết cao thấp. Hẳn nếu có thể đỡ ta ba chiêu, không sai ta Cung Lộ Vân liên tục vận, tuyệt không nửa câu oán hận."

Cung Lộ Vân chính là lời nói trực tiếp bá đạo, cuồng vọng không gì sánh được, có thể thấy được hãn đối mình tràn ngập lòng tin, mà kỳ quái nhất chính là, mọi người cư nhiên cũng tán thành tự tin của hãn, phảng phất giờ khắc này, mọi người đã thấy một năm sau, đáng dấp Sở Phong chết thảm nơi này.

Một năm, một năm thời gian có thể làm cái gì? Chớ nói Sở Phong chỉ Linh Vũ Cảnh, dù hãn đã Nguyên Vũ Cảnh, cũng không có khả năng tại trong một năm bước vào Huyền Vũ Cảnh.

Huống chi, Cung Lộ Vân hôm nay tại Thanh Long Tông, công nhận là đệ nhất thiên tài, trong một năm này thực lực của hãn sợ rằng lại muốn đề thăng rất nhiều, cho nên mọi người đều nghĩ, tỷ lệ Sở Phong thắng lợi, hầu như bằng không.

"Bất quá, một năm sau, người nếu ngăn không được ta ba chiêu, ta sẽ đem người tươi sống phách chết, ai cũng đều cứu không được người."

Cung Lộ Vân chỉ vào Sở Phong tàn bạo lưu lại những lời này, hừ lạnh một tiếng liền bước nhanh rời đi, mà những người cùng hấn tới đây, cũng đều liếc mắt cười lạnh nhìn Sở Phong, rồi đuổi theo.

"Sở Phong, xin lỗi, đều do ta. . ." Tô Mỹ đi tới bên người Sở Phong, nhìn trên mặt Sở Phong đầy vết máu, đau thương lần thứ hai phát khóc.

"Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ, đừng khóc."

Sở Phong xoa xoa gương mặt Tô Mỹ đầy nước mắt, sau đó đem ánh mắt hướng, cách đó không xa Tư Đồ Vũ mấy người, cười nói: "Các người không cần sợ, nếu đều không còn là thành viên Dực Minh, chúng ta sẽ không có quan hệ gì, ta sẽ không liên lụy các người."

"Sở Phong, chúng ta. . ."

Nghe Sở Phong nói thế, Tư Đồ Vũ mấy người sắc mặt một trận biến hóa, bọn họ đích thật là không dám gần Sở Phong nữa, bọn họ đích thật là sợ Sở Phong liên lụy bọn họ, ai bảo Sở Phong đắc tội với đệ nhất đệ tử Cung Lộ Vân.

"A, các người cũng không cần dùng như vậy giả mù sa mưa mà nhìn ta, ta Sở Phong không nợ các người, các người cũng không thiếu Sở Phong ta cái gì, từ nay về sau là người xa lạ."

Sở Phong hướng Tư Đồ Vũ mấy người khoát tay áo, tuy rằng khoe môi tiểu ý nhếch lên, thế nhưng ánh mắt lại dị thường lạnh lùng, bên người hấn, không cần loại bằng hữu hư tình giả ý này.

Khi thấy Sở Phong như vậy, Tư Đồ Vũ mấy người cũng không làm ra vẻ, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Sở Phong, liền đều tự rời đi, lúc này bọn

họ phải cùng Sở Phong phải sạch quan hệ, bằng không sẽ đại họa lâm đầu.

"Vị tiểu hữu này, một năm thời gian, người có mấy thành năm chặt có thể thắng Cung Lộ Vân?" Đúng lúc này, Lý trưởng lão mở miệng hỏi nói.

"Ha hả, không đối gạt vị trưởng lão này, bây giờ ta ngay cả một thành năm chặt cũng không có." Sở Phong ngược lại cũng thẳng thắn thành khẩn.

"Cái gì? Một thành cũng không có, người sao dám định ra sinh tử cục, người đây không phải hãm hại lão nhân gia ta sao?" Lý trưởng lão nhất thời thối bay râu mép trừng mắt.

"Hắc, vừa rồi đa tạ trưởng lão xuất thủ tương trợ, bất quá Sở Phong hiện tại mặc dù ngay cả một thành năm chặt cũng không có, nhưng một năm sau tất nhiên sẽ có mười thành năm chặt?" Sở Phong cười nói.

"Tiểu tử người, không nên tự tin lớn như vậy?" Lý trưởng lão lé mắt nhìn Sở Phong.

"Ta tự tin đến từ chính áp lực, một năm sau không thắng thì chết, cho nên ta phải thắng." Sở Phong lần thứ hai cười cười.

"Ai, thanh niên bây giờ a." Lý trưởng lão không có nói cái gì nữa, mà là từ trong Càn Khôn Đại, lấy ra một cuộn giấy, đi tới sân rộng trên một cái bảng thông cáo, đem cuộn giấy này mở ra, dán lên trên đó.

Giờ khắc này, thật nhiều đệ tử đều đi tới vây quanh, bởi vì bọn họ biết đó là cái gì, đó là thành tích Sở Phong mấy người khảo hạch, mà lúc này muốn biết nhất chính là, Sở Phong đến tột cùng thiên phú ra sao, lại dám ... như vậy khiêu khích Cung Lộ Vân.

Nhưng mà khi tư liệu Sở Phong dán lên bảng, tất cả mọi người trợn tròn mắt, thiên phú không rõ, đây là cái tình huống gì? Trong khu vực hạch tâm lâu như vậy, chính lần đầu tiên thấy có người thiên phú bất minh a.

"A, hắn không thể kích hoạt trắc thí thạch, cho nên thiên phú tự nhiên bất minh." Tựa hồ biết mọi người nghi ngờ, Lý trưởng lão cười giải thích nói.

"Cái gì? Không thể kích hoạt trắc thí thạch? Đó không phải là nói hắn ngay cả hạ đẳng thiên phú cũng không có, con mẹ nó, giả bộ như thế đến nửa ngày cuối cùng chỉ là một phế tài a?"

Mọi người kinh hô không ngớt, nhìn về phía Sở Phong ánh mắt càng thêm khinh thường, mà đối với mọi người ngôn luận Lý trưởng lão cũng không đánh giá, đem mười hai cuộn giấy dán xong, liền phất ống tay áo, đi vào trong cung điện.

"Vị lão nhân này, thật không đơn giản."

Sở Phong vốn định lát nữa nói lời cảm tạ, thế nhưng thấy Lý trưởng lão ngay cả liếc hắn một cái cũng không thèm, hắn cũng là chưa có đi, bởi vì hắn biết, Lý trưởng lão cứu hắn khẳng định có quyết định của lão, chỉ là hắn còn không biết nguyên nhân.

Mà hắn bây giờ nói lời cảm tạ mà nói, cũng đều vô dụng, bởi vì cảm tạ không nên dùng miệng để nói, mà hắn là dùng hành động thực tế mà làm, Sở Phong muốn làm, là một năm sau đánh bại Cung Lộ Vân, chỉ có như vậy mới là phương thức cảm tạ tốt nhất, chí ít để mọi người biết, Lý trưởng lão hôm nay cứu hắn, đúng là rất chính xác.

Tại trong tiếng vô số người nghị luận, tại dưới vô số bạch nhãn nhìn, Sở Phong cầm khối lệnh bài hạch tâm đệ tử, đi tới chỗ ở của mình tại khu vực hạch tâm.

Mà từ thủy chí chung, Tô Mỹ đều bồi tại bên người hắn, căn bản không để ý tới người khác đang nói gì, chỉ là yêu thương mà nhìn Sở Phong, điều này làm cho Sở Phong trong lòng rất là ấm áp.

"Sở Phong, đều do ta không tốt, làm phiền hà người rồi."

"Người rời khỏi Thanh Long Tông a, tới gia tộc của ta, do gia tộc của ta bảo hộ người, nghìn vạn lần đừng tìm Cung Lộ Vân đánh nhau." Tiến vào cung điện, Tô Mỹ liền vội vàng mở miệng nói.

"Người đây là cái ý tứ gì? Muốn cho ta làm rùa đen rút đầu?" Sở Phong có chút không hờn giận, mặc dù hẳn biết Tô Mỹ là vì muốn tốt cho hẳn, nhưng hẳn rất khó chịu.

"Người là không biết bối cảnh Cung Lộ Vân, thế lực gia tộc hẳn, so với Thanh Long Tông không kém chút nào, hẳn sợ dĩ đến Thanh Long Tông tu luyện, chính là muốn trở thành Thanh Long Tông tông chủ, muốn chiếm ở đây."

"Trước không nói một năm sau người thắng hẳn hi vọng rất nhỏ, dù là người có thể thắng hẳn, cũng không thể giết hẳn, bởi vì người nếu giết hẳn, gia tộc của hẳn nhất định sẽ giết người."

"Nói chung trận ước chiến này, người hầu như không có hi vọng thắng, hẳn cùng gia tộc của hẳn, sẽ không cho người cái hi vọng này." Tô Mỹ ngừng trọng mà nói rằng.

"A, nếu thật là như thế này, ta sẽ không chỉ giết hẳn, mà sẽ diệt gia tộc của hẳn."

"Tô Mỹ, ta biết người là tốt với ta, thế nhưng ta Sở Phong từ trước đến nay không sợ có chuyện, hôm nay ta nếu dám cùng hẳn ước chiến, ngày sau ta nhất định sẽ phó ước, dù cho đến lúc đó người chết chính là ta, ta cũng nhận lấy."

"Ta Sở Phong không sợ chết, chỉ sợ sống uất ức, hôm nay hẳn Cung Lộ Vân như vậy làm nhục ta, ngày sau ta sẽ gấp trăm lần làm nhục trở lại,

bằng không ta sống có ý nghĩa gì? Lẽ nào ta sống trên đời, là tùy ý người khác vũ nhục sao?"

"Không, ta Sở Phong trời sinh sẽ không bị khinh bỉ, vô luận đối phương là ai, đừng mơ tưởng chèn ép được ta, ta có thể nhẫn một thời vì nhục, nhưng ta sẽ không thể nhẫn một đời vì nhục, toàn bộ người ức hiếp ta, ta sẽ khiến cho hãn trả giá thật lớn."

"Hãn Cung Lộ Vân dám ức hiếp ta, ta cũng dám giết Cung Lộ Vân hãn, gia tộc hãn dám ức hiếp ta, ta cũng dám diệt gia tộc hãn, nếu khắp thiên hạ người người dám ức hiếp ta, ta sẽ đồ tể người trong thiên hạ, trừ phi ta chết, bằng không toàn bộ thiên hạ, ai cũng đều đừng nghĩ ức hiếp Sở Phong ta!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bách Biến Cung

Nghe qua Sở Phong nói vậy, Tô Mỹ ngây dại, nàng bị Sở Phong hấp dẫn thật sâu, bị cái loại khí thế này hấp dẫn, nàng sản sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, đó chính là nàng nghĩ Sở Phong nói cũng không mạnh mẽ, cái thiếu niên này có thể làm được tất cả theo như lời hắn.

"Tiểu Mỹ, ta biết người sẽ không giống Tư Đồ Vũ bọn họ như vậy, thế nhưng lúc này ta đặc tội với Cung Lộ Vân là sự thực, cho nên ta không muốn liên lụy người." Đột nhiên, Sở Phong mở miệng nói.

"Sở Phong, người đây là cái gì ý tứ, hôm nay việc này vốn là bởi vì ta mà dựng lên, nếu không phải ta. . . Người cũng không có khả năng phát sinh loại sự tình này, người bởi vì ta bị ủy khuất lớn như vậy, ta nếu là rời người đi, ta còn là người sao."

"Đích xác, hắn Cung Lộ Vân tại khu vực hạch tâm là rất có thể lực, thế nhưng ta Tô Mỹ cũng không sợ hắn, không chỉ tại Thanh Long Tông ta không sợ hắn, dù là bên ngoài Thanh Long Tông, ta cũng đồng dạng không sợ hắn." Tô Mỹ kiên định nói.

Nhìn Tô Mỹ như vậy, Sở Phong cũng không biết như thế nào cho phải, Tô Mỹ có sợ Cung Lộ Vân không? Đương nhiên sợ, dù sao hôm nay tại đây khu vực hạch tâm, là thiên hạ của Cung Lộ Vân, dù là tỷ tỷ Tô Nhu của nàng, cũng không là đối thủ Cung Lộ Vân này.

Thế nhưng cũng bởi vì nàng sợ, nhưng có thể kiên định nói ra những lời này, Sở Phong mới không đành lòng khuyên nàng nữa, bởi vì hắn không

muốn phụ tâm ý của Tô Mỹ.

"Được rồi, thực sự là bắt người nha đầu không có biện pháp kia, đã như vậy, người theo ta đi dạo Vũ Kỹ Các ba."

"Tốt a, ta đang muốn tu luyện một chút ngũ đoạn võ kỹ đây."

Giờ khắc này, Tô Mỹ lần thứ hai biến thành cái nha đầu hoạt bát rộng rãi kia, sôi nổi liền chạy đi ra ngoài, mà Sở Phong cũng là một đường đi theo.

Hạch tâm khu vực rất lớn, thế nhưng đệ tử lại chỉ có trên dưới hai ngàn người, cho nên có một số việc phát sinh qua đi, truyền ra rất nhanh, tỷ như chuyện Sở Phong cùng Cung Lộ Vân ước chiến, chỉ là ngăn ngừ chốc lát, cũng đã truyền khắp toàn bộ hạch tâm khu vực.

Hơn nữa Sở Phong hình dạng cùng tên, đã đọng ở thông cáo trên tường, cho nên đại bộ phận đều đối Sở Phong có ấn tượng, vì thế khi Sở Phong cùng Tô Mỹ trên đường đi tới Vũ Kỹ Các, hầu như mọi người đều thấy hân, đối với hân chỉ trở ngại luận không ngớt.

Đối với loại tình huống này, Sở Phong sớm có dự liệu cho nên không đáng để ý tới, Tô Mỹ đồng dạng cũng như vậy, hai người cứ như vậy vừa nói vừa cười tiêu sái đi vào Vũ Kỹ Các, bắt đầu chọn võ kỹ trong lòng ngưỡng mộ.

Hạch tâm khu vực Vũ Kỹ Các, so với nội môn Vũ Kỹ Các nhỏ hơn rất nhiều, chỉ có một tầng, bất quá cũng rất tinh xảo, ở đây võ kỹ kém cõi nhất cũng là tam đoạn võ kỹ, mà tốt nhất chính là ngũ đoạn võ kỹ.

Đương nhiên ngoại trừ võ kỹ, còn có huyền công, chỉ bất quá huyền công cũng đều là sơ cấp huyền công, đối với tu luyện qua thổ tức pháp của hai người mà nói, tác dụng cũng không lớn, cho nên bọn họ chủ yếu là muốn tuyển chọn một quyển võ kỹ.

"Ngũ đoạn vũ kỹ Bách Biến Cung, tên rất kỳ quái a."

Đạo qua một vòng, Sở Phong bị một quyền vũ kỹ tên là Bách Biến Cung hấp dẫn, không khỏi lật xem, mà vừa nhìn Sở Phong càng thích.

Đây là một loại vũ kỹ ngưng luyện hình, đối với khổng chế linh khí độ khó rất cao, là đem linh khí bài ra bên ngoài cơ thể, cô đọng thành một bả vũ khí tiến hành chiến đấu, đồng thời có thể căn cứ vào mình yêu thích, cô đọng thành các loại hình thái.

Có thể nói là đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa, đàng côn sóc bổng, tiên giản chuy trảo, hình thái các loại vũ khí, đều có thể cô đọng mà thành, đồng thời trang bị những ... vũ khí này đường lối công kích.

Nhưng khó khăn nhất là cô đọng, lại là một cây cung, cung này nếu ngưng tụ ra, có thể đem linh khí hóa thành tên, bắn ra mười dặm có hơn, tốc độ cực nhanh, hầu như không người nào có thể trốn, thủ đoạn là phi thường lợi hại.

Sở dĩ gọi là Bách Biến Cung, trong ngũ đoạn vũ kỹ, tuyệt đối rất cuộc cũng là một quyền thượng thừa vũ kỹ, đương nhiên độ khó tu luyện của nó, cũng là rất cao.

"Chọn bản này a." Bình tĩnh, Sở Phong liền cầm bản vũ kỹ này đi làm đăng ký, đợi đến Tô Mỹ tuyển một quyền vũ kỹ tốt xong, hai người liền đi ra Vũ Kỹ Các.

Chỉ bất quá lúc này tại bên ngoài Vũ Kỹ Các, lại tụ tập hai mươi mấy danh hạch tâm đệ tử, đồng thời những ... hạch tâm đệ tử này các khuôn mặt đều bất thiện, lúc này đã đem hai người vây quanh, che lại đường lui của bọn họ.

"Các người muốn làm gì?" Nhìn chung quanh đại khái hai mươi mấy danh hạch tâm đệ tử, Tô Mỹ mày liễu hơi nhăn lại, cả tiếng chất vấn nói.

Nàng kỳ thực là cố ý, dù sao lúc này đang ở tại cửa Vũ Kỹ Các, cho nên nàng muốn Vũ Kỹ Các trưởng lão thủ các biết, muốn mời trưởng lão đi ra hỗ trợ.

Thế nhưng không biết làm sao, trưởng lão này rõ ràng nghe thấy được Tô Mỹ la lên, nhưng căn bản không thèm để ý tới, trái lại các đệ tử trong Vũ Kỹ Các chạy ra, xem náo nhiệt.

"Vị sư muội này là thân muội muội của Tô Nhu sư tỷ, Tô Mỹ a?" Một gã đệ tử tiến lên hỏi.

"Có việc gì thế?" Tô Mỹ khuôn mặt băng lãnh.

"Ha hả, nghe nói Tô Mỹ sư muội chính là trung đẳng thiên phú, tại hạch tâm khu vực này đã hiếm thấy, với Tô Mỹ sư muội thiên phú, chắc ngày sau trên Thanh Long Bảng, nhất định có thể thấy tên của người."

"Bất quá Tô Mỹ sư muội, với người thiên phú như vậy, lại muốn cùng tên này tụ cùng một chỗ, người cùng hãn đi gần như thế, đối với người mà nói không có cái gì là tốt." Một gã nam tử khác, hắc hắc cười nói.

"Ta thích cùng ai ở cùng một chỗ, và cùng ai tụ cùng một chỗ, đây là chuyện của ta, cùng các người không quan hệ." Tô Mỹ lạnh lùng nói.

"A, Tô Mỹ sư muội, ta bất quá là hảo tâm khuyên người, nghĩ không ra người như thế không cảm kích, đã như vậy, ta đây cũng sẽ nói thật cho người biết a, Sở Phong này đắc tội với Cung sư huynh, hạch tâm khu vực hãn đã không ở được nữa rồi."

"Hôm nay chúng ta tới đây, là thay Cung sư huynh giáo huấn một chút cái tiểu tử cuồng vọng này, hi vọng người cách hãn xa một chút, bằng không đã thương tới người a, cũng đừng trách chúng ta." Tên nam tử kia khuôn mặt cũng là trở nên âm lãnh.

"Là muốn thay Cung Lộ Vân giáo huấn ta, chính là muốn mượn cố giáo huấn ta, khiến cho Cung Lộ Vân đối với các người có vài phần kính trọng?"

"Phế vật quả nhiên là phế vật, cũng chỉ có các người mới có thể nghĩ đến loại phương pháp này, phách mã thí Cung Lộ Vân, bất quá các người cái này mã thí, chỉ sợ là phách không được." Đúng lúc này, Sở Phong đột nhiên cười lạnh, trong ánh mắt nhìn mọi người, tràn ngập coi thường và khinh bỉ.

Những người này thực lực đều không kém, nhưng là không tính là quá mạnh, đều là Linh Vũ bát trọng cùng Linh Vũ cửu trọng thực lực mà thôi, ở bên trong nội môn tuyệt đối tính đứng đầu, nhưng tại đây hạch tâm khu vực, lại là chân chính tồn tại dưới cùng.

Cho nên Sở Phong cũng có thể nghĩ đến, nguyên nhân bọn họ tìm đến mình phiền phức, đơn giản là muốn mượn chuyện này khiến cho Cung Lộ Vân chú ý, để kiếm một ít chỗ tốt, chỉ bất quá bọn họ loại thực lực này, Sở Phong thật đúng là không để trong mắt.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nguy Cơ Tứ Phía

"Nghĩ không ra nhanh như vậy lại có trò hay để nhìn, ta xem ra Sở Phong này có thể không sống đến một năm sau, cũng khó nói."

"Đúng vậy, đặc tội với Cung sư huynh, tại đây hạch tâm khu vực làm sao mà sinh tồn, dù là Cung sư huynh không ra tay, cũng sẽ có rất nhiều người chủ động đi tìm hãn phiến phức, hãn thực lực như vậy, thực sự là khó hỗn a."

Nhìn một màn trước mắt, người vây xem cười nhạt liên tục, đều nghĩ Sở Phong hôm nay tất bị cuồng biến cho ăn, dù sao Sở Phong thực lực cũng chỉ là Linh Vũ thất trọng, hơn nữa thiên phú kém cỏi, tại đây hạch tâm khu vực, sợ rằng tùy tiện một người, đều có thể cho hãn răng rơi đầy đất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao chó săn Cung Lộ Vân này, còn không có đối với Sở Phong xuất thủ, bởi vì bọn họ nghĩ Sở Phong thực sự quá yếu, đã chẳng đáng để đối với Sở Phong xuất thủ.

"Thế nào, các người đàn phế vật là từng người từng người đến, hay một đám cùng nhau đến?" Sở Phong quét nhìn mọi người, khinh miệt nói rằng.

"Khá lắm cuồng vọng tiêu tử, rõ ràng ngay cả hạ đẳng thiên phú cũng không tính là phế vật, còn dám chửi chúng ta là phế vật, hôm nay nếu không để cho người một ít giáo huấn, người sẽ thật không biết cái gì là trời cao đất rộng."

Trong đó một gã hạch tâm đệ tử, bị Sở Phong khinh bỉ, đi nhanh về phía trước, một cái đại thủ hữu lực, liền đối với Sở Phong bắt qua, người này cứ nhiên trực tiếp động thủ.

"Ba" nhưng khi đại thủ, sắp sửa đụng tới Sở Phong, Sở Phong thủ chưởng đã vững vàng bắt được cổ tay hắn, cường đại lực lượng, đã khiến hắn khó tiến dù nửa tấc.

"Tiểu tử này, đã đỡ công kích của vị kia?"

Người vây xem cảm thấy giật mình, tuy nói đối với Sở Phong xuất thủ vị đệ tử kia thực lực rất yếu, bất quá là một Linh Vũ bát trọng, thế nhưng đối phó Sở Phong vị Linh Vũ thất trọng này, cũng là dư dả, sao lại bị Sở Phong như vậy đơn giản đỡ được? Nhưng mà lập tức một màn phát sinh, bọn họ lại là giật mình triệt để biến thành khiếp sợ.

Sở Phong cổ tay hơi dùng sức, xuống phía dưới bỗng nhiên thả ra, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, cánh tay vị hạch tâm đệ tử kia, đã bị Sở Phong bẻ gãy.

Nhưng mà đây còn chưa có hết, Sở Phong nhắc chân một cước, thẳng đến đầu gối chân trái người nọ, lần thứ hai "Răng rắc" một tiếng, người nọ chân trái đã bị bẻ gãy, bắt đầu nhào lặn thảm thiết.

"Bá."

Ngay lúc mọi người giật mình, Sở Phong thân hình tung lên như quỷ mỵ đến trước người một gã đệ tử, một quyền đánh ra, hung hăng rơi vào trên mặt người nọ, trực tiếp đem cằm người này đánh rớt xuống.

"Súc sinh này, phế hẳn cho ta." Nhìn trong chớp mắt, ngã xuống hai người, đàn hạch tâm đệ tử này triệt để phần nọ, quần công dựng lên, cùng đánh về phía Sở Phong.

"Hanh, tới vừa lúc."

Nhưng mà, đối mặt quần công kia, với các loại huyền lệ vũ kỹ, mọi người bí mật mang theo các loại uy thế kéo tới, Sở Phong chỉ là cười lạnh một tiếng, đôi mắt một đạo lôi mang hiện lên, thân thể liền trong nháy mắt được lôi xà bao phủ.

"Két lạp lạp ~~~ "

Lôi quang bắn ra bốn phía, tựa như mưa rơi, quang mang chói mắt, có thể khiến người vây xem không dám mở ra hai mắt, uy thế cường đại có thể khiến bọn họ liên tục lui về phía sau.

Nhưng mà khi bọn hắn cảm giác được cổ uy thế thối lui, không khỏi mở hai mắt ra, chú mục mà nhìn, cả đám khuôn mặt cũng đại biến, mục trừng khẩu ngốc.

Lúc trước vây công Sở Phong hai mươi mấy người, cư nhiên toàn bộ ngã lăn trên mặt đất, mỗi người trên người đều là đen thui một mảnh, bị cháy sạch không nhẹ, đang xoay người lăn lộn, thống khổ thảm thiết.

Nhìn lại Sở Phong, cư nhiên cái lông cũng chưa tổn hại, trên người ngay cả một chút bụi bặm cũng không có, đang khinh bỉ nhìn mọi người trên mặt đất kêu rên, lạnh lùng nói: "Muốn giáo huấn Sở Phong ta, các người còn không có tư cách này."

Nói thế xong, Sở Phong lại đem ánh mắt lãnh liệt quét về phía mọi người vây xem, mà phàm là người thấy ánh mắt Sở Phong, không thể nghi ngờ cả người lạnh run, nội tâm mọc lên trận trận sương lạnh, không khỏi về phía sau thối lui một bước, ngay cả Nguyên Vũ Cảnh cường giả cũng không ngoại lệ.

Mà nhìn những người này lúc trước còn đầy mặt có chút hả hê, hiện tại cũng cả đám thần tình khẩn trương, Sở Phong khoe miệng nhắc lên về

cười nhạt, liền mang theo Tô Mỹ rời đi.

"Trời ạ, tiểu tử này thế nào kinh khủng như vậy, trên người hắn vừa rồi khí thế, đâu phải một người Linh Vũ Cảnh rác rưởi? Quả thực ngay cả Nguyên Vũ Cảnh, cũng không tất có. "

"Không chỉ có như vậy, hắn vừa rồi thi triển võ kỹ, không có thể đơn giản ngũ đoạn võ kỹ như vậy, mà tựa hồ là..."

"Là cái gì?"

"Cái loại khí thế này, hắn là Lôi Đình tam thức."

"Lôi Đình tam thức, thế nào có khả năng? Lôi Đình tam thức chỉ bất quá là tứ đoạn võ kỹ, nhưng vừa rồi uy thế, rõ ràng là ngũ đoạn võ kỹ."

"Không sai, Lôi Đình tam thức đích thật là tứ đoạn võ kỹ, nhưng là các người hắn là đều biết, Lôi Đình tam thức đệ tam thức nếu là luyện thành, vậy đó là ngũ đoạn võ kỹ."

"Người. . . Ý của người là nói?"

Giờ khắc này, mọi người quả thực không dám tiếp tục suy nghĩ, bởi vì Lôi Đình tam thức, dù sao cũng là đến nay, chỉ có khai tông tổ sư Thanh Long đạo nhân mới nắm giữ thủ đoạn này.

Từng có vô số người tu luyện qua, nhưng không ai có thể nắm giữ, nhưng hôm nay xem ra, Sở Phong tựa hồ là nắm giữ võ kỹ trong truyền thuyết này, cái này mọi người làm sao có thể không khiếp sợ.

"Chà chà, xem ra tiểu tử này không đơn giản a, thảo nào dám khiêu khích Cung Lộ Vân vậy."

"Vừa rồi võ kỹ, tất nhiên là Lôi Đình tam thức đệ tam thức, nghĩ không ra hắn đã tu luyện đến loại tình trạng này, xem ra Lãnh Vô Tội bảo

chúng ta tìm người, hơn phân nửa chính là hắc a."

Đúng lúc này, ngoài Vũ Kỹ Các nơi nào đó, xuất hiện một nam một nữ, bọn họ nhìn bóng lưng Sở Phong rời đi, trong ánh mắt hàn quang bắt đầu khởi động.

"Mau nhìn, hai vị không phải Cao Nhạc sư huynh, cùng Lưu Băng sư tỷ sao."

"Hai vị này năm ấy đều là cường giả Thanh Long Bảng, sau lại bị Lãnh Vô Tội đánh bại, liền chủ động từ Thanh Long Bảng xoá tên, thật lâu không phát hiện qua bọn họ, nghĩ không ra lại ở chỗ này xuất hiện."

"Ta nghe nói bọn họ từ khi bị Lãnh Vô Tội đánh bại, chẳng biết cái nguyên nhân gì, đều tuyển chọn theo Lãnh Vô Tội, hôm nay đều vì Lãnh Vô Tội mà làm việc, cho nên rất ít xuất hiện tại Thanh Long Tông."

"Thật không? Bị người đánh bại hoàn tuyển chọn theo người ta sao? Nói như vậy Lãnh Vô Tội quả nhiên là không đơn giản."

"Đó là đương nhiên, Lãnh Vô Tội là đệ tử Thanh Long Tông ta duy nhất một người có tinh thần lực, tuy rằng tu võ thiên phú thua Cung Lộ Vân, thế nhưng hắc tinh thần lực, cũng là Cung Lộ Vân không có được."

"Đúng vậy, hôm nay chỉ có mười chín tuổi, là thứ ba Thanh Long Bảng, nói hắc là Thanh Long Tông ta đệ nhị thiên tài cũng không quá, tin tưởng Thanh Long Bảng vị trí đệ nhị, sớm muộn gì cũng là của hắc."

Đề cập về Lãnh Vô Tội, chúng đệ tử trên mặt đều hiện ra vẻ kính nể, dù sao vị kia trừ Cung Lộ Vân, là một người được công nhận thiên tài.

Sở Phong rời khỏi Vũ Kỹ Các, liền cùng Tô Mỹ mỗi người đi một ngã, hắc không có trở lại nơi ở, mà là rời khỏi Thanh Long Tông, hắc là

muốn tin tức mình trở thành hạch tâm đệ tử, tự mình mang về Sở gia, đem Thanh Long Kỳ, tự mình cắm ở trên Kháo Sơn Trấn.

Chỉ bất quá Sở Phong lại cũng không biết, đồng thời khi hắn rời đi Thanh Long Tông, hai gã Nguyên Vũ Cảnh hạch tâm đệ tử, đã lặng lẽ theo đuôi hắn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thần Bí Cao Thủ

Hạch tâm khu vực, trong hoa viên một tòa phủ đệ, Lãnh Vô Tội đang nuôi một con mãnh thú.

Đây là một con cừu giai mãnh thú, lớn như một con voi, thân thể như viên hàu, nhưng răng nanh nhọn rất là hung hãn, thế nhưng con mãnh thú này, tại trước mặt Lãnh Vô Tội, cũng dị thường nhu thuận.

Trái lại nó chỉ thích ăn thực vật trên mặt đất, căn bản không phát động công kích với Lãnh Vô Tội, thậm chí còn tùy ý Lãnh Vô Tội xoa đầu vuốt lông nó, cũng không có bất luận cái phản ứng gì.

Cũng không phải là mãnh thú này không có linh trí, chỉ cải biến đi bản tính tàn bạo của nó, nó bị lực lượng thâm sâu của Lãnh Vô Tội áp chế, nó là sủng vật của Lãnh Vô Tội, lấy lực lượng đi chinh phục sủng vật.

"Lãnh sư đệ, người người muốn tìm chúng ta đã tìm được rồi." Cao Nhạc cùng Lưu Băng, đứng ở phía sau Lãnh Vô Tội nói, thái độ bọn họ đối với Lãnh Vô Tội rất là cung kính, thậm chí có chút e ngại.

"Tiểu tử này có bối cảnh gì?" Lãnh Vô Tội vừa đùa với mãnh thú, vừa mở miệng hỏi, ngay cả đầu cũng không quay lại một chút.

"Hắn gọi Sở Phong, năm nay chỉ có mười lăm tuổi, đến từ Sở gia Khảo Sơn Trấn, có Linh Vũ thất trọng tu vi, hôm nay đã tiến nhập hạch tâm khu vực, trở thành hạch tâm đệ tử."

"Bất quá người này kiệt ngạo bất tuân, không lâu trước mặt mọi người chống đối Cung Lộ Vân, bị Cung Lộ Vân giáo huấn, nếu không phải vị Lý trưởng lão trong coi Thanh Long hoa viên kia xuất thủ, chỉ sợ hãn đã bị mất mạng." Cao Nhạc kể lại.

"Lý trưởng lão sao? Hãn vậy mà lại ra tay!" Nghe nói đến Lý trưởng lão, Lãnh Vô Tội ánh mắt lóe ra một chút.

"Đúng vậy, theo như lời người, Lý trưởng lão đích xác ẩn tàng thực lực rồi, chí ít là Huyền Vũ Cảnh cao thủ." Lưu Bằng cướp lời nói.

"Đó là đương nhiên, hãn có thể giấu diếm được người khác, nhưng bất quá trốn không được ta cảm ứng, tinh thần lực của ta đã sớm phát hiện hãn không đơn giản, chỉ là hãn vì sao lại cứu Sở Phong này, chẳng lẽ bọn họ có quan hệ sao?" Lãnh Vô Tội lâm vào trầm tư.

"Hãn là không thể nào, Sở Phong này xuất thân rất là bình thường, hướng chi cùng Cung Lộ Vân ước định sinh tử cục một năm sau, dù là chúng ta không đối phó hãn, một năm sau Cung Lộ Vân cũng sẽ làm thịt hãn." Cao Nhạc tiếp tục nói rằng.

"Ác? Tiểu tử này quả thật là cuồng ngạo, bất quá phải mau chóng giải quyết hãn, việc này cũng không thể buông bỏ." Lãnh Vô Tội ngưng trọng nhắc nhở nói.

"Yên tâm đi, tiểu tử này đã rời Thanh Long Tông, quay trở về Sở gia, hãn là muốn tự mình đem Thanh Long Kỳ trở về gia tộc, dù sao Sở gia cũng chỉ là một tiểu thế lực, Thanh Long Kỳ đối gia tộc hãn bang trợ sẽ rất lớn.

"Mà chúng ta đã phái Triệu thị huynh đệ đi ám sát hãn, tuy nói tiểu tử này có chút thủ đoạn, bất quá dù sao Triệu thị huynh đệ đều là Nguyên Vũ tam trọng, bọn họ hai người phối hợp ăn ý, giải quyết tiểu tử này tuyệt đối dư dả." Lưu Bằng giải thích nói.

"Hỗn trưởng" vừa nghe được nói thế, Lãnh Vô Tội không vui phần nộ, bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào hai người khiển trách: "Lẽ nào các người không rõ cái gì là đêm dài lắm mộng sao? Còn nữa, ta giao cho các người điểm ấy việc nhỏ đều lười đi làm, không phải để ta tự mình xuất thủ chứ?"

Nhìn thấy Lãnh Vô Tội như vậy, Cao Nhạc Lưu Băng khuôn mặt cũng là đại biến, sợ đến liên tục lui về phía sau, sau đó cùng kêu lên đáp: "Chúng ta cái này đi đưa hãn giải quyết."

Cao Nhạc cùng Lưu Băng vội vàng rời khỏi Thanh Long Tông, hai người cười khoái mã, đang hưởng Sở gia cuốn cuộn đi tới, mà ở trên tay Lưu Băng lại là cầm một cái hoàng phù hình tam giác.

Phù này từng chút từng chút lóe ra quang mang yếu ớt, đồng thời theo hai người đi tới, quang mang đã càng ngày càng sáng lên, thấy loại tình huống này, Lưu Băng lại là nhú mày, đột nhiên tóm lấy khoái mã, khẩn trương nói: "Không thích hợp."

"Làm sao vậy?" Thấy thế, Cao Nhạc cũng là trở nên khẩn trương.

"Đây là định vị phù trên người Triệu thị huynh đệ, bọn họ hẳn là theo Sở Phong, rời đi Thanh Long Tông cảnh nội mới hạ thủ, thế nhưng lúc này vị trí định vị phù biểu hiện, bọn họ ở ngay phụ cận." Lưu Băng nói.

"Cái gì, lẽ nào nói?" Nghe được nói thế, Cao Nhạc cũng là cau mày, trở nên bất an.

"Bá bá" hai người nhảy xuống khoái mã, bắt đầu dựa theo định vị phù chỉ, tại phụ cận tìm tòi, rất nhanh hai người liền tiến vào một mảnh rừng thâm, mà quang mang trên định vị phù, đã càng ngày càng sáng hơn, không phải một chút một chút lóe ra, mà thủy chung là trán phóng quang mang.

Khi hai người tại đây trong rừng tiến lên hai nghìn thước, liền kinh ngạc phát hiện, phía trước cách đó không xa có hai đạo thân ảnh, đang nằm

trong bụi cỏ, hai người này đều là thân mặc thường phục, nhưng dáng dấp này chính là Triệu thị huynh đệ bọn hắn.

Chỉ bất quá hai người lúc này, từ lâu không còn khí tức, nhưng quý dị nhất chính là, mặt ngoài thân thể hai người, lại không có một chút vết thương.

Cao Nhạc cúi xuống, đưa tay đặt trong ngực hai người, sau một lúc lục lọi, cau mày, thần tình ngưng trọng nói:

"Ngũ tạng lục phủ đều bị chấn vỡ, là bị uy áp tươi sống đánh chết."

"Thế nào có khả năng, Sở Phong chỉ là Linh Vũ thất trọng, thế nào có khả năng có uy áp cường hãn như thế, Triệu thị huynh đệ đều là Nguyên Vũ tam trọng cao thủ." Nghe nói thế, Lưu Băng sắc mặt cũng là trở nên tái nhợt.

Lấy uy áp đem đối phương tươi sống đánh chết, vậy ít nhất phải so với đối phương cao hơn tam trọng tu vi, mà đây là điều mà Sở Phong căn bản làm không được, cái này nói rõ Sở Phong có người giúp đỡ, đồng thời người kia chí ít có thực lực Nguyên Vũ lục trọng.

"Xem ra bị Lãnh Vô Tội khiển trách là đúng rồi, chúng ta đã xem thường Sở Phong." Cao Nhạc bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt lóe ra bất định, không biết nghĩ đến cái gì.

"Làm sao bây giờ? Sở Phong bên người có ấn dấu cao thủ, đồng thời tu vi yếu nhất cũng là Nguyên Vũ lục trọng, đồng thời rất có thể càng mạnh hơn, nếu là người nọ có Nguyên Vũ cửu trọng thực lực, coi như là chúng ta hai người liên thủ, cũng không nhất định có thể đối phó được hắn."

Lưu Băng không có chủ ý, dù sao nàng cùng với Cao Nhạc, hôm nay cũng đều là Nguyên Vũ bát trọng mà thôi, đối mặt loại địch nhân không biết này, bọn họ tự nhiên không khỏi có lo lắng.

"Nếu như vậy trở lại, chắc chắn bị Lãnh Vô Tội trách phạt, thủ đoạn của hắc người cũng biết, chúng ta chỉ là khôi lỗi của hắc, hắc đối với chúng ta không có một tia nương tay, người hắc là cũng không muốn nếm thử, tư vị độc được xuyên tâm thấu xương a?"

"Không, đương nhiên không! ! !" Nghe được hai chữ độc được, Lưu Băng sắc mặt nhất thời trở nên xanh lè, thậm chí thân thể bắt đầu lạnh run, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

"Cho nên, Sở Phong này phải giết chết, bằng không Lãnh Vô Tội nhất định sẽ không tiếp tục cho chúng ta giải được, chỉ cần ngấm lại cái loại tư vị này, ta tình nguyện bị người giết chết." Cao Nhạc kiên định nói, mà Lưu Băng cũng không chần chờ, đồng nhận thức gật đầu.

Đối với chuyện Lãnh Vô Tội muốn ám hại mình, Sở Phong không chút nào biết được, cho nên tự nhiên cũng không biết có hai người muốn ám sát mình, đã bị người trộm giải quyết sạch.

Lúc này tâm tình của hắc rất tốt, bởi vì trải qua mấy ngày chạy đi, hắc đã về tới Kháo Sơn trấn, chỉ cần nghĩ đến tin tức mình trở thành hạch tâm đệ tử nói cho Sở Uyên biết, dánh dập mừng rỡ của Sở Uyên, Sở Phong cũng nhin không được cười ra tiếng.

"Cái khí tức này, là đại bá!"

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, Sở Phong thần tình đại biến, bởi vì hắc cảm ứng được tại cách đó không xa, có vài cỗ khí tức đang giao triền cùng một chỗ, hiển nhiên là có người đang tranh đấu, mà trong đó một vị, cư nhiên là đại bá hắc Sở Nhân Nghĩa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Sở Gia Gặp Nạn

Đi trên đường Kháo Sơn Trấn, Sở Nhân Nghĩa cùng với người Sở gia, đang bị một đám người vây công.

Lúc này đại bộ phận người Sở gia, thân đã chịu trọng thương, nằm lăn ở hai bên đường, thậm chí trong đó mấy người bởi vì thương thế quá nặng, bởi vậy mà bị mất mạng, chỉ có Linh Vũ bát trọng Sở Nhân Nghĩa, còn đang tận lực chống đỡ.

Thế nhưng đối mặt trước mắt sáu gã địch nhân Linh Vũ bát trọng, vài Linh Vũ thất trọng, Sở Nhân Nghĩa rõ ràng không địch lại, từ lâu trên người vết thương lớp lớp, từng ngum từng ngum thở hỗn hển, trong ánh mắt thâm thấu ra vẻ vô lực.

"Sở Nhân Nghĩa, không nghĩ tới sao, chúng ta đã sớm cung kính bồi tiếp người đã lâu, hôm nay ai cũng không cứu được Sở gia người, các người Sở gia trở về bao nhiêu người, sẽ chết bấy nhiêu người!" Dẫn đầu một gã nam tử, tàn bạo nói.

"Mã Trung, Sở gia ta cùng Mã gia người không oán không cừ, người vì sao phải liên hợp với Hứa gia, đối Sở gia ta bất lợi!" Sở Nhân Nghĩa cả tiếng chất vấn nói.

"Ha ha, Sở Nhân Nghĩa chúng ta vì sao liên thủ đối phó Sở gia người, chính trong lòng người rõ ràng, cho rằng chuyện này có thể lừa được người khác sao?" Mã Trung một bên cười nhạt, một bên sát khí lộ ra hướng Sở Nhân Nghĩa xúm lại.

"Liên thủ đối phó Sở gia ta, còn phải xem các người có bốn sự này hay không." Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm vang dội lên, đột nhiên như lôi đình nổ vang.

Thình lình xảy ra thanh âm này, đem mọi người Mã gia làm hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại nhìn, mà vừa nhìn, thì tất cả mọi người không khỏi thất kinh.

Chỉ thấy một gã thiếu niên, đang cười một đầu bạch sắc đại mã, hướng bọn họ chậm rãi đi tới, mà vị này tự nhiên đó là Sở Phong.

"Đây là Sở gia vị thiếu niên kia, Sở Phong, hắc thế nào đã trở về?"

"Khôn đúng, các người mau nhìn y phục hắc kìa, đó là. . . phục sức Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử."

Ngày đó Sở gia tộc hội, những người này đều nhìn thấy qua Sở Phong, cho nên liếc mắt liền nhận ra Sở Phong, thế nhưng khi bọn hắc thấy Sở Phong mặt phục sức hạch tâm đệ tử, cũng là thất kinh.

Cách Sở gia tộc hội kết thúc, gần một tháng thời gian cũng không đến, thế nhưng Sở Phong lúc đó rõ ràng chỉ là nội môn đệ tử, chỉ tại thời gian ngắn như vậy liền trở thành hạch tâm đệ tử, đây quả thực làm cho không dám tưởng tượng.

Dù là mọi người biết Sở Phong thiên phú rất cao, ngày sau tất thành người tài, nhưng là nghĩ không ra, hắc thiên phú lại rất cao như vậy, quả thực đã vượt quá tưởng tượng.

"Sở Phong, chạy mau." Đột nhiên, Sở Nhân Nghĩa hô to lên.

"Vây quanh hắc, không thể để hắc chạy thoát." Thấy thế, Mã Trung cũng là phản ánh liền, vội vàng sai sử mọi người, đem Sở Phong vây lại.

Về phần Sở Phong, căn bản không đem đám người này đặt ở trong mắt, chỉ là cười cao mã đứng ở tại chỗ, khinh thường nhìn đám kia khẩn trương hề hề, mọi người đem đường lui của hắn phong tỏa.

"Ha ha, người cái tiểu quỷ lợi hại này, tuổi như vậy đã thành Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, nếu là cho người tiếp tục phát triển, sẽ còn rất cao." Thấy Sở Phong bị che lại đường lui, Mã Trung mới an tâm cười ha hả.

"Không sai, hôm nay phải đem Sở gia người đuổi tận giết tuyệt, bằng không hậu họa vô cùng."

Mà những người khác cũng là phụ họa theo, dù sao Sở Phong thiên phú thực sự quá dọa người rồi, cường hãn để cho bọn họ cảm thấy e ngại, nếu là không đem Sở Phong chém giết, như vậy ngày sau bọn họ sẽ phiền phức hơn nhiều.

"Thằng khốn, muốn đối Sở gia ta đuổi tận giết tuyệt, các người nằm mơ đi." Mà giờ khắc này, Sở Nhân Nghĩa lại là như phát cuồng vậy, vọt tới.

Hôm nay, Sở gia tai vạ đã đến nơi, hầu như toàn bộ Kháo Sơn Trấn đều phải diệt vong, Sở gia hi vọng đều đặt ở trên người đám tiểu bối, mà rất hiển nhiên, Sở Phong đó là hi vọng lớn nhất trong đám tiểu bối. Mặc dù hắn bản thân tịnh không thích Sở Phong, thế nhưng thân là người Sở gia, hắn phải bảo trụ Sở Phong, dù cho hi sinh chính tính mệnh hắn.

"Sở Phong chạy mau, bảo Nguyệt nhi bọn họ không nên quay về Kháo Sơn Trấn." Sở Nhân Nghĩa một bên ra sức chém giết, một bên cả tiếng la lên.

"Hanh, mình đều cố không được, còn muốn cứu hắn, tất cả đều giết cho ta."

Mã Trung hừ lạnh một tiếng, thủ đề huyền thiết đại đao, liền hướng Sở Nhân Nghĩa chém tới, cùng lúc đó những người khác, toàn bộ hướng Sở Phong giết qua, chiêu chiêu tàn nhẫn, quả nhiên là muốn hạ sát thủ.

"Bá bá bá"

Mã Trung đều là Linh Vũ bát trọng, đương lúc tráng niên, hơn nữa Sở Nhân Nghĩa thân đã chịu trọng thương, cho nên đại đao hấn dị thường uy mãnh, mấy đao chém xuống phía dưới, Sở Nhân Nghĩa liền cất lực chống đỡ, tốc độ đã chậm chạp, khó có thể chống đối.

"Ách a ~~~~ "

Nhưng đúng lúc này, traten traten kêu thảm thiết bắt đầu không ngừng ở sau người hấn vang lên, lúc đầu Mã Trung không cho là đúng, còn tưởng rằng là thủ hạ nhà mình, đang làm nhục Sở Phong.

Thế nhưng càng nghe càng không thích hợp, thanh âm này hình như là thủ hạ của hấn phát ra, đồng thời thấy cách đó không xa, người Sở gia đang giết mình rồi lại bí mật mang theo thần tình vui sướng, hấn rốt cục ý thức được, có khả năng sự tình cũng không phải là thuận lợi như trong tưởng tượng vậy.

"Bá "

Cảm giác không đúng, Mã Trung hư hoảng một chiêu, rồi liền vọt đến một bên, ghé mắt xem nhất thời thất kinh, chỉ thấy mấy người Mã gia hấn, đều nằm lăn dưới đất, không có khí tức.

Mà xem thấy Sở Phong, đầy người tiên huyết, nhưng lông tóc không tổn hại, đang đập thi thể một người của Mã gia, tại y phục người ấy chà lau vết máu trên tay, tựa hồ cảm thụ được ánh mắt Mã Trung, không khỏi quay đầu lại nhìn, lộ ra nhất mạt cười tà.

"Người. . . Người. . . ."

Giờ khắc này, Mã Trung bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, liên tiếp lùi lại mấy bước, ngay cả huyền thiết đao trong tay cũng là cắm vào trên mặt đất, một người không cẩn thận, rồi phù phù một tiếng.

Bởi vì hãn thế nào cũng nghĩ không ra, Mã gia nhiều cao thủ như vậy, lại trong chớp mắt bị Sở Phong đồ sát, đồng thời thủ đoạn lại tàn nhẫn như vậy, từng người đều bị trăm rớt đầu.

Trước mắt vị này đâu phải một người thiếu niên không hiểu thế sự, quả thực là một người thủ đoạn độc ác, ma đầu giết người không chớp mắt, nhất là ánh mắt Sở Phong ném tới, sát khí chiếu rọi tại trên người hãn, quả thực áp bách khiến hãn sắp hít thở không thông.

Sở Phong cũng không để ý tới Mã Trung phản ứng ra sao, mà là từng bước một hướng hãn đi đến, đem huyền thiết đại đao mà Mã Trung rơi xuống trên mặt đất, nhặt lên, quan sát một hồi, nói: "Hảo đao."

"Bá" vừa dứt lời, một đạo hàn mang xẹt qua, chỉ thấy tiên huyết phun vãi ra, Mã Trung ngay cả tiếng gào thét cũng không phát ra, liền đổ người rơi xuống đất.

Khi nhìn như vậy một màn, ngay cả Sở Nhân Nghĩa cùng với mọi người Sở gia, cũng là bị dọa đến thân thể run lên, trên trán hiện ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Bởi vì ... tất cả này thực sự quá bất khả tư nghị, trước không nói Sở Phong thực lực vì sao lại cường hãn như vậy, cường hãn đến chém giết Linh Vũ bát trọng cao thủ, so với giết một con gà còn muốn giản đơn hơn.

Hãn tuổi như vậy, có thể nào ra tay ngoan độc như vậy, đừng nói là Sở Phong thiếu niên chỉ mười lăm tuổi, loại sự tình này coi như là bọn họ

những ... đại hán thành niên này, cũng không nhất định có thể làm được như vậy.

"Đại bá, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?" Sở Phong đem huyền thiết đại đao ném sang một bên, liền vội vàng dò hỏi, bởi vì hắn cũng có thể nhìn ra, Sở gia tựa hồ gặp phải đại phiền toái.

"Phong nhi, Sở gia gặp đại nạn rồi." Mà ở câu hỏi của Sở Phong, Sở Nhân Nghĩa mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, đầy mặt kích động hướng Sở Phong kể lại sự tình trải qua.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chết

Nguyên lai khi Sở Phong mấy người rời đi, trong khoảng thời gian này, Sở gia xảy ra một đại sự, ở Kháo Sơn khu vực khai thác mỏ, đào ra huyền thiết khoáng thạch hiếm thấy, đồng thời trải qua dò xét, phát hiện mỏ này rất nhiều huyền thiết.

Huyền thiết khoáng thạch này, chính là điều kiện nguyên liệu tốt nhất chế tạo binh khí, giá trị so với mỏ vàng còn cao hơn nữa, quả thực là một cái bảo tàng, có thể khiến cho Sở gia lợi nhuận tăng lên gấp trăm nghìn lần.

Cho nên khi huyền thiết quáng bị phát hiện ra, đồng thời Sở gia vui sướng, cũng là bắt đầu bí mật khai thác, đồng thời tiến hành nghiêm mật phương sách bảo mật.

Thế nhưng trong thiên hạ, không có gì không lộ ra ngoài, không biết là ai đem tin tức huyền thiết quáng truyền đi ra ngoài, mà khi tin tức này bị tiết lộ, sau khi rời khỏi đây, rất nhanh liền đưa tới thế lực khắp nơi ở Lâm Trấn đổ kị.

Tại dưới đài lĩnh của Hứa gia là lão đối thủ của Sở gia, Hứa gia liên hợp hai cái gia tộc cực mạnh ở khu vực Kháo Sơn, Mã gia cùng Vương gia, cùng đánh Sở gia, muốn chia đều chỗ huyền thiết quáng.

Sở Nhân Nghĩa vốn xử lý sinh ý ngoài trấn, biết được tin tức trước tiên là chạy trở về, cũng không tưởng tượng lại lọt vào mai phục của Mã

gia, nếu không phải Sở Phong đúng lúc chạy tới, tất nhiên cũng bị chém giết.

"Khá lắm Hứa gia, hẳn thực sự là chán sống rồi."

Sau khi nghe được sự tình trải qua, Sở Phong tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi, trong ánh mắt sát khí tràn ngập, ngay cả ngựa cũng không ngồi, thân hình nhất tưng liền trực tiếp hướng Sở gia cuồn cuộn chạy đi.

"Phong nhi, không nên đi, quá nguy hiểm." Thấy thế, Sở Nhân Nghĩa vội vàng mở miệng ngăn lại.

Thế nhưng tốc độ Sở Phong thực sự quá nhanh, hẳn chỉ thấy một đạo tạt phong thổi qua, Sở Phong đã tiêu thất không gặp, mà giờ khắc này, vốn Sở Nhân Nghĩa muốn nói cái gì đó, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là đem câu nói kể tiếp nuốt trở vào.

Hồi lâu sau, hẳn mới hồi thần lại, giật mình không gì sánh được nói: "Tốc độ Phong nhi, chẳng lẽ thực lực của hẳn, đã vượt qua Linh Vũ Cảnh?"

Mà nghe được Sở Nhân Nghĩa nói thế, mọi người Sở gia thân đang trọng thương, cũng đều là cả kinh há to miệng a, tuổi như vậy thế lực liền vượt qua Linh Vũ Cảnh, đây là cái khái niệm gì? Quả thực cũng nhanh vượt qua phạm vi bọn họ có thể thừa thụ.

Kháo Sơn Trấn là căn cơ của Sở gia, trật tự ở đây do Sở gia duy trì, bách tính ở đây cũng do Sở gia bảo hộ, nói cái trấn nhỏ này là một cái quốc gia nhỏ, cũng không quá đáng.

Lại nhân gần đây việc huyền thiết quáng, cho nên Sở gia đã sớm ở Kháo Sơn Trấn, bố trí tầng tầng phòng ngự, tránh cho có người đối với Sở gia gây bất lợi.

Thế nhưng lúc này, tại dưới Hứa Mã Vương tam gia liên thủ, Kháo Sơn Trấn tầng tầng phòng ngự đều bị công phá, trong trấn bách tính hầu như bị tàn sát hầu như không còn, chỉ có trong Sở gia, còn đang làm tốt phần đấu cuối cùng.

Thế nhưng đối mặt tam phương thế lực liên thủ, dù cho Sở gia cường hãn cũng là không địch lại, phạm là người Sở gia, ngoại trừ người già yếu, đã không chết thì bị thương, tổn thất cực kỳ thảm trọng.

Lúc này, có thể chiến đấu, chỉ có Sở gia gia chủ Sở Nguyên Phách, cùng với Sở Uyên mấy cao thủ Sở gia, bọn họ đang cố thủ Sở gia một đạo phòng tuyến tối hậu, bảo hộ Sở gia người già yếu, bảo hộ Sở gia căn cơ.

Thế nhưng mặc cho Sở Nguyên Phách có lợi hại, đối mặt Hứa Mã Vương ba vị gia chủ liên thủ, tự nhiên cũng là không địch lại, lúc này lão, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người nhiễm đầy tiên huyết, đang nửa quỳ trên mặt đất kịch liệt ho khan.

"Phụ thân." Thấy Sở Nguyên Phách đã vô lực tái chiến, Sở Uyên vội vàng đi tới bên cạnh Sở Nguyên Phách, đem ánh mắt cảnh giới quét sang chung quanh, rất sợ có người đối với lão phụ thân hạ sát thủ.

Mà khi Sở Nguyên Phách bị đánh bại, tứ phương thế lực cũng là đình chỉ giao chiến, trận huyết chiến này rốt cục cũng an bình trở lại.

"Sở Nguyên Phách, ta xem ngươi là một nhân vật lớn, cho ngươi mặt mũi để chết, ngươi tự sát đi a." Trong đó một vị lão giả hình thể hơi béo, vóc người thấp bé râu mép đen, chính là gia chủ Hứa gia.

Nhìn tam vị lão giả trước mắt, rồi quét nhìn chung quanh Sở gia tử thương thảm trọng, Sở Nguyên Phách đầy mặt bi thương, mở miệng nói:

"Ta Sở Nguyên Phách có thể tự sát, nhưng xin các người buông tha người Sở gia ta."

"Ta bảo chứng, Sở gia ta từ nay về sau rời khỏi Kháo Sơn này, không quay trở lại."

"Ha ha, đến tột cùng người là kẻ ngu si, cũng là người muốn chúng ta cũng làm kẻ ngu si, buông tha Sở gia người, người là muốn cho chúng ta thả hổ về rừng, lưu lại hậu hoạn sao?"

"Sở Nguyên Phách, muốn trách chỉ có thể trách người không thức thời vụ, người nếu như đáp ứng cùng tam gia ta cùng chung hưởng huyền thiết quáng, thì làm sao Sở gia người lại rơi vào tình trạng hôm nay, đều là bị người làm hại."

"Sở gia người hôm nay không có người sống rời đi, các người tất cả đều tự sát a, chúng ta sẽ lưu lại các người bảo toàn thi thể."

Hứa gia gia chủ đang nói giọng băng lãnh, tuyệt tình không gì sánh được, cùng Sở gia đối chọi nhiều năm như vậy, hẳn đã sớm đối với Sở gia hận thấu xương, thế nào có khả năng cho ... Sở gia cơ hội thở dốc nữa.

"Ách a ~~~ "

"Ô a ~~~ "

Nhưng đúng lúc này, ở ngoài Sở gia lại đột nhiên truyền đến trện trện tiếng kêu thảm thiết, đồng thời thanh âm đạo đạo tương liên, thậm chí mấy đạo cùng vang, nối liền không dứt thật là kinh khủng.

Giờ khắc này, mọi người trong viện Sở gia, không có ai mà khuôn mặt không phải đại biến, nhất là Hứa gia, Vương gia còn có Mã gia, chỉ trong nháy mắt trở nên bất an.

Bởi vì hôm nay người Sở gia, đã toàn bộ bị buộc tới trong Sở gia rồi, lúc này ở ngoài Sở gia, có thể toàn bộ đều là người bọn hắn.

Chỉ bất quá, cái loại tiếng kêu thê thảm này, cũng chỉ là duy trì liên tục chốc lát, rất nhanh liền lâm vào yên lặng, thế nhưng loại yên lặng này lại càng thêm làm cho bất an.

"Đạp đạp đạp "

"Gia chủ, người cứu mạng!"

Đột nhiên, một vị Hứa gia cao thủ, đầy mặt khủng hoảng từ đại môn Sở gia chạy vào, vừa chạy trốn, vừa cả tiếng cầu cứu.

"Bá bá bá"

Còn không đợi hắn chạy ra ba bước, chỉ thấy phía sau hắn một trận hàn phong thổi qua, một thanh huyền thiết đại đao đã bay vọt đến.

"Phốc xuy" một tiếng, đầu vị Hứa gia kia, liền tụt dưới vô số ánh mắt đang nhìn kỹ, bay về phía bầu trời, cuối cùng giống như trái dưa hấu rơi trên mặt đất, mà thi thể hắn thì còn đứng tại chỗ cũ, vẫn duy trì động tác chạy trốn.

"Cái này..."

Giờ khắc này, Hứa gia cũng tốt, Vương gia cũng được, đều là giật mình không ngớt, sắc mặt trở nên tái nhợt, bởi vì vị Hứa gia kia bị chém giết, là một vị Linh Vũ bát trọng cao thủ.

Linh Vũ bát trọng, cứ như vậy bị người dễ dàng chém giết, đồng thời chính tại trước mặt ba vị gia chủ, có thể nghĩ người xuất thủ lợi hại ra sao.

Mà ngay khi mọi người thất kinh, đều chăm chú, một đạo tiếng bước chân thanh thúy đột nhiên tại ở ngoài Sở gia vang lên, đánh vỡ yên lặng lúc này.

Thế nhưng tiếng bước chân không nhanh không chậm, ở phía sau vang lên, cũng làm cho bất an thậm chí sợ hãi như vậy, hầu như mỗi bước chân rơi xuống đất, đều khiến trái tim mọi người, tùy theo hung hăng co rúm một lần.

Rốt cục, tại dưới mọi người nhìn kỹ, một đạo thân ảnh xuất hiện ở tại trong đường nhìn mọi người, đúng là một vị thiếu niên.

Mặc lam sắc trường bào, thiếu niên này tay cầm một cây đại kỳ.

Cây đại kỳ này rất đặc thù, trên mặt có khắc một con thanh sắc bàn long, chính giữa viết ba đại tự, chính là tiêu chí Thanh Long Tông "Thanh Long Kỳ" .

Thế nhưng so với việc cây Thanh Long Kỳ khí phách mười phần, vị thiếu niên kia hiển nhiên càng làm cho người ta e ngại, trên khuôn mặt non nớt đầy tiên huyết, toàn thân đều tản ra mùi máu tanh, cùng với sát khí bức người.

"Phanh "

Đột nhiên, đại kỳ trong tay thiếu niên bỗng nhiên rơi xuống, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, liền đem cây đại kỳ cắm vào trong phiến đá, chấn xuất đạo đạo liệt ngân.

"Hôm nay người đến phạm Sở gia ta, Chết!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đến Phiên Các Người

"Hôm nay người phạm Sở gia ta, Chết!"

Sở Phong thanh âm leng keng hữu lực, mỗi chữ mỗi câu đều nhiếp phách lòng người, hầu như toàn bộ người nghe thễ, đều không khỏi thân thể run lên, lưng mọc lên trợn trợn gió mát, mà ngay cả người Sở gia cũng không ngoại lệ.

Bởi vì thiếu niên trước mắt thực sự quá kinh khủng, đầy người tiên huyết hơn nữa sát khí bức người, làm cho không ai dám nói hăn chỉ là một thiếu niên, mà là không tự chủ được đưa hăn trở thành một người ma quỷ, ma quỷ giết người không chớp mắt.

"Người là ai?" Hứa gia gia chủ, dẫn đầu la lên nói. Mà mọi người cũng đều bức thiết muốn biết cái đáp án này.

Mặc dù từ trên phục sức, có thể thấy được Sở Phong là Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, hoặc từ trên Thanh Long Kỳ, cũng có thể thấy được Sở Phong là Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử.

Thế nhưng Sở Phong lúc này toàn thân tràn đầy tiên huyết, ngay cả mặt mũi cũng đều không thể thấy rõ, mọi người căn bản không biết Hăn là ai vậy, mà hăn vừa rồi tự xưng là người Sở gia, tự nhiên làm cho không biết làm sao.

Bởi vì bọn họ cũng không biết, người Sở gia lúc nào xuất hiện một thiếu niên như thế, người Sở gia lúc nào xuất hiện một người hạch tâm đệ tử, mà ngay cả người Sở gia cũng không biết.

"Sở gia, Sở Phong!" Sở Phong lạnh lùng trả lời.

"Cái gì? Sở Phong?"

"Là Phong nhi? ! ! ! !"

Nhưng mà Sở Phong lời này vừa nói ra, càng khiến trong đoàn người nhấc lên một hồi sóng to gió lớn.

Sở Phong tên này, đã sớm tại nhiều ngày trước, vang vọng Kháo Sơn trong vòng trăm dặm, có thể nói là không người nào không biết không hiểu chính là nhân vật này.

Thế nhưng như mọi người biết, Sở Phong chỉ có mười lăm tuổi, đồng thời ngày trước cũng chỉ là Linh Vũ lục trọng, thế nào có khả năng trở thành hạch tâm đệ tử, thế nào có khả năng đơn giản như vậy, liền đánh chết Linh Vũ bát trọng cao thủ?

Mặc dù không thể tin được, thế nhưng tỉ mỉ quan sát một hồi, mọi người kinh ngạc phát hiện, vô luận là vóc người, hay hình dáng, cùng Sở Phong thật đúng là cực kỳ tương tự.

Một điểm chính yếu nhất là, Sở Phong đích thật là Thanh Long Tông đệ tử, đồng thời nếu là Sở gia xuất hiện một vị hạch tâm đệ tử, cũng chỉ có Sở Phong là có hi vọng nhất.

"Đúng là người tiểu quỷ này, là người đem tôn nhi ta "Hứa Thiên Nhất" thắt lưng cắt đứt?" Hứa gia gia chủ tàn bạo chất vấn nói.

"Là hãn tài không bằng người, cắt đứt thắt lưng hãn rốt cuộc là nhân từ." Sở Phong không cho là đúng.

"Người! ! !" Hứa gia gia chủ phần nộ không ngớt, đang khi nói chuyện liền muốn xuất thủ.

Còn không đợi hăn xuất thủ, liền bị Vương gia gia chủ bên cạnh cùng Mã gia gia chủ ngăn cản, đồng thời ngưng trọng đối hăn nói:

"Người lẽ nào không thấy được trong tay hăn cầm là cái gì sao? Là Thanh Long Kỳ! !"

"Thanh Long Kỳ thì làm sao, người này làm hại tôn nhi ta nằm trên giường không dậy nổi, đến nay còn không thể xuống giường bước đi, nói không chừng ngày sau cũng vô pháp tu võ, ta hôm nay cần phải làm thịt hăn." Hứa gia gia chủ phẫn nộ rít gào nói.

"Người điên rồi? Thanh Long Kỳ chính là tiêu chí Thanh Long Tông, có Thanh Long Kỳ chẳng khác nào được Thanh Long Tông bảo hộ, người dám động vào Sở Phong, ngày sau đừng nói là người, mà ngay cả chúng ta hai nhà cũng phải đại họa lâm đầu."

Hai vị gia chủ thực sự sợ, đối với Sở gia bọn họ tính không e ngại, thế nhưng đối với Thanh Long Tông bọn họ lại không thể không sợ, tuy rằng Thanh Long Tông tại Thanh Châu cảnh nội, bất quá là nhị đẳng tông môn, thế nhưng đối với bọn họ mà nói cũng chân chính là quái vật lớn.

Không cần phải nói Thanh Long Tông phái ra đại quân, chỉ cần tùy tiện phái ra mấy nội môn trưởng lão, đều có thể đơn giản diệt gia tộc bọn hăn, là bọn hăn căn bản không dám trêu chọc, lại càng không dám đắc tội.

"Các người mới là điên rồi, hôm nay chúng ta còn có đường lui sao? Người cũng không nhìn, Sở gia này đã bị chúng ta biến thành bộ dáng gì nữa rồi."

"Hôm nay chúng ta đã không có đường lui, Sở Phong này chúng ta giết, cũng phải đắc tội Thanh Long Tông, chúng ta không giết, Thanh Long Tông đồng dạng cũng sẽ không bỏ qua chúng ta."

"Nhưng nếu chúng ta hiện tại đem Sở Phong giết, Thanh Long Tông cũng không thể nhanh như vậy thu được tin tức, chúng ta còn có thể cuốn gói rời đi, nếu là không giết hẳn, Thanh Long Tông rất nhanh sẽ phái tới nhân mã, giết cho chúng ta chó gà không tha." Hứa gia gia chủ ngưng trọng nói rằng.

Mà nghe được nói thế, hai vị gia chủ cũng là rơi vào trầm mặc, bởi vì bọn họ đột nhiên nghĩ, Hứa gia gia chủ nói rất đúng, hôm nay bọn họ đã đem Sở gia bức đến loại này, có Thanh Long Tông này làm chỗ dựa vững chắc cho Sở gia, thế nào sẽ bỏ qua bọn họ.

Bọn họ lúc này đích xác đã đi lên tuyệt lộ, giết để, còn có một đường hi vọng, thế nhưng nếu là lúc này dừng tay, đó chính là một cái tử lộ.

"Phong nhi, chạy mau, không cần lo cho chúng ta." Cảm giác tình huống không ổn, Sở Uyên cả tiếng la lên.

"Phong nhi đi mau, chỉ cần lưu lại tính mệnh, mới có thể vì Sở gia ta báo thù!" Cùng lúc đó, Sở gia gia chủ Sở Nguyên Phách cũng là hô to lên.

Thấy thế, Hứa Vương Mã tam phương thế lực, đều là làm tốt phòng bị chuẩn bị, muốn phòng ngừa Sở Phong chạy trốn, nhất là ba vị gia chủ, càng đem Nguyên Vũ Cảnh khí tức tán phát ra, đã chuẩn bị đối với Sở Phong xuất thủ.

"Đạp "

Nhưng lúc này thì, Sở Phong không chỉ không có lui bước, trái lại là về phía trước bước ra một bước, tại khuôn mặt tràn đầy tiên huyết, nhắc lên vẻ tự tin tươi cười, nói: "Ta nói, hôm nay người phạm Sở gia ta, Chết."

"Bá" vừa dứt lời, một đạo tạt phong nhắc lên, Sở Phong đã tiêu thất không gặp.

"Ách a ~ "

Mà hầu như đồng thời khi Sở Phong tiêu thất, trong viện đột nhiên vài đạo tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đưa mắt nhìn, chỉ thấy vài người Hứa gia đã đầu một nơi thân một nẻo, bị Sở Phong chém giết.

"Bá" nhưng khi mọi người phát hiện ra tình huống như vậy, Sở Phong đã lần thứ hai tiêu thất, theo sát sau đó, lại có vài tên Mã gia bị mất mạng.

"Thằng khốn, đồng loạt ra tay, làm thịt hăn."

Giờ khắc này, Hứa gia gia chủ rít gào một tiếng, liền hướng Sở Phong vọt qua, theo sát sau đó Vương gia cùng Mã gia chủ, cũng là đi theo tới.

Giờ khắc này, Sở Nguyên Phách, Sở Uyên mấy người Sở gia, đều là khẩn trương không ngớt, thật sâu vì Sở Phong mà toát mồ hôi lạnh, bởi vì không ai nghĩ, Sở Phong chỉ là Linh Vũ thất trọng, có thể tại trong tay ba vị Nguyên Vũ Cảnh cao thủ chạy trốn.

Tuy nói Linh Vũ cùng Nguyên Vũ, chỉ có kém một chữ, thế nhưng hai cái cảnh giới trong lúc đó, có thể nói là thiên địa phân cách, quả thực là vô pháp vượt quá hồng cầu, căn bản vô pháp đánh đồng.

"Bá bá bá"

Bất quá khiến người khác ngoài ý muốn chính là, mặc dù ba vị gia chủ khí thế như hồng, tốc độ cũng là cực nhanh, lực lượng lại càng rất mạnh, nhưng căn bản là theo không kịp tốc độ Sở Phong, mỗi một lần đều là chậm một bước.

Bọn họ chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn người nhà mình, một người tiếp một người chết thảm tại trong tay Sở Phong, nhưng không có bất luận cái biện pháp gì, bởi vì Sở Phong tốc độ thực sự quá nhanh, nhanh đến vượt qua lẽ thường, căn bản vô pháp bắt được.

Mà dưới tình huống như vậy, bất quá chốc lát công phu, toàn bộ trong sân, ngoại trừ người Sở gia ra, Hứa gia, Vương gia, Mã gia, liền chỉ còn lại có ba vị, đó là ba vị gia chủ, về phần những người khác đều bị mất mạng, đồng thời đều là chết vì chặt đầu.

"Thằng khốn, ta không đem người bầm thây vạ đoạn là không được." Nhìn thi thể đầy đất, nhìn đám thân nhân, cứ như vậy chết đi, ba vị gia chủ phần nộ tới cực điểm rồi.

"Đạp" nhưng đúng lúc này, Sở Phong cũng đột nhiên ngừng chạy, đứng ở trước người Sở Nguyên Phách cùng Sở Uyên, đem ánh mắt băng lãnh ném hướng ba vị gia chủ, lạnh lùng nói:

"Đến phiên các người!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Linh Vũ Chiến Nguyên Vũ

Lúc này Sở Phong, nghiêm nhiên biến thành một huyết nhân, toàn thân tràn đầy tiên huyết, thế nhưng lại không có một giọt huyết nào là của hắn, toàn bộ đều là máu địch nhân.

Máu chảy đầm đìa Sở Phong đứng ở chỗ này, nhiều ít có chút kinh khủng, nhất là cặp con mắt sắc bén kia, phảng phất cũng bị tiêm nhiễm thành huyết sắc, quả nhiên là giết đỏ cả mắt rồi.

"Khá lắm cường vọng tiểu tử, hôm nay không bắt sống lột da ngươi, ta uổng làm Hứa gia gia chủ."

Mặc dù lúc này Sở Phong, đã bày ra thực lực kinh thế hãi tục, thế nhưng từ lâu Hứa gia gia chủ nổi giận đến mất đi lý trí, đâu còn để ý được nhiều như vậy.

Hắn quanh thân không khí từ lâu uốn khúc, tầng tầng Nguyên Lực không ngừng tự trong cơ thể tràn ra, cường đại uy áp hóa thành cơn lốc vô hình, mang tất cả chung quanh mọi thứ, nếu không phải Sở Phong đang chống lại, sợ rằng Sở gia tất cả mọi người cũng bị uy áp này bị thương nặng.

Về phần Vương gia cùng Mã gia hai vị gia chủ, cũng là đồng dạng như vậy, mắt mở trừng trừng nhìn thân nhân mình, một người tiếp một người chết ở trong tay Sở Phong, từng bước từng bước ngã vào trước mặt, bọn họ trong lòng thống khổ vạn phần.

Nhất là, người nhà bọn họ còn đều là bị trăm bay đầu mà chết, một đám toàn bộ thi thể cũng không có lưu lại, cái này khiến bọn hắn có thể nào thừa thụ.

"Sở Phong, người nạp mạng cho ta!"

Vương gia gia chủ dẫn đầu xuất thủ, đại thủ hướng hư không một trảo, Nguyên Lực liên cuồng tỏa ra, hóa thành một đạo thủ chưởng trong suốt khổng lồ hai thước cao, hướng Sở Phong hung hăng chộp tới.

Chưởng này không phải chuyện đùa, tuy nói chỉ là tam đoạn vũ kỹ, thế nhưng do vị Nguyên Vũ Cảnh cao thủ này thi triển, do Nguyên Lực một lần nữa cấu tạo, các loại uy lực quả thực không chỉ mấy chục lần.

“Hanh”

Thế nhưng dù là công kích kinh khủng như vậy, Sở Phong sắc mặt cũng không thay đổi không sợ chút nào, vận chuyển huyền công tay đánh một cái Hư Huyền Chưởng, đem Vương gia gia chủ vũ kỹ ngạnh sinh sinh đánh nát.

"Đạp đạp đạp. . ."

Chỉ bất quá, Sở Phong là xem thường Nguyên Vũ cảnh cao thủ rồi, mặc dù hắn đỡ được vũ kỹ của Vương gia gia chủ, thế nhưng Nguyên Lực mạnh mẽ rung động, đem Sở Phong chấn lùi lại mấy bước.

"Tiểu tử, xem ngươi có thể tiếp được, Loạn Thạch Quyền của ta không."

Thấy Sở Phong lui về phía sau, ba vị gia chủ đều là vui mừng, Mã gia gia chủ vội vàng xuất thủ, mấy quyền oanh ra, đạo đạo Nguyên Lực ngưng tụ thành quyền đầu, dường như khóa khóa cự thạch vậy, phô thiên cái địa hiện ra.

Đồng thời phương hướng hấn công kích, cũng không chỉ là một mình Sở Phong, còn có người Sở gia ở phía sau Sở Phong, hấn là muốn đuổi tận giết tuyệt.

Sở Phong không nói một lời, hai chân trung bình tấn hơi dời, sau đó trên người y bào bắt đầu không gió tự bay, trong đôi mắt bỗng nhiên xuất hiện hai đạo lôi mang.

"Két lạp lạp."

Vô số đạo lôi điện thô to, phảng phất như lôi xà chạy chồm tới, tự trong cơ thể Sở Phong hiện lên, tương hồ giao thác (đan xen lẫn nhau), trong lúc bay lượn chạy chồm đó, lại hình thành một đạo lôi xích kín không kẽ hở, đem Nguyên Lực ngưng kết thành quyền đầu, toàn bộ chống đỡ lại.

"Hây a "

Lúc đỡ công kích, Sở Phong vừa nổ hống một tiếng, lôi xà này liền khí thủ vi công, dường như giao long lôi điện nổi giận, mang theo tiếng rít gào chói tai, lôi quang chói mắt, phân biệt hướng ba vị gia chủ oanh tới.

"Loại uy thế này, loại hình thái này, là ngũ đoạn võ kỹ, tiểu tử này cư nhiên có ngũ đoạn võ kỹ."

Ba vị gia chủ thần tình đại biến, bởi vì bọn họ vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong đã nắm giữ ngũ đoạn võ kỹ, nếu như nói tứ đoạn võ kỹ đối với bọn họ mà nói chỉ có thể hướng tới, như vậy ngũ đoạn võ kỹ liền chỉ có thể là hy vọng xa vời.

Dù sao tứ đoạn võ kỹ, phải là hạch tâm đệ tử mới có thể tu luyện, mà ngũ đoạn võ kỹ, dù là có thể tu luyện, nhưng là phải có tuyệt đối lực lĩnh ngộ mới có thể luyện thành.

Dù bọn họ hôm nay đã là Nguyên Vũ cảnh, nhưng nếu cho bọn hắn một quyển ngũ đoạn vũ kỹ để tu luyện, bọn họ cũng không nhất định có thể như vậy nắm giữ thành thạo đích, huống chi bọn họ căn bản không có cơ hội tu luyện ngũ đoạn vũ kỹ.

Cho nên giờ này khắc này, khi bọn hắn thấy Sở Phong thi triển ra Lôi Đình tam thức xong, bọn họ là vừa sợ vừa tức, như Sở Phong tuổi như vậy, liền có thể nắm giữ ngũ đoạn vũ kỹ, đây chính là một loại đồ kỵ.

Bọn họ sống nửa đời người, nhưng ngay cả tứ đoạn vũ kỹ cũng không có cơ hội tu luyện, mà Sở Phong tuổi như vậy, cũng đã tu luyện ngũ đoạn vũ kỹ rồi, cái này bọn hắn có cảm giác phi thường không công bình.

Thế nhưng trong thiên hạ, làm sao có công bình, đây vốn là thế giới cạnh tranh sinh tồn, người ăn thịt người.

"Hây a "

Giật mình xong, ba vị gia chủ cũng không chậm trễ, đều tự thi triển ra vũ kỹ sở trường của mình, để đối kháng Sở Phong công kích, mặc dù vũ kỹ đẳng cấp cao, lợi hại bọn họ thua xa Sở Phong ngũ đoạn vũ kỹ, nhưng là nội tình bọn hắn, là bọn họ có Nguyên Lực, lại bù đắp tất cả.

"Rầm rầm oanh "

Trận trận nổ vang, nhắc lên đạo đạo năng lượng rung động, Nguyên Lực bí mật mang theo đạo đạo lôi điện, mang tất cả trong sân, trên mặt đất thạch tiết bay tán loạn, kiến trúc chung quanh nát bấy, ngay cả người Sở gia đã tránh lui, cũng là bị trùng kích đến liên tục lui về phía sau.

"Thật là lợi hại, Phong nhi cư nhiên có thể lấy Linh Vũ thất trọng tu vi, độc đánh ba vị Nguyên Vũ nhất trọng cao thủ."

Lúc này Sở Nguyên Phách, làm như quên mất thương thế của mình, nhìn không chuyển mắt chăm chăm Sở Phong cùng ba vị gia chủ chiến đấu, bởi vì ... loại này kém đủ một cái cảnh giới, nhưng có thể thắng thắn chiến đấu, quả thực là hãn văn sở vị văn (nghe những điều chưa từng nghe) thấy những điều chưa hề thấy.

"Sở Phong thật là lợi hại."

Mà ngoại trừ Sở Nguyên Phách ra, người Sở gia khác tất cả cũng đồng dạng chú mục nhìn, chỉ bất quá nhìn tràng diện chấn động trước mắt, hiểu rõ công kích hủy diệt, bọn họ ngoại trừ khiếp sợ, còn có chứa một loại tình tự phức tạp.

Bởi vì tại toàn bộ Sở gia, bao gồm Sở Nguyên Phách cùng Sở Uyên ở bên trong, cho tới bây giờ không ai nghĩ đến, khi Sở gia gặp phải nguy nan, che ở trước người bọn họ sẽ là vị thiếu niên này.

Vị thiếu niên này từ nhỏ bị bọn họ khinh thường, từ nhỏ bị bọn họ nhục mạ, từ nhỏ bị bọn họ ức hiếp, từ nhỏ bị bọn họ kỳ thị.

Thế nhưng mặc dù khó có thể tưởng tượng, thế nhưng trước mắt che ở trước mặt bọn họ, lại là cái thiếu niên này, hãn bỏ xuống thành kiến mọi người đối với hắn, bỏ xuống khuất nhục đã chịu qua, lúc này đang dùng chính tính mệnh mình, bảo hộ toàn bộ gia tộc.

Khi một cái gia tộc tồn vong, giao tại trong tay một người, cũng tịnh không có gì, bởi vì từng gia tộc luôn luôn có một người như vậy, là cây trụ linh hồn của mọi người.

Thế nhưng khi một cái gia tộc tồn vong, giao tại trong tay một người thiếu niên từng bị vô số người phỉ nhổ thì, đây là một màn chân chính chấn động ở sâu trong nội tâm, đủ để kinh sợ đến mọi người.

"Sở Phong cố gắng lên "

Vô luận mọi người nguyện ý cũng tốt, không muốn cũng được, thế nhưng giờ này khắc này những lời này, cũng được người Sở gia hò hét cổ động, bởi vì lúc này, bọn họ Sở gia tồn vong, đích xác nằm tại trong tay Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thống Nhất

"Rầm rầm oanh "

Chiến đấu tiếp tục như trước, Sở Phong độc chiến ba vị Nguyên Vũ Cảnh cường giả, tuy rằng không có chiếm được thượng phong, nhưng vẫn như cũ thế ngang bằng.

Loại kỳ tích văn sở vị văn này, ở trước mặt mọi người chân thực trình diễn, mọi người Sở gia bức thiết hi vọng Sở Phong có thể thắng, bởi vì không chỉ có đại biểu cho bọn họ có thể may mắn tránh khỏi nguy nan, càng đại biểu cho Sở gia có khả năng sẽ đi trên một cái đỉnh hoàn toàn mới.

Có vị thiếu niên này có thể sáng tạo ra kỳ tích, bọn họ biết Sở gia sẽ không hề bình thường, chí ít sẽ không cuộn mình tại đây nho nhỏ Kháo Sơn Trấn.

"Két lạp lạp "

Đột nhiên, mấy đạo lôi xà chồng cùng một chỗ, quét ngang mà qua, giống một đạo lôi điện trường tiên, đem vũ kỹ ba vị gia chủ toàn bộ đánh tan, đưa bọn họ ba người oanh động liên tục lui về phía sau.

"Tiểu tử, đừng vội càn rỡ." Một chiêu kinh ngạc, ba vị gia chủ đồng thời phản kích, ngưng kết ra càng cường hoành Nguyên Lực, thi triển ra vũ kỹ càng mạnh, hướng Sở Phong khởi xướng trùng kích.

Nhưng mà, dù cho ba vị gia chủ công kích cường thịnh trở lại, nhưng tại Lôi Đình trước mặt Sở Phong, cũng là uống công, căn bản vô pháp đả

thương được Sở Phong may mắn.

"Tiểu tử này còn có là người hay không, hẳn trong cơ thể linh khí lẽ nào vô cùng vô tận?"

"Đừng nóng vội, tiểu tử này nếu nắm giữ ngũ đoạn vũ kỹ, khẳng định cũng tu luyện huyền công, hẳn trong cơ thể linh khí hùng hậu rất là bình thường, bất quá ngũ đoạn vũ kỹ phi thường tiêu hao linh khí, lấy hẳn tu vi, chống đỡ không được bao lâu."

"Không sai, dù là linh khí hẳn có hùng hậu, cũng có lúc khô kiệt, hẳn hao hơn chúng ta, như vậy tiếp tục, hẳn nhất định sẽ bại." Ba vị gia chủ thấp giọng bàn luận.

Bởi vì Nguyên Lực cùng linh khí chất lượng có thể nói thiên soa địa biệt, vì thế mặc dù Sở Phong bằng vào uy thế ngũ đoạn vũ kỹ, có thể tạm thời cùng bọn chúng chống lại, nhưng l bọn hẳn lại nghĩ Sở Phong linh khí, sớm muộn gì cũng sẽ khô kiệt, mà cái thời gian kia, bọn họ tự nhiên có thể chiến thắng Sở Phong.

"Bá "

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong dưới chân mọc lên đạo đạo tạt phong, ngay lập tức biến mất không gặp, mà khi Sở Phong xuất hiện, đã là phía sau Mã gia gia chủ, đồng thời thủ chưởng như đao, nhắm phần cổ hẳn chém tới.

"Phốc xuy"

Tất cả tới quá nhanh, lại quá mức đột nhiên, chỉ thấy Sở Phong thủ chưởng đầy lôi điện, dường như một bả liêm đao chém qua, một đạo tiên huyết liền phun vãi ra, Mã gia gia chủ còn chưa phản ứng kịp, thì đầu đã rơi xuống đất, trên mặt còn lộ vẻ cười đắc ý.

"Lão gia hỏa này, cùng ta giao thủ, mà cũng sơ ý."

Một kích đem Mã gia gia chủ đánh chết, Sở Phong khoe miệng nhấc lên nhất mạt cười tà, sau đó cước bộ về phía trước một bước, lần thứ hai hóa thành một lũ tạt phong, biến mất không gặp.

"Tiểu tử này quá nhanh, cẩn thận ứng đối."

Thấy thế, hai vị gia chủ còn lại, vùng xung quanh lông mày nhíu lại, không dám có một tia sơ ý, hai người dựa lưng vào nhau, bắt đầu tử thủ canh phòng nghiêm ngặt.

"Bá."

Đúng lúc này, Sở Phong đột nhiên xuất hiện, cánh tay hơi nhoáng lên, lôi điện hấp thụ tại trên tay hắc, bỗng nhiên tràn ra, hóa thành một bả Lôi Đình lợi kiếm, hướng lưng hai người chém tới.

"Tiểu tử, đừng xem thường hai người ta." Hai vị gia chủ song song thi triển ra thủ đoạn mạnh mẽ, chống đối Sở Phong một kích này.

"Bá" nhưng chỉ thấy Sở Phong mỉm cười, Lôi Đình lợi kiếm còn chưa hạ xuống, thân hình vừa chuyển lần thứ nữa biến mất, liền tới phía sau Vương gia gia chủ rồi.

"Cẩn thận!" Hứa gia gia chủ trước hết phản ứng, vội vàng cả tiếng la lên.

Thế nhưng gắn liền với thời gian đã tới, Sở Phong lại xuất thủ, Lôi Đình xẹt qua, chỉ nghe "phốc xuy" một tiếng, Vương gia gia chủ cũng là đầu bay lên, lúc đó bị mất mạng.

Nhìn trong nháy mắt, bị Sở Phong chém giết hai người, Hứa gia gia chủ trên mặt phần nộ đã không còn, cư nhiên trở thành sợ hãi, khi đối mặt tử vong uy hiếp, hắc rớt cục cũng là cảm thụ được sợ hãi.

Giờ khắc này, hẳn có một cái ý nghĩ, chính là bọn họ cùng Sở Phong giao chiến, cho tới bây giờ cũng không tồn tại hi vọng thắng, bởi vì ... vị thiếu niên này tựa hồ ngay từ đầu, vẫn chưa chăm chú cùng bọn chúng giao thủ, như là đang trêu chọc bọn họ vậy.

"Người, người, ta liều mạng với người!"

Biết mạng mình thôi rồi, Hứa gia gia chủ cũng chỉ buông tay một kích, đem hết toàn lực, hướng Sở Phong phát động một lần công kích mãnh liệt nhất.

Nhưng mà Sở Phong xem ra, dù là công kích cường thịnh, đối hẳn cũng là vô dụng, bởi vì trước mặt khi hẳn dùng Ngự Không Thuật, với tốc độ tuyệt đối, chỉ có Nguyên Vũ nhất trọng thực lực, thật đúng là không đủ xem.

"Bá" Sở Phong thân hình tung lên, giống như quỷ mỵ đi tới phía sau, đại thủ vung lên, liền đem Hứa gia gia chủ đơn giản chém giết.

Từ đó, ba vị Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, toàn bộ chết ở trong tay Sở Phong, đồng thời cùng bọn chúng chính là thủ hạ cùng người nhà, đều bị trảm rớt đầu.

"Hô ~~~ "

Giờ khắc này, mọi người Sở gia đều là không khỏi hút một ngụm lương khí, bởi vì Sở Phong biểu hiện một cách quá không ngờ, quả thực cường tới trình độ không cách nào hình dung.

Giờ khắc này, không có hoan hô cùng ủng hộ, có chỉ một mảnh vắng vẻ, vắng vẻ đến nỗi ngoại trừ hô hấp, chỉ có thể nghe được tim đập, mọi người kích động nên tim đập mạnh.

Một vị thiếu niên chỉ có Linh Vũ thất trọng, nhưng có thể chém giết ba vị Nguyên Vũ nhất trọng.

Một vị thiếu niên chỉ có mười lăm tuổi, nhưng đã thành Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, nắm giữ ngũ đoạn vũ kỹ.

Thiếu niên như vậy, vô luận ở nơi nào đều được xưng là thiên tài, mà thiên tài như vậy, lại thuộc về Sở gia, toàn bộ mọi người Sở gia biết, bọn họ Sở gia không chỉ là bị cứu, còn đã định trước sắp sửa quật khởi, chỉ cần vị thiếu niên này đồng ý.

Đại chiến kết thúc, người Sở gia bắt đầu thanh lý thi thể trải rộng Kháo Sơn Trấn, vô luận là người Sở gia hay trấn dân, đều được an táng đàn hoàn.

Thế nhưng đầu người Vương gia, Hứa gia, Mã gia, toàn bộ bị treo ở trên tường thành Kháo Sơn Trấn, đây có thể nói là giết gà dọa khỉ, nhưng trên thực tế là một loại vũ lực huyền diệu.

Sở gia phòng khách hội nghị, chỗ này Sở Phong đã từng không có tư cách bước vào, toàn bộ Sở gia có lẽ nồng cốt đều ở đây, mà Sở Phong, lại là ngồi ở trên thủ vị.

"Phong nhi, dựa theo người nói, đã hướng khắp nơi thế lực Kháo Sơn cảnh nội, phát ra thư mời."

Sở Nguyên Phách thương thế đã được xử lý, thế nhưng lúc này vị tâm phúc Sở gia này, lại đối Sở Phong báo cáo một sự tình, đồng thời thái độ rất là điệu thấp.

"Ân." Sở Phong gật đầu, tịnh không nói thêm gì, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn cũng chưa từng nhìn Sở Nguyên Phách, mà là tiếp tục lật xem quyển sách trên tay.

Đối với loại thái độ này của Sở Phong, Sở Nguyên Phách cũng chỉ có thể cười một tiếng, về phần Sở gia nòng cốt khác, càng không dám nói thêm cái gì, bởi vì hôm nay tại Sở gia đây, làm chủ không phải Sở Uyên, cũng không phải Sở Nguyên Phách, mà là Sở Phong.

Cái này cùng tư lịch không quan hệ, cùng bối phận không quan hệ, bởi vì Sở Phong có thực lực này, dù sao không có hấn mà nói, bọn họ tất cả mọi người đều đã chết.

"Phong nhi, chẳng biết người hướng những ... thế lực này phát ra lời mời, là vì chuyện gì?" Rốt cục, chính Sở Uyên mở miệng hỏi, bởi vì hôm nay dám như vậy đối Sở Phong nói, cũng chỉ có hấn cái nghĩa phụ này.

Mà nghe Sở Uyên mở miệng, Sở Phong lại là đem quyển sách trên tay gấp lại, ngẩng đầu khẽ cười nói:

"Ta chỉ là nghĩ, thời gian tới sẽ đem Khảo Sơn cảnh nội chứa nhiều thế lực, thống nhất một chút."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thân Thế Sở Phong

Sở gia hội nghị kết thúc, Sở Phong cùng Sở Uyên về tới nơi bọn họ ngày xưa ở.

"Phụ thân, con có một việc muốn hỏi người." Phụ tử hai người ngồi trong một phòng lớn, Sở Phong mở miệng dò hỏi.

"Phong nhi, có chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Sở Uyên nhìn Sở Phong, trong ánh mắt tràn ngập cưng chiều cùng tự hào.

Sở Phong biểu hiện, một lần một lần khiến hắn giật mình, hôm nay lại cứu vớt Sở gia, từ lâu trở thành kiêu ngạo lớn nhất trong lòng hắn.

Thấy thế, Sở Phong cũng không kéo dài, mà là mỉm cười nói ra vấn đề hắn vẫn muốn hỏi: "Phụ thân, thân sinh phụ mẫu của con đến tột cùng là ai, bọn họ vì sao phải vứt bỏ con?"

"Cái này. . . ." Sở Phong lời này vừa nói ra, lúc trước Sở Uyên vẻ mặt còn vui sướng, khuôn mặt nhất thời cứng đờ, hiện ra biến hóa rõ ràng.

"Phụ thân, chẳng lẽ có cái ẩn tình gì khó nói sao?" Sở Phong nhìn ra có gì không đúng.

"Không có, không có ẩn tình gì khó nói cả, chỉ là Phong nhi, đối với phụ mẫu của người, ta cũng vậy không biết." Sở Uyên cười gượng giải thích nói.

"Phụ thân cũng không biết? Lẽ nào nói con là phụ thân nhặt về phải không?" Sở Phong có chút luống cuống.

Từ lúc ở hoang dã cổ trấn, gặp vị khiêu hóa tử kia cường đến thâm bất khả trắc, rồi lại điên điên khùng khùng, Sở Phong nghĩ thân thể hắc rất không đơn giản, cho nên mới khẩn cấp hỏi Sở Uyên vấn đề này.

Thế nhưng nếu như Sở Uyên thật là nhặt được hắc, như vậy cũng chẳng khác nào tất cả đầu mối đều bị chặt đứt, hắc không thể từ Sở Uyên đây thu được bất luận cái gì, về tin tức phụ mẫu hắc.

"Không, cũng không phải là như vậy, kỳ thực ta chiếu cố Phong nhi, chính là được người nhờ vả." Sở Uyên giải thích nói, thế nhưng từ trên nét mặt hắc có thể thấy được, sự tình tựa hồ tịnh không phải đơn giản như vậy.

"Được người nhờ vả? Đến tột cùng là ai nhờ vả? Phụ thân vì sao biết, người nợ là không phải phụ mẫu ta?" Sở Phong cấp thiết truy vấn nói.

Nhìn Sở Phong dáng dấp cấp thiết, Sở Uyên khuôn mặt không ngừng biến hóa, như là tâm lý đang giãy dụa, cuối cùng thở dài một tiếng, nói:

"Ai, người đã nghĩ như vậy, ta sẽ nói cho người a."

"Chuyện này, phải từ mười lăm năm trước, năm đó ta mang theo hỏa kế của Sở gia, đi một chuyến xa nhà, trên đường đi ngang qua một ngọn sơn lâm."

"Trong sơn lâm, ta gặp một nam tử, gã nam tử kia ôm một đứa hài tử, hỏi ta, có phải là họ Sở."

"Bởi vì lúc đó là đang áp giải hàng hóa, hơn nữa trang phục nam tử thực sự có chút khả nghi, cho nên ta cũng không có chính diện trả lời vấn đề hắc hỏi."

"Thế nhưng ai mà nghĩ, nam tử động cũng chưa từng động, mà hai gã thủ hạ của ta liền bạo thể mà chết, hóa thành một mảnh máu."

"Lúc đó, chúng ta đều sợ hãi, vốn định xoay người bỏ chạy, thế nhưng một cỗ vô hình khí tức, đem chúng ta toàn bộ cấm cố, căn bản vô pháp nhúc nhích."

"Người có phải họ Sở? Nam tử này lần thứ hai mở miệng hỏi ta, một khắc này ta ý thức được, giết chết gia đình Sở gia ta, đem chúng ta cấm cố rất có thể là vị nam tử này."

"Thế nhưng lần đầu tiên gặp phải cường giả bậc này, lúc đó từ trong lòng tràn đầy sợ hãi, đâu còn có thể chú ý tới hắc hủi, chỉ là ngơ ngác nhìn hắc hủi."

"Mà đúng lúc này, ta kinh ngạc phát hiện, hắc hủi trong hai mắt đột nhiên xuất hiện hai đạo hỏa diễm, cùng lúc đó, toàn bộ hàng hóa ta mang theo, cư nhiên bị một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, ngay cả xe ngựa, chỉ là trong nháy mắt liền bị hóa thành tro tàn."

"Lúc này hắc hủi, đã biểu hiện ra không nhịn được, ta có thể rõ ràng cảm thụ được hắc hủi tản mát ra sát khí, đó là ta từ lúc chào đời tới nay, cảm thụ được sát ý kinh khủng nhất, phảng phất như hắc hủi là đến từ địa ngục."

"Lúc đó ta nghĩ, ta đã hắc hủi phải chết không thể nghi ngờ, bất quá hắc hủi cũng không có đối với ta động thủ, mà là lần thứ hai mở miệng nói rằng: ta hỏi lại một lần cuối cùng, người có phải họ Sở?"

"Lúc này đây, ta không dám có nửa nửa diễm chần chờ, vội vàng trả lời vấn đề hắc hủi, đồng thời nói ra gia cảnh cùng nơi ở Sở gia."

Nói đến đây, Sở Uyên vẻ mặt hồ thẹn, Sở Phong có thể đoán được hắc hủi vì sao hồ thẹn, tự nhiên là bởi vì hắc hủi ngay lúc đó rất sợ chết, giao tất cả Sở gia ra, mà cảm thấy hồ thẹn.

Dù sao nếu như người nợ cùng Sở gia có cừ oán mà nói, Sở Uyên nói ra là đem Sở gia triệt để bán đứng, Sở gia tất cả mọi người khó thoát cái chết, bất quá hôm nay người Sở gia đều vẫn còn, nói rõ nam tử này hẳn là có mục đích khác.

"Phụ thân, sau đó thì sao?" Sở Phong bức thiết muốn biết kết quả.

"Sau đó, toàn bộ hỏa kế đi theo bị giết, chỉ để lại một mình ta, đồng thời đem cái hài tử kia giao phó cho ta, mà cái hài tử kia đó là người."

"Ta tiếp nhận người xong, người nợ nói cho ta biết, nhất định phải hảo hảo nuôi lớn, như là con mình, bất quá tên của người, cũng không thể do ta đặt, phải gọi là Sở Phong."

"Cái này. . ."

Giờ khắc này Sở Phong trong lòng kinh hãi, mặc dù hẳn ngay từ đầu liền đoán được, cái hài tử kia có khả năng chính là hẳn, thế nhưng lúc này nội tâm hẳn giật mình không ngớt, bởi vì hẳn trăm triệu cũng nghĩ không ra, tên của hẳn dĩ nhiên cũng không phải là do Sở Uyên đặt, mà là sớm được người đặt rồi.

Nhất là nghĩ đến tên nam tử kia, hẳn lặp đi lặp lại nhiều lần vấn đề hỏi Sở Uyên, Sở Phong không khó nghĩ đến, sinh phụ hẳn rất có khả năng cũng là họ Sở, mà đưa hẳn giao phó cho Sở Uyên, rất có khả năng chỉ là không muốn Sở Phong sửa họ mà thôi.

"Ngay lúc đó, ta đâu còn dám cự tuyệt, tự nhiên miệng đầy hứa hẹn đáp ứng rồi."

"Chỉ bất quá, hẳn lại đưa ra mấy cái yêu cầu, đó chính là không được nói cho người, người từ đâu mà đến, cũng không có thể nói, ta là thân sinh người, phải ngay từ đầu nói cho người biết, người là nghĩa tử của ta. Chính

yếu chính là, không thể làm thương tổn chuyện của người, nhất định phải cho người khỏe mạnh lớn lên."

"Mà vô luận trái với cái yêu cầu nào, kết quả đều là một, đó chính là hắc sẽ diệt toàn bộ Sở gia, không để lại một chút dư địa."

Sở Uyên nói ra thực tình, Sở Phong rốt cục cũng biết, vì sao hắc không hỏi qua, Sở Uyên liền cũng không nói lên thân thể Sở Phong, đồng thời khi Sở Phong hỏi thân thể của mình thì, Sở Uyên lại bất an như thế, thậm chí e ngại, nguyên lai vẫn có người uy hiếp hắc.

"Phụ thân, người cũng biết cái nam nhân kia gọi là gì không, mà ở trên người hắc, có cái tiêu chí gì đặc thù không?" Sở Phong ngưng trọng hỏi, bởi vì hắc mơ hồ, trong lòng đã có đáp án.

"Hắc cũng không nói hắc gọi cái gì, thế nhưng tại chỗ cái trán hắc, đích xác có một cái bớt kỳ quái, như là hỏa điểm vậy, phi thường quý dị." Sở Uyên trả lời.

Mà giờ khắc này, Sở Phong lại là có vẻ có chút bình tĩnh, bởi vì ... này cùng hắc đoán đáp án không sai biệt nhiều lắm, hắc thân thể đích xác cùng lúc đầu vị khiếu hóa tử kia có liên quan.

"Phụ thân, sau đó hắc có nói cái gì không? Có thể có đề cập chuyện phụ mẫu ta không?"

"Không có, hắc vẫn chưa đối với ta đề cập chuyện phụ mẫu người."

"Vậy phụ thân vì sao còn nói, hắc không có khả năng là phụ thân ta?"

Nghe được nói thế, Sở Uyên nhắm lại hai mắt, thật sâu thở hỗn hển, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Bởi vì khi hắc đem người giao cho ta xong, như trút được gánh nặng, như là thoát khỏi một chuyên trầm trọng

phải gánh vác, đồng thời rất nhanh thay đổi thành một người khác, dường như điên rồi vậy hô to lên."

"Ta lại khắc sâu nhớ kỹ hẳn lúc đó nói như điên điên khùng khùng."

"Hắn nói gì đó?" Sở Phong khó dẫn nổi.

"Hắn hướng bầu trời hô to: người thấy được a, ta đã án người nói mà làm, người có thể hay không buông tha ta, ta cầu người buông tha ta! ! !"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Lễ Vật

Sở Uyên, sinh động như thật hình dung một màn năm đó, trên mặt lộ ra thần sắc nhìn thấy mà giật mình, phảng phất hình ảnh năm đó, lại một lần nữa hiện lên ở tại trước mắt hắn.

Mà Sở Phong cũng có thể nhìn ra, việc lúc ấy, đối Sở Uyên đích xác tạo thành ảnh hưởng rất lớn, chỉ ít ở sâu trong nội tâm hắn, để lại bóng ma không thể xóa nhòa.

Nhìn Sở Uyên như vậy, Sở Phong cũng là lâm vào trầm tư, hắn biết Sở Uyên nói là đúng, cái điên nam tử kia, hắn không phải là phụ thân hắn, nếu không cũng không có khả năng nói lời điên khùng kỳ quái này.

Thế nhưng mọi việc người có chút trí tuệ đều có thể từ đó nghe ra, vị điên nam tử kia, đem Sở Phong giao cho Sở Uyên, hắn là cũng là được người nhờ vả, thậm chí có thể nói là bị người bức bách, đồng thời hắn rất e ngại vị kia hiếp bức người của hắn, mà vị kia, rất có khả năng là người nhà của Sở Phong.

Thế nhưng, vị nam tử kia đã cường hãn tới trình độ khiến người khác kinh hãi, có thể hiếp bức hắn, khiến hắn như vậy sợ hãi, sẽ là hạng cường giả nào chứ?

"Ta đến tốt cùng đến từ đâu? Phụ mẫu ta là ai? Bọn họ vì sao lại muốn đem ta giao phó cho người khác?" Đây là lúc trong lòng Sở Phong, nghi vấn lớn nhất, bởi vì càng lý giải, hắn càng phát hiện thân thế hắn lại đặc thù như vậy, đồng thời ở phía sau, tất nhiên ẩn dấu cái gì.

"Phụ thân, sau đó thì sao? Người nọ còn có đối với người nói cái gì hay không?" Sở Phong bức thiết hỏi tiếp.

"Sau đó hắn đã không thấy tăm hơi, ta cũng không có thấy hắn là thế nào rồi đi, nếu như không phải người còn đang nằm trong lòng ta, ta thực sự hoài nghi hắn cho tới bây giờ chưa xuất hiện qua. Thế nhưng sự thực nói cho ta biết, đây tất cả đều là sự thực."

"Mà ta thì đem người mang về Sở gia, bởi vì hàng hóa bị đốt, thủ hạ đều chết, ta lại không thể nói ra chân tướng, vì thế chỉ có thể nói sáo, nói là tại trên đường gặp được người."

"Bất quá khi biết được sự tình kinh qua, người nhà đều không đồng ý ta thu dưỡng người, nghĩ người là điếm xấu."

"Bất quá cho đến hôm nay, tin tưởng tất cả mọi người sẽ không nghĩ người là điếm xấu, bởi vì người cứu vớt toàn bộ Sở gia, chỉ là ta hôm nay đem chân tướng này nói cho người, không biết vị kia có thể hay không..." Nói đến chỗ này, Sở Uyên trên mặt lo lắng, càng thêm nặng nề.

Dù sao vị kia thực lực quá mức đáng sợ, Sở Uyên thậm chí không biết, hắn nói những ... này, vị kia có nghe được hay không, cảm thấy nguy cơ tứ phía, vị kia tùy thời có khả năng xuất hiện, thế nhưng đối mặt Sở Phong chất vấn, hắn lại không đành lòng không nói ra chân tướng, không đành lòng gạt Sở Phong.

Bởi vì chuyện cho tới bây giờ, hắn biết rõ chân tướng, Sở Phong thiên phú đáng sợ, tuyệt đối là trời sinh đã có, dù sao thân thể hắn đã tràn ngập truyền kỳ rồi.

"Phụ thân, người yên tâm đi, ta nghĩ vị kia, hơn phân nửa đã thần chí không rõ rồi, chỉ sợ hắn đã quên chuyện giao phó cho người, sẽ không đến gây phiền toái cho người."

"Huống chi, dù là hản trở về, còn có ta ở đây, hản nếu đem ta giao phó cho người, khẳng định sẽ không đối với ta bất lợi."

Sở Phong không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc đầu tại hoang dã cổ trấn, hản thật tình nghi, vị kia đã điên, nguyên nhân chính là vì như vậy, Sở Phong lại càng thêm hiếu kỳ, hản đến tột cùng kinh lịch qua cái gì, là ai đưa hản bức đến điên loạn, chẳng lẽ là phụ mẫu của mình?

Nói chung, giờ này khắc này các loại nghi vấn tại trong lòng Sở Phong quanh quẩn, khiến hản đều có chút để ý không rõ, mà những ... nghi vấn này lại thúc đẩy Sở Phong, càng phát ra muốn biết rằng sự tình thực tế.

Mình đến tột cùng đến từ đâu? Phụ mẫu đến tột cùng là ai? Chính yếu chính là, phụ mẫu vì sao phải đưa hản giao phó cho người? Năm ấy rốt cuộc phát sinh qua cái gì? Đây là đáp án Sở Phong rất muốn biết đến.

"A, chỉ mong a, bất quá Phong nhi, vô luận ngày sau phát sinh cái gì, người đều là kiêu ngạo của ta."

"Tuy rằng ta biết, người ưu tú như vậy, cùng ta không có nửa điểm quan hệ, ưu tú của người hoàn toàn là kế thừa phụ mẫu của người, thế nhưng tại trong lòng Sở Uyên ta, người là nhi tử của ta."

Đột nhiên, Sở Uyên đầy mặt thoải mái, tựa hồ đã coi nhạ sinh tử, với hản mà nói, cuộc đời này có thể có nhi tử Sở Phong này, vậy đã là đủ rồi.

"Phụ thân, không nên nói như vậy, nếu như không có người, ta chính là đã sớm chết đói, thế nào có khả năng sẽ có ngày hôm nay, mặc kệ người khác thấy thế nào, nhưng tại trong lòng Sở Phong ta, người vẫn là phụ thân ta, một phụ thân đúng nghĩa."

Sở Phong nói là thật tâm nói, năm ấy nếu không phải Sở Uyên thu dưỡng hản, đổi làm người khác có khả năng sẽ không tận tâm tận lực như

vậy, coi như là theo vị diên nam tử kia, nói không chừng cũng sẽ bị hấn nhất thời xung động, đã tươi sống phách chết.

Cho nên Sở Phong đối với Sở Uyên là cảm kích, đồng thời cũng là có chân cảm tình, tuy rằng hôm nay đối với thân sinh phụ mẫu mình, đã sản sinh hướng tới.

Thế nhưng hơn mười năm cảm tình khiến Sở Phong nghĩ, Sở Uyên chính là thân sinh phụ thân hấn, bởi vì đến hôm nay, hấn thể nghiệm được thân tình, đã cho hấn cảm thụ được tình thương của cha, là Sở Uyên.

Bất quá Sở Phong cũng không quá trách thân sinh phụ mẫu mình, bởi vì hấn nghĩ, bọn họ hơn phân nửa là có ẩn tình khó nói, bằng không cũng sẽ không phó thác cho người chiếu cố mình, thậm chí không tiếc uy hiếp.

Mà Sở Uyên lúc này, từ lâu kích động nói không ra lời, trong hai mắt hiện ra một chút nước mắt, hấn thật là bị Sở Phong nói làm cho cảm động.

Bởi vì hấn nghĩ, mấy năm nay hấn làm một người cha, cũng không làm hết phận sự, hấn đích xác để Sở Phong đã bị rất nhiều ủy khuất, đồng thời, nếu như không phải bởi vì năm ấy diên nam tử uy hiếp, hấn cũng sẽ không đem Sở Phong nuôi nấng lớn lên.

"Phụ thân, con có một phần lễ vật muốn tặng cho người." Sở Phong từ trong Càn Khôn Đại, lấy ra một nắm Linh Châu, đưa cho Sở Uyên, xem đáng dấp chừng gần trăm khóa.

"Phong nhi, cái này quá trân quý, ta không thể nhận."

Nhìn Linh Châu kim quang lóng lánh, Sở Uyên cảm thấy giật mình, kinh ngạc đến mức trờng khẩu ngốc, mặc dù hấn đã sớm phát hiện ra Càn Khôn Đại của Sở Phong, nhưng nghĩ không ra, Sở Phong trong Càn Khôn Đại, lại chứa nhiều Linh Châu như vậy.

Phải biết rằng, nhiều như vậy Linh Châu, đối với toàn bộ Sở gia mà nói, đều là tài sản cực lớn, mà Sở Phong cư nhiên muốn toàn bộ đưa cho hắn, tự nhiên khiến hắn vô pháp tiếp thu.

"Phong nhi, người hôm nay chính là thời kì tu võ then chốt, lấy thiên phú của người, những ... Linh Châu này hoàn toàn có thể giúp người đột phá đến Nguyên Vũ Cảnh, người nên tự giữ đi." Sở Uyên bắt đầu cực lực từ chối.

Mà Sở Phong lại là mỉm cười: "Phụ thân, Linh Châu ta còn mà, những ... này người hãy thu đi, tiếp qua hai ngày nữa Khảo Sơn cảnh nội toàn bộ thế lực, sẽ đáp ứng lời mời mà đến, mà cái thời gian kia chắc sẽ có một trường phong ba."

"Hôm nay gia gia thân chịu trọng thương, toàn bộ trọng trách đều phải đặt ở trên đầu của người, cho nên người phải tại hai ngày đây đột phá đến Nguyên Vũ Cảnh, bằng không rất khó để những thế lực này thần phục."

"Trong vòng hai ngày, đột phá đến Nguyên Vũ?" Sở Uyên trong lòng căng thẳng, mặc dù miệng hắn thì từ chối, thế nhưng trong lòng hắn lại là phi thường khát vọng bước vào Nguyên Vũ Cảnh, mà nhìn trong tay Sở Phong nhiều như vậy Linh Châu, thật đúng là có thể cho hắn thành công.

"Nhận lấy a."

Mà khi Sở Phong lần nữa yêu cầu, Sở Uyên cũng chỉ phải nhận lấy, đồng thời bắt đầu dưới sự trợ giúp của Sở Phong, luyện hóa những ... Linh Châu này, muốn dựa vào linh khí khổng lồ này, nhất cử đột phá Nguyên Vũ Cảnh mà hắn tha thiết ước mơ.

Cùng lúc đó, tại Thanh Long Tông hạch tâm khu vực, đang phát sinh một màn khác.

Lãnh Vô Tội, đứng ở trong một tòa địa cung hôn ám, khuôn mặt rất là khó coi, mà ở trước mặt hắn, Lưu Băng đứng ở nơi đó, trên mặt đầy vẻ kinh hoảng.

Nhìn Lưu Băng như vậy, Lãnh Vô Tội nhíu mày, ngưng trọng hỏi: "Người là nói, có người âm thầm bảo hộ Sở Phong, đồng thời chí ít là một vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hà Đức Hà Năng

"Tuyệt đối là Huyền Vũ Cảnh, nếu không với tu vi của Cao Nhạc, không có khả năng bị người này trong nháy mắt đánh chết, đồng thời chính dưới tình huống đang vận dụng uy áp." Lưu Băng nơm nớp lo sợ nói, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Lúc đầu, nàng cùng Cao Nhạc phát hiện ra không đúng, để tránh cho Lãnh Vô Tội trách phạt, tuyển chọn tiếp tục truy sát Sở Phong, trên đường lúc hai người nghỉ ngơi, Cao Nhạc đi ngoài (toa lét), nhưng vừa mới rời đi không lâu, Lưu Băng liền cảm giác một cỗ năng lượng ba động rất mạnh, mà phương hướng chính là phương vị Cao Nhạc đi ngoài.

Lưu Băng nghe tiếng tìm kiếm, nhưng phát hiện Cao Nhạc đã bị mất mạng, đồng thời cùng Triệu thị huynh đệ như nhau, bên ngoài không có một chút vết thương, nhưng nội tạng đều nát bấy, hiển nhiên là bị uy áp tươi sống nghiền chết.

Cho nên Lưu Băng không dám tiếp tục đuổi theo, trái lại trước tiên chạy thoát trở về, hướng Lãnh Vô Tội nói rõ tất cả, bởi vì đối thủ hôm nay, đã không phải nàng có thể đối phó.

"Xem ra, là ta đánh giá thấp Sở Phong này."

Lãnh Vô Tội lâm vào trầm tư, mà Lưu Băng lại là đứng ở tại chỗ, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lãnh Vô Tội, không dám nhiều lời nửa câu, có thể thấy được nàng đối với Lãnh Vô Tội này, thực sự rất là e ngại.

"Lưu Băng sư tỷ, chuyện này ta sẽ tự mình xử lý, người nghỉ ngơi một chút a." Đột nhiên, Lãnh Vô Tội từ trong Càn Khôn Đại, lấy ra một cái bình nhỏ bằng bạch ngọc, đem đưa cho Lưu Băng.

"Đa tạ Lãnh sư đệ." Mà thấy cái bạch ngọc bình này, Lưu Băng lại là vui mừng, vội vàng tiếp lấy, không cần suy nghĩ liền đem bình mở ra, đem dịch thể trong bình uống một hơi cạn sạch.

"Lưu Băng sư tỷ, lần này vị đạo giải được, có bất đồng không?" Lãnh Vô Tội chấp tay mà đứng, dùng ánh mắt quý dị nhìn chăm chăm Lưu Băng, khóe miệng còn lộ vẻ tươi cười âm lãnh.

"Lần này vị đạo, tựa hồ có chút ngọt" Lưu Băng lau lau khóe miệng, nhưng đột nhiên trong lúc đó sắc mặt đại biến, chỉ vào Lãnh Vô Tội hô lớn: "Người, người, người. . ."

"Đừng ~ "

Rất nhanh, Lưu Băng liền nói không ra lời, sắc mặt từ trắng biến thành xanh, từ xanh biến thành tím, thân thể cư nhiên bắt đầu tản mát ra bạch sắc nhiệt khí, đưa tay móc vào trong miệng, làm như muốn móc dịch thể vừa rồi uống ra, nhưng căn bản là làm cũng vô công.

"Làm việc không được, lưu người lại làm gì." Nhìn Lưu Băng chịu đựng thống khổ, Lãnh Vô Tội trên mặt không có một tia đồng tình, thẳng đến khi Lưu Băng ngã xuống đất, không có thở nữa, khóe miệng mới nhắc lên vẻ cười nhạt.

"Cố ý thả nàng trở về mật báo, làm cho ta biết khó mà lui sao? Có ý tứ, ta thật ra cũng muốn nhìn một chút, đến tột cùng là ai đang cùng ta chơi loại thủ đoạn này, người đến tột cùng có khả năng, bảo trụ được Sở Phong không."

Nghĩ đến đây, Lãnh Vô Tội đi tới trước bàn, xuất ra giấy bút bắt đầu đề bút viết, mà ở trên đầu viết: "Phụ thân đại nhân, ta tại Thanh Long Tông gặp nạn, có thể mời Lãnh gia lão tổ đứng ra giải vây không."

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua hai ngày, tới ngày Sở gia mời nhiều thế lực ở Kháo Sơn cảnh nội rồi.

Ngoài Kháo Sơn Trấn, treo đầu lâu của ba nhà Hứa, Mã, Vương, liếc mắt nhìn thật là kinh khủng.

Mà ở Kháo Sơn Trấn, trong diễn võ trường, lại là phủ kín tiệc rượu, nghênh tiếp khắp nơi lai khách.

Tuy ngoài mặt tiếng nói cười hoan hô, mọi người đây đó nâng cốc vui vẻ, thế nhưng bầu không khí lại mơ hồ có chút không đúng.

Dù sao hôm nay chuyện Sở gia đào ra được huyền thiết quang, đã oanh động toàn bộ Kháo Sơn cảnh nội, mà Sở gia cùng Hứa gia Vương gia Mã gia đại chiến, cũng đã truyền đến sôi sục.

Sở gia có thể độc chiến tam gia mà bất bại, đồng thời đem ba vị Nguyên Vũ Cảnh gia chủ chém giết, có thể thấy được Sở gia thực lực tại toàn bộ Kháo Sơn cảnh nội, đương thời là đệ nhất.

Mà Sở gia sau đó mở tiệc chiêu đãi khắp nơi thế lực, phàm là người mắt sáng đều có thể nghĩ ra, Sở gia ý đồ ở đâu, cho nên nói đừng xem những người này ngoài mặt cười miệng nhai vui vẻ, nhưng trên thực tế nội tâm tình không tình nguyện, bọn họ sợ dĩ đến, hoàn toàn là bởi vì sợ Sở gia gây cho sợ hãi.

"Vì sao không có nhìn thấy Sở Nguyên Phách, ngày trọng yếu như vậy, chẳng lẽ không do Sở Nguyên Phách đến chủ trì sao?"

"Sở Nguyên Phách đích xác lợi hại, cư nhiên có thể lấy một địch ba thắng ba vị gia chủ, bất quá hãn hôm nay nếu không có đứng ra, ta xem hãn hơn phân nửa cũng là bản thân bị trọng thương, cho nên mới không muốn mang mặt mày nhón nhó đến đây."

"Người nói rất đúng, ta đoán cũng là hơn phân nửa như vậy, bất quá chỉ là Sở Uyên nói, hãn có thể chấn đắc được tràng này sao? Dù sao hôm nay trình diện chính là nhân vật, có Nguyên Vũ Cảnh tồn tại a?"

"Tin tưởng khi cần thiết, Sở Nguyên Phách sẽ ra mặt, không có nhất định nắm chắc, Sở gia cũng sẽ không đem tất cả mọi người mời như thế, chỉ là cái thiếu niên kia đến tột cùng là ai, cư nhiên có thể ngồi vào vị trí trọng yếu như vậy."

Nghị luận râm rang, có người đưa tay chỉ hướng Sở Phong bên cạnh Sở Uyên, tuy nói Sở Phong đại danh từ lâu dương danh, nhưng đích xác là có ít người, không có gặp qua Sở Phong.

"Đó chính là thiên tài Sở gia, Sở Phong, nhìn dáng dấp hãn là đã trở thành hạch tâm đệ tử, thực sự là lợi hại a."

"Nói như vậy, THANH LONG Kỳ là sự thật? Thảo nào, thảo nào Sở gia lại có đại động tác như vậy, có Thanh Long Tông che chở, hôm nay Kháo Sơn cảnh nội này, thật đúng là không ai dám động Sở gia hãn."

"Vậy cũng không phải, tuy nói Vương gia Hứa gia Mã gia đã nguyên khí đại thương, thế nhưng Kháo Sơn cảnh nội, còn có Lý gia cùng Triệu gia, thực lực của bọn họ cũng không so với Hứa gia lúc trước yếu hơn bao nhiêu, hôm nay hai vị Nguyên Vũ Cảnh gia chủ đều đã đến đây."

"Nếu như Sở gia chỉ đơn thuần là lập uy, để chúng ta đừng đánh chủ ý tới huyền thiết quang, ngược lại cũng được, nhưng Sở gia hãn nếu là muốn một nhà độc đại, từ nay về sau thống nhất Kháo Sơn cảnh nội này, sợ rằng

rất nhiều thế lực cũng không giải quyết được, nếu là chúng ta liên thủ mà nói, tin tưởng Sở gia cũng sẽ phi thường đau đầu."

Mọi người đều đang suy đoán mục đích Sở gia lần này yển hội, đồng thời rất nhiều thế lực đang âm thầm giao lưu, nếu là Sở gia thực sự muốn thống nhất Kháo Sơn cảnh nội này, như vậy bọn họ sẽ liên thủ phản kháng.

"Phụ thân, không sai biệt lắm bắt đầu được rồi." Sở Phong hướng Sở Uyên sử một cái ánh mắt.

"Ân." Mà Sở Uyên lại là đứng dậy, hắng giọng to tiếng nói rằng: "Đầu tiên, cảm tạ các vị có thể tới ủng hộ Sở gia ta, tham gia lần này yển hội."

"Chắc mọi người cũng đều biết, hai ngày trước Sở gia ta tao ngộ đại kiếp nạn, tam đại thế gia vây công Sở gia ta, muốn đem chút tài sản Sở gia ta cướp giật, bất quá đáng tiếc, bọn họ dù là nỗ lực tổn hao rất nhiều đại giới."

"Trận chiến này, Sở gia ta tuy rằng thắng lợi, nhưng có thể khiến rất nhiều trấn dân ngộ hại, rất nhiều người nhà tao ngộ bất hạnh, cái này khiến ta nghĩ lại, Kháo Sơn cảnh nội ta chứa nhiều thế lực, cộng đồng hưởng thụ tài nguyên Kháo Sơn, vốn nên thân như một nhà, có thể nào lại tự giết lẫn nhau?"

"Cuối cùng ta nghĩ tới một cái biện pháp giải quyết, gọi là không quy củ không thành quy tắc, ta nghĩ tại Kháo Sơn cảnh nội ta, cũng nên định ra một ít quy củ, mà quy củ này là do mọi người cùng duy trì."

Sau đó, Sở Uyên nói ra một ít quy củ, nhưng trên thực tế là ước thúc thế lực khắp nơi phát triển, vì Sở gia cung cấp lợi ích lớn nhất.

"Phanh "

Đột nhiên, một cái bàn rượu bị phách thành phần toái, một vị thân cao chín thước, da thịt ngăm đen, đại hán mặt đầy râu quai nón đứng lên, chỉ vào Sở Uyên quát to:

"Sở Uyên, chỉ bằng ngươi cũng muốn thống lĩnh chúng ta, ngươi hà đức hà năng?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Ta Đầu Trảm

Vị đại hán râu quai nón kia, chính là một vị thế gia gia chủ, tuổi cùng Sở Uyên xấp xỉ, đồng thời có Linh Vũ cửu trọng thực lực, cho nên hẳn đối với Sở Uyên, tự nhiên không phục.

Đối với cử động của đại hán, Sở Uyên lại là sắc mặt không thay đổi, mà là chậm rãi đi tới, hướng đại hán đi đến, cùng lúc đó Sở Phong mấy người Sở gia, cũng là theo sát sau đó theo đi tới.

Không thể không nói, mọi người Sở gia khê động, đích xác mang đến một cỗ khí thế rất mạnh, bọn họ một đường đi qua, khiến chung quanh rất nhiều người một trận hết hồn, bởi vì ngoài Kháo Sơn Trấn treo rất nhiều đầu lâu, đã chứng minh người của Sở gia thủ đoạn rất độc ác.

Thế nhưng so với người khác, vị đại hán râu quai nón kia, cũng không có sợ hãi, mà là nhìn chăm chăm Sở Uyên đi tới trước mặt hẳn quát lên:

"Sở Uyên, Sở gia ngươi muốn nhất thống Kháo Sơn cảnh nội, cũng phải tìm ra một nhân vật tiếng tăm mà đứng ra, người bảo Sở Nguyên Phách ra đi, nếu không chỉ bằng ngươi muốn thống lĩnh chúng ta, thật đúng là không xứng."

"Ba" nhưng đại hán này vừa dứt lời, Sở Uyên đột nhiên xuất thủ, một cái tát tai vang dội, đã hung hăng rơi vào trên mặt đại hán rồi.

"Phanh" cường đại xung lượng, đem đại hán đánh văng ra xa mấy chục thước, một đường bay qua, cái bàn bể nát, rất nhiều người vây xem, đều bị hẳn ngạnh sinh sinh đánh vỡ thành trọng thương.

Nhưng, đây chính là kết quả Sở Uyên lưu thủ, nếu như không phải, Sở Uyên một cái tát này, hoàn toàn có thể đưa đầu hấn đánh nát.

Đại hán hoãn thần lại, trên mặt đầy vẻ giật mình, một bên bụm mắt, một bên thất kinh quát:

"Người, người, người bước vào Nguyên Vũ Cảnh?"

"Nguyên Vũ Cảnh, lẽ nào nói Sở Uyên bước vào Nguyên Vũ Cảnh?"

Đại hán lời này vừa nói ra, người vây xem đồng dạng khiếp sợ không ngớt, lúc này mới nghĩ đến vừa rồi Sở Uyên toả ra khí tức, đích xác rất không thích hợp, cũng không phải là linh khí, mà là Nguyên Lực, Sở Uyên thực sự bước vào Nguyên Vũ Cảnh.

Nhưng mà Sở Uyên vẫn chưa trả lời đại hán hỏi, mà là lần thứ hai đi tới trước người hấn, nhắc chân một cước, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, liền đem chân trái đại hán đạp đứt.

"A ~~~~" đại hán hét thảm một tiếng, liền bắt đầu ôm chân kêu rên.

Nhìn đại hán đầy mặt thống khổ, Sở Uyên trên mặt không có một tia đồng tình, mà là cười lạnh nói: "Lúc này, ta có xứng hay không xứng?"

Mà nhìn một màn này, mọi người đều là không khỏi hít một ngụm lương khí, bởi vì ... lần này, Sở Uyên đã không chút nào che giấu phóng xuất ra khí tức của mình, Nguyên Vũ Cảnh nhất trọng không thể nghi ngờ.

"Sở Uyên thực sự bước vào Nguyên Vũ Cảnh, nguyên lai Sở gia đã có hai vị Nguyên Vũ Cảnh cao thủ."

"Thảo nào, thảo nào ngay cả Hứa gia Vương gia Mã gia, tam gia liên thủ, cũng không phải đối thủ Sở gia, Sở gia thực lực quá mạnh mẽ a."

Giờ khắc này, rất nhiều người vốn định phản kháng Sở gia, đều bỏ đi ý niệm trong đầu, bởi vì đột nhiên ý thức được, mình đánh giá thấp Sở gia, Sở gia hôm nay có thực lực, cũng không phải là bọn hăn có thể chống lại.

"Cũng không phải khinh thường người, chỉ là Nguyên Vũ nhất trọng mà nói, người thật đúng là không xứng."

Mà đúng lúc này, một đạo thanh âm già nua đột nhiên tại nơi nào đó vang lên, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một vị khô gầy như cây củi, nhưng lão giả này thân cao gần trượng.

Vị lão giả quá gầy, đồng thời rất cao này, hăn đứng ở nơi đó quả thực giống như là một cây đại thụ khô, làm cho có một loại cảm giác lung lay sắp đổ, thế nhưng ánh mắt lại dị thường sáng sủa, làm cho không dám khinh thường.

"Là Lý gia gia chủ, hăn quả nhiên tới." Khi nhìn thấy vị lão giả này, rất nhiều người đều là kinh hô không ngớt, bởi vì ... vị này ở Kháo Sơn cảnh nội, cũng là vang dội như Sở Nguyên Phách vậy, đồng dạng là một vị Nguyên Vũ nhất trọng cường giả.

"Lão Lý a, nói cũng không nên nói trực tiếp như thế chứ, nói như thế nào cũng phải cấp cho tiểu bối chút mặt mũi."

Đúng lúc này, lại có một vị lão giả khác đứng dậy, vị lão giả này đồng dạng cũng rất gầy, bất quá cũng rất lùn, rất giống hầu tử.

Bất quá đừng xem thường cái lão giả xấu xí này, khí tức rất bất phàm, đồng dạng cũng có Nguyên Vũ nhất trọng tu vi.

"Quả nhiên, bọn họ là có chuẩn bị mà đến." Sở Uyên nhíu mày, bởi vì vị lão đầu như hầu tử kia, chính là Triệu gia gia chủ, hai vị này có thể nói là hôm nay Kháo Sơn cảnh nội, ngoại trừ Sở Nguyên Phách ra, trong đồng bối là hai người cực mạnh.

Triệu gia cùng Lý gia thực lực, kỳ thực không thua gì Hứa gia, chỉ là từ trước đến nay điệu thấp an phận, chính yếu chính là, bọn họ hai nhà từ trước đến nay qua lại mật thiết, quan hệ vô cùng tốt, lần này cùng đi, hiển nhiên là muốn hợp lực đối kháng Sở gia.

"Sở Uyên a, đem cha người gọi ra đi, người cùng hai lão ca chúng ta, còn không ngang nhau." Triệu gia gia chủ, hướng Sở Uyên phát phát tay, như chưa từng nhìn qua Sở Uyên, hiển nhiên là không đem Sở Uyên đặt ở trong mắt.

"Hanh, cùng hay không cùng đẳng cấp, còn phải xem thực lực."

Sở Uyên hừ lạnh một tiếng, hướng hai vị này vọt tới, hôm nay hẳn đã là Nguyên Vũ nhất trọng, lòng tin tăng lên, hơn nữa tuổi còn trẻ lực tráng, hẳn cũng vẫn chưa đem hai người đồ cổ này đặt ở trong mắt.

"Ai, thật khó khăn mới bước vào Nguyên Vũ Cảnh, thực sự là đáng tiếc a." Triệu gia gia chủ đầu tiên là thở dài một tiếng, sau đó cước bộ về phía trước một bước, hướng Sở Uyên phản công lại, rất nhanh hai người liền giao chiến cùng một chỗ.

Hai người đem Nguyên Lực thi triển ra, loại uy thế này không phải chuyện đùa, rất nhiều người đều bị bọn họ ngạnh sinh sinh chấn thương, bàn rượu bốn phía tức thì bị chấn đến nát bấy, dưới chân một đồng hỗn độn.

Bất quá sau một phen so chiêu, cũng rất nhanh chứng thực một cái đạo lý, đó chính là gừng càng già càng cay, tuy nói Sở Uyên cũng là Nguyên Vũ nhất trọng, thế nhưng đối Nguyên Lực nắm trong tay, rõ ràng không bằng Triệu gia gia chủ, rất nhanh liền rơi vào hạ phong rồi.

"Sở gia quá lớn lối, còn muốn nhất thống chúng ta, hẳn Sở gia rõ ràng là không đem chúng ta đặt ở trong mắt, hôm nay, chúng ta để cho Sở gia hẳn kiến thức một chút, chúng ta cũng không phải là dễ khi dễ như vậy, mọi người liên thủ, đem Sở gia này đá bay."

Đột nhiên, diễn võ trường nhiều chỗ đều nổ tung, là người Triệu gia cùng người của Lý gia, bọn họ đã không chút nào lưu thủ đối với người Sở gia.

"Không sai, muốn làm lão đại chúng ta, còn phải xem Sở gia hãn có thực lực này hay không, đại gia liên thủ đem Sở gia hãn diệt sạch."

Nhìn thấy khí thế Sở gia, cư nhiên bị chèn ép xuống phía dưới, rất nhiều thế lực nghĩ đó là một cơ hội tốt, đều tuyển chọn gia nhập vòng chiến, bắt đầu hướng người Sở gia phát động công kích.

Giờ khắc này, toàn bộ diễn võ trường một mảnh hỗn loạn, thế nhưng khiến người chú mục nhất chính là, vòng chiến Sở Uyên cùng Triệu gia gia chủ, chỉ bất quá Sở Uyên lúc này, tại thế tiến công sắc bén của Triệu gia gia chủ, rõ ràng đã chống đỡ hết nổi, rất có thể bại vong.

"Sở Uyên, hôm nay mạng người tiêu rồi." Đột nhiên, lại có một đạo thân ảnh gia nhập vòng chiến, đúng là vị kia Lý gia gia chủ.

Lý gia gia chủ, xuất thủ đó là một chương, chương này lục sắc quang mang, toả ra khí thế quỷ dị, chính là một loại vũ kỹ phi thường âm ngoan, Ngũ Độc Thủ.

Giờ khắc này, người Sở gia đều là thầm kêu bất hảo, Sở Uyên từ lâu rơi vào hạ phong, ứng đối Triệu gia gia chủ đã khó càng thêm khó, loại thời gian này Lý gia gia chủ xuất thủ, hãn căn bản là vô pháp né tránh, một kích này nếu là bị bắn trúng, dù là không chết cũng tàn.

"Bá "

Nhưng khi Lý gia trưởng lão, sắp sửa đặc thủ, một đạo thân ảnh như quỷ my xuất hiện cùng lúc với Lý gia gia chủ, đồng thời tay như thiểm điện, dường như lưỡi dao sắc bén giống nhau, đem cái cổ Lý gia gia chủ xuyên thủng.

"Phốc "

Sau đó vung tay lên, chỉ thấy nhất mạt tiên huyết bắn lên, Lý gia gia chủ đầu người bay lên, thi thể rơi xuống đất, chết oan chết uổng.

Nhưng mà, cái này cũng còn chưa tính, đạo thân ảnh này thân hình vừa chuyển, cư nhiên lần thứ hai xuất thủ, thẳng đến Triệu gia gia chủ, đồng thời cũng đồng dạng thủ đoạn, trăm rớt đầu Triệu gia gia chủ, mới vũng vàng rơi xuống trên mặt đất.

Tất cả phát sinh quá nhanh, mọi người cơ bản còn không thấy rõ người xuất thủ là ai, hai vị Nguyên Vũ Cảnh gia chủ, cũng đã đầu một nơi thân một nẻo, chết một cách thẳng thắn.

Mà khi tất cả kết thúc, mọi người đem ánh mắt tập trung vào vị xuất thủ kia, nhưng không có chỗ nào mà không phải là kinh hãi, bởi vì bọn họ kinh ngạc phát hiện, người xuất thủ cư nhiên là một thiếu niên, Sở gia vị thiên tài kia, Sở Phong.

Đối với mọi người thần tình kinh ngạc, Sở Phong không đáng để ý tới, mà là đem ánh mắt quét về bốn phía đoàn người, giọng băng lãnh nói:

"Hôm nay Sở gia ta sẽ thống nhất Kháo Sơn cảnh nội này, phạm người nào dám phản đối, vô luận là ai, ta đều trảm."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Tử Kim Lệnh Bài

"Hô ~~ "

Sở Phong lời này vừa nói ra, trong đoàn người một mảnh kinh hô, vốn diễn võ trường loạn thành một đoàn, chỉ một câu nói của Sở Phong, mà trở thành yên tĩnh, tất cả mọi người đình chỉ tranh đấu, mà là ngơ ngác nhìn Sở Phong.

Giờ khắc này, mọi người biết được chân tướng chấn động nhất, nguyên lai Sở gia có thể đánh bại tam đại thế gia, dựa vào cũng không phải Sở Nguyên Phách mà cũng không phải là Sở Uyên, mà là vị thiếu niên này năm ấy mười lăm tuổi.

Dù sao Sở Nguyên Phách thực lực cường hãn, nhưng như mọi người lý giải, hãn cũng chỉ là cùng vài đại thế gia gia chủ không sai biệt nhiều, về phần Sở Uyên, thực lực vừa rồi bọn họ cũng kiến thức qua, còn không bằng Sở Nguyên Phách.

Nhưng mà Sở Phong thực lực, bọn họ càng tận mắt nhìn thấy, quả thực cường tới mức bọn họ vô pháp tiếp thu.

Giờ khắc này, đại bộ phận mọi người là mục trường khẩu ngốc, cảm thấy không biết làm sao, bởi vì bọn họ vô pháp tiếp thu, vô pháp tiếp thu Sở Phong có thực lực đáng sợ như thế.

Một người thiếu niên năm nay mười lăm tuổi, có thể dễ dàng chém giết gọn Nguyên Vũ nhất trọng cường giả, loại sự tình này quả thực dường như chuyện nghìn lẻ một đêm, thế nhưng khi tất cả cứ như vậy phát sinh,

mọi người đành phải tiếp thu cái chuyện thực này, bọn họ lúc này nên làm cũng không phải là biểu thị khiếp sợ, mà là phải làm ra lựa chọn.

"Ta Điền gia đồng ý quan điểm của Sở gia, từ nay về sau nguyện ý tuân thủ quy củ Sở gia lập ra, nghe Sở gia hiệu lệnh." Có người dẫn đầu tỏ thái độ, đây là một thế lực trước cùng Sở gia giao hảo.

"Ta Kiêu gia cũng nguyện ý quy thuận Sở gia." Mà sau đó, toàn bộ thế lực bảo trì trung lập, đều bắt đầu hướng Sở gia quy phục.

Tới cuối cùng, thậm chí thế lực lúc trước phản đối Sở gia, đối người Sở gia xuất thủ, cũng là đều tuyển chọn đầu nhập vào Sở gia, cũng không phải là bọn họ cam tâm tình nguyện, mà là tại trước mặt Sở Phong thực lực tuyệt đối, bọn họ không thể không làm như vậy.

Bởi vì không ai biết, Sở Phong đến tốt cùng có bao nhiêu mạnh, thế nhưng hãn dễ dàng chém giết hai vị Nguyên Vũ nhất trọng cao thủ, cũng là chuyện thực, hãn là Thanh Long Tông đệ tử, cũng là chuyện thực.

Cho nên mọi người đều biết, chỉ cần Sở gia có Sở Phong tồn tại, tại đây Khảo Sơn cảnh nội, sẽ không có người có thể phản kháng Sở gia nữa, vì thiếu niên như vậy, thực tại có chút quá mức đáng sợ.

Dù là bọn họ nghe nói qua thiên tài, nhưng chưa từng hoặc từng nhìn thấy qua chân chính thiên tài, thế nhưng hôm nay bọn họ mở mắt, đã biết như thế nào là chân chính thiên tài, chân chính thiên tài, sẽ tuyệt đối có khả năng thăng tu vi, nhưng cũng có thể đơn giản chém giết so với chính mình cao hơn một cái cảnh giới.

Khi toàn bộ diễn võ trường, hầu như tất cả mọi người đều biểu thị phục tùng Sở gia, Sở Phong lại là chậm rãi bước lên đài cao, quét nhìn mọi người nói:

"Nếu chư vị đều tỏ thái độ, ta đây cũng sẽ không vòng quanh, từ hôm nay tất cả toàn bộ Kháo Sơn Trấn, do Sở gia ta quyết định, ta muốn chỉ có hai chữ, phục tòng."

"Ta muốn chính là các người tâm phục, mà không phải khẩu phục, để biểu lộ thành ý, xin mọi người quỳ xuống đây đi."

"Cái gì? Đây là cái ý tứ gì?" Khi Sở Phong vừa nói thế, mọi người đều là khiếp sợ không ngớt, cảm thấy không biết làm sao.

"Ta nói chưa đủ minh bạch sao? Ta đây sẽ cường điệu thêm một lần, các người phải tất cả đều quỳ xuống cho ta." Đột nhiên, Sở Phong khuôn mặt chuyển lạnh, một cỗ nồng nặc sát khí tràn ngập ra, cuộn lên toàn bộ diễn võ trường.

"Bá "

Mà giờ khắc này, mọi người đều là sợ đến thân thể run lên, cư nhiên không dám có nửa điểm chần chờ, đều xoát xoát toàn bộ quỳ gối trên mặt đất, hầu như toàn bộ trong diễn võ trường, còn đứng lại chỉ có người Sở gia.

Tất cả mọi người thần phục, vô luận là trước đây hướng Sở gia giao hảo tốt, hay bảo trì trung lập, thậm chí đối với Sở gia xuất thủ, thậm chí gia chủ đã bị Sở gia chém giết Triệu Lý hai nhà, toàn bộ quỳ xuống.

Những người đó điều không phải không có tôn nghiêm, chỉ là đối mặt tử vong uy hiếp, bọn họ phải buông tôn nghiêm.

Khi nhìn bốn phía, toàn bộ đoàn người quỳ gối xuống đất, người Sở gia sợ hãi than không ngớt.

Nhất là trong đó rất nhiều người, lúc trước còn đang cùng bọn chúng giao thủ, muốn trí bọn họ vào chỗ chết, nhưng trong nháy mắt, lại quỳ gối

trước mặt bọn họ, điều này làm cho người Sở gia cảm giác khó có thể tin.

Nhất là Sở Uyên, hần đứng ở bên cạnh Sở Phong, nhìn nhi tử chỉ có mười lăm tuổi, trong lòng phức tạp đến cực điểm, bởi vì hần nghĩ, so sánh với mình, Sở Phong lại như là một vị gia chủ.

Không, không thể nói là gia chủ, bởi vì khí độ Sở Phong bày ra, cũng không là một cái gia chủ thế gia nho nhỏ có thể bằng được, đây là chân chính vương giả a.

"Sở gia thực sự là uy phong thật lớn, đã cho rằng Kháo Sơn cảnh nội này thật là thiên hạ Sở gia người phải không."

"Các người cũng thực sự là không có tiền đồ, đối một người tiểu hài tử xấu xa ngay cả lông cũng chưa có mọc dài mà toàn bộ quỳ xuống, các người rốt cuộc còn có tôn nghiêm hay không?"

Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm vang dội đột nhiên vang lên, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một đội nhân mã chậm rãi tiêu sái vào diễn võ trường, dẫn đầu nói, là một lão đầu có khả năng cao nhất.

Đội nhân mã này, ở đây mọi người đều biết, chính là một cái thế lực ở Kháo Sơn cảnh nội, là Mãnh Hồ tiêu cục, mà cái lão đầu kia có khả năng, là chương quỹ tiêu cục này, người ta gọi là Lâm chương quỹ.

Lâm chương quỹ này là một hộ ngoại lai, bằng vào Linh Vũ cửu trọng thực lực, mang theo một nhóm thủ hạ của mình, giúp đỡ thế gia khắp nơi áp giải hàng hóa, cũng đã ở Kháo Sơn cảnh nội này giành được chỗ đứng.

Chỉ bất quá Mãnh Hồ tiêu cục cùng Sở gia như vậy thế gia so sánh với, là thấp hơn một đẳng cấp, bình thường hần đối với Sở gia cung kính đều không kịp, hôm nay cư nhiên dám can đảm nói ra lời này, thực sự làm cho cảm thấy không giải thích được.

"Hỗn đản, một người chỉ là bên ngoài đến, cũng dám ... nói như vậy, ta xem người thực sự là chán sống."

"Không sai, dám can đảm không phục tòng Sở gia, hẳn đây là muốn chết."

Giờ khắc này, còn không đợi Sở gia lên tiếng, mấy cái thế lực quy thuận Sở gia, liền dẫn đầu nổi lên oa oa, hùng hổ hướng Mạnh Hồ tiêu cục vọt tới.

Bọn họ đây tự nhiên là muốn giành được Sở gia ưu ái, dù sao Sở gia thống nhất Kháo Sơn này đã thành kết cục đã định, mà chỉ cần có Sở Phong ở đây, Sở gia ngày sau thành tựu, có thể nói là không thể hạn lượng, mà lúc này, chính là điều kiện tốt nhất bọn hắn phách mã thí Sở gia.

Chỉ bất quá đối mặt đầy người sát khí, hướng mình bức đến đại lượng đoàn người, Lâm chương quỹ cũng không hãi sợ, mà là từ trong lòng móc ra một khối lệnh bài, giơ lên cao, cả tiếng nói rằng: "Ta có Tử Kim lệnh bài nơi tay, ai dám đụng đến ta?"

"Cái gì? Tử Kim lệnh bài! ! !"

Nghe được nói thế, mọi người đều là thất kinh, vốn mọi người đẳng đẳng sát khí, cũng là vội vàng ngừng bước tiến, đem ánh mắt ngưng tụ ở tại trên khối lệnh bài.

Mà vừa nhìn, sắc mặt mọi người nhất thời trở nên xanh lè, một cổ vô hình sợ hãi nảy lên trong lòng, đừng nói đối Mạnh Hồ tiêu cục gây bất lợi, một ít người đã bắt đầu thối lui về phía sau.

Cách Kháo Sơn hơn năm trăm dặm, có một tòa thành trì, tên là Tử Kim Thành, Tử Kim Thành này thực lực hùng hậu, chương quân phương viên ghin dặm thổ địa, là người thống trị Kháo Sơn chân chính.

Chỉ bất quá bởi vì Kháo Sơn quá mức xa xôi, tài nguyên cũng không hùng hậu, cho nên Tử Kim Thành vẫn chưa đối với Kháo Sơn tiến hành quản lý, lúc này mới tạo thành chứa nhiều thế gia, cộng đồng chiếm lấy cục diện Kháo Sơn.

Mà Tử Kim lệnh bài này, lại là đại diện cho Tử Kim Thành thành chủ, người có thể cầm lệnh bài, thấy lệnh bài như thấy thành chủ, tất cả mọi người đều phải lạy bái.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Đại Quân Tới

"Tử Kim lệnh bài, đây thật là Tử Kim lệnh bài, Lâm lão đầu, thế nào lại có loại đồ vật này?"

Mọi người sắc mặt đều thay đổi, bởi vì ... Tử Kim lệnh bài này ý nghĩa không phải chuyện đùa, so với Thanh Long Kỳ Sở Phong mang về tới, còn muốn uy hiếp hơn.

Nói cho cùng, Thanh Long Tông dù lợi hại, cũng chỉ là nhất phương tông môn, hẳn có thể uy hiếp đến khắp nơi thế lực, nhưng lại không cách nào hiệu lệnh thế lực khắp nơi.

Thế nhưng Tử Kim Thành thì bất đồng, luận nội tình cùng thực lực nó tuy rằng không bằng Thanh Long Tông, nhưng nó cũng là nhất phương bá chủ, gọi là cường long khó áp địa đầu xà, là ý tứ như thế.

Hơn nữa thành cùng thành trong lúc đó, tồn tại quan hệ mắc xích, Tử Kim Thành tính là nhị đẳng thành trì, nó thống lĩnh chính phương thổ địa này, thế nhưng tại cấp trên nó, còn có nhất đẳng thành trì, đó là tại phương diện thực lực, không thể so với Thanh Long Tông chỗ thua kém.

Mà ở trên nhất đẳng thành trì, còn có vương phủ, vương phủ thực lực phi thường cường đại, thậm chí không kém chút nào đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông trong Thanh Châu cảnh nội.

Bất quá chính yếu chính là, phía sau vương phủ, còn có một con quái vật lớn, đó chính là Khương thị hoàng triều, bá chủ toàn bộ Cửu Châu đại lục.

Nói cách khác, Khương thị hoàng triều tuy rằng không ước thúc thế lực khắp nơi phát triển, cũng không có trực tiếp quản lý Cửu Châu địa vực, nhưng trên thực tế nó cũng đã tại Cửu Châu đại lục, thành lập một cái hệ thống quản lý hoàn chỉnh, tất cả Cửu Châu đại lục, đều nằm trong tay Khương thị hoàng triều.

Cái này cũng tạo thành một loại cục diện, tông môn cường hãn, nhưng thủy chung chỉ là nhất phương thế lực, mà khắp nơi thành trì dù là yếu nhược, nhưng nó sau lưng đã có hoàng triều làm chỗ dựa.

Tông môn có thể đối với cái tông môn khác xuất thủ, nhưng rất ít có tông môn, dám trêu chọc thành trì, bởi vì bọn họ không thể trêu vào.

Cho nên nói, đối với đang ở trong phạm vi Tử Kim Thành quản hạt chứa nhiều thế gia mà nói, Tử Kim Thành danh đầu, muốn so với Thanh Long Tông còn dọa người hơn, Tử Kim lệnh bài lực uy hiếp, phải xa vượt xa qua Thanh Long Kỳ.

"Thấy Tử Kim lệnh bài, còn không mau mau quỳ xuống." Thấy những người lộ ra e ngại, Lâm chương quỹ càng đáng vẻ bề vệ, cư nhiên chỉ vào mọi người, cả tiếng la lên.

Mà hãn lời này vừa nói ra, đích xác khiến mọi người lại càng hoảng sợ, cư nhiên thực sự có rất nhiều người phù phù một tiếng quỳ xuống, nhất là Triệu Lý hai nhà, càng dường như gặp được người cứu mạng vậy, vậy mà hướng Lâm chương quỹ khấu đầu.

Đối với một màn như vậy, Sở Phong nhíu mày, đem tất cả để ở trong mắt, hãn đột nhiên minh bạch một câu nói, đã biết cái gì là, đầu tường cây cỏ ngã theo, bởi vì giờ này khắc này, tại trước mặt hãn lại có một đám người như thế.

"Các người thế nào còn không quỳ xuống, lẽ nào các người dám không đem Tử Kim lệnh bài đặt ở trong mắt, dám không đem thành chủ đại

nhân đặt ở trong mắt sao?" Thấy còn có rất nhiều người vẫn chưa quỳ xuống, Lâm chương quỹ rống to hơn lên.

"Ta xem ai dám quỳ xuống cho hăn." Thấy thế, Sở Phong cũng là nổi giận gầm lên một tiếng.

Mà nghe được Sở Phong nói, những người vốn định quỳ xuống, cũng đích thật là trở nên lúng túng, lâm vào hoàn cảnh khó xử, tuy nói Tử Kim Thành rất lợi hại, thế nhưng dù sao núi cao Hoàng Đế xa, chỉ bằng một khối lệnh bài, chỉ có thể tạo được tác dụng uy hiếp mà thôi.

Mà lúc này, Sở Phong mới là người lợi hại nhất nơi này, bọn họ nếu là làm Sở Phong nóng nảy, lấy tính tình Sở Phong, sẽ trực tiếp đưa bọn họ toàn bộ chém giết cũng nói không chừng.

"Sở Phong, tiểu tử người thật lớn gan, cũng dám cãi lời quy củ Tử Kim Thành, nhìn thấy Tử Kim lệnh bài không chỉ không quỳ, còn dám đe dọa người khác. Lẽ nào người là muốn cùng Tử Kim Thành đối nghịch, cùng Khương thị hoàng triều đối nghịch sao?" Lâm chương quỹ chỉ vào Sở Phong rống to hơn lên, trong lời nói tràn ngập hàm xúc ý tứ uy hiếp.

"Đối nghịch thì làm sao, người tin hay không ta hiện tại sẽ làm thịt người." Mà Sở Phong không chỉ không hãi sợ, trái lại lạnh giọng quát lên.

"Phong nhi, nghìn vạn lần không nên xằng bậy, hăn Tử Kim lệnh bài là thật, người nghìn vạn lần không thể đối hăn xuất thủ, bằng không Tử Kim Thành sẽ không bỏ qua cho người."

Thấy Sở Phong thực sự động sát khí, khiến Sở Uyên sợ hãi, vội vàng liền túm ống tay áo Sở Phong, rất sợ Sở Phong đối với Lâm chương quỹ xuất thủ.

"Ha ha ha, Sở Uyên, tính là người thức thời." Nhìn Sở Uyên đáng dấp nhất gan, Lâm chương quỹ càn rỡ cười to hai tiếng, sau đó cao giọng nói

rằng:

"Không dối gạt các người, hôm nay Tử Kim Thành thành chủ đại nhân đã biết Kháo Sơn cảnh nội, phát hiện chuyện tình huyền thiết quáng, lúc này thành chủ đại nhân, đang dẫn theo đại đội nhân mã, thẳng hướng nơi này, tin tưởng rất nhanh sẽ chạy tới."

"Cho nên nói, từ nay về sau Kháo Sơn cảnh nội này, sẽ do Tử Kim Thành tự mình quản lý, mà ta lại là người thành chủ đại nhân, tự mình ủy nhiệm quản lý."

"Sở gia phát hiện huyền thiết quáng có công, ngày sau chuyện khai thác huyền thiết quáng, còn do các người làm, chỉ bất quá, khai thác ra toàn bộ khoáng thạch, đều phải giao cho Tử Kim Thành, không được tham ô, bằng không trăm."

Lâm chương quỹ một phen nói, đã nói rõ tất cả, hôm nay Tử Kim Thành đại quân đang chạy tới đây, đây là nói cho Sở Phong mấy người biết không nên dối hăn xằng bậy, bằng không Sở gia mọi người khó thoát cái chết.

Về phần mục đích Tử Kim Thành tới đây, là vì huyền thiết quáng, mà nếu như muốn hỏi Tử Kim Thành thế nào lại biết tin tức huyền thiết quáng, vậy cũng không khó lý giải, chỉ nhìn Tử Kim lệnh bài trong tay Lâm chương quỹ, liền cũng biết.

Tất nhiên là cái lão đầu này, đem tin tức nói cho Tử Kim Thành, mà Tử Kim thành chủ nghĩ hăn có công mật báo, liền đối với hăn tiến hành thưởng thưởng, Tử Kim lệnh bài này cùng với ngày sau chương quản Kháo Sơn cảnh nội, đó là chứng cứ.

"Cái này lão bất tử."

Lúc này Sở Phong, tuy rằng sắc mặt không thay đổi, nhưng hãn trong tay áo song quyền cũng đã nắm chặt, hãn thực sự là trăm triệu cũng nghĩ không ra, tại đây Kháo Sơn cảnh nội, sẽ có một cái lão già âm hiểm như thế.

Thế nhưng phần nộ thì phần nộ, Sở Phong vẫn còn lý trí, hãn lúc này có thể làm, cũng không là đối với Lâm chương quỹ xuất thủ, mà là lẳng lặng đợi, đợi Tử Kim Thành đại quân chạy tới, mới làm ra quyết định.

Mà trên thực tế, cũng đúng theo như lời Lâm chương quỹ, ở Kháo Sơn Trấn hơn mười dặm ngoài, một đám người mặc áo giáp, tay cầm binh khí, nhân mã chỉnh tề xếp thành hàng, đang tới gần.

Đây là một đại đội nhân mã, chừng hơn một nghìn người, thực lực đều là không thể khinh thường, yếu nhất cũng là Linh Vũ ngũ trọng, mà thân kỷ chiến mã này, cư nhiên toàn bộ đều là Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, nhất là vị kia dẫn đầu, thực lực càng bất phàm.

Đây là một gã đại hán qua tuổi trung niên, hãn cũng không có một thân áo giáp, mà là ăn mặc trường bào rộng thùng thình, trường bào tử sắc, trên mặt văn long khắc phượng, đồng thời là lấy vàng mà khắc thành, phi thường hoa lệ.

Chớ nhìn hãn mặc không đơn giản, khuôn mặt hãn càng không đơn giản, trên người tản ra một loại khí chất độc hữu, loại khí chất này người chung quanh không có, chính yếu chính là thực lực của hãn, hãn đúng là một vị Nguyên Vũ cửu trọng cao thủ, chỉ kém một bước, liền có thể bước vào Huyền Vũ Cảnh, mà hãn đó là Tử Kim Thành thành chủ, Trần Huy.

Gần đây Tử Kim Thành tài nguyên thiếu, Trần Huy đối mặt cống thuế mà phát sầu, đúng lúc này nhận được tình báo, nghe nói trong Kháo Sơn phát hiện huyền thiết quang, điều này làm cho hãn mừng như điên không

ngọt, dưới vui vẻ không chỉ ban cho người nọ Tử Kim lệnh bài, mà tự mình mang theo nhân mã, đi tới Kháo Sơn Trấn vừa nhìn chút.

Lúc này hắn, đang một bên hát nhỏ tiểu khúc, một bên cùng thủ hạ mình chuyện phiếm, nhưng đột nhiên hắn phát hiện phía trước, xuất hiện một người, ngăn cản lối đi bọn họ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Lấy Thế Đề Người

Giờ khắc này, Trần Huy cùng với nhiều tướng sĩ, đều là trước mắt sáng ngời, bởi vì vị kia đứng ở giữa đường, ngăn cản lối đi bọn họ, chính là một vị nữ tử nhiều vẻ mỹ lệ thướt tha.

Thực sự rất đẹp, đẹp đến làm cho chỉ liếc mắt nhìn, liền không khỏi tim đập nhanh hơn, da thịt trắng nõn, khuôn mặt vui tươi, vóc người ngạo nhân, quả thực là vưu vật mà toàn bộ nam nhân đều hướng tới.

Chỉ bất quá thiếu nữ này tuy rằng rất đẹp, nhưng trên người lại toả ra khí chất, không đơn giản, nhất là nàng dám một mình đứng ở đây, trước mặt đại quân hàng nghìn người, đã nói rõ gan dạ của nàng rất lớn, đúng là lai giả bất thiện.

"Vị cô nương này, không biết tôn tính đại danh, người ở đây chờ chúng ta, là có việc?"

Trần Huy dù sao cũng là nhất phương thành chủ, kinh nghiệm lão làng khiến hần cảm giác, vị nữ tử mỹ lệ trước mắt này, hơn phân nửa là lai giả bất thiện, vì thế dứt khoát dừng lại hỏi.

"Ta tên Tô Nhu, chính là Thanh Long Tông nội môn trưởng lão, ở đây chờ Trần thành chủ, đích xác có một chuyện muốn Trần thành chủ hỗ trợ." Tô Nhu quyến rũ cười.

"Nghĩ không ra cô nương tuổi như vậy, liền làm trưởng lão Thanh Long Tông, Trần mỗ thực sự bội phục, cô nương có chuyện gì không ngại cứ nói thẳng." Trần Huy cười đáp lại nói.

"Ta biết Trần thành chủ chuyện này, chính là vì Kháo Sơn Trấn huyền thiết quáng, nhưng huyền thiết quáng này là Sở gia Kháo Sơn Trấn phát hiện, hôm nay cũng do Sở gia chưởng quản, mà ta cùng với Sở gia có chút sâu xa, vì thế hi vọng Trần thành chủ có thể cho ta một chút mặt mũi, không nên nhúng tay chuyện huyền thiết quáng này." Tô Nhu cười trả lời, ngữ khí cũng coi như là khách khí.

Khi nghe nói thế, Trần Huy sắc mặt lại là không thay đổi, dị thường trấn định, hần thong dong cười cười: "Tô Nhu cô nương nói thế là sai rồi, Kháo Sơn này trong phạm vi ta quản hạt, như vậy người trong Kháo Sơn, phải do ta quản, vật trong Kháo Sơn, cũng phải do ta quản."

"Trước không nói huyền thiết quáng này, là nhất bút tài phú thật lớn, ta không có khả năng chấp tay dâng cho người. Lại nói ta cùng với cô nương không quen biết, căn bản không cần phải bán cho cô mặt mũi, bởi vì ... này là chuyện của Tử Kim Thành ta, đừng nói là người, coi như là tông chủ Thanh Long Tông người, cũng là không có quyền can thiệp."

"Trần thành chủ thực sự khẩu khí thật lớn, người nói Thanh Long Tông ta không có quyền can thiệp Tử Kim Thành người, mà Tô Nhu ta hôm nay lại càng muốn can thiệp một lần, ta thật ra cũng muốn nhìn, các người hôm nay ai có thể không được ta cho phép, mà từ nơi này đi qua được."

Đột nhiên, Tô Nhu ngón tay lộ ra, hướng con đường phía trước chỉ tay ra, một cỗ vô hình năng lượng liên bạo phát, đem con đường phía trước đâm ra một cái lỗ thủng thật sâu.

"Oanh "

Sau đó cánh tay Tô Nhu vung lên, bụi bay tứ tung, một cái đường hào thật sâu liền xuất hiện ở trên đường, đem đại lộ này phân cách ra.

"Được nha đầu cuồng vọng, ta nhường thật ra cũng muốn nhìn, người là thế nào ngăn cản chúng ta được."

Nhìn thấy Tô Nhu làm vậy, Tử Kim Thành các tướng sĩ đều là nổi giận không gì sánh được, không chế chiến mã người, đem tăng tăng Nguyên Lực thả ra, liền hùng hổ hướng Tô Nhu vọt tới.

"Long long long long"

Giục ngựa chạy tới, Nguyên Lực quanh quẩn, Nguyên Lực tại dưới gót sắt bắn ra, dưới chân đại địa phát sinh tiếng nổ vang chói tai, bắt đầu rung động kịch liệt lên, cỗ uy thế này thực làm cho người hãi sợ.

Nhưng mà đối với cử động của Tử Kim Thành chúng tướng sĩ, Tô Nhu sắc mặt cũng không thay đổi, chỉ là cười nhìn tất cả, thẳng đến khi đại quân sắp sửa bước vào cái giới hạn kia, khuôn Tô Nhu mới hơi hơi đổi.

Chỉ thấy quần dài tuyết trắng một trận loạn vũ, tại nơi thân thể như yếu nhược này, tản mát ra tầng tầng khí thể mắt thường có thể thấy được.

Khí thể này cực kỳ cường hãn, cuộn tất cả mà qua, Nguyên Vũ Cảnh tướng sĩ này, đều là người ngã ngựa đổ, bị thổi bay trở lại.

"Huyền Vũ Cảnh?"

Giờ khắc này, Trần Huy trước mắt sáng ngời, bởi vì hắn đã cảm giác được, Tô Nhu hiện tại tản mát ra khí tức cũng không phải là Nguyên Lực, mà là Huyền Lực, trước mắt vị mỹ lệ nữ tử tuổi còn trẻ này, đúng là một vị Huyền Vũ Cảnh cường giả.

Huyền Vũ Cảnh, cùng hắn tuy rằng chỉ là một đường phân cách, nhưng lực lượng lại cách biệt một trời, nếu là Tô Nhu thực lực đủ cường mà nói, dù là bọn họ toàn quân cùng xuất thủ, cũng không nhất định có thể là đối thủ Tô Nhu, đây là chỗ lợi hại của Huyền Vũ Cảnh.

Đã từng có, một vị Huyền Vũ Cảnh đỉnh cường giả, một mình diệt một cái nhị đẳng tông môn, phải biết rằng cái nhị đẳng tông môn kia, không chỉ có đệ tử hơn mười vạn, còn có Huyền Vũ Cảnh cường giả tọa trấn, thế nhưng tại trước mặt vị kia, không kham nổi một kích.

Cho nên, khi Trần Huy phát hiện, Tô Nhu cư nhiên là một vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ, trên mặt hần bình tĩnh, rốt cục cũng hiện ra vẻ lo lắng, ngừng trọng nói:

"Nghĩ không ra Tô Nhu cô nương, cư nhiên lợi hại như vậy, Huyền Vũ Cảnh cường giả, đích xác có thể ngăn trở chúng ta."

"Chỉ bất quá, người làm tông môn trưởng lão, hẳn là biết tông môn quy củ, người như vậy cản trở chúng ta, sẽ không sợ ngày sau vì Thanh Long Tông chọc phải phiền phức sao?"

"Phiền phức? Người thực sự là không đem Thanh Long Tông đặt ở trong mắt, hay không đem ta đặt ở trong mắt? Mặc dù ở Cửu Châu đại lục, tông môn không được can thiệp thành trì quy củ, thế nhưng cái này không có nghĩa là Thanh Long Tông ta lại sợ người."

"Ta trước khách khí mời người hỗ trợ, người không chỉ không biết tốt xấu, còn dám lấy thân phận uy hiếp ta."

"Tốt lắm, ta hiện tại sửa lại chủ ý, ta hiện tại không phải mời người hỗ trợ, mà là mệnh lệnh người làm việc cho ta." Tô Nhu chậm rãi mà đi tới, chủ động vượt qua cái giới hạn kia, hướng Trần Huy đi đến.

"Người muốn làm cái gì? Người dám đối với ta bất lợi, Thanh Long Tông sẽ gánh lấy đại họa, cái này người gánh trách nhiệm không nổi a!" Giờ khắc này, Trần Huy triệt để luống cuống, đối mặt một vị Huyền Vũ Cảnh cường giả, hẳn cũng không thể không lo lắng.

"Dám nói như thế với ta, cái trách nhiệm này người có thể gánh nổi sao?" Tô Nhu dáng tươi cười càng phát ra băng lãnh.

"Người. . . Người đây là cái ý tứ gì?"

Khi nhìn Tô Nhu cái loại khí thế cường ngạnh này, Trần Huy lại là không chế chiến mã dưới thân, không ngừng lui về phía sau, hăn vô ý thức nghĩ đến một loại tình huống không ổn, đó chính là mỹ nữ trước mắt, tuyệt đối không chỉ như ngoài mặt đơn giản như vậy, bằng không hăn tuyệt đối sẽ không nói ra loại này.

"Ta là muốn nói, muốn cùng ta luận thân phận nói địa vị, người còn xa xa không xứng."

Tô Nhu cổ tay vừa chuyển, liền xuất hiện một đạo lệnh bài, mà lúc thấy cái lệnh bài này, Trần Huy cùng với tướng lĩnh phía sau, đều là khuôn mặt đại biến, một loại sợ hãi không cách nào hình dung, nảy lên khuôn mặt.

"Bá" đột nhiên, Trần Huy tự trên chiến mã nhảy xuống, "Phốc thông" một tiếng quỳ xuống trước mặt Tô Nhu, lấy loại thanh âm kinh khủng không gì sánh được thỉnh cầu nói:

"Thuộc hạ chẳng biết nhị tiểu thư tới đây, lúc trước đắc tội, thỉnh nhị tiểu thư giáng tội."

Mà giờ khắc này, vô luận là tướng sĩ trên chiến mã, hay sĩ binh phía sau, toàn bộ đều xoát xoát quỳ xuống, bắt đầu hướng Tô Nhu nhận sai cầu xin tha thứ.

Bởi vì Tô Nhu lệnh bài, đồng dạng đến từ một tòa thành trì, đồng thời tòa thành trì này, chính là một tòa nhất đẳng thành trì, mà Tô Nhu thân phận, lại là nhị nữ nhi của Chu Tước Thành thành chủ.

Nhưng đây cũng không phải then chốt, then chốt chính là, Tử Kim Thành vừa vận do Chu Tước Thành quản lý, mà Tô Nhu vừa vận là thượng cấp trực hệ của Trần Huy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thưởng Phạt

Kháo Sơn Trấn trong diễn võ trường, một mảnh vắng vẻ, bầu không khí khân trường đạt tới đỉnh.

Bởi vì mọi người đã có thể thấy, xa xa bụi bặm mù mịt, có thể nghe được, xa xa chiến mã rít gào, Tử Kim Thành đại quân đi tới.

"Mau, theo ta đi nghênh tiếp thành chủ đại nhân." Lâm chương quỹ hét lớn một tiếng, liền bước nhanh hướng trấn khẩu đi đến, nghiêm nhiên đã xem mình, trở thành người quản lý Kháo Sơn cảnh nội này.

Thấy thế, mọi người trong diễn võ trường cũng là không dám chậm trễ, mà là vội vàng đi theo, nếu như nói bọn họ trước đối với Lâm chương quỹ còn có một tia hoài nghi, như vậy khi thấy Tử Kim Thành đại quân tới, hoài nghi của bọn họ liền tiêu tan thành mây khói, hoàn toàn tin vị Lâm chương quỹ này.

Khi nhìn đoàn người bắt đầu khởi động, mặc dù Sở Phong trong lòng tịnh không muốn, nhưng cũng không có bất luận cái biện pháp gì, không thể làm gì khác hơn là theo dòng người đi tới trấn khẩu, ra nghênh tiếp Tử Kim Thành thành chủ.

Mặc dù trong lòng hăn, vẫn không đem người Tử Kim Thành đặt ở trong mắt, thế nhưng tại trước khi hăn không có thực lực tuyệt đối, thì cũng phải tạm thời khuất phục, chí ít không thể không duyên không có đặc tội với người ta.

"Sở Phong, người là người Sở gia, nhìn thấy Tử Kim lệnh bài không có quỳ xuống, chuyện này ta sẽ hưởng thành chủ đại nhân bẩm báo." Tối trấn khẩu rồi, Lâm chương quỹ lạnh lùng hướng Sở Phong nói.

"Tùy người." Sở Phong liếc mắt nhìn hắn, lưỡi cùng cái tiểu nhân đặc chí này tổn nhiều miệng lưỡi.

"Hanh, để cho người nếm chút mùi đau khổ." Mà Lâm chương quỹ cũng hừ lạnh một tiếng, khóe miệng cười nhạt càng thêm âm u.

"Ừ ừ long "

Tại vô số người chú mục hạ, tiếng nổ vang càng ngày càng gần, mọi người rất nhanh trong bụi mù, thấy được thân ảnh Tử Kim Thành đại quân.

Nhìn khôi giáp trong người, đại quân Tử Kim Thành chinh tề, hầu như tất cả mọi người bị khí thế này làm kinh sợ tới cực điểm rồi.

Mà giờ khắc này, người cùng Sở gia từng có quan hệ, lại là trong lòng buồn bực, nghĩ người Sở gia hơn phân nửa là bị tai vạ đến nơi, chỉ cần ngẫm lại trước đó dáng dấp Sở Phong kiêu ngạo, lại nghĩ tình huống Sở Phong sắp sửa đổi mặt, bọn họ khỏi phải nói là kích động.

Tại dưới ánh mắt mọi người chú mục, đại quân Tử Kim Thành, tại dưới suất lĩnh của Trần Huy, đã hạo hạo đằng đằng đi tới chỗ thôn khẩu Khảo Sơn Trấn.

"Chúng ta bá kiến thành chủ đại nhân!"

Thấy thế, Lâm chương quỹ vội vàng quỳ xuống, cùng lúc đó ở đây rất nhiều người cũng đều quỳ xuống, mà ngay cả mọi người Sở gia cũng quỳ xuống, đối với vị Tử Kim Thành người chương quản tối cao này, bọn họ không dám có một tia chậm trễ, thế nhưng duy độc Sở Phong lại đứng trên mặt đất.

"Lớn mặt Sở Phong, nhìn thấy thành chủ đại nhân, còn không mau mau quỳ xuống." Lâm chương quỹ chỉ vào Sở Phong hét lớn.

"Nam nhi dưới gối có hoàng kim, Sở Phong ta ngoại trừ phụ mẫu ân nhân ra, ngay cả trời xanh cũng không quỳ, thì sao phải quỳ lạy người khác."

Sở Phong nói những lời này, là nhìn Trần Huy mà nói, trong ánh mắt hắn không có một tia e ngại, trái lại phi thường thản nhiên. Bởi vì ... này là trong lòng hắn nói, ngoại trừ phụ mẫu ân nhân ra, dù là đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không quỳ lạy người khác, đây là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm.

Người, coi như là khuất phục cũng có một điểm mấu chốt, mà Sở Phong điểm mấu chốt, lại là đánh chửi đều có thể, thế nhưng đánh chết cũng sẽ không hướng người khác quỳ xuống.

Mà Sở Phong lời này vừa nói ra, lại khiến mấy người Sở Uyên sợ hãi, đều nghĩ Sở Phong sẽ làm tức giận Trần Huy.

Về phần Lâm chương quỹ mấy người lại là vui mừng, bọn họ tuy rằng biết Sở Phong gan lớn, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ gan lớn như vậy, đây quả thực là làm trò trước mặt mọi người, khiêu khích Trần Huy, đánh vào mặt mũi Trần Huy.

Nhưng mọi người ở đây, đợi nhìn một hồi trò hay, muốn xem thử Trần Huy thế nào xử trí Sở Phong, Trần Huy cũng là mỉm cười, lập tức nhảy xuống ngựa, hướng Sở Phong đi tới.

Cùng lúc đó, vài tướng lĩnh phía sau hắn, cũng toàn bộ tự lập tức nhảy xuống ngựa, theo ở phía sau Trần Huy, hướng Sở Phong đi đến.

"Người là Sở Phong?" Trần Huy mỉm cười đánh giá Sở Phong, trong ánh mắt lại có nhất mật thưởng thức.

"Chính là ta." Sở Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, tuổi như vậy liền có loại khí thế này, quả nhiên là hiếm thấy." Đối với thái độ Sở Phong, Trần Huy không giận mà cười, sau đó đem ánh mắt quét người Sở gia chung quanh nói: "Vị nào là phụ thân Sở Phong?"

"Bẩm thành chủ đại nhân, tại hạ Sở Uyên chính là phụ thân Sở Phong, tiểu nhi tuổi còn nhỏ, nói quá thẳng, mong Thành chủ đại nhân thông cảm nhiều hơn." Sở Uyên còn tưởng rằng Trần Huy sẽ hướng Sở Phong gây bất lợi, vội vàng thay Sở Phong cầu tình.

"Ai, Sở gia chủ nói đi đâu vậy, người có thể có nhi tử như vậy là phúc khí của người, cũng là phúc khí Tử Kim Thành ta a, người này nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng mới được."

"Sở gia người có công phát hiện huyền thiết quang, cho nên ta ban cho Sở Phong con người, một nghìn khóa Linh Châu, để tu vi hắn có thể tiến thêm một bước, tại Thanh Long Tông làm cho Tử Kim Thành ta vẻ vang."

"Về phần huyền thiết quang, thì do Sở gia người phụ trách khai thác, khai thác lấy được không cần giao cho Tử Kim Thành ta, toàn bộ về Sở gia người."

"Mặt khác, từ nay về sau, Khảo Sơn cảnh nội này, liền do Sở gia người quản lý, ai dám không nghe Sở gia người hiệu lệnh, chẳng khác nào cãi lời Trần Huy ta, ta sẽ theo luật xử trí, không chút lưu tình."

Trần Huy thanh âm cực kỳ vang dội, hơn nữa lúc này chung quanh một mảnh an tĩnh, toàn bộ lời của hắn, đã rõ ràng ấn vào trong tai mọi người.

Mà giờ khắc này, ngoại trừ người Tử Kim Thành ra, hầu như tất cả mọi người đều mục trừng khẩu ngốc, giật mình không ngớt, chớ nói Lâm

chưởng quỹ này, một lòng muốn nhìn Sở gia xấu mặt, mà ngay cả Sở Uyên mấy người Sở gia cũng là cảm thấy mặt danh kỳ diệu, không biết làm sao.

Đây là cái tình huống gì? Tử Kim Thành thành chủ, không chỉ không có bởi vì thái độ Sở Phong, mà đối Sở gia tiến hành trách phạt, trái lại còn ban cho Sở Phong một nghìn khóa Linh Châu, một nghìn khóa Linh Châu a!

Cái này cũng chưa tính, còn đem huyền thiết quang giao do Sở gia xử trí, giá trị huyền thiết quang này, thế nhưng xa xa không chỉ một nghìn khóa Linh Châu, nếu như toàn bộ khai thác hết mà nói, tuyệt đối giá trị mấy vạn Linh Châu, là tài sản vô pháp đánh giá.

Chính yếu chính là, cư nhiên còn để Sở gia chưởng quản Khảo Sơn cảnh nội này, cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Nếu như Sở gia chưởng quản nơi này, như vậy Lâm chưởng quỹ thì tính làm cái gì?

"Thành chủ đại nhân, cái này. . . . Ngài. . . . Ngài trước không phải nói, Khảo Sơn cảnh nội này, giao cho Mãnh Hồ tiêu cực ta đến quản lý sao?"

Quả nhiên, lúc này Lâm chưởng quỹ cũng quỳ không nổi nữa, vội vàng đứng dậy, nơm nớp lo sợ tiêu sai đến trước mặt Trần Huy, lấy ngữ khí hèn mọn thấp giọng dò hỏi.

Thấy thế, Trần Huy sắc mặt khế biến, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng nhìn Lâm chưởng quỹ, nói: "Người phẩm hạnh không hợp, không xứng làm việc cho ta, người đâu, đem Tử Kim lệnh bài của người này thu hồi, kéo xuống chém!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Đuổi Tận Giết Tuyệt

Trần Huy ra lệnh một tiếng, hai gã tướng lĩnh hùng hổ liền vọt tới, một bả liền đem Lâm chương quỹ túm lên, nắm đầu kéo hẳn hướng ở ngoài đoàn người đi đến.

"Thành chủ đại nhân, thỉnh tha mạng, thành chủ đại nhân, tha mạng a!
! !"

Cái này khiến Lâm chương quỹ sợ hãi, thế nhưng mặc dù hẳn cầu xin tha thứ thế nào, không nói Trần Huy, hai gã tướng lĩnh đều là diện vô biểu tình.

Thẳng đến khi hai gã tướng lĩnh, đem hẳn kéo tới đất trống, trong đó một vị rút ra bảo đao bên hông, giơ tay chém xuống "Răng rắc" một tiếng, Lâm chương quỹ đầu người rơi xuống đất.

"Hô ~ "

Một màn này, quả nhiên là khiến mọi người sợ hãi, hầu như tất cả mọi người đầy mặt khiếp sợ, đầu đầy mồ hôi, cảm giác không biết làm sao.

"Thành chủ đại nhân." Đem Lâm chương quỹ chém giết xong, trong đó một gã tướng lĩnh đem Lâm chương quỹ Tử Kim lệnh bài, giao cho trong tay Trần Huy.

Trần Huy tiếp nhận lệnh bài, cười hướng Sở Phong nói rằng: "Sở Phong, người nghe nói qua Chu Tước Thành không?"

"Ân?" Sở Phong không khỏi sửng sốt, hẳn từng trải có hạn, thật đúng là không nghe nói qua Chu Tước Thành.

Thấy thế, Trần Huy còn là mỉm cười, kiên trì giải thích nói: "Sở Phong, tin tưởng người hẳn là biết, ta Cửu Châu đại lục là do Khương thị hoàng triều thống trị, Khương thị hoàng triều để thống trị Cửu Châu tốt hơn, liền đem Cửu Châu phân biệt giao cho chín tòa vương phủ chưởng quản, mà thống trị Thanh Châu ta, lại là Kỳ Lân vương phủ."

"Kỳ Lân vương phủ, để thống trị trật tự Thanh Châu tốt hơn, tại các nơi Thanh Châu, tuyển ra tám tòa nhất đẳng thành trì, một trăm sáu mươi tòa nhị đẳng thành trì, hình thế như cái võng, bao trùm lấy toàn bộ Thanh Châu, mà những ... thành trì này, đều có quyền hạn quản hạt các địa vực."

"Ta Tử Kim Thành là nhị đẳng thành trì, phụ trách quản lý Tử Cấm Thành ta cũng không phải là Kỳ Lân vương phủ, mà là nhất đẳng thành trì Chu Tước Thành."

Nghe Trần Huy nói một hồi, Sở Phong đối với Thanh Châu khắp nơi thế lực, đích xác có một cái khái niệm hoàn toàn mới.

Sở Phong trước vẫn nghĩ, Khương thị hoàng triều là Cửu Châu đại lục bá chủ, mà khắp nơi tông môn thống lĩnh khắp nơi địa vực, còn tưởng rằng Thanh Châu cảnh nội, là do Thanh Châu đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông quản trị, thế nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên không phải như thế.

Có thể nói, Khương thị hoàng triều thủ đoạn rất cao minh, thực hành chế độ phân cấp quản lý, mặc dù không can thiệp khắp nơi tông môn phát triển, nhưng trên thực tế lại vững vàng đem Cửu Châu đại lục nắm giữ ở trong tay mình.

"Nếu như đem Thanh Châu chia làm bát phương, chúng ta đây nhất phương địa vực người quản lý tối cao, đó là Chu Tước Thành, mười ngày sau, Chu Tước Thành sẽ tổ chức một hồi tân tứ đại hội."

"Cái gọi là tân tú đại hội, đó là trong tiểu bối một hồi luận bàn, bất quá hạn chế tuổi phải trong vòng mười tám tuổi."

"Mà Sở Phong tiểu hữu tuổi tuy rằng còn nhỏ, nhưng tại Tử Kim Thành ta cũng coi như nổi tiếng trong hàng tiểu bối, cho nên ta nghĩ muốn Sở Phong tiểu hữu, đại biểu Tử Kim Thành ta đi tham gia tân tú đại hội năm nay." Trần Huy tiếp tục nói.

"Ta tham gia tân tú đại hội này, có chỗ tốt gì không?" Sở Phong hỏi.

"Nếu như chỉ là tham gia, thì đích xác không có chỗ tốt gì, bất quá nếu là có thể thu được đệ nhất danh tân tú đại hội này, ngược lại có năm nghìn Linh Châu thưởng cho." Trần Huy giải thích nói.

"Tốt lắm, ta sẽ tham gia." Sở Phong gật đầu, năm nghìn khóa Linh Châu, với hắn mà nói thế nhưng có lực mê hoặc rất lớn.

"Vậy chuyện này cứ như thế định rồi, Tử Kim lệnh bài này liền ban cho Sở Phong tiểu hữu, có nó người có thể tự do xuất nhập Tử Kim Thành ta, năm ngày sau đến Tử Kim Thành tới tìm ta, ta sẽ phái người đem người đưa tới Chu Tước Thành."

Trần Huy, đem Tử Kim lệnh bài giao cho Sở Phong xong, liền suất lĩnh đại quân nghìn người lúc đó rời đi, chỉ còn lại có một đám người đang khiếp sợ, kinh hãi.

Nhìn một chút Tử Kim lệnh bài trên tay trái, lại nhìn một chút tay phải trong khay ngàn trái Linh Châu, Sở Phong nhíu mày, hắn nghĩ việc này có điều kỳ hoặc, thế nhưng rồi lại tìm không ra nguyên nhân.

Suy nghĩ chốc lát, không có đáp án, Sở Phong cũng dứt khoát không thèm suy nghĩ nữa, mà là giơ lên trong tay Tử Kim lệnh bài, hướng mọi người nói rằng: "Hôm nay, còn có ai không phục Sở gia ta?"

"Chúng ta nguyện đi theo Sở gia, thề sống chết thuần phục."

Mà Sở Phong vừa dứt lời, người chung quanh đều là xoát xoát quỳ xuống, thanh âm như sấm vang, tuyên thệ.

Nếu như nói, trước bọn họ vì sợ thực lực Sở Phong, mới thần phục Sở Phong. Như vậy lúc này, bọn họ lại là sợ bối cảnh Sở Phong, phải thần phục Sở Phong, có Tử Cấm Thành thành chủ làm chỗ dựa vững chắc, bọn họ thật là không dám đắc tội Sở Phong.

"Tốt, bất quá Sở Phong ta nói qua, ta không phải muốn các người phải khấu phục, mà là các người phải tâm phục, Sở Phong ta tuyệt đối sẽ không đem người bất trung giữ ở bên người."

"Cho nên phạm là người nguyện ý trung tâm thuần phục Sở gia ta, hiện tại liền giúp Sở gia ta làm một chuyện."

"Đem người của Mạnh Hồ tiêu cục, Hứa gia, Mã gia, Vương gia, Triệu gia, Lý gia, tất cả đều giết cho ta."

"Hô ~ "

Sở Phong lời này vừa nói ra, khiến người ở đây thất kinh, mà ngay cả người Sở gia cũng đồng dạng giật mình không ngớt, bởi vì bọn họ vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong sẽ hướng Triệu gia Lý gia, đối bọn họ đuổi tận giết tuyệt.

Loại thủ đoạn này, có thể gọi là ngoan độc, chuyện này rất nhiều người trưởng thành đều làm không được, thế nhưng lúc này Sở Phong chỉ có mười lăm tuổi, cư nhiên nói ra.

Nhưng mà, loại giật mình này chỉ là duy trì chốc lát, rất nhanh liền có người hướng Triệu gia, Lý gia, còn có Mạnh Hồ tiêu cục động thủ, để biểu thị thuần phục, bọn họ không thể không làm như vậy.

Mà ở dưới Sở Phong đài lĩnh, mặc dù Mạnh Hồ tiêu cực, Triệu gia còn có người của Lý gia phản kháng, thế nhưng rất nhanh tính mệnh họ bị kết thúc. Thế lực mấy nhà này, hôm nay đi tới Kháo Sơn Trấn, toàn bộ bị giết sạch, không ai sống sót.

Nhưng mà cái này cũng chưa tính, sau khi đem những người này giải quyết xong, Sở Phong lại tụ tập nhân mã ở đây, phân biệt hướng Mạnh Hồ tiêu cực, Hứa gia, Vương gia, Mã gia, Triệu gia, Lý gia sào huyết chạy tới, muốn đưa bọn họ ở Kháo Sơn cảnh nội triệt để trừ tận gốc.

Tại dưới Sở Phong đích thân chỉ đạo một hồi tàn sát, Trần Huy cũng đang dẫn theo đại quân của hắn, phản hồi Tử Kim Thành.

"Thành chủ đại nhân, thực sự phải đem huyền thiết quang, toàn bộ giao cho Sở gia sao? Chúng ta đây năm nay hướng Chu Tước Thành vật cống làm sao bây giờ?" Một gã tướng lĩnh lo lắng hỏi.

"Nếu không thì có thể làm gì bây giờ? Vị kia thân phận, ta làm sao dám cãi lời, năm nay Chu Tước Thành vật cống giao không đủ, tối đa chỉ bị xử phạt, nhưng nếu là đắc tội với vị kia, nàng tại trước mặt phụ thân nàng nói bậy, thì đầu ta cũng khó giữ được."

Nói tới chuyện này, Trần Huy cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ, đến nay nhớ tới một màn lúc trước, cảm giác rất sợ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lai Giả Bất Thiện

"Thực sự là không biết tiểu tử Sở Phong này, phúc khí tu luyện ở đâu, lại cùng Tô Nhu tiểu thư đặt lên quan hệ, có thể khiến Tô Nhu tiểu thư âm thầm bang trợ hẳn, thậm chí còn không cho chúng ta tiết lộ nàng đang hỗ trợ."

Vị tướng lĩnh kia trên mặt hiện ra vẻ ước ao, ngấm lại Tô Nhu khuôn mặt đẹp đẽ, vóc người hoàn mỹ, cùng với thiên phú hơn người, cùng bối cảnh khiến người sợ, quả thực là vô số người muốn đặt lên quan hệ với nữ thần này.

"Bọn họ cùng ở trong Thanh Long Tông, có điều quan hệ rất là bình thường, đừng xem Sở Phong tuổi còn nhỏ, thế nhưng hẳn lúc trước cái loại thần thái bình tĩnh này, không có thể như vậy người bình thường có được, người này hơn phân nửa là một nhân tài." Trần Huy giải thích nói.

"Dù hẳn là nhân tài, thế nhưng dù sao tuổi còn quá nhỏ, ta lúc trước tỉ mỉ quan sát khí tức hẳn, bất quá Linh Vũ thất trọng tu vi, cứ như thế cho hẳn một cái danh ngạch tân tú đại hội, khẳng định sẽ kéo chân sau Tử Kim Thành ta." Tướng lĩnh tức giận bất bình.

"Người những lời này, thế nào không ở trước mặt Tô Nhu tiểu thư nói? Tô Nhu tiểu thư thân phận lệnh bài người cũng tận mắt thấy rồi, đích thật là thiên kim thành chủ đại nhân, lẽ nào nàng muốn ta cấp cho Sở Phong một cái danh ngạch tân tú đại hội, ta dám không để cho sao?" Trần Huy có chút không vui.

"Thành chủ đại nhân. . . Ta. . . . Ta chỉ là nghĩ, Tô Nhu tiểu thư nói, cấp cho Sở Phong một cái danh ngạch, hay là hẳn có thể giúp Tử Kim Thành ta đoạt được đệ nhất, bang trợ Tử Kim Thành ta giải quyết khẩn cấp, ta nghĩ, Tô Nhu tiểu thư thật sự là quá để mắt tới Sở Phong này."

"Dù sao tân tú đại hội, các thành tân tú tập hợp, với tu vi Sở Phong, thật sự là quá yếu, đừng nói là đệ nhất, quả thực là từ dưới đếm lên." Tướng lĩnh nói rằng.

"Vấn đề này, ta cũng nghĩ qua, hay là Tô Nhu tiểu thư đang nhắc nhở ta, muốn cho Tử Kim Thành ta nghiêm túc đối đãi trận tân tú đại hội này."

"Bởi vì ta trước đây nghe nói, năm nay tân tú đại hội rất đặc thù, thành trì đoạt được cái quán quân này, là có thể miễn trừ vật cống, tuy rằng chỉ là tin vĩa hè, thế nhưng Tô Nhu tiểu thư đã nói như vậy, hay là thực sự." Trần Huy trầm tư nói.

"Thành chủ đại nhân, ngài không phải thực sự muốn đem cái hy vọng này, ký thác tại trên người Sở Phong a?" Tướng lĩnh có chút lo lắng.

"Đương nhiên sẽ không, Sở Phong tuy rằng là một nhân tài, nhưng theo như lời người, hôm nay thực lực chính là quá yếu, nếu muốn thu được lần này quán quân tân tú đại hội, xem ra phải tiếc hận gọi nha đầu trở về." Trần Huy trong ánh mắt, toát ra nhất mạt tưởng niệm.

"Tiểu thư sao? Tiểu thư đích thật là thiên tài khó có được, hôm nay đã thành hạch tâm đệ tử của Lăng Vân Tông, nàng nếu là có thể trở về, quán quân tân tú đại hội này, tất nhiên có thể đoạt được."

"Chỉ là. . . . Tiểu thư năm ấy tức giận rời đi, năm rồi tân tú đại hội, cũng không thấy trở về, năm nay nàng sẽ trở về sao?" Tướng lĩnh này có chút lo lắng.

"Nay thì bất đồng với ngày xưa, trừ phi nó có thể nhẫn tâm, nhìn ta cái phụ thân này rơi vào hoàn cảnh nguy nan mà mặc kệ, bằng không lần này nó nhất định sẽ trở về." Nói đến chỗ này, Trần Huy không khỏi nhắm lại hai mắt, trong đầu quanh quẩn chuyện cũ năm ấy.

Chỉ dùng một ngày thời gian, Sở Phong liền dẫn theo nhiều thế lực, bình định cừu địch ở Kháo Sơn.

Cái này không chỉ có là tiêu trừ tai hoạ ngầm, mà là một hồi lập uy, để tất cả mọi người biết, hậu quả cùng Sở gia là địch.

Việc này xong, toàn bộ mọi người Kháo Sơn cảnh nội, đều đối Sở Phong hoàn toàn có cái nhìn mới, người này không chỉ có thiên phú rất cao, thủ đoạn lại là phi thường, làm cho mọi người vừa bội phục, vừa e ngại, tuổi như vậy mà làm được như vậy, như vậy ngày sau thành tựu, quả thực là bất khả hạn lượng.

Khi xử lý xong tất cả, Sở gia bắt đầu trùng kiến Kháo Sơn Trấn, Sở Phong cũng không có phản hồi Thanh Long Tông, mà là làm chuẩn bị cho mấy ngày sau tân tú đại hội.

Năm nghìn khóa Linh Châu, đối Sở Phong mà nói có vô hạn mê hoặc, nhất là nghĩ đến một năm chi ước, đang bắt đầu tính theo thời gian, Sở Phong dự vọng biến cường, lại càng thêm cường liệt.

Một năm sau, hãn phải thắng, cho nên hãn phải tại đây trong vòng một năm biến cường, dù là vô pháp đạt được Huyền Vũ Cảnh, cũng phải chiến thắng được Huyền Vũ Cảnh.

Thế nhưng hãn hôm nay, chỉ là Linh Vũ Cảnh, ngay cả Nguyên Vũ Cảnh hãn cũng không có đạt được, đối mặt khiêu chiến, là phi thường nghiêm trọng.

Bất quá, Sở Phong lại cho rằng đây là một loại khảo nghiệm, cho rằng là một loại động lực, hắn sở dĩ ngày ấy dám nói một năm, đó là bởi vì hắn còn có thêm vài phần nắm chắc.

Bởi vì hắn đặc thù thể chế, chỉ cần có đủ Linh Châu, cảnh giới tịnh không là vấn đề, cho nên nói, đối Sở Phong mà nói, hắn tối thiểu nhất, bất quá là tài nguyên tu luyện mà thôi, cho nên hắn phải điên cuồng thu hoạch Linh Châu, không buông tha bất luận cái cơ hội gì có thể thu được Linh Châu.

Lúc này, ở phía sau Khảo Sơn Trấn trong Khảo Sơn, Sở Phong đang tu luyện.

Hắn khí tức, lại hồn hậu thêm rất nhiều, hắn đột phá, lợi dụng Trần Huy cho hắn một nghìn khóa Linh Châu, rốt cục đột phá tới Linh Vũ bát trọng rồi, như Sở Phong phỏng chừng, nếu như có thể đoạt được tân tú đại hội năm nghìn khóa Linh Châu, bước vào Linh Vũ cửu trọng, hắn không là vấn đề.

Chỉ là, tân tú đại hội này, sẽ có các nhân vật thiên tài thành trì tỉ mỉ chọn ra, Sở Phong cũng không có trăm phần trăm nắm chắc, là có thể thu được quán quân.

Mặc dù ở Thanh Long Tông, người trong vòng mười tám tuổi, Sở Phong tính là nổi tiếng, nhưng hắn vô pháp xác định, tại đây Chu Tước Thành khu vực nắm trong tay, hắn tính không là cực mạnh.

Để bảo đảm có thể thắng lợi, nhất định phải biến cường, cho nên Sở Phong lúc này, đang tu luyện bản Bách Biến Cung, đây là Sở Phong lúc này có thể dùng đến, thủ đoạn duy nhất biến cường.

"Bá bá bá"

Lúc này, Sở Phong trong hai tay, nắm một cây kim sắc trường thương, trường thương này quang mang quanh quẩn, phảng phất huyền thiết cũng có thể đơn giản xuyên thủng, so với Sở Phong Lôi Đình đệ tam thức ngưng tụ thành vũ khí, còn muốn lợi hại hơn nhiều.

Mà trường thương này tại trong tay Sở Phong, lại bá đạo phi thường, giống như một con long mãng, quét ngang bát phương, khí thế như hồng, nhất thương kích ra, chỉ là kinh phong, liền có thể đem một cây đại thụ, rất xa đục thủng.

Bách Biến Cung, chỉ là ba ngày thời gian, đã được Sở Phong hoàn toàn nắm giữ, mà đây là chỗ đáng sợ của Sở Phong.

Cái gì là thiên tài, Sở Phong là chân chính thiên tài, tại trước mặt hắn, vũ kỹ khó mấy, cũng có thể lĩnh ngộ, thiếu hụt bất quá là tài nguyên mà thôi.

"Người nào?"

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, Sở Phong nhận thấy được, một người như ẩn như hiện tới gần, người nọ có ý định ẩn dấu khí tức, nhưng lại bị tinh thần lực Sở Phong bắt tới rồi.

Có người đang len lén giám thị hắn, đồng thời khí tức ẩn dấu rất tốt, người này thực lực tất nhiên phải trên Sở Phong, điều này làm cho Sở Phong khẩn trương, đem ánh mắt sắc bén, chăm chú nhìn chăm chăm xa xa trong rừng.

"Quả nhiên có tinh thần lực, đồng thời phi thường linh mãnh, cũng khó trách lão gia hỏa kia lại coi trọng người."

Mà đúng lúc này, một đạo tiếng cười quái dị, đột nhiên tại trong rừng vang lên, nương theo tiếng nói, một đạo thân ảnh cũng là chậm rãi tiêu sái vào trong đường nhìn của Sở Phong.

Người này tuổi không lớn, so với Sở Phong cùng lắm thì vài tuổi, rất anh tuấn, trên mặt còn lộ vẻ tiểu ý nhàn nhạt, tuy rằng nhìn hiền hoà, nhưng Sở Phong tại trong ánh mắt người này, cảm thụ được một cỗ sát ý.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Có Giúp Đỡ

"Người là ai?" Đối với tên nam tử trước mắt này, Sở Phong cẩn thận phòng bị.

"Không cần khẩn trương như thế, nói lên thân phận ta, người hẳn là phải gọi một tiếng sư huynh, còn tên của ta, Lãnh Vô Tội." Lãnh Vô Tội mỉm cười nói.

"Người là Lãnh Vô Tội? Chúng ta tựa hồ chưa từng có quen biết, người là muốn thay Cung Lộ Vân xuất đầu?" Sở Phong tự nhiên nghe qua đại danh Lãnh Vô Tội, trong hàng hạch tâm đệ tử, ngoại trừ hẳn ra một vị có tinh thần lực duy nhất.

"Ai nha nha, thật không hổ là có tinh thần lực, đã xuyên qua tìm được động cơ ta tìm người rồi a?"

"Bất quá ta không có thể như vậy thay Cung Lộ Vân xuất đầu, Cung Lộ Vân còn không có tư cách này có thể khiến ta vì hắn mà làm việc, ta là đang quét dọn trở ngại mà thôi." Lãnh Vô Tội một bên hắc hắc cười, một bên hướng Sở Phong chậm rãi tới gần.

"Người thế nào biết ta có tinh thần lực? Quét dọn cản trở? Người ta tịnh không cùng xuất hiện, ta sao trở thành cản trở của người?" Sở Phong một bên kéo dài, một bên thối lui về phía sau, đem tinh thần lực mở rộng đến mức tận cùng, hắn đang tìm cơ hội chạy trốn.

"Cái này người đã không cần phải biết, mặt khác ta khuyên người nên buông tha ý niệm chạy trốn trong đầu, bởi vì tại trước mặt ta, người căn bản

trốn không thoát." Lãnh Vô Tội tự tin tràn đầy.

"Vị tất."

Thấy ý nghĩ của mình đã bị nhìn thấu, Sở Phong cũng không muốn kéo dài, đồng thời huyền công vận chuyển, Ngự Không Thuật cũng là thi triển ra, linh khí quán thông kinh lạc dưới chân, trận trận tạt phong đã tự lòng bàn chân mọc lên.

"Sưu" một tiếng, Sở Phong như gió phiêu nhiên mà qua, hướng ở chỗ sâu trong rừng cấp tốc bỏ chạy.

"Cũng có chút thủ đoạn, bất quá đáng tiếc cảnh giới quá thấp." Lãnh Vô Tội lạnh lùng cười, cước bộ về phía trước một bước, cũng hóa thành một lũ tạt phong, hướng Sở Phong đuổi theo.

Có thể có tốc độ như vậy, hẳn cũng không phải là một loại vũ kỹ thân pháp đặc thù, mà là đơn thuần dựa vào tu vi tự thân hẳn, vị này năm ấy mười chín tuổi là đệ nhị thiên tài của Thanh Long Tông, không ngờ là Nguyên Vũ cửu trọng tu vi, chỉ kém một bước liền có thể bước vào Huyền Vũ, cùng Cung Lộ Vân bình khởi bình tọa.

"Người này, lại lợi hại như vậy." Sở Phong đã đem Ngự Không Thuật phát huy tới cực hạn rồi, nhưng cũng vô pháp thoát khỏi Lãnh Vô Tội, đồng thời đối phương còn đang cấp tốc tới gần, Nguyên Vũ cửu trọng uy áp, đã bắt đầu áp chế tốc độ hẳn.

"Buông tha đi, chỉ bằng người hiện tại loại tu vi này, thiên phú cho dù tốt, cũng vô pháp từ trong tay ta chạy thoát."

Lãnh Vô Tội ngón tay hướng Sở Phong một điểm, một đạo tinh quang bắn ra, uy lực rất mạnh, trong nháy mắt liền đem cổ đại thụ xuyên thủng, rồi tập trung phương vị Sở Phong.

"Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy." Sở Phong cảm rằng, dưới chân bước tiến biến đổi, bạch sắc tạt phong cư nhiên trong nháy mắt biến mất, trở thành chính là đạo đạo lôi điện.

Những ... lôi điện này, cùng Sở Phong Lôi Đình tam thức rõ ràng bất đồng, đúng màu xanh lam, đồng thời tốc chạy độ cực nhanh, dường như mấy đạo lôi xà thật nhỏ, đang hướng chung quanh hai chân Sở Phong, muốn đưa bàn chân hấn cùng mặt đất tách ra.

"Bá" đột nhiên, Sở Phong đầu ngón chân bỗng nhiên chia xuống đất, ngay lập tức lợc ra ở ngoài mấy chục thước, từng bước như vậy, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, không chỉ thành công đem Lãnh Vô Tội đạo công kích tránh thoát, đồng thời bắt đầu lấy loại tốc độ kinh khủng này, nhanh chóng hướng xa xa bỏ chạy đi, đem Lãnh Vô Tội bỏ lại đằng sau.

"Hảo huyền diệu thân pháp, cái này cũng không phải là võ kỹ Thanh Long Tông ta, tiểu tử này đến tột cùng là từ đâu mà có." Lãnh Vô Tội ánh mắt chợt lóe, toát ra nhất mạt ngoài ý muốn.

Sau đó dưới chân hấn bước tiến cải biến, diễn biến ra một loại bước tiến huyền diệu, tốc độ như tăng lên mấy lần, lần thứ hai đuổi theo Sở Phong, đồng thời lần này tốc độ đuổi theo, càng thêm nhanh hơn.

"Đáng ghét, quả nhiên mình vô pháp thoát khỏi sao."

Sở Phong có chút không cam lòng, hấn rõ ràng đã thành công thi triển ra, Ngự Không Thuật trung cấp giai đoạn, thế nhưng đối mặt Lãnh Vô Tội Nguyên Vũ cửu trọng, hấn như có vẻ vô lực, dù sao cảnh giới chênh lệch thực sự quá lớn, dù cho đối phương chỉ là thi triển thân pháp võ kỹ lúc ban đầu, vẫn có thể truy đuổi theo Sở Phong.

"Sở Phong, người hôm nay đừng mơ tưởng chạy thoát." Lãnh Vô Tội ngón tay liên tiếp điểm ra, mấy đạo tinh quang nổ bắn ra, như mưa hướng Sở Phong bay vút đi, hầu như là muốn tránh cũng không thể tránh.

Đây là một loại ngũ đoạn vũ kỹ, đặc biệt dưới Lãnh Vô Tội thi triển, uy lực căn bản không phải Sở Phong có thể chống đối được, nếu là bắn trúng, tất nhiên cũng bị tươi sống đánh thành bánh thịt.

"Cổ khí tức này?" Nhưng đúng lúc này, Sở Phong lại đột nhiên vui mừng, bởi vì hắn cảm thụ được một cổ khí tức quen thuộc, đang tới gần.

"Bá" quả nhiên, ngay lúc Sở Phong cảm thụ được cổ khí tức này, một đạo bóng trắng giống như quỷ my xuất hiện tại phía sau Sở Phong, đó là Tô Nhu.

"Bang bang phanh" Tô Nhu tay áo bào vung lên, một lũ huyền lực ngưng tụ ra, tại phía trước hình thành một cái gương, Lãnh Vô Tội công kích bắn trúng cái gương này, ngạnh sinh sinh bị bắn ngược trở lại, đồng thời tốc độ công kích, ngay lập tức tăng lên gấp đôi.

Thấy thế, Lãnh Vô Tội cũng vẫn chưa hoảng hốt, mà là bước tiến mở ra, thân hình chạy đi, công kích bắn ngược quay về, nhất nhất né khỏi.

"Tô Nhu trường lão."

Giờ khắc này, Sở Phong trong lòng mừng rỡ, Tô Nhu thực lực hẳn đã kiến thức qua, phi thường cường hãn, nhất là khí tức nàng vừa rồi tản mát ra, Sở Phong nhận thấy được, Tô Nhu cũng không phải Nguyên Vũ Cảnh, vị này đã bước vào Huyền Vũ Cảnh.

Tuy rằng không biết, Tô Nhu vì sao gặp được ở chỗ này, thế nhưng Sở Phong biết, lúc này hắn đối mặt nguy cơ, hơn phân nửa có thể hóa giải.

"Nghĩ không ra người âm thầm bảo hộ tiểu tử này, cư nhiên là Tô Nhu sư tỷ." Lãnh Vô Tội cười nhìn Tô Nhu, ngược lại cũng là có chút ngoài ý muốn.

"Tuy rằng biết có người sẽ đổi Sở Phong bất lợi, nhưng cũng thật không ngờ, sẽ là người, người cùng Cung Lộ Vân điều không phải bất hòa sao? Vì sao phải giúp hẳn?" Tô Nhu quyến rũ cười, ngược lại cũng không đổi đãi như địch nhân.

"A, có ý tứ, các người vì sao đều nghĩ, ta đổi Sở Phong xuất thủ, tất nhiên là giúp Cung Lộ Vân nhỉ? Chẳng lẽ không phải bởi vì ân oán cá nhân sao?"

"Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Tô Nhu sư tỷ, ta thật ra rất bội phục thủ đoạn của người, Cao Nhạc, Triệu thị huynh đệ, nói như thế nào cũng là Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, nhất là Cao Nhạc, cùng người coi như là quen biết cũ, người thế nào lại nhẫn tâm đổi hẳn hạ độc thủ?" Lãnh Vô Tội cười hỏi.

"Ta đổi Cao Nhạc hạ độc thủ? Ta không rõ ý tứ người!" Mà nghe nói thế, Tô Nhu lại là khuôn mặt biến đổi, vẻ mặt không giải thích được.

"Ồ, giả bộ như thật, người nữ nhân này thật ngoan độc, xem ra lưu người không được rồi." Lãnh Vô Tội khóe miệng, nhắc lên nhất mặt tươi cười âm lãnh.

"Khẩu khí thật lớn, chỉ bằng người Nguyên Vũ cửu trọng, cũng dám đối với ta nói ra loại này?"

"Mặc dù chẳng biết người vì sao phải đổi Sở Phong xuất thủ, nhưng đều là đệ tử Thanh Long Tông, dám đối sư đệ làm ra loại sự tình này, thân là Thanh Long Tông trưởng lão, nhất định phải cho người một ít giáo huấn." Tô Nhu sắc mặt chuyển lãnh, trong lúc nói đó liền xuất thủ.

Nhưng đúng lúc này, một cỗ uy áp bàng bạc, đột nhiên bao phủ phiến sơn lâm này, cùng lúc đó một đạo thanh âm già nua cũng vang lên:

"Muốn giáo huấn Tội nhi, trước tiên còn phải qua cửa ải lão phu này!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Kết Giới Thuật

Bàng bạc uy áp mang tất cả xuống, ngay cả cây cối che trời cũng là theo đó lắc lư, dưới chân hoa cỏ, càng mất trật tự bay tán loạn, khu vực này cũng không có an bình.

"Huyền Vũ Cảnh? !"

Sở Phong cùng Tô Nhu đều cảm thấy giật mình, bởi vì bọn họ đều có thể từ trong khí tức này cảm thụ được, đây là một vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ, thậm chí cái loại khí tức này, so với Tô Nhu còn cường hãn hơn.

Mà ở dưới uy áp này bao phủ, một vị lão giả từ trong rừng chậm rãi đi ra, đi tới bên cạnh Lãnh Vô Tội.

Lão giả mặc quần áo hắc y, thân cao không đầy năm thước, diện mạo xấu xí, nhưng trên nét mặt già nua đầy nếp nhăn này, lại tản ra một cỗ tàn nhẫn.

Vị lão giả này tuổi thực sự quá lớn, bước đi đều là lung lay run rẩy, phảng phất tùy thời muốn ngã xuống, liền như thế ngã chết, thọ mệnh đã hết rồi, thế nhưng Sở Phong cùng Tô Nhu cũng không dám khinh thường lão, bởi vì lúc này khí tức bao phủ bọn họ, đích thật là đến từ vị lão giả này.

"Lão Tổ" nhìn thấy vị này, Lãnh Vô Tội cung kính thi lễ.

"Lãnh gia Lão Tổ, nghĩ không ra ngay cả người đều xuất mã, xem ra Lãnh gia các người, lần này thật quyết tâm, muốn đối phó Sở Phong."

"Chỉ là ta hơi hiếu kỳ, Sở Phong đến tột cùng làm sao đắc tội với các người, khiến cho các người trí hăn vào chỗ chết." Tô Nhu tựa hồ nhận thức vị Lãnh gia Lão Tổ này.

"Tội nhi nhà ta chính là niềm hi vọng của Lãnh gia ta, toàn bộ những người ngăn đường hăn, Lãnh gia ta sẽ tận hết sức lực diệt trừ, dù cho Tô Nhu tiểu thư thân phận đặc thù, nhưng Lãnh gia ta cũng tuyệt đối sẽ không lưu tình." Lãnh gia Lão Tổ mỉm cười nói, thế nhưng hăn cười cũng rất là dọa người.

"Người ý tứ này, là muốn ngay cả ta Tô Nhu, cũng nhất định diệt trừ sao?" Tô Nhu lạnh giọng hỏi.

"Tô Nhu tiểu thư, người cần gì đã biết rõ còn cố hỏi chứ?" Lãnh gia Lão Tổ cười rất là âm hiểm.

"Hanh, cũng phải nhìn người, có hay không bốn sự này." Tô Nhu nắm cánh tay Sở Phong, xoay người liền muốn chạy trốn.

Nhưng mà, còn không đợi nàng nhích người, uy áp liền bao phủ khu vực này, liền cực lực tăng mạnh, dường như lao lung vô hình, đem hai người vững vàng phong tỏa ở tại nơi này.

"Huyền Vũ tam trọng! !" Tô Nhu cảm thấy giật mình, Huyền Vũ Cảnh mỗi kém nhất trọng, đều là một đạo hồng cầu vô pháp vượt qua, trừ phi là hạng người thiên phú thật tốt, bằng không căn bản vô pháp chống lại.

Đừng thấy Lãnh gia Lão Tổ này, chỉ so với Tô Nhu cao hơn hai trọng, nhưng đã khiến Tô Nhu vô pháp chống cự, thậm chí ở trước mặt hăn đã mất đi năng lực chạy trốn.

Mà đây chính là chỗ đáng sợ của Huyền Vũ Cảnh, nhất trọng cao hơn nhất trọng, mỗi trọng đều rất khó đột phá, đây cũng là nguyên nhân vì sao

Thanh Châu cảnh nội, Huyền Vũ Cảnh cường giả không ít, nhưng không có một vị có thể bước vào Thiên Vũ Cảnh.

Tu võ một đường, là vận dụng thiên địa khí tức, khai phá cực hạn thân thể, thân thể tổ chất cao thấp, tự thân lực lĩnh ngộ mạnh yếu, quyết định đường tu võ dài ngắn.

Nhưng duy nhất có thể xác định chính là, càng là tu luyện về phía sau, khí tức càng khó nắm bắt trong tay, thân thể huyền bí cũng là khó có thể mở ra, nhưng lực lượng thu hoạch được, cũng là càng thêm cường đại.

"Tô Nhu tiểu thư, muốn trách chỉ có thể trách chính người, trách chính người xen vào việc của người khác, đáp lại chính là tính mệnh của người."

Lãnh gia Lão Tổ bắt đầu từng bước một tới gần, nhìn bọn họ đã bị uy áp của mình, phong bế lại hành động Tô Nhu cùng Sở Phong, trên mặt tươi cười càng phát ra nồng nặc, giống như là đang nhìn hai con kiến trong lòng bàn tay, chỉ cần lão hơi chút động ngón tay, là có thể đem hai người đơn giản nghiền chết.

"Lãnh lão đầu, người dám đối ta xuất thủ, nếu là bị cha ta biết, nhất định sẽ diệt Lãnh gia người." Thấy thế, Tô Nhu cũng là luống cuống, lão gia hỏa này thực lực không phải chuyện đùa, năng lực của nàng xác thực đã không thể phản kháng.

Mà Sở Phong, ngay cả năng lực giấy dựa cũng không có, Lãnh gia Lão Tổ này quá mạnh mẽ, nếu không phải lúc này Tô Nhu đang lấy khí tức của nàng, bảo hộ Sở Phong, sợ rằng chỉ cần uy áp của Lãnh gia Lão Tổ, đều đủ để khiến Sở Phong hít thở không thông.

"Không cần người nói ta cũng biết, để phụ thân người biết việc này, Lãnh gia ta sẽ đối mặt tình cảnh thế nào, bất quá đáng tiếc, hắc vĩnh viễn cũng sẽ không biết, người là bị ta giết chết." Lãnh gia Lão Tổ chậm rãi giờ

thủ chưởng lên, một cỗ huyền lực năng lượng đáng sợ tụ tập, đang ở bàn tay ngưng tụ.

"Người thế nào có thể biết, phụ thân Tô Nhu sẽ không biết việc này?" Nhưng đúng lúc này, lại có một đạo thanh âm tại trong rừng vang lên.

Giọng nói phi thường quý dị, cũng không phải là đến từ một điểm, mà là truyền tự bốn phương tám hướng, rõ ràng không biết chỗ nào vang tới, nhưng lại chấn động tâm phách con người, phảng phất cái thanh âm này, là tự đáy lòng truyền ra vậy.

"Là ai?"

Cái thanh âm này, lại làm Lãnh gia Lão Tổ cùng Lãnh Vô Tội sợ hãi, bởi vì chỉ cần nghe thanh âm như thế, bọn họ cũng có thể nhận ra, vị lão giả này tất nhiên là một vị tu võ cao thủ.

"Ông" cảm giác không đúng, Lãnh Vô Tội vội vàng đem tinh thần lực khuếch tán ra, muốn dò xét phương vị người kia.

"Ô a" nhưng hắn vừa vận dụng tinh thần lực, hắn liền kêu thảm một tiếng, hai tay ôm lấy đầu mình, liền "Phốc thông " một tiếng, quỳ xuống.

"Tội nhi, người làm sao vậy?" Nhìn thấy một màn quý dị này, khiến cho Lãnh gia Lão Tổ sợ hãi, thân hình liền tung về hướng bên cạnh Lãnh Vô Tội, đem hắn nâng đứng lên.

Mà Lãnh Vô Tội lúc này, khuôn mặt tái nhợt, hai mắt trừng trắng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, đôi môi run run, thấp giọng nói: "Là. . Là. . . Là một vị Giới Linh Sư!"

"Cái gì?" Nghe nói thế, Lãnh gia Lão Tổ này cũng là sắc mặt đại biến, Giới Linh Sư? Đây đều là nhân vật phi thường cao minh, thế nào gặp phải ở chỗ này?

"Lão Tổ, chạy mau! !" Nhưng đúng lúc này, Lãnh Vô Tội cũng đột nhiên nghĩ tới một người, vội vàng cả tiếng la lên.

Mà thấy dáng dấp Lãnh Vô Tội kinh khủng, Lãnh gia Lão Tổ đã không kịp nghĩ nhiều, nắm lấy Lãnh Vô Tội liền muốn chạy trốn.

"Phanh "

"Ô oa" nhưng vừa chạy ra hai bước, Lãnh gia Lão Tổ cứ nhiên kêu thảm một tiếng, bắn ngược trở về, phảng phất như đụng vào trên tường vậy.

"Ông" mà đúng lúc này, Sở Phong mấy người cũng là kinh ngạc phát hiện, nơi trước đây Lãnh gia Lão Tổ bắn trở về, cứ nhiên thực sự hiện ra một cái bức tường bán trong suốt, đồng thời bức tường này đang khuếch tán, rất nhanh liền đem hai vị Lãnh gia phong tại trong đó.

"Hãy a!" Lãnh gia Lão Tổ đứng dậy, đưa tay một quyền, hướng bức tường bán trong suốt oanh tới.

Lực lượng một quyền này không phải chuyện đùa, không chỉ có ngưng tụ huyền lực, mà là một loại vũ kỹ, đã có thể công kích như vậy, oanh tại nơi đó nhìn như một miếng băng mỏng giòn, cứ nhiên chỉ là phát ra một tiếng nổ, nhưng không thể lay động bức tường này một chút, ngay cả một đạo liệt ngân cũng không có đánh ra, trái lại thấy nắm tay Lãnh gia Lão Tổ, không ngờ là tiên huyết chảy ròng, đã bị thương nặng.

"Đây là cái quỷ gì vậy? !"

Lãnh gia Lão Tổ nóng nảy, bức tường bán trong suốt, từ đầu đến dưới chân bốn phương tám hướng, đưa hai người hãn phong tỏa ở trong đó, đồng thời lúc này đang co rút lại, nếu là như thế này tiếp tục, hai người hãn nhất định phải bị tươi sống bạo thể mà chết.

Nghĩ đến đây, Lãnh gia Lão Tổ lần thứ hai thi triển ra võ kỹ quá nặng rất cường hãn, một lần một lần trùng kích bức tường thần bí, cường đại lực lượng, có thể khiến dưới chân như động đất vậy, thậm chí dưới chân Sở Phong đều xuất hiện đạo đạo liệt ngân.

Nhưng mà cứ như thế này đem ngoại giới công kích đều quấy lên, nhưng cũng đều là vô pháp lay động bức tường thần bí, thậm chí căn bản vô pháp cải biến, bức tường hướng hai người co rút lại rất nhanh.

Mà so với việc Lãnh gia Lão Tổ liều mạng chống đối, Lãnh Vô Tội cũng đã mặt xám như tro tàn, ngơ ngác đứng ở tại chỗ, thân thể run run, mở miệng nói:

"Lão Tổ, đây. . . đây. . . Đây là Kết Giới Thuật!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Khảo Nghiệm

"Kết Giới Thuật?"

Lãnh Vô Tội lời này vừa nói ra, chớ nói Lãnh gia Lão Tổ, ngay cả Sở Phong cũng là cảm thấy giật mình.

Kết Giới Thuật, là thủ đoạn của Giới Linh Sư, nếu là lúc này bức tường quỷ dị, thật là Kết Giới Thuật, nói cách khác, lúc này có một gã Giới Linh Sư đang giúp bọn họ.

"Phốc thông " đột nhiên, Lãnh Vô Tội quỳ gối trên mặt đất, lại bắt đầu không ngừng dập đầu.

Một bên cố sức dập đầu, một bên cầu xin tha thứ nói: "Sư tôn, Vô Tội biết sai rồi, cầu ngài cấp cho Vô Tội một lần cơ hội, Vô Tội lần sau cũng không dám ... nữa."

Lãnh Vô Tội hành động này, làm cho không biết làm sao, mà đúng lúc này, đạo thanh âm già nua, lại là lần thứ hai vang lên:

"Biết rõ không nên làm như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác làm như vậy, người đây là căn bản không đem ta đặt ở trong mắt a."

Một đạo thân ảnh như quỷ mỵ xuất hiện ở ngoài kết giới, thật là vô thanh vô tức, phảng phất như hấn ngay từ đầu đã đứng ở nơi đó, nhưng không có bị người phát hiện ra vậy.

Khi nhìn thấy vị này, bọn người Sở Phong là kinh hãi, bởi vì đối với vị này, vô luận là Sở Phong hay Tô Nhu, hoặc là Lãnh Vô Tội, bọn họ đều biết.

Bạch sắc trường bào khắc đầy phù chú, bao phủ toàn thân, chỉ có thể nhìn được một đôi con mắt thâm thúy, vị này đó là khách khanh trưởng lão của Thanh Long Tông, Gia Cát Lưu Vân.

"Gia Cát trưởng lão!" Tô Nhu dẫn đầu mở miệng.

"Cái gì? Hắn là Gia Cát trưởng lão?"

Mà Sở Phong càng âm thầm kinh hãi, bởi vì hắn đã nhận ra vị này, đó là ngày trước tại mộ địa Ngự Không Lão Nhân, vị Giới Linh Sư kia.

Thế nhưng Sở Phong lại trăm triệu cũng nghĩ không ra, vị Giới Linh Sư này, sẽ là Thanh Long Tông Giới Linh Sư, vị Gia Cát trưởng lão kia ngay cả tông chủ đều không dám đắc tội.

"Sư tôn, ta thực sự biết sai rồi, cầu người cho ta một lần cơ hội."

Lãnh Vô Tội đang không ngừng cầu xin tha thứ, trên mặt đầy sợ hãi, đầu đã đập xuống đất đến đầu rơi máu chảy. Bởi vì hắn thực sự quá hiểu rõ vị lão nhân này, vị này thủ đoạn so với hắn phải ngoan độc hơn không chỉ mấy lần.

"Cơ hội ta cho người, chỉ là người không có nắm chắc thôi, người nếu là án theo như lời ta mà đi làm, hôm nay ta sẽ chính thức thu người làm đệ tử, truyền thụ người Kết Giới Thuật."

"Bất quá đáng tiếc, người tối cuối cùng không thể thông qua khảo nghiệm của ta, mà tuyển chọn con đường ta không hy vọng người đi."

"Kỳ thực, ta đã cho người cũng đủ cảnh cáo rồi, nói cho người đừng có đối với Sở Phong xuất thủ, bất quá người quá ngu dốt, thẳng đến trước khi ta hiện thân, người đều thật không ngờ, người âm thầm bảo hộ Sở Phong, cứ nhiên lại là ta."

Nói đến chỗ này, Gia Cát trường lão bàn tay hơi nắm lại, kết giới phong tỏa lấy Lãnh Vô Tội, liền nhanh hơn tốc độ co rút lại.

Đối mặt loại tình huống này, Lãnh gia Lão Tổ bắt đầu liều mạng thi triển công kích, nhưng mà cũng vẫn như cũ không hề hiệu quả.

Khi thấy Gia Cát Lưu Vân cố ý muốn lấy tính mệnh mình, Lãnh Vô Tội cũng không thêm cầu xin tha thứ nữa, mà là đứng lên, chỉ vào Gia Cát Lưu Vân, bắt đầu cả tiếng chửi bới:

"Gia Cát Lưu Vân, ta Lãnh Vô Tội theo người tròn ba năm, trung thành và tận tâm thay người làm việc, không hề có một câu oán hận, người hôm nay cứ nhiên chỉ vì một tiểu tử như vậy, mà giết ta."

"Người rốt cuộc còn có lương tâm hay không, người quả thực là chó lợn không bằng, người là một con quái vật máu lạnh a! !!"

Chỉ bất quá, mặc cho Lãnh Vô Tội nhục mạ thế nào, Gia Cát Lưu Vân cũng không có một điểm động dung.

Thẳng đến khi đạo kết giới, đem hai người ngạnh sinh sinh ép thành hai đạo máu loãng, hắn mới vung tay áo lên, đem cái bọc kết giới đầy máu loãng kia, kéo tới trước người.

Đúng lúc này, một màn quỷ dị xảy ra, kết giới bao vây lấy thân thể Lãnh Vô Tội cùng Lãnh gia Lão Tổ, cứ nhiên dung nhập vào trong cơ thể Gia Cát Lưu Vân.

"Cái này. . . ."

Một màn này, khiến Sở Phong chấn động không ngớt, bởi vì huyết nhục hai người, thế nào có khả năng cứ như vậy bị Gia Cát Lưu Vân thôn phệ, đồng thời không có lưu lại một ti vết tích.

Chẳng lẽ tại phía dưới bạch sắc trường bào, thực sự không phải một người, mà theo như lời Lãnh Vô Tội nói, là một con quái vật?

Đừng nói là Sở Phong, Tô Nhu đồng dạng cũng mảy liễu nhúu chặt, trong lòng sản sinh nhất mạt kinh hãi.

Trước không nói Gia Cát Lưu Vân thủ đoạn quỷ dị, chỉ cần là hắn có thể đem, vị Lãnh Vô Tội này thuần phục hắn ba năm chém giết, từ đó có thể thấy được, Gia Cát Lưu Vân là một người sát phạt quả đoán, thủ đoạn độc ác.

"Tô Nhu trưởng lão, phiền người lánh tránh một chút, ta có việc muốn đơn độc cùng Sở Phong tiểu hữu giúp một chút."

Gia Cát Lưu Vân lấy ngữ khí cực kỳ ôn hòa nói, tâm tình không có chút nào bị ảnh hưởng, phảng phất như hắn thôn phệ Lãnh Vô Tội, chỉ là làm một việc rất bình thường.

"Tuân mệnh." Giờ khắc này, Tô Nhu có chút do dự, thế nhưng suy nghĩ một chút, rồi cũng rời đi.

Tuy rằng Gia Cát Lưu Vân này rất là nguy hiểm, thế nhưng đã vì Sở Phong làm tới một bước này, hơn phân nửa sẽ không làm khó Sở Phong, mặt khác nghĩ đến tính đặc thù của Sở Phong, nàng cũng có thể nghĩ đến, Gia Cát Lưu Vân tìm Sở Phong là chuyện gì.

"Gia Cát trưởng lão, lúc đầu đệ tử chẳng biết thân phận ngài, có điều đắc tội, mong rằng Gia Cát trưởng lão thứ lỗi." Sở Phong vội vàng vì việc lúc trước mà nhận sai.

"Ha ha, Sở Phong tiểu hữu, việc lúc trước không cần để ở trong lòng, ta nếu là muốn truy cứu mà nói, người sẽ không sống đến ngày hôm nay."

"Kỳ thực, ta hôm nay tới tìm người, là muốn thu người làm đệ tử." Gia Cát Lưu Vân ha ha cười, cũng là trực tiếp nói ra.

"Ngài nói là thực?" Mà giờ khắc này, Sở Phong lại là kinh ngạc đến há to miệng a, cảm giác khó có thể tin như vậy.

Giới Linh Sư, Sở Phong hôm nay đã có chút hiểu biết, là một loại người nắm giữ năng lực đặc thù.

Tỷ như Kết Giới Thuật, chính là thủ đoạn phòng ngự được xưng là cực mạnh, nhất là khi hãn đã từng kiến thức qua uy lực kết giới này, càng muốn nắm giữ thủ đoạn như vậy.

Chính yếu chính là, Giới Linh Sư được thể lực khắp nơi tôn sùng là thượng tôn, lấy thù lao kếch xù mời gọi, chỉ cần trở thành Giới Linh Sư, cũng là đại biểu cho Sở Phong không bao giờ ... cần phát sầu vì tài nguyên tu luyện nữa.

Nhưng mà lúc này, vị Giới Linh Sư này, cứ nhiên muốn thu hãn làm đệ tử, hạnh phúc tới đột nhiên như vậy, khiến cho Sở Phong có một loại, cảm giác như trời sập, mình bị đập đến mất cảm giác.

"Người cũng đừng cao hứng quá sớm, muốn trở thành đệ tử Gia Cát Lưu Vân ta, cần phải thông qua khảo nghiệm của ta mới được." Gia Cát Lưu Vân hắc hắc cười nói.

"Sư tôn ở trên, vô luận cái khảo nghiệm gì, đệ tử đều nguyện ý tiếp thu." Sở Phong nửa quỳ trên mặt đất, quả đoán hành lễ bái sư.

Nhìn Sở Phong cơ linh như vậy, Gia Cát Lưu Vân thoả mãn gật đầu, từ trong Càn Khôn Đại lấy ra một quyển thư tịch cổ xưa, đưa cho Sở

Phong:

"Đây là phương pháp tu luyện Kết Giới Thuật, người nếu có thể tại trong vòng một tháng, sơ bộ nắm giữ kết giới lực, ta liền thu người làm đệ tử."

"Đa tạ sư tôn." Thấy thế, Sở Phong càng vui mừng, vội vàng tiếp nhận bản thư tịch cổ xưa này.

"Trước đờng cao hứng quá sớm, một tháng thời gian, nếu như ta không chỉ đạo cho người, người có thể lĩnh ngộ trong đó một phần mười, đã không tệ rồi."

"Nhớ kỹ, nếu như một tháng sau, người vô pháp lĩnh ngộ một phần mười mà nói, ta không chỉ sẽ không thu người làm đệ tử, ta sẽ còn làm thịt người."

"Ha ha. . . ." Nói xong câu đó, Gia Cát trưởng lão liền tại trong tiếng cười quỷ dị tiêu thất không gặp.

Mà trong lòng Sở Phong, lại là sinh ra trận trận hàn khí, bởi vì hắn nghe được ra, theo như lời nói của Gia Cát Lưu Vân, ngữ khí có thể không giống như là nói giỡn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Cung Gia Bối Cảnh

Lúc này Tô Nhu, đang một mình ở trong rừng thả bước, mày liễu hơi nhú, suy tư về cái gì. Sở Phong bị Gia Cát Lưu Vân theo dõi, nàng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.

"Tô Nhu trưởng lão, có chuyện lão phu muốn cùng người nói chuyện." Nhưng đột nhiên, Gia Cát Lưu Vân cũng vô thanh vô tức xuất hiện ở tại trước mặt Tô Nhu.

Giờ khắc này, Tô Nhu trong lòng nhiều ít có chút khẩn trương, đối với Gia Cát Lưu Vân, nàng nhiều ít có chút e ngại.

Vị này thực lực tuy rằng cũng là Huyền Vũ Cảnh, nhưng ấn dấu rất sâu, chỉ ít nàng vô pháp xem thấu tu vi chân thực vị này, đến tột cùng là cái trình tự gì.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, vị này thực lực trên hộ tông lục lão của Thanh Long Tông, được công nhận là đệ nhị cao thủ Thanh Long Tông.

"Gia Cát trưởng lão, có chuyện gì không ngại nói thẳng." Tô Nhu chỉnh lý một chút tâm tình, cung kính nói rằng.

"Ta không muốn biết, người trợ giúp Sở Phong, là xuất phát từ cái mục đích gì, bất quá từ giờ trở đi, người không thể theo hã."

"Ta muốn hã phải một mình đối mặt với cửa ải khó khăn, chỉ có như vậy hã mới có thể lớn nhanh hơn, người là người thông minh, ta nghĩ

người mình bạch ý tứ ta nói." Gia Cát Lưu Vân ngừng trọng nói, trong giọng nói lại có một tia hàm xúc ý tứ uy hiếp.

"Ta mình bạch." Tô Nhu không dám có điều phản bác.

"Ân, người đi cùng tiểu tử này cáo biệt một tiếng, sau đó nên để hẳn làm chi thì làm đi thôi."

Gia Cát Lưu Vân tay áo vung lên, liền tại chỗ biến mất, chỉ là ngữ khí hẳn băng lãnh, cùng thái độ đối với Sở Phong, quả thực là cách biệt một trời.

Đối với Gia Cát Lưu Vân như vậy, Tô Nhu mảy liễu hơi nhú, tức giận không ngớt, vốn định mở miệng nói cái gì đó, thế nhưng lo nghĩ đến bản lĩnh vị này, lại đem những lời trong lòng này nuốt trở vào.

Lúc này Sở Phong, đang ngồi ở tại chỗ, lật xem bản Kết Giới Thuật, đột nhiên quay đầu, cười hì hì nói: "Tô Nhu trưởng lão, đa tạ người vừa xuất thủ tương trợ."

"Các người những ... tên có tinh thần lực này, thật đúng là đáng sợ, quả thực là phía sau còn có con mắt a." Tô Nhu quyến rũ cười, phong tình vạn chủng, thật là mê người.

Nàng đi tới trước người Sở Phong, mỉm cười nói: "Tiểu tử người cũng không cần cảm tạ ta, là Tô Mỹ nha đầu giao phó ta, muốn ta phải chiều cố người."

"Nói gì thì nói, người tiểu tử này thật đúng là lớn mật, như vậy dám khiêu khích Cung Lộ Vân, đồng thời định ra đồ ước như vậy, ta thật không biết là nên khen người có胆 lược, hay là nên chửi người quá ngốc."

"Hắc hắc" Sở Phong chỉ là vò đầu cười khúc khích, chẳng biết làm sao trả lời.

"Ân? Nhìn cái gì." Nhìn Sở Phong cười khúc khích, Tô Nhu cũng là có chút bất đắc dĩ, không khỏi đem ánh mắt hướng quyền thư tịch trên tay Sở Phong.

"Hắc, cái này quả lợi hại, có nó là có thể trở thành Giới Linh Sư." Sở Phong đem thư tịch mở ra, đem ba cái đại tự Kết Giới Thuật, hiện ra ở trước mặt Tô Nhu.

"Gia Cát trưởng lão thu người làm đệ tử?"

Tô Nhu giật mình không ngớt, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ nhất thời biến sắc, mặc dù có điều dự cảm, nhưng nàng lại trăm triệu nghĩ không ra, Gia Cát Lưu Vân lại nhanh như vậy liền truyền thụ cho Sở Phong Kết Giới Thuật.

Phải biết rằng Lãnh Vô Tội, thế nhưng tròn ba năm bán mạng cho Gia Cát Lưu Vân, nhưng nhất vô sở hoạch, cuối cùng còn rơi vào hạ tràng bị Gia Cát Lưu Vân thôn phệ.

Thế nhưng Sở Phong, rõ ràng chỉ là cùng Gia Cát Lưu Vân lần đầu tiên gặp mặt, cư nhiên lại chiếm được phương pháp tu luyện Kết Giới Thuật, cái này chênh lệch cũng quá a.

"Nào có dễ dàng như vậy, hắc muốn ta tại trong vòng một tháng, nắm giữ sơ cấp kết giới lực, thế nhưng quyền sách này thực sự rất khó, xem ra đây là một cái khiêu chiến không nhỏ a."

Sở Phong giả vờ khổ bức vênh miệng rộng lên, hắc cũng không có nói nếu như trong vòng một tháng, hắc vô pháp thông qua khảo nghiệm, Gia Cát Lưu Vân sẽ lấy tính mạng của hắc.

Ngược lại cũng không nói gì, chỉ là vừa nhìn một hồi, hắc cũng đã nhìn ra một ít môn đạo, nếu không phải lo lắng Tô Nhu còn ở đây, hắc tất nhiên sẽ thử tu luyện một hồi.

"Tiểu tử ngươi cái phúc khí này, thực sự là đời trước đã tu mới được, nếu như có thể trở thành đệ tử Gia Cát Lưu Vân, một năm sau ước chiến, ngươi hẳn là có thể bảo toàn tính mệnh."

Tô Nhu thật tình vì Sở Phong mà cảm thấy vui vẻ, nếu như Sở Phong thực sự có thể trở thành Giới Linh Sư, như vậy đối với gia tộc của nàng mà nói, cũng là một chuyện thiên đại hĩ sự.

Dù sao nàng giúp đỡ Sở Phong như thế, đó là nhìn trúng tinh thần lực của Sở Phong, bởi vì gia tộc của nàng, đang cần một người như Sở Phong vậy.

"Không, một năm sau, ta không phải là bảo toàn tính mệnh, mà là muốn giết hẳn." Sở Phong ngưng trọng nói, trong ánh mắt tràn ngập quyết ý.

Khi nhìn thần tình Sở Phong nghiêm túc, Tô Nhu trong lòng cả kinh, chẳng biết vì sao nàng sản sinh ra một cái ý niệm kỳ quái trong đầu, phỏng phất một năm sau, Sở Phong thực sự có thể làm được vậy.

Nhất là khi nàng đã từng nhìn thấy, Sở Phong đài lĩnh Sở gia tàn sát cừu địch, nàng đối Sở Phong cái nhìn đã triệt để cải biến.

Đánh giá của nàng là, Sở Phong quá lợi hại, tuy rằng chỉ là mười lăm tuổi, nhưng tâm tính đã siêu vượt qua bạn cùng lứa, thậm chí không chút nào kém so với nàng, chính yếu chính là thủ đoạn ngoan độc.

Nếu là tiếp tục xuống phía dưới, ngày sau thành tựu quả thực không dám đánh giá, thậm chí nàng nghĩ, đừng nói Thanh Long Tông, dù là Thanh Châu cảnh nội, cũng không thể lưu Sở Phong được, Sở Phong tất nhiên là phải oai phong tại trên Cửu Châu đại lục đây.

"Sở Phong, ngươi không nên quá coi thường Cung Lộ Vân, gia tộc của hắn chiếm cứ một tòa nhất đẳng thành trì."

"Đồng thời tòa nhất đẳng thành trì này tại toàn bộ Thanh Châu, đều bài danh tiền tam, thực lực không chút nào yếu so với Thanh Long Tông, thậm chí còn muốn vượt qua."

"Chính yếu chính là, Cung Lộ Vân gia gia, cùng Kỳ Lân vương phủ quan hệ phi thường mật thiết, nếu Cung gia hấn gặp chuyện không may, Kỳ Lân vương phủ cũng sẽ không đứng ngoài bàng quan mà nhìn."

"Cho nên, một năm sau ước chiến, người có thể thắng Cung Lộ Vân, nhưng tuyệt đối không thể đối hấn hạ độc thủ, bằng không dù là Gia Cát Lưu Vân cũng không giữ được người." Càng là nghĩ Sở Phong có giá trị, Tô Nhu càng không muốn Sở Phong sơ ý.

Nghe nói thế, Sở Phong cũng là lâm vào trầm tư, hấn cũng không phải là người không lý trí, tuy rằng hấn thực sự rất muốn giết chết Cung Lộ Vân này, thế nhưng khi biết được phía sau Cung Lộ Vân, có bối cảnh cường đại, hấn cũng phải thâm tư thực lực (suy nghĩ kỹ lại).

Nếu như không, dù là hấn có thể an thân chạy thoát, trốn đi, thế nhưng người bên người hấn, vị tất có thể chạy trốn, hấn không muốn mình đem tới phiền phức cho họ, để thân nhân mình gánh chịu hậu quả.

Lúc sau, Tô Nhu lại cùng Sở Phong hàn huyên một trận, đại thể là khuyên Sở Phong không nên quá xung động, quân tử báo thù mười năm không muộn các loại đều nói

Còn khuyên Sở Phong chuyên tâm tu luyện, không nên có quá lớn áp lực, khi tất yếu gia tộc của nàng cũng sẽ xuất lực, chỉ ít bảo vệ cho Sở Phong một cái tính mệnh.

Mà khi nghe đến mấy cái này, Sở Phong cũng là mơ hồ nghe ra, Tô Nhu gia tộc hấn cũng là chiếm một tòa nhất đẳng thành trì, thực lực cũng là phi thường cường hấn.

Cho nên hắn đã đoán được, Tử Kim Thành vì sao thái độ khác thường như vậy, nói vậy là Tô Nhu ra sức, bất quá Tô Nhu không có nói, nên hắn cũng không có hỏi nhiều.

Sau khi Tô Nhu rời đi, Sở Phong liền quay trở về Sở gia, hắn đem cửa phòng đóng lại, liền bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu, bản Kết Giới Thuật này, cái này nhất định cải biến số phận của hắn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Giới Linh Không Gian

Kết giới lực, sở dĩ chỉ có Giới Linh Sư mới có thể sử dụng, đó là bởi vì thường nhân căn bản vô pháp tiếp xúc.

Kết giới lực, cũng không phải là lực lượng của thể giới này, mà là đến từ Linh Giới, một cái thể giới thần bí.

Giới Linh Sư lấy mình làm chất dẫn, câu thông Linh Giới, đem kết giới lực dẫn vào tự thân, mới thi triển ra.

Mà muốn câu thông Linh Giới, nhất định phải vận dụng tinh thần lực, tại chính tinh thần thể giới của mình xây dựng một tòa Giới Linh Không Gian.

Chỉ cần xây dựng ra Giới Linh Không Gian, là có thể khai thông đại môn Linh Giới, từ đó vận dụng kết giới lực, cho nên Sở Phong muốn làm đó là ngưng tụ ra tinh thần lực của mình, xây dựng ra Giới Linh Không Gian.

Đây là một loại thủ đoạn phi thường cao siêu, sẽ đổi tinh thần lực có đủ chừng khổng lực, đồng thời cũng cần tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, là một cái nhiệm vụ gian khổ.

Giống như là một cái phòng ở, mà tinh thần lực là nguyên liệu, tinh thần lực nắm giữ mạnh yếu, sẽ quyết định cái phẩm chất phòng ở này .

Thế nhưng, khi Sở Phong vừa nắm giữ loại thủ đoạn này, tiến nhập tinh thần thể giới của mình, là muốn xây dựng Giới Linh Không Gian.

Nhưng kinh ngạc phát hiện, tại trong tinh thần thể giới của hắn, cư nhiên sớm đã có một tòa Giới Linh Không Gian.

"Đây là có chuyện gì?" Lúc này Sở Phong, đã tiến nhập tinh thần thể giới của mình.

Đây là một cái thể giới hạo hãn vô ngần, thân như là ở trong tinh không, chỉ là chung quanh quang mang quanh quẩn cũng không phải là đầy sao, mà là một đám sợi khí thể phiêu đăng.

Sở Phong có thể đạp không mà đi, tại thể giới này du tẩu, nghĩ đến nơi nào liền có thể đến nơi đó, tất cả đều là nằm trong tay hắn.

Mà lúc này, tại Sở Phong cách đó không xa, lại xuất hiện một cái cung điện thật lớn, phi thường xinh đẹp, ngũ quang thập sắc, quang mang lóng lánh, phẳng phất như thủy tinh chế tạo mà thành.

Hình dạng cũng rất cổ quái, không cách nào hình dung, nhưng là dị thường đồ sộ, tọa lạc tại trong thể giới hạo hãn tinh thần, kéo dài nhìn không thấy đầu cùng, như là đi thông thể giới khác.

Sở Phong tin tưởng, cái này nhất định là trong truyền thuyết Giới Linh Không Gian, thế nhưng hắn lại không nghĩ ra, tinh thần thể giới của mình, thế nào lại có Giới Linh Không Gian rộng rãi như thế?

Như vậy Giới Linh Không Gian, phải tiêu hao bao nhiêu tinh thần lực mới có thể dựng thành, phải có cỡ nào hoàn mỹ chương khống lực, mới có thể sáng tạo ra, chỉ ít hắn căn bản là làm không được.

"Uy, nghĩ cái gì chứ, còn không mau tiến đến đây, người cái thẳng khốn này, còn muốn ta đợi bao lâu a!"

Mà ngay khi Sở Phong ngây người, một đạo thanh âm ngọt ngào đột nhiên tại trong Giới Linh Không Gian vang lên, phi thường êm tai, quả

thực là Sở Phong chưa nghe qua, thanh âm dễ nghe như thế.

Bất quá thanh âm này vang lên xong, Sở Phong lại kinh hãi, vì thanh âm Sở Phong nghe được này, tại một nơi đã từng nghe được mà hẳn là tưởng cảnh trong mơ..

"Lẽ nào nói, tất cả đều là sự thực?" Sở Phong cảm giác bất khả tư nghị, nhưng thân hình vừa tung lên, liền nhảy vào trong Giới Linh Không Gian.

Giới Linh Không Gian ngoại hình như cung điện, nhưng lại càng giống như một tòa tháp cao thông thiên, cũng không có cửa, thế nhưng Sở Phong lại có thể xuyên tường mà qua, bước vào trong đó.

Khi Sở Phong tiến vào, liền rất nhanh mất đi cái loại này, như hành tẩu, năng lực ngao du bầu trời, ổn ổn rơi vào trên mặt đất.

Mà lúc này cảnh vật hiện ra ở trước mắt Sở Phong, Sở Phong đều đã từng gặp qua, bức tường như thủy tinh, kéo dài lên nhìn không thấy đầu cùng.

Tại trên mỗi bức tường, có một đại môn quỷ dị, trên đại môn có tầng tầng xiềng xích, trong đại môn tản ra khí tức kinh khủng.

Chính yếu chính là, tại cách đó không xa còn có một hắc sắc cự đàn, lúc này đang lao chao như nói, đối Sở Phong kêu la liên tục.

Tất cả cái này, không phải là cảnh trong mơ của Sở Phong lúc đầu thấy hay sao? Bất quá hiện tại Sở Phong đã biết, đây cũng không phải là cảnh trong mơ, mà là Giới Linh Không Gian của hắn

"Ai nha, Sở Phong người cái này ngu ngốc, người cuối cùng cũng vào được đây."

"Quá ngu ngốc, quá ngu ngốc, biết ta đợi người bao lâu rồi không, gần mười lăm năm rồi đó."

"Đáng ghét a, hỗn đản, ngô, ta tính quá sai đi, quả thực là quá kém nha."

Thanh âm êm tai này không ngừng từ trong hắc sắc cự đản vang lên, ngôn ngữ mất trật tự, nhưng nghe phi thường rõ, như là một cái hài tử giận dữ.

Nhưng chính yếu chính là, nó không chỉ biết tên Sở Phong, còn nói đợi Sở Phong đủ mười lăm năm, cái này khiến Sở Phong cảm thấy giật mình không ngớt.

"Người đến tốt cùng là vật gì vậy? Thế nào biết tên của ta?" Sở Phong chất vấn hỏi, hắc từ xa đánh giá hắc đản này, vẫn chưa tới gần.

"Người mới là vật gì vậy, người phải gọi Nữ Vương đại nhân, Nữ Vương đại nhân biết không?"

"Ta tại trong tinh thần thế giới của người, đã cùng người cùng chung thị giác cùng thính giác, người mấy năm nay tất cả kinh lịch, ta đều cùng người cộng đồng trải qua, thế nào lại không biết người gọi là cái gì, người đã làm cái gì ta đều biết nói!" Trong hắc đản này, vang lên một trận thanh âm không vui.

"Tại tinh thần thế giới của ta? Người là nói người tại trong tinh thần thế giới của ta đợi mười lăm năm? Người vì sao lại tiến vào tinh thần thế giới của ta?" Sở Phong giật mình không ngớt.

"Ta nào biết đâu, vốn Nữ Vương vừa cảm giác mình tỉnh lại, liền tại trong tinh thần thế giới của tiểu tử người, đồng thời còn bị kết giới ghê tởm này phong tỏa, muốn động cũng đều không động dậy được."

"Ta nghĩ hơn phân nửa là phụ mẫu vô liêm sỉ của người làm chuyện tốt." Hắc đàn tiếp tục kêu la.

"Này, người biết phụ mẫu ta là ai sao? Bọn họ gọi là gì? Đến từ đâu, hiện tại đang ở nơi nào?" Sở Phong cấp thiết truy vấn nói.

"Ta còn muốn hỏi người, hay nhất đừng làm cho ta biết bọn họ là ai, bằng không ta nhất định phải để cho bọn họ trả giá thật lớn, dám đem bản Nữ Vương phong ấn tại trong tinh thần thế giới tiểu tử thối người, quá đáng ghét."

Mặc dù này thanh âm rất êm tai, nhưng Sở Phong có thể nghe ra, cái hắc đàn này tự xưng Nữ Vương đại nhân, lúc này phi thường tức giận, hẳn thậm chí có thể nghe được hắc đàn này rất tổn hơi thừa lời.

"Lẽ nào nói, Giới Linh Không Gian này, là phụ mẫu ta dựng cho ta?" Nghe được hắc đàn một phen nói vậy, Sở Phong cũng lâm vào trầm tư.

"Lời thừa, không có người giúp người dựng lên, vậy là chính người dựng lên phải không, Giới Linh Không Gian lợi hại như vậy, người có thể dựng ra được sao?" Hắc đàn đả kích nói.

"Nói như vậy, người giúp ta dựng lên Giới Linh Không Gian, hẳn là rất lợi hại sao? Cũng là một vị Giới Linh Sư a?" Sở Phong dò hỏi.

"Có thể dựng ra Giới Linh Không Gian như vậy, tự nhiên là rất lợi hại, không đúng, người có ý tứ gì? Người là muốn nói bản Nữ Vương rất yếu phải không?"

"Ta nói cho người biết, nếu không phải ngày đó bản Nữ Vương bị thương, không ai có thể đem bản Nữ Vương phong ấn, mặc kệ người giúp người rất lợi hại, chỉ cần để bản Nữ Vương biết hẳn là ai, nhất định sẽ làm hẳn trả giá thật lớn, nhất định."

"Đản đản, ta cũng không có xem thường người tí nào, ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi."

"Hiếu kỳ cái gì? Có cái gì mà hiếu kỳ, chờ một chút, đản đản? Người mới là đản đản, người là kê đản, cẩu đản, vương bát đản, người phải gọi Nữ Vương đại nhân."

"Hảo đản đản, vậy người có thể nói cho ta biết, người tên gì? Đến từ đâu không?"

"Cút bà người đi, tưởng bản Nữ Vương ngu ngốc sao, không có cửa đâu! ! ! !"

Sở Phong vốn định từ trong hắc đản này tìm hiếu ra chút gì đó, thế nhưng lại phát hiện, người này cũng là có hỏi cũng chẳng biết.

Đồng thời miệng của nàng rất kín, cũng không tiết lộ thân phận mình, nhưng Sở Phong nghĩ, nếu như là có người cố ý đem nàng phong ấn tại trong tinh thần thế giới của mình, nhất định sẽ có cái dự ý gì đây.

Chí ít người nọ sẽ không hại mình, bằng không lấy thủ đoạn người nọ, hoàn toàn có thể ngày trước liền đem mình gạt bỏ.

Hà tất giúp mình dựng Giới Linh Không Gian, lại đem Giới Linh Không Gian này phong ấn một người, có thể để hại mình gì đó, cái này cũng quá tổn sức đi.

Vì thế Sở Phong kết luận, người nọ sẽ không hại hãn, mà là đang giúp hãn, đồng thời hãn nghĩ, rất có thể là người nhà của hãn gây nên.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Cởi Bỏ Phong Ấn

Sau khi biết được tất cả, Sở Phong nội tâm một trận âm áp không hiểu, bởi vì hắn biết, người nhà của hắn cũng không có mặc kệ hắn, trái lại đã sớm vì hắn làm tốt cơ sở vững chắc.

Hắn nghĩ, người nhà vứt bỏ hắn tất nhiên là có cái nguyên nhân gì, mà hắn phải biết nguyên nhân này, muốn tìm đến người nhà của hắn, tìm được phụ mẫu hắn, phải biết đến tột cùng cái gì xảy ra.

"Uy uy uy, người nghĩ cái gì chứ, còn không mau đem bản Nữ Vương phóng xuất ra." Thấy Sở Phong rơi vào trầm tư, hắc đàn rống to hơn kêu to lên.

"Ta nói ngươi là đang đánh giá thấp chỉ số thông minh của ta, đánh giá cao chỉ số thông minh của ngươi? Ngươi oán niệm nặng như vậy, ta thả ngươi đi ra, ta muốn chết a?"

Sở Phong hung hăng liếc mắt nhìn nàng, liền không hề để ý tới, mà là ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu chỉnh lý tâm tư trong đầu, muốn câu thông kết giới lực.

"Uy, Sở Phong ngươi tiểu tử thối này, cũng dám không nhìn đến bản Nữ Vương."

"Hỗn đàn, muốn câu thông kết giới lực a, bản Nữ Vương có thể dạy ngươi a."

"Người còn muốn thắng Cung Lộ Vân, bản Nữ Vương có thể giúp người a uy! !!" Hắc đàn bắt đầu kịch liệt lắc lư đứng lên, tựa hồ rất sợ Sở Phong không để ý tới nàng.

"Người thực sự có thể giúp ta câu thông kết giới lực?"

Sở Phong nghi hoặc nhìn nàng, cũng không phải là hẳn muốn đầu cơ trục lợi, chỉ là hẳn vừa thử một chút, thế mới biết, nguyên lai dù là xây dựng ra kết giới không gian, muốn câu thông kết giới lực, cũng là chuyện tình rất khó.

"Đương nhiên có thể, người nghĩ bản Nữ Vương là đồ dumb sao?"

"Kết giới lực hôm nay, là ở trong kết giới không gian, chỉ là không cho người sử dụng mà thôi."

"Người nếu như dùng tinh thần lực mà câu thông, phải từng chút từng chút thăm dò, từng chút từng chút cảm ngộ, cái này chí ít phải tiêu hao người mấy ngày thời gian, mới có thể câu thông được một chút kết giới lực."

"Bất quá ta có một chú ngữ, chỉ cần người sử dụng chú ngữ này, liền có thể khiến kết giới lực cho người sử dụng."

"Đương nhiên, có thể dùng nhiều ít kết giới lực, còn phải nhìn thực lực tự thân người, bởi vì kết giới lực cường độ, cùng người tinh thần lực cường độ là đối nghịch" hắc đàn giải thích nói.

"Chú ngữ? Sẽ không là chú ngữ để ta giúp người cởi bỏ phong ấn chứ?" Sở Phong tịnh không tin theo như lời hắc đàn nói.

"Uy uy uy, người sợ cái gì mà sợ, đây là tinh thần thế giới của người, tất cả do người nắm trong tay, ta căn bản vô pháp xúc phạm tới của người được chứ?"

"Huống hồ ta nói cho người biết, ta bị phong ấn, không chỉ có thân thể bị cái này gì đó ghê tởm ràng buộc, tu vi ta cũng bị ràng buộc, ta hôm nay thực lực, còn xa không bằng người a."

"Nếu không, thế nào lại muốn người giúp ta cởi bỏ phong ấn, ta đã sớm nổ nát cái vật này rồi." Hắc đản có chút tức giận.

Sở Phong suy nghĩ một chút hắc đản nói, nghĩ thấy cũng đúng, sau đó hỏi: "Người đem chú ngữ nói ra nghe một chút, ta thử xem dùng được không."

"Ta phi, người đây là muốn tay không bắt sói! !!" Hắc đản truyền đến thanh âm khinh bỉ.

"Vậy người muốn thế nào, mới bằng lòng nói cho ta biết chú ngữ này?"

"Rất đơn giản, giúp bản Nữ Vương mở ra phong ấn này."

"Không có cửa đâu!"

"Uy! Người còn có đúng là nam nhân hay không đó, thế nào nhát gan như vậy, bản Nữ Vương đều nói rồi tu vi ta bị phong ấn, căn bản vô pháp thương tổn người, huống chi đây là tinh thần thể giới của người."

"Ít lừa dối ta đi, cái Giới Linh Không Gian này rất quý dị, căn bản không cho ta khống chế, nếu không ta như thế nào lại vô pháp sử dụng kết giới lực? Còn cần câu thông?"

"Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc, bản Nữ Vương thề với trời, tuyệt đối sẽ không hại người là được, ta kỳ thực là rất thiện lương a."

"Ta chỉ nghe thấy vừa rồi có người nói, hay nhất đừng làm cho nàng biết là ai đem nàng phong ấn tại ở đây, bằng không nhất định phải khiến

người nợ trả giá thật lớn."

"Là muốn hẳn trả giá thật lớn, nhưng không phải lấy tính mệnh của hẳn được chứ? Nếu như đổi lại là người, bị người nhốt tại một chỗ mười lăm năm, không ăn không uống, ngay cả một người bồi người nói chuyện cũng không có, người sẽ không có oán khí sao?"

"Người mười lăm năm này, tuy rằng không ít bị người Sở gia coi thường, không ít chịu ủy khuất, thế nhưng ... ít nhất ... Còn có người có thể khí khí người, còn ta? Ta nghĩ tìm người khi dễ ta đều tìm không được."

"Ta toàn tâm toàn ý ở chỗ này chờ người, nhưng người thật vất vả mới vào được, cư nhiên không muốn thả ta đi ra ngoài, người quả thực là một người siêu cấp vô địch đại hỗn đản..." Nói đến đây, trong hắc đản, cư nhiên truyền đến tiếng khóc.

Như thế thanh âm ngọt ngào, vừa khóc đến thương tâm như vậy, thật sự là làm cho chịu không nổi, nhất là sau khi nghe được lời của nàng, Sở Phong trong lòng cũng là không khỏi mềm xuống.

Cẩn thận đắn đo một hồi, Sở Phong nghĩ theo như lời của nàng không phải không có lý, liền hỏi: "Ta thế nào mới có thể giúp người cởi bỏ phong ấn?"

"Phong ấn trong cơ thể ta người không giải được, thế nhưng người có thể giúp ta đem cái này đông tây đánh vỡ, chỉ ít để ta tại trong tinh thần thế giới của người, thu được tự do."

"Về phần phương pháp mở ra rất đơn giản, chỉ cần dùng lực lượng của người, cố sức đánh một quyền là có thể."

"Thực sự đơn giản như vậy?" Sở Phong có chút hồ nghi.

"Chính là đơn giản như vậy, không tin người thử xem a." Trong hắc đàn, truyền đến thanh âm làm nũng.

"Tốt lắm, người ra sau lui lại, miễn cho ta một quyền đánh thương người."

Sở Phong đi tới trước hắc đàn, trước dùng tinh thần lực dò xét một chút, phát hiện hắc đàn này rất quý dị, hắc đến nay cũng vô pháp xuyên thấu.

Cẩn rằng, Sở Phong bỗng nhiên một quyền oanh ra, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, hắc đàn này liền xuất hiện một cái dấu quyền ấn, vô số đạo vết rách thật nhỏ hiện ra, bắt đầu hướng ra phía ngoài lan tràn.

"Ca ca ca ca ca. . . ."

Vết rách nhanh chóng lan tràn, không ngừng phát sinh thanh âm thanh thúy, cái hắc đàn quý dị này, thực sự bị Sở Phong một quyền đánh bại, đồng thời bắt đầu vỡ vụn bóc ra.

Tới cuối cùng, thật lớn hắc đàn cứ nhiên chia làm hai nửa, rơi lả tả ra, mà cùng lúc đó, một đạo bóng hình xinh đẹp cũng là xuất hiện tại trước mắt Sở Phong.

Đây là một vị thiếu nữ tuổi thanh xuân, da thịt trắng nõn hơn hẳn đông tuyết, trong da thịt lại toả ra hồng nhuận sáng bóng, làm cho chỉ liếc mắt nhìn, liền biết da thịt này là cỡ nào trơn truột, làm cho nhịn không được muốn sờ một cái.

Bất quá lúc này, hấp dẫn Sở Phong nhất, chính là khuôn mặt thiếu nữ này, tiêu chí nga đàn trên mặt, là một đôi mắt to long lánh, trong con người đen nháy, phảng phất chiếm giữ một đạo ngân hà, thâm thúy mà mê người.

Dưới đôi mắt đẹp là cánh mũi tinh xảo, dưới cánh mũi, hé ra cái miệng nhỏ phấn nộn, môi hơi vênh lên, đẹp mê người, cực kỳ gợi cảm.

Một đầu tóc đen rơi lả tả trên vai tuyết trắng, phi thường mê người, vóc người thiếu nữ cũng có thể nói là hoàn mỹ, lồi lõm rất có hứng thú, rất là đầy ắp.

Nàng mặc váy cũng rất đặc sắc, là do lông chim màu đen biên chế mà thành, không biết lông chim là vật gì, nói chung rất đẹp.

Nhất là váy đen này, rất ngắn, trên vai tuyết trắng, phía dưới đùi đẹp cũng trắng, hắc bạch thay thế, như là một con tinh linh, đẹp đến làm cho hít thở không thông.

Đẹp, thực sự rất đẹp, quả thực là Sở Phong từ lúc chào đời tới nay, xem thấy nữ tử đẹp nhất.

Nếu như nói, Tô Nhu cùng Tô Mỹ đôi hoa tỷ muội này, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, như vậy khuôn mặt đẹp của vị thiếu nữ này, tuyệt đối có thể mê hoặc chúng sinh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Hai Con Quái Vật

"Nhìn cái gì vậy, tuổi còn nhỏ mà hiếu sắc như thế, trưởng thành còn thế nào nữa?" Thiếu nữ đôi mắt đẹp nháy động, ném tới ánh mắt khinh thường.

"Người sai rồi, cái này không gọi là sắc, mà là thưởng thức." Sở Phong lau một bên miệng, mới phát hiện, mình cứ nhiên không không chịu thua kém chảy ra nước bọt.

"Cắt, lý do còn không ít." Thiếu nữ lại liếc mắt hếch nhìn Sở Phong, lúc này khoe miệng mới hơi thượng kiêu, trán phóng xuất ra dáng tươi cười không gì sánh được.

"Oa, được tự do cảm giác rất tốt oa."

Thiếu nữ rất là hài lòng, đầu tiên là mở ra song cửa, nguyên tại chỗ vòng vo một vòng, sau đó liền bắt đầu tại Giới Linh Không Gian đây chạy loạn.

Như là một hài tử ham chơi, nhưng trên thực tế, như là một con chim nhỏ thu được tự do.

"Vị cô nương này, không biết nên xưng hô làm sao?" Sở Phong mở miệng hỏi nói.

"Cái gì mà cô nương? Gọi là Nữ Vương đại nhân!" Thiếu nữ sửa lại nói.

"Nữ Vương đại nhân? Rõ ràng là một tiểu nha đầu mà, mau nói cho ta biết người tên gì, nếu không ta gọi người là đàn đàn." Sở Phong cười xấu xa nói.

"Cút đi, người mới là đàn đàn, người cả nhà đều là đàn đàn!" Thiếu nữ hướng Sở Phong lè lưỡi, làm mặt quỷ, cái này gọi là một người bướng bỉnh a.

Nếu như không phải bởi vì, nàng đang ở trong tình thần thể giới, đợi mười lăm năm, đồng thời mười lăm năm trước liền có trí tuệ thành thực, Sở Phong thật sẽ hoài nghi, đây là một tiểu hài tử xấu xa a.

"Ah, đàn đàn, nói thì phải giữ lời, người hẳn là nói cho ta biết chú ngữ ngừng tụ ra Kết Giới Lực được không."

"Ta không phải người, nên không cần phải nói rồi phải giữ lời?"

"Người. . . ." Sở Phong không nói gì, hẳn gặp qua vô liêm sỉ, nhưng rất ít gặp qua so với hẳn vô liêm sỉ hơn, nghĩ không ra ngày hôm nay bại bởi một con nha đầu.

"Ha ha, được rồi, tuy rằng ta không phải nhân loại, nhưng ta cũng rất giữ lời, như vậy đi, người phải đáp ứng ta, sau này gọi Nữ Vương đại nhân, ta sẽ nói cho người chú ngữ này."

"Nữ Vương đại nhân!" Sở Phong quả đoán kêu lên.

"Ta đi, người thực sự là không có tiết tháo." Thiếu nữ liếc mắt nhìn Sở Phong, rồi niệm một đoạn thoại ngữ Sở Phong căn bản nghe không hiểu.

Mà khi vừa dứt lời, Sở Phong liền có thể cảm thụ được, tại đây trong Giới Linh Không Gian, xuất hiện vô số đạo khí thể trong suốt kỳ dị, bắt đầu hướng chung quanh thiếu nữ xoay tròn.

"Đi" đột nhiên, thiếu nữ đưa tay chỉ hướng Sở Phong, khí thể này liền dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Sở Phong.

"Kết Giới Lực?" Giờ khắc này Sở Phong mới phát hiện, nguyên lai những ... khí thể trong suốt kỳ dị này, đó là Kết Giới Lực.

"Cái chú ngữ này chỉ có ta niệm mới dùng được, bất quá chỉ cần có ta tại đây, Kết Giới Lực ở đây, sẽ cho người sử dụng." Đem Kết Giới Lực truyền vào trong cơ thể Sở Phong xong, thiếu nữ đắc ý cười nói.

"Nữ Vương đại nhân thực sự là lợi hại, trước người nói, có thể giúp ta thăng Cung Lộ Vân, không biết dự định giúp ta thế nào?" Sở Phong cười hề hề hỏi.

"Đương nhiên có thể giúp người, người chỉ cần trở thành một người Giới Linh Sư hợp cách, đến đâu cũng sẽ được tôn sùng là thượng tôn, sẽ có vô số người cho người chỗ tốt."

"Tuy rằng không biết trong đan điền người người này, đến tột cùng là cái quỷ gì, thế nhưng cái này đích xác có thể giúp người rất nhanh luyện hóa linh dược, có nó, tốc độ tu luyện của người, sẽ rất nhanh."

"Bất quá, muốn cho người ta phụng người làm thượng tôn, người nhất định phải làm một việc, đó là người cần phải trở thành một vị Giới Linh Sư hợp cách." Thiếu nữ giải thích nói.

"Giới Linh Sư hợp cách? Rốt cuộc thế nào mới là một vị Giới Linh Sư hợp cách?" Sở Phong hỏi.

"Đối với đại bộ phận người mà nói, chỉ cần có thể sử dụng Kết Giới Lực, bố trí ra kết giới trận pháp, phòng ngự đại trận, rốt cuộc liền là Giới Linh Sư, nhưng trên thực tế căn bản rốt cuộc chưa trở thành Giới Linh Sư."

"Một vị Giới Linh Sư hợp cách, không chỉ phải nắm giữ phòng ngự thủ đoạn cực mạnh, còn phải nắm giữ công kích thủ đoạn cực mạnh, phòng ngự dùng kết giới, công kích dùng giới linh, đây mới là chân chính Giới Linh Sư."

Nghe được thiếu nữ nói thế, Sở Phong kích động không ngớt, rốt cục biết tác dụng cái thiếu nữ này, đây quả thực là một người dạy hấn làm sao để trở thành đạo sư Giới Linh Sư a.

"Kết giới ta biết rồi, còn giới linh đến tột cùng là cái gì?" Sở Phong kích động hỏi.

"Kết Giới Lực, là năng lượng đến từ Linh Giới, giống như đến từ thế giới nhân loại là Linh Khí, Nguyên Lực, Huyền Lực."

"Mà giới linh, là đến từ sinh vật Linh Giới, có lực lượng rất mạnh, đồng thời có thể phụ thân ở trong cơ thể của người."

"Nói cách khác, giả như có một con Huyền Vũ Cảnh giới linh, nguyên ý hiệu lực cho người, dù cho người hiện tại là Linh Vũ bát trọng, thế nhưng khi nó phía sau phụ người, người là một vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ." Thiếu nữ giải thích nói.

"Lợi hại như vậy sao, ta đây phải làm thế nào, mới có thể câu thông giới linh đây? Giới linh đã ở trong Giới Linh Không Gian sao?" Sở Phong bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây lơ lảo, muốn tìm kiếm thân ảnh giới linh này.

"Đương nhiên không phải, giới linh sinh hoạt tại Linh Giới, với tinh thần lực của người hiện tại, căn bản câu thông không được nó."

"Đừng nói là người, coi như là cái Gia Cát trưởng lão chó má kia, chỉ sợ cũng căn bản vô pháp khiến giới linh vì hấn hiệu lực, kỳ thực hấn căn

bản không tính là một Giới Linh Sư chân chính." Thiếu nữ khinh thường nói.

"Cái gì? Ngay cả Gia Cát trưởng lão, đều làm không được sao?" Sở Phong có chút không nói gì, Gia Cát trưởng lão tinh thần lực khẳng định mạnh hơn xa so với hắn, nếu như Gia Cát trưởng lão đều làm không được, vậy hắn hi vọng lại càng xa vời.

"Người cũng đừng nản chí, có người chuẩn bị cho người phần đại lễ, bắt chí ít hai giới linh, giam giữ ở tại trong kết giới không gian của người." Thiếu nữ đột nhiên cười nói.

"Phải không đó, giới linh này ở đâu?" Sở Phong minh bạch ý tứ thiếu nữ, tất nhiên là người nhà của hắn, vì hắn chuẩn bị giới linh thật tốt.

"Tạm thời có hai giới linh, một con rất lợi hại, một ... con khác rất yếu, nhưng vô luận là con nào, cũng sẽ không công cho người hiệu lực, vì thế ta muốn biết, người hiện tại đối với con nào cảm thấy hứng thú?" Thiếu nữ cười hì hì nhìn Sở Phong.

"Trước tiên là nói về con yếu đi a." Sở Phong suy nghĩ một chút, nghĩ mình trước tiên nắm trong tay con yếu chút là tương đối thỏa đáng.

"Con yếu này, ở phía sau đại môn." Thiếu nữ, đưa tay chỉ hướng về phía đại môn, tản ra khí tức kinh khủng.

"Nguyên lai nơi này giam giữ là giới linh?" Sở Phong không khỏi nuốt ngụm nước bọt, mặc dù không có gặp qua vị giới linh này, nhưng hắn cũng biết, giới linh này, tất nhiên rất là kinh khủng.

"Đúng vậy, nếu không người cho là nơi này giam giữ cái gì? Con giới linh này rất táo bạo, tuyệt đối sẽ không cho người hiệu lực."

"Đồng thời nói nó rất yếu, cũng chỉ là tương đối với người mà thôi, nếu như người đưa hãn phóng xuất, tinh thần lực của người căn bản vô pháp ràng buộc được nó."

"Nó sẽ chiếm cứ thân thể của người, lấy thân thể của người làm môi giới, tại thế giới nhân loại sinh tồn tiếp tục, mà với tính tình của nó, chỉ sợ các người cái Cửu Châu đại lục này, sẽ bị nó hủy diệt."

"Nếu vậy thật quá lợi hại? Ta trong cơ thể lại giam giữ quái vật kinh khủng như thế!" Sở Phong giật mình, nhưng lại càng phát ra ý nghĩ, người nhà mình rất giỏi a.

Không chỉ có đem diên nam tử thâm bất khả trắc, làm cho nửa diên nửa ngọc nghêch thần chí không rõ, còn ở trong cơ thể hãn, thả một con quái vật có thể hủy diệt Cửu Châu đại lục, cái này quá lợi hại a.

Bất quá đúng lúc này, Sở Phong lại đột nhiên nhớ tới, thiếu nữ nói con quái vật này có thể hủy diệt Cửu Châu đại lục, bất quá là một con rất yếu mà thôi, nói cách khác, còn có một con quái vật còn đáng sợ hơn.

Nghĩ đến đây, Sở Phong không khỏi đổ mồ hôi lạnh liên tục, mao cốt tung nhiên, khẩn trương quan sát, nhưng phát hiện, ngoại trừ cửa lớn ra, cũng không thấy nơi giam giữ quái vật.

"Một con khác? Một con khác rất lợi hại ở đâu?" Sở Phong khẩn trương hỏi.

"Hi" thấy Sở Phong hỏi như vậy, thiếu nữ lại là cười quỷ dị, sau đó chỉ chỉ chính mình nói: "Cái con lợi hại, đã bị người phóng xuất rồi!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Ta Thực Sự Rất Lợi Hại

"Là người?"

Sở Phong kinh hãi, "噌" một chút, liền về phía sau nhảy ra xa mấy thước.

Cùng thiếu nữ này giật ra khoảng cách, Sở Phong lần thứ hai dùng tinh thần lực quan sát tu vi thiếu nữ, nhưng phát hiện thiếu nữ này khí tức rất bình thường, tịnh không giống như là người tu võ.

Nhưng hắn cũng không dám có một tia sơ ý, đừng xem vị thiếu nữ này khuôn mặt tuyệt mỹ, toàn thân vô hại, nhưng nàng không có thể như vậy là một nhân loại, mà là một con quái vật giới linh, có thể tại tinh thần thế giới Sở Phong nghỉ ngơi mười lăm năm, không ăn không uống mà không chết, trời mới biết nàng có thủ đoạn thể nào.

"Ha ha, ta đáng sợ như vậy sao?" Nhìn thấy Sở Phong đáng dấp sợ hãi, ngọc thủ thiếu nữ che miệng, khanh khách cười thích thú.

"Người là đang đùa ta?" Nhìn thiếu nữ này cười trước vĩnh sau nhô, Sở Phong đầy đầu hắc tuyến, cảm giác mình có khả năng bị lừa.

"Đùa người làm cái gì, lẽ nào ta không giống lợi hại sao? Nói cho người biết, hay nhất chớ chọc bản Nữ Vương, nếu không Nữ Vương đại nhân sẽ ăn người."

"Bá" đột nhiên, Sở Phong thân hình tung lên, như thiểm điện đi tới phía sau thiếu nữ, hai tay bỗng nhiên lộ ra, phân biệt nắm lấy cổ tay thiếu

nữ, đem hai tay thiếu nữ bẻ ngược ra phía sau, một bả liền đem thiếu nữ này đè trên mặt đất.

"Ai nha, người muốn làm gì vậy? Mau buông! ! !"

Thiếu nữ nóng nảy, một bên thét chói tai một bên giãy dụa, thế nhưng điểm khí lực này của nàng, đối Sở Phong mà nói quả thực bé nhỏ không đáng kể, không có một chút tác dụng.

"Người đàn đàn thối này, quả nhiên đang gạt ta." Thấy thiếu nữ quả thực không có tu vi, Sở Phong nổi lòng khẩn trương cuối cùng cũng yên ổn xuống.

"Hỗn đản, buông, nếu không bản Nữ Vương không tha cho người."

"Ái chà, còn dám phản kháng, không để cho người một ít giáo huấn, người thật không biết ai là chủ nhân nơi này!" Sở Phong một thời hứng khởi, bàn tay liền hướng kiêu đồn nở nang của thiếu nữ mà đánh.

"A ~~~~~" nhưng mà tay Sở Phong vừa hạ xuống, liền vang lên một trận kinh thiên động địa tiếng thét chói tai.

Vốn Sở Phong chỉ là muốn giáo huấn thiếu nữ một chút, tại kiêu đồn của nàng đánh một vài cái, thế nhưng một thoáng không khống chế tốt, kết quả phách biến thành trào.

Một trào này, xúc cảm thật là tốt, tuy rằng cách làn váy lông vũ đen, nhưng Sở Phong cũng cảm giác như là va chạm vào da thịt hoạt nộn của thiếu nữ, trong mềm mại có nhiều co dãn, trong co dãn có mềm nhuyễn, quả thực là dục hỏa đốt người mà, muốn ngừng mà không được, Sở Phong đã không đành lòng buông tay.

"Hỗn đản, dám chiếm tiện nghi bản Nữ Vương, ta phải làm thịt người." Thiếu nữ triệt để nổi giận, gương mặt tuyết trắng, đỏ bừng như trái

táo, trong hai tròng mắt lửa giận bắt đầu khởi động, quả thực cũng nhanh phun tới.

"Sai lầm, tuyệt đối là sai lầm, ta không phải cố ý."

Sở Phong dù sao cũng là một người thiếu niên, bị thiếu nữ này vừa nhìn như vậy, hẳn cũng có chút không có ý tứ, đỏ mặt liền thả tay ra.

"Ta giết người." Nhưng mà vừa tay buông ra, thiếu nữ bỗng nhiên xoay người, dương nanh múa vuốt, đằng đằng sát khí liền hướng Sở Phong đánh tới.

Thấy thế, Sở Phong cũng là có chút luống cuống, cùng nhân thần thiếu nữ gặp nhau, hẳn cảm thụ được một cỗ khí tức nguy hiểm, vô ý thức liền xuất thủ, lần thứ hai bắt được cổ tay thiếu nữ, lại đem thiếu nữ đè xuống, đồng thời dùng sức quá mạnh, dường như hổ đói vồ mồi, cả người đều đè ép tới.

"A ~~~~ người lưu manh này, người muốn làm gì ta đây?"

Giờ khắc này, thiếu nữ chỉ là lên tiếng khóc lớn, bởi vì bị Sở Phong chính diện đặt ở dưới thân, nàng cảm giác được một cái dị vật uy mãnh đâm trúng nàng, trước tiên liền nghĩ tới là cái gì, rất sợ Sở Phong đối với mình làm ra cái chuyện xấu, không thể làm gì khác hơn là thi triển ra nhược kế mềm mỏng đáng yêu.

"Ngạch. . . Không có ý tứ, tự nhiên phản ứng."

Sở Phong cũng phản ứng, biết mình trong lúc vô ý, làm một chuyện vô sỉ, vội vàng từ trên thân thể thiếu nữ dời đi, bắt quá hai tay lại gặt gao giữ chặt thiếu nữ, rất sợ nàng vồ đến.

"Hỗn đản, cho tới bây giờ không ai dám như thế đối với bản Nữ Vương, người chết chắc rồi." Sở Phong vừa dời đi, thiếu nữ liền rống giận

lên, có thể thấy được Sở Phong thực sự đung phải điểm mấu chốt của nàng.

"Yêu a, người cái đàn đàn thối này, thực sự là bắt nạt kẻ yếu, vừa cho người chút hoà nhã, người lại dám uy hiếp ta. Người tin hay không còn dám uy hiếp ta, ta bây giờ sẽ đem người đè xuống."

Sở Phong ác ngôn uy hiếp nói, trên thực tế, lúc này Sở Phong cũng không dám đưa mắt nhìn thiếu nữ, bởi vì vừa bị như vậy, Sở Phong quả nhiên là ** đốt người, có điểm không khống chế được.

Nếu như không phải lo lắng, đối phương không thuộc nhân loại, sẽ đối với mình tạo thành cái ảnh hưởng bất hảo gì, Sở Phong nói không chừng thực sự, sẽ đem vị thiếu nữ này đặt ở dưới thân, cảm thụ một chút tư vị tuyệt vời của nữ nhân.

"Người dám, người nếu dám đối với ta làm cái loại chuyện này, ta sẽ tự bạo bản thể, cùng người đồng quy vu tận." Thiếu nữ nghiêng răng nghiêng lợi, trong đôi mắt đẹp đầy rẫy quyết ý kiên định.

"Ta là giỡn chút, người hần là hiểu ta mà, Sở Phong ta không phải loại người như vậy."

Thấy thế, Sở Phong cũng là chột dạ, tuy rằng thiếu nữ này đích xác không có bất luận cái tu vi gì, thế nhưng hần lại nghĩ thiếu nữ lời này không giống là nói giỡn, cho nên không thể làm gì khác hơn là cười hì hì thả thiếu nữ ra.

"A " mà đúng lúc này, thiếu nữ cư nhiên ôm lấy cánh tay Sở Phong, đồng thời một ngụm liền cắn.

Nhìn thấy một màn này, Sở Phong vốn định kêu to, bởi vì hần nhìn tư thế thiếu nữ này, tuyệt đối sẽ cắn hần một miếng thịt, bất quá khi thiếu nữ một ngụm cắn xuống, Sở Phong triệt để yên tâm.

Thiếu nữ không có tu vi, mà Sở Phong đầu gì cũng là Linh Vũ bát trọng, đồng thời bởi vì duyên có thần lô nằm trong đan điền, linh khí hần rất mạnh, xuyên qua toàn thân, có thể khiến thân thể hần hóa thành thép cốt, thiếu nữ cắn một ngụm này, Sở Phong quả nhiên là không đau mấy, không có cảm giác.

"A, người cái thằng khốn này, cánh tay người là bằng thiết phải không!" Quả nhiên, sau một ngụm, thiếu nữ bưng môi đỏ mọng liền khóc lớn lên, bởi vì nàng không chỉ một giáo cắn Sở Phong, trái lại đem hàm răng mình làm đau muốn ê luôn.

Chẳng biết vì sao, nhìn khóe mắt thiếu nữ hiện ra nước mắt lưng tròng trong suốt, trong lòng Sở Phong lại một trận chua xót khổ sở, như kim đâm đau vậy, đây chính là lần đầu tiên có loại cảm giác này.

"Được rồi dần dần, ta sai rồi còn không được sao, ai cho người vừa rồi gạt ta!"

Tuy rằng chẳng biết loại cảm giác này từ đâu mà đến, thế nhưng Sở Phong cũng không muốn cho cái thiếu nữ này khóc, vì vậy vội vàng nhận sai xin lỗi, đem thiếu nữ khóc giống như hài tử này dỗ ngọt.

Mà nói đến cũng kỳ quái, thiếu nữ tuy nói tự xưng Nữ Vương, mà đích xác như là mới ra đời, có thể thấy tính tình này thực sự như một tiểu hài tử, Sở Phong nói vài câu an ủi xong, thì tốt rồi.

"Người cái thằng khốn này, ta đâu có lừa người, ta thực sự rất lợi hại, chỉ là tu vi của ta bị người phong ấn mà thôi." Thiếu nữ vẻ mặt ủy khuất, tựa hồ rất không muốn Sở Phong không tin nàng.

"Vậy người có biết thế nào mới có thể cởi ra cái phong ấn này của người?" Sở Phong chau mày, có chút lo lắng.

"Không biết." Thiếu nữ lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi." Sở Phong thở phào nhẹ nhõm.

"Người cái thằng khốn này." Thiếu nữ hét lớn một tiếng, lần thứ hai hướng Sở Phong đánh tới.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thông Linh Khế Ước

Kinh qua một phen thân thể tiếp xúc, Sở Phong xác định, thiếu nữ này đối với hắn không có bất luận cái uy hiếp gì.

Trái lại là thiếu nữ này, bị vây trong một loại hoàn cảnh nguy hiểm, dù sao nàng lớn lên như vậy rất đẹp, nhưng lại bị nhốt tại tinh thần thể giới đây, vô pháp chạy trốn, chính yếu là, tại tinh thần thể giới đây, Sở Phong đối với nàng có thể động tay động chân.

Ni mã, cái này quả thực là tại trong thân thể của mình, nhốt một người mỹ nữ độc nhất vô nhị a, đồng thời là êm ái, mềm diệu, còn may Sở Phong không phải loại người như vậy, nếu không. . .

"Uy, thằng khốn này, người muốn cái gì?" Thấy nhìn mình chăm chăm, Sở Phong khước miệng một trận cười tà, thiếu nữ rộng to hơn lên.

"Ta nói đàn đàn này, trước đây người nói, chỉ cần người ta kết hợp nhất thể, có thể giúp ta thăng Cung Lộ Vân, là thật sao?" Sở Phong cười hì hì nói, cười rất là tà ác.

"Người đi chết đi, quý mới muốn cùng người kết hợp nhất thể." Thiếu nữ tức giận nghiến răng nghiến lợi, giận sôi lên, đôi mắt đẹp trừng hình viên đạn, thế nhưng lại thấy khả ái thể nào ấy, thấy hiểm lạ ấy.

Cái này thật đúng là, khi một người đẹp đến cảnh giới nhất định, dù là làm ra biểu tình như thế nào, cũng là một loại đẹp đẽ.

"Người xem, nếu không phải người nói sao, chỉ cần. . ."

"Là phụ thân, không phải hợp thể, người cái đồ lưu manh! ! !"

"Phụ thân, thế nào là phụ thân?" Sở Phong rất là hiếu kỳ.

"Chỉ cần người cùng ta ký kết Thông Linh khế ước, ta liền có thể cùng người cùng chung tinh thần thể giới, đồng thời chỉ cần người nguyện ý, liền có thể từ tinh thần thể giới của người, tiến nhập thân thể của người, đem lực lượng của ta truyền thụ cho người."

"Chỉ bất quá, bây giờ tu vi ta đã bị hoàn toàn phong ấn, đồng thời không biết làm sao phá giải, chỉ có một lần nữa tu luyện, cho nên người nếu muốn ta giúp người, nhất định phải giúp ta tu luyện, chỉ cần người giúp ta tại trong một năm này tu luyện đến Huyền Vũ Cảnh, tự nhiên là có thể cùng Cung Lộ Vân chống lại." Thiếu nữ giải thích nói.

"Cái gì? Trợ giúp người tu luyện? Ta có thời gian trợ giúp người tu luyện đến Huyền Vũ Cảnh, đừng nói là Thiên Vũ Cảnh nha." Sở Phong phiến muộn không ngớt.

"Hanh, người có thể trong một năm tu luyện đến Thiên Vũ Cảnh sao? Người ngay cả Huyền Vũ Cảnh đều rất khó tu luyện đến, thế nhưng người nếu chịu giúp ta, trong vòng một năm, ta nhất định có thể tu luyện đến Huyền Vũ Cảnh."

"Huống hồ, ta tu luyện, cũng không làm lỡ tu luyện của người, còn ngược lại, người trợ giúp ta tu luyện, còn có thể đề cao Kết Giới Thuật của người." Thiếu nữ bĩu môi nói.

"Thực chứ?" Sở Phong hồ nghi.

"Đương nhiên." Thiếu nữ rất là tự tin.

"Vậy người nói một chút, ta làm sao giúp người." Sở Phong hỏi.

"Thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, giới linh cũng tuyệt đối sẽ không công cho nhân loại các người hiệu lực, Giới Linh Sư, cho nên có thể nhận được lực lượng giới linh, đó là bởi vì cần giới linh cung cấp bốn nguyên."

"Bốn nguyên, là cái gì?"

"Tại thế giới các người, phạm là tu võ giả đều có bốn nguyên, vô luận người sống cũng tốt, người chết cũng được, chỉ cần bản thể bất diệt, bốn nguyên sẽ không diệt."

"Cái bốn nguyên này đối với các người không có bất luận cái tác dụng gì, nhưng đối với giới linh chúng ta lại có thật lớn lực mê hoặc, bởi vì nó có thể bang trợ chúng ta, rất nhanh đề thăng tu vi."

"Nêu ví dụ như, chỉ cần người có thể tìm được một vị Huyền Vũ Cảnh tu võ giả, để ta hút sạch bốn nguyên hắn mà nói, ta liền có thể đạt được Nguyên Vũ Cảnh như các người, thế nào, so với người tu luyện phải nhanh hơn nhiều chưa?" Thiếu nữ cười hì hì nói.

"Huyền Vũ Cảnh tu võ giả? Người không nên nói dễ dàng như vậy có được hay không? Ta nếu có thể chop được Huyền Vũ Cảnh tu võ giả, cho người hút bốn nguyên, ta còn cần người giúp ta sao?" Sở Phong phiền muộn không gì sánh được.

"Ngu ngốc, là người không có nghe hiểu lời ta nói rồi? Ta nói, vô luận là sống hay chết, chỉ cần bản thể bất diệt, thì có thể hấp thụ bốn nguyên, người sống bắt không được, người chết còn tìm không được sao? Đừng quên người là Giới Linh Sư a!" Thiếu nữ cũng là có chút phiền muộn.

"Chết cũng được?" Sở Phong giật mình không ngớt.

"Đương nhiên có thể, không phải hôm nay cái Gia Cát trưởng lão chó má kia, vì sao phải thôn phệ sạch Lãnh Vô Tội cùng xú lão đầu? Còn có, lẽ

nào người không có phát hiện, ngày trước khi tiến nhập Ngự Không Lão Nhân mộ địa, lại không có phát hiện di thể Ngự Không Lão Nhân sao?"

Thiếu nữ cùng Sở Phong cùng chung thị giác cùng thính giác, Sở Phong từ nhỏ đến lớn, tất cả trải qua, bọn họ đều biết.

"Người vừa nói như vậy, ta thật ra cũng minh bạch rồi, thế nhưng người không phải nói, Gia Cát trưởng lão, còn không có năng lực để giới linh vì hãn hiệu lực sao? Vậy hãn làm sao thôn phệ hết bốn nguyên?"

"Hãn đích xác còn không có năng lực để giới linh vì hãn hiệu lực, thế nhưng chắc là hãn đã cầu thông tới một vị giới linh rồi, hôm nay đang thờ phụng con giới linh này, chỉ là con giới linh này, còn không có cùng hãn ký kết Thông Linh khế ước mà thôi."

"Bất quá, tiểu tử người vận khí tốt, bản Nữ Vương nguyện ý cùng người ký kết Thông Linh khế ước, nhưng điều kiện là, người phải giúp ta thu được đầy đủ bốn nguyên."

Nói đến đây, thiếu nữ hai tay tương hỗ nảy ra, đánh ra một đạo kỳ lạ thủ ấn, cùng lúc đó, làn váy vũ động của nàng, ngọc thể thon thả, cư nhiên tản mát ra quang mang kỳ dị.

Cho nên nói quang mang này kỳ dị, đó là bởi vì hắc sắc quang mang, hắc đại biểu cho ám, mà ám vừa vận với quang đối lập, lúc này, cực ám là hắc, cư nhiên tản mát ra quang mang, tự nhiên quý dị không gì sánh được.

Bất quá quý dị nhất chính là, hắc sắc quang mang thể này, cư nhiên theo ngọc thể thiếu nữ chảy xuống, trên mặt đất hình thành một đạo đồ án quý dị.

Cái đồ án này làm như hé ra vẻ mặt quái vật, dữ tợn cùng đáng sợ này, đang không ngừng nhúc nhích, làm cho liếc mắt nhìn, liền dựng đứng tóc gáy, kinh hãi cả người.

"Nghĩ cái gì nữa, còn không mau tiến đến đứng vào."

Thiếu nữ mở miệng, lúc này nàng được hắc sắc quang mang quỹ dị quanh quần, nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ không chỉ không thay đổi, trái lại có vẻ càng thêm xinh đẹp, phảng phất đây mới là nàng chân chính.

"Không thể nào, người muốn ta đến đứng trên mặt quái vật?" Sở Phong có chút e ngại, hẳn nghĩ về mặt là vật còn sống, phảng phất có thể thôn phệ sạch tất cả.

"Hỗn đản, đây là bản Nữ Vương Thông Linh kết giới, bao nhiêu đỉnh cấp Giới Linh Sư, muốn cùng bản Nữ Vương ký kết khế ước, đều bị bản Nữ Vương không nhìn tới, hôm nay bản Nữ Vương cùng người ký kết khế ước, người cư nhiên không chịu?" Thiếu nữ mày liễu đảo dựng thẳng, có chút nổi giận.

Thấy thế, Sở Phong cắn răng, một bước liền đi vào, thế nhưng vừa bước vào, Sở Phong liền cảm giác một cỗ lực thôn phệ đem mình thôn phệ, trong nháy mắt đại não trống rỗng, sau đó mất đi tri giác.

"Ngô "

Chẳng biết qua bao lâu, Sở Phong mới chậm rãi mở ra hai mắt, mới phát hiện mình đang ở trong phòng của Sở gia, đồng thời vẫn duy trì động tác, lúc trước ý thức chìm vào tinh thần thế giới.

"Ân? Cư nhiên không có việc gì!" Sở Phong thở phào nhẹ nhõm, lúc trước vốn tưởng rằng mình tai vạ đến nơi rồi, trùng kế của thiếu nữ h, thế nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên không có, dù sao mình còn sống thật tốt.

"Uy, Sở Phong thôi, còn không mau đi tìm kiếm bốn nguyên cho bản Nữ Vương!" Nhưng đúng lúc này, thanh âm thiếu nữ, lại đột nhiên tại bên tai Sở Phong vang lên.

"Đản đản! ! Người đi ra, ở đâu?" Sở Phong lại càng hoảng sợ, nhìn quanh bốn phía, nhưng cũng không có phát hiện ra thân ảnh thiếu nữ.

"Ngu ngốc, ta còn tại tinh thần thế giới của người." Thiếu nữ thanh âm lần thứ hai vang lên.

Mà nghe được nói thế, Sở Phong lại là vui vẻ, thấp giọng nói: "Nói như vậy, chúng ta thành công?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Vạn Văn Bằng

Sau khi Sở Phong cùng dẫn dẫn thông linh, hai người có thể dùng tâm thần nói chuyện với nhau, ngoại nhân không thể nào phát hiện.

Tại dưới dẫn dẫn chỉ đạo, Sở Phong không chỉ rất nhanh nắm giữ kết giới lực, lại có thể bố trí kết giới đơn giản, thi triển ra sơ cấp Kết Giới Thuật, rốt cuộc là nửa bước Giới Linh Sư.

Một ngày này, Sở Phong đi tới Tử Kim Thành, dù sao cách tân tú đại hội đã gần đến, mà hôm nay vừa vạn Trần Huy, muốn Sở Phong đi tới Tử Kim Thành.

Tử Kim Thành, không hổ là nhị đẳng thành trì, đường rộng ngựa xe như nước, bên đường cửa hàng rực rỡ muôn màu, ở chỗ này phi phú tức quý, tòa thành trì này trình độ phồn hoa, hoang dã cổ thành cũng không có thể bằng được.

Dù sao hoang dã cổ thành, chỉ là một tòa thành trì bình thường, mà Tử Kim Thành, lại là có quyền quản lý nhị đẳng thành trì, thành trì được Khương thị hoàng triều bảo hộ, hai cái địa vị, đã là thiên soa địa biệt (như trời và đất).

Sở Phong thân mật phục sức Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, hành tẩu tại đây trong Tử Kim Thành, ngược lại cũng thu được không ít ánh mắt người tán thưởng, dù sao Sở Phong tuổi còn nhỏ, thực sự rất nhỏ, tuổi như vậy mà thành tựu như thế, khiến cho người ta mắt sáng ngời.

Chỉ bất quá, loại ánh mắt tán thưởng này, cũng chỉ tại trong mắt người thường mới có thể hiện lên, khi Sở Phong đi tới đại môn khẩu thành chủ phủ, liền gặp hai người như thế, khinh thường Sở Phong.

"A, mau nhìn, đây không phải nhị đẳng tông môn Thanh Long Tông đệ tử sao."

"Thật buồn cười, Linh Vũ bát trọng mà thôi, không ngờ là hạch tâm đệ tử, ai, như huynh đệ hai người chúng ta đều là Linh Vũ cửu trọng, nhưng tại Lăng Vân Tông, cũng chỉ là nội môn đệ tử mà thôi."

"Ai, nhị đẳng tông môn mà thôi, có thể nào cùng Lăng Vân Tông ta so được chứ? Chúng ta hạch tâm đệ tử, có thể đều là nhân trung long phượng, mà bọn họ hạch tâm đệ tử, còn xa không bằng chúng ta những ... nội môn đệ tử này."

Hai gã thiếu niên, từ một cái mã xa xa hoa đi xuống, thấy Sở Phong liền một hồi nói lời lạnh nhạt, trong ánh mắt còn tràn ngập thần tình khinh bỉ.

Bọn họ, so với Sở Phong cùng lắm lớn hơn vài tuổi, mà phục sức, cũng đích thật là Lăng Vân Tông phục sức, chắc cũng là người lần này đại biểu Tử Kim Thành, tham gia tân tú đại hội.

Bất quá, đối với hai người này châm chọc khiêu khích, Sở Phong tịnh không để ý đến, mà là trực tiếp hướng thành chủ phủ đi đến, chỉ là vừa đi tới trước đại môn, liền bị hộ vệ trông cửa ngăn cản lại.

"Ta là được Trần Huy mời, đại biểu Tử Kim Thành tham gia tân tú đại hội." Sở Phong mở miệng nói.

Khi nghe được nói thế, hộ vệ cửa nhíu mày, khuôn mặt trở nên có chút không vui, dù sao hô thẳng đại danh thành chủ, chính là một loại cấm kỵ.

Thế nhưng khi đánh giá cẩn thận Sở Phong một hồi, bọn họ cũng không có phát hỏa, mà là bất thiện nói rằng: "Xin đưa ra thư mời!"

"Thư mời?" Sở Phong sửng sốt, Trần Huy tịnh chưa cho hẳn cái thư mời gì.

"Thư mời cũng không có, là tới thật giả lẫn lộn sao?" Đúng lúc này, hai vị Lăng Vân Tông đệ tử đã đi tới, vừa cười nhìn Sở Phong, vừa đều tự lấy ra một phong thư mời, đưa cho hộ vệ.

"Hai vị thiếu gia, xin theo ta đến đây." Xác nhận thư mời không có sai, tên hộ vệ kia đối với hai vị Lăng Vân Tông đệ tử, rất là khách khí.

"Vị tiểu huynh đệ này, lẽ nào người không biết, người tham gia tân tú đại hội, đều là tinh anh Tử Kim Thành sao? Trước không nói người loại tu vi này, chỉ cần thân phận người Thanh Long Tông đệ tử, sẽ không xứng tham gia tân tú đại hội."

"Không sai, chỉ là nhị đẳng tông môn, cũng muốn đại biểu Tử Kim Thành ta đi tham gia tân tú đại hội sao? Thực sự là si tâm vọng tưởng!" Nhưng mà, hai vị Lăng Vân Tông đệ tử này, cũng không có theo hộ vệ đi vào, trái lại là châm chọc Sở Phong.

"Ai, người đi nhanh đi, tân tú đại hội người tham gia, đều là thành chủ tử mĩ tự mình chọn mời, người nếu là không có thu được thư mời, là còn chưa đủ tư cách này." Ngay cả hộ vệ cũng là khu cần Sở Phong, hiển nhiên cho rằng Sở Phong là tự đề cử mình mà đến, cũng không phải là thành chủ mời.

"Người nghĩ ta là giả mạo?" Sở Phong sắc mặt không thay đổi, nhàn nhạt hỏi.

"Nơi này là thành chủ phủ, người hay nhất là không nên càn quấy, bằng không sẽ đẹp mắt." Hộ vệ khuôn mặt chuyển lạnh, đã là có chút

không nhìn được.

"Hanh, hãy mở mắt chó ra xem cho ta." Thấy thế, Sở Phong cũng không nhiều lời vô ích, đem Tử Kim lệnh bài lấy ra, trực tiếp hướng về phía hộ vệ đánh qua.

"Ba "

Tiếp được lệnh bài, hộ vệ vốn là muốn bão nổi, thế nhưng khi thấy rõ lệnh bài, sắc mặt cũng đại biến, bởi vì đây chính là Tử Kim lệnh bài, đây chính là vật tương đương với thân phận thành chủ, chỉ có người tối thân cận thành chủ mới được hưởng.

Giờ khắc này, hộ vệ biết mình phạm vào sai lớn rồi, mặc kệ Sở Phong đến tốt cùng là ai, nhưng chỉ cần có Tử Kim lệnh bài, khẳng định chính là tồn tại hãn không thể trêu vào.

"Tiểu nhân tội đáng chết vạn lần, chẳng biết thân phận ngài! ! ! !."

Nói đến đây, hộ vệ này "Phốc thông " một tiếng quỳ rạp xuống đất, đối với Sở Phong cầu xin tha thứ, thân thể đều đang run lấy bầy, có thể thấy được hãn thực sự là đang sợ.

Cùng lúc đó, chung quanh toàn bộ hộ vệ tất cả đều quỳ xuống, thấy lệnh bài như thấy thành chủ, phải quỳ lạy thi lễ.

Nhưng mà so với đám hộ vệ kia, hai gã Lăng Vân Tông đệ tử, mặt như tờ giấy rất là khó coi, bọn họ vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, vị nhị đẳng tông môn đệ tử này, cư nhiên có Tử Kim lệnh bài, mà ngay cả bọn họ cũng không có.

Hơn nữa bọn họ thân phận đặc thù, chính là Thanh Châu đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông đệ tử, bằng không ngay cả bọn họ cũng phải hướng Sở Phong quỳ xuống, có thể mất mặt thật lớn.

Mà Sở Phong cũng mặc kệ bọn họ, dưới hộ vệ dẫn đường, tiến vào trong vương phủ, đi tới trong một tòa đại điện.

Tòa đại điện này, đã tụ tập năm tên thiếu nam thiếu nữ, xem dáng dấp, niên kỷ cũng không vượt lên trước mười tám tuổi, từng người đều là diện mạo xuất chúng, diện mạo bất phàm, đồng thời đều là đến từ nhất đẳng tông môn đệ tử.

Đối với những người này, ngay cả Tử Kim Thành hộ vệ cũng là không dám chậm trễ, bởi vì bọn họ mỗi người đều thiên phú thật tốt, ngày sau thành tựu không thể hạn lượng, sớm muộn gì cũng trở thành lương đồng của Tử Kim Thành, thậm chí Tử Kim Thành căn bản là lưu không được bọn họ.

Về phần lai lịch những người này, tự nhiên là lần này đại biểu Tử Kim Thành, chọn người tham dự tân tú đại hội, mà tính cả Sở Phong đã vừa vặn tới tám người.

Khi Sở Phong cùng hai gã Lăng Vân Tông đệ tử đi vào, tất cả mọi người trước mắt sáng ngời, chỉ bất quá cái loại ánh mắt kinh diễm này, đều là nhìn về phía hai vị phía sau Sở Phong.

Về phần ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, nhiều ít có chút không thích hợp, dù sao thân là nhất đẳng tông môn đệ tử, từ trong đáy lòng, đã khinh thường nhị đẳng tông môn đệ tử, cho dù là hạch tâm đệ tử, cũng đồng dạng không ở trong mắt.

Về phần Sở Phong, cũng là lười cùng bọn chúng lôi kéo làm quen, dù sao những người này cũng chỉ là Linh Vũ cửu trọng tu vi mà thôi, mặc dù trên cảnh giới so với Sở Phong phải cao hơn, thế nhưng nếu bàn về thủ đoạn, Sở Phong muốn giết chết bọn họ, thật dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy.

"Mau nhìn, là Vạn Văn Bằng!" Nhưng đúng lúc này, mấy người trong đại điện bỗng nhiên đứng dậy, giật mình nhìn về phía ngoài điện.

Thấy thế, Sở Phong cũng là đem ánh mắt nhìn qua, phát hiện tại vòng vây một đám hộ vệ, một gã thiếu niên anh tuấn, đang chậm rãi mà đến.

Vị này, đồng dạng là nhất đẳng tông môn đệ tử, chỉ bất quá hẳn lại không phải nội môn đệ tử, mà là nhất đẳng tông môn hạch tâm đệ tử.

"Cuối cùng cũng tới đây, nói xong liền đi qua." Nhìn thấy vị này, Sở Phong cũng là mỉm cười, bởi vì tu vi... vị thiếu niên này, còn hơn người khác một chút, đích xác mạnh hơn không ít, chính là Nguyên Vũ Cảnh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 112: So Đấu Bề Ngoài

"Vạn huynh đệ, nghĩ không ra người đã thành Thính Phong Tông hạch tâm đệ tử, quả nhiên là đệ nhất nhân trong tiểu bối Tử Kim Thành ta a."

"Vạn ca ca, mười tám tuổi liền bước vào Nguyên Vũ Cảnh, khiến tiểu muội thật ước ao."

"Vạn huynh đệ xuất mã, lần này Tử Kim Thành ta, tất nhiên có thể thu được tân tú đại hội đệ nhất."

Vạn Văn Bằng này xuất tràng, trong điện còn lại vài tên thiếu niên thiếu nữ, đều là đứng dậy tiến lên, cùng Vạn Văn Bằng đi với nhau, ra mời hẳn đều là quen biết cũ.

"Chư vị thực sự là xem trọng Vạn Văn Bằng ta, trước không nói những người khác trong chư thành, có nhiều tài俊, đơn cử như Tử Kim Thành, Vạn Văn Bằng ta cũng không dám nói xằng là đệ nhất."

Vạn Văn Bằng khiêm tốn lắc đầu, thế nhưng có thể từ dáng tươi cười của hắn thấy được, hắn rất thích mọi người tán thưởng như vậy.

"Ác? Chẳng lẽ trong Tử Kim Thành ta trong tiểu bối, còn có người so với Vạn huynh đệ càng mạnh hơn?" Mọi người biểu thị vô cùng kinh ngạc.

"Lẽ nào chư vị chẳng biết, Tử Kim Thành ta thành chủ phủ tiểu thư Trần Oản Tích, từ một năm trước liền bước vào Nguyên Vũ Cảnh, hôm nay đã là Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử rồi sao?" Vạn Văn Bằng mỉm cười nói.

"Vạn huynh đệ tin tức thực sự là linh thông, chuyện này chúng ta cũng là vừa biết được không lâu, nghĩ không ra Vạn huynh đệ cũng biết a." Hai vị thiếu niên trước trào phúng Sở Phong mở miệng nói, bọn họ thân là Lăng Vân Tông nội môn đệ tử, tự nhiên sẽ hiểu chuyện Lăng Vân Tông.

"Nói như vậy, việc này là sự thật?" Mà giờ khắc này, mấy người khác còn lại là kinh hãi, Lăng Vân Tông là Thanh Châu cảnh nội đệ nhất tông môn, có thể trở thành Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử, na cũng chẳng khác nào trở thành thiên chi kiêu tử, thân phận địa vị tuyệt đối là bọn hắn không có thể bằng được.

Dù cho là Vạn Văn Bằng, cũng là nhất đẳng tông môn hạch tâm đệ tử, thế nhưng hắn cùng với Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử so sánh với, cũng kém một chút.

"Trần Oản Tích đích xác lợi hại, cũng nghe nói nhiều năm trước khi mẫu thân nàng chết, nên buồn rười rượi, mấy năm nay chưa từng quay về Tử Kim Thành, sợ rằng năm nay tân tú đại hội, nàng cũng sẽ không trở về, bởi vì tại trong mắt nàng, Tử Kim Thành vinh nhục, đối với nàng không quan hệ." Có người thở dài nói.

"Ai nói ta sẽ không trở về." Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm sắc bén, đột nhiên ở ngoài điện vang lên, tất cả mọi người đưa mắt nhìn đúng là thất kinh.

Chỉ thấy một thiếu nữ đang đứng ở ngoài điện, đang lạnh lùng nhìn chăm chú vào mấy người trong điện, phía sau nàng, là Trần Huy cùng với các vị tướng lĩnh, đều là đứng ở nơi đó, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, vị thiếu nữ này đó là Trần Oản Tích trong miệng mọi người nói.

"Cái này. . . ." Nhìn thấy Trần Oản Tích, vị thiếu niên lúc trước mở miệng kia, khuôn mặt trắng bệch, không dám mở miệng nói gì.

"Oản Tích muội muội, là muội sao? Còn nhận được Vạn Văn Bằng ta không?"

Thấy thế, Vạn Văn Bằng lại là sửa soạn một chút y phục, cười hì hì đi đến, năm đó Trần Oản Tích rời Tử Kim Thành, chỉ là một tiểu cô nương, nhưng hôm nay đã lớn thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, tuy rằng khuôn mặt thay đổi rất nhiều, thế nhưng cái loại độc hữu khí chất lạnh diễm này chính là vẫn còn.

"Trần Huy, đi tới Chu Tước Thành đường xá xa xôi, chúng ta nên sớm xuất phát a." Nhưng mà khiến kẻ khác giật mình chính là, Trần Oản Tích cư nhiên cũng không thèm liếc mắt nhìn Vạn Văn Bằng, đồng thời còn hô thẳng đại danh cha nàng.

Đối với loại tình huống này, Trần Huy cũng chỉ là cười một tiếng, liền an bài mã xa, chuẩn bị dẫn theo Sở Phong mấy người, đi tới Chu Tước Thành.

Về phần Vạn Văn Bằng, lại là đầy mặt khó coi, ngơ ngác đứng ở tại chỗ, chẳng biết như thế nào cho phải. Bởi vì hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Trần Oản Tích này lại đối với hắn như vậy.

"Chà chà, nha đầu kia đủ ngạo a, bất quá cũng coi như có vài phần tiền vốn để tự ngạo."

Đối với một màn này, Sở Phong thân là những người đứng xem, lại là mỉm cười, bởi vì hắn đã nhìn ra, Trần Oản Tích này có Nguyên Vũ nhị trọng tu vi, tuổi như vậy có thực lực này, đích xác rất là bất phàm, chí ít tại trong Thanh Long Tông hắn, phi thường hiếm thấy.

Sau đó, Trần Huy gọi tới mười chiếc mã xa sáng bóng, mỗi chiếc mã xa đều phi thường xa hoa, bên trong xe có các loại mỹ thực, còn có nha hoàn hầu hạ, có thể thấy được Trần Huy đối Sở Phong mấy người, là mười phần coi trọng.

Bất quá tỉ mỉ ngẫm lại cũng là bình thường, dù sao mười vị này, chính là trong vòng nghìn dặm, tiểu bối ưu tú nhất, từng người đều là thiên phú tuyệt luân, ngày sau thành tựu không có hạn lượng.

Nói không chừng, những vị ấy ngày sau là có thể trở thành đại nhân vật lừng lẫy Thanh Châu, tới cái thời gian kia rồi, đừng nói hấn Tử Kim Thành, dù là Chu Tước Thành cũng hoàn toàn không được đặt ở trong mắt.

Đối với nhân vật như vậy, dù Trần Huy là thành chủ cũng không dám đắc tội, chỉ có thể a dua nịnh hót, thậm chí lấy lòng.

Kết quả là, tại dưới đại quân Tử Cấm Thành hộ tống, mười chiếc mã xa xa hoa, thẳng tiến Chu Tước Thành, cuối cùng năm ngày sau, đến nơi.

Chu Tước Thành xây dựa vào núi, cũng không có xa hoa như trong dự đoán vậy, mà là một cái thành trì phong cách cổ xưa, đầy rẫy khí tức cổ xưa mà thần bí.

Chu Tước Thành luận thực lực, cùng nhị đẳng tông môn Thanh Long Tông xấp xỉ, thế nhưng luận địa vị, cũng không thua gì nhất đẳng tông môn, về phần nguyên nhân, tự nhiên là bởi vì có Khương thị hoàng triều che chở.

Sở dĩ dù cho khắp nơi tài tử, đều là nhất đẳng tông môn đệ tử, tại lãnh địa Chu Tước Thành đây, cũng không dám có nửa điểm bất kính, ngược lại, đều muốn cùng Chu Tước Thành tạo một ít quan hệ.

Đương nhiên, tại đây trong thế giới thực lực vi tôn, bọn họ e ngại tuyệt đối cũng không phải Chu Tước Thành, mà là phía sau Chu Tước Thành Khương thị hoàng triều, con quái vật lớn thống trị Cửu Châu.

Lúc này, trong Chu Tước Thành, trên một cái sân rộng rãi to lớn, hai mươi đội nhân mã chỉnh tề đứng ở đó, hai mươi tòa nhị đẳng thành trì do Chu Tước Thành quản hạt, đều đã đến.

Hai mươi vị thành chủ, phân biệt dẫn theo thiếu niên tài tuấn mình tỉ mỉ chọn lựa mời tới, tự trong mã xa đi xuống, các đệ tử đến từ khắp nơi tông môn, ăn mặc các phục sức đặc sắc, tụ tập ở tại trung tâm sân rộng.

"A, cái này không phải Trần Huy sao."

Một người hướng Trần Huy mấy người đi tới, dẫn đầu chính là một vị mập mạp tai to mặt lớn, chính là thành chủ một tòa nhị đẳng thành trì, hẳn cùng với Trần Huy từng có một ít gút mắt, cho nên hai người từ trước đến nay bất hòa.

Mà ở phía sau mập mạp, còn theo một đám thiếu nam thiếu nữ, các người này thần thái cao ngạo, không coi ai ra gì, hận không thể đem mắt mũi hất lên bầu trời.

"Có việc?" Trần Huy nhíu mày, nhìn phía sau mập mạp mười tên thiếu niên thiếu nữ, toàn bộ đến từ Lăng Vân Tông, đồng thời trong đó một vị thiếu niên, đúng là một vị hạch tâm đệ tử, hẳn biết mập mạp là tới thị uy.

"Nhìn người nói kìa, người ta quen biết đã lâu, lẽ nào không có việc gì lại không thể chào hỏi sao?"

Mập mạp mỉm cười, híp hai mắt lại, quan sát Sở Phong mấy người phía sau Trần Huy, mà khi nhìn thấy Trần Oản Tích, cũng không khỏi nhíu mày, trong ánh mắt hiện lên vẻ không hài lòng.

Vốn tưởng rằng mình lần này, mời tới nhiều như vậy tài tuấn lợi hại, có thể đứng thế ở trên đê áp Trần Huy, nhân cơ hội làm nhục một phen, nhưng nghĩ không ra Trần Huy, cũng tìm tới Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử, nên khiến hẳn rất khó mở miệng.

Bất quá, khi hẳn đem ánh mắt, nhìn thấy Sở Phong, nhất thời mừng rỡ, chợt mở miệng nói: "Trần Huy, các người Tử Kim Thành là không có

người sao? Thế nào ngay cả đệ tử Thanh Long Tông cũng tìm tới cho đủ số."

"Nếu Tử Kim Thành thực sự là tìm không ra tiểu bối thượng hạn, có thể nghe ta nói a, huynh đệ ta cho người mượn hai người, ha ha ha..."

Hắn nói những lời này rất lớn, cố ý để toàn bộ người chung quanh nghe, quả nhiên, hắn lời này vừa nói ra, mọi người khắp nơi thành trì, đều đưa ánh mắt nhìn tới, mà thấy Sở Phong, thì khóe miệng đều nhấc lên vẻ khinh bỉ. Đối với loại tràng diện này mà nói, nhị đẳng tông môn đệ tử, đích xác không nên ra tay.

Mà đối với loại tình huống này, Trần Huy cũng là chẳng biết làm sao phản bác, kỳ thực nếu như không phải Tô Nhu yêu cầu, hắn cũng không muốn đem Sở Phong mời đến nơi đây, dù sao khắp nơi thành trì, mời tới đều là nhất đẳng tông môn đệ tử, mà duy độc hắn Tử Kim Thành, tìm tới một người là đệ tử nhị đẳng tông môn, từ bề mặt bắt đầu mà nói, thì có chút nhục nhã.

"Người đây là khinh thường người Thanh Long Tông sao?"

Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm nữ tử đột nhiên vang lên, đưa mắt nhìn tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, chỉ thấy một đôi hoa tử muội tuyệt mỹ, đang chậm rãi mà đến, mà ở trên người các nàng, đều là ăn mặc phục sức nhị đẳng tông môn "Thanh Long Tông".

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đối Trá

Đôi hoa tử muội này, đều có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, quyến rũ gợi cảm, động lòng người, mỗi người đều phong tình, mỗi người đều có vị đạo riêng.

Sau khi hai vị này xuất hiện, các mỹ nữ ở đây, nhất thời buồn bã thất sắc, chỉ có Trần Oản Tích độc hữu chính là lãnh diễm, mới có thể cùng hai người ganh đua cao thấp.

Ở đây mọi người, đều bị đôi hoa tử muội này hấp dẫn, ngoài khuôn mặt đẹp ra, thân phận hai người cũng là làm cho sợ hãi, bởi vì tại phía sau các nàng, theo nhiều cường giả Chu Tước Thành, tu vi mỗi một vị, cũng không so với thành chủ ở đây yếu hơn, đều là Nguyên Vũ đỉnh.

Chính yếu chính là, những ... cường giả này, đối với hai vị mỹ nữ, đúng là tất cung tất kính, dường như thuộc hạ vậy, điều này làm cho mọi người rất là hiếu kỳ, có thể khiến cho cường giả Chu Tước Thành, đối đãi như vậy, đôi hoa tử muội này đến tột cùng là ai?

"Hai vị là thiên kim của Chu Tước Thành thành chủ, Tô Nhu cùng Tô Mỹ." Bất quá cũng có người tinh mắt, nhận ra thân phận đôi hoa tử muội này, cả tiếng la lên.

Mà người nọ vừa mở miệng, càng khiến mọi người kinh hãi, như vậy một đôi mỹ nữ thân phận đặc thù, thế nào lại là người Thanh Long Tông chứ? Lấy thân phận các nàng, dù là tiến nhập Lăng Vân Tông cũng hoàn toàn có thể a? Vì sao phải tiến nhập một cái nhị đẳng tông môn?

Các loại nghi vấn, liên tiếp tại trong lòng mọi người, không ngừng hiện lên, nhưng lúc này phiền muộn nhất, cũng là vị mập mạp kia, bởi vì lúc này Tô Nhu cùng Tô Mỹ, đang suất lĩnh chư cường giả Chu Tước Thành, hùng hổ hướng bọn họ đi tới.

"Người vừa nói, đệ tử Thanh Long Tông ta, là tới thật giả lẫn lộn hả, đây là không đem Thanh Long Tông ta đặt ở trong mắt đúng không?" Tô Nhu mặt mỉm cười, nhưng ánh mắt như đao, thấy vị mập mạp kia một trận đảm chiến, chẳng biết làm sao giải thích cho thỏa đáng.

Lúc này mập mạp, quả thực hối hận, hối hận không nên cùng Sở Phong gây hấn, lai làm nhục Trần Huy, bởi vì hấn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, hai vị thiên kim của Chu Tước Thành, đều là người Thanh Long Tông, đồng thời trong đó một vị là trưởng lão.

"Ta hỏi người nói đi!" Thấy mập mạp không trả lời, Tô Nhu đột nhiên quát một tiếng, đem Huyền Vũ nhất trọng uy áp thi triển ra, đem mập mạp thành chủ làm khiếp sợ đến lùi lại mấy bước, phốc thông một tiếng ngồi ở trên mặt đất.

"Huyền Vũ nhất trọng! Tuổi như vậy mà là Huyền Vũ nhất trọng?"

Giờ khắc này, tất cả mọi người thất kinh, ngay cả diện vô biểu tình, thủy chung lạnh như băng là Trần Oản Tích, cũng là trước mắt sáng ngời, bởi vì tuổi của Tô Nhu, bất quá là một thanh xuân nữ tử hai mươi tuổi, tuổi như vậy liền bước vào Huyền Vũ Cảnh, loại thiên phú này làm cho không thể tưởng tượng.

"Các người đều nghe rồi chứ, đừng tưởng rằng đang ở nhất đẳng tông môn làm đệ tử, là khinh thường người của nhị đẳng tông môn, Thanh Long Tông ta thời gian huy hoàng, toàn bộ Cửu Châu đại lục, đều không ai dám xem thường." Tô Nhu mắt nhìn tứ phương, cao ngạo nói rằng.

Giờ khắc này, trên sân rộng, lặng ngắt như tờ, trước không nói không ai dám phản bác Tô Nhu nói, trên thực tế theo như lời Tô Nhu nói, cũng xác thực là thật.

Dù là hôm nay tại Thanh Châu cảnh nội, phong quang nhất là Lăng Vân Tông, cũng chỉ là tại Thanh Châu cảnh nội phong quang, nếu là đưa nó đặt ở toàn bộ đại lục, cùng bát châu đệ nhất tông môn so sánh, kỳ thực chỉ là mặt lưu.

Nhưng Thanh Long Tông bất đồng, đừng xem hiện tại là nhị đẳng tông môn, nhưng lúc trước tại dưới Thanh Long đạo nhân đài lĩnh, Thanh Long Tông là tông môn có thể cùng Khương thị hoàng triều chống lại, đương niên Thanh Long đạo nhân, được xưng là Cửu Châu đại lục đệ nhất cường giả, lão thực lực mạnh, quả thực làm cho nghe danh đã táng đảm.

Thanh Long Tông huy hoàng, không thể phục chế được, là xưa nay chưa từng có, mặc dù hôm nay Thanh Long Tông đích xác xuống dốc, nhưng không ai có thể phủ nhận, nó đã từng một thời huy hoàng.

"Nhu nhi, người đang làm cái gì đó?" Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm hồn hậu hữu lực, đột nhiên tại bầu trời nổ vang, giống như sấm sét hạ xuống, oanh vào màng nhĩ mọi người.

Đưa mắt nhìn, mọi người đều là sắc mặt đại biến, hai mươi vị thành chủ đều xoát xoát quỳ gối trên mặt đất, cùng kêu lên: "Bái kiến Tô Ngân thành chủ!"

Chu Tước Thành thành chủ, phụ thân Tô Nhu Tô Mỹ, Tô Ngân đã xuất tràng, hần thân cao hai thước ba, dáng người cường tráng, tư thế oai hùng vĩ ngạn, mặc kim sắc áo giáp, giống một tôn chiến thần, mỗi lần bước ra một bước, đại địa sẽ hơi rung động một chút.

Nhìn thấy vị này, ngay cả những đệ tử tự cho mình siêu phàm nhất đẳng tông môn, cũng là khuôn mặt buộc chặt, không dám có một tia bất

kính, bởi vì ... Tô Ngân này tại toàn bộ Thanh Châu, tính là thượng nhất hào nhân vật.

Thực lực thâm bất khả trắc, địa vị so với nhị đẳng tông môn tông chủ còn cao hơn, dù là nhất đẳng tông môn tông chủ, nhìn thấy hãn, cũng không dám có điều chậm trễ, huống chi là những ... đệ tử này.

"Các vị không cần đa lễ" Tô Ngân cười rất là hiền hoà, đi tới bên cạnh Tô Nhu nói: "Người nha đầu kia, thế nào lại đối trưởng bối nói như thế?"

"Phụ thân, chuyện này không thể trách tỷ tỷ, là bọn hãn khinh thường. . . ." Thấy thế, Tô Mỹ vội vàng thay Tô Nhu giải vây.

"Ai, chuyện này lúc đó bỏ qua, chớ có nhắc lại."

Tô Ngân khoát tay áo, sau đó liền giả lả, cùng mập mạp thành chủ nói vài câu, trên thực tế hãn là đánh cái tát rồi liền cho trái táo ngọt, Tô Nhu vừa làm gì, hãn đều đã nhìn thấy, vì thế lúc này mới đi ra nói, đơn giản là muốn cho Tô Nhu, thay hãn đi chèn ép một chút mập mạp thành chủ.

Dù sao đem Tô Nhu cùng Tô Mỹ đưa vào Thanh Long Tông, cũng là ý tứ của hãn, tâm trong đáy lòng, hãn cũng không thích người khác nói xấu Thanh Long Tông, bởi vì bằng quyết đoán của hãn, chỉ bất quá loại sự tình này, hãn thân là thành chủ cũng khó nói, dù sao bởi vì ... loại sự này, bị giáo huấn chính là thuộc hạ, thực tại có chút không thể nào nói được.

Giờ khắc này, chư vị thành chủ, cũng suất lĩnh tài tuần khu vực mình đi qua, mọi người khách khí trò chuyện thành một đoàn, mà lúc này, Tô Mỹ lại là đem Sở Phong kéo tới một bên.

"Sở Phong, lần này tân tú đại hội, các người sẽ tiến nhập Quỷ Giác Sâm Lâm, Quỷ Giác Sâm Lâm nơi nơi có trở chú, trong đó sinh tồn một đám mãnh thú tàn bạo, đó là Quỷ Giác Thú."

"Quý Giác Thú trời sinh đã có Linh Vũ nhất trọng tu vi, theo thân thể lớn lên, thực lực sẽ cực tăng cường, thành niên Quý Giác Thú, trên trán sẽ lòi ra một cái sừng tử sắc, mà phàm là Quý Giác Thú lòi ra sừng này, thực lực sẽ đạt được Linh Vũ cửu trọng."

"Các người nhiệm vụ lần này, là lập sát Quý Giác Thú thành niên, lấy quý giác mà tính, một khi hết hạn định, mười vị lập sát Quý Giác Thú tối đa, sẽ trở lại nơi này tiến hành một hồi tỷ thí, chỗ thành trì có người thắng, liền có thể miễn đi năm nay vật cống, còn thu được năm nghìn Linh Châu làm phần thưởng cho tu luyện." Tô Mỹ ghé vào bên tai Sở Phong, lặng lẽ nói.

"Thu được đệ nhất danh, không chỉ có thể được năm nghìn Linh Châu, còn có thể miễn đi vật cống, nguyên lai Trần Huy lão gia hỏa kia, thu được thật là chỗ tốt so với ta nhiều hơn a." Sở Phong âm thầm lú lười.

"Nghĩ cái gì nữa, mau đem cái này cất vào." Tô Mỹ, đem một cái quyển trục, nhét vào trong tay Sở Phong.

"Đây là. . . ." Sở Phong giơ tay vừa nhìn, liền có thể thấy được, cái tiểu quyển trục này, hẳn là một cái địa đồ.

"Đây là địa đồ Quý Giác Sâm Lâm, bộ phận màu đen, là nơi thành niên Quý Giác Thú tụ tập, màu đen này diện tích càng lớn, thành niên Quý Giác Thú số lượng càng nhiều, có lợi cho người lập sát thành niên Quý Giác Thú."

"Bất quá ghi nhớ kỹ, bộ phận màu hồng nhất định không thể đi, nơi đó là bình thường có quý dị hồng sắc sương mù dày đặc, sương mù dày đặc vừa hiện, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cùng Thanh Long Tông Vạn Cốt mộ phần kinh khủng giống nhau." Tô Mỹ thấp giọng nói.

Giờ khắc này, Sở Phong rốt cục minh bạch ý đồ Tô Mỹ, đem quyển trục thu vào Càn Khôn Đại, tiến đến bên tai Tô Mỹ, cười hì hì nói: "Cái này

có tính là dối trá không?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Cổ Táng

"Cái này đương nhiên không tính là dối trá!" Tô Mỹ vội vàng giải thích nói.

"Vậy tính là cái gì?" Sở Phong rất là hiếu kỳ.

"Cái này nha, rốt cuộc nhiều lắm là xuất phát từ tình cảm cá nhân, cung cấp cho người một chút bang trợ nhỏ." Tô Mỹ cười cười, chợt chỉ hướng mọi người cách đó không xa, thấp giọng nói:

"Người nghìn vạn lần không nên sờ ý, những người này không có thể như Thanh Long Tông đệ tử, mà là nhất đẳng tông môn đệ tử, bọn họ sở học, trên phương diện nào đó mà nói, đích xác mạnh hơn chúng ta."

"Bất quá, ta là xem trọng người, bọn họ tuy rằng hiện tại tu vi đích xác so với người cao hơn, thế nhưng tuổi đều so với người lớn hơn, ta tin tưởng chờ người đến mười tám tuổi, nhất định so với bọn hắn đều mạnh hơn."

Nói xong những ... này, Tô Mỹ liền tiêu sái, đi tới một bên Tô Nhu. Tỷ muội hai người cùng nhau đối với Sở Phong vẫy vẫy tay, rồi rời đi.

Khi nhìn thấy đôi hoa tỷ muội này, Sở Phong trong lòng lại là các loại phức tạp, hắn tuy rằng trước đây suy đoán, Tô Nhu cùng Tô Mỹ thân phận đặc thù, nhưng không có nghĩ đến cư nhiên lợi hại như vậy.

Giờ khắc này, Sở Phong đột nhiên có chút mê man, hắn nghĩ trước đây mình suy đoán là sai, đôi hoa tỷ muội khi ở Thanh Long Tông, hắn là

không phải vì lôi kéo người có tiềm lực, bởi vì lấy thực lực gia tộc nàng, sẽ có rất nhiều người lợi hại, nguyện ý vì nàng hiệu lực, không cần lôi kéo?

"Các người đến tột cùng là có mục đích gì, vì sao phải lôi kéo ta như vậy?"

Sở Phong trong lòng rất là thấp thỏm, mặc dù hiện tại Tô Nhu cùng Tô Mỹ đối hân đều tốt, thế nhưng hân sẽ không quên, đôi tỷ muội này ban đầu tiếp xúc hân, là xuất phát có mục đích.

"Tô Mỹ tiểu nha đầu này, hơn phân nửa là thích người rồi, tiểu tử, đừng phụ lòng người ta nha." Đột nhiên, một đạo thanh âm dễ nghe vang lên, Đản Đản trong tinh thần thế giới mở miệng nói.

"Ác, người thế nào biết?" Sở Phong cười hì hì hỏi.

"Đây là trực giác của nữ nhân, bất quá người hay nhất là đừng với nàng có ý niệm không hề tốt trong đầu, nha đầu này còn nhỏ, người đừng sớm phá hủy người ta, ta kiến nghị người có thể trước đối với cái tỷ tỷ kia hạ thủ."

"Ta ngất, trong đầu người suy nghĩ cái gì vậy?" Sở Phong tự nhiên minh bạch ý Đản Đản nói, nhưng nghĩ không ra, nha đầu kia cư nhiên có thể như thế trắng ra nói ra.

"Đừng có giả bộ đứng đắn, người dám nói người không muốn đối với đôi tỷ muội này hạ thủ?" Đản Đản khinh thường nói.

"Ta hiện tại muốn đối với người hạ thủ." Sở Phong tà ác cười cười.

"Người dám!" Đản Đản có chút nhát gan, vội vàng nói sang chuyện khác: "Lần này tiểu tử người, nói không chừng phải gặp đại vận."

"Có ý gì?" Sở Phong không giải thích được.

"Theo như lời Tô Mỹ nói hồng sắc sương mù dày đặc, hơn phân nửa phía dưới có chỗ cổ táng!"

"Cổ táng? Là cái gì! ! !"

"Cùng người nói người cũng không hiểu, đến lúc đó tiến vào Quỷ Giác Sâm Lâm, đi chỗ có hồng sắc khu vực thì liền biết, nếu như thật là cổ táng, nhất định có thể được một ít chỗ tốt."

Đản Đản mại nổi lên cái nút, mà Sở Phong cũng không có hỏi nhiều, bởi vì hắn biết Đản Đản cũng sẽ không hại hắn, dù sao hai người hôm nay đã ký kết Thông Linh khế ước, nếu như sinh mệnh Sở Phong thực sự xuất hiện cái gì bất trắc, như vậy tinh thần thể giới hắn cũng sẽ đổ nát, cái thời gian kia, với tu vi Đản Đản hôm nay, hơn phân nửa là phải bị mất mạng.

Sau đó, Chu Tước Thành thành chủ Tô Ngân, liền tuyên bố lần này phương pháp tỉ đấu tân tú đại hội, quả nhiên đúng theo như lời Tô Mỹ, hết ngày hạn định, lập sát Quỷ Giác Thú tối đa tiền mười vị, có thể thu được tư cách tỉ đấu, mà người thắng cuối cùng, tự nhiên đó là quán quân tân tú đại hội.

Đồng thời, Tô Ngân còn hướng hai trăm danh tân tú, cho mỗi người một trương địa đồ Quỷ Giác Sâm Lâm, tại trên mặt vẽ một khu vực màu hồng, minh xác nói cho mọi người biết, khu vực màu hồng không được bước vào, bằng không sinh tử tự lo.

Nguyên nhân cụ thể Tô Ngân cũng không có nói, chỉ nói nơi này rất nguy hiểm, đồng thời trương địa đồ Quỷ Giác Sâm Lâm, chỉ vẽ một cái khu vực màu hồng, cũng không có theo như lời Tô Mỹ khu vực màu đen.

Kinh qua một hồi noi rõ quy tắc, Tô Ngân liền đem Sở Phong mấy người, rời khỏi Chu Tước Thành, tiến vào tòa Chu Tước sơn mạch, đi tới Quỷ Giác Sâm Lâm.

Hắc sắc sơn lâm, mênh mông vô bờ, cây như thiết lá như châm, trong rừng cây cối này, quả thực là lợi khí, chính yếu chính là tại trong rừng đây, nghe không được bất luận cái động vật gì kêu la, thật an tĩnh có chút quỷ dị.

"Tiểu tử, nghìn vạn lần đừng kéo chúng ta lui về phía sau, bằng không người sẽ biết tay." Trong rừng, mấy người Tử Kim Thành, lấy ánh mắt uy hiếp, nhìn Sở Phong, rồi liền hướng ở trong chỗ sâu lao đi.

Đối với bọn họ khinh thị, Sở Phong lại là mỉm cười, như bọn họ loại ma-cà-bông này, Sở Phong thực sự lười phản ứng, đánh bọn họ, sẽ ô uế tay mình.

Mắt thấy, từng đạo thân ảnh, với các loại hoa mỹ thân pháp, hướng về ở trong chỗ sâu Quỷ Giác Sâm Lâm lao đi, Sở Phong lại là không vội thông thả cầm địa đồ trong tay nhét vào Càn Khôn Đại, rồi lấy ra trường địa đồ Tô Mỹ cho hắn.

Tỉ mỉ cân nhắc một hồi, Sở Phong tuyển chọn một cái lộ tuyến kỳ lạ, hắn xen kẽ mấy chỗ địa phương, Quỷ Giác Thú hay tụ tập nhất, đồng thời lộ tuyến tới hạn, chính là Tô Mỹ cùng với Tô Ngân, mệnh lệnh rõ ràng cấm không được bước vào khu vực màu hồng này.

Sở Phong thi triển ra Ngự Không Thuật, tốc độ tuyệt mỹ; không gì cản nổi, tại đây trong rừng cấp tốc bồn tẩu, rất nhanh liền phát hiện ra vị trí Quỷ Giác Thú.

Thân thể như ngựa, to như cự tượng, thân thể đen kịt, dường như bao trùm trong áo giáp hắc sắc, tính tình táo bạo, ngoại trừ đồng loại ra, nhìn thấy sinh vật khác, sẽ phát động công kích hung mãnh, mãnh thú này không có dị dạng.

Bất quá mãnh thú dù sao cũng là mãnh thú, tại trước mặt Sở Phong, căn bản bất kham một kích, cho dù là dài ra tử sắc xúc giác Quỷ Giác Thú

thành niên, cũng hoàn toàn không phải đối thủ Sở Phong.

Sở Phong một đường chạy đi, gặp phải toàn bộ Quỷ Giác Thú đều sẽ không bỏ qua, chém giết lại vận dụng Thông Linh phương pháp, mượn lực lượng giới linh của Đản Đản, đem bốn nguyên bọn người kia thôn phệ, tuy rằng chúng nó tu vi bốn nguyên cũng rất yếu, đối với Đản Đản bang trợ cực kỳ bé nhỏ, nhưng Sở Phong cũng sẽ không lãng phí.

Mà khi Sở Phong chém giết Quỷ Giác Thú, chừng hai trăm con, hẳn rốt cục đi tới khu vực hồng sắc, chỉ bất quá ở đây tương đối mà nói chỉ là an tĩnh một ít mà thôi, không có thấy hồng sắc sương mù dày đặc .

"Người xác định, ở đây có thể được chỗ tốt?" Sở Phong cảm thấy thất vọng, hẳn lấy tinh thần lực quan sát, nhưng căn bản không có, ở chỗ này tìm không có chút nào dị dạng.

" Tinh thần lực của người về điểm này, đừng lấy ra nữa bêu xấu mất mặt, nếu là cổ táng có thể bị tinh thần lực người như vậy xuyên qua, vậy cũng sẽ không là cổ táng." Đản Đản khinh thường nói.

"Vậy nên làm như thế nào?"

"Đem Giới Linh la bàn của người lấy ra đi, nó sẽ dò xét cho người."

Nghe được Đản Đản nói, Sở Phong mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng lấy ra Giới Linh la bàn, sau khi đem Giới Linh la bàn lấy ra, đích xác xuất hiện sử đồ quái dị, chỉ là Sở Phong lại nhìn không ra nguyên cố, nhưng thật ra Đản Đản nhìn ra môn đạo.

Dựa theo Đản Đản sai sử, Sở Phong bắt đầu tại một khối khu vực đặc thù, bố trí một đạo Kết Giới Trận, bởi vì Sở Phong thủ pháp đông cứng, cộng thêm tinh thần lực không đủ, nên Sở Phong tiêu hao đại lượng thời gian, mãi tới đêm khuya rồi mới hoàn thành.

Mà khi Kết Giới Trộn mở ra, Kết Giới Trộn cư nhiên tiêu thất không gặp, trở thành chính là một cái thâm động sâu không thấy đáy, một mảnh đen kịt, nhìn không thấy đáy, thế nhưng đã có trện trện quỹ dị thanh âm, tự trong động truyền ra, nếu cẩn thận nghe sẽ phát hiện, rất giống như nữ nhân đang khóc.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Mộ Địa Đẳng Cấp

Đêm, khắp bầu trời đầy sao, lơ mờ không ánh sáng. Chỉ có một vòng trăng tròn, sáng tỏ sáng sủa. Nhưng bị mây đen phiêu đảng không ngừng che lấp, lúc ẩn lúc hiện, bỏ ra ánh trăng yếu ớt.

Đất, hàng hàng thiết thụ dựng đứng trên đó. Đường như từng cây lang nha bổng, đột ngột mọc lên từ mặt đất. bốn phía Sở Phong một mảnh yên lặng, ngay cả một tia gió thổi cũng không có, nhưng loại yên tĩnh đặc thù này, càng phụ trợ cho thanh âm trong động thêm quỷ dị.

"Chết tiệt, người xác định muốn ta đến nơi đây sao? Cái vật gì đang gào thét vậy, sẽ không là Quỷ Hồn chứ hả?"

Sở Phong có chút bất an, hần lần đầu tiên nghe thanh âm thâm trầm như thế, nhưng lại là từ trong thâm động không đáy truyền đến, quả thực giống như là Quỷ Hồn đến từ địa ngục, đang kể ra oan khuất của mình, khiến người ta sợ hãi.

"Sợ cái gì mà sợ, đừng quên người là Giới Linh Sư, nhất định phải cùng quỷ vật giao tiếp, bằng không người làm sao giúp ta hấp bốn nguyên nó? !" Đản đản trách cứ nói.

"Không thể nào, mới làm Giới Linh Sư nửa ngày là đã thành trời sinh trộm mộ?" Sở Phong không nói gì.

"Nếu không người cho là sao? Giới Linh Sư cùng Giới Linh Thông Linh, có thể bắt thường nhân không thể bắt sự vật, mà trong mộ địa tu võ

cường giả, lại ẩn chứa đại lượng bảo tàng, quả thực là đường tắt điều kiện tốt nhất tu võ."

"Tu võ một đường, vừa khó khăn như vậy, chỉ có kẻ ngu si mới có thể không đi đường tắt này." Đản đản xem thường nói.

"Nếu là án theo như người nói vậy, gì đó ở phía dưới gào lên, thực sự có thể là Quỷ Hồn?"

Sở Phong trong lòng căng thẳng, yêu ma quỷ quái đều là truyền thuyết, nhưng theo nhãn giới hãn phát triển, phát hiện thế gian là có yêu thú, có quái thú, tu võ bất chính, cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma, tàn sát thể nhân, bị coi là ma. Nếu như vậy mà suy đoán, cái gọi là Quỷ Hồn, thật đúng là có khả năng tồn tại.

"Quỷ Hồn có cái gì mà đáng sợ, người không phải đã gặp qua rồi sao?" Đản đản mở miệng nói.

"Ta lúc nào thì gặp qua Quỷ Hồn?" Sở Phong tỉ mỉ suy nghĩ một chút, không nhớ rõ mình khi nào gặp qua Quỷ Hồn.

"Ngày trước tại Vạn Cốt mộ phần, người nhìn thấy vị lão giả đó, không phải là nó sao?" Đản đản nhắc nhở nói.

"Cái gì? Vị kia cư nhiên là Quỷ Hồn? Thế nào có khả năng, hãn cường đại như vậy!"

Sở Phong rất là giật mình, bởi vì đêm đó chính hãn thấy lão giả, khiến hãn ấn tượng cực kỳ khắc sâu, mặc dù lão không có tản mát ra bất luận cái khí tức gì, nhưng Sở Phong lại cảm giác được lão cường đại, cường hãn đến không cách nào hình dung, vì thế hãn trăm triệu cũng nghĩ không ra, vị kia lại là Quỷ Hồn.

"Tu võ đạt được cảnh giới nhất định, thần thức sẽ trở nên rất cường đại, sau khi thần thức bất diệt, sẽ phiêu đẳng các nơi, đây cũng là Quỷ Hồn theo như lời các người."

"Thế nhưng Giới Linh Sư tinh thần lực phi thường cường hãn, sau khi tinh thần lực cùng thần thức kết hợp nhất thể, liền có thể khống chế thần thức nhất cử nhất động, lấy một loại hình thái khác tiếp tục sinh tồn."

"Tuy rằng cường hãn không bằng lúc sinh tiền, nhưng là có thủ đoạn nghịch thiên, vị lão giả người lúc đầu nhìn thấy, là một vị cường giả như thế này, đồng thời tinh thần lực của người bị phong tỏa, cũng là vị kia giúp người kích phát lại."

Đản đản một năm một mười giải thích ra, lúc đầu Sở Phong tuy rằng hôn mê không biết, thế nhưng đản đản lại không có, cho nên nàng thấy được vị lão giả này, đối với Sở Phong đã làm tất cả.

Mà khi nghe được lời của nàng, Sở Phong cũng là bừng tỉnh đại ngộ, biết được mình đã sớm có tinh thần lực, chỉ là bởi vì nguyên nhân đặc thù, không thể kích phát mà thôi, nói cách khác, tinh thần lực của hắn cũng là trời sinh đã có.

"Phàm là địa phương có cường đại thần thức như vậy, dưới đất đại thể đều có một chỗ cổ táng, chỉ bất quá Vạn Cốt mộ phần này, lại có nhiều bạch cốt như vậy, hơn nữa lão nhân có điều khó nói, cho nên nơi đó hơn phân nửa sẽ không đơn giản là cổ táng, rất có thể là một tòa hung táng." Đản đản tiếp tục giảng giải nói.

"Hung táng là cái gì?" Sở Phong rất là không giải thích được, thế nhưng cũng có thể nghe ra trong đó lợi hại.

"Người đồ ngốc này, quả nhiên là cái gì cũng đều không hiểu, quên đi, để cho người trở thành một người Giới Linh Sư hợp cách, ta sẽ với người giảng giải một phen, miễn cho ngày sau đi ra ngoài mất mặt xấu hổ."

"Nhớ kỹ, mộ địa người thường là mộ táng, mộ táng tuy rằng cũng sẽ có thiết hạ một chút cơ quan, giấu đi một ít bảo bối, nhưng người thường cũng là có thể phá giải, chỉ có Giới Linh Sư cấp thấp, mới có thể đi rình trộm mộ táng, mộ địa Ngự Không lão nhân, là mộ táng."

"Mà những mộ địa thai nghén thần thức này, đó là cổ táng, cổ táng cũng không phải là táng có bao nhiêu lâu, mà là một cách gọi so sánh đẳng cấp mộ địa, trong cổ táng rất nguy hiểm, thường nhân không thể nhận biết cơ quan bày rập, thậm chí tình huống quý dị, chỉ có Giới Linh Sư mới có thể nhận biết mà phá giải, cho nên, cổ táng mới là địa phương thể hiện giá trị Giới Linh Sư."

"Về phần hung táng, được chôn sẽ không đơn giản là tu võ cao thủ, rất có thể là đại hung vật, loại này đến tột cùng là vật ra sao, vô pháp xác định, có thể là người, cũng có thể là thú, có khả năng sống, cũng có khả năng đã chết."

"Đại thể là cường hãn đến trình độ nhất định, chết đi cũng sẽ làm hại thế gian, hoặc áp căn sẽ không là quái vật chết, bị phong ấn tại một nơi nào đó, loại mộ địa này rất hung hiểm, tiến vào trong đó, hơn phân nửa hữu khứ vô hồi (có đi không trở lại), thậm chí có khả năng phóng xuất ma vật ngập trời, làm hại thiên hạ."

"Vì thế loại mộ địa này, được xưng là hung táng, trừ phi là Giới Linh Sư có khả năng thông thiên, bằng không cơ bản không có người dám mở ra, sẽ gây thành đại họa."

"Cư nhiên có loại sự tình này, thảo nào, thảo nào Gia Cát trưởng lão, lại đối với Vạn Cốt mộ phần cảm thấy hứng thú." Sở Phong bưng tỉnh đại ngộ, rốt cục cũng biết, nguyên lai giá trị Giới Linh Sư, là thể hiện tại trong mộ địa.

"Vạn Cốt mộ phần này rất lợi hại, hơn phân nửa là hung táng, hung hiểm thì hung hiểm, thế nhưng trong đó tất nhiên ẩn chứa bảo tàng thật lớn, trước không nói vật của hãn, nếu là có thể hấp thu hết bốn nguyên di thể lão nhân, thực lực của ta chắc chắn cũng đại trưởng, chỉ là đáng tiếc, hiện tại người còn không thể đi Vạn Cốt mộ phần, bằng không một vạn người, cũng không đủ để chết."

"Bất quá lão nhân này tựa hồ có chuyện gì cần người hỗ trợ, cho nên mới ở trên người người lưu lại một cái địa đồ, thế nhưng cái địa đồ này trong giấu huyền cơ, người không có đến thực lực nhất định, liền vô pháp mở ra cổ táng này."

"Nhưng nếu ngày sau người mở ra Vạn Cốt mộ phần tiến vào trong đó, vị lão nhân kia nhất định sẽ giúp người một tay, chí ít sẽ cho người chỗ tốt nhất định, đương nhiên, chỉ cần là có lợi, thì nhất định phải trả giá nào đó."

"Đồng thời hung táng đối với người mà nói, thực sự quá mức hung hiểm, dù là người có địa đồ nơi tay, cũng là vô pháp mở ra. Vì thế lúc này, người sẽ không thể đi tới tòa hung táng đó, mà hãn là hảo hảo thăm dò một chút tòa cổ táng này."

Đản đản nói đến chỗ này, có vẻ có chút hưng phấn, dù sao trong cổ táng hoàn hảo, đại thể đều có di thể tu võ cao thủ, cường đại bốn nguyên, đó là gì đó nàng hướng tới nhất.

"Ân, nếu đã tới, thì không thể tay không mà về a!"

Sở Phong gật đầu, cũng không có nhảy xuống, mà trước khi hãn nhảy vào trong hắc động, liền vội vàng thi triển ra Bách Biến Cung, ở trong tay ngưng tụ ra hai thanh chủ thủ, đem chủ thủ đâm vào trong vách hắc động, thủ từng điểm từng điểm xuống phía dưới tìm kiếm.

Lúc đầu, Sở Phong tốc độ rất chậm, thế nhưng rất nhanh liền thành thạo loại động tác này, bắt đầu nhanh chóng trèo xuống, mà càng trèo xuống, tiếng khóc kia càng là rõ ràng, khiến cho Sở Phong từ trước đến nay gan lớn, cũng là không khỏi ớn lạnh, cảm thấy trận trận hàn ý.

"Đừng sợ, đây hơn phân nửa chỉ là du hồn, sinh tiền có thể là cao thủ, thế nhưng sau khi chết không phải đối thủ của ngươi, kết giới thuật của ngươi, có thể khắc chế nó." Làm như cảm thụ được Sở Phong nội tâm hoảng loạn, dần dần ngưng trọng nhắc nhở nói.

"Ân." Sở Phong gật đầu, định trụ tâm thần, tiếp tục trèo xuống, rốt cục hai chân vừa đứng vững, đi tới dưới đáy.

Đây là một cái hang thật lớn, mặc dù đen kịt một mảnh, nhưng có thể cảm thụ được nó trống trải, Sở Phong lấy ra Giới Linh La Bàn, một lữ tinh thần lực quán thấu trong đó, nhất thời quang mang đại thịnh, hắc ám trong hang, bị chiếu đến sáng trưng.

"Đây là! !!" Nhưng mà, khi phạm vi nhìn trở nên rõ ràng, Sở Phong khuôn mặt cũng đại biến, vì một màn trước mắt khiến sợ đến ngây người.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Mẹ Đẻ Tô Nhu?

Trên vách nham thạch gồ ghề nham nhỡ, khắc họa đồ án kỳ dị, làm như phù chú, mà không phải phù chú, làm cho có một loại cảm giác không thể nói nên lời, nói chung làm cho trong lòng rất khó chịu.

Mà ở cách Sở Phong không xa, còn có đồng đồng bạch cốt, tuy rằng thi cốt thua không bằng Vạn Cốt mộ phần, thế nhưng số lượng trước mắt, cũng thật là làm cho người ta cảm thấy giật mình.

"Oa, thật nhiều bốn nguyên, mau, giúp ta hấp quang chúng nó." Đản Đản mừng như điên không gì sánh được, dường như phát hiện ra bảo tàng.

"Chờ một chút, cái Quỷ Hồn kia đang nhìn chúng ta!" Sở Phong trong lòng căng thẳng, tại phía sau đồng bạch cốt, phát hiện một đạo thân ảnh.

Đó là một người mỹ phụ, mặc quần áo tơ tằm, tóc dài sau đầu, quần áo xinh đẹp, trang dung đại khí, lúc này như đề phòng nhìn chăm chăm Sở Phong, đồng thời trong miệng không ngừng phát ra tiếng khóc nức nở.

Đây là Quỷ Hồn, nói đúng ra, đây là một đạo thần thức sau khi biến thành, bởi vì thân thể của nàng gần như trong suốt, đồng thời lóe ra nhàn nhạt u quang, cũng không phải nhục thể.

Bất quá tỉ mỉ quan sát một lúc, Sở Phong cũng cảm thấy giật mình, hẳn từ khuôn mặt của mỹ phụ, cảm thấy một tia quen thuộc, vị mỹ phụ này, lại cùng Tô Nhu tỷ muội, cư nhiên có chút rất giống.

"Ngài là?" Liên tưởng đến một loại khả năng kinh người, Sở Phong vội vàng mở miệng hỏi.

"Bá" nhưng Sở Phong vừa mở miệng, đạo thần thức như sợ hãi, thân hình vừa chuyển, phiêu nhiên liền rời đi, tốc độ phi thường nhanh, trong chớp mắt liền biến mất.

"Đạo thần thức này không có linh trí, chỉ có bản năng, người hỏi nàng cái gì, cũng sẽ không trả lời, bởi vì nàng căn bản là không có ký ức."

"Mặt khác hẳn là chết thật lâu rồi, thần thức lập tức sẽ tiêu tán, hôm nay lực lượng rất yếu, căn bản là đả thương không được người, vì thế không cần quản nàng."

"Hiện tại, người mau giúp ta đem những ... bốn nguyên này thôn phệ hết, nhiều như vậy tu võ giả di thể hoàn chỉnh, trong đó bốn nguyên rất đậm, nhất định có thể khiến cho ta tu vi đại trưởng, nói không chừng có thể bước vào Linh Vũ đỉnh!"

Đản Đản nhắc nhở nói, nàng thôn phệ bốn nguyên tiến hành tu luyện là phi thường kinh khủng, trước đây Sở Phong để nàng thôn phệ sạch sẽ bốn nguyên, hai trăm con thành niên Quỷ Giác Thú, đã khiến cho cái nha đầu này không hề có tu vi, có lực lượng không thua gì Sở Phong, hôm nay đã đạt được Linh Vũ bát trọng, nếu là đem những ... bạch cốt bốn nguyên này thôn phệ, đích xác có thể đột phá đến Linh Vũ đỉnh.

"Ân."

Sở Phong gật đầu, cũng không nhiều lời vô ích, bắt đầu thôn phệ những ... di thể bốn nguyên này, vô hình hấp lực khuếch tán, trong bạch cốt như núi, liền hiện ra vô hình khí thể, đây chính là bốn nguyên, mắt thường vô pháp nhìn thấy, chỉ có tinh thần lực mới có thể phát hiện.

Bốn nguyên từng tầng từng tầng dũng mãnh vào trong cơ thể Sở Phong, đều bị Đản Đản thôn phệ, tại trong tinh thần thể giới, nha đầu kia khoanh chân mà ngồi, dường như tu luyện vậy, đang luyện hóa những ... bốn nguyên này, mà tu vi của nàng cũng là bắt đầu đột nhiên tăng mạnh.

"Mau, nhanh đi, đem thần thức đi giúp ta tìm được di thể, người có thể ngưng tụ thần thức, sinh tiền chí ít cũng có Huyền Vũ Cảnh tu vi, nếu là đem bốn nguyên của nó luyện hóa, ta nhất định có khả năng bước vào Nguyên Vũ Cảnh."

Đem bạch cốt ở đây toàn bộ thôn phệ, Đản Đản quả thực bước vào Linh Vũ cửu trọng, nàng có vẻ càng thêm hưng phấn, bởi vì nàng càng ngày càng nghĩ, nơi này là cổ táng, nàng ở chỗ này có thể được chỗ tốt thật là lớn.

"Người nha đầu kia, cũng quá biến thái a."

Sở Phong cực độ không nói gì, theo lý mà nói tốc độ tu luyện của hắn đã có thể nói là nghịch thiên, thế nhưng so cùng nha đầu kia, quả thực không đáng nhắc tới a, nửa ngày thời gian, từ tu vi là con số không, bước vào Linh Vũ cửu trọng, cái này thực quá mức đáng sợ a.

Sợ hãi thì sợ hãi, nhưng Sở Phong dưới chân cũng không dừng lại, tay cầm Giới Linh La Bàn, bắt đầu hướng ở chỗ sâu trong hang lao đi, theo tiếng khóc mà tìm kiếm di thể phụ nhân này, mà trên đường tìm kiếm, Sở Phong cũng không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Vừa nãy bạch cốt là từ đâu mà đến? Thấy như vậy, hắn là chết thật lâu rồi a? !"

"Cái này còn phải hỏi sao, mặc kệ là có ý hay vô ý, những người này đều là người xông vào cổ táng mà hi sinh." Đản Đản giải thích nói.

Nghe nói thế, Sở Phong âm thầm kinh hãi, tuy rằng những người đó đã thành bạch cốt, thế nhưng từ trong bốn nguyên lực lượng Sở Phong cũng có thể cảm thụ được, những người đó sinh tiền hắn là Nguyên Vũ Cảnh,

như vậy Nguyên Vũ Cảnh cứ như thể chết đi, chỉ ít nói rõ cổ táng này rất là nguy hiểm.

Bất quá lúc này có Giới Linh La Bàn nơi tay, những hung hiểm đều có thể biết trước, vì thế Sở Phong ngược lại cũng không phải quá mức lo lắng, suy nghĩ của hắn cũng dừng lại tại trên người mỹ phụ kia, hắn có một loại dự cảm, phụ nhân này rất có khả năng cùng Tô Nhu tử muội có chút liên quan.

"Không lẽ là mẫu thân hai người nha đầu này sao? Nói như vậy, nơi này chính là mộ địa thành chủ phụ nhân?"

Thế nhưng suy nghĩ một chút, Sở Phong lại cảm giác không đúng, mỹ phụ này nếu thực sự là mẫu thân Tô Nhu tử muội, thế tử Tô Ngân, thế nào có khả năng táng ở chỗ này, thậm chí ngay cả một mộ bia cũng không có, đồng thời bà vì sao phải khóc? Đồng thời còn khóc thê thảm như vậy?

Mang theo các loại nghi vấn, Sở Phong tại trong hang đây hành tẩu, được Giới Linh La Bàn dẫn đạo, rốt cục lần thứ hai nghe được tiếng khóc thê thảm, mà khi Sở Phong lần thứ hai tới gần, kinh ngạc phát hiện, một bên mỹ phụ này, đích xác có một di thể.

Cái di thể này sớm đã hủ hóa thành bạch cốt, thế nhưng y phục trên người còn nguyên, mặc dù có chút đổ nát, nhưng từ đó có thể thấy được, là trên người mỹ phụ này mặc áo quần tơ lụa, rất hiển nhiên, đây đó là di thể của mỹ phụ này.

"Thật tốt quá, quả thật là Huyền Vũ Cảnh di thể, tuy rằng chỉ là nhất trọng, nhưng là cũng tạm được, chỉ cần đem nó luyện hóa, ta nhất định sẽ đột phá Nguyên Vũ Cảnh." Trong đầu vang lên thanh âm Đản Đản vui sướng.

"Không được, cái bốn nguyên phụ nhân này, không thể cho người luyện hóa." Sở Phong chặn lại nói, mặc dù không thể xác định, nhưng hắn

cũng nghĩ, vị mỹ phụ này, rất có thể là mẫu thân thân sinh của Tô Nhu tử muội, đối với di thể mẫu thân bằng hữu, Sở Phong còn không muốn phá hư.

"Người choáng đầu rồi sao? Bất quá là hút bốn nguyên, cũng sẽ không phá hư di thể của bà, huống hồ bà chết từ lâu rồi, hôm nay đạo thần thức này, cũng không có linh trí, đã càng ngày càng suy yếu, rất nhanh sẽ tiêu tán."

"Bốn nguyên của bà, ta nếu luyện hóa là có thể đạt tới Nguyên Vũ Cảnh, đối với người đối với ta đều có chỗ tốt thật lớn lao, người hiện tại đã là Linh Vũ bát trọng, liền có thể chiến thắng Nguyên Vũ Cảnh cường giả."

"Nhưng ta nếu phụ thân vào người, đem lực lượng của ta cho người mượn, người có thể đạt được Nguyên Vũ Cảnh, đến lúc đó, dù là Nguyên Vũ tam trọng cao thủ, cũng không tất là đối thủ của người, lẽ nào người muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy?"

Nghe Đản Đản vừa nói như vậy, Sở Phong cũng là có chút động dung, Nguyên Vũ Cảnh, nếu đúng theo như lời của Đản Đản, có thể đem lực lượng của nàng để mình mượn, khiến thực lực của mình đạt tới Nguyên Vũ Cảnh, cái này đối với Sở Phong mà nói đích xác có lực mê hoặc thật lớn.

Bởi vì dựa theo thực lực Sở Phong hôm nay mà suy tính, hẳn nếu là có thể đạt được Nguyên Vũ Cảnh, đừng nói Nguyên Vũ tam trọng, e rằng Nguyên Vũ tứ trọng đều có thể đánh một trận, chiến lực cường đại như vậy, Sở Phong sao không khát vọng, nhất là tại một năm sau ước chiến, sớm đã bắt đầu tính rồi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Nơi Hung Táng

"Thực sự sẽ không tổn hại bản thân di thể?"

Sở Phong ngưng trọng hỏi, trên thực tế lúc trước hấp thụ bạch cốt bốn nguyên, hắn đã biết hấp thụ bốn nguyên sẽ không tổn hại bạch cốt, thế nhưng hắn là có chút lo lắng, trên thực tế tận đáy lòng, hắn cũng nghĩ hấp thụ bốn nguyên người khác như vậy, là bất kính.

Nếu là người khác, Sở Phong không có bất luận cái gì tự trách, trái lại sẽ nghĩ hợp tình hợp lý, bởi vì hắn không làm, Giới Linh Sư khác cũng sẽ làm, thế nhưng vị này, là mẹ đẻ Tô Nhu cùng Tô Mỹ, cho nên Sở Phong tự nhiên có chút do dự.

"Tuyệt đối sẽ không tổn hại bản thể của nàng."

Làm như biết trong lòng Sở Phong có gánh nặng, Đản Đản ngưng trọng đối với hắn bảo chứng nói, chợt bổ sung nói: "Ở đây khẳng định không phải mộ địa của bà, xem ra, không thể nghi ngờ bà rất có khả năng cũng là người xông vào nơi này, bà bị nó giết chết."

"Người chỉ cần để ta hấp thụ bốn nguyên của bà, ta là có thể giúp người điều tra ra, cái chết của bà, ta nghĩ người làm bằng hữu của đôi hoa tỷ muội này, hẳn là rất muốn biết, mẫu thân các nàng, là chết như thế nào a?"

Đản Đản phi thường thông minh, không ngừng nhìn Sở Phong, mỹ phụ này có thể là mẹ đẻ Tô Nhu tỷ muội, nguyên lai nàng cũng đã sớm nhìn ra manh mối.

"Ân, vậy theo ý người đi."

Sở Phong gật đầu, ở đây thực sự quá thần bí, rất có khả năng theo như lời Đản Đản nói, sẽ có bảo tàng thật lớn, nếu là ở đây chôn dấu di thể một người Thiên Vũ Cảnh cường giả, bị Đản Đản hấp thu bốn nguyên, Đản Đản có thể đạt được Huyền Vũ Cảnh.

Đây đối với Sở Phong mà nói, là thiên đại chuyện vui, bởi vì ... này đại biểu cho, hẳn có năng lực đánh bại Cung Lộ Vân, mặc dù cũng không phải là tu vi hẳn, nhưng tối thiểu là thủ đoạn của hẳn.

"Oa ngao "

Khi Sở Phong vừa muốn tới gần di thể này, mỹ phụ liền dương nanh múa vuốt hướng Sở Phong đánh tới, đồng thời trong miệng cư nhiên phát ra, tê rống như quỷ quái, phi thường kinh khủng.

Đồng thời cái loại khí thể này rất đặc thù rất quý dị, nhưng có thể xác định chính là, cổ uy áp mạnh mẽ này, có thể so với Nguyên Vũ ngũ trọng cao thủ, cái này Sở Phong cũng không có khả năng ứng đối.

"Bá." Cảm giác không đúng, Sở Phong vô ý thức liền thi triển ra Ngự Không Thuật, lôi quang bắt đầu khởi động, liền về phía sau thoát ra mấy thước.

"Oanh" một kích vỗ huyệt, mỹ phụ hung hăng oanh xuống mặt đất, tuy rằng mặt đất nham thạch rất là cứng rắn, nhưng lại bị chấn đến đá vụn bay lượn, xuất hiện một cái hố to nửa thước, có thể thấy được lực lượng mỹ phụ này, có bao nhiêu mạnh mẽ.

"Ô ngao" một kích thất bại, mỹ phụ lần thứ hai kéo tới, đồng thời lúc này đây tốc độ nhanh hơn, hầu như chớp mắt liền tới.

"Đừng hoảng hốt, dùng Kết Giới Thuật."

Thanh âm Đản Đản vang lên, cùng lúc đó, Sở Phong trong cơ thể, liền truyền đến một loại cảm giác cực nóng, một cỗ linh khí cực kỳ cường đại, bắt đầu từ trong cơ thể hiện lên, ngay lập tức đầy rẫy toàn thân, tu vi Sở Phong, liền đạt tới Linh Vũ cửu trọng rồi.

Đối với loại biến hóa này, Sở Phong sớm có dự liệu, hẳn biết đây cũng không phải là tu vi hãn tự thân biến cường, mà là Đản Đản đem tu vi của nàng, cho Sở Phong mượn.

"Ông" Sở Phong ý niệm khẽ động, liền có thể cùng kết giới câu thông, kết giới lực tự trong óc tuôn ra, vô thanh vô tức liền xuất hiện trước người, hình thành một cái tường vô hình, che ở trước người.

"Phanh "

Mỹ phụ cùng kết giới chạm vào nhau, một tiếng nổ truyền đến, trên kết giới liền xuất hiện đạo đạo liệt ngân, bất quá cùng lúc đó, bà cũng là rống to một tiếng, về phía sau bay ngược đi.

Khi bà rơi xuống đất, Sở Phong kinh ngạc phát hiện, bà trước lúc xông tới kết giới, tản mát ra đạo đạo nhiệt khí, trên mặt càng đầy sợ hãi.

"Thật là lợi hại."

Sở Phong kinh hãi, Kết Giới Thuật lực phòng ngự, tưởng là không cao, hôm nay hẳn chỉ là nắm giữ sơ cấp thủ đoạn, liền có thể chống đối địch nhân có Nguyên Vũ ngũ trọng thực lực, nếu là sau này nắm giữ thành thạo, quả thực có thể phòng địch trong vô hình, sẽ trở thành phòng ngự thủ đoạn cực mạnh của hẳn.

"Thừa dịp này, lấy kết giới đem bà phong tỏa, bà tuy rằng không có linh trí, nhưng cũng vô ý thức mà thủ hộ di thể, bất quá Kết Giới Thuật khắc chế thần thức, bà cho dù có lực lượng đánh nát kết giới của người, nhưng cũng không dám tới gần." Đản Đản nhắc nhở nói.

Mà Sở Phong cũng không do dự, ý niệm chuyển động, tầng tầng kết giới không ngừng ngừng tụ, bắt đầu trong ba tầng ngoài ba tầng, đem mỹ phụ phong tỏa trong đó, thẳng đến khi Sở Phong cảm giác tinh thần lực gần như hao hết, mới dừng tay.

Tinh thần lực cùng kết giới lực ngang hàng, làm Kết Giới Sư, tinh thần lực có bao nhiêu cường đại, có thể vận dụng rất mạnh kết giới lực, cho nên đồng thời bố trí kết giới, tinh thần lực đã tiêu hao, với tinh thần lực Sở Phong hôm nay, bố trí ra nhiều kết giới như vậy, đã là cực hạn của hắn.

"Mau, hấp thu bốn nguyên!" Đản Đản hưng phấn la lên.

Cùng lúc đó, Sở Phong cũng là đi tới trước thân thể bà, bắt đầu bang trợ Đản Đản hấp thu bốn nguyên, lúc này đây, bởi vì Đản Đản đã đem lực lượng giao cho Sở Phong, cho nên khi Sở Phong hấp thu bốn nguyên, có thể rõ ràng cảm thụ được, khí tức mình đột phi mãnh trưởng.

Rất nhanh, khí tức trong cơ thể, liền xảy ra biến hóa về chất, không hề còn là Linh Khí, mà là Nguyên Lực, khi hút sạch bốn nguyên, Đản Đản đã thực sự bước vào Nguyên Vũ Cảnh.

"Ha ha, thành công." Đản Đản mừng rỡ như điên, tại tinh thần thể giới của Sở Phong nhảy loạn lung tung, trông thật đẹp.

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong lại phát hiện, vốn mỹ phụ bị nhốt tại trong kết giới mình, cư nhiên đang tiêu tán cực nhanh, rất nhanh liền hóa thành hư vô.

"Chết tiệt! Người nha đầu kia, vậy mà gạt ta!" Sở Phong bừng tỉnh đại ngộ, biết mình bị lừa, hấp thu sạch bốn nguyên người khác, đích xác sẽ không đối với di thể tạo thành thương tổn, thế nhưng sẽ khiến cho thần thức triệt để tiêu tán.

"Không phải là một đạo thần thức sao, dù là ta không hấp thu bốn nguyên của bà, bà cũng sẽ rất nhanh tiêu tán, người vì bà mà cùng ta giờ mặt sao? Hiện tại có thể giúp người chính là ta, không phải bà ấy!" Đản Đản cũng không có nhận sai, trái lại có vẻ rất là ủy khuất.

"Quên đi, sự tình đã phát sinh, ta không muốn cùng người quá nhiều tranh luận, thế nhưng loại sự tình này ta không muốn phát sinh lần thứ hai, còn nữa người nhớ kỹ, Sở Phong ta hiện tại đích xác cần mượn lực lượng của người, bất quá cũng không phải đối với người không thể."

Sở Phong thực sự rất tức giận, dù sao đây rất có thể là mẹ đẻ Tô Nhu cùng Tô Mỹ, mặc kệ bà có hay không có linh trí, thế nhưng bởi vì mình mà triệt để tiêu tán, Sở Phong cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

"Được rồi, biết người lợi hại, lần sau không lừa dối người nữa còn không được sao? Ta nói cho người một bí mật a." Đản Đản nghịch ngợm cười nói.

"Cái gì bí mật?"

"Ta dám xác định, mẫu thân hoa tử muội là bị người khác giết chết, bởi vì lấy thân thể của bà mà xét, trên người không có khả năng không có bảo vật, thế nhưng người xem bà đây, quần áo tuy rằng hoàn hảo, thế nhưng duy độc là không có thấy Càn Khôn Đại, đồng thời xương ngực của bà vỡ vụn, hiển nhiên là bị ngoại lực đánh vào."

"Những ... này ta đương nhiên có thể nhìn ra, nhưng vấn đề là, người nghĩ là ai giết bà? Là ai cầm đi Càn Khôn Đại của bà." Sở Phong chất vấn nói, hẳn kỳ thực rất muốn giúp Tô Nhu cùng Tô Mỹ, tìm ra thủ phạm sát hại mẫu thân các nàng.

Mặt khác, Sở Phong cũng dự đoán được bảo tàng ở đây, bởi vì hẳn không chỉ phát hiện, mỹ phụ Càn Khôn Đại không thấy, trước đó bọn họ

hấp thụ bốn nguyên một đồng bạch cốt, cũng không có lưu lại bất luận cái bảo vật gì.

Cái này hơn phân nửa nói rõ, bảo vật trên người bọn họ đã bị người khác dẫn đầu thu đi, cho nên Sở Phong rất muốn biết, người nọ đến tột cùng là ai, chính yếu chính là, hắn muốn biết người nọ còn sống hay không.

"Ta nào biết, ta lại không chính mắt nhìn thấy, bất quá khẳng định là do người làm."

"Người cái nha đầu chết tiệt kia." Sở Phong có chút căm tức, cảm giác lại bị Đản Đản chơi một vố.

"Hắc hắc, người cũng không nên kích động, nếu như ta không đoán sai, người giết chết mẫu thân hoa tử muội, hơn phân nửa cũng đã chết rồi, bởi vì nơi này, có gì đó kinh khủng, ở đây hơn phân nửa không phải một chỗ cổ táng, mà là một chỗ hung táng!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Vô Cùng Bảo Tàng

"Hung táng? !" Sở Phong kinh hãi, khi hắn biết được đẳng cấp mộ địa, mặc dù chẳng biết hung táng cụ thể đại biểu cho cái gì, nhưng cũng biết nơi này chính là nơi đại hung.

"Không sai, trên vách nham thạch phù chú là Hàng Ma Chú, chính là ràng buộc ác linh sở dụng." Đản Đản giảng giải nói.

"Ác linh? Đó là vật gì?" Sở Phong hỏi.

"Ác linh kỳ thực là giới linh, thế nhưng khi giới linh thoát ly khỏi Giới Linh Sư ràng buộc, lấy bản thể hình thái, sinh tồn tại thế giới sinh linh, sẽ được xưng là ác linh."

"Ác linh là đại biểu tà ác, chúng nó để tìm kiếm lực lượng, nên trắng trợn tàn sát sinh linh, hấp thụ bốn nguyên, cho nên mới được xưng là ác linh."

"Chính yếu chính là, lúc giới linh cùng Giới Linh Sư ký kết khế ước, mới có thể đi vào tinh thần thế giới của Giới Linh Sư, lấy thân thể Giới Linh Sư làm môi giới, thi triển ra lực lượng của chính mình, nói chung giới linh kỳ thực là bị Giới Linh Sư ràng buộc."

"Thế nhưng, khi giới linh cường đại đến trình độ nhất định, có thể đánh vỡ khế ước, đột phá Giới Linh Sư ràng buộc, từ đó lấy ý chí của mình bước vào sinh linh thế giới, mà muốn đánh phá loại khế ước này, chỉ ít cần tu vi Thiên Vũ Cảnh, bằng không căn bản vô pháp làm được."

"Thiên Vũ Cảnh?" Sở Phong lần thứ hai thất kinh, thế nhưng Cửu Châu đại lục, tối đỉnh cường giả mới có thể đạt được cảnh giới này.

"Cho nên nói, mỗi con ác linh thực lực đều rất mạnh, chỉ ít có Thiên Vũ Cảnh tu vi, mà ở đây lối ra đây Hàng Ma Chú, nói rõ nơi này tất nhiên nhất ác linh."

"Người ngẫm lại xem, nơi nhất ác linh, chẳng lẽ còn là cổ táng đơn giản sao? Người có thể nhất ác linh, sẽ là người đơn giản sao?"

"Lại nói, ta còn thấy Cửu Châu đại lục, chỉ ít tại Thanh Châu cảnh nội đây, xuất hiện một tên quá khó lường, bắt ác linh đến trấn thủ mộ địa mình, cái này liền chứng minh thủ đoạn chủ nhân ngôi mộ này rồi." Đản Đản sợ hãi than nói.

"Lợi hại như vậy, chúng ta đây còn muốn tiếp tục thâm nhập sao?" Nghe Đản Đản nói kinh khủng như thế, Sở Phong trong lòng cũng có chút lo lắng.

Thiên Vũ Cảnh với hãn mà nói quả thực là cảnh giới trong truyền thuyết, nơi này lại có ác linh thực lực Thiên Vũ Cảnh, sợ rằng người ta chỉ cần thổ một hơi, là có thể đem hãn thổi thành nát bấy, nếu là gặp nó, hơn phân nửa sẽ đánh mất cái mạng nhỏ.

"Không cần sợ, Hàng Ma Chú có thể ràng buộc được ác linh, vì thế chỉ cần nơi có Hàng Ma Chú, là người sẽ an toàn, chỉ ít ác linh là vô pháp thương tổn được người."

"Trong hung táng, chắc chắn có bảo tàng, người có thể tiếp tục thăm dò, dù cho chỉ được một góc bằng sơn, cũng có thể cho người một bước lên mây, thu được chỗ tốt thật lớn, nói không chừng có thể kiếm được tài nguyên tu luyện, cũng đủ cho người bước vào Huyền Vũ Cảnh." Đản Đản nói rằng.

Nghe Đản Đản vừa nói như vậy, Sở Phong nhất thời có động lực, nên bắt đầu tiếp tục về phía trước thăm dò, hang này càng ngày càng mở ra, càng vào càng sâu, mà Hàng Ma Chú, cũng là càng ngày càng rậm rạp, tuy rằng đã nhìn không thấy nham bích bốn phía, thế nhưng chí ít Hàng Ma Chú dưới chân, lại càng ngày càng nhiều.

Dựa theo như lời Đản Đản, ác linh giam giữ ở đây tất nhiên rất hung, nếu không không có khả năng bố trí Hàng Ma Chú lợi hại như vậy, Hàng Ma Chú như vậy, Giới Linh Sư không có thể bố trí được như vậy.

Mà càng thâm nhập, Sở Phong càng kinh hãi, ở đây thật sự là quá lớn, nghiễm nhiên là một cái thế giới dưới lòng đất, phẳng phất không có giới hạn, nên chính hắn cũng không biết đi bao lâu, đi bao nhiêu dặm đường, nhưng phía trước lại vừa nghe được thanh âm như bọt nước rít gào.

"Hồ nước thật xinh đẹp! ! !"

Tiếp tục đi tới, hiện lên tại trước mắt Sở Phong, đúng là một cái hồ nước, hồ nước ngập trời, không ngừng đánh ra từng đợt sóng, phát ra âm thanh ù ù, mà trên mặt hồ, có vô số huỳnh hỏa, tản mát ra u lục quang mang, quang mang của chúng nó, khiến Sở Phong nhận ra, đó là một cái hồ nước.

Thế nhưng nhìn kỹ, Sở Phong lại phát hiện, đây không có khả năng là huỳnh hỏa, so với huỳnh hỏa phải lớn hơn nhiều, thật không rõ là cái vật thể gì, nhưng đích xác phát ra u lục quang mang, rất là quỷ dị.

Khoảng cách thực sự quá xa, tinh thần lực Sở Phong vô pháp chạm đến, vô pháp nhận ra là cái gì, có hay không có nguy hiểm.

Hắn tiếp tục đi tới, phạm vi nhìn cuối cùng cũng trở nên trống trải, có thể thấy bờ hồ nước lại có vô số bạch cốt, rậm rạp phủ kín bên bờ, kéo dài vào trong hồ nước.

Thật là đáng sợ, không biết đã chết bao nhiêu người, ... ít nhất ... có tới hàng vạn, đồng thời những ... bạch cốt này cùng bên ngoài bất đồng, đại thể đều phần thân toái cốt, là bị ngoại lực làm bị thương nặng mà chết, mà lúc này thấy chỉ là số bên bờ, trong hồ nước không biết còn có bao nhiêu bạch cốt.

"Ở đây đến tột cùng phát sinh qua cái gì, chết như thế nào mà nhiều người như vậy." Sở Phong giật mình không ngớt, cẩn cẩn dực dực tới gần, lại phát hiện, tại dưới bạch cốt, lóe ra ánh sáng nhạt khác nhau.

"Là Linh Châu, không chỉ Linh Châu, còn có Nguyên Châu, trời ạ, ở đây thực sự có vô tận bảo tàng."

Khoảng cách như vậy, tinh thần lực Sở Phong rốt cục phát huy tác dụng, có thể điều tra được, trong cốt hải này, chôn dấu vô tận Linh Châu còn có Nguyên Châu, không biết có bao nhiêu, có thể nói là đếm không hết.

"Không nên vào." Khi Sở Phong vừa định bước vào, lại bị thanh âm Đản Đản ngăn lại.

"Làm sao vậy?" Sở Phong không giải thích được.

"Phía trước mặt đất bị bạch cốt bao trùm, không thể thấy có Hàng Ma Chú hay không, thế nhưng có thể xác định chính là, trong những ... bạch cốt này, đều không có bốn nguyên, bốn nguyên đã bị hút khô rồi."

"Cái phạm vi kia, là phạm vi ác linh có thể công kích, ai đi vào đều phải chết, đây là một cái bẫy, dụ dỗ mọi người bước vào bẫy rập." Đản Đản ngừng trọng nhắc nhở nói.

"Nói như vậy, thực sự có ác linh trấn thủ? Vậy có biện pháp nào tránh được cảm ứng của nó không, để ta tiến nhập trong đó? Trong bạch cốt không chỉ có Linh Châu, còn có Nguyên Châu, đồng thời rất nhiều, ta nếu là có thể lấy được, tu vi nhất định có thể tiến nhanh."

Đối với Sở Phong đang cần gấp tài nguyên tu luyện mà nói, bảo tàng trong bạch cốt, thực sự quá mê hoặc a, đừng nói lấy được toàn bộ, chỉ cần lấy được một bộ phận, tu vi Sở Phong cũng có thể đại trưởng, tất nhiên có thể bước vào Nguyên Vũ Cảnh, thậm chí còn có cơ hội bước vào Huyền Vũ Cảnh.

"Muốn chết thì người qua đi, không nên bị lợi ích làm mờ tâm trí, trong mấy vạn bạch cốt này, mỗi người sinh tiền tu vi đều phải trên người, hôm nay không thấy đều là chết thảm trong đó sao."

"Cái hung táng này chỉ có thể thăm dò đến nơi đây, chỉ cần không có Thiên Vũ Cảnh Giới Linh Sư phát hiện ở đây, bảo tàng ở đây sớm muộn đều là của người, người có thể ngày sau lúc tu vi tăng tiến lại đến lấy, nhưng khi không có nắm chắc tuyệt đối không thể, tùy tiện đi vào."

Sở Phong cũng không phải là người không sáng suốt, tự nhiên biết Đản Đản nói đúng, cho nên dù không muốn cũng quan sát một hồi, không thể làm gì khác hơn là sát sát bên mép nước, xoay người thối lui.

"Ồ ngao ~~~~~~ "

Nhưng đúng lúc này, một tiếng rít chói tai, đột nhiên tại trong hồ nổ vang, thanh âm rất kinh khủng, phảng phất như ác quỷ đến từ Cửu U, chấn nhiếp tâm hồn.

Cùng lúc đó, mặt hồ yên tĩnh, liền nổi sóng cuộn cuộn, trên mặt hồ quang điểm u lục sắc, cũng phát ra tiếng thét quỷ dị chói tai, nhanh như chớp hướng Sở Phong bay vút đến.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Chuyển Đi Nay Không Tê

"Ong ong ông "

Mấy đạo u quang phá phong mà đến, đông đúc rậm rạp, dường như bày lư tinh u lục sắc, vừa cấp tốc bay vút, vừa phát ra tiếng kêu quỷ dị.

Nguyên lai căn bản đây không phải là huỳnh hỏa, mà là một đám quái vật u lục sắc, giống như muỗi, bằng vào đôi cánh ngự không phi hành, thân hình không to, hai mắt đỏ hồng, cả người toả ra u quang, rất là đáng sợ.

Những con quái vật này có thực lực đều không phải chuyện đùa, chí ít có thể so với nhân loại Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, mấy vạn con tụ tập cùng một chỗ, cái loại uy thế này càng làm cho, quả thực giống như mấy vạn đại quân Nguyên Vũ Cảnh cao thủ cấu thành, hướng Sở Phong áp bách mà đến.

"Chạy mau!"

Đản Đản la lên một tiếng, liền đem lực lượng của mình, lần thứ hai cho Sở Phong mượn nhanh chóng đề cao tu vi Sở Phong.

Mà Sở Phong càng không dám chậm trễ, trong cơ thể Nguyên Lực vận chuyển, liền đem Ngự Không Thuật ra thi triển, nhanh chóng bỏ chạy.

"Ông "

Nhưng đúng lúc này, dưới chân Sở Phong cư nhiên phóng ra quang hoa chói mắt, Hàng Ma Chú khắc họa trên nham bích, vậy mà phát ra hồng

sắc quang mang, quang mang này chiếu rọi ra, đầy rẫy trong hang.

"Phốc phốc phốc. . ."

Cùng lúc đó, u lục sắc quang mang đã tiến vào hồng vực, khi vừa tiến vào, liền bạo tạc ra, ngay cả một chút căn bản cũng không còn, triệt để biến mất.

"Hàng Ma Chú này thật là lợi hại!" Sở Phong kinh hãi, nếu không phải đạo Hàng Ma Chú ngăn trở, chỉ sợ hẳn thật đúng là không thể chạy trốn.

"Đừng dừng lại, chạy mau!" Ngay khi Sở Phong nghỉ chân để xem thì, Đản Đản cũng la lên.

"Ừ ừ long" mà giờ khắc này Sở Phong mới giật mình ngạc nhiên phát hiện, trong hồ nước, không ngờ nổi lên sóng gió ngập trời, cao tới mấy trượng, hung mãnh dường như dã thú vậy, đang hướng về hẳn cuộn trào mãnh liệt đến.

Chính yếu chính là, tại trong bọt nước màu xanh thẫm kia, cư nhiên bắn ra hai đạo u lục sắc quang mang, đúng là đôi mắt, vô cùng to lớn, lớn đến không cách nào hình dung được.

Chỉ liếc mắt nhìn, liền khiến thân thể Sở Phong run lên kịch liệt, vẻ sợ hãi không cách nào hình dung được, từ tâm sinh ra, không có áp bách, không có uy hiếp, chỉ là ánh mắt này, liền đủ để cho người ta nghe thấy đã sợ mất mật.

Không cần suy nghĩ nhiều, Sở Phong đã biết đây là cái gì, rất có khả năng là ác linh theo như lời Đản Đản nói, mà khiến Sở Phong không dám tưởng tượng chính là, đôi mắt đã là như vậy, vậy bản thể của nó sẽ khổng lồ cỡ nào? !

Cảm giác thấy không đúng, Sở Phong liền bắt đầu liều mạng chạy trốn, nhưng mặc dù tốc độ Ngự Không Thuật, đã có thể nói là kinh khủng, nhưng cũng không địch lại bọt nước cuộn trào mãnh liệt.

Thao thiên cự lãng ù ù rung động, đã dẫm mãnh tràn ngập vào khu vực hồng quang Hàng Ma Chú, có thể là lực đẩy quá mạnh quá cường đại, nên tốc độ của nó không liên quan cùng với thể tích phải có, đang cuộn trào mãnh liệt hướng Sở Phong bức đến.

"Chuyện gì xảy ra, Hàng Ma Chú mất linh phải không?" Hàng Ma Chú cũng không có ngăn trở được sóng lớn, điều này làm cho Sở Phong có chút lo sợ, nếu là ác linh đuổi theo, hẳn tuyệt đối hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Sóng lớn không phải ác linh, Hàng Ma Chú thế nào có thể ngăn trở được. Người yên tâm đi, ác linh không dám tới gần Hàng Ma Chú, chỉ cần người đừng bị sóng lớn này cuộn trở về hồ nước là được." Đản Đản nhắc nhở nói.

Mà đúng lúc này, sóng lớn đã theo sát tới, một đợt bọt sóng cường đại đã hướng về phía Sở Phong, hung hăng phách xuống.

"Đừng coi thường ta!"

Đã vô pháp tránh thoát được sóng này, nhìn thấy mình sắp sửa bị bao phủ, Sở Phong nhấn đầu ngón chân một cái, cư nhiên nghịch sóng lược đi, mượn lực lượng sóng lớn, đẩy mạnh về phía trước, nguy cơ sóng lớn đã được hóa giải.

"Ồ ngao ~~~~ "

Đúng lúc này, Sở Phong có thể nghe, lần thứ hai truyền đến tiếng rít đáng sợ, thanh âm đình tai nhức óc này, may mà đã cách xa, nếu là tiếng rít

vang lên ở gần hần mà nói, Sở Phong nghĩ, mình có khả năng sẽ bị tiếng rít này, tươi sống đánh chết.

"Thật là đáng sợ, đó là ác linh sao!"

Bởi vì ác linh không dám bước vào khu vực Hàng Ma Chú, cho nên sóng lớn nó kích khởi cũng bắt đầu biến mất, khi nhìn thấy bọt sóng biến mất, Sở Phong rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Ác linh này thật là đáng sợ, nếu không phải nghe theo Đản Đản nói, không nên rời khỏi khu vực Hàng Ma Chú, mình tất nhiên sẽ bị nó chém giết, ngay cả bốn nguyên cũng sẽ bị hấp thụ, sẽ chết để không còn có thể chết hơn.

"Ác linh cũng không đáng sợ, chỉ là người quá yếu mà thôi, tỉ mỉ tìm xem, sóng lớn vừa rồi cuộn trào rất mãnh liệt, rất có khả năng sẽ đem một ít bạch cốt trong hồ trùng kích lên, nói không chừng sẽ có gì đó người cần." Đản Đản nhắc nhở nói.

"Thật đúng là bị người nói đúng." Chân đạp xuống đất ướt sũng, mượn quang mang Giới Linh La Bàn, sau một hồi tìm tòi, Sở Phong cũng vui mừng.

Quả nhiên theo như lời Đản Đản, tại dưới sóng lớn trùng kích, rất nhiều bạch cốt bị vọt ra, không chỉ là bạch cốt, còn có Linh Châu, trước mắt thì có mấy khối Linh Châu, rơi tán loạn tại các nơi, tại nơi nước cạn, tản ra quang mang trong suốt.

"Vừa rồi sóng lớn trùng kích rất lớn, trước mắt thì có thể tìm Linh Châu, nếu là tỉ mỉ tìm tòi, nói không chừng có thể tìm được rất nhiều Linh Châu, thậm chí Nguyên Châu cũng nói không chừng, người mau hảo hảo tìm xem."

Đản Đản cũng vì Sở Phong mà cảm thấy vui vẻ, tuy rằng Linh Châu này đối với nàng không có tác dụng, nhưng đối với Sở Phong lại có trọng dụng, hôm nay tại hung táng đây, nàng đã thu được chỗ tốt rất lớn, tự nhiên cũng không muốn Sở Phong tay không mà về.

"Ân."

Mà Sở Phong cũng không chậm trễ, bắt đầu tỉ mỉ tại khu vực này tìm tòi, trải qua đại khái hai canh giờ tìm tòi, Sở Phong tìm được chừng ba nghìn khóa Linh Châu, còn có bảy khóa Nguyên Châu.

Một viên Nguyên Châu tương đương với một nghìn khóa Linh Châu, nói cách khác, Sở Phong chuyển này chiếm được hơn một vạn khóa Linh Châu, nếu là ở tân tú đại hội có thể thu được quán quân, có thêm năm nghìn khóa Linh Châu nữa, thì Sở Phong có hi vọng trùng kích Nguyên Vũ Cảnh, thu hoạch như vậy không thể nói là tệ a, chí ít chuyển đi này không tệ.

Biết phía trước đã vô pháp đi thông được, Sở Phong liền bắt đầu trở về địa điểm xuất phát, mà khi hần từ huyết động hắc ám đi ra, lại kinh ngạc phát hiện, lúc này không ngờ là buổi trưa mặt trời trên cao.

"Con mẹ nó, lần này thảm, sẽ không qua khỏi giờ tân tú đại hội chứ hả?"

Sở Phong có chút không nói gì, tại trong hung táng, quá mức cẩn thận dè dặt, lại quên vấn đề thời gian, trăm triệu thật không ngờ, tại trong hung táng lại đợi lâu như vậy, lúc này một ngày thời gian đã qua, nếu không nhanh lên một chút, rất có khả năng sẽ bỏ qua lần tân tú đại hội này.

Tuy rằng nói, tại trong hung táng, Sở Phong đã lấy được một vạn khóa Linh Châu, thế nhưng đối với nhu cầu cấp bách tài nguyên tu luyện như hần mà nói, tân tú đại hội ban thưởng năm nghìn khóa Linh Châu, cũng phải lấy được.

Nghĩ đến đây, Sở Phong vội vàng giải trừ kết giới, sau khi kết giới giải trừ, hắc động đi thông hung táng liền biến mất không thấy, được bãi cỏ xanh biếc thay thế, thường nhân căn bản nhìn không ra cái gì. Mà làm xong những ... này, Sở Phong cũng là bắt đầu liều mạng hướng Chu Tước Thành chạy đi.

Trên thực tế, lần tân tú đại hội này, đích xác sắp tới hồi kết thúc, trong Chu Tước Thành, trong tòa sân rộng, toàn bộ người tham gia tân tú đại hội, đã bắt đầu mang theo chiến lợi phẩm của mình, trình lên.

Đồng thời tại trong sân rộng, đã có thêm năm tòa so đấu đài, đây là nhằm vào lựa chọn quán quân mà tạo ra, mà ở ngoài sân rộng người ta tập nập, nhân vật nổi tiếng Chu Tước Thành đều tới, muốn nhìn một cái tân tú thành trì khắp nơi, đến tốt cùng sẽ có phong thái thế nào.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vị Hôn Phu Của Tô Mỹ

"Chuyện gì xảy ra, tên Sở Phong kia thế nào còn chưa trở lại!"

Một chỗ trong sân rộng, Tô Mỹ mày liễu nhíu chặt, đôi mắt đẹp tảo động chung quanh, đang tìm kiếm thân ảnh Sở Phong.

"Yên tâm đi, với tu vi của hần, chỉ cần không bước vào cái khu vực kia, trong Quỷ Giác sâm lâm không có khả năng gặp phải cái gì phiền phức, chắc là hần tham quá mức, để thu được thành tích tốt nhất, cho nên còn đang liệt sát Quỷ Giác Thú."

Tô Nhu đứng ở bên cạnh Tô Mỹ, quần áo trắng tinh, duyên dáng yêu kiều, mỗi lần cười đều có thể câu tâm hồn người ta, cực kỳ mê người, đôi hoa tử muội này, vô luận đến đâu, cũng đều trở thành tiêu điểm mọi người chú mục, khiến nam tử sẽ bị động dung, còn nữ tử hơi bị đổ kỵ.

"Tô Nhu tử, Mỹ nhi, đã lâu không gặp!"

Một đạo thanh âm như có từ tính vang lên, một mỹ thiếu niên khuôn mặt tuấn lãng đã đi tới, hần tay cầm chiết phiến, mở ra trước ngực, thật có thể nói là rất phong độ, khiến vô số nữ tử ở đây, hơi bị liếc mắt kinh hô.

Hần sở dĩ khiến mọi người chú mục, không chỉ có bởi vì hần rất là đẹp trai, mà là phục sức hần mặc, chính là phục sức Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử, vị này cũng là đệ tử Thanh Châu đệ nhất tông môn "Lăng Vân Tông", đồng thời tu vi hần, đã bước vào Nguyên Vũ bát trọng.

"Nguyên lai là Thượng Quan Nhai, chẳng lẽ người cũng là vì tân tú đại hội mới về sao?" Nhìn thấy vị này, Tô Nhu hai mắt nheo lại, đối với hắc cười hiền lành.

Thượng Quan gia tại Chu Tước Thành phân lượng rất nặng, tuy nói hôm nay Chu Tước Thành, do Tô gia chủ tế, nhưng thế lực Thượng Quan gia, kỳ thực không thể yếu hơn Tô gia bao nhiêu, mà vị Thượng Quan Nhai này, lại là nhân vật đại biểu trong tiểu bối của Thượng Quan gia, đã được Thượng Quan gia công nhận là người thừa kế gia chủ.

"Cái tân tú đại hội này có cái gì tốt, bất quá là nhị đẳng thành trì, tuyển ra một đám giá áo túi cơm mà thôi."

"Nếu là để các tài俊 Chu Tước Thành ta tham gia, đừng nói là tiền mười vị, bọn họ ngay cả tiền một trăm vị còn không thể nào vào được, toàn bộ danh ngạch, tất nhiên bị người Chu Tước Thành ta chiếm hết." Thượng Quan Nhai chiết phiến đong đưa, ngạo khí mười phần.

"Đây là tân tú đại hội, người hôm nay đã mười chín tuổi, dù là cho người tham gia, người cũng không có tư cách." Tô Mỹ liếc mắt hếch mặt, hiển nhiên đối với Thượng Quan Nhai này rất không thích.

Đối với Tô Mỹ nói, Thượng Quan Nhai vẫn không tức giận, trái lại còn mỉm cười: "Mỹ nhi, người thế nào có thể nói như vậy với hôn phu của người chứ?"

"Thối lắm, người căn bản không phải vị hôn phu của ta, ta chẳng bao giờ thừa nhận qua việc hôn nhân này, vì thế người nói chuyện hay nhất chú ý chút, còn nữa không nên gọi ta là Mỹ nhi, ta rất ghét." Tô Mỹ hung hăng trừng mắt, liền bước nhanh rời đi, làm như không muốn cùng vị này đứng chung một chỗ.

"Tô Nhu tử, Mỹ nhi này tính tình thực sự quá nóng, bất quá nàng dù sao cũng là vị hôn thê của ta, nàng đối với ta nói như vậy, ta có thể không

ngại, nhưng thật sự là khiến ngoại nhân nhìn thấy chê cười." Thượng Quan Nhai đầy mặt ủy khuất, đối với Tô Nhu tố khổ.

"A. . ." Đối với hản mà nói, Tô Nhu đầu tiên là cười quẩn rũ, sau đó nói: "Người nếu biết nàng tính tình nóng nảy, sẽ không đối với nàng nói những lời này, dù sao nàng còn nhỏ, tùy hứng là rất bình thường, người hản là thông cảm cho nàng một chút."

"Các người hai người tuy rằng sớm có hôn ước, thế nhưng người hay nhất là phải lấy chân tình đả động nàng cho thỏa đáng, bằng không dù là được người của nàng, cũng không chiếm được lòng của nàng, cái này đối với người đối với bọn ta đều không tốt."

"Ta làm tử tử, tuy rằng sẽ không làm trái ý của phụ thân. Thế nhưng cũng sẽ không để tiểu Mỹ, gả cho một người mà nàng không thương."

"Cho nên dù là các người có hôn ước, nhưng người cũng phải để nàng thật tình yêu thương người, bằng không coi như là ta, cũng sẽ không đồng ý gả nàng cho người " nói xong những ... này, Tô Nhu liền hướng Tô Mỹ đuổi theo.

Mà Thượng Quan Nhai khéo miệng đầy tiểu ý, bỗng nhiên thu liễm, trong ánh mắt hiện ra nhất mặt hàn quang, lạnh lùng cười nói: "Ta dự đoán được, sớm muộn gì cũng phải đến, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản!"

Trong lúc này, khắp nơi tân tú tham gia tân tú đại hội lần này, hầu như toàn bộ trở về, tân tú đại hội người chủ trì, đã dựa theo người săn bắt Quỷ Giác Thú tối đa, tuyển ra tiền mười vị.

Mười người này toàn bộ là đệ tử đến từ nhất đẳng tông môn, đồng thời toàn bộ đều là hạch tâm đệ tử, Vạn Văn Bằng trong Tử Kim Thành xếp hạng mười, mà Trần Oản Tích thân là Lăng Vân Tông đệ tử, xếp hạng hai.

Về phần xếp hạng đệ nhất, là một thiếu niên đến từ Phong Vân Thành, Phong Vân Thành này, có thể nói là một tòa cực mạnh trong nhị đẳng thành trì, hàng năm tân tú đại hội đệ nhất danh, đều là bị tân tú Phong Vân Thành thu được.

Mà năm nay vị thiếu niên này của Phong Vân Thành, cũng đồng dạng phi thường rất cao, cũng là một vị đệ tử Lăng Vân Tông, tu vi cũng là Nguyên Vũ nhị trọng, cùng Trần Oản Tích bằng nhau.

Thế nhưng khí thế cả người lại hoàn toàn bất đồng, không biết nói không đứng ở chỗ nào, nhưng cảm giác chung quy, hẳn tựa hồ so với Trần Oản Tích càng mạnh hơn.

Bởi vì lần này liệt sát Quỷ Giác Thú, Trần Oản Tích liệt sát được hai trăm lẻ ba con, mà vị thiếu niên này lại liệt sát bốn trăm mười lăm con, đủ gần gấp đôi Trần Oản Tích.

"Thời gian không sai biệt lắm, chư vị tân tú lên đài a." Vị chủ trì kia mở miệng nói.

"Chờ một chút." Nhưng đúng lúc này, Tô Mỹ cũng đã đi tới.

"Tam tiểu thư, có chuyện gì sao?" Người chủ trì đối Tô Mỹ rất là cung kính.

"Còn có một người chưa có nộp lên thú săn, thế nào có thể như thế bắt đầu?" Tô Mỹ thái độ rất là bất mãn.

"Còn có một người sao?" Người chủ trì đem ánh mắt, hướng vị hộ vệ công tác thống kê thành tích kia.

"Ah. . . ." Thấy thế, vị hộ vệ kia vội vàng lật xem tập danh sách trong tay, sau một lúc tỉ mỉ xem lại, cao giọng nói rằng: "Đích xác còn có một người không có nộp lên thú săn."

"Là ai?" Người chủ trì hỏi.

"Tên gọi Sở Phong, đến từ Tử Kim Thành, là nhị đẳng tông môn Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, có Linh Vũ bát trọng tu vi." Hộ vệ cao giọng nói rằng.

"Hô ~~~ "

Mà lời này vừa nói ra, trong sân rộng lại là ồ lên một tiếng, một vị đệ tử nhị đẳng tông môn không nói, còn chỉ là Linh Vũ bát trọng, cái này quả thực là trong toàn bộ tân tú, thân phận cùng tu vi kém cỏi nhất, mọi người nhất trí nghĩ, người như thế căn bản không cần phải chờ.

"Tam tiểu thư, cái người này dù là nộ lên thú sẵn, chỉ sợ cũng vô pháp bài danh tiền mười tên, ta xem không cần phải đợi a?" Nhìn mọi người phản ứng, người chủ trì có vẻ hơi khó chịu.

"Người thế nào biết hẳn không thể bài nhập tiền thập? !" Tô Mỹ cái miệng nhỏ nhắn cong lên, thái độ trở nên sắc bén.

"Cái này. . . ." Người chủ trì sắc mặt tái xanh, cũng là không nói gì, hẳn thật tâm là không dám đắc tội vị tam tiểu thư này.

"Cứ án theo quy củ đi, thời gian còn chưa tới nên phải chờ, nếu như đã đến giờ mà hẳn còn chưa về, thì khai mạc cũng không trễ." Tô Nhu đã đi tới.

"Vâng nghe theo nhị tiểu thư!" Thấy thế, người chủ trì gật đầu, so với việc Tô Mỹ điều ngoa tùy hứng, Tô Nhu tại Chu Tước Thành, chính là có một chút uy nghiêm.

Mà, mọi người nội ngoại tràng, cũng rất bất mãn, đều nghĩ không cần phải chờ một người như vậy, bất quá xem thời gian cũng nhanh đến, bọn họ cũng phải chọn đợi mà thôi.

Về phần mười vị đã bài nhập tiền thập, thì dáng dấp thản nhiên tự đắc, tâm tư trên người bọn họ hoàn toàn thản nhiên, căn bản không có đem Sở Phong đặt ở trong mắt, nghĩ có đợi Sở Phong, bất quá là lãng phí thời gian mà thôi.

"Các vị thật không có ý tứ, ta đã tới chậm!"

Mà ngay khi quần chúng đang xôn xao, một đạo thân ảnh nhỏ gầy, tự trong đoàn người tiến ra, tiến vào trung tâm sân rộng, Sở Phong rốt cục cũng trở lại!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Chỉ Cần Một Chiêu

"Đây là Sở Phong, tuổi cũng không lớn a!"

Sau khi Sở Phong xuất tràng, trở thành tiêu điểm toàn trường chú mục, dù sao tất cả mọi người cũng là đang chờ hãn xuất hiện, chỉ bất quá Sở Phong khuôn mặt non nớt, nên làm cho các người lấy làm kinh hãi.

Cái tân tú đại hội này, tuy nói hạn định người tham gia tuổi dưới mười tám, nhưng là muốn thu được thành tích càng ưu việt, các thành trì sẽ chọn tiểu bối mười tám tuổi tới tham gia, dù sao đồng là thiên tài mà nói, thời gian tu võ càng dài, thực lực tự nhiên lại càng mạnh hơn.

Nhưng Sở Phong này, rõ ràng tuổi xa xa không được mười tám, là một thiếu niên non nớt, tuy nói tuổi như thế có như vậy tu vi, đã có chút bất phàm rồi, thế nhưng so với nhất đẳng tông môn hạch tâm đệ tử, Sở Phong chính là có vẻ hơi chút bạc nhược.

Mà mọi người sở dĩ không giải thích được là, Tử Kim Thành vì sao phải chọn thiếu niên Sở Phong non nớt như vậy làm đại biểu, cho dù có tiềm lực, nhưng dù sao hôm nay tu vi còn quá yếu, chỉ ít cùng các vị tân tú ở đây so bì, còn không đáng ra tay.

"Chạy đi đâu vậy, sao lại chậm như thế?" Tô Mỹ khí đô đô chạy tới, trên mặt còn lo lắng.

"Hắc hắc, ngày hôm qua có chút mệt, nên ngủ một giấc." Sở Phong gãi gãi đầu, cười rất là xấu hổ.

"Người gia hỏa này, người ta đều liều mạng liệt sát Quỷ Giác Thú, người vậy mà còn có lòng thanh thản để ngủ!"

"Người tốt cuộc có chuyên tâm liệt sát Quỷ Giác Thú hay không, ngay cả tiền mười tên còn không thể nào vào được sao? Người cũng quá khinh địch rồi a!" Nhìn Sở Phong như vậy, Tô Mỹ tức giận chu cái miệng nhỏ, dờ khóc dờ cười.

"Tuy không có chuyên tâm liệt sát Quỷ Giác Thú, thế nhưng tiến nhập tiền thập, hẳn là không có vấn đề gì." Sở Phong rất là tự tin.

Khi nhìn thấy một màn này, mọi người vây xem liên bùng tình đại ngộ, dù sao người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Tô Mỹ vị tam tiểu thư này của Tô gia, cùng Sở Phong quan hệ tựa hồ rất không đơn giản, chắc Sở Phong có thể tới đây tham gia tân tú đại hội, hơn phân nửa là dựa vào Tô Mỹ.

"Làm rồi hơn nửa ngày, là cùng Tô gia tam tiểu thư có móc ngoặc, thảo nào có thể được thành chủ ban cho Tử Kim lệnh bài!"

"Hanh, có quan hệ thì có ích lợi gì, tân tú đại hội này phải xem chính là thực lực, hôm nay tiền mười vị đã chọn ra, chỉ bằng tu vi hẳn, chẳng lẽ còn có thể chen giữa mười vị, đạp xuống phía dưới một người sao?"

Mấy tân tú Tử Kim Thành, đối với Sở Phong thủy chung lòng mang khúc mắc, nghĩ Sở Phong loại thực lực này, cũng không nên tới tham gia tân tú đại hội, không chỉ đánh mất một suất của Tử Kim Thành, còn đánh mất mặt mũi bọn họ.

Khi cùng Tô Mỹ nói chuyện ngắn với nhau một hồi, Sở Phong cũng là đi tới trước người vị hộ vệ kia làm công tác thống kê thành tích, tại trước mắt bao người, đem hơn hai trăm tử giác của Quỷ Giác Thú lấy ra, đưa tới trước mặt hộ vệ.

"Trời ạ, hãn cư nhiên liệt sát nhiều con Quỷ Giác Thú như vậy?"

"Thế nào có khả năng, lấy tu vi hãn, thế nào có khả năng liệt sát nhiều con Quỷ Giác Thú như vậy, cái số lượng kia, ... ít nhất ... phải có hai trăm con a?"

Khi nhìn tảng lớn tử sắc tiêm giác, nội ngoại tràn một mảnh ồ lên. Mọi người vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong tu vi như vậy, có thể liệt sát được nhiều con Quỷ Giác Thú như vậy, số lượng như vậy, quả thực thành tích cùng Trần Oản Tích, tương xứng.

"Không có khả năng, cái này tuyệt đối không có khả năng, hãn nhất định là dối trá, hãn đây là gian dối!"

Mà so sánh với người khác, Vạn Văn Bằng càng phiền muộn không ngớt, hãn ở đây bài danh đệ thập, mà lúc này Sở Phong thành tích xa xa cao hơn hãn, nhất định hãn sẽ bị đá ra khỏi tiên thập.

Nếu như đổi làm một người khác, thực lực xa trên hãn đưa hãn đá ra ngoài, hãn còn có thể tiếp thu, thế nhưng một người như Sở Phong vậy, tiểu tử hãn khinh thường thật sâu lại đưa hãn đá ra ngoài, điều này làm cho hãn vô pháp tiếp thu.

Trên thực tế, không chỉ là Vạn Văn Bằng nghĩ như vậy, ở đây rất nhiều người đều nghĩ như vậy, nghĩ đến Sở Phong cùng Tô Mỹ có quan hệ, đều nghĩ Sở Phong là thông qua thủ đoạn bất chính, mới thu được nhiều tử giác Quỷ Giác Thú như vậy, cũng không phải là hãn tự mình liệt sát có được.

Chỉ bất quá, mặc dù mọi người trong lòng suy đoán thế nào, nhưng cũng không dám nói ra, dù sao còn không có nhân nguyên bởi vì ... loại chuyện này, mà đi đắc tội với tam tiểu thư Tô gia.

Cứ như vậy, Sở Phong bởi vì thành tích ưu dị, thu được danh ngạch tranh đoạt quán quân, mà Vạn Văn Bằng lại là bị đá ra tiền thập, sớm bị nốc-ao.

"Hanh" nhìn Sở Phong thay thế mình, leo lên so đấu đài Vạn Văn Bằng tức giận không ngớt, sắc mặt phi thường khó coi.

"Vạn đại ca, hà tất cùng loại tiểu nhân này đấu khí, lấy hãn tu vi, đi lên so đấu đài, chỉ có mất mặt xấu hổ mà thôi."

"Không sai, nhìn hãn một hồi sẽ thế nào bị người đánh rơi ra so đấu đài." Các tân tú Tử Kim Thành này, ở một bên khuyên nhủ.

"Vị kia cùng Sở Phong đồng trên đài, chính là hạch tâm đệ tử Thính Phong Tông ta, thực lực của hãn ta rất rõ ràng, Sở Phong cùng hãn giao thủ, tự nhiên chỉ có mất mặt xấu hổ mà thôi."

"Chỉ là hãn không chỉ có là người của mình, mà chính là người Tử Kim Thành ta, nên hãn có thể không biết xấu hổ, nhưng chúng ta thân là người của Tử Kim Thành, còn không muốn cái mất mặt này." Vạn Văn Bằng oán khí mười phần, rồi lại nói như đại công vô tư, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Mà nghe hãn vừa nói vậy, Tử Kim Thành các tân tú, càng nghĩ Vạn Văn Bằng là nói rất đúng, không khỏi đối Sở Phong cừu thị thêm sâu sắc.

"Vốn ta nghĩ điên cuồng đánh Vạn Văn Bằng một hồi, nhưng nghĩ không ra đối thành người, đánh hãn ta còn có thể vui đùa một chút, thế nhưng đánh người, thật tình không có cảm giác thành tựu gì, người chính là nên chịu thua quên đi, để tránh khỏi bẩn tay của ta." Vị đệ tử Thính Phong Tông kia, khinh miệt nhìn Sở Phong, hoàn toàn không đem Sở Phong đặt ở trong mắt.

"Đánh ta người đương nhiên không có cảm giác thành tựu, bởi vì người căn bản là đánh không được ta, bất quá bại bởi ta người sẽ có cảm giác thành tựu, bởi vì không phải mọi người, đều có tư cách thua ở trong tay ta."

Sở Phong cười tủm tỉm nhìn đệ tử Thính Phong Tông này, hẳn không có thể đơn giản khinh miệt như vậy, cũng không phải không có đặt ở trong mắt, mà là hoàn toàn đem đối phương xem thường.

"Người đây là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, đối phó người loại mặt hàng này, ta chỉ cần một chiêu."

Thính Phong Tông đệ tử làm như bị Sở Phong chọc giận, hắt hủ lạnh một tiếng, cước bộ về phía trước một bước, liền thi triển ra một bộ vũ kỹ hoa mỹ.

Thân ảnh hắt trong nháy mắt hóa thành mấy đạo, lúc ẩn lúc hiện, tại đây trên so đấu đài xuất quỷ nhập thần, đồng thời tốc độ càng lúc càng nhanh, nhanh đến hoa cả mắt, giờ này khắc này tại bốn phương tám hướng Sở Phong, tất cả đều là thân ảnh người nọ.

Như vậy hoa lệ vũ kỹ thi triển ra, khiến vô số người hơi bị sợ hãi, nhất là các thiếu nữ không biết, càng sùng bái hét rầm lên.

"Đây là tứ đoạn thân pháp vũ kỹ Thính Phong Tông ta, tên là Mê Ảnh Trọng Trọng, mà vị kia tu luyện cái vũ kỹ này, đã có ba năm, từ lâu năm giữ tinh túy trong đó, có thể đem nó phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn."

"Đừng nói là Sở Phong, coi như là ta, cũng cần phải cẩn thận ứng đối, bằng không sẽ thiệt thòi lớn." Vạn Văn Bằng hướng mọi người giảng giải nói.

"Nói như vậy, Sở Phong không phải nhất định bại rồi sao?"

"Không phải nhất định bại rồi, mà là bại phi thường lắm!"

Vạn Văn Bằng tự tin tràn đầy, chiêu này là đòn sát thủ cực mạnh của vị kia, ngay cả hắc đều rất kiêng kỵ, Sở Phong tự nhiên là nhất định phải bại.

Trên thực tế, đích xác như Vạn Văn Bằng nói, Mê Ảnh Trọng Trọng này là một loại thân pháp võ kỹ cao siêu, đối lại là người khác đích xác sẽ bị thủ đoạn hoa mỹ của nó mê hoặc. Thế nhưng tại trước mặt Sở Phong này, đã sớm lộ nguyên hình, ngay từ đầu, đã nhìn ra người nào là chân thân hắc.

"Bá" đột nhiên, người nọ phát động công kích, mấy đạo thân ảnh hướng Sở Phong chạy vội đến, cái loại uy thế này quả thực có thể nói là hùng tráng.

Giờ khắc này, mấy người nhìn Sở Phong chê cười, khóe miệng đều không khỏi nhắc lên vẻ hơi cong, nghĩ thời khắc Sở Phong mất mặt, đã tới.

Nhưng mà, Sở Phong hiển nhiên là muốn để cho những người này thất vọng rồi, chỉ thấy Sở Phong không tránh không né, mà là hướng một đạo thân ảnh trong đó, trực tiếp như vậy đánh một quyền.

Không có thủ đoạn hoa lệ, là đơn giản như vậy đánh một quyền, thế nhưng nhanh như thiểm điện, vị trí xảo quyết, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, hung hăng oanh ngay trên mặt đạo thân ảnh kia.

"Ô oa "

Một quyền hạ xuống, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, bốn phía Sở Phong khắp bầu trời thân ảnh cư nhiên toàn bộ tiêu tán, Thính Phong Tông đệ tử này chặt vật té lăn trên mặt đất, đang bưng mặt mình, xoay người lăn đi, một trận kêu thảm.

Nhìn vị kia trên mặt đất, Sở Phong mỉm cười, nói: "Người nói đúng, đối phó người loại mặt hàng này, ta đích xác chỉ cần một chiêu."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Chân Chính Thiên Tài

"Chết tiệt, chuyện gì xảy ra?"

"Trời ạ, cái tình huống gì đây?"

Trên so đấu đài một màn, làm cho mọi người thất kinh, nguyên nhân bởi vì thân ảnh lúc trước rậm rạp, rất nhiều người căn bản là không thấy được Sở Phong xuất thủ, chỉ thấy được thân ảnh đột nhiên tiêu tán, mà vị Thính Phong Tông kia, liền biến thành dáng dập hiện tại.

"Thế tấn công thật sắc bén a."

Thế nhưng so với việc đại đa số người mê man, Chu Tước Thành thành chủ Tô Ngân, trước mắt sáng ngời, hắn vẫn quan tâm so đấu đài có Sở Phong, vì thế hắn thấy được một màn Sở Phong xuất thủ.

"Phụ thân, con đã nói rồi a, Sở Phong này có tinh thần lực, loại vũ kỹ thủ thuật che mắt này, với hắn mà nói là vô dụng." Lúc này Tô Nhu, rất quy củ đứng ở phía sau Tô Ngân, vẻ mặt nhu thuận.

"Vấn đề không chỉ có là tinh thần lực, dù là có tinh thần lực, nhưng chỉ tu luyện sơ cấp huyền công, cũng không có khả năng lấy Linh Vũ bát trọng, như vậy đánh bại Nguyên Vũ nhất trọng khinh địch, người này thiên phú rất cao, mới có thực lực bậc này."

"Thanh Châu cảnh nội, phàm là người tu võ tốc độ mau một chút, đều được cho là thiên tài, nhưng trên thực tế bất quá là có tư chất ứng với tu võ

mà thôi, chân chính thiên tài, coi như là Sở Phong vậy, làm người khác không thể theo kịp."

Ánh mắt Tô Ngân, dừng ở Sở Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ thương thức, sau đó hướng Tô Nhu nói rằng: "Nhu nhi, tỷ muội các người lần này không có nhìn lầm người, Sở Phong này nhất định phải dụng tâm lôi kéo, nói không chừng ngày sau Tô gia ta, còn phải dựa vào hắn."

"Thật là lợi hại, Trần Oản Tích không hổ là Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử, chỉ là một chiêu, liền đem đối thủ đánh bại."

Đúng lúc này, ngoài tròng đột nhiên một trận kinh hô, bởi vì tại trên một so đấu đài khác, Trần Oản Tích cũng là lấy thế sấm sét, đánh bại đối thủ của nàng, đồng dạng chỉ dùng một chiêu.

Đồng thời một chiêu này của nàng, không giống như Sở Phong không minh bạch, mà là trước mặt mọi người ra chiêu, khiến tất cả mọi người tận mắt thấy được, nàng làm sao lấy một chiêu, đánh bại địch nhân.

"Oản Tích tỷ thực sự quá lợi hại, xem ra lần này Tử Kim Thành ta đoạt giải quán quân có hi vọng rồi."

"Đâu chỉ là có hi vọng, quả thực là có thể cướp đoạt, hôm nay tại đây trên so đấu đài, chỉ có hai vị Nguyên Vũ nhị trọng cao thủ, Oản Tích tỷ đã lấy một chiêu, đánh bại đối thủ, còn vị kia, lại còn đang cùng đối thủ dây dưa, đối thủ của hắn rõ ràng chỉ là Nguyên Vũ nhất trọng mà thôi, so với hắn còn thấp hơn một trọng tu vi a."

"Người nói như vậy thật đúng, người này tuy rằng cũng rất mạnh, thế nhưng đích xác còn kém hơn Oản Tích tỷ nhiều lắm, nghiêm nhiên không có uy thế Nguyên Vũ nhị trọng, kỳ quái, hắn người như vậy, thế nào có khả năng tại liệt sát Quỷ Giác Thú, so với Oản Tích tỷ thành tích tốt hơn nhiều như vậy?"

"Hanh, hay là cùng Sở Phong giống nhau, chơi cái trò... gì."

Tử Kim Thành các tân tú, đem ánh mắt hướng về phía một vị Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử khác, vị thiếu niên này lúc này còn đang đánh nhau, là tiêu điểm được chú mục nhất.

Bởi vì trước đây liệt sát Quỷ Giác Thú, hẳn có thành tích thực sự quá mức chói sáng, chỉ là trận bỉ đấu này, cũng làm cho các người cảm thấy thất vọng.

Thân là đại biểu Phong Vân Thành liên tục mấy lần quán quân, thân là Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử, thân là Nguyên Vũ nhị trọng cao thủ, đối mặt Nguyên Vũ nhất trọng đối thủ, vậy mà có chẳng phân biệt được cao thấp, khó phân thắng bại.

Vô luận là tốc độ hay lực lượng, cùng đối phương đều không sai biệt nhiều, mà ngay cả vũ kỹ cũng là thường thường, thực sự làm cho tìm không ra một điểm sáng nào.

"Hây a "

Đột nhiên, vị thiếu niên Nguyên Vũ nhất trọng kia phát uy, một cái trọng quyền mang theo thế vạn quân, quyền này oanh ra khiến cho so đấu đài rung động, đây là một loại tứ đoạn vũ kỹ, thế nhưng tại trong tay thiếu niên, uy lực thể hiện chiếm được toàn diện, kích này không phải chuyện đùa.

"Bá "

Khi đối mặt đối thủ công kích, vị thiếu niên Phong Vân Thành kia, lại là không vội không chậm, không hoảng hốt tinh táo, đồng dạng cũng một quyền oanh ra, cũng là tứ đoạn vũ kỹ.

Theo lý mà nói, với hãn tu vi, đều là tứ đoạn vũ kỹ, uy lực hãn là xa cường hơn đối thủ, thế nhưng lúc này lại cũng không có, chỉ có thể nói là chẳng phân biệt được trên dưới, làm cho có cảm giác hãn vũ kỹ còn không có luyện đến nơi đến chốn.

"Phanh "

Rốt cục, hai người giao thủ, song quyền chạm nhau, tầng tầng Nguyên Lực không ngừng tràn ra, sóng năng lượng rung động, ngay cả so đấu đài đều bị chấn xuất thành đạo vết rách thật nhỏ.

"Hãy a" thiếu niên Phong Vân Thành hét lớn một tiếng, bỗng nhiên cố sức, đem trọng quyền vị kia đánh văng ra, cả người đều bị đánh bay đi, cuối cùng té rớt trên mặt đất.

Thắng, tới cuối cùng vị Phong Vân Thành kia thắng, thế nhưng so với việc Trần Oản Tích một chiêu kết thúc đối thủ, hãn thì thắng quá mức cật lực, làm cho không khỏi nghĩ, hãn tu vi xa thua Trần Oản Tích.

"Ấn dấu thực lực sao? Có chút ý tứ!"

Lúc này Sở Phong từ lâu đã thắng, đang đợi tràng bi đấu tiếp theo, hãn cũng là đem ánh mắt ngưng tụ tại trên người thiếu niên Phong Vân Thành, liếc mắt liền nhìn ra, người này là cố ý ấn dấu thực lực.

Khi vị thiếu niên Phong Vân Thành này thắng lợi, vòng thứ nhất tỷ thí kết thúc, mà vòng thứ nhất thành tích tốt nhất Trần Oản Tích, thì có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Sở Phong lần thứ hai bước lên so đấu đài, lúc này đứng ở đối diện hãn, so với lúc trước vị đối thủ kia mạnh hơn rất nhiều, bởi vì ... vị này cũng là Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử, tuy rằng đều là Nguyên Vũ nhất trọng, thế nhưng hãn khí thế cũng rất mạnh mẽ.

"Ta nhận ra người, người là cùng mập mạp thành chủ hỗn một chỗ!"
Sở Phong mỉm cười nói.

"Dù miệng lưỡi có lợi hại cũng vô dụng, ta sẽ cho người câm miệng lại!" Vị này rất là lạnh lùng.

"Vừa rồi ngữ khí vị kia cùng của người không sai biệt lắm, bất quá té trên mặt đất cũng là hăn."

Sở Phong thực sự không đưa hăn đặt ở trong mắt, từ lúc Linh Vũ thất trọng, Sở Phong đã có thể đánh bại Nguyên Vũ nhất trọng, hôm nay là Linh Vũ bát trọng, dù là Nguyên Vũ nhị trọng cũng không phải đối thủ Sở Phong, đối phương dù là cường thịnh, nhưng tại trong mắt Sở Phong, cũng là bất kham một kích.

"Hanh, người nghĩ rằng ta cũng vô năng như hăn sao? Vậy người đánh giá quá thấp đệ tử Lăng Vân Tông ta rồi."

Vị này bỗng nhiên xuất thủ, huyền công vận chuyển, võ kỹ phát sinh, toàn thân trán phóng xuất ra kim sắc quang mang, dường như ánh ban mai chói mắt, cùng lúc đó thân thể hăn, lại hóa thành kim đồng.

Cái này không hề là thân thể đơn giản, so với huyền thiết còn muốn cứng rắn hơn, tay có thể trăm huyền thiết kiếm, thân phá huyền thiết chung, chính là một loại cao siêu cường hóa hình võ kỹ, không chỉ đem toàn thân hóa thành hung khí, lại có thể lấy kim mang đâm vào hai mắt, khiến đối phương vô pháp thấy được động tác.

"Lần này Sở Phong chết chắc rồi, vị này công kích so với vị Thính Phong Tông kia mạnh hơn mấy lần, trực tiếp bá đạo cũng không phải là phô trương thanh thế, Sở Phong căn bản vô pháp nhặt được tiện nghi."

"Không sai, vừa rồi chẳng biết vì sao, đệ tử Thính Phong Tông lại thất bại, thế nhưng đối mặt vị thép thiết cốt này, Sở Phong căn bản không hề có

phần thắng, không có vận khí đáng nói."

Sở Phong trên chỗ so đấu đài, kim quang bắn ra bốn phía, dù cho thị lực mọi người có tốt, cũng vô pháp thấy rõ hai người trên so đấu đài.

Thế nhưng mọi người có thể cảm thụ được, Lăng Vân Tông đệ tử này tản mát ra uy thế, thì Sở Phong lần này, rất khó nhặt được tiện nghi, dù sao đối mặt với cường hóa hình vũ kỹ, không có lực lượng tuyệt đối, là căn bản vô pháp thắng được.

"Ách a ~~~~~ "

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, trên đài kim quang cư nhiên bắt đầu thu liễm, mà khi kim quang tiêu tán, mọi người nhất thời mục trừng khẩu ngốc, giật mình không ngớt.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện, Sở Phong thì đứng ở tại chỗ, không bị nửa điểm vết thương, còn vị Lăng Vân Tông đệ tử kia, không ngờ nằm lăn trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, nhãn cầu trợn trắng, chết ngất.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Hưởng Thụ Quá Trình

"Cái này. . . ."

Giờ khắc này mọi người triệt để mê man không hiểu, một màn trên so đấu đài, thực sự làm cho không biết làm sao, ngay cả Trần Oản Tích lạnh lùng, cũng là không khỏi nghiêng đầu, đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong.

Lẽ nào Sở Phong thực sự cường hãn như thế? Cường hãn đến cùng với Trần Oản Tích tương xứng, có thể lấy Linh Vũ bát trọng tu vi, đơn giản đánh bại Nguyên Vũ nhất trọng?

Tuy nói thế gian không thiếu hạng người thiên tư trác việt, có thể lấy yếu thắng mạnh, nhưng dù sao đều là đại nhân vật lừng danh, lẽ nào vị thiếu niên nhìn không chớp mắt này, cũng lại là thiên tài như thế?

Trong đầu các loại ý niệm khó có thể tin bắt đầu không ngừng hiện lên, mọi người lần đầu tiên nghĩ, có thể là bọn họ xem thường Sở Phong, hay là ngay từ đầu, Sở Phong cũng không có gian dối, hẳn là dựa vào thực lực của chính mình đi tới đây.

"Thành chủ đại nhân, cái này. . . ."

Tử Kim Thành các hộ vệ, đầy mặt giật mình, trước đây bọn họ vẫn khinh thường Sở Phong, nghĩ Sở Phong là nương quan hệ với Tô Nhu mới đến nơi đây, đâu coi hãn là người Tử Kim Thành.

Nhất là lúc Sở Phong đem Vạn Văn Bằng thay thế, bọn hắn càng đối với Sở Phong cừu thị tới cực điểm, thế nhưng giờ này khắc này, bọn hắn lại bắt đầu hoài nghi cái nhìn của mình trước đây đối với Sở Phong, có chính xác hay không, không khỏi nghĩ lại.

"Hay là Tô Nhu tiểu thư nói đúng, Sở Phong này có thể mang đến cho chúng ta một kinh hỉ."

Trần Huy trên mặt đáng tươi cười tràn đầy an tâm, trên thực tế hắn trước cũng như hộ vệ bên người là như nhau, nghĩ Sở Phong là một trói buộc, nhưng hiện tại xem ra, Sở Phong không phải trói buộc, trái lại là lợi thế của Tử Kim Thành hắn.

"Thế nào có khả năng, người này lại có thực lực cường như thế? Không phải là đối thủ thu cái chỗ tốt gì, mà cố ý thua chứ hả?"

Thế nhưng so với người khác, các tân tú Tử Kim Thành này, lại không muốn tiếp thu một chuyện thực này, dù sao bọn họ tận đáy lòng đã khinh thường Sở Phong, ước gì Sở Phong xấu mặt.

Thế nhưng lúc này, Sở Phong không chỉ không có xấu mặt, trái lại còn nổi tiếng, hai lần bỉ đấu này trái lại không phải Sở Phong không chịu nổi, mà là bọn hắn bất kham a.

Dù sao bọn họ ngay cả tiền mười cũng không có đi vào, mà Sở Phong thì tại trên so đấu đài, đánh bại hai gã hạch tâm đệ tử nhất đẳng tông môn, trong đó một vị chính là hạch tâm đệ tử của đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông, cái này cũng quá mức cường hãn a, chỉ ít toàn bộ bọn họ đều không thể làm được, dù là Vạn Văn Bằng, cũng vô pháp làm được.

Tại trong ánh mắt vô số người khiếp sợ, Sở Phong mỉm cười chậm rãi đi xuống so đấu đài, ánh mắt trước đây bạch nhãn, giờ chuyển sang sợ hãi.

Mà khi Sở Phong nhanh như chớp kết thúc chiến đấu, vị thiếu niên Phong Vân Thành kia, lần thứ hai trở thành tiêu điểm cho toàn trường chú mục.

Mà lúc này đây, thiếu niên Phong Vân Thành này, cũng như lúc trước, giao chiến một hồi lâu, mới miễn cưỡng thu được thắng lợi, làm cho các người không biết là hắn có ý định ẩn dấu thực lực, hay là đối thủ của hắn quá mạnh mẽ.

"Không cần tiếp tục, trận tân tú đại hội này, ta đã mất kiên trì, hãy nhanh lên một chút kết thúc đi a!"

Ngay khi thiếu niên Phong Vân Thành, chuẩn bị đi xuống so đấu đài, Trần Oản Tích làn váy vũ động, nhảy lên so đấu đài, cư nhiên chủ động yêu cầu cùng vị thiếu niên Phong Vân Thành kia giao thủ.

"Tại hạ Đinh Cừu, xin chỉ giáo nhiều!"

Đối với hành động của Trần Oản Tích, thiếu niên Phong Vân Thành này, chỉ là đạm nhiên cười, khách khí đối với Trần Oản Tích chấp tay, tựa hồ không có bởi vì Trần Oản Tích, lúc trước bày ra thực lực, mà có bất luận cái gánh nặng tâm lý gì.

"Hanh." Trần Oản Tích hừ lạnh một tiếng, cách không đánh một chiêu, cũng không phải là vũ kỹ hoa lệ, nhưng ẩn chứa cường đại Nguyên Lực, đối thủ vừa rồi, đều là bị cách không một chiêu này của nàng, đánh bại.

"A." Chỉ bất quá, đối mặt Trần Oản Tích công kích, Đinh Cừu cũng không tránh không né, tiện tay như vậy vung lên, một tầng Nguyên Lực tự bàn tay khuếch tán, liền đơn giản đem công kích Trần Oản Tích hóa giải.

"Người quả nhiên là ẩn tàng thực lực, như vậy là có ý gì?" Trần Oản Tích cũng không có quá mức giật mình, ngược lại trong ánh mắt lại có

thêm chút lửa giận.

"A, ta chỉ là thích hưởng thụ quá trình chiến đấu, cái này có cái gì sai sao?"

"Người ta đều thích chiến đấu, chỉ là người truy cầu kết quả, ta hưởng thụ quá trình, bởi vì kết quả với ta mà nói không trọng yếu, vì cuối cùng thắng đều là ta." Đinh Cửu trên mặt thủy chung lộ vẻ mỉm cười bình tĩnh, nhưng hiện tại xem ra, đây không phải là bình tĩnh mà là tự tin.

"Khẩu khí thật lớn, ta thật ra cũng muốn nhìn, người làm sao có thể thắng được ta."

Trần Oản Tích lần thứ hai xuất thủ, mấy chiêu cách không liên tiếp phách ra, mỗi lần đánh ra một chiêu, không khí như bị run lên, một đạo chiêu ẩn kim quang sáng chói, cũng ngưng tụ ra.

Mà ở dưới tốc độ cực hạn của nàng, toàn bộ trên so đấu đài đều là đầy trời kim sắc chiêu ẩn, mấy đạo kim sắc này dường như lưu tinh, hướng Đinh Cửu oanh kích tới.

"Oản Tích tiểu thư thủ đoạn thật là lợi hại, tuy rằng chỉ là tứ đoạn võ kỹ, nhưng được thi triển hoàn mỹ vô khuyết, quả thực có thể nói là rất đẹp như ngũ đoạn võ kỹ." Tử Kim Thành các hộ vệ kinh hô không ngớt.

"Nha đầu Oản Tích kia, chính là một tu võ thiên tài chân chính, từ điểm tu võ thiên phú này của nàng mà xem xác thực siêu việt hơn cả ta." Mà Trần Huy thân là phụ thân Trần Oản Tích, càng dạt dào đắc ý, cười đến rung cả người.

"Lưu Tinh chiêu pháp, vận dụng thật ra không tệ, thế nhưng đáng tiếc, còn kém một chút hỏa hậu."

Đinh Cừu này hai mắt híp lại, khí tức vận chuyển, sau đó cũng mấy chương liên tiếp phát ra, thi triển ra vũ kỹ cùng Trần Oản Tích giống nhau như đúc, đồng thời từ trên uy thế, vậy mà so với Trần Oản Tích còn mạnh hơn một bậc.

"Rầm rầm oanh "

Kim sắc chương ảnh tại trên so đấu đài không ngừng nổ tung, tầng tầng Nguyên Lực không ngừng khuếch tán, loại uy thế này ngay cả mọi người ngoài sân rộng cũng có thể cảm thụ được, đây mới là hai vị Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, hẳn là rất có thực lực.

Mà giờ khắc này mọi người cũng mới biết được, Đinh Cừu thật là ẩn tàng thực lực, hiện tại ngấm lại hẳn trước đây giao thủ, cũng không phải là hẳn thực lực quá yếu, mà là cố ý làm vậy, vị này thực lực không phải là yếu so với Trần Oản Tích, thậm chí còn mạnh hơn một đường.

"Lợi hại, Đinh Cừu này không hổ là đại biểu Phong Vân Thành, từ trên thực lực mà nói, hẳn so với Trần Oản Tích kia mạnh hơn, xem ra năm nay quán quân tân tú đại hội, là của Phong Vân Thành chắc rồi!" Tô Ngân bình phán nói.

"Phụ thân, nói thế là còn hơi sớm a, dù Trần Oản Tích không địch lại Đinh Cừu, nhưng Thanh Long Tông ta vị yêu nghiệt kia, còn chưa có đăng tràng mà!" Tô Nhu đứng ở phía sau Tô Ngân, mỉm cười ngọt ngào nói.

"Sở Phong đích thật là thiên tài, điểm ấy không thể nghi ngờ, bất quá Đinh Cừu này tài trí cũng không phải bình thường, con lẽ nào không có phát hiện, đến bây giờ mà hẳn cũng không có xuất ra toàn lực sao? Ngay cả huyền công cũng không vận dụng, chỉ thi triển vũ kỹ, mà cũng không phải là cực mạnh, ta phỏng chừng hẳn nếu là xuất ra toàn lực, sợ rằng thực lực có thể sánh bằng Nguyên Vũ tam trọng."

"Mà Sở Phong này tuy rằng chiến lực rất cao, nhưng hôm nay dù sao chỉ là Linh Vũ bát trọng. Nếu hãn hôm nay có Nguyên Vũ nhất trọng tu vi, mới có cơ hội chiến thắng Đinh Cửu, thế nhưng chỉ cần hãn đang ở Linh Vũ Cảnh, cho dù là Linh Vũ cửu trọng, cũng tuyệt đối sẽ không là đối thủ Đinh Cửu." Tô Ngân lắc đầu.

"Phụ thân, người còn chưa hiểu rõ về Sở Phong, người biết Đinh Cửu này chưa từng xuất ra toàn lực, lẽ nào Sở Phong đã xuất ra toàn lực sao?" Tô Nhu tịnh không ủng hộ cái nhìn của Tô Ngân.

"Người nha đầu kia đối Sở Phong rất có tự tin a, có muốn hay không cùng cha cược một trận?" Tô Ngân cười quỷ dị nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Đá Kê Chân

"Đánh cuộc gì?" Tô Nhu cười hỏi.

"Trần Oản Tích này cũng không phải đối thủ Đinh Cừ, nàng bại trận chỉ là vấn đề thời gian."

"Cho nên Sở Phong tự nhiên có thể cùng Đinh Cừ giao phong, mà cha cược Sở Phong sẽ bại dưới tay Đinh Cừ. Nếu là cha thắng, như vậy hôn sự của con, sẽ do cha định." Tô Ngân nói rằng.

"Phụ thân, người thế nào lại đem chuyện hôn sự của con lên đây, con đã nói rồi, hôn sự của con do chính con làm chủ." Nghe được nói thế, Tô Nhu có vẻ rất không tình nguyện.

"Không dám thì thôi vậy." Tô Ngân không nói gì chỉ cười cười.

"Có cái gì không dám, cược thì cược, nếu là con thắng, thì hôn sự tiểu Mỹ cùng Thượng Quan Nhai sẽ xóa bỏ, ý của cha thế nào?" Tô Nhu chăm chú nói rằng.

"Cái này. . . ." Mà giờ khắc này, Tô Ngân lại là nhú mày, hơi bối rối.

"Thế nào, cha không dám sao?" Tô Nhu hai mắt híp lại thành hai đạo trăng non, cười nhìn phụ thân nàng, tựa hồ rất thích hình dạng phụ thân bị nàng làm khó.

"Buồn cười, cha có cái gì không dám, theo ý con đi, nếu là Sở Phong có thể thắng Đinh Cừ, thu được quán quân lần này tân tú đại hội, ngày

khác ta phải đi tìm Thượng Quan gia hối hôn, đương nhiên, trước là phải được tiểu Mỹ đồng ý mới được." Tô Ngân nghiêm túc nói.

"Hắc, phụ thân đại nhân của con, ngài cứ yên tâm đi, tiểu Mỹ này, ước gì ngài hối hôn đó." Tô Nhu cười rất là hài lòng, hài lòng phát ra từ nội tâm.

Nàng đầu tiên là nhìn Tô Mỹ một chút, cách đó không xa, sau đó đem ánh mắt hướng về Sở Phong, thấp giọng nói: "Sở Phong, hạnh phúc của tiểu Mỹ, đã có thể toàn bộ dựa vào người."

Đối với lời nói của vị phụ nữ này, không có một người nào nghe được, bởi vì giờ này khắc này ánh mắt mọi người, toàn bộ đều tập trung Đinh Cửu cùng Trần Oản Tích tại trên so đấu đài, hai người chiến đấu đã đến hồi gay cấn.

Trần Oản Tích không ngừng phát ra tiến công mãnh liệt, các loại vũ kỹ cường hãn nhất nhất đều xuất ra, thế nhưng khiến cho người ta giật mình chính là, Trần Oản Tích nắm giữ vũ kỹ nào, Đinh Cửu cư nhiên cũng toàn bộ nắm giữ, đồng thời Trần Oản Tích dùng loại vũ kỹ này, thì hãn cũng dùng loại vũ kỹ đó, mỗi lần giao phong đều hơi trên Trần Oản Tích một bậc.

Lúc này tất cả mọi người nhìn ra được, Đinh Cửu này quá mức lợi hại, đã nửa ngày, hãn căn bản là không có chăm chú cùng Trần Oản Tích đánh nhau, hoàn toàn chỉ là trêu chọc Trần Oản Tích thôi.

Mà Trần Oản Tích tại trước mặt Đinh Cửu, lại hoàn toàn không có khí thế là đối thủ của hãn, lúc này trên gương mặt lãnh ngạo, đầy mồ hôi hột, từng ngum từng ngum không ngừng thở hỗn hển, đã bị Đinh Cửu bức tới tuyệt lộ rồi.

"Oản Tích, nhất định phải kiên trì a."

Trần Huy trong tay áo song quyền từ lâu nắm chặt, vì Trần Oản Tích mà lo lắng đến toát mồ hôi lạnh, Tử Kim Thành bọn họ lần này tâm tư đại hội là phải thắng lợi, bằng không sẽ đối mặt với cục diện vô pháp giao lên vật cống.

Trước không nói, vô pháp giao lên vật cống, còn phải nhận nghiêm phạt của Chu Tước Thành, làm trò cười cho các thành khác, sau đó vô luận làm cái gì cũng đều kém một bậc, rất khó ngẩng đầu.

"Oản Tích tiểu thư, nhất định phải thắng a!"

"Tiểu thư nỗ lực lên!"

Mà so với việc Trần Huy yên lặng, Tử Kim Thành các hộ vệ lại là cả tiếng la lên, quang minh chính đại vì Trần Oản Tích bơm hơi lên, bởi vì vinh nhục Tử Kim Thành bọn họ, tất cả trên người Trần Oản Tích, chỉ có thể thắng không thể thua.

Nhưng mà sự thực thường thường là tàn khốc, khi Trần Oản Tích thể lực gần như đã hao hết, thì Đinh Cừu rốt cục phát động phản kích, tiến công sắc bén, vượt qua mọi người dự liệu.

Tuy rằng chỉ là thủ đoạn công kích đơn giản nhất, ngay cả võ kỹ cũng không thi triển, thế nhưng loại uy thế này lại làm cho hơi bị sợ hãi, tại trước mặt hắn, Trần Oản Tích bất luận công kích cái gì đều đã mất hiệu lực, chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn Đinh Cừu, từng bước một tới gần.

Giờ khắc này, mọi người rốt cục mới biết, vị thiếu niên nhìn không chớp mắt này đến tột cùng là rất mạnh, Trần Oản Tích mặc dù đã là người nổi bật trong cùng thế hệ, thế nhưng tại trước mặt Đinh Cừu, hiển nhiên còn kém một mảng lớn.

"Vị sư muội này, người thất bại!"

Rốt cục, Đinh Cửu đi tới trước người Trần Oản Tích, thủ chương nhẫn nhụi như bàn tay nữ nhân, đã đặt tại trên vai Trần Oản Tích, tuy rằng nhìn như yếu nhược, nhưng lực lượng chương này, lại mạnh mẽ đem Trần Oản Tích án quỳ xuống đất, vô lực đứng lên.

"Cái hồn trưởng này! !"

Nhìn thấy nữ nhi mình bị Đinh Cửu đè quỳ gối trên so đầu đài, Trần Huy tức giận bỗng nhiên đứng dậy, một cổ lửa giận mắt thường có thể thấy được, đã đầy dẫy trên khuôn mặt, bất quá hăn cũng nhịn xuống, bởi vì tại đây loại tràng diện này, hăn phải nhẫn.

Thất bại, Trần Oản Tích thất bại, bại đến triệt triệt để để, loại kết cục này ngoài dự liệu của mọi người, tất cả mọi người thật không ngờ, Đinh Cửu ấn dấu sâu như vậy, quả thực cường đến tu vi ngang nhau, là vô địch.

Mà giờ khắc này, trong ngoài sân rộng vang lên trận trận hoan hô, vô luận kết cục thế nào, Đinh Cửu cùng Trần Oản Tích đều vì bọn họ dâng lên một hồi thịnh yến bi đấu, mà Đinh Cửu danh hiệu quán quân thực đúng như danh nghĩa.

Người Phong Vân Thành cả đám cao hứng bừng bừng, nhất là Phong Vân Thành thành chủ, càng cười đến phi thường đắc ý, hăn Phong Vân Thành lần thứ hai thu được tân tú đại hội quán quân, lần thứ hai bảo vệ vị trí lão đại trong hai mươi tòa thành trì.

Mà so sánh với người của Phong Vân Thành, người của Tử Kim Thành lại là cả đám cúi đầu ủ rũ, vốn tưởng rằng bằng vào thực lực của Trần Oản Tích, đã nắm chắc quán quân, nhưng nghĩ không ra lại bại trong tay Đinh Cửu.

Nếu như là tân tú đại hội trước đây, bại cũng là thất bại, tối đa chỉ có chút tiếc nuối, thế nhưng lần này bất đồng, lần này tân tú đại hội bọn họ là

không thể bại, nếu như bại, đang đợi bọn họ là sỉ nhục thật lớn, thế nhưng lúc này bọn họ lại cũng không có bất luận cái biện pháp gì.

Trần Oản Tích đã đi xuống so đấu đài, gương mặt lãnh diễm vẫn như trước, chỉ bất quá trong đôi mắt lại dần hiện ra một chút lệ quang, có thể thấy được nàng cũng vì thất bại mà cảm thấy uể oải.

Về phần Đinh Cửu, lại là cười nhìn bóng lưng Trần Oản Tích đi xa, khóe miệng nhắc lên mím cười đắc ý, bắt đầu chậm rãi hưởng dưới đài đi xuống.

"Cái tân tú đại hội này còn chưa có kết thúc, người đi đâu mà vội vã vậy?" Cũng đúng lúc này, một đạo thanh âm vang dội, đột nhiên tại phía sau Đinh Cửu vang lên.

Quay đầu lại nhìn, trên mặt Đinh Cửu bình tĩnh, không khỏi hiện lên nhất mạt gợn sóng, bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, tại đây trên bãi đấu đài cư nhiên nhiều ra một vị thiếu niên, chính yếu chính là, hắn vậy mà lại không hề phát hiện, không biết đối phương làm sao đi lên bãi đấu đài.

Trên thực tế, lúc này mọi người tròng nội tròng ngoại, đều bị một màn này hấp dẫn, bởi vì hầu như mọi người, cũng không có nhận thấy được vị thiếu niên này, làm sao đăng tròng, mà vị này tự nhiên là Sở Phong.

"Sở Phong, hắn thế nào lên rồi, lẽ nào hắn muốn đi chết phải không?"

Mọi người Tử Kim Thành, vẻ mặt phần nộ, ngay cả Trần Oản Tích đều thua ở trên tay Đinh Cửu, bọn họ cũng không có cảm giác Sở Phong có thể thắng, trái lại đều nghĩ, Sở Phong là làm mất mặt bọn hắn.

"Người đây là muốn khiêu chiến ta sao?" Đinh Cửu quan sát Sở Phong một hồi, khẽ cười nói.

"Khiêu chiến? Chưa nói tới a, ta chỉ là đối với tân tú đại hội quán quân cảm thấy hứng thú mà thôi, về phần người sao, bất quá là một khối đá kê chân khi ta đoạt được quán quân mà thôi."

Sở Phong mặt mang nhàn nhạt tiểu ý, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ lười nhác, kinh qua lúc trước Đinh Cửu cùng Trần Oản Tích đánh một trận, Sở Phong cũng vẫn không đem Đinh Cửu này đặt ở trong mắt.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Quyết Đấu Đình Phong

"Người rất can đảm, dám ở trước ta bày ra thực lực, còn nói như thế đối với ta, người là người thứ nhất."

Đình Cừ trên mặt đáng tươi cười không đổi, nhìn như rất hiền lành, thế nhưng mọi người đã biết, hắn cũng không phải là một người không tranh quyền đoạt lợi, ngược lại là một người cực kỳ tự phụ, chỉ là loại tự phụ này của hắn, che giấu rất sâu mà thôi.

"Có thể nói rõ ràng, đối thủ của người trước đây, đều là đồ ăn hại, hoặc nói Lăng Vân Tông các người, cũng không có cao thủ gì." Sở Phong châm chọc cười.

"Tại Thanh Châu cảnh nội, dám nói Lăng Vân Tông ta không có cao thủ, người cũng là người thứ nhất." Đình Cừ đôi mày kiếm dựng thẳng, trong ánh mắt bắt đầu có hàn mang nhẹ nhàng khởi động, hắn tựa hồ rất là chú ý người khác nói Lăng Vân Tông không phải.

"Ăn ngay nói thật mà thôi." Sở Phong nhún vai nói, bộ dạng rất không thể

"Đã như vậy, người cứ ra tay đi, chỉ cần thắng ta, cái quán quân này là của người, bất quá không ngại nói cho người biết, ta sẽ cho người so với Trần Oản Tích thua thảm hơn!" Đình Cừ đối Sở Phong ngoắc tay, ý bảo Sở Phong tiến tới đi.

"Như người mong muốn!"

"Sửu "

Sở Phong xuất thủ, huyền công vận chuyển, khí thể như cầu vồng, thân hình hơi cúi, tựa như gió vậy lướt tới trước người Đinh Cửu rồi, tốc độ cực nhanh, khiến tất cả mọi người hơi bị mở rộng tầm mắt.

Sở Phong song chương vũ động, đại khai đại hợp, mỗi chiêu mỗi thức đều có thể nói là tinh diệu tuyệt luân, ra chiêu tự thiểm điện, lặc chiêu như sơn phong, quyền như thiết, cước như roi, quyền cước, hình thành thế tiến công dường như bão tố, đem Đinh Cửu vây ở trong đó.

"Tiểu tử này, thế nào lại có lực lượng cường như thế, hăn cư nhiên lấy Linh Vũ Cảnh tu vi, đánh ra uy thế không kém gì Nguyên Vũ Cảnh."

Mà Sở Phong này vừa ra tay, càng khiến người ở đây sợ hãi, ánh mắt mọi người, đều bị bộ quyền pháp này của Sở Phong hấp dẫn.

Mà ngay cả thành chủ khắp nơi cũng là cau mày, trước mắt sáng ngời, mặc dù trước đây bọn họ đã đoán được Sở Phong là một nhân tài, nhưng không có nghĩ đến, lại cường hãn đến loại tình trạng này.

"Thật sự có tài."

Đối mặt Sở Phong cường hãn công kích, Đinh Cửu cư nhiên đã không thể dễ dàng ứng đối, bị buộc phải liên tục lui về phía sau, thậm chí đã dần dần mất đi lực chống đỡ.

Bởi vì thân thể Sở Phong dị thường cứng rắn, hăn chỉ cần cùng thân thể Sở Phong va chạm, liền truyền đến một trận cảm giác tê dại, cảnh này khiến hăn căn bản không dám, lấy thân thể mà chống đối công kích của Sở Phong, bởi vì hăn căn bản là đỡ không được.

"Bá." Đột nhiên, Sở Phong tung một cái trọng quyền hung ác độc địa oanh ra, quyền phong nhấc lên, thẳng đến mặt, Đinh Cửu đã không chỗ có

thể trốn.

"Hanh."

Thấy thế, Đinh Cửu cắn răng hừ lạnh một tiếng, chung quanh không khí cư nhiên trong nháy mắt thẳng băng, sau đó một tầng lực lượng vô hình, liền tự trong cơ thể bạo phát, hấn thân thể Nguyên Lực, lại dường như hỏa sơn bạo phát vậy, mang tất cả ra, cường đại lực lượng, hình thành một cơn lốc vô hình, ngạnh sinh sinh đẩy lui Sở Phong ra.

Mà ngay khi đem Sở Phong đẩy lui, Đinh Cửu thân hình về phía trước lui một cái, song chưởng đông đưa, loạn quyền oanh ra, ngay thế tiến công của Sở Phong lúc trước, hướng Sở Phong phát động phản kích.

"Rốt cục vận dụng huyền công rồi sao! !"

Nhìn Sở Phong trong chớp mắt, liền từ ưu thế rơi vào hạ phong, Tô Nhu nhú mày, hấn biết Đinh Cửu nghiêm túc, Đinh Cửu vận chuyển huyền công, lực lượng có thể so với Nguyên Vũ tam trọng, Sở Phong đích xác đối mặt áp lực cực lớn.

"Hắc, Nhu nhi ta nói rồi, Sở Phong sẽ không là đối thủ của Đinh Cửu, bất quá lấy Linh Vũ bát trọng tu vi làm được như vậy, hấn đã có thể nói là nghịch thiên."

"Nếu như bọn họ hai người cùng đồng cảnh giới, Sở Phong tất nhiên có thể thắng Đinh Cửu, bất quá đáng tiếc a, lúc này tu vi hai người, lại không giống nhau." Tô Ngân xoa xoa trên cằm vài cọng râu mép khô cứng, cười đắc ý.

"Ngưng, phụ thân, thắng bại chưa định, cũng không nên nói quá sớm." Tô Nhu bĩu môi, liền tiếp tục quan sát hai người trên đài so đấu.

"Ân, ta ngược lại cũng muốn nhìn, Sở Phong đến tốt cùng có thể kiên trì tới trình độ nào, nếu như có thể kiên trì so với Trần Oản Tích mà nói, người này quả nhiên là lợi hại, phải toàn lực lôi kéo."

Tô Ngân cũng là nghiêm túc nhìn, mặc dù nghĩ Sở Phong không thể thắng, nhưng Sở Phong này bày ra thiên phú, hẳn đã sớm ưu ái, vô luận thắng bại, hẳn đều muốn lôi kéo Sở Phong.

"Làm sao vậy, cái này kêu là lấy kỳ nhân chi đạo, trị kỳ nhân chi thân!"

*(lấy kỳ nhân chi đạo, trị kỳ nhân chi thân: lấy đạo của người, trị lại người... ND)

Đinh Cửu vận chuyển huyền công, cường độ Nguyên Lực trong nháy mắt đề thăng mấy lần, toàn thân, nhắc tay, đều có thể dẫn động Nguyên Lực chung quanh, thật sâu áp chế Sở Phong.

"Người đã biết, ta còn chưa có bung sức a."

Sở Phong cười quỷ dị, đột nhiên ngừng thối lui về phía sau, quả đấm hướng Đinh Cửu oanh tới quyền cước như vậy vung lên, mấy đạo thủ chưởng hiện ra, phảng phất như có vô số đại thủ kéo dài ra, từ chính diện hướng Đinh Cửu đánh tới.

"Vũ kỹ? !"

Thình lình xảy ra biến cố, đúng vậy Đinh Cửu thất kinh, bởi vì Sở Phong Hư Huyền Chưởng đều là thực thể, khó phân biệt chân giả, căn bản vô pháp phá được.

"Chỉ là tam đoạn vũ kỹ mà thôi, cũng dám ở trước mặt ta khoe khoang."

Bất quá khiếp sợ thì khiếp sợ, nhưng Đinh Cửu cũng vẫn chưa hoảng trương, hần bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trong cơ thể Nguyên Khí vận chuyển trên kinh mạch riêng, thân thể cứ nhiên tản mát ra kim quang chói mắt, một loại cảm giác không thể phá vỡ cũng tán phát ra, lúc này quang mang bắn ra bốn phía, khí thể bức người, đâu còn là huyết nhục thân thể, quả thực là một vị kim đồng chiến thần a.

Không sai, Đinh Cửu là triển ra chính là vũ kỹ Lăng Vân Tông độc hữu, tứ đoạn cường hóa hình vũ kỹ "Kim Giáp Cường Thân" trước cùng Sở Phong quyết đấu đệ tử Lăng Vân Tông từng sử dụng qua, thế nhưng lần này do Đinh Cửu thi triển, cái loại uy thế này cũng cách biệt một trời, đây mới là chân chính đẳng phong tạo cực.

"Phô trương thanh thế, xem ta dùng Kim Giáp Cường Thân phá đây!" Đinh Cửu mấy quyền oanh ra, lại đem Sở Phong hư huyền tàn ảnh ngạnh sinh sinh oanh tán, đồng thời một quyền cuối cùng, cùng Sở Phong Hư Huyền Chương, hung hăng đan vào cùng nhau.

"Phanh" quyền chương chạm nhau, phát ra tiếng nổ như sắt thép đụng nhau, cường đại rung động, đem hai người chấn đến đảo lộn lại mấy bước.

Giờ khắc này, tất cả mọi người cho rằng Sở Phong đã bị thương nặng, dù sao tam đoạn vũ kỹ của Sở Phong, cùng người ta tứ đoạn vũ kỹ cứng đối cứng, không khác nào tìm chết.

Khi mọi người cho rằng, Sở Phong cùng Đinh Cửu trọng quyền thủ chương oanh cùng một chỗ, đã bị phế bỏ, Sở Phong thân thể, cũng dường như liệt báo vậy, bỗng nhiên về phía trước thoát ra, lần thứ hai hướng Đinh Cửu nhào tới.

"Khá lắm Kim Giáp Cường Thân, Sở Phong ta thật ra cũng muốn nhìn một chút, đến tột cùng là ai phá ai."

Lúc này thân thể Sở Phong, đã xảy ra biến hóa, toàn thân bạch sắc lôi xà rậm rạp, cường đại lôi điện quang mang bắn ra bốn phía, bắt đầu khởi động trong lúc đó không ngừng phát ra tiếng nổ vang chói tai, cùng với hỏa hoa chói mắt, khí thế phi thường đáng sợ.

"Loại uy thế này, là ngũ đoạn vũ kỹ? Không đúng, là tứ đoạn vũ kỹ, nhưng thi triển ra uy thế ngũ đoạn vũ kỹ a."

Đinh Cửu khuôn mặt đại biến, hãn trăm triệu cũng nghĩ không ra, Sở Phong sẽ có thủ đoạn cường lực như thế, ngũ đoạn vũ kỹ, thủ đoạn này người bình thường không có thể như vậy nắm giữ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Hắc Kim Nhận

Lúc này Sở Phong, toàn thân đều bị lôi điện quấn lấy, lôi xà rít gào, điện quang vũ động, cái này đâu còn là con người, quả thực là một tôn lôi điện biến thành chiến thần.

Sở Phong bày ra uy thế, khiến mọi người mục trướng khẩu ngốc, thông qua vũ kỹ đem linh khí ngưng tụ thành thực thể hình thái, đây là trình độ ngũ đoạn vũ kỹ mới có thể làm được.

Phải biết rằng hôm nay Thanh Châu cảnh nội, cực mạnh cũng bất quá là lục đoạn vũ kỹ mà thôi, ngũ đoạn vũ kỹ là rất nhiều người theo không kịp. Nhưng loại vũ kỹ cao siêu như thế này, như vậy lại được Sở Phong một vị thiếu niên nắm giữ, cái này tự nhiên làm cho mọi người vừa ước ao vừa bội phục.

Thế nhưng Đinh Cửu đối với Kim Giáp Cương Thân tự tin mười phần, nên cũng tịnh không e ngại. Luận khởi cánh tay, liền hướng Sở Phong vọt tới, trong sát na lôi xà cùng kim mang đan vào cùng một chỗ, hai người đều dùng võ kỹ hộ thể, bắt đầu dùng hung ác độc địa nhất là thân thể quyết đấu.

Thế nhưng vừa giao thủ, liền lập tức phân ra ưu khuyết, Sở Phong lôi xà phi thường bá đạo, có lực công kích tuyệt đối, mà Đinh Cửu Kim Giáp Cương Thân, lại vừa vặn là phòng ngự hình vũ kỹ, rất nhanh liền bị Sở Phong đè ép xuống phía dưới.

"Bang bang phanh" hai người quyền cước lay động, tương hổ đan xen, mỗi lần va chạm, đều phát ra tiếng cọt xát chói tai, mỗi lần giao thủ, đều

nhắc lên rung động mạnh mẽ, chính yếu chính là mỗi lần rung động đẩy ra, Đinh Cửu đều rút lui một bước, mà Sở Phong lại là từng bước ép sát tới.

"Trời ạ, Sở Phong này đến tột cùng là người ra sao chứ, hẳn thực sự chỉ là Linh Vũ bát trọng tu vi, ngăn chặn Nguyên Vũ nhị trọng Đinh Cửu."

Mọi người kinh hô không ngớt, rất nhiều người thấy nhiệt huyết sôi trào, bởi vì trước mắt một màn này nói cho bọn họ một chuyện thực đáng sợ, Sở Phong dựa vào linh khí cạo rửa thân thể ngưng tụ vũ kỹ, đã thực sự ngăn chặn Nguyên Lực của Đinh Cửu.

"Thật là lợi hại, nghĩ không ra Sở Phong này cư nhiên cường hãn như vậy, như vậy xem ra, hay là hẳn thực sự có thể, giúp Tử Kim Thành ta thu được quán quân."

Trần Huy cùng với Tử Kim Thành chư hộ vệ, hưng phấn không ngớt, vốn đối với Trần Oản Tích có nhiều kỳ vọng, nhưng nghĩ không ra Sở Phong bỗng nhiên nổi tiếng, điều này làm cho bọn họ vốn phiền muộn không ngớt, lần thứ hai thấy được hi vọng.

"Người không phải muốn lấy Kim Giáp Cương Thân này phá ta sao? Thế nào bị ta chèn ép thành dáng dấp này."

Sở Phong cả người lôi điện quanh quẩn, ý niệm chuyển động lôi xà khởi vũ, căn bản không cần lần thứ hai xuất thủ, chỉ cần từng bước ép sát, liền có thể đem Đinh Cửu này oanh liên tục lui về phía sau, mặc cho hẳn có da đồng xương sắt, nhưng cũng đỡ không được lôi xà trường tiên của Sở Phong.

"Chèn ép ta? Người còn không xứng!" Đinh Cửu bị Sở Phong bức đến nóng nảy, từ trong Càn Khôn Đại, rút ra hai thanh đại đao đen thùi.

Song đao đều đen thùi, nhìn không ra do vật gì chế tạo, đao phong cũng không sắc bén, nhưng làm cho có một loại cảm giác dị thường kiên

cổ, đây cũng không phải là binh khí bình thường.

"Bá bá"

Đinh Cừu song đao trong tay huy động, hóa thành hai đạo hắc mang, hắc mang này phi thường quý dị, phảng phất có thể chặt đứt linh khí, chặt đứt Nguyên Lực, lại đem lôi điện trường tiên của Sở Phong, chặt đứt ra, tiêu tán trong không trung. Trảm nát lôi điện trường tiên xong, Đinh Cừu liền chuyển thủ thành công, hướng Sở Phong giết qua.

Sở Phong cau mày, hắc nhĩ không ra trong thiên hạ lại có binh khí quý dị như vậy, có thể trảm hóa vũ kỹ của hắc, bất quá giết mình thì giết mình, nhưng Sở Phong cũng vẫn chưa lùi bước, ý niệm liền chuyển động, trong cơ thể linh khí bạo dũng lao ra.

"Rống "

Cuồng bạo lôi điện tự trong cơ thể đồng phát ra, rồi hóa thành mấy cái lôi điện cự long thật lớn, cự long rít gào, âm thanh chấn động tứ phương, uy thế mạnh mẽ, trên so đấu đài đều bắt đầu kịch liệt rung động lên.

"Hanh, nói gì thì cũng chỉ là tứ đoạn vũ kỹ, dù cho uy thế cường thịnh, ta cũng đều có thể trảm nát "

Đinh Cừu hừ lạnh một tiếng, thế tiến công không giảm chút nào, mấy đạo hắc mang nhảy lên không lao qua, lôi điện cự long cũng bị hắc chặt đứt, tiêu tán ra, đồng thời hướng thân thể Sở Phong, chém tới.

"Đáng giận thật, đao người này, thực sự có thể phá Lôi Đình tam thức của ta." Sở Phong giết mình không ngớt, lúc này đây hắc rất cục kiến thức tới chỗ lợi hại của đao rồi.

"Đó là. . . Hắc Kim Nhận, do hắc kim chế tạo, có thể trảm nát toàn bộ vũ kỹ dưới ngũ đoạn." Có người kinh hô một tiếng, nhận ra hắc sắc đao

nhận này.

"Đúng là Hắc Kim Nhận, đây chính là một loại bảo bối, giá trị xa xỉ, Đinh Cửu xuất thân ra sao, cứ nhiên có thể sử dụng binh khí như vậy, mà lại có hai thanh? !" Khi biết được trong tay Đinh Cửu chính là Hắc Kim Nhận, mọi người càng giật mình không ngớt, bởi vì Hắc Kim Nhận này là bảo bối giá trị xa xỉ.

"Là hắc, ta biết hắc là ai rồi!" Lúc này Trần Oản Tích, đứng ở bên cạnh Trần Huy, hé miệng bĩu môi, trong đôi mắt, hiện lên nhất mạt khiếp sợ.

"Oản Tích, làm sao vậy? Đinh Cửu này có gì không đúng sao?" Trần Huy cũng là ý thức được có gì không thích hợp, vội vàng dò hỏi.

"Hai thanh Hắc Kim Nhận, tuyệt đối sẽ không sai, nhất định chính là hắc, tại Lăng Vân Tông ta trong khảo hạch hạch tâm đệ tử, có một vị đệ tử, chém giết một con yêu thú, thực lực tại Nguyên Vũ tam trọng, thu được đệ nhất danh hạch tâm đệ tử khảo hạch trong năm."

"Chỉ bất quá, không ai thấy rõ dung mạo người nọ, cũng không ai biết người nọ là ai, trở thành một điều bí ẩn. Nhưng có người thấy, đó là một gã thiếu niên, đồng thời cầm hai thanh Hắc Kim Nhận." Trần Oản Tích ngưng trọng nói.

"Cái gì? Đinh Cửu này cứ nhiên lợi hại như vậy!" Không chỉ là Trần Huy, chung quanh hộ vệ của Tử Kim Thành, đều là há to miệng ra, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

Yêu thú, có thể là tồn tại phi thường lợi hại, Nguyên Vũ tam trọng yêu thú, là cao phi thường, mà Đinh Cửu có thể đem yêu thú kia chém giết, đủ để nói rõ người này thật đáng sợ, cái này tuyệt đối là một vị thiên tài a.

"Bá bá bá"

Trên so đấu đài, hắc mang lóe ra, Đinh Cừu thể tiến công dị thường sắc bén, mà lúc này Sở Phong, chỉ có thể dựa vào tốc độ tuyệt đối của Ngự Không Thuật, tại trên so đấu đài tán loạn, nhắm vào góc chết của Đinh Cừu, dùng Lôi Đình tam thức phát động công kích.

Bất quá Đinh Cừu này thực sự không thể khinh thường, phản ứng cực kỳ linh mãnh, Sở Phong công kích không thể làm gì hắn, mỗi lần công kích buông xuống, đều bị hắn dùng Hắc Kim Nhận một đao chặt đứt.

"Vô dụng thôi, cái Hắc Kim Nhận này có thể trảm toàn bộ vũ kỹ dưới ngũ đoạn, Lôi Đình vũ kỹ của người tuy rằng uy thế không kém chút nào ngũ đoạn vũ kỹ, nhưng trên thực tế chính là tứ đoạn vũ kỹ, đối với ta không tạo bất luận cái gì uy hiếp." Đinh Cừu thân hình tung lên, lần thứ hai hướng Sở Phong đánh tới, đồng thời tốc độ lúc này đây, so với lúc trước còn nhanh hơn.

"Ngũ đoạn vũ kỹ sao? Thật ra ta phải đa tạ người nhắc nhở ta!"

Mà giờ khắc này, Sở Phong cũng không lóe lên trốn nữa, trái lại khoe miệng nhắc lên vẻ mỉm cười nhàn nhạt, đang đứng tại chỗ chờ Đinh Cừu đến.

"Sở Phong này choáng đầu phải không, thế nào lại không né?"

Nhìn thấy một màn này mọi người kinh hãi, bởi vì uy lực Hắc Kim Nhận không phải chuyện đùa, ngay cả vũ kỹ đều có thể chặt đứt, nếu là một đao này rơi vào trên người Sở Phong, quả thực là không thể tưởng tượng.

"Bá "

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong đột nhiên hai tay nắm chắc, một đao kim sắc trường thương liền ngưng tụ trong tay, chân về phía trước đạp tới, song chưởng lay động, trong tay kim sắc trường thương, liền hóa thành một đao kim sắc du long, quét ngang qua.

Sau đó chỉ nghe "Phanh" nổ một tiếng, Hắc Kim Nhận trong tay Đinh Cừu, liền bị đánh bay ra, mà Đinh Cừu, thì càng đảo lùi lại mấy bước, lòng bàn tay trái mất Hắc Kim Nhận, không ngờ là tiên huyết tràn đầy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Quyết Sát Thất Thương Quyền

Một thanh Hắc Kim Nhận, đã rời khỏi tay Đinh Cửu, bay khỏi so đầu đài, cắm vào trong đất, tay trái Đinh Cửu, mảng lớn tiên huyết không ngớt chảy ra, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

Còn Sở Phong, hai tay nắm chặt, ngay cả cây kim sắc trường thương hoành ngang ở giữa, kim sắc trường thương này quang mang lóe ra, mặc dù do kim quang ngưng tụ mà thành, nhưng dị thường mạnh mẽ, tản ra lực lượng áp bách.

"Người nói, trừ phi là ngũ đoạn võ kỹ, bằng không người đều có thể chặt đứt."

"Ta đây, liền đơn giản cho người kiến thức một chút, như thế nào ngũ đoạn võ kỹ." Sở Phong tay đề kim thương chỉ hướng Đinh Cửu.

"Trời ạ, cái loại uy thế này, là ngũ đoạn võ kỹ không thể nghi ngờ, thật là ngũ đoạn võ kỹ, Sở Phong này cư nhiên nắm giữ ngũ đoạn võ kỹ."

Giờ khắc này, trong sân rộng một mảnh kinh hô, ngũ đoạn võ kỹ, người ở đây không phải ai cũng nắm giữ, chỉ là, với tuổi Sở Phong như vậy, có thể nắm giữ ngũ đoạn võ kỹ, quả thực là văn sở vị văn (chưa từng nghe nói... ND).

Dù sao, ngũ đoạn võ kỹ đối thân thể cùng lực lĩnh ngộ yêu cầu đều cực cao, thân thể không đạt tiêu chuẩn, dù là lĩnh ngộ áo nghĩa trong đó, cũng vô pháp thi triển, nếu là lực lĩnh ngộ thiếu, dù là thân thể đạt tiêu chuẩn, cũng căn bản vô pháp tu luyện.

Cho nên ngũ đoạn vũ kỹ, đại thể là tu võ nhiều năm, đối tu võ chi đạo có lý giải nhất định, đồng thời tu vi đã đạt được trình tự nhất định, mới có thể tu luyện thành công.

Mà Sở Phong tuổi như vậy, loại tu vi này, có thể năm giữ ngũ đoạn vũ kỹ, là không hợp với lẽ thường.

"Chẳng lẽ người này, thật là trăm năm khó có được nhất ngộ kỳ tài?"

Giờ này khắc này, rất nhiều người trong lòng sản sinh ý nghĩ như vậy, bởi vì Sở Phong biểu hiện, thực sự khiến kẻ khác quá chấn động, từng lần từng lần đánh vỡ cái nhìn mọi người đối với hắn.

Lúc đầu, mọi người đều cho rằng Sở Phong là một người trà trộn vào, còn cười nhạo Tử Kim Thành thế nào lại tìm một người như thế, thế nhưng hiện tại đến xem, cái này đâu phải là một người yếu, quả thực là kỳ tài trăm năm khó gặp.

Nhất là các tân tú Tử Kim Thành, lúc này tình tự phức tạp nhất, trước còn nơi chốn khinh thường Sở Phong, nghĩ Sở Phong làm mất mặt mũi Tử Kim Thành bọn họ.

Thế nhưng bây giờ xem ra, bọn họ cùng Sở Phong quả thực vô pháp đánh đồng, bởi vì Sở Phong so với bọn hắn thực sự ưu tú hơn nhiều lắm, cái này thực sự khiến cho bọn họ xấu hổ không chịu nổi.

"Thanh Long Tông muốn quật khởi, Thanh Long Tông xuất hiện một người đệ tử như vậy, ngày sau tất nhiên sẽ có thành công lớn, tuyệt đối sẽ không là nhị đẳng tông môn."

Rất có nhiều người, thậm chí tiên đoán Sở Phong có thể đại lĩnh Thanh Long Tông quật khởi, bởi vì Sở Phong biểu hiện thực sự quá chói mắt, tuy thân phận là nhị đẳng tông môn đệ tử, nhưng lực áp chur vị đệ tử nhất đẳng tông môn.

Hơn nữa tuổi của hắn, còn nhỏ như vậy, vô luận là thời gian tu võ, hay kinh nghiệm bỉ đấu, đều xa không bằng người khác, mà những ... này, cũng vừa tốt hiện ra chỗ nghịch thiên của Sở Phong.

"Quá lợi hại, người này lợi hại như vậy, thảo nào, thảo nào Tô Nhu tiểu thư lại nói như vậy."

Trần Huy mấy người khiếp sợ không ngớt, đều nghĩ lần này thắng lợi đã tới tay, chỉ có Trần Oản Tích mày liễu nhíu chặt nói:

"Sẽ không đơn giản như vậy, nghìn vạn lần không nên đánh giá thấp Đinh Cửu này, có thể tại trong hạch tâm đệ tử khảo hạch Lăng Vân Tông thu được đệ nhất danh, hắn cũng không phải hạng người hời hợt."

"Huống hồ, thời gian hắn đánh chết yêu thú, chính là một năm trước, trong một năm này hắn không có khả năng không tiến triển, dù sao ngũ đoạn võ kỹ điều không phải chỉ có Thanh Long Tông mới có, ngũ đoạn võ kỹ tại Lăng Vân Tông ta càng nhiều hơn."

"Oản Tích, ý của ngươi là?" Nghe được Trần Oản Tích vừa nói như vậy, Trần Huy mấy người cũng là một trận bất an, bởi vì bọn họ đột nhiên nhớ tới, Lăng Vân Tông mới là Thanh Châu cảnh nội đệ nhất tông môn, mới là nơi tập kết thiên tài ưu tú nhất Thanh Châu cảnh nội.

Mà Đinh Cửu này có thể thu được hạch tâm đệ tử khảo hạch đệ nhất danh, quả thực là thiên tài trong thiên tài, thực lực của hắn, có khả năng không chỉ như vậy.

"Ngũ đoạn võ kỹ, ngươi cho là chỉ có người có thôi phải không? Ta ngày hôm nay chơi với ngươi một hồi, ta ngán ngươi sao, quyết định phải giải quyết ngươi, ta khiến ngươi khai mở nhãn giới, cho ngươi kiến thức một chút, ngũ đoạn võ kỹ chân chính như thế nào."

Đột nhiên, Đinh Cửu khí tức bắt đầu biến hóa, một cỗ lực lượng cường đại không cách nào hình dung, đang ở trong cơ thể hấn bạo phát, hấn tu vi cả người cư nhiên bắt đầu tăng vọt nhanh lên.

Ngay cả tay trái hấn thụ thương, cũng là bắt đầu khỏi hấn, cả người phảng phất như sống lại vậy, so đấu đài đều nhìn hấn biến hóa mà kịch liệt rung động, tại dưới chân hấn, tràn ngập đạo đạo liệt ngân, tầng tầng Nguyên Lực mắt thường có thể thấy được, bắt đầu hướng chung quanh hấn xoay tròn, một tầng Nguyên Lực phảng phất như hộ thuẫn.

"Cỗ hơi thở này thật mạnh, thực lực của hấn đang lột xác, đang tăng cường, trời ạ, đã đạt được Nguyên Vũ nhị trọng đỉnh, đây đến tột cùng là cái vũ kỹ gì? Vậy mà có thể làm được loại bản chất biến hóa này!" Cảm thụ được khí tức đang không ngừng tăng cường của Đinh Cửu, mọi người đều là kinh hô không ngớt.

"Không có khả năng, hấn cư nhiên tu luyện vũ kỹ này, thế nào có khả năng, đây chính là vũ kỹ rất nhiều hạch tâm đệ tử nghiên cứu nhiều năm, đều không thể luyện thành, hấn vậy mà nắm giữ được? ." Trần Oản Tích đôi mắt đẹp trừng thành hòn bi, trên mặt lãnh ngạo tràn ngập khiếp sợ.

"Oản Tích, đây là cái vũ kỹ gì?" Trần Huy mấy người cùng kêu lên hỏi.

"Đây chính là trong Lăng Vân Tông, được coi là ngũ đoạn vũ kỹ khó tu luyện nhất, cũng được coi là ngũ đoạn vũ kỹ cực mạnh, Quyết Sát Thất Thương Quyền!" Trần Oản Tích ngữ khí tràn ngập sợ hãi.

"Hây a "

Mà đúng lúc này, Đinh Cửu bỗng nhiên quát lên một tiếng, hai chân xa nhau, cổ sức đạp xuống phía dưới một đạp, đem so đấu đài này đạp ra hai cái hố sâu, hai chân rơi vào trong đó, sau đó hấn nắm tay thành quyền, hướng Sở Phong cách không đánh một quyền.

"Ô ngao "

Một quyền oanh ra, cư nhiên phát ra một đạo thâm hào, vô hình Nguyên Lực bắt đầu khởi động ra, dần dần hóa thành thực thể, hình thành một cái nắm tay Nguyên Lực bán trong suốt, thể không thể đỡ rất uy thế, hướng Sở Phong chạy vội đến.

Quyền này tốc độ cực nhanh, hầu như muốn tránh cũng không thể tránh, muốn tránh cũng không được, đối mặt loại tình huống này, cánh tay phải Sở Phong bỗng nhiên vung lên, kim sắc trường thương cầm trong tay bắn ra.

"Phanh" hai người chạm nhau, nhất thời phát ra tiếng nổ vang chói tai, mạnh mẽ năng lượng rung động tại giữa không trung khuếch tán ra, hình thành một đạo khí lưu gió xoáy, cuộn tất cả.

"Có chút thủ đoạn, nhưng kế tiếp, ta xem người làm sao chống đỡ."

Đinh Cửu lạnh lùng cười, sau đó lần thứ hai nộ quát một tiếng, cư nhiên mấy quyền oanh ra, rậm rạp nắm tay Nguyên Lực tại giữa không trung rít gào, uy lực mỗi một quyền, cũng không yếu hơn một quyền lúc trước, cái loại uy thế này có thể nói là đáng sợ.

"Hanh, ta đây sẽ cho người xem, ta là làm sao chống đỡ."

Thấy thế, Sở Phong hừ lạnh một tiếng, tay trái bỗng nhiên nắm chặt, cư nhiên hình thành một đạo kim sắc thuẫn bài, thuẫn bài này rất lớn, đem chắn ngang trước người, vừa vặn có thể ngăn trở.

"Rầm rầm rầm rầm "

Mà đúng lúc này, nắm tay Nguyên Lực đã tới, bắt đầu oanh kích nối liền không dứt tại trên kim sắc hộ thuẫn, cường đại lực đánh vào, có thể

khiến cho kim sắc hộ thuẫn rất nhanh mờ nhạt, nhưng cũng vô pháp chống đỡ được cỗ xung lượng, sắp sửa tiêu tán này.

"Ta cũng không tin, hôm nay không đánh bại được người!"

Sở Phong cắn răng, bắt đầu đem linh lực trong cơ thể, không ngừng quán thâm vào kim sắc hộ thuẫn trên tay trái, cố duy trì hình thái kim thuẫn, chống đối Quyết Sát Thất Thương Quyền của Đinh Cừu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tuyệt Thế Kỳ Tài

"Đờ được sao!"

Ở đây tất cả mọi người đều hút một ngụm lương khí, nắm tay Nguyên Lực này uy lực không phải chuyện đùa, ngay cả một số cao thủ ở đây, cũng phải ngưng trọng đối đãi.

Bởi vì Tuyệt Sát Thất Thương Quyền này, cũng không phải ngũ đoạn võ kỹ bình thường có thể sánh bằng, chính là võ kỹ thượng thừa trong ngũ đoạn võ kỹ, nhưng công kích mạnh mẽ như vậy, cư nhiên lại bị Sở Phong tiếp tục ngăn cản.

Nhưng mà so với những người khác, Trần Oản Tích cũng cau mày, cũng không lạc quan nói: "Không được, Sở Phong kiên trì cũng không được bao lâu, Quyết Sát Thất Thương Quyền, ngũ đoạn võ kỹ không có thể đơn giản như vậy, tuyệt không đơn giản như các người nghĩ đâu!"

Trên thực tế, đích xác theo như lời Trần Oản Tích, mặc dù lúc này Sở Phong chặn được Quyết Sát Thất Thương Quyền của Đinh Cửu, nhưng chỉ là chặn lại mà thôi, hấn căn bản không có năng lực phản kích.

"Ta thật ra cũng muốn xem, người có thể ngăn cản được tới khi nào."

Đột nhiên, chung quanh Đinh Cửu không khí một trận rung động, khí tức hấn lần thứ hai phát sinh biến hóa, hấn oanh ra nắm tay Nguyên Khí, cư nhiên lần thứ hai biến cường, đồng thời tốc độ càng lúc càng nhanh, uy lực càng hung mãnh tới cực điểm.

"Bang bang phanh "

Nắm tay Nguyên Khí, bán trong suốt, không ngừng tại trên kim sắc thuần bài nổ vang, cường đại xung lượng, có thể khiến Sở Phong khó có thể chống đối, bắt đầu từng bước một lui về phía sau.

"Đáng giận, lực lượng người này thế nào lại mạnh như vậy."

Sở Phong nhìn thẳng vào Đinh Cừu này, bởi vì lấy thực lực của hắn, dù cho đối phương là Nguyên Vũ nhị trọng, hắn cũng có thể đơn giản thủ thắng, thế nhưng Đinh Cừu này bất đồng, tuyệt đối không thể theo lẽ thường được.

Thủ đoạn của hắn rất lợi hại, như Sở Phong hiện nay, ở trong cùng thế hệ, gặp phải đối thủ lợi hại nhất.

"Hắc hắc, ngu ngốc, muốn ta đem lực lượng cho người mượn không?" Sở Phong trong đầu, truyền đến thanh âm Đản Đản nghịch ngợm.

"Không cần, ta có thể dựa vào lực lượng của chính mình đánh bại hắn." Sở Phong rất là quật cường, bởi vì hắn còn chưa tới lúc cùng đồ mạt lộ, phải dựa vào tu vi Đản Đản, hắn muốn dựa vào lực lượng của chính mình, đánh bại Đinh Cừu này.

Sở Phong ý niệm khẽ động, một tầng kết giới lực tràn ra, bao trùm trên kim sắc hộ thuẫn, mà giờ khắc này trình độ kiên cố của kim sắc hộ thuẫn, nhất thời tăng cường lên mấy lần, mặc dù nắm tay Nguyên Lực rất hung mãnh, cũng vô pháp đem hộ thuẫn đánh tan.

Khi băng vào kết giới lực, đề thăng lực phòng ngự cho kim sắc hộ thuẫn, Sở Phong tay phải nắm chặt, một thanh kim sắc trường kiếm liền nắm trong tay, huyền công vận chuyển, linh khí sôi trào, không còn lui về phía sau mà lại bước tới, bắt đầu về phía trước bước đi.

"Mau nhìn, Sở Phong lại đi về phía trước, hãn vậy mà thực sự có thể chặn được Quyết Sát Thất Thương Quyền."

"Trời ạ, thế nào có khả năng, võ kỹ cường hãn như vậy, Sở Phong có thể chống đối đã là kỳ tích, vậy mà còn có thể bước về phía trước."

Mọi người kinh hô không ngớt, trong sân rộng một mảnh sôi trào, chiến đấu như vậy đã vượt qua tưởng tượng của mọi người, có thể nói là tân tú đại hội trước nay chưa từng có, một hồi chiến đấu kịch liệt nhất.

Bởi vì ... này đã vượt qua, mọi người đối với tiểu bối hiểu biết, phá vỡ mọi người tưởng tượng, đây căn bản là điều không phải tân tú quyết đấu, mà là hai vị thiên tài quyết đấu, hai vị thiên tài chân chính.

Giờ này khắc này, Sở Phong một tay cầm kim sắc thuần bài, một tay nắm kim sắc trường kiếm, mặc cho năm tay Nguyên Lực không ngừng tại chung quanh nổ vang, Sở Phong cũng bất vi sở động, phảng phất không có bất luận cái sự vật gì, có thể chống đối hãn bước đi tới trước.

Một, hai bước, ba bước, bốn bước, Sở Phong mỗi khi bước ra một bước, đều khiến so đấu đài kịch liệt run lên, lưu lại một đạo vết chân thật sâu, mỗi khi bước ra một bước, đều hao đại lượng linh khí, phải trả giá thật lớn.

Thế nhưng dù là như vậy, cũng vẫn vô pháp hạ thấp quyết tâm hãn đi tới, hãn tay trái thuần bài càng ngày càng gấp, tay phải trường kiếm càng ngày càng ổn trọng, nếu cẩn thận nhìn kỹ, liền có thể phát hiện, hãn trong hai mắt, lại có đạo đạo lôi điện chớp động.

Đây cũng không là Lôi Đình tam thức sản sinh biến hóa, mà là phản ứng đến từ trong cơ thể Sở Phong, giờ này khắc này, Sở Phong từ lâu đem lực lượng của chính mình phát huy tới cực hạn, đây là cực mạnh của Sở Phong.

"Tại sao có thể như vậy, Sở Phong này cứ nhiên có thể làm được một bước này, hẳn chỉ là Linh Vũ bát trọng a." Tô Ngân ánh mắt trối chặt, trên mặt cương nghị, đầy vẻ căng thẳng.

Đừng nói là Tô Ngân, mà ngay cả Tô Nhu cũng là giật mình mở cái miệng nhỏ nhắn ra, mặc dù đã sớm biết, Sở Phong là thiên tài khó có được, nhưng nàng thật không ngờ, Sở Phong lại cường đến loại trình độ này.

"Ta cũng không tin, người thực sự có thể chống đỡ Quyết Sát Thất Thương Quyền của ta!"

Thấy thế tiến công tuyệt đối của mình, cứ nhiên vô pháp lay động được Sở Phong, Đinh Cửu cũng là triệt để nổi giận, hẳn lần thứ hai hét lớn một tiếng, chung quanh Nguyên Lực lại khuếch tán ra, hẳn khí tức lần thứ hai tăng cường thêm mấy lần, hẳn giờ này khắc này, không ngờ bước vào Nguyên Vũ tam trọng.

"Chuyện gì xảy ra, tu vi Đinh Cửu này, lại xảy ra biến hóa, thế nào lại đột nhiên tản mát ra Nguyên Vũ tam trọng khí tức?"

"Lẽ nào nói, hẳn ngay từ đầu đã là Nguyên Vũ tam trọng, sử dụng thủ đoạn đặc thù ẩn tàng thực lực của chính mình? Hẳn tu vi hiện tại, mới là tu vi chân chính của hẳn?" Cảm thụ được tu vi Đinh Cửu biến hóa, mọi người cảm giác khó có thể tin.

"Không, cũng không phải là Đinh Cửu ẩn tàng thực lực, mà là hẳn tăng cường thực lực, đây chính là lực lượng Quyết Sát Thất Thương Quyền, cái Quyết Sát Thất Thương Quyền này, khiến hẳn tu vi tăng cường."

"Nghĩ không ra Đinh Cửu thiên phú cứ nhiên cao như vậy, có thể đem Quyết Sát Thất Thương Quyền tu luyện đến tầng thứ ba."

Trần Oản Tích trên mặt đầy bất khả tư nghị, tại trong mắt rất nhiều người, nàng đã là tu võ thiên tài, thế nhưng cùng Đinh Cửu so sánh, nàng cũng là bình thường như người tài trí bình thường.

Bởi vì thân là Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử, biết thật rõ về Quyết Sát Thất Thương Quyền lợi hại, tuy rằng là ngũ đoạn võ kỹ, nhưng là một trong võ kỹ trấn tông của Lăng Vân Tông, đệ tử bình thường cũng không có thể nắm giữ.

"Cái gì? Đúng là dựa vào võ kỹ, đem thực lực từ Nguyên Vũ nhị trọng, đề thăng tới Nguyên Vũ tam trọng sao? Trong thiên hạ thế nào lại có võ kỹ lợi hại như vậy?"

Nghe được Trần Oản Tích nói thế, Trần Huy mấy người hoảng hốt, cũng vô pháp bảo trì được trấn định, bởi vì ... Quyết Sát Thất Thương Quyền này là quá lợi hại, võ kỹ như vậy, võ kỹ lợi hại nhất tuyệt đối là bọn hắn chưa từng thấy qua.

"Không đúng, Sở Phong bước tiến cũng không có đình chỉ, hắn còn đang về phía trước đi đến, thế nhưng khí tức hắn tịnh không có biến hóa, tại sao có thể như vậy, hắn đến tột cùng là làm sao làm được, là cái gì chống đỡ, khiến hắn có thể lấy Linh Vũ bát trọng tu vi, chống đối công kích cường hãn như vậy?"

Nhưng nhìn kỹ, Trần Huy mấy người sắc mặt lần thứ hai đại biến, bởi vì bọn họ kinh ngạc phát hiện, mặc dù Đinh Cửu tu vi đã từ Nguyên Vũ nhị trọng, biến hóa thành Nguyên Vũ tam trọng, hắn Quyết Sát Thất Thương Quyền, từ chất lượng đã được đề thăng, cũng đang áp chế Sở Phong lúc này.

"Thật là đáng sợ, Sở Phong này là quái vật phải không đó, cái này quả thực vượt quá lẽ thường!"

Tất cả mọi người sợ hãi than không ngớt, trên mặt lộ vẻ kinh hãi, thậm chí một ít người kích động thân thể đều đang run rẩy, bởi vì bọn họ nghĩ, bọn họ chứng kiến một người tuyệt thế kỳ tài đã sinh ra.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Hôn Thật Thâm Tình

Tại dưới vô số người đang chú mục, Sở Phong từng bước đi tới, rốt cục đi tới trước người Đinh Cửu, hắc tay trái nắm kim sắc thuẫn bài, tay phải cầm kim sắc trường kiếm, chỉ vào Đinh Cửu nói: "Kết thúc đi."

"Bá "

Vừa dứt lời, Sở Phong liền xuất thủ như thiểm điện, dưới chân lôi điện bắt đầu khởi động, ngay lập tức biến mất không thấy, lần thứ hai xuất hiện, là đã ở phía sau Đinh Cửu rồi.

"Đừng vội xem thường ta."

Đinh Cửu cũng phản ứng cực nhanh, thân hình vừa chuyển, một quyền oanh ra, một đạo nắm tay Nguyên Lực, liền đối với Sở Phong gần trong gang tấc oanh khứ.

"Hanh "

Sở Phong hừ lạnh một tiếng, đem hoàng kim thuẫn bài ở tay trái tiêu tán, hai tay nắm chặt thanh kim sắc trường kiếm, thân hình hơi nghiêng, né tránh đạo nắm tay Nguyên Lực.

Sở Phong đi tới trước người Đinh Cửu, song chưởng dùng sức, về phía trước đâm thẳng ra, chỉ nghe "Phốc" một tiếng, kim sắc trường kiếm, đã đâm vào trong ngực Đinh Cửu.

"Ô oa "

Trường kiếm xuyên thủng ngực Đinh Cửu, sắc mặt hắc nhất thời trở nên trắng bệch, không những đinh chỉ công kích trong tay, mà mồm còn hé ra, phun ra ngụm lớn tiên huyết.

"A ~~~~ "

Đột nhiên, hắc hướng trời xanh gầm lên giận dữ, phảng phất như đang phát tiết không cam lòng ở trong lòng, rít gào chùng một lát, mới "Phốc thông" một tiếng rồi ngã xuống, vô lực nằm ở trên bãi đấu đài, ngay cả hai mắt cũng đều trở nên vô thần, phảng phất cũng không còn một điểm khí lực, có thể thấy được Quyết Sát Thất Thương Quyền mạnh mẽ, gánh nặng đối với hắc cũng là cực lớn, hắc cũng đã sớm đến cực hạn rồi.

Còn Sở Phong, tuy rằng cũng là sắc mặt tái nhợt, trên mặt đầy mồ hôi hạt liểu, cả người y phục đều bị mồ hôi hạt nhiễm ướt, thở hồng hộc, thái độ uể oải, thế nhưng hắc vẫn đang đứng thẳng, trên bãi đấu đài hoàn toàn thay đổi mặt đất đầy vết lồi lõm.

Thắng, Sở Phong thắng, trận này hai vị thiên tài đã đỉnh phong quyết đấu, cuối cùng là Sở Phong thắng!

Vị đệ tử này đến từ nhị đẳng tông môn, thành công chiến thắng chư vị hạch tâm đệ tử nhất đẳng tông môn, thậm chí còn chiến thắng cả một vị đệ tử thiên tài cấp của Lăng Vân Tông , thành công thu được quán quân trận tân tú đại hội này.

"Hoa ~"

Giờ khắc này, trong sân rộng vang lên một trận tiếng vỗ tay như tiếng sấm, mọi người đều vì Sở Phong mà hoan hô, bởi vì là một vị Linh Vũ bát trọng thiếu niên, thành công chiến thắng Nguyên Vũ nhị trọng, mọi người đã vô pháp khống chế được tâm tình kích động, nhịn không được muốn vì vị thiếu niên non nớt này vỗ tay hoan hô.

"Sở Phong, người quá tuyệt vời!"

Khắp nơi hoan hô nhảy nhót thanh âm vang vọng, một đạo thân ảnh tịnh lệ, đột nhiên lúi lên bãi đấu đài, ôm Sở Phong.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người không khỏi thất kinh, bởi vì ... vị này cũng không phải là ai khác, chính là Chu Tước Thành thành chủ, Tô Ngân tam nữ nhi, Tô Mỹ.

"Chuyện gì xảy ra? Đây không phải là Tô gia tam tiểu thư Tô Mỹ sao? Nàng không phải là vị hôn thê của Thượng Quan Nhai sao? Thế nào lại cùng Sở Phong thân mật như vậy? Hai người là cái quan hệ gì?"

Đoàn người đang không ngừng suy đoán, dù sao mọi người Chu Tước Thành đều biết, Tô Mỹ chính là vị hôn thê của Thượng Quan Nhai, đoạn hôn sự này, khi Tô Mỹ vừa sinh ra là cũng đã xác định.

Thế nhưng giờ này khắc này, Tô Mỹ hành động này tính là chuyện gì xảy ra? Cứ nhiên làm trò như vậy trước mặt nhiều người, ôm Sở Phong, cái này không phải đánh vào mặt mũi Thượng Quan gia, đánh vào mặt mũi Thượng Quan Nhai sao?

"Đáng hận." Đứng ở ngoài sân rộng Thượng Quan Nhai, lúc này song quyền nắm chặt, trong ánh mắt hàn mang bắn ra bốn phía, bởi vì hành động của Tô Mỹ, không thể nghi ngờ là làm trò trước mặt mọi người, cho hẳn đội nón xanh, khiến hẳn mất mặt.

"Nhu nhi, cái này. . . ." Ngay cả Tô Ngân, cũng là sắc mặt đại biến, ý thức được sự tình không đúng.

"Phụ thân, Dù sao người cũng đã đáp ứng con, chỉ cần Sở Phong có thể thắng Đinh Cửu, thì giải trừ hôn ước của tiểu Mỹ cùng Thượng Quan Nhai mà? Nên trận hôn sự này sớm muộn gì cũng phải giải trừ, người cần gì phải lo lắng cái nhìn của người khác chứ?"

"Ngài hẳn là có thể thấy được, so với Thượng Quan Nhai, Sở Phong càng ưu tú hơn? Đem tiểu Mỹ gả cho Sở Phong không phải rất tốt sao?" Tô Nhu cười quyến rũ, tựa hồ đã sớm dự liệu đến kết quả này.

"Người nha đầu kia, chuyện này nào có đơn giản như người tưởng vậy." Tô Ngân có chút chẳng biết như thế nào cho phải, hiển nhiên điều này làm cho hẳn rất là đau đầu.

Nhưng đúng lúc này, Tô Mỹ lại làm ra một cái hành canh động khiến kẻ khác phải giật mình, cư nhiên mân mê đôi môi đỏ mọng, hướng gương mặt Sở Phong hôn tới, mà Sở Phong cũng không có né tránh, vì thế cái này gây thành một tràng diện khiến mọi người mục trừng khẩu ngốc.

Đó chính là Tô gia tam tiểu thư, vị hôn thê Thượng Quan Nhai gia chủ Thượng Quan gia thời gian tới, làm trò trước mặt mọi người, hôn Sở Phong.

"Mẹ nó, ta phải làm thật Sở Phong này." Một màn này, khiến Thượng Quan Nhai không thể chịu đựng được, hẳn lửa giận công tâm, đang khi nói chuyện liền muốn xuất thủ.

"Ba" nhưng đúng lúc này, một cái thủ chương khô héo nhưng hữu lực, lại vỗ vào đầu vai Thượng Quan Nhai, một cổ cường đại huyền lực dừng mãnh vào trong cơ thể hẳn, trong nháy mắt liền đưa Nguyên Lực ba động của hẳn, toàn bộ đè ép trở lại.

"Gia gia?" Quay đầu lại nhìn, Thượng Quan Nhai không khỏi sửng sốt, bởi vì lúc này tại phía sau hẳn, đứng một vị độc nhãn lão nhân râu tóc bạc trắng, nhưng mà một con mắt, mà vị lão nhân này đó là gia chủ hôm nay Thượng Quan gia, Thượng Quan Nhạc.

"Người định làm chi, muốn tại trước mặt Tô Ngân xuất thủ sao? Đừng quên hẳn là chủ nhân Chu Tước Thành này." Thượng Quan Nhạc thanh âm, rất là trầm ổn.

"Thế nhưng." Thượng Quan Nhai đem ánh mắt ném về hướng Sở Phong, hận đắc nghiêng răng nghiêng lợi.

"Thời gian chưa tới, Thượng Quan gia ta còn không có thể cùng Tô gia giở mặt." Thượng Quan Nhạc thấp giọng nói.

"Vậy lẽ nào để mặc kệ hắn?" Thượng Quan Nhai tức giận bất bình.

"Không" Thượng Quan Nhạc lắc đầu, hung hăng nói: "Người này phải trừ!"

Lúc này Sở Phong, hoàn toàn vui sướng chìm đắm trong thắng lợi, thắng đến khi Tô Mỹ thâm tình vừa hôn, mới khiến hắn bỗng nhiên phản ứng, không khỏi ôm lấy eo thon nhỏ non mềm của Tô Mỹ, cười hì hì nói:

"Người nha đầu kia, là bị tư thế oai hùng của ta mê hoặc, muốn lấy thân báo đáp sao?"

"Ta. . . Ai muốn lấy thân báo đáp, lưu manh."

Lúc trước chỉ là xuất phát từ kích động, hưng phấn quá, mới có thể làm ra cử chỉ khác người, mà lúc này bị Sở Phong như vậy ôm ở eo thon, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mỹ lại là phấn hồng, xấu hổ đẩy Sở Phong ra.

"Ô a ~~~~ "

Nhưng đúng lúc này, Đinh Cửu nằm ở cách đó không xa, cũng thống khổ đứng lên, đồng thời thân thể hắn một trận co quắp, khí tức bắt đầu trở nên cực kỳ suy yếu, đến tối hậu da thịt trở nên tái nhợt xanh lè, thậm chí hai mắt trợn trắng, miệng sùi bọt mép, phảng phất như sắp chết vậy.

"Chết tiệt, bất quá là một hồi luận bàn mà thôi, người vậy mà đối với Đinh Cửu hạ sát thủ!" Thấy tình thế không đúng, Phong Vân Thành thành chủ vội tới, chỉ vào Sở Phong nổi giận nói.

"Thối lắm, lúc trước Đinh Cừu xuất thủ so với Sở Phong còn muốn tàn nhẫn hơn, nếu không phải Sở Phong thực lực hơn người, sợ rằng đã chết ở dưới cuồng oanh lạn tạc của hắn rồi."

"Người bây giờ vậy mà trách hắn hạ sát thủ? Hắn nếu như hạ sát thủ, Đinh Cừu đã sớm chết rồi, thế nào còn có thể nằm ở chỗ này thở phì phò?" Tô Mỹ đứng ở bên cạnh Sở Phong, tức giận bất bình phản bác nói.

"... .."

Đối với Tô Mỹ quả trách, Phong Vân Thành thành chủ lại là một trận không nói gì, có vẻ phi thường xấu hổ, hắn có thể chỉ trích Sở Phong, thậm chí đối với Sở Phong xuất thủ, thế nhưng đối mặt vị Tô gia tam tiểu thư này, hắn ngay cả phản bác cũng không dám.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Bí Mật Của Tô Gia

"Thương thế Đinh Cừ lúc này, cũng không phải là do Sở Phong làm, chính là do hăn tự gây nên." Đúng lúc này, Trần Oản Tích chậm rãi đi tới.

"Người đây là cái ý tứ gì?" Phong Vân Thành thành chủ không giải thích được.

"Quyết Sát Thất Thương Quyền, có toàn bộ bảy tầng, mỗi một tầng đều có thể kích phát tiềm năng trong cơ thể, thu được lực lượng quá mức, mà loại lực lượng này cũng là có giá phải trả, mỗi một tầng, sẽ đối với thân thể tạo thành thương tổn nhất định."

"Theo truyền thuyết tu luyện đến tầng thứ bảy, sẽ thu được lực lượng hơn mười lần bản thân, thế nhưng tại đây khi lực lượng biến mất, sẽ liệt không dậy nổi, từ đó đánh mất toàn bộ tu vi."

"Quyết Sát Thất Thương Quyền, khi quyền xuất ra, tất nhiên là quyết giết địch thủ, nhưng cũng là một loại kiếm hai lưỡi chân chính, thu được lực lượng càng mạnh, trả giá càng lớn."

"Đinh Cừ này tu luyện đến tầng thứ ba, tuy rằng còn không đến mức hủy diệt tu vi bản thân, nhưng đã bị thương cực lớn, chí ít phải tu dưỡng hai tháng, mới có thể xuống giường." Nhìn Đinh Cừ thật thảm, chịu đau đớn thật lớn, Trần Oản Tích nói lại chuyện xảy ra khi tu luyện Quyết Sát Thất Thương Quyền.

Nghe nói thế, Sở Phong bọn người không khỏi đem ánh mắt thương hại, ném về hướng phía Đinh Cừ, vật cực tất phản đạo lý này, lúc này đã

nghiệm chứng tại trên người Đinh Cửu.

*(vật cực tất phản: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại, tức nước vỡ bờ... ND)

Bất quá giờ khắc này, Trần Oản Tích lại đem ánh mắt ý vị thâm trường, hướng về phía Sở Phong, có thể đem Đinh Cửu bức đến loại tình trạng này, đồng thời cuối cùng thu được thắng lợi, lúc này còn không có việc gì đứng ở chỗ này, Sở Phong để lại trong lòng nàng ấn tượng khắc sâu cực kỳ.

Như vậy thiên tài, nàng không biết Lăng Vân Tông của nàng có hay không, thế nhưng chí ít là nàng đã thấy tận mắt, thiên phú một người đáng sợ nhất, nàng rất khó tưởng tượng, khi Sở Phong cùng nàng tuổi như nhau, lại cường đến loại trình độ này.

Đến tận đây, tân tú đại hội kết thúc, Sở Phong gây cho mọi người một kinh hỉ thật lớn, hẳn cùng với Đinh Cửu đánh một trận, có thể nói là kinh điển, được coi là từ khoá trước tân tú đại hội tới nay, là một hồi quyết đấu đặc sắc nhất.

Mà Sở Phong lưu cho mọi người ấn tượng, càng không thể xóa nhòa, mọi người nghĩ bọn họ đã chứng kiến một thiên tài sinh ra, Thanh Long Tông xuất hiện một thiên tài a.

Cái thiên tài này rất có khả năng sẽ cải biến số phận Thanh Long Tông, chính là sẽ đem tông môn đã từng huy hoàng nhất Cửu Châu này, một lần nữa dẫn dắt quay về thời huy hoàng, dù là thua lúc đang cường thịnh, cũng rất có khả năng sẽ trở thành nhất đẳng tông môn.

Mà ngay cả Tử Kim Thành, cũng bởi vậy mà được chú mục, rất nhiều người khinh thường Tử Kim Thành, đều bắt đầu cùng Trần Huy lôi kéo làm quen, sở dĩ như vậy, tự nhiên cũng là bởi vì Sở Phong.

Tử Kim Thành bởi vì Sở Phong, chiếm được quán quân lần tân tú đại hội này, có thể miễn trừ vật cống năm nay, điều này làm cho Trần Huy rất là vui vẻ, nhưng cao hứng nhất cũng không phải là có thể miễn trừ vật cống, mà là Tử Kim Thành xuất hiện một người như vậy, khiến trên mặt hắn có hào quang, khiến hắn rốt cục có thể tại trước mặt nhiều thành chủ, ngẩng đầu lên.

Tân tú đại hội lúc đó kết thúc, khi tất cả mọi người đang quay chung quanh Sở Phong, nghị luận râm ran, Sở Phong cũng không có rời khỏi Chu Tước Thành, mà là được Tô Ngân mời, ở lại Chu Tước Thành mấy ngày.

Đối với loại sự tình này, tất cả mọi người có thể lý giải, Sở Phong thiên phú đã bày ra, phàm là người có chút trí tuệ, sẽ cực lực lôi kéo, đừng nói Tô Ngân, ngay cả các thành chủ thành khác, cũng là bắt đầu hỏi thăm tin tức Sở gia, muốn ngầm cùng gia tộc Sở Phong giao hảo.

"Sở Phong, người người này lại không nghe ta nói, quên ta đã nói với người rồi sao, tu luyện phải tuần hoàn mà tiến dần, người như vậy tiếp tục, sớm muộn gì sẽ có thiệt thòi lớn."

Chu Tước Thành trong một tòa hoa viên, Sở Phong cùng Tô Mỹ sóng vai mà đi, tuy rằng vì Sở Phong lần này thắng lợi mà cảm thấy hài lòng, nhưng cái cô nàng này, cũng đang vì Sở Phong tu vi tăng trưởng cấp tốc mà lo lắng.

"Hắc, người nha đầu kia cứ yên tâm đi, Sở Phong ta là ai chứ, người còn không biết sao? Ta không phải chỉ vì cái trước mắt, về việc tu luyện, trong lòng ta có chừng mực, ta sẽ không hại mình đâu."

"Huống chi, nếu một năm sau, ta nếu không thể thắng được Cung Lộ Vân, dù là hắn không giết ta, ta cũng không mặt mũi tiếp tục sống nữa, nên những gì nên nói ta đã nói ra." Sở Phong cười ha hả nói.

"Người gia hỏa này, thực quá xung động a."

Nói thì nói vậy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mỹ tràn đầy ưu sầu, Cung Lộ Vân chính là Thanh Long Tông đệ nhất đệ tử, nhưng trên thực tế, dù là một ít đệ nhất đệ tử của nhất đẳng tông môn, cũng không mạnh hơn so với Cung Lộ Vân.

Cung Lộ Vân thật chính là thiên tài, năm ấy 20 tuổi đã là Huyền Vũ nhất trọng, cùng tỷ tỷ Tô Nhu của nàng tương xứng, mà Sở Phong chỉ trong thời gian ngắn một năm không toies, đuổi theo Cung Lộ Vân này, cái này thực sự dường như thiên phương dạ đàm (chuyện nghìn lẻ một đêm).

"Hắc, yên tâm đi trong lòng ta có chừng mực, người phải tin tưởng ta."

"Ngược lại tỷ muội các người, xuất thân hào môn như vậy, vì sao phải chọn gia nhập vào Thanh Long Tông chứ?" Sở Phong cảm giác Tô Mỹ tâm tình không vui, liền vội vàng nói sang chuyện khác.

"Cái này. . . ." Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt nhỏ nhắn vui tươi của Tô Mỹ nhất thời biến đổi, hiện ra vẻ khó khăn.

"Quên đi, nếu như không tiện, cứ cho rằng ta không có hỏi là được." Sở Phong thức thời cười cười.

"Không phải." Thấy thế, Tô Mỹ lại là nhất thời khẩn trương, tựa hồ rất sợ Sở Phong đối với nàng có ý kiến gì không. Cẩn thận nhìn quanh bốn phía, rồi túm lấy cánh tay Sở Phong, đem Sở Phong kéo đến một cái phòng trống.

Đem cửa phòng đóng lại, Tô Mỹ lại lộ ra tỉ mỉ hướng phía ngoài xem kỹ một hồi, sau đó nhìn về phía Sở Phong nói: "Người dùng tinh thần lực cảm ứng một chút, xem phụ cận có người hay không."

"Cảm ứng rồi, rất an toàn." Sở Phong cũng ý thức được sự tình không đúng, lại càng phát ra hiếu kỳ, bởi vì hắn nghĩ ở đây tựa hồ ẩn dấu cái bí mật gì.

"Cũng không phải ta không tin người, chỉ là chuyện này rất hệ trọng, vốn là không thể đối với bất luận kẻ nào nhắc tới, bất quá người nếu đã hỏi, ta. . . ." Tô Mỹ có chút khó xử.

"Nếu như là bí mật thì quên đi." Sở Phong cười cười, hẳn cũng không muốn làm khó Tô Mỹ.

Mà giờ khắc này, Tô Mỹ lại cắn răng, sau đó nói: "Người nghĩ Thanh Châu trong lịch đại nhân vật, ai lợi hại nhất?"

"Đương nhiên là Thanh Long Tông ta khai tông tổ sư, Thanh Long đạo nhân, lão nhân gia hẳn không phải ngày trước được xưng, Cửu Châu đại lục đệ nhất cường giả sao, ngay cả Khương thị hoàng triều đối với hẳn cũng đều cực kỳ kiêng kỵ sao?" Sở Phong trả lời.

"Cũng không phải." Tô Mỹ lắc đầu, nói: "Thanh Long đạo nhân, đích xác lợi hại, bất quá ông cũng không phải ở Thanh Châu là người lợi hại nhất."

"Ác? Còn có người so với lão nhân gia hẳn còn lợi hại hơn?" Sở Phong càng phát ra hiếu kỳ.

"Ân, bất quá đây chỉ là một cái truyền thuyết, một cái truyền thuyết được nghiệm chứng, truyền thuyết tại một vạn năm trước, Cửu Châu đại lục chính là một mảnh hoang dã, khi đó nhân khẩu, xa thua hiện tại chỉ một phần trăm."

"Khương thị hoàng triều còn chưa có xuất hiện, các tông môn cũng không có quật khởi, tu võ cái từ này đối với mọi người mà nói đều rất xa lạ, bởi vì cái thời gian kia người nắm giữ tu võ pháp quyết, sẽ không đem phương pháp tu võ, truyền cho ngoại nhân."

"Cho nên lúc đó tại trong Cửu Châu đại lục tu võ giả rất ít, chỉ có chín thế gia hiểu được phương pháp tu võ, chín thế gia được phân biệt chiếm cứ

Cửu Châu, mà thế gia chiếm cứ Thanh Châu ta, là Thanh gia."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đế Táng

"Thanh gia? Chớ nói Thanh Châu tồn tại, là bởi vì ... Thanh gia này phải không?" Sở Phong hỏi.

"Không sai, hôm nay Cửu Châu danh tự, đích thật là căn cứ lúc đó chín thế gia tu võ mà có."

"Chín thế gia này thực lực tương đương, hình thành mỗi thế gia một châu, không xâm phạm lẫn nhau cục diện thế chân vạc, loại cục diện này bảo trì đại khái có hơn hai trăm năm, nhưng bởi vì một hồi biến cố mà cải biến." Tô Mỹ nói rằng.

"Biến cố, cái biến cố gì?" Sở Phong càng hiếu kỳ.

"Một năm ấy, Thanh gia sinh hạ được một con trai, ngày sinh ra, trời hiện kim sắc hà quang, bao phủ toàn bộ bầu trời, bốn con cự thú khổng lồ, tại không trung vùng vẫy gào thét, rung động toàn bộ đại lục."

"Mà đứa trẻ này thiên tư càng thông tuệ, tương truyền nó sinh ra được một tháng, đã mở miệng nói, tháng thứ hai, đã đứng thẳng đi được, một tuổi, bắt đầu học tập cầm kỳ thư họa, năm tuổi thì đọc thiên hạ cổ thư." Tô Mỹ nói.

"Trong thiên hạ lại có thần đồng như vậy sao?" Sở Phong giật mình, nhanh lớn như vậy, đích xác vượt qua thường nhân hiểu biết.

"Cái này cũng chưa tính cái gì, chính yếu chính là người này khi bảy tuổi, thân thể cốt cách đã thật tốt, tương đương với thân thể người thường

mười hai tuổi, cho nên khi hãn bảy tuổi, liền bắt đầu tu võ."

"Kinh khủng nhất chính là, tại phương diện tu võ người này cũng là phi thường lợi hại, chín tuổi bước vào Nguyên Võ Cảnh, mười một tuổi bước vào Huyền Võ Cảnh, mười ba tuổi đã bước vào Thiên Võ Cảnh, quét ngang Cửu Châu, khiến Thanh gia trở thành bá chủ Cửu Châu đại lục."

"Đã vậy còn quá lợi hại? Mười ba tuổi bước vào Thiên Võ Cảnh, quét ngang Cửu Châu thống nhất đại lục?"

Sở Phong cả kinh, Thiên Võ Cảnh chính là đến nay, mọi người đều biết là tu võ đỉnh, đứa bé này mười ba tuổi liền đã bước vào, vậy cũng quá mức đáng sợ đi.

Sở Phong hôm nay đã là mười lăm tuổi, tu vi mới Linh Vũ bát trọng, đã được rất nhiều người cho rằng là thiên tài rồi, mà vị kia mười ba tuổi đã bước vào Thiên Võ Cảnh, cái này cũng quá mức cao, ngay cả Sở Phong cũng là giật mình không ngớt, bởi vì mình cùng vị kia so sánh, quả thực là bình thường đến cực điểm.

"Lợi hại sao? Lợi hại vẫn còn ở phía sau, hãn tại mười lăm tuổi, bước vào một cái tu võ cảnh giới hoàn toàn mới."

"Hoàn toàn mới tu võ cảnh giới?"

"Có quân lâm thiên hạ chi thế, nắm giữ khả năng di sơn đảo hải, giờ tay nhắc chân đều có thể đem nhất phương thành trì hủy diệt, tàn sát tính mệnh chúng sinh như đập chết một con kiến, chính là trong thiên hạ chân chính quân vương, chủ tể số phận chúng sinh, cho nên mọi người xưng hô cái cảnh giới này là Vũ Quân!"

"Vũ Quân? Nguyên lai trên Thiên Võ Cảnh, còn có Vũ Quân?" Sở Phong giật mình không ngớt, không khỏi hỏi: "Người này đến tột cùng gọi là cái gì?"

"Hắn gọi là Thanh Huyền Thiên" Tô Mỹ trả lời.

"Thanh Huyền Thiên" Sở Phong nhớ thật kỹ tên này, bởi vì hắn phải nhớ kỹ một nhân vật như vậy, một vị thiên tài chân chính, đại nhân vật chân chính.

"Thanh Huyền Thiên mới là Cửu Châu đại lục ta xuất hiện qua, đại nhân vật lợi hại nhất, chỉ bất quá việc này qua lâu lắm rồi, Cửu Châu đại lục lại phát sinh qua rất nhiều thay đổi, cho nên chuyện này cho tới bây giờ ít có người biết mà thôi."

"Bất quá kỳ quái nhất chính là, khi Thanh Huyền Thiên trở thành Vũ Quân không lâu sau, liền đột nhiên biến mất, đối với hắn biến mất mọi người rất xôn xao, có người nói hắn ly khai, bởi vì Cửu Châu đại lục đã vô pháp dung nạp được hắn."

"Cũng có người nói, hắn tu võ nghịch thiên, có võ đạo, lọt vào thiên phạt, khi trở thành Vũ Quân một năm liền đã chết. Như hiện nay mà nói, thuyết pháp hắn đã chết, là dễ tin nhất."

"Thực sự đã chết sao? Nhân vật lợi hại như vậy, cứ như thế đã chết?" Sở Phong có chút không tin, nhân vật lợi hại như vậy, thế nào có khả năng nói chết thì liền chết.

"Đích thật là đã chết, theo truyền thuyết hắn biết thời gian mình còn không nhiều lắm, tại trước khi chết liền kiến tạo một tòa mộ địa, mộ địa này xuyên qua nửa Thanh Châu, thiết hạ bốn con đường vào, mà tên bốn con đường vào này, phân biệt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ!"

"Bốn đường đi vào, chẳng lẽ?"

Sở Phong bừng tỉnh đại ngộ, giờ khắc này hắn mới đột nhiên ý thức được, Thanh Long Sơn cùng Chu Tước Sơn hai tòa hung táng, có thể là

tương liên, thế nhưng còn hai cái địa phương khác đâu, nói cách khác tại Thanh Châu cảnh nội, còn có hai tòa hung táng!

"Không sai, Chu Tước Thành ta chỗ Chu Tước sơn mạch, đó là một trong đường vào."

"Ngoài ra, còn có Thanh Long Tông chỗ Thanh Long sơn mạch, Bạch Hồ Sơn Trang chỗ Bạch Hồ sơn mạch, đáng nhắc tới chính là Huyền Vũ Thành chỗ Huyền Vũ sơn mạch, bởi vì gia tộc Cung Lộ Vân, đó là bá chủ Huyền Vũ Thành hôm nay." Tô Mỹ giải thích nói.

"Nói như vậy, tỷ muội các người cùng Cung Lộ Vân, đến Thanh Long Tông đều là vì mộ địa Thanh Huyền Thiên?"

"Thanh Huyền Thiên mộ địa cơ quan trọng trọng, không phải chúng ta có thể mở ra, bất quá Tô gia ta vẫn nghĩ, Thanh Long đạo nhân sở dĩ có thể trở thành nghìn năm trước đại lục đệ nhất nhân, chính là bởi vì mở ra mộ địa Thanh Huyền Thiên, ở trong đó chiếm được chỗ tốt nhất định."

"Hắn năm ấy xuất sơn, thì liền được xưng là Thanh Long đạo nhân, ngoài tu vi đại thành, còn tại Thanh Long sơn mạch sáng tạo Thanh Long Tông, rất có khả năng là đối với Thanh Huyền Thiên làm một loại cảm tạ."

"Hôm nay Thanh Long Tông tuy rằng suy bại quá chừng, đó là bởi vì Thanh Long đạo nhân đương niên năm giữ tuyệt học, cũng không có truyền thừa xuống, thế nhưng rất có thể còn đang ở trong Thanh Long Tông."

"Đó là nguyên nhân ta cùng tỷ tỷ gia nhập vào Thanh Long Tông, về phần Cung Lộ Vân, gia tộc hắn cũng cực lực chiếm lĩnh Huyền Vũ Thành, tin tưởng đối với việc này tất nhiên cũng biết được một ... hai ..., nên mục đích ở lại Thanh Long Tông cùng tỷ muội ta như nhau." Tô Mỹ nói ra tình hình thực tế.

"Nguyên lai là như vậy." Khi Sở Phong biết rõ chân tướng, càng kích động không ngớt, hăn nghĩ không ra tại Thanh Châu cảnh nội đây, chung quanh toàn bộ có hung táng.

Thanh Long sơn mạch cùng Chu Tước sơn mạch đã vô pháp thăm dò, nhưng không có nghĩa là hai nơi hung táng khác cũng không thể thăm dò, dù sao hăn tại Chu Tước sơn mạch cũng thu được một ít chỗ tốt, hay là hai tòa khác có thể thu được chỗ tốt lớn hơn nữa.

"Việc này, chính là bí mật không thể ngoại truyện, nếu là bị Lăng Vân Tông hoặc Kỳ Lân vương phủ biết đến mà nói, tất nhiên sẽ nhắc lên một hồi phong ba."

"Thậm chí sẽ tác động đến Khương thị hoàng triều, nếu là bị cái quái vật lớn này biết được, sợ rằng sẽ lập tức hành động, đến lúc đó chúng ta ngay một điểm chỗ tốt cũng không chiếm được." Tô Mỹ ngưng trọng nhắc nhở nói.

"Yên tâm đi, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không nói cho người thứ hai." Sở Phong nhắc tay bảo chứng, sau đó lại cười hì hì nói: "Nhưng thật ra người nha đầu kia, đem bí mật như vậy nói cho ta biết, có đúng hay không thực sự thích ta rồi?"

"Người. . . Không biết xấu hổ, ai mà thích người!" Bị Sở Phong vừa nói như vậy, Tô Mỹ nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, ngay cả cần cổ trắng noãn cũng là đỏ bừng một mảnh, cư nhiên đẩy cửa phòng ra chạy đi ra ngoài, sau đó chỉ vào Sở Phong nói: "Đây là gian phòng người ở, không có việc gì đừng chạy loạn."

"Hắc hắc, nha đầu kia, cư nhiên đỏ mặt đáng yêu như thế." Nhìn bóng lưng Tô Mỹ đi xa, Sở Phong hắc hắc cười nói.

"Ngốc tử, lần này người phải đi thử thời vận a." Mà đúng lúc này, thanh âm dễ nghe của Đản Đản đột nhiên vang lên, đồng thời có thể nghe

ra nàng phi thường hưng phấn.

"Ta biết, lại có hai nơi hung táng có thể thăm dò a." Sở Phong cười cười.

"Con mẹ nó, người biết cái rằm, xuyên qua nửa Thanh Châu, hung táng thế nào có khả năng lớn như vậy?" Đản đản khinh bỉ nói.

"Vậy ý của ngươi là?"

"Nếu bốn tòa hung táng này thật là nhất thể, vậy cái này nhất định không phải hung táng, mà là đế táng!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Lôi Kéo, Cái Bẫy

"Đế táng?" Sở Phong dù không rõ, nhưng có thể nghe ra lợi hại trong đó.

"Nói chung Đế táng là rất cao, cùng người nói nhiều thì người cũng không hiểu, người chỉ cần biết rằng Đế táng có thể là vô cùng bảo tàng."

"Nếu Thanh Châu cảnh nội này, thực sự có Đế táng mà nói, như vậy cái tên Thanh Huyền Thiên kia, tuyệt đối sẽ không là Vũ Quân đơn giản như vậy, lịch sử ghi chép rất có khả năng có chỗ sai lệch." Đản Đản nói rằng.

"Không chỉ là Vũ Quân? Tu võ một đường đến tột cùng còn có bao nhiêu cảnh giới?" Sở Phong kích động không ngớt, đột nhiên nghĩ mình hôm nay, lịch duyệt còn thấp, còn rất nhiều đều không biết.

"Cảnh giới này đối với người quá mức xa xôi, hiện tại đối với người mà nói nhiều cũng chỉ là uống công, dù sao ở Cửu Châu đại lục cũng xuất hiện qua đại nhân vật, đại nhân vật đủ để khiếp sợ thiên hạ."

"Nếu như mộ này còn hoàn hảo, vậy người nhất định phải mau chóng trưởng thành, sau đó đem toàn bộ người biết về mộ này ở Cửu Châu đại lục giết chết hết, để tránh khỏi tiết lộ phong thanh."

"Đích xác là, sẽ đem Cửu Châu đại lục này san bằng, nói chung không thể để cho bất luận kẻ nào đem tin tức này truyền ra ngoài." Đản Đản ngừng trọng nhắc nhở nói.

"Cái gì? Dem toàn bộ đại lục san bằng? Người muốn cho ta đem tất cả mọi người đại lục giết sao? Người có phát rồ không đó?"

Sở Phong nghe mà lưng phát lạnh, tuy rằng hắn có thể giết địch không chút nường tay, nhưng lại không cách nào vì mục đích của mình, mà tàn sát bình dân bách tính, đem những người cùng mình không hề quan hệ này chém giết.

"Người biết cái gì, Đế táng chính là bảo tàng lớn nhất trong thiên hạ, trước không nói ta thôn phệ sạch bốn nguyên Thanh Huyền Thiên, sẽ đề thăng tới loại tu vi nào, người cũng có thể dựa vào Đế táng này, trở thành nhân vật nhất đại cử thế vô song."

"Lẽ nào người không muốn biết gia tộc người phát sinh qua cái chuyện gì sao? Không muốn biết phụ mẫu người vì sao vứt bỏ người mà không để ý sao? Tất nhiên trong đó đều có nguyên do."

"Theo như ta dự đoán, gia tộc người hơn phân nửa là gặp đại nạn, bất đắc dĩ mới đưa người tống xuất, tới giờ gia tộc người có tồn tại hay không, vậy cũng không biết, nói chung phụ mẫu của người rất có khả năng đã chết đi, gia tộc người rất có khả năng đã diệt vong."

"Mà tiêu diệt gia tộc người, giết chết phụ mẫu người, lại là thế lực càng cường đại, suy nghĩ một chút, hôm nay người ngay cả giới linh gia tộc để lại trong cơ thể người đều không thể khống chế, thì làm sao đối mặt với thế lực so với gia tộc người còn mạnh hơn?"

"Thanh tỉnh một chút đi, thế giới này đối với người nghĩ sao nhỏ như vậy, cao nhân vô số, thiên tài nơi nơi đều có, thế lực càng cường đại truyền thừa mấy trăm vạn năm, hôm nay vẫn như cũ sừng sững trên thế giới đỉnh phong."

"Người hôm nay bất quá chỉ là ếch ngồi đáy giếng, chỉ bất quá người rất may mắn, may mắn chính là, tại đây bên trong cái giếng sâu này, có một

vô cùng bảo tàng, người chỉ cần lấy được cái bảo tàng này, liền có năng lực chống lại các loại cao thủ, thậm chí có thể dựa vào nó, vì gia tộc người mà báo thù." Đản Đản giảng giải nói.

"Người ít lừa dối ta đi, người dựa vào cái gì mà nói gia tộc của ta có khả năng bị diệt vong, dựa vào cái gì mà nói phụ mẫu ta đã chết đi, người nói mà không có bằng chứng chứng, hay là bọn họ có nguyên nhân khác." Sở Phong hừ lạnh nói, hắc có chút tức giận, bởi vì tại trong đáy lòng hắc, cũng không hy vọng phụ mẫu cùng người nhà hắc xuất hiện bất trắc.

"Được, ta thừa nhận, gia tộc người rất có khả năng vẫn còn, phụ mẫu của người cũng sống khỏe, thế nhưng dù là gia tộc người vẫn còn, lấy tu vi người hôm nay, có mặt mũi về lại gia tộc sao? Coa mặt mũi đi gặp phụ mẫu của người sao?"

"Hiện tại người quá yếu, tại đây trong tu võ thế giới, người chân chính là con kiến hôi, không cần người ta lấy tay bóp chết người, người ta tùy tiện phóng cái rắm, đều có thể đem người phản thân toái cốt, tùy tiện thổi một cái, đều có thể đem người thổi thành hôi phi yên diệt."

Đản Đản nói rất là chói tai, dường như lưỡi dao sắc bén nhọn, từng chút từng chút làm đau đớn tự tôn của Sở Phong, nhưng chính là lời nói trực tiếp như thế này, mới khiến Sở Phong nhận thức được, hắc là có bao nhiêu nhỏ yếu.

Đích xác, hắc cần phải mạnh, phải đổi thành rất mạnh, hôm nay hắc còn chưa tính là cái thiên tài gì, chỉ là ở bên người tài trí quá bình thường, mới đem hắc biến thành thiên tài, chân chính thiên tài hắc là như Thanh Huyền Thiên vậy, mà ở tại Cửu Châu đại lục đây thì có rất nhiều thiên tài như vậy.

"Được, bảo tàng trong Đế táng này, toàn bộ nhất định sẽ về ta, nhưng ta cũng sẽ không vì ham muốn của bản thân, mà đi tàn sát người vô tội." Sở

Phong ngừng trọng nói.

"Lòng dạ đàn bà, đợi được có người thực sự đem bí mật này, truyền đến khắp đại lục, những cao thủ chân chính này, chen chúc tới đây, người sẽ hối hận a."

"Không sai, ta là người, cho nên ta không thể lãnh huyết như người vậy, nếu như thực sự có một ngày như vậy, tin tức Đế táng này truyền ra, bảo tàng bị người khác đoạt được, ta đây cũng không có nửa câu oán hận, dù là không nghe theo người, ta cũng có thể thông qua tự thân mà biến cường." Sở Phong thái độ rất là kiên quyết.

"Quên đi quên đi, ta không cùng người tranh luận, hiện tại dù là cho người tàn sát hết người của đại lục, người cũng không có năng lực này, bất quá hiện tại thì xuất phát a." Đản Đản giục nói.

"Bây giờ đi sao? Cái này không tốt a, dù sao đã đáp ứng phụ thân Tô Nhu cùng Tô Mỹ, ở đây nghỉ ngơi mấy ngày."

"Vậy ngày mai phải đi, ngày mai phải đi, loại sự tình này kéo dài không được."

"Vậy được rồi."

Sau khi quyết định, Sở Phong vốn định đem Linh Châu đoạt được luyện hóa, thế nhưng suy nghĩ một chút, lại sợ Tô Mỹ nói hăn chỉ vì cái trước mắt, cho nên Sở Phong dứt khoát sẽ không luyện hóa, ngược lại có Linh Châu nơi tay, chỉ cần hăn muốn đột phá tùy thời đều có thể.

Trời bắt đầu tối, Tô Ngân cố ý vì Sở Phong mà tổ chức tiệc tối, trên bàn chỉ có Tô Mỹ, Tô Nhu, Sở Phong, Tô Ngân bốn người.

Thế nhưng cái bàn này lại rất lớn, trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, trên cơ bản Sở Phong, chỉ liếc mắt nhìn liền có thể làm cho muốn ăn gia

tăng mãnh liệt, chỉ bất quá bởi vì bàn này quá lớn, cho nên bốn người ngồi rất xa nhau.

"Ngu ngốc, người thế nào chỉ có biết ăn thịt thôi a, nếm thử cái này, món chay có vị đạo, đôi khi ngon hơn vị thịt."

Bất quá kẻ khác không nói gì, Tô Mỹ cư nhiên chủ động tiến đến bên cạnh Sở Phong, không ngừng gấp rau vào đĩa Sở Phong, thậm chí còn muốn Sở Phong ăn, mà Sở Phong cũng không chút khách khí, hai người cứ như thế đem đĩa rau, cơm trắng, ăn một cách ngọt ngào.

Đối với một màn như vậy, Tô Nhu sớm biết tâm ý muội muội mình, chỉ là đưa tay che miệng khanh khách cười, mà Tô Ngân thì đầy trán hắc tuyến, nhưng cũng không thể nói cái gì, lâm vào hoàn cảnh xấu hổ.

Tại đây trên tiệc rượu, Tô Ngân xuất ra phần thưởng cho tân tú đại hội, mười khóa Nguyên Châu.

Mười khóa Nguyên Châu tương đương với một vạn khóa Linh Châu, so với tân tú đại hội được ban thưởng, hơn gấp đôi, mà đối với cử động này, Sở Phong cũng không có chối từ, bởi vì hắn không có lý do gì chối từ, dù sao hắn cũng biết, Tô gia là muốn lôi kéo mình.

Sở Phong có tinh thần lực, hôm nay lại có cơ hội bái Gia Cát Lưu Vân làm thầy, ngày sau sớm muộn gì sẽ trở thành Giới Linh Sư, mà Tô gia lại biết chuyện Đế táng, tự nhiên muốn lôi kéo Sở Phong, muốn Sở Phong vì hắn mà làm việc.

Tiệc rượu qua đi, Sở Phong liền về tới phòng mình, thế nhưng vừa trở lại phòng, cửa phòng liền bị mở ra, một nha hoàn đến tìm Sở Phong, nói là nhị tiểu thư Tô Nhu cho mời.

Đối với Tô Nhu, Sở Phong rất có hảo cảm, vì thế tự nhiên sẽ không chối từ, liền theo nha hoàn dẫn đường, đi vào nơi ở của Tô Nhu.

Mà khi Sở Phong vừa tiến vào cung điện, hai đạo thân ảnh từ trong bóng tối đi ra, một vị là Chu Tước Thành thành chủ Tô Ngân, một vị khác lại là lão giả gầy gò tóc bạc trắng.

"An bài xong chưa?" Nhìn cung điện nữ nhi mình, Tô Ngân mở miệng nói.

"Thành chủ yên tâm, từ nay về sau, Sở Phong này coi như là người Tô gia ta." Lão giả cười quỷ dị nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tà Hỏa Trên Thân

Cung điện nơi ở của Tô Nhu, cũng không phải rất lớn, nhưng lại rất tinh xảo, so với toàn bộ cung điện, có phong cách riêng, rất là đại khí. Đồng thời trong cung điện nơi nơi tản ra hương thơm, vừa nhìn liền biết là nơi ở của con gái.

"Sở Phong Thiếu Gia, mời uống trà, đây là nhị tiểu thư cố ý vì ngài mà chuẩn bị, thượng đẳng trà thơm." Nha hoàn bưng lên một cốc trà thơm.

"Đa tạ!"

Sở Phong trên tiệc rượu, ăn không ít rau, cũng uống không ít rượu, bây giờ ly trà thơm chính là thứ Sở Phong cần, nhất là hương khí của trà này, rất là đặc thù, quả thực là có một loại mê hoặc nói không nên lời.

"Ah... trà ngon."

Sở Phong một ngụm liền uống hết chén trà thơm, cảm giác cũng chưa đã khát, thẳng thẩn cầm lấy ấm trà, đổ hết vào trong miệng, thẳng đến khi ấm trà thơm uống hết, mới xoa xoa cái miệng, nói: "Nhị tiểu thư hiện ở nơi nào?"

"Nhị tiểu thư đang tại tầng cao nhất chờ người." Nha hoàn cười nói.

"Ác, mình ta đi tới sao?" Sở Phong cảm thấy có chút kỳ quái, thế nào mời hẳn đến, lại không tự nàng tới đón, mà lại để tự mình đi tới tìm nàng?

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, Sở Phong cũng có thể hiểu, tuy nói hôm nay Sở Phong tại Tô gia là khách, nhưng dù sao Tô Nhu cũng là trưởng lão Thanh Long Tông, luận thân phận cùng thực lực đều trên mình, bảo hẳn chủ động đi gặp Tô Nhu cũng là rất bình thường.

Nghĩ đến đây, Sở Phong liền hướng trên lầu đi đến, mà vị nha hoàn kia lại là cười quỷ dị, đóng lại cửa cung điện, lặng lẽ rời khỏi cung điện này.

Tòa cung điện này có năm tầng, Sở Phong chậm rãi đi lên, mới vừa đi tới tầng thứ hai liền cảm giác thân thể có chút không đúng, cả người nóng lên, bụng dưới nổi lên trận trận tà hỏa, đưa mắt nhìn, đã thấy chỗ đó phồng lên.

"Mẹ nó, chuyện gì xảy ra đây? !" Sở Phong có chút không nói gì, vội vàng chỉnh lại một chút trường bào, che giấu cự vật đang to ra của mình, không muốn để Tô Nhu thấy, tuyệt đối sẽ cho là lưu manh.

Sở Phong tiếp tục hướng về phía trước đi tới, khi đi đến tầng thứ ba, phía dưới lại càng ngày càng trướng, điều này làm cho Sở Phong rất khó chịu, tuy rằng tuổi trẻ khí thịnh, thế nhưng cường ngạnh như vậy, đây chính là lần đầu tiên.

"Mẹ nó, không đúng, chẳng lẽ là trong tiệc rượu đêm nay, có cái vật đại bổ gì, kích phát giống đực của ta rồi?"

Sở Phong ý thức được có chút không thích hợp, cái này không phải trạng thái bình thường của hắn, lúc này cái cổ thì đỏ hồng, trong cơ thể máu huyết thì đang sôi trào, phảng phất như có một ngọn lửa vô danh, đang châm đốt toàn bộ thân thể hắn vậy.

Mà ngọn lửa vô danh này, cũng chính là tà hỏa trong truyền thuyết, khiến cho đại não con người bị dục vọng chiếm ngự, muốn làm chuyện nam nữ, nếu không phát tiết được, sẽ bất lợi đối với thân thể.

"Trời ạ, xem ra không thể ăn bậy rồi."

Sở Phong lo lắng, vội vàng điều chuyển linh khí trong cơ thể, áp chế tà hỏa trong cơ thể một chút, không thể không nói, lực lượng linh khí rất là kỳ diệu, vừa vận chuyển, đích xác liền có một ít hiệu quả.

Cảm thấy mình đang sôi trào dục vọng, khi khống chế xong, lúc này mới dám tiếp tục hướng về phía trước đi tới, thế nhưng khi Sở Phong đi tới tầng thứ tư, thì ở tầng thứ năm đột nhiên bay tới một trận hương thơm.

Cái mùi này như là mùi hoa, khiến người khác muốn trầm mê, Sở Phong không tự chủ được liền bị hấp dẫn, nhanh hơn đi về phía trước, khả vừa đi tới tầng thứ năm, Sở Phong liền nghe được trận trận thanh âm bọt nước, đồng thời đập vào mặt chính là trận trận vụ khí.

Giờ khắc này, Sở Phong trong lòng ngổn ngang, vô ý thức liền nghĩ tới một loại khả năng, tràng cảnh như vậy tuy rằng hãn lần đầu tiên kinh lịch, nhưng nghĩ như thế nào cũng biết là nơi tắm rửa của con gái.

"Không xong."

Mà đúng lúc này, Sở Phong đột nhiên phát hiện, linh khí của mình bắt đầu nhanh chóng tiêu tán, trong nháy mắt mất đi toàn bộ linh khí, phảng phất như tu vi của mình bị người ta tháo cạn vậy, như vậy nhiều năm tu võ có được, toàn bộ như biến mất.

Đổi lại bình thường, Sở Phong sẽ tĩnh tâm suy nghĩ, tìm ra nguyên nhân tu vi của mình biến mất, thế nhưng Sở Phong lúc này, cũng là một trận hoảng loạn, bởi vì linh khí được hãn dùng để ngăn chặn dục vọng, đã tuôn ra ào ào, đồng thời so với lúc trước, còn cường liệt hơn mấy lần.

Giờ này khắc này, bị dục vọng xông lên não, Sở Phong đã sắp mất đi lý trí, vô ý thức liền muốn rời khỏi nơi này, bằng không sẽ có việc không ổn phát sinh.

"Đang lang lang" thế nhưng trong lúc hoảng loạn đó, Sở Phong lại không cần thận đem một cái bình sứ làm ngã, tuy rằng không có bể nát, nhưng lại phát ra thanh âm vang dội.

"Ai?" Đúng lúc này, một đạo thanh âm con gái sắc bén mà ngọt ngào đột nhiên vang lên, chính là Tô Nhu.

"Đừng tới đây!" Sở Phong vô ý thức la lên, bởi vì chỉ cần nghe được thanh âm Tô Nhu, hắn đã không thể chịu đựng được, trời biết nếu là thấy Tô Nhu như hồ ly tinh a, hắn sẽ làm ra chuyện thế nào đây.

"Sở Phong, là người sao?" Nghe được thanh âm Sở Phong, Tô Nhu cảnh giới rõ ràng buông lỏng, chỉ nghe một đạo thanh âm thủy hoa vang lên, một trận bước chân mềm nhẹ cũng là đi tới.

Giờ khắc này, Sở Phong vốn muốn rời đi, thế nhưng trong vụ khí hơi nước lất phất, thấy một bóng hình xinh đẹp, hắn cũng không khỏi ngừng chân lại, đem đôi ánh mắt đầy dẫy tà hỏa, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chăm chăm bóng hình xinh đẹp này.

Tô Nhu từ trong vụ khí bước ra, toàn thân được trùm trong khăn tắm màu trắng, đem thân thể xinh đẹp của nàng lộ ra, cặp đùi đẹp da trắng như tuyết, toàn bộ lộ ra một cách lỏa lồ.

Tóc dài ướt sũng rơi lả tả trên vai, từng hạt nước còn đang lung linh trên da thịt nhẵn nhụi mềm nhẵn, chậm rãi chảy xuống, đẹp, đẹp tới cực hạn rồi, vô luận là khuôn mặt như hồ ly, hay là vóc người như ma quỷ, đều làm cho chỉ cần liếc mắt, liền khiến dục hỏa bốc lên.

"Sở Phong, thật là người sao, người thế nào lại tới nơi này" Thấy Sở Phong, Tô Nhu mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng cười quyến rũ, thật là phong tình vạn chủng, nhất là thanh âm nhu hòa mà ngọt ngào, càng khiến cho ý thức cuối cùng của Sở Phong tan rã.

"Sửu" thấy Tô Nhu như vậy, đối là ai cũng đều khó có thể giữ mình, huống chi Sở Phong đã sớm bị tà hỏa thôn phệ, hắt hai tay giang ra, hai chân cố sức bước tới, lấy một tư thế cóc rơi xuống đất (ôm chầm tới... ND), chộp về phía Tô Nhu xinh đẹp.

"Người làm gì vậy."

Nhìn thấy Sở Phong hướng mình phóng tới, Tô Nhu nhất thời hoa dung thất sắc, cảm thấy có gì không đúng muốn né tránh, thế nhưng lại phát hiện trong cơ thể mình, cứ nhiên ngay cả một tia huyền lực cũng không có, mặc dù con mắt có thể thấy rõ động tác Sở Phong, nhưng thân thể lại phản ứng không kịp.

"A ~~~ "

Một tiếng thét chói tai truyền đến, Tô Nhu đã bị Sở Phong ôm ngã xuống đất, nàng bị đặt ở dưới thân hắn, giờ khắc này gương mặt tuyết trắng của Tô Nhu, nhất thời đỏ bừng, một đôi mắt to dẹt dẹt, thẳng tắp nhìn chằm chằm Sở Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi.

Bởi vì nàng có thể cảm thụ được, lúc này trên người Sở Phong có một "vật lớn", đang hung hăng đâm đâm vào ngọc thể của nàng, đối với loại tình huống này, Tô Nhu tự nhiên có thể nghĩ đến là chuyện gì xảy ra.

"Sở Phong, người muốn làm cái gì, mau đứng lên."

Thất kinh, Tô Nhu muốn đẩy Sở Phong ra, thế nhưng thế nhưng căn bản không dùng được một điểm khí lực, mà ngọc thủ mềm nhũn nhũn của nàng tại trên người Sở Phong như đang xoa nắn, trái lại khiến dục vọng Sở Phong càng cường liệt hơn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Sói Đói Vồ Thỏ Trắng

Hai mắt Sở Phong bị đục vọng bao phủ, đang nhìn chăm chăm đánh giá Tô Nhu dưới người, như là sói đói kêu vang, thèm nhỏ dãi tiểu bạch thỏ đã lâu.

Lúc này hiện lên trong mắt Sở Phong, là một đôi vú đầy ắp mà cao ngất, có thể bởi vì động tác vừa rồi quá mức hưng mãnh, cho nên lúc này khăn tắm bị rơi xuống một chút, lộ ra nửa thân sinh động tuyết trắng êm dịu, Sở Phong nhìn mà nuốt nước bọt.

Nhìn về phía trước, đó là vùng cổ trắng nõn non mịn, cùng với gương mặt tinh xảo hoàn mỹ, Tô Nhu cặp mắt to dẹt kia khiến hắn nhìn đại ra chăm chăm, trong đôi mắt có một chút ướt át, đầm đìa đáng yêu, lông mi thật dài run nhè nhẹ, như sợ hãi.

Vẻ mặt ửng đỏ, phảng phất như một loại phụ gia đục vọng, khiến Sở Phong đánh mất toàn bộ lý trí, nhất là Tô Nhu đang khép kín đôi môi béo mạp đỏ mọng, càng tản ra vô tận mê hoặc.

"Sở Phong, người điên rồi, mau buông. . . . đừng, đừng mà... "

Đột nhiên, Sở Phong hé rộng miệng ra, hung hăng liền cắn tới, Tô Nhu đang nói với Sở Phong, nên không phòng bị, liền cảm giác đôi môi đỏ mọng bị môi của Sở Phong phong tỏa, một cái đầu lưỡi mềm nhẵn, đã xông vào miệng ngọc của nàng, điên cuồng cuốn lấy.

"Ngô ~~~ "

Tô Nhu từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, cái loại cảm giác trước đó chưa từng có, cảm giác đã rất đặc biệt, có thể khiến cho ngọc thể Tô Nhu nhất thời, đánh mất sức chống cự, triệt để nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Mà ngay khi Sở Phong mãnh liệt cùng Tô Nhu lăn lộn, hai tay của hắn cũng là một trận cuồng ma loạn vũ, đem khăn tắm trên người Tô Nhu, xé thành mảnh nhỏ, đem ngọc thể hoàn mỹ, không che đậy hiện ra ở trước mắt hắn.

Lúc này Tô Nhu cũng không phải buông tha chống lại, mà là nàng đã hữu tâm vô lực, chỉ có thể tùy ý cho Sở Phong tại trên ngọc thể của nàng đòi lấy, điên cuồng chiếm lấy tất cả của nàng.

"Thật đáng ghét, là ai hại chúng ta như thế!"

Tô Nhu đã nhìn ra manh mối, lúc này Sở Phong đã mất đi lý trí, hiển nhiên là bị dược vật khống chế, mà tu vi của nàng cũng bị ràng buộc, hẳn là vô hình cũng bị người động tay động chân, thế nhưng có thể tại trong Chu Tước Thành, đối với nàng ra thủ đoạn này, cái này không có thể như vậy người bình thường có thể làm được.

"Cái mùi này?" Mà đúng lúc này, Tô Nhu mới chú ý tới, ở đây trong phòng tắm có một loại mùi quý dị, đồng thời cái mùi này, là quen thuộc như vậy, điều này làm cho nàng bừng tỉnh đại ngộ, rồi lại cảm giác khó có thể tin.

Bởi vì ... đây là một loại mùi đặc biệt, có thể hạn chế tu vi, là một loại rất cực kỳ quý giá, chính là chí bảo mà phụ thân nàng Tô Ngân cất kỹ.

"Chẳng lẽ là phụ thân đại nhân? Ông vì sao lại làm như vậy?" Giờ khắc này, Tô Nhu triệt để mê man, nàng nghĩ không ra lý do phụ thân của nàng hại nàng.

"A ~~~~~ "

Nhưng đúng lúc này, Tô Nhu sắc mặt đại biến, đau đớn hét rầm lên, bởi vì nàng cảm giác được một cái dị vật xông vào thân thể của nàng, xé rách cái quý giá nhất của nàng, từng giọt huyết dịch chậm rãi chảy ra.

"Sở Phong, người hỗn đản này, người mau thanh tỉnh lại cho ta."

Tô Nhu điên cuồng giãy dụa, muốn đẩy Sở Phong ra, thế nhưng Sở Phong đặt ở trên người nàng, dường như một ngọn núi, nàng căn bản vô pháp lay động, chỉ có thể tùy ý nhìn cặp mắt huyết hồng kia, Sở Phong trong miệng không ngừng thở hỗn hển, tại trên thân thể của nàng ra sức, cướp đi trình tiết quý giá của nàng.

Lúc đầu Tô Nhu bởi vì đau đớn, còn ngoan cường chống lại, thế nhưng dần dần lại bị một loại khoái cảm không cách nào hình dung chiếm lấy, cứ nhiên còn dùng hai tay trắng nõn nhả nhụi ôm choàn lấy cổ Sở Phong, đồng thời không tự chủ được nhẹ giọng rên lên nhè nhẹ.

Mà thanh âm mê hoặc vô hạn của Tô Nhu, càng khiến cho Sở Phong muốn ngừng mà không được, hai người hai đạo thân thể trần truồng, thân thiết dây dưa cùng một chỗ, thanh âm cuồng dã cùng nhu nhược liên tiếp vang lên, chẳng biết qua bao lâu mới dần dần yên lặng.

"Ngô ~ "

Sở Phong xoa xoa hai bên đầu đau nhức, chậm rãi mở hai mắt, mơ mơ màng màng khóe miệng lại lộ vẻ cười cười, bởi vì hẳn rõ ràng nhớ kỹ, ở trong mộng hẳn làm một chuyện phi thường thoải mái, mặc dù chi tiết cùng người thì nhớ không rõ lắm, nhưng chuyện này là một chuyện rất tốt đẹp.

"Tô Nhu!" Thế nhưng khi Sở Phong thấy, tại bên cạnh hẳn Tô Nhu toàn thân trần truồng, cùng với trên mặt đất một vài vết máu, trong nháy mắt này liền hiện lên nhiều hình ảnh mờ lung.

Liên tưởng đến từng mảnh nhỏ trong trí nhớ, Sở Phong nghĩ tới một chuyện bất khả tư nghị, đó chính là hắc cư nhiên đem Tô Mỹ tỷ tỷ, Tô gia nhị tiểu thư Tô Nhu, cưỡng bạo.

"Người cũng không cần tự trách, chuyện này không trách được người." Tô Nhu biểu tình rất lạnh mạc, thanh âm bình tĩnh, tựa hồ nàng đã tỉnh lại thật lâu rồi, đồng thời điều chỉnh tốt tâm tình, Tô Nhu đứng dậy, ngọc thể trắng noãn mà hoàn mỹ, lần thứ hai hiện ra ở trước mắt Sở Phong.

"Cái này. . . ." Thấy thế, Sở Phong vô ý thức liền chuyển nhìn qua, không dám nhìn nữa.

"Người cũng không cần làm ra bộ dạng như vậy, tối hôm qua người đã nhìn thấy hết rồi."

Tô Nhu hàm răng khê cắn môi dưới, nàng thực sự rất là tức giận, bởi vì tối hôm qua Sở Phong đâu chỉ là nhìn ngọc thể của nàng một lần, mà còn cướp đi trình tiết tối quý giá của nàng nữa.

Mặc dù biết Sở Phong tối hôm qua cũng không phải là tự nguyện, thế nhưng lúc này thấy Sở Phong, làm ra loại chính nhân quân tử này, thậm chí đáng dấp xấu hổ, Tô Nhu liền nổi giận.

Bị Tô Nhu vừa nói như vậy, Sở Phong ngẫm lại cũng đúng, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, nếu sự tình đã xảy ra, thế nào có thể trốn tránh trách nhiệm chứ, vì thế thẳng thắn đem ánh mắt chuyển quá, liền vòng trở về, không chút khách khí quan sát nhìn ngọc thể hoàn mỹ của Tô Nhu.

Mà vừa nhìn, Sở Phong nhất thời liền phản ứng, cũng không phải Sở Phong háo sắc, chỉ là tại một vưu vật trước mặt như vậy, chỉ cần là một nam nhân đều sẽ có phản ứng, huống chi là Sở Phong như vậy, đem tất cả vưu vật này, đều lâm vào trong mắt.

Tô Nhu cũng không để ý tới Sở Phong, coi như không có hẳn trước mặt, đem cái yếm phấn hồng mặc vào trong người, rồi lại đem quần dài tuyết trắng cũng mặc vào, chỉ bất quá khi nàng quay đầu lại, thấy cự vật (con cu ???) của Sở Phong lúc này lần thứ hai đứng dựng thẳng, cũng không có biến sắc, chỉ lạnh giọng trách mắng:

"Ta bây giờ tu vi đã khôi phục, người nếu còn dám đối với ta nổi lên tà niệm, ta tất nhiên sẽ phế đi người."

"Ta sẽ chịu trách nhiệm." Sở Phong vẫn chưa e ngại, trái lại son sắt thề nói.

"Ta không cần người chịu trách nhiệm, chỉ hy vọng người không nên đem chuyện này nói ra, còn có. . . . Không nên cô phụ Tiểu Mỹ." Tô Nhu cắn răng, nói ra những lời này.

"Người yên tâm, ta sẽ không cô phụ Tiểu Mỹ, nhưng ta cũng sẽ không cô phụ người, ta sẽ đem hai tỷ muội bọn người đều cưới." Sở Phong vẻ mặt trịnh trọng.

"Người..." Mà nghe được Sở Phong nói thế, Tô Nhu càng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, sau đó hung hăng liếc mắt nhìn Sở Phong nói: "Người thực sự là lòng tham không đáy."

Nói xong câu đó, Tô Nhu liền bước nhanh đi ra phòng tắm, nhưng tại chỗ rẽ liền ngừng lại, ngọc thể dựa vào tường, thấp giọng lầm bầm: "Kỳ quái, ta vì sao phải tức giận như vậy? Trong lòng nàng ề ảm cảm giác như là có chuyện gì xảy ra? "

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tỷ Muội Ta Đều Muốn

Tô Nhu không giải thích được, cảm giác mặc danh kỳ diệu, tuy rằng trình tiết nàng như thế bị Sở Phong cướp đi, nàng rất là tức giận, nhưng khi Sở Phong nói, muốn cưới tỷ muội các nàng, có cái loại cảm giác ê ẩm này, lại là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ nói, nàng đối với Sở Phong này động tình? Thế nào có khả năng, Sở Phong là người của muội muội nàng vừa ý, nàng thế nào có thể động tình chứ? Lúc này Tô Nhu rất là bối rối, nàng lần đầu tiên phát hiện nàng không hiểu chính nàng.

Mà đúng lúc này, Sở Phong cũng là đi ra, lúc này Sở Phong đã mặc lại quần áo, là một bộ hoàn toàn mới, bởi vì tối hôm qua quần áo trên người hắn, đã bị hắn xé nát.

"Chuyện này là muốn giữ bí mật, hay công khai?" Sở Phong mở miệng hỏi.

"Người muốn cái gì chứ? Loại sự tình này thế nào có thể công khai, nếu là công khai, khiến Tiểu Mỹ nhìn người thế nào, Tiểu Mỹ nhìn ta thế nào?" Tô Nhu rất là khẩn trương.

"Vậy trước nghe lời nàng, nhưng sớm muộn gì cũng phải công khai." Sở Phong ngược lại có vẻ rất là bình tĩnh.

"Người đây là có ý tứ gì?" Tô Nhu mày liễu dựng thẳng, rất lo lắng sợ Sở Phong nhiễu loạn.

"Không có gì, ta là nói nàng sớm muộn gì cũng là của ta." Sở Phong khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nhất mặt cười tà không kèm chế được, phảng phất chuyện đêm qua với hắn mà nói không có bất luận cái gánh vác gì, trái lại khiến hắn như cũ vô cùng bình thản.

Tô Nhu hung hăng liếc mắt nhìn Sở Phong, sau đó quay đầu không thèm nhìn Sở Phong, lấy một loại cường điệu là lạ cảm nói: "Người đi nhanh đi, thừa dịp trời còn không có sáng, đừng cho người biết, người qua đêm ở đây."

"Ân, ta cũng đang định rời đi, người thay ta nói với Tiểu Mỹ, và phụ thân người nói một tiếng a." Sở Phong nói xong, liền hướng dưới lầu đi đến.

"Chờ một chút." Mà Tô Nhu còn lại là khuôn mặt đại biến, truy hỏi: "Người nói người phải rời khỏi Chu Tước Thành?"

"Không sai." Sở Phong gật đầu.

"Người sao lại như vậy, chúng ta không minh bạch làm loại sự tình này, người cư nhiên cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra, cứ như vậy rời đi sao?"

Tô Nhu mắt đẹp lóe ra, càng thêm phần nộ, bởi vì nàng nghĩ Sở Phong quá không chịu trách nhiệm, dù sao hắn tối hôm qua cướp đi, là thân thể của nàng.

"Muốn biết rõ ràng chuyện gì xảy ra sao? Tối hôm qua nha hoàn trong phủ người đem ta mời đến, nói là người có việc tìm ta, còn cẩn thận chuẩn bị cho ta một chén trà thơm, uống qua chén trà thơm này ta liền biến thành hình dạng tối hôm qua a."

"Mặt khác đêm qua trong phòng tắm có một loại mùi hoa, mùi hoa này rất quý dị, có thể ràng buộc tu vi, khiến không ra một điểm khí lực, người

đem qua tay trời gà không chặt, nói vậy cũng là được mùi hoa này ban tặng."

"Có thể tại bên trong Chu Tước Thành người, mệnh lệnh cho nha hoàn của người làm chuyện phản bội người, có thể xuất ra loại dược vật lợi hại này, người nghĩ còn có ai có thể làm được?" Sở Phong bình tĩnh hỏi.

"Người..." Mà giờ khắc này, Tô Nhu còn lại là kinh hãi, nàng trăm triệu cũng nghĩ không ra, Sở Phong có thể nhanh như vậy liền phân tích ra, người chủ sự phía sau là ai, sức phán đoán lãnh tinh bậc này, thấy rõ là hơn người, thật sự là khiến nàng khó có thể tưởng tượng.

"Nhìn bộ dáng này của người, tựa hồ cũng biết người nọ là ai, mục đích người nọ muốn cái gì, lòng người hằn rõ hơn ta, ta không trách hãn, ngược lại ta còn rất cảm tạ hãn."

"Nếu như hãn không làm như vậy, ta là chỉ biết cười tiểu nữ nhi của hãn, thế nhưng hiện tại, hai người nữ nhi của hãn ta đều muốn rồi." Sở Phong cười cười, liền hướng dưới lầu đi đến.

"Người dựa vào cái gì mà nói như vậy, người dựa vào cái gì liền xác định, ta nhất định sẽ gả cho người." Tô Nhu chất vấn nói.

"Ta không xác định người nhất định sẽ gả cho ta, nhưng người đã là người của ta, người hay nhất là đừng thích người khác, bằng không ta nhất định sẽ làm thịt người kia."

"Vô luận người có thừa nhận hay không, từ nay về sau, người là người của Sở Phong ta, người là vậy, mà Tiểu Mỹ cũng là vậy, tỷ muội các người, ai cũng đều đừng nghĩ động đến." Sở Phong thái độ kiên quyết, trực tiếp bá đạo, nói xong cũng không nhìn Tô Nhu sắc mặt ra sao, liền bước nhanh rời đi.

Chỉ để lại Tô Nhu ngơ ngác đứng ở tại chỗ, không biết làm sao, từ trước đến nay nàng thành thực ổn trọng, đây là lần đầu tiên rối loạn.

Mà ngay khi Sở Phong ly khai không lâu sau, Tô Ngân lại là đi đến, hẩn đi tới tầng thứ năm thì thấy Tô Nhu, chỉ là vẻ mặt áy náy, nhưng cũng không có nói gì, mà là đi vào phòng tắm, thấy vết máu trên mặt đất, mới thở dài một tiếng: "Nữ nhi, ủy khuất người rồi."

Tô Nhu cũng rất là bình tĩnh, hỏi: "Vì sao phải làm như vậy?"

"Ai, Thượng Quan gia thực lực không thể khinh thường, nếu là mạnh mẽ giải trừ hôn ước của Tiểu Mỹ cùng Thượng Quan Nhai, tất nhiên sẽ khiến cho Thượng Quan gia bất mãn, nếu là hẩn phản Tô gia ta, thì dù là Tô gia ta có thể thắng, cũng sẽ nguyên khí đại thương, sợ rằng Chu Tước Thành này sẽ không tốt."

"Mà Tiểu Mỹ thì ái mộ Sở Phong, tất cả mọi người có thể nhìn ra được, đổi lại là người khác, ta có thể mạnh mẽ chặt đứt quan hệ hai người, nhưng Sở Phong này hết lần này tới lần khác là một nhân tài, ngày sau nổi lên, tất nhiên thế không thể đỡ, đối với hẩn Tô gia ta cũng không có thể đắc tội, chỉ có thể lôi kéo."

"Cho nên, chỉ có thể ủy khuất người, hẩn hôm nay cùng người phát sinh quan hệ, tự nhiên nội tâm sẽ thẹn, tin rằng sẽ không đánh chủ ý tới Tiểu Mỹ."

"Đồng thời ta xem ra Sở Phong này, không giống như là một người không chịu trách nhiệm, cho nên ngày sau đứng lên, thì là không cho Tô gia ta sử dụng, tất nhiên cũng sẽ bảo vệ Tô gia ta, không như người khác, đơn giản là người, hẩn cũng phải làm như vậy." Tô Ngân ngược lại cũng không có giấu diếm, một năm một mười nói ra toàn bộ.

Mà khi nghe được Tô Ngân nói vậy, Tô Nhu đột nhiên lại nở nụ cười, nàng cười dị thường quái dị, Tô Ngân nhìn thấy có cảm giác sợ hãi: "Phụ

thân đại nhân của ta, ngài nói không sai, Sở Phong thật là một người chịu trách nhiệm, vì thế người nghìn vạn lần đừng đem Tiểu Mỹ gả cho Thượng Quan Nhai, bằng không hẳn không chỉ sẽ diệt Thượng Quan gia, còn có thể diệt Tô gia ta, chỉ để lại ta cùng Tiểu Mỹ hai người."

"Người đây là cái ý tứ gì? Lẽ nào Sở Phong đối với người làm cái loại này rồi, còn nhớ thương tới Tiểu Mỹ? Diệt Tô gia ta, Sở Phong hẳn dám diệt gia tộc của người trong lòng hẳn? Sẽ không sợ bị người trong thiên hạ chế nhạo sao?" Tô Ngân sắc mặt đại biến, hiển nhiên là có chút luống cuống, bởi vì hẳn nhìn ra được, Tô Nhu nói không giống như là đang nói giỡn.

"Phụ thân đại nhân của ta, muốn trách chỉ có thể trách người thiếu hiểu biết về Sở Phong, hẳn không phải sống vì người trong thiên hạ, hẳn sống là vì chính người hẳn quan tâm, những người khác tại trong mắt hẳn, có thể có có thể không, không được nửa điểm tác dụng."

Nói xong câu đó, Tô Nhu liền xoay người đi xuống lầu, nàng tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh, thế nhưng phụ thân của nàng, vì gia tộc, cư nhiên bán đứng nàng, nàng thế nào có khả năng không giận, loại tức giận này rất có thể là cả đời.

Khi nhìn nàng đi ra cung điện, hướng ngoài Chu Tước Thành bước ra, khuôn mặt Tô Ngân dị thường phức tạp, một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Lẽ nào nói, ta thực sự làm sai rồi?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Hãn Huyết Bảo Mã

Sở Phong rời khỏi Chu Tước Thành, liền đem mục tiêu hướng về Bạch Hổ sơn mạch, về phần nguyên nhân thì rất đơn giản, Huyền Vũ sơn mạch do Huyền Vũ Thành chiếm lĩnh, Huyền Vũ Thành vừa là địa bàn của gia tộc Cung Lộ Vân, nếu là thân phận Sở Phong bại lộ, rất có khả năng sẽ chết oan chết uổng, không có thực lực tuyệt đối, tự nhiên không thể tùy tiện mà đi vào.

Mà Bạch Hổ sơn mạch mặc dù cũng bị một tòa Bạch Hổ sơn trang chiếm lĩnh, nhưng Bạch Hổ sơn trang lại không phải bá chủ duy nhất của Bạch Hổ sơn mạch. Theo như Sở Phong hỏi thăm, thì Bạch Hổ sơn mạch ngoại trừ Bạch Hổ sơn trang ra, còn có rất nhiều tòa sơn trang, những ... sơn trang này cộng đồng hưởng thụ tài nguyên của Bạch Hổ sơn mạch, vì thế tương đối mà nói, Sở Phong trà trộn vào Bạch Hổ sơn mạch lại càng dễ dàng.

Bởi vì chuyến này đường xá xa xôi, lại không có cùng người của Chu Tước Thành chào hỏi, cho nên Sở Phong khi rời đi Chu Tước Thành, liền tới một tòa dịch trạm, muốn ở đây mua một con khoái mã, bởi vì nếu đi bộ mà nói, dù cho Sở Phong linh khí có sung túc, chỉ sợ cũng sẽ hao hết hầu như không còn.

"Vị khách quan này, ngựa của chúng ta ở đây, đều là hảo mã, mỗi thốt đều có thể ngày đi nghìn dặm, như thốt Hãn huyết bảo mã này, đi rất nhanh, ngày đi tám nghìn dặm cũng dễ dàng, chính là mã trung chi vương a." Trạm dịch tiểu nhị, chỉ vào một hồng sắc đại mã cao to nói khoác.

"Ngày đi năm nghìn dặm, thật dễ dàng?"

Sở Phong có chút nghi hoặc, con ngựa này cả người huyết hồng, thân xác so với con ngựa khác cường tráng chắc hơn, cùng Tử Kim Thành cùng hảo mã của chư thành khác không sai biệt nhiều, thậm chí chất lượng còn muốn tốt hơn một ít, đích thật là hảo mã.

Bất quá trong mắt con ngựa này, có một chút dã tính, cái loại thần thái cao ngạo này, nhìn về phía Sở Phong có vẻ khinh bỉ, sợ rằng sẽ không đơn giản để cho hãnh cười, như là một con ngựa hoang bị phục tùng.

"Khách quan, người xem ta không có lừa người phải không? Đây đích thật là thốt hảo mã, chính là phải mấy vị cao thủ tu võ, hợp lực mới phục tùng được nó, chỉ bất quá con ngựa này dã tính vẫn còn, ngài nếu không phải là một vị cao thủ tu võ, thật đúng là vô pháp khống chế được nó." Tiểu nhị vội vàng giải thích nói.

"Ác, thật là thốt ngựa hoang" mà nghe vừa nói như thế, Sở Phong càng đối với con ngựa này cảm khởi hứng thú, câu dẫn ra dục vọng của Sở Phong muốn thuần phục nó, Vì vậy nói: "Ngựa này bao nhiêu? Ta mua!"

"Vị khách quan này, ngài xác định muốn mua con Hãn huyết bảo mã này sao? Giá cả cũng không tiện nghi a (không rẻ)!"

Khi nghe được Sở Phong cư nhiên muốn mua, tiểu nhị lại là lấy làm kinh hãi, kỳ thực hãnh hướng Sở Phong giới thiệu ngựa này, chỉ là muốn để cho Sở Phong biết, dịch trạm bọn họ rất có nội tình, nhưng không nghĩ tới Sở Phong có thể mua, dù sao giá của con ngựa này, không có thể như vậy người thường có thể mua được, huống chi Sở Phong một người như vậy, thiếu niên non nớt mặc bố y.

"Người xem ta giống như nói giỡn sao?" Sở Phong cười nhạt.

"Ngạch, không đổi gặt vị khách quan này, ngựa phổ thông của bản trạm dịch, đại khái phải hơn mười lượng bạc ròng, mà ngựa chất lượng tốt một chút thì phải một hai lượng hoàng kim, về phần giá con Hãn huyết bảo mã này, giá còn cao hơn rất nhiều." Tiểu nhị ra giá làm khó a.

"Đến tột cùng là bao nhiêu?" Sở Phong có chút không nhịn được, nếu là trước đây, hẳn có thể sẽ vì tiền mà phát sầu, thế nhưng hẳn hôm nay, có thể nói là một vị phú hào chân chính, chỉ ít cùng những ... bình dân này so sánh với tuyệt đối là người giàu có.

"Hắc, một viên linh châu!" Tiểu nhị vươn một ngón tay, cười nói.

"Cái gì? Một viên linh châu, là tương đương với một trăm lượng hoàng kim a, một con ngựa như vậy, cư nhiên giá trị nhiều tiền như vậy?"

Mà lời này của tiểu nhị vừa nói ra, Sở Phong còn chưa có bất luận cái phản ứng gì, thì rất nhiều người chung quanh lại là kinh hô lên, bởi vì hứng thú, tất cả đều nhìn, chăm chú quan sát thốt Hãn huyết bảo mã này, cũng muốn nhìn xem nó đặc biệt làm sao, cư nhiên có thể nhiều tiền như vậy.

Nhìn ánh mắt chung quanh hiếu kỳ, Sở Phong cũng mỉm cười, một viên linh châu đổi hẳn hôm nay mà nói, quả thực là chín trâu mất sợi lông, hoàn toàn không là vấn đề gì.

"Như vậy bảo mã, một viên linh châu cũng đáng giá." Còn không đợi Sở Phong nói, một đạo thanh âm thô dã đột nhiên vang lên.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một đám đại hán, đang chậm rãi đi đến, vị kia dẫn đầu là một đại hán mặt đầy râu, hẳn thân trên xích lỏa, lộ ra cơ thể to lớn vạm vỡ, trên cơ thể còn có nhìn thấy cơ bắp mà giật mình, mà câu nói kia, đó là hẳn vừa nói.

Nhìn thấy đoàn người này, tất cả mọi người vội vàng vọt sang một bên, bởi vì chỉ cần xem bề ngoài bọn hắn, là có thể nhìn ra đây là tu võ giả,

đồng thời cũng không phải là người lương thiện, là tồn tại mà bọn hăn không thể đắc tội.

"Tiểu nhị, thốt Hãn huyết bảo mã này, lão tử muốn!" Đại hán râu quai nón, từ trong lòng móc ra một viên linh châu kim quang lóng lánh, hào sảng ném cho tiểu nhị.

Nhận được linh châu, tiểu nhị miệng cười ngoác ra, thật ngoài ý muốn. Hãn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, thốt Hãn huyết bảo mã này, thực sự có thể bán ra giá trên trời như vậy, thế nhưng đúng lúc này, Sở Phong lại mở miệng.

"Chờ một chút, phải có thứ tự đến trước và sau chứ, ta còn chưa có nói không mua, người thế nào có thể bán cho người khác?"

"Tiểu huynh đệ ta xem ra, người cũng là một vị tu võ giả, bất quá người cũng nghe được, thốt Hãn huyết bảo mã này, có giá một viên linh châu, một viên linh châu a, cẩn thận ngẫm lại xem, người có thể mua được sao?"

Đại hán râu quai nón, cười tủm tỉm đánh giá Sở Phong, trong ánh mắt đầy rẫy coi thường, mà phía sau hăn đám đại hán kia, càng cười vang một mảnh, nghĩ Sở Phong cùng lão đại bọn chúng cướp ngựa, quả thật là không biết lượng sức.

Thậm chí rất nhiều bách tính vây xem, cũng là bắt đầu hướng Sở Phong chỉ trỏ, nghĩ Sở Phong là có mắt như mù, không nên đắc tội một đám người như thế.

Mà đối với ánh mắt mọi người, Sở Phong lại là không thèm để ý tới, mà là đưa tay chậm rãi giơ lên, đưa về phía Càn Khôn Đại bên hông.

"Trời ạ, Cái này... chẳng lẽ là Càn Khôn Đại trong truyền thuyết." Đột nhiên, có người thất thanh la lên.

"Cái gì? Càn Khôn Đại!" Mà giờ khắc này, toàn bộ người vây xem đem ánh mắt, hướng về phía Càn Khôn Đại bên hông Sở Phong.

Dù sao Càn Khôn Đại, là vật cực kỳ trân quý, chỉ có người giàu đến cảnh giới nhất định, mới có thể sử dụng, chân chính vật phẩm chỉ có đệ tử nhà giàu mới sử dụng, chẳng lẽ vị thiếu niên này, thật là một vị đệ tử nhà giàu? Thế nhưng đệ tử nhà giàu thế nào lại tới nơi này mua ngựa?

"Hanh, đây đâu phải Càn Khôn Đại, bất quá là hàng nhái đáng dấp Càn Khôn Đại túi gấm chế tác mà thôi, chân chính Càn Khôn Đại không có thể như vậy cái dạng này." Đại hán râu quai nón cười lạnh nói.

"Nguyên lai là hàng nhái, còn tưởng rằng là Càn Khôn Đại thật a."

"Ai, thanh niên bây giờ a, thật sự là quá mức ái mộ hư vinh, cứ nhiên muốn được xem trọng, mà sử dụng sản phẩm giả tạo, thực sự là đáng thẹn mà."

Nghe được vị đại hán kia vừa nói, mọi người vây xem đều là thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, đã không hề còn là hiếu kỳ, mà là khinh thường.

Mà đối với lời nói của mọi người, Sở Phong cũng là không thèm để ý tới, chỉ thấy bàn tay đụng vào Càn Khôn Đại một cái, nhất mạt quang mang quỷ dị lóng lánh hiện ra, trong lòng bàn tay Sở Phong, đã hiện ra hai khóa linh châu kim quang lóng lánh.

Sở Phong tay cầm linh châu, ném về hướng phía vị điểm tiểu nhị kia nói: "Một viên linh châu mua Hãn huyết bảo mã, viên khác ta thưởng cho người."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Trời Ban Thần Thế

"Cái này. . . ."

Hành động của Sở Phong, khiến người vây xem trợn mắt líu lưỡi, mục trừng khẩu ngốc, mọi người cả kinh cảm rớt xuống đất, nhất là vị đại hán râu quai nón kia, sắc mặt càng xanh ngắt, muốn xấu xí bao nhiêu có bấy nhiêu xấu xí.

Linh châu, rất là trân quý, hãn đế mua thốt hãn huyết bảo mã này, phải chấp vá lung tung, thật vất vả mới có thể có được một viên, để mua con hãn huyết bảo mã này.

Một thiếu niên như thế một cái không chớp mắt, cứ nhiên tiện tay liền lấy ra hai khóa, đồng thời trong đó một viên chính là dùng để thưởng cho người, cái này quả thực khiến hãn có loại xung động muốn thổ huyết, bởi vì hãn biết thốt hãn huyết bảo mã ngưỡng mộ trong lòng đã lâu, nhất định sẽ về tay người khác.

Nhưng so với việc đại hán muốn thổ huyết, những người khác phần nhiều lại là ước ao cùng đổ kị, ước ao như tiểu nhị được trời giáng tài vận. Một viên linh châu trăm lượng hoàng kim, cứ như thế ban cho điểm tiểu nhị, cũng đủ cho điểm tiểu nhị, áo cơm không lo đại phú suốt đời.

Giờ khắc này, mọi người nhìn về phía Sở Phong ánh mắt đều thay đổi, không ai còn dám có một tia khinh bỉ, ngược lại đều là cung kính không gì sánh được, thậm chí một ít người khuôn mặt đã bắt đầu hướng Sở Phong

tươi cười đón chào, hy vọng xa vời Sở Phong một khi hài lòng, cũng ban cho bọn hắn một ít gì đó.

"Vị này, hãn huyết bảo mã này là của ngài, ta sẽ vì ngài mà chuẩn bị đồ nhấm thật tốt a." Vị tiểu nhị kia, mặt mày nở hoa, miệng cười rộng đến lỗ tai, căn bản là không có khép miệng lại.

"Hãy chuẩn bị cho ta một phòng khách thượng đẳng nữa." Sở Phong mỉm cười khoát tay áo.

"Dạ được, nhất định sẽ chuẩn bị cho ngài một gian phòng tốt nhất, để ngài nghỉ ngơi." Tiểu nhị đầu tiên là đem linh châu trả lại cho đại hán, lúc này mới cẩn cẩn dực dực đem hai khóa linh châu thu cất, vui mừng như điên liền đi chuẩn bị phòng khách cho Sở Phong.

Mà Sở Phong lại là cười nhìn lướt qua đại hán râu xồm, nói: "Người xem thử Càn Khôn Đại của ta, giống đồ giả sao?"

"Hanh, cho dù có tiền thì thế nào chứ, thốt hãn huyết bảo mã này, không có tu vi nhất định là vô pháp khuất phục được nó, cẩn thận một chút ngay cả đại môn này đều đi không ra được đó." Đại hán hừ lạnh nói.

"Cái này không cần người phí tâm." Sở Phong mỉm cười, liền hướng phòng khách đi đến, mà khôi hài nhất chính là, một đám bình dân vậy mà vây chung quanh Sở Phong, tranh nhau vì Sở Phong mà dẫn đường.

"Lão đại, hãn huyết bảo mã này cứ như thế tặng cho hắn sao?" Nhìn bóng lưng Sở Phong rời đi, bọn đại hán toàn bộ tụ lại.

"Để cho hắn?" Đại hán râu xồm đem linh châu tiểu nhị trả lại cho hắn nhét vào trong lòng, sau đó thấp giọng nói: "Hỏi thăm một chút thử tiểu quỷ này muốn đi về hướng nào, dê béo lớn như thế, thế nào có thể bỏ qua."

Sở Phong đi tới chỗ khách phòng, vị tiểu nhị kia đã vì hắn chuẩn bị thật tốt một phòng thượng đẳng, đồng thời rất nhanh đưa tới cho Sở Phong hảo tửu cùng đồ nhắm, thái độ rất nhiệt tình, phục vụ một cách chu đáo.

Đã có lần trước giáo huấn của trà thơm, Sở Phong cũng trở nên cẩn thận, đầu tiên là lấy tinh thần lực tỉ mỉ điều tra một phen, xác định rượu và thức ăn không có vấn đề gì mới bắt đầu ăn.

Khi ăn xong, Sở Phong cũng không có vội vã ly khai trạm dịch, đầu tiên là tại đây trong gian phòng bố trí một tầng kết giới, bắt đầu luyện hóa linh châu cùng nguyên châu trong Càn Khôn Đại, dù sao chuyển này cát hung cũng không biết, Sở Phong muốn trước tiên đem tu vi đề thăng thật thỏa đáng.

Sở Phong đem linh châu cầm vào tay, thực lực theo hắn tăng trưởng, hắn luyện hóa linh châu tốc độ đã càng thêm kinh khủng, mấy nghìn khóa linh châu bất quá là một hồi công phu, liền toàn bộ bị thần lôi trong đan điền thôn phệ, sau khi mấy nghìn khóa linh châu luyện hóa xong, tuy rằng đan điền có biến hóa rất lớn, nhưng căn bản không có cảm giác đột phá.

"Trời ạ, người ăn uống thực sự là càng lúc càng lớn, như vậy tiếp tục ai mà nuôi dưỡng được người a."

Sở Phong cũng không biết nói gì, đột nhiên hoài niệm ngày trước chỉ mấy khóa Tiên Linh Thảo, là có thể khiến hắn đột phá, thế nhưng hiện tại coi như là mấy nghìn khóa linh châu, cũng đều không thể đột phá nhất trọng.

Nếu là tới Nguyên Vũ Cảnh, Huyền Vũ Cảnh rồi, hoặc Thiên Vũ Cảnh, Sở Phong quả thực không dám nghĩ tới, hắn cần tiêu hao bao nhiêu tài lực, mới có thể khiến hắn lớn đây, đây là tương lai của hắn mà cũng là hiện tại, đang đối mặt với vấn đề khó khăn không nhỏ.

"Tiểu tử ngươi cũng đừng cầu nhàu nữa, trong cơ thể ngươi thần lôi có môn đạo, nếu như ta không đoán sai, ngươi hơn phân nửa cũng là trời ban thần thể (thiên tứ thần thể)." Đúng lúc này, thanh âm Đản Đản nhẹ nhàng dễ nghe vang lên.

"Trời ban thần thể? Đó là cái gì?" Sở Phong kinh hãi.

"Trời ban thần thể, chính là một loại thể chất đặc thù, khi loại thể chất này giáng sinh, sẽ có thiên địa dị tượng nương theo, mà dị tượng này thường thường đại biểu cho năng lực đặc biệt thần thể nắm giữ, cùng với năng lực mạnh yếu."

"Nếu như ta không có đoán sai, vị Thanh Huyền Thiên sáng lập đế táng kia, hẳn là một vị trời ban thần thể, hẳn có thể có thành tựu năm ấy, cùng đặc thù thể chất của hắn, có quan hệ mật thiết bất khả phân." Đản Đản giải thích nói.

"Nói như vậy, thần lôi trong đan điền ta, cùng ta vốn là nhất thể?" Sở Phong đại hỉ, hắn vẫn nghĩ thần lôi trong cơ thể, là một vật còn sống, đã mạnh mẽ tiến nhập vào trong cơ thể hắn, đối với mục đích của nó Sở Phong vẫn đoán không ra.

Thế nhưng bây giờ nghe Đản Đản vừa nói như thế, lại an tâm hơn, bởi vì ... thần lôi này hơn phân nửa, vốn là cùng hắn nhất thể, tiến nhập trong cơ thể hắn, chỉ là trợ giúp hắn biến cường, tuyệt đối sẽ không gia hại hắn.

"Người cũng đừng cao hứng quá sớm, trời ban thần thể đều là trời sinh mà có, dị tượng cũng là lúc giáng sinh hiển hiện, đồng thời năng lực đặc thù, cũng sẽ tại lúc tu võ liền bày ra."

"Thế nhưng ngươi đó, tuy rằng năm đó đích xác sản sinh ra dị tượng, nhưng ở ngươi là lúc đã lớn lên, thần lôi này mới tiến nhập trong cơ thể của ngươi. Đồng thời tu võ đến nay, ngoại trừ tu võ tốc độ so với thường nhân

nhanh hơn, linh khí chất lượng so với thường nhân cao hơn rất nhiều ra, còn không có phát hiện ra loại năng lực đặc thù mà người có."

"Cho nên, ta cũng không có thể xác định người nhất định là trời ban thần thể, thế nhưng, có thể khẳng định chính là, trong cơ thể người thần lôi là một thứ tốt, nó sẽ làm cho người trở nên càng mạnh, chỉ cần người có thể nhận được để táng tài nguyên, nói không chừng người có thể trở thành siêu việt hơn nhân vật Thanh Huyền Thiên." Đản Đản nhắc nhở nói.

"Ân, mặc kệ có đúng hay không trời ban thần thể, nhưng chỉ cần có đầy đủ tài nguyên mà nói, ta tất nhiên có thể cực nhanh biến cường." Sở Phong nhất thời lòng tin nhân lên, kết quả là bắt đầu luyện hóa nguyên châu.

Một viên nguyên châu luyện hóa xong, tại trong cơ thể tản ra cũng không phải linh khí, mà là Nguyên Lực, không thể không nói Nguyên Lực cùng linh khí trong lúc đó, tại hai loại có chênh lệch cực lớn.

Bất quá tại trong cơ thể Sở Phong, Nguyên Lực sẽ chuyển hóa thành linh khí khổng lồ, đối với Sở Phong hiện tại mà nói, một trăm khóa linh châu luyện hóa, trong đan điền cũng sẽ không có quá lớn phản ứng, thế nhưng một viên nguyên châu luyện hóa xong, trong đan điền rõ ràng liền cảm thụ được biến hóa, cái này cũng nói rõ chỗ lợi hại của nguyên châu.

"Loại nguyên châu này quả nhiên là một thứ tốt." Sở Phong đại hỉ, thẳng thắn đem toàn bộ nguyên châu, một hơi toàn bộ nuốt sạch vào trong bụng.

Nguyên châu vào trong bụng, liền lập tức chuyển hóa thành bàng bạc linh khí là cường đại linh khí, còn không kịp tại trong cơ thể Sở Phong tàn sát bừa bãi, liền bị thần lôi trong đan điền Sở Phong một ngụm thôn phệ.

Hơn nữa cứ dứt khoát như vậy, cường đại linh khí như vậy, trước mặt cũng là không đáng nhắc tới, căn bản là thiếu thốn không đủ nhắc kể rằng.

Chỉ bất quá, khiến Sở Phong kích động nhất chính là, khi bàn bạc linh khí này, bị thần lôi một ngụm thôn phệ, Sở Phong khí tức bắt đầu cấp tốc tăng cường, từ chất bắt đầu cải biến, đã đột phá tới Linh Vũ Cảnh đỉnh rồi, Linh Vũ cửu trọng.

Mà để cho Sở Phong kích động chính là, cái loại cảm giác biến cường này, không chỉ không chậm chạp, trái lại còn đang tăng cực nhanh.

"Chẳng lẽ, có thể một hơi đột phá đến Nguyên Vũ Cảnh?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Năng Lực Đặc Thù

Sở Phong kích động không ngớt, trong đan điền hắc đang phát sinh, biến hóa trước nay chưa có.

Cửu điều Lôì Đình cự thú, chín loại màu sắc, chín loại hình thái, không ngừng biến hóa, không ngừng tê rống, mỗi loại tiếng la hét đều đủ để lay động thiên địa, thế nhưng giờ này khắc này, lại chỉ có mình Sở Phong cùng Đan Đan có thể nghe.

"Ô ngao "

Đột nhiên, một đạo kim sắc lôì điện cự thú, cư nhiên thoát ly khỏi quần thể, mang theo kim sắc lôì mang chói mắt, dứt khoát tự trong đan điền chạy vội ra, đầu nhập chui vào trái tim Sở Phong.

"Bang bang "

Giờ khắc này, Sở Phong có thể rõ ràng nghe được, trái tim mình đang kịch liệt nhảy lên, đồng thời một loại cảm giác nói không rõ, trong đầu đang xoay quanh.

Kim sắc Lôì Đình cự thú này, đang tại trong trái tim Sở Phong phân liệt, hóa thành vô số đạo kim sắc điện mang thật nhỏ, kim sắc điện mang này dường như một vài con tiểu xà kim sắc, theo huyết quản nhanh chóng du động, rất nhanh liền chiếm giữ máu huyết toàn thân Sở Phong.

Một cỗ cảm giác mạnh mẽ không cách nào hình dung, tại trong máu Sở Phong tán phát ra, bởi vì máu huyết Sở Phong, đã không hề là máu

huyết của người thường, mà là máu huyết đầy Lôi Đình kim sắc.

Giờ khắc này, trong đan điền tám đạo Lôi Đình cự thú, đã ngưng chạy nhảy lung tung không còn rít gào, lần thứ hai tạo thành một đoàn, chiếm giữ ở tại trong đan điền, cùng lúc đó, tự trong đan điền tán phát ra, cọ rửa các nơi toàn thân, đã không còn là linh khí, mà là Nguyên Lực.

Đột phá, rốt cục đã đột phá, Sở Phong đột phá Linh Vũ Cảnh ràng buộc, bước vào Nguyên Vũ Cảnh chờ mong đã lâu, cảm thụ được Nguyên Lực trong cơ thể cường đại, Sở Phong dị thường vui mừng.

Tuy rằng cảm giác Nguyên Vũ Cảnh, tại dưới sự trợ giúp của Đan Đan, Sở Phong đã cảm thụ qua một lần, thế nhưng lần này là hoàn toàn bất đồng, không đơn giản là bởi vì, đây chính là lực lượng của Sở Phong, chính yếu chính là trong máu huyết Sở Phong, có thêm kim sắc Lôi Đình.

Kim sắc Lôi Đình này có thể cùng Nguyên Lực cấu thông, đồng thời cùng Sở Phong sản sinh ra cộng minh, có thể được Sở Phong sử dụng, nếu như nói trời ban thần thể đều có năng lực đặc thù mà nói, như vậy lúc này đây Sở Phong, phảng phất đã nắm giữ được, cái đặc thù năng lực sớm thuộc về mình.

"Hãy a!"

Đột nhiên, Sở Phong quát lớn một tiếng, trong hai mắt hắc, cư nhiên hiện ra hai đạo kim sắc Lôi Đình, kim sắc Lôi Đình tại trong mắt bắt đầu khởi động, khí thế cả người, trở nên hoàn toàn bất đồng.

Cùng lúc đó kim sắc lôi điện du dương tại trong máu huyết hắc, lại bắt đầu chạy chồm rít gào. Lấy Sở Phong làm trung tâm, Nguyên Lực chung quanh Sở Phong hình thành một cái hộ thuẫn hình người, Sở Phong tu vi, cư nhiên từ Nguyên Vũ nhất trọng liền bước vào Nguyên Vũ nhị trọng.

"Oa, cái này là năng lực của người sao, thật là lợi hại, vậy mà có thể đem tu vi, trực tiếp đề thăng nhất trọng cảnh giới, chỉ có một đạo Lôi Đình dung nhập trong cơ thể mà hiệu quả như vậy, nếu là chín đạo Lôi Đình toàn bộ dung nhập trong cơ thể của người, cho người sử dụng, vậy người sẽ thành cái đẳng cấp gì đây?"

"Cừ thật, thần lôi này của người quả nhiên không đơn giản, nếu là mỗi lần đột phá một cái đại cảnh giới, đều nhận được một đạo lực lượng Lôi Đình mà nói, như vậy người ngày sau thành tựu, chỉ sợ cũng thực sự là nghịch thiên a."

Đản Đản reo hò nhảy nhót, hưng phấn kinh hô, ngay cả nó cũng bị thu hoạch lực lượng kỳ lạ của Sở Phong, mà cảm thấy sợ hãi không ngớt.

Dù sao hôm nay có thể khiến Sở Phong trực tiếp đề thăng nhất trọng tu vi, chính là kết quả của một đạo Lôi Đình dung nhập trong thân thể, nếu là trong đan điền tám đạo Lôi Đình, toàn bộ được Sở Phong sử dụng mà nói, sẽ thu được loại nào lực lượng, quả thực là không dám tưởng tượng.

Dù sao lúc này, chỉ là lực lượng của một đạo kim sắc Lôi Đình, còn tám đạo Lôi Đình khác có hiệu quả thần kỳ thế nào, hoàn toàn còn không được biết, nhưng duy nhất có thể xác định chính là, chín đạo Lôi Đình này, sẽ mang cho Sở Phong lực lượng cực kỳ đáng sợ.

"Là rất lợi hại, loại cảm giác tốt này, Nguyên Vũ ngũ trọng với ta mà nói, đã là không đủ gây cho sợ hãi, coi như là Nguyên Vũ lục trọng, ta cũng có thể đánh một trận, về phần Nguyên Vũ thất trọng, dù là ta vô pháp chiến thắng, nhưng đối phương cũng rất khó kích thương được ta, chỉ cần ta nguyện ý, sợ rằng trong Nguyên Vũ Cảnh, đã không còn người nào ngăn được cước bộ của ta."

Sở Phong đồng dạng mừng như điên không gì sánh được, bởi vì trong tinh thần thế giới của Đản Đản, Sở Phong càng có thể cảm thụ được mình

biến hóa, tự đan điền tuôn ra Nguyên Lực mạnh mẽ, bá đạo Lôi Đình đến từ máu huyết, khiến Sở Phong có tự tin thật lớn.

Hắn nghĩ Nguyên Vũ ngũ trọng, hắn đã có thể đơn giản chém giết, Nguyên Vũ lục trọng chỉ cần hắn dùng toàn lực đánh một trận, cũng sẽ không là đối thủ của hắn, dù là Nguyên Vũ thất trọng hắn còn vô pháp ứng đối, thế nhưng bằng vào thất đoạn thân pháp võ kỹ Ngự Không Thuật cao siêu nhất, chỉ cần Sở Phong muốn chạy trốn, sợ rằng trong Nguyên Vũ Cảnh, căn bản không có người nào có thể ngăn được hắn.

"Như vậy xem ra, người cùng Cung Lộ Vân ước chiến, thật đúng là không có cái nan đề gì, hôm nay hắn là Huyền Vũ nhất trọng, dù là thiên phú cho dù tốt, nhưng dù sao cũng là người thường, thời gian ước chiến tu vi hắn, tối đa là Huyền Vũ nhị trọng."

"Người tuy rằng vừa bước vào Nguyên Vũ Cảnh, nhưng người cũng là trời ban thần thể, được coi là chân chính thiên tài, nắm giữ thân thể năng lực đặc thù, với thủ đoạn người hiện tại nắm giữ, không cần bước vào Huyền Vũ Cảnh, chỉ cần tại ngày ước chiến, đạt được Nguyên Vũ cửu trọng, là có thể dễ dàng thắng Cung Lộ Vân rồi."

"Cứ như vậy, người chỉ cần dễ dàng thắng thất trùng tu vi, là có thể thắng Cung Lộ Vân, mặc dù thời gian chỉ còn một năm không tới, cái này đối với người mà nói là rất khó, thế nhưng người đừng quên còn có bản nữ vương ta tọa trấn cho người."

"Chỉ cần người có thể ở trước ngày ước chiến, khiến bản nữ vương có đủ bốn nguyên để thôn phệ, tu vi đạt được Nguyên Vũ cửu trọng, tự nhiên là có thể đảm bảo người thắng lợi." Đản Đản cười hì hì nói.

"Người nha đầu kia, nói đi nói lại không phải là muốn ta thay người tìm bốn nguyên, ta cùng với Cung Lộ Vân đánh một trận, ta còn là muốn

dựa vào tự thân thực lực mà đánh thắng, trừ phi bất đắc dĩ, bằng không ta sẽ không mượn lực lượng của người."

Sở Phong tự nhiên biết, tại đây trong thời gian một năm không tới, liên tục đột phá thất trùng tu vi, bước vào Nguyên Vũ cửu trọng là phi thường khó khăn, bởi vì điều ... này cần đại lượng nguyên châu làm tài nguyên.

So với việc đại lượng nguyên châu, di thể cao thủ Huyền Vũ Cảnh bốn nguyên, đích xác có thể thu được tốt, dù sao tại Thanh Châu cảnh nội, Huyền Vũ Cảnh cao thủ có rất nhiều, chỉ cần Sở Phong nắm giữ tốt Kết Giới Thuật, bốn nguyên đích xác không khó tìm.

Chỉ bất quá, Sở Phong chỉ muốn dựa vào lực lượng của chính mình, mà chiến thắng Cung Lộ Vân, bởi vì hắn muốn bằng vào chính bản lĩnh, đem người đã làm nhục hắn, đánh bại, chém giết.

Tại tu vi sau khi đột phá, Sở Phong liền rời khỏi trạm dịch ra đi, tuy rằng vận dụng kim sắc Lô Đình lực lượng, Sở Phong cũng không cảm thụ được cái gì nặng nề, thế nhưng đôi mắt có kim lôi lóe ra, cùng với Nguyên Lực hình thành hộ thuẫn, sẽ khiến cho Sở Phong trở nên không giống người thường.

Cho nên tại thời gian không có việc gì, Sở Phong tự nhiên sẽ không vận dụng thủ đoạn đặc thù này, mặt khác để tốt hơn lên vào Bạch Hồ sơn mạch, Đản Đản còn giao cho Sở Phong một loại thủ đoạn, thông qua kết giới lực, ấn dấu tu vi chân thực.

Loại thủ đoạn này rất là cao, có thể ấn dấu chính chân thực khí tức, trừ phi là một vị Giới Linh Sư cực kỳ lợi hại, bằng không coi như là một vị Huyền Vũ Cảnh tu võ cao thủ, cũng vô pháp xuyên thủng nhìn ra tu vi Sở Phong.

Sở Phong cười hân huyết bảo mã, một đường chạy vội, rất nhanh liên ly khai phạm vi thế lực của Chu Tước Thành, chỉ bất quá giờ khắc này, tại phía trước nơi đường rộng, lại xuất hiện một đám khuôn mặt quen thuộc, đúng là đám đại hán kia cùng hãn tranh đoạt hân huyết bảo mã.

"Hắc hắc, tiểu tử thôi, chúng ta chờ ngươi đã lâu."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tao Ngộ Vây Sát

Nhìn đám đại hán kia cùng tiến lên, đem mình bao vây, Sở Phong không khỏi sửng sốt, bởi vì hắn có thể nhìn ra được, đám đại hán này muốn đối với hắn làm cái gì, thế nhưng hắn lại không nghĩ ra, đám đại hán này là làm sao biết hắn muốn đi đường này?

"Con mẹ nó, cái điểm tiêu nhị chết tiệt!" Đột nhiên Sở Phong nghĩ tới cái gì, không khỏi trong lòng tức giận mắng một tiếng.

Bởi vì điểm tiêu nhị trước đó có hỏi qua Sở Phong, muốn đi bên kia, hắn có thể chỉ dẫn Sở Phong một con đường gần hơn, để nhanh hơn một chút đến Bạch Hồ sơn mạch, Sở Phong liền nói cho hắn biết, nhưng nghĩ không ra, điểm tiêu nhị này lại dám bán đứng hắn, đem lộ tuyến của hắn báo cho đám đại hán này biết.

"Hắc hắc, tiểu tử, người thật là to gan, dám cùng lão đại chúng ta đoạt bảo mã."

Một đại hán cầm đại đao đứng bên, đang cộ tới cộ lui trên quần, vừa bước nhanh tới hướng Sở Phong đi tới, dáng dấp hùng hổ, nghiêm nhiên là không dự định lưu lại người sống.

Đối với đoàn người này, Sở Phong căn bản là không để trong mắt, ngoại trừ đại hán râu rìa, là Linh Vũ cửu trọng tu võ giả ra, những người khác yếu nhược không đáng kể. Chỉ bằng vào đoàn người này mà cũng muốn đánh cướp Sở Phong, lại còn muốn giết người diệt khẩu, quả thực là tự tìm tử lộ.

"Cái cổ hơi thở này." Cũng đúng lúc này, Sở Phong lại chau mày, không khỏi đem ánh mắt hướng về phía sau.

Chỉ thấy tại phía sau xa xa bụi bay tung tóe, có thể thấy được hơn mười con khoái mã, đang chạy vội đến, đều là ngựa tốt, hầu như mỗi thốt cũng không kém hơn so với bảo mã Sở Phong đang cưỡi, đồng thời bảo dưỡng thật tốt.

Mà người cưỡi bên trên càng bất phàm, không chỉ là ăn mặc đẹp, tu vi cũng đều là không tệ, yếu nhất cũng là Nguyên Vũ tứ trọng, thậm chí Sở Phong có thể loáng thoáng, tại trong đoàn người đây, cảm thụ được khí tức một vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ, tuy rằng là Huyền Vũ nhất trọng, nhưng đích thật là Huyền Vũ Cảnh không thể nghi ngờ.

"Cái này. . . ."

Đoàn người này vừa xuất hiện, cũng là khiến cho bọn đại hán chú ý, vội vàng đem đại đao cầm trong tay giấu ra phía sau, đồng thời cấp tốc đứng sang một bên đường, làm ra dáng dập bệ dạng hòa bình.

Bởi vì, bọn họ sợ đây là người của Chu Tước Thành đi ngang qua, nếu là bị người của Chu Tước Thành phát hiện, bọn họ đang đánh cướp một vị thiếu niên, hơn phân nửa là sẽ bị mất mạng.

Mà Sở Phong cũng là đang đợi ở tại chỗ, lẳng lặng nhìn kỹ đoàn người này, muốn chờ cho bọn hăn sau khi đi qua, mới giải quyết đám đại hán không có mắt này.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, đoàn người ngựa này tới gần, cư nhiên đem Sở Phong cùng với đám đại hán này, bao quanh vây lại, đồng thời một vị cưỡi bạch sắc tuần mã, khuôn mặt mỹ nam tử anh tuấn, càng âm lãnh nhìn về phía Sở Phong, nói:

"Tiểu tử người rất là nhạy bén a, cứ nhiên chọn buổi tối ly khai Chu Tước Thành, thế nhưng người cho là như vậy, là có thể thoát được sao?"

"Người là ai? Ta cùng với người tựa hồ cũng không quen biết." Sở Phong đánh giá cẩn thận một chút vị anh tuấn nam tử này, phát hiện đối phương tu vi không tệ, chính là Nguyên Vũ bát trọng.

Bất quá so với vị này, Sở Phong càng kiêng kỵ trung niên nam tử đứng phía sau, khuôn mặt băng lãnh, bởi vì vị kia là người mà Sở Phong cảm ứng được Huyền Vũ Cảnh cường giả, một vị Huyền Vũ nhất trọng cao thủ.

"A, người không nhận ra ta sao? Ta đây sẽ tự giới thiệu một chút, ta là Thượng Quan Nhai, là vị hôn phu của Tô Mỹ, nói như vậy người đã hiểu rồi chứ?" Thượng Quan Nhai cười lạnh nói, trong ánh mắt tràn ngập sát ý băng lãnh.

"Vị hôn phu? ! Tô Mỹ lúc nào có vị hôn phu như người thế, ta thế nào không có nghe nàng nhắc tới, sẽ không là tự người phong cho đấy chứ?"

Sở Phong hai mắt híp lại, nhất mặt hàn quang hiện ra, mặc dù đã ý thức được, đối phương có khả năng lai giả bất thiện, thế nhưng nghe Thượng Quan Nhai nói, hửn vậy mà là vị hôn phu của Tô Mỹ, Sở Phong liền nổi giận.

Bởi vì Sở Phong đã sớm đối Tô Mỹ có hảo cảm, mà Tô Mỹ đối với Sở Phong cũng là ám hứa phương tâm, hai người chỉ là còn không có nói ra mà thôi, nhưng tại trong lòng Sở Phong Tô Mỹ đã là người của hắn, thế nào dễ dàng tha thứ cho người khác tự xưng là vị hôn phu của Tô Mỹ chứ.

"Hanh, ta cùng với Tô Mỹ hôn sự đã đính hạ rồi, đây là chuyện Chu Tước Thành mọi người đều biết." Thượng Quan Nhai cả tiếng nói, rất là đắc ý, có thể thấy được hắn thực sự rất vừa ý Tô Mỹ.

"Đệ, cùng một người chết, hà tất cùng hăn nhiều lời vô ích, đưa hăn trực tiếp chém giết là được." Đúng lúc này, vị nam tử phía sau Thượng Quan Nhai kia mở miệng.

Vị nam tử này khuôn mặt băng lãnh, tên là Thượng Quan Thiên, là thân đại ca của Thượng Quan Nhai, qua tuổi ba mươi bước vào Huyền Vũ, tuy rằng tiềm lực thua Thượng Quan Nhai, nhưng thiên phú tu võ cũng là không kém, tại Thượng Quan gia cũng là nhất hào nhân vật.

"Đại ca nói là đúng, đối với loại người chết này, đích xác không nên lãng phí nhiều lời của ta." Thượng Quan Nhai cười trả lời, mặc dù tại Thượng Quan gia, hăn là gia chủ trong thời gian tới, thế nhưng đối đại ca hăn, hăn chính là rất kính trọng.

"Ân, động thủ đi." Thượng Quan Thiên lạnh lùng mở miệng, hăn vẫn chưa tự thân động thủ, bởi vì hăn nghĩ Sở Phong như vậy, còn không xứng để hăn động thủ.

Mà hăn vừa dứt lời, hơn mười danh cao thủ Thượng Quan gia, liền xuất thủ, mà ngay cả đám đại hán kia cũng bị độc thủ, chỉ là chớp mắt công phu, đã có vài tên đại hán ngã nằm trên mặt đất, không còn hơi thở.

"Đại nhân, đừng giết chúng ta, chúng ta cùng tiểu tử này không quen biết." Đại hán râu rìa bị dọa đến choáng váng, thế nào cũng nghĩ không ra Sở Phong lại có một đám địch nhân như thế, là chân chính giết người không chớp mắt a, mặt khác loại tu vi thực lực này, hiển nhiên thân phận địa vị rất cao.

Biết sớm như vậy, bọn họ làm sao dám đến đánh cướp Sở Phong, cái này thật đúng là đánh cướp không thành, còn phải đánh mất cái mạng nhỏ.

Nhưng mà, bọn người Thượng Quan gia, thế nào có khả năng buông tha bọn họ, chỉ thấy một vị cao thủ, dương tay một chương, trực tiếp đem đại hán râu rìa đầu phách đến nát bấy, bị chết rất thảm.

Đem đám đại hán giết sạch, mọi người Thượng Quan gia, liền cùng nhau tiến lên, hướng Sở Phong vây sát đến, tư thế này chính là muốn lấy tính mệnh Sở Phong.

"Hanh, muốn giết ta, các người sợ rằng còn chưa xứng."

Nhìn thấy tình thế xấu, Sở Phong đá mạnh hãn huyết bảo mã dưới thân, hãn huyết bảo mã nhảy dựng lên, liền hướng về hai người ngăn cản phía trước Sở Phong, chạy vội đi.

"Chạy đi đâu!"

Hai vị này thực lực đều là Nguyên Vũ ngũ trọng, mà như bọn họ biết, Sở Phong mặc dù có chút thực lực, nhưng dù sao cũng chỉ là Linh Vũ bát trọng, cho nên bọn họ nghĩ, chém giết Sở Phong, quả thực là như một bữa ăn sáng.

"Két lạp lạp "

Hai người này song song xuất thủ, vẫn chưa thi triển ra vũ kỹ, mà là trực tiếp nhất công kích, một quyền oanh ra, Nguyên Lực ba động, giống vô hình cự thạch, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, hướng chính diện Sở Phong đánh tới.

"Hanh "

Đối với bọn họ công kích, Sở Phong chỉ là hừ lạnh một tiếng, hai mắt lưỡng đạo kim sắc lôi đình chớp động, một tầng Nguyên Lực hộ thuẫn quanh thân hiện ra, tu vi trong nháy mắt kéo lên đến Nguyên Vũ nhị trọng, sau đó tay áo vung lên, liền đem lưỡng đạo Nguyên Lực quyền đầu hóa giải.

Cùng lúc đó, Sở Phong song chưởng nắm lại, hai thanh đại đao kim quang lóng lánh, liền ngưng tụ ra, chỉ thấy Sở Phong song chưởng đóng

đưa, lưỡng đạo kim mang nhảy lên không tiến qua, hai vị Thượng Quan gia Nguyên Vũ ngũ trọng cao thủ, đã là đầu một nơi thân một nẻo.

"Bá" sau khi đem hai người chém giết, Sở Phong đã đột phá vòng vây của Thượng Quan gia, khống chế hãn huyết bảo mã, liền bay thẳng đi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Cùng Đường

"Thế nào có khả năng, hãn cư nhiên là Nguyên Vũ nhị trọng."

Giờ khắc này, tất cả mọi người Thượng Quan gia là mục trường khẩu ngốc, thất kinh, bởi vì bọn họ trăm triệu cũng nghĩ không ra, Sở Phong lại là Nguyên Vũ nhị trọng tu vi, nhưng bọn hãn khó tưởng tượng nhất chính là, Sở Phong có thể một kích chém giết được, hai gã Nguyên Vũ tứ trọng cao thủ, đồng thời tại trước mặt bọn họ bỏ trốn mất dạng.

"Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy."

Thượng Quan Thiên cùng Thượng Quan Nhai đều là hừ lạnh một tiếng, kỵ mã liền đuổi theo, mà mọi người phía sau, đại bộ phận đều đuổi theo, chỉ lưu lại hai người, xử lý người chết của Thượng Quan gia, thủ pháp thật lão luyện, không để lại một tia đầu mối, có thể thấy bọn họ cũng sợ đối phó Sở Phong, bị người của Tô gia biết được.

"Mẹ nó, nếu không mua được thốt hảo mã này, không phải là lần này thực sự phải mất mạng ở chỗ này."

Sở Phong dưới thân hãn huyết bảo mã, chạy trốn như bay, loại tốc độ này đích xác phi thường rất cao, không thể so với Sở Phong thi triển Ngự Không Thuật chậm hơn bao nhiêu.

Bất quá khiến Sở Phong không nói được chính là, Thượng Quan gia mọi người cười bạch sắc mã, không chút nào kém hơn hãn huyết bảo mã của hãn, thậm chí còn muốn nhanh hơn, đang hướng về Sở Phong từng chút từng chút tiến gần lại.

"Đáng ghét, như vậy tiếp tục không phải biện pháp."

Sở Phong có chút luống cuống, vừa mới rời đi Chu Tước sơn mạch, lúc này là một mảnh bình nguyên, mệnh mệnh vô bờ. Hắn chỉ có thể hướng về phía trước bỏ chạy, thế nhưng nếu vẫn như vậy tiếp tục, rất nhanh sẽ bị đuổi kịp.

Kỳ thực đối với những người khác, Sở Phong tịnh không e ngại, thế nhưng đối với vị Thượng Quan Thiên kia, Sở Phong nhiều ít còn là có chút kiêng kỵ, tuy rằng đối phương chỉ là Huyền Vũ nhất trọng, nhưng dù sao cũng là Huyền Vũ Cảnh, nếu là bị hắn tới gần, Sở Phong thật không biết còn có thể chạy trốn được không.

"Ngu ngốc, người thế nào không quán thủ Nguyên Lực cho ngựa, như vậy tiếp tục không phải rất nhanh sẽ bị bắt được sao? !" Đúng lúc này, Đản Đản lo lắng la lên.

"Quán thủ Nguyên Lực, vào hãn huyết bảo mã sao?" Sở Phong thất kinh, hãn lần đầu tiên mới nghe chiêu thế loại này.

"Người cái ngu ngốc này, thường nhân thì không thể, thế nhưng người thì có thể, đừng quên người là Giới Linh Sư."

Đản Đản hình dạng như là rèn sắt không thành thép, sau đó liền giao cho Sở Phong, một loại kết giới lực làm chậm lại, để hai cái tương hỗ dung hợp, từ đó phương pháp thôi động thể năng hãn huyết bảo mã.

Mà khi Sở Phong đem Nguyên Lực quán thủ vào, hãn huyết bảo mã nhất thời huýt một tiếng sáo dài, hai mắt đều trở nên huyết hồng, dường như điên rồi vậy, bốn vó tề động, phảng phất như rời khỏi mặt đất, chạy càng ngày càng nhanh, nhanh như chớp, liền đem bọn Thượng Quan Nhai mấy người thật vất vả bỏ lại đằng xa.

"Con mẹ nó, ngựa tên kia cười là ngựa gì, mà lại chạy nhanh như vậy?"

"Không có khả năng a, rõ ràng chỉ là hãn huyết bảo mã bình thường sao lại nhanh hơn Tiểu Bạch Long của Thượng Quan gia ta, tí mĩ huấn luyện được."

Sở Phong nhìn thấy ưu thế tuyệt đối, đưa bọn họ bỏ lại đằng xa, Thượng Quan gia cả bọn mục trừng khẩu ngốc, bởi vì ... cái này quả thực là ngựa mà bọn hãn gặp qua nhanh nhất, nhanh đến vượt quá tưởng tượng.

"Hanh, có chút thủ đoạn, bất quá còn quá kém."

Thượng Quan Thiên hai mắt híp lại, cư nhiên thân thể tung lên, từ trên con ngựa trắng nhảy xuống, sau đó chỉ thấy hai chân bước nhanh, traten traten cuồng phong vũ động, hãn tốc độ, cư nhiên so với ngựa còn muốn nhanh hơn rất nhiều, hướng Sở Phong đuổi theo.

"Được rồi, đừng đuổi theo nữa, đại ca xuất thủ, hãn hãn phải chết không thể nghi ngờ!"

Thấy thế, Thượng Quan Nhai hướng về mọi người phía sau khoát tay áo, ý bảo mọi người ngừng lại, bởi vì lúc này loại tình huống này, dựa theo khoái mã của bọn họ, rất khó đuổi theo Sở Phong, cho dù là Thượng Quan Nhai cũng là hữu tâm vô lực.

Thế nhưng Thượng Quan Thiên thì bất đồng, Thượng Quan Thiên tu luyện chính là trung cấp huyền công, mặt khác nắm giữ một loại thân pháp vũ kỹ phi thường huyền diệu, có Huyền Lực hùng hậu, xứng với vũ kỹ cao siêu, đuổi kịp Sở Phong chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì dù là so đấu thể lực mà nói, Thượng Quan Thiên cũng tuyệt đối sẽ không thua hãn huyết bảo mã, cái này chính là chỗ đáng sợ của Huyền Vũ Cảnh.

"Đáng ghét, người này thể lực thế nào tốt như vậy, trong cơ thể hãn Huyền Lực tiêu hao không hết sao?"

Hai người một đường cuồn cuộn chạy đi, Sở Phong thân cỡi bảo mã, Thượng Quan Thiên dùng cước bộ mà đi, bọn họ vậy mà từ ban ngày chạy đến đêm tối, chạy ra trên vạn dặm, mà khiến Sở Phong khó chịu chính là, Thượng Quan Thiên vậy mà có thể đi theo hãn mà không rơi lại phía sau, đồng thời trên mặt không có một tia uể oải.

"Lời vô ích, đó là Huyền Vũ Cảnh cao thủ, Nguyên Vũ Cảnh không có thể như vậy có thể so được, người cho là Huyền Lực cùng Nguyên Lực chênh lệch, chỉ là nhỏ tí tẹo sao? Đây chỉ là Huyền Vũ nhất trọng mà người gặp gỡ, nếu hãn là Huyền Vũ nhị trọng, chỉ sợ người đã sớm bị hãn bắt được." Đản Đản giải thích nói.

"Vậy làm sao bây giờ, hãn huyết bảo mã này có khả năng thể lực sẽ tiêu hao, sắp kiên trì không được rồi."

Sở Phong có tinh thần lực, có thể cảm thụ được trạng thái hãn huyết bảo mã, tuy rằng Sở Phong Nguyên Lực đề cao thật lớn thể năng cho hãn huyết bảo mã, thế nhưng thân thể nó lại không cách nào thừa thụ được loại cao áp này, đã đạt tới cực hạn.

"Xem ra chỉ có thể bỏ ngựa mà chạy, đi, đi vào trong núi, ở trong rừng hãn rất khó bắt được người." Đản Đản nhắc nhở nói.

Mà lúc này Sở Phong cũng chú ý tới, phía trước cách đó không xa đích xác xuất hiện một mảnh sơn mạch, Sở Phong giục ngựa liền chạy tới, chỉ bất quá vừa đi tới chân núi, tình trạng hãn huyết bảo mã đã kiệt sức, tốc độ bắt đầu giảm xuống.

"Ngựa ơi, xin lỗi người rồi."

Sở Phong như không muốn liền vỗ về một chút, hãn huyết bảo mã này dẫn hãn chạy ra trên vạn dặm a, lúc này thân hình mới tung lên, lấy một cái tư thế thật đẹp lộn mèo một cái, tự trên lưng ngựa nhảy xuống, vừa rơi xuống đất hai chân lôi xà bắt đầu khởi động, Ngự Không Thuật tầng thứ hai, đã được Sở Phong thi triển ra.

"Ồ ngao ~~~~ "

Nhưng Sở Phong vừa mới chạy ra không tới hai bước, phía sau liền truyền đến một tiếng kêu thảm của con ngựa, quay đầu lại nhìn, Sở Phong phát hiện ra hãn huyết bảo mã, đã bị Thượng Quan Thiên ngành sinh sinh xé thành hai nửa, tiên huyết tràn ra đất.

"Chết tiệt Thượng Quan gia, ta Sở Phong nếu có thể tránh được kiếp nạn này, nhất định phải diệt cả nhà ngươi."

Sở Phong nổi giận, hãn lần đầu tiên bị người bức đến loại tình trạng này, Thượng Quan Thiên này quả nhiên là phải giết hãn cho bằng được, mà khi Thượng Quan Thiên đối với hãn có sát ý, liền câu dẫn ra lửa giận của Sở Phong, hãn đã đem Thượng Quan gia, xếp vào danh sách tất phải xóa tên, chỉ cần hãn có thể tránh được kiếp nạn này, ngày sau, nhất định phải đồ sát Thượng Quan gia, giết đến gà chó không tha.

"Bá bá bá"

Sở Phong vừa vào sơn mạch, dùng tinh thần lực nên thấy rõ ràng, dựa vào tốc độ Ngự Không Thuật, Sở Phong tại đây trong sơn lâm chạy đông lui tây, nhưng dù là như vậy, cũng vẫn như cũ vô pháp thoát khỏi Thượng Quan Thiên, hãn lần đầu tiên ý thức được, Huyền Vũ Cảnh cao thủ cường đại.

Nguyên lai, đích xác chỉ cách nhau một tầm ngựa nhưng vô pháp vượt qua, dù cho Sở Phong là trời ban thần thể, dù cho hãn có tinh thần lực, nhưng cũng vô pháp tại dưới tình huống tu vi không đủ, cũng vô pháp

chống lại Huyền Vũ Cảnh cao thủ, dù cho đối phương chỉ là Huyền Vũ nhất trọng.

"Tiểu tử, người chạy không thoát rồi."

Đột nhiên, phía sau Sở Phong truyền đến một tiếng gầm lên của Thượng Quan Thiên, cùng lúc đó sắc mặt Sở Phong cũng là đại biến, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, tại hai bên hắn, xuất hiện hai đạo khí tức, mà khí tức này cư nhiên đều là Huyền Vũ nhất trọng, lúc này đã từ phía sau, đưa hắn vây quanh lại.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Sinh Tử Một Đường

Đột nhiên xuất hiện hai đạo khí tức, liền khiến cho Sở Phong khuôn mặt đại biến, bởi vì hắn phát hiện, khí tức này là của Thượng Quan Thiên, thế nhưng Thượng Quan Thiên vẫn còn ở sau người hắn đuổi theo không bỏ, thế nào từ hai bên vây quanh hắn được chứ?

"Cái này, chẳng lẽ là vũ kỹ?"

Khi nhìn sang hai bên, Sở Phong càng không khỏi kinh hãi, hắn kinh ngạc phát hiện, hai đạo khí tức này thật có dáng dấp Thượng Quan Thiên, chỉ bất quá là không phải thực thể, mà là hai đạo huyền thể gần như bán trong suốt, cùng thần thức tuy rằng giống nhau, nhưng rõ ràng không phải thần thức.

"Hanh, đây là lục đoạn vũ kỹ mà ta nắm giữ, bản thể ảo giác, vốn ta sẽ không đơn giản mà thi triển ra, ngày hôm nay cũng coi như cho người mở mang nhãn giới."

Trong lúc nói đó, quanh thân Thượng Quan Thiên một cỗ huyền lực nhúc nhích, sau đó thân thể một trận hư huyền, lại có hai đạo ảo giác tự trong cơ thể tràn ra, đồng thời phân tán, hầu như che lại đường lui của Sở Phong, khiến cho Sở Phong chỉ có thể đi tới trước, căn bản vô pháp thay đổi phương hướng.

"Con mẹ nó, trong thiên hạ thế nào lại có vũ kỹ biến thái như thế."

Sở Phong thật không biết nói gì, loại vũ kỹ này quả thực quá ác mà, khí tức cùng bản thể tương đồng, nói cách khác nắm giữ thêm loại lực

lượng cùng bản thể như nhau, cái này đối chiến địch nhân thực lực tương đồng, nếu thi triển ra, quả thực sẽ hình thành thế cục nghiền áp đối phương.

"Hanh, ngạc nhiên ư, bất quá chỉ là lục đoạn võ kỹ mà thôi, tu võ một đường bác đại tinh thâm, võ kỹ thiên kì bách quái hơn nhiều."

"Hắn cái võ kỹ này bất quá là hoa lệ một chút mà thôi, nếu là đụng tới người có thực lực tuyệt đối, thì dù nhiều cũng là vô dụng, bất quá hắn đem cái võ kỹ này, dùng để bắt người, ngược lại là có chút hữu hiệu." Đản Đản nói rằng.

"Lời vô ích, như vậy bị hắn bức xuống tiếp tục, sớm muộn gì cũng sẽ cùng đường, người sẽ không thể nghĩ một biện pháp nào sao, để ta thoát khỏi hắn?" Sở Phong không ngớt nóng ruột, hắn cũng không muốn cứ như thế không rõ ràng, bị người giết chết tại vùng hoang vu dã ngoại này.

"Dưới loại tình huống này, chỉ có thể nhìn vận mệnh của người thôi, phía trước nếu là xuất hiện một cao sơn, vậy người cứ nhắm trên đó mà lên, còn phía trước nếu là xuất hiện vách núi sâu không thấy đáy, vậy thì người cứ nhảy xuống, chỉ cần có thể né tránh hắn đuổi bắt, người sẽ còn có một đường sinh cơ, nhưng nếu là bị hắn bắt được, người hắn phải chết không thể nghi ngờ." Đản Đản nói rằng.

"Đáng hận."

Đích xác theo như lời Đản Đản nói, Sở Phong lúc này không có bất luận cái biện pháp gì, chỉ nghe theo mệnh trời dựa vào vận khí, ai bảo hắn tài không bằng người, dù là bị người tươi sống bức tử, cũng không có một câu oán hận có thể nói.

Mà cứ như vậy cuồn cuộn chạy đi, Sở Phong càng ngày leo càng cao, tại trước mặt hắn thực sự xuất hiện đạo đạo vách đá ngăn trở, thế nhưng còn không tính là quá mức cao, với thân pháp của Sở Phong, có thể leo mà qua.

Tại đây trong phiên hạo hãn sơn mạch, đại khái chạy trốn được ba canh giờ, Sở Phong đột nhiên cảm giác không đúng, tại phía trước hãn thực sự đã không còn đường có thể đi, xuất hiện một cái vách núi sâu không thấy đáy cả vạn trượng.

"Lẽ nào, thực sự là trời muốn tuyệt Sở Phong ta."

Đứng ở đỉnh vách núi, Sở Phong nhìn xuống phía dưới, phát hiện cái vách núi này thật đúng là tuyệt đường rồi, thật là dốc ngược tới cực điểm rồi, Sở Phong phải nhảy xuống đây, hơn phân nửa là dữ nhiều lành ít.

"Sở Phong đừng sợ, cẩn thận nghe coi, hình như có tiếng nước chảy, phía dưới có sông, dù là nơi này cao tới đâu, tối đa cũng chỉ trọng thương, nhưng hãn là sẽ không ngã chết." Đản Đản lãnh tĩnh phân tích nói.

"Chạy đi a, ta xem người còn đường nào chạy nữa không, cái này gọi là Tuyệt Mệnh Nhai, nham thạch rất đặc thù, ngay cả Huyền Vũ Cảnh đều không thể nắm được nham bích."

"Mà dưới sâu Tuyệt Mệnh Nhai này, chính là Long Giao Hà, Long Giao Hà nước chảy rất xiết, hung mãnh không gì sánh được, giống như lưỡi dao sắc bén vậy, vật còn sống tiến nhập cũng bị phách thành phần toái, đồng thời trong Long Giao Hà còn có yêu thú, dù là bọt sóng phách không chết người, suối chảy cũng cuộn không chết người, yêu thú cũng sẽ nuốt người."

Thượng Quan Thiên đã đuổi tới, hãn cũng không hề đuổi nữa, bước tiến đã chậm lại, trên mặt đầy vẻ đắc ý, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Phong tràn ngập hàm ý châm chọc. Nguyên lai ngay từ đầu, hãn đã muốn đem Sở Phong bức đến một cái tuyệt lộ.

"Nhảy đi a, nhảy xuống tối đa là phần thân toái cốt, nhưng nếu muốn chết trong tay ta, ta sẽ cho người tro bụi mai một." Thượng Quan Thiên một bên tới gần, một bên cười nhạt.

Mà giờ khắc này, Sở Phong lại là đột nhiên nở nụ cười, cười đến dị thường quỷ dị, mở miệng nói: "Thượng Quan Thiên, người cầu khẩn đi a, cầu khẩn cho ta cứ như thế ngã chết, cầu khẩn đừng có gặp lại ta."

"Bằng không Sở Phong ta nhất định sẽ đi tìm người, chờ ngày đó đến, không phải là ngày diệt vong của người, mà là ngày Thượng Quan gia người toàn bộ diệt môn."

Nói xong, Sở Phong bỗng nhiên nhảy lên, liền như thể tiêu sái nhảy vào trong vách núi, rất nhanh liền chìm vào trong vụ khí lất phất trong vách núi, bao phủ hình bóng hắc.

Thấy thế, Thượng Quan Thiên vội vàng vọt tới địa phương lúc trước Sở Phong đứng, hẩn chú mục quan sát, chẳng biết vì sao trong lòng sản sinh ra nhất mạt sầu lo, hẩn đột nhiên hồi hận, hồi hận không nên đem Sở Phong bức rơi xuống vách núi, mà là đem Sở Phong tự tay chém giết.

Không thể không nói, cái vách núi này rất sâu, Sở Phong nhảy xuống, chẳng biết qua bao lâu mới xuyên qua được sương trắng, thấy đáy vực, tại chỗ đáy vực này, đích xác theo như lời Thượng Quan Thiên, có một cái sông rộng mà hung mãnh.

Sông này rất là quỷ dị, bọt sóng hung mãnh, thả ra ám lưu vô số, thậm chí trong nháy mắt liền thấy có mấy đạo suối chảy, tại trong dòng nước xoay quanh.

Giờ khắc này, Sở Phong vội vàng điều chuyển toàn thân Nguyên Lực, để bảo vệ thân thể của chính mình, bởi vì từ vách núi rơi xuống mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển thực sự quá lớn, mặc dù rơi vào trong nước sông, cũng sẽ mang đến lực đánh vào rất lớn, nếu là thường nhân sẽ trực tiếp bị phách thành thịt nát, coi như là Sở Phong cũng thật là dữ nhiều lành ít.

"Phanh "

Một đạo bọt nước hung mãnh văng khắp nơi, Sở Phong chìm vào Long Giao Hà, mà trong nháy mắt chìm vào đó, liền triệt để mất đi ý thức, bị bọt nước hung mãnh đánh văng đi.

Sở Phong theo nước chảy trôi đi, ý thức là một mảnh hỗn loạn, hẳn thực sự bị trọng thương, mặc cho Đản Đản thế nào la lên, Sở Phong cũng vô pháp ngưng tụ được thần thức, thực sự lâm vào sinh tử một đường.

Mà dưới loại tình huống này, đại khái qua năm ngày, Sở Phong ý thức rốt cục dần dần khôi phục lại, hẳn cảm thụ được thân thể đang truyền đến đau nhức, lại còn nghe được thanh âm ngọt ngào của thiếu nữ.

"Uy, người không sao chứ, tỉnh tỉnh... tỉnh mau!"

Trong mơ mơ màng màng, Sở Phong chậm rãi mở ra hai mắt, mới phát hiện lúc này, đang nằm trên một mảnh cỏ, mà cách đó không xa, là Long Giao Hà hung mãnh, dường như một con dã thú hung mãnh, đang rít gào hung dữ chồm lên.

"Được cứu rồi? Không có chết!" Đây là Sở Phong vô ý thức nghĩ vậy, bởi vì tất cả trước mắt, cùng với thân thể đau đớn, khiến Sở Phong biết mình còn sống.

"Uy, đang nói chuyện với người, thế nào không trả lời." Mà đúng lúc này, thanh âm giọng nói ngọt ngào, lại là lần thứ hai vang lên.

Quay đầu lại nhìn, Sở Phong mới phát hiện, tại phía sau hẳn đứng một thiếu nữ tuổi thanh xuân, dáng dấp thiếu nữ đại khái 15 tuổi, vóc người cao gầy, ngũ quan tinh xảo, rất là thanh tú, một đôi mắt to trong suốt, đang nhìn chăm chăm hẳn không nháy mắt.

Mà ở phía sau thiếu nữ, còn đứng một đại hán cùng một lão giả, hai người này so với thiếu nữ hiếu kỳ, lại là tràn ngập cảnh giới.

"Tiểu thư, xem ra hẳn không có việc gì, chúng ta nên đi nhanh, phải trước khi trời tối đến được Bạch Hồ sơn trang." Lão giả mở miệng khuyên nhủ.

"Ân." Thiếu nữ ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Sở Phong, lúc này mới xoay người rời đi.

"Chờ một chút, các người là muốn đi Bạch Hồ sơn trang?" Sở Phong vội vàng mở miệng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Bạch Hồ Sơn Trang

"Chờ một chút, các người là muốn đi Bạch Hồ sơn trang?" Sở Phong vội vàng mở miệng.

Thầm nghĩ, chẳng lẽ Long Giao Hà này là đi thông Bạch Hồ sơn mạch, mà hắn đã bắt tri bắt giác, mà đi tới Bạch Hồ sơn mạch?

Bạch Hồ sơn trang, không phải là Bạch Hồ sơn mạch nổi danh nhất sao? Đó chính là sơn trang mà hắn muốn trà trộn vào a.

Dù sao Bạch Hồ sơn trang tên này, cũng đã nói rõ, sơn trang này rất có khả năng như Chu Tước Thành, Huyền Vũ Thành, Thanh Long Tông như nhau, nắm giữ trình độ nào đó về bí mật của Bạch Hồ sơn mạch.

"Người cũng muốn đi Bạch Hồ sơn trang?" Thiếu nữ lộ ra thần tình nghi hoặc.

"Đúng, chẳng biết vị cô nương này, có thể không giúp ta một đoạn đường?" Sở Phong lộ ra dáng tươi cười ngây thơ.

Bởi vì hắn phát hiện, ngoại trừ ba người này ra, tại cách đó không xa còn có một chiếc xe ngựa, trên xe không có một bóng người, hiển nhiên chính là của bọn họ.

Tuy rằng Sở Phong bộ hành tốc độ không chậm, thế nhưng lúc này hắn cả người đau nhức, Nguyên Lực trong cơ thể cũng thừa thớt cực độ, cho nên tự nhiên muốn đi nhờ xe một chuyến.

"Nếu tiện đường, vậy cùng nhau đi a." Thiếu nữ suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đáp ứng.

"Tiểu thư, cái này. . . ." Nhưng mà thấy thế, lão giả cùng đại hán kia lại là khẩn trương lên.

"Không sao, không phải trên xe còn có phòng trống sao, người xem hắn cái dáng dấp này, nếu là để hắn đi bộ tới Bạch Hồ sơn trang, không biết phải bao lâu." Thiếu nữ mỉm cười nói, có vẻ rất là thiện lương.

Khi thấy thiếu nữ cố ý như vậy, lão giả cùng đại hán nhìn nhau một cái, rồi cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ có thể ngầm đồng ý.

"VẬY ĐA TẠ."

Về phần Sở Phong càng không chút khách khí, đứng dậy hướng xe ngựa đi đến, bởi vì hắn biết, những người này khẳng định so với hắn đối với vùng này khẳng định rất quen thuộc, cho nên theo bọn họ đi, cũng không sai.

"Vương cô nương, các người đi Bạch Hồ sơn trang làm cái gì?" Trên xe ngựa, Sở Phong hiếu kỳ hỏi.

Kinh qua một hồi thăm hỏi, hắn đã biết thiếu nữ là Vương Lâm, nhà tại một tòa trấn nhỏ trong Bạch Hồ sơn mạch, đồng thời Sở Phong có thể cảm ứng được, thiếu nữ chính là một vị tu võ giả, tuy rằng tu vi rất yếu, chỉ là Linh Vũ nhị trọng, nhưng đích thật là tu võ.

"Gọi Vương Lâm là tốt rồi" Vương Lâm đầu tiên là cười ngọt ngào, sau đó đặc ý nói: "Đương nhiên là tham gia khảo hạch, Bạch Hồ sơn trang gia đình."

"Gia đình khảo hạch?" Sở Phong lộ ra nghi hoặc.

"Người không biết sao? Bạch Hồ sơn trang gia đình khảo hạch a, Bạch Hồ sơn trang từng tháng sẽ đối với bên ngoài tuyển nhận gia đình, mà phàm là tuổi dưới 17, tu vi phải là Linh Vũ nhị trọng, đều có thể tham gia."

Vương Lâm bắt đầu hướng Sở Phong giảng thuật rõ ràng, mà Sở Phong cũng biết được, Bạch Hồ sơn mạch này tương đối hẻo lánh, tông môn phụ cận ít lại càng ít, vì thế để cho bách tính có thể tu võ, Bạch Hồ sơn trang đã đem tu võ pháp quyết truyền ra.

Đồng thời phàm là tài năng ở trước 17 tuổi, đem tu vi đề thăng tới Linh Vũ nhị trọng, đều có thể vào Bạch Hồ sơn trang, lấy thân phận gia đình tu luyện võ kỹ thậm chí huyền công, mà Vương Lâm này đó là người muốn tiến bộ đề thăng tu vi.

"Nói như vậy, người là tu võ giả?" Sở Phong cười hì hì nói, hắn đã quyết định giả dạng làm một vị tu võ sơ học giả, tham gia gia đình khảo hạch, lấy thân phận này lẫn vào Bạch Hồ sơn trang.

"Hanh, tiểu thư nhà ta, nửa năm trước đã tới Linh Vũ nhị trọng."

"Người đầu đất như vậy, làm sao nhìn ra thực lực tiểu thư nhà ta?" Còn không đợi Vương Lâm mở miệng, đại hán đánh xe ngựa liền rống lên, cùng lúc đó còn liếc mắt thật sâu nhìn Sở Phong.

Bởi vì Sở Phong nằm bẹp ở bờ sông, đồng thời y phục rách nát, thấy thế nào đều giống là một người nhà quê ở nông thôn đi ra, cho nên tự đáy lòng hắn đã khinh thường Sở Phong, nghĩ Sở Phong căn bản cái gì cũng đều không hiểu.

"Khái khái" cảm giác bầu không khí có gì không đúng, Vương Lâm ho nhẹ hai tiếng, sau đó hướng Sở Phong hỏi: "Sở Phong, người đi Bạch Hồ sơn trang làm cái gì?"

Đối với câu hỏi của Vương Lâm, Sở Phong đạm nhiên cười, tùy ý trả lời: "Cũng giống như người."

"Người nói cái gì?" Mà Sở Phong lời này vừa nói ra, ba người trên xe đều là kinh hãi.

"Người nói cái gì? Lập lại lần nữa xem!"

Vương Lâm, đại hán, bao gồm lão giả đánh xe, đều chăm chú nhìn chăm chăm Sở Phong. Bọn họ vẻ mặt nghi vấn, thậm chí đều hoài nghi là mình nghe lầm, hay là không thể tin được Sở Phong nói.

"Ta nói cùng Vương Lâm như nhau, đi tham gia Bạch Hồ sơn trang gia đình khảo hạch." Sở Phong mỗi chữ mỗi câu cường điệu một lần.

"Người là nói, người cũng là một người tu võ?" Lão giả hí mắt, tràn ngập hoài nghi.

"Thế nào? Không giống sao?" Sở Phong cười cười.

"Thanh niên nhân, làm người phải phúc hậu, nói mạnh miệng thế là sai." Đại hán căn bản không tin Sở Phong nói.

Tuy nói Bạch Hồ sơn trang đã đem tu võ pháp quyết, truyền cho bách tính, nhưng cái này cũng không phải toàn bộ bách tính đều có thể nắm giữ được, muốn biết được tu võ pháp quyết, cần phải dùng tiền để mua, vì thế rất nhiều bách tính cùng khổ, là không có cơ hội tu võ, tại trong mắt bọn họ, Sở Phong là người như thế.

"Tùy các người nghĩ." Sở Phong nhún nhún vai, tịnh không muốn giải thích.

Khi thấy Sở Phong không phản bác, lão giả cùng đại hán lại nghĩ hắn đang khoát lác, không khỏi sâu sắc đối với Sở Phong khinh bỉ. Nhưng

Vương Lâm thật ra, lại bán tín bán nghi nhìn Sở Phong, không nói gì thêm.

Chỉ bất quá trên đường đi, trên xe có vẻ tương đối xấu hổ, ngoại trừ Vương Lâm cùng lão giả đại hán trò chuyện vài câu ra, hầu như không ai hướng Sở Phong nói chuyện.

Xe ngựa một đường đi tới, trước khi mặt trời lặn, rốt cục cũng tiến nhập Bạch Hồ sơn trang.

Bạch Hồ sơn trang rất lớn, tuy rằng tên là Bạch Hồ sơn trang, nhưng kỳ thực là một tòa thành trì mỹ lệ dựa vào núi mà kiến tạo, toàn bộ do bạch sắc huyền thạch xây nên, tòa cung điện này cũng là đặc sắc, tại đây trong sơn mạch xanh biếc, quả nhiên là hoa lệ đến cực điểm.

"Bạch Hồ sơn trang này thực sự là không tệ." Sở Phong nhìn Bạch Hồ sơn trang cách đó không xa, cảm thụ được khí tức đại lượng đoàn người xa xa. Đã trải qua một hồi sinh tử kiếp nạn, càng phát ra ý nghĩ sống là thật tốt.

"Đồ nhà quê." Đại hán liếc mắt nhìn Sở Phong, phát ra từ nội tâm khinh thường hẳn.

Xe ngựa theo sơn đạo rộng đi tới, rốt cục đi tới trước cửa thành thật lớn của Bạch Hồ sơn trang, ở trước cửa thành có một tòa quảng trường, mà ở trung tâm quảng trường này, có một cái trướng bông, nơi đó là địa phương Bạch Hồ sơn trang tuyển nhận gia đình.

Lúc này trời đã bắt đầu tối, bên ngoài trướng bông xếp hàng thiếu niên nam nữ cũng không nhiều lắm, khảo hạch sắp sửa kết thúc, vì thế Vương Lâm ba người, liền xuống xe vội vàng hướng trướng bông đi đến.

"Đứng lại." Còn không đợi Vương Lâm mấy người tới gần, một gã thanh niên liền ngăn cản lối đi.

Thanh niên này bất quá 20 tuổi, trên ngực có một miếng vải trắng, chính giữa viết bốn cái đại tự trung đẳng gia đình, mà tu vi hẳn, cũng chỉ là Linh Vũ tam trọng mà thôi, cái tuổi này có cái này tu vi, có thể nói là yếu nhược.

Điều này làm cho Sở Phong không khỏi đối với Bạch Hổ sơn trang này, có chút khinh thị, làm một cái tu võ thế gia, những ... gia đình này tương đương với tông môn đệ tử, chỉ có thực lực này, thì quá yếu rồi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Cần Xuất Thủ Thì Liền Xuất Thủ

"Vị huynh đệ này, tiểu thư nhà ta là tới tham gia Bạch Hổ sơn trang gia đình khảo hạch." Đại hán cười ha hả giải thích nói.

"Đã hết giờ rồi? Khảo hạch đã kết thúc, tháng sau trở lại a." Vị gia đình này căn bản không thèm liếc mắt xem bọn hắn, thái độ rất cường ngạnh.

Thấy thế, Vương Lâm nhú mày, thế nhưng với thân phận đối phương, nàng cũng không dám quá mức cường thế, không thể làm gì khác hơn là chỉ mỉm cười nói:

"Vị đại ca này, chúng ta ở thật xa mới tới cũng không dễ dàng gì, có thể không cho một chút cơ hội."

Wang Lin dậm dấp không tệ, cho nên gia đình này thấy nàng, không khỏi sửng sốt, khuôn mặt rõ ràng chuyển biến thành tốt đẹp, nhưng cũng kiên quyết nói: "Không được."

Cùng lúc đó, bốn phía quảng trường xuất hiện rất nhiều gia đình, hầu như phong bế trường bằng, cấm tất cả mọi người tới gần.

Giờ khắc này, ba người đều tròn mắt, tuy nói tháng này không được, còn có thể tháng sau trở lại, nhưng ba người cũng không muốn một chuyến đi không về rồi như vậy.

"Vị huynh đệ này, một chút thành ý xin nhận" dưới tình thế cấp bách, lão giả từ trong lòng móc ra mười lượng bạc ròng, cười ha hả đưa qua.

"Người cái lão bắt tử này? Người nghĩ rằng ta còn thiếu mười lượng bạc ròng này sao?"

"Nhanh lên chút, nếu không chút đi sẽ đem các người bắt lại." Nhưng mà hành động của lão giả, lại chọc giận gia đình, chỉ vào lão giả cả tiếng chửi bới.

"Xin lỗi, xin lỗi. . ."

Điều này khiến lão giả sợ hãi, bọn họ vội vàng nói xin lỗi, cùng lúc đó vội vàng xoay người rời đi, không dám dây dưa nữa.

Đợi ba người bỏ đi, Sở Phong lại nghênh ngang đi tới, hãnh cùng với ba người gặp mặt thoáng qua xong, liền trực tiếp hướng trưởng phòng đi đến.

"Đứng lại, ta vừa nói người không có nghe thấy sao?"

"Nhanh lên chút." Gia đình vốn là trong cơn giận dữ, thấy còn có người dám tiến lên, nhất thời rống giận.

"Người nói cái gì? Ta không có nghe rõ." Sở Phong chỉ chỉ cái lỗ tai, giả vờ không giải thích được hỏi.

"Ta bảo người chút nhanh lên. . ."

"Ba "

Nhưng mà gia đình này còn chưa nói xong, Sở Phong tát một cái vang dội, rơi vào trên gương mặt gia đình này.

Cùng lúc đó, Sở Phong nhắc chân đá một cước, liền trực tiếp đem gia đình đá ngã mặt lên trời, hung hăng ngã trên mặt đất.

"Cái này. . ."

Một màn này phát sinh thực sự quá nhanh, nhưng cũng có không ít người thấy, Bạch Hổ sơn trang gia đình tất cả đều vây quanh tới, tư thế dường như sẽ đối với Sở Phong xuất thủ.

Mà Vương Lâm thì mục trừng khẩu ngốc, nàng thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong lại dám trực tiếp động thủ, đây chính là không dám nghĩ tới.

"Tiểu thư đi mau."

Lão giả cùng đại hán, đồng thời nắm lấy tay Vương Lâm, lôi nàng chạy đi, bọn họ hai người đều nghĩ Sở Phong chết chắc rồi, bình dân mà dám đối với người của Bạch Hổ sơn trang động thủ, đây chẳng khác nào là tìm chết. Vì thế bọn họ muốn tận lực rời xa Sở Phong, không muốn cùng Sở Phong tỏ ra có quan hệ.

"Ngăn cản bọn họ lại, bọn họ là một bọn."

Nhưng đúng lúc này, vị gia đình chịu đòn kia, lại chỉ vào Vương Lâm ba người rống to lên.

Mà các gia đình khác nhanh chóng che lại lối đi, đem Vương Lâm ba người kể cả Sở Phong, vây quanh lại.

"Người cái gã nhà quê này, chúng ta bị người hại thảm rồi."

Giờ khắc này, lão giả cùng đại hán sợ hãi, hai người thân thể đều đang run lên, không ngớt oán giận Sở Phong.

Vương Lâm tuy rằng so với hai người mạnh mẽ hơn, nhưng rõ ràng là e ngại, chỉ có Sở Phong dáng dấp như không sợ hãi, hai tay khoanh trước ngực, trong ánh mắt lại có một tia coi rẻ.

"Mẹ nó, dám đánh lão tử, đánh chết hần đi." Gia đình bị đòn đứng dậy liền hướng Sở Phong vọt tới, các gia đình khác cũng là đồng lòng tiến lên.

"Dừng tay." Còn không đợi bọn hần xuất thủ, đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn.

Cái thanh âm này vang lên, bọn gia đình sắc mặt đều là đại biến, không chỉ ngừng động tác trên tay, lại vội vàng tản ra tạo thành một con đường. Quay nhìn lại, thấy một vị lão giả đang từng bước mà đến.

Lão giả bố y trong người, rất là mộc mạc, nhưng trên trán mắt nhìn có vẻ sắc bén, hơn nữa đám gia đình này đối với hần thái độ cung kính, tất cả mọi người vô ý thức đều nghĩ, vị lão giả này nhất định là lai lịch bất phàm.

Mà Sở Phong thì có thể cảm thụ được, vị lão nhân này chính là một vị Nguyên Vũ ngũ trọng tu võ giả, tuy rằng Nguyên Vũ ngũ trọng, hôm nay tại trong mắt Sở Phong, cũng không coi là cái gì, thế nhưng chí ít tu vi vị lão giả này, còn hơn Bạch Hổ sơn trang những gia đình... này, mạnh hơn rất nhiều.

"Chuyện gì xảy ra?" Lão giả hỏi.

"Tiểu tử này, dám động thủ đánh chúng ta." Bọn gia đình, trăm miệng một lời chỉ hướng Sở Phong nói.

"Ác?" Lão giả nhìn gia đình một chút, rồi quan sát Sở Phong một chút, cũng không hề động nộ, trái lại trong mắt hiện lên nhất mạt kinh diễm.

Cái đạo lý này rất đơn giản, gia đình Linh Vũ tam trọng, có thể đánh hần tất nhiên thực lực phải trên hần, mà Sở Phong niên kỷ nhỏ như vậy, lại có thực lực bậc này, tự nhiên khiến người khác nhìn với cặp mắt khác.

"Người là tới tham gia gia đình khảo hạch?" Lão giả nhìn Sở Phong, ngữ khí rất là nhu hòa.

"Đúng vậy" Sở Phong thái độ cũng rất là khách khí.

"Vào đi." Lão giả xoay người, liền hướng trưởng bông đi đến.

Cái biến hóa này, khiến mọi người giật mình không ngớt, đừng nói người vây xem, ngay cả bọn gia đình cũng có chút không biết làm sao.

Một người bình dân, đánh người của Bạch Hồ sơn trang, không chỉ không có bị trách phạt, trái lại còn được tiếp thu gia đình khảo hạch, cái này thực sự quá không hợp với lẽ thường a.

"Trưởng quản gia, cái này. . . ."

"Cái này cái gì chứ? Trời còn chưa tối, gia đình khảo hạch sẽ tiếp tục, đừng cho là ta không biết các người làm cái hảo sự này."

"Lần sau còn dám tự ý phá hư quy củ, đừng trách ta đối với các người không khách khí."

Gia đình bị đánh tịnh không cam lòng, tiến lên muốn cãi lại, nhưng mà đổi lại là bị Trưởng quản gia nghiêm khắc trách cứ.

Bị răn dạy xong, sắc mặt bọn gia đình cực khó coi, không ai còn dám nhiều lời.

Mà người vây xem cũng là từ lời nói nghe ra, thời gian khảo hạch còn chưa chấm dứt, chỉ là những ... gia đình này muốn sớm một chút hồi phủ nên kết thúc công việc, cho nên mới tự ý ngăn cản người tham gia khảo hạch.

Giờ khắc này, không chỉ Sở Phong, toàn bộ người muốn tham gia khảo hạch, đều theo qua.

Khi nhìn mọi người không ngừng đi vào trưởng bông, Vương Lâm vẫn đứng ở tại chỗ, yên lặng cúi đầu, nàng rất muốn đi qua, thế nhưng nàng

lại không có dũng khí đi qua.

Bởi vì ... cơ hội này, là do Sở Phong tranh thủ được, nhưng lúc trước khi Sở Phong có nguy hiểm thì, nàng không chỉ không có hỗ trợ, trái lại còn lùi bước, điều này làm cho nàng cảm giác thấy thẹn đối với Sở Phong, không mặt mũi mà qua đó.

"Uy, còn chờ cái gì, còn không mau qua?" Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên.

Ngẩng đầu lên nhìn, Sở Phong đang đứng tại trước trướng bông, cười ha hả nhìn Vương Lâm.

Giờ khắc này, Vương Lâm trong lòng phi thường cảm động. Nàng nghĩ không ra, bọn nàng như vậy đối với Sở Phong, Sở Phong còn có thể hữu hảo như thế đối với nàng.

Thế nhưng chần chờ chỉ chốc lát, Vương Lâm cũng vội đi qua, bởi vì nàng không muốn bỏ qua cơ hội này, đi tới bên cạnh Sở Phong, hai người nhìn nhau cười, liền cùng đi vào trong trướng bông.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Mộ Dung Tiêu Dao

Mặt trời vừa lặn xuống, khi cây đuốc trên quảng trường châm lên, trời đã tối xuống rồi.

Khảo hạch thực sự kết thúc, thiếu niên nam nữ thông qua khảo hạch, đã lục tục được gia đình mang vào trong Bạch Hồ sơn trang, trở thành người của Bạch Hồ sơn trang.

Bất quá Vương Lâm cùng Sở Phong, lại chậm chạp không có từ trong trường bỗng đi ra, điều này làm cho đại hán cùng lão giả không hiểu nên lo lắng.

Kinh qua trước đó một màn, bọn họ cũng đều biết Sở Phong là một người tu võ, mà nghĩ đến một đường cùng đi tới, khi nhục đối với Sở Phong, bọn họ xấu hổ vô cùng, nhưng cũng lo lắng Sở Phong sẽ đối với Vương Lâm bất lợi.

Dù sao ai cũng đều có thể nhìn ra, Trương quản gia đối với Sở Phong là xem trọng, nếu không thì dù là gia đình phá hư quy củ trước đây, Trương quản gia cũng sẽ không cho phép, bình dân động thủ đối với người của Bạch Hồ sơn trang.

"Triệu bá, Lưu thúc." Bất quá khi Vương Lâm xuất hiện trong tầm mắt họ, bọn họ lo lắng rốt cục cũng tiêu tan thành mây khói.

"Tiểu thư, thông qua chứ?" Đại hán nhìn trên ngực Vương Lâm, tiêu chí hạ đẳng gia đình, kích động không gì sánh được, dù sao có thể tiến nhập Bạch Hồ sơn trang, là đại biểu cho con đường tu võ thông thuận.

"Lời vô ích, tiểu thư chúng ta là chân tài thực mà, làm sao không thông qua chứ." Lão giả cũng cười ha hả, hẳn cảm thấy vui vẻ phát ra từ nội tâm vì Vương Lâm.

Tuy nói Vương Lâm gia cảnh không tệ, nhưng không thể nào so sánh với Bạch Hồ sơn trang, cho dù là gia đình Bạch Hồ sơn trang, tại Bạch Hồ sơn mạch đây cũng là người có thân phận có địa vị.

Cho nên phàm là người tu võ, đều muốn trà trộn vào Bạch Hồ sơn trang, bọn họ sẽ không vì thân phận gia đình mà cảm thấy sỉ nhục, trái lại sẽ cảm thấy tự hào. Cái này dường như các tông môn đệ tử là như nhau.

"Vương Lâm, xem ra người ta sẽ từ biệt a, đúng là phải đa tạ các người khăng khải đưa ta một đoạn đường." Đúng lúc này, Sở Phong đã đi tới.

"Không nên nói như vậy, nếu không phải người, ta hôm nay làm sao thông qua khảo hạch." Vương Lâm có chút e ngại.

"Được, chúng ta cũng đừng khách khí nữa, nếu đều tiến vào Bạch Hồ sơn trang, ngày sau nói không chừng còn có thể gặp lại." Sở Phong cười khoát tay, rồi liền xoay người rời đi, tại cách đó không xa, vị Trương quản gia kia đang chờ Sở Phong.

Mà khi lão giả cùng đại hán, thấy tiêu chí gia đình trên ngực Sở Phong, lại ngơ ngác đứng ở tại chỗ, trên mặt đầy vẻ giật mình.

Hồi lâu mới hồi phục tinh thần, bất khả tư nghị nói: "Hẳn trực tiếp được thăng làm thượng đẳng gia đình, vậy ít nhất phải Linh Vũ tứ trọng tu vi a?"

"A." Thấy thế, Vương Lâm cười khổ nói: "Đúng vậy, thượng đẳng huyền thạch, hẳn chỉ là một quyền liền đánh nát, ngay cả vị Trương quản gia kia cũng là tán thán không ngớt."

"Ta nghĩ, hắc tại Bạch Hồ sơn trang, hắc là rất phát triển, chúng ta lần này thật là mắt chó không thấy thần thánh a."

Nghe thấy Vương Lâm vừa nói như thế, lão giả cùng đại hán càng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi. Nghĩ đến lúc trước đối với Sở Phong làm nhục các loại, bọn họ lúc này thực sự là trong lòng muốn chết đều có.

Bởi vì tại đây phiên đại lục này, thực lực chí thượng, mà lấy tư chất Sở Phong, tiến nhập Bạch Hồ sơn trang, khẳng định sẽ lên như điều gặp gió, danh lợi địa vị chỉ là vấn đề thời gian.

Hành động bọn họ hôm nay, quả thực như đắc tội, với một nhân vật nổi tiếng của Bạch Hồ sơn mạch thời gian tới, cho nên bọn họ không chỉ có xấu hổ, trong lòng còn cảm thấy e ngại, sợ Sở Phong ngày sau trả thù bọn họ.

"Yên tâm đi, hắc không phải cái loại người bụng dạ hẹp hòi này." Làm như nhìn ra hai người lo lắng, Vương Lâm trấn an nói.

"Ai, xem ra nhìn người không nên nhìn tướng mạo a." Chỉ có thể như vậy, lão giả cùng đại hán, cũng an tâm một chút.

Bọn họ trong lòng hối hận, nếu biết Sở Phong nhân tài như vậy, bọn họ trước đây sao dám chế ngạo? Nịnh bợ còn không kịp a.

Thế nhưng, nếu như bọn họ biết, Linh Vũ tứ trọng chỉ là Sở Phong ẩn tàng thực lực, Sở Phong chân thực thực lực, chính là Nguyên Vũ nhất trọng mà nói, không biết bọn họ lại có loại biểu tình nào.

Cáo biệt xong, Vương Lâm cùng Sở Phong, được đưa vào Bạch Hồ sơn trang, chỉ bất quá bởi vì thân phận bất đồng, bọn họ bị phân ra địa phương cũng là bất đồng.

Tại Bạch Hổ sơn trang kiến trúc rộng mênh mông, có một tòa tiểu ốc tinh xảo, đây là nơi ở của thượng đẳng gia đình h, chỗ an thân hôm nay của Sở Phong.

"Nghĩ không ra, lại thuận lợi như thế."

Sở Phong ngồi xếp bằng tại đầu giường, nhìn thoáng qua tiêu chí thượng đẳng gia đình trên ngực, rồi nhìn thoáng qua quyển sách trên tay, không khỏi cười rộ lên.

Đây là một quyển nhị đoạn vũ kỹ, là Trương quản gia cho hắn, nhưng đả ngộ như vậy, không có thể như vậy mỗi gia đình đều có thể hưởng thụ. Tuy nói gia đình Bạch Hổ sơn trang, đích xác có thể tu luyện vũ kỹ, nhưng là chỉ giới hạn trong thượng đẳng gia đình.

Mà như Sở Phong đây, vừa tiến nhập Bạch Hổ sơn trang, liền có thể lấy được vũ kỹ tu luyện, quả thực là ít càng thêm ít.

Chỉ bất quá đối với Sở Phong mà nói, nhị đoạn vũ kỹ này căn bản không cần phải tu luyện, bởi vì hắn lúc này, đích xác phi thường uể oải, cho nên đem vũ kỹ nhét ở đầu giường, liền nằm xuống đi vào giấc ngủ.

Từ đó lúc, Sở Phong tại Bạch Hổ sơn trang ẩn núp chừng mười ngày, tuy rằng thân phận là gia đình, nhưng bởi vì là thượng đẳng gia đình, cho nên Sở Phong cũng không cần phải đi làm việc của người hầu, đại đa số đều chỉ huy trung đẳng gia đình cùng hạ đẳng gia đình làm việc.

Về phần Sở Phong, phần nhiều lại là tìm hiểu bí mật của Bạch Hổ sơn trang, mười ngày sau Sở Phong coi như là có một ít thu hoạch, chỉ ít hắn đối Bạch Hổ sơn trang này có lý giải nhất định.

Bạch Hổ sơn trang đã có năm trăm năm lịch sử, luận nội tình không thể so với một ít tông môn kém được, thực lực cũng rất không đơn giản, trong sơn trang có rất nhiều cao thủ, chỉ là bởi vì ở khu vực xa xôi, cho nên

Thanh Châu cảnh nội ít có người chú ý tới ở đây mà thôi, thế nhưng người sáng tạo Bạch Hồ sơn trang, đích thật là nhân vật nổi danh.

Năm trăm năm trước Bạch Hồ sơn mạch, còn chưa có Bạch Hồ sơn trang, cái thời gian kia phiến sơn mạch này bách tính cùng khổ càng nhiều, bởi vì nguyên nhân địa thế, mọi người rất khó đi ra phiến sơn mạch này, đại thể sống hết quãng đời còn lại ở đây.

Cái thời gian kia trong Bạch Hồ sơn mạch, kỳ thực đã có vài tu võ thế gia, chỉ là vài toà tu võ thế gia này, cũng không truyền ra ngoài tu võ pháp quyết, bình dân căn bản vô pháp chạm đến con đường tu võ.

Mà người sáng tạo Bạch Hồ sơn trang, Mộ Dung Tiêu Dao chính là xuất thân bình dân, ngay lúc đó hẳn chỉ là một thiếu niên, không cam lòng suốt đời làm người tầm thường vô vị, liền trà trộn vào một toà tu võ thế gia làm hạ nhân, rồi thông đồng với một vị tiểu thư thế gia, từ trong miệng vị tiểu thư này thu được tu võ pháp quyết, thậm chí học được huyền công cùng vũ kỹ.

Chỉ bất quá việc này sau đó bại lộ, Mộ Dung Tiêu Dao liền lọt vào truy sát của thế gia này, cuối cùng bất đắc dĩ trốn vào một chỗ, được coi là địa phương tuyệt địa.

Lúc đó mọi người đều cho rằng Mộ Dung Tiêu Dao này đã chết, thế nhưng năm năm sau, hẳn lại từ trong tuyệt địa đi ra, đồng thời trở thành một đời tu võ cao thủ, trong Bạch Hồ sơn mạch này, đã không người nào có thể địch lại.

Mộ Dung Tiêu Dao xuất thế, biết được vị tiểu thư dạy hẳn phương pháp tu võ kia, đã bị thế gia này chém giết, dưới cơn giận dữ, liền đồ sát thế gia này, đồng thời trở lại chỗ tuyệt địa, sáng lập ra Bạch Hồ sơn trang hôm nay.

Sau khi Bạch Hổ sơn trang thành lập, rất nhanh trở thành bá chủ Bạch Hổ sơn mạch, rất nhiều cao thủ bên ngoài Bạch Hổ sơn mạch, cũng coi như mộ danh mà đến, gia nhập vào Bạch Hổ sơn trang, mà Mộ Dung Tiêu Dao lại đem tu võ pháp quyết, truyền thụ cho bình dân bách tính, làm cho cả bình dân bách tính Bạch Hổ sơn mạch, đều có thể chạm đến con đường tu võ, cải biến số phận.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Thần Thức Thủ Hộ Giả

Theo truyền thuyết, năm đó Mộ Dung Tiêu Dao, tuyệt đối được xưng là nhất hào nhân vật, nắm giữ một môn võ kỹ phi thường lợi hại, thủ đoạn công sát độc nhất vô nhị, hầu như không người có thể ngăn.

Mà ngay lúc đó Kết Giới Sư dương danh Thanh Châu, lão tiền bối nắm giữ thủ đoạn phòng ngự rất mạnh cùng hãn giao thủ, đều bị hãn một kích chém chết.

Cái thời gian đó, một ít người đều cho rằng, Mộ Dung Tiêu Dao sẽ như Thanh Long đạo nhân vậy, trở thành một đời thiên kiêu, thế nhưng ai cũng thật không ngờ, hãn vừa mới quật khởi, liền đột nhiên biến mất.

Hãn biến mất năm ấy, chính là một năm sau hãn tự tuyệt địa đi ra, và Bạch Hồ sơn trang vừa thành lập được một năm, mà năm ấy hãn chỉ có 20 tuổi.

Có người nói hãn tại trong tuyệt địa thu được chỗ tốt thật lớn, nhưng bởi vậy nỗ lực sẽ trả giá tương ứng, đã định trước sống cũng không lâu.

Cũng có người nói hãn chán ghét thế tục phân tranh, đối với thế gia tiểu thư ngày trước giao cho hãn phương pháp tu võ, thủy chung lòng mang hổ thẹn, cho nên quy ẩn trong sơn lâm.

Nhưng vô luận Mộ Dung Tiêu Dao là làm sao biến mất, tại lúc hãn biến mất, cường giả khắp nơi Thanh Châu đều dừng mãnh vào Bạch Hồ sơn mạch, muốn lấy được tuyệt thế võ kỹ của Mộ Dung Tiêu Dao, nhưng thủy chung tìm không được chỗ tuyệt địa này.

Sau lại có người đề nghị, đem Bạch Hổ sơn trang san bằng, dù là móc xuống ba thước, cũng phải đem tuyết địa tìm được, nhưng ngay lúc đó cao thủ đứng đầu Thanh Châu cảnh nội, chuẩn bị đem Bạch Hổ sơn trang san bằng, Mộ Dung Tiêu Dao lại đột nhiên xuất hiện.

Tương truyền, ngay lúc đó Mộ Dung Tiêu Dao, chỉ là biến mất hai tháng, thế nhưng khi mọi người nhìn đến hắn thì, hắn đã biến thành một lão nhân đầy tang thương, đầu đầy tóc đen đã biến thành tuyết trắng, mặt trắng bệch, mặc bạch y, dường như một hoạt tử nhân.

Thế nhưng hắn chỉ là dùng một chiêu, liền đem cao thủ đứng đầu Thanh Châu cảnh nội lúc đó, toàn bộ giết sạch, thật có thể nói là một chiêu kinh thiên địa, nhất niệm thành sông máu, không ai có thể địch nổi, thiên hạ vô địch.

Khi đem những người xâm phạm giết sạch xong, Mộ Dung Tiêu Dao lần thứ hai biến mất, biến mất phi thường triệt để, không ai biết hắn đi về phía nào, ngay cả người của Bạch Hổ sơn trang cũng không biết.

Bất quá quỷ dị nhất chính là, tại nơi đây, Bạch Hổ sơn trang mặc danh kỳ diệu xuất hiện thì thế tuyệt thế cao thủ, đồng thời đều là bị người giết chết, đều là nhất chiêu trí mạng, loại thủ đoạn sạch sẽ lưu loát này, chính là chiêu pháp Mộ Dung Tiêu Dao sở hữu.

Sau đó, mọi người đều biết rằng Mộ Dung Tiêu Dao không chết, hắn chỉ là chán ghét thế tục phân tranh, nhưng vẫn đang âm thầm thủ hộ Bạch Hổ sơn trang, không cho bất luận kẻ nào xâm phạm.

Thế nhưng võ kỹ Mộ Dung Tiêu Dao năm đó nắm giữ, thực sự có lực mê hoặc quá lớn, để có được võ kỹ này, lại có rất nhiều cao thủ không để ý tới nguy hiểm sinh mệnh, len lén lén vào Bạch Hổ sơn trang, nhưng cuối cùng cũng không thể chạy trốn số phận bị giết.

Tối quý dị chính là, tại Mộ Dung Tiêu Dao biến mất mấy trăm năm sau, loại chuyện này vẫn thường xuyên phát sinh, một lần gần đây, là phát sinh tại hai trăm năm trước, người chết giống như người chết năm đó vậy.

Thế nhưng phải biết rằng, hai trăm năm trước, Mộ Dung Tiêu Dao dù là còn sống, cũng đã hơn ba trăm tuổi, cái này căn bản không phải nhân loại có khả năng có thể sống được.

Cho nên có ít người cho rằng, kỳ thực Mộ Dung Tiêu Dao ngay từ đầu đã chết, còn sống chỉ bất quá là nhất mạt thần thức của hắn, bởi vì lực lượng nào đó trong tuyệt địa, khiến thần thức của Mộ Dung Tiêu Dao có thể trọn đời bất diệt, trọn đời thủ hộ Bạch Hồ sơn trang.

Từ đó về sau, không còn có người dám đến Bạch Hồ sơn trang rình mò nữa, mà Bạch Hồ sơn trang lại cũng ít cùng ngoại giới vãng lai, cho nên dần dần mọi người ít biết đến.

Nhưng cũng chính là như vậy, mới câu dẫn hứng thú của Sở Phong, hắn biết tuyệt địa năm đó, rất có thể là cửa vào để táng ở vào Bạch Hồ sơn mạch, Mộ Dung Tiêu Dao nhất định giống như Thanh Long đạo nhân, từ đó thu được cái gì đó tốt.

Về phần cửa vào đến tột cùng ở đâu, Mộ Dung Tiêu Dao sống hay chết, Sở Phong cũng không biết được, bất quá hôm nay nếu đã lên vào đây, Sở Phong tuyệt đối cũng sẽ không đơn giản buông tha, thề phải tìm ra kết quả.

Sáng sớm một ngày nọ, trời còn chưa có sáng, cửa phòng Sở Phong liền bị rung lên, mở ra vừa nhìn, nguyên lai là vị Trương quản gia kia.

"Khí sắc không tệ a."

Trương quản gia thấy Sở Phong, liền thoả mãn gật đầu, sau đó cầm trong tay một kiện quần áo ngắn ngủi sạch sẽ đưa cho Sở Phong nói: "Hào

hảo thu thập một chút, có chuyện tốt cho người."

Sở Phong thay quần áo xong, liền đi theo Trương quản gia đi tới một tòa hoa viên, trong hoa viên này có vài chiếc xe ngựa.

Vài chiếc là xe vận tải, trên đó chất đầy hàng hóa, còn một chiếc khác thì hoa lệ có rèm che, quả nhiên là phi thường xa hoa, mà ngựa kéo xe cũng đều là hảo mã.

Đối với những ... này, Sở Phong vẫn là bất ngờ, tuy rằng ... thời gian này, hẳn tiếp xúc đều là người ở hạ tầng, nhưng cũng lý giải được nội tình của Bạch Hổ sơn trang, chí ít không thể so Chu Tước Thành, Thanh Long Tông kém hơn, ở đây ẩn dấu rất nhiều cao thủ, thực lực kinh tế cũng rất hùng hậu.

Mà đứng ở bên xe ngựa là hơn mười gia đình, mỗi người cầm trên tay nếu không phải bánh thì là hoa tươi, chính yếu chính là, những ... gia đình này tất cả đều là thượng đẳng gia đình.

Chỉ bất quá, những ... gia đình này tuổi so với Sở Phong đều lớn hơn, khi bọn hắn thấy trên ngực Sở Phong là tiêu chí thượng đẳng gia đình, đều toát ra vẻ vô cùng kinh ngạc, dù sao tuổi nhỏ như vậy, mà có thể trở thành thượng đẳng gia đình, đều sẽ khiến cho bọn họ đổ kị.

"Sở Phong, hôm nay là ngày tiểu thư tế bái mẫu thân, các người hãy lanh lợi một chút." Trương quản gia nói xong những lời này, rồi liền rời đi.

"Chào, mới tới hả?" Trương quản gia vừa mới rời đi, một người gia đình liền xông tới.

Những người này có nam có nữ, nhưng đều là thanh niên, bọn họ đem Sở Phong vây ở chính giữa, khước môi nhếch lên nụ cười xấu xa, ánh mắt phi thường bất thiện.

Sở Phong rất phản cảm với loại ánh mắt này, bất quá hắn cũng biết, gia đình mới tới sẽ bị người cũ khi dễ, đây là quy củ bất thành văn của Bạch Hồ sơn trang.

Để che đậy thành công những người hiểu biết, tiện lợi cho ngày sau tại sơn trang đây thăm dò, vì thế Sở Phong nhin xuống lửa giận, vừa mỉm cười nói: "Các vị đại ca đại tỷ, có việc gì thế?"

"Gọi ai là đại tỷ hả? Ta con mẹ nó già như vậy sao?" Nhưng mà vừa dứt lời, một người nữ tử... ít nhất ... 20 tuổi, hướng Sở Phong tát một cái.

Một cái tát này lực đạo đủ mạnh, đồng thời tốc độ rất nhanh, thế nhưng lúc này tại trong mắt Sở Phong, cũng là chậm dị thường, hắn hơi nghiêng người, đơn giản liền né qua.

"A... a, người còn dám né? Hiểu quy củ ở đây hay không? Ngày hôm nay không hảo hảo giáo huấn ngươi là không được."

Thấy thế, nữ gia đình cảm thấy ngoài ý muốn, lần thứ hai hung ác độc địa giơ chưởng lên, cùng lúc đó, tất cả mọi người chung quanh cùng động thủ, Sở Phong có thể cảm giác được, bốn phương tám hướng đều có kinh phong kéo tới. Những ... gia đình này, cũng không biết liêm sỉ vậy ầu Sở Phong một gã thiếu niên như vậy.

Ngay khắc này, Sở Phong song quyền nắm chặt, hắn đang do dự, do dự có nên hoàn thủ hay không, thế nhưng với tu vi hắn hôm nay, nếu là bại lộ, Bạch Hồ sơn trang hơn phân nửa sẽ hoài nghi hắn là gian tế, khi đó có thể to chuyện không ổn.

"Dừng tay."

Đúng lúc này, một tiếng quát sắc bén vang lên, nhưng thanh âm này, cũng ngọt ngào dị thường, Sở Phong nghe được trong lòng căng thẳng.

Theo tiếng đi tới, Sở Phong hai mắt nhất thời đăm đăm, bởi vì tại cách đó không xa, đang đứng một vị nữ tử mỹ lệ vóc người cao gầy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Thích Khách Trong Rừng

Nữ tử này da thịt trắng như tuyết, trắng mà nhẵn nhụi, tuy rằng khuôn mặt chưa thể nói là thiên tư quốc sắc, nhưng là có khí chất đặc biệt, chính yếu chính là nữ tử có vóc người rất tốt, trước ngực sau vểnh, đầy ắp mướt mà, nhất là đôi chân dài thẳng tắp, vóc người ma quỷ có thể so với Tô Nhu.

Vóc người thật tốt như vậy, Sở Phong thật sự là muốn ngừng mà không được, bởi vì khiến hắn không tự chủ được nhớ tới một đêm tiêu hồn cùng Tô Nhu.

Khi thấy Sở Phong như vậy nhìn mình chăm chăm trắng trợn, nữ tử mày liễu hơi nhú, trong ánh mắt rõ ràng nổi lên vẻ chán ghét.

"Ái chà, còn không cam tâm tình nguyện, vóc người tốt như vậy, không phải là muốn cho người ta nhìn sao." Sở Phong trong lòng cười nhạt, ánh mắt vẫn như cũ tại đùi đẹp thon dài của nữ tử bắt đầu nhìn quanh, không chút nào để ý tới biểu tình nữ tử ra sao.

"Bái kiến tiểu thư" nhưng khi Sở Phong đang nhìn ngon lành, cực kỳ nhập thần, thì quanh thân lại truyền đến thanh âm cung kính như vậy, cùng lúc đó hơn mười danh thượng đẳng gia đình, tất cả đều quỳ xuống hành đại lễ.

"Tiểu thư? Không thể nào? Chẳng lẽ vị này là tiểu thư của Bạch Hồ sơn trang, Mộ Dung Hình Vũ?"

Sở Phong bừng tỉnh ra, Mộ Dung Hình Vũ này chính là đại nữ nhi của trang chủ Bạch Hồ sơn trang, là một vị nữ tử trời sinh vô pháp tu võ, nhưng

cực kỳ thông minh.

Mà giờ khắc này, Sở Phong mới phát hiện, vị Trưởng quản gia kia đang đứng tại phía sau Mộ Dung Hình Vũ, đối với hắn nháy mắt ra hiệu, có thể thấy được vị này thực sự là tiểu thư của Bạch Hồ sơn trang.

"Xong đời rồi."

Sở Phong thầm kêu không tốt, bởi vì hắn phát hiện, sắc mặt Mộ Dung Hình Vũ lúc này không tốt, đã trở nên xanh lè, hiển nhiên là bị hắn chọc giận. Giờ khắc này, Sở Phong có chút bất đắc dĩ, bởi vì hắn biết đại họa rơi xuống rồi.

Về phần bọn bên cạnh gia đình vây quanh Sở Phong, lại là nhìn có chút hả hê. Mộ Dung Hình Vũ chán ghét nhất là hạ nhân nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp của nàng, nên Sở Phong chính là xúc phạm vào tối kỵ, bọn họ đều rất chờ mong, Sở Phong sẽ bị nghiêm phạt thế nào.

"Trưởng bá, xuất phát a." Nhưng mà ngoài ý muốn người khác chính là, Mộ Dung Hình Vũ cũng không có nghiêm phạt Sở Phong, mà là trực tiếp tiêu sái bước lên xe ngựa.

Thấy thế, Trưởng quản gia lại là thở dài, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Sở Phong, cũng là theo đi tới.

"Người đã đắc tội với tiểu thư, chết chắc rồi."

"Cầm cái này đi, lão tử cao hứng, cũng có thể thay người cầu tình cho."

Bọn gia đình mạnh mẽ cầm tế phẩm trong tay kín đáo đưa cho Sở Phong, thẳng đến khi trên người Sở Phong, thực sự không còn cầm được vật gì, mới hướng phía xe ngựa đuổi theo.

Về phần Sở Phong, cũng không để ý đến bọn họ, bởi vì tâm tư hẳn lúc này, hoàn toàn chìm đắm trong bất an, hẳn cũng lo lắng tiểu thư sẽ đối phó hẳn thế nào, cái này đối với chuẩn bị tại Bạch Hồ sơn trang, tìm kiếm cửa vào để táng, không có chuyện gì tốt cả.

Xe ngựa ra khỏi Bạch Hồ sơn trang, hướng ở chỗ sâu trong Bạch Hồ sơn mạch đi đến, thẳng đến đi được nghìn dặm, mới tại một chỗ trong sơn lâm dừng lại.

Nơi này có một mộ phần, không cần suy nghĩ nhiều, Sở Phong đã biết đây là mộ phần của mẫu thân Mộ Dung Hình Vũ.

Giờ khắc này, bọn gia đình bắt đầu bài biện tế phẫm, bất quá tất cả tế phẫm đều đặt ở trên người Sở Phong.

Bọn họ rõ ràng khi dễ Sở Phong, Mộ Dung Hình Vũ cùng Trương quản gia cũng đều nhìn thấy trong mắt, bất quá cũng không ai ngăn cản, Sở Phong cũng chỉ nhẫn nhục im hơi lặng tiếng, ai bảo hẳn đặc tội với Mộ Dung Hình Vũ chứ.

Mà càng là như thế này, bọn gia đình lại càng quá phận, bởi vì bọn họ nghĩ đây là đang thay Mộ Dung Hình Vũ trút giận, coi như là khi dễ cũng là danh chính ngôn thuận, cuối cùng, đem toàn bộ công việc đều giao cho một mình Sở Phong.

Đã tới buổi trưa rồi, Mộ Dung Hình Vũ cần ăn cơm, vì thế toàn bộ bọn gia đình đứng hầu Mộ Dung Hình Vũ. Chỉ có một mình Sở Phong, đang hầu hạ mẫu thân chết đi của tiểu thư.

"Thực sự là nô tài dạng trời sinh." Nhìn bọn gia đình đầy mặt miệng cười, vây chung quanh Mộ Dung Hình Vũ, Sở Phong khinh bỉ phát ra từ nội tâm.

"Cái Mộ Dung Hình Vũ này cũng không phải cái gì tốt, nếu đi tế bái mẫu thân nàng, cũng không thấy nàng đến trước mộ phần mẫu thân quỳ lạy, cái này gọi là tế bái sao?"

"Cổ khí tức này?"

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong lại nhíu mày, đem ánh mắt sắc bén quét về bốn phía, bởi vì hắn có thể cảm thụ được, có hơn mười người tu võ giả đang tới gần, từng người đều là Nguyên Vũ Cảnh, yếu nhất cũng là Nguyên Vũ nhất trọng, cực mạnh đã đạt tới Nguyên Vũ ngũ trọng.

"Sàn sạt ..."

Mà ngay không lâu sau khi Sở Phong phát hiện tình huống, bốn phía sơn lâm đột nhiên truyền đến trận trận tiếng bước chân, rất nhanh liền có hơn mười đạo thân ảnh tự trong rừng thoát ra.

Những người này mặc hắc y, chỉ lộ ra đôi mắt lộ hung quang, trên tay đều cầm một bả binh khí hàn quang thiểm thiểm, sát khí lộ ra.

"Các người là ai?" Mắt thấy tình huống không đúng, Trương quản gia quát lên một tiếng chói tai, liền lên đến trước người Mộ Dung Hình Vũ, đem Mộ Dung Hình Vũ bảo hộ ở sau người.

" Bá bá bá" mà khi đám hắc y nhân, thấy Mộ Dung Hình Vũ, không nói hai lời, huy vũ binh khí trong tay hướng Mộ Dung Hình Vũ vây công, mục tiêu phi thường minh xác.

"Là thích khách, bảo hộ tiểu thư." Trương quản gia lần thứ hai chột quát to một tiếng, song chưởng huy động, liền sinh ra đạo đạo tàn ảnh.

Hắn một mình, quay chung quanh bốn phía Mộ Dung Hình Vũ, quả thực rõ ràng hình thành một đạo tường đồng vách sắt, đám thích khách kia cầm binh khí trong tay nhưng lại không có cách nào xuyên thấu.

Thế nhưng cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ, tình huống lúc này là nhiều người vây công một mình hắn, trong đó còn có người không kém gì Trương quán gia, cho nên Trương quán gia cũng vô pháp chống đỡ.

"Đang đang đang đang "

Đột nhiên, Trương quán gia song chưởng tề phát, đem binh khí của một người ngạnh sinh sinh chặt đứt, sau đó lại hung hăng oanh kích tại trên ngực tên thích khách kia, đem người nọ tươi sống đánh chết, nhưng cùng lúc đó trên người hắn, cũng bị hai thanh binh khí chém thương, tiên huyết chảy ròng.

"Tiểu thư chạy mau."

Trương quán gia chịu đựng đau nhức trên người, nắm lấy tay Mộ Dung Hình Vũ từ trong vòng vây hất đi ra ngoài, mà không hề nghĩ Mộ Dung Hình Vũ không có tu vi, nên ngã lẳng ở trên mặt đất.

"Bảo hộ tiểu thư."

Thấy thế, hai gã gia đình nghĩa bất dung từ xông vào nâng Mộ Dung Hình Vũ lên, nhưng mà chỉ thấy lưỡng đạo hàn mang xẹt qua, hai gã gia đình này ngay cả kêu thảm thiết cũng không có phát sinh, liền ngã xuống trong vũng máu, nguyên lai hai gã hắc y nhân Nguyên Vũ nhị trọng, đã hướng Mộ Dung Hình Vũ phóng đến.

"Cái này."

Như vậy một màn, làm sợ hãi bọn gia đình còn lại, bọn họ không chỉ không ngăn trở ... nữa, trái lại bắt đầu chạy trốn, bỏ mặc Mộ Dung Hình Vũ.

Bất quá cái này cũng có thể lý giải, tại thời gian quan hệ đến sinh tử của bọn họ, đại bộ phận mọi người phải làm như vậy.

"Các người đám hôn đản này."

Nhìn thấy đám gia đình này bỏ mình mà chạy, Mộ Dung Hình Vũ tức giận hàm răng cắn chặt, tức giận mắng một tiếng, rồi cũng xoay người chạy trốn, chỉ bất quá tốc độ của nàng, không bằng bọn gia đình này.

Một người vô ý, lão đảo té ngã xuống đất, cùng lúc đó, hai gã hắc y nhân đã đi tới gần, quơ lưỡi dao sắc bén trong tay liền hướng Mộ Dung Hình Vũ đâm tới.

Tại lúc tử vong trước mặt, trên mặt Mộ Dung Hình Vũ rốt cục hiện ra vẻ sợ hãi, nàng không khỏi nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, nghĩ mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Phốc xuy"

Mà khi một thanh âm truyền đến, một cổ máu nóng hầm hập, phun tung toé tại trên mặt của nàng, nàng kinh ngạc phát hiện, thân thể của nàng vẫn chưa cảm thấy đau đớn.

Mang theo các loại không giải thích được, Mộ Dung Hình Vũ chậm rãi mở hai mắt ra, mà khi nàng xem rõ một màn trước mắt, cũng mục trừng khẩu ngốc.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Đại Hiển Thân Thủ

Tại trước người Mộ Dung Hình Vũ, Sở Phong đang đứng ở nơi đó, đồng thời tại dưới chân Sở Phong, hai gã hắc y nhân Nguyên Vũ nhị trọng, không ngờ ngã lộn ngược nằm trong vũng máu.

Sở Phong xuất thủ, không có mục đích gì, không có nhiều lo lắng như vậy, chỉ là hắn không muốn một người nữ tử tay trái gà không chặt, cứ như thế tại trước mặt hắn, bị Nguyên Vũ Cảnh cao thủ chém giết.

Mà đối với một màn này, Mộ Dung Hình Vũ lại là kinh ngạc, bởi vì nàng không thấy được vừa rồi xảy ra cái gì, nhưng lại biết hai người muốn giết nàng, đột nhiên liền chết.

Bình thường mà nói, một màn như vậy cũng không khó lý giải, hiển nhiên là người che ở trước người nàng, đem hai người hắc y nhân chém giết, chỉ là người đứng ở trước người nàng, không phải là gia đình mà là Sở Phong, một vị thiếu niên, Mộ Dung Hình Vũ hiển nhiên vô pháp tiếp thu chuyện thực này.

"Thằng nhãi con, người đây là muốn chết a."

Đúng lúc này, lại có hai gã hắc y nhân vọt tới, hai vị này đúng là Nguyên Vũ tam trọng, thấy đồng bạn mình bị giết, hắc y nhân nổi giận, vận chuyển Nguyên Lực, hai loại võ kỹ cường hãn đã phát sinh.

"Vù vù hô "

Hai loại vũ kỹ này, đều là không thể khinh thường, uy thế cường đại khiến đại địa phải rung động, tại trong không khí lao đi đạo đạo hỏa diễm, phát sinh tiếng gầm gừ chói tai.

"A ~ "

Đối mặt công kích như vậy đáng sợ, Mộ Dung Hình Vũ sợ đến hét rầm lên, bởi vì đối với nàng ngay cả linh khí đều không có mà nói, cái loại Nguyên Lực cường đại này, thật sự là quá mức kinh khủng.

"Hanh."

Khi Mộ Dung Hình Vũ, cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thì Sở Phong cũng hừ lạnh một tiếng, động cũng không thêm động, hai đạo công kích cường hãn, liền tại ở ngoài ba thước trước Sở Phong, bạo tạc ra.

"Oanh "

Loại uy lực này phi thường kinh khủng, năng lượng rung động, hóa thành cơn lốc Nguyên Lực hữu hình, hướng ra phía ngoài cuộn tất cả đi, đem đại thụ chung quanh đều đánh ngã mấy cây, hóa thành tro tàn, một gã gia đình chạy trốn, tức thì ngạnh sinh sinh bị chấn thành phần toái.

Nhưng bạo tạc cường hãn như vậy, chỉ cách Sở Phong ba thước liền dừng lại, phảng phất có một đạo tường thể vô hình, đem tất cả ngăn cản, căn bản vô pháp đả thương được Sở Phong.

"Tại sao có thể như vậy?"

Mộ Dung Hình Vũ nhìn thấy tất cả tận mắt, cả kinh đôi mắt đẹp trừng đến tròn vo, cái miệng nhỏ há to ra, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ, bởi vì nàng không biết, tất cả như thế nào phát sinh, nàng lại càng không biết, đây là kết giới trong truyền thuyết.

Trên thực tế, ngay cả hai gã hắc y nhân phát động công kích, cũng là không khỏi sửng sốt, bởi vì bọn họ vốn tưởng rằng một kích này đã đem Sở Phong đánh chết, lại không nghĩ rằng, Sở Phong vậy mà lông tóc không tổn hao gì.

"Két lạp lạp "

Mà ngay khi hai người ngậy người ra, trên người Sở Phong đột nhiên hiện ra một đạo lôi quang, như lôi xà bắt đầu khởi động, ngửa mặt lên trời mà rít gào. Ngay lập tức hóa thành hai đạo lôi xà vọt dựng lên, ngạnh sinh sinh đem hai gã hắc y nhân thôn phệ, hóa thành tro tàn.

"Cái này. . . ."

Lúc này đây, tất cả mọi người đều thấy rõ tất cả, thấy được Sở Phong ngay cả động cũng không động, liền thi triển ra vũ kỹ nghịch thiên, đem hai gã hắc y nhân Nguyên Vũ tam trọng chém chết.

"Khí tức này, là Nguyên Vũ nhất trọng, thế nhưng Nguyên Vũ nhất trọng, thế nào lại mạnh như vậy? Giết Nguyên Vũ tam trọng, dường như bóp chết một con kiến? !"

Trương quản gia, mặc dù đang cùng hắc y nhân khổ chiến, nhưng cũng chú ý tới Sở Phong bên này, Vì vậy với lão làng kinh nghiệm, khiến hắc ý thức được Sở Phong có gì không thích hợp, chỉ vào Sở Phong cả tiếng hô: "Người là ai? Vì sao phải lẫn vào Bạch Hổ sơn trang ta? !"

"Cái gì? Lẫn vào Bạch Hổ sơn trang?"

Nghe được Trương quản gia vừa nói như vậy, tất cả mọi người phản ứng lên, theo lý mà nói gia đình không có khả năng có tu vi như Sở Phong vậy, với tu vi của Sở Phong, dù là tại Bạch Hổ sơn trang, tuy không phải đứng đầu, nhưng tuyệt đối là cao thủ hạng nhất, không có khả năng làm gia đình hèn mọn như vậy.

Giờ khắc này, trên mặt Mộ Dung Hình Vũ khiếp sợ, hiện ra sợ hãi, bắt đầu thối lui về phía sau ba bước, bởi vì bí mật của Bạch Hồ sơn trang, đích xác có rất nhiều tu võ cao thủ sẽ lẫn vào trong đó, mà những người này bụng dạ khó lường, nàng đã từng bị người bắt cóc qua, suýt nữa đánh mất tính mệnh.

"Muốn sống, thì cũng đừng chạy loạn." Sở Phong nghiêng đầu, nhàn nhạt nói rằng.

"Ah. . ." Khi thấy ánh mắt Sở Phong sắc bén, chẳng biết vì sao, Mộ Dung Hình Vũ không khỏi sửng sốt, sau đó vậy mà ngừng động tác dưới chân lại, ngơ ngác ngồi ở tại chỗ.

"Sưu sưu sưu "

Cũng đúng lúc này, bốn phía trong rừng, một trận phá phong vang lên, gần có trăm tên hắc y nhân tự trong rừng thoát ra, trên tay cầm đao sắc bén, khí tức mỗi người, đều là Nguyên Vũ Cảnh.

"Mọi người ở đây, giết không cần luận tội." Một đạo thanh âm băng lãnh vang lên, hắc y nhân liền bắt đầu đại khai sát giới, hầu như toàn bộ gia đình ở đây không chạy thoát được, toàn bộ bị chém giết.

Trên thực tế, dù là những người gia đình này chạy thoát, cũng bị chém giết ở trong rừng từ lâu, đám người này hiển nhiên sớm có dự mưu, ngay từ đầu cũng không dự định lưu lại người sống.

Mà dưới đám người vây công, ngay cả Trương quản gia cũng vô pháp chống đỡ, rất nhanh ngã gục xuống, chỉ bất quá Sở Phong ở đây, cũng không người nào có thể tới gần, phàm là người tới gần, ở ngoài mười thước tất nhiên liền ngã xuống.

"Vị tiểu hữu này, nhìn ngươi cũng không phải người của Bạch Hồ sơn trang ta, cũng không nên nhúng tay vào chuyện của Bạch Hồ sơn trang ta?"

Một vị hắc y nhân Nguyên Vũ ngũ trọng mở miệng nói, hiển nhiên hẳn cũng ý thức được Sở Phong là không đơn giản.

"Người đến tốt cùng là ai, vì sao phải đối với ta bất lợi?" Khi biết được, hắc y nhân kia đúng là người của Bạch Hồ sơn trang, Mộ Dung Hình Vũ lại là giận dữ, bởi vì nàng nghĩ không ra, lấy địa vị cùng thân phận tại Bạch Hồ sơn trang, là ai dám đối với nàng hạ sát thủ.

"Chỉ cần tiểu hữu không nhúng tay vào, Bạch Hồ sơn trang ta tất nhiên sẽ có thâm tạ." Nhưng mà hắc y nhân căn bản lại không để ý tới Mộ Dung Hình Vũ, mà là hướng Sở Phong chấp tay khách khí.

Cùng lúc đó, hơn mười người hắc y nhân đã căn cứ dục dục bắt đầu xúm lại, nếu có một lời không hợp, liền sẽ toàn lực xuất thủ.

Đối mặt loại tình huống này, Mộ Dung Hình Vũ phải đứng dậy, chăm chú đi tới ở phía sau Sở Phong, nghĩ đến chính cô ta đều cảm thấy buồn cười, đường đường tiểu thư Bạch Hồ sơn trang, lúc này vậy mà cần một vị ngoại nhân bảo hộ.

Mà cái ngoại nhân này, trước đây bởi vì đắc tội với nàng, nên bị ủy khuất không nhỏ, thế nhưng giờ này khắc này, vị ngoại nhân này cũng là người duy nhất có thể bảo hộ nàng, người mà nàng phải dựa vào.

"Vị tiểu hữu này, lẽ nào người thực sự nghĩ người sẽ có phần thắng sao?" Thấy Sở Phong cũng không nói gì, thanh âm vị hắc y nhân kia, rốt cục trở nên băng lãnh.

"Muốn động thủ thì đến đây, nữ tử này ta nhất định bảo vệ rồi" Sở Phong mỉm cười, căn bản là không có đem những người này đặt ở trong mắt.

"Động thủ" thấy thế, hắc y nhân này cũng không nhiều lời vô ích, một tiếng quát lạnh, trên trăm tên hắc y nhân, liền đối với Sở Phong phát động

công kích.

Mạnh mẽ vũ kỹ hình thái khác nhau, nhưng điểm giống nhau duy nhất đó là mạnh mẽ vô cùng, chỉ cần cái loại uy áp này, cũng đủ để đem Linh Vũ Cảnh tươi sống áp chết, thế nhưng lúc này tại dưới Sở Phong che chở, Mộ Dung Hình Vũ lại kinh ngạc phát hiện, nàng cảm thụ không được một tia uy hiếp nào.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Sát Phạt Quả Đoán

Bức tường vô hình, che ở trước người, phảng phất như một pháo đài trong suốt, đem Sở Phong cùng Mộ Dung Hình Vũ bảo hộ ở trong đó.

Mặc cho đạo đạo vũ kỹ, liên miên không dứt oanh kích mà đến, ù ù nổ tung, nhưng đều bị che ở bên ngoài pháo đài, vô pháp xuyên qua mảy may.

"Chẳng lẽ, đây là Kết Giới Thuật?"

Mộ Dung Hình Vũ chợt kinh hãi, mặc dù nàng trời sinh vô pháp tu võ, nhưng dù sao cũng là tiểu thư Bạch Hồ sơn trang, nghe thấy rất nhiều, tự nhiên nghe qua chuyện Giới Linh Sư, cũng có biết Kết Giới Thuật, chính là thủ đoạn phòng ngự thiên hạ cực mạnh.

Thế nhưng nàng vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, vị thiếu niên này tuổi so với nàng còn nhỏ hơn nhiều, non nớt như vậy, sẽ là một vị Giới Linh Sư, đồng thời còn có tu vi mạnh mẽ như vậy.

Tuổi như vậy có như vậy thực lực, tại Bạch Hồ sơn trang của nàng đều là không có một người, điều này làm cho Mộ Dung Hình Vũ đối Sở Phong không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ở ngoài Bạch Hồ sơn mạch, thật có cao thủ vô số, thiên tài thành đàn sao?"

"Đáng ghét, tiểu tử này thi triển cái thủ đoạn quỷ dị gì, mà lại không có cách nào công kích được hẳn." Đối mặt loại tình huống này, các hắc y nhân cũng rất là bất đắc dĩ.

"Không có khả năng, lẽ nào nói hắn là một vị Giới Linh Sư? Giới Linh Sư tuổi như vậy, hắn đến tột cùng là cái địa vị gì?" Ngay cả vị thủ lĩnh hắc y nhân kia, cũng là chau mày, nghĩ Sở Phong thực sự quá mức gai góc.

"Thế nào? Đánh đủ chưa, đánh đủ rồi giờ đến lượt ta a!"

Sở Phong tay áo vung lên, kết giới bắt đầu nhanh chóng co rút lại, cuối cùng kết giới rút lại thành pháo đài cỡ phòng nhỏ, hóa thành không gian cực nhỏ, chỉ có thể dung nạp Sở Phong cùng Mộ Dung Hình Vũ hai người.

Cũng đúng lúc này, Sở Phong nhắc chân bước ra, liền từ trong kết giới bước ra, chỉ thấy tay trái hắn nắm thành quyền, một đạo kim sắc trường cung hiện ra, tay phải kéo dây, một cây tên dài kim sắc ngưng tụ mà hiện ra.

Sau đó, Sở Phong một trận bắn ra, chỉ nghe đạo đạo âm thanh không ngừng toác ra vang lên, khắp bầu trời kim sắc vũ tiễn liền bay tán loạn, mỗi tên đều thấy huyết, tuyệt không thất bại.

Tại đây dưới hàng loạt bạo xạ, trên trăm tên hắc y nhân, rất nhanh liền tử thương hơn phân nửa, hầu như không ai có thể né tránh được tên của Sở Phong, bởi vì ...những mũi tên này như có ma lực, căn bản là muốn tránh cũng tránh không được, khó lòng phòng bị.

"Mau chạy!"

Nhìn chung quanh, một đám thân thể bị xuyên thủng, nằm trên vũng máu là thủ hạ của mình, thủ lĩnh hắc y nhân cũng luống cuống, hét lớn một tiếng liền dẫn đầu chạy trốn.

"Hanh, còn chạy được sao?"

Sở Phong hừ lạnh một tiếng, nhắm ngay thủ lĩnh hắc y nhân, bắn liền một tên, chỉ thấy kim mang hiện lên, nơi đi qua, không có gì có thể kháng cự, mấy khóa đại thụ che trời, cũng bị xuyên thủng, cuối cùng bắn nát đầu vị thủ lĩnh kia, lúc này mới tiêu tán.

Mà đây chính là áo nghĩa tối cao của Bách Biến Cung, tiến vô hư phát, đạo đạo lấy mạng, trừ phi thực lực trên Sở Phong, bằng không căn bản không ai có thể chạy trốn được Bách Biến Cung truy sát.

Chỉ là chớp mắt công phu, trên trăm tên hắc y nhân không ai sống sót, toàn bộ chết ở dưới Bách Biến Cung của Sở Phong, nếu không phải bị xuyên thủng ngực, thì là bị bắn nát đầu, đều là một tên mất mạng, chết rất sạch sẽ lưu loát.

"Cái này. . . ."

Nhìn trước mắt một màn máu tanh, Mộ Dung Hình Vũ mày liễu nhíu chặt, nàng cũng không phải lần đầu tiên thấy cảnh tượng thảm liệt như vậy, nhưng cảnh tượng đầy máu tanh như vậy, là do một thiếu niên so với nàng còn nhỏ hơn vài tuổi rất non nớt, một tay tạo thành, trong lòng của nàng cũng chấn động nói không nên lời.

Cái này không chỉ có là vấn đề tu vi, còn có tâm lý nữa, nếu là người trưởng thành thì có thể chấp nhận được, nhưng là một thiếu niên, có thể làm được sát phạt quả đoán, không lưu tình chút nào, thực sự là quá ít, nếu như không phải Sở Phong đang bảo hộ nàng, nàng thực sự sẽ hoài nghi, Sở Phong có đúng hay không là một quái vật lãnh huyết.

"Trương quản gia, người có cái lời gì muốn nói sao?"

Sở Phong thấy Trương quản gia không chết, đồng thời tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình, liền đi tới, dù sao không có vị lão nhân này, Sở Phong cũng sẽ không thuận lợi như vậy lẫn vào Bạch Hồ sơn trang.

"Mặc kệ người có cái mục đích gì, ta nghĩ người cũng không nên thương tổn tiểu thư nhà ta, hôm nay người của Bạch Hồ sơn trang, dám ... như vậy ban ngày ban mặt ám sát tiểu thư, trong sơn trang nhất định sinh biến."

"Ta hi vọng người có thể bảo hộ tiểu thư nhà ta, chỉ cần người bảo trụ được tiểu thư nhà ta không có bất ngờ gì xảy ra, trang chủ nhà ta nhất định sẽ báo đáp người." Trương quản gia với thanh âm cực kỳ suy yếu, hướng Sở Phong khẩn cầu, có thể thấy được hân đối với Mộ Dung Hình Vũ thực sự rất quan tâm.

"Trương quản gia." Giờ khắc này, Mộ Dung Hình Vũ cũng chạy tới, nhìn Trương quản gia hấp hối, cứ nhiên khóc rống lên, có thể thấy được hai người cảm tình thực sự tốt.

Sở Phong đứng ở một bên, lẳng lẳng quan sát hai người, thẳng đến khi Trương quản gia nhắm mắt lại, mới vỗ vỗ vai Mộ Dung Hình Vũ, nói: "Đi thôi, Trương quản gia đã đi rồi..."

Mà Mộ Dung Hình Vũ cũng không phải là người không hiểu biết, nàng đứng dậy lau lau một chút nước mắt trên mặt, nhìn về phía Sở Phong nói: "Người đến tột cùng là ai?"

"Ta là người như thế nào không quan trọng, người chỉ cần biết rằng, ta hiện tại có thể bảo vệ được người." Sở Phong bình tĩnh trả lời.

"Bảo hộ ta? Người bụng dạ khó lường, là gian tế lẫn vào Bạch Hồ sơn trang ta, ai biết người bảo hộ ta, hay xuất phát từ mục đích khác." Mộ Dung Hình Vũ cảnh giới nhìn chăm chăm Sở Phong.

"Ta bụng dạ khó lường? Người một người không hề có tu vi, ta đối với người có cái bụng dạ khó lường gì chứ, ta chỉ là nhìn người thương cảm, mới ra tay cứu người, ta nếu như muốn giết người, ngay cả ngón tay cũng không cần động một chút."

"Ta đến Bạch Hồ sơn trang đích xác là có mục đích, nhưng mục đích này tuyệt đối không phải người, hiện tại người tin ta cũng tốt, không tin ta cũng tốt, người không có quyền tuyển chọn, không theo ta, người căn bản vô pháp còn sống mà trở lại Bạch Hồ sơn trang."

Sở Phong cũng lười giải thích, liền bước về hướng xe ngựa cách đó không xa, cầm dây cương, trực tiếp cưỡi trên bảo mã.

Theo như lời của Trương quản gia, người của Bạch Hồ sơn trang, dám ... như vậy ám sát Mộ Dung Hình Vũ, hơn phân nửa là sinh ra cái biến cố gì đó, mà loại biến cố này xuất hiện là Sở Phong mong muốn nhất, bởi vì nội bộ có biến cố, sẽ làm Bạch Hồ sơn trang hỗn loạn, sẽ tiện cho Sở Phong len vào ở trong chỗ sâu, thi triển phương pháp giới linh của hắn, điều tra bí mật của người Bạch Hồ sơn trang.

Về phần Mộ Dung Hình Vũ này, Sở Phong giúp nàng đích thật là xuất phát từ hảo tâm nhất thời, nha đầu kia không có giá trị lợi dụng gì, mặt khác Sở Phong cũng không sợ nàng mật báo, nói hắn là gian tế lẫn vào Bạch Hồ sơn trang, bởi vì nếu như Bạch Hồ sơn trang thực sự xuất hiện biến cố, sợ rằng Mộ Dung Hình Vũ căn bản vô pháp trở lại Bạch Hồ sơn trang, thì làm sao mật báo.

Nghĩ đến đây, Sở Phong cũng không do dự, đá mạnh bụng ngựa, chuẩn bị hướng Bạch Hồ sơn trang trở về, mà đúng lúc này, thì phía sau một đạo thanh âm kinh hoàng cũng vang lên.

"Đừng bỏ lại ta!"

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mộ Dung Hình Vũ đang hướng Sở Phong chạy tới, trên mặt đầy vẻ thất kinh, có thể thấy được nàng thực sự sợ, Sở Phong mặc kệ cứ như thế vứt bỏ nàng.

"Thế nào, không sợ ta đối với người bất lợi sao?" Sở Phong cười xấu xa nói.

"Mặc kệ người xuất phát từ cái mục đích gì, người vừa rồi đã cứu ta là sự thực, chỉ cần người bảo hộ ta trở lại Bạch Hồ sơn trang, ta nhất định sẽ không bạc đãi người." Mộ Dung Hình Vũ thấp giọng nói, có thể thấy được cái nha đầu này, là chịu thua.

"Đi nha..."

Sở Phong mỉm cười, liền đem Mộ Dung Hình Vũ túm lên lưng ngựa, cái nha đầu này tuy rằng nói là không trói buộc, nhưng thời khắc mấu chốt cũng có thể là một lệnh bài bảo mệnh, mang theo cũng được, không mang theo cũng thành, mà Sở Phong tuyển chọn, là bảo vệ nàng một đoạn đường.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Mệnh Mạch

Sở Phong mang theo Mộ Dung Hình Vũ hướng Bạch Hồ sơn trang phản hồi, một đường đi tới, quả nhiên gặp không ít thích khách, có khi là che mặt, có thẳng thắn nhưng trang bình thường, Mộ Dung Hình Vũ thậm chí còn nhận biết.

Gặp mặt liền trực tiếp xuất thủ, muốn lấy đi tính mệnh Mộ Dung Hình Vũ, cũng may có Sở Phong hộ tống, cũng không gặp phải cao thủ quá mức lợi hại, cho nên một đường coi như thông suốt, chỉ ít không ai có thể cản được Sở Phong.

Chỉ bất quá, điều này làm cho Mộ Dung Hình Vũ rất là bất an, rất là hoảng loạn, nàng cảm giác sơn trang khẳng định đã xuất hiện cái gì biến cố, mà Sở Phong lại càng ngày càng vui mừng, bởi vì hắc hi vọng, Bạch Hồ sơn trang xuất hiện nội loạn, lúc này mới có thể khiến hắc thừa cơ mà vào.

Nhưng mà, khi Sở Phong cùng mấy người chạy tới Bạch Hồ sơn trang, thì liền phát hiện phần lớn cao thủ của Bạch Hồ sơn trang đang ở ngoài Bạch Hồ sơn trang chém giết, mà ở trong Bạch Hồ sơn trang, thì đang thăm sát thành từng mảng, không ngừng nổ vang.

"Trời ạ, tại sao có thể như vậy."

Làm phản, đích xác là có người làm phản, nhìn những người này ngày xưa ở chung như người một nhà, lúc này đang tàn sát lẫn nhau, Mộ Dung Hình Vũ khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt chớp động, nói không nên lời.

Thế nhưng từ đó có thể thấy được, nàng rất khẩn trương, nàng rất hoảng loạn, nàng đã không biết làm sao, muốn ngăn cản nhưng vô lực, bởi vì tất cả ngày hôm nay, đều là điều mà nàng không thể tưởng tượng, chẳng bao giờ nghĩ tới.

"Xem ra, người là một nha đầu không biết chuyện thế sự a." Nhìn Mộ Dung Hình Vũ như vậy, Sở Phong cười cười.

"Người đây là có ý gì?" Mộ Dung Hình Vũ lạnh lùng hỏi.

Tuy rằng nàng không thể tu võ, nhưng thiên tư thông minh, vì thế rất nhiều chuyện sơn trang, phụ thân nàng đều giao cho nàng quản lý. Mà hôm nay, cư nhiên bị một người so với mình tuổi còn nhỏ hơn châm chọc, cái này làm nàng rất không sáng khoái.

"Nội bộ náo động quy mô lớn như vậy, hiển nhiên là sớm có dự mưu trước, trong vô hình Bạch Hồ sơn trang các người đã sớm, một phân thành hai rồi."

"Mà người, thân là Bạch Hồ sơn trang tiểu thư, thân là con gái của trang chủ Bạch Hồ sơn trang, vậy mà trước đó không hề phát hiện, giờ khắc này lộ ra dáng dấp không biết làm sao như vậy, lẽ nào trước đây người điều không để ý đến chuyện thế sự sao?" Sở Phong cười lạnh nói.

"Người. . ." Mộ Dung Hình Vũ vốn định phản bác, thế nhưng rồi lại tìm không được lý do phản bác, bởi vì Sở Phong nói là rất đúng, nàng tuy rằng rất thông minh, nhưng nàng không có tâm cơ, chỉ nhìn được mặt ngoài hài hòa của Bạch Hồ sơn trang, nhưng không ý thức được phía sau tiềm tàng nguy hiểm thật lớn như vậy.

Nàng hận chính mình, phụ thân quanh năm bế quan, rất nhiều chuyện của Bạch Hồ sơn trang, đều giao cho nàng cùng đại bá để ý, thế nhưng nội bộ sơn trang xuất hiện vấn đề, nàng lại không biết được chút nào, điều này làm cho nàng không có mặt mũi đối với phụ thân của nàng.

"Ta hỏi người một vấn đề, lẽ nào nói đến bây giờ, người còn không biết, là ai tổ chức ra trận náo động này sao?" Sở Phong hỏi.

"Ta. . . ." Mộ Dung Hình Vũ vẻ mặt mờ mịt.

"Ai, xem ra sinh hoạt quá mức êm ái, đích xác sẽ làm cho người ta trở nên trì độn." Sở Phong lắc đầu, nhắc nhở nói: "Suy nghĩ một chút đi, nếu như không phải ngoại nhân gây nên, như vậy là tại gia tộc các người, có ai có thể có lực hiệu triệu lớn như vậy, khiến nhiều người như vậy vì hãn cống hiễn, không tiếc lưng mang tội phản bội, cũng muốn tiến hành phản loạn."

"Cái này, lẽ nào nói là hãn?" Mộ Dung Hình Vũ bừng tỉnh đại ngộ, rồi lại không thể tin được.

"Là ai?" Sở Phong truy hỏi.

"Ta... ." Mộ Dung Hình Vũ có chút khó nói.

"Lẽ nào lúc này, người còn muốn đối với ta bảo mật? Ta là người duy nhất có thể giúp người." Sở Phong nói rằng.

Khi nhìn ra Sở Phong tựa hồ thật tình muốn giúp mình, rồi nghĩ tới một đường đi tới, nếu không có Sở Phong hộ tống, chính mình sớm đã không còn tính mệnh, Mộ Dung Hình Vũ chậm rãi nói rằng:

"Đại bá ta, Mộ Dung Yến Quan, tại Bạch Hồ sơn trang ngoại trừ cha ta ra, chỉ có hãn mới có lực hiệu triệu lớn như vậy, tuy rằng trong lúc cha ta bế quan, sơn trang rất nhiều chuyện, đều do ta xử lý."

"Nhưng ta xử lý đều là việc vặt nội bộ, sơn trang chân chính đại sự, đều là do đại bá ta xử lý, thế nhưng hiện tại ngấm lại, tại thời gian cha ta bế quan mấy năm nay, quyền to thực tế của Bạch Hồ sơn trang, đích xác bị đại bá nắm trong tay."

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Hình Vũ mới biết được hậu quả thực nghiêm trọng, nhưng cũng vô pháp tiếp thu chuyện thực này, nàng không dám tưởng tượng, đại bá thế nào lại đối sơn trang làm ra loại sự tình này.

"Chuyện này không thể trách người, người tốt cuộc cũng hiểu không sâu chuyện thế sự, muốn trách chỉ có thể trách, phụ thân người quá mức tin tưởng đại bá người."

"Xem hình dạng ngày hôm nay, đã lâu đại bá người hẳn là đã trăm phương ngàn kế, đến hôm nay muốn đoạt quyền soán vị, khẳng định trước hết phải gạt bỏ phụ thân người, phụ thân người bế quan ở nơi nào?"

Sở Phong ngoài mặt thân thiết, nhưng trên thực tế là đang âm thầm tìm hiểu đầu mối, tuy nói bí mật Bạch Hồ sơn trang, rất nhiều người cũng không biết được, thế nhưng Sở Phong nghĩ, chủ nhân Bạch Hồ sơn trang, cũng không có khả năng không biết một chút đầu mối.

Mà trang chủ Bạch Hồ sơn trang, địa phương bế quan tuyệt đối sẽ không giản đơn, Sở Phong muốn trà trộn vào, chỉ có Mộ Dung Hình Vũ mới có thể bang trợ Sở Phong, nha đầu kia tuy rằng thông minh, thế nhưng cũng không có tâm cơ, thực rất dễ bị lợi dụng.

"Nguy rồi, đại bá có cái chìa khóa tiến nhập mệnh mạch, nếu là hẳn." Nghe thấy Sở Phong nói thế, Mộ Dung Hình Vũ sắc mặt đại biến, không nói hai lời liền hướng một chỗ ... khác Bạch Hồ sơn trang chạy đi.

Thấy thế, Sở Phong cũng không nói gì, mà là đi theo sát sau đó, sau một lát Mộ Dung Hình Vũ mang theo Sở Phong, đi tới một chỗ loạn thạch phần đất bên ngoài Bạch Hồ sơn trang.

Đây có thể nói là một chỗ thạch lâm, nhưng quá mức hỗn loạn, hẳn là do sườn núi rơi xuống mà hình thành tràng diện, Sở Phong lộ ra tinh thần lực, cảm thụ không được một tia không tầm thường nào, những ... tảng đá này là núi đá phổ thông, bố cục cũng không có quy tắc gì.

Thế nhưng nhìn Mộ Dung Hình Vũ đối tới đối lui, dáng dấp hết nhìn đông tới nhìn tây, hiển nhiên đang tìm tìm cái gì, ở đây tuyệt đối sẽ không là đơn giản như mặt ngoài vậy.

Cũng đúng lúc này, Mộ Dung Hình Vũ tìm được một khối cự thạch, rớt cục thờ phào nhẹ nhõm, đem ngọc thạch hạng liên (dây chuyền bằng ngọc ND) trên cổ lấy ra, khi ngọc thạch án nhập vào một chỗ lõm của khối cự thạch, loạn thạch một trận biến hóa, rất nhanh liền hiện ra một cái thông đạo thâm thúy.

Ngay khi đường hầm mở ra, Mộ Dung Hình Vũ vội vã liền chạy đi vào, Sở Phong cũng là vội vàng chạy theo, mà vừa bước vào thì cửa động liền tự động đóng lại, chỉ bất quá giờ khắc này, tại trước mắt Sở Phong, cũng không có một mảnh đen kịt.

Bởi vì nơi này, tuyệt đối có thể nói là kim bích huy hoàng, hai bên thông đạo bích hoạ vô số, đều là phi thường tinh mỹ, trên đỉnh đầu treo từng khỏa khỏa quang thạch, đem thông đạo này làm đẹp sáng sủa như ban ngày, chính yếu chính là, khí tức phong cách cổ xưa bốn phía đập vào mặt mà đến, báo cho Sở Phong biết ở đây kiến tạo đã lâu, ... ít nhất ... là mấy trăm năm.

"Mệnh mạch, xem ra ta tìm được địa phương muốn tìm rồi." Sở Phong khước miệng câu dẫn ra nụ cười mỉm, nơi này thực sự quá mức bí ẩn, ngay cả tinh thần lực của hắn cũng cảm thụ không được một tia không đúng, nếu không phải Mộ Dung Hình Vũ dẫn hắn tới đây, Sở Phong sợ rằng tìm kiếm một đời, cũng vô pháp tìm được.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Trở Về Đình Phong

Bởi vì Mộ Dung Hình Vũ không có tu vi, cho nên hấn đi tốc độ thực sự là quá chậm, muốn rất nhanh đến ở trong chỗ sâu, Sở Phong không thể làm gì khác hơn là đưa lưng còng vị mỹ nữ này chạy đi, bất quá không thể không nói, Mộ Dung Hình Vũ xúc cảm, thực cũng không tệ.

"Nha đầu, ở đây vì sao gọi là mệnh mạch?" Sở Phong vừa vận chuyển Ngự Không Thuật, nhanh chóng chạy đi, vừa làm bộ như hiếu kỳ hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ bất quá mệnh mạch này từ lúc Bạch Hổ sơn trang ta sáng tạo ra thì có rồi." Mộ Dung Hình Vũ trả lời.

"Ác?" Sở Phong tự nhiên nghe ra Mộ Dung Hình Vũ là trả lời cho có lệ, mệnh mạch này khẳng định có bí mật không thể cho ai biết được, chỉ là Mộ Dung Hình Vũ đối hấn có đề phòng, vì thế không chịu nói ra tình hình thực tế.

Nhưng dù là như vậy, Sở Phong cũng lý giải được, mệnh mạch này nếu cùng Bạch Hổ sơn trang cộng đồng sáng tạo, có thể thấy được thực sự là có bí mật rất lớn.

Sở Phong tốc độ cực nhanh, ngay cả hấn huyết bảo mã cũng là không địch lại, mà trung tâm cái mệnh mạch này ở tại dưới đáy Bạch Hổ sơn trang, vì thế chỉ chốc lát công phu, Sở Phong liền đi tới khu vực hạch tâm của mệnh mạch.

Lúc này thông đạo bị mở rộng ra cực kỳ trống trải, nghiêm nhiên như một tòa thành dưới đất, mà ở chỗ này hai người Sở Phong thấy được rất

nhieu thi thể, tiên huyết còn tản ra nhàn nhạt nhiệt khí, hiển nhiên những người này đều là vừa mới chết không lâu.

Đồng thời, càng đi đến về phía trước tử thi càng nhiều, mà những ... tử thi này tu vi cũng càng là lợi hại, đã từ Nguyên Vũ Cảnh kéo lên tới Nguyên Vũ Cảnh đỉnh, phải biết rằng tu vi như vậy, dù là tại Thanh Long Tông, cũng tuyệt đối là đứng đầu.

Mà càng về sau, lại xuất hiện một thi thể cao thủ Huyền Vũ Cảnh, tuy rằng là Huyền Vũ nhất trọng, nhưng xác thực là Huyền Vũ Cảnh cao thủ, cư nhiên ngay cả Huyền Vũ Cảnh cao thủ cũng đều bị chém chết.

"Oa, Huyền Vũ Cảnh, mau giúp ta tới hấp thu bốn nguyên của hân." Đản Đản thủy chung đều im lặng, chỉ bảo trì trầm mặc, nhưng mà khi nàng thấy được di thể cao thủ Huyền Vũ Cảnh, rốt cục cũng nhịn không được mở miệng nói.

Đản Đản tu võ đã bước vào Nguyên Vũ Cảnh, đối bốn nguyên Nguyên Vũ Cảnh tu võ giả, đã không hề hứng thú, thế nhưng Huyền Vũ Cảnh cao thủ đối với nàng mà nói, lại có lực mê hoặc thật lớn.

Mà Sở Phong cũng không chậm trễ, đi tới di thể vị cường giả Huyền Vũ Cảnh kia, liền vô thanh vô tức bắt đầu bang trợ Đản Đản, thôn phệ bốn nguyên của hân.

Thế nhưng so với Sở Phong, Mộ Dung Hình Vũ cũng không bình tĩnh được, mà là vẻ mặt đau xót khóc nói: "Cư nhiên là đệ lục hộ pháp gia gia, nghĩ không ra ngay cả lão nhân gia hân cũng bị bắt trắc."

"Hân là ai?" Sở Phong khi hấp thu hết bốn nguyên liền hỏi.

"Đây là một trong lục đại hộ pháp của Bạch Hổ sơn trang, là thủ hạ trung thành nhất của cha ta, thủ hộ tại trong mệnh mạch đây, bảo hộ an toàn cho cha ta.

"Nghĩ không ra ngay cả hần đều ngộ hại, xem ra bọn họ đích thật là đánh vào mệnh mạch, cha ta hiện tại rất có khả năng lâm vào nguy cơ." Mộ Dung Hình Vũ càng thêm lo lắng.

"Ầm ầm long" nhưng đúng lúc này, tại ở chỗ sâu trong mệnh mạch, lại truyền đến một tiếng nổ như sấm.

Mặc dù khoảng cách còn rất xa, thế nhưng thanh âm này lại rõ ràng truyền vào trong tai hai người Sở Phong, thậm chí đại địa dưới chân cũng là một trận kịch liệt run rẩy, có thể thấy được đó là công kích loại nào, mới có thể sản sinh uy thế như vậy.

"Rầm rầm oanh" sau đó, cái loại tiếng nổ này không ngừng vang lên, Sở Phong còn có thể chịu được, thế nhưng Mộ Dung Hình Vũ đã bị lay động, khiến cho đứng không được, bắt đầu lắc lư qua lại.

Nhưng dù là như vậy, nàng hướng Sở Phong nói rằng: "Mau dẫn ta quá đó, ta không thể để cho bọn họ thương tổn cha ta!"

"Người choáng rồi sao? Loại thanh thế này, tuyệt đối là Huyền Vũ Cảnh cao thủ đang giao phong, người bảo ta qua đó, chỉ có làm pháo hôi thôi." Sở Phong hung hăng liếc mắt trừng Mộ Dung Hình Vũ, sau đó cũng không để ý tới nàng, mà là lấy ra Giới Linh La Bàn, muốn tìm một ít chỉ dẫn.

"Đây là Giới Linh La Bàn, người thật là Giới Linh Sư" nhìn Giới Linh La Bàn trong tay Sở Phong, trán phóng quang mang, cùng với các loại phù chú, Mộ Dung Hình Vũ kinh hãi, tuy rằng nàng chưa thấy qua Giới Linh Sư, nhưng cũng nghe nói qua các loại thủ đoạn của Giới Linh Sư.

Vì thế lúc này, đã có thể xác định, Sở Phong là một vị Giới Linh Sư, chỉ bất quá tuổi như vậy mà đã là Giới Linh Sư, thực là quá mức lợi hại.

Mà Sở Phong cũng không để ý đến nàng, chuyên tâm cùng Đản Đản phân tích suy nghĩ trước tình huống này, cuối cùng biết được một cái kết luận có vui có buồn, mệnh mạch này rất có thể là cửa vào để táng, thế nhưng phương hướng cửa vào, lại chính là phương hướng Huyền Vũ Cảnh cao thủ đang giao phong.

Điều này làm cho Sở Phong hơi khó xử, bởi vì người của Bạch Hồ sơn trang, khẳng định biết được bí mật của mệnh mạch này, hôm nay bọn họ tại lối vào để táng giao thủ, rất có thể đang tranh đoạt cái gì, hoặc là bảo tàng, hoặc là tiên cơ tiến nhập để táng.

Thế nhưng lấy thực lực Sở Phong hôm nay, dù là biết rõ phía trước có bảo bối, cũng không có thể tùy tiện mà đi vào, bởi vì kinh qua chuyện bị Thượng Quan Thiên truy sát, hẳn nhận thức thật sâu, hẳn cùng với Huyền Vũ Cảnh cao thủ là có chênh lệch.

"Nếu người không đi thì thôi, người để ta đi." Mà đúng lúc này, Mộ Dung Hình Vũ lại là hừ lạnh một tiếng, lão đảo, hướng ở chỗ sâu trong mệnh mạch chạy đi.

"Người nha đầu kia, muốn đi tìm chết phải không?" Thấy thế, Sở Phong lắc mình một cái, liền đi tới trước người Mộ Dung Hình Vũ, túm tay nàng kéo lại.

"Người buông ra." Mộ Dung Hình Vũ ra sức giãy dụa, chỉ cần nghĩ đến phụ thân nàng, lúc này có khả năng đang lâm vào tình trạng nguy hiểm sinh mệnh, nàng liền vô pháp lãnh tĩnh.

"Người bình tĩnh cho ta một chút, người một người không hề có tu vi, đến đó giúp được cái gì sao? Người không chỉ không giúp được phụ thân người, trái lại sẽ làm cho phụ thân người bởi vì người mà phân tâm, bị người đánh trọng thương." Sở Phong cả tiếng nhắc nhở nói.

"Vậy làm sao bây giờ, lẽ nào trừng trừng nhìn cha ta bị tập kích, mà bỏ mặc sao." Mộ Dung Hình Vũ thất thanh khóc rống lên, bất lực mà khốc, có thể thấy được nàng thực sự rất lo lắng cho phụ thân mình.

Mà cũng đúng lúc này, cái loại tiếng nổ vang chói tai này cuối cùng cũng ngưng lại, thấy thế, Sở Phong một tay ôm lấy Mộ Dung Hình Vũ, ngưng trọng nhắc nhở nói:

"Không có ta cho phép, người không được kêu loạn lên, nếu là để phụ thân người phân thân, người chính là tội nhân hại chết ông ấy "

"Được, ta nghe lời người."

Mà Mộ Dung Hình Vũ trái lại cũng gật đầu, bởi vì giờ khắc này, nàng thực sự phi thường vô lực, ngược lại vị thiếu niên này, có thể lãnh tĩnh phán đoán được tình thế lúc này, trở thành người tâm phúc của nàng, điều này làm cho Mộ Dung Hình Vũ, phải nghe theo Sở Phong.

Dưới tình huống như vậy, Sở Phong ấn dấu khí tức, thả chậm cước bộ, bắt đầu chậm rãi hướng ở chỗ sâu trong mệnh mạch đi đến, hắn không dám vận dụng tinh thần lực, bởi vì hắn không biết, phía trước có hay không Giới Linh Sư tồn tại, nếu là có mà nói, nhất định sẽ bị người ta phát hiện, có thể đại sự sẽ không ổn.

Bất quá cũng may, khi Sở Phong đi tới đại khái khoảng vài dặm, cũng không có xuất hiện gì dị thường, ngược lại một đạo thanh âm vang dội, đã cách đó không xa truyền vào trong tai Sở Phong.

"Mộ Dung Yển Quan, người muốn làm gì? Lẽ nào người muốn hủy diệt năm trăm năm cơ nghiệp Mộ Dung gia ta sao?" Một thanh âm, cực kỳ vang dội, nhưng lại trầm trọng, hắn là thân đang chịu trọng thương.

Nhưng khi nghe thanh âm như thế, Mộ Dung Hình Vũ phía sau Sở Phong xác thực không khỏi run lên, rất hiển nhiên, vị kia chính là phụ thân

của nàng, trang chủ Bạch Hổ sơn trang, Mộ Dung Vân Loạn.

Mà lúc lời nói của Mộ Dung Vân Loạn hạ xuống, một đạo thanh âm đặc ý cũng là theo đó vang lên: "Đệ đệ, người thực sự là trách oan đại ca a, ta làm điều này không phải hủy diệt cơ nghiệp Bạch Hổ sơn trang ta, mà là để cho Bạch Hổ sơn trang ta, trở về đỉnh phong!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Người Áo Xám Thần Bí

Trong mệnh mạch, bốn phương thông suốt, nhưng cuối cuối cùng toàn bộ thông đạo, đều tụ tập tới một chỗ, ở đây đó là giải đất hạch tâm của mệnh mạch, cũng là chỗ gọi là mệnh mạch.

Ở đây, cây chất như núi, máu chảy thành sông, mùi máu tanh tanh hôi đầy rẫy các góc ngách, nhưng dù là loại tràng diện quá kinh tâm động phách này, nhưng cũng không bằng vật thể kinh khủng ở trung tâm đại điện.

Đó là một cái tảng đá hình trứng, dài mười thước, rộng bảy thước, cao năm thước, đầy huyết hồng, khắc đầy văn lộ phù chú, không ngừng phát sinh thanh âm phù phù phù phù, nếu là tinh tế quan sát, liền có thể phát hiện, nó cứ nhiên đang nảy lên.

Cái này đâu phải tảng đá đơn giản, quả thực là một trái tim thật lớn, một trái tim quái vật, nếu là của nhân loại, thế nào có khả năng có trái tim khổng lồ như thế?

Tại phía ngoài trái tim, đang đứng hơn mười người, làm thành một vòng, những người này đứng vị trí, rất có môn đạo, như là một loại trận pháp phòng ngự.

Mà thực lực của bọn họ cũng đều là rất mạnh, yếu nhất cũng là Nguyên Vũ đỉnh, trong đó sáu vị đã bước vào Huyền Vũ Cảnh, nhất là vị nam tử vóc người to lớn, vậy mà là tu vi Huyền Vũ lục trọng.

Chỉ bất quá, khuôn mặt hần lúc này tái nhợt, tay trái ôm ngực, đạo đạo huyết dịch đang chậm rãi chảy ra, khí tức cực không ổn định, tuy rằng tu vi là Huyền Vũ lục trọng, nhưng dường như là bị phong ấn một bộ phận lực lượng, lúc này chỉ có Huyền Vũ ngũ trọng thực lực, mà vị này chính là trang chủ Bạch Hồ sơn trang, Mộ Dung Vân Loạn.

Mà ở chung quanh Mộ Dung Vân Loạn, mấy trăm người vây lại, đang cùng bọn chúng giằng co, tuy rằng đoàn người này thực lực cá nhân, không bằng Mộ Dung Vân Loạn cường nhân, thế nhưng tu vi cũng là không kém, tổng thể thực lực có thể nói là tương xứng.

Tại đây trong đoàn người, dẫn đầu chính là một gã khuôn mặt cùng Mộ Dung Vân Loạn không sai biệt nhiều, nhưng hơi chút già nua, vị này chính là đại ca của Mộ Dung Vân Loạn, Mộ Dung Yển Quan, chính là đệ nhị cao thủ của Bạch Hồ sơn trang, có tu vi Huyền Vũ ngũ trọng.

Mà ngoại trừ Mộ Dung Yển Quan ra, trong mấy trăm người này, còn có một vị cường giả Huyền Vũ nhất trọng, chỉ bất quá vị này vóc người rất là thấp bé, đồng thời khoác một kiện hôi y trường bào.

Hôi sắc trường bào này rất là quý dị, không chỉ đem khuôn mặt che kín, mà trên mặt còn khắc đầy phù chú, đồng thời văn lộ phù chú này, so với bạch sắc trường bào của Gia Cát Thanh Vân, còn muốn thâm ảo hơn rất nhiều, làm cho đoán không ra, nhưng chỉ liếc mắt nhìn, liền cảm giác là rất không đơn giản.

"Đệ đệ, tin theo lời đại ca nói, đại ca đều là suy nghĩ cho Bạch Hồ sơn trang ta." Mộ Dung Yển Quan cầm trong tay một bả hắc sắc trường kiếm, trên lưỡi kiếm tích đầy máu, có thể thấy được đâm Mộ Dung Vân Loạn bị thương chính là hần.

"Người thối lắm, mệnh mạch này chính là căn cơ của Bạch Hồ sơn trang ta, mệnh mạch diệt, sơn trang vong, người hôm nay muốn hủy diệt cái

mệnh mạch này, chính là muốn hủy diệt Bạch Hồ sơn trang ta, làm kẻ phản bội, vậy mà còn dám nói đường hoàng như vậy."

"Ách khái khái ~~~ "

Thanh âm Mộ Dung Vân Loạn phi thường kích động, nói đến chỗ chính yếu, một ngụm tiên huyết liền phun ra, rồi một trận ho kịch liệt vang lên, quả nhiên là tê tâm liệt phế, có thể thấy được hẳn quả nhiên là thụ thương không nhẹ.

"Đệ đệ, người không nên gian ngoan mất linh, người hẳn là biết, hôm nay Bạch Hồ sơn trang chỉ bất quá là một cái thùng rỗng, từ lâu không có thịnh thế như lão tổ ngày đó trên đời, ngay cả Thanh Châu nhất đẳng tông môn cũng không bằng, chỉ có thể cùng nhị đẳng tông môn phế vật này đặt song song, tùy tùy tiện tiện liền xuất hiện một cái thế lực, là có thể tiêu diệt Bạch Hồ sơn trang ta."

"Bạch Hồ sơn trang như vậy, giữ lại còn có ích gì? Còn không bằng đem mệnh mạch này mở ra, tiến nhập chỗ tuyệt địa, chỉ cần đi vào tuyệt địa, là có thể nhận được tất cả những gì lão tổ tông ngày trước đoạt được."

"Khi đó, huynh đệ ta hai người, liền có thể nắm giữ tất cả vũ kỹ, có uy năng nghịch thiên, khiến Bạch Hồ sơn trang ta trở thành bá chủ cả Cửu Châu đại lục này." Mộ Dung Yển nói giúp. |

"Người đây là nói bậy, ngày trước lão tổ tông rõ ràng đã nói qua, bí mật tuyệt địa, bất khả tái hiện, nếu như không, thiên hạ sẽ đại loạn, mệnh mạch này, không thể động đến, nếu có một ngày bị phá, trong phương viên vạn dặm, ngay lập tức sẽ hủy diệt, toàn bộ Thanh Châu sẽ sinh linh đồ thán, Cửu Châu đại lục sẽ hủy hoại chỉ trong chớp lát."

Mộ Dung Vân Loạn, đưa tay chỉ hướng về phía bên trên, tại trên nham bích cổ lão, đích xác khắc một đoạn nói như vậy, thâm thúy có lực, phảng

phất dùng tay khắc, nhưng mỗi một bút đều dài hơn mấy thước, thâm đại một thước, lực đạo phi thường đáng sợ.

"Người xem thấy chưa, đây là tổ huấn của lão tổ tông, đây cũng là nguyên nhân lão tổ tông thủ hộ nơi này, người nếu dám động vào nơi này, lão tổ tông chắc chắn sẽ tái hiện, đến lúc đó ngay cả ta đều cứu không được người." Mộ Dung Vân Loạn cảnh cáo nói.

"Mộ Dung Vân Loạn, người yên tâm, lão tổ tông các người Mộ Dung Tiêu Dao, từ lâu không hề còn ở nhân thế, bằng không cũng sẽ không tại Bạch Hồ sơn trang, phát sinh động tĩnh lớn như vậy, còn không hiện thân."

"Mặt khác, cái mệnh mạch này lão phu có thể mở, nhưng sẽ không đem nó phá hủy, ta có thể bảo trụ Bạch Hồ sơn trang của người, cũng có thể tránh được Thanh Châu sinh linh lọt vào đồ thán." Đúng lúc này, vị áo bào xám tro kia, truyền đến một đạo thanh âm tang thương cùng quý dị.

"Người là ai? Chính người dùng tà thuyết mê hoặc người khác, đầu độc đại ca của ta làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này sao?"

Mộ Dung Vân Loạn giận tím mặt, giang tay một chương, quanh mình huyền lực ngưng tụ, cả tòa mệnh mạch đều là một trận cự chiến, phảng phất như một tòa núi lớn từ trên trời giáng xuống, sắp sửa nghiền áp tất cả.

Loại uy lực này thực sự quá mạnh mẽ, hầu như toàn bộ cường giả Nguyên Vũ Cảnh, đều bị chấn đến liên tục lui về phía sau, mà ngay cả Huyền Vũ Cảnh cường giả cũng là vô pháp chống đối.

Đã có thể công kích như vậy, vị áo bào tro kia liên tục cũng không động, phảng phất có tự tin tuyệt đối, có thể chống đối lại một kích này.

"Oanh" đột nhiên, một đạo thân ảnh hiện lên, Mộ Dung Yến Quan như quỷ mỵ, tiến tới trước người áo bào tro rồi, hắn cũng một quyền trùng

thiên, đồng dạng bộc phát ra uy lực kinh người, lại đem Mộ Dung Vân Loạn một chưởng trung hoà đi.

Cường đại rung động tại không trung bắt đầu khởi động, thật lớn nổ vang truyền sang các nơi, cả tòa mệnh mạch đều hơi bị sôi trào, nếu không phải hai vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ, đều tự vận chuyển uy áp, trung hoà cái loại rung động này mà nói, sợ rằng ở đây toàn bộ Nguyên Vũ Cảnh cao thủ, sẽ bị đạo rung động này ngạnh sinh sinh đánh chết.

Mà đây chính là chỗ đáng sợ của cường giả Huyền Vũ Cảnh, Huyền Vũ Cảnh, mỗi đột phá nhất trọng, sẽ thu được lực lượng nghịch thiên, hai vị cao thủ có Huyền Vũ ngũ trọng thực lực quyết đấu, đích xác có uy lực lay động thiên địa.

"Đệ đệ, có thể nào đối với tiên sinh vô lễ như vậy, tiên sinh là quý nhân của Bạch Hồ sơn trang ta, hẳn là đang giúp chúng ta." Mộ Dung Yến Quan phản nộ quát.

"Thối lắm, hẳn là một ngoại nhân, thế nào có khả năng suy nghĩ cho Bạch Hồ sơn trang ta? Hẳn rõ ràng là vì bí mật tuyệt địa mà đến, người này lòng dạ khó lường, hẳn nói, người thế nào có thể tin được?"

Mộ Dung Vân Loạn càng tức giận đến lạnh run, bởi vì đầu sỏ gây nên khiến huynh đệ hẳn trở mặt thành thù, khiến Bạch Hồ sơn trang phát sinh náo động, chính là vị áo bào tro kia.

Thực lực của hẳn sở dĩ từ Huyền Vũ lục trọng, bị phong ấn xuống Huyền Vũ ngũ trọng, cũng đều là bởi vì bả hắc kiếm trong tay Mộ Dung Yến Quan, mà bả hắc kiếm này cũng chính là do gã áo bào tro ban tặng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Lường Bại Câu Thương

"Người nói không sai, ta đích thật là vì bí mật tuyệt địa mà đến, nhưng ta sẽ không độc hưởng, mà là cùng các người cùng hưởng, mặt khác ta cũng nói qua rồi, ta sẽ không để Thanh Châu sinh linh đồ thán, người nếu không tin, ta cũng không có cách nào."

"Mộ Dung Yến Quan, không nên nhiều lời, động thủ đi." Hôi bào nhân nhàn nhạt nói rằng.

"Đệ, người nếu không nhượng đường, nếu không tránh ra, cũng đừng trách đại ca vô tình." Mộ Dung Yến Quan, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt lóe ra, có thể thấy được hăn cũng không phải nói chơi mà là quyết tâm.

"Người một kẻ phản bội, không nên giả mù sa mưa, ngay cả đệ lục hộ pháp đều bị người giết chết, hôm nay lại còn ở nơi này giả vờ giả vịt."

"Bạch Hồ ngũ hộ pháp, chúng tinh anh của sơn trang, theo ta đem đám phản bội này toàn bộ tru sát."

Mộ Dung Vân Loạn nổi giận, hăn hét lớn một tiếng, trong cơ thể Huyền Lực liền phóng lên cao, cùng lúc đó, phía sau hăn năm vị Huyền Vũ Cảnh cường giả, cùng với hơn mười vị Nguyên Vũ đỉnh cường giả, tất cả đều đem lực lượng trong cơ thể cùng phát ra.

Mạnh mẽ lực lượng tại không trung ngưng tụ, hình thành một đạo hơn mười con tê nguợ thật lớn, những ... tê nguợ này mặc dù đều là Nguyên Lực cùng Huyền Lực ngưng tụ mà thành, nhưng giống như thực, trông rất sống động.

Chính yếu chính là, trên người chúng nó tản ra một tầng quang mang, quang mang này đem Mộ Dung Vân Loạn mấy người bao phủ trong đó, tản ra kiên cố không thể phá vỡ, uy thế thể không thể đỡ được.

"Rống!"

Đột nhiên, đàn tê nguừ này, cứ nhiên tản mát ra rít gào như mãnh hổ vậy, đập khoảng không mà đi, bắt đầu hướng chung quanh cuồn cuộn mà đi, mỗi một bước, tất cả quanh mình đều bị rung động, phảng phất như có thể nghiền áp tất cả, san bằng toàn bộ.

Cái này đích thật là một loại đại trận, một loại đại trận công phòng nhiều mặt, đại trận uy thế bậc này, tương đương với Huyền Vũ lực trọng cao thủ toàn lực một kích, uy lực phi thường kinh khủng.

"Đệ, sau này người sẽ biết, ta xác thực là suy nghĩ cho Bạch Hồ sơn trang ta, ta làm là đúng." Mộ Dung Yến Quan, chau mày, sau đó hô to một tiếng: "Bày binh bố trận "

Chỉ thấy dạ râng một tiếng, lấy hấn dẫn đầu, Nguyên Lực của mấy trăm người tất cả đều tuôn ra, Nguyên Lực bốc lên, dường như kinh thiên hải lãng vậy, tại giữa không trung bắt đầu khởi động, từng đợt kế tiếp từng đợt, hướng đám tê nguừ kia vây công, đến cuối cùng cứ nhiên hóa thành một con ác lang hung ác độc địa.

Ác lang số lượng rất nhiều, quả thực là vô số kể, đã cùng tê nguừ chém giết cùng nhau, mặc dù lực lượng ngạ lang không bằng tê nguừ, nhưng số lượng thực sự quá mức kinh khủng.

Hai người đan vào cùng một chỗ, đều không thể tiến được nửa bước, bắt đầu tại chỗ phát sinh ra đạo đạo va chạm, tiếng nổ vang chói tai vang vọng không ngừng, mạnh mẽ rung động ở chỗ này tàn sát bừa bãi, đại địa lay động giống như địa chấn, thậm chí nham bích chế tạo đặc thù cũng là xuất hiện từng đạo vết rách thật nhỏ.

Loại trùng kích này thực sự quá mạnh mẽ, chiêu này giao phong cũng quá kinh khủng, đáng sợ nhất chính là, bởi vì nguyên nhân có trận pháp, nên hai phương Huyền Lực cùng với Nguyên Lực, đều phi thường sung túc, cảnh này khiến cho đôi bên giao phong giằng co thật lâu.

Nhưng vô luận là nội tình dù mạnh, cũng phải tiêu hao, khi hai loại đại trận mạnh mẽ, va chạm nhau dài đến mấy canh giờ, Nguyên Vũ Cảnh hầu như toàn bộ ngã xuống, bọn họ Nguyên Lực đã toàn bộ bị hao sạch, ngay cả một tia cũng không còn, phảng phất như người chết rồi vậy, nằm trên mặt đất, mà không nhúc nhích.

Chỉ có Mộ Dung Vân Loạn cùng với năm vị hộ pháp phía sau còn đang chống đỡ, về phần Mộ Dung Yến Quan, vậy mà thảm hại hơn nhiều, hãn mấy trăm người, còn đứng được duy nhất chỉ có hãn cùng với hô bào nhân hai người.

Hô bào nhân thủy chung chưa từng xuất thủ, chỉ là lẳng lặng quan sát tất cả, mà Mộ Dung Yến Quan đích xác cũng không kém, trong tay hắc kiếm không ngừng phát ra lực lượng quý dị, tầng tầng quán thấu trong cơ thể hãn, chính là cỗ lực lượng quý dị, có thể khiến hãn lấy một địch sáu mà không rơi xuống hạ phong.

"Kẻ phản bội, ta hôm nay dù là hao hết thọ mệnh, cũng phải tru sát hai người người." Đột nhiên, Mộ Dung Vân Loạn hét lớn một tiếng, trong cơ thể Huyền Lực như thủy triều bắt đầu khởi động, như hỏa sơn bạo phát bắt đầu khởi động ra, lực lượng ngay lập tức cường đại lên mấy lần.

Mà phía sau hãn năm vị hộ pháp, cũng đã bị ý chí hãn ảnh hưởng, đem toàn bộ Huyền Lực trong cơ thể tuôn ra, đều nhập trong trận pháp, đây là muốn một kích tiêu diệt Mộ Dung Yến Quan cùng với hô bào nhân.

Sáu vị cao thủ Huyền Vũ Cảnh toàn lực một kích, tại không trung hình thành một đầu tê ngư thật lớn, cái loại uy thế này không thể so với trước,

uy thế hơn mười đầu tê nguư kém hơn, thậm chí còn muốn vượt qua.

"Đệ, đừng trách đại ca thủ hạ vô tình."

Mộ Dung Yến Quan tay phải bỗng nhiên nắm chặt, bả hắc sắc trường kiếm cư nhiên hóa thành mấy đạo hắc sắc vụ khí, hắc sắc vụ khí này như con rắn nhỏ chui vào cánh tay phải hắn, một loại lực lượng quý dị mà cường đại, liền ngưng tụ ra.

"Phá Thiên nhất quyền"

Đột nhiên, Mộ Dung Yến Quan tung ra một quyền, không có ngưng tụ ra bất luận cái gì thể gì, thế nhưng cái loại uy thế này thế không thể đỡ, phảng phất thực sự có thể đem bầu trời một quyền đánh xuyên qua.

"Oanh "

Mà một quyền như vậy cùng tê nguư Huyền Lực thật lớn tương hồ va chạm nhau, nhất thời hóa thành Huyền Lực tuyền qua kinh khủng, bởi vì song phương đều đã toàn lực một kích, không có bất luận bảo lưu cái gì, vì thế khi Huyền Lực tuyền qua quét ngang qua, đã không có bất luận kẻ nào có thể chống đối.

Huyền Lực tuyền qua cuộn tất cả, giống như ngày diệt vong vậy, toàn bộ Nguyên Vũ Cảnh cường giả đều thổ huyết ngum lớn, rất nhiều người đều bị chấn đến ngất đi, uy thế như vậy, đích xác là bọn hắn không có thể thừa thụ được.

Nhưng mà, khi kinh khủng Huyền Lực tuyền qua chấm dứt, mọi người lại phát hiện, tất cả mọi người vẫn còn sống, tuy rằng đều bị một ít thương thế, nhưng cũng không ai bị Huyền Lực tuyền qua kinh khủng giết chết.

Mà cũng đúng lúc này, mọi người kinh ngạc phát hiện, vị hôn bào nhân kia vẫn còn đứng tại chỗ, đồng thời trong tay hắn một đạo tử sắc quang

mang đang ngưng tụ, rất nhanh liền biến mất không thấy.

"Là người đã xuất thủ cứu chúng ta?" Mộ Dung Vân Loạn cảm thấy khó có thể tin, người này rõ ràng bụng dạ khó lường, hẳn vì bí mật tuyệt địa của Bạch Hồ sơn trang mà đến, thế nào lại cứu tính mệnh bọn họ.

"Ta đã nói rồi, vị cao nhân này chính là người tốt, hẳn tới nơi này không phải hại chúng ta, mà là giúp chúng ta." Mộ Dung Yến Quan thanh minh nói.

"Thối lắm, hẳn đầu độc người ta huynh đệ tự giết lẫn nhau, hôm nay Bạch Hồ sơn trang ta tử thương thảm trọng, đều là do hẳn ban tặng, người lại nói hẳn là suy nghĩ cho chúng ta?" Mộ Dung Vân Loạn giận dữ hét lên, hẳn thật tình bị đại ca ngu xuẩn này làm cho giận đến choáng váng.

Đối với tranh cãi của huynh đệ hai người, hồi bào nhân không thêm để ý tới, mà là từng bước một hướng mệnh mạch đi tới, đi tới trước mệnh mạch hẳn bắt đầu bày binh bố trận, trận pháp vận chuyển, mệnh mạch như trái tim vậy, cứ nhiên bắt đầu thu nhỏ lại, khi mệnh mạch biến mất, một cái đại động hắc sắc liền hiện ra.

Cái hắc động này không phải đơn giản, là do khí thể ngưng tụ mà thành, như một cái hắc sắc tuyến qua, đang chậm rãi xoay tròn, phảng phất như có lực thôn phệ vậy, làm cho chỉ liếc mắt nhìn liền bị phát lạnh, hình như chỉ muốn đi vào trong đó, cũng vô pháp đi ra, từ nay về sau sinh tử ngăn cách.

Nhưng hắc động quỷ dị kinh khủng như vậy, hồi bào nhân này không chỉ không sợ, trái lại là mừng rỡ, mặc dù nhìn không thấy dung nhan hẳn, nhưng tại trên người hẳn, đích xác có thể cảm thụ được cái loại trạng thái mừng rỡ này.

Hắn hướng hắc động đi đến, chỉ bất quá khi đang đi tới cái động khẩu thì, hơi ngừng lại, nghiêng đầu, nhìn về phía Mộ Dung Yến Quan nói: "Đệ

người nói rất đúng, cái bí mật tuyệt địa này, như vậy rất có giá trị, ta sao có thể cùng người chung hưởng!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Quan Tài Thủy Tinh

"Người cư nhiên gạt ta, người. . . ."

"Phốc "

Mộ Dung Yển Quan lửa giận công tâm, ngậm lớn tâm huyết phun tới, sau đó liền vô lực quỳ rạp trên mặt đất, mặc dù thân thể phập phồng kịch liệt, nhưng không có khí lực mà bò lên, có thể thấy được hăn bị tức giận không nhẹ.

Mà đối với loại tình huống này, Mộ Dung Vân Loạn chỉ là chậm rãi nhắm hai mắt lại, đầy mặt thương tâm cùng bất đắc dĩ, tuy rằng chuyện này do một tay đại ca hăn tạo thành, nhưng hăn cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Muốn trách chỉ có thể trách hăn quá tín nhiệm đại ca mình, đem nhiều quyền to giao do Mộ Dung Yển Quan chưởng quản, còn hăn cả ngày bế quan tu luyện, không hỏi thế sự. Nếu như không phải vậy, dù là Mộ Dung Yển Quan bị người lợi dụng, cũng không có khả năng tạo thành tổn thất lớn như vậy.

Mặc kệ nói như thế nào, Bạch Hổ sơn trang lần này, đã Nguyên Khí đại thương, đồng thời mệnh mạch đã bị đánh vỡ, quả nhiên là nguy tại sớm tối, hăn cũng không tin cái hôi bào nhân này, có thể bảo trụ Bạch Hổ sơn trang, càng không tin hăn sẽ đi làm như vậy.

"Ừ ù ù ù "

Nhưng đúng lúc này, trong hắc động quỷ dị, truyền đến thanh âm rung động, cái thanh âm này phi thường quỷ dị, phảng phất đến từ phương hướng cực kỳ xa xôi, nhưng chỉ cần nghe một thanh âm như thế, liền làm cho phi thường bất an, phảng phất có vật thể đáng sợ nào đó, sắp sửa xuất thế.

"A ha ha ha, chỉ bằng người cũng muốn đoạt được tất cả như lão tổ tông từng được? Người nghĩ người có năng lực này, có tư cách này sao?"

"Phía dưới cái mệnh mạch này là tuyệt địa, trong tuyệt địa giam giữ gì đó rất đáng sợ, người đem mệnh mạch mở ra, chính là muốn đem nó phóng xuất, nó sẽ làm cho Thanh Châu sinh linh đồ thán, khiến đại lục sẽ hủy hoại trong chốc lát, người cái gì cũng không chiếm được, người cũng sẽ như chúng ta bị nó giết chết."

Mộ Dung Vân Loạn điên cuồng cười ha hả, hẳn đã tuyệt vọng, hẳn thật sâu tin tưởng lời lão tổ tông lưu lại, hẳn biết bọn họ hôm nay đều phải chết ở chỗ này, toàn bộ Thanh Châu thậm chí đại lục, đều phải đại họa lâm đầu.

"Hanh."

Nhưng mà hôi bào nhân, chỉ là hừ lạnh một tiếng, thoáng cái nhảy vào trong hắc động quỷ dị này, mà quỷ dị nhất chính là, khi hôi bào nhân tiến nhập không lâu sau, âm hưởng ù ù đáng sợ, cứ nhiên dần dần yên lặng, thẳng đến triệt để biến mất.

Chính yếu chính là, hắc động quỷ dị cũng là dần dần thu nhỏ lại, ra mòi như muốn đóng lại.

"Mệnh mạch bị hủy diệt rồi, Bạch Hồ sơn trang cũng không có diệt vong, mọi người mau vào trong hắc động, nơi này mặt dù là tuyệt địa, rất có khả năng sẽ nhận được tất cả những gì Mộ Dung Tiêu Dao đoạt được."

Thấy thế, đột nhiên có người hô to một tiếng, mà lúc tiếng này vang lên, tất cả mọi người bắt đầu ra sức hướng hắc động chạy đến, nhưng bọn hắc tử lâu đã không có khí lực, có thể nói là chân chính nửa bước khó đi.

Mặc dù hắc động gần trong gang tấc, nhưng bọn hắc tử lại không cách nào tới gần, điều này làm cho rất nhiều người hối hận không ngớt, có rít gào, có khóc, có người ngay cả rít gào cùng than khóc cũng không có khí lực.

"Đạp đạp đạp. . . ."

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân gấp rút không ngừng tới gần, sau đó một đạo thân ảnh như ánh sáng chạy vội đến, cuối cùng đứng ở trung tâm mệnh mạch, mà đây chính là Sở Phong cùng Mộ Dung Hình Vũ.

"Phụ thân." Mộ Dung Hình Vũ thấy Mộ Dung Vân Loạn, liền vội vã chạy qua, một bả nhào vào trong lòng phụ thân.

Mà Sở Phong thì cẩn thận đánh giá tất cả chung quanh, bởi vì thông qua đối thoại vừa rồi, Sở Phong cũng có thể ý thức được, nơi này có một người rất lợi hại, thế nhưng hiển nhiên, giờ khắc này, cá người kia đã rời đi.

"Sở Phong, mau vào trong hắc động, khẳng định là cửa vào để táng." Khi ánh mắt Sở Phong, hướng về hắc động, thanh âm dễ nghe của Đản Đản theo đó vang lên, đồng thời dị thường kích động.

Hầu như song song với Đản Đản mở miệng, Sở Phong đã hướng hắc động chạy qua, lúc này hắc động đã trở nên rất nhỏ, Sở Phong căn bản vô pháp bước vào, không thể làm gì khác hơn là hai tay kết hợp, lấy một cái tư thế giao long nhập hải, liền tiến vào trong hắc động.

Mà ngay khi Sở Phong tiến nhập không lâu, hắc động liền triệt để đóng lại, tiêu tán tại trong mệnh mạch, phảng phất như chưa từng có xuất hiện qua, chưa từng lưu lại một tia vết tích.

Giờ khắc này, rất nhiều người thất vọng không ngớt, bọn họ nghĩ mình đã bỏ lỡ cơ hội, trở thành một đời cao thủ, dù sao Mộ Dung Tiêu Dao năm đó, là bởi vì tiến nhập tuyệt địa, thu được nhiều chỗ tốt, mới có thể trở thành cường giả như vậy.

Giờ khắc này, cũng có rất nhiều an tâm lại, bởi vì bọn họ nghĩ, mệnh mạch diệt, sẽ thả ra sinh vật đáng sợ, Bạch Hổ sơn trang sẽ ngay lập tức bị hủy diệt, bọn họ tự nhiên cũng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này, thế nhưng lúc này, tựa hồ cũng không có phát sinh ra cái loại đáng sợ này.

"Phụ thân." Mộ Dung Hình Vũ thủ thủ tại bên người Mộ Dung Vân Loạn, nước mắt ràn rụa.

"Hình Vũ, vừa rồi cái thiếu niên kia là ai? Vì sao ta chẳng bao giờ gặp qua hắn?" Mà Mộ Dung Vân Loạn, chỉ nhìn chăm chăm địa phương hắc động tiêu thất, trong lòng có chút nói không nên lời.

"Hắn tên là Sở Phong, là một gã Giới Linh Sư, bất quá hắn không là người xấu, trên đường đi, nếu không phải hắn bảo hộ con, con căn bản vô pháp sống mà đến nơi đây."

Nói đến chỗ này, Mộ Dung Hình Vũ gian ác nhìn thoáng qua, Mộ Dung Yến Quan cách đó không xa, Bạch Hổ sơn trang hôm nay, vị này là tội nhân lớn nhất.

"Giới Linh Sư sao?"

Mộ Dung Vân Loạn có chút suy nghĩ, hắn tin tưởng vào lời lão tổ tông Mộ Dung Tiêu Dao nói, mệnh mạch diệt, sơn trang vong, nhưng hôm nay mệnh mạch bị đánh vỡ, thế nhưng sơn trang vẫn như cũ hoàn hảo không tổn hao gì.

Hắn cũng đang hoài nghi, có phải hay không là vị hôn bào nhân kia động thủ cướp, thế nhưng hắn lại càng hoài nghi, hôn bào nhân chỉ có

Huyền Vũ nhất trọng, lại có thực lực cao như thế sao?

Mà song song lúc này, Sở Phong dường như tiến nhập trong mộng cảnh, chung quanh tất cả đều là một mảnh đen thui thui, một cỗ hấp lực thật lớn, dẫn đạo hắn nhanh chóng đi tới.

Chẳng biết qua bao lâu, trước mắt Sở Phong mới phóng xuất quang mang chói mắt, cùng lúc đó hắn chung quanh hắc ám bắt đầu rút đi, khi hắn hai chân vững vàng rơi xuống đất, chung quanh tất cả đều thay đổi.

Ở đây như là một tòa cung điện, bởi vì phi thường lộng lẫy, so với mệnh mạch trên kia long lầy còn phải hơn mấy lần, quả thực là Sở Phong chưa thấy qua, đây là địa phương lộng lẫy nhất.

Cái này như là một tọa đại trận, bởi vì mỗi chỗ đều khắc đầy phù chú, phù chú đạo đạo tương liên, quang mang lóe ra, dường như một cái lưới thật lớn, bao phủ nơi này.

Đây như là trung tâm một tòa mộ địa, bởi vì ở chỗ này, có một đài cao hình tròn, tại nơi trung tâm đài cao, đặt một tòa quan tài thủy tinh huỳnh quang lóng lánh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Di Thể Thiên Vũ Cảnh

Cái thủy tinh cổ quan này trong suốt, Sở Phong đi lên đài cao, có thể rõ ràng thấy được, tại trong cổ quan nằm một vị lão giả.

Vị lão giả này tóc bạc như tuyết, mặt như tờ giấy, thân thể khô quắp, ốm như cây sậy, có thể xem là như vậy, nhưng vẫn làm cho một loại cảm giác áp bách, bởi vì ... sinh tiền vị này, chính là một vị Thiên Vũ Cảnh tu võ giả.

"Thiên Vũ Cảnh tu võ giả, ha ha, thật tốt quá, mau, mau giúp ta đem bốn nguyên người này hấp thu, chỉ cần hấp thu hết bốn nguyên của hắn, ta liền có thể bước vào Huyền Vũ Cảnh."

"Đến lúc đó ta sẽ đem lực lượng bật cho ngươi, lấy thủ đoạn ngươi hôm nay, tuyệt đối có thể đơn giản gạt bỏ Cung Lộ Vân, ngay cả Chu Tước Thành Thượng Quan gia, cũng không ai có thể cùng ngươi chống lại."

Thanh âm dễ nghe của Đản Đản vang lên, lúc này nó kích động thế giới tinh thần không ngừng nhảy loạn, vui vẻ như một hài tử, bởi vì bốn nguyên cường giả Thiên Vũ Cảnh, đối với nó có lực mê hoặc thực sự quá lớn.

"Thiên Vũ Cảnh, vậy mà là di thể cường giả Thiên Vũ Cảnh, chẳng lẽ vị này là lão tổ tông Bạch Hổ sơn trang, vị Mộ Dung Tiêu Dao năm giữ thủ đoạn cực mạnh công sát kia sao?"

So với việc một lòng muốn thôn phệ hết bốn nguyên đối phương của Đản Đản, thì Sở Phong vẻ mặt kính nể nhìn vị lão giả này, bởi vì đáng dấp,

cùng Mộ Dung Tiêu Dao trong truyền thuyết đích thực quá giống.

"Quản gì hần là ai, mau mau mở ra thủy tinh cổ quan, nếu không chờ đến khi cái Giới Linh Sư kia trở về, đến lúc đó người ta đều phải chết a." Đản Đản cấp thiết nhắc nhở.

"Giới Linh Sư? Chẳng lẽ vị kia tiến nhập nơi này trước ta, là một vị Giới Linh Sư?" Sở Phong giật mình không ngớt, hần nghĩ không ra Đản Đản có thể không cần thấy người nọ, liền biết được thân phận đối phương.

Bất quá ngẫm lại cũng có thể lý giải, người có thể phá giải mệnh mạch, đồng thời tiến nhập nơi này, nhiều ít cũng chỉ có Giới Linh Sư mới có thể làm được, Huyền Vũ Cảnh Giới Linh Sư, chỉ sợ cũng bằng Gia Cát Thanh Vân, tất nhiên cũng là người rất lợi hại.

Nghĩ đến đây, Sở Phong cũng không do dự nữa, liền mở ra thủy tinh cổ quan, đầu tiên là đối vị Thiên Vũ Cảnh cường giả này thi lễ, rồi mới bắt đầu thôn phệ bốn nguyên hần.

Không thể không nói, vị này bốn nguyên dị thường nồng nặc, căn bản không phải người có Huyền Vũ Cảnh có thể bằng được, khi thôn phệ lại làm cho Sở Phong cảm thấy thoáng có chút cật lực, nhưng là vì trước khi Giới Linh Sư chạy về, phải đem bốn nguyên này toàn bộ thôn phệ, nên Sở Phong không thể làm gì khác hơn là toàn lực phối hợp với Đản Đản tiến hành thôn phệ.

"Ha ha, thật tốt quá, tư vị này thật sự là quá mỹ diệu, ta tu vi rốt cục lần thứ hai tăng trưởng a."

Kinh qua đại khái nửa canh giờ thôn phệ, Sở Phong cuối cùng cũng đem bốn nguyên của di thể toàn bộ thôn phệ, mà Đản Đản lại mừng rỡ như điên, bởi vì sau khi đem bốn nguyên thôn phệ, được lợi lớn nhất chính là nàng, hôm nay nàng đã bước vào Huyền Vũ nhất trọng.

"Ông" mà cũng đúng lúc này, Sở Phong lại kinh ngạc phát hiện, di thể vị kia lúc trước còn hoàn hảo, lúc này cư nhiên bắt đầu biến hóa, thân thể dưới bạch y, đang nhanh chóng co rút lại, huyết nhục rất nhanh tiêu tán, liền biến thành một đồng bạch cốt khô lâu.

"Cái này, tại sao có thể như vậy."

Sở Phong kinh ngạc không gì sánh được, hẳn rõ ràng nhớ khi thôn phệ bốn nguyên, sẽ không ảnh hưởng đến bản thân di thể, vì sao lần này thôn phệ hết bốn nguyên xong, lại có thể khiến di thể đối phương từ trạng thái hoàn chỉnh, hóa thành một đồng bạch cốt.

"Ngu ngốc, có cái gì ngạc nhiên chứ, di thể hẳn sở dĩ có thể bảo trì hoàn chỉnh, chính là bởi vì ... tác dụng đặc thù của thủy tinh cổ quan này, người đem thủy tinh cổ quan mở ra, di thể hẳn tự nhiên gặp phải biến hóa." Đản Đản giải thích nói.

"Nguyên lai là như vậy, như vậy nơi này là cửa vào để táng sao?"

"Cái Giới Linh Sư kia đâu rồi? Hẳn đi nơi nào?" Sở Phong đánh giá cẩn thận chung quanh, phát hiện ở đây cùng mệnh mạch có chỗ tương đồng, đồng dạng bốn phương thông suốt, có rất nhiều thông đạo, không biết đi thông đến nơi nào.

"Không giống, ở đây lại như là một tòa Phong Ấn Trận, đồng thời là một tòa Phong Ấn Trận rất lợi hại."

"Nếu như ta không đoán sai, vị này rất có khả năng là Mộ Dung Tiêu Dao, hẳn đương niên tất nhiên là ở trong để táng chiếm được cái gì đó, nhưng chẳng biết vì cái nguyên nhân gì, khiến hẳn không muốn có người mở ra để táng, cho nên mới đem nơi này phong ấn."

"Chỉ bất quá động tĩnh lúc trước nghe được, sau khi mệnh mạch được phá giải, đã có thể khiến tòa Phong Ấn Trận này bị ảnh hưởng, mà nhìn phù

chú chung quanh, hẳn là do vị Giới Linh Sư kia sử dụng, là hẳn ổn định lại tòa Phong Ấn Trận này."

"Về phần cái gọi là mệnh mạch, hẳn cũng chỉ là Mộ Dung Tiêu Dao nói bịa ra mà thôi, đương nhiên hẳn ngay từ đầu, đã dự định đem chính mình táng ở chỗ này, cho nên đồng thời khi sáng tạo ra Bạch Hổ sơn trang, đã đem nơi này kiến tạo hoàn hảo."

"Đây là để phòng ngừa sau khi hẳn chết, còn có người đến quấy rầy hẳn an nghỉ, hoặc là phía dưới Phong Ấn Trận, đích xác có cái gì, hẳn không muốn có người nào bước vào trong đó, nhưng mặc kệ là bởi vì sao, đương nhiên hẳn nhất định là sống tốt."

"Hẳn là cố ý tại khi còn sống, trước làm bộ biến mất, sau đó khi có người đến xâm phạm, không lưu tình chút nào đem người đến xâm phạm giết chết, điều này sẽ uy hiếp hậu nhân." Đản Đản phân tích nói.

"Cũng có thể tính là như vậy, hẳn thế nào lại đột nhiên từ một vị thanh niên hào hoa phong nhã, biến thành một người lão nhân tuổi già bạc phơ, nếu đồn đãi là thật, vậy hẳn đã sống ba trăm năm, đã siêu việt cực hạn thọ mệnh của nhân loại a?" Sở Phong rất là không giải thích được.

"Hẳn tất nhiên là đã trải qua cái gì, cho nên mới phát sinh ra biến hóa, để táng đối với người nghĩ đơn giản như vậy sao, trong đó không chỉ có ác linh, còn có rất nhiều gì đó lợi hại trấn thủ."

"Hẳn có thể từ thanh niên hào hoa phong nhã, biến thành một người lão giả tuổi già bạc phơ, sẽ cùng dạng như có thể sống trên mấy trăm năm, trên thực tế khi tu vi của người đạt đến trình độ nào đó, thì là sống hơn một nghìn năm cũng không phải không có khả năng."

"Chỉ bất quá lúc này, người cần phải nghĩ là, không phải Mộ Dung Tiêu Dao này biến hóa là bởi vì lý do gì, nơi này không là bảo tàng của Mộ Dung Tiêu Dao để lại."

"Lúc này người cần làm hai việc chính là, việc thứ nhất là tiêu diệt vị Giới Linh Sư kia, chỉ có như vậy, người mới có thể độc chiếm bảo tàng nơi này, kế thừa di sản của Mộ Dung Tiêu Dao."

"Việc thứ hai, là tìm cho được cửa ly khai nơi này, bởi vì nếu như ngay cả việc làm sao đi ra ngoài cũng không biết, vậy tất cả đều là uổng công."

Đản Đản ngưng trọng nhắc nhở.

Mà giờ khắc này Sở Phong mới chú ý tới, hẳn là từ hắc động bước vào, trực tiếp đi tới nơi này, căn bản là đã không có đường lui phản hồi lại.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Bí Mật Tuyệt Địa

"Ông "

Đột nhiên, ở chỗ sâu trong một tòa thông đạo, phát ra hôi sắc quang mang, hôi sắc quang mang này rất quý dị, chính là một loại kết giới lực.

"Nguy rồi, tên kia cư nhiên là hôi bào Giới Linh Sư." Mà khi thấy quang mang quý dị, Đản Đản cũng trở nên khẩn trương lên.

"Hôi bào Giới Linh Sư?" Sở Phong biểu thị không giải thích được, nhưng có thể từ thái độ Đản Đản khẩn trương mà cảm giác được, vị Giới Linh Sư kia rất không đơn giản.

"Sở Phong, lần này tuyệt đối không thể sơ suất, vị Giới Linh Sư này rất lợi hại, so với Thanh Long Tông vị Gia Cát Thanh Vân kia còn muốn lợi hại." Đản Đản ngưng trọng nói.

"Cái gì? So với Gia Cát trưởng lão còn muốn lợi hại hơn?" Sở Phong càng thất kinh.

"Không sai, Giới Linh Sư cũng có phân ra đẳng cấp, sẽ căn cứ vào nắm giữ kết giới lực mạnh yếu, chia làm bạch bào, hôi bào, lam bào, tử bào, kim bào."

"Người Thanh Long Tông vị Gia Cát Thanh Vân kia, rất hiển nhiên là một vị bạch bào Giới Linh Sư, trước không nói hẳn thân là giới linh bạch bào, hẳn bản thân nắm giữ kết giới lực, cũng là tại trong phạm vi bạch bào,

nếu như yêu cầu nghiêm ngặt mà nói, người hôm nay coi như là một vị bạch bào Giới Linh Sư."

"Mà vừa rồi lóe ra quang mang, rất hiển nhiên là người nọ đang vận dụng kết giới lực, nếu như chỉ là bố trí kết giới, sẽ không phát sinh quang mang như vậy, cái này nói rõ hẳn đang dùng kết giới lực, mở ra cái gì đó."

"Người nọ rất lợi hại, ở đây đối với người phải hiểu rõ, đồng thời mục tiêu hẳn rất minh xác, minh xác đến ngay cả bốn nguyên của Mộ Dung Tiêu Dao đều không để ý tới, đi mở ra cái gì đó trước."

"Nếu như ta không đoán sai, đây nhất định là so với bốn nguyên Mộ Dung Tiêu Dao, gì đó rất có lực hấp dẫn, cho nên ta hiện tại có một ý nghĩ." Đản Đản nói.

"Cái ý nghĩ gì?" Sở Phong cấp thiết hỏi.

"Hẳn trên Kết Giới Thuật, có thể mở ra bảo tàng, mặt khác hẳn nếu là hô bào Giới Linh Sư, thì khẳng định cùng giới linh thông linh, thực lực cũng tuyệt đối không kém, nghìn vạn lần không thể khinh thường."

"Người hiện tại hãy trốn vào trong cổ quan, đợi khi hẳn đi tới thông đạo khác, sẽ ra, tại ở cổ quan đây thiết trí bày rập có thể áp chế hẳn."

"Đợi khi hẳn đem bảo tàng mở ra, nhất định sẽ đến hấp thụ bốn nguyên của Mộ Dung Tiêu Dao, đến lúc đó người sẽ đối hẳn tiến hành đánh bất ngờ, đưa hẳn đoạt lại toàn bộ." Đản Đản nhắc nhở nói.

"Ân, thủ chu đãi thô, ngồi hưởng ngư ông thủ lợi sao?" Nghe được Đản Đản nói, Sở Phong cực lực tán thành, bởi vì ... loại chuyện này hẳn cũng không phải lần đầu tiên làm, nhưng hiệu quả xác thực rất tốt.

Sau đó, Sở Phong đầu tiên là tại ở ngoài thủy tinh cổ quan, lấy kết giới làm thủ đoạn, thi triển chương nhãn pháp, làm cho từ bên ngoài nhìn vào,

di thể Mộ Dung Tiêu Dao hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng trên thực tế chỉ là biểu hiện giả dối, dù là Sở Phong ẩn nhập trong đó, từ bên ngoài nhìn, cũng vẫn như cũ là di thể Mộ Dung Tiêu Dao.

Mà ngay khi Sở Phong, tại thủy tinh cổ quan động tay động chân, ở chỗ sâu trong thông đạo hôi sắc quang mang liên triệt để biến mất, Đản Đản nhắc nhở Sở Phong, nhất định là vị Giới Linh Sư kia, hoàn thành mở ra bộ phận nào đó, lúc này đang phản hồi, vì thế Sở Phong vội vàng trốn vào trong thủy tinh cổ quan.

Nằm ở trong thủy tinh cổ quan, Sở Phong nhiều ít có chút khẩn trương, dù sao Đản Đản đã nói, đối phương tạo nghệ trên Kết Giới Thuật, so với Gia Cát Thanh Vân còn muốn lợi hại hơn, chân thực thực lực, chẳng biết sâu cạn.

Mặc dù hôm nay Đản Đản bước vào Huyền Vũ Cảnh, tại dưới sự trợ giúp của nàng, Sở Phong thậm chí có thể lấy lực chiến Huyền Vũ lực trọng cao thủ, thế nhưng tại không có bố trí, theo như lời Đản Đản thì bấy rập có thể áp chế đối thủ, Sở Phong trong lòng cũng không có để tâm.

"Đạp đạp đạp "

Bất quá khi một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua, rồi dần dần đi xa, Sở Phong đang căng thẳng, cuối cùng cũng thả xuống, bởi vì vị Giới Linh Sư kia, không hề dùng tinh thần lực, nói rõ hãn đối chính mình rất có tự tin, vững tin lúc này tại trong mộ địa này, chỉ có một mình hãn mà thôi.

Sau đó, Sở Phong bắt đầu tại thủy tinh cổ quan bố trí bấy rập, mà càng bố trí, hãn càng có thể cảm thụ được, tòa mộ địa này biến hóa, tuy rằng mặt ngoài không có bất luận cái gì kỳ lạ, thế nhưng cái loại cảm giác này, giống như là vật thể cường đại nào đó đang sắp sửa sống lại vậy.

"Ta con mẹ nó, loại cảm giác này rất bất an a, tên kia sẽ không phải là muốn phá giải tòa Phong Ấn Trận này, mở cửa vào để táng, đem ác linh

trong đó thả ra chứ?"

Sở Phong có chút không bình tĩnh, bởi vì nơi này là phong kín, hãn căn bản không biết cửa ra ở đâu, nếu là sảy ra một con ác linh, hãn cũng không biết chạy trốn nơi đâu, tuyệt đối là hãn phải chết không thể nghi ngờ.

"Yên tâm, hạch tâm tòa Phong Ấn Trận này, là ở đây, hãn nếu như muốn mở Phong Ấn Trận, sẽ không dùng phù chú, đem tòa Phong Ấn Trận này ổn định lại."

"Nếu như ta không đoán sai, hãn muốn mở ra, cũng không phải sinh vật nào đó, mà là một loại vũ kỹ bị phong ấn, cũng chính là hãn theo như lời bí mật tuyệt địa trước đây." Đản Đản giải thích nói.

"Thực sự sao? Vậy thật tốt quá." Giờ khắc này, Sở Phong kích động không ngớt, dù sao đương niên vũ kỹ Mộ Dung Tiêu Dao nắm giữ, được xem là vô cùng kì diệu, nếu có thể lấy được, chẳng khác nào chiếm được một loại vương bài chân chính.

"Ừ ừ long "

Sau đó không lâu khi Giới Linh Sư này, bước vào một cái thông đạo cuối cùng, cả tòa mộ địa bắt đầu ù ù rung động, phảng phất gì đó nào đó lợi hại sắp sửa xuất thế, bất quá cùng trước đây tại trong mệnh mạch nghe được lại hoàn toàn bất đồng.

"Nhanh, hãn sắp hoàn thành, ta đoán quả nhiên không sai, hãn mở ra đích đích là một loại thủ đoạn bị phong ấn, dù là cũng không phải bí mật tuyệt địa, cũng sẽ là vũ kỹ không đơn giản, nếu không sẽ không có khả năng có động tĩnh lớn như vậy." Đản Đản hưng phấn nói.

Mà Sở Phong cũng đồng dạng kích động không ngớt, bắt đầu nhanh hơn tốc độ bố trí bấy rập.

"Ô ngao ~~~ "

Nhưng đúng lúc này, tứ bốn phương tám hướng cư nhiên truyền đến tiếng rít gào của mãnh hổ, thanh âm cực kỳ chói tai, tuyệt đối có thể rung động thiên địa, là chân chính vạn thú vương đang rít gào, có thể rung động linh hồn con người, làm cho ở chỗ sâu dưới đáy lòng, cảm thấy sợ hãi, thậm chí thần phục.

"Trời ạ, cái thanh âm này, người còn nói hăn phóng xuất cũng không phải ác linh sao?" Sở Phong đầu đầy mồ hôi, bởi vì hăn có thể từ trong tiếng gầm, cảm thụ được uy áp của vật thể.

"Kẻ đần, mệt cho người quá là một gã Giới Linh Sư, cư nhiên ngay cả ác linh cùng linh hồn đều nhận không ra, ác linh khí tức, sẽ hiển lộ như thế sao?"

"Cái này không phải ác linh, đây là thiên đại cơ duyên, bởi vì ... vũ kỹ này không phải đơn giản, mà là bí kỹ, bí kỹ người có biết không?" Đản Đản bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng thanh âm của nàng cũng dị thường hưng phấn.

"Bí kỹ, đây là cái gì?" Nghe được Đản Đản vừa nói như vậy, Sở Phong cũng là cảm giác được không đơn giản, vội vàng truy vấn nói.

"Bí kỹ, là thủ đoạn trên vũ kỹ, vô pháp lấy phẩm giai mà hạn định, bởi vì lực lượng của nó nhân lên gấp bội, nhưng tuyệt đối có thể nói là lực áp quần hùng, kinh thiên động địa."

"Bí kỹ, là kỹ năng có sinh mệnh, vô pháp mà khắc họa trên giấy, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể nắm giữ, bởi vì không phải người nào cũng học tập được nó, mà là nó chọn chủ."

"Tại sau khi chủ nhân chết đi, bí kỹ sẽ thoát ly thân thể chủ nhân, du tẩu trong thiên địa, rồi tuyển chọn chủ nhân mới."

"Nói chung, bí kỹ mới là thủ đoạn cực mạnh trong thiên hạ, là khả năng bất khả cầu, là thủ đoạn suốt đời truy cầu của vô số tu võ cao thủ."

"Thảo nào, thảo nào đương niên Mộ Dung Tiêu Dao, có thể lợi hại như vậy, nghĩ không ra hẳn cũng được, là bí kỹ trong truyền thuyết."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Ra Sức Một Trảo

"Bí kỹ? Trong thiên hạ cư nhiên có thủ đoạn như vậy."

Nếu như nói lúc này Đản Đản đã kích động không ngớt, như vậy Sở Phong tuyệt đối là hưng phấn chẳng biết như thế nào cho phải, theo như lời Đản Đản nói, lần này hẳn, tuyệt đối là chiếm được một cái thiên đại cơ duyên.

"Đản Đản, người xác định cái này thật là bí kỹ sao?" Sở Phong hỏi, bởi vì hắn tận đáy lòng, hi vọng đây là bí kỹ.

"Người đây là đang hoài nghi năng lực bản nữ vương sao, bản nữ vương cái gì mà chưa thấy qua, lẽ nào ngay cả bí kỹ cũng nhận sai? Tiểu tử người hãy nhớ kỹ loại khí tức này, đây chính là bí kỹ độc hữu, chỉ có bí kỹ mới có thể có loại khí tức này." Đản Đản giải thích nói.

"Thế nhưng cổ khí tức này thật mạnh, tồn tại cường đại như vậy, sẽ cam nguyện thần phục ta sao?"

Sở Phong có chút lo lắng, bởi vì tiếng la hét đến từ bốn phương tám hướng, nhưng rõ ràng là do một vật phát ra, chính yếu chính là cổ khí tức này, phi thường có lực uy hiếp, làm cho không thể chống cự.

"Cái này người sẽ không hiểu đâu, đây là chỗ lợi hại của bí kỹ, ta nói rồi, chỉ có bí kỹ tuyển chọn người, không ai có thể cưỡng học bí kỹ."

"Trừ phi lực lượng người này, đã xa xa vượt quá bản thân bí kỹ này, mới có thể mạnh mẽ đem bí kỹ bắt lại, thôn phệ luyện hóa để mình dùng.

Thế nhưng người có thể mạnh mẽ thôn phệ bí kỹ, chí ít cũng phải nhân vật Vũ Quân Cấp."

"Đồng thời, cũng không phải nói nhân vật Vũ Quân Cấp, là có thể đủ mạnh mẽ thôn phệ toàn bộ bí kỹ, bởi vì bí kỹ cũng là do con người sáng chế, cho nên cũng có phân ra mạnh yếu."

"Nếu là Võ Vương sáng tạo bí kỹ, Vũ Quân là có thể mạnh mẽ thôn phệ, nhưng nếu là Võ Đế sáng tạo bí kỹ, chỉ sợ ngay cả Võ Vương cũng vô pháp thôn phệ."

"Mà nếu như ta không có đoán sai, lúc này bí kỹ trong mộ địa, rất có khả năng là một vị Võ Đế sáng chế." Đản Đản giải thích nói.

"Cái gì? Võ Đế? Chẳng lẽ Thanh Huyền Thiên đã bước vào Đế Cảnh, trở thành một đời Võ Đế?" Sở Phong kinh hô không ngớt, khuôn mặt đại biến, tại trên mặt rõ ràng hiện rõ hai chữ, khiếp sợ.

Bởi vì kinh qua Sở Phong nhiều lần dò hỏi, Đản Đản rốt cục đem tu võ cảnh giới giảng cho Sở Phong biết, nguyên lai một đường tu võ, tuyệt đối không chỉ, Linh, Nguyên, Huyền, Thiên bốn cái cảnh giới, tại đây trên bốn cái cảnh giới này, còn có bốn cái cảnh giới càng cường đại hơn.

Quân Cảnh, một đời quân vương, có quân lâm thiên hạ chi thế, người có thể bước vào một cảnh giới này, phải có đủ tu võ trời cho, cũng là thể nhân cho rằng tuyệt thế kỳ tài.

Vương Cảnh, bao trùm trên Quân Cảnh, là chân chính vương giả, hoàn toàn xứng đáng một đời Võ Vương, muốn bước vào cảnh giới này, cũng không phải tu võ tư chất đơn giản liền có thể bước vào, phải có thiên đại cơ duyên, người được vô tận kỳ ngộ, mới có thể bước vào.

Đế Cảnh, hoàn toàn siêu việt Vương Cảnh cảnh giới, người có thể bước vào cảnh giới này, đều phi phàm, nếu không phải trời ban thần thể,

hay nắm giữ huyết mạch đặc biệt, nói chung dù có thường nhân có tiềm chất, cũng không có năng lực này.

Đồng thời đồng dạng cần kỳ ngộ vô số, bằng không dù là tiềm lực tự thân cao tới đâu, không có tiền bối truyền thừa, cũng vô pháp bước vào cảnh giới này, có thể nói là tu võ một đường chân chính đỉnh, người có thể bước vào cảnh giới này, trở thành một đời Võ Đế, đều là đại nhân vật một đời, đều có thể danh truyền thiên cổ, được hậu nhân truyền làm giai thoại.

Về phần Tổ Cảnh, Đan Đan cũng không có tiết lộ bao nhiêu, nàng hướng Sở Phong nói một câu, tu võ một đường vĩnh vô chừng mực, cảnh giới hiện tại đều là do vô số tiền bối mở ra, nhưng cũng tuyệt đối không phải cảnh giới tối hậu của một đường tu võ.

Tổ Cảnh có thể nói là một cái truyền thuyết, người có thể bước vào Tổ Cảnh là rất ít không có mấy, nhưng không ai có thể xác định, Tổ Cảnh là đầu cùng của tu võ một đường, bởi vì dù là bước vào Tổ Cảnh, trở thành một đời Võ Tổ, được thế nhân tôn sùng là thần minh hay lão yêu quái, cũng không có đình chỉ bước tiến tu võ, vẫn còn đang thăm dò bậc cao hơn.

Nói chung tu võ một đường, trong cảnh giới đã biết, Võ Tổ là như truyền thuyết, bởi vì nhân vật như vậy, cho dù có, cũng không phải thường nhân có thể thấy được, dường như thần minh vậy, tồn tại trong thiên địa.

Ngược lại Võ Đế, trở thành tu võ một đường chân chính đỉnh phong, đây là cảnh giới rất nhiều tuyệt thế thiên tài, thậm chí là thiên ban thần thể, phải phấn đấu suốt đời, đều không thể bước vào.

Mà Sở Phong khiếp sợ chính là, tương truyền khi Thanh Huyền Thiên chết, chỉ có mười lăm tuổi, mười lăm tuổi liền bước vào Võ Đế, cái này cũng thật là đáng sợ, bất quá tỉ mỉ nghĩ lại, Sở Phong liền bình tĩnh đại ngộ, tựa hồ rốt cục minh bạch ý nghĩa để táng.

"Người đang giật mình cái gì, bí kỹ ở đây, đích thật là do một vị Võ Đế sáng chế không thể nghi ngờ, loại khí tức này tuyệt đối không sai được."

"Bất quá, cái này không có nghĩa là Thanh Huyền Thiên sáng chế, hơn nữa truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, truyền thuyết cùng sự thực ngược lại có rất nhiều khác biệt, cho nên dù là bí kỹ này là do Thanh Huyền Thiên sáng chế, nhưng cũng không có thể nói rõ, hắn là mười lăm tuổi bước vào Đế Cảnh, trở thành một đời Võ Đế."

"E rằng hắn khi đó, từ lâu đã là một lão nhân thọ hạn sắp buông xuống, cho nên mới tạo ra mộ này, đem chính mình táng ở trong đó." Tựa hồ biết Sở Phong suy nghĩ gì, Đản Đản mở miệng nhắc nhở.

"Ân." Nghe được Đản Đản phân tích, Sở Phong cũng là tán thành gật đầu, dù sao truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, cùng hiện thực cũng có điều khác biệt.

Nhưng hắn cũng rất bội phục Thanh Huyền Thiên này, dù sao một đời Võ Đế, cũng không ai đều có thể bước vào cảnh giới này, đừng nói Võ Đế, tại hôm nay Cửu Châu đại lục, ngay cả Thiên Vũ Cảnh đỉnh phong còn chưa có, Võ Đế quả thực là thần thoại.

"Ồ ngao ~~~ "

Cũng đúng lúc này, tiếng rít gào rung động thiên địa lần thứ hai vang lên, toàn bộ mộ địa đều kịch liệt rung động, phảng phất ngay cả thiên địa đều sợ hãi tên này, sắp sửa xuất thế vậy.

"Phong ấn đã triệt để giải khai, bí kỹ muốn xuất thế, không thể ngồi chờ chết được, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết."

"Sở Phong, mau đem Giới Linh Sư này dụ tới đây, đưa hắn chém giết, bằng không nếu là để bí kỹ này chọn hắn làm chủ nhân, vậy người sẽ bỏ

qua lần này thiên đại cơ duyên, người sẽ hối hận cả đời." Đản Đản cấp thiết giục.

Cùng lúc đó, Sở Phong có thể cảm giác được, trong cơ thể mình khí tức nhanh chóng biến cường, một loại lực lượng nguyên lực siêu việt, đã đầy rẫy toàn thân thể, Huyền Vũ nhất trọng, hiển nhiên là Đản Đản đã đem lực lượng của nàng, cho Sở Phong mượn.

"Uy! Bốn nguyên mà người không muốn sao?" Giờ khắc này, Sở Phong cũng là khẩn trương tới cực điểm rồi, cũng không biết làm thế nào hấp dẫn Giới Linh Sư này, nên thuận miệng liền la lên một câu như thế.

"Sưu" mà câu nói vừa xong, một đạo thân ảnh liền vội từ trong thông đạo chạy ra, chính là vị hôi bào nhân kia, mặc dù vô pháp thấy rõ khuôn mặt hẳn, nhưng từ trong ánh mắt hẳn, cảm giác được kinh ngạc cùng với phần nộ còn có sát khí.

"Giới linh hôi bào, hẳn quả nhiên là hôi bào Giới Linh Sư, Sở Phong mau đưa hôi bào của hắn tháo xuống, bằng không lực lượng của bầy rập này, sẽ không phát huy được hoàn toàn, giới linh hôi bào của hắn, có thể trung hoà lực lượng của bầy rập." Đản Đản ngưng trọng nhắc nhở nói.

"Bá "

Mà hầu như đồng thời khi Đản Đản nhắc nhở Sở Phong, hôi bào nhân đã không nói hai lời, trực tiếp xuất thủ, hẳn thân hình nhảy về hướng Sở Phong, đưa tay một chưởng liền oanh về phía Sở Phong, không lưu tình chút nào, hiển nhiên là muốn đưa Sở Phong vào chỗ chết.

Chỉ bất quá, người nọ vừa bước vào đài cao, Sở Phong liền khởi động bầy rập, chỉ thấy trên đài cao phù chú lưu chuyển, quang mang bắn ra bốn phía, khí tức hôi bào nhân này, trong nháy mắt bị áp chế, mà một chưởng của hắn, Sở Phong càng dễ dàng tránh né được.

Giờ khắc này, hôi bào nhân cũng là có chút luống cuống, hắc trăm triệu cũng nghĩ không ra, Sở Phong cũng là một vị Giới Linh Sư, đồng thời còn ở chỗ này thiết trí kết giới bấy rập, tu vi hắc đã bị áp chế.

Mà Sở Phong thì nhân cơ hội này xuất thủ, dựa theo như lời Đản Đản, trao về phía giới linh hôi bào của hôi bào nhân, thế như thiểm điện, nhanh như sấm đánh, hôi bào nhân này còn chưa kịp có phản ứng, bàn tay to hữu lực của Sở Phong, đã chộp ở tại trước ngực hắc.

"Cái này. . ."

Chỉ bất quá thủ chương Sở Phong, vừa va chạm vào thân thể hắc, liền phát giác không đúng, sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên, bởi vì lúc này tay phải hắc, không chỉ có nắm được giới linh hôi bào, còn nắm được một đoàn kiên đỉnh mềm mại.

"A ~~~~~ "

Một đạo tiếng thét chói tai bỗng nhiên vang lên, không phải là thanh âm già nua quỷ dị, mà là thanh âm nữ tử, đồng thời giống như còn non nớt, hắc là một thiếu nữ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thiếu Nữ Cường Hãn

"Người là nữ?" Sở Phong há to miệng la, giật mình không ngớt, thế nhưng tay phải đang nắm lấy bộ ngực người ta, lại càng nắm càng chặt, thậm chí còn xoa nhẹ vài cái, giống như là đang thử xác định, đối phương đến tột cùng có phải là nữ nhân hay không vậy.

Đến cuối cùng Sở Phong cho ra một cái kết luận, đúng, tuyệt đối đúng, xúc cảm này, co dãn này, ngoại trừ nhỏ một chút ra, quả thực so với Tô Nhu cũng không kém a.

"Ta làm thịt người." Mà khi bị Sở Phong như vậy một trảo, hôi bào nhân nổi giận không gì sánh được.

Mặc dù thấy không rõ dung nhan, nhưng là có thể cảm thụ được phần nộ của nàng, nàng Huyền Lực vận chuyển, một cỗ khí tức bàng bạc trong cơ thể bắt đầu khởi động, nàng là muốn vận dụng vũ kỹ cường hãn, hướng Sở Phong phát động một kích trí mạng.

"Bá "

Nhưng mà Sở Phong có thể nào cấp cho nàng cơ hội này, chỉ thấy Sở Phong hữu chưởng hơi buông ra, rồi bỗng nhiên nắm chặt, hướng về phía trước cố sức kéo một cái, liền đem giới linh hôi bào nắm trong tay, ôm trong lòng.

"Ách a "

Mà khi giới linh hôi bào bị Sở Phong túm được, nàng kia liền nhất thời hét thảm một tiếng, bởi vì khi không có giới linh hôi bào che chở, đã không chịu nổi lực lượng trình độ lớn nhất có thể thừa thụ được của bấy rập.

"Ta ngất, cư nhiên là nha đầu xinh như thế." Cùng lúc đó, ánh mắt Sở Phong lại là đại ra, bị một màn trước mắt mê hoặc.

Bởi vì phía dưới giới linh hôi bào, căn bản không phải một tiểu lão đầu đê tiện, mà là một người thiếu nữ xinh đẹp đến không thể xinh đẹp hơn, cằm hơi nhòn nhọn, gương mặt trắng bóng, cái này mới là mặt trái xoan chân chính a.

Đồng thời thiếu nữ không chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn cùng tinh xảo, ngũ quan cũng rất đẹp, nhất là cặp mắt to kia mọng nước, quả thực là có thể mê chết người ta mà, không giống Tô Nhu yêu mị như vậy, cũng không giống Tô Mỹ vậy đơn thuần, thanh nhã lại xinh đẹp, xinh đẹp còn hơn một đóa hoa.

Nhất là trên người thiếu nữ, quần dài màu tím, đùi đẹp, quả thực là như tiểu yêu tinh, nhưng lại là làm mê chết người không đền mạng a.

Dung nhan thiếu nữ, tuyệt đối đẹp hơn Tô Nhu cùng Tô Mỹ tỷ muội, với Sở Phong đã từng thấy qua nhiều mỹ nữ, có thể đẹp như thiếu nữ này, chỉ có Đản Đản đang sống trong tinh thần thế giới của Sở Phong.

Bất quá thử nữ dữ Đản Đản hựu tuyệt nhiên bất đồng, tuy rằng đồng chúc yêu tinh cấp bậc, nhưng nếu như thuyết Đản Đản thị một cách tinh quái đích nghịch ngợm hình, như vậy vị này hay cự nhân thiên lý đích lãnh diễm hình.

"Người cái sắc ma này, còn nhìn cái gì vậy, không thấy qua mỹ nữ sao? Còn không mau giết nàng."

"Nếu không chờ khi bí kỹ xuất thế, trong hai người các người, nói không chừng nó sẽ chọn nàng kia đó!" Ngay khi Sở Phong ngậy người, Đản Đản chỉ tiếc rèn sắt không thành thép rống lên.

"Cái gì? Giết nàng?"

Nghe nói thế, Sở Phong lại là trong lòng căng thẳng, nếu như giết một người cùng hung cực ác, Sở Phong tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình, thế nhưng phải giết một người, cùng mình không oán không cừ, đồng thời là thiếu nữ mỹ lệ như vậy, hẳn thực không hạ thủ được.

"Khá lắm tiểu nhân dê tiện, cũng dám ám toán ta, ta hôm nay không đem người bầm thây vạn đoạn là không được."

Mà đúng lúc này, thiếu nữ lại là quát một tiếng, mái tóc đen thui cư nhiên hóa thành tử sắc, cùng lúc đó đôi mắt mê người, cũng biến thành tử sắc.

Một lũ khí thể tử sắc, không ngừng tự trong cơ thể hiện ra, như ánh sáng, như nước, như hỏa diễm, phi thường quỷ dị, xoay tròn quay chung quanh thiếu nữ, tương hỗ đan vào cùng một chỗ.

Cùng lúc đó, lấy thiếu nữ làm trung tâm, một tầng rung động vô hình không ngừng khuếch tán, từng đợt rung động, đợt này so với đợt kia càng cường hãn hơn, bỗng nhiên trong lúc đó bạo phát, ngay cả Sở Phong cũng là vô pháp chống cự, ngạnh sinh sinh đánh ra bấy rập.

"Bá "

Bất ngờ không phòng bị, Sở Phong bị đánh rơi khỏi đài cao, lộn ngược ra sau một cái rất đẹp, rồi văng văng rơi trên mặt đất, chỉ bất quá khi lần thứ hai đem ánh mắt hướng lên đài cao, rốt cuộc cũng vô pháp trấn định được.

Bởi vì hần tâm tâm khổ khổ bố trí bấy rập mấy cái canh giờ, lại bị tử sắc khí diễm của thiếu nữ này làm tan rã, vô số phù chú bắt đầu băng toái, sau đó hóa thành tro tàn, tiêu tán trong thiên địa.

"Nha đầu kia thật là lợi hại, rõ ràng chỉ là Huyền Vũ nhất trọng, thế nào có thể trong bấy rập, đem nó đánh cho băng toái?"

Sở Phong cảm giác bất khả tư nghị, bởi vì trong cơ thể thiếu nữ tàn mát ra khí tức rất quý dị, mà hần chẳng bao giờ thấy qua, nhưng vô ý thức hần cũng cảm giác được, cũng không phải là vũ kỹ đơn giản.

"Thế nào có khả năng, nàng cư nhiên là có cái loại thể chế này." Đản Đản thất thanh kinh hô, trong giọng nói tràn ngập vẻ bất khả tư nghị.

"Cái loại thể chế này là cái thể chế gì? Đản Đản, nàng này đến tột cùng là cái thể chế gì?" Sở Phong cũng ý thức được không ổn, bởi vì trước mắt vị thiếu nữ này lúc này gây cho hần cực đại uy áp.

Phải biết rằng, khi Đản Đản cho hần mượn lực lượng, Sở Phong đã đạt Huyền Vũ nhất trọng, với năng lực của hần, Huyền Vũ tứ trọng đều có thể đơn giản gạt bỏ, nếu là thi triển ra huyết dịch, kim sắc lôi đình đặc thù lực lượng, khiến cho tu vi nhảy lên Huyền Vũ nhị trọng mà nói, thì dù là cao thủ Huyền Vũ ngũ trọng cũng có thể đánh rơi được, chỉ có Huyền Vũ lục trọng mới có thể cùng hần chống lại.

Thế nhưng lúc này cái thiếu nữ này là có chuyện gì xảy ra, cùng Sở Phong tu vi ngang nhau, lại gây cho Sở Phong cảm giác như vậy cường đại áp bách, chẳng lẽ thiếu nữ này, cũng nắm giữ đặc thù năng lực, sức chiến đấu có thể so với Huyền Vũ lục trọng?

"Thằng ngốc, lẽ nào ngươi còn nhìn không ra, thiếu nữ này thi triển cũng không phải vũ kỹ đặc thù, mà là đặc thù năng lực mà nàng độc hữu, loại tử sắc khí diễm này, không chứa bất luận cái Huyền Lực gì, hoàn toàn

là bản thể gì đó của nàng, nha đầu kia không là cái thể chế gì đặc thù, mà là thiên ban thần thể!"

"Cái gì? Thiên ban thần thể! !!" Khi nghe nói thế, Sở Phong càng thất kinh, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Thiên ban thần thể, là trời ban tặng đặc thù thể chế, nắm giữ đặc thù năng lực đích thực chính là thiên tài, đã định trước sẽ trở thành tồn tại nhất đại nhân vật.

Một vạn năm trước nhân vật truyền kỳ Thanh Huyền Thiên, sáng tạo cái đế táng này, là một vị thiên ban thần thể, mà Sở Phong sở dĩ có sức chiến đấu cường hãn như vậy, cũng có thể là thiên ban thần thể.

Thế nhưng hoài nghi dù sao cũng là hoài nghi, còn chưa có chứng thực được, thế nhưng lúc này, tại trước mặt hắn, đối thủ của hắn, một người thiếu nữ hô phải bầm thây hắn thành vạn đoạn, cư nhiên là một vị có thể nói là thiên ban thần thể.

Điều này làm cho Sở Phong, cùng đối thủ đồng thời đại trong khi giao chiến, lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ như lâm đại địch, phải toàn tâm đầu nhập, cẩn thận ứng phó, ngưng trọng đối đãi.

"Oanh "

Một tiếng nổ vang truyền đến, vô số phù chú hôi phi yên diệt, tử sắc khí diễm đầy rẫy cả tòa đài cao, thiếu nữ đem bấy rập mà Sở Phong bố trí triệt để làm tan rã, từng bước một tự đài cao đi xuống.

Tóc dài tử sắc của nàng cuồng ma loạn vũ, đôi mắt tử sắc của nàng sát khí lộ ra, tử sắc váy ngắn của nàng không gió tự động, tử sắc khí diễm của nàng như bóng với hình.

"Hảo khí thể cường đại, cái này đó là chân chính thiên ban thần thể!"

Sở Phong khuôn mặt tái nhợt, mặc dù cũng không lui lại, nhưng cũng không dám đơn giản tiến về phía trước, chủ động khởi xướng công kích thì miễn bàn, đầu đầy mồ hôi hột từ trán chảy xuống, hẳn là thực sự cảm thụ được nguy cơ, hẳn lần đầu tiên bị người bức bách đến loại tình trạng này.

"Ô ngao ~ "

"Ầm ầm long "

Nhưng đúng lúc này, bốn phương tám hướng một trận tiếng rống giận chói tai, so với trước cường liệt không chỉ mấy lần, dưới chân cũng là một trận lay động, thậm chí xuất hiện đạo đạo liệt ngân, có thể nghe thanh âm đá vụn rơi xuống, chính yếu chính là, cái loại cảm giác áp bách viễn cổ mà cường đại này, cũng là đập vào mặt mà đến.

Đây là bí kỹ trong truyền thuyết, xuất thế.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Bạch Hồ Công Sát Thuật

Tiếng hồ gầm chấn bát phương, nộ hồng động thiên địa, trong mộ địa rung động kịch liệt, phảng phất tùy thời sẽ sụp xuống.

Tại đây dưới cổ uy áp này, tại trước cổ lực lượng này, lực uy hiếp của tử y thiếu nữ trước đây, có vẻ như rất nhỏ bé, hoàn toàn bị áp chế xuống phía dưới, không đáng nhắc tới.

"Đâu tới hai người tiểu quỷ, dám quấy rối bản tôn nghỉ ngơi a."

Cái đạo thanh âm này như vạn thú tề rống, như tiếng cuồng giả gầm lên, như đến từ bốn phương tám hướng, đến từ sâu trong tâm linh, hồn hậu mà hữu lực, tràn ngập khí tức phong cách cổ xưa, ẩn chứa niên đại vô cùng kỳ lạ, như thần linh ngủ say tại vạn năm trước thức tỉnh, làm cho có một loại áp lực không thuộc về phiến thiên địa này.

"Vân bối bá kiến tiền bối, vân bối thực sự là vô ý mạo phạm, chỉ là không muốn tiền bối bị phong ấn ở chỗ này, mai một uy năng của tiền bối, cho nên cả gan tới đây, đem tiền bối giải phong ấn." Thấy thế, tử y thiếu nữ này, liền phù phù một tiếng nửa quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền, hướng không trung nổi lên làm đại lễ.

"Làm càn, bản tôn chính là tự nguyện an nghỉ ở đây, nếu không phải bản tôn nguyện ý đi ra hoạt động gân cốt một chút, chỉ bằng người cái tiểu quỷ này, há có thể làm tỉnh lại bản tôn?"

Thanh âm này trở nên có chút tức giận, trong sát na có vô số đạo khí thể bạch sắc, tự thông đạo bốn phương tám hướng bắt đầu khởi động ra, bắt

đầu tại không trung ngưng tụ, trong nháy mắt, cư nhiên ngưng tụ thành một con cự hổ bạch sắc.

Bạch Hổ này rất lớn, dài đến hai mươi mấy thước, một cái móng vuốt là có thể đem Sở Phong tươi sống phách thành bánh thịt, tuy thế Bạch Hổ này, cũng là phi thực thể, toàn thân, dáng vẻ bạch sắc bệ vệ bốc lên, như là yên vụ vậy, tại không trung xoay quanh, bao quát cả hai người Sở Phong.

Nó không có con người, hai mắt là hai cái hắc động, thế nhưng khi nó quét nhìn Sở Phong, Sở Phong cũng không khỏi run lên, cảm giác được cảm giác áp bách đến từ sâu trong tâm linh, Sở Phong không chút nghi ngờ, nếu là vị này muốn xuất thủ, hắc sợ rằng lập tức liền mai một thành tro bụi, không có một tia thấp thỏm.

"Người cái tiểu quý này, thật không được tốt lắm, không chỉ len lén len vào, còn âm thầm tập kích bất ngờ, muốn tọa hưởng ngư ông thủ lợi." Bạch Hổ này quét mắt nhìn Sở Phong xong, lạnh lùng nói, nguyên lai người này tuy rằng vừa mới xuất thế, nhưng đối với tất cả chuyện trong mộ địa, hiểu rõ tường tận, nhìn rõ mọi việc.

Giờ khắc này Sở Phong không nói gì, hắc chau mày, nhưng cũng không hé răng, hắc cũng không phải không muốn nói, mà là không biết nên nói như thế nào, bởi vì hắc nghĩ, tại đây vị này rất có khả năng là lão quái vật, bất luận lời nói cái gì vuốt mông ngựa cũng đều là vô dụng, bởi vì không ai, sẽ so với lão tinh ranh hơn, thật ra là lão đi qua cầu, còn nhiều hơn Sở Phong đi trên đường.

Bạch Hổ này giống như thần linh vậy, không nhận thức Sở Phong, tử y thiếu nữ lại là mừng thầm, khéo miệng không khỏi nhắc lên nhất mạt mỉm cười đắc ý, nghĩ Bạch Hổ không nhận Sở Phong, nàng sẽ hi vọng thu được Bạch Hổ truyền thừa cơ hội sẽ nhiều hơn.

"Người cái tiểu quỷ này, đến đây, đơn giản chính là vì lực lượng của bản tôn."

"Lúc trước đối với hắc hạ sát thủ, có thể thấy được người cũng là một người chưa đạt mục đích, sẽ không từ thủ đoạn, tuổi như vậy mà đã như vậy, ngày sau trưởng thành, sẽ còn tuyệt vời a?" Nhưng cũng đúng lúc này, Bạch Hồ liếc mắt nhìn tử y thiếu nữ, sau đó lạnh lùng khiển trách.

"Tiền bối, văn bối biết sai rồi, văn bối chỉ là quá muốn đạt được truyền thừa của ngài, quá muốn được lực lượng cường đại của ngài, cho nên mới nóng ruột, muốn trách chỉ có thể trách ngài có mị lực quá lớn, khiến văn bối rối loạn trong lòng." Thiếu nữ cái miệng nhỏ nhắn uốn éo, từng lời điềm đậm đáng yêu, quả thực như ủy khuất tới cực điểm rồi.

"Hanh, hoa ngôn xảo ngữ." Nhưng mà cũng ngoài ý muốn chính là, mặc dù biết thiếu nữ nói chính là như vậy vô môn ngựa, Bạch Hồ này cư nhiên lại hiện ra sắc mặt vui mừng, hóa ra nó cũng thích người khác vô môn ngựa.

"Tiền bối, ngài lực lượng cái thể vô song, thủ đoạn của ngài thiên hạ nhất tuyệt, quả thật cũng không nên ở đây an nghỉ, mà hẳn là phải cho bọn hậu bối hiện nay, kiến thức được phong thái của ngài, bằng không đối với mọi người, đều là một loại tiếc nuối."

Nhìn thấy vượt môn ngựa hữu hiệu, Sở Phong cũng không ngồi yên chờ chết, liền bước lên phía trước thi lễ, không chút nào che giấu vượt môn ngựa liền.

"Ha ha, người tiểu tử này thật biết nói, bất quá đều là lời nói thật, bản tôn nếu an nghỉ ở đây, đối với thế nhân mà nói đích thật là một loại tiếc nuối."

"Bởi vì bản tôn phong thái là không người có thể so sánh, ba lão gia hỏa này, cũng tuyệt đối không thể cùng bản tôn so sánh." Bạch Hồ vênh

vênh đặc ý, cư nhiên dùng móng vuốt như lưỡi dao sắc bén, mà xoa xoa chòm râu khô cằn, như thế thấy nó thật là đẹp.

"Ba lão gia hỏa này? Chẳng lẽ là. . . ." Nhưng mà nghe được Bạch Hồ lẩm bẩm, Sở Phong trong lòng lại là nổi lên nói thầm.

"Tuyệt đối không tệ, Sở Phong người đây là đại vận rồi, nếu như bản nữ vương không đoán sai, tại ba cái cửa vào để táng khác, hẳn là cũng phong ấn ba loại bí kỹ."

"Trời ạ, tổng cộng có bốn loại bí kỹ, người nếu là có thể toàn bộ học được, ngày sau thành tựu quả thực bất khả hạn lượng, trong đồng thời đại, ít có người có thể theo kịp, cái này mới chân chính là đại khí vận, thường nhân không thể được kỳ ngộ này."

So với việc Sở Phong nghi hoặc, Đản Đản lại là hưng phấn đến nhảy loạn cả lên, đã khẳng định những cửa vào khác, cũng có thể tìm ra bí kỹ.

Giờ khắc này, Sở Phong mừng như điên không gì sánh được, nếu như nói một loại bí kỹ, là có thể khiến cho vô số cao thủ bị điên cuồng, như vậy bốn loại bí kỹ, tuyệt đối sẽ làm người trong thiên hạ toàn bộ bị điên cuồng.

Giờ khắc này, Sở Phong không khỏi len lén quét nhìn về phía tử y thiếu nữ, phát hiện thiếu nữ đang dùng ánh mắt khinh bỉ cùng với cừu thị mà nhìn chằm chằm hẳn, giống như là đang dùng ánh mắt mà mắng Sở Phong, vô sỉ.

Đối với thiếu nữ này không phản ứng, Sở Phong lại là mừng thầm, bởi vì hẳn có thể nhìn ra, thiếu nữ tuy rằng biết nơi này có bí kỹ, nhưng hiển nhiên không biết bí mật để táng, không biết tại đây trong Thanh Châu cảnh nội, còn có ba chỗ cửa vào, nơi đó rất có thể còn phong ấn ba loại bí kỹ khác.

"Bản tôn tự giới thiệu một chút, ta tên là Bạch Hổ Công Sát Thuật, chính là do Võ Đế sáng chế, tính danh chủ nhân ta không có tiện tiết lộ, nhưng hãn rất oai năng, chỉ cần tùy tiện động khê một ngón chân, là tuyệt đối có thể khiến cho phương đại địa này sụp đổ, thiên không bằng toái, là cường giả trong thiên hạ." Đúng lúc này, vị Bạch Hổ như thần linh kia, cứ nhiên nổi lên tự giới thiệu.

Đối với tình huống này, Sở Phong thật ra trong lòng có điều chuẩn bị, dù sao hãn đã sớm từ nơi Đản Đản biết được, khí tức loại bí kỹ này, hãn là do Võ Đế cường giả sáng chế, ngược lại tử y thiếu nữ, đầy mặt giật mình, hiển nhiên nàng cũng thật không ngờ, cái bí kỹ này lai lịch cứ nhiên lại như vậy rất cao

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Có Chút Ý Tứ

"Bản tôn thủ đoạn, công sát chí cương chí cường, trong thiên hạ không có gì có thể ngăn bản tôn được, đừng nói là các ngươi hai cái tiểu quý kết giới, coi như là Giới Linh Sư thống lĩnh mấy trăm giới linh quân, cũng bị ta một kích chém chết." Bạch Hổ đầy mặt đắc ý nói.

"Mấy trăm giới linh quân? Đản Đản đó là loại Giới Linh Sư trình độ nào?" Sở Phong trong lòng hỏi, bởi vì hắn rất muốn biết, cái loại Giới Linh Sư trình độ này, sẽ rất mạnh.

"Kẻ ngốc, giới linh cùng Giới Linh Sư ký kết khế ước, khi tinh thần lực của Giới Linh Sư cường đại đến trình độ nhất định, chỉ cần Giới Linh Sư cho phép, giới linh liền có thể có linh trí, bước vào thế giới sinh linh, cùng Giới Linh Sư tác chiến."

"Mà nắm giữ số lượng giới linh, là một loại phương pháp so sánh thực lực Giới Linh Sư, Giới Linh Sư nắm giữ mấy trăm con giới linh, ... ít nhất ... cũng bước vào Vương Cảnh đỉnh, là một vị Võ Vương đỉnh cấp." Đản Đản giải thích nói.

"Thật quá lợi hại?" Mà giờ khắc này, Sở Phong càng thất kinh, một kích chém giết đỉnh cấp Võ Vương, cái này nói rõ hai điểm, điểm thứ nhất nói rõ cái Bạch Hổ Công Sát Thuật này đương niên chủ nhân là phi thường lợi hại, rất có khả năng là nhân vật Cửu Châu đại lục thần thoại kia, Thanh Huyền Thiên.

Về phương diện khác, lại là nói rõ Bạch Hổ Công Sát Thuật này rất cao, dù sao Giới Linh Sư am hiểu chính là Kết Giới Thuật, mà Kết Giới Thuật được xưng thủ đoạn phòng ngự cực mạnh trong thiên hạ, hẳn có thể một kích phá nát, đem chém giết, đã cũng đủ nói rõ uy lực của hẳn.

Thảo nào đương niên Mộ Dung Tiêu Dao, được xưng là thủ đoạn công sát thiên hạ vô song, nói vậy tất nhiên đây là công lao của Bạch Hổ Công Sát Thuật, bí kỹ, quả nhiên danh bất hư truyền.

"Nói chung năng lực bản tôn của, thiên hạ vô địch, theo như lời người cái tiểu quý này, ở đây ngủ say, bản tôn thật ra có thể nói là, một tiếc nuối của thế nhân, cho nên bản tôn quyết định xuất thế, để cho thế nhân kiến thức một chút phong thái của bản tôn."

Bạch Hổ tại không trung xoay quanh, nói rất có tư thế tự biên tự diễn, chỉ bất quá hẳn nói quá mức trực tiếp, tự tin quá mức bành trướng, Sở Phong cùng tử y thiếu nữ, cũng không chút nghi ngờ hẳn nói, bởi vì ... vị này đích thật là bí kỹ như truyền thuyết không thể nghi ngờ.

"Các người hai cái tiểu quý, tuy rằng phẩm chất đều không được tốt lắm, nhưng tư chất trên bậc trung, các người hai người đánh một trận a, người thắng, bản tôn sẽ đem năng lực truyền thừa cho, về phần có thể đem năng lực của bản tôn phát huy tới trình độ nào, vậy toàn bộ bằng vào tư chất cá nhân các người."

"Bất quá yên tâm, dù là tư chất các người quá kém, bản tôn cũng sẽ không trách cứ các người, bởi vì trách cứ là nghi ngờ ánh mắt của mình, cứ như đương niên Mộ Dung Tiêu Dao, như vậy bình thường, bản tôn cũng không từng nói hẳn không được, đối với hẳn có điều trách cứ, bởi vì hẳn dù sao cũng là người mà bản tôn lựa qua." Bạch Hổ đột nhiên mở miệng nói, ngữ khí nhiều ít có chút hối hận.

"Cái gì? Mộ Dung Tiêu Dao là bình thường? Đương niên Mộ Dung Tiêu Dao là bình thường sao? Chẳng bao giờ nói hăn không được? Mà lão đây hiện tại là đang oán giận cái gì a?" Nội tâm Sở Phong rất khó chịu, cái bí kỹ này, quả thực là một người tự cao tự đại tự phụ tự kỷ biến thái đến cuồng.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, người ta đích xác có cái vốn để tự ngạo, nếu không Sở Phong cùng tử y thiếu nữ này, lúc này cũng sẽ không đối với hăn tất cung tất kính, muốn giành được hăn thưởng thức.

Thế nhưng lúc này xem ra, công phu ngoài miệng hiển nhiên vô dụng, Bạch Hồ đã lên tiếng, muốn Sở Phong cùng tử y thiếu nữ này đấu một hồi, người thắng liền có thể được lực lượng của hăn.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau động thủ đi? Đã muộn rồi cẩn thận bản tôn cải biến chủ ý." Liếc mắt quét nhìn hai người, Bạch Hồ cực kỳ bất mãn quát.

"Nhận lấy cái chết đi "

Mà Bạch Hồ vừa dứt lời, tử y thiếu nữ liền nhanh như thiểm điện xuất thủ, tử sắc khí diễm lần thứ hai lưu chuyển, đầu đầy tóc đen lần thứ hai hóa thành đầu đầy tử phát, trong tử đồng, sát khí càng lộ, nàng đây là nhất tâm muốn đưa Sở Phong vào chỗ chết.

Tử sắc khí diễm chính diện bức tới, dường như tử sắc dã thú hung mãnh, Sở Phong cũng không tỏ ra yếu kém, bước lên, sống lưng thẳng tắp, tay trái làm cung, tay phải làm tên.

Dây cung cong vòng như vầng trăng, tên như lưu tinh, khắp bầu trời đầy tên ánh, hóa thành kim sắc bạo vũ, hướng tử sắc khí diễm bắn tới, chỉ bất quá khiến Sở Phong ngoài ý muốn chính là, nhìn tử sắc khí diễm mờ ảo như khói, nhưng lại không yếu đuối, trái lại như tường đồng vách sắt.

Mặc cho Bách Biến Cung của Sở Phong uy thế cường thịnh, nhưng cũng không xuyên qua được mấy tầng tử sắc khí diễm, phải dần dần biến hoãn, cuối cùng bị chống đỡ, hóa thành mảnh nhỏ, tiêu thất không gặp.

Chính yếu chính là, Bách Biến Cung bị ngăn lại, nhưng cũng không thể chống đỡ được thế tiến công của tử sắc khí diễm, giờ khắc này, tử sắc khí diễm đã mang theo uy thế cường đại, từ chính diện hướng Sở Phong mãnh phóng đến.

Nó từ trên trời giáng xuống, uy thế như thác nước không thể đỡ, như nước lũ không thể công phá, loại uy thế này, loại lực lượng này, chỉ có người lạc vào cảnh giới kỳ lạ như Sở Phong mới hiểu.

"Hanh."

Bất quá Sở Phong cũng không phải ngồi không, hắc hừ lạnh một tiếng, không vội không hoảng hốt, ngay khi tử sắc khí diễm sắp sửa hạ xuống, Ngự Không Thuật bỗng nhiên vận chuyển ra, liền đơn giản né tránh đi.

"Bá bá bá"

Thế nhưng khiến Sở Phong nghĩ không ra chính là, hầu như khi hắc đồng thời trốn đi được, thì tử sắc khí diễm này cũng là phân liệt ra, cứ nhiên hóa thành vô số đại thủ tử sắc khí diễm, chụp vào Sở Phong, đồng thời ngay cả tốc độ, cũng là đề thăng lên mấy lần.

"Rầm rầm oanh" đại thủ khí diễm, uy lực rất mạnh, mỗi lần oanh xuống một cái, tại đây trên mặt đất có tính chất đặt thù, lưu lại một cái rãnh sâu thâm thúy.

Bụi bặm bay lên, đất đá vũ động, Sở Phong như một con linh hầu, tại đây trong vô số cái đại thủ tử sắc lần tránh, mặc dù với tốc độ của hắc, tử

sắc đại thủ cũng vô pháp làm gì được hần, nhưng Sở Phong cũng tuyệt đối lâm vào cục diện bị động.

Sở Phong tránh né xong, liền đưa mắt nhìn lại, phát hiện tử y thiếu nữ này, chỉ là đứng ở tại chỗ, cũng không từng động thân một chút, đang dùng ánh mắt khinh miệt mà nhìn hần, phảng phất như Sở Phong đã là thịt cá trên thớt gỗ rồi, chờ người cắt thái.

"Xú nha đầu, ta không phát uy, người thật xem ta là mèo bệnh sao."

Giờ khắc này, Sở Phong đột nhiên ngừng chạy trốn mà bước lên, trong ý niệm chuyển động, hai mắt hiện lên đạo đạo kim sắc lôi điện, cùng lúc đó không gian chung quanh, cũng là một trận nhúc nhích, thật nhỏ kim sắc lôi đình bắt đầu khởi động, hình thành một cái hộ thuẫn hình người, thủ hộ tại trước người Sở Phong, Sở Phong khí tức, đã trong nháy mắt từ Huyền Vũ nhất trọng, bước vào Huyền Vũ nhị trọng.

"Rầm rầm rầm rầm oanh "

Mà đúng lúc này, mấy đạo tử sắc đại thủ, đã từ bốn phương tám hướng vây công đến, hầu như phong bế toàn bộ đường lui của Sở Phong, bắt đầu liên miên không dứt tại trên người Sở Phong nổ vang, cường đại lực đánh vào, có thể khiến tử sắc khí diễm cùng đá vụn giao tạp cùng một chỗ, ngay cả mộ địa đều là nghiêng ngã theo.

Chỉ bất quá, tại đây dưới loại công kích này, tử y thiếu nữ cũng không vui gì, một đôi mày liễu không khỏi hơi nhăn lại, đôi mắt to càng trở nên ngưng trọng.

Về phần Bạch Hổ trên không trung, khóe miệng đã vểnh lên, dáng tươi cười này chính là độc hữu của dã thú, nhàn nhạt nói rằng: "Có chút ý tứ."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thắng Bại Đã Phân

Tử sắc khí diễm dần dần tiêu tán, Sở Phong tự trong đó chậm rãi đi ra.

Lúc này trong hai mắt hắn, kim sắc lôi đình bắt đầu khởi động, thân thể quanh quần một tầng hộ thuẫn hình người bao phủ, cả người khí tức so với lúc trước đề thăng lên mấy lần, tử sắc khí diễm, đã vô pháp làm gì được hắn.

"Loại khí tức đặc biệt này, chẳng lẽ người cũng là thiên ban thần thể?" Nhìn Sở Phong như vậy, trong tử đồng của tử y thiếu nữ, đầy vẻ giật mình, cảm giác như bất khả tư nghị.

"Thú vị, quá thú vị, nghĩ không ra bản tôn vừa xuất thế, liền gặp phải hai vị thiên ban thần thể, xem ra lần này bản tôn hẳn là sẽ không thất vọng rồi."

"Chiến a, mau chiến a, gặp các người hai cái tiểu quý, người nào sẽ xứng nắm giữ năng lực của bản tôn." So với việc tử y thiếu nữ giật mình, Bạch Hổ lại là mừng rỡ như điên.

"Nha đầu, đã vậy còn quá hung ác độc địa, vậy thì đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc." Sở Phong Bách Biến Cung lần thứ hai lập động, lần này khí thể cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng.

Kim sắc trên mũi tên, quần một tầng kim sắc lôi điện, trong đó ẩn chứa lực lượng, so với lúc trước mạnh mẽ hơn mấy lần.

"Sưu "

Sở Phong nhất tiến bắn ra, ngay cả không khí đều bị xé rách ra một đạo hắc tuyến, lúc trước tử sắc khí diễm còn như tường đồng vách sắt, lúc này dường như đậu hũ vậy, chỉ nghe trện trện nổ vang truyền đến, đạo đạo rung động tản ra, mũi tên kim sắc thể không thể đỡ, đã đi tới gần tử y thiếu nữ.

"Hanh."

Bất quá khiến Sở Phong nghĩ không ra chính là, đối mặt Sở Phong trước nhất tiến này, tử y thiếu nữ cũng không tránh không né, mà là ngọc thủ trắng nõn như thiểm điện lộ ra, cư nhiên đem mũi tên kim sắc chộp vào trong tay.

Sau đó chỉ thấy nàng hơi nắm chặt, liền nghe "Phốc" một tiếng, kim sắc lôi điện quán trên mũi tên, tại dưới bàn tay tiêu tán, không thể bộc phát ra một tia phá hư nào.

"Hảo thủ đoạn, ta thật ra cũng muốn nhìn, kế tiếp, người phải làm như thế nào."

Sở Phong bước chân mở ra, bắt đầu cuồng lạm dây cung, mũi tên kim sắc vẫn như cũ cường hãn, chỉ bất quá từ một cây, hóa thành vô số cây, thật là rậm rạp, giã thiên tế nhật, từ chính diện hướng thiếu nữ áp bách đến.

"Còn tưởng rằng có bấy nhiêu đó là rất giỏi sao, cả nửa ngày chỉ là đề thăng một tầng tu vi, thủ đoạn lợi hại nhất, cũng chỉ là ngũ đoạn võ kỹ."

Thiếu nữ khoe miệng hơi nhuếch lên, nhắc lên nhất mặt cười nhạt châm chọc, sau đó chỉ thấy tử sắc nhãn đồng không ngừng lóe ra, một cỗ vô hình khí tức khuếch tán ra, lấy nàng làm trung tâm, cuộn tất cả tòa cổ mộ.

Mà khi cỗ khí tức này hiện lên, Sở Phong nhất thời cảm giác được áp lực lớn lao, đồng thời cỗ áp lực này còn đang tăng cường cực lớn, thậm chí

khiến cho Bách Biến Cung trong tay Sở Phong, cũng trở nên dị thường trầm trọng, đã không có khí thế lợi hại như trước nữa.

"Cổ lực lượng này thật mạnh, nàng đang thi triển cái thủ đoạn gì đây?" Sở Phong giật mình không ngớt, bởi vì hắc kinh ngạc phát hiện, khi cổ lực lượng này đến trước mặt, mũi tên kim sắc của hắn, cư nhiên toàn bộ đọng lại tại giữa không trung, bị lực lượng của đối phương ràng buộc, đã không còn được hắn khống chế.

Bất quá cái này cũng còn chưa tính, tại nơi khí tức kinh khủng, từng đợt từng đợt, cuộn tất cả ra, tại bên ngoài cơ thể thiếu nữ, cư nhiên dần dần hiện ra một cái tử sắc đại chung.

Không, cũng không phải đại chung, xác thực mà nói, đây hắn là một cái chuông, một cái chuông màu tím, trên mặt tràn đầy văn lộ đặc thù, phảng phất như có sinh mệnh, không ngừng biến hóa, chỉ là bởi vì thể tích thực sự quá lớn, mới có thể coi như là một cái đại chung, đem thiếu nữ này bảo hộ ở trong đó.

"Linh "

Đột nhiên, cái chuông màu tím này hơi hoảng động, một đạo âm hưởng vang lên, toàn bộ thanh âm nhất thời được thay thế, vạn vật vắng vẻ, duy nhất có thể nghe được liền chỉ có linh âm đặc thù này.

Mà ngay khi đồng thời linh âm vang lên, kim sắc mũi tên bị dừng lại tại không trung cư nhiên toàn bộ bị chấn vỡ, mà ngay cả Sở Phong cũng là cảm thụ được lực đánh vào thật lớn, một loại áp lực đến từ bốn phương tám hướng, như xuyên thấu thân thể hắn, áp chế đan điền hắn.

"Thật ghê tởm, cái lực lượng này quá quý dị." Sở Phong cắn chặt hàm răng, thay đổi toàn thân huyền lực chống đối, cuối cùng cũng chặn được lực lượng quý dị này, thế nhưng lúc này đầu hắn cũng đã lần thứ hai đầy mồ hôi, đã không còn thông dong như lúc trước.

"Nguy rồi, nha đầu kia vậy mà nắm giữ lực lượng thiên ban thần thể, đây chính là lực lượng nàng độc hữu, trời cao ban tặng cho nàng lực lượng, thiên ban thần thể năng lực đặc thù, đã được nàng nắm giữ." Giờ khắc này, Đản Đản cũng là vô pháp trấn định, trong thanh âm tràn ngập hoảng hốt.

"Ha ha, thú vị, quá thú vị, tuổi như vậy liền nắm giữ được lực lượng trong cơ thể sao? Loại tư chất này, mới xứng được bản tôn truyền thừa." Mà Bạch Hồ lại là càng thêm hưng phấn.

"Thế nào, chỉ có điểm ấy năng lực sao, người thật là thiên ban thần thể? Chính chỉ là nắm giữ một ít đặc thù thủ đoạn, liền giả mạo là thiên ban thần thể?" Thiếu nữ hướng về phía trước bước tới, tử sắc chuông quanh quần chung quanh nàng, liền phát ra một tiếng linh âm.

Mỗi lần linh âm này vang lên, Sở Phong liền bị lực lượng quỷ dị này tập kích, hẳn phải toàn lực chống đối, bằng không rất có khả năng sẽ bị lực lượng này giết chết.

"Giả mạo thiên ban thần thể sao?" Khi nghe được thiếu nữ vừa nói như vậy, Bạch Hồ cũng là sinh ra hoài nghi, tuy rằng Sở Phong kim sắc lôi đình rất đặc thù, nhưng cũng không có thể đại biểu đó chính là thiên ban thần thể, chính là lực lượng độc hữu của hắn.

Bởi vì giờ khắc này, Sở Phong tu vi tại Huyền Vũ nhị trọng, thiếu nữ lại chỉ ở Huyền Vũ nhất trọng, Sở Phong thi triển ngũ đoạn võ kỹ, thiếu nữ từ thủy chí chung chỉ dựa vào năng lực chính mình, hoàn toàn ngăn chặn được Sở Phong.

Đây mới là khí thể thiên ban thần thể mới có, lấy bản thân lực, áp chế đồng đại chúng cường, trời cao ban tặng lực lượng, độc nhất vô nhị thân thể, đã định trước là đại nhân vật xưng bá nhất phương.

"Linh "

Tiếng chuông một lần tiếp một lần vang lên, thiếu nữ càng ngày càng tới gần, Sở Phong điều chuyển huyền lực toàn thân, chống đỡ lực lượng quỷ dị tập kích trong cơ thể, nhưng cũng bắt đầu dần dần không địch lại, lúc này nếu là thiếu nữ lại đối với hãn phát động công kích khác, hãn nhất định sẽ bại.

"Đáng ghét, chết tiệt thần lôi, không nên co đầu rút cổ tại trong đàn điền ta, mau ra đây, đem lực lượng các người cho ta mượn." Sở Phong trong lòng hò hét, bởi vì hãn không muốn bại, hãn không thể bại, không thể bỏ qua bí kỹ này, càng không thể chết ở chỗ này.

Thế nhưng hãn vô luận hò hét thế nào, trong cơ thể thần lôi cũng không có bất luận cái gì đáp lại, phảng phất căn bản như không nghe được hãn nói.

Đối với loại tình huống này, Sở Phong vô lực đến cực điểm, hãn lần đầu tiên vô lực như vậy, bị một người thiếu nữ so với chính mình tuổi còn nhỏ bức đến loại hoàn cảnh này.

Phải biết rằng, lúc này hãn sở dĩ có thể cùng thiếu nữ chống lại, hoàn toàn là mượn lực lượng của Đan Đan, nếu là chỉ dựa vào tu vi chính mình, sợ sớm đã bị thiếu nữ trực tiếp giết rồi.

Hãn lần đầu tiên nhận thức được, nguyên lai hãn cũng không phải thiên hạ vô địch, tại trong đồng đại, cũng tồn tại người so với hãn thiên phú cao hơn, so với hãn lực lượng cường hơn, mà hãn tại vị trước mặt đây, là như vậy không kham nổi một kích.

"Quả nhiên là phô trương thanh thế, đừng nói người không phải thiên ban thần thể, dù người là thiên ban thần thể, nắm giữ năng lực cũng là yếu nhược rồi, ở trước mặt ta, không kham nổi một kích đâu."

Thiếu nữ cười nhạt liên tục, trong ngôn ngữ lộ ra khí phách, trương cuồng đến cực điểm, nhưng mà nàng cũng đích xác có vốn để kiêu ngạo

như vậy.

Giờ khắc này, Bạch Hổ chiếm giữ không trung, ở khóe miệng đã nhấc lên nhất mạt thoả mãn, hắn tuy rằng còn đang lẳng lặng nhìn tất cả xảy ra, nhưng đã không có hăng hái như lúc trước, bởi vì hắn nghĩ, trận này so đấu, thắng bại đã phân.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Tu La

Sở Phong bị áp chế, bị vị tử y thiếu nữ kia, toàn bộ ngăn chặn, mặc dù hãn như thế chẳng cam lòng, nhưng không có bất luận cái biện pháp gì.

"Sở Phong, đem thân thể của người giao cho ta, để cho ta tới thay người đánh thắng cái nha đầu cuồng vọng này." Nhưng đúng lúc này, thanh âm Đản Đản lại vang lên, đồng thời trong âm điệu, như là đầy rẫy quyết ý nào đó.

"Cái gì?" Sở Phong còn chưa có phản ứng, liền cảm giác được tự trong tinh thần thế giới, một cỗ lực lượng cường đại tuôn ra, đang tiến tới hướng ý thức hãn, muốn chiếm đoạt thân thể hãn.

Cỗ lực lượng này rất cường đại, thậm chí có thể nói là đáng sợ, dường như đến từ vực sâu hắc ám, làm cho có một loại cảm giác âm u băng lãnh, bất quá lúc này Sở Phong lại không hoảng trương, bởi vì hãn tại trong nơi đó cảm thụ được một cỗ khí tức quen thuộc, là Đản Đản.

Kinh qua thời gian dài như vậy ở chung, Sở Phong đối với Đản Đản đã tương đối tín nhiệm, mặc dù cái nha đầu này rất tinh quái, nhưng cũng không đối với hãn bất lợi, vì thế Sở Phong cũng không có chống đối ý thức nàng công kích, mà là đem thân thể mình giao cho nàng khống chế, giao cho Đản Đản chưởng quản.

"Ông." Giờ khắc này, Sở Phong chỉ cảm thấy, một cỗ lực lượng cường đại trước nay chưa có, đang chính trong cơ thể mình bắt đầu khởi động, hắc

sắc khí diễm tự trong cơ thể Sở Phong tán phát ra, quần lấy Sở Phong hướng về phía trước bốc lên.

Trong sát na, hắc sắc khí diễm này liền bao phủ cả tòa cổ mộ, đại địa bắt đầu kịch liệt run run, ngay cả linh khí, Nguyên Lực, huyền lực, tàng ẩn trong không khí đều phát sinh rên rỉ, phảng phất như sợ hãi vậy.

Hắc sắc khí diễm này tại không trung bốc lên, dường như mây đen che trời, nhưng mây đen này lại có cảm giác áp bách, quả thực như ác ma phong ấn lâu rồi được giải phóng, phủ xuống không thuộc về thiên địa này, loại cảm giác áp bách này, vốn không nên tồn tại trên thiên địa này.

"Cái này là năng lực của người này sao? Vì sao cùng với vừa rồi tuyệt nhiên bất đồng."

Tử y thiếu nữ tử đồng lóe ra, nàng tựa hồ sợ hãi, bởi vì nàng kinh ngạc phát hiện, Sở Phong khí tức xảy ra biến hóa về chất, nếu như lúc trước Sở Phong là quang quang chói mắt, như vậy lúc này Sở Phong lại là hắc ám che mắt, chính yếu chính là, khi Sở Phong bộc phát ra hắc sắc khí diễm này, khí tức của nàng đã bị triệt để áp chế.

"Cái tiểu quỷ này trong cơ thể, thế nào có lực lượng hắc ám như vậy?" Giờ khắc này, ngay cả Bạch Hổ cũng là thần tình đại biến, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, không dám có một chút khinh thị.

"Người tự cho là thiên ban thần thể, liền thiên hạ vô địch sao? Hôm nay ta liền cho người kiến thức một chút, lực lượng không thuộc về thế giới các người này, để người biết, như thế nào là Tu La."

Lúc này Sở Phong, đã bị Đản Đản khống chế, nói ra điều không phải là Sở Phong nói, mà là Đản Đản nói, chỉ bất quá tử y thiếu nữ cùng Bạch Hổ, lại phân biệt không rõ những ... này, bởi vì dù sao Đản Đản mượn dùng chính là thân thể Sở Phong, vì thế thanh âm lời nói vẫn như cũ là Sở Phong.

"Tu La? Chưa từng nghe qua, ta chỉ biết là thiên ban thần thể, mới là thể chế cực mạnh của phiến thiên địa này, thiên ban thần thể vốn là vô địch."

Tử y thiếu nữ rõ ràng không phục, thậm chí bị lời nói của Đản Đản làm tức giận, tử sắc chuông bao phủ quanh thân nàng không ngừng phát ra cường thể linh âm, linh âm phát ra từng đợt từng đợt, tất cả cuộn hướng về phía Sở Phong, so với lúc trước còn mãnh liệt hơn mấy lần, có thể thấy được nàng thực sự nổi giận.

Nhưng mà Đản Đản chỉ là đứng ở tại chỗ, căn bản không thêm để ý tới, hắc sắc khí diễm quần tại quanh thân, vạn vật vô pháp phá được nó, cho dù là linh âm quý dị mà cường hãn này, cũng là bị ngăn cách ở tại ngoại giới, căn bản vô pháp làm thương tổn thân thể Sở Phong mấy may.

"Hanh." Đột nhiên, Đản Đản hừ lạnh một tiếng, hắc sắc khí diễm bao phủ lên đỉnh đầu, liền bắt đầu một trận nhúc nhích, sau đó vô số hắc sắc lợi trảo từ trên trời giáng xuống.

Không sai, là trảo chứ không phải tay, bởi vì đó là lợi trảo bén nhọn đáng sợ, chỉ liếc mắt nhìn liền khiến người khác mao cốt tung nhiên (rợn tóc gáy), dù là từ tay, nhưng cũng tuyệt đối không phải tay người, mà là tay ác ma.

Hắc sắc lợi trảo bén nhọn, phía sau là cánh tay thật dài, chúng nó từ trên trời giáng xuống, phảng phất như vô số con ác ma, đem lợi trảo kinh khủng, từ thế giới kia lộ ra, chớp tới tử y thiếu nữ.

"Phô trương thanh thế, cứ cho rằng như vậy là có thể dọa được ta sao."

Tử y thiếu nữ tử đồng lóe ra, hướng phía trên đánh ra mấy chưởng, mỗi một chưởng đánh ra, đều có thể xé rách không khí, mỗi một chưởng đánh ra, sẽ rung động một chút thiên địa, cái này không hề là ngũ đoạn vũ kỹ giản đơn, cư nhiên là lục đoạn vũ kỹ.

"Lục đoạn vũ kỹ? Nha đầu kia cứ nhiên nắm giữ lục đoạn vũ kỹ, đồng thời tu luyện tới loại tình trạng này rồi."

Sở Phong giật mình không ngớt, mặc dù thân thể đã bị Đản Đản nắm trong tay, nhưng tất cả trước mắt hắn, có thể khiến hắn cảm thụ được vũ kỹ tử y thiếu nữ thi triển là huyền diệu cỡ nào, cỡ nào bá đạo.

Cái này đích xác siêu việt hơn Bách Biến Cung của hắn, là lục đoạn vũ kỹ không thể nghi ngờ, chính yếu chính là, lục đoạn vũ kỹ này được thiếu nữ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, hiển nhiên đã triệt để lĩnh ngộ áo nghĩa trong đó.

Giờ khắc này, Sở Phong khắc sâu nhận thức tử y thiếu nữ lợi hại, so với tử y thiếu nữ này, hắn đích xác không bằng, chỉ ít thực lực hai người hôm nay, có thể nói là thiên soa địa biệt (trời và đất), hoàn toàn không hề là một đẳng cấp.

Chỉ bất quá, tử y thiếu nữ này vũ kỹ có mạnh, nhưng cũng vô pháp lay động được hắc sắc lợi trảo trên không trung, lợi trảo vật thể phảng phất không thuộc về phiến thiên địa này, không có gì có thể phá hư được nó, nhưng nó lại có thể phá hư tất cả những gì thuộc phiến thiên địa này.

"Oanh" đúng lúc này, một đạo hắc sắc lợi trảo từ trên trời giáng xuống, oanh ngay chỗ tử y thiếu nữ đứng, nhất thời đá vụn bay lượn, một đạo chưởng ấn thâm thúy hiện lên, tử y thiếu nữ cứ nhiên không thể tránh thoát, ngạnh sinh sinh bị vỗ xuống phía dưới.

"Rầm rầm rầm rầm oanh" lần thứ hai, lại có vô số đạo hắc sắc lợi trảo oanh kích xuống, oanh kích liên miên không dứt tại trên người tử y thiếu nữ.

Giờ khắc này, mộ địa rộng lớn này một trận hoảng động, phảng phất tùy thời sẽ sụp đổ, mà ngay cả đại trận phù chú trên mặt đất, cũng là trở nên

ảm đạm vô quang, một cái hố to thật sâu đang không ngừng khuếch tán, tất cả đều đang bị lực lượng của Đản Đản phá hủy.

"Được rồi, dừng tay! ! !" Đúng lúc này, Bạch Hổ đột nhiên quát lớn một tiếng, bởi vì hắn không mở miệng không được, cục diện trước mắt đã vượt quá tầm tay hắn, như vậy tiếp tục, cái mộ địa này sẽ bị triệt để phá hủy, tòa đại trận trấn áp cửa vào để táng này cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Mà khi nó mở miệng, lúc này Đản Đản mới dừng tay, đỉnh đầu hắc sắc mây đen bắt đầu tiêu tán, hắc sắc khí diễm quanh quẩn tại quanh thân cũng là bắt đầu biến mất, quyền nắm giữ thân thể, lần thứ hai về tới trong tay Sở Phong.

Đản Đản lực lượng đã biến mất, Sở Phong khí tức từ Huyền Vũ nhị trọng, khôi phục tới Nguyên Vũ nhất trọng, chỉ bất quá khi hắn quét nhìn về bốn phía, lại kinh ngạc phát hiện, tòa mộ địa không thể phá vỡ này, cư nhiên đã hoàn toàn thay đổi.

Toàn bộ bố cục tinh xảo đều đã không còn, duy nhất còn hoàn chỉnh, đó là đại trận văn lộ còn đang vận chuyển, chỉ bất quá quang mang đại trận, từ lâu không còn sáng như lúc trước nữa.

"Khái khái khái. . ." Một trận ho khan kịch liệt đang từ trong hố to truyền đến, tử y thiếu nữ chậm rãi đi ra, quanh thân tử sắc chuông vẫn đang bao vây lấy nàng, chỉ bất quá cũng lơ mờ đi rất nhiều.

Đồng thời, tại khóe miệng của nàng một vết máu đỏ tươi, đang chậm rãi chảy ra, hiển nhiên nàng cũng đã bị thương không nhỏ, đương nhiên, nếu là không có tử sắc chuông hộ thể, sợ rằng lúc này nàng đã sớm bị Đản Đản, ngạnh sinh sinh phách thành thịt nát.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Truyền Thừa

Tử y thiếu nữ lấy ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn chăm chăm Sở Phong, từ trong ánh mắt, Sở Phong cũng có thể nhìn ra, nàng rất không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy bại bởi Sở Phong.

Thế nhưng tử y thiếu nữ, cũng không có hướng Sở Phong xuất thủ nữa, cũng không có nói ra một câu oán hận, mà là nhàn nhạt nói: "Ta thua."

"Ông "

Đúng lúc này, Bạch Hồ chiếm giữ tại không trung, giơ lên cự trảo hữu lực, hướng giữa không trung nhẹ nhàng vung lên, một tầng ba động nổi lên, một cái hắc động liền hiện ra.

Dáng dấp này cùng cửa vào mộ địa rất giống, chỉ bất quá cửa vào mộ địa là nằm trên mặt đất, mà cái hắc động này, lại là dựng đứng tại giữa không trung.

"Người đi đi, không nên ở lại nơi này." Bạch Hồ hướng tử y thiếu nữ nói.

Sau đó lại ý vị thâm trường mà nhìn về phía Sở Phong, trong ánh mắt đầy rẫy thần sắc thoả mãn, mặc dù trước khi Đản Đản biểu diễn ra lực lượng, là cực kỳ hắc ám, có thể nói là khiến người khác bất an, tà ác, nhưng loại lực lượng cường đại này, nhưng cũng chính là chủ nhân Bạch Hồ hẳn mong muốn.

"Chúng ta còn có thể gặp lại, sau này ta nhất định sẽ hơn người, dù cho người có bí kỹ trợ trận, ta cũng nhất định sẽ không bại." Tử y thiếu nữ quét mắt nhìn Sở Phong, trong đôi mắt hiện lên vẻ quật cường, sau đó thân thể mềm mại liền tung lên, nhảy vào trong hắc động, tiêu thất không gặp.

Giờ khắc này, Sở Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tử y thiếu nữ này quá lợi hại, nếu không phải Đản Đản xuất thủ, hẳn nhất định bại, hẳn thực sự nghĩ không ra, trong Thanh Châu lại có một người yêu nghiệt như vậy, quả thực cường đến có thể cùng cường giả cao nhất Thanh Châu tranh phong.

Mà ở lúc thiếu nữ rời đi, Bạch Hổ lại đóng hắc động lại, rồi từ nơi khác mở ra một cái hắc động nữa, hướng Sở Phong nói: "Các người hai người đều là nhân tài khó có được, huống chi nàng ấy là một nữ hài tử, người hãy tha cho nàng một con đường sống a."

Nghe Bạch Hổ nói vậy, Sở Phong nội tâm cười khỗ, hẳn tự nhiên có thể nghe ra, Bạch Hổ là sợ Sở Phong đối với thiếu nữ này ghi hận trong lòng mà sát nhân diệt khẩu, bởi vì với Bạch Hổ thì, Sở Phong thực lực, đích xác mạnh hơn thiếu nữ, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

"Văn bối đáp ứng tiền bối, ngày sau nếu cùng nha đầu này có gặp nhau, dù là nàng đối với ta bất lợi, ta cũng chỉ đối với nàng điểm đến là thôi, tuyệt không lấy đi tính mệnh nàng."

Sở Phong bảo chứng nói, hẳn cũng biết Bạch Hổ sẽ đem bản lĩnh truyền thụ cho hắn, lúc này hắn phải lấy lời tốt mà tương đãi.

"Không cần, nếu là ngày sau nàng thật đối với việc hôm nay trong lòng vẫn mang mối hận, đối với người tương bức, người cũng không nên lưu lại hậu hoạn, dù sao người mới là người được bản tôn truyền thừa."

Bạch Hổ lắc đầu, biểu thị làm như Sở Phong hiểu lầm ý tứ của hắn, sau đó bỗng nhiên gầm lên giận dữ, thân thể như vân vụ, liền tại trong tiếng

hỗ gầm rung động thiên địa tản ra, bắt đầu hướng đại não Sở Phong trùng kích đến.

"Ách a ~~~ "

Mà giờ khắc này, đại não Sở Phong một trận đau đớn, bởi vì tin tức khổng lồ đang dũng mãnh tràn vào trong óc hắn, tin tức này thực sự quá khổng lồ, là hắn toàn bộ võ kỹ, cũng đều không thể bằng được.

Mà lợi hại nhất chính là, tại đây đồng thời tin tức dũng mãnh tràn vào trong óc, liền bị trong óc Sở Phong thu hút lấy, tiêu hóa, hoàn toàn nắm giữ, cùng lúc đó thanh âm Bạch Hổ thủy chung cũng tại trong óc Sở Phong vang vọng.

"Tiểu tử, nhớ kỹ lời bản tôn nói, bản tôn tên là Bạch Hổ Công Sát Thuật, là bí kỹ công kích, võ kỹ tầm thường tuyệt không có thể sánh bằng."

"Hôm nay bản tôn có thể đem nó truyền thụ cho ngươi, nhưng không có nghĩa là lực lượng sau này của bản tôn, sẽ do ngươi chưởng quản."

"Tuy nói mạnh yếu của ngươi, có thể ảnh hưởng tới mạnh yếu của ta, nhưng nếu ta đối với ngươi không tán thành, ngươi cũng vô pháp phát huy ra năng lực của bản tôn."

"Cho nên ngươi phải ghi nhớ kỹ, chớ lấy bản tôn ra làm chuyện ác, người phạm người có thể tru戮, nhưng người vô tội là không thể giết, hậu hoạn có thể tiêu trừ, nhưng không thể lạm sát người vô tội."

Thanh âm Bạch Hổ tại bên tai Sở Phong quanh quẩn, ngoại trừ đối với Sở Phong cảnh cáo ra, cũng nói cho Sở Phong biết đặc tính của bí kỹ.

Bí kỹ tự nhiên lực lượng rất cao, nhưng cũng không phải Sở Phong có thể tùy ý phát huy, về phần có thể phát huy đến loại trình độ nào, toàn bộ

cũng không phải là quyết định bởi tu vi tự thân Sở Phong, mà quyết định bởi bí kỹ đối với Sở Phong tán thành đến trình độ nào.

Nói cách khác, dù cho bí kỹ này ở trong cơ thể Sở Phong, chỉ cần Sở Phong không chết, bí kỹ liền cả đời do Sở Phong sở dụng, thế nhưng bí kỹ cũng là vẫn như cũ có sinh mệnh, mặc dù ngày sau nó cũng vô pháp mở miệng nói được, nhưng linh trí của nó vẫn y nguyên, vẫn như cũ có thể khống chế, lực lượng của chính mình, còn giao cho Sở Phong bao nhiêu là tùy nơi nó.

Bạch sắc yên vụ quanh quần chung quanh Sở Phong dần dần ít đi, lời nói của Bạch Hồ cũng là dần dần trở thành nhỏ lại, khi yên vụ tản tán, lời nói không còn, Bạch Hồ Công Sát Thuật cái bí kỹ này, đã triệt để cùng Sở Phong hòa hợp nhất thể.

"Bạch Hồ Công Sát Thuật, Sở Phong ta muốn nhận thức một chút uy lực của người."

Sở Phong hăng hái nổi lên, đưa ngón tay ra, một đoàn bạch sắc vụ khí liền từ đầu ngón tay tràn ra, cái bạch sắc vụ khí này, nhìn như bạc nhược, nhưng trên thực tế ẩn chứa uy lực cực kỳ cường đại.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, tựa như tên đồng vảy, từ đầu ngón tay Sở Phong nổ bắn ra, tốc độ cực nhanh, hầu như vượt lên trên tầm nhìn của Sở Phong, thế như thiểm điện, nhanh tựa lưu tinh, lấy thế không thể đỡ nổi, trực tiếp bắn vào trong tường mộ địa.

Cái mộ địa này chính là do tính chất đặc thù mà tạo nên, mặc dù uy thế lúc trước nơi này so với bây giờ vết tích, dù chưa sập, bức tường cũng đều hoàn hảo, thế nhưng một ngón tay của Sở Phong, lại đem bức tường này trực tiếp xuyên thủng, uy lực thật kinh người.

"Thật là lợi hại, Đản Đản, thấy sao, ta chiếm được bí kỹ Bạch Hồ Công Sát Thuật này, có loại bí kỹ này nơi tay, dưới xuất kỳ bất ý, chỉ sợ là

Linh Vũ thất trọng, cũng sẽ bị ta đánh gục."

Sở Phong mừng như điên, uy lực của Bạch Hổ Công Sát Thuật thực sự quá mức mạnh mẽ, uy lực hầu như vô pháp chống đối, trừ phi tốc độ đối phương hơn xa hẳn, bằng không hầu như không ai có thể chống đối được một kích của Bạch Hổ Công Sát Thuật.

"Đản Đản? Đản Đản! !!"

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong sắc mặt cũng đại biến, bởi vì mặc cho hẳn có câu thông cùng hô hoán thế nào, nhưng cũng đều không nghe được Đản Đản đáp lại, cái này khiến Sở Phong có chút luống cuống.

Vội vàng khoanh chân ngồi xuống, đem ý thức mình đầu nhập vào trong tinh thần thể giới, mà khi hẳn bước vào giới linh không gian, vốn là khuôn mặt hoảng loạn, lại càng quá mất sợ hãi.

Bởi vì hẳn kinh ngạc phát hiện, lúc này khuôn mặt Đản Đản tái nhợt, ngay cả thân thể cũng trở nên hư huyền mờ mịt, giống như là hóa thành thần thức vậy, đang nằm tại trung ương đại điện của giới linh không gian, khí tức phi thường yếu ớt.

"Đản Đản, người làm sao vậy! !"

Sở Phong triệt để luống cuống, hẳn gục trước người Đản Đản, như muốn ôm lấy, nhưng phát hiện song chương mình lại đi qua thân thể mềm mại của Đản Đản, phảng phất lúc này Đản Đản đã hư huyền rồi vậy.

Mà tựa hồ cảm thụ được cử động của Sở Phong, hai mắt Đản Đản đang nhắm nghiền, cũng là chậm rãi mở ra, lông mi thon dài của nó hơi rung động, hai mắt mị thành hai đạo ánh mắt ngọt ngào, khóe miệng nhắc lên độ cong mê người, thanh âm cực kỳ suy yếu nói:

"Sở Phong, người cái này ngu ngốc, ta sợ rằng phải rời đi một hồi, không thể cùng người tu luyện rồi."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Trở Lại Thanh Long Tông

"Đản Đản, người làm sao vậy, người nói lời này là có ý gì, người phải đi đâu?" Sở Phong khẩn trương đến cực điểm, rất là rối loạn, vô ý thức liền phát giác ra có chuyện không ổn.

"Ngốc a, còn dám gọi Đản Đản, đã nói phải gọi là Nữ Vương đại nhân." Đản Đản cười ngọt, rất cảm động, thế nhưng ở đây khắc này Sở Phong xem ra, trong lòng cũng đau xót, có tư vị nói không nên lời.

"Nữ Vương đại nhân, người đến tốt cùng là làm sao vậy, nói cho ta biết được không, là ta làm gì sai, người phải rời ta sao?" Sở Phong trong lòng khó chịu, trong viền mắt thậm chí có nước mắt.

Mặc dù hẳn cùng với Đản Đản quen biết không bao lâu, nhưng Đản Đản nương theo Sở Phong lớn lên đến nay, hai người đồng hưởng nhất thể, Đản Đản cùng đi với Sở Phong đã trải qua tất cả trong trí nhớ, cái loại cảm tình này là vô pháp dùng ngôn ngữ giải thích được.

"Không cần phải lo lắng, ta chỉ là mệt mỏi, ngủ một giấc thì tốt rồi, bí kỹ này đã tới tay a?" Đản Đản thân thiết hỏi.

"Ừ" Sở Phong liền gật đầu.

"Tới tay là tốt rồi, cũng không uổng phí ta mạnh mẽ chiếm thân thể của người." Đản Đản cười rất ngọt, nhưng thân thể lại càng phát ra hư huyền, có thể thấy được nàng đối tình huống lúc này, sớm có chuẩn bị.

"Là cơ thể của ta đối với người tạo thành phản phệ hả? Cũng bởi vì ta mà người hết sạch tu vi của mình? Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra." Sở Phong rất cục nghe ra manh mối, nội tâm không ngớt hồi hận.

"Không nên tự trách, vô luận bởi vì sao, đều là ta tự nguyện, đồng thời phải dụng tâm tu luyện, phải tự bảo vệ mình, tuy nói ta không thể chứng kiến người cùng Cung Lộ Vân đánh một trận, nhưng biết, người nhất định có thể thắng "

"Nhớ kỹ, ta cùng với người cùng tồn tại, người cũng không phải một mình đang chiến đấu." Nói đến đây, Đản Đản thân thể liền phát ra suy yếu, cuối cùng cư nhiên hóa thành mấy đạo quang mang màu sắc khác nhau.

Quang mang này đủ mọi màu sắc, phi thường hoa lệ, xoay tròn chung quanh Sở Phong, dường như luyện tiếu Sở Phong vậy, nhưng cũng không kịp nói lời từ biệt tối hậu.

"Đản Đản, ta làm thế nào mới có thể cứu người, ta thế nào mới có thể cứu người!"

Sở Phong không ngừng hô hoán, nhưng không có bất luận cái gì đáp lại, thẳng đến khi quang thể quần quanh hắc tán đi, Sở Phong mới vô lực mà ngồi dưới đất than, ánh mắt trở nên ngây dại ra.

Hắn rất đau lòng, đau lòng Đản Đản cứ như vậy triệt để rời khỏi hắn, bởi vì hắn đã cảm thụ không được khí tức Đản Đản, trong lòng cảm nhận sâu sắc một loại ngôn ngữ vô pháp tràn ngập ra, dường như linh hồn hắn bị hút ra phân nửa, theo Đản Đản mà đi.

"Đản Đản, ta nhất định sẽ cứu người trở về." Hồi lâu sau, Sở Phong mới định thần lại, bất lực trên mặt cũng tán đi, nắm chặt tay lại rất quyết tâm.

Tuy rằng hãn lúc này, đích xác cảm thụ không được khí tức Đản Đản, thế nhưng hãn cùng với Đản Đản ký kết giới linh khế ước vẫn còn, cái này đã nói lên Đản Đản cũng chưa chết, nhất định có biện pháp nào đó, có thể khiến cho Đản Đản tỉnh lại.

Tuy nói biện pháp này hãn cũng không biết, nhưng không có nghĩa là Giới Linh Sư khác không biết, cho nên Sở Phong muốn trở lại Thanh Long Tông, hướng Gia Cát Thanh Vân xin giúp đỡ, nói chung hãn nhất định phải cứu Đản Đản trở về, không tiếc bất luận cái đại giới gì.

Sau khi quyết định, Sở Phong cũng không do dự, hãn trước tiên ở mộ địa này tỉ mỉ tìm kiếm một hồi, muốn tìm được một ít bảo tàng Mộ Dung Tiêu Dao lưu lại, bất quá lại phát hiện, ở đây ngoại trừ phù chú trận văn đã bị tử y thiếu nữ phá giải ra, quả nhiên là cái gì cũng không có.

Rơi vào đường cùng, Sở Phong không thể làm gì khác hơn là đem giới linh hôi bào tử của tử y thiếu nữ bỏ lại, lấy ra tỉ mỉ quan sát một chút, phát hiện thứ này thật đúng là không đơn giản, tuyệt đối là một vật đáng giá, ngày sau có thể bán được giá tốt, đổi lấy một ít nguyên châu dùng để tu luyện.

Tiến vào hắc động, kinh qua một mảnh hấp lực dẫn đạo hắc ám, Sở Phong đi tới nơi nào đó của Bạch Hồ sơn mạch, đưa mắt nhìn qua, còn có thể thấy Bạch Hồ sơn trang chiến hỏa bay tán loạn, chỉ bất quá lúc này đã không có tiếng hảm sát nữa, chiến sự tựa hồ đã bình định lại.

Sở Phong không để ý đến những ... này, mà là tìm một con khoái mã, liền hướng Thanh Long Tông phản hồi, Bạch Hồ sơn mạch là được phong bế, tu vi yếu nhược hầu như vô pháp ly khai, bất quá kinh qua tìm hiểu, Sở Phong cũng tìm được lối ra, trải qua một hồi lòng vòng, cuối cùng cũng về tới Thanh Long Tông.

Chỉ bất quá tại đại môn khẩu Thanh Long Tông, liền phát hiện một đám người đang vây ở nơi đó, nhìn kỹ, nguyên lai là mấy người nội môn đệ tử, đang cuồng đả hai người.

Đánh người, là nội môn Thanh Long Tông, tổ chức tiếng tăm lừng lẫy, thành viên Kiếm Đạo Minh, mà người bị đánh rất quen mặt, chính là một đôi huynh đệ Sở gia, Sở Thành cùng Sở Chân.

"Mẹ nó, bảo các người rút khỏi Thanh Long Tông, các người dám không nghe, ta cho các người không rút, ta cho các người không lăn, ta sẽ đánh tới khi các người rút khỏi mới thôi."

Thành viên Kiếm Đạo Minh, vừa đánh vừa chửi, mà Sở Thành cùng Sở Chân lại là không dám hé răng, hai tay ôm đầu, mặc cho bọn họ muốn đánh thế nào thì đánh, cũng không kháng cầu xin tha thứ nửa câu.

"Ai, cái Kiếm Đạo Minh này cũng khinh người quá đáng, cả ngày khi dễ những người ... Sở gia này, các trưởng lão cũng mặc kệ, người Sở gia còn sinh tồn thế nào tại Thanh Long Tông."

"Cái này cũng không thể trách, muốn trách chỉ có thể trách Sở Phong của Sở gia, ai bảo hắn đắc tội với đệ nhất đệ tử Thanh Long Tông ta, Cung Lộ Vân Cung sư huynh."

"Đúng vậy, ai chẳng biết Cung sư huynh, là tông chủ Thanh Long Tông thời gian tới, đắc tội với Cung sư huynh, thì cũng như đắc tội với Thanh Long Tông, Sở Phong này thực sự là to gan lớn mật." Người vây xem chỉ trỏ, mà thành viên Kiếm Đạo Minh kia, thì càng đánh càng hung.

"Mẹ nó, mau quỳ xuống đất cầu xin tha thứ cho lão tử, nếu không ta liền phế đi tu vi của ngươi." Đột nhiên, một vị thành viên Kiếm Đạo Minh, rút ra huyền thiết kiếm phía sau, chỉ về hướng Sở Thành.

"Ta phi, có giỏi người phế tu vì ta đi, đợi sau khi Sở Phong đệ trở về, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua các người." Sở Thành tàn bạo quát, trên mặt mặc dù cũng có vẻ e ngại, nhưng cũng không chịu thua.

"Không sai, mấy ngày nay, toàn bộ ức hiếp qua Sở gia ta, tất cả chúng ta đều ghi tạc trong lòng, chờ sau khi Sở Phong trở về, các người ai đều đừng nghĩ trốn được." Sở Chân cũng là cả tiếng rít gào lên, phảng phất như đang nói ra ủy khuất mấy ngày nay.

"Sở Phong? Các người thật đúng là coi trọng hẳn, hẳn đã sớm bởi vì đắc tội với Cung sư huynh, mà chạy mất xác, các người còn chờ hẳn tới cứu các người, thực sự là người si nói mộng." Thành viên Kiếm Đạo Minh cười nhạt liên tục.

"Ta phi, các người chờ coi, ngày nào đó sớm muộn gì các người cũng khóc." Sở Thành há miệng khạc một cái, một ngụm đàm lớn liền nhổ lên trên y phục thành viên Kiếm Đạo Minh.

"Mẹ nó, người thực sự là chán sống, ta hiện tại liền phế đi người, ta thật ra cũng muốn nhìn, Sở Phong này thế nào tìm ta tính sổ." Kiếm Đạo Minh thành viên nổi giận, đưa tay một kiếm, đâm thẳng đan điền Sở Thành.

"A ~~~ "

Nhưng mà, khi một tiếng hét thảm vừa vang lên, toàn bộ người vây xem, đều là thất kinh.

Bởi vì giờ khắc này, tiếng la hét ngã xuống đất cũng không phải Sở Chân, mà là vị thành viên Kiếm Đạo Minh kia, đồng thời tại trên người hẳn, còn có một cái chân to đạp lên, chân to này đang trên lưng qua lại giầy dụa, có thể nghe thanh âm đầu khớp xương gãy, đang bùm bùm rung động.

Mà khi thấy rõ chủ nhân của chân to kia, mọi người nhất thời khuôn mặt đại biến, có người lại thất thanh kinh hô: "Sở Phong!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Đầy Ngập Lửa Giận.

"Sở Phong, cư nhiên là hản, hản vậy mà còn dám trở về?"

Kinh qua những ... thời gian này, đại danh Sở Phong từ lâu vang vọng nội ngoại Thanh Long Tông, thậm chí tông môn phụ cận, đều đã nghe nói đại danh Sở Phong.

Dù sao thực lực Cung Lộ Vân, có thể nói là đứng đầu, ngay cả rất nhiều hạch tâm đệ tử nhất đẳng tông môn, cũng không dám đắc tội với hản, cho nên khi biết được có người khiêu chiến Cung Lộ Vân, đích xác khiến cho có tiếng vang rất lớn.

Nguyên nhân chính là như vậy, rất nhiều người muốn biết Sở Phong có cái dáng dấp gì, lại có người hiếu chuyện, họa ra bức họa Sở Phong, thậm chí yết giá bán, vì thế hôm nay tại Thanh Long Tông, hầu như không ai không biết Sở Phong là ai, cũng hầu như không ai không biết Sở Phong dáng dấp ra sao.

Bất quá giờ khắc này, mọi người giật mình nhất chính là, Sở Phong vậy mà còn dám xuất hiện tại Thanh Long Tông, thế nhưng khi Sở Phong làm ra cử động tiếp theo, những người này liền triệt để chấn kinh.

Sở Phong đưa tay một trảo, liền đem huyền thiết kiếm trong tay người nọ hút vào trong tay mình, bỗng nhiên sau đó đâm một cái về phía lưng hản, trong lúc đó tiên huyết văng khắp nơi, liền từ sau lưng đâm vào đan điền hản.

"A ~~~ "

Vị thành viên kia, đầu tiên là kêu thảm một tiếng, tựa như bóng cao su xì hơi, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, giờ khắc này nội tâm hẳn chỉ có một chữ, xong.

Khi linh khí trong đan điền hẳn, đang nhanh chóng hướng ra phía ngoài tán đi, mặc cho hẳn có thể nào ngưng tụ, cũng vô pháp khống chế, hẳn biết, tu vi hẳn đã bị phế bỏ, nhiều năm như vậy đau khổ tu luyện được tới tất cả, tất cả đều hóa thành hư ảo.

"Người, người. . . ."

Nhìn thấy một màn như vậy, vài tên thành viên Kiếm Đạo Minh quá giật mình, bọn họ khuôn mặt xanh lè, nhìn về phía Sở Phong trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

"Các người không phải muốn biết, ta sẽ thế nào đối phó các người sao? Hiện tại ta sẽ cho các người biết, Sở Phong ta là thế nào đối phó các người."

Sở Phong khuôn mặt băng lãnh, trong tay huyền thiết kiếm bỗng nhiên run run, hướng sang mấy người liên tiếp đâm mấy phát, hàn mang xẹt qua, mấy tên thành viên Kiếm Đạo Minh, còn chưa kịp phản ứng, liền đều cảm giác đan điền mình đau nhức.

Đưa mắt nhìn xuống, đều là kinh hãi, kêu thảm một tiếng, toàn bộ liền ngã xuống đất, đan điền đã bị đâm phá, linh khí đang tiết ra ngoài, nhiều năm khổ tu, hôm nay liền đánh mất.

"Trời ạ, Sở Phong này vậy mà phế bỏ tu vi thành viên Kiếm Đạo Minh, hẳn cũng quá mức lớn gan a."

Đối với một màn này, người vây xem kinh hô không ngớt, đều nghĩ Sở Phong quá sức lớn mật, bởi vì tông môn quy củ, mệnh lệnh cấm rõ ràng,

không cho phép chém giết đồng môn, huỷ bỏ tu vi đối phương, Sở Phong làm việc này là phải bị trừng phạt nghiêm khắc.

Giờ khắc này, ngay cả Sở Thành cùng Sở Chân cũng có chút luống cuống, tuy rằng bọn họ biết, với tính tình Sở Phong, đích xác sẽ đối với những người khi nhục qua bọn họ này liền tiến hành trả thù, nhưng lại không nghĩ rằng lại làm quá như thế, thực sự đem tu vi đối phương liền phế bỏ.

"Sở Thành Sở Chân, hiện tại Sở gia ta, đều vẫn còn ở Thanh Long Tông sao?" Sở Phong căn bản không để ý tới ánh mắt mọi người, mà là nhìn về phía huynh đệ Sở Thành, Sở Chân đang từ trên mặt đất bò lên hỏi.

"Để tránh cho bị khi nhục không cần thiết, Sở Tuyết cùng những người khác đã sớm trở lại Sở gia, vốn Sở Uy đại ca, với Sở Nguyệt tỷ cũng ly khai, thế nhưng Sở Nguyệt tỷ chết sống cũng không chịu đi, nói muốn lưu lại đây, chờ người trở về, chủ trì công đạo cho chúng ta."

"Cho nên hôm nay trong Thanh Long Tông, ngoại trừ hai huynh đệ chúng ta, còn có Sở Nguyệt cùng Sở Uy đại ca cũng ở lại."

"Bất quá ngay sáng sớm, Sở Uy đại ca bị bọn họ đánh đến trọng thương, tay chân đều bị bẻ gãy, chúng ta hướng trưởng lão xin giúp đỡ, trưởng lão cư nhiên mặc kệ, cự tuyệt trị liệu."

"Rơi vào đường cùng, hai huynh đệ chúng ta không thể làm gì khác hơn là xuống núi mua thuốc, nhưng nghĩ không ra tại cửa ra bị bọn họ đuổi tới đánh." Sở Thành một năm một mười kể lại toàn bộ quá trình.

"Tô Nhu trưởng lão cùng Âu Dương trưởng lão đâu? Các người thế nào không hướng bọn họ xin giúp đỡ?" Sở Phong có chút giật mình, ở bên trong nội môn, nếu như nói trưởng lão khác mặc kệ Sở gia hẳn còn nói được, thế nhưng Tô Nhu hẳn là sẽ không ngồi yên không lý đến mới đúng chứ.

"Đã tìm tới, nhưng bọn họ vừa vặn đều có việc, không ở trong Thanh Long Tông." Sở Thành bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tại sao có thể như vậy?" Sở Phong nhíu mày, cảm giác sự tình không có như vậy đơn giản, bởi vì lấy Tô Nhu thủ đoạn, dù là nàng có việc phải rời khỏi Thanh Long Tông, cũng sẽ mệnh lệnh cho thủ hạ, chiếu khán Sở gia hãn, tình huống hôm nay rõ ràng có gì không đúng.

"Dẫn ta đi gặp Sở Uy đại ca!" Trầm tư một lát sau, Sở Phong mở miệng nói.

Sở Phong ba người, một đường vội đi, rất nhanh đi tới nơi Sở Uy ở, vốn cung điện hoàn hảo, bây giờ đã rách nát không xem được, ngay cả đại môn đều bị đập rớt, mà đi vào trong đó, lại là đầy hỗn độn chất đống.

Toàn bộ bị đập nát, hầu như không có một vật gì còn hoàn chỉnh, quả thực giống như là một tòa đình miếu đổ nát, ở đây rõ ràng là bị người đập phá thành cái dạng này.

Sở Phong song quyền không khỏi hơi nắm chặt lại, trong lòng lửa giận bắt đầu nổi lên, hãn nghĩ không ra Kiếm Đạo Minh sẽ làm quá phận như thế, cũng nghĩ không ra làm sao làm tới loại trình độ này, mà các trưởng lão vẫn là bỏ mặc, làm như không thấy.

"Trụ sở chúng ta, tất cả đều biến thành như vậy, bất quá so với cung điện người ở trước đây, chúng ta coi như tốt hơn, cung điện nơi người ở, đã sớm bị người thiêu hủy hoàn toàn." Sở Thành ở một bên nói.

"Mấy ngày nay, ngược đãi đối với các người còn có ai, chỉ có người của Kiếm Đạo Minh thôi sao?" Sở Phong một bên hướng trên lầu đi đến, một bên hỏi, hãn phải nhớ tất cả khi hãn vắng mặt ở đây, số người đến đối phó người của Sở gia.

"Ân, tuy rằng tất cả mọi người chỉ trắng mắt nhìn chúng ta, bất quá chân chính động thủ thì chỉ có người của Kiếm Đạo Minh, Kiếm Đạo Minh sáng lập là Vu Cửu, là cao thủ thứ chín của Thanh Long Bảng."

"Hắn cùng với Cung Lộ Vân là bạn tri kỉ, Kiếm Đạo Minh như vậy nhắm vào chúng ta, biểu hiện ra là do Vu Cửu an bài, nhưng trên thực tế chính do Cung Lộ Vân đối với chúng ta giở trò." Sở Thành nói rằng.

"Người thế nào biết được những ... việc này?" Sở Phong hồ nghi, lấy thân phận Sở Thành, rất khó biết việc này.

"Là Tô Mỹ muội muội nói cho chúng ta biết." Đúng lúc này, trên thang lầu truyền đến thanh âm Sở Nguyệt.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Sở Nguyệt đang đứng ở nơi đó, như trước rất đẹp động lòng người, chỉ là khuôn mặt lại gầy gò đi rất nhiều, trên trán còn có một chút ưu tư.

"Sở Nguyệt tỷ, bọn họ ngay cả người cũng đánh?" Sở Phong mở miệng hỏi.

Sở Nguyệt cũng không nói gì, mà là kéo Sở Phong đi lên trên lầu, ở đây đồng dạng cũng một mảnh hỗn loạn, cửa sổ đều bị đánh vỡ, căn bản không phải là nơi con người có thể ở được.

Mà ở trong góc phòng, có một cái giường mới lắp ráp, Sở Uy đang nằm ở nơi đó, cả người quấn lấy băng vải đến mức cao nhất, nhắm mắt lại, trong hôn mê không ngừng rên "Đau quá" .

Sở Phong nội tâm bị đè nén, không nói gì, mà là nhìn về phía trước người Sở Nguyệt, Sở Thành cùng Sở Chân, Sở Nguyệt cũng còn có chút tốt, Sở Thành cùng Sở Chân cả người không có chỗ nào còn hoàn hảo, ngoại trừ nơi vừa bị đả thương ra, còn có thể nhìn ra những vết tích đã cũ.

Sở Phong hoàn toàn có thể tưởng tượng, bọn họ ... thời gian này, quá là thâm, mà bọn họ sở dĩ còn ở lại chỗ này, chịu khổ chịu đau, tất cả đều là chờ Sở Phong.

Là bọn hắn, Sở Phong phải bảo vệ phần tôn nghiêm này cho Sở gia, chí ít để mọi người biết, đối mặt dưới khi nhục như vậy, người Sở gia cũng sẽ không cúi đầu, Sở gia dù là vô lực phản kháng, nhưng ... ít nhất ... cũng còn có một phần cốt khí.

"Sở Nguyệt tỷ, các người mang theo Sở Uy đại ca quay về Sở gia a, cầm theo cái này, trước nói với toàn bộ người Sở gia di chuyển đến bên trong Tử Kim Thành, sẽ có Trần Huy bảo hộ, ta mới có thể an tâm một chút." Sở Phong đem Tử Kim lệnh bài giao cho Sở Nguyệt.

"Sở Phong đệ, người đây là? Người không đi sao?" Sở Nguyệt chăm chú nhìn chăm chăm Sở Phong, như là đang ép hỏi Sở Phong.

Sở Phong không có trốn tránh ánh mắt Sở Nguyệt, mà là đậm đậm nhất tiếng, nói: "Ta muốn cho tất cả mọi người Thanh Long Tông biết, Sở gia ta, cũng không phải dễ khi dễ như vậy."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Huyết Tẩy Nội Môn

Sở Phong tự mình đem Sở Nguyệt mấy người cất bước, thẳng đến khi mã xa chở Sở Nguyệt mấy người triệt để không còn thấy nữa, Sở Phong mới xoay người quay về Thanh Long Tông, nhưng mà vừa tiến nhập đại môn khẩu Thanh Long Tông, liền bị một đoàn trưởng lão vây lên.

Là người chỗ hình phạt đường, yếu nhất cũng đều là Nguyên Võ nhất trọng tu vi, trong đó một vị dẫn đầu, đã bước vào Nguyên Võ nhị trọng, nhìn thấy Sở Phong không nói hai lời, hét lớn một tiếng: "Bắt hãm cho ta."

Lúc đầu, trưởng lão chỗ hình phạt còn không đem Sở Phong đặt ở trong mắt, chỉ có hai gã trưởng lão đi ra, tay cũng không động, ngay thủ chương cũng không giương lên, chỉ là đem Nguyên Lực trong cơ thể cuộn tất cả ra, muốn lấy khí tức Nguyên Võ Cảnh, ngạnh sinh sinh đem Sở Phong ngăn chặn.

Nhưng mà, khi Nguyên Lực bọn hãm áp tới hướng Sở Phong, lại không có được một tia tác dụng, Sở Phong căn bản là dường như không có việc gì, chưa bị một tia ảnh hưởng nào.

"Hô "

Đúng lúc này, thân thể Sở Phong lại sản sinh ra biến hóa, một tầng Nguyên Lực tuôn ra, dường như cơn lốc cuộn tất cả, ngay lập tức liền bao phủ những trưởng lão... chỗ hình phạt này.

"Ô oa "

Cường đại lực lượng, thế không thể đỡ, trưởng lão chỗ hình phạt còn chưa phản ứng kịp là chuyên gì xảy ra, liền bị cường đại khí tức của Sở Phong, ngành sinh sinh thổi bay, khi rơi xuống đất, sắc mặt đều tái nhợt, thân thể trọng thương.

Mà một màn như vậy, liền đem người vây xem sợ hãi, trưởng lão chỗ hình phạt, đều là Nguyên Võ Cảnh, Sở Phong cư nhiên bằng vào bản thân lực lượng, đem nhiều trưởng lão như vậy áp chế, chẳng lẽ hắn cũng bước vào Nguyên Võ Cảnh?

"Trở lại nói cho Lưu Thừa Ân biết, muốn đối phó Sở Phong ta, bảo chính hắn đến đây." Đối với ánh mắt mọi người đầy các loại phức tạp, Sở Phong không thèm để ý tới, mà là nhàn nhạt liếc mắt nhìn trưởng lão chỗ hình phạt, rồi hướng về phía Kiếm Đạo Minh đi đến.

Đi tới chỗ Kiếm Đạo Minh, Sở Phong không nói hai lời trực tiếp động thủ, phàm là thành viên Kiếm Đạo Minh xuất hiện tại trong tầm nhìn của hắn, đều bị hắn một kiếm xuyên thủng đan điền, phế bỏ tu vi.

Thủ đoạn Sở Phong hôm nay, ngay cả Nguyên Võ tứ trọng đều có thể đơn giản chém giết, nếu triển ra kim sắc lôi đình, chém giết Nguyên Võ ngũ trọng cũng dường như bóp chết một con kiến, Nguyên Võ lục trọng cũng không là địch thủ của Sở Phong, huống chi những ... này chỉ là Linh Võ Cảnh nội môn đệ tử.

Sở Phong cũng không phế tay chân bọn họ, mà chỉ phế tu vi bọn họ, đều là một chiêu chế địch, tuy chỉ là xuyên thủng đan điền đối phương, đem mấy trăm danh nội môn đệ tử, đều đánh nằm trên mặt đất, loại cảnh tượng thảm liệt này cũng không có người nào có thể tiếp thu.

"Sở Phong đã trở về, hôm nay đang ở nội môn đại khai sát giới, trong nội môn đã máu chảy thành sông, ngay cả trưởng lão đều không chế ngự

được hăn, người này quá tùy ý làm bậy, hăn quả nhiên là muốn cùng Thanh Long Tông là địch a!"

Sở Phong làm chuyện này, rất nhanh truyền khắp nội môn, thậm chí truyền vào giải đất hạch tâm, trong lúc nhất thời khắp nơi nội môn đều có người đi tới, muốn xem thử đến tột cùng là chuyện gì.

Đối với việc này của Sở Phong, chỗ hình phạt nội môn, tự nhiên sẽ không ngồi yên mà không lý đến, Lưu Thừa Ân tự thân xuất mã, suất lĩnh mấy trăm danh hình phạt trưởng lão, bao vây tiểu trừ Sở Phong, còn hô lên khẩu hiệu chém giết Sở Phong, dù sao đã sớm cùng Sở Phong có khúc mắc, vừa vặn có thể nương cơ hội lần này, tiểu trừ Sở Phong, trả thù đại cừu cho Lưu Mang tôn tử hăn, bị đá nát vận mệnh tử (con trym...).

Mà người vây xem, càng nghĩ Sở Phong hăn phải chết không thể nghi ngờ, dù sao ở bên trong nội môn, danh hào Lưu Thừa Ân là rất vang dội, chỉ bất quá khi nhân mã Lưu Thừa Ân, cùng Kiếm Đạo Minh đến, thì cũng có hai đội nhân mã khác, đều song song đến.

Là Tô Nhu chương quản Trưởng Lão Các, cùng với Âu Dương trưởng lão chương quản Vũ Kỹ Các, Âu Dương trưởng lão suất lĩnh hơn mười người, Tô Nhu lại suất lĩnh hơn một nghìn người, từ trên khí thế hoàn toàn áp đảo Lưu Thừa Ân.

"Tô Nhu, ngươi đây là có ý gì? Người này trái với tông quy, tùy ý huỷ bỏ đồng môn tu vi, Hình Phạt Đường ta lý đương nhiên là phải bắt hăn trị tội, ngươi thân là Thanh Long Tông trưởng lão, cứ nhiên che chở cho hăn, ngươi còn xứng để làm Thanh Long Tông trưởng lão sao?" Lưu Thừa Ân cả tiếng chất vấn, làm như muốn cho toàn bộ đệ tử vây xem đều biết, chuyện này là Tô Nhu làm sai.

"Sở Phong chính là hạch tâm đệ tử, dù là hăn có làm sai, cũng không tới phiên ngươi tới xử trí, bởi vì ngươi còn không có tư cách này." Tô Nhu

không nhanh không chậm, chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lưu Thừa Ân, căn bản là không đưa hấn đặt ở trong mắt.

"Lưu trưởng lão, lão phu biết người cùng tiểu hữu Sở Phong có chút ân oán cá nhân, nhưng hi vọng người công tâm làm việc, không nên đem cái nhân tình đưa vào trong việc này."

"Tuy nói tiểu hữu Sở Phong hôm nay làm là có chút quá phận, nhưng cũng không phải không có nguyên do, khi Kiếm Đạo Minh chen ép Sở Minh, các người chỗ hình phạt, lại ở nơi nào?" Âu Dương trưởng lão cũng là mở miệng nói, tuy rằng cười rất là nhu hòa, nhưng trong lời nói lại tràn ngập ý châm chọc.

"Người. . . ." Lưu Thừa Ân không nói được lời gì, vô luận là Tô Nhu hay Âu Dương trưởng lão, cũng không là người mà hấn có thể đối phó, vì thế lúc này, muốn mạnh mẽ đối với Sở Phong xuất thủ, đã không thể thực hiện được rồi.

Bất quá hấn cũng không lo lắng, dù sao hôm nay sẽ đối phó với Sở Phong, không chỉ một mình hấn, đợi khi người của giải đất hạch tâm đến, thì dù là hấn không ra tay, Sở Phong cũng tuyệt đối sẽ không sống khá giả được.

"Sở Phong, người lần này thực sự là đâm vào cái sọt rồi, thế nào có thể đem nhiều đồng môn đệ tử như vậy huỷ bỏ tu vi, hôm nay đã kinh động đến toàn bộ Thanh Long Tông, chuyện này dù là tỷ tỷ của ta muốn bảo vệ người, cũng là bất lực."

Tô Mỹ cũng đã tới, nàng đứng ở bên cạnh Sở Phong, nhìn cả đám thành viên Kiếm Đạo Minh đang được các trưởng lão cứu trị, trong đôi mắt tràn đầy lo lắng, nàng không phải lo lắng cho an nguy những thành viên... Kiếm Đạo Minh này, mà là lo lắng an nguy của Sở Phong.

"Bây giờ mới tới giúp ta, thời gian ta không ở Thanh Long Tông, thời gian Kiếm Đạo Minh khi nhục Sở gia ta, người cùng tỷ tỷ người ở nơi nào?"

Sở Phong có chút oán giận liếc mắt nhìn Tô Mỹ, không hề không sợ, bởi vì hắn hôm nay đã nắm giữ Kết Giới Thuật, chỉ cần Gia Cát Thanh Vân biết, chắc chắn sẽ thu hắn làm đồ đệ.

Tại trong Thanh Long Tông, có vị kia che chở, người nào còn dám động đến hắn? Đừng nói hắn phế đi tu vì đám nội môn đệ tử này, dù là giết bọn họ, tối đa cũng bị xử phạt rất nhỏ, tuyệt đối không ai dám lấy mạng của hắn.

"Sở Phong, người nói như vậy, là trách oan ta cùng tỷ tỷ rồi." Khi mà nghe được Sở Phong nói thế, Tô Mỹ lại là đầy mặt ủy khuất, trề miệng nói: "Chuyện ức hiếp Sở gia người, tuy là Vu Cửu gây nên, nhưng trên thực tế là do Cung Lộ Vân sai sử."

"Từ ngày Kiếm Đạo Minh có hành động, tỷ tỷ của ta liền muốn xuất đầu, nhưng khi đó Cung Lộ Vân lại tìm tỷ tỷ của ta rồi."

"Hắn cùng với tỷ tỷ của ta đấu một hồi, nói chỉ cần tỷ tỷ của ta có thể hơn hắn, hắn liền tại một năm chi ước, tha cho người một mạng, nhưng tỷ tỷ của ta nếu thua, hắn cũng không làm khó tỷ tỷ của ta, chỉ cần ta cùng tỷ tỷ của ta, không được nhúng tay vào việc của Kiếm Đạo Minh cùng Sở Minh."

"Tỷ tỷ của ta nếu không phải là trưởng lão, thì hôm nay cũng là đệ nhất đệ tử của Thanh Long Tông, hơn nữa Chu Tước Thành ta, cùng Huyền Vũ Thành của hắn vốn là bất hòa, vì thế tỷ tỷ của ta tự nhiên không sợ Cung Lộ Vân, cho nên liền đáp ứng cùng hắn tỷ thí, muốn dành cho hắn một ít giáo huấn."

"Nhưng chưa từng nghĩ tới... Tỷ tỷ của ta vậy mà thất bại, đồng thời bại một cách triệt để."

"Mặc dù không tình nguyện, thế nhưng phải dựa theo đồ ước, tỷ tỷ của ta bất đắc dĩ phải ngồi yên không lý đến, không thể nhúng tay vào chuyện của Kiếm Đạo Minh cùng Sở Minh." Tô Mỹ đầy mặt ủy khuất, một năm một mười nói ra chân tướng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Người Nào Là Vu Cừu?

"Cung Lộ Vân, đánh bại tỷ tỷ người? !"

Sở Phong có chút giật mình, Tô Nhu thủ đoạn hắc đã thấy qua, tuy nói là Huyền Vũ nhất trọng, nhưng tại Huyền Vũ nhất trọng, tuyệt đối có thể tính là người đứng đầu, dù sao cũng là nhân vật thiếu chút nữa được phong làm đệ nhất đệ tử.

Mà hôm nay Cung Lộ Vân cũng là Huyền Vũ nhất trọng, hắc có thể đánh bại Tô Nhu, chỉ ít nói rõ một điểm, đó chính là trên thủ đoạn, Cung Lộ Vân hắc là mạnh hơn so với Tô Nhu.

"Không chỉ đánh bại tỷ tỷ của ta, ngay cả Âu Dương trưởng lão, cũng thua ở trên tay hắc." Tô Mỹ đem ánh mắt, ném về hướng Âu Dương trưởng lão cách đó không xa.

"Ngay cả Âu Dương trưởng lão cũng thất bại?" Sở Phong vùng xung quanh lông mày nhíu lại.

Năng lực của Âu Dương trưởng lão, rất nhiều người cũng không biết được, bởi vì ... vị lão giả này ẩn dấu rất sâu, bất quá hắc cùng Tô Mỹ lại biết được, Âu Dương trưởng lão từ nhiều năm trước liền bước vào Huyền Vũ Cảnh, hôm nay đang trùng kích Huyền Vũ nhị trọng, là chân chính cường giả Huyền Vũ nhất trọng đỉnh.

Tô Nhu cùng Âu Dương trưởng lão quan hệ mật thiết, đã từng cùng Âu Dương trưởng lão luận bàn qua, tuy rằng hai người chẳng phân biệt

được thắng bại, nhưng trên thực tế, cũng là Âu Dương trưởng lão trên Tô Nhu một chút.

Mà Cung Lộ Vân này, cứ nhiên liên tục đánh bại Tô Nhu cùng Âu Dương trưởng lão, điều này làm cho Sở Phong đột nhiên ý thức được, Cung Lộ Vân này tựa hồ không đơn giản giống như hăn nghĩ.

"Sở Phong, thừa dịp trưởng lão giải đất hạch tâm còn chưa có tới, người đi nhanh đi, đi tới Chu Tước Thành ta, tất nhiên có thể bảo vệ người bình yên vô sự." Tô Mỹ ghé vào bên tai Sở Phong lặng lẽ nói.

"Đây là ý của người, hay là ý tỷ tỷ người?" Sở Phong cười hỏi.

"Ý tỷ tỷ của ta, cũng là ý của ta, chúng ta đều không hy vọng người có chuyện." Trong ánh mắt Tô Mỹ tràn ngập vẻ khẩn cầu, nàng rất sợ Sở Phong bị vây giết, chết ở tại chỗ này.

"Các người hai người đối với ta thật tốt."

Sở Phong cười hắc hắc, vươn đại thủ ra, yêu thương vuốt lên mái tóc Tô Mỹ, lúc này mới bước lên, hướng đoàn người ở ngoài đi đến.

Giờ khắc này, Sở Phong trong lòng trước đây bị đè nén, đã toàn bộ tiêu tan thành mây khói, bởi vì hăn biết, Tô Nhu Tô Mỹ tỷ muội, tình không phải không để ý đến Sở gia, mà là có nỗi khổ bất đắc dĩ, nói đến là còn vì hăn.

"Sở Phong, người đây là muốn đi đâu?" Thấy thế, Tô Mỹ liền tóm Sở Phong lại, bởi vì nàng phát hiện Sở Phong đi phương hướng có gì không đúng.

"Vu Cừu này như vậy đối đãi với Sở gia ta, ta cuối cùng cũng không thể mặc kệ hăn a?" Sở Phong nhàn nhạt cười nói.

"Cái gì? Người điên rồi? Người cư nhiên muốn đi tới giải đất hạch tâm, khiêu chiến Vu Cửu?" Tô Mỹ bị Sở Phong nói dọa cho choáng váng, nhưng căn bản cũng tóm không được Sở Phong, nháy mắt công phu, Sở Phong đã nhảy ra khỏi đoàn người, hướng giải đất hạch tâm cuồn cuộn đi tới.

"Sở Phong muốn chạy, bắt hãn."

"Tô Nhu, người có ý định che chở người này, chuyện hôm nay chúng ta nhất định sẽ đảm bảo với tông chủ đại nhân."

Thấy thế, Lưu Thừa Ân luống cuống, Sở Phong trong Thanh Long Tông mà nói, tất nhiên khó thoát cái chết, nhưng nếu là Sở Phong chạy, hãn muốn đem Sở Phong trí vào chỗ chết, sẽ thật là khó khăn.

Đối với tình huống này, lúc đầu Tô Nhu cùng Âu Dương trưởng lão đều là mừng thầm, bọn họ không chỉ không có truy kích, trái lại nhân cơ hội quấy rối, ra lệnh cho thủ hạ quấy rầy thủ hạ của Lưu Thừa Ân, yểm hộ cho Sở Phong đào tẩu.

Thế nhưng khi bọn hãn phát hiện, phương hướng Sở Phong bỏ chạy, vẻ mặt hai người đang vui sướng đã có thể biến thành đen sạm, Sở Phong này đâu phải là đào tẩu, quả thực là tự chui đầu vào lưới, đi chịu chết a.

"Cái gia hỏa này, thế nào không cho người ta bớt lo chứ hả."

Tô Nhu tức giận mặt đỏ tới mang tai, đứng ở tại chỗ giậm chân, thân thể mềm mại tung lên, liền hướng Sở Phong đuổi theo, mà Âu Dương trưởng lão cũng không ngoại lệ, theo sát sau đó vọt tới, muốn nhìn thử Sở Phong này, đến tột cùng là muốn làm gì.

Sở Phong tốc độ rất nhanh, liền từ nội môn nhảy vào giải đất hạch tâm, tiến vào đây Sở Phong cũng không nghỉ chân, mà là trực tiếp đi tới một tòa quảng trường.

Quảng trường hình tròn, kiến tạo rất là rất khác biệt, tại trung ương, là một cái bể đấu tràng thật lớn, bể đấu tràng này màu hồng sắc, dường như do tiên huyết nhuộm thành vậy, rất là chói mắt.

Mà ở trung tâm bể đấu tràng, còn có một cái đại hồng chung nữa, trên mặt đại chung treo một cái đại bài tử, trên mặt bài tử viết mấy cái đại tự "Ân Oán Sinh Tử Đài "

Sở Phong như một con linh hầu nhảy lên, đi tới trước đại chung này, liền gõ mấy tiếng, tiếng chuông quanh quẩn, hầu như vang vọng khắp toàn bộ giải đất hạch tâm, rất nhanh liền đưa tới đệ tử hạch tâm vậy xem, bởi vì bọn họ đều có thể nghe ra, đây là tiếng chuông của Ân Oán Sinh Tử Đài.

Sinh Tử Đài, đúng như tên, có ân oán, quyết sinh tử, Thanh Long Tông tuy nói có quy củ tông môn, nhưng nếu giữa hai vị đệ tử có ân oán khó có thể hóa giải, phải lấy sinh tử hóa giải mà nói, thì đích xác có thể leo lên nơi này, nhưng trước đó phải ký xuống giấy sinh tử.

Mà phạm là người dám gõ đại chung trên Sinh Tử Đài này, đã nói lên có người muốn tiến hành Sinh Tử Quyết đấu, trường hợp như vậy là náo nhiệt các môn nhân muốn nhìn thấy nhất, giờ khắc này hầu như mọi người giải đất hạch tâm, đều tiến về hướng nơi này, mà ngay cả các trưởng lão cũng tới rất nhiều.

"Mau nhìn, đây không phải Sở Phong sao, hắn không phải mới vừa ở nội môn đại khai sát giới, thế nào còn dám tới nơi đây?"

"Tiểu tử này dám cả gan làm loạn, đầu tiên là đắc tội với Cung sư huynh, cuồng đồ nội môn đệ tử, hôm nay lại hướng tới Sinh Tử Đài, hắn đây là muốn làm cái gì?"

Sở Phong đại danh từ lâu vang vọng trong Thanh Long Tông, ngay cả bức họa của hắn cũng đều truyền khắp nơi, tất cả mọi người có thể nhận ra được Sở Phong, đều bị hành động của Sở Phong làm cho mơ hồ, giờ khắc

này nhiều người trong lòng đều có một ý nghĩ, tiểu tử này là đang tìm đường chết a.

Khi bên dưới Ân Oán Sinh Tử Đài, người đông tập nập, Sở Phong lúc này mới ngừng gõ đại chung, sống lưng thẳng tắp, quay về đoàn người phía dưới cao giọng quát một tiếng: "Người nào là Vu Cửu, mau ra đây lĩnh cái chết! ! !"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Vu Cửu Đăng Tràng

"Cái gì? Hắn muốn tại đây Ân Oán Sinh Tử Đài khiêu chiến Vu Cửu?"

"Muốn tại Ân Oán Sinh Tử Đài so đấu, phải ký hạ giấy sinh tử, Sở Phong hẳn quả nhiên là đang tìm đường chết a."

"Tiểu tử này chán sống rồi a, Vu Cửu là ai, là người sáng tạo Kiếm Đạo Minh, đại công tử của kiếm đạo thế gia, Thanh Long Bảng bài danh thứ chín, cao thủ có Nguyên Võ ngũ trọng tu vi, Sở Phong cũng dám khiêu chiến hắn?"

Sở Phong lời này vừa nói ra, dường như trời nắng mà có sấm sét, tất cả mọi người thất kinh, lúc đầu một ít người còn tưởng rằng Sở Phong là nói giỡn, thế nhưng khi Sở Phong liên tiếp quát mấy tiếng "Vu Cửu ra đây chịu chết ", mọi người mới biết, Sở Phong đây là thật muốn so đấu.

"Nguyên Võ nhất trọng, tiểu tử này đã bước vào Nguyên Võ nhất trọng sao?"

Rốt cục, ở đây có ít người có Nguyên Võ Cảnh cấp bậc, cảm ứng ra tu vi Sở Phong, Nguyên Võ nhất trọng tại giải đất hạch tâm không tính là rất mạnh, thế nhưng với Nguyên Võ nhất trọng tu vi, đặt ở trên người Sở Phong, lại khiến cho một ít người đối với Sở Phong nhìn với cặp mắt khác xưa, một lần nữa phải xem kỹ lại vị thiếu niên này.

Trước không nói Sở Phong tuổi như vậy, mà có thể bước vào Nguyên Võ nhất trọng đã nói rõ cái gì, chính yếu chính là, Sở Phong khi vừa bước vào giải đất hạch tâm thì, rõ ràng chỉ là Linh Võ thất trọng, mà ở thời gian

hai tháng không tới này, liên tiếp nhảy vọt hai trọng tu vi, lại nhảy qua một cái đại cảnh giới, bước vào Nguyên Võ nhất trọng, như vậy tốc độ tiến bộ, quả thực có thể nói là biến thái a.

"Sở Phong này không đơn giản, nguyên lai là một thiên tài, nếu là để hắn tiếp tục trưởng thành, tuyệt đối có thể trở thành nhất hào nhân vật, bất quá đáng tiếc, hắn quá cuồng vọng a, dám cùng Cung sư huynh định ra sinh tử ước chiến, một năm thời gian, hắn dù có lợi hại cũng vô pháp chiến thắng được Cung sư huynh." Có người nhận thức được tiềm lực của Sở Phong, vì Sở Phong cảm thấy tiếc hận.

"Hanh, không cần một năm, người này hôm nay tất bại, Vu Cửu cùng Cung sư huynh quan hệ rất tốt, đã sớm nhìn hắn không vừa mắt, hôm nay hắn dám leo lên Sinh Tử Đài khiêu chiến Vu Cửu, Vu Cửu há sẽ bỏ qua hắn?" Nhưng cũng có người cho rằng, Sở Phong hôm nay đã là chạy trời không khỏi nắng.

"Người phương nào khiêu chiến lão tử?" Đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên, sau đó một đạo thân ảnh tự trong đoàn người lược ra, tối hậu vừng vàng rơi vào trên so đấu đài.

Người này vóc người gầy yếu, thân cao trung bình, nhìn rất hèn mọn, mắt cóc mũi quặp, mồm miệng lòi răng, nói ra nghe mùi hôi gần ba mươi thước, hắn nếu là ngay mặt ai thổi một hơi, đều có thể khiến cho người nọ ngã quỵ trên mặt đất nôn mửa không ngừng.

Bất quá đừng xem thường người này, hắn tại giải đất hạch tâm thế nhưng nổi danh lừng lẫy, người sáng tạo ra Kiếm Đạo Minh, Thanh Long Bảng bài danh thứ chín, chính là Vu Cửu.

"Người là Vu Cửu?" Sở Phong trước mắt sáng ngời, lần đầu tiên phát hiện, thế gian còn có người như vậy.

Vu Cửu mũi trống học, miệng rộng chà bá, vỗ vỗ cái bụng, dào dạt đặc ý nói: "Lão tử là Vu Cửu, người khiêu chiến lão tử?"

"Đây không phải khiêu chiến người, mà là muốn làm thịt người." Sở Phong lạnh giọng nói.

"Được, lão tử thỏa mãn ước nguyện của người, trưởng lão, lấy giấy sinh tử ra đây, lão tử hôm nay ở chỗ này hỏi thăm tiểu tử này." Vu Cửu cả tiếng nói, hướng phía dưới la một tiếng.

Nếu như hẳn đối với nội môn trưởng lão nói như vậy, còn chưa tính, thế nhưng dám như thế cùng hạch tâm trưởng lão nói vậy, hẳn thật đúng là gan lớn, ngay cả rất nhiều hạch tâm đệ tử, đều là hút một ngụm lương khí, nghĩ thầm cái Sở Phong này đủ cuồng, nghĩ không ra Vu Cửu còn cuồng hơn.

Bất quá cũng chưa có ai nói gì, Vu Cửu vừa nói không lâu sau, thật có một vị trưởng lão hạch tâm tự đoàn người đi ra, chậm rãi mà đi tới trên đài so đấu, tay trái cầm văn kiện, tay phải cầm giấy sinh tử, đi tới trước người Vu Cửu.

"Ta khát, cái Vu Cửu này có cái thân phận gì, có thể như vậy sai sử hạch tâm trưởng lão?" Có người giật mình không ngớt, trưởng lão này tu vi không thấp, chính là Nguyên Võ thất trọng, so với Vu Cửu còn muốn cao hơn hai cái trình tự, nhưng như vậy vừa nghe Vu Cửu nói, thực làm cho giật mình không ngớt.

"Cái này người không biết đâu, Vu Cửu thời gian trước, lạy Chung Ly trưởng lão làm sư tôn, đã chính thức được Chung Ly trưởng lão thân truyền." Có người giải thích nói.

"Chung Ly trưởng lão? Là vị Chung Ly tính tình cổ quái kia hả?"

"Không sai, chính là ông ta."

"Trời ạ, Vu Cửu vậy mà bái vào làm môn hạ ông ta?"

Mọi người lần thứ hai thất kinh, Chung Ly Nhất Hộ này tại Thanh Long Tông thế nhưng tiếng tăm lừng lẫy, nếu như luận về thực lực cá nhân, tại Thanh Long Tông tuyệt đối có thể bài nhập tiền tam, ngay cả hộ tông lục lão đơn đả độc đấu cũng không là đối thủ của hắn.

Chỉ bất quá Chung Ly Nhất Hộ này, dường như Gia Cát Thanh Vân như nhau, cũng là một vị khách khanh trường lão, cho nên tại Thanh Long Tông chỉ là một danh hiệu, chuyện gì cũng không quản, chứ đừng nói truyền thụ tông nội đệ tử tài nghệ, hôm nay Vu Cửu cư nhiên có thể bái nhập lão nhân gia hắn làm môn hạ, thực làm cho mọi người ước ao không ngớt.

"Ân Oán Sinh Tử Đài, đích xác có thể quyết đấu sinh tử, nhưng tất yếu phải có ân oán, các người hai người, có ân oán gì sao?" Vị trường lão kia mở miệng dò hỏi.

"Hắn ức hiếp người nhà ta, có thể tính là ân oán chứ?" Sở Phong trả lời.

"Tiểu tử này, phế bỏ tu vi mấy trăm danh thủ của lão tử, chẳng lẽ còn không tính là ân oán?" Vu Cửu hừ lạnh một tiếng.

"Ký tên, ấn huyết ấn." Trường lão nói rằng.

Mà khi tất cả sắp xếp xong, vị trường lão kia liền rời khỏi so đấu đài, trên đài phảng phất như do máu nhuộm thành, liền chỉ còn lại có Vu Cửu cùng Sở Phong hai người.

"Tiểu tử, lão tử đã sớm muốn làm thịt ngươi, nghĩ không ra ngươi hôm nay cư nhiên đưa lên cửa, đồng thời còn dám quang minh chính đại khiêu chiến lão tử, hôm nay để thỏa mãn tâm nguyện ngươi, lão tử thật đúng là

xin lỗi người cái mảnh si tâm này." Vu Cửu quả đấm nắm chặt, Nguyên Lực bắt đầu khởi động, một thanh trường kiếm tinh xảo ngừng tụ ra.

Thanh kiếm này phi thường đẹp, quả thực là hoa lệ đến cực điểm, bất quá cũng không là thực kiếm, mà là Vu Cửu lấy Nguyên Lực ngừng tụ mà thành, là một loại ngũ đoạn vũ kỹ không thua gì Bách Biến Cung.

"Vậy động thủ đi, ta ngược lại cũng muốn nhìn, người là thế nào thỏa mãn ta đây." Sở Phong vẻ mặt mạn bất kinh tâm (thờ ơ ND), căn bản không đem Vu Cửu đặt ở trong mắt.

"Đối phó loại người này, lão tử chỉ cần một kiếm" Vu Cửu lạnh giọng vừa quát, trong tay trường kiếm huy động, hướng Sở Phong cách không đâm một cái.

"Oanh "

Một kiếm đâm ra, nổi lên bốn phía nổ vang, một đạo kiếm khí mạnh mẽ vô cùng tại không trung ngừng tụ, bí mật mang theo trận trận phá phong chi âm, hướng Sở Phong bay vút đến.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Trí Mệnh Nhất Kiếm

"Sưu "

Kiểm khí phá trời cao, quanh mình Nguyên Lực động, cái này cũng không phải là vũ kỹ, nhưng hơn hẳn vũ kỹ, chính là một kiếm tùy ý của Vu Cửu, nhưng loại uy thế này, cũng tuyệt đối không kém gì phổ thông vũ kỹ.

"Lợi hại, Vu Cửu không hổ là người sáng lập Kiếm Đạo Minh, tạo nghệ đối với kiếm thuật, thực sự quá mạnh mẽ."

Vu Cửu vừa đánh ra một chiêu này, người vây xem liên kinh hô, mà ngay cả những hạch tâm trưởng lão, cũng là gật đầu không ngớt, đánh giá rất cao.

Nhưng so với việc Vu Cửu này có kiếm pháp rất cao, càng có nhiều người, đem ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Phong, bởi vì bọn họ đều muốn nhìn một chút, Sở Phong là sẽ chết như thế nào.

"Bá "

Bất quá Sở Phong, hiển nhiên là để cho bọn họ thất vọng rồi, ngay khi kiếm khí kia sắp sửa tới gần Sở Phong, chỉ thấy Sở Phong tay áo vung lên, một tầng Nguyên Lực ba động lao ra, đem tầng tầng kiếm khí kia làm cho tan rã, cuối cùng triệt để tan hết.

"Ta kháo, không phải chứ, Sở Phong này đã hóa giải được một kiếm của Vu Cửu?"

Một màn này, trong Linh Võ Cảnh chính là xem không hiểu, thế nhưng Nguyên Võ Cảnh là nhìn rất rõ ràng, đúng là Sở Phong dùng Nguyên Lực của Nguyên Võ nhất trọng, đơn giản hóa giải được, kiếm khí Nguyên Võ ngũ trọng của Vu Cửu.

"Người này cư nhiên lợi hại như vậy, lấy Nguyên Võ nhất trọng tu vi, phá rối Nguyên Võ ngũ trọng công kích, cái này cũng quá không phù hợp lẽ thường a." Một vị trưởng lão cũng là không đành lòng kinh hô, Sở Phong thủ đoạn đích xác có chút làm cho người ta kinh hãi.

"Ngạc nhiên gì, lấy yếu thắng mạnh cũng không phải không có thấy qua, tương truyền khai tông tổ sư Thanh Long Tông ta lúc còn trẻ, từng lấy Nguyên Võ Cảnh chiến bại qua Huyền Vũ Cảnh, nói nghiêm túc chính là lấy yếu thắng mạnh." Mặt khác một vị hạch tâm trưởng lão khinh thường nói rằng.

"Lời vô ích, khai tông tổ sư ta tự nhiên rất cao minh rồi, dù sao lão nhân gia hẳn từng là đệ nhất cao thủ của Cửu Châu đại lục, thế nhưng Sở Phong này có thể làm được loại trình độ này, không phải nói, người này quả nhiên cũng là một thiên tài?"

"Cái này. . . . Người nói như vậy thật đúng là, người này thiên phú, ngược lại cũng được cho là một thiên tài, bất quá ta xem Vu Cửu này còn chưa đem hết toàn lực ra, hiện tại kết luận còn quá sớm." Hai vị trưởng lão lần thứ hai nhìn về phía Sở Phong, ánh mắt đều có vẻ ngưng trọng.

"Người một kiếm này cũng là quá yếu, còn có thủ đoạn khác không?" Sau khi đem Vu Cửu công kích hóa giải, Sở Phong hắc hắc cười nói.

"Hanh, đã như vậy, ta để cho người kiến thức một chút, chân chính thực lực của ta, có bao nhiêu đáng sợ."

Vu Cửu hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay giơ lên, bỗng nhiên hướng về phía trước vung lên, một đạo hình bán nguyệt thật lớn liền hiện

lên, hướng Sở Phong phi tới.

"Ngũ đoạn vũ kỹ, Bán Nguyệt Trảm!"

"Không, đây không phải Bán Nguyệt Trảm đơn giản, mà là tiền ngũ đoạn vũ kỹ, tiếp theo thi triển ra ngũ đoạn vũ kỹ, mới chính là song trọng vũ kỹ."

Khi bán nguyệt phù hiện lên, có người thất kinh, liếc mắt nhận ra đây chính là Thanh Long Tông, một loại cường đại vũ kỹ, cái vũ kỹ này phải lấy kiếm sử dụng, nếu thi triển thành công, kiếm khí sẽ như bán nguyệt vậy, huyền lệ loá mắt, khí thế bức người.

Mà khi Vu Cửu thi triển ra Bán Nguyệt Trảm, không chỉ làm được đại thành, mà lại chỉ dùng ngũ đoạn vũ kỹ, để ngưng tụ thành trường kiếm thi triển ra, Bán Nguyệt Trảm như vậy, uy lực làm cho kinh người, cũng không người nào có thể chống đỡ.

Giờ khắc này, tất cả mọi người lần thứ hai đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong, Bán Nguyệt Trảm vô luận là tốc độ hay uy lực, đều phi thường rất cao, sẽ theo ý niệm người thi triển bạo tạc ra, căn bản là muốn tránh cũng không tránh được.

Đối mặt ánh mắt vô số người, Sở Phong cũng chỉ mỉm cười, không vội vàng, thẳng đến khi Bán Nguyệt Trảm đi tới phụ cận, mới chậm rãi giơ cánh tay phải lên, trực tiếp đánh một quyền.

"Oanh "

Một quyền oanh ra, Nguyên Lực nổi lên bốn phía, uy thế cường đại, trên so đấu đài rung động tạo nên một đạo tuyến qua, ngành sinh sinh đem Bán Nguyệt Trảm trung hoà đi.

"Ông" tại khi một quyền đem Bán Nguyệt Trảm oanh tảo, Sở Phong quả đâm năm chặt, một thanh kim sắc trường kiếm quang mang bắn ra bốn phía liền ngưng tụ tại bàn tay.

"Thủ đoạn của người thực sự quá yếu, cũng nên cho người kiến thức một chút, thủ đoạn của ta a."

Tay cầm trường kiếm, cước tựa bên lồi, Sở Phong hầu như ngay lập tức trong lúc đó, liền phóng tới trước người Vu Cửu rồi, một đạo kim mang xẹt qua, đâm về hướng tâm oa của Vu Cửu.

"Tiểu tử này."

Giờ khắc này, Vu Cửu cũng là hoảng sợ đến thất sắc, bởi vì giờ khắc này, dưới cự ly như vậy, hắn rốt cục cảm thụ được thực lực Sở Phong, cái loại cảm giác áp bách này, đâu chỉ giản đơn là Nguyên Võ nhất trọng, quả thực không kém gì hắn chút nào.

Bất quá Vu Cửu dù sao cũng là thiên tài kiếm đạo thế gia, trước không nói hắn sáng lập ra Kiếm Đạo Minh, chỉ cần có thể được Chung Ly Nhất Hộ thu làm đệ tử, đã nói rõ hắn có chỗ hơn người.

Trong tay hắn trường kiếm run run, nhộn nhạo như du xà, đem kim sắc trường kiếm của Sở Phong ngăn lại, sau đó lật tay một kiếm, liền quét về phía yết hầu Sở Phong.

"Hắc, lúc này mới có chút ý tứ."

Sở Phong cười hắc hắc, tầng tầng chiến ý được khơi dậy, hắn không lùi mà tiến tới, bằng vào cảm ứng của tinh thần lực, Ngự Không Thuật thân pháp, tay cầm kim sắc trường kiếm, cùng Vu Cửu giao chiến ở cùng một chỗ.

"Bá bá bá"

Kiểm ảnh bay tán loạn, quang mang bắn ra bốn phía, mỗi lần giao phong, đều có một đạo năng lượng rung động, tại trên so đấu đài tàn sát cuộn tất cả bữa bãi, nhưng hai người dường như không có việc gì, thi triển kiếm kỹ làm cho hoa cả mắt, khi thì công, khi thì phòng thủ, khiến mọi người nhìn thấy miệng khô lưỡi đắng.

"Hảo đặc sắc kiếm pháp, Vu Cửu cũng không nói gì, nghĩ không ra Sở Phong này trên phương diện kiếm thuật cũng có tạo nghệ cao như thế."

"Sở Phong này quá lợi hại, cư nhiên có thể lấy Nguyên Võ nhất trọng tu vi, cùng Nguyên Võ ngũ trọng Vu Cửu chiến đến loại trình độ này." Mọi người nhìn thật là mục trừng khẩu ngốc, rất nhiều đệ tử đều bị biểu hiện của Sở Phong thuyết phục.

Cái này đâu phải là phế vật trong truyền thuyết, quả thực là thiên tài trước đây chưa từng gặp, lấy Nguyên Võ nhất trọng đại chiến Nguyên Võ ngũ trọng, loại này thiên phú, làm cho phải thán phục.

"Người này, cư nhiên thực sự có thể đem Vu Cửu bức đến loại trình độ này, thế nào mỗi lần thấy hấn, hấn đều trở nên mạnh hơn lần trước, hơn nữa cường ra nhiều như vậy, hấn đến tột cùng là tu luyện thế nào đây, thế nào lại tiến bộ nhanh như vậy."

Thế nhưng so với người khác, Tô Mỹ lại là vẻ mặt phức tạp, nàng đột nhiên phát hiện, nàng cùng Sở Phong chênh lệch lại lớn như vậy, bất tri bất giác, không ngờ bị đối phương bỏ rất xa ở phía sau.

"Hanh, các người đề cao Sở Phong rồi, lẽ nào không có nhìn ra, Vu Cửu là đang trêu tức Sở Phong, căn bản không có tận lực sao, đợi khi Vu Cửu chăm chú, Sở Phong nhất định sẽ thua."

Nhưng cũng có người nghĩ, lúc này hai người sở dĩ có thể chiến đến loại tình trạng này, là bởi vì Vu Cửu cũng không có đem hết toàn lực ra.

Những ... này, đại thể đều là những người ghét Sở Phong, bọn họ ước gì Sở Phong chết đi, bị chết càng thảm càng tốt, bởi vì tại đáy lòng bọn họ, cũng không muốn thừa nhận Sở Phong là thiên tài.

"Được rồi, lão tử cùng người chơi đùa một lát thôi, kế tiếp để người kiến thức một chút tuyệt kỹ của ta, Trí Mệnh Nhất Kiếm."

Đột nhiên, Vu Cửu hét lớn một tiếng, sau đó kiếm thế cương khởi, cả người lại tiêu thất không gặp, chỉ bất quá trong nháy mắt biến mất này, một cổ kiếm khí cường đại, ngưng tụ tại chung quanh Sở Phong, toàn bộ trên so đấu đài đều trở nên hôn ám.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Người Điên

"Mau nhìn, đây là tuyệt kỹ thành danh của Vu Cửu, Trí Mệnh Nhất Kiếm "

"Trời ạ, quả nhiên là Trí Mệnh Nhất Kiếm, kết thúc, tất cả đều kết thúc, Trí Mệnh Nhất Kiếm vừa ra, Sở Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Nhìn so đấu đài sát khí quanh quần, nhất thời hôn ám xuống tới, tràng ngoại kinh hô không ngừng, tất cả mọi người không thể bình tĩnh, bởi vì một ít người đã nhận ra, đây chính là sát chiêu cực mạnh của Vu Cửu.

Loại vũ kỹ này, cũng không phải là vũ kỹ của Thanh Long Tông, cũng không phải vũ kỹ chỗ gia tộc Vu Cửu, mà là vũ kỹ mà Vu Cửu độc hữu, một loại vũ kỹ phi thường cường đại.

Đối với loại vũ kỹ này, có người nói, đây là Vu Cửu tại nơi di tích nào đó đoạt được, cũng có người nói, đây là Vu Cửu chiếm được truyền thừa của một vị cao nhân, thậm chí có người hoài nghi, Chung Ly Nhất Hộ sở dĩ muốn thu Vu Cửu làm đồ đệ, là bởi vì muốn nắm giữ Trí Mệnh Nhất Kiếm của Vu Cửu.

Cái Trí Mệnh Nhất Kiếm này, uy lực tương đối kinh người, tuy rằng cũng là ngũ đoạn vũ kỹ, nhưng trên thực tế uy lực có thể so với lục đoạn vũ kỹ, ra chiêu chỉ có một thế, nhưng thiên hôn địa ám, một điểm hàn mang xẹt qua, là đối thủ chết tức thì.

Đồng thời có truyền ngôn rằng, đó chính là khi cùng Vu Cửu giao thủ, nghìn vạn lần không thể để cho Vu Cửu sử xuất chiêu này, bởi vì chỉ cần Vu Cửu sử xuất chiêu này, đối thủ tất nhiên sẽ ngã gục dưới kiếm của hắn, cho dù là thực lực trên Vu Cửu, cũng vô pháp chống lại.

Lúc này, Vu Cửu vừa ra chiêu này, vì thế hầu như mọi người ở đây, đều nghĩ Sở Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ngay cả Tô Mỹ cùng Tô Nhu đôi hoa tử muội này, cũng là mày liễu nhú chặt, ngọc quyền nắm cứng ngắt, thật sâu vì Sở Phong mà toát mồ hôi lạnh.

"Phốc xuy"

Rốt cục, tại trong một mảnh hỗn độn hôn ám, một đạo hàn mang hình bán nguyệt nhảy lên không băng qua, một mảnh tiên huyết cũng theo đó bay tán loạn lên, mà giờ khắc này, hôn ám trên so đấu đài, rốt cục cũng khôi phục lại dáng dấp như lúc trước.

"Trời ạ, cái này. . . ."

Chỉ bất quá, khi mọi người thấy rõ một màn trên so đấu đài, không có chỗ nào mà không phải là thần tình đại biến, mục trừng khẩu ngốc, kinh ngạc đến tóet miệng ra, thậm chí có người, ngay cả đầu lưỡi đều run rẩy tê dại.

Bởi vì giờ khắc này, Sở Phong đang đứng ở trên so đấu đài, đừng nói tiên huyết không có, trên người căn bản là không có một tí vết thương, trên mặt cũng là không có nửa điểm bụi bặm, như một người thông dong, như một người không bị áp bách, một người bình tĩnh, một người tự nhiên, đó chính là một loại hào hiệp chân chính a.

Thế nhưng Vu Cửu, vậy mà hai đầu gối khụy xuống, quỳ rạp xuống đất, hai đạo máu đỏ tươi, đang ở hai đầu gối hắn chảy ra, đan vào cùng một chỗ, làm thành một bức họa tiên huyết mỹ lệ.

"Cái này..."

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây không còn bình tĩnh, bởi vì bọn họ nghĩ tới các loại hình ảnh thâm hiểm của Sở Phong, nhưng căn bản không có nghĩ đến kết cục lại là một loại hình ảnh như thế này, Nguyên Võ ngũ trọng Vu Cửu, Vu Cửu Thanh Long Bảng bài danh thứ chín, Vu Cửu thi triển ra Trí Mệnh Nhất Kiếm, vậy mà thua ở dưới kiếm Sở Phong, đồng thời lại bại triệt để như vậy.

"Người thất bại." Đúng lúc này, kim sắc trường kiếm trong tay Sở Phong, khoát lên trên vai Vu Cửu, rơi xuống cổ Vu Cửu.

Thấy thế, khuôn mặt mọi người lần thứ hai đại biến, bởi vì bọn họ đều có thể thấy, Sở Phong trong ánh mắt hiện lên sát khí, thấy khoe môi Sở Phong nhếch lên nhất mặt cười nhạt, cái này tuyệt đối không phải là nói giỡn, Sở Phong thật là muốn hạ sát thủ.

Thế nhưng, đừng quên gia tộc Vu Cửu là kiếm đạo thế gia, Vu Cửu là huynh đệ của Cung Lộ Vân, sư phụ Vu Cửu là Chung Ly Nhất Hộ, ba phương này, vô luận là phương nào đều là Sở Phong không thể trêu chọc, Sở Phong dám giết Vu Cửu, không thể nghi ngờ chính là muốn chết.

Nhưng mà, Sở Phong lại động, kiếm hấn động rồi, tất cả mọi người biết Vu Cửu chết chắc rồi, mặc kệ Sở Phong hạ tràng là làm sao, thế nhưng Vu Cửu lúc này, nhất định bị Sở Phong giết chết.

"Dừng tay!"

Cũng đúng lúc này, một đạo tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên, giống như sấm sét nổ vang, chấn động song nhĩ tất cả mọi người, thậm chí người thực lực yếu kém, cư nhiên ngạnh sinh sinh bị chấn đến ngất đi.

Đưa mắt nhìn lại, tất cả mọi người đều sửng sốt, chỉ thấy một vị lão giả, đang đứng bên ngoài Sinh Tử Đài, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm

Sở Phong.

Vị lão giả này mặc hắc sắc trường bào, phía sau lưng một thanh hắc sắc trường kiếm, người này nhãn đồng rất là quý dị, sắc bén dường như điều hâu, mà giờ khắc này, liền bắn ra hai đạo hàn quang, toàn bộ bao phủ ở trên người Sở Phong.

"Chung Ly Nhất Hộ!" Người tinh mắt, liền nhận ra lai lịch vị này, chính là khách khanh trưởng lão Thanh Long Tông tiếng tăm lừng lẫy, Chung Ly Nhất Hộ.

"Chung Ly Nhất Hộ tới, Vu Cửu được cứu rồi."

Những bạn thân Vu Cửu liền thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bọn họ không cảm thấy, Sở Phong dám ở trước mặt vị này, chém giết Vu Cửu, phải biết rằng Chung Ly Nhất Hộ, là một vị Huyền Vũ Cảnh cường giả, tại cả tòa Thanh Long Tông, đại nhân vật có thể bài danh tăng trên.

Huống hồ Chung Ly Nhất Hộ tính tình cổ quái, từ trước đến nay tự phụ, với tính cách của hắn, Sở Phong nếu là dám giết Vu Cửu mà nói, hắn sẽ tuyệt đối động thủ, giết Sở Phong.

"Có việc gì?" Sở Phong sớm ngừng lại kim sắc trường kiếm, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Chung Ly Nhất Hộ.

"Vị tiểu hữu này, Vu Cửu này là đệ tử ta, chẳng biết có thể cấp cho lão phu một chút mặt mũi không, tha cho hắn một mạng?" Chung Ly Nhất Hộ bình tĩnh mở miệng nói, nhưng trong ngữ điệu lại không có một tia khẩn cầu, trái lại dường như mệnh lệnh vậy.

"Hanh." Nhưng mà đối mặt Chung Ly Nhất Hộ chính là một tiếng hừ lạnh, Sở Phong chỉ là hừ lạnh một tiếng, sau đó chỉ thấy đại thủ bỗng nhiên vung lên, một đạo kim mang xẹt qua, đầu Vu Cửu đã rơi xuống đất.

"Cái này. . . ." Một màn này, khiến tất cả mọi người bị dọa tới sợ rồi, Sở Phong không chỉ không nhìn Chung Ly Nhất Hộ cầu tình, cư nhiên còn trước mặt Chung Ly Nhất Hộ, giết Vu Cửu.

Đồng thời khi trăm rớt đầu Vu Cửu, loại hành vi này quả thực là quá mức điên cuồng, điên cuồng khiến mọi người có chút khó có thể tiếp thu, chỉ bất quá khi Sở Phong nói ra câu nói này, mọi người mới biết được, cái gì là chân chính người điên.

"Người muốn ta tha ai ta liền tha sao, người cho người là ai!" Sở Phong nắm đầu Vu Cửu lên, khinh thường hướng Chung Ly Nhất Hộ nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Ta Chơi Đùa Với Người

"Người muốn ta tha ai ta liền tha sao, người cho người là ai!"

Sở Phong nói những lời này, thật khiến vang dội, đừng nói trong Sinh Tử Đài này, dù là bên ngoài Sinh Tử Đài cũng có thể nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng), bởi vì hắc vận dụng Nguyên Lực... nói ra những lời này, không sai, hắc chính là muốn để tất cả mọi người biết, hắc Sở Phong là không cho cái lão tạp mao này mặt mũi.

"Ta ngất, cái này Sở Phong quả nhiên là đang tìm đường chết, hắc đây là tìm đường chết a!"

Sở Phong đem tất cả mọi người kiên mộng, mà ngay cả người bu lại vây xem, cũng bị hành động của hắc mà xuất ra một thân mồ hôi lạnh, giờ khắc này, mọi người vô ý thức đem ánh mắt chuyển hướng về phía Chung Ly Nhất Hộ, cái này thật đúng là không thấy không biết.

Chung Ly Nhất Hộ sắc mặt sớm xanh lè, đôi tròng mắt trừng đến so với mắt trâu còn lớn hơn, như muốn rớt đi ra ngoài, quai hàm phình lớn, người đứng gần, thậm chí có thể nghe tiếng hắc nghiến răng nghiến lợi.

Tất cả mọi người biết, vị đại nhân này bị Sở Phong làm nổi giận thật rồi, hắc bây giờ tuyệt đối muốn làm thịt Sở Phong, có tâm tư muốn băm thây vạn đoạn.

"Phanh "

Đột nhiên, Chung Ly Nhất Hộ thân hình tung lên, đằng không bay lên, như một tòa núi lớn, rơi xuống trên so đấu đài, cường đại xung lượng, có thể khiến cho so đấu đài rung rinh, ngay cả Sở Phong trên so đấu đài cũng là lung lay vài bước, suýt nữa không đứng vững.

"Người đâu, lão phu muốn cùng người này ký hạ giấy sinh tử." Chung Ly Nhất Hộ chỉ vào Sở Phong nổi giận gầm lên một tiếng, dường như sư vương rít gào vậy, đâm vào trong óc mọi người.

"Quả nhiên, Chung Ly Nhất Hộ muốn động thủ, hắn muốn giết Sở Phong, cái này ai có thể ngăn được chứ?"

Mặc dù mọi người sớm có dự liệu, thế nhưng khi Chung Ly Nhất Hộ thực sự hành động, chuẩn bị xuất thủ, bọn họ cảm thấy chấn động không ngớt.

"Bá "

Đúng lúc này, lại có một đạo thân ảnh, nhảy lên so đấu đài, đây là một vị mỹ nữ, được coi là Thanh Long Tông đệ nhất mỹ nhân Tô Nhu.

"Chung Ly trưởng lão, người thân là trưởng lão, hà tất cùng tiểu bối chấp nhặt." Tô Nhu mở miệng nói.

"Cút, lão phu nói chuyện, há cho người đến xen mồm!"

Chung Ly Nhất Hộ vung tay lên, một đạo kinh phong liền theo đó dựng lên, cường đại lực lượng đánh vào trên so đấu đài như một phong bạo tàn sát bừa bãi, hầu như trong nháy mắt liền đem Tô Nhu thôn phệ, cường đại lực lượng như muốn đem quần áo trắng nõn của Tô Nhu giảo thành phần toái.

"Cái lão già kia."

Thấy thế, Sở Phong song quyền nắm chặt, liền nhập vào chỗ xung yếu của phong bạo, bởi vì ở trong lòng hắc Tô Nhu đã là nữ nhân của hắc rồi, hắc sẽ không để cho nữ nhân của hắc, tại trước mắt công chúng, y phục bị người xé bỏ.

"Bá "

Bất quá còn không đợi Sở Phong xuất thủ, một đạo thân ảnh lão giả đã nhảy vào trong phong bạo, khi một chốc hắc tiến nhập này, phong bạo cứ nhiên tiêu tán, mà Tô Nhu cũng là hoàn hảo không tổn hao gì lần thứ hai rơi vào trên so đấu đài.

"Lý trưởng lão" Sở Phong không khỏi thất kinh, bởi vì người cứu Tô Nhu, chính là vị Lý trưởng lão kia từng tại trong tay Cung Lộ Vân đã cứu hắc.

Lý trưởng lão là một lão đầu tuổi già, tóc lưa thưa chỉ còn mấy cọng, nhưng lưng lại chưa còng, dáng dấp như là một con ma ốm, một trận gió to đều có thể thổi ngã.

Thế nhưng tu vi Lý trưởng lão, cũng thâm bất khả trắc, tinh thần lực của Sở Phong căn bản không thể dò thám biết được sâu cạn của ông, nhưng từ vừa rồi đơn giản phá giải thủ đoạn của Chung Ly Nhất Hộ là có thể cảm giác được, tu vi Lý trưởng lão này, sợ rằng không yếu hơn so với Chung Ly Nhất Hộ.

Khi nhìn thấy Lý trưởng lão, Tô Nhu cũng là an tâm, nhu thuận đứng ở bên người Sở Phong, tuy rằng đối với Lý trưởng lão nàng cũng không biết, nhưng nàng đã nghe Tô Mỹ nói qua, Lý trưởng lão kỳ thực thâm bất khả trắc, đồng thời đối với Sở Phong rất có hảo cảm.

Nhất là vừa rồi khi Lý trưởng lão xuất thủ, nàng có thể cảm giác được Lý trưởng lão đích xác rất mạnh, hắc là không yếu hơn so với Chung Ly

Nhất Hộ, nếu là Lý trưởng lão bảo vệ Sở Phong, sợ rằng hôm nay, thật đúng là không ai có thể động tới Sở Phong.

"Ách khái khái..."

Cứu Tô Nhu xong, Lý trưởng lão đầu tiên là một trận ho khan, quả nhiên là tê tâm liệt phế, thiếu chút nữa đem phế phổi khạc ra, ho khan một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi ngừng đầu, hướng Chung Ly Nhất Hộ khuyên nhủ: "Chung Ly trưởng lão, tiểu bối luận bàn, làm trưởng bối cũng đừng nhúng tay vào a."

"Lý trưởng lão, người cũng đều thấy đó, Sở Phong này không chỉ chém giết Vu Cửu đệ tử ta, còn cắt lấy đầu của hãn, ta thân là sư tôn hãn, đến báo thù, là không đúng lý sao?"

"Ta hôm nay, chính là muốn cùng Sở Phong tại trên Sinh Tử Đài đây làm kết thúc, người nếu là nói ta không thể cùng hãn giao thủ, ta đây cũng không nói cái gì, cùng lắm thì từ chức khách khanh trưởng lão của Thanh Long Tông, không làm người của Thanh Long Tông, thế nhưng Sở Phong này là ta phải giết." Chung Ly Nhất Hộ tàn bạo nói.

Mà hãn lời này vừa nói ra, ngay cả Lý trưởng lão cũng là nhú mày, tròng ngoại càng không khỏi hấp một ngụm lương khí, bởi vì tất cả mọi người có thể nghe ra, Chung Ly Nhất Hộ, không giết Sở Phong là không được, đã không ai có thể cứu được Sở Phong rồi.

"Lý trưởng lão, người mau vui vẻ nói cho ta biết, ta cùng với Sở Phong này, đến tốt cùng có thể tại đây trên Sinh Tử Đài nhất quyết sinh tử không." Chung Ly Nhất Hộ lần thứ hai ép hỏi nói.

"Cái này. . ."

Lý trưởng lão rất là khó xử, bởi vì dựa theo quy củ, Ân Oán Sinh Tử Đài không có hạn chế thân phận, chỉ cần có ân oán, đồng thời song phương

nguyện ý, đích xác có thể ký hạ giấy sinh tử, nhất quyết sinh tử.

Rơi vào đường cùng, Lý trưởng lão nhìn về phía Tô Nhu, đồng thời lặng lẽ hướng Tô Nhu sử một cái ánh mắt, mà Tô Nhu liền ngằm hiểu ghé vào bên tai Sở Phong nói: "Sở Phong, Chung Ly Nhất Hộ này muốn khiêu chiến người, nghìn vạn lần không nên ứng chiến, nếu không không ai có thể cứu được người."

"Yên tâm, ta không ngốc!" Sở Phong cười cười, hẳn tự nhiên sẽ không bởi vì sĩ diện hảo, mà đi chịu chết.

"Sở Phong, người hôm nay dù là không ứng chiến, lão phu tất nhiên cũng phải giết người, không ai có thể cứu người." Làm như ý thức được ý đồ mấy người Sở Phong, Chung Ly Nhất Hộ chỉ vào Sở Phong rống giận.

Cùng lúc đó lại đem khí tức của mình khuếch tán ra, như vô hình phong bạo, cuộn tới bốn phương tám hướng, khí tức cường đại này, đầy rẫy trên toàn bộ Sinh Tử Đài, đúng là Huyền Vũ tứ trọng, Chung Ly Nhất Hộ này đúng là một vị Huyền Vũ tứ trọng cường giả.

Bất quá cũng may Lý trưởng lão che ở trước người Tô Nhu cùng Sở Phong, mặc dù Nguyên Lực phong bạo có cường đại, nhưng cũng không thể lay động Sở Phong cùng Tô Nhu mấy may, lúc này đây hai người Sở Phong khắc sâu cảm thụ được, trong cơ thể yếu đuối của Lý trưởng lão này, ẩn chứa lực lượng cường đại cỡ nào.

Thế nhưng Lý trưởng lão, cũng chỉ là bảo hộ Sở Phong mà thôi, cũng không có xuất thủ, đối với loại tình huống này, Sở Phong cùng Tô Nhu đều có thể lý giải.

Dù sao Chung Ly Nhất Hộ là Thanh Long Tông khách khanh trưởng lão, cái gọi là khách khanh trưởng lão, đều là đại nhân vật mà Thanh Long Tông mời tới, người như thế là không thể đắc tội, cho dù là Lý trưởng lão cũng không được.

Bởi vì tất cả mọi người có thể nhìn ra, Lý trưởng lão tuy rằng tu vi thâm bất khả trắc, nhưng hãn chức vị lại tương đối hèn mọn, cùng Chung Ly Nhất Hộ hoàn toàn không phải một cấp bậc.

"Lý trưởng lão, tránh ra, nếu không đừng trách lão phu ngay cả người cũng giết." Chung Ly Nhất Hộ là nổi giận thật rồi, hãn về phía trước bước ra một bước, Nguyên Lực phong bạo lần thứ hai mạnh mẽ hơn.

Lý trưởng lão tuy rằng không có tránh ra, nhưng lại chau mày, có thể thấy được hãn thật là hơi khó xử, mà thấy Lý trưởng lão hơi khó xử như vậy, Sở Phong cũng là có chút dao động, hãn đang lo lắng, có nên tiếp tục trốn ở phía sau vị lão giả này hay không.

Mà đối với tình huống này, những người đã sớm mong Sở Phong chết đi, lại là nhìn có chút hả hê, bởi vì bọn họ đã thấy được Chung Ly Nhất Hộ phát ra sát ý, bọn họ nghĩ, tại đây Thanh Long Tông đã không ai có thể bảo trụ được Sở Phong, Sở Phong hãn phải chết không thể nghi ngờ.

"Khẩu khí thật lớn, Chung Ly lão nhi, người đã kiêu ngạo như thế, không bằng cùng lão hủ chơi đùa một chút, thế nào?"

Khi mà tất cả mọi người cho rằng Sở Phong hãn phải chết, thì một đạo thanh âm tại không trung nổ vang, cùng lúc đó, một cỗ khí tức so với Chung Ly Nhất Hộ còn mạnh hơn, trong nháy mắt bao phủ nơi này, đã đem khí tức Chung Ly Nhất Hộ, triệt để ngăn chặn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Khí Phách Sư Tôn

Mà ngay khi đạo thanh âm này vang lên, khí tức bao phủ, một đạo thân ảnh, giống như quỷ mỵ đứng ở trước người Sở Phong, đem Sở Phong cùng Tô Nhu chặn ở phía sau.

Người này mặc áo choàng trắng, che kín dung nhan, cũng không phải ai khác, chính là Giới Linh Sư Thanh Long Tông bỏ ra giá cao mời đến, được coi là đệ nhị cao thủ của Thanh Long Tông, Gia Cát Thanh Vân.

"Đây. . . Đúng là Gia Cát trưởng lão, đây là có chuyện gì, Gia Cát trưởng lão vì sao phải giúp Sở Phong, lẽ nào bọn họ có cái gì quan hệ?"

Nếu như nói, Lý trưởng lão xuất hiện, coi như trong dự liệu, như vậy Gia Cát Thanh Vân xuất hiện, tuyệt đối là ở ngoài dự liệu, có thể nói là chấn động toàn trường.

Phải biết rằng, tại toàn bộ Thanh Long Tông, để cho người ta e ngại cũng không phải Thanh Long Tông tông chủ, cũng không phải hộ tông lục lão, lại càng không là Chung Ly Nhất Hộ, mà là giờ khắc này, vị lão giả đứng ở trước người Sở Phong, Gia Cát Thanh Vân.

Bất quá so với việc ngoại nhân mê man, Tô Nhu lại là mừng rỡ, qua chính mình hiểu biết, thì Gia Cát Thanh Vân này muốn thu Sở Phong làm đệ tử, thật sâu biết được, vị lão giả này để bảo vệ Sở Phong, đã chém giết Lãnh Vô Tội đã theo hắn nhiều năm, lúc này lão nhân gia hắn lên sân khấu, thật đúng là không ai có thể động được Sở Phong.

Kích động xong, Tô Nhu len lén đem ánh mắt quét về phía Sở Phong, phát hiện Sở Phong bình tĩnh tự nhiên, tuy rằng trên mặt đồng dạng cũng lộ vẻ vui sướng, thế nhưng lại không có nhiều lắm ngoài ý muốn, phảng phất tất cả đều ở trong dự liệu.

Thấy thế, Tô Nhu bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng: "Người này, thảo nào dám tùy ý làm bậy như thế, nguyên lai sớm biết Gia Cát Thanh Vân sẽ ra tay giúp hắn!"

"Gia Cát Thanh Vân, lão phu giải quyết ân oán cá nhân mà thôi, người hà tất ngăn cản lão phu?" Chung Ly Nhất Hộ chau mày, không khỏi hạ thấp ngữ khí, có thể thấy được hắn đối Gia Cát Thanh Vân cũng là tâm tồn kiêng kỵ.

"Cá nhân ân oán? Cái gì cá nhân ân oán?" Gia Cát Thanh Vân nhàn nhạt hỏi.

"Người này giết đệ tử ta, làm sư tôn, vì đệ tử báo thù, không tính là ân oán sao?" Chung Ly Nhất Hộ hỏi ngược lại.

"Đúng, cái này đích xác tính là ân oán, bất quá nếu là như thế, vậy chuyện này ta lại càng muốn xen vào." Gia Cát Thanh Vân cười cười.

"Người đây là cái ý gì?"

Lời này vừa nói ra, không chỉ có khiến Chung Ly Nhất Hộ có chút phát mộng, hầu như tất cả mọi người ở đây là đầu đầy vụ thủy, không khỏi sâu sắc suy đoán quan hệ, giữa Sở Phong cùng Gia Cát Thanh Vân.

"Người muốn giết Sở Phong, là báo thù cho đệ tử người, làm sư tôn, làm như vậy theo lý thường là phải làm."

"Nhưng Sở Phong này là đệ tử ta, làm sư tôn bảo hộ đệ tử, cái này cũng không gì đáng trách a." Gia Cát Thanh Vân dang hai tay ra, rất là tùy

ý nói.

Nhưng mà hắn nhìn như tùy ý nói một câu, nhưng dường như trời đang nắng mà có tiếng sét vậy, như có tiếng sấm, nhất thời trong đoàn người nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

"Cái gì? Sở Phong là đệ tử Gia Cát Thanh Vân? Đây là chuyện khi nào vậy?"

"Không thể nào, ta có đúng hay không là nghe lầm? Lãnh Vô Tội theo Gia Cát Thanh Vân lâu như vậy, Gia Cát Thanh Vân cũng không từng chính thức thu hắn làm đệ tử, mà Sở Phong này lúc nào trở thành đệ tử hắn? Hắn là coi trọng Sở Phong ở điểm nào chứ?"

"Là Sở Phong có tu võ thiên phú sao? Còn nghe nói, Sở Phong này còn có tinh thần lực, Gia Cát Thanh Vân muốn bồi dưỡng hắn thành một gã Giới Linh Sư?"

Đoàn người triệt để nổ tung, đang tiến hành suy đoán việc này, bởi vì ... tất cả này tới quá mức đột ngột, khiến cho người ở đây đều không hề chuẩn bị, thật sự là trùng kích tới tâm linh bọn họ rồi, trong lúc nhất thời không thể thích ứng.

"Gia Cát Thanh Vân người nói cái gì vui đùa, người nói tiểu tử này là đệ tử của người?" Chung Ly Nhất Hộ cũng là đầy mặt giật mình, thậm chí căn bản cũng không tin.

Bởi vì nếu như nói hắn cổ quái, vậy Gia Cát Thanh Vân này so với hắn còn muốn cổ quái hơn, hắn thu đệ tử điều kiện hà khắc, Gia Cát Thanh Vân thu đệ tử điều kiện, so với hắn còn muốn hà khắc hơn, hắn trước đây thậm chí nghĩ, Gia Cát Thanh Vân cả đời cũng không thu một vị đệ tử nào, hôm nay thế nào lại đột nhiên thu đệ tử, mà lại là Sở Phong này?

"Thế nào? Lẽ nào ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?" Gia Cát Thanh Vân cười cười, sau đó nói: "Tốt lắm, ta sẽ lập lại lần nữa."

"Ở đây tất cả mọi người nghe rõ cho ta, Sở Phong này, là đệ tử duy nhất của Gia Cát Thanh Vân ta, nếu ai dám động hấn một cái ngón tay, sẽ cùng Gia Cát Thanh Vân ta là địch, mặc kệ là ai, ta đều không chết không thôi!"

Gia Cát Thanh Vân thanh âm rất là hồn hậu, rất có cường lực xuyên thấu, mặc cho mọi người kinh hải, như tiếng chuông đang vọng trên Sinh Tử Đài đây, tất cả mọi người nghe được thì hơi bị thất kinh.

Giờ khắc này, rất nhiều người đều không nói gì, thế nhưng tại trong lòng bọn họ lại chiếm được một đáp án, bọn họ rất cực biết được trở thành người dám khiêu chiến Cung Lộ Vân, vì sao dám huỷ bỏ tu vi nội môn đệ tử, vì sao dám chém giết Vu Cửu, là bởi vì hấn có một sư tôn kinh khủng, Gia Cát Thanh Vân.

"Chung Ly Nhất Hộ, ngươi còn muốn đụng đến đệ tử ta sao?" Gia Cát Thanh Vân nhàn nhạt nói.

"Hanh." Chung Ly Nhất Hộ sắc mặt phát rầu, ngũ quan nhăn nhó, muốn xấu xí bao nhiêu có bấy nhiêu xấu xí, hấn hừ lạnh một tiếng rồi liền rời khỏi Sinh Tử Đài, bởi vì hấn tuyệt đối sẽ không vì Vu Cửu, mà cùng Gia Cát Thanh Vân giao thủ.

"Đứng lại!" Còn không đợi Chung Ly Nhất Hộ rời đi, một đạo kết giới liền phong tỏa cả tòa Sinh Tử Đài, đã đem Chung Ly Nhất Hộ ngạnh sinh sinh giam lại ở trong đó.

"Gia Cát Thanh Vân, ngươi muốn như thế nào nữa?" Thấy thế, Chung Ly Nhất Hộ cũng là có chút luống cuống, hấn nghĩ không ra hấn đã không truy cứu, lão gia hỏa này cứ nhiên còn không chịu buông tha hấn.

"Ta đang hỏi người, người không nghe thấy sao?" Gia Cát Thanh Vân cũng là không hồn không giận, giọng nói rõ ràng chuyển sang hàn lãnh.

"Người muốn cho ta thế nào?"

Chung Ly Nhất Hộ thực sự sợ, tại Thanh Long Tông đây, hẳn có thể nói là không sợ trời không sợ đất, nhưng duy độc sợ một người, đó chính là Gia Cát Thanh Vân, bởi vì vô luận là thủ đoạn, hay tu vi, hẳn đích xác không bằng đối phương.

"Nếu như người không hiểu ta nói cái gì, ta có thể nhắc nhở người, hãy buông bỏ ý nghĩ bất lợi đối với Sở Phong đi, nếu như Sở Phong gặp phải cái gì phiền phức, ta là người thứ nhất sẽ tìm người, đến lúc đó không ai giữ được mạng của người." Gia Cát Thanh Vân nói rất lớn, không để cho Chung Ly Nhất Hộ giữ lại chút thể diện nào.

Đối với một màn như vậy, tất cả mọi người là không khỏi hấp một ngụm lương khí, tại Thanh Long Tông đây, dám như thế cùng Chung Ly Nhất Hộ nói vậy, cũng chỉ có Gia Cát Thanh Vân thôi.

"Được, ta đáp ứng người, ngày sau tuyệt không động đến Sở Phong." Nhưng mà khiến người khác ngoài ý muốn chính là, đối mặt Gia Cát Thanh Vân, làm khó dễ, Chung Ly Nhất Hộ không hề phản bác, cứ nhiên chịu thua.

Nhưng mà mọi người thế nào biết được, ở sâu trong nội tâm Chung Ly Nhất Hộ, đối với Gia Cát Thanh Vân này có bao nhiêu sợ hãi, loại sợ hãi này, chỉ có người thấy qua âm ngoan thủ đoạn của Gia Cát Thanh Vân, mới có thể cảm thụ được. Tại trước mặt loại sợ hãi này, mặt mũi? Căn bản không đáng một đồng.

"A, cái này mới đúng chứ." Mà Gia Cát Thanh Vân lại là cười đắc ý, nương theo tiếng cười vang lên, kết giới bao phủ Sinh Tử Đài cũng là tiêu thất không gặp.

Chung Ly Nhất Hộ bộ mặt mất hết, không có dừng lại một chút nào, thân hình tung lên bay nhanh ra khỏi Sinh Tử Đài, biến mất tại đường nhìn của mọi người.

Mà Gia Cát Thanh Vân lại quét nhìn về phía đoàn người phía dưới, cuối cùng đem ánh mắt tập trung ở tại chỗ chủ sự nội môn hình phạt, trên người Lưu Thừa Ân.

Giờ khắc này, Lưu Thừa Ân sắc mặt đại biến, thân thể không khỏi run lên kịch liệt, trái tim cũng là bang bang máy động, thậm chí trên trán bắt đầu chảy ra tảng lớn mồ hôi lạnh, bởi vì hắn trăm triệu cũng nghĩ không ra, Sở Phong phía sau cư nhiên có một Gia Cát Thanh Vân, đây chính là tồn tại toàn bộ mọi người Thanh Long Tông, đều e ngại.

Hắn là thực sự sợ, sợ đến cả người run lên, bất quá khi Gia Cát Thanh Vân mở miệng, hắn mới biết được mình thật là đại nạn lâm đầu.

"Chính là người muốn trị tội đệ tử của ta?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Thường Phạt Phận Minh

"Ta. . . Ta..."

Đối mặt Gia Cát Thanh Vân chất vấn, Lưu Thừa Ân run rẩy, đầu lưỡi như đơ lại, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng đều nói không nên lời.

"Bá" đột nhiên, Gia Cát Thanh Vân đứng ở trên Sinh Tử Đài, đại thủ vung lên, chỉ nghe "Ba" một tiếng, Lưu Thừa Ân đang đứng cách xa vài trăm thước, liền bị đánh bay đi ra ngoài.

Khi rơi xuống đất, mắt mũi đầy máu, trên mặt xưng phù, đồng thời còn có một đạo chưởng ấn như máu, khắc thật sâu ở trên gương mặt.

"Gia Cát trưởng lão tha mạng, Gia Cát trưởng lão tha mạng, đều là tiểu nhân có mắt như mù, chẳng biết Sở Phong này là đệ tử của ngài, ta nếu là biết hẳn là đệ tử của ngài, dù là tiểu nhân có gan lớn, tiểu nhân cũng không dám a!"

Bị cách không tát một cái, Lưu Thừa Ân vội vàng quỳ rạp xuống đất, cũng không để ý ánh mắt mọi người ra sao, không ngừng hướng Gia Cát Thanh Vân trên so đấu đài, dập đầu liên thanh, cả tiếng cầu xin tha thứ.

Đối với một màn này, cũng không có người nghĩ Lưu Thừa Ân mất mặt, trái lại nghĩ là hợp tình hợp lý, đối mặt Gia Cát Thanh Vân, ai dám bất tòng, ngay cả Chung Ly Nhất Hộ cũng không dám có điều phản bác, huống chi hẳn chỉ là một người nội môn trưởng lão.

"Các người còn có ai, đối với Sở Phong có định kiến không?" Gia Cát Thanh Vân, đem ánh mắt băng lãnh quét về bốn phía, hàn mang bắn ra, lộ rõ khí phách.

Giờ khắc này, đâu có người nào dám nói gì, không quản là đối với Sở Phong có cái nhìn thù hằn, hay đối với Sở Phong khó chịu, toàn bộ đều ngậm miệng lại, đồng thời không ý thức lui về phía sau một bước, giống như là đang biểu thị, bọn họ cũng không dám đối với Sở Phong có định kiến, lại càng không dám đối với đệ tử Gia Cát Thanh Vân bất lợi.

Đối mặt loại tình huống này, Gia Cát Thanh Vân mới thoả mãn gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh Tô Nhu nói: "Tô Nhu, người lúc trước có công bảo hộ đệ tử ta, đây là lão phu thưởng cho người."

Gia Cát Thanh Vân bên hông quang mang chớp động, một viên bích lục thảo dược xuất hiện tại bàn tay, khóa thảo dược này thực sự quá đẹp, thấu triệt trong suốt, quang mang lưu chuyển, tính chất sáng sủa dường như bảo ngọc vậy, chính yếu là trong đó ẩn chứa năng lượng phi thường cường đại, ngay cả không khí quanh mình, đều là chậm rãi nhúc nhích, như run sợ, bởi vì ... thảo dược này ẩn chứa chính là huyền lực.

"Huyền dược! !"

Tất cả mọi người thất kinh, mà ngay cả các vị hạch tâm trưởng lão, cũng là lộ ra thần sắc ước ao, bởi vì ... đây là một viên huyền dược, lại là thượng phẩm huyền dược, giá trị phi thường cao, có thể nói là hữu giới vô thị, bảo bối khả ngộ mà bất khả cầu, đối với Huyền Vũ Cảnh cường giả, có vô tận công hiệu.

"Đa tạ Gia Cát trưởng lão."

Đối mặt với khóa huyền dược này, ngay cả Tô Nhu cũng là trước mắt sáng ngời, trên dung nhan tuyệt mỹ, dào dạt kinh hỉ vui mừng, cẩn cẩn dực dực đem khóa huyền dược này nắm vào trong tay.

Huyền dược giá trị thực sự quá quý, nhất là thượng phẩm huyền dược, cho dù là Tô Nhu bức này xuất thân, cũng không phải có thể tùy ý hưởng dụng, trên thực tế, rất nhiều Huyền Vũ Cảnh cường giả, ngay cả một viên hạ phẩm huyền dược đều mua không nổi, bởi vậy có thể thấy được, huyền dược giá cả, là quý trọng cỡ nào.

"Lý trưởng lão, cũng đa tạ ngài." Gia Cát Thanh Vân, lại xuất ra một viên thượng phẩm huyền dược, đưa cho vị Lý trưởng lão kia.

Lý trưởng lão mỉm cười, vẻ mặt đầy nếp nhăn tể thành một đồng, đưa mắt nhìn rất giống một cái bánh bao, nhưng là một cái bánh bao vui sướng.

Đối với hành động của Gia Cát Thanh Vân, có thể đem chư vị đệ tử cùng với các trưởng lão phía dưới trông mà thèm chảy nước miếng, thượng phẩm huyền dược, đối với bọn họ mà nói, cũng tuyệt đối là vật báu vô giá, thế nhưng Gia Cát Thanh Vân, cứ như thế thoải mái tặng người.

Bất quá trông mà thèm nhất, lại là Sở Phong, huyền dược a huyền dược, lại là thượng phẩm huyền dược, trong một viên ẩn chứa huyền lực, tuyệt đối hơn xa nguyên châu có thể sánh bằng, nếu là thôn phệ một viên, nói không chừng tu vi sẽ tăng trưởng đến cái tình trạng gì.

Tựa hồ cảm thụ được tinh thần lực của Sở Phong đang tra xét, Gia Cát Thanh Vân hung hăng liếc mắt trừng Sở Phong, dù sao lúc này, hẳn đây là đang giúp Sở Phong, hẳn chính là muốn để cho mọi người biết, muốn đối phó Sở Phong, hẳn Gia Cát Thanh Vân sẽ không tha, thế nhưng bang trợ cho Sở Phong, hẳn Gia Cát Thanh Vân tuyệt đối sẽ thưởng.

Hẳn đây là ngoài mặt nói cho hạch tâm đệ tử cùng hạch tâm trưởng lão của Thanh Long Tông, khi Sở Phong cùng Cung Lộ Vân tranh chấp, bọn họ có thể không chọn Sở Phong, nhưng hay nhất là đừng quá thiên vị Cung Lộ Vân, bởi vì tại phía sau Sở Phong, còn có chỗ dựa hẳn vị sư tôn này.

"Tiểu tử thôi, cùng vi sư trở lại." Gia Cát Thanh Vân nắm vai Sở Phong, chung quanh không gian một trận nhúc nhích, hai người liền giống như quỷ my tiêu thất không gặp, Giới Linh Sư thủ đoạn, đích xác không phải thường nhân có thể làm được.

Mà sau khi Gia Cát Thanh Vân rời khỏi, đoàn người an tĩnh "Oanh" một cái liền nổ tung, các loại nghị luận sôi sùng sục vang lên.

"Ghê quá, Sở Phong không chỉ là một thiên tài, đồng thời còn có Gia Cát Thanh Vân làm sư tôn, ngày sau ai còn dám động đến hắn?"

Đây tuyệt đối là một cái thiên đại tin tức, Sở Phong là một thiên tài, có thể lấy Nguyên Võ nhất trọng tu vi, đánh chết Nguyên Võ ngũ trọng Vu Cửu, mà lúc chém giết Vu Cửu, hắn đã vô hình trung thay thế vị trí của Vu Cửu tại Thanh Long Bảng, trở thành tồn tại Thanh Long Bảng bài danh thứ chín.

Thế nhưng Sở Phong chỉ có mười lăm tuổi, trên Thanh Long Bảng, hắn tuyệt đối là một vị tuổi ít nhất, nếu như nói trên Thanh Long Bảng đều là thiên tài, như vậy Sở Phong đó là một vị thiên tài tuổi nhỏ nhất, tiềm lực lớn nhất, dù sao lấy yếu thắng mạnh, ngay cả cách tứ trọng tu vi nghịch chiến đối thủ loại sự tình này, coi như là Cung Lộ Vân cũng hoàn toàn làm không được.

Đồng thời, Sở Phong không chỉ là một thiên tài, tại phía sau hắn còn có một hậu thuẫn cường đại nữa, đó chính là nhân vật ngay cả Thanh Long Tông tông chủ cũng không dám đắc tội, một đời Giới Linh Sư, Gia Cát Thanh Vân.

Từ đó về sau, mọi người Thanh Long Tông, đều phải một lần nữa xem lại Sở Phong, dù sao Sở Phong thiên phú mạnh như vậy, gần ngui hai tháng không tới, liền từ Linh Võ thất trọng, bước vào Nguyên Võ nhất

trọng, trời mới biết tại mười tháng sau, thời gian một năm ước chiến, hãn sẽ đạt được cái cảnh giới gì.

Mà lấy hãn chiến lực nghịch thiên này, nói không chừng lúc một năm ước chiến, thật có thể đỡ được Cung Lộ Vân ba chiêu, mà dựa theo ước định, chỉ cần Sở Phong có thể đỡ Cung Lộ Vân ba chiêu thì là thắng, đến lúc đó Cung Lộ Vân là phải tự sát.

Trước đây, mọi người đều nghĩ Sở Phong khiêu chiến Cung Lộ Vân, là muốn chết, phần thắng bằng không, thế nhưng đến nay mọi người phát hiện, nguyên lai trận ước chiến này, thực sự tồn tại rất lớn lo lắng, đến tột cùng ai thắng ai bại, không một người nào biết được.

Mọi người tại giải đất hạch tâm, đều đang thảo luận về Sở Phong, thì Sở Phong lại là được Gia Cát Thanh Vân, đưa đến một tọa cung điện phong cách cổ xưa.

"Đa tạ sư tôn xuất thủ cứu giúp." Sở Phong hướng Gia Cát Thanh Vân làm đại lễ.

"Trước cũng không vội gọi sư tôn, ta đưa cho người quyển sách, người tìm hiểu thế nào rồi?"

Gia Cát Thanh Vân khí tức đột nhiên chuyển lạnh, nghiêm nhiên đã không có ôn hòa như lúc trước, cái loại cảm giác này, nếu như Sở Phong không đạt được hãn yêu cầu, sẽ thực sự giết Sở Phong vậy.

Chỉ bất quá, Sở Phong đã sớm mười phần lo lắng chu tất, thế nào mà không đạt được Gia Cát Thanh Vân yêu cầu, chỉ thấy ý niệm hãn khê động, khí thể bốn phía, bốn đạo kết giới lực hiện ra, đem hãn cùng Gia Cát Thanh Vân bao phủ trong đó.

Làm xong những ... này, Sở Phong cười nói: "Sư tôn, người xem đệ tử, tìm hiểu như thế nào?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Thầy Trò Tâm Sự

"Ta. . . Ta..."

"Người tiểu tử này, không ngờ kinh qua như vậy thành thạo năm giữ Kết Giới Thuật?"

Giờ khắc này, nhìn kết giới chung quanh bốn phía, Gia Cát giật mình không ngớt, mặc dù bạch sắc trường bào che đầy dung nhan ông, thế nhưng Sở Phong cũng có thể cảm thụ được hình dạng ông giật mình cùng với vui sướng.

"Hắc. . ."

Sở Phong cười hắc hắc, cũng không có trực tiếp trả lời, nhưng là đồng ý Gia Cát Thanh Vân nói, dù sao lúc này hắn đã thành thạo thủ pháp Kết Giới Thuật, đã bày ra trước mặt Gia Cát Thanh Vân.

"Sở Phong, người có thể khống chế kết giới này biến hóa không?" Đột nhiên, Gia Cát Thanh Vân lần thứ hai mở miệng nói.

"Sư tôn muốn cho nó biến hóa thế nào?" Sở Phong hỏi.

"Biến hóa trên hình thái." Gia Cát Thanh Vân nói.

"Ông ông"

Gia Cát Thanh Vân vừa dứt lời, kết giới bốn phía liền tiêu tán, sau đó mấy đạo kết giới liền hiện ra, lúc này đây, kết giới không có đem hai người phong tỏa, mà là xuất hiện ở tại trong tay Sở Phong.

Kết giới bán trong suốt, lúc đầu chỉ có cỡ bàn tay, tại trong tay Sở Phong xoay quanh, tùy theo Sở Phong khống chế, bắt đầu dần dần thoát ly khỏi tay, sau đó nhanh chóng mở rộng, khi thì hình vuông, khi thì hình tròn, thậm chí thỉnh thoảng là một hình sao năm cánh năm đỉnh, quả nhiên là tùy tâm mà động, chỉ có nghĩ không ra, là không được Sở Phong làm ra thôi.

"Sở Phong, người hôm nay đã thành thạo nắm giữ Giới Linh La Bàn chưa?" Gia Cát Thanh Vân lần thứ hai hỏi.

Sở Phong gật đầu, sau đó liền xuất ra Giới Linh La Bàn, chỉ rõ trên mặt các vị trí đại biểu cho cái gì, ký hiệu bất đồng ám chỉ cái gì, tại dưới Đan Đan chỉ đạo, hẳn đối với Giới Linh La Bàn này đã sớm rõ như lòng bàn tay.

Sau đó, Gia Cát Thanh Vân lại hỏi Sở Phong một ít vấn đề, những ... này đều là tri thức ghi chép trên quyển sách hẳn đưa cho Sở Phong, dù là Đan Đan không ở đây, hẳn cũng có thể đơn giản trả lời được, đồng thời đối với hàm nghĩa, phân tích cũng cực kỳ thấu triệt.

"Tốt, tốt, tốt!"

Sau một phen khảo hạch, Gia Cát Thanh Vân cũng chưa từng có nhiều biểu thị, chỉ nói ra ba chữ tốt, nhưng ba chữ đơn giản này, đủ để nói rõ tâm tình hẳn lúc này chấn động.

"Ta Gia Cát Thanh Vân, muốn tìm một người đáng giá để ta truyền Giới Linh Thuật, tìm hơn nửa đời người, cuối cùng cũng tìm được một đệ tử hợp cách rồi."

Gia Cát Thanh Vân nhìn Sở Phong trước mắt, không ngớt gật đầu, hẳn tuy rằng trước đối Sở Phong đã có ôm một chút hi vọng, thế nhưng lúc này biểu hiện của Sở Phong, lại hoàn toàn vượt lên trên hẳn kỳ vọng.

"Sư tôn ở trên, xin nhận đệ tử một lạy!" Sở Phong nửa quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền, hướng Gia Cát Thanh Vân thi lễ thầy trò.

"Người thiên tư thông minh, ngày sau tất nhiên sẽ trở thành một người Giới Linh Sư rất giỏi, thành tựu tuyệt đối ở trên ta."

"Bất quá đáng tiếc, rốt cuộc ta tối đa chỉ dẫn đạo người, mà không phải chỉ dạy người, nhưng người nếu là nguyện ý, cũng có thể gọi một tiếng sư tôn." Gia Cát Thanh Vân khom lưng, tiến lên nâng Sở Phong lên.

"Ngài là sư tôn của Sở Phong ta, sư phụ duy nhất." Sở Phong cực kỳ khẳng định mà nói, đồng thời trong ngôn ngữ cũng tràn ngập ý kính nể.

"Ha ha, tốt, ta Gia Cát Thanh Vân không có nhìn lầm người." Tuy rằng lúc trước Gia Cát Thanh Vân nói vậy, thế nhưng hiển nhiên hẳn càng thích những lời này của Sở Phong.

Dù sao, là người có bản lĩnh, đều thích tìm một người có thiên phú để truyền thụ, mà Gia Cát Thanh Vân này chính là một người có bản lĩnh, còn Sở Phong thì là một người có thiên phú để truyền thụ.

Sau đó, Gia Cát Thanh Vân đưa tay đặt ở Càn Khôn Đại bên hông, quang mang phù chú lưu chuyển lóe ra, bó lớn nguyên châu xuất hiện tại bàn tay, Sở Phong liếc mắt liền có thể thấy được, đó là một trăm khóa nguyên châu.

"Phong nhi, người cùng Cung Lộ Vân đánh một trận, thời gian đã càng ngày càng gần, làm sư tôn cũng không có gì giúp người, những ... nguyên châu này người cầm, tin rằng đối với người sẽ có một chút bang trợ."

"Đa tạ sư tôn."

Sở Phong đem nguyên châu nhận lấy, hẳn đã sớm biết Gia Cát Thanh Vân này tài đại khí thô (giàu có), nhưng lại không nghĩ rằng tài đại khí thô như vậy, vừa ra tay đã là rất nhiều nguyên châu.

Sở Phong trong lòng rất cảm kích, phi thường cảm kích, hẳn cũng không có bởi vì Gia Cát Thanh Vân giàu có, mà đem một trăm khối nguyên châu không để trong mắt, dù sao đã là vật phẩm cực kỳ quý trọng.

Tuy ngoại giới đồn, Thanh Long Tông đối Gia Cát Thanh Vân cung phụng, mỗi tháng một viên huyền châu, nhưng theo Sở Phong hiểu biết thì, đây chỉ là đồn đãi, sự thực rất có khả năng cũng không như vậy.

Bởi vì hẳn biết, cực phẩm huyền dược, huyền châu, phi thường rất thừa thớt, có thể nói là vật báu vô giá, bởi vì huyền châu ẩn chứa huyền lực thực sự quá mạnh mẽ, công hiệu như linh châu đối với Linh Võ Cảnh cường giả.

Thậm chí một vị cường giả có thể ở Huyền Vũ cửu trọng, vô pháp đột phá, nếu nó bang trợ đột phá đạo bình chương không thể đột phá này, khi bước vào Thiên Võ Cảnh là có thể nắm giữ hoàn toàn những năng lực mới, có thể ngao du thiên hạ.

Bởi vậy có thể thấy được, huyền châu là trân quý cỡ nào, đừng nói là nhị đẳng tông môn Thanh Long Tông, sợ rằng Thanh Châu đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông, cũng không có khả năng tài đại khí thô như vậy, mỗi tháng một viên huyền châu, để cung phụng một gã Giới Linh Sư.

Cho nên Sở Phong nghĩ, đối với Gia Cát Thanh Vân cung phụng mà suy đoán, hẳn chỉ là lời đồn, đừng nói mỗi tháng một viên huyền châu, sợ rằng mỗi tháng một viên thượng phẩm huyền dược, đều đã là tiêu phí cực lớn, dù sao đối với thường nhân mà nói, thượng phẩm huyền dược đã là vật báu vô giá.

Nếu không phải như vậy, thì Tô Nhu đường đường thân là tiểu thư của Chu Tước Thành thành chủ, cũng sẽ không vì Gia Cát Thanh Vân, tặng nàng khóa thượng phẩm huyền dược, mà vui sướng như vậy.

Sở Phong đem trăm khóa nguyên châu thu hồi xong, trong lòng phi thường hài lòng, hẳn rất chờ mong những nguyên châu... giá trị xa xỉ này, có thể bang trợ tu vi hắn, bước vào cái cảnh giới gì.

Mặt khác trong ánh mắt hắn lần thứ hai nhìn về phía Gia Cát Thanh Vân, không khỏi có chút kính nể cùng cảm động phát ra từ nội tâm, Gia Cát Thanh Vân tuy rằng tài đại khí thô, thế nhưng dù sao chính ông cũng phải tu luyện.

Huống hồ, người khác dù sao cũng là người khác, người khác cho dù là xem trọng người, không cho người cái gì cũng là lẽ thường, bởi vì trong lúc đó bọn họ, vốn cũng sẽ không thiếu đây đó cái gì.

Mà Gia Cát Thanh Vân này, có thể biết Sở Phong cũng không lâu, liền dành cho Sở Phong bang trợ lớn như vậy, có thể thấy được ông đối với Sở Phong là rất xem trọng.

"Tiểu tử tính cách người có chút quật cường, điểm ấy ngày sau phải thu liễm, nếu không sớm muộn sẽ thiệt thòi lớn."

"Bất quá người cũng không nên quá mức lo lắng, người cùng Cung Lộ Vân đánh một trận, đại khái có thể an tâm đi làm, dù là người thất bại, vì sự nhất định cũng có thể bảo vệ người một mạng." Gia Cát Thanh Vân lần thứ hai mở miệng nói.

"Hắc hắc." Đối với Gia Cát Thanh Vân nói, Sở Phong cũng chỉ là cười hắc hắc, hắn cũng không thể nói, mục tiêu của hắn là sẽ giết chết Cung Lộ Vân ?

Bất quá khi kiến thức được Sở Phong tại kết giới tạo nghệ, Gia Cát Thanh Vân liền tương đối yêu thích Sở Phong, không chút nào che giấu liền thể hiện ra, thầy trò hai người hàn huyên thật lâu, đồng thời càng trò chuyện càng ăn ý.

Cho tới cuối cùng, Gia Cát Thanh Vân thậm chí tự mình xuống bếp, vì Sở Phong mà làm một bàn đồ ăn ngon, tuy rằng chưa nói tới đặc sắc, nhưng toàn bộ tuyệt đối là sắc hương đậm đà, chính yếu chính là, đây chính là đường đường một đời Giới Linh Sư, Gia Cát Thanh Vân lại tự mình đi làm thức ăn, sợ rằng trong thiên hạ được ăn món do ông làm, ít lại càng ít.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Hỏi

"Ta. . . Ta..."

Trên bàn rượu, thầy trò hai người trò chuyện càng vui, từ trước đến nay Gia Cát Thanh Vân làm cho một loại cảm giác tàn khốc khó gần, nhưng đối với Sở Phong cũng là mở ra một đạo tâm tường, có thể thấy được ông là thật tâm không coi Sở Phong là người ngoài, mà là trở thành tâm phúc đệ tử của ông.

Sở Phong biết được, Gia Cát Thanh Vân khi còn trẻ gia cảnh cũng không tệ, bất quá bởi vì cha mẹ ông đắc tội với một đại nhân vật của Lăng Vân Tông, nên phải tuyển chọn chạy trốn.

Thế nhưng chưa từng nghĩ, đang trên đường lẩn trốn, lại có người bán đứng bọn họ, người của đại tông môn truy sát đến, đem người nhà của ông giết sạch không chừa một ai, chỉ có Gia Cát Thanh Vân là trốn thoát được, mà trả giá lớn cho đợt chạy trốn này, đó là cha mẹ ông bị người vô tình chém chết.

Từ lúc đó, Gia Cát Thanh Vân rất ít tin tưởng người ngoài, có thể nói là ở sâu trong nội tâm ông, đối với ngoại nhân ông có một loại lạnh lùng, có một sự ngăn cách.

Thời gian tuổi còn trẻ cũng còn có thể nói, thế nhưng khi tuổi lớn, cũng muốn tìm một nơi để dựa vào, đem bản lĩnh của mình truyền thừa lại, Gia Cát Thanh Vân này cũng không ngoại lệ.

Vốn hăn đối với Lãnh Vô Tội cũng xem trọng, thế nhưng sau lại phát hiện, Lãnh Vô Tội quá mức ích kỷ, làm việc quá mức cực đoan, Lãnh Vô Tội không có bằng hữu, chỉ có công cụ hăn lợi dụng, nên không đáng để Gia Cát Thanh Vân tin cậy.

Thế nhưng tại thiên phú mà nói, tại Thanh Châu cảnh nội, nhất là trong Thanh Long Tông, muốn tìm được thanh niên như Lãnh Vô Tội vậy, cũng là rất khó.

Cho nên lúc đó Gia Cát Thanh Vân rất khó xử, rất do dự, rốt cuộc có nên hay không đem y bát của ông, truyền thụ cho Lãnh Vô Tội.

Cũng đúng lúc này, Sở Phong tiến vào tầm nhìn của Gia Cát Thanh Vân, kỳ thực Gia Cát Thanh Vân ngay từ đầu liền điều tra thân phận của Sở Phong rồi.

Đồng thời phát hiện Sở Phong tuy rằng làm việc có lúc rất xung động, thế nhưng động cơ cũng không hại người, rất nhiều khi, đều là vì người nhà, mà xông vào di thiên đại họa.

Sở Phong làm chuyện lớn chuyện nhỏ, ở trong mắt người ngoài mà xem, là một người không có đầu óc, thế nhưng Gia Cát Thanh Vân lại dị thường thích.

Về phần Lãnh Vô Tội sau đó, thật là Gia Cát Thanh Vân đối với hăn làm một cái khảo nghiệm, chỉ bất quá, cuối cùng Lãnh Vô Tội, khiến cho Gia Cát Thanh Vân thất vọng.

"Sư tôn, lúc Giới Linh Sư cùng giới linh ký kết khế ước, có thể hay không xuất hiện loại tình huống như vậy."

"Bởi vì nguyên nhân nào đó, giới linh đã bị thương nặng, biến mất trong giới linh không gian, Giới Linh Sư cảm thụ không được một tia khí

tức của nó, thế nhưng giới linh khế ước thì vẫn còn." Thừa dịp Gia Cát Thanh Vân đang cao hứng, Sở Phong tìm hiểu về chuyện Đan Đan.

"Ân, đích xác có loại tình huống này, lúc giới linh cùng Giới Linh Sư ký kết khế ước, phần lớn sẽ rất khó phản hồi lại linh giới, trừ phi khế ước giải trừ, hoặc thủ đoạn giới linh nghịch thiên, bằng không cả đời đều phải ở trong tinh thần thế giới của Giới Linh Sư, cũng là giới linh không gian."

"Mà như người nói loại tình huống này, cũng sẽ có phát sinh, dù sao giới linh sẽ vì Giới Linh Sư mà chiến, mà khi chiến đấu thường thường sẽ có gây thương vong, chỉ bất quá giới linh khế ước không có hủy diệt, điều này đã nói lên giới linh còn sống, chỉ là bản linh đại thương, cần khôi phục lại." Gia Cát Thanh Vân nói.

"Khôi phục lại? Lúc này đại khái phải mất bao lâu?" Sở Phong nội tâm mừng như điên, chỉ cần Đan Đan không có việc gì, hẳn liền an tâm.

"Cái này rất khó nói, nhanh thì tám năm mười năm, chậm thì trên trăm năm." Gia Cát Thanh Vân nói như là chưa nói.

"Cái gì? Lâu như vậy?"

Khi nghe được nói thế, Sở Phong như là bị đả kích thật lớn vậy, nhanh thì tám năm mười năm, chậm thì trên trăm năm, đây không phải nói hăn cùng với Đan Đan, chí ít phải mười năm không thể gặp mặt? Thậm chí cả đời đều không thể gặp mặt?

"Tiểu tử người sao lại khẩn trương thế, người đừng nói là cùng giới linh ký kết khế ước nha?" Gia Cát Thanh Vân chọc hỏi.

"Cái này đương nhiên không có, đệ tử chỉ là hiếu kỳ. . . ." Sở Phong vội vàng lắc đầu, Đan Đan là bí mật của hăn, còn không thể để bất luận kẻ nào biết được.

"Ta nghĩ tiểu tử ngươi cũng không có khả năng nghịch thiên như thế, giới linh là một loại sinh vật cao ngạo, đồng thời rất thông minh, trí tuệ không thể so với con người thấp hơn, thậm chí càng cao hơn."

"Thực cũng không dấu ngươi, sư tôn ngươi, hôm nay trong tinh thần thế giới, liền có một con giới linh như thế, chỉ bất quá ta cung phụng nó lâu nay, nhưng nó cũng không chịu cùng ta ký kết khế ước."

"Tuy nói cùng giới linh ký kết khế ước, đối với kết giới lực nằm trong tay, cùng với tự thân tu vi, sẽ có cực lớn bang trợ, là chuyện mà vô số Giới Linh Sư tha thiết ước mơ, nhưng trên thực tế được giới linh tán thành, đây cũng là chuyện rất khó." Gia Cát Thanh Vân chính là trong lời nói có điều đặc ý, lại có chút mất mát.

Đặc ý chính là, làm một gã Giới Linh Sư, ông đã thành công câu thông được một con giới linh, đồng thời con giới linh này hôm nay đã có ý đồ cùng ông ký kết khế ước.

Mất mát chính là, con giới linh này mặc dù có ý đồ cùng ông ký kết khế ước, nhưng dù sao còn chưa có cùng ông ký kết, nói cách khác ông còn chưa có được giới linh tán thành, hơn nữa năm nay tuổi đã lớn, thật không biết khi còn sống, con giới linh này có sẽ cùng ông ký kết khế ước hay không.

Nghe ra Gia Cát Thanh Vân nói, Sở Phong âm thầm may mắn, may mắn mình có người nhà tốt, tại trong giới linh không gian của hắn, phong tỏa hai con giới linh, đồng thời hôm nay một con đã cùng với hắn ký kết khế ước.

Nếu như không phải vậy, chỉ dựa vào chính hắn thăm dò mà nói, thật không biết tới ngày tháng năm nào, mới có thể cùng giới linh ký kết khế ước, sẽ không tốt giống như Gia Cát Thanh Vân vậy, cả đời cũng không thể cùng giới linh ký kết khế ước cũng nói không chừng.

Chỉ bất quá khi đang cảm kích người nhà của mình, Sở Phong cũng là không khỏi nhớ tới gia tộc mình, lúc này các loại đầu mối đều có thể nói rõ ràng, gia tộc của hắn, chỉ ít phụ mẫu hắn rất là lợi hại, nắm giữ thủ đoạn là rất nghịch thiên.

Mà nhân vật lợi hại như vậy, chỉ ít tại gần đây mấy trăm năm trong Cửu Châu đại lục, cũng không có xuất hiện qua, vì thế có thể nghĩ, phụ mẫu hắn chính là người ở ngoài Cửu Châu đại lục.

Thiên địa to lớn, Cửu Châu đại lục cũng chỉ bất quá là một góc thiên địa bằng sơn mà thôi, Sở Phong không biết thế giới bên ngoài là cái dạng gì, nhưng có thể tưởng tượng được, thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, nguy hiểm tới phụ mẫu hắn thủ đoạn cao minh, cũng phải đem hắn giao phó cho người thu dưỡng.

"Sư tôn, nếu là giới linh đã bị thương nặng, lẽ nào ngoại trừ để nó tự khôi phục, Giới Linh Sư chúng ta cũng không có biện pháp nào sao?" Sau một hồi nói chuyện phiếm, Sở Phong xảo diệu đem trọng tâm câu chuyện, chuyển tới cái này.

"Có, đương nhiên là có, giới linh sở dĩ nguyện ý cùng Giới Linh Sư ký kết khế ước, buông bỏ sinh tồn tự thân, lại bị nhốt trong tinh thần thế giới nơi chật hẹp, là bởi vì sinh linh thế giới, đối với bọn nó có chỗ tốt thật là lớn."

"Giới linh thọ mệnh rất dài, không giống nhân loại chúng ta tu vi có cường đại, cũng bất quá là trăm năm thọ hạn, mà giới linh tối thiểu có thể sống ba trăm năm, có người nói một ít giới linh cường đại, có thể sống mấy nghìn năm."

"Vì thế mới đưa đến, giới linh nguyện ý cùng Giới Linh Sư ký kết khế ước, tại nơi tinh thần thế giới chật hẹp sinh tồn, bởi vì sau khi Giới Linh Sư chết đi, khế ước được giải trừ, giới linh là có thể trở về giới linh thế giới,

mà cái thời gian kia, hẵn tại trên người Giới Linh Sư đoạt được gì đó, cũng sẽ trở thành tiền vốn cho nó đặt chân tại giới linh thể giới."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Giới Châu

"Về phần giới linh có thể tại sinh linh thể giới được chỗ tốt, cũng là vô cùng vô tận, chẳng hạn như, ngoại trừ sinh mệnh bốn nguyên cơ bản nhất, có thể đề thăng tu vi ra, còn có rất nhiều thứ có thể tăng cường thể chế chúng nó, thậm chí huyết mạch gì đó."

"Theo như lời người nói, nếu là giới linh sau khi bị thương, tại tinh thần thể giới nguyên hình tiêu tán, không thể cùng Giới Linh Sư câu thông vậy làm sao bây giờ? Kỳ thực là có biện pháp gì không."

"Theo ta được biết, có một loại quả thực kỳ lạ, gọi là linh quả, linh quả này đối với Giới Linh Sư có công hiệu nhất định, có thể tăng cường chất lượng kết giới lực, tăng cường cường độ tinh thần lực, thế nhưng đối với giới linh có thật lớn công hiệu, có thể bổ sung linh lực chúng nó."

"Như tình huống người nói, chỉ cần có một viên linh quả, hoàn toàn có thể làm cho giới linh thức tỉnh, đồng thời linh lực so với dĩ vãng còn muốn dư thừa hơn." Gia Cát Thanh Vân giảng thuật nói.

"Linh quả? Ở đâu có loại linh quả này, ở nơi nào có thể mua được?" Sở Phong mừng rỡ, như vén mây nhìn thấy mặt trời, hẳn rốt cục thấy được hi vọng giải cứu Đản Đản.

"Linh quả gì đó trân quý như vậy, há có thể mua được? Bất quá theo ta được biết, tại Cửu Châu đại lục, thật ra có một chỗ, có linh quả." Gia Cát Thanh Vân nói.

"Ở nơi nào?" Sở Phong truy vấn hỏi.

"Giới Châu!"

"Giới Châu?"

"Không sai, Giới Châu là một trong Cửu Châu đại lục ta."

"Ở nơi đó có một tòa giới linh công hội, giới linh công hội có thể nói là nơi tập kết Giới Linh Sư cực mạnh ở Cửu Châu đại lục, ở nơi đó Giới Linh Sư có thể nhận được càng nhiều lợi ích."

"Mà trong giới linh công hội này, có trồng một loại quả thực đặc thù, đó là linh quả." Gia Cát Thanh Vân nói rằng.

"Giới Châu? Sư tôn, nơi này cách Thanh Châu ta có xa lắm không?" Sở Phong cấp thiết truy hỏi, đối với Thanh Châu hắn đã có chút khái niệm, thế nhưng đối khắp cả Cửu Châu đại lục, hắn lại là không biết chút gì.

"Giới Châu cùng Thanh Châu tính là lân cận, tuy rằng đường xá không gần, thế nhưng đi tới đi lui, thời gian nửa tháng cũng là đủ rồi." Gia Cát Thanh Vân cười cười, sau đó hướng Sở Phong hỏi: "Tiểu tử ngươi đối với linh quả thật đúng là để bụng a."

"Đương nhiên là để ý, sư tôn không phải nói, linh quả này đối với chất lượng kết giới, cùng tinh thần lực đều có đề thăng sao?" Sở Phong vừa cười vừa nói.

"Ân, đó là đương nhiên, bất quá nói đi cũng phải nói lại, với trình độ ngươi hôm nay đối với năm giữ Kết Giới Thuật, cũng là lúc đi khảo hạch lấy một kiên bạch bào a." Gia Cát Thanh Vân nói.

"Bạch bào, là bạch bào mà sư tôn ngài đang mặc sao? Thứ này đến tột cùng có ích lợi gì?" Sở Phong biết rõ mà còn hỏi.

"Ha ha, cái này người sẽ hiểu thôi, đây là tượng trưng cho thân phận cùng thực lực của Giới Linh Sư, nếu muốn thu được loại tán thành này, nhất định phải dùng thực lực của chính mình thi đấu."

"Mà căn cứ vào Giới Linh Sư mạnh yếu, Giới Linh Sư đẳng cấp tổng cộng chia làm ba loại, bạch bào, hôi bào, còn có lam bào."

"Bạch bào dễ dàng thi đấu nhất, với người hiện tại thủ đoạn nắm giữ, thi đấu bạch bào, trở thành một vị bạch bào Giới Linh Sư hẳn là không khó."

"So với bạch bào, thì hôi bào sẽ rất khó thi đấu, cái này đối với bản chất kết giới lực thì có yêu cầu, tại trong Thanh Châu ta, hôi bào Giới Linh Sư không vượt lên trên hai người."

"Một vị là đệ nhất tông môn, Lăng Vân Tông cung phụng Giới Linh Sư, một vị khác đó là Kỳ Lân vương phủ cung phụng Giới Linh Sư." Gia Cát Thanh Vân ngưng trọng mà nói, lúc nhắc tới hai vị này, trong giọng nói không khỏi có chút kính trọng.

"Cái gì? Hôi bào Giới Linh Sư không vượt lên trên hai người, đồng thời thân phận đều là rất cao như vậy?" Sở Phong trong lòng kinh hãi, bởi vì hẳn tại trong Bạch Hồ sơn mạch thấy được thiếu nữ kia, rõ ràng cũng là một vị hôi bào Giới Linh Sư.

"Về phần lam bào Giới Linh Sư, quả thực dường như là truyền thuyết, tại Thanh Châu ta căn bản không ai đạt được, dù là mấy châu khác cũng không có nhân vật như vậy, chỉ có trong Giới Châu, có mấy người Giới Linh Sư truyền kỳ như vậy." Gia Cát Thanh Vân tiếp tục nói.

Chỉ bất quá, Gia Cát Thanh Vân nói so với lúc đầu Đản Đản nói, lại nói ít đi hai loại, đó là sau lam bào là tử bào, còn có kim bào, bởi vậy có thể thấy được, tại nhân giới mà nói, Đản Đản là hơn xa Gia Cát Thanh Vân.

"Vậy Giới Châu thế nào lại tụ tập nhiều Giới Linh Sư cường đại như vậy? Chẳng lẽ có cái chỗ đặc thù gì sao? !" Sở Phong thì thảo lẩm bẫm.

"Người nói cũng không sai, Giới Châu có thể nói là thánh thổ của Giới Linh Sư, nơi đó có hai cái thế lực Giới Linh Sư cường đại nhất Cửu Châu đại lục, một phương là Giới Linh Sư công hội, tập kết Giới Linh Sư cường đại nhất trong Cửu Châu đại lục, toàn bộ thân phận Giới Linh Sư khảo hạch, đều phải ở nơi này tiến hành."

"Một ... phương khác là Giới thị tộc nhân, Giới thị tộc nhân không hề bằng giới linh công hội, nhưng mỗi danh tộc nhân đều trời sinh có tinh thần lực, là một loại chủng tộc cao quý khó lường."

"Tương truyền, bọn họ mới là chủ nhân Giới Châu, bất quá bởi vì tộc nhân quá mức thừa thớt, vì thế quyền thống trị mới dần dần bị giới linh công hội sở hữu, bất quá đây vẫn là một cái thế lực không thể khinh thường, hai cái cộng đồng hưởng dụng cái thánh thổ Giới Châu này." Gia Cát Thanh Vân nói.

"Nguyên lai là như vậy, xem ra thiên hạ thực sự rất lớn, thế gian cư nhiên có chủng tộc đặc thù như thế, mỗi danh tộc nhân đều trời sinh có tinh thần lực."

Sở Phong âm thầm sợ hãi, người có tinh thần lực trong vạn người có một, tại trong Thanh Châu hẳn, mỗi người có tinh thần lực, đều được coi là thiên tài.

Thế nhưng nghĩ không ra, ngay trong lân châu bọn họ, lại có một cái chủng tộc lợi hại như vậy, mỗi danh tộc nhân đều có tinh thần lực, đây là một loại khái niệm gì, một cái chủng tộc sao mà cường đại a?

"A, người nói không sai, thiên hạ to lớn, cường giả vô số, chủng tộc có huyết mạch đặc thù có rất nhiều, ngoại trừ Giới Châu Giới thị tộc nhân ra,

tại trong Cửu Châu đại lục ta, còn có chủng tộc càng cường đại." Gia Cát Thanh Vân nói.

"Chủng tộc càng cường đại, sư tôn là chủng tộc gì? !" Sở Phong rất là hiếu kỳ, Giới thị tộc nhân, cũng đã đủ làm cho giật mình, so với loại chủng tộc này còn có loại chủng tộc lợi hại hơn, là cái dạng gì?

"Đó là bá chủ Cửu Châu đại lục ta hôm nay, Khương thị hoàng triều, Khương thị hoàng triều là một cái chủng tộc đặc thù."

"Bọn họ sở dĩ tự xưng là Khương thị hoàng tộc, đó là bởi vì, mỗi người Khương thị hoàng tộc, đều có cường đại huyết mạch lực, có chiến lực đáng sợ mà thường nhân không có, đây cũng là nguyên nhân vì sao Khương thị hoàng tộc, có thể lâu ngày không suy thoái, thủy chung xưng bá Cửu Châu đại lục ta." Gia Cát Thanh Vân giảng thuật nói.

"Khương thị hoàng triều, nguyên lai là chủng tộc đặc thù, thảo nào!" Sở Phong lần thứ hai chiếm được một cái tin tức kinh người.

"Tính thời gian, thì giới linh công hội mỗi tháng một lần Giới Linh Sư bạch bào khảo hạch, cũng nhanh đến rồi, trở lại chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai, ta liền mang người đi Giới Châu." Gia Cát Thanh Vân nói.

"Thật sao?"

Nghe nói thế, Sở Phong không chỉ không có một chút kinh ngạc nào, trái lại vạn phần là mừng như điên, bởi vì dù Gia Cát Thanh Vân không nói, hắn cũng đang muốn đi Giới Châu một chuyến.

Sở Phong không có chú ý cái gì Giới Linh Sư bạch bào khảo hạch, bởi vì nếu bàn về thân phận mà nói, hắn hôm nay trong Càn Khôn Đại, đã là có thêm một kiện giới linh hôi bào, cái hôi bào này tuyệt đối so với bạch bào trân quý hơn, từ trên thân phận nó càng dọa người a.

Mà Giới Châu này hấp dẫn Sở Phong, tự nhiên đó là linh quả, kỳ vật này có thể làm tỉnh lại Đản Đản.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Trước Hôn Ước

"Cái này còn có giả sao, mau đi đi, tuy nói người hôm nay đã sơ bộ nắm giữ được kết giới lực, thế nhưng Giới Linh Sư bạch bào khảo hạch, cũng không phải đơn giản như vậy, cái này cùng với khảo hạch lúc trước kinh lịch qua hoàn toàn bất đồng, người hay nhất là chuẩn bị tâm lý thật tốt, để tránh khỏi kinh ngạc mà bị nhục." Gia Cát Thanh Vân đã kích nói.

"Hắc hắc, sư tôn yên tâm, đệ tử sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngài, lại càng không đánh mất danh dự ngài."

Sở Phong vui mừng ly khai, khi biết được phương pháp giải cứu Đan Đan, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

Để tránh cho Gia Cát Thanh Vân khả nghi, Sở Phong cũng không có luyện hóa, trăm khóa linh châu, mà là sớm liền đi ngủ, một đêm này hăn ngủ rất kiên định.

Sáng sớm ngày thứ hai, ngày mới vừa sáng, Sở Phong tựa như ước hẹn đi tới nơi ở của Gia Cát Thanh Vân, chỉ bất quá tại trước sân rộng cung điện, người ta cũng đã tập nập, tụ tập phần lớn là đệ tử cùng trưởng lão.

Xuyên qua đoàn người, Sở Phong kinh ngạc phát hiện, tại nơi trung tâm sân rộng, Gia Cát Thanh Vân đang đứng ở nơi đó, mà ở phía sau Gia Cát Thanh Vân, lại có hai đầu bạch điêu thật lớn.

Chim điêu này rất lớn, đứng ở nơi đó cao chừng ba thước, ửng trảo thật lớn dường như lưỡi dao sắc bén, đôi mắt ửng sắc bén đối mặt đám người, không có một tia sợ hãi, trái lại có thần thái cao ngạo.

"Oa, chân chính là một đầu bạch điều, thật xinh đẹp! ! !" Nhìn hai đầu bạch điều này, rất nhiều thiếu nữ lộ ra vẻ kinh hỉ, vui sướng đến hoa chân múa tay.

"Nghe nói thứ này, là phương tiện giao thông tốt nhất, giới cách cực kỳ sang quý, Thanh Long Tông ta chỉ có hai đầu, là do Gia Cát trưởng lão nuôi dưỡng a." Có người nói ra lai lịch đầu bạch điều này.

"Đúng vậy, thứ này thật đúng là ngon a, nhìn thật đã nghiền, không biết cưỡi đi một vòng, sẽ sướng khoái biết bao."

"Gia Cát trưởng lão rất ít vận dụng đầu bạch điều này, xem chúng nó như là trân bảo."

"Có người nói hộ tông lục lão Vương trưởng lão, một ngày kia xuất môn, muốn mượn đầu bạch điều này dùng một lát, đều bị Gia Cát trưởng lão vô tình cự tuyệt."

"Đâu chỉ cự tuyệt, có người nói Gia Cát trưởng lão còn thoá mạ Vương trưởng lão một hồi, nói ta còn luyến tiếc không dùng, người cư nhiên muốn mượn dùng, quả thực là nằm mơ mà."

"Đúng vậy, hôm nay vậy mà đem hai đầu bạch điều đều dùng, không biết có cái đại sự gì, muốn đi nơi nào, là người nào cùng đi với hẳn?"

Tất cả mọi người đang chỉ trỏ hai đầu bạch điều, mọi người rất ái mộ Gia Cát trưởng lão, lại càng ái mộ người có thể cùng Gia Cát trưởng lão cưỡi đầu bạch điều này.

Bởi vì mọi người đều rất muốn cảm thụ một chút, bay lượn phía chân trời, cảm giác kích thích từ bầu trời nhìn bao quát xuống phía dưới.

"Phong nhi, mau xuất phát." Đúng lúc này, Gia Cát Thanh Vân hướng về Sở Phong phía trong đám người khoát tay áo.

"Sử tôn."

Mà Sở Phong cũng là tại trước mắt bao người, đi tới bên cạnh Gia Cát Thanh Vân, không tự chủ được vươn thủ chường, xoa xoa đầu bạch điều một chút, trong lòng đồng dạng hưng phấn không ngớt.

"Nguyên lai là Sở Phong, trời ạ, là hân sẽ cùng với Gia Cát trưởng lão xuất môn sao?"

"Cư nhiên có thể hưởng thụ đãi ngộ cao như thế, xem ra Sở Phong này thật đúng là được Gia Cát trưởng lão yêu thích a."

Lúc nhìn thấy Sở Phong, người vây xem đều là lộ ra vẻ ước ao, ước ao được như Sở Phong có thể được Gia Cát Thanh Vân thương yêu. Thế nhưng so với việc nam đệ tử đơn thuần ước ao, rất nhiều nữ đệ tử lại là bày ra ái mộ càng nhiều.

Sở Phong thiên phú đã bày ra, hôm nay lại trở thành đệ tử Gia Cát Thanh Vân, địa vị tại Thanh Long Tông đây, có thể nói không thể so với Cung Lộ Vân kém a.

Hơn nữa có người đồn rằng, Sở Phong là thiên tài có tinh thần lực, Gia Cát Thanh Vân chính là bởi vì nhìn trúng thiên phú tinh thần hân cường đại, mới thu làm đệ tử, mọi người đối với Sở Phong lại càng thêm xem trọng.

Cho nên Sở Phong hôm nay, tự nhiên trở thành được vô số nữ đệ tử chú ý, trong tiêu chuẩn cảm nhận kén chồng, dù cho Sở Phong chỉ là thiếu niên, nhưng cũng vô pháp ngăn trở những nữ đệ tử này, nhộn nhạo xuân tâm.

"Sở Phong." Một đạo thanh âm quen thuộc vang lên, Tô Mỹ tự trong đoàn người đi ra, nàng đi tới trước người Sở Phong, nhu thuận nói: "Người muốn xuất môn sao?"

"Ân, ta theo sư tôn đi Giới Châu, tham gia Giới Linh Sư bạch bào khảo hạch." Sở Phong đối với Tô Mỹ cũng không giấu diếm.

"Tham gia Giới Linh Sư khảo hạch, a chúc mừng người mau trở thành Giới Linh Sư." Tô Mỹ ngọt ngào cười nói.

"Hắc, cái này cũng còn chưa biết." Sở Phong khiêm tốn gãi gãi đầu, thế nhưng trên mặt lại lộ vẻ đáng tươi cười tự tin.

"Vậy phải đi bao lâu?" Tô Mỹ lần thứ hai hỏi.

"Một tháng a." Sở Phong trả lời.

"Lâu như vậy!" Tô Mỹ trên mặt có chút biến hóa.

"Làm sao vậy?" Sở Phong nhìn ra có gì đó không đúng.

"Không có việc gì, chúc người vui vẻ." Tô Mỹ ngọt ngào cười, nhưng che giấu không được sầu lo trong lòng, bất quá nàng cũng không nói gì, mà là xoay người liền chui vào đoàn người.

"Tiểu Mỹ!" Sở Phong sửng sốt một giây, Tô Mỹ đã không còn thấy rồi, Sở Phong lao ra đoàn người, nhìn mọi nơi tìm kiếm, nhưng cũng không có tìm được thân ảnh Tô Mỹ.

Bất quá một đạo thân ảnh khác, lại xuất hiện ở tại đường nhìn Sở Phong, là Tô Nhu tỷ tỷ Tô Mỹ, vị đệ nhất đại mỹ nhân Thanh Long Tông này, đang đứng tại cách đó không xa nhìn Sở Phong.

Tô Nhu là nội môn trưởng lão, trừ phi có cái chuyện tình đặc thù gì, bằng không sẽ rất ít đến giải đất hạch tâm, hơn nữa trước tình tự quái dị của Tô Mỹ, Sở Phong vô ý thức liền biết, khẳng định là xảy ra chuyện gì rồi.

"Tô Nhu, phát sinh chuyện gì vậy?" Sở Phong dẫn theo Tô Nhu đi tới một nơi an tĩnh, mới mở miệng hỏi.

"Người có biết, Tiểu Mỹ có một vị hôn phu không?" Tô Nhu không đáp mà hỏi ngược lại.

"Thượng Quan gia Thượng Quan Nhai, hẳn làm sao vậy?" Sở Phong hỏi.

"Xem ra người cũng không phải cái gì cũng không biết a." Tô Nhu cười cười, giọng cười rất quái lạ, lại mở miệng nói: "Thượng Quan Nhai cùng Tiểu Mỹ hôn sự sớm định, ngay một tháng sau!"

"Một tháng sau? Đây là ý phụ thân người?" Sở Phong sắc mặt có chút khó coi.

"Không, chuyện này không phải ý cha ta, thế nhưng ông cũng đành vô lực, chuyện này nói đến cũng thật dài, cái này có thể nói là bức hôn." Tô Nhu nói rằng.

"Bức hôn? Nực cười, đường đường Chu Tước Thành thành chủ, bị một cái gia tộc bên trong thành bức hôn sao?" Sở Phong hiển nhiên không tin.

"Không nên xem thường Thượng Quan gia, hẳn vốn có tư cách tranh đoạt quyền nắm trong tay Chu Tước Thành, đồng thời ở Chu Tước Thành tìm được một chỗ dựa vững chắc, lúc này tình thế đối Tô gia ta rất bất lợi." Tô Nhu nói rằng.

"Chỗ dựa vững chắc? Cái gì chỗ dựa vững chắc!" Sở Phong hỏi.

"Người cũng không nên hỏi những ... này, nói chung chuyện này không phải người có thể quản được, ta chỉ hỏi người một chuyện, người có thể mang Tiểu Mỹ đi không?" Đôi mắt đẹp Tô Nhu, chăm chú nhìn chăm chăm Sở Phong.

"Không thể!" Sở Phong kiên quyết trả lời, không có một chút do dự.

"Người..." Nghe được Sở Phong nói thế, gương mặt tuyệt mỹ của Tô Nhu, bị Sở Phong làm cho tức giận có chút tái nhợt.

Sở Phong cũng không có giải thích cái gì, chỉ là xoay người hướng sân rộng đi đến.

"Sở Phong, ta thật nhìn lầm người rồi, Tiểu Mỹ càng nhìn lầm người rồi! ! !" Phía sau truyền đến thanh âm Tô Nhu quở trách.

Sở Phong ngừng bước, quay đầu lại nói: "Ta vì sao phải dẫn Tiểu Mỹ đi? Bỏ trốn? Chạy trốn? Vì sao phải chạy? Chúng ta làm sai cái gì sao? Hay là chúng ta sợ cái gì?"

"." Tô Nhu chẳng biết làm sao trả lời, nàng có chút không rõ ý tứ Sở Phong.

"Chuyện này, Sở Phong ta sẽ không trốn tránh, một tháng sau Chu Tước sơn mạch, không gặp không về."

Sở Phong bỏ lại những lời này, rồi liền đi thẳng, chỉ để lại Tô Nhu suy tư về những lời này, nhưng có suy nghĩ nhiều cũng không hiểu được gì.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Giới Linh Công Hội

"Tô Mỹ này là một tiểu nha đầu không tệ, gia cảnh cũng không tệ, thiên phú cũng không nhược, trưởng thành sẽ là một giai thoại, muốn ta giúp người đi cầu hôn sao?" Trở lại chỗ sân rộng, Gia Cát Thanh Vân vừa cười vừa nói.

"Đa tạ hảo ý sư tôn, đệ tử còn không muốn thành thân quá sớm." Sở Phong cười trả lời.

"Người cái tiểu tử này, xuất phát a!" Gia Cát Thanh Vân xoay người tung lên, bay tới trên lưng một đầu bạch điêu, Sở Phong cũng đồng dạng cười một đầu bạch điêu khác.

Hai đầu bạch điêu song song giương cánh, cánh dài thật lớn đến mấy thước, hai cánh kích động, nhấc lên trận trận cuồng phong.

Cuồng phong vũ động, giống như lưỡi dao sắc bén, ngay cả hạch tâm đệ tử cùng hạch tâm trưởng lão ở đây, cũng là khó có thể thừa thụ, bị thổi liên tục lui về phía sau.

Tại trong trận trận cuồng phong này, hai đầu bạch điêu bay lên trời, vút lên trên cao, đầu tiên là quay chung quanh bầu trời sân rộng xoay quanh hai vòng, lúc này mới như mũi tên, hướng Giới Châu lao đi.

Mọi người đều đang chú ý đến tràng cảnh đồ sộ này, phần lớn người ở đây trên mặt đầy rẫy ước ao cùng hướng tới, nhưng tại một góc hẻo lánh giải đất hạch tâm, một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ngược lên, Tô Mỹ chú mục nhìn đầu bạch điêu, đầy mắt ưu thương.

Đầu bạch điều tốc độ rất nhanh, vượt qua cả Thanh Châu, bất quá chỉ mấy ngày thời gian, lúc này đã đi tới Giới Châu cảnh nội.

Đầu bạch điều tại Thanh Châu là vật hiếm lạ, mỗi khi bay qua bầu trời, mọi người phía dưới đều ngẩng đầu mà xem, tán thán hiếu kỳ, thế nhưng đi tới Giới Châu, Sở Phong lại phát hiện, nguyên lai đầu bạch điều cũng không hiếm lạ như vậy.

Tại không trung phi hành, thậm chí liền thấy qua mấy đầu bạch điều, bên người bọn họ xẹt qua, tốc độ chúng nó so với đầu bạch điều còn nhanh hơn, hiển nhiên chủng loại tốt hơn.

Điều này làm cho Sở Phong lần đầu tiên có một loại ý nghĩ, hẳn đang sinh tồn ở Thanh Châu, còn so với Giới Châu, thực sự có chút suy bại, cũng khó trách sư tôn hắn Gia Cát Thanh Vân đã nói vậy.

Thanh Châu cái gọi là thiên tài kỳ thực đều là hạng người bình thường, chân chính có thể xưng là thiên tài không vượt lên trên mười người, bởi vì Thanh Châu thiên tài, tại trong mắt mấy châu khác, cũng không tính là cái gì.

Trên thực tế Thanh Châu vốn là không mạnh, tại trong Cửu Châu, xếp hạng cuối, trong mắt mấy đại châu khác là bất nhập lưu.

Tại Giới Châu cảnh nội, phi hành hai ngày sau, Sở Phong rốt cục đi tới nơi gọi là giới linh công hội, từ trên nhìn xuống, có thể thấy giới linh công hội tọa lạc trên một tòa bình nguyên.

Là một cái siêu đại thành trì, lớn đến nỗi trong thành bao trùm cả sơn xuyên, sông ngòi, cùng với rừng rậm, quả thực dường như một tòa vương quốc, lớn đến vượt quá Sở Phong tưởng tượng.

Bởi vậy cũng có thể thấy được, giới linh công hội này, là thế lực cường đại cỡ nào, thảo nào có thể trở thành bá chủ Giới Châu.

Mà chính yếu chính là, tại Thanh Châu cảnh nội, Giới Linh Sư được coi là trân bảo, ở chỗ này đều là đầy đất, dù là như Gia Cát Thanh Vân Giới Linh Sư bạch bào như vậy, cũng tuyệt đối không tính là nhân vật.

Ở chỗ này, chỉ có hôi bào Giới Linh Sư, mới có thể được xem trọng, bởi vì bạch bào Giới Linh Sư, nhiều dường như cải trắng vậy, tùy ý là có thể thấy được.

"Đây là, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao?"

Sở Phong cùng Gia Cát Thanh Vân, cũng không có trực tiếp tiến vào Giới Linh Sư công hội, bởi vì Giới Linh Sư công hội, không phải là nơi tất cả mọi người có thể tùy tiện đi vào, dù cho Giới Linh Sư cũng không được, nên bọn họ đi tới một tòa thành trì bên ngoài Giới Linh Sư công hội, nơi này là nơi chuyên môn tiếp đãi Giới Linh Sư ngoại lai bọn họ.

Ở chỗ này, dường như Gia Cát Thanh Vân vậy, mặc giới linh bạch bào có khối người, chỉ bất quá bọn họ đại thể đều đem vành nón cao cao tháo xuống, lộ ra khuôn mặt vốn có.

"Không cần ngạc nhiên, ở đây tụ tập toàn bộ Giới Linh Sư đỉnh tiêm của Cửu Châu đại lục, Giới Linh Sư nhiều là tự nhiên thôi."

"Huống hồ, Giới Châu được coi là trung tâm Cửu Châu, một châu dồi dào nhất, cùng ở đây mà so sánh, thì Thanh Châu thật là có chút vị đạo thâm sơn cùng cốc a."

Gia Cát Thanh Vân thanh âm vang lên, Sở Phong quay đầu lại nhìn không khỏi thất kinh, bởi vì Gia Cát Thanh Vân vậy mà lấy xuống vành nón che mặt, Sở Phong lần đầu tiên thấy được dáng dấp vị lão nhân này.

Gia Cát Thanh Vân cùng Sở Phong trong tưởng tượng không quá giống nhau, không chỉ không đáng sợ, trái lại là phi thường hiền lành, làm

cho chỉ liếc mắt nhìn, liền cảm giác cái lão nhân này là hòa ái dễ gần như vậy.

Bất quá cũng bởi vì là như thế này, nên Gia Cát Thanh Vân mới không để cho mọi người nhìn chân diện mục của ông, bởi vì ông chính là muốn lưu cho mọi người một cái ấn tượng nguy hiểm, như vậy mới có thể bảo hộ rất tốt chính ông, đây chính là phương thức ông tự bảo vệ mình.

"A, ở chỗ này không cho phép che khuất dung nhan, tất cả mọi người phải tuân thủ cái quy củ này, bằng không sẽ bị coi là khiêu chiến uy nghiêm giới linh công hội!" Gia Cát Thanh Vân giải thích nói.

"Ta càng thích cái hình dạng sư tôn hiện tại này." Sở Phong cười cười, đây là trong lòng hắn nói.

"Người cái tiểu tử này, vì sư cái dạng này dễ khi dễ phải không?" Gia Cát Thanh Vân liếc mắt nhìn Sở Phong, liền mang theo Sở Phong đi tới chỗ báo danh tham gia bạch bào khảo hạch.

Một đường đi tới, Sở Phong gặp được thật nhiều thanh niên cùng tuổi tác không sai biệt nhiều, đồng thời từng người đều có tinh thần lực, có thể thấy được đều là người tới tham gia bạch bào khảo hạch.

"Giới Linh Sư khảo hạch, cũng không phải rất nghiêm ngặt, chỉ cần thông qua đệ nhất quan, là có thể lấy được giới linh bạch bào."

"Giới linh bạch bào do vật chất đặc thù chế tạo, mặc ở trên người, chỉ cần người không tán phát khí tức, là không ai có thể phát hiện tu vi của người."

"Chính yếu chính là, giới linh bạch bào là tượng trưng cho thân phận, người ngày sau nếu là mặc cái bạch bào này trở lại Thanh Châu, tin tưởng không còn có người nào dám khinh thường người, thậm chí rất nhiều thế lực sẽ cùng người kết giao, lôi kéo người đi làm khách khanh."

"Bất quá đương nhiên, bố trí kết giới là cá thể lực, bố trí kết giới trận càng là cá thể lực, nhưng bố trí một tòa kết giới trận bao phủ, đó là một cái công trình lớn."

"Ngoại nhân chỉ có thấy được Giới Linh Sư chúng ta vinh quang, nhưng căn bản không biết, Giới Linh Sư chúng ta phải khổ cực nỗ lực rất nhiều." Giúp Sở Phong lấy được tư cách lệnh bài tham gia khảo hạch xong, Gia Cát Thanh Vân hướng Sở Phong dặn dò.

"Sư tôn, chẳng lẽ ngoại trừ đệ nhất quan ra, còn có đệ nhị quan sao?" Sở Phong hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên, đệ nhất quan, là có thể thu được giới linh bạch bào, nhưng là giới linh bạch bào như vậy, tuy rằng có thể thu được, nhưng là phải có nỗ lực tương ứng để mua được nó." Gia Cát Thanh Vân trả lời.

"Phải mua sao? Như vậy một kiện giới linh bạch bào đại khái phải bao nhiêu tiền?" Sở Phong truy vấn nói.

"Một kiện giới linh bạch bào, phải một nghìn khóa nguyên châu, đồng thời cái này là phải thông qua đệ nhất quan, bằng không dù là người muốn mua, cũng mua không được." Gia Cát Thanh Vân nói rằng.

"Quý như thế sao?" Sở Phong giật mình không ngớt, một nghìn khóa nguyên châu, với hắn mà nói tuyệt đối là một con số quá lớn.

"Không cần lo lắng, vì sư đã vì người mà chuẩn bị tốt rồi, chỉ cần tiêu tử người có thể thông qua cửa thứ nhất, giới linh bạch bào này là của người." Gia Cát Thanh Vân, cương chiều nhìn Sở Phong.

Giờ khắc này, Sở Phong nói không cảm động, tuyệt đối là nói dối, nhưng hắn cũng hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn, vậy người có biết, giới linh hôi bào có thể bán bao nhiêu không?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Thất Tinh Lão Nhân

"Giới linh hôi bào, hôi bào khảo hạch ta chưa tham gia qua, không phải giống như Giới Linh Sư có thể tham gia, hưởng hồ giới linh hôi bào là vinh quang chí cao của Giới Linh Sư, thế nào có khả năng bán lấy tiền." Gia Cát Thanh Vân lắc đầu.

"Nếu như là có người muốn bán? Và có dư một kiện giới linh hôi bào, nên phải bán, vậy có thể bán ra bao nhiêu?" Sở Phong rất là hiếu kỳ, bởi vì trong tay hắn là có một kiện hôi bào như thế a.

"Cái này rất khó nói, dù sao giới linh hôi bào, đối với thường nhân mà nói không có tác dụng quá lớn, dù là muốn mua, cũng phải là Giới Linh Sư."

"Bất quá dựa theo độ khó của hôi bào khảo hạch mà nói, giá của giới linh hôi bào, lấy huyền châu làm đơn vị để tính mới là hợp lý, đại khái một nghìn huyền châu a." Gia Cát Thanh Vân nói rằng.

"Một nghìn huyền châu! !!" Sở Phong mừng như điên không gì sánh được, đây tuyệt đối có thể nói là một con số rất lớn a.

Nếu như một viên huyền châu tương đương với một nghìn khóa nguyên châu mà nói, thì một nghìn khóa huyền châu, cũng là tương đương với một trăm vạn khóa nguyên châu, một trăm vạn khóa nguyên châu a.

Dù là Thần Lôi trong cơ thể Sở Phong có tham ăn, tuyệt đối cũng đủ cho nó thôn phệ một lúc lâu, trời mới biết khi thôn phệ hết một trăm vạn khóa nguyên châu này, tu vi Sở Phong sẽ đề thăng tới loại trình độ nào.

"Một nghìn khóa huyền châu, không phải là một số lượng nhỏ, lấy sư tôn ta mà nói, hôm nay chuẩn bị cho người một nghìn khóa nguyên châu, cũng đã là toàn bộ gia sản của ta."

"Một nghìn khóa huyền châu, a, Giới Linh Sư có thể xuất ra con số này, chỉ sợ cũng sẽ khinh thường bỏ tiền mua giới linh hôi bào, mà là sẽ dựa vào thực lực của chính mình để thu hoạch, bởi vì bọn họ hẳn là có đủ loại thật lực này."

Ngay khi Sở Phong có ý nghĩ kỳ quái, kế hoạch như thế nào để bán giới linh hôi bào lấy tiền, thì Gia Cát Thanh Vân lại như tạt nước lạnh vào mặt Sở Phong.

Bất quá tỉ mỉ ngẫm lại cũng đúng, một nghìn khóa huyền châu đích thật là một con số rất lớn, đặt ở trên người bất luận kẻ nào đều là, người có nhiều tài phú, nếu không phải có bối cảnh đặc biệt, thì là người có thực lực.

Mà càng là biết giá trị của giới linh hôi bào, Sở Phong càng là nghĩ tới cái tử y thiếu nữ kia, tuổi như vậy mà chiếm được hôi bào, thân phận Giới Linh Sư, có thể thấy được nàng là lợi hại cỡ nào.

Nếu không phải lúc đầu nàng xuất hiện mà nói, chỉ bằng Sở Phong điểm ấy kết giới thủ đoạn, sợ rằng thật đúng là lấy không được Bạch Hồ Công Sát Thuật, cái vô song bí kỹ này.

"Sư tôn như vậy, thông qua cửa thứ nhất, có phải còn có cửa thứ hai hay không?" Sở Phong lần thứ hai hỏi.

"Không sai, là có cửa thứ hai, sau khi thông qua cửa thứ hai, không chỉ có thể miễn phí thu được giới linh bạch bào, mà còn nhận được phần thưởng nhất định."

"Bất quá, không dễ có thể đi qua, sư tôn người năm đó, là bị đứng lại ở cửa thứ hai." Gia Cát Thanh Vân lắc đầu nói.

"Yêu a, ta không nhìn lầm chứ, đây hình như là Gia Cát Thanh Vân a!" Mà đúng lúc này, một đạo thanh âm quái dị đột nhiên vang lên.

Ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy một lão đầu thân khoát bạch bào, lão đầu này vóc người thấp bé, đang hướng Sở Phong hai người đi tới, đồng thời lão bước đi khập khiễng, nguyên lai là một người què.

Mà ở phía sau cái lão nhân què chân này, còn dẫn theo một vị thiếu niên, niên linh so với Sở Phong lớn hơn, đại khái khoảng mười bảy tuổi, vẻ mặt cao ngạo, trong ánh mắt nhìn Sở Phong tràn ngập khinh bỉ, thật giống như hân so với người khác cao hơn mấy bậc vậy.

"Nguyên lai là Thất Tinh lão nhân, thực sự đã lâu không gặp." Nhìn thấy vị lão nhân què chân này, Gia Cát Thanh Vân sắc mặt cũng không tốt lắm.

"Ha ha, thật đúng là người a, Gia Cát lão đầu, nghe nói người đi Thanh Long Tông làm khách khanh trưởng lão phải không?" Thất Tinh lão nhân châm chọc cười nói.

Gia Cát Thanh Vân cười cười cam chịu, nhưng cũng không muốn Thất Tinh lão nhân càng ngày càng quá phận, cả tiếng nói rằng:

"Ai nha nha nha, nói như thế nào người cũng là một vị Giới Linh Sư, thế nào thấp kém đến loại trình độ này, lại đến một cái nhị đẳng tông môn nho nhỏ làm khách khanh."

"Có thể là vì bản lĩnh không quá quan, nên nhất đẳng tông môn không thu a." Đúng lúc này, thiếu niên phía sau Thất Tinh lão nhân nói.

"Người dám nói thêm câu nữa, tin hay không ta liền phế người!" Thấy thế, Sở Phong không nhịn nổi, chỉ vào thiếu niên lạnh giọng quát lớn

"Yêu a, thằng ranh này, không lẽ phép như thế, Gia Cát lão đầu, đây không là đệ tử người chứ?" Thất Tinh lão nhân nhìn lướt qua Sở Phong, trong mắt đồng dạng cũng tràn ngập khinh thường.

"Thất Tinh, nói chú ý một chút, đương niên ta thật là thua ở trên tay người, nhưng không có nghĩa là ta sợ người." Sắc mặt Gia Cát Thanh Vân, rốt cục cũng âm trầm xuống.

"Gia Cát lão đầu, người đây là thái độ gì, chẳng lẽ người còn muốn thua thêm ở trên tay ta một lần nữa?" Thất Tinh lão nhân cười lạnh nói.

"Không ngại thì thử xem!" Gia Cát Thanh Vân khí tức vận chuyển, không khí quanh mình đều là khê động.

"Ai, chúng ta hai người đánh nhau có gì tốt chứ, không có chút thú vị, không bằng cho đệ tử người cùng với đệ tử ta tỷ thí một phen thế nào?"

Khi mà Thất Tinh lão nhân, đem ánh mắt tập trung ở tại trên người Sở Phong, khóe môi nhếch lên nhất mạt đề tiện không phù hợp với lứa tuổi của hắn.

Bởi vì hắn đã nhìn ra, Sở Phong là một vị tu võ giả Nguyên Võ nhất trọng, tu vi như vậy, đệ tử hắn hoàn toàn có thể ngược chết Sở Phong, đồng thời cũng không hề áp lực gì.

Gia Cát Thanh Vân không có trả lời, mà là nhìn về phía Sở Phong, bởi vì đệ tử của Thất Tinh lão nhân, đã có tu vi Nguyên Võ ngũ trọng.

Tuy rằng tu vi cùng Vu Cửu tương đồng, nhưng dù sao hắn là một vị Giới Linh Sư, đồng thời là nhất đẳng tông môn hạch tâm đệ tử, tự nhiên không phải Vu Cửu có thể bằng được, vì thế Gia Cát Thanh Vân đem quyền tuyển trạch giao cho Sở Phong.

"Sư tôn, đệ tử thỉnh cầu ngài, để cho đệ tử thay ngài giáo huấn một chút cái gã vô tri này." Sở Phong nói rằng.

"Tốt lắm, Phong nhi, người cứ cùng hần luận bàn một hồi a." Gia Cát Thanh Vân thoả mãn gật đầu, hần thích Sở Phong ở chỗ không sợ trời không sợ đất này.

"Luận bàn? Quyền cước không có mắt, thương cân đoan cốt và vân vân, cũng đừng oán giận a." Thất Tinh lão nhân đối với đệ tử mình rất tự tin.

"Xem ra người đã thấy hạ tràng của đệ tử người, thương cân đoan cốt a." Gia Cát Thanh Vân cũng vậy có lòng tin mười phần đối với Sở Phong.

"Hanh, ta đây thật ra cũng muốn nhìn, người cái đệ tử này có hay không có cái năng lực này, Dương Tử, đi cho hần ném thử một ít khổ sở a." Thất Tinh lão nhân hừ lạnh nói.

"Tuân mệnh." Thiếu niên được xưng là Dương Tử này, dẫn đầu đi tới một chỗ đất trống trải, ngạo khí hướng Sở Phong ngoắc tay, ý bảo Sở Phong đến chịu chết.

"Ông" mà ngay khi Sở Phong vừa qua, Thất Tinh lão nhân ý niệm cũng khẽ động, cư nhiên thi triển ra một tầng kết giới cường hãn, đem Sở Phong cùng Dương Tử bao phủ trong đó.

"Thất Tinh, người làm cái gì vậy?" Thấy thế, Gia Cát Thanh Vân phản nộ quát.

"Ai, Gia Cát lão đầu người gấp cái gì, ở đây là địa bàn giới linh công hội, lão phu bố trí kết giới, chỉ là sợ hai đứa này, vô ý phá hủy những thứ kia."

Thất Tinh lão nhân là nói sạo, nhưng ánh mắt thì đang hướng Dương Tử nháy mắt, mà Dương Tử này cũng là ngầm hiểu cười cười, nhìn về phía Sở Phong ánh mắt trở nên càng thêm âm ngoan.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Sở Phong Hiển Uy.

"Sư tôn, người què này nói rất đúng, cũng không nên vô ý phá hư công trình của giới linh công hội."

"Để ngừa vạn nhất, sư tôn cũng nên thiết tăng kết giới a, ta lo lắng kết giới của người què này không linh, bị ta vô ý phá hư công trình."

Sở Phong cả tiếng nói lớn, mà hăn mở miệng là người què ngậm miệng là người què, cũng khiến cho Thất Tinh lão nhân chân mày dựng thẳng, tức giận đến nhe răng nhếch miệng, bất quá nghĩ đến đệ tử hăn, rất nhanh sẽ thay hăn khiến cho Sở Phong phải đau nhức cả người, nên đem lửa giận đè ép xuống.

"Được, cứ theo ý người!"

Đối Sở Phong Gia Cát Thanh Vân có chút hiểu rõ, tự nhiên minh bạch ý trong lời nói của Sở Phong, nên cũng không chậm trễ, cứ nhiên liên tục bố trí tam trọng kết giới, đem hai người Sở Phong từ dưới chân đến trên đầu, bao phủ kín mít, tuy rằng bọn họ muốn giết đi ra ngoài cũng rất khó, thế nhưng người khác muốn công đi vào, cũng đồng dạng sẽ rất khó.

"Đến đây đi cầu tử, để ta nhìn khoa chân múa tay của người!" Sở Phong đối với Dương Tử khoa tay múa chân làm một thủ thế.

"Ta địt con mẹ người cầu tử!" Bị Sở Phong gọi như vậy, Dương Tử rất giận dữ, một quyền oanh ra, Nguyên Lực ngưng tụ, chính diện hướng Sở Phong kéo tới.

Chỉ bất quá, đối mặt công kích của hắn, Sở Phong nửa bước cũng không di chuyển, ngay cả con mắt cũng không nháy một chút, ý niệm khẽ động kết giới lực liền hiện ra, chỗ một thước tại trước người, hình thành một đạo kết giới bình chương.

"Phanh "

Tiếng nổ vang vang vọng, rung động nổ tung, nhưng Sở Phong cũng không tổn hại mảy may, hắn bố trí kết giới, đơn giản ngăn chặn Dương Tử công kích.

"Hảo pháp tinh diệu thủ, tiểu tử này có tiền đồ."

Nơi này vốn là thành trì, người qua đường là rất nhiều, nhìn thấy có hai tiểu bối luận bàn tỷ thí, tự nhiên có thể khiến cho rất nhiều người hiếu kỳ dừng chân quan khán.

Mà khi thấy Sở Phong tuổi như vậy, liền có thể vận dụng kết giới lực như vậy, liền được rất nhiều người hoan nghênh tán thán.

"Dương Tử, không nên lưu tình, hung hăng đánh hắn cho ta!" Thấy người vây xem khen Sở Phong, Thất Tinh lão nhân trên mặt có chút không nhìn được, càng không để ý chung quanh hô to lên.

"Tiểu tử thôi, ta xem người kế tiếp thế nào ngăn ta đây "

Dương Tử đem chân phân ra, đứng thành trung bình tấn, song quyền nắm chặt, một cổ Nguyên Lực mạnh mẽ liền tại quanh thân hắn bắt đầu khởi động, mạnh mẽ cường lực đánh vào, nếu không phải có kết giới ràng buộc, tuyệt đối có thể nổi lên cát bay đá chạy.

Sức lực, cái này không phải sức lực đơn giản, mà là đang nổi lên một loại cường hãn vũ kỹ, về phần vũ kỹ cường hãn ra sao, tuyệt đối sẽ không thấp hơn ngũ đoạn.

"Hãy a ~~~" đột nhiên, Dương Tử chột quát một tiếng, hần xuất thủ, song song với xuất thủ còn lớn hơn hô một câu: "Thiên Cầu Lưu Tinh Quyền! ! !!"

"Ngao ngao ngao ngao ngao ~~~"

Quyền này vừa ra, kinh thiên động địa, chính yếu là như đàn cầu gầm gừ, thực sự làm cho người ta sợ hãi không ngớt, nguyên lai đây là áo nghĩa Thiên Cầu Lưu Tinh Quyền, dùng tạp âm dã cầu sói tru mà công kích người ta.

Tuy nói, quyền này phát ra tiếng chó tru, nhưng có thể nói có lực sát thương rất mạnh, làm cho khó lòng phòng bị, nhưng kỳ thực lực sát thương cực mạnh, chính ở chỗ bản chất của quyền này.

Đó chính là như lưu tinh vậy, hướng Sở Phong bay vút tới, cái loại khí thế này, cái loại lực đạo này, không thể khinh thường, giống như là một tòa núi nhỏ, một tòa cung điện, sẽ tại dưới lưu tinh quyền đây, mà hôi phi yên diệt.

Chỉ bất quá, đối thủ của hần là Sở Phong, Sở Phong vẫn như cũ không tránh không né, chỉ bằng vào kết giới che chắn ở trước người, chống đối công kích cường hần của Dương Tử này.

"Rầm rầm rầm rầm oanh" mỗi đạo quyền ảnh lúc tiếp xúc kết giới, sẽ như pháo hoa vậy, thật đẹp tại trên kết giới nổ tung.

Chỉ bất quá mặc cho khuếch tán rung động không ngừng, quyền ảnh không ngừng kéo tới, nhưng lại không cách nào lay động kết giới này mảy may, đừng nói đánh bại, ngay cả một vết rách thật nhỏ, cũng không có oanh ra.

"Không đơn giản a, tiểu tử này vũ kỹ chí ít là ngũ đoạn, đồng thời ... ít nhất ... cũng phát huy ra được chín thành uy lực."

"Thiếu niên này đã có vũ kỹ như vậy, nhưng lại không có thể lay động kết giới, có thể thấy được kết giới của người này chất lượng cao minh thế nào." Quần chúng vây xem lần thứ hai sợ hãi than, bởi vì Sở Phong biểu hiện thực sự quá bắt mắt.

"Cái này tính cái gì, chất lượng kết giới của đệ tử ta, tuyệt đối hơn xa hẳn, không thể nói là tiểu tử này mạnh, chỉ có thể nói là đối thủ của hẳn quá yếu." Bất quá cũng có người không thường thức, nói ra lời nói thật.

Nghe nghị luận chung quanh hoàn toàn thiên về hướng Sở Phong, thậm chí còn có thanh âm chê đệ tử mình, Thất Tinh lão nhân tức giận xoay quanh qua lại.

Bất quá hẳn cũng không dám bão nổi, bởi vì nơi này không phải là Thanh Châu, mà là giới linh công hội, ở đây cao nhân vô số, hẳn cũng không dám đơn giản đắc tội.

Rơi vào đường cùng, Thất Tinh lão nhân chỉ có thể phát hỏa với đệ tử mình, hẳn rít gào nói: "Dương Tử ngươi cái phế vật này, nghĩ cái gì nữa? Nguyên Võ ngũ trọng đánh không lại một người chỉ là Nguyên Võ nhất trọng sao? Lão tử dạy ngươi cái gì, ngươi đều đem cho chó ăn rồi phải không? ! !"

"Cầu tử, sư tôn ngươi phát hỏa rồi, còn không sử ra tuyệt học?" Sở Phong đứng ở phía sau kết giới, thật an nhiên tự tại.

"Ngươi con mẹ nó, xem lão tử vả nát cái miệng của ngươi nè." Dương Tử triệt để nổi giận, thẳng thắn thu tay lại, cũng không vận dụng vũ kỹ, mà là đi nhanh tới trước, muốn cùng Sở Phong cận thân vật lộn.

"Sửu "

"Sửu "

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy Sở Phong tay trái nắm chặt, một cây kim sắc trường thương liền xuất hiện trong tay, hướng Dương Tử liền bắn tới.

"Ông"

Trong kim sắc trường thương, ẩn chứa Nguyên Lực rất mạnh, gào thét mà qua, ngay cả không khí đều bị nổ vang, hầu như có thể xuyên thủng tất cả.

"Hanh, chỉ là ngũ đoạn võ kỹ, cũng muốn đả thương ta!" Thấy Sở Phong xuất thủ, Dương Tử cũng là không hãi sợ, đứng ở tại chỗ, song chưởng vũ động bố trí ra một đạo kết giới che chắn, ở tại trước người.

"Phanh "

Kim thương oanh tới, rung động bắn ra bốn phía, nhưng bị kết giới cản lại, chỉ bất quá cái kết giới này, cũng đã bị thương ỉu xù xuống, vết rách trọng trọng, giống như là một người bị tảng đá lớn, đập vào trên gương mặt.

"Ai, kém xa, chất lượng kết giới của tiểu tử này, xa không bằng vị thiếu niên kia." Thấy thế, người qua đường vây xem, đều là thở dài lắc đầu, ám chỉ Dương Tử kết giới thuật không quá tốt.

"Hắc, tiếp ta thêm một thương nữa." Sở Phong rất là đắc ý, đưa tay lên đâm tới một thương.

"Phanh" lại một đạo kim thương nổ vang, lần này ngạnh sinh sinh đem đạo kết giới nổ nát, rồi hướng Dương Tử vọt tới.

"Ông" Dương Tử thất kinh, cuống quýt rút lui, vội vàng lần thứ hai bố trí ra kết giới, cuối cùng cũng chặn được công kích của Sở Phong, chỉ là kết giới này, đồng dạng cũng xuất hiện một vết rách.

"Có chút ý tứ, thế nhưng kế tiếp, người còn có thể trụ lại được sao?"

Sở Phong bên trái ác chưởng thành cung, bên phải hư lập thành tiến, dây cung vang lên, tiến thanh như mưa, chỉ nghe "bá bá bá" một trận phá phong chi âm, kim sắc mũi tên, đã rậm rạp hướng Dương Tử áp bách đến.

"Thế nào có khả năng, tiểu tử này rõ ràng chỉ là Nguyên Võ nhất trọng, có thể nào thi triển ra vũ kỹ uy thế như thế."

Dương Tử luống cuống, không phải hăn không muốn hoàn thủ, mà là hăn không có thủ đoạn hoàn thủ, dưới loại tình huống này, hăn duy nhất có thể làm, đó là không ngừng bố trí kết giới, để chống đối Sở Phong công kích.

Thế nhưng dù là kết giới vô hạn, nhưng tinh thần cũng cũng không phải là vô cùng, tại thế tiến công như mưa rền gió dữ của Sở Phong, Dương Tử rất nhanh liền mềm nhũn kiệt lực, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Tuy rằng hăn lúc này miễn cưỡng không chịu nổi, nhưng Sở Phong thế tiến công lại càng ngày càng mạnh, mắt thấy đã vô pháp chống đối, Dương Tử cả tiếng la lên nói: "Sư tôn cứu ta! ! ! !"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Thiên Tài Đăng Tràng

"Cái này phế vật!"

Nguyên Võ ngũ trọng, bị Nguyên Võ nhất trọng đánh thành cái dạng này, cái này có thể đem Thất Tinh lão nhân chọc tức, thế nhưng chớ nhìn hăn ngoài miệng chửi bậy, làm sư tôn, thế nào cũng sẽ không mắt mở trừng trừng nhìn đệ tử chết đi.

"Ai, Thất Tinh, đệ tử luận bàn, người đây là muốn làm cái gì?" Thế nhưng Thất Tinh lão nhân vừa đưa tay, Gia Cát Thanh Vân thủ chương cũng vung lên, liền nắm cổ tay hăn, ngừng chỉ thế tiến công của hăn.

"Gia Cát lão đầu, nhanh rút ngay cho lão tử!"

Thất Tinh lão nhân đại thủ vung lên, liền muốn đem Gia Cát Thanh Vân bỏ qua, thế nhưng cánh tay Gia Cát Thanh Vân, vững như bàn thạch, phảng phất như một cái kim sắt, vững vàng khóa cổ tay hăn, Thất Tinh lão nhân căn bản vô pháp lay động.

"Không biết xấu hổ, nhanh rút sang một bên cho ta, an tĩnh mà nhìn." Gia Cát Thanh Vân hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên vung tay, Thất Tinh lão nhân liền bị hăn hất sang một bên như chó giành phân, chệt vật găm vào mặt đất.

"Người. . . Người. . . Người vậy mà bước vào Huyền Vũ lục trọng! ! !"

Thất Tinh lão nhân giật mình không ngớt, trăm triệu cũng nghĩ không ra, đương niên chính là bại tướng dưới tay, hôm nay cư nhiên siêu việt hơn

hắn, trở thành một vị Huyền Vũ lục trọng cao thủ.

Điều này làm cho Thất Tinh lão nhân khó tiếp thu, thân là nhất đẳng tông môn khách khanh trưởng lão, hắn đoạt được cung phụng là rất dày, tại dưới các loại cung phụng, hắn tu vi cũng là đột nhiên tăng mạnh, hôm nay cũng là một vị Huyền Vũ ngũ trọng cao thủ.

Thế nhưng hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Gia Cát Thanh Vân chỉ ở nhị đẳng tông môn làm khách khanh, cư nhiên đã Huyền Vũ lục trọng, cái này thực sự quá không hợp với lẽ thường.

"Phong nhi, không tệ lắm là được, lưu cho hắn một cái mạng chó!" Gia Cát Thanh Vân cũng không để ý tới Thất Tinh lão nhân, mà là hướng về Sở Phong phía trong kết giới la lên.

"Tuân mệnh "

Sở Phong từ lâu đem kết giới của Dương Tử phá tan, vốn hắn là muốn hạ sát thủ, thế nhưng nghe được Gia Cát Thanh Vân nói, liền đem kim sắc mũi tên đủ để đem Dương Tử bắn chết toàn bộ hóa giải.

"Đứng lên cho ta "

Tuy rằng tha Dương Tử một mạng, nhưng Sở Phong không dự định buông tha hắn, đi tới trước người Dương Tử, một tay lấy Dương Tử sắc mặt tái nhợt, tình trạng kiệt sức tím lên.

"Người. . . Người muốn làm cái gì! "

"Ta là nhất đẳng tông môn, Hoa Dương Tông hạch tâm đệ tử, người dám giết ta, Hoa Dương Tông sẽ không bỏ qua người." Dương Tử sớm không còn cao ngạo như trước, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

"Đi con mẹ ngươi đi!" Sở Phong lười nghe hăn nói lời vô ích, một quyền rơi vào ngoài miệng Dương Tử, một quyền hạ xuống, văng ra đầy đất răng hàm, Dương Tử miệng đầy răng đều bị Sở Phong đánh nát.

"Ngô" Dương Tử bưng miệng tiên huyết chảy ròng ròng, nhìn răng rơi đầy đất, khóc không ra nước mắt, miệng đầy răng nay không còn, từ nay trở lại Hoa Dương Tông, bảo hăn thế nào gặp người chứ?

"Cút sang một bên!"

Nhìn hăn ô ô khốc lóc, Sở Phong nhắc chân đá một cước, đem Dương Tử đá tới trong góc, chỉ vào hăn nói: "Sau này ăn nói chú ý chút, không phải ai cũng đều có thể bị ngươi nói được."

"Ha ha, quên đi Phong nhi, một cái dã cầu, căn người là bình thường, đánh một hồi là được rồi, hà tất chấp nhặt cùng hăn."

Đệ tử mình kỳ khai đắc thắng, Gia Cát Thanh Vân tâm tình thật tốt, thật thoải mái, lúc cỡi ra kết giới, liền tóm lấy Sở Phong đi tới địa phương khảo hạch.

"Phong nhi, vừa rồi làm rất đẹp, vi sư đương niên mất cả mặt mũi, rốt cuộc được tiểu tử ngươi nhanh tìm trở về." Đi tới địa phương khảo hạch, Gia Cát Thanh Vân còn không ngớt khen Sở Phong, hăn đúng là đặc biệt hài lòng.

"Sư tôn, ngài thực lực hơn xa lão, ta biết ngài không cùng lão chấp nhặt, chỉ là không muốn khi dễ người tàn tật mà thôi." Sở Phong cười hì hì nói.

"Ngươi tiểu tử này, còn nói, bất quá đương niên sư tôn đích thật là thất bại."

"Thất bại là thất bại, nhưng lại là thua ở trong khảo hạch bạch bào, nếu không phải đương niên hấn ngăn cản ta, vì sư cũng có thể nhìn cửa thứ hai đến tốt cùng là cái dạng gì." Nhắc tới việc năm đó, Gia Cát Thanh Vân có chút tiếc nuối.

"Sư tôn yên tâm, tâm nguyện ngài không thể hoàn thành, đệ tử giúp ngài hoàn thành, ta sẽ đi qua cửa thứ hai, bằng vào chính bản lĩnh lấy được giới linh bạch bào, không để sư tôn vì ta mà tổn tiền." Sở Phong tự tin tràn đầy.

"Tốt, có chí khí, người nếu là có thể thông qua khảo hạch, một nghìn khóa nguyên châu này, sư tôn sẽ giữ lại cho người, ngày sau dùng để cưới lão bà." Gia Cát Thanh Vân vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, hẳn là càng ngày càng thích cái đệ tử này.

"Hắc, đa tạ sư tôn." Mà Sở Phong cũng cười rất là xán lạn, nhìn Gia Cát Thanh Vân dáng dấp hiền lành, cùng với thái độ đối đãi, phi thường là thân thiết.

Bởi vì giới linh công hội, không cho phép người không thi tiến vào, vì thế Sở Phong muốn tham gia bạch bào khảo hạch, cũng chỉ có tự hành mà vào.

Cầm tư cách lệnh bài, Sở Phong đi vào giới linh công hội, bước vào thành trì to lớn như vương quốc, kinh qua tầng tầng kiểm tra, Sở Phong đi tới một tòa cung điện thật lớn.

Đây quả nhiên là một tòa cung điện thật lớn không gì sánh được, trong đại điện có mười cây cột thô to một người ôm không hết làm thành một vòng, cao tới vài trăm thước, như muốn thông thiên, cái này đâu chỉ là một tòa cung điện, quả thực như một tòa thành trì, con mẹ nó quá lớn.

Bốn phía đại điện, đứng đầy người của giới linh công hội, mỗi vị đều là bạch bào Giới Linh Sư, khí tức không thể nhìn thấu, nhưng tuyệt đối

cũng đều là cao thủ, trên cánh tay có tiêu chí của giới linh công hội, càng bắt mắt.

Mà ở trung tâm đại điện, cũng là người ta tập nập, ... ít nhất ... có hơn nghìn người, đều là tiểu bối tuổi còn trẻ, người có niên linh lớn nhất cũng không vượt lên trên hai mươi tuổi, quả nhiên là nhân tài đông đúc, đồng thời tu vi cũng đều là không kém.

Phải biết rằng, như Lãnh Vô Tội tại Thanh Long Tông, sở dĩ được xưng là thiên tài, chính là bởi vì hắn có tinh thần lực vạn người mới có một.

Thế nhưng hiện tại ở chỗ này, trong tòa đại điện này, người cùng Sở Phong niên linh xấp xỉ trong đồng đại, đã có hơn nghìn người có tinh thần lực, loại tràng diện này đích xác khiến kẻ khác tán thán.

Bất quá tỉ mỉ ngẫm lại cũng có thể lý giải, dù sao đây là tụ tập nhân tài các châu của Cửu Châu đại lục, Thanh Châu người có tinh thần lực khuyết thiếu, không có nghĩa là các châu khác cũng là như vậy.

"Mau nhìn, là những thiên tài của giới linh công hội." Đột nhiên có người kinh hô một tiếng, sau đó ánh mắt mọi người đều là nhìn qua đó.

Chỉ thấy hơn mười danh thiếu niên thiếu nữ, đang chậm rãi đi đến, bọn họ mỗi người đều mang kim sắc trường bào, rất là chói mắt, hơn nữa tại trên cánh tay trái bọn họ, đều lộ ra tiêu chí giới linh công hội.

Nam mi thanh mục tú đều anh tuấn phi phàm, nữ đẹp động lòng người đều trang điểm xinh đẹp, đồng thời mỗi người đều có khí chất cao quý, tu vi yếu nhất cũng là Nguyên Võ ngũ trọng, một vị cực mạnh đã là Nguyên Võ thất trọng.

Mà từ trong tiếng nghị luận của mọi người, Sở Phong cũng biết được lai lịch đoàn người này, chính là những thiên tài tiểu bối của giới linh công hội, thiên phú của bọn họ điều không phải biểu hiện tại trên tu võ, mà là tại

trên lĩnh ngộ kết giới lực, có người nói trong bọn họ, đều đã cùng giới linh ký kết khế ước, hoàn toàn xứng đáng là giới linh thiên tài.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Tu La Quỷ Tháp

"Mấy thiên tài này, vài lần khảo hạch trước một người đều không nhìn thấy, nghĩ không ra lần này khảo hạch cứ nhiên toàn bộ xuất hiện, lẽ nào ngày hôm nay là ngày gì đặc thù sao?" Có người kinh hô cũng không quên suy đoán.

"Đúng vậy, ngay cả Cố Bác đều xuất hiện, đây chính là hôm nay giới linh công hội, đệ nhất nhân một đời tuổi trẻ, năm nay mười sáu tuổi, đã là Nguyên Võ thất trọng, có người nói trên tạo nghệ Kết Giới Thuật, càng không người có thể theo kịp."

Càng có nhiều người, đem ánh mắt ngưng tụ ở thiếu niên đứng trước đám thiên tài kia, tên thiếu niên này lớn lên thanh tú giống như nữ tử vậy, trên mặt lộ dáng tươi cười dễ thân, không có một chút làm giá nào.

"Cố Bác, người rốt cục tham gia bạch bào khảo hạch này sao?" Cũng đúng lúc này, một đạo thanh âm vang dội đột nhiên vang lên, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một đám thiếu niên thiếu nữ mặc hắc y, cũng là đi vào đại điện.

Đám thiếu nam thiếu nữ này, đại khái cũng có gần trăm người, đồng thời cũng đều là nhân trung long phượng, không chỉ trên nhân số không thua gì những thiên tài của giới linh công hội, mà ngay cả trên tu vi cũng là không thể so với đối phương yếu hơn.

Đặc biệt vị thiếu niên dẫn đầu kia, cũng giống như Cố Bác, cũng là một vị Nguyên Võ thất trọng, thậm chí hai người tuổi cũng là xấp xỉ, tựa hồ đều là mười sáu tuổi.

Chỉ bất quá đám thiếu niên thiếu nữ này, so với những thiên tài của giới linh công hội, có thể đã hình thành liên minh đối lập, trên mặt không có vẻ tươi cười, chính là vẻ mặt đầy ngạo khí.

"Cư nhiên là những thiên tài của Giới thị tộc nhân, bọn họ cũng tới tham gia bạch bào khảo hạch sao, ngày hôm nay đến tột cùng là ngày gì a."

"Vị kia, chẳng lẽ vị kia là Giới thị tộc nhân, đệ nhất nhân trong tiểu bối, Giới Bất Phàm?"

Khi đám thiếu niên thiếu nữ này xuất hiện, lần thứ hai nhắc lên một hồi sóng to gió lớn, nguyên lai bọn họ là thiên tài gia tộc từ xưa, Giới thị tộc nhân.

"Giới Bất Phàm, một trăm năm trước tiền bối giới linh công hội ta, cùng Giới thị tộc nhân người, tại sâm lâm rừng rậm so đấu Kết Giới Thuật, chẳng phân biệt được thắng bại."

"Hôm nay, người ta tiểu bối khắp nơi tụ lại nơi này, quả nhiên cũng là duyên phận." Cổ Bác vừa cười vừa nói.

"Ít giả bộ chút đi, đương niên nếu không phải thần bí nhân đến đây làm rồi, Giới thị tộc nhân ta đã sớm thắng giới linh công hội các người."

"Hôm nay tụ ở chỗ này cũng không phải duyên phận, mà là hai phương tiểu bối so đấu, trong lòng người ta đều biết, cũng đừng giả bộ quên đi." Giới Bất Phàm hừ lạnh nói.

"Họ Giới kia người cuồng cái gì cuồng, hôm nay ngay tại dưới Tu La quỷ tháp áp trụ, bọn các người ngay cả tầng thứ tư đều không thể đi lên." Một gã thiếu niên giới linh công hội khó chịu quát to.

"Tầng thứ tư? Người có thể đi lên sao?" Giới Bất Phàm cười lạnh nói.

"Ta. . . ." Thiếu niên này biến sắc, có chút á khẩu không trả lời được.

"Phế vật câm miệng a, theo ta đi tầng thứ tư, người có thể đến tầng thứ ba đã là vận khí." Giới Bất Phàm vẻ mặt khinh thường.

"Ta đích xác lên không được tầng thứ tư, thế nhưng Cố Bác tuyệt đối có thể, hẳn sẽ ở tầng thứ tư áp chết người." Vị thiếu niên kia phản bác nói.

"Cố Bác? Ta tin Cố Bác có thể, bất quá đáng tiếc, mục tiêu của ta lại là tầng thứ năm, Cố Bác, người dám theo ta sao?" Giới Bất Phàm hỏi.

"Vậy tầng thứ năm không gặp không về." Cố Bác mỉm cười, cũng không nhiều lời vô ích, suất lĩnh các vị thiên tài giới linh công hội, đi tới một gian phòng xa hoa, đó là nơi nghỉ ngơi, chỉ bất quá cũng không phải nơi mà tất cả mọi người có thể đi vào.

Khi thấy những thiên tài đi tới, người của giới linh công hội, càng đối với Cố Bác khom lưng cúi đầu, có thể thấy bọn họ không chỉ có thiên phú không tệ, thân phận cũng là rất cao, nếu không những ... cao thủ này, thế nào có khả năng sẽ đối với bọn họ khách khí như vậy.

"Chúng ta đi." Giới Bất Phàm cũng là xuất ra một khối lệnh bài đặc thù, đi tới trong gian phòng xa hoa khác nghỉ ngơi, đối với đoàn người này, người của giới linh công hội đồng dạng cũng không dám chậm trễ.

"Nguyên lai hôm nay, là ngày của một trăm năm trước, giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân đại chiến sao? Thảo nào, thảo nào nhiều thiên tài như vậy, đều tụ tập tại hôm nay."

"Xem ra hôm nay sẽ có một hồi vui vẻ, bất quá đáng tiếc, chúng ta sợ rằng rất khó mà đến được Tu La quỷ tháp." Sau khi đám thiên tài đi khỏi, đoàn người lần thứ hai nổi lên nghị luận.

"Cái vị đại ca này, Nữ Khúc Tùng Lâm là cái gì? Tu La quỷ tháp là chuyện gì xảy ra? Bọn họ nói mấy tầng lại là chuyện gì xảy ra?" Sở Phong hiểu kỳ hỏi.

"Cái này mà người cũng không biết? Lần đầu tiên đến Giới Châu a." Thiếu niên này vô cùng kinh ngạc đánh giá Sở Phong.

"Đúng vậy, ta là từ Thanh Châu mới tới." Sở Phong cười hàm súc vô hại.

"Thanh Châu, coi như ở gần, bất quá dù sao cũng không phải bản địa Giới Châu, không biết những ... này cũng khó trách."

"Ta nói với người, bạch bào khảo hạch này phân ra ba cửa ải, cửa thứ nhất là kết giới khổng chế, khảo nghiệm chính là năng lực nắm trong tay đối với kết giới, một cửa này chỉ cần nắm giữ Kết Giới Thuật, thông qua cũng không khó."

"Khó chính là cửa thứ hai, Nữ Khúc Tùng Lâm, Nữ Khúc Tùng Lâm này là một tòa trận pháp thật lớn, bên trong nhưng cũng không có cơ quan gì, thế nhưng sương mù dày đặc trọng trọng, khảo nghiệm chính là sức quan sát của Giới Linh Sư."

"Chỉ cần có thể thông qua Nữ Khúc Tùng Lâm, liền có thể miễn phí thu được giới linh bạch bào, đồng thời được thưởng cho, mỗi người đều có thể nhận một viên linh quả mầm móng."

"Linh quả mầm móng?"

"Không sai, là linh quả mầm móng, linh quả mầm móng này là thứ tốt, có thể khiến cho kết giới lực trở nên càng tinh khiết, khiến cho tinh thần lực trở nên càng mạnh."

"Bất quá dù sao chỉ là mầm móng, ẩn chứa linh lực hữu hạn, vì thế nếu có người nguyện ý, có thể bước vào cửa thứ ba, đó là Tu La quỷ tháp!"

"Trong Tu La quỷ tháp, ẩn chứa linh áp, linh áp có thể khiến cho linh quả mầm móng sinh trưởng cực nhanh."

"Có người nói đến tầng thứ hai, linh quả mầm móng sẽ nảy mầm, tầng thứ ba sẽ sinh trưởng cành lá, tầng thứ tư sẽ nở hoa, tầng thứ năm sẽ kết quả, tầng thứ sáu có thể khiến cho linh quả thành thực."

"Bất quá linh áp này đối với nhân thể tai hại, phải lấy tinh thần lực chống đỡ, cái này đối với tinh thần lực yêu cầu cực cao, cũng không phải tinh thần lực nhiều ít, mà là bản chất, bản thân ý chí."

"Linh áp này có thể nói là đối với Giới Linh Sư, bản thân là một loại khảo nghiệm thiên phú, cho nên đến nay mới không còn có ai có thể leo lên tầng thứ sáu, có thể bước lên trên tầng thứ năm đã là chân chính thiên tài rồi." Người nọ đối với Sở Phong giảng thuật nói.

"Cái này thật sự là quá tốt."

Nội tâm Sở Phong mừng như điên, nghĩ không ra cái khảo hạch này của thứ hai thưởng cho, chính là hắn muốn tìm linh quả mầm móng, đồng thời chỉ cần leo lên Tu La quỷ tháp, còn có thể khiến cho mầm móng sinh trưởng.

Chỉ cần bước vào tầng thứ sáu, là có thể khiến cho mầm móng thành thực ra trái, nói cách khác, Sở Phong có thể cứu sống Đản Đản, cái này bảo hắn làm sao có thể không hưng phấn.

Chỉ bất quá cái tên Tu La quỷ tháp, lại khiến cho Sở Phong sản sinh ra một ít ý nghĩ, bởi vì hắn rõ ràng nhớ kỹ, ngày trước Đản Đản thi triển ra lực lượng độc hữu của nàng, có đề cập qua hai chữ Tu La.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tuyệt Đỉnh Thiên Tài

"Tu La quỷ tháp, cái tên thật quái dị!" Sở Phong giả vờ không giải thích được nói thầm.

"Cái Tu La quỷ tháp này thật không đơn giản, có người nói đã có trên vạn năm lịch sử, trong đó ẩn chứa bảo tàng, giới linh công hội sở dĩ kiến tạo ở chỗ này, chính là đem Tu La quỷ tháp này chiếm hữu."

"Để có Tu La quỷ tháp này, giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân, phát sinh một ít xung đột."

"Một lần gần nhất, đó là một trăm năm trước, khi đó giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân, đều là xuất hiện một nhân vật thiên tài thiên niên khó có được."

"Tại dưới sự đái lĩnh của hai vị thiên tài, giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân, đều là thành tựu trước nay chưa có, khi đó Giới Châu, được xưng là cực mạnh của Cửu Châu."

"Một ngày nọ, vị thiên tài Giới thị tộc nhân kia, suất lĩnh toàn bộ Giới thị tộc nhân, đi tới giới linh công hội, thề phải đoạt lại Tu La quỷ tháp."

"Hai phương thế lực không cam lòng tỏ ra yếu kém, đại chiến hết sức căng thẳng, lúc đó nếu như giao chiến cùng một chỗ, tuyệt đối sẽ làm cho cả Giới Châu rơi vào tan tác, bởi vì khi đó giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân, đích xác là quá cường đại."

"Bất quá để tránh cho tử thương không cần thiết, giới linh công hội thiên tài đưa ra, cùng Giới thị tộc nhân thiên tài tiến hành so đấu Kết Giới Thuật, người thắng liền có thể chiếm giữ Tu La quý tháp."

"Lúc đó địa điểm so đấu, là Nữ Khúc Tùng Lâm, có người nói một ngày đó hai phương thế lực đem Kết Giới Thuật, vận dụng tới cực hạn, quả nhiên là thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang a." Vị kia nói về chuyện cũ năm đó, hoa chân múa tay trong vui sướng nhiều lần, phảng phất như hân tận mắt thấy vậy.

"Như vậy, cuối cùng ai thắng?" Sở Phong hiếu kỳ, hai vị thiên tài đến tột cùng ai thắng ai thua.

"Ai, đều thất bại!" Vị kia lắc đầu thở dài một tiếng, vẻ mặt tiếc hận.

"Đều thất bại? Lường bại câu thương? Hay là bình thủ?" Sở Phong truy vấn nói.

"Đều bị người đánh bại." Vị kia nói rằng.

"Đều bị đánh bại? Không phải nói hai vị lúc đó là hai vị thiên tài lợi hại nhất sao, thế nào có khả năng bị người đánh bại?" Sở Phong cũng là cảm thấy giật mình.

Dựa theo như lời vị thiếu niên này, thì hai vị thiên tài đều là tồn tại phi thường cao minh, thế nào có khả năng bị người đánh bại, người đánh bại bọn họ, rất mạnh sao?

"Đích thật là bị đánh bại, bị một vị Giới Linh Sư không phải của Giới Châu đánh bại, đồng thời vị Giới Linh Sư kia niên kỉ, so với thiên tài của giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân còn muốn nhỏ hơn, là thiên tài trong thiên tài." Thiếu niên này nói.

"Đã vậy còn quá lợi hại, như vậy vị kia tên gọi là gì? Có ai biết đến tột cùng là đến từ đâu không?" Sở Phong đối với thân phận vị kia, nhất thời hiếu kỳ, có thể bằng vào bản thân lực, đánh bại hai vị tuyệt đỉnh thiên tài, vị kia thật lợi hại.

"Không ai biết hắc tên là gì, cũng không ai biết hắc đến từ đâu, chỉ biết là hắc tu vi, cùng Kết Giới Thuật càng là xuất thần nhập hóa."

"Bất quá hắc có một đặc điểm, đó chính là một đôi dải tai dài nhọn, đồng thời nhãn đồng màu hồng sắc, còn có một hàm răng sắc nhọn."

"Bởi vì hắc đặc biệt, vì thế có người hoài nghi hắc là một con yêu thú, thế nhưng yêu thú tu luyện Kết Giới Thuật, đây là một loại cấm kỵ, vì thế càng nhiều người nghĩ, hắc chỉ là tương đối quái dị mà thôi."

"Nhân vật lợi hại như thế, không có khả năng yên lặng vô danh, nếu như hắc còn tại thế, hắc là đại nhân vật đã danh chấn thiên hạ, thế nào có khả năng không ai biết hắc tên gì?" Sở Phong rất là khó hiểu.

"Người nói cũng không sai, năm đó hắc nhất cử đánh bại, giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân hai vị tuyệt đỉnh thiên tài, nắm trong tay quyền chương khổng Tu La quý tháp, vốn là oanh động toàn bộ Cửu Châu, ngay cả mọi người Khương thị hoàng triều cũng muốn lôi kéo hắc, cùng với giao hảo."

"Bất quá đáng tiếc, ngay khi hắc đánh bại hai vị thiên tài sau đó không lâu, liền triệt để biến mất, không còn có xuất hiện, vì thế tự nhiên không ai biết tính danh hắc, phi thường thần bí."

"Về phần hai vị thiên tài, cũng bởi vì bị người đánh bại, mà lâm vào chán chường, đều tự bế quan, đến nay chưa từng xuất thế, thế nhưng với thiên phú hai người năm đó, chắc là hôm nay hắc là càng rất cao minh."

"Cũng bởi vì ... hai vị này tồn tại, cho nên mới ít có người dám đến xâm phạm Giới Châu ta, bởi vì mọi người đều nghĩ, nếu như hai vị này xuất thế, như vậy trong Cửu Châu, Giới Châu tuyệt đối còn có thể bài danh đệ nhất."

"Như vậy hai vị thiên tài này tên là gì?"

"Vị kia Giới thị tộc nhân, là Giới Thế."

"Giới linh công hội vị kia, là Cố Thiên Thần."

"Bất quá hai vị này hôm nay dù là còn tại thế, cũng đều là lão nhân thọ hạn buông xuống, không biết còn có thể hay không nhìn thấy phong thái hai vị bọn họ."

"Ai, thực sự quá đáng tiếc, hai vị nhất ngộ thiên tài thiên niên khó có được a, cứ như thế bị vị kia làm hỏng." Thân là người của Giới Châu, vị thiếu niên này hiển nhiên đối với hai vị thiên tài chán chường, cảm thấy rất là đáng tiếc.

"Đúng là đáng tiếc, bất quá ta nghĩ càng đáng tiếc hơn, là vị thần bí nhân kia đưa bọn họ hai người đánh bại, dù sao với thực lực của hắn, vốn cũng không nên không có tiếng tăm gì." Sở Phong nói rằng.

Mà ở chỗ này đợi đủ hai canh giờ, Giới Linh Sư bạch bào khảo hạch, rốt cục cũng bắt đầu rồi, tại đây trong cung điện rộng lớn, có vô số đạo môn, tại dưới an bài của giới linh công hội, Sở Phong bọn họ ba người một tổ, đi vào một cái phòng.

Tiến vào phòng, là một tòa điện phủ vuông vuông, một chỗ điện phủ khác có một đạo môn, trước cửa có một người, là một vị trung niên nam tử thân khoát hơi sắc trường bào, hiển nhiên là một vị hoi bào Giới Linh Sư.

Mà ở trung tâm điện phủ này, có ba pho tượng hình người, đều là do huyền thiết chế tạo mà thành, đồng thời trong đó bố trí một tầng kết giới giản đơn, so với phổ thông huyền thiết muốn kiên cố hơn nhiều.

"Đánh nát pho tượng này, lấy chiêu số làm đơn vị, đánh nát càng nhanh, đạt được càng cao." Trung niên nam tử bình thản mở miệng nói.

"Ta tới trước, đối phó loại đông tây này, ta chỉ cần mười chiêu." Thiếu niên bên người Sở Phong đi ra trước.

Hắn rất là cường tráng, chừng hai thước cao, cánh tay cùng cơ thể, so với Sở Phong còn thô to hơn, nhưng nhìn bề ngoài cứ như một người đại hán thành niên.

Hắn đi tới trước một pho tượng, trước là hoạt động làm nóng thân thể, xương cốt không ngừng phát ra tiếng giòn rắc rắc, rồi mới đột nhiên dùng hết sức, Nguyên Võ tam trọng khí tức thi triển ra, sau đó nắm tay thật lớn, liền liên tục oanh ra.

"Đang đang đang đang "

Nắm tay rơi vào trên pho tượng, phát sinh thanh âm như sắt thép va vào nhau, thậm chí lóe ra đạo đạo hỏa hoa, mà ngay khi đệ thập quyền hạ xuống, pho tượng thực sự xuất hiện một đạo vết rách, đồng thời vết rách nhanh chóng lan ra, cuối cùng hóa thành hai nửa, rơi lả tả trên mặt đất.

Giờ khắc này, vị thiếu niên to lớn này, xoay người lại hướng về phía Sở Phong cùng với thiếu nữ phía bên phải Sở Phong cười đắc ý.

Kỳ thực, hắn chủ yếu là quay sang thiếu nữ cười, tuy rằng thiếu nữ này chưa nói tới cái gì là đại mỹ nữ, nhưng cũng tính là có chút tư sắc, nhất là một đoàn ngạo nhân trước ngực hiển nhiên rất phù hợp với khẩu vị thiếu niên cường tráng này.

Thiếu niên to lớn hướng về phía thiếu nữ, lộ ra hai hàm răng sáng trắng, thậm chí so với cơ thể to lớn, bày ra mấy cái động tác khí phách, thế nhưng thiếu nữ căn bản không liếc hân một cái, bất quá hân cũng không mất mát, mà là tiếp tục làm ra động tác câu dẫn.

"Miễn cưỡng hợp cách."

Mà khi ở phía sau, truyền đến đánh giá như vậy, khuôn mặt thiếu niên to lớn lại nhất thời cứng ngắc, khóe miệng một trận co quắp.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Nữ Khúc Tùng Lâm

"Hanh, phế vật."

Thật lâu thiếu nữ hừ lạnh, liếc mắt háy thiếu niên to lớn, rồi thoáng cái đi tới trước pho tượng huyền thiết, bỗng nhiên nhấc chân, phát khởi thế công, Nguyên Võ tứ trọng tu vi, đã triển lộ ra.

"Sưu sưu "

Thiếu nữ cước pháp phi thường cao minh, tốc độ cực nhanh, sinh ra đạo đạo tàn ảnh, lực đạo mạnh, nhấc lên trận trận cuồng phong, đây không phải cước pháp đơn giản, mà là một loại vũ kỹ, một loại cước pháp vũ kỹ cường hãn, tuyệt đối không thua kém tứ đoạn.

"Oanh" ngay khi thiếu nữ thi triển ra cước thứ năm, một tiếng nổ vang lên, huyền thiết pho tượng đã bị thiếu nữ đá đến tứ phân ngũ liệt, rơi lả tả trên mặt đất.

"Thấy không, đối với bản tiểu thư ta, chỉ cần năm chiêu" thiếu nữ đắc ý liếc mắt nhìn thiếu niên to lớn.

Mà thiếu niên to lớn, lúc này lại là vẻ mặt khó coi, bởi vì thiếu nữ này vô luận là tu vi, hay thủ đoạn đích xác so với hãn cường hơn, dù là bị châm chọc, hãn cũng là á khẩu không trả lời được, ai bảo hãn vừa rồi tại trước mặt người ta khoe khoang bản lĩnh chứ.

"Ân, coi như không tệ, hợp cách." Vị kia giới linh công hội, cũng là thoả mãn gật đầu.

Mà giờ khắc này, ở đây trong bốn người, trong đó ba vị đều vô ý thức đem ánh mắt hướng về phía Sở Phong, nhất là vị thiếu niên to lớn kia, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, tràn ngập chờ mong.

Tại lúc thiếu nữ xuất thủ, hắc nhĩ hắc đã mất mặt rồi, thế nhưng lại biết mình tài năng ở trên Sở Phong, hi vọng tìm lại chút mặt mũi, bởi vì hắc có thể cảm giác được, Sở Phong tu vi, bất quá là Nguyên Võ nhất trọng.

Lúc này trắc thí, lại cùng Kết Giới Thuật không quan hệ, mà là đơn thuần tu vi trắc thí, vì thế thiếu niên to lớn nghĩ, có Sở Phong ở đây, hắc sẽ không mất mặt lắm, sẽ không là ở dưới chót.

Tại dưới ba người nhìn, Sở Phong ưỡn ngực ngẩng đầu, không vội không nhanh đi tới trước huyền thiết pho tượng, chỉ thấy hắc đem ngũ chỉ mở ra, sau đó lại cẩn thận nắm lại, hướng sang huyền thiết pho tượng đánh một quyền.

Sở Phong tốc độ một quyền này, nhanh đến thần kỳ, quả nhiên là như thiểm điện vậy, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, huyền thiết pho tượng kiên cố không gì sánh được, liền tại dưới một quyền này của Sở Phong hóa thành nát bấy, cũng không phải tứ phân ngũ liệt, mà là chân chân chính chính phần thân toái cốt.

"Một chiêu, hắc cư nhiên chỉ dùng một chiêu!"

Nhìn mảnh nhỏ pho tượng rơi lả tả trên mặt đất, ba người ở đây đều là thất kinh, thiếu nữ kinh ngạc cái miệng nhỏ nhắn hơi trương lên, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm Sở Phong, tiết lộ chấn động nói không nên lời.

Mà ngay cả vị trưởng lão giới linh công hội kia, cũng là ánh mắt lóe ra, một lúc lâu mới hòa hoãn, khẽ gật đầu, thoả mãn cười nói: "Không tệ, là một mầm tốt khó có được."

"Thế nào có khả năng, người này rõ ràng chỉ là Nguyên Võ nhất trọng, cư nhiên có thể không dùng võ kỹ, như vậy hời hợt đem huyền thiết pho tượng đánh thành nát bấy."

Thế nhưng lúc này, biểu tình quá đặc sắc, chính vị thiếu niên to lớn kia, hăn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Sở Phong tại trong mắt hăn nhược đến như vậy, cư nhiên lại cường hăn tới loại trình độ này.

Như vậy một kích, chỉ sợ ngay cả Nguyên Võ ngũ trọng cường giả, cũng không nhất định có thể làm được, thế nhưng Sở Phong chỉ có Nguyên Võ nhất trọng lại làm được, đây là nói rõ cái gì? Chỉ cần coi như có chút chỉ số thông minh, đều có thể nghĩ đến tính lợi hại trong đó.

Đang tiến hành vũ lực trắc thí, lại bắt đầu đối với Kết Giới Thuật tiến hành trắc thí, chủ yếu là đối với kết giới lực nắm trong tay, cùng với độ kiên cố của kết giới, còn có tính miễn cảm của tinh thần lực.

Lúc đầu, thiếu niên to lớn, đối với Sở Phong ôm thái độ hoài nghi, nghĩ Sở Phong vũ lực rất mạnh, cường liệt vượt quá lẽ thường, vì thế hăn hoài nghi Sở Phong nhất định là đem đại bộ phận thời gian, tất cả đều đầu nhập tới trên tu võ, tại trên Kết Giới Thuật, có khả năng hạ công phu ít, vị tất lợi hại bằng hăn cùng với thiếu nữ.

Thế nhưng khi Sở Phong bày ra thủ đoạn Kết Giới Thuật còn trên hăn, vô luận là thiếu niên, hay thiếu nữ, thậm chí là vị Giới Linh Sư giới linh công hội kia, đều là mục trường khẩu ngọc, triệt để bị thực lực Sở Phong chinh phục.

Cuối cùng, ba người đều thành công thông qua trắc thí, thông qua bạch bào khảo hạch cửa thứ nhất, có thể lấy được tân lệnh bài rời khỏi nơi này, đi mua giới linh bạch bào.

Bất quá, tại sau khi khảo hạch chấm dứt. Vị Giới Linh Sư giới linh công hội kia, lại lưu danh tự Sở Phong, đồng thời cấp cho Sở Phong đánh

giá, là nhân tài khó gặp.

"Sở Phong huynh đệ, người thực lực thật không tệ, ta thực sự là bội phục người sát đất."

"Sở Phong đệ, với thực lực của người, khẳng định là muốn khiêu chiến cửa thứ hai a, không bằng chúng ta đồng hành thế nào?"

Thông qua cửa thứ nhất xong, ba người đi ra khỏi đại điện, mà vô luận là thiếu niên to lớn, hay vị thiếu nữ gọi cảm kia, đều bắt đầu cùng Sở Phong tạo quan hệ, nhất là thiếu nữ gọi cảm, càng muốn cùng Sở Phong đồng hành.

Dù sao cửa thứ hai là Nữ Khúc Tùng Lâm, nơi này không chỉ có đối với Giới Linh Sư các phương diện năng lực yêu cầu rất cao, đối với võ lực cũng có yêu cầu nhất định, bởi vì tại trong Nữ Khúc Tùng Lâm, nguy hiểm nhất cũng không phải cơ quan cùng trận pháp mà là con người, vì thế vô luận thấy thế nào, cùng Sở Phong đồng hành, khiến cho bọn họ càng dễ thông quan.

"Vậy thì đồng hành a." Sở Phong mỉm cười gật đầu.

"Thật tốt quá, có thể cùng Sở Phong huynh đệ đồng hành, cửa thứ hai này cũng không đủ gây sợ hãi!" Thiếu niên to lớn, hài lòng cười ha hả.

"Ai nói muốn dẫn người đi." Nhưng thiếu nữ liếc mắt hung hăng trừng thiếu niên, như loại khảo hạch này, mỗi người sẽ tự lo cho bản thân mình, sẽ không vô duyên vô cớ mà liên lụy người khác, mà ở trong mắt thiếu nữ này, vị thiếu niên to lớn này là một cái trói buộc.

"Ta..." Thiếu niên to lớn tựa hồ như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng nuốt trở vào, trên mặt hiện ra vẻ thất vọng.

"Gặp nhau là duyên, chúng ta ba người cùng nhau đi a." Nhưng đúng lúc này, Sở Phong không thể không mở miệng.

"Sở Phong huynh đệ, người thực sự là người tốt, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cản trở." Nghe được Sở Phong nói thế, thiếu niên to lớn mừng rỡ, vẻ mặt đều là cảm động, cảm động đến còn không quên vỗ vỗ bộ ngực bảo chứng.

Mà khi Sở Phong nói xong, mặc dù thiếu nữ rất không tình nguyện, nhưng cũng không nói thêm gì, dù sao ngay cả nàng cũng là muốn dựa vào thực lực Sở Phong, để thông qua Nữ Khúc Tùng Lâm này, ngay cả người dựa vào đều mở miệng, nàng có cái quyền gì mà cự tuyệt.

Cứ như vậy, ba người đi ra đại điện, không có cầm đạo lệnh bài thông qua cửa thứ nhất, đi mua giới linh bạch bào, mà là tiếp tục thâm nhập, bước vào Nữ Khúc Tùng Lâm.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Tái Ngộ Dương Tử

Cái Nữu Khúc Tùng Lâm này, là một tòa trận pháp khổng lồ, chính là sơ sở mà giới linh công hội sáng tạo ra ở đây, trải qua nhiều đời giới linh công hội cường giả không ngừng cải tạo, cái trận pháp Nữu Khúc Tùng Lâm này, phổ thông tu võ giả cũng không có thể phá giải.

Coi như là Giới Linh Sư, tiến vào trong đó cũng có khả năng sẽ bước vào mê đồ, nếu không ai chỉ dẫn, liền cả đời cũng không thể rời khỏi nơi này, cuối cùng chết đói ở trong đó.

Nữu Khúc Tùng Lâm mặc dù tên là tùng lâm, nhưng thực tế trên phương diện này, cũng không chỉ có cây cối, còn có thạch điêu, thiết trụ, nhưng vô luận là cái gì, đều được phụ gia kết giới, không có Huyền Vũ Cảnh tu vi, đừng nghĩ phá huỷ một cành cây ngọn cỏ trong đó, coi như là Huyền Vũ Cảnh cao thủ, cũng phải nhìn tu vi cụ thể cùng bản lĩnh nữa.

Sở Phong ba người hành tẩu ở trong đó, dựa vào tinh thần lực của Sở Phong, cùng với sức quan sát của Giới Linh La Bàn, trận pháp thật ra cũng không thể ngăn cản bước tiến của ba người Sở Phong.

Chỉ bất quá vừa tiến nhập không lâu, Sở Phong liền thấy được một người quen mặt, cũng đồng dạng đến từ Thanh Châu, đệ tử Thất Tinh lão nhân, bị Sở Phong đem răng toàn bộ đánh nát, Dương Tử.

Đồng thời, tại bên người Dương Tử, còn thêm bốn người, bốn người này mặc nhất đẳng tông môn đệ tử phục thị, tu vi cũng không yếu, ba vị là Nguyên Võ tứ trọng, một người khác cùng Dương Tử như nhau, cũng là

Nguyên Võ ngũ trọng, đồng thời từ hần hầu hạ Sở Phong có thể nhìn ra, vị này chính là Lăng Vân Tông hạch tâm đệ tử.

"Sở. . . Sở Phong!" Nhìn thấy Sở Phong, Dương Tử kinh ngạc không gì sánh được, hần đã không có hàm răng, đầu tiên là hú lên quái dị, sau đó là đầy mặt sợ hãi, có thể thấy được Sở Phong để lại cho hần bóng ma không nhỏ.

"Sở Phong? Dương Tử chẳng lẽ đây là tiểu tử đem người đánh thành cái dạng này?" Nghe được Dương Tử nói thế, bốn người khác đem ánh mắt hướng tới Sở Phong, khinh miệt mà quan sát.

Đó có thể thấy được bọn họ đã nghe chuyện của Sở Phong cùng Dương Tử, chỉ bất quá bọn họ đối với tu vi Sở Phong biểu thị có hoài nghi, dù sao Dương Tử chính là một vị Nguyên Võ ngũ trọng, mà Sở Phong chỉ là Nguyên Võ nhất trọng mà thôi.

"Liễu Biểu chúng ta đi mau." Dương Tử xoay người liền muốn ly khai, đồng thời còn tóm lấy Nguyên Võ ngũ trọng Lăng Vân Tông đệ tử.

"Ai, Dương Tử người đây là làm gì vậy, chẳng lẽ người thật sự sợ tiểu tử này phải không?" Nhưng Liễu Biểu lại gạt qua tay của Dương Tử, cảm thấy hứng thú nhìn Sở Phong.

"Dương Tử đừng sợ, huynh đệ mấy người chúng ta báo thù cho người." Ba người khác, đã phân tán ra, hợp lực bố trí một đạo kết giới cường hãn, đem đường lui ba người Sở Phong phong tỏa.

"Sở Phong, đại sự không ổn, đối phương đều thật mạnh!" Đối mặt loại tình huống này, thiếu nữ gọi cảm sắc mặt trở nên khẩn trương, đối phương không có che giấu khí tức, đối với kết giới nằm trong tay cũng là rất cao, khiến nàng không khỏi lo lắng.

Mà thiếu niên to lớn, lại đầy mặt sợ hãi cùng hồi hận, sợ hãi tự nhiên là bởi vì khí thế Liễu Biểu, Dương Tử mấy người dọa cho sợ. Hồi hận chính là, ham tiện nghi, muốn dựa vào thủ đoạn của Sở Phong thông qua Nữ Khúc Tùng Lâm này, cũng không từng nghĩ Sở Phong có đại địch như vậy, còn vừa vắn gặp nhau ở chỗ này, đưa hãn liên lụy.

Cái Nữ Khúc Tùng Lâm này tương đối phong bế, chuyện cừu nhân gặp mặt, giết chết đối phương, tình không hiểm thấy, hầu như không ai sẽ truy cứu, mà đây cũng chính là nguy hiểm nhất của Nữ Khúc Tùng Lâm.

"Sở Phong, niệm tình chúng ta đồng dạng đến từ Thanh Châu, ta cho người một cơ hội, quỳ xuống đất nhận sai, tự vả nát răng cửa, ta thả người một mạng."

Liễu Biểu đứng ở cách đó không xa, như là một vị quân vương, đang bao quát bình dân hèn mọn, chỉ bất quá trên miệng hãn tuy nói cấp cho Sở Phong một cơ hội, nhưng trong ánh mắt lại để lộ ra sát ý băng lãnh.

"Tốt lắm, hôm nay chúng ta huynh đệ mấy người, hợp lực phế bỏ tiểu tử này." Mà khi thấy Liễu Biểu mấy người cố ý như vậy, Dương Tử cũng không trốn tránh, đồng dạng lộ ra sâm sâm sát quang.

"Cầu tử nhân duyên cũng không tệ lắm, lại có như thế mấy người hồ bằng cầu hữu, bất quá ta xem bọn hãn không giúp được người, trái lại là muốn hãm hại người đó."

Sở Phong mỉm cười, sau đó tay áo bỗng nhiên vung lên, một đạo cự phong vô hình lấy hãn làm trung tâm khuếch tán ra, chỉ trong nháy mắt đem kết giới ba người bố trí đánh nát bấy tan rã.

"Cái này. . ." Giờ khắc này, người ở đây đều là kinh hãi, bất quá giật mình nhất còn ở phía sau, bởi vì ngay khi kết giới nát bấy, lại có một đạo cường hãn kết giới ngưng tụ ra, đem Dương Tử mấy người đều phong tỏa ở trong đó.

Trình độ cường hãn của đạo kết giới này, rõ ràng vượt lên trên lúc trước không chỉ tới mấy lần, mà sở dĩ có thể để cho bọn họ giật mình như vậy, đó là bởi vì đạo kết giới này, là do Sở Phong bố trí, đồng thời ngay cả tay cũng không từng động qua một chút, hoàn toàn là dựa vào tinh thần lực đối với kết giới lực nắm trong tay.

"Muốn để ta tự vả nát răng cửa, các người có bốn sự này sao?"

Sở Phong ý niệm chuyển động, liền đem Nguyên Võ nhất trọng tu vi, không hề bảo lưu khuếch tán ra, thế nhưng cái loại uy áp cường đại này, cũng đủ để cho mỗi người tại trong kết giới đây run rẩy, mà ngay cả Liễu Biểu lúc trước còn khí thế bức người, lúc này cũng vô pháp bình tĩnh.

"Phô trương thanh thế mà thôi, thật ra chỉ là Chương Nhân Pháp của người đã lừa gạt chúng ta a?"

Liễu Biểu không tin Sở Phong thực sự mạnh như thế, đưa tay một chương, Nguyên Lực bắt đầu khởi động, loại uy thế này khiến thiếu nữ gọi cảm cùng thiếu niên to lớn, không khỏi chau mày, hướng về phía sau Sở Phong lần trốn, bởi vì ... loại công kích này, căn bản không phải bọn họ có thể chống đỡ.

Chỉ bất quá, tại trong mắt thiếu niên cùng thiếu nữ này, công kích cực kỳ cường hãn, xem ra đối với Sở Phong cũng không đáng nhắc tới, Sở Phong động cũng không động, chỉ dựa vào uy áp Nguyên Võ nhất trọng đã biết, liền đem công kích của Liễu Biểu đánh cho tan rã.

"Một đám phế vật, chỉ có loại thực lực này, cũng muốn vì hãn mà xuất đầu?"

"Quỳ xuống cho ta!" Sở Phong hừ lạnh một tiếng, uy áp liền sâu sắc thêm một tầng, vô hình khí tức tại đây trong không gian kết giới bắt đầu khởi động, lực lượng cuồng bạo ngay cả không khí cũng đều phát ra tiếng kêu quỷ dị, Sở Phong rốt cục thể hiện ra chân thực thực lực của mình.

Tại dưới uy áp cường hãn như vậy, Liễu Biểu mấy người đều là không còn khí thế như lúc trước, "Phù phù" một tiếng quỳ rạp xuống đất, căn bản vô pháp chống đỡ cỗ áp lực này, nhưng ngược lại Dương Tử lại đứng ở tại chỗ, từ nay về sau có thể thấy được, tu vi Liễu Biểu mấy người, còn xa không bằng Dương Tử này.

"Sở Phong, người. . ."

Đối mặt một màn này, thiếu niên to lớn cùng thiếu nữ gợi cảm, vẻ mặt lại là đặc sắc, bọn họ tuy rằng không có bị khí tức Sở Phong áp bách, nhưng cũng có thể nhìn ra, Sở Phong là dựa vào tự thân uy áp, đem ba vị Nguyên Võ tứ trọng, một vị Nguyên Võ ngũ trọng cao thủ, ngạnh sinh sinh áp bách đến quỳ rạp xuống đất.

"Tự vãn nát răng cửa, tha các người một mạng" Sở Phong lạnh lùng mở miệng nói.

"Mơ tưởng!" Trong đó một vị, giận dữ hét.

"Muốn chết?" Sở Phong mỉm cười, sau đó bấm tay bắn ra, một đạo lôi điện tự trong chỉ bắn ra, dường như lợi kiếm vậy, đâm vào trong ngực người nọ.

"A ~~" người nọ kêu thảm một tiếng, liền vô lực té nhào trên mặt đất, cư nhiên đã không còn khí tức.

"Sở Phong, người dám đối chúng ta động sát thủ, người chết chắc rồi, tông môn chúng ta sẽ không bỏ qua người, không riêng gì người, ngay cả tông môn của người cũng sẽ bị diệt vong." Thấy Sở Phong thực sự hạ sát thủ, hai người khác vừa sợ vừa khiếp.

"Két lạp lạp." Mà hãn vừa dứt lời, hai đạo lôi điện chợt lóe qua, hai vị vừa lên tiếng trả lời đã ngã xuống đất.

Với thủ đoạn sấm sét, đem ba người giải quyết, Sở Phong liền đem ánh mắt băng lãnh, hướng về phía Liễu Biểu cùng với Dương Tử.

"Sở Phong, buông tha ta, buông tha ta, ta cũng không dám ... đối với sư tôn ngươi bất kính nữa!" Dương Tử sợ đến rơi lệ đầy mặt, rồi chủ động hướng Sở Phong quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Sở Phong, ta tự vả nát răng cửa, cái này tự vả, cầu ngươi không nên." Liễu Biểu càng thẳng thắn, cứ nhiên giang tay hướng miệng mình liên tục vả ba quyền, đem răng cửa của mình toàn bộ đánh nát, máu chảy ra đỏ tươi, cái này không phải là chột vật, quả thực là bi thảm.

Chỉ bất quá, đối với biểu hiện của hai người này, Sở Phong cũng diện vô biểu tình, lạnh lùng nói: "Chậm rồi!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Giẫm Đạp Thiên Thê

"Sở Phong, lão tử ngày hôm nay liều mạng với người!"

Thấy Sở Phong muốn hạ sát thủ, Dương Tử cũng không hèn mọn quỳ gối nữa, đứng dậy liền hướng Sở Phong phát động thể tiến công, mà Liễu Biểu cũng đồng dạng như vậy.

Hai người đều thi triển ra ngũ đoạn vũ kỹ, đồng thời quán thâm toàn bộ Nguyên Lực, bọn họ đây là liều mạng một đòn, loại uy thế này công kích trước đó cũng không có thể sánh bằng.

Một mặt, một con cự hổ Nguyên Lực ngưng kết ra, bộ lông phiêu động, trông rất sống động, rít gào đủ để chấn động sơn hà, huy trào đủ để phá nát núi non, cũng mang theo uy thế vạn thú vương kéo tới.

Một ... mặt khác, Nguyên Lực hóa thành vô số thanh lợi kiếm, cũng không là huyền hình, mà là thực thể, phi kiếm Nguyên Lực như vậy, chừng hơn một nghìn thanh, quả nhiên là vạn kiếm tề phát, thế không thể đỡ.

"Thật mạnh!"

Giờ khắc này, thiếu niên to lớn cùng thiếu nữ gợi cảm, đều là khuôn mặt khẩn trương, mắt lộ sợ hãi, bởi vì lúc này đối phương thể tiến công, đủ để đơn giản đưa bọn họ hai người giết bỏ, không dư thừa một chút cặn.

Cho nên, bọn họ không thể làm gì khác hơn là đứng ở phía sau Sở Phong, đứng ở phía sau vị thiếu niên này so với bọn hắn đều phải nhỏ tuổi hơn, nhất là thiếu nữ gợi cảm, một đôi ngọc thủ càng khẩn trương nắm lấy

y bào Sở Phong, bởi vì Sở Phong là người duy nhất bọn hắn có thể dựa lúc này.

"A, còn quá yếu."

Sở Phong trường bào bị uy thế cường đại này, thối bay phất phới, qua lại vũ động. Tóc cũng là như cuồng ma loạn vũ, trên dưới bay tán loạn.

Thế nhưng hắn vẫn như cũ đứng ở tại chỗ, không tránh không né, khóe miệng còn lộ vẻ tiểu ý nhàn nhạt, lẳng lặng đợi thế tiến công oanh đến.

"Ông "

Ngay dưới tiến công của hai người, sắp sửa cuộn đi tất cả, Sở Phong con người bỗng nhiên chợt lóe, một đạo kết giới trong suốt trong như gương, liền hoành ngang ở tại phía trước hắn.

"Oanh "

Mãnh hổ cùng vạn kiếm, đang oanh kích trên kết giới như miếng băng mỏng này, nhất thời nhắc lên rung động cuồng bạo, cổ cuồng lực đánh vào, có thể khiến đất đá dưới chân Sở Phong từng bước dầm nát.

Thế nhưng cuối cùng, bọn họ cũng không thể đi qua đạo phòng tuyến của Sở Phong, khi thế tiến công của hai người tiêu tán, Sở Phong kết giới trước người vẫn như cũ hoàn hảo không tổn hao gì, ngay cả đạo vết rách nhỏ cũng không có.

"Người người này, đến tột cùng có đúng hay không là người, tu vi như vậy thế nào có khả năng nắm giữ thủ đoạn như vậy?" Liễu Biểu vừa hoảng vừa khiếp, hắn chẳng bao giờ gặp qua đối thủ đáng sợ như vậy, quả thực không thể đối đãi như người a, đây rõ ràng là quái vật.

"Cũng không phải Sở Phong ta cao minh, chỉ là các người không có gặp qua chân chính cường giả."

Sở Phong cười khổ một tiếng, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới vị tử y thiếu nữ kia, hắn tại trong mắt rất nhiều người là yêu nghiệt, nhưng cùng vị tử y thiếu nữ kia khi xuất, hắn cũng bình thường đến cực điểm, mà đây là chênh lệch giữa người với người.

"Hỗn trưởng."

Thấy đối với Sở Phong công kích đã vô hiệu, Dương Tử lại là hướng kết giới phong tỏa bọn họ phát động tiến công, thế nhưng vẫn như cũ vô hiệu, điều này làm cho hắn nổi giận, nhưng cũng không có biện pháp.

"Nên kết thúc."

Rốt cục, Sở Phong khuôn mặt chuyển sang hàn lãnh, cánh tay hơi giơ lên, lôi điện tự trong đó bắt đầu khởi động bay ra, sau đó hóa thành hai đạo thiểm điện cự long, giương cái miệng lớn như bồn máu, mang theo rít gào chói tai, hướng Dương Tử cùng Liễu Biểu chạy vội tới.

Lôi Đình tam thức, cũng không phải thủ đoạn cực mạnh của Sở Phong, thế nhưng hắn hôm nay thi triển ra, cái loại uy thế này vẫn như cũ kinh khủng vô cùng, cái này như nhất đoạn vũ kỹ, tại trong tay một vị Thiên Võ Cảnh cường giả, đồng dạng có thể phát huy ra uy lực làm cho người ta sợ hãi.

"Sở Phong, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

Đây là Dương Tử nói ra một câu cuối cùng, bởi vì khi lôi long rơi vào trên người hắn, hắn ngay cả tiếng kêu thảm cũng không có phát sinh, liền ngạnh sinh sinh bị luyện hóa, ngay cả thi thể cũng không còn.

Đem Dương Tử cùng Liễu Biểu chém giết xong, Sở Phong lại lấy Lôi Đình tam thức, đem thi thể ba người kia cũng hủy diệt, quả nhiên là không có lưu lại một chút đầu mối.

"Chuyện này, hi vọng các người có thể bảo mật." Xử lý hoàn tất, Sở Phong cười hướng thiếu niên cùng thiếu nữ nói.

"Yên tâm, chuyện này chúng ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ nữa chứ."

Thiếu nữ cùng thiếu niên cực lực bảo chứng, tuy rằng Sở Phong đối với bọn họ cười rất hòa thuận, thế nhưng đã thấy qua thủ đoạn của Sở Phong, ở chỗ sâu dưới đáy lòng bọn họ, đã đối với Sở Phong cảm thấy e ngại.

Huống chi, chuyện này vốn là cùng bọn chúng cũng có liên quan, bọn họ nếu là truyền ra ngoài, đối với bọn họ là trăm hại mà không một lợi, vì thế tự nhiên sẽ giấu diếm.

"Hảo ngoan thủ đoạn, sát nhân không để lại dấu vết nào." Nhưng đúng lúc này, lại đột nhiên có một đạo thanh âm tại cách đó không xa vang lên.

"Người nào?" Thành linh xảy ra biến cố, có thể khiến Sở Phong nhú mày, hấn đem tinh thần lực khuếch tán ra, nhưng tại phụ cận đây không cảm thụ được chút khí tức nào.

"Ha ha, sợ rồi sao? Yên tâm, đối với loại sự tình này chúng ta đã sớm nhìn quen rồi, sẽ không nói ra ngoài đâu." Thanh âm tiếng nói lần thứ hai vang lên, tại một tòa thạch điêu cao to, đi ra hai đạo thân ảnh.

Đây là hai gã thiếu niên, hình dạng bất phàm, mà bọn họ ăn mặc đặc thù hắc y, chính là phục sức Giới thị tộc nhân.

"Giới thị tộc nhân!"

Giờ khắc này, không chỉ là Sở Phong, thiếu niên to lớn cùng thiếu nữ gợi cảm cũng đều là thất kinh, bởi vì Giới thị tộc nhân có danh khí thực sự quá lớn, quả thực đại biểu cho Giới Linh Sư đỉnh, đối tượng được rất nhiều Giới Linh Sư ngưỡng vọng .

"Len lén trốn ở chỗ này, các người là muốn thế nào đây?"

Sở Phong mắt sáng như đuốc, dừng ở hai người, mặc dù lúc này hai người gần ngay trước mắt, nhưng Sở Phong vẫn cảm thụ không được khí tức bọn họ, quả thực dường như không khí, điều này làm cho Sở Phong ý thức được hai vị này không đơn giản.

"Vừa vặn đi ngang qua mà thôi, thấy chiến đấu đặc sắc, nên dừng lại xem một hồi." Trong đó một vị thiếu niên hơi cao nhàn nhạt cười nói.

"Đặc sắc chiến đấu? Bất quá là một đám Thanh Châu rác rưởi, chó cắn chó mà thôi." Một vị thiếu niên thấp lùn khác, vẻ mặt khinh thường.

"Thanh Châu rác rưởi? Vậy các người là cái gì?" Nghe được thiếu niên thấp lùn nói, Sở Phong sắc mặt rõ ràng không hề không giận, nói đến thì hẳn cũng là người Thanh Châu, tự nhiên không thích nghe người khác vũ nhục Thanh Châu.

"Chúng ta? Chúng ta là thang trời mà các người vĩnh viễn vô pháp bằng được, đối với chúng ta các người chỉ có thể ngưỡng vọng." Thiếu niên lùn, vẻ mặt tự phụ, khinh bỉ nhìn Sở Phong, cùng với phía sau Sở Phong thiếu niên to lớn cùng mỹ nữ gợi cảm.

Giờ khắc này, đừng nói Sở Phong, ngay cả thiếu niên to lớn cùng thiếu nữ gợi cảm, cũng là rất khó chịu, bất quá bọn họ cũng không dám biểu hiện ra ngoài, bởi vì đối phương là Giới thị tộc nhân, đối phương đích xác có vốn để cuồng ngạo.

"Bá" đột nhiên, Sở Phong xuất thủ, không có bất luận cái dự triệu gì, mà là lấy thủ đoạn sấm sét hướng thiếu niên lùn phát động công kích.

"Hanh "

Thiếu niên lùn cũng không đơn giản, rất nhanh phát hiện ra động tác Sở Phong, hừ lạnh một tiếng, liền đem Nguyên Võ ngũ trọng khí tức thi triển ra, không chỉ không tránh không né, trái lại là giương tay một chương, hướng Sở Phong phách tới.

Thế nhưng lại xem thường Sở Phong, chỉ thấy dưới chân Sở Phong sấm sét lóe ra, ngay lập tức liền biến mất không gặp, lần thứ hai xuất hiện là lúc, đã ở phía sau thiếu niên lùn rồi.

"Cẩn thận."

Thấy thế, thiếu niên hơi cao hô to một tiếng, nhưng mà đã muộn, Sở Phong một cước đá vào trên lưng thiếu niên lùn, bất ngờ không đề phòng, thiếu niên lùn trực tiếp té ngã như chó ăn phân.

"Người mẹ nó. . . Đừng "

Thiếu niên lùn nổi giận không gì sánh được, há mồm liền mắng, còn không đợi nói cho hết lời, chân to của Sở Phong đã từ trên trời giáng xuống, rơi vào đầu hăn, đập vào mặt hăn vùi vào trong bùn đất.

"Thiên thê đối với Sở Phong ta mà nói, không phải dùng để ngưỡng vọng, mà là dùng để giẫm đạp!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Thả Hố Về Rừng

Sở Phong thủ đoạn như thiểm điện, đem Giới thị tộc nhân đánh bại, đồng thời đem dẫm nát dưới chân, cử động như vậy đích thực quá mức lớn mật.

Điều này làm cho thiếu niên to lớn cùng thiếu nữ gọi cảm mục trường khấu ngốc, biểu tình muốn đặc sắc bao nhiêu có bấy nhiêu đặc sắc, nhưng phần nhiều cũng là sợ hãi, dù sao bọn họ cùng Sở Phong ở cùng với nhau, Sở Phong đắc tội Giới thị tộc nhân, thì ngay cả bọn họ cũng phải bị liên lụy.

"Vị huynh đệ này, chẳng biết có thể hay không tha hãn một mạng?" Trong Giới thị tộc nhân vị thiếu niên hơi cao kia vẫn chưa xuất thủ, mà là cung kính hướng Sở Phong thỉnh cầu.

Về phần nguyên nhân hãn không ra tay, cũng rất đơn giản, khi thấy được thực lực Sở Phong, lại thấy được thủ đoạn của Sở Phong, hãn cùng với Sở Phong động thủ, không thể nghi ngờ là tự tìm tử lộ.

"Tha hãn một mạng, vậy hãn sẽ bỏ qua ta sao?" Sở Phong cười lạnh nói.

"Vị huynh đệ này, ta Giới Xuyên hướng trời đất bảo chứng, việc hôm nay tuyệt không tính toán, nếu là xá đệ Giới Hoành dám tìm người phiền phức, không cần người xuất thủ, ta sẽ thay người dạy hãn."

Thiếu niên hơi cao giơ tay bảo chứng, đồng thời tản mát ra khí tức của hãn, nguyên lai vị này chính là một vị Nguyên Võ lục trọng cao thủ.

Sở Phong nhúu mày, hăn có chút hơi khó xử, lúc đầu hăn là dự định đem hai người giết đi, thuận tiện cướp giật gì đó trên người bọn họ, bởi vì bọn họ có thể tránh được tinh thần lực của Sở Phong cảm ứng, khẳng định là người mang chí bảo.

Thế nhưng hăn lại tại trong mắt Giới Xuyên đây thấy được thành khẩn, đồng thời Giới Xuyên này tản mát ra khí tức, cũng không phải hướng Sở Phong thị uy, mà là biểu thị thành ý, khiến Sở Phong hiểu nội tình của hăn.

"Vị huynh đệ này, lúc trước là đệ ta nói năng lỗ mãng, những ... này cho rằng là bồi thường."

Giới Xuyên đem Càn Khôn Đại của mình lấy xuống, đồng thời cũng đem Càn Khôn Đại bên hông Giới Hoàn lấy xuống, từ trong đó lấy ra hai cái giới linh la bàn, rồi liền đem hai cái Càn Khôn Đại đưa cho Sở Phong.

Sở Phong tiếp nhận Càn Khôn Đại, thông qua điều tra phát hiện, trong này có hơn mười khóa nguyên châu, còn có một chút dược vật chữa thương, đối với thường nhân mà nói trong này gì đó đã là giá trị xa xỉ, thế nhưng đối với Sở Phong mà nói cũng không tính là cái gì, thế nhưng đối mặt Giới Xuyên như vậy, Sở Phong thật đúng là phát không ra sát ý, bởi vì Sở Phong là chịu mềm không chịu cứng.

Sở Phong đem hai cái Càn Khôn Đại gì đó lấy ra, nhét vào Càn Khôn Đại của mình, sau đó đem hai cái Càn Khôn Đại trống không trả lại cho Giới Xuyên, lúc này mới một tay nắm lấy Giới Hoàn trên mặt đất đứng lên, nói: "Người có một hảo ca ca."

"Ta muốn làm thịt ngươi!" Giới Hoàn thoát khỏi, rồi như điên vậy liền muốn xuất thủ.

"Ba "

Còn không đợi Sở Phong xuất thủ, Giới Xuyên liền tát một cái vang dội, rơi vào trên mặt Giới Hoành, nổi giận nói: "Còn ngại thiếu mất mặt sao? Nhanh lên cú cho ta!"

Vừa dứt lời, Giới Xuyên hướng Giới Hoành tung một cước, đưa hân đá ra hơn mười thước xa, Giới Hoành tuy rằng rất giận, nhưng đối với Giới Xuyên cũng không dám không phục, bò lên đứng ở phía sau cũng không nói cái gì, mà là tàn bạo liếc mắt trừng Sở Phong, rồi rời đi.

"Sở Phong huynh đệ, đa tạ người cấp cho Giới Xuyên mặt mũi này, chúng ta không đánh không quen, nếu ngày khác hữu duyên, ta nhất định mời người uống rượu." Giới Xuyên mỉm cười hướng Sở Phong chấp tay, lúc này mới hướng phương hướng Giới Hoành rời đi đuổi theo.

"Sở Phong huynh đệ, người lâm đại họa rồi!" Khi hai người tiêu thất khỏi tầm nhìn của Sở Phong, thiếu niên to lớn đầy mặt kinh khủng.

"Người thật không nên thả bọn họ đi, cái này quả thực là thả hổ về rừng." Thiếu nữ gợi cảm nói càng trực tiếp.

"Các người nếu như sợ mà nói, hiện tại có thể tuyển trạch quay đầu lại, ta vạch cho các người một cái lộ tuyến trở lại." Sở Phong cười nói.

"Chúng ta. . ."

Hai vị này trầm mặc, tuy nói Sở Phong trêu chọc đại địch, khiến cho bọn họ rất là e ngại, thế nhưng thông qua cửa thứ hai, đối với bọn họ mê hoặc cũng là cực lớn, dù sao chỉ cần thông qua cửa thứ hai, liền có thể còn lại tiền mua giới linh bạch bào, là tới một nghìn khóa linh châu, đối với ai mà nói cũng không là con số nhỏ.

"Nếu như không sợ mà tiếp tục đi, ta bảo đảm các người an toàn thông qua Nữ Khúc Tùng Lâm." Sở Phong nói xong câu đó, liền tiếp tục về phía trước bước đi, về phần phía sau hai vị cũng là vội vàng đi theo.

Thả hồ về rừng đạo lý này Sở Phong không phải không hiểu, nhất là khi kiến thức qua, thủ đoạn Giới thị tộc nhân ẩn dấu khí tức, Sở Phong một đường đi tới cũng là cần cần dục dục.

Sau đó, đích xác có gặp qua mấy Giới thị tộc nhân, nhưng bọn hắn cũng chỉ là lấy thần thái cao ngạo, liếc mắt quan sát Sở Phong mấy người, rồi liền bước nhanh rời đi, như là sợ Sở Phong mấy người theo bọn họ vậy.

Trải qua mấy canh giờ chạy đi, rốt cục khi thái dương lặn xuống, là đi ra Nữ Khúc Tùng Lâm, tại chỗ cửa ra Nữ Khúc Tùng Lâm, bọn họ tới lĩnh giới linh bạch bào, cùng với một viên linh quả mầm móng.

"Thứ này, thực sự có thể cứu sống Đan Đan sao?"

Nhìn trong lòng bàn tay, như hạt hạnh, cả vật thể linh quả mầm móng màu lục sắc, Sở Phong có chút hoài nghi, bởi vì ... đông tây này mặc dù có một ít ba động kỳ dị, thế nhưng cũng rất yếu, Sở Phong thực hơi hoài nghi.

Bất quá nhìn cửa ra cách đó không xa, nghĩ đến đi ra nơi này là có thể thấy Tu La quỷ tháp, tại trong quỷ tháp này, có thể khiến khóa mầm móng biến hóa, Sở Phong liền dứt khoát tiêu sái đi ra ngoài.

Khi Sở Phong ba người đi ra Nữ Khúc Tùng Lâm, ánh mắt bọn họ, đều không hẹn mà cùng bị một tòa cổ tháp cách đó không xa hấp dẫn, tòa tháp này cũng không cao, chỉ có sáu tầng, nhưng có mị lực phi thường.

Ngoại hình cổ tháp rất đặc biệt, như là cự xỉ bén nhọn đột ngột từ mặt đất mọc lên, cả vật thể đen thui, nhưng khi mặt trời chiều chiếu rọi xuống, lại tản mát ra hồng quang quỷ dị, phảng phất bản chất hắc sắc, phủ thêm màu huyết hồng rất là quỷ dị.

Tuy nói cổ tháp như vậy, nhiều ít có chút kinh khủng, thế nhưng làm cho có cảm giác cũng rất đẹp, mà đây cũng là chỗ mị lực của nó, bởi vì nó là Tu La quỷ tháp của truyền thuyết.

Chỉ bất quá lúc này Tu La quỷ tháp là đóng cửa, toàn bộ người muốn thông qua cửa thứ ba, đều chờ tại sân rộng ngoài quỷ tháp, chờ khi quỷ tháp mở ra, thì bước vào trong đó.

"Tu La quỷ tháp, thật muốn vào bên trong coi trộm một chút." Thiếu niên to lớn trên mặt đầy mong muốn.

"Là người? Cũng quên đi, người tiến nhập trong đó, chỉ cần là uy áp tầng thứ nhất, cũng có thể đem người nghiền áp đến chết." Thiếu nữ không lưu tình đả kích nói.

Đối với lời thiếu nữ nói, thiếu niên cũng không có phản bác, bởi vì thiếu nữ nói chính là sự thực, Tu La quỷ tháp này không có thể như vậy, Giới Linh Sư nào cũng có thể bước vào, đây cũng là nguyên nhân vì sao, hắn không có tính tiến vào Tu La quỷ tháp.

"Sở Phong đệ, chúc người có thể lên đến tầng thứ ba, có người nói tầng thứ ba có thể khiến linh quả mầm móng ra cành lá, cái linh quả mầm móng thời gian kia, là phi thường đáng giá." Thiếu nữ gợi cảm, đem linh quả mầm móng của mình đưa cho Sở Phong.

"Sở Phong huynh đệ người nhất định có thể, ta ở bên ngoài chờ người, chờ người sau khi thành công, tới nơi này tìm ta, ta mời ăn bữa cơm!"

Thiếu niên to lớn, cũng đem linh quả mầm móng của hắn cho Sở Phong, đồng thời còn đưa cho Sở Phong một cái địa chỉ, đó là nơi hắn tại giới linh công hội nghỉ ngơi.

Tuy nói linh quả mầm móng này, đích xác giá trị xa xỉ, thế nhưng tại dưới sự trợ giúp của Sở Phong, bọn họ đã miễn phí chiếm được giới linh bạch bào, tiết kiệm được một nghìn khóa nguyên châu, cho nên đối với Sở Phong vô cùng cảm kích, tự nhiên sẽ không quan tâm khóa linh quả mầm móng này.

Khi thiếu niên to lớn cùng thiếu nữ ly khai, Sở Phong cũng là tiến vào một tòa sân rộng, toàn bộ người chuẩn bị bước vào Tu La quỷ tháp, đều ở chỗ này chờ, khi bầu trời tối đen, là lúc Tu La quỷ tháp mở ra, mới bước vào trong đó.

Mà ngay khi Sở Phong, bước vào sân rộng tìm chỗ ngồi, thì một đôi mắt đầy sát khí lộ ra, cũng đã lặng lẽ theo dõi Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Độ Tam Quan

Cái ánh mắt dị dạng này, khiến Sở Phong có chút phát hiện, theo ánh mắt băng lãnh nhìn lại, quả nhiên là "Giới Hoành" của Giới thị tộc nhân trước bị hấn dẫm nát dưới chân đang ở xa xa, tàn bạo nhìn chăm chăm hấn.

Mà ở bên Giới Hoành, tụ tập hơn mười danh Giới thị tộc nhân, điều này làm cho Sở Phong cảm thấy áp lực, những ... Giới thị tộc nhân này rất mạnh, nhất là vị thiếu niên Giới Bất Phàm kia, đã là một vị Nguyên Võ thất trọng cao thủ.

Bất quá cũng may, Giới Xuyên thủy chung nương theo bên cạnh Giới Hoành, thấy Giới Hoành ánh mắt không đúng, liền mắng Giới Hoành một chút, đồng thời ánh mắt đối với hấn rất nghiêm khắc, mà ở dưới uy hiếp của Giới Xuyên, Giới Hoành cũng không nói thêm gì, mà là đem ánh mắt hướng về chỗ hấn.

Một màn này, khiến Sở Phong an tâm, có thể thấy được Giới Xuyên coi như thủ tín, chỉ ít bọn họ không có đem chuyện Sở Phong cuồng thái Giới Hoành, nói cho người đồng tộc, bằng không với Giới thị tộc nhân tính tình cao ngạo này, lúc này sợ đã sớm đã tìm đến Sở Phong gây phiền phức.

Mà ngoại trừ Giới thị tộc nhân ra, một bên khác còn tụ tập hơn mười người, đó là những thiên tài của giới linh công hội, song phương đối lập thế rất là rõ ràng, có thể thấy được tại trong Tu La quỷ tháp đây, nhất định sẽ va chạm nảy lửa.

Mà ngoại trừ giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân ra, cũng có hơn mười danh tán nhân đường như Sở Phong vậy, nói cách khác tham gia bạch bào khảo hạch rất nhiều người, thế nhưng cuối cùng dám khiêu chiến Tu La quỷ tháp này, cũng không có đến ba trăm người.

"Mau nhìn là các trưởng lão giới linh công hội."

Đột nhiên, có người kinh hô một tiếng, chỉ thấy tự một bên quảng trường, một đại đội nhân mã xuất hiện, toàn bộ đều là giới linh công hội cao thủ, từng người đều thân khoát giới linh hôi bào, mà ở dưới vòng vây những ... cao thủ này, có ba lão giả râu tóc bạc trắng.

Mấy vị lão giả này, không có mặc giới linh bào đại biểu thân phận, mà là ăn mặc bố y mộc mạc, tuy rằng râu tóc bạc trắng, nhưng sắc mặt hồng nhuận, có thể cảm giác được khí tức bọn họ đầy đủ, mà căn bản không thể trắc ra sâu cạn, là chân chính tu võ cao thủ, sợ rằng đều là Huyền Vũ đỉnh.

"Đây... Đây không phải Giới thị tộc nhân sao, bọn họ cũng tới?"

Đúng lúc này, một ... bên khác quảng trường, lại xuất hiện một đại đội nhân mã mặc hắc y, đồng dạng là vô số cao thủ, dẫn đầu cũng là ba vị lão giả, tu vi đồng dạng thâm bất khả trắc, thế nhưng nhãn thần cũng dị thường cao ngạo, mà đây chính là Giới thị tộc nhân.

"Nhân mã Giới thị tộc nhân cũng tới, giới linh công hội cứ nhiên cho phép Giới thị tộc nhân, đi vào địa bàn của mình?"

"Đây là người không hiểu a, ngày hôm nay là ngày đặc thù, hậu nhân Giới thị tộc nhân ưu tú đều tới ở đây rồi, để tránh cho hậu nhân bị khi dễ, các trưởng bối tự nhiên cũng phải tới."

"Huống chi, giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân, đã sớm đình chiến lâu rồi, hôm nay chính là thế lực đồng minh, Giới thị tộc nhân đương nhiên có thể tới đây."

Sở Phong có thể nghe được mọi người thấp giọng nghị luận, cũng hiểu thêm một bước, quan hệ của Giới thị tộc nhân cùng giới linh công hội, tuy nói hai phe là đối địch, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng ít biểu hiện ra, hai người chính là đồng minh.

E là quan hệ của hai phương thế lực, không ai nghĩ là đối địch, có thể hai phe đúng là thủy hỏa bất dung, về phần đến tột cùng làm sao, chỉ có cao tăng bọn họ biết được, Sở Phong cũng lười suy nghĩ.

Tại đây sau khi hai đội nhân mã xuất hiện, cũng không có tiến nhập quảng trường, mà là đi vào một tòa cung điện đối diện Tu La quỷ tháp, ở nơi này có thể thấy tất cả Tu La quỷ tháp, hẳn là nơi nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, cường giả giới linh công hội, bắt đầu nói rõ hạng mục công việc chú ý cùng quy tắc khi tiến nhập Tu La quỷ tháp, đại khái là nếu không thể thừa thụ linh áp trong đó, thì mau ly khai Tu La quỷ tháp, không được chống lại, bằng không sẽ mất đi tính mệnh.

Mặt khác, còn giao cho mỗi người một cái hộ thân phù, nếu là vô pháp chống đỡ, cũng vô pháp tự động thoát ly Tu La quỷ tháp, thì bóp nát đạo phù này, Giới linh công hội sẽ phái người đi tới giải cứu, đương nhiên, phàm là người bóp nát linh phù, đều coi là khảo hạch thất bại, ngay cả tư cách mua giới linh bạch bào cũng đều mất đi.

Mà khi nói rõ quy tắc xong, thì bóng đêm buông xuống, bầu trời cùng đại địa đều bị đêm tối bao phủ, Tu La quỷ tháp tại trong đêm tối, càng có vẻ quỷ dị, bởi vì nó không có đen kịt một mảnh, mà là tại trong tháp hắc sắc, từ trong ra ngoài, tản mát ra ánh sáng huyết hồng nhàn nhạt, như nó là do tiên huyết chế tạo mà thành, quỷ dị mà mỹ lệ.

"Long long long. . ."

Tại dưới bóng đêm bao phủ, đại môn Tu La quỷ tháp như miệng ác ma, rốt cục chậm rãi mở ra. Đại môn mở ra xong, hiện lên tại trước mắt

mọi người, cũng không phải nội bộ cấu tạo Tu La quỷ tháp, mà là một đạo kết giới nhập khẩu đỏ như máu, đây mới là cửa vào chính của Tu La quỷ tháp.

"Trùng ~~~~ "

"Bá bá bá. ."

Đột nhiên, có người hô to một tiếng, theo sát sau đó, giới linh công hội thiên tài, cùng với Giới thị tộc nhân thiên tài, liền không hẹn mà cùng vọt tới, bọn họ tốc độ rất nhanh, bày ra tu vi cũng không tầm thường.

Nhất là giới linh công hội thiên tài đứng đầu Cố Bác, cùng với Giới thị tộc nhân đại biểu thiên tài Giới Bất Phàm, hai vị thiếu niên này có Nguyên Võ thất trọng thiên tài, đều là tại trong nháy mắt liền sát nhập trong Tu La quỷ tháp, sơ bộ bày ra thủ đoạn hơn người.

Tại đây sau khi mười sáu người nhảy vào xong, những người khác mới dám hướng Tu La quỷ tháp tới gần, Sở Phong cũng tịnh không nóng nảy, mà là đem ba khóa linh quả mầm móng nắm trong tay, theo dòng người, bước vào trong Tu La quỷ tháp.

Bước vào kết giới nhập khẩu đỏ như máu, Sở Phong trước hết trải qua một trận hắc ám, mà khi trước mắt hẳn xuất hiện quang mang, một cỗ cường đại áp lực liền tự bốn phương tám hướng cuộn tất cả mà đến.

Linh áp, linh áp đang ăn mòn thân thể Sở Phong, chỉ bất quá khi Sở Phong đem tinh thần lực khuếch tán ra ngoài, đã hữu hiệu ngăn chặn những ... linh áp này, mà Sở Phong cũng có thể cảm giác được rõ ràng, tại đây dưới linh áp quấy rầy, trong tay Sở Phong linh quả mầm móng xảy ra biến hóa.

"A ~~~~ "

Còn không đợi Sở Phong nhìn linh quả mầm móng đến tột cùng là thế nào, thì chung quanh liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết, đã có người không thể chống đỡ được linh áp áp bách, thất khống đã chảy máu, đầy mặt thống khổ lăn lộn cuộn cuộn trên mặt đất.

Đột nhiên, người nọ đưa tay chộp tới phía trước, nguyên lai là hộ thân phù của hắn đánh rơi cách đó không xa, thế nhưng lúc này hắn hiển nhiên đã mất đi, năng lực nhặt lên linh phù này.

Giờ khắc này, rất nhiều người đã xông vào trong đó, thế nhưng đối với một màn như vậy, đại đa số đều là thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí có ít người căn bản không liếc hắn một cái, mà là ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu lấy linh áp cung cấp nuôi dưỡng linh quả mầm móng trong tay.

"Thực sự là nhân tình lạnh nhạt." Sở Phong lắc đầu, đi tới trước người nọ, nhặt lên đạo thuộc linh phù thuộc về hắn, nhưng cũng không có trả lại cho hắn, mà là đem người nọ công trên lưng.

Giờ khắc này, rất nhiều người cũng không hiểu, ngay cả người trên lưng Sở Phong, cũng là ô ô rầm rì, tựa hồ đang kháng nghị Sở Phong vì sao không giúp hắn bóp nát hộ thân phù, cứu hắn một mạng.

Thế nhưng khi Sở Phong công hắn, đi tới lối vào kết giới, đem linh phù nhét vào trong Càn Khôn Đại của hắn, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, Sở Phong không chỉ là cứu hắn, mà còn đang giúp hắn.

Chân chính giúp hắn, không phải giúp hắn bóp nát hộ thân phù, bởi vì bóp nát hộ thân phù sẽ làm hắn khảo hạch thất bại, Sở Phong là muốn cho hắn có thể thoát ly nguy hiểm, mà có thể khảo hạch thành công.

Sở Phong đem người nọ đẩy đi ra ngoài, giờ khắc này Sở Phong có thể thấy, ánh mắt người nọ cảm kích, cũng có thể cảm thụ được nhân thần chung quanh vô cùng kinh ngạc, dù sao công một người, tại đây trong Tu

La quý tháp tràn ngập linh áp mà đi, là chuyện rất tiêu hao thể lực, đại bộ phận mọi người không ai muốn làm như vậy.

"Ah, người đúng là có đầy lòng bác ái." Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm âm dương quái khí, lại có chút quen thuộc, đột nhiên vang lên phía sau Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Tộc Nhân Và Công Hội

Quay đầu lại nhìn, Sở Phong mới chú ý tới bên trong Tu La quỷ tháp rất khí phái, đồng thời rất lớn, mà ở chỗ thang lầu đi thông tầng thứ hai, đang đứng ba người thẳng tắp.

Đứng chính giữa không phải ai khác, chính là Giới Hoành, mà hai vị đứng ở hai bên trái phải Giới Hoành, cũng đều là Giới thị tộc nhân, đồng thời bọn họ lúc này đều là tản ra Nguyên Võ lực trọng khí tức.

Sở Phong quét nhìn bốn phía, phát hiện tầng thứ nhất Tu La quỷ tháp này, tuy rằng rất nhiều người ngồi xếp bằng trong đó, nhưng ngoại trừ Giới Hoành ba người ra, lại không có phát hiện Giới thị tộc nhân khác, có thể thấy được Giới Hoành là cố ý ở lại chờ hăn.

"Là ca ca người cho người lưu lại?" Sở Phong trong lòng rất không sáng khoái, dù sao lúc này Giới Xuyên không ở bên cạnh Giới Hoành, điều này làm cho Sở Phong nghĩ, Giới Xuyên rất có thể là cố ý làm vậy.

"Thế nào? Còn muốn ca ca ta đến uy hiếp ta sao? Nói cho người biết, người không có cơ hội đâu, bởi vì người không thể lên tầng thứ hai." Giới Hoành cười lạnh liếc nhìn Sở Phong, trong ánh mắt sát khí lộ ra, có thể thấy được hăn đối với Sở Phong đã hận thấu xương.

"Giới Hoành, người thật là bị một tiểu tử như thế đánh bại sao?" Trong đó một vị Giới thị tộc nhân, quan sát Sở Phong xong rất là nghi hoặc.

"Các người đừng quá coi thường hăn, hăn đích xác có chút thủ đoạn, không thể cho rằng phổ thông Nguyên Võ nhất trọng mà đối đãi." Giới

Hoành nhắc nhở nói.

"Dù sao, cũng chỉ là Nguyên Võ nhất trọng, Giới Cường người ta đồng loạt ra tay, đem tiểu tử này giải quyết, rồi nhanh đi tới, đừng ở chỗ này mà lãng phí quá nhiều thời gian." Giới thị tộc nhân này, nhìn thoáng qua một vị Giới thị tộc nhân Nguyên Võ lục trọng khác nói.

"Được." Người nọ gật đầu, liền đem ánh mắt hung ác độc địa hướng về Sở Phong, hai người sẽ hướng Sở Phong xuất thủ.

"Ah, Giới thị tộc nhân, lại kết bè khi dễ người sao?" Cũng đúng lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm vang lên, đưa mắt nhìn lại liền thấy tại một góc Tu La quỷ tháp, đứng năm đạo thân ảnh.

Đây là ba nam hai nữ, năm người khí tức đều là không tệ, toàn bộ đều là Nguyên Võ lục trọng, lúc này đang cười tủm tỉm đánh giá Giới Hoành mấy người, xem cách ăn mặc, chính là những thiên tài giới linh công hội.

"Mã Cường, các người không mau đi tới, ở chỗ này làm cái gì?" Thấy thế, tên Giới Cường kia của Giới thị tộc nhân hỏi.

"Ta chỉ biết người Giới thị tộc nhân, sẽ khi dễ người khác, mà thân là người của giới linh công hội, chúng ta tự nhiên có nghĩa vụ duy trì một cái hoàn cảnh kháo hạch công bình." Nam tử được xưng là Mã Cường, cười tủm tỉm nói, trong lúc nói còn không khỏi liếc mắt nhìn Sở Phong, liền lành hướng Sở Phong gật đầu.

"Mã Cường, người quả nhiên là muốn xen vào việc của người khác?" Giới thị tộc nhân sắc mặt rất là khó coi.

"Vậy thì làm sao." Mã Cường không cười nói.

"Hanh, chờ xem." Giới thị tộc nhân hừ lạnh một tiếng, liền hướng về phía trước đi đến, dù sao đối mặt năm tên Nguyên Võ lục trọng cao thủ,

bọn họ cũng không thể không lo lắng. Mà Giới Hoành này lại không cam lòng liếc mắt nhìn Sở Phong, cũng chỉ phải đi theo.

"Vị huynh đệ này, cảm tạ." Sở Phong đi tới trước người mấy người Mã Cường, khách khí hướng họ chấp tay, dù sao bọn họ với mình không quen biết, mà đối phương lại vì mình mà xuất đầu, điều này làm cho Sở Phong rất là cảm kích.

"Vị huynh đệ này khách khí rồi, ta là Mã Cường, không biết huynh đệ xưng hô thế nào." Mã Cường này rất là khách khí, mà bốn vị bên cạnh, cũng đều hiền lành hướng Sở Phong gật đầu.

"Tại hạ Sở Phong." Sở Phong cười trả lời, hăn đối với người của giới linh công hội ấn tượng không tẻ, bởi vì ngay từ đầu những thiên tài giới linh công hội, cũng không có làm giá, đối đãi với tất cả mọi người rất là hòa thuận dễ thân.

Cái này cùng những thiên tài của Giới thị tộc nhân, hình thành liên minh đối lập, nhất là lúc này, Mã Cường mấy người xuất đầu giúp hăn, Sở Phong đối với giới linh công hội này, càng hảo cảm hơn.

"Nguyên lai là Sở Phong huynh đệ, Sở Phong huynh đệ tinh thần lực rất là cao a, tại đây tầng thứ nhất có thể mặt không đỏ khí bất suyễn, xem ra người sẽ không thỏa mãn ở chỗ này, chuẩn bị bước vào tầng thứ hai a?" Mã Cường cười hỏi.

"Vâng." Sở Phong cười gật đầu.

"Đã như vậy, cùng chúng ta đồng hành a." Mã Cường cười cười, liền dẫn đầu hướng tầng thứ hai đi lên.

"Làm phiền a." Mà Sở Phong tự nhiên minh bạch ý tứ Mã Cường, Mã Cường là sợ Giới Hoành mấy người làm khó Sở Phong, cho nên muốn bảo vệ Sở Phong bước lên tầng thứ hai.

Sở Phong đi theo phía sau Mã Cường, xoay người đi lên thang lầu thông tới tầng thứ hai, tại nơi đầu cùng thang lầu, đồng dạng là một cái kết giới nhập khẩu, tại phía sau kết giới mới là chân chính tầng thứ hai.

Trong nháy mắt bước vào kết giới nhập khẩu, Sở Phong liền cảm giác linh áp nhất thời cường lên mấy lần, nhưng đối với Sở Phong mà nói, cũng vẫn như cũ làm như gãi ngứa, hoàn toàn tại trong phạm vi thừa thụ. Mà xem mấy người bên cạnh Mã Cường, thì nhiều ít biểu hiện ra một ít áp lực, nhưng cũng đều có thể thừa thụ.

Bước vào tầng thứ hai xong, lại vòng vo mấy vòng, lúc này mới bước vào chủ điện, chỉ bất quá khi Sở Phong đem ánh mắt quét về bốn phía, trong tầm nhìn liền không khỏi bị một đám người hấp dẫn, bởi vì ... đoàn người này dường như Giới Hoàn trước đó bọn họ, chặn đi lối đi thông tới tầng thứ ba.

Là Giới thị tộc nhân, chừng hai mươi lăm người, trong đó hai mươi người là Nguyên Võ ngũ trọng, năm người là Nguyên Võ lục trọng, Giới Hoàn cùng với hai vị vừa muốn bang trợ Giới Hoàn đối phó Sở Phong, đều ở trong đó, vị làm thủ lĩnh kia, cư nhiên là Giới Xuyên.

Khi Giới Hoàn thấy Sở Phong, khóe miệng không khỏi nhấc lên nhất mạt cười nhạt, thế nhưng Giới Xuyên lại chau mày, đồng thời hướng Sở Phong nháy mắt, hình như là nói cho Sở Phong, cách xa Mã Cường mấy người một ít.

Đối với ý tứ Giới Xuyên, Sở Phong có thể hiểu, bởi vì hẳn biết đám Giới thị tộc nhân này, không phải đang đợi hắn, bọn họ muốn đối phó chính là mấy người Mã Cường của giới linh công hội.

Bởi vì giờ khắc này, tại trước người Giới thị tộc nhân đây, còn có mấy người thiếu niên thiếu nữ quỳ rạp trên mặt đất, toàn bộ là người của giới linh công hội.

"Các người dám chết tiết đồng tây này, dám tại giới linh công hội ta dương oai!" Thấy thế, Mã Cường mấy người trong cơn giận dữ, rống to lên.

"Chà chà, nói gì vậy, rõ ràng là chính bọn họ tinh thần lực quá yếu, vô pháp thừa thụ linh áp ở đây, liên quan gì đến chúng ta." Giới thị tộc nhân cười nhạt liên tục.

"Hanh, ta đây cũng muốn nhìn, các người có thể hay không thừa thụ linh áp ở đây." Mã Cường lười lười vô ích, cùng với bên cạnh bốn vị đồng bạn liền xuất thủ, thi triển ra các loại vũ kỹ cường hãn, liền hướng đám Giới thị tộc nhân đối diện kia công tới.

"Muốn chết, sẽ thành toàn cho các người!" Giới thị tộc nhân cũng không cam tỏ ra yếu kém, hùng hổ liền cùng mấy người Mã Cường giao chiến cùng nhau.

Mã Cường mấy người tu vi đều là không kém, dù sao đều là Nguyên Võ lực trọng, bất quá có khả năng đã bị linh áp ảnh hưởng, cũng không thể phát huy chân chính bản lĩnh, hơn nữa Giới thị tộc nhân về nhân số chiếm ưu thế tuyệt đối, vì thế bọn họ rõ ràng không địch lại, rất nhanh liền lâm vào hoàn cảnh xấu.

"Mã Cường, các người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ cho ta, chúng ta suy xét sẽ tha các người một mạng, cho các người bước lên tầng thứ ba." Trong Giới thị tộc nhân, có người nói.

"Muốn ta đổi với các người quỳ xuống cầu xin tha thứ, nằm mơ!" Mã Cường hừ lạnh nói.

"Vậy đừng trách chúng ta tâm ngoan, hôm nay, các người sẽ dừng lại ở tầng thứ hai này." Giới thị tộc nhân quát.

"Ô oa" mà hãn vừa dứt lời, liền đột nhiên hét thảm một tiếng, tất cả mọi người thấy một đạo thân ảnh bay đi ra ngoài, cuối cùng hung hăng

đánh vào trên tường, miệng phun tiên huyết, trực tiếp chết ngất hôn mê.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Cuồng Ngược

Một màn bất thành linh, khiến rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn, tuy nói Giới thị tộc nhân muốn người của giới linh công hội, toàn bộ lưu lại ở chỗ này, nhưng cũng không có nghĩ tới sẽ đưa bọn họ đánh bị thương nặng, dù sao ở đây chính là địa bàn của giới linh công hội.

Nhưng mà, khi bọn hắn thấy rõ người trọng thương này, khuôn mặt cũng đại biến, bởi vì cũng không phải người của giới linh công hội, mà là Giới thị tộc nhân.

"Đây là có chuyện gì!"

Như vậy một màn, khiến Giới thị tộc nhân giật mình không ngớt, mà ngay cả mấy người Mã Cường của giới linh công hội cũng là mục trường khẩu ngốc, trong lúc nhất thời tìm không được manh mối.

"Các người nói không sai, hôm nay, không ai có thể cứu được các người!" Mà đúng lúc này, một đạo tiếng cười nhàn nhạt đột nhiên vang lên.

Đưa mắt nhìn lại, mọi người lần thứ hai thất kinh, chỉ thấy Sở Phong đã đi vào vòng chiến của bọn họ, đồng thời đang xoa xoa hai tay, dáng dấp bộ dạng như muốn thử một chút.

"Sở Phong huynh đệ, vừa rồi là người động thủ?"

Mã Cường giật mình nhìn chăm chăm Sở Phong, bởi vì người ngã xuống đất trọng thương, đã chết ngất là Giới thị tộc nhân, là một vị Nguyên

Võ ngũ trọng, thế nhưng tất cả mọi người có thể cảm thụ được, Sở Phong chỉ là Nguyên Võ nhất trọng.

"Mã Cường huynh, ta cùng với Giới thị tộc nhân này có chút ân oán, bọn họ giao cho ta đối phó thế nào?" Sở Phong cười cười.

"Người, người muốn một mình đối phó bọn họ?" Một vị thiếu nữ giới linh công hội khác, kinh ngạc há to miệng a.

"Một đám tài trí bình thường mà thôi, đối phó bọn họ, ta Sở Phong một người là đủ, các người ở bên nghỉ ngơi là tốt rồi." Sở Phong hướng Mã Cường cười khoát tay áo.

"Người khẩu khí thật lớn a." Nghe thấy Sở Phong nói thế, một vị Giới thị tộc nhân giận tím mặt, đang khi nói chuyện liền xuất thủ hướng Sở Phong.

Còn không đợi hấn động thủ, liền bị một cái bàn tay to ngăn cản xuống, nguyên lai là Giới Xuyên, Giới Xuyên trước đó cùng Mã Cường mấy người giao thủ, có thể nói là dị thường hung ác độc địa, thế nhưng lúc này nhìn về phía Sở Phong, cũng đầy mặt miệng cười, rất là hòa khí.

"Sở Phong huynh đệ, đây là Giới thị tộc nhân ta cùng giới linh công hội ân oán tư nhân, chẳng biết người có thể không nhúng tay không?" Giới Xuyên hướng Sở Phong cười nói.

"Các người ân oán ta có thể mặc kệ, thế nhưng chúng ta ân oán, ta cuối cùng muốn thanh toán a." Sở Phong khi nói, liếc mắt nhìn Giới Hoàn, cùng với hai người vừa rồi giúp Giới Hoàn xuất đầu.

"Chúng ta ân oán?" Giới Xuyên biểu hiện cảm thấy không giải thích được, thế nhưng rất nhanh liền phản ứng, nhìn về phía Giới Hoàn cùng với Giới Cương hai người hét lớn: "Người hỗn trưởng này, có đúng hay không đối Sở Phong huynh đệ làm cái gì?"

"Ta. . . ." Giới Hoàn cúi đầu không nói, có thể thấy được hẳn rất là e ngại Giới Xuyên, trên thực tế khi Giới Xuyên mở miệng, các Giới thị tộc nhân khác cũng không có người dám xông tới, có thể thấy được Giới Xuyên này tại trong Giới thị tộc nhân, coi như có một chút địa vị.

"Quên đi, không cần giả mù sa mưa, dù là người đối với ta không có địch ý, thế nhưng không có nghĩa là bọn họ đối với ta không có địch ý, ân oán đã kết, không phải người có thể hóa giải được." Sở Phong nhìn ra được, Giới Xuyên thực sự không muốn cùng hắn là địch, thế nhưng các Giới thị tộc nhân khác, lại không nghĩ như vậy.

"Ai ~" nghe được Sở Phong nói thế, Giới Xuyên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó nói: "Sở Phong huynh đệ, ta Giới Xuyên thật không muốn cùng người động thủ, thế nhưng ta cũng vậy có nhiệm vụ trong người, cần phải đem một ít người của giới linh công hội ở lại tầng thứ hai, lúc này, chỉ có thể đắc tội."

Vừa dứt lời, Giới Xuyên liền xuất thủ, Nguyên Võ lực trọng uy áp thả ra, tầng tầng Nguyên Lực liền tại quanh mình nổ hống, Giới Xuyên này so với Mã Cường còn mạnh hơn một phần, thực lực không thể khinh thường.

"Động thủ" mà ngay khi Giới Xuyên xuất thủ, Giới Hoàn, Giới Cường mấy Giới thị tộc nhân cũng đều xuất thủ, đều tự thi triển ra vũ kỹ mạnh mẽ, hướng Sở Phong vây công tới.

Mấy đạo vũ kỹ mạnh mẽ tại giữa không trung rít gào xé rách, Nguyên Lực uy thế đầy rẫy cả tòa chủ điện, công kích như vậy, chỉ cần là uy thế liền đủ để đem người ta nghiền áp đến chết.

"Tới vừa lúc."

Bất quá đối mặt mọi người tiến công, Sở Phong lại không sợ chút nào, bởi vì tại đây dưới uy áp linh áp, Giới Xuyên mấy người hiển nhiên đều đã bị ảnh hưởng, vô pháp phát huy ra thực lực chân chính.

Mà Sở Phong lại không có bị ảnh hưởng cái gì, có thể phát huy ra bản thân thực thực, dù cho trong Giới thị tộc nhân, có năm vị Nguyên Võ lục trọng, hai mươi vị Nguyên Võ ngũ trọng, Sở Phong cũng là không sợ chút nào.

" Bá bá " Sở Phong Ngự Không Thuật vận chuyển, liền giống như quỷ my biến mất tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện là lúc, đã tiến vào trong đám Giới thị tộc nhân.

Sở Phong tốc độ thực sự quá nhanh, rất nhiều người đều là nhìn không kịp, hăn lóe cái liền bước tới trước người Giới Hoàn, tay phải liền nắm được vạt áo Giới Hoàn, hướng bộ mặt "Bang bang phanh" liên tục đấm mấy quyền.

"Ô a ~~~ "

Sau mấy quyền, Giới Hoàn đầy mặt tiên huyết, mũi cũng sai lệch, răng cửa cũng nát, toàn bộ gương mặt đều biến hình, nước mắt cùng máu loãng hỗn thành một mảnh, thất thanh kêu rên.

"Người đây là muốn chết!" Thấy người đồng tộc, bị thảm như vậy, Giới thị tộc nhân quả nhiên là động sát niệm, xuất thủ trở nên dị thường tàn nhẫn, đây quả thực là muốn cướp đoạt tính mệnh Sở Phong.

"Muốn giết ta, các người còn không xứng!" Sở Phong vung tay lên, liền đem Giới Hoàn ném đi ra ngoài, hung hăng đụng vào trên tường, sau một tiếng nổ, còn có thể nghe được thanh âm răng rắc rắc rắc, cùng với Giới Hoàn kêu rên thống khổ, hiển nhiên là trên người hăn các đầu khớp xương, bị đụng gãy mấy cái.

Khi đem Giới Hoàn ném ra, Sở Phong Ngự Không Thuật liền vận chuyển, dễ dàng tránh thoát công kích trí mạng của Giới thị tộc nhân, hăn lúc này đây nhằm phía một vị Nguyên Võ lục trọng cao thủ, là Giới Cương, trước đó tại tầng thứ nhất, muốn đối phó Sở Phong.

"Tiểu tử, người đừng quá kiêu ngạo!" Thấy qua thủ đoạn Sở Phong, Giới Cương này cũng không có lo lắng, hẳn không có cùng Sở Phong cứng đối cứng, mà là vội vàng ngưng tụ một đạo kết giới, đem mình bao ở trong đó, để chống đỡ thế tiến công của Sở Phong.

"Phanh" thế nhưng khi bàn tay to của Sở Phong chộp tới, kết giới này căn bản cũng vô pháp ngăn trở, tại chưởng tiền Sở Phong dường như thủy tinh vậy, hóa thành nát bấy.

Khi đem kết giới phách toái, Sở Phong thủ chưởng liền nắm lấy vạt áo Giới Cương, Giới Cương vốn định phản kháng, nhưng thế Sở Phong uy áp đã đem hẳn bao phủ.

Khiến cho hẳn vô lực chính là, Sở Phong này chỉ là uy áp Nguyên Võ nhất trọng, dường như không thể phá lao lung, đưa hẳn vững vàng phong tỏa ở trong đó, căn bản vô pháp phản kháng.

Cuối cùng, hẳn chỉ có thể tùy ý Sở Phong đem hẳn ném lên cao vút bỏ, hung hăng té trên mặt đất, nghe phía sau lưng mình truyền đến thanh âm răng rắc, cảm thụ được đau đớn của xương cốt gãy nát.

"Đạp" đem Giới Cương hung hăng đạp ngã trên mặt đất, Sở Phong lại nhắc chân, dẫm nát trên ngực hẳn, đưa xương ngực hẳn giẫm đến mở tung, sau đó quét nhìn về bốn phía nói: "Một đám phế vật, còn dám hung hăng!"

"Người cái hồn trưởng này, ta muốn lột sống da của người!" Lại có một vị Nguyên Võ lực trọng cao thủ vọt tới, thi triển ra một đạo ngũ đoạn vũ kỹ.

Vũ kỹ vừa ra, Nguyên Lực ngưng tụ, hình thành hai đạo toàn phong trắng bạch, cuộn theo uy thế đáng sợ, cùng với tiếng gầm gừ ù ù, cuộn về hướng phía Sở Phong.

Mà lần này Sở Phong không tránh không né, giang tay một chưởng, cứ nhiên ngạnh sinh sinh tiếp được ngũ đoạn vũ kỹ của người nọ, sau đó thân hình tung lên, liền đi tới bên cạnh người nọ, đem hắc đê trên mặt đất, hung hăng tạt trên người hắc đạp cho mấy cước, đem hắc đạp cho huyết nhục bay ngang, không ngừng kêu thảm thiết, so với Giới Cương cùng Giới Hoàn kia còn muốn thảm hơn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Kết Hạ Ân Oán

"Trời ạ, tiểu tử này ở đâu tới, thế nào cường hãn như thế."

Lúc đầu, người của giới linh công hội vốn muốn ra tay giúp một chút, thế nhưng nhìn thấy một màn này, từ lâu đã mục trường khẩu ngữ.

Bởi vì phạm là người mắt sáng, đều có thể nhìn ra Sở Phong cường đại, mặc dù đối phương nhân số đông đảo, mặc dù đối phương tu vi không kém, nhưng bọn hắn cùng Sở Phong thực lực cũng kém thật lớn.

Sở Phong này hoàn toàn đưa bọn họ đùa bỡn trong tay, đối phó bọn họ quả thực có thể nói là không cần tốn nhiều sức, loại siêu nhân chiến lực này vượt quá mọi người tưởng tượng, nhưng lúc này lại đang chân thực phát sinh.

"Rất giỏi, không chỉ có chiến lực hơn người, tinh thần lực cũng là phi phạm, Giới Xuyên của Giới thị tộc nhân, toàn bộ đã bị linh áp ràng buộc, vô pháp phát huy ra bản thân chân thực thực lực."

"Thế nhưng vị Sở Phong huynh đệ này cũng không phải như vậy, hắn hình như không bị linh áp ảnh hưởng chút nào, có thể phát huy ra toàn bộ thực lực của hắn, tinh thần lực cường hãn như vậy, quả thực có thể cùng Cổ Bác so sánh cùng, với tình hình này, chỉ sợ hắn bước vào tầng thứ tư cũng hoàn toàn không là vấn đề gì." Mã Cường nói rằng.

"Cái gì? Bước vào tầng thứ tư? Có thể cùng Cổ Bác như nhau? Người này thực sự cường như thế sao?" Mà nghe thấy Mã Cường vừa nói như vậy, mọi người giới linh công hội càng giật mình không gì sánh được.

"Ô a" cũng đúng lúc này, Sở Phong đại thủ vung lên, Nguyên Lực hình thành một đạo cụ phong cuồng bạo, trực tiếp đem mấy vị Giới thị tộc nhân ném trên mặt đất, trực tiếp chết ngất hôn mê.

"Hắn không chỉ thủ đoạn như vậy, chỉ sợ ngay cả tầng thứ năm cũng có thể bước lên!"

"Người này quá mất lợi hại, tuổi như vậy mà có thể đi lên, nếu mà thêm vài năm nữa, không biết sẽ đạt tới loại hoàn cảnh nào, may mà chúng ta cùng hắn giao hảo, nếu như không rất có khả năng sẽ là đại địch của ngày sau."

Mã Cường ngưng trọng nói với mấy vị bên cạnh, bởi vì ở trong lòng hắn nhất định có một cái ý nghĩ, đó chính là nhất định phải cùng Sở Phong giao hảo, bởi vì hắn nghĩ, Sở Phong này thiên phú, sợ rằng so với bọn hắn một đời thiên tài Cổ Bác còn muốn lợi hại hơn, là một nhân tài hiếm có, phải lôi kéo đến giới linh công hội, để bọn họ sử dụng.

"Ách a ~~~" cùng lúc đó, Sở Phong đã buông tay chân ra, khi vài tên Nguyên Võ lực trọng của Giới thị tộc nhân, bị độc thủ chịu khổ, Nguyên Võ ngũ trọng Giới thị tộc nhân, dường như thịt cá trên thớt gỗ, tùy ý Sở Phong chặt chém.

Giới thị tộc nhân lúc trước còn muốn hướng Sở Phong hành tội, rất cục nhận thức được sự tình nghiêm trọng, Sở Phong đâu phải là một người bọn họ có thể tùy ý bóp nén như quả hồng mềm, quả thực là một người biến thái điên cuồng, không chỉ năng lực có thể đối kháng bọn họ, đồng thời hạ thủ dị thường tàn nhẫn, còn kém một chút là đưa bọn họ vào chỗ chết.

Lần này, bọn họ thực sự đá vào một khối thiết bản, hơn nữa không phải một khối thiết bản bình thường, chính là một khối ngạnh thiết bản phi

thường, không sợ trời không sợ đất, làm việc bất kể hậu quả, nhưng thiết bản này thực tại có thực lực nhất định.

Dưới tình huống như vậy, Giới thị tộc nhân sát khí lúc trước đã từ lâu không còn, trở thành vô tận sợ hãi, có người còn muốn chạy trốn, muốn chạy đến tầng thứ ba lôi kéo viện binh, nhưng mà Sở Phong căn bản không để cho bọn họ có cơ hội này, cường đại kết giới bao phủ xuống, tất cả mọi người hóa thành chim trong lồng, bởi vì không ai có thể lay động kết giới Sở Phong bố trí.

Giờ khắc này, tại trong Tu La quỷ tháp tầng thứ hai đây, Sở Phong là chủ tể, không ai có thể cùng hắn chống lại.

"Chết tiệt, dám như thế đối đãi với chúng ta, người hay nhất là đừng nên ly khai nơi đây, bằng không chỉ cần người đi ra ngoài, trưởng lão Giới thị tộc nhân ta, sẽ lấy đi tính mệnh của người, không chỉ là người, mà ngay cả. . . . Ô oa! !!"

Một vị Giới thị tộc nhân bị Sở Phong dẫm nát dưới chân, tàn bạo uy hiếp Sở Phong, còn không đợi hắn nói hết lời, Sở Phong liền đem miệng hắn triệt để làm cho ngậm lại.

Lúc này, hai mươi lăm vị Giới thị tộc nhân, trong đó hai mươi bốn vị đã lâm vào trạng thái chết ngất, nhẹ thì thương cân đoạn cốt, nặng thì đầy người tiên huyết, đều là bị thương nặng.

"Sở Phong huynh đệ, người lần này thực sự là gây ra đại họa rồi, các tiền bối Giới thị tộc nhân ta, sẽ không bỏ qua cho người."

Giới Xuyên không có cùng Sở Phong giao thủ, khi một khắc Sở Phong né tránh hắn công kích, hắn cũng đã biết, bọn họ căn bản không phải đối thủ của Sở Phong, nên thủy chung đứng ở một bên, nhìn Sở Phong cuồng ngược đồng tộc hắn.

"Lấy phong cách hành sự của Giới thị tộc nhân người, đích xác sẽ không bỏ qua Sở Phong huynh đệ, thế nhưng tại đây Giới Châu cảnh nội, giới linh công hội ta nhất định bảo vệ Sở Phong." Đúng lúc này, Mã Cường mấy người đã đi tới.

"Các người bảo vệ được hãn sao?" Giới Xuyên hỏi.

"Các người có thể thử xem" Mã Cường tự tin tràn đầy.

"Vậy là tốt rồi." Giới Xuyên gật đầu, lại nhìn về phía Sở Phong nói: "Sở Phong huynh đệ, mặc kệ ngày sau người cùng Giới thị tộc nhân ta làm sao, ta Giới Xuyên cũng không muốn cùng người là địch, hi vọng có một ngày ân oán có thể hóa giải, chúng ta còn có thể làm bằng hữu."

"Người động thủ đi!" Giới Xuyên nhắm hai mắt lại, hãn trực tiếp buông tha ý chống lại, mà là tùy ý Sở Phong xử trí.

"Nếu như nguyện ý, người có thể theo ta." Bất quá, Sở Phong cũng không có hướng Giới Xuyên động thủ, bởi vì hãn có thể nhìn ra, Giới Xuyên này cùng với Giới thị tộc nhân hãn đích xác bất đồng, tuy rằng Giới Xuyên đối với người của giới linh công hội cũng không thân thiện, thế nhưng hãn đích xác cũng không có quá ác ý.

Khi Sở Phong đi rồi, Giới linh công hội vốn định đối Giới Xuyên động thủ, dù sao Giới Xuyên đưa một ít người bọn họ, đánh ngất đi, bất quá lại bị Mã Cường ngăn cản lại.

Mã Cường mặt mang mỉm cười, đi tới bên cạnh Giới Xuyên, ghé vào bên tai thấp giọng nói rằng: "Giới Xuyên, người ánh mắt rất độc, có thể nhìn ra Sở Phong huynh đệ là một nhân tài."

"Bất quá đáng tiếc, phong cách Giới thị tộc nhân các người, đã định trước khó có thể cùng người ngoại tộc giao hảo, cái đại địch này các người đã kết hạ, mà một nhân tài này, chúng ta lại kết giao, đây cũng là nguyên

nhân vì sao giới linh công hội ta, có thể càng ngày càng cường đại, mà Giới thị tộc nhân người lại càng ngày càng xuống dốc."

Nói xong những ... này, Mã Cường liền hướng Sở Phong đuổi theo, còn bốn vị khác thì ở lại, đem những người thụ thương này đưa ra ngoài.

Giới Xuyên cũng không có hướng tầng thứ ba đi đến, mà là như người của giới linh công hội, đem những tộc nhân bị Sở Phong đánh thương nặng đưa đi ra ngoài.

Khi những ... người này, được tổng xuất Tu La quý tháp, dẫn ra sóng to gió lớn, cao tầng giới linh công hội cùng với Giới thị tộc nhân, đều là giận tím mặt thiếu chút nữa xuất thủ.

Bởi vì Mã Cường cùng Giới Xuyên đều không có nói rõ, là Sở Phong đem Giới thị tộc nhân đánh cho bị thương nặng, vì thế Giới thị tộc nhân đều cho rằng, là do người của giới linh công hội hạ độc thủ.

Bất quá bởi vì giới linh công hội cũng có người thụ thương, song phương chưa từng để ý, hơn nữa ở đây dù sao cũng là địa bàn của giới linh công hội, vì thế Giới thị tộc nhân cũng không có quá mức dây dưa, cuối cùng mới yên lặng xuống.

Đem toàn bộ tộc nhân thụ thương, tự Tu La quý tháp cứu ra xong, Giới Xuyên cũng không có tiến vào Tu La quý tháp nữa, mà là đứng ở phía sau trường lão trong tộc, chú mục nhìn Tu La quý tháp.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Vô Hình Đại Trận

Dưới màn đêm Tu La quỷ tháp rất mỹ lệ, đồng thời cũng rất kỳ lạ, khi có sinh mệnh bước vào, sẽ tán phóng ra một điểm lam sắc quang mang, loại lam sắc quang mang này nhiều nhất tại tầng thứ nhất, tầng thứ hai lúc này cũng xuất hiện một ít, đồng thời còn đang tăng lên cực lớn.

Mà tầng thứ ba, lại là so với tầng thứ hai người còn muốn nhiều hơn, bởi vì thiên tài giới linh công hội, cùng với thiên tài Giới thị tộc nhân, lúc này toàn bộ tụ tập tại tầng thứ ba, đương nhiên, ngoại trừ mấy thiên tài này ra, cũng hầu như không ai có thể bước vào tầng thứ ba.

Bất quá trong lòng Giới Xuyên biết, còn có một người có thể bước vào nơi này, đồng thời người kia, rất có khả năng sẽ cải biến cái gì đó, Giới thị tộc nhân của hắn cùng giới linh công hội đấu tranh cân bằng, sẽ bởi vì Sở Phong mà phát sinh nghiêng một bên.

Từ tầng thứ nhất đi thông tầng thứ hai, chỉ cần đi qua thang lầu là được, thế nhưng từ tầng thứ hai đi thông tầng thứ ba, lại phải đi qua rất nhiều chướng ngại, điều này làm cho Sở Phong cùng Mã Cường tiêu hao một ít thời gian.

Bất quá cuối cùng, hai người cũng thành công đi tới cửa vào tầng thứ ba, chỉ bất quá khi bọn hắn xuyên qua đạo kết giới này, Mã Cường khuôn mặt liền đại biến, khí tức nhất thời trở nên đình trệ, hướng trên mặt đất ngã xuống.

Thấy thế, Sở Phong vội vàng đem hắc nâng lên, khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy? Ở đây linh áp người không thể thừa thụ sao?"

Sở Phong cảm thấy giật mình, tuy nói tầng thứ ba linh áp, cường đại hơn rất nhiều, nhưng hắc lại vẫn như cũ có thể thừa thụ, theo lý mà nói với tinh thần lực của Mã Cường, cho dù có áp lực, cũng không đến mức bị áp bách đến như vậy.

"Mau, mau dẫn ta rời khỏi, ta chống đỡ không được áp lực ở đây." Mã Cường rất là gian nan nói ra những lời này, mà Sở Phong cũng không nhiều lời vô ích, vội vàng nâng hắc về tới trong thông đạo.

"Mã Cường huynh, khỏe không?"

Lúc này Mã Cường khuôn mặt vẫn như cũ tái nhợt, nhưng loại cảm giác cường đại áp bách này đã không còn, vì thế đã có thể thông dong hoạt động, đang từng ngậm từng ngậm thở hỗn hển.

"Sở Phong huynh đệ, tầng thứ ba linh áp không thích hợp, khẳng định xuất hiện cái biến cố gì, sợ rằng hơn phân nửa là Giới thị tộc nhân sử dụng thủ đoạn đặc thù."

"Sở Phong huynh đệ, ta cầu xin người, người nhanh đi tầng thứ ba nhìn thử, nếu như Giới thị tộc nhân đối với người của giới linh công hội ta bất lợi, xin người hãy cứu bọn họ một mạng, giúp bọn hắc một chút." Đột nhiên, Mã Cường ôm cánh tay Sở Phong, vẻ mặt khẩn trương thỉnh cầu nói.

"Mã Cường huynh người yên tâm đi, nếu thật là có cái gì biến cố, Sở Phong ta sẽ tận lực bảo hộ người của giới linh công hội." Thấy Mã Cường đáng vẻ khẩn trương, Sở Phong cũng ý thức được sự tình rất tệ hại, xoay người liền hướng tầng thứ ba phóng đi.

Cũng không phải Sở Phong nguyện ý làm người hiền lành, mà là hắc hôm nay triệt để đắc tội với Giới thị tộc nhân, nhất định phải cùng người

của giới linh công hội giao hảo, hăn cấp cho người của giới linh công hội lưu lại ấn tượng thật tốt, như vậy giới linh công hội bảo hộ hăn lực độ sẽ càng lớn, sẽ đối với hăn ngày sau phát triển, cũng sẽ có rất lớn bang trợ.

Sở Phong một lần nữa quay trở về tầng thứ ba, vòng vo mấy vòng, rốt cục đi tới chủ điện, mà một màn kinh người cũng hiện lên ở tại trước mắt hăn.

Tại một nơi rộng rãi trong chủ điện, chia làm hai nhóm nhân mã, một là những thiên tài Giới thị tộc nhân, bọn họ đứng ở tại chỗ, mặc dù những người này sắc mặt cũng rất là khó coi, nhưng có thể thừa thụ, cũng không có bị quá lớn ảnh hưởng, không giống như Mã Cường vậy.

Mà ở đối diện bọn họ, đó là người của giới linh công hội, thế nhưng lúc này, hầu như toàn bộ người của giới linh công hội, tất cả đều té nằm trên mặt đất, vẻ mặt đầy thống khổ, phảng phất đang thừa thụ áp lực cực lớn, trạng huống dường như Mã Cường vậy.

"Giới Bất Phàm, người thật đê tiện, cư nhiên dẫn động vô hình trận pháp tầng thứ ba, đến áp chế chúng ta."

Giới linh công hội đỉnh cấp thiên tài Cổ Bác, là một người duy nhất có thể đứng ở tại chỗ, bất quá trên mặt hăn cũng là mồ hôi như tắm, từ đó có thể thấy được hăn dù là có thể chống đỡ cái loại áp bách này, nhưng cũng là phi thường cật lực.

"Cổ Bác, đừng nói như vậy, cái gì là đê tiện? Cái này gọi là thủ đoạn, chỉ có thể nói các người giới linh công hội chiếm lấy Tu La quỷ tháp này lâu như vậy, nhưng còn chưa đủ hiểu rõ về nó."

"Ta Giới thị tộc nhân có thể dẫn động vô hình trận pháp ở đây, đó là ít nhiều cũng do các tiền bối thăm dò được, muốn trách chỉ có thể trách giới linh công hội các người, quá mức vô năng." Giới Bất Phàm cười lạnh nói, trong giọng nói lộ vẻ trào phúng.

"Hanh, có thật không cho rằng chỉ có Giới thị tộc nhân người hiểu được Tu La quý tháp? Ta để cho người kiến thức một chút, trận phá mà các người không biết." Cổ Bác sắc mặt đột nhiên đại biến, song chưởng chồng lên, đánh ra một đạo thủ ấn kỳ lạ, một cổ kỳ dị ba động lấy hấn làm trung tâm khuếch tán ra, dung nhập trong Tu La quý tháp.

"Ừ ừ. . ." Giờ khắc này, Tu La quý tháp tầng thứ ba, truyền đến trận nổ vang, dưới chân cũng coi như không khỏi hơi rung động, một cổ lực lượng cường đại đang được thả ra.

"Mau, đi ngăn cản hấn!" Thấy thế, Giới Bất Phàm ý thức được đại sự không ổn, đang khi nói chuyện liền muốn xuất thủ.

"Hãy a!"

Thế nhưng cũng đã muộn, chỉ thấy Cổ Bác bỗng nhiên giơ lên hai tay, một cổ lực lượng cường đại liền ngay lập tức bao phủ lấy tầng thứ ba, Giới thị tộc nhân lúc trước còn thông dong tự nhiên, nhất thời khuôn mặt đại biến, dường như mọi người giới linh công hội giống nhau, vô lực té vào trên mặt đất.

Mà ngay cả Giới Bất Phàm cũng coi như nhất thời thừa nhận áp lực cực lớn, vội vàng ngồi dưới đất, đánh ra thủ ấn kỳ lạ, sau đó tàn bạo nhìn về phía Cổ Bác nói: "Người cái hồn trưởng này, dẫn động cái gì vậy? "

Thấy Giới thị tộc nhân ngã xuống, đã vô pháp tạo thành uy hiếp, Cổ Bác cũng là vội vàng khoanh chân mà ngồi, hai tay đánh thủ ấn, rất tốt chống lại cái loại áp bách này, nói:

"Ta biết trên người các người dẫn theo bảo vật nào đó, bảo vật này có thể tại các người dẫn động vô hình đại trận ở tầng thứ ba, có thể khiến cho các người không bị đại trận áp bách."

"Nhưng là các người lại không biết, kinh qua nhiều năm thăm dò như vậy, chúng ta đã tại Tu La quỷ tháp đây, phát hiện ra một tòa vô hình đại trận càng cường đại."

"Tòa vô hình đại trận này, không có bảo vật nào có thể chống lại, trừ phi tự thân thực lực đủ cường, bằng không đừng mơ tưởng thông qua áp bách của tọa đại trận, vốn ta không muốn dẫn động tọa đại trận này, bởi vì các người đối với chúng ta chưa từng có chỗ tốt."

"Nhưng ta nghĩ không ra các người sẽ như vậy dễ tiện, để chèn ép thành tích chúng ta khảo hạch, cứ nhiên làm ra loại sự tình này, hôm nay ta dẫn động tọa đại trận này, căn bản vô pháp đóng lại, chúng ta đều phải bị dừng lại ở tầng thứ ba, mà hết thấy cái này, đều là bị các người bức bách." Cổ Bác rất là phần nộ mà nói rằng.

"Xem ra là ta đánh giá thấp các người, bất quá không sao, tối đa đều dừng lại ở tầng thứ ba mà thôi." Giới Bất Phàm nói rằng.

"Ai nói các người sẽ dừng lại ở tầng thứ ba?" Nhưng đúng lúc này, Sở Phong thanh âm nhàn nhạt lại đột nhiên vang lên.

"Là ai?" Như vậy biến cố, khiến Giới Bất Phàm mấy người Giới thị tộc nhân, cùng với Cổ Bác mấy thiên tài giới linh công hội, đều là kinh hãi.

Bọn họ đem ánh mắt ném về hướng lối vào, phát hiện Sở Phong đang chậm rãi đi ra, bộ dáng đi lại thoải mái, thần thái bình tĩnh, tựa như không chút nào cảm thụ được áp bách của vô hình trận pháp, chứ đừng nói linh áp của tầng thứ ba.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Tiễn Các Người Một Đoạn Đường

"Người là ai?" Nhìn thấy Sở Phong, tất cả mọi người thất kinh.

Bởi vì ... tầng thứ ba này linh áp rất mạnh, đồng thời mở ra song trọng vô hình đại trận, Nguyên Võ ngũ trọng cùng Nguyên Võ lục trọng, đều bị áp bách đến quỳ rạp trên mặt đất, khó có thể đứng dậy.

Mà ngay cả Cố Bác cùng Giới Bất Phàm, hai vị tuyệt đỉnh thiên tài này, đều đã bị ảnh hưởng cực lớn, vô pháp đi tới hướng thông tới đệ tứ quan thông đạo, chỉ có thể đợi ở chỗ này, thế nhưng Sở Phong lại có thể không bị ảnh hưởng, làm cho thực sự quá mức khiếp sợ.

Nhưng song song với khiếp sợ, tất cả mọi người lại như lâm đại địch, dù sao lúc này bọn họ đại thể tự thân khó bảo toàn, miễn cưỡng ở chỗ này chống đỡ, lúc này xuất hiện Sở Phong một tên như thế, đối với bọn họ đều có uy hiếp rất lớn.

"Ta là bằng hữu các người, được Mã Cường ủy thác, đến giúp các người." Làm như cảm thụ được mọi người e ngại, Sở Phong hiền lành hướng Cố Bác mấy người cười cười.

Người có tinh thần lực sẽ thấy rõ lực cũng không yếu nhược, nhất là các vị ở đây, tinh thần lực đều rất mạnh, vì thế bọn họ mới có thể cảm giác trong lời nói của Sở Phong, Sở Phong tịnh không giống như là nói sáo, mà đúng là thật tâm đến giúp bọn hắn.

Giờ khắc này, người của giới linh công hội như trút được gánh nặng, đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mà khi Sở Phong nói ra câu này, bọn

họ lại là nhất thời mừng như điên.

Sở Phong nhìn về phía Giới Bất Phàm mấy người Giới thị tộc nhân, nói: "Mà các người, là địch nhân của ta, e rằng không thể cho các người thông qua khảo hạch."

"Thối lắm, người cho người là ai!"

Một vị Nguyên Võ lục trọng trong Giới thị tộc nhân, cố sức muốn từ trên mặt đất bò lên, đây là muốn hướng Sở Phong động thủ.

"Ô oa "

Nhưng mà tự thân đã khó gượng được, lại bị Sở Phong nhắc chân một cước, liền đá ra mấy thước xa, trực tiếp đánh vào trên tường, chết ngất luôn.

"Hỗn trưởng, người đến tột cùng là ai, dám can đảm hướng Giới thị tộc nhân ta động thủ!"

Thấy thế, Giới Bất Phàm sắc mặt bỗng đại biến, hắn cũng không có xuất thủ, bởi vì hắn có thể trong một cước trước đó của Sở Phong nhìn ra, Sở Phong thực lực tuyệt đối không thể khinh thường, chí ít với hắn hiện tại mà nói, vị tất là đối thủ Sở Phong.

"Ta là người kết thúc khảo hạch lần này của các người." Sở Phong mỉm cười, cũng không có hướng những người khác động thủ, mà là đem hộ thân phù trong tay một người đoạt lấy, rồi sau đó lại đưa tay hướng Giới thị tộc nhân phụ cận lấy nốt.

Lúc này Giới thị tộc nhân đều là tay trói gà không chặt, đối mặt Sở Phong cướp giật không hề có biện pháp, cuối cùng chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Sở Phong, cướp giật hộ thân phù trên người bọn họ.

"Người đây là muốn làm cái gì?" Giới Bất Phàm luống cuống, nhìn trong tay Sở Phong, nắm bó lớn hộ thân phù, hẳn có một loại dự cảm bất hảo.

"Không có gì, tiễn các người một đoạn đường." Sở Phong cười hắc hắc, trong tay bỗng nhiên dùng lực, hơn mười đạo hộ thân phù trong tay liền bị bóp thành nát bấy, cùng lúc đó một loại ba động kỳ dị, cũng là truyền đi ra ngoài.

"Người hỗn trưởng này! ! !" Giờ khắc này, Giới Bất Phàm giận tím mặt, hẳn cũng vô pháp mà bình tĩnh, liền đứng dậy, Nguyên Võ thất trọng khí tức liền thả ra, hướng Sở Phong áp bách đến.

"Ân, còn thiếu một cái của người!" Nhưng mà Sở Phong, căn bản lại không đưa cổ áp bách của hắn đặt ở trong mắt, mà là mở hai tay hướng Càn Khôn Đại của Giới Bất Phàm chộp tới.

Sở Phong không phải muốn cướp đoạt bảo bối của hắn, mà đơn thuần là muốn cướp hộ thân phù của hắn, bởi vì chỉ cần hộ thân phù bị bóp nát, chẳng khác nào bọn họ buông tha khảo hạch, kết quả khảo hạch thất bại, cái này đối với Giới thị tộc nhân, mới là sỉ nhục lớn nhất.

Thế nhưng Giới Bất Phàm đích xác cũng có chút thủ đoạn, một kích không có kết quả, lập tức phát động liền mấy đạo công kích, đồng thời một kích so với một kích thì mãnh liệt hơn, một kích so với một kích hung hãn hơn, có thể thấy được vị Giới thị tộc nhân này là đỉnh cấp thiên tài, đích xác có thủ đoạn hơn người.

Thế nhưng mặc cho Giới Bất Phàm tiến công hung mãnh làm sao, tại trước mặt Sở Phong đều là không đủ gây cho sợ hãi, Sở Phong căn bản không cần thi triển võ kỹ, giở tay nhắc chân, liền có thể hời hợt hóa giải.

"Người này, thực sự có thể không bị vô hình đại trận, cùng với linh áp tầng thứ ba ràng buộc? Hẳn đến tột cùng là ai?"

Cố Bác lẳng lặng quan sát tất cả xảy ra, thần tình phi thường phức tạp, bởi vì hắn phát hiện Sở Phong có chỗ bất phàm, mà loại bất phàm này ngay cả hắn cũng vô pháp bằng được, theo không kịp.

Vì thế hắn rất là giật mình, giật mình trong thiên hạ thế nào lại có nhân vật lợi hại như vậy, hắn cũng hiếu kỳ, hiếu kỳ nhân vật như vậy đến tột cùng là đến từ nơi nào.

"Được rồi, để cho người nằm úp sấp a "

Đột nhiên, Sở Phong mất đi kiên trì, Ngự Không Thuật vận chuyển, liền ngay lập tức lược tới phía sau Giới Bất Phàm rồi, lộ ra bàn tay, hướng Càn Khôn Đại bên hông Giới Bất Phàm chộp tới.

"Ông "

Nhưng Sở Phong còn chưa va chạm vào Giới Bất Phàm, đột nhiên lại phát hiện một đạo kết giới mạnh mẽ chặn thủ chương hắn, đạo kết giới này rất là mạnh mẽ, đồng thời bao trùm trên thân thể Giới Bất Phàm, đã đem cả người hắn bao vây ở trong đó.

"Có chút ý tứ."

Sở Phong lần đầu tiên gặp phải kết giới có thể đỡ được hắn công kích, bất quá hắn cũng không e ngại, quyền đầu nắm chặt, một thanh chủ thủ kim sắc liền xuất hiện tại bàn tay, hướng Giới Bất Phàm đâm xuống phía dưới.

"Phanh" chủ thủ cùng kết giới đan vào nhau, nhất thời truyền đến một tiếng nổ, tuy rằng Sở Phong không thể đem kết giới công phá, nhưng cường đại xung lượng lại đem Giới Bất Phàm oanh ra mấy chục thước.

"Chết tiệt cái hỗn trướng này, có giỏi người hãy theo ta, ta tất nhiên sẽ phế đi người." Giới Bất Phàm ổn định thân hình, bị tức giận đến nghiến

răng nghiền lợi, hướng thông đạo đi thông tầng thứ tư vọt qua.

"Vị huynh đệ này, không nên qua đó, kết giới bao trùm trên người hân, là do một loại bảo vật đặc thù thả ra, phi thường tốt."

"Tới tầng thứ tư rồi, sẽ không có áp lực vô hình đại trận, bảo vật kết giới lực sẽ càng mạnh, mà Giới Bất Phàm tu vi cũng có thể đủ để có thể phát huy, ở nơi này người vị tất là đối thủ của hân." Cổ Bác nhìn ra ý đồ Giới Bất Phàm, vội vàng khuyên can Sở Phong.

"Đa tạ hảo ý, thế nhưng tầng thứ tư này ta là phải đi." Sở Phong đạm nhiên cười, liền hướng Giới Bất Phàm truy kích.

"Các người cố chống đỡ, công hội nhân mã sẽ tới cứu các người." Cổ Bác nhìn lướt qua những thiên tài giới linh công hội đang quỳ rạp trên mặt đất, cắn răng, cũng là thân hình tung lên, hướng thông đạo đi thông tầng thứ tư vọt đi vào.

Mà ngay khi ba người bọn họ ly khai không lâu, liền chạy ào vào hơn mười người hôi bào giới linh sư, những ... này toàn bộ đều là người của giới linh công hội. Khi bọn hân tiến nhập ở đây, cũng đều là chau mày, đối với vô hình đại trận áp bách có chút ăn không tiêu.

"Mau, nhanh đi tầng thứ tư, nơi này có một hỗn trưởng tiểu tử, là hân đem hộ thân phù chúng ta bóp nát, nhanh đi đưa hân bắt lại."

"Không sai, hân phá hư quy tắc khảo hạch, phải bị trừng phạt nghiêm khắc." Giờ khắc này, các Giới thị tộc nhân, bắt đầu cả tiếng la lên, kể ra oan khuất.

"Không có chuyện này, là bọn hân vô pháp chống đỡ vô hình đại trận uy áp, nên bóp nát hộ thân phù" thế nhưng người của giới linh công hội cũng vội vàng mở miệng phản bác.

"Người thối lắm! ! !" Thấy thế, Giới thị tộc nhân giận đến sắp thổ huyết.

Khi nhìn một chút những thiên tài nhà mình, lại nhìn một chút các Giới thị tộc nhân này, một vị nhìn như thủ lĩnh hôi bào Giới Linh Sư, chỉ vào Giới thị tộc nhân này, nói: "Đem những ... người này bỏ quyền, dẫn đi cho ta!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Đối Chiến Giới Bất Phàm

Tu La quỷ tháp, hồng quang bắt đầu khởi động, nhưng bồi hồi tại, đệ nhất nhị tam ba tầng này lam quang yếu ớt, nhưng cũng khiến người chú mục, bởi vì đại biểu nhân số tham gia khảo hạch.

Chỉ bất quá, khảo hạch đã tiến hành một đoạn thời gian rồi, nhưng đến nay mới thôi, tầng thứ tư cũng không có xuất hiện lam quang, cái này nói rõ đến nay không ai có thể bước lên tầng thứ tư, điều này làm cho ba vị trưởng lão giới linh công hội, cùng với ba vị trưởng lão Giới thị tộc nhân, đều là chau mày.

"Trong tháp đến tột cùng xảy ra cái gì?"

Đây là hai phe cộng đồng suy đoán, suy đoán còn không được, thì như đại cừu liếc nhau, phảng phất như đang nói, hậu bối người nếu dám đối hậu bối bên ta làm gì, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho người.

"Mau nhìn, tầng thứ tư có người lên rồi." Đột nhiên, có người hô to một tiếng.

Hắn vừa la lên, tất cả mọi người thần tình đại biến, vội vàng đem ánh mắt tập trung ở tại tầng thứ tư, khi thấy lam quang đang ở tầng thứ tư di động, trưởng lão hai phe thế lực, đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cái Tu La quỷ tháp này tuy rằng linh áp rất mạnh, thế nhưng thân là tiểu bối của bọn họ, nếu như ngay cả tầng thứ tư đều không thể đi lên, đích xác sẽ trở thành trò cười cho mọi người, hôm nay rốt cục có người leo lên tầng thứ tư, bọn họ tự nhiên cảm thấy thoải mái.

Bất quá song song với thoải mái, bọn họ cũng hiếu kỳ, hôm nay tầng thứ tư chỉ có một người, như vậy hẳn đến tột cùng là Cố Bác của giới linh công hội, hay Giới thị tộc nhân Giới Bất Phàm? Đây mới là vấn đề lớn nhất.

"Mau nhìn, lại có người lên rồi." Đột nhiên, lại có người hô to một tiếng.

Quả nhiên, lại có một đạo lam quang nữa xuất hiện ở tại tầng thứ tư, giờ khắc này, vô luận là Giới thị tộc nhân, hay giới linh công hội, đều là mừng rỡ, mà ngay cả sáu vị trưởng lão thực lực thâm bất khả trắc, ở trên mặt đã hiện lên nhàn nhạt tiểu ý.

Lần này tham gia khảo hạch, có thể leo lên tầng thứ tư chỉ có hai người, một người là Cố Bác, một người là Giới Bất Phàm, hôm nay xuất hiện hai đạo lam quang, mọi người tự nhiên sẽ liên tưởng đến hai người bọn họ.

Mà cái này nói rõ vô luận là tiểu bối giới linh công hội, hay tiểu bối Giới thị tộc nhân, đều có người bước lên tầng thứ tư này, chỉ ít bọn họ không có mất mặt, không có kém một bậc, vì thế vừa rồi bọn họ mới rất an nhàn.

"Trời ạ, lại có người lên nữa rồi!" Cũng đúng lúc này, lại có người kinh hô lên.

Bởi vì tại tầng thứ tư, đích xác lại xuất hiện một đạo lam sắc u quang nữa, giờ khắc này mọi người Giới thị tộc nhân cùng giới linh công hội, đều là trước mắt sáng ngời.

"Không ngờ còn có người đi tới được, đây sẽ là ai?"

Vô luận là Giới thị tộc nhân ba vị trưởng lão, hay giới linh công hội ba vị trưởng lão, đều đang suy đoán bên thứ ba đến tột cùng là ai, dù sao tại

trong ấn tượng bọn họ, trong tiểu bối tham gia khảo hạch, có thể leo lên tầng thứ tư chỉ có Giới Bất Phàm cùng Cố Bác, thực tại nghĩ không ra người thứ 3.

"Tiểu tử thôi, người thực sự cũng dám theo sao."

Cùng lúc đó, tại Tu La quỷ tháp tầng thứ tư, Giới Bất Phàm đang cùng Sở Phong với Cố Bác giảng co, lúc này hẳn cả người rục rở hẳn lên, cùng lúc trước tại tầng thứ ba khí thế hoàn toàn bất đồng.

Nguyên Võ thất trọng khí tức này, có thể chân chính phát huy, Nguyên Lực quanh quẩn tại quanh thân, không ngừng bắt đầu khởi động, ngay cả không khí đều phát sinh trợn trợn tê mình.

"Người đã lắm rồi, không phải ta muốn đuổi theo, mà là người chạy trốn, thế nào, còn không trốn nữa? Là không thể đi lên tầng thứ năm a?" Sở Phong cười lạnh nói.

"Tiểu tử nhanh mồm nhanh miệng, để cho người xem một chút."

"Cố Bác, đây là ta cùng với người này ân oán cá nhân, có thể người không nên nhúng tay?" Giới Bất Phàm không có trực tiếp động thủ, mà là đem ánh mắt nhìn về phía Cố Bác, tuy rằng tới tầng thứ tư rồi, tu vi hẳn không hề bị áp chế, thế nhưng Cố Bác cũng đồng dạng như vậy.

"Giới Bất Phàm, Sở Phong huynh đệ này chính là bằng hữu giới linh công hội ta, người muốn đối phó hẳn, chính là muốn đối phó ta."

"Cái này không phải cá nhân ân oán, mà là giới linh công hội ta cùng người Giới thị tộc nhân ân oán, người muốn cho ta khoanh tay đứng nhìn, nghĩ là có thể sao?" Cố Bác nhàn nhạt cười nói.

"Người. . . ." Giới Bất Phàm rất là phần nộ, nếu như chỉ đối phó Sở Phong một người, hẳn còn có chút nắm chắc, thế nhưng nếu đối phó Sở

Phong hơn nữa thêm Cổ Bác, hẳn có thể không lo lắng sao.

"Cổ Bác huynh, người cũng không cần xuất thủ, ta thật ra cũng muốn nhìn một chút, thiên tài Giới thị tộc nhân này, đến tột cùng có thủ đoạn thế nào."

Nhưng mà Sở Phong lại hướng Cổ Bác khoát tay áo, ý bảo Cổ Bác không nên xuất thủ, sau đó đơn chưởng nắm chặt, một cây trường thương kim sắc liền xuất hiện trên bàn tay, thân hình tung lên, liền hướng Giới Bất Phàm bay vút qua.

"Có chút gan dạ a." Thấy Sở Phong trước mặt công tới, Giới Bất Phàm cũng là không tránh không né, bên hông Càn Khôn Đại quang mang chột lóe, một bả lam sắc trường kiếm liền xuất hiện trong tay.

Thanh kiếm này phi thường xinh đẹp, dường như do hàn băng chế tạo thành, trong suốt thấu triệt có một chút quang mang, rồi lại toả ra cảm giác không thể phá vỡ, kiếm phong mọi nơi, quanh quẩn nhàn nhạt khí thế, còn chưa tới gần, hàn khí liền có thể xuyên thấu đến xương, chính là một kiện binh khí đặc thù do hàn thiết làm thành, là Hàn Thiết Kiếm.

"Bá bá"

Kiếm này là bảo vật, Giới Bất Phàm kiếm pháp cũng phi thường cao minh, thi triển chính là một loại ngũ đoạn vũ kỹ, kiếm phong thay đổi xuất quỷ nhập thần, Hàn Thiết Kiếm tại trong tay hắn, có thể chân chính được phát huy, không ngừng hướng Sở Phong phát động tiến công sắc bén.

"Sửu sửu "

Bất quá Sở Phong cũng không chút nào tỏ ra yếu kém, một điểm hàn mang tới trước, sau đó thương xuất như rồng, giờ khắc này kim sắc trường thương, là một con kim sắc trường long, công tới dũng mãnh, qua lại như gió, tấn công so với Giới Bất Phàm kia còn mạnh hơn.

"Đang đang đang đang "

Hai người vừa giao chiến, không ai phòng ngự, phát động đều là công kích tối hung mãnh, tại đây dưới loại đôi công này, Sở Phong rõ ràng chiếm ưu thế, trong đó vài lần đem kim sắc trường thương, đâm tới thân thể Giới Bất Phàm.

Thế nhưng đúng là, trên người Giới Bất Phàm có tầng kết giới hộ thể mạnh mẽ, kết giới này chính là một loại bảo vật đặc thù tán phát ra, phi thường tốt, vì thế Sở Phong dù có thể đánh tới Giới Bất Phàm, nhưng cũng vô pháp đánh bị thương được Giới Bất Phàm.

Điều này làm cho Giới Bất Phàm chiếm được cực đại ưu thế, cũng chẳng khác nào hãn có thể không sợ thế tiến công của Sở Phong, mà có thể liều mạng công tới Sở Phong, bởi vì hãn sẽ không thụ thương, nhưng hãn lại có thể đánh tới Sở Phong, Sở Phong sẽ bại ở trên tay hãn.

"Tiểu tử thôi, người dám phá hư quy củ khảo hạch, đá Giới thị tộc nhân ta ra ngoài, dù là người ly khai tháp này cũng khó đào thoát, để Giới Bất Phàm ta đây tiễn người một đoạn đường a."

Giới Bất Phàm thế tiến công càng ngày càng hung mãnh, trong tay Hàn Thiết Kiếm cũng là càng ngày càng xảo quyết, hơn nữa hãn thi triển ra một loại, thân pháp vũ kỹ huyền diệu, tốc độ cũng không chút nào kém so với Sở Phong, trong lúc nhất thời cư nhiên từ hoàn cảnh xấu chuyển biến thành ưu thế.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Bạch Hổ Công Sát Thuật

"Người này thật lợi hại, nắm giữ vũ kỹ cùng bảo vật đều quá mức huyền diệu, nếu không phải linh áp tầng thứ tư này, đối với thực lực của hắn còn có áp chế rất lớn, sợ rằng lấy tu vi Nguyên Võ nhất trọng ta, thật đúng là không phải đối thủ của hắn."

Sở Phong nhận thức được Giới Bất Phàm mạnh mẽ, như Sở Phong phỏng chừng, lúc này cũng tuyệt đối không phải chân thực thực lực của Giới Bất Phàm, tại đây dưới linh áp áp bách, Giới Bất Phàm sợ rằng tối đa chỉ là phát huy ra Nguyên Võ lực trọng thực lực, mà Sở Phong cũng không bị ảnh hưởng, phát huy ra trăm phần trăm thực lực.

Cho nên Sở Phong nghĩ, nếu là bọn hắn hai người ly khai nơi này, giao chiến bình thường, dù là hắn vận dụng kim sắc lôi đình lực lượng, đem tu vi đề thăng tới Nguyên Võ nhị trọng, cũng không tất là đối thủ của Giới Bất Phàm.

Dù sao đối phương lại có rất nhiều bảo vật trong người, hôm nay chỉ lấy ra Hàn Thiết Kiếm, còn có thứ chẳng biết nữa, lại có thể phóng xuất ra kết giới bảo bối. Mà ngoại trừ những ... này, Sở Phong không biết Giới Bất Phàm đến tột cùng còn có loại bảo vật nào nữa.

Trong lúc này, Sở Phong đối với Giới Bất Phàm là rất hâm mộ, tuy nói hắn hôm nay cũng có một ít thủ đoạn, thế nhưng tất cả đều là hắn liều mạng đối lấy, về phần bảo vật đặc thù, đã có thể nói là không có.

Cho nên Sở Phong nhiều ít có chút hâm mộ, những gia tộc... người bức này sinh ra, dù sao đối với bọn họ mà nói, nội tình gia tộc hùng hậu, trong đó tài nguyên vô số, chỉ cần bọn họ có thể bày ra thiên phú không tầm thường, thu được ưu ái trưởng bối trong tộc, thu được một ít bảo vật cùng tài nguyên, là chuyện bất quá dễ dàng.

"Bá" đột nhiên, một đạo lam quang tự cánh tay trái Sở Phong chột lóe qua, trong lúc Sở Phong bất ngờ không phòng bị, cánh tay liền trúng một kiếm.

"Đáng giận." Cảm giác được cánh tay trái truyền đến cảm giác nóng bỏng, Sở Phong biết mình bị thương, tuy rằng không phải rất nghiêm trọng, chỉ là bị thương ngoài da, nhưng cũng bị thương.

"Hanh, đây chỉ là vừa mới bắt đầu, người lập tức sẽ ngã dưới kiếm của ta." Một chiêu thực hiện được, Giới Bất Phàm càng phấn khích, lần thứ hai điên cuồng hướng Sở Phong công sát đến.

"Người thật ngỗ đến có thể thắng ta?"

Thân trúng một kiếm, Sở Phong cũng là giận dữ, chỉ thấy dưới chân Nguyên Lực thay đổi, cư nhiên xuất hiện một đạo bạch sắc quang mang, mà khi quang mang này xuất hiện, Sở Phong liền trong nháy mắt biến mất, lần thứ hai xuất hiện, đã ở phía sau Giới Bất Phàm.

"Người này, tốc độ thật nhanh!"

"Đây là cái vũ kỹ gì, cư nhiên huyền diệu như vậy!"

Giờ khắc này, vô luận là Giới Bất Phàm đang cùng Sở Phong giao chiến, hay Cổ Bác một bên quan chiến, đều là trước mắt sáng ngời, thần tình đại biến.

Bởi vì bọn họ đều có thể nhìn ra, Sở Phong thi triển chính là một loại vũ kỹ huyền diệu, lôi đình dưới chân cùng trước đó hoàn toàn bất đồng, lần này quang mang dưới chân, rõ ràng tốc độ nhanh hơn, hơn nữa không chỉ nhanh hơn vài lần.

Nếu như nói, lúc trước dưới chân Sở Phong mọc lên lôi đình, vũ kỹ thân pháp huyền diệu đã khó gặp rồi, như vậy lúc này, Sở Phong thi triển là thân pháp vũ kỹ phi thường hiếm thấy, nếu như nói lúc trước Sở Phong thi triển, là ngũ đoạn thân pháp vũ kỹ, như vậy hiện tại Sở Phong thi triển, là lục đoạn thân pháp vũ kỹ, đồng thời rất lợi hại.

"Sở Phong cư nhiên nắm giữ lục đoạn vũ kỹ, hẳn đến tột cùng là đến từ nơi nào?"

Cổ Bác kinh hãi không ngớt, lục đoạn vũ kỹ dù là đặt ở giới linh công hội hẳn, cũng không phải người người đều có thể tu luyện, đồng thời tu luyện độ khó cực cao, thế nhưng Sở Phong lúc này thi triển rõ ràng là lục đoạn vũ kỹ, cái này chứng minh hai điểm.

Thứ nhất, Sở Phong có thể có lục đoạn vũ kỹ tiến hành tu luyện, nói rõ hẳn bối cảnh rất sâu, bằng không không có khả năng tu luyện được vũ kỹ cao siêu như thế.

Thứ hai, Sở Phong có thể tu luyện được lục đoạn vũ kỹ cùng lúc, hẳn có thể nắm giữ lục đoạn vũ kỹ, thường nhân cũng không có thể làm được, cái này càng nói rõ Sở Phong rất cao minh.

Hai điểm này đều đủ để cho Cổ Bác cùng Giới Bất Phàm khiếp sợ, hơn nữa nhìn ra được, Sở Phong có thể không bị vô hình đại trận ảnh hưởng, không bị linh áp ảnh hưởng, đồng thời có thể lấy Nguyên Võ nhất trọng đại chiến Nguyên Võ thất trọng mà bất bại.

Bọn họ hai người đều nhận thức được một sự thực, đó chính là Sở Phong đúng là thiên tài, một người thiên tài chân chính, so với hai người

thiên tài bọn hăn thiên phú đều phải cao hơn.

Sở Phong biểu hiện ra tất cả, đều khiến hai người nội tâm chấn động, nhưng nếu là để cho bọn họ biết, Sở Phong thi triển cũng không phải là lục đoạn thân pháp vũ kỹ, mà là thất đoạn thân pháp vũ kỹ, chẳng biết bọn họ sẽ là có loại biểu tình nào.

"Ta cũng không tin, công phá không được hộ thân kết giới của người." Sở Phong tách ra thể tiến công của Giới Bất Phàm, liền ở trong tay ngưng tụ ra một bả kim sắc trường cung, thi triển ra Bách Biến Cung áo nghĩa tối cao.

" Bá bá bá " Sở Phong tay phải như điện, không ngừng hư lạp, vô số đạo kim sắc mũi tên, tựa như mưa xối xả vậy, rậm rạp hướng Giới Bất Phàm áp bách đến.

"Đang đang đang đang" Giới Bất Phàm huy động Hàn Thiết Kiếm trong tay, chống đỡ khắp bầu trời vũ tiễn, nhưng hăn căn bản ngăn không hết, cũng may có hộ thể kết giới, bằng không đã sớm lũng biến thành cái sàng.

"Vô dụng thôi, hộ thể kết giới ta đây, chính là trấn tộc chi bảo của Giới thị tộc nhân ta, đại ca của ta cho ta mượn làm kì binh."

"Có nó hộ thân, đừng nói là người, coi như là Huyền Vũ Cảnh, cũng đừng mơ tưởng đã thương ta mảy may." Giới Bất Phàm đắc ý mà nói rằng.

"Trấn tộc chi bảo, chẳng lẽ đó là một kiện kì binh, Kinh Cực Khải Giáp?" Nghe được Giới Bất Phàm nói thế, Cổ Bác thất kinh, bởi vì hăn biết đại ca Giới Bất Phàm là nhân vật thể nào.

Nếu như nói Giới Bất Phàm là một vị tiểu bối của Giới thị tộc nhân, như vậy đại ca Giới Bất Phàm, lại là đệ nhất thiên tài trong tiểu bối, là thiên

tài ưu tú nhất của Giới thị tộc nhân, nhân vật đại biểu cho giới trẻ của Giới thị tộc nhân.

Mười bảy tuổi liền bước vào Huyền Vũ Cảnh, hôm nay hai mươi ba tuổi, đã bước vào Huyền Vũ đình, có thể cùng lớp người già tranh phong, ngay cả giới linh công hội cường giả đứng đầu, đối với đại ca của Giới Bất Phàm cũng rất là e ngại.

Mà nguyên nhân chính là đại ca của Giới Bất Phàm thiên phú hơn người, cho nên tộc trưởng thời gian tới của Giới thị tộc nhân sớm được điều động, chiếm được trấn tộc chi bảo của Giới thị tộc nhân, một kiện kì binh, Kinh Cức Khải Giáp.

Chỉ là nghĩ không ra, đại ca Giới Bất Phàm, cứ nhiên đem cái kì binh này cho Giới Bất Phàm mượn, có cái kì binh này trong người, thì ngay cả Huyền Vũ Cảnh cường giả, cũng không thể đả thương được Giới Bất Phàm, huống chi là Sở Phong.

"Sở Phong huynh đệ, không nên cùng hãn dây dưa, Kinh Cức Khải Giáp chính là một kiện kì binh, không phải người có thể đánh vỡ được." Ý thức được không đúng, Cố Bác vội vàng nhắc nhở nói.

"Hanh, không thể phá? Ta ngược lại muốn nhìn, nó đến tột cùng có đúng hay không thực sự không thể phá!"

Mà khi nghe được Cố Bác vừa nói như vậy, càng khơi dậy quật cường của Sở Phong, hãn thẳng thần thu hồi Bách Biến Cung trong tay, ý niệm chuyển động, cả người khí thế trở nên hoàn toàn bất đồng.

"Ồ ngao" đột nhiên một tiếng hồ gầm trống rỗng vang lên, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống, cường đại xung lượng ngay cả tầng thứ tư đều là một trận lay động.

"Cái này, cái cỗ khí thế này là chuyện gì xảy ra?"

Như vậy biến hóa, có thể khiến cho Cổ Bác khuôn mặt đại biến, hẳn có thể cảm thụ được, cổ khí thể này là tự trong cơ thể Sở Phong truyền ra, khí thể có thể là như vậy, hẳn chỉ ở trên người Huyền Vũ Cảnh cường giả cảm thấy qua, Sở Phong chỉ là Nguyên Võ nhất trọng, thể nào có thể tản mát ra khí thể như vậy?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Kì Binh

"Rống" đúng lúc này, Sở Phong bỗng nhiên lộ ra thủ chỉ, theo sát sau đó một cỗ cường đại khí tức không cách nào hình dung được, liền từ ngón tay Sở Phong phát ra.

Giờ khắc này, gầm lên giận dữ theo đó vang lên, phảng phất như quái vật hung mãnh nhất thế gian, phát động công kích đáng sợ nhất, khí tức này phá nát trường không, ngay cả không khí đều phát ra tê mình lộp bộp, bị xé rách, từng đạo hắc sắc theo ở phía sau, phảng phất như là hoa văn trên thân cạp.

"Phô trương thanh thế." Giới Bất Phàm quơ Hàn Thiết Kiếm trong tay, hướng cỗ khí tức trước mặt huy khảm mà đến, muốn dựa vào Hàn Thiết Kiếm không thể phá vỡ, đỡ thế tiến công của Sở Phong.

"Đang" nhưng mà khi khí tức cùng Hàn Thiết Kiếm đan vào nhau, chỉ thấy hỏa hoa bắn ra bốn phía, sau đó truyền đến một tiếng thét chói tai, Hàn Thiết Kiếm không thể phá vỡ của Giới Bất Phàm, cứ nhiên hóa thành hai đoạn.

Mà đáng sợ nhất chính là, cỗ khí tức đem Hàn Thiết Kiếm cắt làm hai đoạn, cũng không có lưu lại, mà là hung hăng rơi vào trên hộ thân kết giới của Giới Bất Phàm.

"Phanh" một tiếng nổ truyền đến, Giới Bất Phàm liền bay ngược đi, hung hăng đánh vào trên tường Tu La quỷ tháp, cường đại lực đánh vào có

thể khiến cho tầng thứ tư đều lung lay lên, mà ngay cả ngoài tháp cũng có thể thấy rõ ràng, Tu La quỷ tháp đang rung động.

"Trưởng lão đại nhân!" Giờ khắc này, vô luận là cường giả Giới thị tộc nhân, hay cường giả giới linh công hội, đều không khỏi đem ánh mắt hướng về phía sáu vị trưởng lão.

Bởi vì ... dạng rung động này, là chưa từng phát sinh qua, thế nhưng tất cả mọi người vô ý thức liên tưởng đến, tất nhiên là trong Tu La quỷ tháp xảy ra cái gì, chỉ cần nghĩ đến đâu đó, có thiên tài bọn họ, tất cả mọi người muốn lập tức chạy ào vào tìm tòi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, lúc này là đang đợi sáu vị trưởng lão hạ lệnh.

Nhưng mà, ngay cả khi thủ hạ đều ý thức được không đúng, phân biệt đại biểu Giới thị tộc nhân, dị giới giới linh công hội sáu vị trưởng lão, lại nhìn thấy không có gì là không đúng?

Thế nhưng nhìn lam quang ở tầng thứ tư biến động, bọn họ là có thể nhìn ra hai người đang giao chiến, một người ở bên quan chiến, mà rung động vừa rồi, rất có thể là bởi vì hai người giao chiến sản sinh ra, thế nhưng công kích như thế nào lại có thể khiến cho Tu La quỷ tháp này phải run lên?

Cân nhắc hồi lâu, trưởng lão đại biểu hai phương đây đó liếc mắt nhìn nhau, cũng không có hạ đạt mệnh lệnh chạy vào Tu La quỷ tháp, mà là khoát tay, ý bảo thủ hạ cường giả bình tĩnh lại.

Mà cùng lúc đó, tại nơi tầng thứ tư Tu La quỷ tháp, Cổ Bác vẫn đứng ở chỗ cũ, thế nhưng lúc này hắn cũng mục trừng khẩu ngốc, vẻ mặt giật mình nhìn chằm chằm Giới Bất Phàm ngồi ở góc tường, bị một màn kinh sợ thật sâu.

Lúc này Giới Bất Phàm hộ thể kết giới vẫn còn, đồng thời hóa thành huyết hồng, còn bốc lên tầng tầng nhiệt khí, như biển di vậy, thậm chí có

thể thấy đạo đạo văn lộ, đó là đáng dấp một cái áo giáp, là một đạo kết giới áo giáp thủ hộ Giới Bất Phàm.

Chỉ bất quá, dù là hộ thể kết giới vẫn còn, cái kì binh này, đỡ Bạch Hồ Công Sát Thuật của Sở Phong, thế nhưng lúc này Giới Bất Phàm lại cũng không tốt quá.

Hắn sắc mặt tái nhợt, khí tức cũng là có chút suy yếu, khoe miệng nhất mạch tiên huyết đang chậm rãi chảy ra, trong ánh mắt đầy rẫy khiếp sợ cùng sợ hãi, ngơ ngác nhìn chăm chăm Sở Phong nói: "Người đến tột cùng là ai?"

"Ta là người kết cuộc lần khảo hạch này của ngươi." Sở Phong mặt mỉm cười, hướng Giới Bất Phàm chậm rãi đi đến.

Hắn Bạch Hồ Công Sát Thuật, tuy rằng không thể đánh bại kì binh trên người Giới Bất Phàm, nhưng vẫn như cũ có thể cho hắn thụ thương, vì thế chỉ cần Sở Phong tiếp tục phát động công kích, đồng dạng có thể lấy đi tính mệnh Giới Bất Phàm.

"Ngươi muốn như thế nào? Ngươi dám đối với ta làm thế, Giới thị tộc nhân ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, đại ca của ta sẽ không bỏ qua ngươi."

Giới Bất Phàm cũng là có chút sợ hãi, thiếu niên trước mắt thực sự quá mức đáng sợ, thể hiện các loại thủ đoạn hắn không thấy qua bao giờ, nhất là công kích lúc trước, ngay cả cái này Giới thị tộc nhân chí bảo, kì binh, Kinh Cức Khải Giáp đều không thể bảo vệ hắn.

Đau đớn trên người nói cho hắn biết, hắn không muốn thừa thụ một lần công kích đáng sợ như lúc trước nữa, hắn thật sợ Kinh Cức Khải Giáp trên người hắn có lẽ sẽ không bảo vệ được hắn, cứ như vậy mà chết ở chỗ này.

"Dù là ta không đối với người làm gì cả, Giới thị tộc nhân người sẽ bỏ qua ta sao?" Sở Phong vẫn như cũ về phía trước đi đến.

"Sở Phong huynh đệ, tha hãn một mạng a." Đúng lúc này, Cố Bác mở miệng, đồng thời hướng Sở Phong nháy mắt, ám chỉ Sở Phong không nên hướng Giới Bất Phàm xuất thủ.

Sở Phong tự nhiên ngầm hiểu, vì thế cũng không có ra tay, mà là chỉ vào Giới Bất Phàm nói: "Thành thật đợi ở tầng thứ tư, dám lên tầng thứ năm, ta sẽ khiến cho người không thể đi xuống."

Nói xong câu đó, Sở Phong liền hướng tầng thứ năm đi đến, mà Cố Bác cũng là theo sau, về phần Giới Bất Phàm cũng không có phản bác nữa, thấy qua Sở Phong điên cuồng, hãn cũng biết, Sở Phong là người điên, tại đây trong Tu La quỷ tháp, hãn phải cẩn thận người điên này.

Sở Phong tinh thần lực rất mạnh, đồng thời thể chế rất đặc thù, tại đây trong Tu La quỷ tháp có thể cảm thụ được linh áp mạnh yếu, nhưng cũng không bị cái gì ảnh hưởng, quả thực là hành tẩu như thường.

Về phần Cố Bác cũng rất không đơn giản, tầng thứ tư linh áp tuy rằng có thể áp chế hãn, nhưng vẫn như cũ tại trong phạm vi hãn thừa thụ, vì thế tầng thứ năm cũng là mục tiêu của hãn.

Trong thông đạo đi thông tầng thứ năm, có rất nhiều cửa nhỏ, cái này so với thông đạo tầng thứ tư phải khó hơn, thế nhưng đối với Sở Phong cùng Cố Bác mà nói, lại đều có thể hóa giải.

"Sở Phong huynh, người vừa thi triển là cái thủ đoạn gì, cư nhiên có thể đem kì binh bức ra nguyên hình." Cố Bác hiếu kỳ hỏi, hãn vẫn như cũ nhớ mãi không quên, Sở Phong lúc trước bày ra uy thế, đây quả thực là một loại thủ đoạn công sát thể không thể đỡ.

"Ta cũng không biết là cái gì, chỉ ngẫu nhiên mà có được." Sở Phong đăm đăm nhất tiểu, hắc đối với Cố Bác tuy rằng ấn tượng không tệ, nhưng không quen, tự nhiên sẽ không đem chuyện Bạch Hồ Công Sát Thuật này nói ra, bí kỹ, đây chính là nhóm lửa trên thân gì đó.

"Đúng rồi, người nói trên người Giới Bất Phàm có kì binh, kì binh này là vật gì vậy?" Sở Phong hỏi.

"Sở Phong huynh đệ không biết kì binh sao?" Thấy Sở Phong hỏi như vậy, Cố Bác cũng là có chút giật mình.

Sở Phong cười lắc đầu, bởi vì hắc xác thực không biết kì binh là vật gì, chỉ là vừa thấy biểu tình Cố Bác hắc có thể ý thức được, kì binh này tựa hồ là một kiện nguy hiểm gì đó.

"Kì binh chính là một loại chí bảo, có thể dùng vô giá để hình dung, bởi vì trong đó nó ẩn chứa trận pháp cực kỳ cường đại, có thể phát huy ra uy lực rất mạnh."

"Đó là một loại uy lực mà võ kỹ đều không thể bằng được, nếu là một người cường giả Huyền Vũ Cảnh đỉnh, có thể phát huy hoàn toàn uy lực kỳ binh mà nói, thì ngay cả Thiên Võ Cảnh cường giả cũng muốn tránh đi phong mang." Cố Bác giải thích nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Đăng Đỉnh

"Kì binh, trong thiên hạ lại có loại vật này sao."

Sở Phong có chút hâm mộ, bởi vì ngay cả hãn Bạch Hồ Công Sát Thuật, đều không thể công phá Kinh Cức Khải Giáp trên người Giới Bất Phàm, có thể thấy được kì binh, rất cao minh.

"Kì binh phi thường trân quý, Giới thị tộc nhân chỉ có một kiện kì binh này, là trấn tộc chi bảo của bọn hãn."

"Giới Bất Phàm tu vi không đủ, chỉ có thể lấy kì binh tự bảo vệ mình, nhưng nếu là tại trong tay đại ca hãn, Kinh Cức Khải Giáp này, sẽ không đơn giản là công cụ hộ thể, mà là một kiện hung khí lực sát thương mười phần."

"Đại ca Giới Bất Phàm rất lợi hại, chính là tộc trưởng Giới thị tộc nhân thời gian tới, tu vi đã tới Huyền Vũ đỉnh, có hi vọng trong vài năm trùng kích Thiên Võ Cảnh, ngay cả trưởng lão giới linh công hội ta, đối với hãn đều rất là kiêng kỵ."

"Mặt khác đại ca Giới Bất Phàm, khẳng định đem trấn tộc chi bảo cấp cho Giới Bất Phàm mượn, có thể thấy được hãn đối Giới Bất Phàm là rất cưng chiều, vì thế người hay nhất là không nên thương tổn Giới Bất Phàm." Cổ Bác tiếp tục nhắc nhở nói.

"Đa tạ người nhắc nhở." Sở Phong rốt cục biết vì sao vừa rồi, Cổ Bác lại đối với hãn có nhân thân như vậy, bởi vì ... Giới Bất Phàm này bối cảnh thật là có chút đáng sợ.

"Bất quá người yên tâm, người lần này xuất thủ là vì giới linh công hội ta, giới linh công hội ta nhất định sẽ toàn lực bảo vệ người." Cố Bác thề son sắt bảo chứng.

"A. . ." Sở Phong mỉm cười, không có trả lời. Mà là tiếp tục về phía trước đi đến, tới thông đạo đi thông tầng thứ năm, thông đạo cùng với hần bất đồng, còn chưa đến đã có thể cảm thụ được linh áp tăng cường.

Mà khi hai người xuyên qua tiến nhập kết giới nhập khẩu tầng thứ năm, chân chính bước vào tầng thứ năm, Cố Bác nhất thời khuôn mặt đại biến, ngay cả hô hấp cũng là trở nên trắc trở khó khăn.

"Cố Bác huynh, người không sao chứ?" Thấy thế, Sở Phong vội vàng đỡ Cố Bác.

"Sở Phong huynh đệ, người quá lợi hại, cứ nhiên tại đây tầng thứ năm, cũng có thể dễ dàng như vậy." Cố Bác đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới liếc mắt nhìn Sở Phong khuôn mặt như trước, không khỏi lắc đầu thở dài, nói: "Sở Phong huynh, ta tư chất có hạn, tầng thứ năm này đã là đầu cùng của ta, không thể cùng người tiếp tục leo lên."

"Cố Bác huynh, vậy người khá bảo trọng!" Sở Phong cũng không nhiều lời vô ích, đặt Cố Bác ngồi xuống, rồi tiếp tục hướng tầng thứ sáu đi đến.

"Sở Phong huynh, người của giới linh công hội ta có thể bước vào tầng thứ năm, kỳ thực rất nhiều không đếm hết, thế nhưng tầng thứ sáu, cũng đã có một trăm năm rồi không có người bước lên."

"Tầng thứ sáu này linh áp, đến tột cùng có bao nhiêu cường không ai biết, thế nhưng đi thông cửa ải tầng thứ sáu, cũng là một trọng so với một trọng càng khó khăn, từng có rất nhiều tiền bối không kham nổi, thậm chí mất đi tính mệnh."

"Tình thần lực của người rất mạnh, thế nhưng người cũng phải cẩn thận, ta hi vọng người có thể thành công, trở thành đệ nhất nhân trăm năm sau bước lên tầng thứ sáu." Cổ Bác vẻ mặt chờ mong, bởi vì Sở Phong là hãn thấy qua, người có hi vọng nhất bước lên tầng thứ sáu.

"Cổ Bác huynh yên tâm, Sở Phong ta sẽ làm hết sức, nhưng cũng tuyệt không cậy mạnh." Sở Phong cười cười, liền hướng tầng thứ sáu đi đến.

"Có hai người đang bước lên tầng thứ năm, nhất định là Cổ Bác cùng Giới Bất Phàm, nhất định là hai người bọn họ." Cùng lúc đó, tại bên ngoài Tu La quỷ tháp, đã là một mảnh vui mừng.

Vô luận là Giới thị tộc nhân hay giới linh công hội, đều rất hài lòng, bởi vì hai đạo lam quang yếu ớt nói cho bọn họ biết, có hai người bước lên tầng thứ năm, mà bọn họ có thể đoán được, hai vị thiên tài này nhất định phân biệt là người của bọn hãn, Cổ Bác cùng Giới Bất Phàm.

"Mau nhìn, có một người biến mất, đi nơi nào rồi? Không lẽ vô pháp thừa thụ được linh áp tầng thứ năm, nên trở lại tầng thứ tư a?"

"Không có khả năng, phương hướng hãn di động không phải hướng tầng thứ tư, đó là. . . . Tầng thứ sáu, là có người muốn khiêu chiến tầng thứ sáu."

"Trời ạ, rốt cục có người khiêu chiến tầng thứ sáu sao? Khiêu chiến tầng thứ sáu trăm năm không người lên được a?"

"Đến tột cùng là ai? Là Giới Bất Phàm hay Cổ Bác?"

Giờ khắc này, trong đoàn người một mảnh kinh hô, hai phương cường giả đều không thể bình tĩnh, mà ngay cả sáu vị trưởng lão cũng là ánh mắt trói chặt vào tầng thứ sáu.

Bất quá rất nhanh, loại kinh hô này cũng dần dần yên lặng, tới cuối cùng toàn bộ quảng trường đều là một mảnh vắng vẻ, bởi vì lam quang biến mất càng lâu, càng nói rõ người khiêu chiến tầng thứ sáu càng lợi hại, hẳn không có lùi bước trở về, mà là đang tiếp tục đăng đỉnh.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nín thở, an tĩnh đến có thể nghe được tiếng tim đập của mọi người, lâu lâu mới có tiếng hít thở, tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào tầng thứ sáu.

Bọn họ rất chờ mong, chờ mong có người có thể bước lên tầng thứ sáu, bởi vì từ trăm năm trước, Giới thị tộc nhân cùng giới linh công hội hai vị tuyệt đỉnh thiên tài, đã leo lên tầng thứ sáu, hậu nhân sau này không còn có ai, có thể thành công leo lên tầng thứ sáu.

Tầng thứ sáu này, trở thành một cái thần thoại, trở thành không có người nào có thể đánh vỡ cái truyền thuyết này vô luận là Giới thị tộc nhân hay giới linh công hội, đều rất mong muốn có một người như thế có thể đánh vỡ cái thần thoại này.

"Mau nhìn, đó là lam quang, tầng thứ sáu xuất hiện lam quang, hẳn thành công, hẳn thành công leo lên tầng thứ sáu." Đột nhiên, có người kinh hô một tiếng, hưng phấn vui sướng đến hoa chân múa tay.

"Trời ạ, hẳn cư nhiên thành công, có người thành công đăng đỉnh a! ! !"

"Đây đến tột cùng là ai? Là giới linh công hội ta Cổ Bác? Hay Giới thị tộc nhân Giới Bất Phàm?"

Theo sát sau đó, một mảnh kinh hô, toàn bộ trong ngoài quảng trường triệt để sôi trào, mọi người đều hài lòng chẳng biết như thế nào cho phải, thậm chí người giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân, đều đang ôm nhau.

Mà ngay cả trên cung điện sáu vị trưởng lão, cũng là kích động cả người rung động, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng nói không nên lời.

"Trăm năm, hơn ... trăm năm, rốt cục cũng có người lên rồi sao."

Giới linh công hội trưởng lão, thanh âm run rẩy nói, bởi vì ... cái này đại biểu cho, lại có một vị tuyệt đỉnh thiên tài sinh ra, người có thể leo lên tầng thứ sáu, nhất định là tuyệt đỉnh thiên tài, dù là trên tu võ, hay tại trên kết giới thuật, nhất định sẽ có tạo nghệ rất cao.

"Lý trưởng lão, người nghĩ hôm nay bước lên tầng thứ sáu, là Cố Bác giới linh công hội người, hay Giới Bất Phàm Giới thị tộc nhân ta?" Đột nhiên, Giới thị tộc nhân một vị trưởng lão cười hỏi.

"A, vô luận là ai, đều đã nói rõ là xuất hiện một vị thiên tài khó có được, một vị Giới Linh Sư rất giỏi, rất có khả năng sinh ra ở hôm nay, cái này đối Giới Châu ta là một chuyện tốt." Giới linh công hội Lý trưởng lão cười trả lời.

"Đích xác, Cái này đối Giới Châu ta đích thật là một chuyện tốt, thế nhưng đối với giới linh công hội người cũng không có gì tốt." Vị trưởng lão kia cười cười.

"Người đây là có ý gì?" Nghe được nói thế, ba vị trưởng lão giới linh công hội, đều là cực kỳ không vui.

"Bởi vì, người đăng đỉnh, sẽ không là Cố Bác giới linh công hội người, nhất định là Giới Bất Phàm Giới thị tộc nhân ta." Vị trưởng lão kia vẻ mặt tự tin nói.

"Hanh, thực là cuồng vọng tự đại, Giới Bất Phàm tư chất đích xác không tệ, nhưng Cố Bác công hội ta cũng không so với hẵn kém hơn, người dựa vào cái gì mà quyết đoán như vậy?" Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, cực kỳ bất mãn.

"Dựa vào cái gì? Chỉ bằng Giới Bất Phàm mặc trần tộc chi bảo của tộc ta, Kinh Cức Khải Giáp" vị kia trưởng lão cười lạnh nói.

"Cái gì? Kinh Cức Khải Giáp, Giới Bất Phàm cư nhiên mặc nó?" Mà giờ khắc này, các trưởng lão giới linh công hội, đều là thất kinh, theo sau đó, tại trên mặt bọn họ đều là hiện ra vẻ thất vọng.

Kinh Cức Khải Giáp là một kiện kì binh, là Giới thị tộc nhân từ tổ tiên truyền xuống tới, đối với cái kì binh này đích xác có vô tận công năng, nói không chừng thực sự có thể bang trợ Giới Bất Phàm giảm bớt độ mạnh yếu của linh áp, đi thông tầng thứ sáu, mà kì binh như vậy giới linh công hội hẳn cũng không có.

Chỉ bất quá, khi hai thế lực lớn, đang tranh luận tầng thứ sáu đến tột cùng là ai, thì Sở Phong cũng đã ngồi xếp bằng xuống, cười nhìn ba khóa linh quả mềm mọng trong lòng bàn tay, đang biến hóa.

Linh quả mềm mọng cần linh áp để uy dưỡng, mặc dù mỗi tầng đều có biến hóa, thế nhưng lại cần thời gian nhất định, lúc này ba khóa mềm mọng trong tay Sở Phong, biến hóa tốc độ phi thường nhanh, đã sinh ra cành lá nở hoa, sinh trưởng nhanh như vậy, đó là bởi vì chỗ Sở Phong ngồi, chính là tầng thứ sáu cao nhất của Tu La quỷ tháp.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Tầng Thứ Bảy

"Quả nhiên, ở đây linh áp, có thể tắm bổ linh quả mầm móng sinh trưởng nhanh hơn, xem ra cứu Đản Đản là có hi vọng rồi." Sở Phong ngồi xếp bằng tại tầng thứ sáu, nhìn linh quả mầm móng trong lòng bàn tay đang biến hóa, trong lòng dị thường vui mừng.

Bởi vì lúc này linh quả mầm móng, cùng lúc đầu, đã có khác biệt thật lớn, Sở Phong có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa linh lực, có bao nhiêu là cường đại, đồng thời còn đang tăng cực nhanh.

Nhìn thấy hi vọng, Sở Phong cũng có chút nôn nóng, chỉ bất quá muốn ba khóa linh quả mầm móng này, tư dưỡng thành linh quả thành thực, là cần tiêu hao thời gian không ngắn.

Tại trong Tu La quỷ tháp, tuy theo số lượng tầng leo lên, mà bình phán tinh thần lực mỗi người mạnh yếu, thiên phú cao thấp, thế nhưng tại Tu La quỷ tháp chống đỡ được dài ngắn, cũng là một loại bình phán.

Khảo hạch tuy có muộn, nhưng cũng có rất nhiều người chống đỡ không được, tầng thứ nhất đã chạy đi ra, linh quả mầm móng trong tay không có một tia biến hóa.

Mà ở ngày đầu tiên qua đi, hầu như người ở tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai tất cả đều rời khỏi, linh quả mầm móng trong tay những người này, đại đa số đều sinh chồi, còn có quả ra cành lá, linh quả mầm móng như vậy, giá cả đề thăng hơn rất nhiều, đương nhiên, còn có chứng minh được năng lực của bọn họ.

Tối ngày thứ hai rồi, ngay cả người ở tầng thứ ba tất cả cũng đều xuống tối, mà ở tầng thứ ba những ... người của giới linh công hội này xuống tối, liền lập tức bị gọi vào trong cung điện.

Bởi vì vô luận là trưởng lão Giới thị tộc nhân, hay giới linh công hội, bọn họ đều rất muốn biết, người thứ ba bước lên tầng thứ tư đến tột cùng là ai.

"Người là nói, người thứ ba bước lên tầng thứ tư, cũng không là người của giới linh công hội ta, cũng không phải người của Giới thị tộc nhân? Mà là một ngoại nhân?" Giới linh công hội Lý trưởng lão, được cái đáp án này rất là giật mình.

"Như vậy các người có biết, người này đến tột cùng đến từ nơi nào, tên là gì không?" Lý trưởng lão tiếp tục hỏi.

"Hắn tên là Sở Phong, tuy rằng không biết hắn đến từ nơi nào, thế nhưng đối giới linh công hội ta rất là chiếu cố."

"Khi tại tầng thứ ba, Giới thị tộc nhân dẫn động vô hình đại trận, muốn chèn ép chúng ta, ngăn cản chúng ta tiếp tục hướng về phía trước leo lên, nếu không phải Sở Phong bang trợ, chúng ta sợ rằng rất khó sống mà đi ra." Một gã thiếu nữ trả lời sắc bén, trong lúc nói còn tàn bạo, nhìn thoáng qua ba vị trưởng lão của Giới thị tộc nhân.

"Nói vậy, hôm nay Giới thị tộc nhân ta bản thân bị trọng thương, mà các người cư nhiên còn dám vu tội cho bọn họ." Còn không đợi Lý trưởng lão nói, trưởng lão Giới thị tộc nhân liền giận tím mặt.

"Sự thực đến tột cùng là thế nào, đợi khảo hạch sau khi chấm dứt, giới linh công hội ta tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng, bất quá lúc này ta thật ra càng quan tâm, hôm nay ba người trong tháp, đến tột cùng có thể kiên trì bao lâu, bọn họ có người, có thể nuôi dưỡng tiếp theo khóa linh quả thành thực

hay không." Lý trưởng lão trong lúc nói đó, đem ánh mắt hướng về phía Tu La quý tháp.

"Hanh." các trưởng lão Giới thị tộc nhân, hừ lạnh một tiếng cũng không cần phải nhiều lời nữa, dù sao lúc này bọn họ quan tâm nhất chính là, hôm nay trong tháp ba người đến tột cùng có thể kiên trì được bao lâu, mà tại tầng thứ tư đến tột cùng là ai, tầng thứ năm là ai, vị kia đang đứng là ai.

Ngay ngày thứ ba, tầng thứ tư lam quang bắt đầu di động, chỉ chốc lát qua đi, cửa vào của Tu La quý tháp cả một ngày im lặng, rốt cục cũng nhúc nhích lên.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều tập trung ở nơi này, mọi người đều nghĩ, đợi tại tầng thứ tư đủ ba ngày, rất có khả năng là vị Sở Phong kia.

Tuy rằng vị này cũng không phải là người giới linh công hội, cũng không phải người Giới thị tộc nhân, nhưng mọi người vẫn đang rất muốn nhìn một chút chân dung thực của Sở Phong, dù sao người có thể bước lên tầng thứ tư, đều có thể xếp vào loại thiên tài.

"Ông." Chỉ bất quá, khi kết giới nhúc nhích qua đi, một đạo thân ảnh bước ra, tất cả mọi người không khỏi thất kinh, nhất là ba vị trưởng lão của Giới thị tộc nhân, càng là mặt mày nhăn nhó, vẻ mặt giật mình.

Bởi vì giờ khắc này, đứng ở ngoài Tu La quý tháp, cũng không phải là Sở Phong, cũng không phải là Cố Bác, mà là Giới thị tộc nhân tự tin tràn đầy, xác định đã đang đứng Giới Bất Phàm.

"Tại sao có thể như vậy, là Thiếu Gia Giới Bất Phàm tộc ta, Giới Bất Phàm Thiếu Gia có Kinh Cức Khải Giáp trong người, thế nào có khả năng chỉ leo đến tầng thứ tư?" Giới thị tộc nhân mặt xám như tro tàn, có chút vô pháp tiếp thu chuyện thực này.

Mà Giới Bất Phàm cũng là sắc mặt khó coi, cái gì cũng không có nói liền bước nhanh rời đi, bởi vì hắn cũng không thể nói cho mọi người biết, là hắn bị Sở Phong uy hiếp, chỉ có thể dừng lại tại tầng thứ tư, dù sao loại sự tình này nói ra, không chỉ đánh mất mặt mũi của hắn, càng đánh mất mặt mũi của Giới thị tộc nhân.

"Ba vị trưởng lão, xem ra trấn tộc chi bảo các người, cũng không có phát huy tác dụng a, ha ha." Giới linh công hội các trưởng lão tâm tình thật tốt.

"Các người. . . ." Giới thị tộc nhân trưởng lão, bị tức đến khuôn mặt xanh lè, vốn định phản bác lại, nhưng cuối cùng cũng không có nói ra, dù sao bọn họ trước đó đích xác mạnh miệng nói quá nhiều, hiện tại bị bẻ mặt cũng là không có biện pháp né tránh.

Lúc này, so với việc Giới thị tộc nhân suy sụp, giới linh công hội mọi người lại là tâm tình rất tốt, nếu Giới Bất Phàm đã bị nốc-ao, như vậy bọn họ đều nghĩ, người đăng đỉnh rất có thể là Cố Bác của giới linh công hội bọn hắn.

Chỉ bất quá, tại buổi chiều ngày thứ ba, lam quang ở tầng thứ năm di động rồi biến mất, cuối cùng đi ra Tu La quỷ tháp, người của giới linh công hội cũng đầy mặt phức tạp, mà ngay cả Giới thị tộc nhân cũng là không ngớt giật mình.

Bởi vì Cố Bác đã xuất hiện, nói cho mọi người đáp án, người đăng đỉnh, cũng không phải là người của Giới thị tộc nhân, cũng không phải giới linh công hội, mà là một vị thiếu niên tên là Sở Phong.

"Hắn thực sự thành công!"

Cố Bác đứng ở dưới tháp, hướng về phía trước nhìn, nhìn lam quang ở tầng thứ sáu, trong lòng phiêu giang đảo hải ngồn ngán trăm bề, mặc dù

kiến thức qua Sở Phong bắt phàm, thế nhưng khi Sở Phong thực sự thành công đăng đỉnh, hẳn chính là kích động nói không nên lời.

"Cố Bác." Đột nhiên, một đạo thanh âm ở sau người vang lên, Cố Bác quay đầu lại nhìn không khỏi lấy làm kinh hãi, đúng là giới linh công hội đứng đầu cường giả, Lý trưởng lão.

"Lý trưởng lão, ngài thế nào xuống đây?" Cố Bác giật mình hỏi.

"A, người gặp qua Sở Phong này?" Lý trưởng lão cười hỏi.

"Hẳn đích xác rất... rất giỏi, khi ở tầng thứ năm, không bị linh áp ảnh hưởng, chỉ là ta nghĩ không ra, hẳn thực sự có thể đăng đỉnh." Cố Bác trả lời.

"Ân, là rất... rất giỏi, sợ rằng lại là một nhân vật rất giỏi!" Lý trưởng lão gật đầu, sau đó ý vị thâm trường nhìn về phía tầng thứ sáu.

"Lý trưởng lão, chỉ là Sở Phong này cùng với Giới thị tộc nhân có chút ân oán. . . ."

"Không cần phải nói, Sở Phong này vô luận như thế nào, giới linh công hội ta đều nhất định bảo vệ rồi, nhân vật như vậy phải lôi kéo vào trong giới linh công hội ta." Lý trưởng lão khoát tay áo, liền hướng cung điện đi đến, mà trên mặt Cố Bác rốt cục cũng hiện ra dáng tươi cười an tâm.

Cùng lúc đó, Sở Phong đang ở tầng thứ sáu đã đứng dậy, nhìn ba khóa u lục sắc linh quả trong lòng bàn tay, trong lòng kích động nói không nên lời, hẳn có thể cảm thụ được ba khóa linh quả này ẩn chứa linh lực là cường thịnh cỡ nào, nếu như linh lực này thực sự hữu dụng, nhất định có thể cứu sống Đan Đan.

"Loại cảm giác này." Thế nhưng đột nhiên, Sở Phong thần tình đại biến, hẳn đã nhận ra cái gì, cảm giác được một tia không đúng.

Hắn vội vàng đứng dậy, lấy ra giới linh la bàn, khi đem tinh thần lực quán thấu trong đó, toàn bộ kim của giới linh la bàn, lại toàn bộ chỉ hướng về phía trên.

Mà Sở Phong lấy tinh thần lực tỉ mỉ quan sát xong, không khỏi trước mắt sáng ngời, giật mình nói: "Chẳng lẽ còn có tầng thứ bảy?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Đản Đản Thức Tỉnh

Sở Phong không ngớt mừng như điên, hẳn có thể cảm giác được, tại trên đầu của hắn có một đạo kết giới nhập khẩu, đồng thời chỉ cần hắn phá giải thích hợp, là có thể đem đạo kết giới nhập khẩu ẩn dấu này mở ra.

"Kỳ quái, ở đây đã là tầng đỉnh, thế nào gặp phải kết giới nhập khẩu, đến tột cùng cái Tu La quỷ tháp này vốn là có tầng thứ bảy, cũng nói đó là kết giới thông đạo đi thông chỗ nào?"

Sở Phong sau khi mừng rỡ xong, cũng lâm vào trầm tư, hắn nghĩ lúc này xuất hiện kết giới nhập khẩu tại trên đỉnh đầu hắn là không đơn giản, bởi vì hắn tiến vào nơi này đã có ba ngày, thế nhưng thủy chung chưa từng cảm ứng được qua cái kết giới nhập khẩu này.

Cho nên có thể nói là, kết giới nhập khẩu này tự động để cho Sở Phong cảm ứng được, mà cũng không phải là Sở Phong thông qua năng lực tự thân cảm ứng được, điều này làm cho hắn phải hoài nghi, kết giới nhập khẩu này có bấy rập hay không đây.

"Được rồi, Đản Đản, Đản Đản từng đề cập qua hai chữ Tu La, chỉ cần đem nàng làm tỉnh lại, nàng là sẽ biết cái bí mật của Tu La quỷ tháp này!"

Nghĩ đến đây, Sở Phong lại nổi lên khó xử, tuy rằng biết linh quả này có thể cứu được Đản Đản, nhưng lại không biết làm thế nào sử dụng linh quả này.

"Quên đi, mình có ba khóa linh quả, ăn luôn một quả, nhìn thử xem nó có kết quả gì."

Sở Phong không do dự, cầm lấy một viên linh quả, đem nuốt vào trong bụng, thật đúng là ngon, cái linh quả này vị đạo quả thật không tệ, là có mỹ vị giải khát, thậm chí khiến Sở Phong nghĩ, đây là quả thực hần ăn ngon nhất từ trước tới giờ.

Thế nhưng hần lại không biết rằng, hần sở dĩ nghĩ linh quả này có mỹ vị như vậy, cũng không phải là linh quả thực sự rất ngon, mà là hần đã thật lâu chưa ăn gì, chưa uống một giọt nước.

Bất quá khi linh quả vào bụng không lâu, Sở Phong liền cảm giác được hai cỗ lực lượng, một cỗ lực lượng dung nhập vào trong óc, cùng tinh thần lực hần dung hợp, nhất thời khiến tinh thần lực hần tăng cường lên rất nhiều.

Mà một cỗ lực lượng khác, cũng là dũng mãnh vào đại não hần, chỉ bất quá cũng không phải là cùng tinh thần lực hần dung hợp, mà là chui vào trong tinh thần thể giới hần.

"Là Đản Đản, là khí tức Đản Đản, nha đầu kia quả nhiên không có chết."

Sở Phong càng phát ra kích động, bởi vì hần cảm thụ được khí tức Đản Đản, là Đản Đản đang hấp thu linh lực ẩn chứa trong linh quả, mà dưới tình huống như vậy, khí tức Đản Đản cũng là càng ngày càng mạnh, dần dần thậm chí Sở Phong có thể cảm giác được, thân thể Đản Đản đang ở trong giới linh không gian hần một lần nữa ngưng tụ.

"Thật tốt quá, linh quả này quả thật hữu dụng." Thấy thế, Sở Phong vội vàng cầm lấy một viên linh quả thứ hai, nuốt vào trong bụng.

Mà khi khóa linh quả này vào bụng, ý niệm Sở Phong cũng là chuyển động, đem ý thức đầu nhập vào trong tinh thần thể giới, muốn đánh giá đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

"Thật xinh đẹp."

Giờ khắc này, Sở Phong có thể thấy rõ ràng, tại trong hạo hân tinh thần thể giới của mình, có tảng lớn u lục sắc khí thể đang phiêu đẳng trong đó.

Cái khí thể này rất đẹp, giống như hà quang, rồi lại tản ra nhàn nhạt quang hoa u lục sắc, lúc này đang hưởng trong giới linh không gian tụ tập.

Mà dưới tình huống như vậy, lục sắc u quang càng ngày càng ít, rất nhanh liền đều bị thôn phệ, mà tinh thần thể giới này cũng là khôi phục yên tĩnh như ngày xưa.

"Nghĩ cái gì chứ, còn không mau đến đây!" Ngay khi Sở Phong còn ngây người, trong giới linh không gian đột nhiên vang lên một đạo thanh âm, như chuông bạc dễ nghe.

"Đản Đản, là Đản Đản! ! !"

Sở Phong kích động thân thể run run, trên mặt non nớt đầy xán lạn tươi cười, mà khi hắn bước vào trong giới linh không gian, trên mặt vui sướng càng nồng nặc tới cực điểm.

Bởi vì tại trung tâm giới linh không gian, Đản Đản đang đứng ở nơi đó, vẫn như cũ là một bộ hắc sắc lông chim, tạo thành váy ngắn màu đen, phía trên lộ vai trắng như tuyết, phía dưới là cặp đùi đẹp thẳng tắp.

Vóc người ma quỷ không có một tia biến hóa, tựa hồ so với ngày xưa còn muốn mê người hơn, mà trên khuôn mặt ngọt ngào là đôi mắt đẹp, lúc này đã loan thành hai đạo như trăng lưỡi liềm, đang cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Sở Phong.

"Người rất lợi hại nha, vậy mà sớm lấy được linh quả rồi, là ai nói cho người thứ này, có thể cứu tình lại ta vậy?" Đản Đản cười hì hì hỏi.

Nhưng mà Sở Phong cũng không nói gì, mà là đi nhanh một bước, mấy bước dài đi tới trước người Đản Đản, hai tay mở ra, ôm vào trong lòng cái yêu tinh mê người này, lúc này mới nói: "Người nha đầu kia, lần sau không nên làm xằng bậy, có biết hay không ta có rất lo lắng cho người!"

Bị Sở Phong thân thiết ôm vào trong lòng, Đản Đản trên gương mặt tuyết trắng, hiện ra nhất mạt ửng đỏ, cái nha đầu này vậy mà có chút ngượng ngùng.

Bất quá nàng cũng không có đẩy Sở Phong ra, bởi vì lấy tu vi của nàng, nếu như muốn tránh mà nói, hoàn toàn có thể né tránh Sở Phong ôm vào.

"Người cái gia hỏa này được rồi, cũng muốn chiếm tiện nghi của bản nữ vương, cẩn thận nếu không bản nữ vương liền phế đi người!" Đản Đản cười hì hì nói.

Mà giờ khắc này, Sở Phong mới ý thức được hành vi của mình có chút quá phạm, đây mặt không muốn thả ra vưu vật trong lòng, cười nói: "Đản Đản, người có nghe qua Tu La quỷ tháp chưa?"

"Tu La quỷ tháp? Người nghe nói về Tu La quỷ tháp?" Nghe được bốn chữ Tu La quỷ tháp, Đản Đản cũng là thần tình biến đổi.

"Cũng không phải nghe nói, mà là chúng ta hôm nay, ngay ở trong Tu La quỷ tháp!" Sở Phong trả lời.

"Thực sự? Mau đi ra, để ta xem thử!" Nghe được nói thế, Đản Đản nhất thời mừng như điên, hưng phấn đều nhảy dựng lên.

Mà Sở Phong cũng không chậm trễ, ý niệm khẽ động, liền đem ý thức về tới trong Tu La quỷ tháp rồi, đem ánh mắt quét về bốn phía, để Đản Đản thấy hoàn cảnh lúc này.

"Ha ha, thật tốt quá, thật là Tu La quỷ tháp, Sở Phong đây là đâu, ở Cửu Châu đại lục sao?" Từ trong thanh âm Đản Đản, có thể nghe ra nàng càng ngày càng hưng phấn.

"Là Giới Châu của Cửu Châu đại lục, Đản Đản, Tu La quỷ tháp này đến tột cùng có cái đặc thù gì?" Sở Phong cũng theo đó kích động lên, hẳn có thể cảm giác được, Đản Đản rất có khả năng biết Tu La quỷ tháp này là vật gì.

"Nghĩ không ra Cửu Châu đại lục, cứ nhiên có Tu La quỷ tháp, xem ra đó là một địa phương không đơn giản, chí ít có Giới Linh Sư cực kỳ lợi hại đã tới nơi này, mới có thể lưu lại vật khó lường như vậy."

"Sở Phong, người muốn biết, Tu La quỷ tháp này dùng làm gì không? Tu La quỷ tháp này là một tòa phong ấn đại trận."

"Thế nhưng nó phong ấn, không là cái quái vật gì đáng sợ, mà là chí bảo cực kỳ trân quý!" Đản Đản giải thích nói.

"Chí bảo, ở nơi nào?" Sở Phong kích động hỏi.

"Đây là tầng thứ mấy?"

"Tầng thứ sáu!"

"Không đúng, Tu La quỷ tháp không có khả năng chỉ có sáu tầng, Tu La quỷ tháp ít nhất cũng phải bảy tầng, hướng về phía trước nhìn xem, nơi này nhất định có kết giới nhập khẩu."

"Không sai, mặt trên đích xác có một kết giới nhập khẩu, nói như vậy, Tu La quỷ tháp này thực sự có tầng thứ bảy?"

"Đương nhiên, nếu như ta không đoán sai, chí bảo phong ấn tại trong Tu La quỷ tháp này, ngay ở mặt trên!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Thần Bí Nhân

"Chí bảo, chí bảo là cái dạng gì, có khả năng là kì binh hay không?"

Sở Phong không ngớt mừng như điên, Tu La quỷ tháp này rất là bất phàm, như vậy chí bảo phong ấn này, khẳng định cũng tịnh không đơn giản, vì thế Sở Phong đối với tầng thứ bảy có thể nói là chờ mong đến cực điểm.

"Kì binh? Tiểu tử người cư nhiên còn biết thứ này, xem ra bản nữ vương không ở đây mấy ngày này, người thu hoạch không nhỏ nha." Đản Đản cười cười, sau đó nói:

"Trên này đến tột cùng phong ấn cái gì, ta cũng không thể xác định, nhưng trong Tu La quỷ tháp phong ấn, khẳng định là bảo bối, kì binh cũng không phải không có khả năng."

"Nhưng vô luận là cái gì, vào xem liền biết, nghe theo bản nữ vương hiệu lệnh, bố trí mở ra trận pháp, tiến vào tầng thứ bảy nhìn một cái!"

"Tuân mệnh!"

Tại dưới Đản Đản chỉ huy, Sở Phong bắt đầu bố trí mở ra trận pháp, mở ra trận pháp tên như nghĩa, là mở ra các loại phong ấn, hoặc ấn dấu kết giới trận pháp.

"Cái kết giới này cũng còn thật lợi hại, cũng may là người, bằng không coi như là lam bào Giới Linh Sư, cũng căn bản vô pháp mở ra đạo

kết giới này, chỉ sợ cảm ứng, cũng là cảm ứng không được." Đản Đản một bên chỉ huy Sở Phong, một bên đặc ý nói rằng.

"Đản Đản, chúng ta đây có thể thành công mở ra sao?" Nghe được ngay cả lam bào Giới Linh Sư đều không thể mở ra, Sở Phong nhất thời không còn lo lắng.

"Người, đương nhiên là có thể, đừng quên ở đây là Tu La quỷ tháp, toàn bộ lực lượng ở đây, đều đến từ Tu La linh giới."

"Người cùng bản nữ vương ký kết khế ước, chẳng khác nào là nửa người của Tu La linh giới, vô luận là linh áp ở đây, hay trận pháp, cũng không đối với người tiến hành áp bách." Đản Đản giải thích nói.

"Tu La linh giới?" Sở Phong giật mình xong cũng là cảm thấy không giải thích được.

"Người cái ngu ngốc này, người cho là linh giới thực sự chỉ là một cái thế giới, kỳ thực linh giới chia làm bảy thế giới, được xưng là Thất Linh Giới."

"Trong Thất Linh Giới, phân biệt chủng loại bất đồng, giới linh nắm giữ bất đồng năng lực, nếu không khách khí mà nói, Tu La linh giới ta đó là cực mạnh trong Thất Linh Giới."

"Bởi vì Tu La giới linh ta trời sinh cao ngạo, vì thế khinh thường cùng nhân loại ký kết khế ước, để Giới Linh Sư hiệu lực, vì thế Giới Linh Sư có thể cùng Tu La giới linh ta, ký kết khế ước, ít lại càng ít có thể nói là rất ít không có mấy."

"Bất quá, nếu Giới Linh Sư có thể cùng Tu La giới linh ta, ký kết khế ước, khẳng định sẽ so với Giới Linh Sư ngang nhau cùng giai ưu tú hơn rất nhiều, nguyên nhân, chỉ vì hãn nãi giữ chính là Tu La lực lượng, giới linh của hãn là Tu La giới linh." Đản Đản rất là tự ngạo nói.

"Nếu nói như vậy, ta không phải là rất may mắn!" Sở Phong cười hì hì nói.

"Hanh, người cho người là ai chứ, người phải biết rằng bao nhiêu Giới Linh Sư cường đại, đều đã có thể cùng Tu La giới linh ký kết khế ước mà cảm thấy vinh quang, đã có thể cùng Tu La giới linh ký kết khế ước mà cảm thấy tự hào."

"Đã có thể tính là như vậy, người có thể cùng Tu La giới linh ký kết khế ước, vẫn là ít lại càng ít, nếu là để cho Giới Linh Sư tu luyện nhiều năm này biết, người như thế một cái tiểu hài tử xấu xa, dám cùng bản nữ vương ký kết khế ước, bọn họ nhất định sẽ đổ kị xé nát người." Đản Đản phiết cái miệng nhỏ nhắn nói.

"Nói như vậy, cùng người ký kết khế ước chính là một chuyện rất nguy hiểm, ta còn phải bảo mật." Sở Phong thở dài.

"Đó là đương nhiên, đương niên Giới Linh Sư muốn cùng bản nữ vương ký kết khế ước, người người điều chỉnh là nhân vật nổi danh, nhưng tất cả đều bị bản nữ vương cự tuyệt."

"Nếu là để cho bọn họ biết, bản nữ vương cùng người như thế một mao đầu tiểu tử ký kết khế ước, bọn họ khẳng định sẽ nổi giận không ít, trước tiên sẽ đến giết người."

"Bất quá người cũng đừng lo lắng, chỉ cần người có thể để cho bản nữ vương mau chóng khôi phục thực lực, như vậy sẽ không có người nào có thể đả thương người được." Đản Đản vỗ ngực bảo chứng nói.

"Kỳ thực ta nghĩ, nếu cùng giới linh của Tu La linh giới người ký kết khế ước khó khăn như vậy, như vậy thì người kiến tạo tòa Tu La quỷ tháp này, thật đúng là không đơn giản." Sở Phong quan sát chung quanh, có chút suy nghĩ.

"Hắn là không đơn giản, bất quá so với lão bối nhà ngươi, vậy mà tại trong cơ thể ngươi một tiểu hài tử xấu xa như thế, phong ấn tới hai Tu La giới linh, ngay cả bản nữ vương cũng không thể chạy trốn." Nói đến chỗ này Đản Đản vẻ mặt đầy oán niệm, thế nhưng nếu ở khía cạnh khác nghe ra, người nhà Sở Phong đích thật phi phạm lợi hại.

"Ông" mà ngay trong lúc hai người nói chuyện phiếm, phía dưới đã mở ra trận pháp, đột nhiên hiện ra một đạo quang trụ, nhằm phía đỉnh chóp Tu La quỷ tháp, đồng thời một đạo kết giới nhập khẩu, xuất hiện ở tại trong đó.

"Ha ha, thành công rồi, Sở Phong mau vào đi, để bản nữ vương nhìn thử đến tột cùng là gì" Đản Đản hưng phấn nói, nhưng mà Sở Phong từ lâu đã nhích người, thân hình tung lên nhảy vào trong kết giới.

"Chuyện gì xảy ra, đỉnh Tu La quỷ tháp, thế nào phóng xuất quang mang chói mắt như vậy?"

Cùng lúc đó, ngoài Tu La quỷ tháp cũng một mảnh sôi trào, tất cả mọi người có thể thấy, đỉnh Tu La quỷ tháp, phóng xuất hồng sắc quang mang chói mắt, đem phương thiên địa này chiếu sáng như ban ngày.

"Loại cảnh tượng này, một trăm năm trước cũng xuất hiện qua!" Giới linh công hội Lý trưởng lão, giật mình không ngớt.

Bởi vì hắn từng nghe một vị lão tiền bối nói qua, tại một trăm năm trước, giới linh công hội cùng Giới thị tộc nhân hai vị tuyệt đỉnh thiên tài, bị đánh bại không lâu sau vào một đêm, Tu La quỷ tháp đột nhiên xảy ra biến cố, mà tràng biến cố này tựa như giống cảnh tượng lúc này, cực kỳ tương tự, có thể nói là không có sai biệt.

"Mau nhìn, tầng thứ sáu lam quang biến mất, chẳng lẽ Tu La quỷ tháp thực sự xảy ra cái biến cố gì?" Đột nhiên lại có người kinh hô.

Giờ khắc này, tất cả mọi người hiếu kỳ không gì sánh được, nhưng bọn hắc cũng bất lực, bởi vì tầng thứ sáu là tầng mà tất cả mọi người không thể bước vào, đối với bọn họ mà nói chỉ có thể chờ, đợi sau khi Sở Phong đi ra, mới biết sự thực.

Ở bên ngoài hỗn loạn một mảnh, Sở Phong đã thành công tiến nhập tầng thứ bảy, nơi này cùng sáu tầng trước, hoàn toàn bất đồng, bốn phía tường đều là kết giới bán trong suốt, trên kết giới đầy phù văn kỳ lạ, mỗi đạo kết giới gây cho Sở Phong cái cảm giác, đều là không thể phá vỡ, là hắc vô pháp lay động.

Cái kết giới này hình thành một con đường, dẫn Sở Phong về phía trước bước đi, bất quá rất nhanh, Sở Phong liền đi tới đầu cùng, chỗ đầu cùng vẫn là một đạo kết giới, chỉ bất quá đạo kết giới này hiển nhiên càng cường hãn, đồng thời hình thái quỷ dị, như là một tòa lao lung.

"A ~~~~" đột nhiên, vang lên một tiếng thét chói tai, đạo thanh âm này thực sự quá mức quỷ dị, dọa cho Sở Phong không khỏi lùi lại về phía sau mấy bước.

Mà cùng lúc đó, Sở Phong có thể thấy một đạo thân ảnh, như thiểm điện đi tới trước kết giới này, thấy Sở Phong liền kích động hoa chân múa tay vui sướng, sôi nổi, còn hô lớn: "Thật tốt quá, thật tốt quá, đủ trăm năm, rốt cục có người tới nơi này."

Nhìn vị trước mắt này, Sở Phong đầy mặt khiếp sợ, bởi vì vị trước mắt này rất là kỳ lạ, cái lỗ tai nhón nhọn, như là động vật nào đó, một đôi con ngươi huyết hồng, đồng thời miệng đầy răng nanh nhọn, nhiều ít có chút dọa người.

Mặc dù từ hình thái ban đầu mà nhìn, hắc là nhân loại, thế nhưng mặt hắc lại có chút giống một con quái vật, thế nhưng Sở Phong sở dĩ khiếp sợ, cũng không phải là bị bên ngoài hắc dọa cho sợ.

Mà là dung mạo như vậy, cũng chính là trăm năm trước, đánh bại giới linh công hội, cùng Giới thị tộc nhân hai gã tuyệt đỉnh thiên tài, vị thần bí nhân kia sao?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Ánh Mắt Sùng Bái

"Ha ha, tiểu tử, người tên là gì?" Đúng lúc này, vị thần bí nhân kia đầy mặt vui mừng, chỉ vào Sở Phong hỏi.

"Sở Phong, đây là một con yêu thú, tu vi thâm bất khả trắc, nắm giữ Kết Giới Thuật rất mạnh, rất có thể là một vị tử bào Giới Linh Sư, nghìn vạn lần không nên khinh thường." Còn không đợi Sở Phong trả lời, thanh âm Đản Đản liên tục vang lên, nhắc nhở cẩn thận.

"Thật là yêu thú, yêu thú cũng có thể làm Giới Linh Sư sao?" Sở Phong rất là giật mình.

"Yêu thú cùng nhân loại như nhau, phổ thông yêu thú đích xác không có tinh thần lực, nhưng có một ít yêu thú có huyết mạch đặc thù, hoặc ăn qua gì đó đặc thù, sẽ sản sinh tinh thần lực, cũng có thể trở thành Giới Linh Sư."

"Hôm nay bị giam giữ trong kết giới, tất nhiên là một con yêu thú, đồng thời là một loại yêu thú đặc thù huyết mạch, yêu thú cực kỳ thông tuệ, nếu không không thể đem Kết Giới Thuật tu luyện đến loại tình trạng này."

"Người xem, tại trong kết giới, có rất nhiều phù chú phá giải, đó là phù chú rất cao thâm, chỉ ít tử bào Giới Linh Sư mới có thể ngưng tụ ra, nó rất có thể là để cướp đoạt chí bảo ở đây mới bị giam giữ, đồng thời thi triển qua thủ đoạn cường đại, muốn ly khai nơi này, nhưng không thể thành công."

"Vì thế người nhất định phải cẩn thận, chí bảo ở đây không phải dễ lấy như vậy, nếu như không được, trước hết rời khỏi nơi đây a." Đản Đản tiếp tục nhắc nhở nói.

"Uy! Tiểu tử, thế nào không nói lời nào? Sẽ không là bị bốn đại gia dọa cho ngu đấy chứ? Hắc hắc. . . ." Yêu thú này răng nanh bén nhọn, hướng Sở Phong cười hì hì nói.

Sở Phong không có để ý đến nó, mà là tỉ mỉ quan sát bốn phía một vòng, rồi liền xoay người rời đi.

Tuy rằng trước mắt có một đại nhân vật, tuy rằng biết nơi này có chí bảo, thế nhưng Sở Phong cũng rõ ràng, cái này tất cả cùng hắn không quan hệ.

Bởi vì ngay cả nhân vật lợi hại như vậy, còn bị nhốt ở nơi này, Sở Phong biết hắn còn không có tư cách, tới lấy những thứ kia.

"Uy! Tiểu tử đừng đi, đừng đi, bồi tiếp bốn đại gia nói chuyện một chút!"

Thấy Sở Phong muốn đi, yêu thú kia rõ ràng hoảng loạn lên, thế nhưng Sở Phong vẫn như cũ không để ý tới nó, mà là tiếp tục hướng ra phía ngoài đi tới, bởi vì Đản Đản một mực nhắc nhở Sở Phong, không cần để ý nó, thì nó nhất định sẽ tìm tới, nhờ Sở Phong giúp nó rời khỏi nơi này, nhưng nó nếu đi ra, nói không chừng sẽ đối với Sở Phong bất lợi.

"Tiểu tử, có nghĩ là chỉ trong vòng hai năm, liền trở thành một gã lam bào Giới Linh Sư? Bốn đại gia có thể giúp ngươi!" Đột nhiên, phía sau Sở Phong truyền đến thanh âm như vậy.

"Đạp" mà nghe đến câu sau, Sở Phong lại là ngừng bước, bởi vì lam bào Giới Linh Sư, đối với Sở Phong mê hoặc thực sự quá lớn, liền hỏi:

"Chỉ trong vòng hai năm, khiến ta trở thành lam bào Giới Linh Sư? Người xác định người có thể làm được?"

"Người cái tiểu tử này, nhất định không biết bốn đại gia là ai sao, quên đi, cùng người nói nhiều lắm cũng vô dụng, nói chung bốn đại gia nắm giữ một loại phương pháp, có thể làm cho tinh thần lực kịch liệt tăng cường, trong thời gian ngắn câu thông được lam sắc kết giới lực, trở thành một đời lam bào Giới Linh Sư. Mà tiểu tử người rất may mắn, bởi vì hiện tại bốn đại gia, chuẩn bị đem cái phương pháp này truyền thụ cho người." Yêu thú chắc chắn mà nói rằng.

"Người ta không thân chẳng quen, vì sao phải đem loại thủ đoạn này truyền thụ cho ta? Huống hồ, ta dựa vào cái gì mà tin người?" Sở Phong tiểu tâm cẩn thận, bởi vì hẳn biết giam giữ tại trong kết giới này, là tồn tại một người giỏi cỡ nào.

"Bốn đại gia tuyệt không gạt người, người không cần sợ, bốn đại gia sẽ không hại người, bốn đại gia chỉ là không muốn cho thủ đoạn của ta thất truyền trên thế gian mà thôi."

"Đương nhiên, người nếu là có thể trở thành một gã lam bào Giới Linh Sư, ta hi vọng người có thể bang trợ bốn đại gia, nội ứng ngoại hợp, đem đạo kết giới phong tỏa ta mở ra, để ta lấy được tự do." Yêu thú kia thấy Sở Phong cẩn thận như vậy, cũng không quanh co lòng vòng nữa, mà là nói ra tình cảnh, cùng với mục đích của hẳn.

"Tốt lắm, người đem phương pháp nói cho ta biết a!" Sở Phong suy nghĩ một chút, rồi mở miệng nói.

"Tiểu tử, bốn đại gia đem phương pháp này nói cho người xong, người sẽ không để ý đến bốn đại gia chứ hả?" Yêu thú hai mắt nheo lại, để lộ ra nhất mạt khôn khéo.

"Người còn có tuyển chọn khác sao?" Sở Phong nhàn nhạt nở nụ cười, hẳn tuy rằng biết vị trước mắt này, là trăm năm trước, đánh bại hai vị tuyệt đỉnh thiên tài siêu cấp đại nhân vật, thế nhưng lúc này hẳn chẳng e ngại đối phương.

Sở Phong cũng không có biểu hiện ra tất cung tất kính, bởi vì hẳn chiếm quyền chủ động tuyệt đối, chỉ có nắm trong tay quyền chủ động thật tốt, mới trên khí thế đè áp đối phương, mới có thể từ trên người đối phương thu được chỗ tốt.

"Ha ha, hảo tiểu tử, có chút gan dạ sáng suốt, dám nói như thế đối với bốn đại gia, bất quá bốn đại gia thường thức người."

"Cái phương pháp này, là lấy công cụ đặc thù, rèn luyện tinh thần lực của người, về phần cái phương vị công cụ này, ta có thể nói cho người, bất quá ta hi vọng người sau khi thành công, trở về giúp ta, ta sau khi rời khỏi đây, sẽ cho người chỗ tốt thật là lớn hơn nữa."

Nói xong những ... này, yêu thú đại thủ vung lên, tử sắc kết giới lực liền hiện ra, một đạo phù chú kết giới ngưng tụ mà thành địa đồ, ngưng tụ tại trước người hẳn, mà Sở Phong cũng không chậm trễ, là vội vàng đem trường địa đồ này ghi tạc trong óc.

"Tiền bối, nếu theo như lời người là thật, văn bối chắc chắn trở về giúp ngài, khi đó ngài cũng không cần cấp cho văn bối cái chỗ tốt gì, coi như là văn bối báo đáp đối với người!" Đem địa đồ này rõ ràng ấn ký tại trong óc, Sở Phong mới khoan dung, khuất thân quay sang yêu thú kia thi đại lễ.

"Tiểu tử người có thể bước vào nơi này, nói rõ tiểu tử người có chút năng lực, bốn đại gia ở chỗ này chờ người." Yêu thú tựa hồ như rất là tin tưởng Sở Phong.

"Tiền bối, kỳ thực văn bối hiểu kỳ, ở đây đến tột cùng cất giấu bảo bối thế nào?" Suy tư một phen, Sở Phong mở miệng hỏi.

"A, bảo bối khẳng định là hảo bảo bối, bất quá ta còn không thấy qua, tiểu tử người cũng đừng nhớ thương tới nó làm gì, nhìn ta, người cũng biết vật này không phải tốt như vậy mà lấy được."

"Nếu không phải bốn đại gia thông minh hơn người, chuẩn bị đầy đủ thực vật sử dụng hai trăm năm, chỉ sợ sớm đã bị tươi sống chết đói ở đây rồi." Yêu thú cười nói.

Nghe được nói thế, Sở Phong cảm thấy khiếp sợ, một là khiếp sợ Tu La quỷ tháp này lợi hại, hai là bội phục năng lực yêu thú này, cư nhiên chuẩn bị thực vật cho hai trăm năm, có thể thấy được nó trước đó, liền dự liệu đến nó sẽ có ngày hôm nay.

Sau đó, Sở Phong cũng không hỏi nhiều cái gì, mà là xoay người đi xuống Tu La quỷ tháp, chỉ bất quá khi hần bước ra Tu La quỷ tháp, cũng bị một màn trước mắt khiến cho sợ ngây người.

Sở Phong tưởng tượng quá nhiều loại, tình cảnh đi ra Tu La quỷ tháp, nghĩ đến các người sẽ đối hần làm như không thấy, cũng nghĩ đến Giới thị tộc nhân đối với hần sẽ giương cung bạt kiếm, còn nghĩ qua giới linh công hội sẽ đối với hần vờn càn ô-liu.

Nhưng chưa từng có nghĩ đến, khi hần đi ra Tu La quỷ tháp, sẽ có toàn bộ người đứng ở chỗ này trên sân rộng, đồng thời vô luận là Giới linh công hội, hay Giới thị tộc nhân, đều đối với hần chỉ một loại, ánh mắt sùng bái!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Nhất Định Bảo Vệ Rồi

"Hắn là Sở Phong?"

"Tuổi sao còn nhỏ vậy? Hắn thực sự lên tới tầng thứ sáu?"

Trong đoàn người không ngừng phát ra tiếng kinh hô, bởi vì Sở Phong đã phá vỡ một cái thần thoại, thành người thứ nhất ngoài trăm năm đăng đỉnh Tu La quỷ tháp, điều này làm cho rất nhiều người đều đối với hắn sinh ra sùng bái.

Dù cho hôm nay Sở Phong còn rất yếu, thể nhưng thiên phú của hắn, nhất định trở thành một đại nhân vật, mà hôm nay mọi người thân ở chỗ này, đều là chứng kiến vị đại nhân vật này sinh ra, bọn họ bởi vậy cảm thấy rất vinh hạnh, bởi vậy mà cảm thấy tự hào.

Nhất là Sở Phong bề ngoài non nớt, làm cho mọi người biết hắn tuổi còn rất nhỏ, vì thế mà cảm thấy giật mình, bởi vì ... cái này nói rõ là Sở Phong lợi hại, càng khiến cho bọn họ tận trong phẫn nộ đều nghĩ, Sở Phong thành tựu ngày sau là bất khả hạn lượng.

"Hô ~ "

Đột nhiên, trong biển người này, dần hiện ra một con đường, một ít cường giả Giới thị tộc nhân, tại dưới ba vị trưởng lão đài lĩnh, khí thế vội vàng hướng Sở Phong đi tới.

Mà ở phía sau ba vị trưởng lão này, còn theo mấy người Giới Hoàn Giới Cường, tại trong Tu La quỷ tháp, tiểu bối Giới thị tộc nhân bị Sở

Phong cuồng tấu, tuy rằng khí tức bọn họ khôi phục rất nhiều, nhưng trên người còn có thể thấy, vết thương Sở Phong lưu lại.

"Giới Hoành Giới Cường, tại trong Tu La quỷ tháp, đối với các người xuất thủ, là hãn?" Giới thị tộc nhân trưởng lão chỉ vào Sở Phong hỏi.

"Hồi bẩm trưởng lão, Sở Phong hãn là khẩu xuất cuồng ngôn, không đem Giới thị tộc nhân ta để trong mắt!" Giới Hoành trả lời, ánh mắt tàn bạo còn đang nhìn trên người Sở Phong.

"Đưa hãn bắt lại cho ta!"

Giới thị tộc nhân trưởng lão lạnh giọng quát to, vừa dứt lời thì vài cường giả phía sau, liền hướng Sở Phong vọt qua, toàn bộ đều là Huyền Vũ Cảnh cao thủ, các loại khí tức tụ tập một chỗ, áp bách mà đến, dường như một tòa núi lớn vô hình, ngay cả Sở Phong cũng là chau mày.

"Sở Phong, ta đem lực lượng cho người mượn!" Biết tình huống không ổn, Đan Đan muốn đem lực lượng của mình cho Sở Phong mượn, để Sở Phong đột phá vòng vây.

"Không cần!" Bất quá Sở Phong cũng tuyển chọn cự tuyệt, không chỉ không tránh không né, còn đứng tại chỗ mà đợi, bọn Giới thị tộc nhân công kích đến.

Đối với hành động của Sở Phong, Đan Đan lúc đầu còn cảm thấy ngoài ý muốn, thế nhưng cùng Sở Phong cùng chung tất cả, cũng rất nhanh ý thức được ý đồ của Sở Phong.

"Ô oa!" Đột nhiên, một trận kim sắc cuồng phong nhấc lên, Giới thị tộc nhân vài người Huyền Vũ Cảnh, lại bị thổi đến người ngã ngựa đổ, dường như người bù nhìn vậy, bay đi ra ngoài.

Mà cùng lúc đó, ba đạo thân ảnh già nua, cũng là vô thanh vô tức xuất hiện ở tại trước người Sở Phong, dẫn đầu chính là giới linh công hội Lý trưởng lão.

"Họ Lý, tránh ra cho ta, đây là Giới thị tộc nhân ta cùng người này có tư oán, người giới linh công hội không nên nhúng tay vào!" Thấy thế, trưởng lão Giới thị tộc nhân sắc mặt đại biến, chỉ vào Lý trưởng lão cực kỳ không vui quát lên trách mắng.

"Làm càn, nơi này là địa bàn giới linh công hội ta, còn không tới phiên Giới thị tộc nhân người dương oai!" Mà Lý trưởng lão cũng là khuôn mặt chuyển lãnh, tay áo vung lên, tự ở ngoài sân rộng, liền có mấy nghìn người vọt ra, đem Giới thị tộc nhân bao quanh vây lại.

"Họ Lý, người thật đúng là vượt quá năng lực, cứ nhiên vì một ngoại nhân, mà cùng Giới thị tộc nhân ta giương cung bạt kiếm, người đây là trái với điều ước đồng minh, phá hư quan hệ hài hòa của Giới thị tộc nhân ta cùng giới linh công hội người, cái trách nhiệm này người há có thể gánh nổi sao?" Giới thị tộc nhân trưởng lão chất vấn nói.

"Hanh, đừng cho là chúng ta không biết, Giới thị tộc nhân người trong Tu La quỷ tháp làm chuyện tốt, coi như là trái với điều ước đồng minh, cũng là Giới thị tộc nhân người làm trước."

"Hôm nay, ta nói thật ra đây, Sở Phong là giới linh công hội ta nhất định bảo vệ rồi, các người ai dám đối Sở Phong động thủ, cũng đừng trách chúng ta đối với các người không khách khí!" Lý trưởng lão mắt sáng như đuốc, ngữ khí càng cường ngạnh đến cực điểm.

"Được, họ Lý kia, ta thật ra cũng muốn nhìn, cái trách nhiệm này người có thể gánh nổi không."

Thấy thế, mặc dù Giới thị tộc nhân rất là khó chịu, nhưng cũng không nói thêm cái gì, mà là suất lĩnh đại quân xoay người rời đi, dù sao nơi này

là địa bàn của giới linh công hội, hưởng hồ lần khảo hạch này, bọn họ đích xác cũng không để ý.

"Yên tâm, dù là Giới thị tộc nhân người không tới tìm ta, giới linh công hội ta cũng sẽ đi tìm các người nói công đạo." Lý trưởng lão cũng là không bỏ qua nói.

Sau khi Giới thị tộc nhân ly khai, trận bạch bào khảo hạch này rốt cục cũng kết thúc, chỉ bất quá Sở Phong trở thành tiêu điểm lần khảo hạch này, nhưng cũng không có ly khai, mà là được giới linh công hội mời đến, trong một tòa cung điện phi thường xa hoa, đồng thời đã chuẩn bị tiệc rượu tốt nhất, để khoản đãi Sở Phong, mà người chiêu đãi Sở Phong, chính là cùng Sở Phong cùng thể hệ Cổ Bác.

"Cổ Bác huynh, cái này. . . ." Nhìn tiệc rượu phong phú trước mắt, Sở Phong cảm giác có chút băn khoăn, giới linh công hội không chỉ giúp đỡ hẳn khỏi bị Giới thị tộc nhân làm khó dễ, hôm nay còn chiêu đãi hẳn như vậy, khiến hẳn thực sự có chút băn khoăn.

"Sở Phong huynh đệ, không cần khách khí, người đáng giá để giới linh công hội ta khoản đãi như vậy!" Cổ Bác đối Sở Phong cười cười.

Thấy thế, Sở Phong đã minh bạch ý tứ của giới linh công hội, bọn họ rõ ràng là nhìn trúng tiềm lực của hẳn, muốn lôi kéo Sở Phong gia nhập vào giới linh công hội, cái này đối Sở Phong mà nói là chuyện tốt, vì thế Sở Phong cũng không từ chối.

Thế nhưng hôm nay khảo hạch đã kết thúc, toàn bộ mọi người tham gia khảo hạch đã ly khai giới linh công hội, mà Gia Cát Thanh Vân còn ở bên ngoài chờ, Sở Phong sợ vị sư tôn này của hẳn lo lắng, Vì vậy nói: "Cổ Bác huynh, sư tôn ta, còn đang ở ngoài giới linh công hội, ta nghĩ. . . ."

"Sở Phong huynh yên tâm, chúng ta đã phái người đi mời sư tôn của người rồi, thầy trò các người rất nhanh sẽ đoàn tụ." Cổ Bác cười cười, liền

lôi kéo Sở Phong vào ngồi.

Cùng lúc đó, tại bên ngoài giới linh công hội, trong tòa thành chuyên môn cấp cho người từ ngoài đến nghỉ ngơi, Gia Cát Thanh Vân đang đứng ở cửa thành lo lắng chờ đợi.

"Các người có nghe nói không, lần này khảo hạch có một thiếu niên là Sở Phong, leo lên tầng thứ sáu Tu La quỷ tháp, lấy được một viên linh quả thành thực."

"Nghe nói gì, ta có biết Sở Phong này, tuổi chỉ có mười lăm, cũng đã là Nguyên Võ nhất trọng, chiến lực càng kinh người, có người nói ngay cả Nguyên Võ ngũ trọng cũng không là đối thủ của hắn."

"Không sai, bọn tiểu bối Giới thị tộc nhân, bị hắn quét ngang, mà ngay cả Giới Bất Phàm cũng đều thua ở trong tay Sở Phong."

"Cái gì? Ngay cả Giới thị tộc nhân đều bị hắn đánh bại sao? Vậy hắn cũng không tránh khỏi quá mức lớn mật a? Với lòng dạ của Giới thị tộc nhân này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn."

"Cái này là người không hiểu rồi, Sở Phong thiên phú trăm năm vừa hiện, nhất định sẽ trở thành thiên tài đại nhân vật, giới linh công hội cũng đã nói, sẽ toàn lực bảo vệ Sở Phong, hôm nay hắn được mời ở lại giới linh công hội làm khách, Giới thị tộc nhân cũng không dám động đến hắn."

Tại lúc Gia Cát Thanh Vân chờ đợi Sở Phong trở về, hai bên trái phải mấy bạch bào Giới Linh Sư đang châu đầu ghé tai nói chuyện phiếm, mà vừa nghe một người nói về Sở Phong, Gia Cát Thanh Vân liền hết hồn, Vì vậy hắn tiến lên, khách khí hỏi: "Mấy lão huynh, các người nói Sở Phong này, là đến từ Thanh Châu sao?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Phản Hồi Thanh Châu

"Thanh Châu? Tuy rằng không biết Sở Phong này là đến từ đâu, nhưng thiên tài lợi hại này, khẳng định sẽ không đến từ Thanh Châu a?"

"Đúng vậy, Thanh Châu cái loại địa phương này, thế nào có khả năng xuất hiện thiên tài như Sở Phong vậy." Mấy người nhìn thoáng qua Gia Cát Thanh Vân, sau đó đều là lắc đầu.

"Như vậy, Sở Phong này mặc một bộ lam sắc trường bào, khuôn mặt trắng nõn, mắt to lông mày rậm, mũi cao ngất, khuôn mặt non nớt."

"Vả lại còn am hiểu một loại vũ kỹ kỳ lạ, có thể khống chế Nguyên Lực, tùy ý ngưng tụ ra các loại binh khí kim sắc, đồng thời sử dụng cũng phi thường lợi hại."

"Nhất là khi ngưng tụ ra một thanh kim sắc trường cung, tiến vô hư phát, Nguyên Võ ngũ trọng đều không thể chống đối?" Gia Cát Thanh Vân tiếp tục hỏi.

"Cái này. . . . Ăn mặc cùng tướng mạo không rõ lắm, bất quá giống như là nắm giữ một loại ngũ đoạn vũ kỹ, có thể ngưng tụ hình thái binh khí, đúng rồi, nghe nói hẳn còn am hiểu một loại thân pháp vũ kỹ lợi hại, dưới chân mọc lên đạo đạo lôi điện, tốc độ rất nhanh." Trong đó một vị đáp.

Nghe được nói thế, Gia Cát Thanh Vân mừng như điên, liền vỗ tay nói: "Vậy khẳng định chính là hẳn!"

"Ân? Vị lão huynh này, nghe khẩu khí của người, thì người hình như có quen với Sở Phong?" Thấy thế, mấy người nghi hoặc nói.

Nhìn dáng dấp mấy người hiếu kỳ, Gia Cát Thanh Vân ngẩng đầu ưỡn ngực, vỗ ngực nói: "Thực không dám dấu diếm, Sở Phong này chính là đệ tử lão phu."

"Ha ha ha ha" nhưng mà Gia Cát Thanh Vân lời này vừa nói ra, lại đổi lấy là mấy người ôm bụng cười to, cười đến ngã nghiêng ngã ngữa, cứ dường như nghe được chuyện cười thế gian hiếm có vậy.

Thấy thế, Gia Cát Thanh Vân sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng chẳng làm sao biện giải, tuy rằng hẳn tại trong Thanh Long Tông, chính là nhân vật mà mọi người e ngại, nhưng ở chỗ này, kỳ thực thực sự không tính là cái gì.

Người khác không nói, nhưng mấy người đã cùng hẳn nói chuyện với nhau, toàn bộ đều là cao thủ Huyền Vũ Cảnh, ở chỗ này hẳn tìm không được bất luận cái cảm giác gì về sự ưu việt, bởi vì ở chỗ này trong đồng đại, hầu như rất ít có người so với hẳn yếu hơn.

"Mau nhìn, là người của giới linh công hội!" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có người chỉ vào cách đó không xa kinh hô lên.

Đưa mắt nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy hơn trăm người của giới linh công hội cấu thành đội ngũ, đang từng bước mà đến, giờ khắc này, ngay cả Gia Cát Thanh Vân cũng toát ra vẻ kính nể.

Thân là một Giới Linh Sư, người nào mà không muốn gia nhập vào giới linh công hội, trở thành thành viên của quái vật lớn này, thế nhưng giới linh công hội yêu cầu rất nghiêm ngặt, cũng không phải là có tu vi nhất định, là có thể gia nhập vào, phương diện Giới Linh Sư yêu cầu chính là thiên phú, đồng thời phải hạ đặc thù kế ước.

Cái khế ước này, chẳng khác nào là một khế ước bán mình, không chỉ bán mình, còn bán cả các thời đại con cháu, đời đời do giới linh công hội hiệu lực, có ràng buộc rất lớn.

Cho nên cái khế ước này, khiến cho có rất nhiều có cơ hội trở thành thành viên giới linh công hội, nhưng lại thích tự do nên chùn bước.

Mà khiến Gia Cát Thanh Vân ngoài ý muốn chính là, đám giới linh công hội kia, lại tới trước mặt Gia Cát Thanh Vân ngừng lại, một gã trung niên nam tử dẫn đầu, nhìn một chút bức họa trong tay, rồi khách khí hướng Gia Cát Thanh Vân nói: "Xin hỏi, người là Gia Cát Thanh Vân tiên sinh phải không?"

"Là ta!" Gia Cát Thanh Vân cẩn thận trả lời, ngữ khí cũng rất là hiền lành, đối với người của giới linh công hội, hắn cũng không dám có một tia chậm trễ, dù cho tu vi đối phương không bằng hắn, hắn cũng không dám.

"Chúc mừng ngài Gia Cát tiên sinh, Sở Phong đệ tử ngài, thu được đệ nhất danh lần khảo hạch bạch bào này, ta phụng mệnh trưởng lão, mời ngài đến giới linh công hội ta làm khách." Xác nhận thân phận Gia Cát Thanh Vân xong, thái độ vị kia trở nên càng thêm khách khí.

"Người người người. . . Người cư nhiên thật là. . . ! ! !" Mà nghe được nói thế, còn không đợi Gia Cát Thanh Vân có phản ứng gì, mấy người đứng ở bên cạnh liền nổ tung, đầy mặt giật mình, bởi vì bọn họ biết, trước đó quả nhiên là có mắt như mù.

Về phần Gia Cát Thanh Vân, lòng càng tràn đầy vui mừng, kích động chẳng biết như thế nào cho phải. Bởi vì hắn nghĩ không ra, giới linh công hội sẽ long trọng như vậy mời hắn, đây chính là một chuyện vinh quang.

Đương nhiên, hắn càng vui vẻ, chính là giới linh công hội cho hắn một đáp án, đó chính là đệ tử hắn Sở Phong, thực sự trở thành đệ nhất danh

bạch bào khảo hạch lần này,cái này đối với hần mà nói, tuyệt đối là một chuyện phi thường vinh quang.

Lúc này, Gia Cát Thanh Vân mới tiến nhập giới linh công hội, Lý trưởng lão cũng tự mình chiêu đãi Sở Phong cùng Gia Cát trưởng lão, đồng thời còn mời Sở Phong cùng Gia Cát Thanh Vân trở thành thành viên giới linh công hội.

Chính yếu chính là, bọn họ lấy được thân phận lệnh bài, là cái loại rất đặc thù, cùng loại với thân phận khách khanh trưởng lão, tự do không bị ràng buộc, nhưng có thể hưởng thụ toàn bộ đãi ngộ của giới linh công hội, thậm chí đãi ngộ càng dày hơn.

Điều này làm cho Sở Phong cùng Gia Cát Thanh Vân đều rất hài lòng, nhất là Gia Cát Thanh Vân, một người không có khả năng hoàn thành tâm nguyện bức này, rốt cục có thể trở thành một thành viên của giới linh công hội.

Sau khi trở thành một thành viên của giới linh công hội, Gia Cát Thanh Vân, quyết định ở lại giới linh công hội đây tạm mấy ngày, nhưng mà Sở Phong lại có việc phải làm, nên phải nhanh một chút phản hồi Thanh Châu.

Lúc sắp chia tay, Sở Phong đem linh quả tẩm bổ thành thực trong Tu La quỷ tháp, đưa cho Gia Cát Thanh Vân, điều này làm cho Lý trưởng lão bọn họ đều cực kỳ ước ao, bởi vì ... linh quả thành thực này, là phi thường quý giá, đối với tinh thần lực có bang trợ rất lớn.

Về phần Gia Cát Thanh Vân, càng cảm động không ngớt, hần biết chính là hần thu được đệ tử tốt rồi, nhiều năm như vậy chờ đợi cũng không có uổng phí, bởi vì hần thu được một người đệ tử rất giỏi.

Cũng ngay lúc này, Sở Phong liền ly khai Giới linh công hội, hướng Thanh Châu trở về, bởi vì tính toán thời gian, cách hôn kỳ của Tô Mỹ cũng

đã rất gần rồi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Giá Lâm Hư Không Tông

Bầu trời trong xanh, mang mang mây trắng, một đầu bạch điêu thật lớn bay lên không mà vút qua.

Đầu bạch điêu này rất đẹp, tốc độ cực nhanh, là đầu bạch điêu phẩm chất tốt nhất, một trong những lễ vật mà giới linh công hội đưa cho Sở Phong.

Sở Phong ngồi xếp bằng trên lưng đầu bạch điêu này, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không có khống chế đầu bạch điêu, bởi vì ... đầu bạch điêu này rất là thông thái, đồng thời hiểu rõ lộ tuyến Giới Châu cùng Thanh Châu, cần bản không cần khống chế, chỉ cần nói với nó một câu, nó liền có thể tự hành đến mục đích.

"Theo sao?" Thằng đến khi bay ra khỏi Giới Châu, lúc tiến vào Thanh Châu, Sở Phong mới chậm rãi mở hai mắt ra, đem ánh mắt quét về phía sau.

"Chạy, Giới thị tộc nhân cũng không phải kẻ ngu si, biết giới linh công hội âm thầm hộ tống người, tự nhiên không dám động thủ." Thanh âm Đan Đan dễ nghe vang lên, cực kỳ động nhân. Bất quá đáng tiếc, thanh âm ngọt ngào này, chỉ có một mình Sở Phong là có thể nghe.

"Nhưng thật ra lại làm phiền người của giới linh công hội." Khóe miệng Sở Phong hiện lên vẻ cảm kích.

Từ lúc hãn ly khai giới linh công hội, Giới thị tộc nhân liền âm thầm theo dõi Sở Phong, bất quá giới linh công hội cũng phái ra cao thủ, âm

thầm bảo hộ, song phương đều đang âm thầm, nhưng cũng đã nhận ra đây đó rồi.

Vì thế lúc rời đi Giới Châu, Giới thị tộc nhân cùng giới linh công hội liền không có đi theo cùng, về phần Sở Phong là làm sao mà phát hiện được, đó là bởi vì Sở Phong lần này bạch bào khảo hạch, chiếm được chỗ tốt thật là lớn.

Giới linh công hội để lôi kéo Sở Phong, không chỉ có biếu tặng Sở Phong một con bạch điều giá trị xa xỉ, mà còn biếu tặng cho Sở Phong một ít nguyên châu, cùng với vật phẩm đối với tinh thần lực có lợi.

Sở Phong dựa vào nguyên châu này, thành công đột phá tới Nguyên Võ nhị trọng rồi, nhưng cái này không phải chủ yếu, chính yếu chính là, hăn bẻ gãy vào lực lượng linh quả, cùng với vật phẩm giới linh công hội tặng cho, đã đem tinh thần lực đề thăng tới một loại trình độ rất mạnh, bước trên một cái bậc thang hoàn toàn mới.

Hôm nay Sở Phong, đã có thể câu thông hơi sắc kết giới lực, tinh thần lực của hăn phi thường mạnh, bố trí kết giới càng cường hăn không gì sánh được, nghiêm ngặt mà nói, Sở Phong đã là một gã hơi bào Giới Linh Sư, nguyên nhân chỉ là bởi vì lúc này có việc, vì thế Sở Phong, mới không có khảo hạch hơi bào.

Bất quá trên thực tế, Sở Phong cũng không cần phải đi khảo hạch, dù sao tại trên người hăn, bản thân đã có một kiện giới linh hơi bào.

Bởi vì ... đầu bạch điều này tốc độ rất nhanh, rút ngắn thật lớn thời gian chạy đi, vì thế khi trở lại Thanh Châu, Sở Phong cũng không có trực tiếp đi tới Chu Tước sơn mạch, mà là đi tới trong một tòa Hư Không sơn mạch bên ngoài Chu Tước sơn mạch.

"Tiểu Bạch, ở đây chờ ta." Ở một chỗ trong sơn mạch, Sở Phong xoa vài cái trên đầu bạch điều, rồi liền hướng trong sơn mạch đi đến, về phần

Tiểu Bạch đó là hắc lấy tên cho đầu bạch điều này.

Mục tiêu của Sở Phong, là một cái nhị đẳng tông môn trong Hư Không sơn mạch này, tông môn này là Hư Không Tông, tuy rằng thực lực không bằng Thanh Long Tông như vậy mạnh mẽ, tại trong nhị đẳng tông môn cũng chỉ tính là gần cuối, nhưng dù sao cũng là nhị đẳng tông môn.

Về phần Sở Phong vì sao tới đây, chỉ là muốn mượn một ít nhân thủ để dùng, cho nên hắc không chỉ có mượn lực lượng của Đản Đản để dùng, mà còn nghĩ lấy kiện hôi sắc trường bào phủ thêm, để tăng thêm vốn a.

Trong chủ điện của Hư Không Tông, Hư Không Tông tông chủ, đang cùng hai vị đương gia trưởng lão nói chuyện, vị Hư Không Tông tông chủ này, là một vị trung niên đại hán, tuổi dù chưa tới năm mươi, nhưng đầu cũng đã đầy tóc bạc, có tu vi Huyền Vũ tam trọng.

Mà hai vị đương gia trưởng lão này, tuy rằng tu vi không bằng Hư Không Tông tông chủ cường hãn như vậy, nhưng cũng đều là Huyền Vũ Cảnh cao thủ, thế nhưng đột nhiên, đại môn đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra, một vị trưởng lão vọt đến.

"Tông chủ đại nhân, có có khách quý đẳng môn!" Vị trưởng lão kia, đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt, thanh âm run run nói rằng.

"Quý khách? Là ai?" Thấy thế, Hư Không Tông tông chủ cùng hai vị trưởng lão đều ý thức được không đúng, vội vàng đứng dậy, đầu đầy mồ hôi chất vấn hỏi.

"Là ta!" Một đạo thanh âm già nua vang lên, Sở Phong đã vô thanh vô tức tiến vào tòa chủ điện này, sau đó chỉ thấy tay áo hắc vung lên, cửa điện liền bị một cỗ kinh phong, đóng lại.

Cùng lúc đó, một tầng hôi sắc kết giới lực, cũng là hướng chung quanh chủ điện ngưng tụ hiện ra, đem tất cả mọi người ở đây phong tỏa ở

tại trong đó.

"Hôi bào Giới Linh Sư! ! !" Nhìn hôi bào trên người Sở Phong, cùng với thủ đoạn Sở Phong thi triển, Hư Không Tông tông chủ, cùng với hai vị đương gia trưởng lão, song song la lên.

Bởi vì thân phận hôi bào Giới Linh Sư thực sự quá mức cao quý, dù sao tại toàn bộ Thanh Châu cảnh nội, chỉ có hai gã hôi bào Giới Linh Sư, một vị đang ở đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông, một vị khác đang ở Kỳ Lân vương phủ, hai người thân phận địa vị đều là cực cao, là đại nhân vật nổi danh ở Thanh Châu.

Lúc này cư nhiên xuất hiện một vị hôi bào Giới Linh Sư, khiến người ta trước tiên liên tưởng đến hai đại nhân vật này, vì thế người đang ở đây tự nhiên giật mình không gì sánh được, thậm chí khẩn trương trái tim đều bang bang đập loạn.

"Cái vị tiền bối này, không biết tôn tính đại danh là gì, quang lâm Hư Không Tông ta, là có chuyện gì?" Hư Không Tông tông chủ, sửa soạn lại một chút nỗi lòng, rồi cung kính hỏi.

"Lão phu vô danh vô tính, các người gọi hôi bào tiên sinh là được, ta hôm nay tới đây, đích xác có việc muốn nhờ." Sở Phong tự hành ngồi ở bảo tọa của Hư Không Tông tông chủ, như hấn mới là chủ nhân nơi này.

"Hôi bào tiên sinh?" Hư Không Tông tông chủ lần thứ hai thất kinh, vì tên hấn như vậy cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, có thể thấy được vị trước mắt này, cũng không là đại nhân vật ở Lăng Vân Tông, cũng cũng không phải là đại nhân vật của Kỳ Lân vương phủ.

Thế nhưng hấn cũng có thể xác định, người trước mắt nhất định không phải hai đại nhân vật kia, nhưng mặc kệ thế nào, một vị hôi bào Giới Linh Sư, tuyệt đối không phải Hư Không Tông hấn có thể đắc tội.

Vì vậy Hư Không Tông tông chủ mỉm cười nói: "Chẳng biết hôn bào tiên sinh có chuyện gì muốn nhờ, chỉ cần là Hư Không Tông ta có thể làm được, nhất định không chối từ."

"Ta muốn người ba ngày sau, suất lĩnh tinh anh Hư Không Tông, đi tới Chu Tước thành giúp ta nghênh hôn một cô nương."

"Cô nương, là ai vậy?"

"Tiểu nữ nhi Chu Tước thành thành chủ, Tô Mỹ!"

"Tô Mỹ? Đây. . . Đây không phải công tử Thượng Quan gia Thượng Quan Nhai, tại ba ngày sau cưới làm vợ sao?" Nghe được nói thế, mấy người ở đây đều là khiếp sợ không gì sánh được, đồng thời lộ ra vẻ hơi khó xử.

Thượng Quan gia không thể khinh thường, luận thực lực kỳ thực so với Hư Không Tông hẳn còn mạnh hơn, muốn bọn họ đi cướp con dâu của Thượng Quan gia, không thể nghi ngờ là cùng Thượng Quan gia sẽ là địch, sẽ khiến cho Hư Không Tông đối mặt với đại nạn a.

Thế nhưng một vị hôn bào Giới Linh Sư, Hư Không Tông bọn họ đồng dạng cũng không dám đắc tội, dù sao đại nhân vật như vậy, dù là nhất đẳng tông môn cũng phải lấy lễ thượng tôn mà đối đãi, huống chi là bọn họ chỉ là nhị đẳng tông môn.

"Yên tâm, ta sẽ không cho các người lấy thân phận chân thực đi cầu hôn, dù sao cũng không để các người gây ra đại địch, các người có thể ngụy trang một chút, không phải lấy thân phận Hư Không Tông, mà là thân phận thủ hạ hôn bào tiên sinh ta."

"Còn nữa, ta cũng sẽ không để cho các người làm việc không công cho ta, chỉ cần các người đi tới cầu hôn, vô luận là thành hay bại, ta sẽ tại

giải đất hạc tâm của Hư Không Tông người, bố trí một tòa kết giới đại trận, để làm thù lao." Sở Phong nhàn nhạt mà nói rằng.

Mà hần lời này vừa nói ra, Hư Không Tông tông chủ cùng với hai vị đương gia trưởng lão, đều là trước mắt sáng ngời, trên mặt hiện ra vẻ mừng như điên, hồi bào Giới Linh Sư tự mình bố trí kết giới đại trận, thật là mê hoặc a, thực sự quá mê hoặc a, dù sao rất nhiều nhất đẳng tông môn, cũng không được như vậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Ngày Đại Hi

Ba ngày sau, bên trong Chu Tước thành, một mảnh vui mừng, toàn bộ quý tộc quan to, nhân vật nổi tiếng đang ở lãnh địa bên ngoài, đều về tới bên trong Chu Tước thành.

Bởi vì hôm nay, là một ngày đại hi, Thượng Quan Nhai gia chủ Thượng Quan gia thời gian tới, cưới tiểu nữ nhi vợ của thành chủ Chu Tước thành Tô Ngân là Tô Mỹ.

Chỉ bất quá, ở bên ngoài pháo nổ, tiếng chiêng trống vang trời, trong một gian phòng của phủ thành chủ, bầu không khí lại có vẻ dị thường nặng nề.

Tô Mỹ, hôm nay mặc một váy đầm màu hồng, váy này rất đẹp, khuôn mặt Tô Mỹ vui tươi, được tô điểm tới cực hạn, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng mà, mặc cho thị nữ bên cạnh, trang điểm mặc trang phục, mặc cho bên ngoài cười đùa mấy ngày liền, trên mặt Tô Mỹ cũng không có một tia vui mừng, ngược lại, hai hàng nước mắt đang lăn theo gương mặt dịu ngọt chảy xuống.

Cái này khiến cho thị nữ lo lắng, không chỉ Tô Mỹ chùi đi, những son phấn trang điểm, mà còn nước mắt càng ngày càng cuộn trào mãnh liệt, thẳng đến khi đem trang điểm trên mặt, triệt để làm lem nhem.

"Phanh "

"Cút ngay!"

Đột nhiên, chỗ cửa truyền đến một tiếng nổ vang, đại môn kiên cố bị oanh thành phần toái, hai vị hộ vệ thành chủ phủ, ngã sóng soài vào trong phòng, chết ngất đi.

"A ~~~" biến cố như vậy, khiến bọn họ sợ đến kinh hãi thét chói tai, bất quá khi hai đạo thân ảnh tiến đến, bọn họ liền ngơ ngác sững sờ đứng ở tại chỗ.

Đi vào là một nam một nữ, nữ tử áo quần trắng, phi thường xinh đẹp, nhất là khuôn mặt tư thái xinh đẹp, quyến rũ, quả thực là câu hồn động phách, cả nữ nhân cũng đều hơi bị trầm mê, mà nàng chính là tỷ tỷ Tô Mỹ, Tô Nhu.

Tại bên cạnh Tô Nhu, còn đứng một vị nam tử cao to to lớn, nam tử này mày rậm mắt to, da ngăm đen, mà hăn cũng không phải là ai khác, chính là thân đại ca của Tô Nhu cùng Tô Mỹ, con lớn nhất của Tô Ngân, Tô Long.

Tô Long năm nay hai mươi lăm tuổi, sớm thành gia lập nghiệp, có tu vi Huyền Vũ nhị trọng, thân là trưởng tử Tô gia, quanh năm ở bên ngoài, vì Tô gia mà chuẩn bị quan hệ, rất ít trở lại Chu Tước thành.

Bất quá khi Tô Long biết được, tiểu muội mình, phải gả cho Thượng Quan Nhai, đồng thời còn bị bức hôn, liền vội vàng chạy trở về.

"Đại ca, tỷ tỷ, các người thế nào tới đây?" Nhìn thấy hai vị này, Tô Mỹ có chút hoảng loạn, vội vàng lau nước mắt trên mặt.

"Tiểu muội, đi cùng đại ca." Tô Long nhìn thoáng qua Tô Mỹ đầy mặt lệ nước, không nói hai lời, một bả liền tóm lấy cánh tay nhỏ bé của Tô Mỹ, rồi hướng ra phía ngoài bước đi, mà Tô Nhu lại là theo phía sau, vẫn chưa nói gì.

"Đại ca, tỷ tỷ các người làm gì vậy, mau buông ra." Tô Mỹ cố sức giãy dụa, nhưng căn bản không còn khí lực, tại trước mặt đại ca nàng, Linh Võ Cảnh tu vi, quả thực bất kham một kích.

"Muội tử ngốc, người căn bản không thích Thượng Quan Nhai, thế nào có thể gả cho hắn, đại ca sẽ không mắt mở trừng trừng mà nhìn người, nhảy vào trong đồng lửa!" Tô Long đang khi nói chuyện, đã đem Tô Mỹ kéo ra khỏi cung điện, chỉ bất quá tại chỗ cửa cung điện, hắn cũng không khỏi sửng sốt, ngừng bước đi tới.

Bởi vì tại trước mặt hắn, xuất hiện hơn mười người, những ... này đều là cao thủ đứng đầu Chu Tước thành, dẫn đầu đó là Chu Tước thành thành chủ, phụ thân thân sinh bọn họ huynh muội ba người, Tô Ngân.

"Các người đang làm cái gì vậy?" Tô Ngân mày kiếm dựng thẳng, lạnh giọng hỏi.

"Phụ thân, con muốn dẫn Tiểu Mỹ ly khai, con sẽ không để Tiểu Mỹ gả cho thằng khốn Thượng Quan Nhai!" Tô Long cả tiếng nói rằng.

"Ba "

Nhưng mà vừa dứt lời, một cái tát vang dội liền rơi vào trên mặt Tô Long, cường đại lực lượng, liền đem vị nam tử to lớn Huyền Vũ nhị trọng này đánh ngã xuống đất, huyết hồng chường ấn lưu lại trên mặt. Về phần người xuất thủ, chính là Tô Ngân phụ thân hắn.

"Cút trở lại cho ta." Tô Ngân chỉ vào Tô Long phẫn nộ mắng to.

"Phụ thân, lẽ nào ngài thực sự muốn, mở mắt trừng trừng mà nhìn Tiểu Mỹ, gả cho một người mà nó không thích?" Đúng lúc này, Tô Nhu đứng dậy, nàng đi tới bên cạnh Tô Mỹ, chỉ vào gương mặt Tô Mỹ nói:

"Người xem đi, người có thể hảo hảo mà nhìn một chút, nhìn nước mắt trên mặt nữ nhi người đi, lẽ nào người nhìn không thấy nó không tình nguyện? Nhìn không thấy nó không cam lòng sao?"

"Người thân là một người cha, mà thực sự nghĩ như vậy sao, chính tay làm mất đi hạnh phúc của nữ nhi người sao, từ nay về sau để cho nó lấy nước mắt mà rửa mặt sao? "

Tô Nhu lời nói rất là sắc bén, nói đến đây làm tất cả mọi người rất khó chịu, Tô Ngân cũng là ánh mắt lóe ra, trong lúc nhất thời cũng nói không ra lời, hồi lâu hần mới khoát tay những người đứng phía sau.

Những ... này đều là tâm phúc của Tô Ngân, trước tiên hiểu ý Tô Ngân, thức thời liền ly khai, mà khi bọn họ rời đi, ở đây liền chỉ còn có Tô Ngân, cùng với Tô Long, Tô Nhu, Tô Mỹ cha con bốn người.

"Ai" Tô Ngân đầu tiên là thở dài một tiếng, cải sửa lại thái độ phẫn nộ lúc trước, nhu hòa nói: "Long nhi, Tiểu Nhu, Tiểu Mỹ, phụ thân đây là bị bắt đắc dĩ."

"Thượng Quan gia được Kỳ Lân vương phủ coi trọng, có tư cách tranh đoạt quyền nắm trong tay Chu Tước thành này, mà Thượng Quan Nhạc tại trước đó không lâu, đột phá tới Nguyên Võ lục trọng rồi, từ trên tu vi hần đã vượt lên trên ta, trở thành đệ nhất nhân của Chu Tước thành này."

"Hần nếu là muốn tranh đoạt quyền nắm trong tay Chu Tước thành này mà nói, thành chủ vị nhất định sẽ là hần, thành chủ phủ chúng ta cũng phải giao cho Thượng Quan gia hần, thành quả mà chúng ta khổ cực nhiều, đã toàn bộ uổng phí."

"Bất quá đối với Thượng Quan Nhạc mà nói, hần tuổi đã già, đối với quyền nắm trong tay Chu Tước thành đã sớm không hề quan tâm, hôm nay mới nghĩ nhanh một chút để hai tôn nhi hần thành gia lập nghiệp."

"Vì thế, chỉ cần đem Tiểu Mỹ gả cho Thượng Quan Nhai, để hai người bọn hắn sớm thành hôn, Thượng Quan gia liền vĩnh viễn không tranh đoạt quyền nắm trong tay Chu Tước thành này."

"Phụ thân, người thế nào hồ đồ như thế, Thượng Quan Nhạ là con cáo già, hẳn nói người thế nào có thể tin chứ?" Tô Nhu phản bác nói.

"Đúng vậy phụ thân, hẳn rõ ràng là đang uy hiếp người, uy hiếp người đem Tiểu Mỹ gả cho Thượng Quan Nhai, thế nhưng khi cưới được Tiểu Mỹ rồi, nói không chừng hắn sẽ đổi ý trước tiên, lại tranh đoạt quyền nắm trong tay Chu Tước thành này." Tô Long cũng là tiến lên nói.

"Các người biết cái gì, dù là Thượng Quan Nhạ đổi ý, nhưng chỉ cần Tiểu Mỹ gả đi, Thượng Quan gia cũng sẽ không quá mức làm khó Tô gia ta, chỉ cần Tô gia ta vẫn còn, thì sẽ có ngày xoay người, Huyền Vũ lực trọng ta sớm muộn cũng sẽ bước vào, cái thời gian kia là có thể đoạt lại tất cả." Tô Ngân sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Phụ thân, lẽ nào đối với ngài mà nói, vì cơ nghiệp Tô gia ta, thực sự so với hạnh phúc Tiểu Mỹ còn trọng yếu hơn? Cư nhiên có thể để cho người bảo trụ được cơ nghiệp, mà lấy Tiểu Mỹ ra đặt cược, dích tay chôn vùi hạnh phúc nữ nhi mình!" Tô Nhu hai mắt cũng đã ươn ướt.

"Không sai, đối với ta mà nói, cơ nghiệp Tô gia là trọng yếu nhất." Tô Ngân trả lời.

"Đã như vậy, vậy cũng không cần nhiều lời, hôm nay ta không mang Tiểu Mỹ đi là không được." Tô Nhu ôm lấy Tô Mỹ, thân thể mềm mại tung lên, liền thi triển ra một loại thân pháp huyền diệu, hướng xa xa chạy trốn.

"Phụ thân, vì hạnh phúc của Tiểu Mỹ, đắc tội rồi!"

Cùng lúc đó, Tô Long cũng là thi triển ra một loại vũ kỹ mạnh mẽ, hướng phụ thân mình Tô Ngân oanh tới, hẳn đây là muốn vì Tô Nhu cùng

Tô Mỹ mà kéo dài thời gian, yếm hộ cho bọn họ đào tẩu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Đón Dâu

"Ta biết huynh muội các người tình thâm, bất quá mọi việc còn phải lấy đại cục làm trọng, các người sớm muộn gì sẽ minh bạch khổ tâm của phụ thân!"

Nhưng mà, thủ đoạn hai người đối với Tô Ngân mà nói, cũng chỉ là chút tài mọn, chỉ thấy động cũng không thêm động, chỉ là đem Huyền Vũ ngũ trọng uy áp thả ra, liền đem thế tiến công của Tô Long làm tan rã.

Đồng thời, cường đại khí tức, liền ngay lập tức bao phủ lấy phương thiên địa này, với cường đại uy áp, đem Tô Nhu áp chế, đừng nói là tiếp tục chạy trốn, ngay cả bước đi đều khó có thể bước ra, vô lực mà ngã xuống.

"Phụ thân, người thả đại ca cùng tỷ tỷ ra, con đáp ứng người, con sẽ gả cho Thượng Quan Nhai, con gả cho hắn!" Nhìn Tô Long cùng Tô Nhu đầy mặt thống khổ, Tô Mỹ quỳ xuống.

"Ai, Tiểu Mỹ, là phụ thân xin lỗi con." Tô Ngân cũng là đầy mặt đau đớn, từ đó có thể thấy được trong lòng hắn cũng không quá tốt.

Bất quá hắn cũng không có lập tức buông tha Tô Long cùng Tô Nhu. Mà là lấy thủ đoạn đặc thù, tạm thời đem thực lực Tô Long cùng Tô Nhu phong tỏa, ngay cả nói cũng đều không thể làm được.

Mà ngay khi việc này hạ xuống không lâu, đội ngũ Thượng Quan gia đón dâu, liền đi tới trước phủ thành chủ, Thượng Quan Nhai cười trên con ngựa cao to, mặc tân lang phục, cười toe toét, bởi vì hắn rốt cục cũng có thể cười được, chính người trong lòng hằng tha thiết ước mơ.

Đồng thời tại đây trong đội ngũ đón dâu, đại ca của Thượng Quan Nhai, vị Thượng Quan Thiên kia đã từng đem Sở Phong truy sát đến cùng đường, cuối cùng nhảy vào Long Giao Hà cũng có mặt.

Chính yếu chính là, lúc này Thượng Quan Thiên, cư nhiên cũng mặc một bộ tân lang phục, đầy mặt cảnh xuân, cái loại dáng tươi cười đặc ý này, không chút nào so với Thượng Quan Nhai yếu hơn.

"Đây là có chuyện gì? Thế nào làm ra hai vị tân lang, lẽ nào nói huynh đệ hai người, đều cưới Tô Mỹ làm vợ?" Đối với một màn kỳ quái này, mọi người đều nghị luận, đều là cảm thấy nghi hoặc.

"Thượng Quan Thiên, Thượng Quan Nhai các người đây là ý gì?" Tô Ngân suất lĩnh các vị cường giả của thành chủ phủ đi ra, đối với hành động của Thượng Quan gia, hẳn cũng có chút bất mãn.

"Thành chủ đại nhân, huynh đệ ta hai người tới đây, còn có thể là chuyện gì chứ, tự nhiên là cưới nữ nhi của người làm vợ." Thượng Quan Nhai cười ha hả, nhưng khi nói thế, thì ngay cả ngựa cũng không thềm bước xuống, mà là lấy thái độ bao quát, hướng Tô Ngân nói ra lời này.

"Thành chủ đại nhân, thực không dám dấu diếm, Thượng Quan Thiên ta cũng đối với nhị tiểu thư, Tô Nhu cô nương động tình."

"Vừa lúc hôm nay là ngày đại hỉ Thượng Quan Nhai đệ ta, cưới tiểu nữ nhi Tô Mỹ của người làm vợ, cho nên cũng không ngại đến đây làm một cái song hỷ lâm môn, đem Tô Nhu cũng rước về Thượng Quan gia ta làm sao? Thượng Quan Thiên ta nhất định sẽ hảo hảo tiếp đãi nàng." Thượng Quan Thiên mở miệng nói, đồng dạng cũng không có xuống ngựa.

"Thối lắm, Thượng Quan Nhai cưới tiểu thư nhà ta làm vợ, đó là bởi vì sớm đã có hôn ước trước đây, người thì tính cái gì? Chưa từng tới cửa cầu hôn, liền trực tiếp tới đây cưới vợ, người đây quả thực là cướp dâu mà" Thành chủ phủ một vị lão giả, chỉ vào Thượng Quan Thiên nổi giận nói.

"Làm càn, ta cùng với thành chủ đại nhân nói chuyện, nào có đến phiên người xen mồm vào." Đối với lão giả này trách cứ, Thượng Quan Thiên giận tím mặt, cứ nhiên đưa tay lên, hướng lão giả này đánh qua.

"Hanh, chỉ là Huyền Vũ nhất trọng, cũng dám tại trước mặt lão phu dương oai!" Nhưng mà khi đối mặt với huyền lực bí mật mang theo, giống long xà trường tiên, lão giả cũng không sợ chút nào, đưa tay một trào, liền đem trường tiên này nắm ở trong tay, nguyên lai vị lão giả này là một vị Huyền Vũ nhị trọng cường giả.

"Đồ ranh con vô lễ, mau lăn xuống cho lão phu!" Lão giả nổi giận, muốn đem Thượng Quan Thiên từ trên ngựa túm xuống.

"Ba" bất quá còn không đợi lão phát lực, có một cái đại thủ, nắm trên cổ tay lão, cường đại lực lượng ngay lập tức đem khí tức lão giả áp chế, phong trụ lại động tác của lão.

"Thành chủ đại nhân!" Lão giả đưa mắt nhìn, không khỏi ngây ngẩn cả người, bởi vì ngăn cản hãn chính là chủ nhân, Tô Ngân.

Tô Ngân đầu tiên là hướng lão giả lắc lắc, ý bảo lão giả không nên xăng bậy, rồi hít sâu một cái, mới mở miệng hướng các vị thủ hạ phía sau nói:

"Đi, đem nhị tiểu thư cùng tam tiểu thư thỉnh ra đây, hôm nay Tô gia ta muốn cùng Thượng Quan gia, song hỷ lâm môn!"

"Hô!" Tô Ngân lời này vừa nói ra, nhất thời tại trong đoàn người nhắc lên một hồi sóng to gió lớn, tất cả mọi người là không ngớt giật mình.

Nếu như nói Thượng Quan Nhai cùng Tô Mỹ hôn sự, là đương nhiên. Nhưng mà Thượng Quan Thiên cùng Tô Nhu hôn sự, có thể nói là cố tình gây sự. Đây là người bình thường cũng không cho phép chuyện này, huống chi là thành chủ phủ, người nắm trong tay Chu Tước thành?

Thế nhưng lúc này, Tô Ngân không chỉ không có bão nổi, trái lại còn đồng ý, cái này thực sự quá mức làm cho người ta không nói được lời nào. Ngày xưa thành chủ đại nhân khí phách uy vũ, hôm nay cư nhiên đối với hai người tiểu bối tuyển chọn cúi đầu, cái này thực làm cho mọi người cảm giác bất khả tư nghị, nghĩ không ra.

"Đây là làm sao vậy, thành chủ đại nhân, vậy mà đáp ứng Thượng Quan gia yêu cầu vô lễ như vậy!" Người không biết chân tướng, biểu thị nghi vấn.

"Cái này người không biết đâu, ta nghe nói Thượng Quan gia gia chủ Thượng Quan Nhạc, hôm nay đã đột phá tới Huyền Vũ lục trọng rồi, mà thành chủ chỉ dừng lại tại Huyền Vũ ngũ trọng, tuy rằng Tô gia là người nắm trong tay Chu Tước thành, nhưng trên thực tế thực lực đã không bằng Thượng Quan gia."

"Tin tưởng rằng hôn sự lần này của Thượng Quan Nhai cùng Tô Mỹ đến sớm, nguyên nhân cũng là bởi vì Thượng Quan Nhạc." Có người len lén để lộ bí mật nói.

"Nói thế có thật không?" Nghe được nói thế, mọi người đều là khuôn mặt đại biến, giật mình không ngớt, bởi vì ý vị này, tại đây bên trong Chu Tước thành, người chủ tể chân chính đã không phải là Tô gia, mà là Thượng Quan gia, cái này đối với người của Chu Tước thành mà nói, là một chuyện trọng đại .

Mặc dù việc này khiến kẻ khác bất khả tư nghị, thế nhưng khi Tô Nhu cùng Tô Mỹ, hai vị thiên kim của thành chủ phủ, mặc quần áo tân nương hoa lệ đi ra thành chủ phủ, tất cả mọi người biết, xem ra thế cục hôm nay của Chu Tước thành, thực sự xảy ra biến hóa.

"Không tốt rồi, thành chủ đại nhân, không tốt rồi!"

Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô hoảng loạn, tiếng kinh hô này triệt để đánh vỡ bầu không khí vui vẻ lúc này, tất cả mọi người đem ánh mắt ném qua.

Bọn họ có thể thấy, một vị hộ vệ thành chủ phủ, đang hướng thành chủ phủ cuồn cuộn đi đến, chỉ bất quá trên người hắn, cũng đã là vết thương bầm dập, tiên huyết mơ hồ.

"Chuyện gì xảy ra? Đến tột cùng xảy ra cái gì?" Thấy thế, Tô Ngân mấy người vội vàng qua đó.

"Thành chủ, có. . . có. . . có đại địch xâm phạm!" Trong đó một vị, nói ra những lời này xong, liền chết ngất luôn.

"Cái gì? Đại địch xâm phạm?" Nghe được những lời này, Tô Ngân đầy mặt vụ thủy, không khỏi đem ánh mắt hướng về phía Thượng Quan Nhai cùng Thượng Quan Thiên, mới phát hiện ra hai vị này, cũng là có chút không biết làm sao.

Cái này càng làm cho Tô Ngân cảm thấy không giải thích được, trên thực tế đối với Tô gia hắn mà nói, địch nhân lớn nhất là Thượng Quan gia, thế nhưng lúc này nếu không phải Thượng Quan gia động thủ, vậy là ai dám xâm phạm Chu Tước thành hắn?

"Thùng thùng đông "

"Sang sang sang "

"Đông sang, đông sang, sang đông sang. . ."

Mà đúng lúc này, tại nơi phương hướng hộ vệ chạy tới, lại truyền đến trận trận chiêm trống ầm vang, điều này làm cho tất cả mọi người không khỏi hút một ngụm lương khí, đầu đầy vụ thủy đồng thời trong lòng đầy rẫy

một loại sợ hãi không hiểu, bởi vì cái tiết tấu loại chiêm trống này, rõ ràng là tư thế đón dâu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Hôi Bào Giới Linh Sư

Trong tiếng chiêng trống vui mừng, một đội nhân mã hạo hạo đang xuất hiện, có xao la, có bồn chồn, có tâng bốc, có bài tử, mà trên mặt bài tử rõ ràng viết hai cái đại tự, Đón Dâu!

Về phần trang phục của đoàn người này, cũng rất là rực rỡ, nhìn từ ngoài, đích xác như là một đội ngũ đón dâu, mà đây cũng là điều khiến cho mọi người mê man, bởi vì bọn họ không nghĩ ra, đây là đội ngũ từ đâu tới, bọn họ tới đây đón ai?

Chính yếu chính là, đoàn người này tuy rằng trang phục hỉ khánh (màu đỏ), nhưng là rất quái dị, không như người khác, bởi vì trên mặt mỗi người bọn họ, đều mang một cái mặt nạ, thấy không rõ dung nhan bọn họ.

"Đứng lại, các người là ai?" Thành Chủ Phủ hộ vệ vọt ra, đem đoàn người này ngăn ở ngoài Thành Chủ Phủ, cẩn thận nhìn chăm chăm đối phương.

"Chúng ta phụng lệnh Hôi Bào tiên sinh, đến đây cưới Tô Mỹ cô nương thiên kim Thành Chủ Phủ làm vợ." Một vị đi đầu, rống lên một tiếng nói.

"Cái gì? Cưới Tô Mỹ làm vợ? Tô Mỹ không phải vị hôn thê của Thượng Quan Nhai sao? Bọn họ thế nào lại đến cưới Tô Mỹ làm vợ?"

"Còn nữa, Hôi Bào tiên sinh này là ai? Cư nhiên tại ngày đón dâu của Thượng Quan gia, tới đây cưới con dâu Thượng Quan gia làm vợ, hắc quả

thực là đang làm trò cho mọi người mà, đánh vào mặt mũi của Thượng Quan gia a!"

Trong đoàn người kinh hô không ngừng, mọi người đều bị một câu nói của người nọ làm bùng nổ, ngay cả Thành Chủ Phủ cũng là không hiểu gì hết, đầu đầy vụ thủy, nhưng là bọn hắn có thể xác định một điểm, đó chính là đội nhân mã này, hiển nhiên là tới quấy rối, về phần là người của Thượng Quan gia hay Thành Chủ Phủ, vậy thì không được biết rồi.

"Mẹ nó, dám có gan đến địa bàn Thượng Quan gia ta quấy rối, người thực sự là chán sống, người đâu, mau đem đoàn người này bắt lại cho ta."

Thượng Quan Thiên giận dữ, còn không đợi người của Thành Chủ Phủ có động tác, hắn liền sai sử thủ hạ hướng đội nhân mã này vọt tới, bất quá hắn chỉ là hạ lệnh bắt lại, cũng không có hạ lệnh chém giết bọn họ.

Về phần là vì sao? Đây tự nhiên là bởi vì ngày hôm nay là ngày đại hi, không thể đổ máu, bằng không sẽ có điềm xấu.

"Ô oa ~~ "

Nhưng mà, đối phương còn không đợi nhân mã Thượng Quan gia tới gần, chỉ thấy vị dẫn đầu kia tay áo vung lên, một đạo Nguyên Lực mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, hóa thành mấy đạo lưỡi dao vô hình, đem mười mấy tên Thượng Quan gia chém chết tại chỗ.

Đồng thời thủ đoạn người nọ phi thường tàn nhẫn, không chỉ có là đem người của Thượng Quan gia chém giết, còn muốn đem người của Thượng Quan gia tay chân toàn bộ trảm rớt, chết rất dị thường thâm trầm, tiên huyết chảy đầy một vũng.

"Cái này."

Một màn này khiến mọi người mở rộng tầm mắt, cảm thấy giật mình, người vây xem đều là không khỏi thối lui về phía sau, trên trán hiện ra phiến phiến mồ hôi lạnh.

Bởi vì tại vừa rồi, bọn họ đều cảm giác được, trong nhân mã đối phương, có một vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ, đồng thời là một vị Huyền Vũ tam trọng cao thủ.

Mặt khác, từ trong thủ đoạn đối phương không lưu tình chút nào, mọi người càng có thể xác định, đội nhân mã này tuyệt đối là lai giả bất thiện.

"Dám phá hỏng hảo sự của Hôi Bào tiên sinh, giết không bàn luận!" Vị kia vừa xuất thủ, nhàn nhạt nói rằng.

Mà cùng lúc đó, mấy trăm người phía sau, đều là buông vật phẩm trong tay ra, đem cường đại khí tức tán phát ra, cư nhiên lại có ba vị Huyền Vũ Cảnh cao thủ, đồng thời ngoại trừ ba vị này ra, còn lại mấy trăm người, toàn bộ đều là Nguyên Võ đỉnh.

"Trời ạ, đây đến tột cùng là thần thánh phương nào, cư nhiên có thực lực như vậy."

Cường đại khí tức như cơn lốc vô hình bốn phương tám hướng cuộn tới, tất cả mọi người ở đây có thể cảm thụ được bọn họ áp bách, Thượng Quan gia cùng người của thành chủ còn đỡ, những quan to quý tộc vây xem, sắc mặt đã rất khó coi.

Bởi vì thực lực của đối phương phi thường cường hãn, đây quả thực tương đương với một cái lực lượng tinh anh của nhị đẳng tông môn, cũng khó trách đối phương dám như thế cùng Thượng Quan gia gọi nhíp, bởi vì bọn họ thực sự có thực lực.

"Giỏi cho một cái giết không cần bàn luận, ta thật ra cũng muốn nhìn thử, Hôi Bào tiên sinh đến tột cùng là người thế nào."

Đột nhiên, một đạo thanh âm già nua vang lên, sau đó một đạo cuồng phong đảo qua, một vị độc nhãn lão giả, xuất hiện ở tại trước người Thượng Quan Thiên cùng Thượng Quan Nhai.

"Là Thượng Quan Nhạc, gia chủ Thượng Quan gia, nghe đồn vị này đã bước vào Huyền Vũ lục trọng, trở thành đệ nhất cường giả của Chu Tước thành, không biết thật hay giả."

Khi vị lão giả này sau khi xuất hiện, ở đây rất nhiều người không khỏi kinh hô lên, ngay cả Thượng Quan Thiên cùng Thượng Quan Nhai, cũng là vội vàng tự trên ngựa nhảy xuống, đi tới phía sau độc nhãn lão giả cung kính thi lễ nói: "Gia gia!"

"Các người lui ra, lão phu một mình cũng đủ để đem đàn chuột nhắt này chém giết" Thượng Quan Nhạc khoát tay áo, sau đó chỉ thấy mây kiếm dựng thẳng, trong độc nhãn quang mang bắn ra bốn phía, cả người khí thế liên hoàn toàn bất đồng như trước.

Chỉ thấy y bào của y không gió mà tự động cuồng ma loạn vũ, cường đại khí tức dường như thủy triều trong cơ thể tuôn ra, hóa thành vô hình thao thiên cự lãng, từng đợt từng đợt hướng tới đội nhân mã đánh vào.

"Trời ạ, hãn thật là Huyền Vũ lục trọng, hãn cư nhiên thực sự bước vào Huyền Vũ lục trọng."

Cường đại khí tức khiến mọi người ở đây hơi bị biến sắc, nhất là người của Thành Chủ Phủ, càng cảm thấy giật mình, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Bởi vì ... điều này nói rõ Thượng Quan Nhạc tại tu vi, thực sự siêu việt thành chủ Tô Ngân hãn, Thành Chủ Phủ hãn thực sự bại bởi Thượng Quan gia.

Trên thực tế, đối mặt cường đại khí tức này, ngay cả tông chủ Hư Không Tông cũng luống cuống, bởi vì bọn họ trăm triệu cũng nghĩ không ra, Thượng Quan Nhạc đã bước vào Huyền Vũ lục trọng.

Huyền Vũ Cảnh, mỗi một trọng cảnh giới, đều như một đạo hồng cầu, là người thường vô pháp vượt qua, vì thế hẳn chỉ có Huyền Vũ tam trọng, đối mặt với khí tức Huyền Vũ lục trọng, tựa dường như đối mặt một đạo sóng lớn vô pháp chống lại, trốn cũng không thể trốn, ngăn cũng không thể ngăn, chỉ có chờ chết thôi.

Giờ khắc này, toàn bộ người của Hư Không Tông, cũng không khỏi có chút hối hận, bắt đầu lùi bước về phía sau, tuy rằng bọn họ lần này nếu thành công, sẽ thu được chỗ tốt thật lớn, nhưng còn không muốn bởi vậy mà đánh mất tính mệnh.

"Hanh, quả nhiên là một đám chuột nhắt!"

Mà khi nhìn thấy đám nhân mã khiếp đảm, Thượng Quan Nhạc lại là ưỡn ngực ngẩng đầu, hừ lạnh một tiếng, hẳn tuy rằng mặt ngoài không vui, nhưng nội tâm cũng mừng như điên, mặc kệ đoàn nhân mã này đến tột cùng là ai, nhưng đều có cơ cho hẳn bày ra thực lực, cơ hội lập uy ở Chu Tước thành.

Hẳn biết, từ hôm nay trở đi, mọi người ở Chu Tước thành này, sợ nhất không phải là Tô Ngân, mà là hẳn Thượng Quan Nhạc, quyền chưởng khổng Chu Tước thành, nhất định rơi vào trong tay Thượng Quan gia hẳn.

"Chút tài mọn!"

Đã có thể khi tất cả mọi người nghĩ rằng, đội nhân mã này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thì tại trong cổ kiệu đón dâu, đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm già nua.

Mà đồng thời ngay khi thanh âm này vang lên, mọi người có thể rõ ràng thấy, tại phía trước đội nhân mã, xuất hiện tảng lớn hơi sắc khí thể, khí thể này cấp tốc ngưng tụ, trong chớp mắt liền hình thành một đạo bình chướng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Diệt Thượng Quan Gia

"Oanh ~~~~ "

Huyền Vũ lực trọng khí tức oanh kích xuống, đại địa đều là một trận rung động, tiếng nổ vang chói tai khiến rất nhiều không thể chịu nổi, thế nhưng khi rung động tiêu tán, khí tức rút đi, mọi người lại kinh ngạc phát hiện, đội nhân mã này cư nhiên lông tóc cũng không tổn hao gì.

Mà bọn họ sở dĩ có thể lông tóc không tổn hao gì, đơn giản là do bình chướng thật lớn che ở trước người bọn họ, bình chướng này màu hôi sắc, lại trong suốt như thủy tinh.

"Đây. . . là kết giới, đó là kết giới." Đột nhiên, có người tinh mắt, nhận ra lai lịch bình chướng này.

"Kết giới thật là lợi hại cư nhiên có thể chống đối thế tiến công của Huyền Vũ lực trọng cường giả, Giới Linh Sư bố trí ra đạo kết giới này, sẽ là cường hãn bậc nào?" Nhìn kết giới không thể phá vỡ, mọi người kinh hô liên tục không ngừng.

"Chính là dám đối Thượng Quan gia ta xuất thủ, thực sự là không muốn sống mà!"

Đúng lúc này, rèm cửa kiệu đột nhiên nhấc lên, một đạo thân ảnh tự trong đó chậm rãi bước ra, mà khi mọi người thấy rõ trang phục vị này, nhất thời mục trừng khẩu ngốc, một ít người tức thì sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Trên hồi sắc trường bào đầy phù chú, tại dưới ánh dương quang chiếu xuống, còn lóe ra nhàn nhạt huỳnh quang, phục sức đặc thù như vậy, bình dân bách tính là không nhận biết, thế nhưng người ở đây, lại đều biết đây đại biểu cho cái gì.

"Hồi bào Giới Linh Sư! !!"

Rốt cục, có người kinh hô, mà hắc lời này vừa nói ra, dường như một trái bom, có thể khiến cho phương thiên địa này cũng không an bình, hầu như mọi người ở đây, đều nhin không được mà hút một ngụm lương khí, trên mặt hiện lên thần sắc vừa kính lại sợ.

Hồi bào Giới Linh Sư, đây là đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho đại nhân vật ở Thanh Châu có thân phận nhất, bởi vì ... đại nhân vật dạng này, Thanh Châu chỉ có hai vị, đồng thời hai vị này, phân biệt được cung phụng tại hai cái thế lực lớn cực mạnh ở Thanh Châu.

Lúc này, cư nhiên xuất hiện một vị Hồi bào Giới Linh Sư, đây thực sự làm cho người ta miên man bất định mà, mọi người trước hết nghĩ đến sẽ là, vị này chính là vị nào trong hai đại nhân vật đó.

Thế nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, lại thấy không đúng, dù sao hai vị này đều có danh hào, đồng thời nếu là hai người bọn hắn nhìn trúng mấy cô nương này, thì tuyệt đối sẽ không giả danh tới đón dâu, chỉ cần nói ra đại danh bọn họ, là có lực uy hiếp rồi.

Nhưng nếu là vị trước mắt này, không phải là hai đại nhân vật danh trấn Thanh Châu, thì nói cách khác là, tại trong Thanh Châu lại xuất hiện vị Hồi bào Giới Linh Sư thứ ba, cái này tuyệt đối là một tin tức oanh động a.

"Vị tiên sinh này, ngài đến tột cùng là ai? Chẳng biết giữa chúng ta có cái hiểu lầm gì hay không?"

Khi Sở Phong khoác giới linh hôi bào đi ra, thì Thượng Quan Nhạc lúc trước khí thế còn cường ngạnh, cũng nhất thời uể oải xuống, một vị Hôi bào Giới Linh Sư, ngay cả nhất đẳng tông môn cũng đều phải tôn sùng là thượng tôn, thật đúng là không phải Thượng Quan gia hãn có thể trêu chọc.

"Không có gì hiểu lầm, ta hôm nay tới đây, đầu tiên là muốn cưới thiên kim Tô Mỹ của Thành Chủ Phủ làm vợ, thứ nhì, là thuận tiện diệt luôn Thượng Quan gia người."

Sở Phong đậm nhiên cười, lấy ngữ khí già nua nói ra lời này xong, tay áo liền vung lên, nói: "Động thủ! ! !"

"Sát! ! ! !"

Mà Sở Phong tiếng nói vừa dứt, tinh anh trong Hư Không Tông, liền dưới đài lĩnh của tông chủ, hướng Thượng Quan gia vọt qua, một đường đi tới, toàn bộ người của Thượng Quan gia, đều là giết không nói lý lẽ.

Thấy thế, cường giả Thượng Quan gia, đều ý thức được không đúng, vội vàng hướng đám người kia đuổi theo, bởi vì lúc này cường giả Thượng Quan gia đều đang ở đây, trong Thượng Quan gia còn lại đều là người già yếu, tay trái gà không chặt, nếu là để một đám hỏa nhân như thế giết vào Thượng Quan gia, Thượng Quan gia nhất định phải bị diệt vong.

"Không nên vội, hôm nay mọi người Thượng Quan gia, đều phải chết!" Sở Phong đứng tại chỗ, nói ra những lời này, đồng thời một đạo kết giới khổng lồ hiện ra, phong tỏa phương hướng mà mấy người Hư Không Tông vừa rời đi, đem Thượng Quan gia người đuổi theo này ngăn cản lại.

Cùng lúc đó, Sở Phong hướng mọi người Thượng Quan gia đánh ra một chưởng, chỉ nghe oanh một tiếng, gần nghìn danh tinh anh Thượng Quan gia, liền tử thương hơn phân nửa, trong đó còn có hai vị Huyền Vũ Cảnh cường giả.

"Người này thật mạnh! !"

Thấy thế, Tô Ngân chau mày, tuy rằng Hôi bào Giới Linh Sư này chỉ bày ra Huyền Vũ nhất trọng tu vi, thế nhưng chỉ cần một chiêu đối phương đánh ra, liền có thể dự cảm được, nếu giao thủ, hẳn cũng không phải là đối thủ của Hôi bào Giới Linh Sư này.

"Rầm rầm oanh" sau đó, Sở Phong lại liên tiếp đánh ra mấy chiêu, không có thi triển vũ kỹ, mà là huyền lực đơn thuần, nhưng mỗi một chiêu đều có thể phát huy ra uy lực kinh người, khiến cho vô số người Thượng Quan gia, táng mạng.

"Người. . . . Thật sự là khinh người quá đáng, ta không quản người là ai, hôm nay ta sẽ không bỏ qua cho người."

Nhìn cường giả nhà mình, như vậy bị người tàn sát, Thượng Quan Nhạc nổi giận không gì sánh được, Huyền Vũ lực trọng huyền lực vận chuyển, hướng Sở Phong phác sát mà đến.

Thượng Quan Nhạc thực sự nổi giận, lúc này hẳn không có một tia cổ ky, thầm nghĩ muốn chém giết Sở Phong, bởi vì hẳn biết, nếu như giết chết Sở Phong, Thượng Quan gia hẳn còn có một tia hi vọng, nhưng nếu là vô pháp giết chết Sở Phong, vậy Thượng Quan gia hẳn hôm nay sợ rằng sẽ diệt vong.

Cho nên dưới tình huống như vậy, Thượng Quan Nhạc thế tiến công dị thường hung mãnh, giở tay nhắc chân đều là huyền lực vận chuyển, mỗi chiêu mỗi thức đều có thể đánh ra công kích oai lực hủy diệt, nhất là hẳn nắm giữ vũ kỹ, cũng đều là rất mạnh.

Sở Phong không muốn bại lộ thân phận, vì thế hẳn vô pháp sử dụng vũ kỹ, chỉ có thể đơn thuần vận dụng huyền lực, cùng với Kết Giới Thuật cùng Thượng Quan Nhạc giao thủ.

Bất quá cũng may, Sở Phong Kết Giới Thuật đã bước vào hồi bào cảnh giới, mặc cho Thượng Quan Nhạc tiến công hung mãnh thế nào, nhưng cũng vô pháp đả thương được Sở Phong, trái lại bị Sở Phong nhất nhất đỡ được.

"Thật là lợi hại, quá lợi hại, đây là lực lượng Giới Linh Sư sao? Hồi bào Giới Linh Sư, không hổ là đại nhân vật, có thể danh chấn Thanh Châu, chiến lực bậc này thực sự thật là đáng sợ."

"Đúng vậy, hấn khí tức rõ ràng chỉ là Huyền Vũ nhất trọng, đồng thời không dùng bất luận cái vũ kỹ gì, chỉ là dựa vào kết giới lực, liền có thể đem Huyền Vũ lực trọng Thượng Quan Nhạc trong tay đùa bỡn, loại thủ đoạn này không thể không mạnh a."

Nhìn hai người chiến đấu, người sáng mắt đều có thể nhìn ra ai cường ai nhược, đều vì thực lực của Sở Phong mà cảm thấy khiếp sợ, đương nhiên, bọn họ cũng không biết vị này, giai đoạn trước, là thiếu niên thiên tài Sở Phong danh chấn Chu Tước thành, tại trong mắt bọn họ, đây là một vị đại nhân vật chân chính, một vị Hồi bào Giới Linh Sư tu luyện lâu năm.

"Lão già kia, tu vi Huyền Vũ lực trọng, tại trên người người thực sự là lãng phí."

Sở Phong đang chống đỡ thế tiến công của Thượng Quan Nhạc đồng thời, còn hướng người của Thượng Quan gia xuất thủ, đồng thời mỗi lần xuất thủ đều thực hiện được, chỉ là chớp mắt công phu, Thượng Quan gia tinh anh đã có gần nghìn người, chôn vùi ở tại trong tay Sở Phong.

Đồng thời cùng lúc đó, tại phương hướng Thượng Quan gia, đang không ngừng vang tới tiếng kêu bi thảm, Thượng Quan gia đang bị tàn sát, vô luận nam nữ già trẻ gà chó mèo vẹt, phạm là còn hơi thở đều bị chém giết, ngay cả những con chuột nhắt không cẩn thận trong Thượng Quan gia, cũng đều bị người Hư Không Tông tàn sát, tươi sống bóp chết.

Cũng không phải Hư Không Tông thủ đoạn độc ác, mà là bọn hăn nhận được tử lệnh, Sở Phong hạ đạt mệnh lệnh, đó chính là trong Thượng Quan gia, không để lại một người sống.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Đến Tột Cùng Là Ai

"Tô Ngân, người còn nhìn cái gì, còn không mau giúp ta đối phó người này." Mắt thấy người nhà mình, từng bước từng bước bị giết, từng bước từng bước ngã xuống, còn mình lại không có bất luận cái biện pháp gì.

Thượng Quan Nhạc có chút phát điên, cuối cùng rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là đem ánh mắt cầu cứu, hướng Tô Ngân mọi người của Thành Chủ Phủ.

Nhưng mà Tô Ngân thế nào có khả năng xuất thủ, trước không nói hấn ước gì Thượng Quan gia bị diệt, dù là hấn cùng với Thượng Quan gia là minh hữu, cũng sẽ không ở dưới tình huống như vậy xuất thủ, hấn còn không nghĩ phải đắc tội với một gã hôi bào Giới Linh Sư.

"Tô Ngân, lão phu cầu người, cứu giúp Thượng Quan gia ta, đừng để cho Thượng Quan gia ta tuyệt hậu" thấy Tô Ngân thờ ơ, Thượng Quan Nhạc không thể làm gì khác hơn là hạ thấp tư thái, lấy khẩu khí khẩn cầu nói. Thế nhưng mà Tô Ngân vẫn cứ thờ ơ.

"Tô Ngân, lão phu sẽ làm người hối hận cả đời." Rốt cục, Thượng Quan Nhạc buông bỏ xin giúp đỡ, mà là quát lên một tiếng, hướng Sở Phong thi triển ra một đạo công kích cực kỳ mạnh mẽ.

Cường đại huyền lực, cư nhiên hóa thành một đạo thao thiên cự lãng, cuộn trào mãnh liệt lên mấy trượng cao, bài bài chồng chất, áp bách xuống,

trong đó ẩn chứa uy lực, đủ để đem một mảnh sơn lâm hóa thành đất bằng, có thể thấy được Thượng Quan Nhạc này là động nộ thật rồi.

"Lão già kia, rốt cục cũng nghiêm túc a." Thấy thế, Sở Phong cũng không dám chậm trễ, vội vàng vận chuyển tinh thần lực, không ngừng tại trước người bố trí hô sắc kết giới, để chống đỡ một kích toàn lực của Thượng Quan Nhạc.

"Bá" nhưng mà, ngay khi thao thiên cự lãng cùng kết giới va chạm nhau, thân hình Thượng Quan Nhạc lại chợt lóe, đi tới bên cạnh Thượng Quan Thiên cùng Thượng Quan Nhai, tay áo vung lên, hai tầng huyền lực liền tuôn ra.

Cường đại huyền lực chia làm hai phía, một phía đem Thượng Quan Thiên cùng Thượng Quan Nhai cuồn cuộn lên, một phía khác lại đem Tô Nhu cùng Tô Mỹ cũng cuộn lên, dường như lao lung vậy, đưa bọn họ phong tỏa ở tại trong đó.

"Không tốt, lão gia hỏa này là muốn trốn!" Sở Phong bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Thượng Quan Nhạc cũng không phải là thật tâm muốn cùng Sở Phong liều mạng, mà là muốn chạy trốn.

"Bá "

Như Sở Phong sở liệu, sau khi lấy thủ đoạn đặc thù, đem Thượng Quan Thiên Thượng Quan Nhai, cùng với Tô Nhu Tô Mỹ ràng buộc lại, Thượng Quan Nhạc đầu ngón chân bỗng nhiên chia xuống đất, một trận cuồng phong liền khuếch tán ra.

Khi cuồng phong này tiêu tán, Thượng Quan Nhạc đã biến mất không thấy, mà cùng lúc đó, Thượng Quan Nhai Thượng Quan Thiên còn có Tô Nhu Tô Mỹ, cũng là không thấy hình bóng.

"Nguy rồi!"

Thấy thế, Tô Ngân cũng là khuôn mặt đại biến, bởi vì Thượng Quan Nhạc không phải chạy trốn một mình, không chỉ mang đi hai vị tôn tử của hắn, còn kèm thêm hai người nữ nhi bên Tô Ngân.

Nghĩ đến lúc trước mình thờ ơ lạnh nhạt, đối với Thượng Quan gia sinh tử làm như không thấy, Thượng Quan Nhạc đối với mình tất nhiên sẽ hận thấu xương, hôm nay hai nữ nhi rơi vào trong tay hắn, cái loại hậu quả này quả thực là không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, Tô Ngân triệt để luống cuống, đem Huyền Vũ ngũ trọng khí tức tán phát ra, liền muốn đuổi theo Thượng Quan Nhạc, chỉ bất quá còn không đợi hắn nhích người, một cái thủ chương dùng lực, liền rơi vào bờ vai của hắn, đưa khí tức hắn áp chế xuống.

"Người. . . ." Quay đầu lại nhìn, Tô Ngân nhất thời hút một ngụm lương khí, bởi vì lúc này người ngăn hắn lại không phải ai khác, mà chính là vị hôn bào Giới Linh Sư thần bí kia.

"Thành thật đợi ở đây cho ta, một hồi ta sẽ cùng người tính sổ" Sở Phong nói xong câu đó, thân hình liền tung lên, biến mất không gặp.

Mà khi Sở Phong ly khai rồi, Tô Ngân từ lâu đã sợ đến sắc mặt tái nhợt, bởi vì hắn có thể từ lời nói của Sở Phong, mà nghe ra vị đại nhân này đối với hắn tựa hồ rất là bất mãn, thế nhưng hắn cũng không nghĩ ra, mình là lúc nào đắc tội một đại nhân vật như vậy, nhưng mặc kệ thế nào, hắn đều biết, mình chỉ sợ là gặp phiền phức rồi.

Nhất là khi ánh mắt hắn quét về phía sau, nhìn thi thể tinh anh của Thượng Quan gia này, đều đã nằm trên vũng máu, nội tâm hắn sợ hãi càng nồng nặc tới cực điểm rồi, bởi vì hắn chân chính thấy được, cái gì là thủ đoạn độc ác, người như vậy thực sự quá mức đáng sợ a.

Cùng lúc đó, tại trong Chu Tước sơn mạch, Thượng Quan Nhạc đang ở trong rừng bỏ chạy, hắn tốc độ rất nhanh, mặc dù trên đầu của hắn, huyền

lực ràng buộc tới bốn người, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới tốc độ hấn.

"Thượng Quan Nhạc, mau thả chúng ta xuống, muội muội ta không chịu nổi rồi."

Tại trong huyền lực lao lung, Tô Nhu đang gắt gao ôm lấy Tô Mỹ, không biết là trên đường quá mức xóc nảy, hay trước khí tức Thượng Quan Nhạc quá dũng mãnh, dẫn đến lúc này sắc mặt Tô Mỹ tái nhợt, môi khô, từ lâu rơi vào trong hôn mê.

"Câm miệng, đừng nhiều lời vô ích, hiện tại sẽ làm thiệt hại hai người các người!"

Thượng Quan Nhạc trong cơn giận dữ, lúc này chạy trốn chết còn không kịp, thế nào có khả năng quản chết sống của Tô Nhu cùng Tô Mỹ, hấn sở dĩ đưa hai người bọn họ đi, chỉ là muốn nhiều thêm một phần lợi thế bảo mệnh mà thôi.

"Ông" thế nhưng đột nhiên trong lúc đó, một đạo kết giới mạnh mẽ lại chắn ngang ở phía trước, cùng lúc đó bốn phương tám hướng đều xuất hiện mấy đạo kết giới, đang hướng về phía Thượng Quan Nhạc xúm lại.

"Thế nào có khả năng, hấn đã vậy còn quá nhanh theo tới rồi?"

Thấy thế, Thượng Quan Nhạc ý thức được không ổn, vội vàng đưa tay về phía, Tô Nhu cùng Tô Mỹ bị hấn ràng buộc, muốn đem hai nha đầu này áp chế.

"Bá" nhưng mà, chỉ thấy một đạo quang mang chợt lóe qua, huyền lực ràng buộc hai người liền bị đánh vỡ, không chỉ là Tô Nhu cùng Tô Mỹ không thấy, mà ngay cả hai vị tôn tử hấn, Thượng Quan Thiên cùng Thượng Quan Nhai cũng là thoát ly phạm vi hấn kiểm soát.

"Gia gia cứu ta!"

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đưa mắt nhìn lại Thượng Quan Nhạc không khỏi thất kinh, hai người tôn tử hăn gục xuống cách đó không xa, mà ở phía sau bọn họ, lại là đứng một người, chính là vị hôn bào Giới Linh Sư kia.

"Không cần cầu cứu, ở đây không ai có thể cứu được người, các người đều phải chết." Sở Phong đạm nhiên cười, bỗng nhiên nhấc chân, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, đầu Thượng Quan Nhạc liền tại dưới chân hăn hóa thành vũng máu, dường như dưa hấu vậy, bị Sở Phong đập thành nát bấy.

"Người cái hồn trưởng này, ta phải làm thịt người." Thấy tôn tử mình, cứ như vậy chết đi, Thượng Quan Nhạc nhất thời phát điên lên, một bên điên cuồng hét lớn, một bên hướng Sở Phong phát động tiến công hung mãnh.

"Hanh "

Chỉ bất quá, đối mặt với thể tiến công của Thượng Quan Nhạc, Sở Phong chỉ là hừ lạnh một tiếng, hướng hăn bấm tay bắn ra, một đạo khí thể đậm bạch sắc liền nhảy lên không mà qua, không chỉ xuyên qua vũ kỹ Thượng Quan Nhạc, mà còn xuyên qua thân thể Thượng Quan Nhạc, chỉ là một chiêu, liền khiến vị cường giả Huyền Vũ lực trọng này miệng phun tiên huyết, vô lực té nhào trên mặt đất.

"Thế nào có khả năng. . . Thế nào có khả năng "

Thượng Quan Nhạc mặt xám như tro tàn, vốn hăn nghĩ mình toàn lực một chương, là còn có vài phần thắng, thế nhưng ngay khi bạch sắc khí thể, xuyên thấu thân thể hăn, hăn mới ý thức được, chênh lệch hăn cùng đối phương đến tột cùng là có bao nhiêu lớn, nguyên lai ngay từ đầu, hăn đã định trước sẽ bại.

"Tiếp theo đến phiên người." Khi lấy Bạch Hồ Công Sát Thuật, đem Thượng Quan Nhạc đánh bại xong, Sở Phong cũng không có trực tiếp xuất thủ với Thượng Quan Nhạc, mà là đem ánh mắt hướng về phía Thượng Quan Thiên.

Mắt hướng về phía vị này, lúc đầu đã đem hắc truy đến trên trời không lối, dưới đất không đường, chỉ bất quá hôm nay tình hình cùng lúc đó so sánh, thân phận đã xảy ra thay đổi.

"Người đến tốt cùng là ai, Thượng Quan gia ta cùng người không cừu không oán, vì sao phải đối Thượng Quan gia ta đuổi tận giết tuyệt!" Thượng Quan Thiên lớn tiếng gào thét, hắc rất không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy chết đi, vì thế hắc rất muốn biết, đến tốt cùng là ai, lại đối Thượng Quan gia hắc đuổi tận giết tuyệt.

Trên thực tế, không chỉ là Thượng Quan Thiên, mà ngay cả Tô Nhu cách đó không xa, cũng là chăm chú nhìn Sở Phong, bởi vì nàng cũng vậy rất là hiếu kỳ, vị hôn bào Giới Linh Sư này đem Thượng Quan gia diệt môn, đến tốt cùng là người nào.

"A. . . ." Nghe được nói thế, trong hôn bào đột nhiên truyền tới một tiếng cười châm chọc, chỉ bất quá lúc tiếng cười này vang lên, vô luận là Thượng Quan Thiên hay Tô Nhu, đều là thần tình đại biến.

Bởi vì tiếng cười này, không phải là thanh âm một người lão giả già nua, trái lại thanh âm như là một thiếu niên, chính yếu chính là, thanh âm này rất là quen thuộc.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Cầm Thú

"Cái thanh âm này, chẳng lẽ. . ."

Tô Nhu trước tiên phản ứng, vì thanh âm này nàng rất quen thuộc bất quá, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại nghĩ không có khả năng, dù là vị kia thiên phú có cao tới đâu, cũng không có khả năng tại trong khoảng thời gian ngắn như vậy, phát triển đến loại tình trạng này.

Về phần Thượng Quan Nhạc cùng Thượng Quan Thiên cũng vậy là mục trường khẩu ngọc, tuy rằng bọn họ vô pháp xác định người trong hôi bào là ai, nhưng có thể từ trong tiếng cười nghe ra, đó là thanh âm một thiếu niên, thế nhưng nhân vật lợi hại như vậy, thế nào có khả năng chỉ là một vị thiếu niên?

"Hôm nay, ta để các người chết minh bạch một chút."

Tại dưới ánh mắt ba người chấn động cùng hiếu kỳ nhìn vào, Sở Phong đưa hai tay, chậm rãi tháo xuống vành nón trên đầu, đem khuôn mặt anh tuấn hiện ra ở trước mặt ba người.

"Sở Phong, cư nhiên đúng là người!" Giờ khắc này, Tô Nhu không khỏi kinh hô ra, đôi mắt đẹp không ngớt chớp động.

Bởi vì nàng trăm triệu lần nghĩ không ra, vị này lại đem Thượng Quan Nhạc đánh bại, đồng thời nắm giữ hôi sắc kết giới lực, thực sự lại là Sở Phong, cái chân tướng này tới quá mức đột ngột, khiến nàng có chút khó có thể chấp nhận.

"Thế nào có khả năng, người. . . . người không phải đã. . . ."

Nhưng so với việc Tô Nhu khó có thể chấp nhận, Thượng Quan Thiên lại chỉ có đầy mặt kinh khủng, bởi vì hẳn rõ ràng nhớ kỹ, lúc ấy Sở Phong đã bị hấn đẩy vào giữa Long Giao Hà, hẳn là đã sớm chết đi rồi, thế nào có khả năng xuất hiện ở chỗ này, đồng thời tại thời gian ngắn như vậy, trở nên cường đại như vậy.

Mà khi nhìn Thượng Quan Thiên cùng Thượng Quan Nhạc thần sắc khiếp sợ, Sở Phong lại là đạm nhiên cười, hướng Thượng Quan Thiên, nói: "Người còn nhớ hay không, lúc đó tại Tuyệt Mệnh Nhai đã hướng người nói."

"Ta nói với người, người hẳn là nên cầu khẩn, cầu khẩn ta sẽ như thế ngã xuống mà chết."

"Bằng không, ta nhất định sẽ quay về tới tìm người, cái thời gian đó không phải là ngày diệt vong Thượng Quan Thiên người, mà là ngày diệt vong Thượng Quan gia người."

Nghe được Sở Phong vừa nói, Thượng Quan Thiên đã mặt xám như tro tàn, hẳn rất cực biết, vì sao tại trong nháy mắt khi Sở Phong nhảy xuống, hẳn lại có một loại dự cảm bất hảo.

"Vị tiểu hữu này, chúng ta có cái gì hiểu lầm hay không?" Thấy Sở Phong muốn đối với Thượng Quan Thiên động thủ, Thượng Quan Nhạc xuống nước nói.

"Hiểu lầm? Ta vốn cùng Thượng Quan gia người không oán không cừ, nhưng Thượng Quan gia người lại luôn đưa ta vào chỗ chết, việc hôm nay, là Thượng Quan gia người thiếu nợ ta phải trả, chỉ bất quá Sở Phong ta thu lợi tức tương đối cao chút mà thôi."

Sở Phong vừa dứt lời, dang tay một chưởng, Thượng Quan Thiên liền biến thành máu loãng, theo sát sau đó, Sở Phong lại hướng Thượng Quan Nhạc bấm tay bắn ra, Bạch Hồ Công Sát Thuật, công sát vô song, tại trong trận trận tiếng rít xuyên qua, cướp đi tính mệnh của Thượng Quan Nhạc.

Đem người của Thượng Quan gia chém giết xong, Sở Phong liền vội vàng đi tới bên cạnh Tô Nhu, nhìn khuôn mặt tái nhợt, khí tức Tô Mỹ thấp thỏm, lúc trước trên mặt còn trầm ổn, hiện ra vẻ khẩn trương.

Bất quá lúc này lấy tinh thần lực quan sát, Sở Phong liền thở dài một hơi, Tô Mỹ tuy rằng bị thương, nhưng không nghiêm trọng lắm, tĩnh dưỡng khoảng mười ngày, liền có thể rất nhanh kháng phục.

Nhưng dù là như vậy, Sở Phong cũng đem Tô Mỹ từ trong lòng Tô Nhu ôm lấy, từ trong Càn Khôn Đại, lấy ra một ít thuốc chữa thương, mớm cho Tô Mỹ, giúp nàng luyện hóa.

"Người không cho ta một lời giải thích sao?" Rốt cục, thật lâu Tô Nhu mới mở miệng.

Sở Phong ngẩng đầu, phát hiện vị đại mỹ nhân khuôn mặt hồ ly này, đang dùng cặp mắt mê người kia chăm chú nhìn mình, trên mặt tựa hồ còn có một ít ủy khuất.

"Ta trong cơ thể có một con giới linh, ta đã cùng nó ký kết khế ước, nó có thể đem lực lượng chuyển cho ta mượn, ta hôm nay tu vi chân thực, là Nguyên Võ nhị trọng, về phần vừa rồi bày ra tu vi Huyền Vũ nhất trọng, là giới linh cho mượn lực lượng." Sở Phong cũng không giấu diếm, dù sao Tô Nhu cũng là nữ nhân của hắn, hắn đối với Tô Nhu rất là tin cậy.

"Ta muốn giải thích không phải là cái này." Tô Nhu đôi mắt đẹp lóe ra, không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

"Không phải cái này? Ác, ta đã biết." Sở Phong đầu tiên là sững sốt, sau đó suy nghĩ một chút, liền cười nói: "Bọn họ là người Hư Không Tông, ta đáp ứng vì bọn họ bố trí một cái đại trận kết giới, bọn họ mới bằng lòng bán mạng cho ta."

"Cũng không phải cái này!" Tô Nhu sắc mặt càng phát ra ủy khuất, thậm chí có thể thấy trong đôi mắt đẹp kia, lóe ra một chút lệ quang, hàm răng trắng sáng, không ngừng khẽ cắn vào đôi môi gợi cảm.

"Vậy, đến tốt cùng là cái gì?" Sở Phong triệt để mê man mù mờ.

"Sở Phong, hỗn đản này!" Đột nhiên, Tô Nhu tay ngọc vung lên, một cái tát tai vang dội, liền hung hăng rơi vào trên mặt Sở Phong.

"Ta..." Đã trúng một bạt tai, nhưng Sở Phong vẫn là đầy mặt không giải thích được.

"Ta đã biết ngươi là người như thế mà, lời nói ra đều là gạt người, lúc đầu rõ ràng nói với ta sẽ cùng Tiểu Mỹ là vợ ngươi, vì sao hôm nay chỉ hướng Tiểu Mỹ cầu hôn, còn ta không để ý tới?" Tô Nhu đứng dậy, chỉ vào Sở Phong kể ra ủy khuất, trên gương mặt quyến rũ, từ lâu nước mắt lưng tròng.

Đến giờ khắc này, Sở Phong mới bừng tỉnh đại ngộ, đã nửa ngày vì mỹ nhân khêu gợi này, là đang ghen tuông, đồng thời cùng thân muội muội Tô Mỹ của nàng ăn dấm chua a.

"Đản Đản, đem lực lượng của ngươi cho ta mượn một lần nữa." Sở Phong ở trong lòng hô.

"Để làm chi?" Đản Đản đang xem náo nhiệt, đối với ý đồ Sở Phong cảm thấy không giải thích được.

"Mau cho ta mượn!" Sở Phong rất là sốt ruột.

Thấy thế, Đản Đản cũng chỉ có thể đem lực lượng của nàng cấp cho Sở Phong, dù sao Sở Phong cũng là chủ nhân, huống chi nàng cũng muốn biết, Sở Phong lúc này mượn lực lượng của nàng dùng để làm chi, chỉ là khi Sở Phong làm ra chuyện tiếp theo, Đản Đản cũng triệt để hết chỗ nói.

"Ngô" Sở Phong bỗng nhiên đứng dậy, liền đem vị đại mỹ nhân Tô Nhu thon thả, này ôm trọn vào trong lòng, không nói hai lời, liền hướng đôi môi khêu gợi của Tô Nhu hôn lên, cùng lúc đó, tay kia còn không an phận tại trên thân thể xinh đẹp của Tô Nhu mò loạn.

"Ngô, hỗn đản, buông... ra!" Tô Nhu lúc đầu còn dùng lực chống lại, nhưng đâu là đối thủ của Sở Phong, dần dần liền bị thế tiến công ôn nhu của Sở Phong triệt để công hãm.

Ngay bên cạnh Tô Mỹ, Sở Phong đem Tô Nhu đè ngã xuống đất, hai người nhanh chóng cởi bỏ đi áo khoác, hai thân thể xích lửa đan vào nhau, tuy rằng lúc đầu cũng là ép buộc, thế nhưng lúc này đây, trên thực tế là Tô Nhu tự nguyện.

Bởi vì từ trên gương mặt tràn đầy đỏ ửng của Tô Nhu, có thể thấy được nàng hạnh phúc, lúc này đây, nàng là cam tâm tình nguyện, đem thân thể của chính mình, hiến dâng cho Sở Phong.

Nhưng dù là như vậy, Đản Đản lại đánh giá Sở Phong một câu: "Cầm thú!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Lời Khuyên

Một ngày này, nơi nào đó trong sơn lâm Chu Tước sơn mạch, xảy ra một màn kỳ quái.

Hai thanh âm một nam một nữ, liên tiếp, vang vọng không ngừng, khi thì bén nhọn, khi thì thâm trầm, như là bách điều tề minh, như là mãnh hổ khiêu thiên.

Đồng thời tiếng la này là ban ngày, còn đỡ là không ai đi ngang qua, bằng không chắc chắn sợ đến hồn phi phách tán, hồn vía lên mây.

Trong rừng, Thượng Quan Nhạc, Thượng Quan Thiên, Thượng Quan Nhai thi thể ba người đã không còn, muốn hỏi đi nơi nào, tự nhiên là bị Sở Phong xử lý rồi, đương nhiên bốn nguyên bọn họ là bị Đản Đản hấp thu.

Mà Sở Phong thân thể xích lửa, nằm trên bãi cỏ, trong lòng còn ôm Tô Nhu vị đại mỹ nhân nũng nịu này, lúc này tại trên ngọc thể Tô Nhu trắng nõn mềm nhẵn, đang khoát đỡ một bộ tân nương đỏ thắm.

Khi gió nhẹ phất qua, đồ tân nương bị nhấc lên, liền như ẩn như hiện thấy được đuôi đẹp thon dài mà tuyết trắng, cùng với hai đỉnh êm ái mà nhọn hoắc, cực kỳ mê người.

Nhưng mà dụ người nhất, chính là dáng dấp Tô Nhu nhu thuận, một cô nương cường thể như vậy, cũng chỉ có khi làm vợ, mới có thể nhu thuận như vậy.

Về phần nhu thuận tới mức nào? Quả thực giống như một tiểu cô nương, nằm trong lòng Sở Phong, dùng ngón tay nhọn nhọn, tại trên ngực Sở Phong vẽ vòng vòng những họa tiết không rõ.

"Được rồi, đứng lên, nếu không để cho Tiểu Mỹ tỉnh lại, thấy chúng ta như vậy, ta thật không biết giải thích làm sao." Hồi lâu sau, Tô Nhu ôn nhu đẩy Sở Phong ra, nhưng tại trên mặt quỳnh rũ, lại viết hai chữ không muốn.

"Vậy cùng nhau vui chút!" Sở Phong miệng rộng dâm ố, nhe răng cười nói.

"Không được, Tiểu Mỹ còn nhỏ, người không thể đụng vào nó!" Thấy thế, Tô Nhu hung hăng tại trên cánh tay Sở Phong nhéo một cái.

"Ha ha, là nói giỡn mà." Sở Phong cười hắc hắc, liền đứng dậy mặc quần áo, vừa mặc quần áo vừa nói: "Chuyện ta là hôn bào Giới Linh Sư, tạm thời không muốn cho bất luận kẻ nào biết, ngay cả Tiểu Mỹ cũng không nói."

"Ân" Tô Nhu giúp Sở Phong sửa lại y phục, nhu thuận gật đầu.

"Còn nữa, ta sẽ cưới tỷ muội các người, nhưng sẽ không quá sớm, phong cách hành sự Sở Phong ta, đã định trước sẽ kết hạ rất nhiều cừu nhân, mà ta nghĩ mình còn chưa đủ cường..."

"Ta hiểu" Tô Nhu đầu tiên là nhẹ nhàng che miệng Sở Phong lại, liền như chim nhỏ nép vào người Sở Phong dùng mãnh mà ôm ấp, khuôn mặt quỳnh rũ, dính sát vào trong ngực Sở Phong nói: "Vô luận bao lâu ta đều chờ người, chờ người đến cưới tỷ muội chúng ta."

Nghe được nói thế, Sở Phong cũng là hạnh phúc cười, mở song chưởng ra ôm chặt lấy vị mỹ nhân này, hưởng thụ một chút.

Khi Sở Phong cùng Tô Nhu như đôi tình lữ, trong Chu Tước sơn mạch, người ôm ta ta ôm người, thì bên trong thành Chu Tước cũng nhân tâm hoảng sợ.

Ngoài Thành Chủ Phủ, tràn đầy thi thể Thượng Quan gia, máu loãng nhiễm đỏ cả đất, nhất là lúc này mặt trời chớm lặn, dưới ánh chiều tà chiếu rọi xuống, máu có vẻ càng thêm đỏ tươi, quả nhiên là nhìn thấy mà giật mình, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền nghe đã sợ mất mật, thậm chí có một vị quý tộc nhất gan kinh qua chuyên này, bị trực tiếp hù chết.

Thế nhưng ở đây, cùng với phủ đệ Thượng Quan gia mà so sánh, lại không đáng kể chút nào, nơi này mới thật là máu chảy thành sông, ngay hôm nay, Thượng Quan gia một vạn ba nghìn hai trăm bốn mươi một người, không ai sống sót, toàn bộ đều gặp nạn.

Mà người làm ra việc này, không ai biết hẳn gọi là cái gì, nhưng lại biết hẳn là một vị hôn bào Giới Linh Sư, có danh hào, Hôn Bào tiên sinh.

Thành Chủ Phủ trong chủ điện, Tô Ngân ngồi ở thủ tọa, Tô Long cùng với các trưởng lão Thành Chủ Phủ, cũng đều tụ tập ở chỗ này.

Bọn họ đều là đầy mặt bất an, rồi lại chẳng biết như thế nào cho phải, bởi vì bọn họ không chỉ lo lắng cho Tô Nhu cùng Tô Mỹ, lại càng lo lắng Hôn Bào tiên sinh.

Dù sao Hôn Bào tiên sinh từng trước mặt mọi người, nói với Tô Ngân, có chuyện muốn cùng hắn tính toán, cho nên Tô Ngân rất lo lắng, nhất là khi Thượng Quan gia đều bị huyết tẩy, hẳn thực sự lo lắng Hôn Bào tiên sinh sẽ đối với Tô gia bất lợi.

"Thành chủ đại nhân, thành chủ đại nhân!" Đột nhiên, một gã hộ vệ, thất kinh chạy tiến đến.

"Làm sao vậy?" Thấy thế, trong điện tất cả mọi người nghiêm nghị đứng lên, như lâm đại địch, trên trán từng giọt mồ hôi hột không tự chủ được chảy xuống.

"Tiểu. . Tiểu. . . Tiểu thư đã trở về!" Nói xong như thế, hộ vệ liền chỉ về hướng ở ngoài chủ điện.

Thuận thế nhìn lại, tất cả mọi người là không khỏi mừng rỡ, chỉ thấy ngoài điện Tô Nhu mặc tân nương bào, đang ôm Tô Mỹ mê man, chậm rãi hướng chủ điện đi tới.

"Nhị muội, các người không có việc gì, đây thật sự là quá tốt." Thấy thế, Tô Long mừng rỡ, vội vàng đi qua ôm Tô Mỹ từ trong lòng Tô Nhu, yêu thương quan sát, rất sợ tiểu muội mình bị thương tổn.

"Nhu nhi, đây. . . Hôi Bào tiên sinh đâu? Còn Thượng Quan Nhạc, hẳn thế nào rồi?" Tô Ngân cũng là đi tới, nhưng không có thực sự quan tâm nữ nhi mình, mà là đem ánh mắt cẩn thận quét ra phía bên ngoài.

"Đây là Hôi Bào tiên sinh đưa cho người." Tô Nhu cũng không có trả lời, mà là đem một tờ giấy, đưa cho phụ thân mình.

"Ta mệt mỏi, trước tiên nghỉ ngơi chút." Đem tờ giấy đưa cho Tô Ngân xong, Tô Nhu đầu tiên là oán niệm liếc mắt nhìn Tô Ngân, lúc này mới hướng phòng mình đi về.

Đối với một màn này, Tô Ngân cũng không nói thêm gì, dù sao hôm nay thật sự là hãn làm sai, để bảo toàn cơ nghiệp Tô gia, thiếu chút nữa bị mất đi hạnh phúc của hai nữ nhi mình.

Tuy nói, hôm nay Hôi Bào tiên sinh tới đây, tiêu diệt Thượng Quan gia, máu nhuộm Chu Tước thành, đây là chuyện phi thường xấu, nhưng trên thực tế hẳn cũng tịnh không cảm thấy đây là chuyện xấu, tối thiểu Hôi Bào tiên sinh cũng giúp hãn diệt trừ đại địch.

Khi biết được Tô Nhu cùng Tô Mỹ bình yên vô sự, toàn bộ Thành Chủ Phủ đều sôi trào, tuy nói hôm nay Chu Tước thành đối mặt một hồi huyết quang tai ương, nhưng Thành Chủ Phủ hẳn cũng chưa thương tổn mấy may, đây đối Thành Chủ Phủ mà nói, đích thật là một chuyện thật đáng mừng.

Dù là Thượng Quan gia cùng Kỳ Lân vương phủ có chút quan hệ, Kỳ Lân vương phủ có truy tra, cũng sẽ không liên lụy đến Tô gia, huống hồ, chính là Thượng Quan gia, sợ rằng còn không đáng để Kỳ Lân vương phủ, cùng một vị hôn bào Giới Linh Sư kết thù kết oán.

Màn đêm buông xuống mọi người yên tĩnh, Tô Ngân về tới trong cung điện mình, hẳn đứng ở trước cửa sổ, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, trong lòng rất là bất an, cho tới bây giờ hẳn cũng không có dũng khí mở tờ giấy trong tay ra, không dám nhìn tới trên đó viết cái gì.

Thế nhưng dù trốn tránh, cũng không phải là một cái biện pháp tốt, Tô Ngân hiểu thật sâu đạo lý này, Vì vậy hẳn chậm rãi nhắm hai mắt lại, đầu tiên là hít sâu một hơi, lúc này mới mở hai mắt, đem tờ giấy mở ra.

Mà khi hẳn thấy nội dung tờ giấy, khuôn mặt liền một trận biến hóa, lúc xanh lúc tím lúc vui lúc buồn, hồi lâu sau hẳn mới hút một ngụm lương khí, trên mặt hiện ra vừa vui vẻ vừa thương xót.

Tuy nói trên tờ giấy này, chỉ là đơn giản viết vài chữ, nhưng tiết lộ rất nhiều ý tứ.

"Còn dám đem Tô Nhu Tô Mỹ gả cho người khác, ta sẽ diệt Tô gia người!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Hai Chuyện Đại Sự

Bên trong Chu Tước thành, Thượng Quan gia bị đồ sát, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Thanh Châu.

Mà ngay cả Thanh Châu chủ tể Kỳ Lân vương phủ, Thanh Châu đệ nhất tông môn Lăng Vân Tông, đều phái ra cường giả đi vào Chu Tước thành, nhất nhất truy cứu.

Bọn họ như vậy gây chiến, cũng không phải là tồn vong của Thượng Quan gia, như vậy mọi người chú mục. Quả thật người tiêu diệt Thượng Quan gia là hội bào Giới Linh Sư, trở thành tiêu điểm mọi người quan tâm.

Hội bào Giới Linh Sư, hôm nay tại Thanh Châu đã biết chỉ có hai vị, vì thế tại Thanh Châu cảnh nội hội bào Giới Linh Sư rất giá trị, là phi thường cao, thế lực khắp nơi đều muốn đem một vị hội bào Giới Linh Sư, kéo vào thế lực của mình, dù là vô pháp kéo vào cũng muốn giao hảo, nhắc lên một ít quan hệ.

Bất quá đáng tiếc, tại ngày hôm sau, Hội Bào tiên sinh triệt để tiêu thất, không ai biết hành tung hănh, nhưng không thể phủ nhận chính là, chuyện này tuyệt đối là một trong đại sự rung động nhất tại Thanh Châu.

Về phần một đại sự khác, đó là tại Thanh Châu trong hơn một nghìn tông môn, một tòa tông môn có thể bài danh tiền tam danh, đã phát sinh ra đại sự.

Tòa tông môn này là Mai Hoa Tông, cùng Lăng Vân Tông với Kỳ Lân vương phủ hai đại bá chủ quan hệ rất tốt, đồng thời nội tình cũng là cực kỳ

hùng hậu, Mai Hoa Tông hạch tâm đệ tử, yếu nhất đều là Nguyên Võ Cảnh, rất nhiều đều bước vào Huyền Vũ Cảnh, trong hàng trưởng lão cao thủ càng nhiều vô số, có thể nói là cường giả như lâm.

Mà Mai Hoa Tông tông chủ, Mai Hoa chân nhân, là một vị đã chín mươi chín tuổi, tu vi tại Huyền Vũ cửu trọng, nắm giữ nhiều loại lục đoạn vũ kỹ, chính là nhân vật thủ đoạn đặc thù, là Huyền Vũ đỉnh chân chính, chỉ kém một bước liền có thể bước vào Thiên Võ Cảnh, một trong những đại nhân vật nổi danh nhất Thanh Châu.

Dù có tông môn lợi hại như vậy, nhưng tại mấy ngày trước đây bị đồ sát, trong Mai Hoa Tông, từ trên xuống dưới mấy trăm vạn đệ tử, không ai sống sót, mà ngay cả kiến trúc sừng sững mấy trăm năm, cũng toàn bộ hóa thành tro tàn.

Mai Hoa Tông bao la hùng vĩ, biến thành một biển lửa, đồng thời hỏa diễm này rất hung tàn, ngay cả phủ chủ Kỳ Lân vương phủ, cùng với tông chủ Lăng Vân Tông, cũng vô pháp bước vào trong đó.

Hỏa hải kinh khủng như vậy, làm cho mọi người liên tưởng đến mấy tháng trước, tại trong hoang dã sa mạc xuất hiện hỏa hải, có người nói mấy tháng trước tại trong sa mạc, phát hiện mộ địa đệ nhất cao thủ trăm năm trước, ngang dọc Thanh Châu, Ngự Không lão nhân.

Loại tin tức này truyền ra, Kỳ Lân vương phủ cùng Lăng Vân Tông, cùng với các thế lực lớn khắp nơi Thanh Châu, đều phái ra cường binh cường tướng đi tìm tòi đến tột cùng là chuyện gì, nhưng bị hỏa hải này ngăn cách tại bên ngoài vô pháp tới gần.

Lúc đó có số người không tin, muốn xông vào hỏa hải, thế nhưng còn chưa tới gần, liền bị luyện hóa thành tro tàn, đồng thời hỏa hải này đến nay vẫn còn đang thiêu đốt, ngay ở hai tháng trước một hồi giông bão, đều không thể tiêu diệt, trái lại càng ngày càng vượng lên, quý dị đến cực điểm.

Lúc đó có người nói rằng, từng thấy một vị nam tử như tên khất cái vậy, từ trong hỏa hải đi ra, nói xằng nói bậy nhưng không bị một chút bỏng cháy nào.

Tin tức như vậy làm cho ọi người cảm thấy hoảng loạn, ngay cả nhân vật cực mạnh ở Thanh Châu, đều không thể bước vào trong hỏa hải, thế nào có khả năng có người từ trong đó đi ra, mà lông tóc đều không tổn hao gì?

Cho nên, tin tức này liền trở thành là một trò đùa, căn bản không có người để ý tới, thế nhưng kỳ quái nhất chính là, ngày đó tại Mai Hoa Tông bị diệt, cũng có người thấy một tên khất cái đi tới Mai Hoa Tông.

Mà lúc Mai Hoa Tông bị hủy, lại có người ở ngoài Mai Hoa Tông, thấy được tên khất cái kia. Đồng thời tên khất cái kia lông tóc cũng không tổn hao gì, chỉ là điên điên khùng khùng mà thôi.

Có người hiếu kỳ, nghĩ tên khất cái này là có thể biết một ít chân tướng, liền tiến lên hỏi hẩn chuyện Mai Hoa Tông, nhưng vừa mở miệng, tên khất cái kia liền biến mất không gặp, ngay cả đi như thế nào, cũng không có người nào thấy.

Chuyện này vừa truyền ra, nhất thời nhắc lên một cơn sóng gió, tất cả mọi người nghĩ hỏa hải trong hoang dã sa mạc, cùng hỏa hải ở Mai Hoa Tông có chút liên quan, đồng thời có thể là do tên khất cái thần bí kia gây nên.

Trong lúc nhất thời, các thế lực khắp nơi chung quanh tìm kiếm, muốn tìm được tên khất cái kia, bởi vì hẳn sẽ không là tên khất cái, mà là một người tiền bối cao nhân có thực lực rất mạnh, chí ít là Thiên Võ Cảnh, thậm chí có người còn hoài nghi đó là một vị Vũ Quân.

Vũ Quân, tin tức như vậy, nếu là truyền tới Khương thị hoàng triều, sợ rằng ngay cả hoàng triều cũng bị rung động, thế nhưng Khương thị hoàng

triều cũng không tồn tại cường giả như vậy, sẽ đem toàn bộ Cửu Châu đại lục khảo sát đến long trời lở đất.

Bất quá loại chuyện này, cũng chỉ có Lăng Vân Tông cùng Kỳ Lân vương phủ mấy thực lực cường đại mới có thể tham dự, ngoại nhân chỉ có thể đứng ngoài xem náo nhiệt, vì thế mặc dù hai cái tin tức này làm cho người ta khiếp sợ, bất quá là nhị đẳng tông môn các loại, vẫn là trầm lặng bất biến.

Vậy mà, nhị đẳng tông môn Hư Không Tông, lại không như ngày xưa, đệ tử nên tu luyện thì tu luyện, trưởng lão nên giảng kinh thì giảng kinh, chỉ có giải đất hạch tâm là an tĩnh.

Bởi vì giai đoạn trước, tông chủ tự mình hạ lệnh, muốn tu sửa lại kiến trúc giải đất hạch tâm, toàn bộ hạch tâm đệ tử đều bị yêu cầu phải ly khai khỏi giải đất hạch tâm, giải đất hạch tâm bị phong tỏa.

Về phần vì sao phong tỏa, tự nhiên là vị Hôi Bào tiên sinh kia tuân thủ lời hứa, muốn tại giải đất hạch tâm đây, bố trí một tòa kết giới đại trận, để ngừa ngày sau có địch nhân đến xâm phạm, có thể bảo toàn được căn cơ của mình.

Mà trải qua hơn một ngày bố trí, Sở Phong rốt cục hoàn thành một đạo kết giới đại trận, mặc dù bởi vì tu vi không đủ, tinh thần lực bất túc, đạo kết giới đại trận này còn có chút tỳ vết, nhưng chống đỡ Huyền Vũ tam trọng cường giả công kích, là hoàn toàn không thành vấn đề.

Như vậy kết giới đại trận, ở trong mắt tông chủ Hư Không Tông, quả thực là hoàn mỹ, vì thế hân kích động nhất, còn đưa cho Sở Phong một phần đại lễ, thượng phẩm huyền dược hai mươi khối.

Cái này tuyệt đối là một phần đại lễ, dù sao Hư Không Tông tại trong nhị đẳng tông môn, chỉ tính là mặt lừ, xa xa còn không bằng Thanh Long

Tông cường thế, huống chi hai mươi khóa thượng phẩm huyền dược, đối với Thanh Long Tông mà nói, cũng là cực kỳ quý trọng.

Cho nên từ đó có thể nhìn ra, lần này Hư Không Tông là xuất huyết thật nhiều, sợ rằng đưa bọn họ biến thành rỗng không, cũng không sai biệt lắm.

"Tông chủ, phần lễ vật này, thực sự có chút quá mức quý trọng, dù sao Hư Không Tông người giúp ta, cũng bị không ít tổn thất, ta bố trí kết giới đại trận cho Hư Không Tông người, vốn là theo lý phải làm." Nhìn hai mươi khóa thượng phẩm huyền dược này, Sở Phong tuy rằng tâm động, nhưng cũng không có lập tức tiếp thu.

"Ai, Hôi Bào tiên sinh, cái này cũng không phải là thù lao bố trí kết giới đại trận, mà là một chút tâm ý Hư Không Tông ta hiếu kính ngài, ta biết Hư Không Tông ta chỉ là nhị đẳng tông môn, không xứng để ngài lưu lại, làm khách khanh Hư Không Tông ta."

"Thế nhưng Hư Không Tông ta, chỉ mong muốn có thể cùng tiên sinh kết giao, nếu là có thể, ta hi vọng có thể cùng tiên sinh làm bằng hữu." Hư Không Tông tông chủ, cũng thẳng thắn thành khẩn, nói ra ý nghĩ chân thực của mình.

"Vậy được rồi, đã như vậy, lão phu cung kính không bằng tuân mệnh!" Sở Phong cười cười, liền đem hai mươi khóa thượng phẩm huyền dược thu vào trong Càn Khôn Đại.

Thượng phẩm huyền dược rất trân quý, dù là giới linh công hội lôi kéo Sở Phong, cũng không có xuất ra hậu lễ như vậy, đương nhiên, không thể phủ nhận, giới linh công hội đưa cho Sở Phong con cực phẩm bạch điều, cũng là giá trị xa xỉ, nếu luận giá trị, sợ rằng không thể so với hai mươi khóa thượng phẩm huyền dược thấp hơn.

Thế nhưng, giới linh công hội rất cường đại, một con cực phẩm bạch điều, chỉ là chín trâu mất sợi lông, không đáng nhắc tới. Thế nhưng hai mươi khóa thượng phẩm huyền dược, đối với Hư Không Tông mà nói, có thể là tích góp từng tí một trong mấy năm mới có được.

Vì thế lúc này Sở Phong rất là hài lòng, đối Hư Không Tông có ấn tượng tốt, trong lòng âm thầm quyết định, tại ngày sau phát triển, nhất định phải giúp đỡ Hư Không Tông một chút.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Hư Không Long Ngâm Nhận

Bố trí xong xuôi kết giới đại trận, Sở Phong vốn định ly khai Hư Không Tông, thế nhưng Hư Không Tông tông chủ, không quản mời Sở Phong ở lại ăn bữa cơm cáo biệt.

Ngại thịnh tình không thể chối từ, Sở Phong không thể làm gì khác hơn là ở lại thêm một ngày, tại một ngày đêm này, Hư Không Tông tông chủ ở trên địa phương thần thánh nhất Hư Không Tông, đỉnh Hư Không Tháp, thiết hạ tiệc rượu đãi Sở Phong.

"Tông chủ, ngoại hình cái Hư Không Tháp này, thật đúng là rất kỳ lạ, không biết là xuất ra từ thủ bút của ai?"

Sở Phong vừa uống rượu dùng bữa, vừa quan sát mọi nơi, hẳn phát hiện cái Hư Không Tháp này vị trí thật tốt, ngồi ở đỉnh tháp, có thể đem cả Hư Không Tông thu hết vào trong mắt, nhất là buổi tối, rất là đẹp.

Đồng thời, cái Hư Không Điện này phong cách kiến tạo, cũng là rất đặc biệt, chủ thể như là một chuỗi kiếm, toàn bộ kim sắc, tại dưới ánh trăng chiếu rọi, lờ lờ phát quang, nhưng kim sắc này không phải nhất thể, mà là từng mảnh từng mảnh, giống như là long lân, kim sắc long lân, rất là hoa lệ.

Từ xa xa nhìn tới, giống như là một thanh đao kim sắc sắc bén xen vào sơn mạch, cùng Hư Không hòa hợp nhất thể, cùng sơn xuyên hợp cùng một chỗ, đồng thời dung hợp rất là tự nhiên, có thể nói là thiên y vô phùng, căn bản không giống như là một tòa kiến trúc, giống như là tạo hóa thiên nhiên vậy.

Lấy ánh mắt đặc biệt của Giới Linh Sư, Sở Phong có thể nhìn ra, cái Hư Không Tháp này không đơn giản, nhất là lúc này leo lên đỉnh của Hư Không Tháp này, nhìn khắp mọi nơi, hẳn càng cảm thấy Hư Không Tháp có khả năng cất dấu cái bí mật gì đó, vì thế rất muốn biết một chút.

"Ác, cái Hư Không Tháp này chính là khai sơn tổ sư Hư Không Tông ta, Hư Không chân nhân tự mình kiến tạo, kỳ thực cả tòa Hư Không Tông này, đều là thủ bút của lão nhân gia hửn." Hư Không Tông tông chủ nói rằng.

"Ai, nói lên khai sơn tổ sư tông ta, chính là một đại nhân vật, chỉ là. . . . Ai." Đề cập vị khai sơn tổ sư này, một vị đương gia trưởng lão, không khỏi cảm thán.

"Đúng vậy, nghìn năm trước, khai sơn tổ sư tông ta, chính là nhân vật ngang dọc đại lục, ở Thanh Châu căn bản không dung được ngài, mà khi đó Hư Không Tông ta, tại trong Cửu Châu đại lục, cũng là nổi danh lừng lẫy, dị thường phồn vinh, Lăng Vân Tông hôm nay cũng là xa xa không bằng."

"Bất quá đáng tiếc, sinh bất phùng thì, tổ sư tông ta, gặp Thanh Long đạo nhân người sáng lập Thanh Long Tông, hai người lại kết thù kết oán, tại hoàng triều quyết chiến, cuối cùng lại thua ở trong tay Thanh Long đạo nhân."

"Từ đó về sau, tổ sư tông ta chưa gượng dậy nổi, cuối cùng nuốt hận ở Hư Không sơn mạch, cho đến hôm nay, mọi người chỉ nhớ tới nghìn năm trước, người sáng lập ra Thanh Long Tông, Thanh Long đạo nhân ngang dọc đại lục vô địch thủ thôi."

"Nhưng không ai nhớ đến, khai tông tổ sư Hư Không Tông ta, tại cùng một niên đại cũng là một nhân vật danh dương đại lục, bằng không Hư Không Tông ta, cũng không đến mức cô đơn đến loại này." Một vị đương gia trưởng lão khác, cảm thán liên tục.

"Oán giận cũng vô dụng, cùng thời đại, mọi người chỉ biết nhớ đến cái người mạnh nhất kia, chỉ có thể nói tổ sư chúng ta sinh bất phùng thì, gặp Thanh Long đạo nhân cái đối thủ yêu nghiệt này."

"Huống hồ, Hư Không Tông ta vắng vẻ, cũng trách không được tổ sư, tổ sư đã nói qua, hẩn đưa tuyệt học vũ kỹ hẩn sáng chế, lưu trong Hư Không Điện này, đợi đệ tử hữu duyên tới lấy."

"Là chúng ta vô năng, vô pháp lĩnh ngộ được tuyệt học tổ sư lưu lại mà thôi, bằng không Hư Không Tông có thể nào vắng vẻ đến tận bây giờ?"

"Tông môn, coi trọng không phải khai tông tổ sư lợi hại cỡ nào, mà là văn bối hậu nhân có thể siêu việt hơn tiền bối không, có thể khiến cho tông môn càng ngày càng thịnh vượng."

"Nếu không phải vậy, thì Thanh Long Tông cũng sẽ không rơi xuống tình cảnh như vậy, Lăng Vân Tông làm sao trở thành Thanh Châu đệ nhất tông môn?" Hư Không Tông tông chủ, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tuyệt học vũ kỹ?" Nghe được bốn chữ này, Sở Phong lại là trong mắt sáng ngời, chợt hỏi: "Chẳng biết quý tông khai sơn tổ sư, để lại tuyệt học vũ kỹ thế nào?"

"Cái này... ." Thấy thế, hai vị đương gia trưởng lão đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền là có chút hơi khó xử.

Nhưng ngược lại Hư Không Tông tông chủ lại đạm nhiên cười, nói: "Khai tông tổ sư nhà ta, đương niên là một vị cao thủ Thiên Võ Cảnh, tuy rằng danh tiếng thua Thanh Long đạo nhân, nhưng là lúc đó toàn bộ Cửu Châu đại lục, chính là nhân vật bài danh tiền thập."

"Mà lão nhân gia ngài, tại tuổi già, dẫn ngộ tu võ chi đạo, sáng tạo ra một loại tuyệt học vũ kỹ, Hư Không Long Âm Nhận "

"Hư Không Long Ngâm Nhận này chính là một loại thất đoạn vũ kỹ, nhưng có người nói nếu tu luyện tới đại thành, có thể so với bát đoạn vũ kỹ, uy lực đủ sức để kinh thiên động địa, dù là tại Cửu Châu đại lục hôm nay, cũng coi như là một loại tuyệt học."

Nhắc tới Hư Không Long Ngâm Nhận này, Hư Không Tông tông chủ quả thực là mặt mày hớn hở, nước bọt văng tung tóe, vẻ mặt lưu quang tràn đầy, mọi người đều có thể nhìn ra được hẳn rất kích động cùng hưng phấn, chỉ bất quá loại tình tự ngẩng cao này, chỉ nói đến câu cuối thì, đột nhiên xì xuống.

"Bất quá đáng tiếc, Hư Không Long Ngâm Nhận này, chỉ ở trong tay tổ sư tông ta mới phát huy được, tuy rằng trong sử sách tông môn đối với uy lực của nó đều có ghi chép, nhưng không ai thấy qua nó đến tột cùng là cái dạng gì." Hư Không Tông tông chủ đầy mặt bất đắc dĩ.

"Ai, hay chỉ là một cái truyền thuyết mà thôi, dù sao chuyện nghìn năm trước, ai có thể nhớ kỹ rõ ràng như vậy." Một vị đương gia trưởng lão, cười khổ một tiếng.

"Không có khả năng, Hư Không Long Ngâm Nhận này nhất định tồn tại, chuyện tích khai tông tổ sư cũng đều là chân thực." Một vị trưởng lão khác bỗng nhiên đứng dậy, có chút kích động.

"Làm càn, tại trước mặt tiên sinh đây, các người đây là còn thể thống gì!" Cảm giác bầu không khí không ổn, Hư Không Tông tông chủ nổi giận.

"Ai, không đề cập tới chuyện cũ này nữa, hôm nay chúng ta không say không về!" Thấy thế, Sở Phong giơ lên chén rượu, muốn giảng hòa, ba vị này tự nhiên không dám không nể tình, một ngụm liền đem một chén rượu lớn nhanh chóng uống cạn.

Một đêm trôi qua, bốn người ở đây đều uống rất nhiều, nhất là Hư Không Tông tông chủ cùng với hai vị đương gia trưởng lão, thật là say, bất

quá Sở Phong cũng không có say.

Màn đêm vừa buông xuống, Sở Phong lặng lẽ quay trở về Hư Không Tháp này, bởi vì Hư Không Tháp này đối với Hư Không Tông mà nói, chính là một chỗ thánh địa, vì thế thường ngày không chỉ không ai ở lại đây, mà ngược lại đều không cho phép trưởng lão cùng đệ tử bước vào.

Vì thế khi Sở Phong tới đây, tự nhiên không người nào biết, lúc này đại môn Hư Không Tháp đóng chặt, đồng thời bố trí cơ quan trận pháp, nhưng cái này đối với hô bào Giới Linh Sư như Sở Phong mà nói, lại đơn giản đến cực điểm, chỉ là một đạo kết giới trận khéo léo, liền có thể đơn giản đem đại môn mở ra, đồng thời không tổn hại mảy may.

Thành công tiến vào Hư Không Tháp, Sở Phong lấy ra giới linh la bàn, đem tinh thần lực mở rộng ra, bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm, về phần tìm cái gì? Tự nhiên đó là võ học tuyệt kỹ Hư Không chân nhân lưu lại, Hư Không Long Ngâm Nhận!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Hư Không Chân Nhân

Hư Không Long Ngâm Nhận ngay ở trong Hư Không Tháp.

Thế nhưng từ nghìn năm trước, Hư Không Tông khai sơn tổ sư Hư Không chân nhân nuốt hận mà chết, trong Hư Không Tông rốt cuộc cũng không người nào nắm giữ môn vũ kỹ này, trên thực tế căn bản là không ai nhìn được bộ dáng vũ kỹ này là gì nữa.

Sở Phong với thủ đoạn Giới Linh Sư, tại đây Hư Không Tháp từ trên xuống dưới, tới tới lui lui tìm kiếm mấy lần, nhưng cũng không tìm được tung tích Hư Không Long Ngâm Nhận này, điều này làm cho Sở Phong nổi lên buồn bực.

Bởi vì với ánh mắt của Giới Linh Sư, hẳn có thể nhìn ra Hư Không Tháp này rất đặc thù, biết trong đó nhất định cất giấu cái gì, mà nghe qua tông chủ nói, Sở Phong liền nghĩ, ở đây ẩn dấu hơn phân nửa là Hư Không Long Ngâm Nhận, thế nhưng lúc này, Sở Phong chết sống cũng tìm không được, cái này tự nhiên khiến hắn rất là lo lắng.

Dù sao Hư Không Long Ngâm Nhận này cũng không phải là vũ kỹ đơn giản, mà là Thiên Võ Cảnh cao thủ sáng chế, là một loại thất đoạn vũ kỹ mà trong Thanh Châu hôm nay cũng không tồn tại, đồng thời không phải thất đoạn vũ kỹ đơn giản, mà là thất đoạn vũ kỹ vô hạn tiếp cận bát đoạn vũ kỹ.

Vũ kỹ như vậy, Sở Phong nếu biết được, tự nhiên muốn lấy tới tay, bởi vì chỉ cần nắm giữ vũ kỹ này, không thể nghi ngờ là một trong vương bài

bảo mệnh cho ngày sau.

Nghĩ đến đây, Sở Phong liền lần thứ hai tỉ mỉ tìm kiếm lại, thế nhưng dù tìm kiếm cả một đêm, vẫn không hề thu hoạch gì, đừng nói phương pháp tu luyện Hư Không Long Ngâm Nhận, quả thực ngay cả cộng lông cũng đều không tìm được.

"Lẽ nào nói, Sở Phong ta thực sự cùng Hư Không Long Ngâm Nhận này không có duyên?" Sở Phong đứng ở trên đỉnh Hư Không Tháp, nhìn phương Đông hơi sáng, trong lòng tràn đầy tiếc nuối.

Cả một đêm, Sở Phong thật là có khả năng cạn kiệt, thủ đoạn có thể sử dụng đều sử dụng ra hết, vì thế lúc này đại cục đã định, Sở Phong dù là dùng nhiều thời giờ tìm kiếm, cũng là không tốt.

Như Đản Đản nói thì, bản lĩnh Sở Phong còn thiếu, tinh thần lực không đủ, còn vô pháp thấy rõ tất cả Hư Không Tháp này ẩn dấu.

Thế nhưng đợi khi Sở Phong có đủ tinh thần lực, có thể xem thấu Hư Không Tháp này, thất đoạn vũ kỹ đối với Sở Phong mà nói, còn có thể có bao nhiêu chỗ trọng dụng chứ?

"Người nhất định không phải là đệ tử Hư Không Tông." Đột nhiên, phía sau Sở Phong truyền đến một đạo thanh âm già nua.

"Là ai?" Nghe được cái thanh âm này, Sở Phong kinh hãi, đầu tiên là thân thể tiến về phía trước một bước, rồi nhảy ra mấy chục thước mới xoay người lại, đem ánh mắt quét về phía sau.

Mà vừa nhìn thấy, Sở Phong nhất thời lại càng thêm hoảng sợ, tại phía sau hần cứ nhiên đứng một lão giả tóc trắng xoá.

Cái vị lão giả này vóc người thấp bé, đầy mặt nếp nhăn, lớn lên tuyệt không thần kỳ, thế nhưng trên người hần lại tản ra một loại khí tức đặc biệt,

nhất định đó là một loại cảnh giới tu võ, mới có thể có khí tức như vậy.

Chính yếu chính là, cái vị lão giả này thân thể bán trong suốt, cái này nói rõ lão cũng không phải là một cái sinh mệnh hoàn chỉnh, mà là một đạo thần thức, một đạo thần thức có thể tránh thoát tinh thần lực của Sở Phong.

"Sở Phong cẩn thận, đây là một đạo thần thức của Thiên Võ Cảnh cường giả, tuy rằng trải qua năm tháng ma hợp đã cực kỳ suy yếu, nhưng cũng không thể khinh thường" Đản Đản khẩn trương nhắc nhở nói.

"Tiền bối, chẳng biết ngài là ai?" Sở Phong cung kính hỏi, ở đây sẽ không vô duyên vô cớ như vậy xuất hiện một đạo thần thức cường hãn, vì thế Sở Phong trước tiên liên liên tưởng đến một người, đó là người sáng tạo ra Hư Không Tông, Hư Không chân nhân.

Tuy rằng, một đạo thần thức Thiên Võ Cảnh cường giả, tồn tại ngàn năm thời gian, cái này rất bất khả tư nghị, thế nhưng lúc này Sở Phong duy nhất có thể nghĩ đến, lại chỉ có vị này.

"Nghĩ không ra đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được một người tư chất không tệ, nhưng cũng không phải là người của tông môn ta, ai, mà thôi, có lẽ đây là thiên ý." Lão giả vẫn chưa trả lời Sở Phong hỏi, mà là bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lúc này mới hướng Sở Phong nói:

"Tiểu tử, ta đem phương pháp tu luyện Hư Không Long Ngâm Nhận khẩu truyền cho ngươi, về phần ngươi có thể nhớ được nhiều ít bao nhiêu, có thể tu luyện thành công hay không, vậy toàn bộ phải xem thiên phú cùng tạo hóa của ngươi."

Lúc này, lão giả liền hướng Sở Phong giảng thuật phương pháp tu luyện, mà Sở Phong lại vội vàng chăm chú lắng nghe, dụng tâm đem tất cả ghi tạc trong lòng, kỳ thực lão giả tổng cộng khẩu truyền, không quá một trăm câu, nhưng mỗi câu đều rất tinh diệu, muốn triệt để lĩnh ngộ, đều cần lực lĩnh ngộ cực cao.

Khi lão giả đem tất cả nói xong, nội tâm Sở Phong mừng như điên không gì sánh được, bởi vì Sở Phong biết, lão giả khẩu truyền cho hắn, tất nhiên là

Hư Không Long Ngâm Nhận không thể nghi ngờ.

"Văn bối đa tạ tiền bối truyền thụ tuyệt học!" Đem phương pháp tu luyện nhớ kỹ trong lòng xong, Sở Phong liền đối với lão thi đại lễ.

"Không cần cảm tạ ta, lão phu chỉ là không muốn để cho tuyệt kỹ của ta thất truyền mà thôi, hơn nữa không nên đến quấy rầy yên tĩnh của ta." Nói xong, lão giả phất ống tay áo, liền biến mất không gặp, không có lưu lại một tí vết tích.

"Đản Đản, người nghĩ, vị lão giả này có đúng là Hư Không chân nhân hay không?" Sở Phong vừa hướng ngoài Hư Không Tháp đi đến, vừa hỏi.

"Rất có thể chính là hắn." Đản Đản trả lời.

"Thế nhưng, người không phải đã nói, thần thức tồn tại thời gian có hạn, thần thức Thiên Võ Cảnh cường giả, căn bản vô pháp tồn tại ngàn năm như vậy?" Sở Phong không giải thích được hỏi.

"Nói là nói vậy, bất quá mọi việc luôn luôn có ngoại lệ, thần thức tuy rằng nắm giữ lực lượng nhất định, nhưng dù sao cũng là hư thể, nên có thể thông qua bảo bối đặc thù, hoặc thủ đoạn kéo dài thời gian tồn tại."

"Cái Hư Không Tháp này đặc thù như vậy, chính là bởi vì nó có thể khiến cho thần thức Hư Không chân nhân tồn tại càng lâu a."

"Bất quá ta nghĩ, Hư Không chân nhân này sở dĩ để cho thần thức mình còn sót lại, ngoại trừ là không muốn để cho tuyệt kỹ của mình bị thất truyền ra, phần nhiều chính là hắn cố chấp." Đản Đản nói rằng.

"Nếu nói hãn cố chấp, sao lại truyền cho ta?" Sở Phong càng phát ra hiếu kỳ.

"Khi người biết được Hư Không chân nhân này, ý nghĩ thứ nhất chính là tìm người thích hợp để hãn có thể truyền tuyệt kỹ, Hư Không Long Âm Nhận."

"Thế nhưng ta trước hết nghĩ đến, là muốn hấp thụ bốn nguyên di hài hãn, bất quá lúc này, ta lại bỏ đi cái ý niệm đó trong đầu." Đản Đản cười hì hì trả lời.

"Ý của người là nói?" Sở Phong bừng tỉnh đại ngộ.

"Không sai, Hư Không chân nhân này hãn là đang thủ hộ di hài hãn, không muốn sau khi hãn chết, ngay cả bốn nguyên cũng bị Giới Linh Sư cướp đi, cho nên mới lấy thủ đoạn đặc thù, khiến cho thần thức hãn còn tồn tại."

"Thế nhưng nhìn dáng dấp, phỏng chừng hãn cũng chống đỡ không được bao lâu, trong vòng hai năm, tất nhiên sẽ triệt để tiêu tán, cái thời gian kia chúng ta sẽ trở lại lấy đi bốn nguyên của hãn cũng không muộn." Đản Đản cười xấu xa nói.

"Người nha đầu kia." Đối với suy nghĩ của Đản Đản, Sở Phong chỉ có thể biểu thị bất đắc dĩ.

Bởi vì nghĩ đến, khi mình rời đi, Hư Không Tông tông chủ khẳng định sẽ tự thân tiến đưa, vì thế Sở Phong rời đi Hư Không Tháp, cũng không có trực tiếp rời đi, mà là quay trở về cung điện của mình nghỉ ngơi.

"Hãn thế nào ở chỗ này? Chẳng lẽ ta lên vào Hư Không Tháp bị phát hiện sao?"

Chỉ bất quá, Sở Phong còn chưa tới gần cung điện, liền không khỏi
ngây ngấn cả người, bởi vì tinh thần lực của hắn thấy rõ ràng, Hư Không
Tông tông chủ đang đứng tại cửa của cung điện, đồng thời rất là lo lắng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Tin Dữ

"A, tông chủ, hôm nay thế nào dậy sớm như vậy?"

Sở Phong tuy rằng trong lòng khả nghi, nhưng cũng hào phóng đi qua, bởi vì hắn cũng không e ngại tông chủ Hư Không Tông, nói không dễ nghe, thì lấy thực lực Sở Phong hôm nay, ngoại trừ lão quái vật ẩn giấu ở Hư Không Tháp ra, Hư Không Tông này không còn có người nào ngăn được hắn.

"Tiên sinh, ngài trở về thật tốt quá, ta mới vừa lấy được một phong thơ, đồng thời người đưa thư muốn ta giao cho ngài."

"Ta lo lắng tin tức ngài bại lộ, vì thế trước tiên liền tìm đến tiên sinh." Hư Không Tông tông chủ, khẩn trương đem một phong thơ đưa cho Sở Phong.

Mà khi thấy lá thư này, Sở Phong trong lòng cũng là căng thẳng, bởi vì lá thư này rất đặc thù, như vậy phải được Hư Không Tông coi trọng, trước tiên có thể đưa đến trong tay tông chủ, người chỉ có quan hệ tốt cùng Hư Không Tông tông chủ mới có thể.

Về phần phong thơ này, kỳ thực là Hư Không Tông tông chủ đưa cho Sở Phong, sau đó nhờ Sở Phong giao cho Tô Nhu, bởi vì chỉ sợ khi Sở Phong ly khai, Tô Nhu các nàng sẽ gặp phải cái gì phiền phức.

Vì thế Sở Phong nói cho Tô Nhu biết hướng đi của hắn, Tô Nhu nếu là gặp phải chuyện gì, thì đem phong thơ này đưa cho Hư Không Tông, trong

thư không được viết cái gì khác, chỉ cần tạc trong thư, viết Hôi Bào tiên sinh là được.

Mà khi Sở Phong mở thư ra, trên đó viết đúng là bốn chữ, đồng thời đúng là thủ bút của Tô Nhu.

"Không có việc gì, là một vị bằng hữu." Sở Phong cười đối Hư Không Tông tông chủ giải thích, sau đó liền hướng hân cáo từ, cũng không cần hân tiễn, liền vội vàng rời khỏi Hư Không Tông, đi tới địa phương hân cùng Tô Nhu ước hẹn.

Đây là một cái quán rượu nhỏ, bởi vì vị trí tốt, nên khách vắng lai rất nhiều, mà Tô Nhu mỹ nhân như vậy ngồi ở trong đó, tự nhiên chính là tiêu điểm mà mọi người chú mục.

Vậy mà, tại bên cạnh bàn rượu Tô Nhu ngồi, lại có mấy gia hỏa mắt đùi, lúc này miệng đã sùi bọt mép, thân bị trọng thương, tất nhiên là bởi vì đùa giỡn không có kết quả, trái lại bị hành hung, đã có thể tính là như vậy, cũng không thể ngăn trở những nam nhân này, thưởng thức khuôn mặt đẹp Tô Nhu, đây là mỹ nữ có lực mê hoặc a.

"Ta cùng với vị cô nương này có chuyện muốn nói, xin các vị dời đi, cho hai ta một chỗ trống!"

Đột nhiên, một đạo thanh âm, như sấm nổ vậy, ngay cả bát rượu trên bàn, cũng đều bị chấn đến một trận nghiêng ngã.

Biến cố như vậy, có thể khiến cho người trong tửu quán toàn bộ luống cuống, đâu còn dám nói nửa câu không, cả đám bỏ chạy đi ra, bởi vì bọn họ đều có thể nhìn ra, Sở Phong là một vị cao thủ tu võ, người như vậy không có thể để cho bọn họ trêu chọc.

"Phát sinh chuyện gì?" Khi mọi người rời đi, Sở Phong mới tỉ mỉ nhìn Tô Nhu, phát hiện ra Tô Nhu khuôn mặt rất là khó coi, chắc chắn có đại sự

phát sinh.

"Sở Phong, người nhất định phải giữ bình tĩnh." Tô Nhu đi tới trước mặt Sở Phong, trong đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng.

"Đến tột cùng là phát sinh cái gì?" Sở Phong trở nên bất an, hẩn ý thức được việc này, rất có khả năng cùng hẩn có liên quan.

"Tử Kim Thành bị đồ sát, Sở gia người ngoại trừ tiểu bối bên ngoài tu võ, toàn bộ gặp nạn!" Tô Nhu rất là khó khăn nói ra những lời này.

"Đạp đạp đạp. . . ." Lời này vừa nói ra, Sở Phong liên thối lui ba bước, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hô hấp trở nên gấp rút.

"Sở Phong, người không sao chứ?" Thấy thế, Tô Nhu liền bước lên phía trước nâng Sở Phong, càng thêm lo lắng.

Giờ khắc này, Sở Phong thân thể có chút run rẩy, hồi lâu mới yên xuống, lấy ngữ khí thâm trầm hỏi: "Cha ta? Đại ca của ta? Sở Nguyệt tỷ bọn họ có chuyện gì hay không?"

"Đại ca người còn ở Lăng Vân Tông tu luyện, Sở Nguyệt bọn họ đều tại trong Thanh Long Tông, tất cả đều không có việc gì, bất quá phụ thân người... . ." Tô Nhu cũng không có nói cho hết lời.

Nhưng Sở Phong đã minh bạch ý tứ của Tô Nhu, hẩn nhắm lại hai mắt, trong nháy mắt này, hai hàng nước mắt đã tự nhiên chảy xuống, mà thân thể vừa mới yên lặng, lại là lần thứ hai run rẩy lên, đồng thời càng trầm trọng thêm.

"Ta phải về Tử Kim Thành." Sở Phong đi ra quán rượu nhỏ, hướng bầu trời huyết sáo một tiếng, chỉ thấy một tiếng kêu to tại bầu trời vang vọng, một đầu bạch điêu thật lớn, tựa như tên rời dây cung tự bầu trời bay xuống.

"Bá" còn không đợi đầu bạch điều rơi xuống đất, Sở Phong liền nhảy dựng lên, nhảy tới trên đầu bạch điều.

"Ta cũng đi!" Tô Nhu cũng là nhảy lên, ôm lấy phần eo của Sở Phong.

Sau đó, chỉ thấy đầu bạch điều trường minh một tiếng, liền bay lên trời, tại dưới ánh mắt mọi người khiếp sợ, biến mất tại chân trời xa xa.

Tử Kim Thành, tòa nhị đẳng thành trì này bị đồ sát, sau khi biết được tin tức này, thành chủ thành trì phụ cận, đều trước tiên liền hướng nơi này chạy đến, mà ngay cả Chu Tước Thành thành chủ, cũng đang tự mình hướng Tử Kim Thành chạy tới.

Một khắc thành chủ khắp nơi tiến nhập Tử Kim Thành, đều không khỏi sắc mặt đại biến, bởi vì lúc này Tử Kim Thành, dùng bốn chữ để hình dung, chuẩn xác nhất, vô cùng thâm hiểm.

Sở Phong đồ sát Thượng Quan gia, chỉ là đồ sát cái gia tộc kia, thế nhưng Tử Kim Thành bị đồ sát, cũng là tàn sát hàng loạt dân trong thành, bên trong Tử Kim Thành vô luận quan hay quý tộc, hay bình dân bách tính, đều là không ai sống sót.

Mặc dù máu đã khô, thế nhưng trời ạ có thể thấy được một mảnh đỏ sậm, tiên huyết văng tung tóe các nơi, tiến nhập thành trì liền có thể nghe thấy được một cỗ tanh hôi nùng đậm, đó là vị đạo của máu a.

"Là ai, có thể làm ra loại sự tình này." Một vị thành chủ vừa đến, thân cao ngất, nhìn thấy loại tràng diện này rất là phẫn nộ.

"Là hướng về Sở gia mà tới." Đúng lúc này, một vị nam tử hơi béo, từ bên trong thành đi ra, hắn cũng là thành chủ Lâm Thành.

"Sở gia?" Thành chủ cao to biểu thị không giải thích được.

"Là chỗ gia tộc Sở Phong." Vi thành chủ béo trả lời.

"Sở Phong? Là cái thiếu niên kia? Người thế nào biết, là hướng về Sở gia mà tới?" Thành chủ cao to truy vấn hỏi.

"Người vào xem sẽ biết." Vi thành chủ béo, hướng vào phía trong chỉ chỉ.

Thấy thế, thành chủ cao to liền vội vàng hạ mã, hướng vào phía trong đi đến, hộ vệ theo sát phía sau hần, mà khi bọn hần tiến nhập thành trì, đều là đứng ở tại chỗ, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

Tại trên sân rộng Tử Cấm thành, dựng đứng một cái giá cao lớn, phía dưới cái giá tràn đầy thi thể, lung tung rất lộn xộn, mà trên cái giá lại là mấy cái đầu người, toàn bộ là người Sở gia.

Đồng thời tại trên sân rộng, còn lấy máu viết mấy cái đại tự "Nợ máu trả bằng máu, Sở Phong đụng đến huynh đệ ta, ta liền diệt toàn gia hần!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Cực Kỳ Bi Thương

"Là đầu bạch điêu!"

Nhìn đầu bạch điêu thật lớn trên không trung, người ở đây không có chỗ nào mà không phải là trong lòng căng thẳng, đầu bạch điêu là vật gì, bọn họ tự nhiên sẽ hiểu, là vật cực kỳ trân quý a.

Đầu bạch điêu này, ngay cả Chu Tước Thành cũng không có, vậy là người phương nào tới đây, có thể cưỡi được vật ấy? Chẳng lẽ là người từ Tử Cấm Thành đã trở về? Nghĩ đến đây mọi người vừa sợ lại vừa khiếp.

Bất quá khi đầu bạch điêu rơi xuống đất, mọi người bất an liền tiêu tán, trái lại mừng rỡ, bởi vì trên đầu bạch điêu ngồi hai người, cũng không phải là đại địch gì, mà là Chu Tước Thành nhị tiểu thư Tô Nhu, cùng với thiên tài thiếu niên Sở Phong rung động cả Chu Tước Thành.

"Là nhị tiểu thư, thật tốt quá, nhị tiểu thư tới, chúng ta cũng có người làm chủ rồi."

Nhìn thấy Tô Nhu, mấy thành chủ vội vàng nghênh đón, bọn họ tu vi đều là Nguyên Võ đỉnh, nếu mà người tàn sát hàng loạt dân trong thành quay lại, bọn họ thật đúng là vô pháp đối phó.

Thế nhưng Tô Nhu là Thanh Long Tông trưởng lão, Huyền Vũ Cảnh cường giả hàng thật giá thật, cho nên khi Tô Nhu xuất hiện, bọn họ tự nhiên cảm giác thấy an toàn thêm một phần.

"Sở Phong, người nhất định phải kiên cường!" Khi bá kiến Tô Nhu, đồng thời mấy thành chủ cũng không quên an ủi Sở Phong một chút, rất sợ hắn cái thiếu niên này, không thể chịu nổi đả kích.

Đối với lòng tốt của mọi người, Sở Phong gật đầu, rồi mỉm cười, đẩy đoàn người ra hướng sơn rộng đi đến.

Tại không trung, hắn đã thấy rõ mấy cái đại tự viết bằng máu rồi, hắn biết, trận tai nạn này, là do hắn.

Đi tới trong sơn rộng, nhìn thấy trên cao giắt nhiều đầu lâu, trên là lão giả tuổi già, dưới thì nhi đồng tuổi nhỏ, nhìn những khuôn mặt quen thuộc này, Sở Phong quả nhiên là tâm như đao cắt, bởi vì ... những người này đều là vì hắn mà chết.

Đột nhiên, thân thể Sở Phong kịch liệt run lên, trái tim giống như xé ra vậy, trong viền mắt cố nén nước mắt, nhất thời không thể điều khiển tự động mà tuôn ra.

Hắn thấy được một cái khuôn mặt quen thuộc, một người nuôi dưỡng hắn mười lăm năm, phụ thân hắn Sở Uyên, mà ở bên cạnh Sở Uyên, là tiền nhiệm gia chủ Sở gia, Sở Nguyên Phách, cùng với phụ thân của Sở Nguyệt, Sở Nhân Nghĩa.

Những ... người này ngày xưa đối với hắn tốt cũng được, đối hắn không tốt cũng được, lúc này đều đã chết, đồng thời là bởi vì hắn mà chết.

"Xin lỗi, xin lỗi, là ta hại các người, là ta hại các người."

Đột nhiên, Sở Phong quỳ rạp xuống đất, hướng mặt đất mãnh liệt khấu đầu, rất mạnh, khiến mặt đất lõm xuống thành hố sâu, đá vụn bay lượn tứ tung, cùng với nước mắt đan vào nhau.

"Sở Phong, người không nên như vậy, sự tình đã xảy ra, người làm như vậy không cải biến được cái gì." Thấy thế, Tô Nhu liền bước lên phía trước tóm lấy Sở Phong, nhưng nàng căn bản tóm không được Sở Phong như bắt động.

Rồi sau đó, nàng cũng không ngăn cản ... nữa, bởi vì nàng biết Sở Phong có bao nhiêu là thống khổ, toàn bộ người chí thân bởi vì hấn mà bị giết, cái loại tâm tình này, sợ rằng đủ để cho một người tan vỡ, cái loại tự trách này quả nhiên là làm cho thống khổ.

Cứ như vậy, Sở Phong quỳ ba ngày ba đêm, tới ngày thứ tư, đại quân Chu Tước Thành đều chạy tới, Tô Ngân chạy đến, Tô Mỹ cũng theo qua.

Thấy trường hợp như vậy, thấy Sở Phong như vậy, mỗi người đều rất đau lòng, nhưng cũng không biết nên làm sao mà an ủi, mà ở buổi trưa ngày thứ tư, bọn tiểu bối Sở gia đang ở Thanh Long Tông tu luyện, , tất cả cũng đều chạy về.

"Cha ~~~~~ "

"Mẹ ~~~~~ "

"A ~~~~~ "

Khi Sở Uy, Sở Thành, Sở Chân, Sở Nguyệt, Sở Tuyết mấy tiểu bối tiến nhập Tử Kim Thành, thấy đầu của cha mẹ mình, bị treo lên, toàn bộ không khống chế được.

Bọn họ tất cả đều quy xuống thống khổ kêu la, Sở Tuyết thậm chí liên ngất đi tại chỗ, không thể tiếp thu chuyện thực này.

"Sở Phong, người cái thằng khốn, nếu không phải người nơi nơi gây chuyện thị phi, Sở gia ta thế nào có khả năng rơi vào hạ tràng như vậy, người trả lại mạng cha mẹ của ta đây."

Đối mặt người chí thân chết thảm, có người mất đi lý trí, đã chạy tới hướng Sở Phong vừa đánh vừa đá, rồi lại cẩu xé, đối với bọn họ hành hung, Sở Phong cũng không tránh không né, thẳng tắp quỳ gối tại chỗ, nguyện chịu đánh chịu mắng, không kêu một tiếng.

"Được rồi, chuyện này cũng không phải lỗi của Sở Phong, các người có bản lĩnh thì đi tìm kẻ giết cha mẹ người mà tính sổ, ở chỗ này hướng Sở Phong làm trò thì tính cái bản lĩnh gì."

Lúc này, lý trí nhất cư nhiên là Sở Uy, thân là lão đại Sở gia tiểu bối, hãn cổ nén đau đớn mất đi người chí thân, đứng dậy.

Dem những người khóc lóc om sòm này kéo sang một bên, rồi an ủi Sở Phong nói: "Sở Phong đệ, người không nên quá mức tự trách, người nhất định phải kiên cường, bởi vì người có thể giúp Sở gia ta báo thù, chỉ có người."

Nhưng mà, Sở Phong cũng không có đáp lời, phảng phất như không nghe Sở Uy nói, chỉ là tiếp tục quỳ gối tại chỗ, thần tình rất là thương tâm.

Giờ khắc này, mọi người mới phát hiện, Sở Phong thời gian dài như vậy, cư nhiên ngay cả mắt cũng không nháy một chút, hai mắt thủy chung tràn đầy tự trách, nhìn mọi người Sở gia chết đi.

"Sở Phong đệ, người không sao chứ, không nên làm chúng ta sợ." Thấy thế, Sở Nguyệt cũng là vội vàng tiến đến.

Giờ khắc này, hai mắt Sở Phong chảy ra, đã không còn là nước mắt, mà là máu, là huyết lệ, cực kỳ bi thương, đã đem nước mắt khóc hết rồi, giờ có thể chảy ra chỉ có huyết lệ.

"Sở Phong, người làm cái gì vậy, người không nên như vậy chà đạp chính mình, người như vậy cũng cứu không được bọn họ, người chỉ làm hại chính người thôi." Tô Nhu chạy tới, đầy mặt lo lắng.

"Sở Phong, người đây là làm gì vậy, người không nên như vậy." Tô Mỹ cũng chạy tới, nàng không có bình tĩnh như Tô Nhu vậy, từ lâu đã khóc, đầy mặt nước mắt lưng tròng.

Thế nhưng vô luận người nào tiến lên khuyên can, cũng đều không thể lay động Sở Phong, hắn tựa như trúng tà vậy, thủy chung quỳ gối tại chỗ, mặc cho hai mắt chảy ra huyết lệ, thuận theo gương mặt chảy xuống, nhuộm thẫm cả y phục.

Giờ khắc này, đừng nói là người thủy chung quan tâm đến Sở Phong, mà ngay cả Sở gia tiểu bối bởi vì thân nhân chết đi, mà đối với Sở Phong có điều oán hận, cũng là nói không nên lời lòng thật chua xót, bắt đầu tiến lên khuyên bảo Sở Phong.

Thế nhưng cũng vô dụng, vô luận là ai nói cái gì cũng vô dụng, thẳng đến bầu trời tối đen, hai mắt Sở Phong mới chậm rãi nhắm lại, "Phù phù" một tiếng rồi ngã xuống đất. Sở Phong rốt cục bởi vì bị thống quá độ, mà chết ngất đi.

Hắn vừa hôn mê là hai ngày hai đêm, khi hân khôi phục thần trí, mở hai mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên giường.

Đây là một cái quân dụng trường bông, không gian trường bông không phải rất lớn, nhưng Sở Phong có thể thấy một thân ảnh bồn chồn đi qua đi lại, đó là Tô Nhu, Tô Nhu vị thiên kim tiểu thư này, không cần suy nghĩ nhiều, Sở Phong cũng biết là vì mình.

"Ngô" Sở Phong vốn định đứng dậy, lại đột nhiên phát hiện trên ngực đè nặng cái gì, lúc này mới chú ý tới, nguyên lai Tô Mỹ đang nằm trên ngực của mình mà ngủ, nàng ngủ rất mê, có thể thấy được nàng rất mệt, rất uể oải, trên mặt còn vết tích tràn đầy nước mắt chảy qua.

Giờ khắc này, Sở Phong không khỏi có chút yêu thương, hân biết cái tiểu mỹ nhân này, những ... thời gian này khẳng định rất không tốt, đang lo

lãng thật nhiều cho hấn.

"Người quỳ ba ngày ba đêm, nàng cùng người đứng ba ngày ba đêm, thời gian người hôn mê, nàng cũng một mực bên cạnh người." Tô Nhu đã đi tới.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Tu La Tràng

"Ta ngủ bao lâu?"

"Đã hai ngày rồi."

"Sở Nguyệt tử bọn họ đâu rồi?"

"Để các nàng được an toàn, ta đã phái người đưa bọn họ về Thanh Long Tông, mà người nhà của người cũng đã được an táng rồi."

"Bọn họ nhất định hận ta thấu xương, nếu không phải ta làm việc bất cần hậu quả, mọi người sẽ không bởi vì ta mà chết."

"Người không nên tự trách mình, tự trách có tác dụng gì chứ, chuyện này không thể trách người, chỉ có thể trách người xuất thủ quá dễ tiện."

"Bọn họ không thể giết người, liền giết người nhà của người, đây là một cái âm mưu, bọn họ cố ý làm cho người ấy này tự trách mình, người nghìn vạn lần không thể mắc mưu bọn họ, bị quỷ kế của bọn họ đả kích." Tô Nhu nắm chặt tay Sở Phong, rất sợ Sở Phong không thể cởi ra cái tâm kết này.

"Yên tâm, Sở Phong ta không yếu đuối như vậy, ta hiện tại chỉ muốn biết, đến tột cùng là ai làm." Trong ánh mắt Sở Phong, hiện lên hàn khí thấu xương.

"Kỳ thực, trong trận tàn sát này, có người sống sót, Tử Kim Thành thành chủ Trần Huy, cũng chưa chết, hắn vận dụng thủ đoạn đặc thù, mà

giả chết, mà hắn cũng gặp được người tàn sát hàng loạt dân trong thành." Tô Nhu chậm rãi nói rằng.

"Là ai? Đến tột cùng là ai?" Sở Phong có chút kích động.

"Người trước tiên đừng kích động, không nên đánh thức Tiểu Mỹ, người đi ra đây, ta nói cho người biết." Tô Nhu lo lắng nhìn thoáng qua Tô Mỹ, đang ghé vào ngực Sở Phong, ngủ rất say mê, rồi hướng ngoài trường bông đi ra.

Mà Sở Phong lại là cẩn thận đem Tô Mỹ ôm đi xuống giường, đắp chăn lại cho nàng, lúc này mới đi ra ngoài trường bông.

Lúc này đây, không đợi Sở Phong mở miệng hỏi, Tô Nhu liền dẫn đầu nói rằng: "Là Ngũ Hồ Trại, đó là một cái sơn trại, có năm đầu mục, từng đều là cao thủ Huyền Vũ Cảnh."

"Cái sơn trại này là một ổ thổ phỉ, cố gắng làm cho sạch sẽ không để lộ, sẽ thu hoạch được thù lao kếp xù."

"Bởi vì đại bản doanh Ngũ Hồ Trại này, ở trong khu vực đặc thù, là ở giữa biên giới Chu Tước Thành ta cùng Huyền Vũ Thành, vì thế cha ta cũng vẫn không quản được bọn họ, dù sao đó là một cái thế lực không tệ, muốn đem nó trừ tận gốc, cũng không phải đơn giản, làm không tốt còn có thể lọt vào trả thù."

"Bất quá, lúc này đây cha ta đã hạ quyết tâm, phải trừ tận gốc Ngũ Hồ Trại, đã triệu tập đại quân Chu Tước Thành ta, hướng Ngũ Hồ Trại đi đến."

"Nàng biết, vị trí Ngũ Hồ Trại này không?" Sở Phong mở miệng hỏi.

"Biết." Tô Nhu gật đầu.

"Dẫn ta qua đó!"

Nói xong, Sở Phong liền đem Tiểu Bạch triệu hoán đến, hai người cười đầu bạch điệu, bằng tốc độ rất nhanh, hướng Ngũ Hồ Trại bay đi.

Ngũ Hồ Trại, là một cái ổ thỏ phi, người ở đây, gian dân bắt người cướp của, việc ác bất tận, người trong sơn trại, đều gọi nhau là huynh đệ.

Lấy Ngũ Hồ làm đầu, cực mạnh là Huyền Vũ Cảnh, yếu nhất cũng là Nguyên Võ Cảnh, nhân số cũng không nhiều, chỉ có gần nghìn người, nhưng thực lực đều rất mạnh, không thể khinh thường.

Trước đó vài ngày, Ngũ Hồ Trại làm một cuộc buôn bán lớn, sau khi đắc thủ liền ăn mừng, có uống rượu ăn thịt, có vân vê sờ mó những nữ tử bắt tới, mặc cho những nữ tử này thống khổ kêu la, cũng không có ai biểu thị một chút đồng tình, thẳng đến khi bị ngược đãi cho đến chết, cũng sẽ không có người tiếc nuối.

Bởi vì bọn này, là một đám súc sinh, bọn họ làm những chuyện táng tận thiên lương, căn bản là không có một chút nhân tính.

Đột nhiên, một đầu bạch điệu từ trên trời giáng xuống, có thể khiến cho tiếng cười âm ỉ yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều bị hai người ngồi trên đầu bạch điệu hấp dẫn. Nhất là bạch y nữ tử, mới thấy thì đàn súc sinh này đã nước bọt chảy ròng rồi.

Bọn họ chơi qua nữ tử vô số, nhưng chưa từng thấy qua hình ảnh muội tử như vậy, thật sự là bọn họ thấy muốn ngừng mà không được, thú tính bộc phát, một ít người không có mắt đã kích động, muốn tiến lên, cởi quần áo bạch y mỹ nữ này ra.

"Hai vị, chẳng biết tới đây có chuyện gì?" Đột nhiên, một đạo thanh âm vang dội vang lên, năm đạo thân ảnh tự trong đoàn người đi ra.

Năm vị này đều là người cao lớn, trên người chạm trổ xăm hình long phượng, trên lỗ tai, còn đeo vòng bạc, mà bên người bọn họ, còn đi theo

mấy nữ tử đẹp đẽ quần áo không chỉnh tề, đang trên cơ thể xích lửa của Ngũ Hồ vừa liếm vừa cắn, làm ra mấy cái động tác hạ lưu, căn bản không để ý đến ánh mắt người khác, thật là phóng đãng.

Mà ngay khi năm người này xuất hiện, đồng thời toàn bộ mọi người Ngũ Hồ Trại là an ổn xuống, bởi vì ... năm vị này đó là Ngũ Hồ Trại thủ lĩnh, Ngũ Hồ.

"Tử Kim Thành đồ sát, là ai khiến các người làm?" Sở Phong trong mắt hàn mang bắn ra bốn phía, hăn đang cực lực khống chế sát ý của mình.

"Làm thịt bọn họ." Mà khi nghe được Sở Phong nói thế, Ngũ Hồ đứng đầu liền ý thức được không đúng, cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp hạ lệnh tiêu diệt hai người Sở Phong.

"Hãy a "

Mà ngay khi lời nói của đứng đầu Ngũ Hồ vang lên, Sở Phong đã xuất thủ, hăn đưa tay một chương, trước mắt mấy người liền bị oanh thành nát bấy, hóa thành đồng máu loãng, văng lên trên mình mấy người phía sau.

Theo sát sau đó, Sở Phong lại một chương nữa, lại có mấy người hóa thành máu loãng, chết thảm trong tay Sở Phong.

Cùng lúc đó Tô Nhu cũng là xuất thủ, đồng dạng dị thường tàn nhẫn, chiêu chiêu thấy máu, mỗi lần xuất thủ đều có mấy người chết đi, không chút lưu tình.

"Chết tiệt, cư nhiên là hai cái Huyền Vũ Cảnh!" Mắt thấy đại sự không ổn, Ngũ Hồ cũng không khoan tay đứng nhìn, mà là trực tiếp hướng Sở Phong cùng Tô Nhu xuất thủ.

Năm người này đều là Huyền Vũ nhất trọng tu vi, đồng thời đều am hiểu võ kỹ rất độc ác, thế nhưng tại dưới lực lượng mượn của Đản Đản

trước mặt Sở Phong, bọn họ quả thực là năm đồng cạn bả.

Sở Phong ngay cả vũ kỹ cũng không có dùng, chỉ là tùy ý như vậy một quyền, huyền lực tràn ra, trực tiếp bá đạo, đơn giản liền đem công kích hợp lực của năm người này hóa giải, cùng lúc đó năm người này cũng là bay ngược lại.

"Ô oa "

Lúc rơi xuống đất, đầu khớp xương cả người bọn họ đều là xèo xèo rung động, gãy nát vô số, mà ngay cả nội tạng cũng là tổn thương hơn phân nửa, toàn bộ đều là miệng phun tiên huyết, thân chịu trọng thương, vô lực đứng lên.

"Mau, chạy mau! ! !"

Thấy năm vị thủ lĩnh của mình, cứ nhiên bị người một quyền đánh cho tàn phế, thành viên Ngũ Hồ Trại này lúc trước còn tự tin tràn đầy, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, đâu còn dám tiếp tục hướng Sở Phong cùng Tô Nhu phát động công kích, liền xoay người hướng ngoài sơn trại chạy đi.

"Hôm nay, các người tất cả đều phải chết."

Nhưng mà, chỉ thấy Sở Phong tay áo vung lên, một đạo kết giới khổng lồ liền từ trên trời giáng xuống, đem toàn bộ sơn trại bao phủ lại, mặc cho những thành viên này oanh kích thế nào, đều không thể lay động mảy may.

Cái kết giới này là Sở Phong khi tiến nhập sơn trại bố trí trước, là một tòa kết giới trận cường hãn, để phòng ngừa bọn họ chạy trốn, bởi vì Sở Phong hôm nay tuyệt đối sẽ không lưu lại một người nào còn sống.

Sau đó, Ngũ Hồ Trại bị kết giới đại trận này bao phủ, nghiễm nhiên biến thành một cái Tu La tràng, những người này thường ngày làm ác

không kể nổi, một người tiếp một người ngã xuống, một người chết so với một người còn thảm hơn.

Khi máu chảy thành sông, khi thân người xếp thành núi, thì Ngũ Hồ Trại này đã bị đồ sát hết chỉ còn có năm người, năm người này đó là Ngũ Hồ Trại năm vị thủ lĩnh.

"Ta hỏi lại một lần cuối, là ai sai sử các người làm?" Sở Phong lấy ánh mắt băng lãnh, quét về phía năm người nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

"Người đang nói cái gì, chúng ta căn bản là không hiểu." Trong đó một vị làm như rất là vô tội quát lên.

"Ta sẽ cho người không hiểu." Sở Phong đưa tay ra, đặt trên thiên linh cái hắn, sau đó trong tay lôi đình quang quẩn chớp lóe, từ đầu quán thâu xuống toàn thân.

"A ~~~~~" mà giờ khắc này, vị kia nhất thời kêu to lên thống khổ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Thủ Phạm Là Ai

Bá đạo Lôi Đình đệ tam thức, hóa thành vô số đạo lôi xà thật nhỏ, đang từng tắc từng tắc xé rách da thịt hắc, từng chút từng chút luyện hóa cơ thể hắc, phá hủy cốt cách hắc, phá hư nội tạng hắc, điên cuồng tàn sát bừa bãi các nơi trên thân thể hắc, cái loại cảm giác đau đớn này, quả thực không cách nào hình dung, chỉ có tự mình trải qua mới kinh sợ.

"A ~~~~ "

Kêu thảm thiết dường như giết lợn vậy vang vọng khắp nơi, khiến chim bay tán loạn, dã thú chạy chết, đây là Sở Phong cố ý làm cho hắc bảo trì được thanh tỉnh mà cảm thụ được thân thể bị dẫn vật, Sở Phong chính là muốn cho hắc chịu đau đớn, rồi mới kết thúc tính mạng của hắc.

Tại dưới Lôi Đình tàn phá, vị cường giả Huyền Vũ nhất trọng này, cuối cùng bị luyện hóa thành than đen, toàn thân không có một tắc hoàn hảo, đoạn thời gian này, nhất định là hắc không muốn trải qua nhất, bởi vì ... là hắc sống cả đời này, thời gian hắc trải qua khó khăn ngao ngán nhất là đây, bất quá cũng may cho hắc lúc này, đã từ lâu không còn hơi thở nữa,

Sau khi đem người này giết chết, Sở Phong trong lòng lửa giận không giảm ngược lại còn tăng, bởi vì hắc biết những người này tuy rằng là đầu sỏ gây nên tàn sát Sở gia hắc, nhưng cũng không phải là thủ phạm, vì thế hắc liền đem Lôi Đình thủ chương, đưa về phía một người khác.

"Là Cung Lộ Vân, là Huyền Vũ Thành Cung Lộ Vân, là hắc thuê chúng ta đi đồ sát Tử Kim Thành " lúc này đây, còn không đợi Sở Phong

xuất thủ, vị kia liền nói ra.

"Thiếu hiệp này, người buông tha chúng ta a, đây là thù lao Cung Lộ Vân cho chúng ta, tất cả chúng ta đều cho người." Đứng đầu Ngũ Hổ, đem Càn Khôn Đại của mình lấy xuống, đồng thời hướng ba người khác còn sót lại sử một ánh mắt.

"Thiếu hiệp, cầu ngài tha cho chúng ta một cái tính mệnh, đây là toàn bộ tích súc của chúng ta, xin ngài vui lòng nhận cho." Thấy thế, ba người cũng là miễn cưỡng ngồi dậy, lấy tư thái hèn mọn, đem Càn Khôn Đại của mình đưa cho Sở Phong.

"Các người giết người nhà của ta, còn vọng tưởng ta tha các người một mạng? Nợ máu phải trả bằng máu, bốn chữ này, là các người viết mà? Lẽ nào các người không hiểu đạo lý trong đó?" Sở Phong lạnh lùng cười, cười cũng đáng sợ như vậy.

"Người, người là Sở Phong?" Nghe thấy Sở Phong vừa nói, tứ hổ còn sót lại, đều là thần tình đại biến, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, vô lực ngã xuống, bởi vì bọn họ biết, thật đúng là tai vạ đến nơi rồi.

Mà Sở Phong cũng không có trả lời bọn họ, nắm tay thật chặt, một thanh kim sắc trường kiếm ngưng tụ ra, chỉ thấy một đạo kim mang quét ngang qua, tám cánh tay, liền rơi xuống trên mặt đất.

"A ~~~~" mắt mở trừng trừng nhìn cánh tay mình bị người chặt xuống, tứ hổ đều hét thảm một tiếng, nhưng mà đây căn bản không tính đã hết, trái lại chỉ là vừa bắt đầu.

"Bá bá bá"

Sở Phong tay cầm kim sắc trường kiếm, hướng tứ hổ một trận đâm loạn, đem da thịt bọn họ chém nát tứ tung, gân mạch bị đánh gãy, Sở Phong không ngừng kích thích thần kinh bọn họ mẫn cảm nhất, rồi lại để cho bọn

họ bảo trì thanh tỉnh, khiến cho khó có thể chống đỡ được đau đớn, từng đợt từng đợt cuộn đến tất cả thân thể bọn họ, chịu đủ dằn vặt tàn khốc nhất thế gian.

"A ~~~, người cái súc sinh này, có gan thì người giết chúng ta đi! ! !"

Chỉ là chớp mắt công phu, tứ hổ nổi danh lừng lẫy liền bị Sở Phong làm cho huyết nhục mơ hồ, để cho bọn họ nghĩ sống so với chết con thống khổ hơn, cứ nhiên còn yêu cầu Sở Phong giết bọn họ.

"Muốn chết? Nào có dễ dàng như vậy, ta là cho các người cầu sinh không được, muốn chết cũng không thể!" Nhưng mà Sở Phong trong cơn giận dữ, làm sao dễ như vậy mà buông tha bọn họ, không chỉ không có dừng tay, trái lại còn làm trầm trọng thêm.

"Sở Phong được rồi, tính toán thời gian, thì đại quân Chu Tước Thành ta cũng nhanh đến rồi, chúng ta phải mau ly khai nơi này." Nhìn tứ hổ đã triệt để hóa thành huyết nhân, Tô Nhu cũng là có chút không đành lòng.

"Chết, cũng phải để cho bọn họ chết không toàn thân" Sở Phong hừ lạnh một tiếng, kim kiếm trong tay một trận loạn vũ, mà trong lúc kim mang bắn ra bốn phía, thi thể tứ hổ liền bắt đầu bay tán loạn chung quanh, ngay cả bốn nguyên cũng để cho Đản Đản trong cơ thể Sở Phong hấp thu, quả nhiên là chết không toàn thân.

"Cung Lộ Vân, nghĩ không ra người lại âm ngoan như thế, cứ nhiên âm thầm đối với người nhà của ta xuất thủ, vốn đang muốn cho người sống lâu một chút, hiện tại xem ra, không chỉ người muốn chết, mà Cung gia người cũng toàn bộ phải chết."

Đem tứ hổ triệt để giải quyết xong, Sở Phong nhìn quanh bốn phía, khi xác định không lưu lại một người sống nào, liền thu lại kết giới đại trận, cười Tiểu Bạch, nghênh ngang bỏ đi.

Khi biết được thủ phạm đối người nhà hấn xuất thủ, Sở Phong cũng không thể đợi một khắc nào, muốn mau chóng giết chết Cung Lộ Vân, để tể người của Sở gia, cùng với Tử Kim Thành mấy vạn bách tính trên trời có linh thiêng. Vì thế Sở Phong hiện tại muốn làm là tìm hiểu nơi hạ lạc của Cung Lộ Vân.

Mà ngay ngày thứ hai Sở Phong cùng Tô Nhu ly khai, đại quân Chu Tước Thành, rốt cục cũng đi tới ngoài Ngũ Hồ Trại.

Bởi biết bọn này đều là đồ liều mạng, vì thế bọn họ trước đó liền làm tốt nghiêm mật bố trí, hình thành một cái vòng vây vô pháp đột phá, từng chút từng chút hướng Ngũ Hồ Trại ập vào.

Thế nhưng khoảng cách Ngũ Hồ Trại càng ngày càng gần, nhưng khiến cho đại quân Chu Tước Thành càng bất an, vốn tiếng động rất lớn nháo thành một góc Ngũ Hồ Trại, thế nào mà lại an tĩnh như vậy, quả thực an tĩnh đến không bình thường.

Lúc đầu, bọn họ còn hoài nghi đây rất có thể là một cái bẫy, thế nhưng sau đó bọn họ lại phát hiện đây không phải bẫy rập, bởi vì bọn họ nghe được một cái mùi, mùi máu.

"Thành chủ đại nhân, làm sao bây giờ?" Mùi máu, thường thường rất kiêng kỵ, bởi vì nó đại biểu cho tín hiệu nguy hiểm, vì thế lúc này cường giả Chu Tước Thành, cũng có điều kiêng kỵ, tất cả mọi người đem ánh mắt hướng về phía thành chủ, Tô Ngân.

Tô Ngân lúc này cũng là suy tư bất định, mùi máu tươi nùng đặc như thế, nói rõ đã chết rất nhiều người, chỉ ít trong Ngũ Hồ Trại xảy ra chiến đấu đại quy mô, hấn cũng không biết bên trong có nguy hiểm thế nào.

Thế nhưng sau một phen cân nhắc, hấn cũng hạ lệnh nói: "Sát "

"Sát ~~~~~~ "

Mà tiếng Tô Ngân nói vừa dứt, tất cả mọi người cả tiếng la lên, một tiếng sát quanh quần trong sơn lâm đây, ngay cả đại địa đều bị chấn đến ù ù rung động.

Đại quân Chu Tước Thành, dưới đài lĩnh của Tô Ngân cùng với chư vị cường giả, nhất cổ tác khí (hăng hái) nhảy vào Ngũ Hồ Trại, thế nhưng khi bọn hắn nhảy vào Ngũ Hồ Trại, thì đều là mục trường khẩu ngọc, triệt để bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Nhân Vật Nguy Hiểm

Một màn trước mắt, một chữ liền có thể khái quát, thảm! ! !

So với Tử Kim Thành còn muốn thảm hơn, bởi vì người nơi này, từng người chết đều là đáng sợ như vậy, quả thực là không đành lòng mà nhìn.

Nếu như nói, bên trong Tử Kim Thành là tử thi đầy đất, như vậy lúc này Ngũ Hồ Trại, là một tòa luyện ngục, ở đây căn bản là không có một cái thi thể nào hoàn hảo, chỉ có ngoại trừ máu loãng ra đó là hài cốt.

Tràng cảnh như vậy, Chu Tước Thành những người kinh nghiệm sa trường này, đều khó có thể chấp nhận, mà ngay cả Tô Ngân cũng là khuôn mặt kịch biến, về phần Chu Tước Thành các hộ vệ, có cả người còn run, có người còn nằm úp sấp mà buồn nôn, có người trực tiếp bị dọa đến ngất đi, mà ngay cả môi sau khi chết, cũng là đầy miệng sùi bọt mép, thân thể kịch liệt co quắp, có thể thấy bọn họ thực sự là bị sợ hãi.

"Lẽ nào nói là bị diệt khẩu sao? Đến tột cùng là ai, hạ thủ có thể độc ác như vậy!"

"Xem ra Sở Phong là gặp phải đại phiền toái rồi, phải biểu Tiểu Nhu cùng Tiểu Mỹ, cùng hãn bảo trì quan hệ xa chút mới được."

Tô Ngân chau mày, hãn cũng không biết việc này là do Sở Phong gây nên, còn tưởng rằng thủ phạm sau lưng Ngũ Hồ Trại sai sử, để diệt khẩu mà gây nên.

Nhìn như vậy thảm tượng, hẳn có thể nghĩ đến thủ phạm là một người nguy hiểm thế nào, mà Sở Phong cư nhiên lại chọc người như vậy, hẳn tự nhiên không muốn bị liên lụy.

Trong Huyền Vũ Thành, thủ vệ sâm nghiêm, hộ vệ Huyền Vũ Thành toàn bộ đều xuất động, rất nhiều cao thủ Huyền Vũ Thành bế quan, cũng đều xuất quan, sở dĩ như vậy, chỉ vì trong Huyền Vũ Thành, gần đây xuất hiện một người cực kỳ nguy hiểm.

Không ai biết chân diện mục người này, bởi vì phạm là chân diện mục gặp qua người này, đều bị giết, đồng thời người bị giết, đều là người Cung gia.

Cung gia có cái địa vị gì? Là người nắm trong tay Huyền Vũ Thành, đồng thời người bị giết hoàn toàn đều là nhân vật cao tầng rất có địa vị ở Cung gia, đây rõ ràng là có người khiêu khích Cung gia, là Cung gia kết hạ đại địch.

Cung gia cao thủ không ngừng bị giết, Cung gia uy nghiêm tại chính địa bàn của mình lọt vào khiêu khích, cái này tự nhiên là Cung gia vô pháp dễ dàng bỏ qua, vì thế lần này Cung gia thực sự vận dụng một số đông nhân mã, thề phải đem cái thủ cấp đầu sỏ này bắt được.

"Ô a "

"Chết tiệt, người này đến tột cùng là ai, dám nhiều lần đối Cung gia ta xuất thủ!"

Ngoài Huyền Vũ Thành trong khu mộ địa, một gã trung niên nam tử quần áo hoa lệ nằm trên mặt đất, miệng đầy tiên huyết, đầy mặt sợ hãi, mà ở bốn phía hắn, nằm gần trăm tên hộ vệ Huyền Vũ Thành, chỉ bất quá những người đó đã không còn hơi thở.

Hắn là một vị Cung trưởng lão, có tu vi Huyền Vũ tam trọng, là được Cung gia phái ra, tìm kiếm thủ phạm ám sát Cung trưởng lão kia.

Mà hôm này, hắn rốt cục đụng phải cái thủ phạm này, chỉ là hắn trăm triệu không nghĩ tới, cái thủ phạm này lại mạnh như thế, mạnh đến nỗi Huyền Vũ tam trọng hắn, tại trước mặt người này giống như tay trái gà không chặt.

"Nói cho ta biết, Cung Lộ Vân ở đâu!" Sở Phong thân khoát ma bào, mấy ngày nay, hắn thủy chung lang thang phụ cận Huyền Vũ Thành, từng bước từng bước hạ sát cao thủ Cung gia, mục đích của hắn cũng không phải là báo thù, mà là tìm Cung Lộ Vân hạ lạc.

Cung gia, hắn sớm muộn phải tiêu diệt, nhưng không phải trong nhất thời, hắn lúc này muốn giết chết nhất, là Cung Lộ Vân, cái người này âm thầm tiêu diệt Sở gia hắn, không làm thịt được Cung Lộ Vân, sẽ khó tiêu mỗi hận trong lòng Sở Phong.

"Nguyên lai là muốn tìm Lộ Vân, người giết chết ta đi, ta chết cũng sẽ không nói cho người Lộ Vân ở nơi nào." Cung gia vị này ngược lại cũng rất là có cốt khí.

Đối với phản ứng như vậy, Sở Phong sớm có chuẩn bị, bởi vì ... những này cũng không phải Sở Phong lần đầu tiên gặp phải phản ứng như vậy, có thể nói Sở Phong giết chết những người trước đó, đều cự tuyệt vấn đề Sở Phong hỏi.

Không thể không nói, Cung trưởng lão rất có cốt khí, đây là chuyện rất khó có được, chỉ bất quá người như vậy, lại trở thành địch nhân, cũng là chuyện rất phiền phức, đồng thời kinh qua những ... thời gian quan sát này, Sở Phong phát hiện ra một vấn đề.

Cũng khó trách Cung gia rất được Kỳ Lân vương phủ coi trọng, nội tình Cung gia này, đích xác là thuộc nhóm mạnh của nhất đẳng thành trì, có

thể nói như vậy, Huyền Vũ Thành hơn xa Chu Tước Thành.

Rất mạnh, hôm nay Sở Phong, cũng chỉ có thể ở ngoài thành quanh quần, rất khó tiến nhập bên trong thành, bởi vì Sở Phong nghĩ, ở nơi này, tồn tại nhân vật ngay cả hãn cũng vô pháp áp chế được.

"Người muốn chết, ta có thể thành toàn cho người, nhưng trước khi người chết, ta sẽ cho người thăm chút đau khổ."

"Thi thể Cung gia người những người đó người xem gặp qua chưa? Ta sẽ cho người so với bọn hãn còn muốn thăm hơn mấy lần." Sở Phong tay áo bào chợt lóe, một bả chủy thủ bén nhọn hiện ra.

"Cô lỗ"

Nhìn chủy thủ hàn mang lóng lánh, vị Cung gia cường giả này, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, hãn nhớ tới những Cung trưởng lão này từng bị Sở Phong giết qua, đích xác là rất thảm, chỉ cần thấy di thể bọn họ, sẽ làm cho cực sợ, nghĩ đến bọn họ trước khi chết, là bị đau đớn thế nào.

"Ta nếu nói cho người biết, người có thể cho ta một con đường sống sao?" Cung gia cường giả ánh mắt lóe ra, run rẩy khi nói ra những lời này.

"Ta có thể thả cho người một con đường sống." Thấy thế, Sở Phong không chút do dự bảo chứng nói.

"Có thật không?" Cung gia cường giả có chút hoài nghi.

"Ta nói chuyện từ trước đến nay luôn giữ lời." Sở Phong khuôn mặt bị che khuất, nhưng có thể từ trong ánh mắt hãn nhìn ra vẻ thành khẩn.

"Lộ Vân hãn đã đi Bách Khúc Câu, tham gia Thanh Châu mỗi năm một lần anh kiệt săn bắn, Thanh Châu các tông môn, toàn bộ đệ tử đứng đầu, đều đi tham gia trận săn bắn này." Cung gia cường giả thấp giọng nói.

Về phần anh kiệt săn bắn, Sở Phong cũng từng nghe nói qua, chính là đại sự Thanh Châu mỗi năm một lần, tông môn khắp nơi đệ tử đứng đầu có thể tham gia, mà Cung Lộ Vân cư nhiên có thể nhận được cái lời mời này, không khỏi khiến Sở Phong có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì ... anh kiệt săn bắn này, có thể được mời, đại thể đều là đệ tử đứng đầu nhất đẳng tông môn, đệ tử nhị đẳng tông môn, hầu như không ai được mời cả.

"Anh kiệt săn bắn, còn có mấy ngày nữa?" Sở Phong truy vấn hỏi.

"Còn ba ngày nữa là bắt đầu rồi, Bách Khúc Câu cách nơi này rất xa, mà khi anh kiệt săn bắn bắt đầu, tông môn khắp nơi sẽ liên hợp phong tỏa cửa vào, người không còn kịp rồi." Cung gia cường giả nhắc nhở nói.

"Cái này không cần người quan tâm."

Sở Phong cười lạnh một tiếng, chủ thủ trong tay chợt lóe mà qua, Cung gia cường giả sắc mặt liền nhất thời đại biến, vội vàng bưng cổ, nhưng vẫn vô pháp ức chế được, tự cổ hắt tuôn ra tiên huyết, hắt đầy mặt phần nộ nói: "Người. . . Người. . . Người nói không giữ lời!"

"Muốn trách chỉ có thể trách người quá ngây thơ." Sở Phong ánh mắt trở nên càng thêm âm trầm, một cổ hấp lực bành bặc tự trong cơ thể hắt tràn ra, tiến vào trong cơ thể Cung gia cường giả này.

"A ~~~~~" giờ khắc này, Cung gia cường giả mở miệng thật to, liền thống khổ kêu lên, bởi vì hắn có thể cảm giác được, trong cơ thể gì đó trọng yếu nhất, đang bị một cổ lực lượng đáng sợ hút đi.

Bốn nguyên, bốn nguyên hắn đang bị Đản Đản trong cơ thể Sở Phong thôn phệ, người chết bị thôn phệ bốn nguyên không hề hay biết, bởi vì hắn đã sớm chết rồi, thế nhưng người sống bị thôn phệ bốn nguyên, là rất thống khổ, so với bị hút máu còn khó chịu hơn.

Đem Cung gia cường giả này chém giết xong, Sở Phong đem Càn Khôn túi mọi người ở đây đều vơ vét sạch, chỉ bắt quá sau một phen kiểm tra, cũng rất là bất mãn bĩu môi nói: "Một đám cùng quý (quỷ nghèo)!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Cường Giả Tề Tụ

Đầu bạch điêu tạt trong đám mây phi hành, với tốc độ của nó, trong ba ngày đến Bách Khúc Câu cũng không phải là việc khó.

Sở Phong ngồi ở trên đầu bạch điêu, cũng không có nhàn rỗi, mà là đang làm chuẩn bị, tại cửa vào Bách Khúc Câu mà làm chuẩn bị.

Bách Khúc Câu anh kiệt sẵn sẵn tại Thanh Châu là phi thường nổi danh, Bách Khúc Câu là một cái địa phương phi thường đặc thù, là một cái thánh địa dược liệu, trong đó không chỉ có đại lượng linh dược, nguyên dược, thậm chí còn có rất nhiều huyền dược.

Chỉ bất quá, Bách Khúc Câu thường ngày được phong tỏa, hàng năm chỉ mở ra một lần, để cho đệ tử kiệt xuất các tông môn ở Thanh Châu tiến vào trong đó sẵn sẵn, về phần có thể thu được nhiều ít tài nguyên, toàn bộ đều bằng vào tự thân bản lĩnh.

Nói chung, cái Bách Khúc Câu này không thuộc về bất luận cái thế lực gì, nó thuộc về cả Thanh Châu, vì thế đệ tử tông môn khắp nơi, chỉ cần có thực lực đều có thể tiến nhập.

Thế nhưng có một điểm, đó chính là nếu muốn tiến nhập Bách Khúc Câu, tham gia mỗi năm một lần anh kiệt sẵn sẵn này, phải có đủ thực lực rồi, đồng thời còn phải lấy thực danh đăng ký.

Sở Phong, không có khả năng lấy thân phận Hôi bào tiên sinh đi tham gia anh kiệt sẵn sẵn, vì thế phải lấy thân phận Sở Phong, cái thân phận này, chỉ có tu vi Nguyên Võ nhị trọng, dù là phát huy ra toàn bộ chiến lực, cũng

không thông qua anh kiệt săn bắn khảo hạch, đồng dạng cũng có khó khăn rất lớn, nên Sở Phong phải đề thăng tu vi.

Hắn những ... thời gian này thu được không ít tài vật, đối với thường nhân mà nói, có lẽ là bảo tàng, nhưng đối Sở Phong mà nói, cũng không tính là cái gì, bởi vì đối với tu vi hắn có trợ giúp lớn, chỉ có tông chủ Hư Không Tông, biểu tặng hắn hai mươi khóa thượng phẩm huyền dược, mới có thể đối với hắn có tác dụng tuyệt đối.

"Cô lỗ"

Một viên thượng phẩm huyền dược vào bụng, nùng đậm huyền lực liền nhanh chóng khuếch tán, thế nhưng đan điền Sở Phong, chỉ là một ngum, liền đem cỗ huyền lực này thôn phệ sạch.

"Các người bọn gia hỏa kia, tuyệt đối là sói đói mà, linh khí các người một ngum nuốt sạch, nguyên lực các người cũng một ngum nuốt sạch, bây giờ huyền lực các người cũng một ngum nuốt sạch, con mẹ nó, rốt cuộc là cái gì mới có thể cho các người ăn no đây?"

Sở Phong rất là không biết làm sao, thần lồi trong đan điền hắn, tuy rằng hôm nay chỉ còn lại có tám đạo, thế nhưng sức ăn cũng càng lúc càng lớn, điều này làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy áp lực.

Nhất là khi Sở Phong, thôn phệ tới đệ ngũ khóa thượng phẩm huyền dược, mới cảm thụ được trong cơ thể mình Nguyên Lực phát sinh biến hóa, tu vi đột phá được nhất trọng, Sở Phong càng bất đắc dĩ a.

Huyền dược rất là trân quý, đối với Huyền Vũ Cảnh cường giả đều có chỗ tốt thật là lớn lao, thế nhưng hắn một người chỉ là Nguyên Võ nhị trọng, cư nhiên phải luyện hóa năm khóa bảo bối như vậy, mới có thể đột phá đến Nguyên Võ tam trọng, cái này thực sự khiến hắn không biết nói gì.

Bất quá cũng may, sau đó cũng không tệ, khi thôn phệ mười lăm khóa huyền dược còn lại xong, Sở Phong liền cảm giác được cảm giác đột phá, kết quả là hắn đem những gì tồn trữ, toàn bộ đối với tu luyện có bang trợ gì đó, đều một ngụm nuốt vào trong bụng.

Cuối cùng khi trữ hàng của hắn hầu như tiêu hao sạch, thì thành công lần thứ hai đột phá nhất trọng, bước vào Nguyên Võ tứ trọng.

"Nguyên Võ tứ trọng, tham gia anh kiệt săn bắn này, hắn là có thể a?"

Sở Phong quên đi một điểm, với tu vi hắn hôm nay, cùng thủ đoạn năm giữ, chiến thắng Nguyên Võ bát trọng cũng không thành vấn đề, nếu sử dụng kim sắc lôi đình lực lượng, đem tu vi đề thăng tới Nguyên Võ ngũ trọng mà nói, đối phó Nguyên Võ cửu trọng cũng không phải nói chơi.

Nếu là Sở Phong đem hết toàn lực, đem các loại thủ đoạn của hắn sử dụng tới nơi mà nói, dù là đối mặt Huyền Vũ nhất trọng cường giả, cũng không phải không thể đánh một trận.

Mà như hắn biết, nếu là không có được mời, nhất định phải thông qua một loạt khảo hạch, mới đủ tư cách tham gia anh kiệt săn bắn, thế nhưng chỉ ít phải tu vi Huyền Vũ nhất trọng, mới có thể thông qua, vì thế Sở Phong cũng cảm giác được có chút áp lực, dù sao thủ đoạn này của hắn, hắn còn không muốn bại lộ quá sớm.

Trải qua hai ngày thời gian chạy đi, Sở Phong rốt cục đi tới phụ cận Bách Khúc Câu, để tránh cho người ta thấy hắn cười đầu bạch điều cực phẩm, sẽ khiến cho có phiền phức không muốn, tại địa phương không người hạ xuống, đi bộ đi tới Bách Khúc Câu.

Bách Khúc Câu, kỳ thực là một khu vực nguyên thủy thật lớn, nơi này có sơn cốc, có sơn mạch, có rừng rậm, có sông ngòi, có ao đầm, phi thường rộng lớn, nhưng cũng phi thường mỹ lệ.

Chỉ bất quá, hàng năm cũng chỉ có mấy ngày như thế, mới có thể thấy mỹ cảnh của Bách Khúc Câu, đương nhiên, phải là người được tiến vào Bách Khúc Câu, mới có thể hưởng thụ đãi ngộ này.

"Mau nhìn bên kia, thế nào ngay cả tiểu hài tử cũng đến tham gia náo nhiệt."

"Thật đúng là, ôi chao, người nhìn kỹ xem, phục sức hăn mặc, hình như chưa thấy qua, sẽ không là nhị đẳng tông môn đệ tử chứ hả?"

"Quên đi, mặc kệ nó, hăn không sợ mất mặt thì thôi, chúng ta hà tất phải chú ý."

Sở Phong xuất hiện ở chỗ này, đã không cần giấu diếm thân phận, vì thế phục sức hăn mặc vào là Thanh Long Tông hạch tâm đệ tử, thế nhưng, lại không thể tránh cho, có một ít người trào phúng.

Đối với loại trào phúng này, Sở Phong đã sớm tập thành thói quen, khi gặp phải một ít nhị đẳng tông môn đệ tử, luôn luôn bị bọn họ trào phúng, huống chi là nơi tề tụ tông môn khắp nơi, đệ tử ưu tú nhất anh kiệt sẵn bản.

Sở Phong, theo hai người đệ tử nhất đẳng tông môn trào phúng hăn đi, tiến nhập địa phương khảo hạch, thời gian tiến vào, hai vị này thủy chung đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm Sở Phong.

Chỉ bất quá, khi ba người bọn hăn, từ địa phương khảo hạch đi ra, ánh mắt hai người lại hoàn toàn thay đổi, không hề còn khinh bỉ, mà là khiếp sợ, cái loại khiếp sợ này cực kỳ phức tạp, khó có thể biểu đạt.

Về phần vì sao lại phát sinh biến hóa như vậy, đó là bởi vì hai người bọn họ, có Nguyên Võ bát trọng tu vi nhất đẳng tông môn đệ tử, tại đây trong khảo hạch, toàn bộ thất bại.

Mà Sở Phong, chỉ có Nguyên Võ tứ trọng tu vi nhị đẳng tông môn đệ tử, lại thông qua, đồng thời thông qua rất đơn giản.

Sau đó, Sở Phong chiếm được một cái kết luận, khảo hạch này tịnh không khó như trong truyền thuyết vậy, đương nhiên, vấn đề là hắc quân hắc là yêu nghiệt bậc này.

Sau khi thông qua khảo hạch, Sở Phong thu được tư cách tiến nhập Bách Khúc Câu, tiến nhập Bách Khúc Câu xong, hắc đầu tiên là thấy được một tòa thành trì xa hoa lộng lẫy.

Thành trì này kiến tạo tại trong sơn xuyên, đích xác rất đẹp, mà Sở Phong cũng thử, đem tinh thần lực của mình khuếch tán ra, cuối cùng hắc cho ra một cái kết quả kinh người.

Tòa thành trì này, tụ tập đại lượng cường giả, chính là nhân vật Huyền Vũ Cảnh vô số kể, cường giả Huyền Vũ đỉnh, cũng có rất nhiều, ở đây đích xác tụ tập rất nhiều đại nhân vật ở Thanh Châu, cùng với các tông môn đỉnh cấp thiên tài, không có ai là đơn giản, vì thế ở chỗ này, hắc phải cẩn thận thật cẩn thận, không được có nửa điểm sơ ý.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Cừu Nhân Gặp Lại.

Tòa thành trì xa hoa này, kỳ thực cũng không lớn, nhưng phi thường tinh xảo, kiến tạo tại đỉnh sơn mạch, chung quanh lộ ra sơn cốc với thác nước thật lớn.

Ánh dương quang chiếu rọi xuống hơi nước, hiện lên đạo đạo thất sắc cầu vồng, bạch hạc bay trên cầu vồng xoay vòng, rất có mỹ cảm, mấy loại hình ảnh này, liếc mắt nhìn, dường như tiên cảnh.

Cũng khó trách mọi người đều nói, cái Bách Khúc Câu này phong cảnh thiên hạ vô song, chỉ ít khi Sở Phong đến xem, thì nơi này là đẹp nhất so với những nơi hắn thấy qua.

Đương nhiên, lúc này, cũng chỉ là một góc Bách Khúc Câu, thực sự chỉ là một góc, bởi vì nơi này, chỉ là ngoại vi Bách Khúc Câu mà thôi.

Tuy rằng toàn bộ người chuẩn bị tham gia anh kiệt săn bắn, đều có thể ở chỗ này tạm thời nghỉ ngơi, nhưng tại cung điện xa hoa này, đều là đại nhân vật thế lực khắp nơi, mới có thể đi vào, các đệ tử đều ở một tòa sân rộng, kiến tạo tại đỉnh vách núi siêu lớn mà chờ.

Sở Phong đem tinh thần lực khuếch tán ra, muốn tìm kiếm Cung Lộ Vân hạ lạc, mà một đường đi tới, Sở Phong cũng là sợ hãi, bởi vì nơi này người tập kết, ngoại trừ hắn ra, thì hầu như toàn bộ đều là Huyền Vũ Cảnh cao thủ, đồng thời đều là một đời tuổi trẻ tài tuấn.

Luận chân thực tu vi, Sở Phong tại trong đoàn người đây, thực sự không tính là gì, bởi vì ... những người này là chân chính thiên tài, hầu như

mỗi người đều nắm giữ thủ đoạn đặc thù, e rằng tùy tiện một người đứng ra, Sở Phong muốn hơn hẳn đều có chút độ khó, mà có thể áp chế Sở Phong, càng là vô số.

Chỉ bất quá, những người này ở chung cũng không phải rất hòa hợp, đại thể quần tam tụ ngũ, bất quá cũng có đồng lớn người, tụ cùng một chỗ, tỷ như đệ tử Lăng Vân Tông, còn có thiếu niên trẻ tuổi của Kỳ Lân vương phủ.

Hai đám người này, đại biểu cho hai thế lực lớn cực mạnh của Thanh Châu, nhân số bọn họ nhiều nhất, tinh anh cũng tối đa, toàn bộ thế lực đều đối với bọn họ kính nhi viễn chi, rất sợ đắc tội với đám cao ngạo này.

"Rốt cục bị ta tìm được rồi." Đột nhiên, Sở Phong trong tay áo song quyền nắm chặt, ánh mắt nhất thời hiện ra nhất mạt sát cơ, bước nhanh về hướng một chỗ sân rộng đi đến.

Ở chỗ này tụ tập một đám người, toàn là thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, có nam có nữ, mà nữ đều là mỹ nữ, nhưng trên trán lại đều có nhất mạt cao ngạo.

Nam tướng mạo xấu tốt không đồng đều, nhưng thực lực đều là bất phàm, toàn bộ đều là Huyền Vũ Cảnh, đồng thời đại thể xuất từ nhất đẳng tông môn.

Bất quá cũng vì nguyên nhân như vậy, cho nên một vị mặc phục sức nhị đẳng tông môn, nam tử khuôn mặt tương đối anh tuấn, xuất hiện tại trong đoàn người đây thì, lại là có vẻ rất là khác lạ.

Về phần người này, tự nhiên đó là Thanh Long Tông đệ nhất đệ tử, người đã âm thầm sai sử Ngũ Hồ Trại, tiêu diệt Sở gia cùng Huyền Vũ Thành thành chủ, Cung Lộ Vân.

Tuy nói đệ tử nhị đẳng tông môn, xuất hiện ở chỗ này vốn là gặp vô số bạch nhãn, nhưng ở chỗ này, Cung Lộ Vân lại không có lọt vào bạch nhãn đối đãi, ngược lại trong ánh mắt vô luận nam tử nào nhìn hắn, cũng có chút tôn kính, nữ tử nhìn hắn trong ánh mắt, còn có chút ái mộ.

Nhóm người này cùng một chỗ chuyện trò vui vẻ, một ít người cũng là không chút nào che giấu khen tặng Cung Lộ Vân, từ nguyên nhân đó tựa hồ có thể nghe ra, Cung Lộ Vân có thể không bị kỳ thị.

"Cung huynh, thực sự là chúc mừng người a, cư nhiên trở thành cháu đích tôn của Lâm Nhiên lão tiên sinh, ngày sau cần phải chiếu cố nhiều hơn chúng ta đó." Có người vẻ mặt ái mộ nói.

"Lý huynh thực là khách khí a." Cung Lộ Vân khách khí cười cười.

"Ai, Cung huynh người cũng đừng khiêm nhường nữa, ai chẳng biết Lâm Nhiên lão tiên sinh, chính là một vị Huyền Vũ đỉnh cường giả, trong Kỳ Lân vương phủ Lâm thị tổng quản, trong Kỳ Lân vương phủ có rất nhiều yêu nghiệt, đều muốn cùng lão nhân gia hắn kết quan hệ đều kết không được a."

"Nhưng hôm nay lão cư nhiên chủ động nhận người làm kiên tôn tử (cháu đích tôn), điều này làm cho bao nhiêu người hơi bị ước ao a." Một gã nam tử khác khuôn mặt có chút hèn mọn, cười hì hì nói.

"Ước ao có ích lợi gì, Lâm Nhiên lão tiên sinh có thể nhận Lộ Vân làm kiên tôn tử, cũng là lão nhân gia hắn thật tình mắt, Lộ Vân đệ đệ ta tuổi còn trẻ, đã là Huyền Vũ nhị trọng, đồng thời chiến lực phi phàm, có thể lấy yếu thắng mạnh, người Huyền Vũ tam trọng cũng không là đối thủ, ngày sau thành tựu, quả thực là bất khả hạn lượng." Một vị nữ tử đẹp đẽ, tiến đến bên cạnh Cung Lộ Vân nói.

"Không sai, Cung đại ca chính là chân chính thiên tài, chúng ta thật tình bội phục, chỉ là bá nhập trong Thanh Long Tông, thực sự là ủy khuất

cho thiên phú của Cung đại ca ta." Lại có một nữ tử, xuyên qua đám người đi tới.

"Hay lắm, ta nghe nói, trong Thanh Long Tông, còn có một tiểu tử mắt không dài, cư nhiên can đảm dám khiêu chiến Cung huynh đệ, nói cái gì một năm sau, muốn lấy tính mệnh Cung huynh đệ, ai, thật không biết tiểu tử kia tự tin tới đâu."

"Thiệt hay giả, cư nhiên có loại sự tình này? Cung huynh đệ hẳn nói chính là thực sao?"

"A, thiên hạ to lớn, người nào đều có, đối với người như thế, Cung Lộ Vân ta từ trước đến nay chẳng thèm để ý tới, thế nhưng hẳn người gây sự, ta cũng chỉ phải đáp ứng cùng hẳn ước chiến, bất quá là một cái tiểu lâu la mà thôi, các vị không cần lo lắng." Cung Lộ Vân cười khoát tay áo.

"Nói như vậy đây là sự thật, Cung huynh tiểu tử kia tên là gì? Người không có ý đối với đồng môn xuất thủ, ta sẽ giúp người giáo huấn hẳn."

"Hãy a, thân là đồng môn, dám can đảm đối với đệ nhất đệ tử bất kính, người như thế thực sự là vôgiáo dục, nên đánh a." Biết được việc này, tất cả mọi người hiếu kỳ truy vấn tới cùng.

"Cung Lộ Vân, người sống thật thoải mái a." Mà đúng lúc này, một đạo thanh âm đột nhiên tự trong đoàn người vang lên.

Theo tiếng đi tới, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, bởi vì bọn họ phát hiện tại cách đó không xa, cư nhiên đứng một gã thiếu niên, đích thật là một gã thiếu niên còn non nớt, nhìn khuôn mặt bất quá trên dưới mười lăm tuổi mà thôi.

Cái anh kiệt săn bắn này, tuy rằng là Thanh Châu thịnh thế một đời tuổi trẻ, nhưng đại thể đều là thanh niên, thiếu niên non nớt như vậy xuất hiện ở chỗ này, thực làm cho mọi người thất kinh.

Nhất là phục sức thiếu niên này mặc, cư nhiên cùng Cung Lộ Vân như nhau, đồng dạng xuất từ Thanh Long Tông, cái này liền càng làm cho mọi người giật mình, mọi người đều hiếu kỳ, hẳn đến tột cùng là ai.

"Người cư nhiên tiến vào đây?" Cung Lộ Vân chau mày, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ngoài ý muốn, bởi vì hẳn tự nhiên nhận ra thiếu niên trước mắt là ai, đó là Sở Phong cùng hẳn một năm ước chiến.

Mà khi Cung Lộ Vân phát hiện, Sở Phong tu vi cư nhiên đã đạt được nguyên võ tứ trọng rồi, trong ánh mắt ngoài ý muốn của hẳn, lại càng trở nên thêm ngưng trọng lên.

"Ngay cả người cái kiện tôn tử này đều có thể tiến đến, ta có cái gì không thể vào tới, Cung Lộ Vân, ta tới đây không vì cái chuyện gì khác, chỉ là nhắc nhở người một chút, tiến vào ở chỗ sâu trong Bách Khúc Câu, cẩn thận một chút, cẩn thận đừng làm ác, mà lọt vào bẫy ửng đó." Nói xong câu đó, Sở Phong tay áo vung lên, liền xoay người rời đi.

"Cung huynh đệ người kia là ai a? Nói thế nào khó nghe như vậy?" Thấy thế, tất cả mọi người truy vấn hỏi.

"Các người vừa rồi không phải hỏi, người cùng ta ước chiến tiểu tử đó là ai sao?" Cung Lộ Vân mỉm cười nói.

"Sẽ không là hẳn chứ?" Tất cả mọi người thất kinh.

"Không sai, là cái thằng khốn tiểu tử này." Cung Lộ Vân nói ra lời nói như thế, đã nghiêng răng nghiêng lợi, trong ánh mắt hàn mang lộ ra.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Trúng Kế

"Hắn là cái tiểu tử mắt không dài kia hả?" Nghe được nói thế, chung quanh một ít người biểu thị có chút giật mình.

"Thảo nào dám kiêu ngạo khiêu chiến Cung huynh như thế, có thể lấy Nguyên Võ tứ trọng tu vi, tiến vào được cái anh kiệt sân bắn này, xem ra tiểu tử này còn có chút tài năng." Nhưng cũng có người nghĩ, Sở Phong đích xác không đơn giản.

"Hanh." Mà khi thấy có người, cư nhiên tán thành Sở Phong, Cung Lộ Vân lại là hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện ra rõ ràng không hài lòng.

"Lộ Vân, tiểu tử này dám đến nơi đây hướng người gây hấn, hẳn quả thực là tự tìm tử lộ, tỷ tỷ giúp người theo dõi hắn, chờ khi tiến vào Bách Khúc Câu, ta sẽ giúp người giải quyết tiểu tử này." Thấy thế, vị nữ tử kia, túm một bên tay Cung Lộ Vân thấp giọng nói rằng.

"Vương tỷ tỷ nói rất đúng, chúng ta sẽ cho hắn có đi không về." Đúng lúc này, đoàn người này cư nhiên tất cả đều xông tới, đồng thời trên mặt đều là hiện ra một ít sát ý.

"Như vậy không tốt lắm đâu?" Thấy thế, Cung Lộ Vân có chút do dự, nhưng cũng không có từ chối.

"Cung huynh đệ, loại mặt hàng này, hẳn cùng với người giao thủ, người chỉ cần một chiêu liền có thể đem hắn hôi phi yên diệt, giết hắn chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi."

"Thế nhưng người như thế, tựa như một con chó, người không làm thịt được hăn, nói không chừng hăn sẽ cắn ngược lại người một ngụm, cho nên đối với người như thế, người nghìn vạn lần không nên đối với hăn quá mức nhân hậu, nên sớm một chút diệt trừ cho thỏa đáng." Thấy Cung Lộ Vân do dự, những người này bắt đầu luân phiên khuyên bảo.

"Vậy làm phiền các vị rồi, chư vị trượng nghĩa, Cung Lộ Vân ta ghi tạc trong lòng, ngày sau ắt thỏa hồi báo." Những người này cùng Cung Lộ Vân, coi như có một ít giao tình, vì thế hăn cũng không có từ chối, mà là đầy mặt cảm động hướng mọi người ôm quyền cảm tạ.

"Chỉ nhắc tay mà thôi!" Mà khi thấy Cung Lộ Vân làm ra biểu thị này, đoàn người này cũng là vui sướng không gì sánh được, dù sao bọn họ xem ra, Sở Phong cho dù có thiên phú, nhưng cũng chỉ là tiểu nhân vật, bọn họ muốn giết Sở Phong, quả thực dễ dàng.

Nhưng nếu là giết Sở Phong, có thể cùng Cung Lộ Vân quan hệ càng tiến thêm một bước, cũng chỉ có kiếm lớn, vì thế tự nhiên nghĩa bất dung từ, muốn thay Cung Lộ Vân giải quyết cái phiền phức này.

Cái anh kiệt săn bắn này rất đặc biệt, rất nhiều săn bắn đều là bắt đầu từ sáng sớm, nhưng anh kiệt săn bắn này, lại bắt đầu từ lúc mặt trời lặn.

Trải qua một ngày chờ đợi dài đằng dặc, thái dương rốt cục cũng từ bầu trời cao cao, rơi xuống đường chân trời, mà việc trọng đại mỗi năm một lần ở Thanh Châu, anh kiệt săn bắn rốt cục cũng bắt đầu.

Tham gia cái anh kiệt săn bắn này có rất nhiều người, chừng mấy nghìn người, nhưng dù là nhân số như vậy, khi tiến nhập ở chỗ sâu trong Bách Khúc Câu, thì dường như đá chìm đáy biển tiêu thất không gặp, bởi vì Bách Khúc Câu là rất rộng.

Cho nên, nếu là có người, muốn đối với người nào đó gây bất lợi mà nói, khẳng định sẽ tại một khắc tiến nhập Bách Khúc, liền theo đuôi người

nọ, bằng không muốn tại đây trong Bách Khúc Câu tìm được một người, quả thực là biển rộng tìm kim.

Mà vừa mới vào, tại phía sau Sở Phong, liền theo đuôi như thế một đám người, cái đoàn người này đại khái có trên dưới hai mươi người, đại bộ phận là Huyền Vũ nhất trọng, trong đó mấy người có Huyền Vũ nhị trọng, đồng thời trong bọn họ có người có tinh thần lực, có thể chuẩn xác tọa định Sở Phong, nhưng không bại lộ hành tung.

Thế nhưng, khi bọn họ tự cho là thần không biết quỷ không hay, theo sau Sở Phong, đợi thời cơ diệt trừ.

Sở Phong sớm ngay từ đầu liền phát hiện ra bọn họ, những người này dù cho ẩn dấu cho dù tốt, cũng vô pháp lẩn trốn được cảm ứng của Sở Phong hôi bào Giới Linh Sư.

Trên thực tế, Sở Phong không chỉ phát hiện ra bọn tiểu bối đi theo Cung Lộ Vân, Sở Phong còn phát hiện ra một ít nhân vật thế hệ trước, những ... cường giả thế hệ trước này, len lén theo sau Cung Lộ Vân mấy người, chắc là phòng ngừa Cung Lộ Vân bọn họ lọt vào phiền phức không muốn, đang tiến hành âm thầm bảo hộ.

Đối với tình huống này, Sở Phong tịnh không e ngại, trái lại tất cả đều ở trong dự liệu, vì thế khi hần phát hiện hành tung Cung Lộ Vân xong, hiện thân cùng Cung Lộ Vân bắt chuyện một chút, là muốn cho Cung Lộ Vân đối với hần khởi sát tâm, theo đuôi hần đến địa phương hẻo lánh, hướng hần động thủ.

Bởi vì mục đích Sở Phong tới đây, cũng không phải là huyền được ở đây, mà là muốn giết Cung Lộ Vân, vì thế hần muốn tìm một địa phương bảo đảm không bị người quấy rối, giết Cung Lộ Vân, nhất định phải đem bọn Cung Lộ Vân dẫn đến một nơi, mà hần thoả mãn, mà không phải hần lạng lẽ đi theo đuôi Cung Lộ Vân.

"Bá" cảm giác thời cơ không sai biệt lắm, Sở Phong dưới chân quang mang chợt lóe, đem Ngự Không Thuật thi triển ra, tốc độ nhất thời đề thăng lên mấy lần, chớp mắt công phu, liền biến mất ở trong tầm không chế mấy người Cung Lộ Vân.

"Không xong, tiểu tử này tốc độ thực sự quá nhanh, cư nhiên thoát khỏi ta truy tung." Đột nhiên, vị nữ tử đẹp đẽ kia, ngừng bước đi tới, mày liễu hơi nhăn lại.

"Không thể nào, Vương tử tỷ, người là một vị Giới Linh Sư, cư nhiên cũng mất dấu cái tiểu tử thối kia?" Nghe được nói thế, tất cả mọi người minh bạch xảy ra cái gì.

"Lẽ nào nói, chúng ta bị hãn phát hiện rồi?" Có người đưa ra nghi hoặc như vậy.

"Rất có loại khả năng này, dù sao tiểu tử này cũng có tinh thần lực, được Thanh Long Tông ta Gia Cát Thanh Vân thu làm đệ tử, chỉ là nghĩ không ra, hãn có thể phát hiện Vương tử tỷ đang theo dõi hãn. " Cung Lộ Vân ngưng trọng nói.

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ?" Có người đưa ra nghi vấn.

"Còn có thể làm gì bây giờ, mọi người đã mất dấu, hơn nữa sắc trời tối sầm, nếu muốn tìm được hãn cũng quá khó khăn, chúng ta hay là muốn làm gì thì làm đi, hướng ở trong chỗ sâu xuất phát, tìm kiếm huyền được đi thôi." Có người đề nghị nói.

"Ân, lúc này cũng chỉ có thể làm như vậy." Tuy rằng mọi người đều rất không cam lòng, nhưng lúc này cũng đều đồng ý lập tức tán ra.

"Cung huynh, người yên tâm, lần sau nếu là tiểu tử bị Phó Hiếu Kiệt ta đụng tới, nhất định giúp người diệt trừ hãn." Một vị nam tử tướng mạo hèn mọn, hướng Cung Lộ Vân chấp tay nói.

"Phó huynh đệ khách khí rồi."

Cung Lộ Vân cười cười, nhưng lại vô pháp che giấu mất mát của hắn lúc này, khi nhận thức Sở Phong bất phạm, hắn càng ngày càng bất an.

Nhất là lần này gặp mặt, hắn nghĩ, tuyệt đối không thể để cho Sở Phong sống tiếp tục phát triển về sau, bằng không tới ngày ước chiến, sợ rằng người phải tự sát, chính là hắn.

"Các vị, ta đây Phó mỗ trước hết cáo từ." Nam tử hèn mọn tự xưng Phó Hiếu Kiệt, lần thứ hai chấp tay, liền vội hướng ở trong chỗ sâu lao đi.

"Chư vị, mọi người thật là hảo ý, Cung Lộ Vân ta sẽ ghi tạc trong lòng, tài nguyên trong Bách Khúc Câu này phong phú, mọi người nếu đã tới đây, nhất định là phải có chút thu hoạch, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian, tản ra a." Mặc dù thất vọng, nhưng Cung Lộ Vân cũng cười hướng mọi người biểu thị lòng biết ơn.

"Bá" nhưng đúng lúc này, một đạo kinh phong bỗng nhiên nổi lên, một cái bóng đen bỗng nhiên kéo tới, tốc độ nhanh như thiểm điện, tự trong rừng bay vút ra, cuối cùng rơi xuống bên cạnh Cung Lộ Vân mấy người.

"Vật gì vậy?" Như vậy biến cố, khiến cho mọi người thất kinh, còn tưởng rằng là có yêu thú kéo tới, vội vàng thối lui một bên.

Nhưng mà, khi mọi người đem ánh mắt nhìn về hướng bóng đen, không có chỗ nào mà không phải là khuôn mặt đại biến, trên mặt hiện ra vẻ kinh khủng.

Bởi vì bóng đen này cũng không phải là yêu thú, mà là một người, đồng thời là một người mà bọn họ quen thuộc, chính là vừa rồi dẫn đầu rời đi Phó Hiếu Kiệt.

Chỉ bất quá lúc này đầu Phó Hiếu Kiệt, đã rời khỏi cổ, ngực thủng một lỗ lớn, trong cơ thể toàn bộ khí quan tất cả đều không có, mà đầu hẫng, đã bị nhét vào trong lỗ máu ở ngực, chết rất là dị thường.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Kim Giáp Lão Nhân

"Chuyện gì xảy ra, đây là ai làm?"

Phó Hiếu Kiệt chết tử trạng thực sự quá mức kinh khủng, mặc dù ở đây mọi người thủ đoạn đều độc ác, mỗi người trên tay đều dính qua tiên huyết, mỗi người trên người đều có huyết tinh, nhưng thấy một màn như vậy, lại cảm thấy cực sợ, lưng muốn phát lạnh.

Bởi vì, Phó Hiếu Kiệt chính là một vị Huyền Vũ nhất trọng, ai có thể tại thời gian ngắn như vậy, đưa hãn chém giết đến thủ đoạn tàn nhẫn như vậy? Thậm chí ngay cả kêu thảm thiết cũng không có truyền ra, người giết hãn, là đáng sợ cỡ nào?

"Bá bá"

Đúng lúc này, ba đạo thân ảnh già nua, tự thâm lâm phía sau mọi người đi ra, đây là lớp trưởng lão âm thầm bảo hộ đàn tiểu bối này.

Ba vị này, trước đó nghe có người la lên, vì thế đoán đã xảy ra cái gì rồi, mà khi thấy một màn như vậy, đồng dạng cũng chau mày, khuôn mặt đại biến.

"Trưởng lão đại nhân, các người đã tới là tốt, trong Bách Khúc Câu này có nguy hiểm." Nhìn thấy ba vị lão giả này, Cung Lộ Vân mấy người vội vàng tiến lên nói.

Ba vị lão giả này, mặc dù đến từ tông môn bất đồng, nhưng đều có tu vi Huyền Vũ ngũ trọng, với thực lực như vậy, tại toàn bộ Thanh Châu cũng

đã không kém, vì thế sau khi bọn họ xuất hiện, những ... hạch tâm đệ tử này đang kinh khủng, dường như gặp được cứu tinh.

"Là ai, dám can đảm làm ra loại sự tình này?" Trong đó một vị trưởng lão, hướng phương hướng Phó Hiếu Kiệt vừa rồi bay ra, rống lên một tiếng.

"Sàn sạt sa" mà hắn vừa dứt lời, thì một loạt tiếng bước chân, liền chậm rãi vang lên, một người, đang từ trong bóng đêm rừng rậm, chậm rãi tới gần.

Giờ khắc này, tất cả trái tim mọi người đập thành thịch, tất cả mấy người Cung Lộ Vân đều chạy tới đứng phía sau ba vị trưởng lão này rồi, nhìn không chuyển mắt chăm chăm phía trước, bởi vì bọn họ biết, cái đầu sỏ gây nên kia đem Phó Hiếu Kiệt sát hại tàn nhẫn, sắp sửa xuất hiện.

Mà ở dưới chú mục của mọi người, Sở Phong chậm rãi từ trong rừng đi ra, chỉ bất quá hắn lúc này, đã thay đổi một thân trang phục, thân khoát giới linh hôi bào, đồng thời đã đem lực lượng của Đan Đan trong người mượn dùng, tản ra uy nghiêm Huyền Vũ Cảnh cường giả.

Đã không còn là cái thiếu niên Sở Phong hèn mọn kia, mà là một đại nhân vật tại trong khoảng thời gian ngắn, danh dương toàn bộ Thanh Châu, Hôi Bào tiên sinh.

"Người. . . Người là? ! ! !"

Thấy Sở Phong xong, đừng nói mấy đệ tử này, ngay cả ba vị trưởng lão này, cũng là khuôn mặt đại biến, bởi vì bọn họ không hẹn mà cùng nhớ tới, thời gian trước, đồ sát Thượng Quan gia vị thần bí hôi bào, Hôi Bào tiên sinh kia.

"Vị tiền bối này, là Hôi Bào tiên sinh?" Một gã trưởng lão, tiến lên hướng Sở Phong thi lễ.

"Oanh" nhưng mà, Sở Phong lại không nói hai lời, đánh ra một chưởng, một chưởng này oanh ra, phát sinh uy lực vạn quân, vị lão giả Huyền Vũ ngũ trọng kia, bất ngờ không đề phòng, tại chỗ biến thành một bãi máu loãng, tại trước mặt mọi người bạo tạc ra.

"Oanh" một chưởng hạ xuống, Sở Phong lại tiếp một chưởng nữa, đồng dạng, lại có một người nữa, biến thành máu loãng, chết oan chết uổng.

"Vị tiền bối này, chúng ta không oán không cừ, vì sao phải hướng chúng ta xuất thủ."

"Ô oa" thấy thế, có người cả tiếng la lên, nhưng mà nói còn chưa hết câu, liền tại chỗ bị Sở Phong một chưởng, bạo tạc ra.

Sau đó, Sở Phong liên tiếp oanh ra mấy chưởng, mỗi một chưởng oanh ra đều có thể đánh ra lực lượng tuyệt đối, tất nhiên sẽ có một người, trong đó chết đi.

Ở đây, căn bản không có người nào có thể ngăn cản, thậm chí cũng vô pháp tránh né, liền mắt mở trừng trừng mà nhìn chính mình, tứ phân ngũ liệt, ngay cả thi thể còn đều không thể bảo trụ được.

"Chạy mau! ! !" Nhìn trên người toàn máu loãng, rốt cục có người la lên, xoay người liền muốn chạy trốn.

"Hanh." Nhưng mà, Sở Phong đâu cho bọn hăn cơ hội chạy trốn, hướng hư không trở tay một trào, cường đại hấp lực liền khuếch tán ra, dường như lao lung vô hình, vây khốn trói lại đệ tử dẫn đầu chạy trốn, trong chớp mắt liền bị hút vào dưới chưởng của Sở Phong.

"A ~~~~~" lúc này đây, hăn không có bị trực tiếp bị phách thành máu loãng, mà là bị thủ chưởng Sở Phong toả ra hấp lực, ngạnh sinh sinh

liền hút đi vào, cái loại thân thể từng chút từng chút bị áp súc đến đau đớn này, khiến hãn thảm thiết kêu không ngớt, không ngừng kêu rên.

"Người là ác ma, lão phu liều mạng với người." Lúc này, một trong ba vị trưởng lão, còn sống sót, người mà vừa bị Sở Phong ngạnh sinh sinh luyện hóa, chính là đệ tử tông môn hãn.

Điều này làm cho hãn giận tím mặt, không chỉ không có chạy trốn, trái lại phát động thể tiến công rất mạnh, cường đại huyền lực dường như thủy triều vậy, tự trong cơ thể hãn tuôn ra, cứ nhiên tại trước người hãn, ngưng tụ thành một chiếc chiến xa thật lớn.

Chiến xa này nghiền áp hư không, phát sinh ù ù âm hưởng, đại địa một trận rung động, ngay cả không khí cũng đều bị ma sát thiêu đốt ra hỏa diễm, uy thế cường đại, phảng phất như có thể nghiền áp tất cả, ngay cả núi cũng đều không thể chống đỡ hãn va chạm.

Nhưng mà dù là vũ kỹ cường đại như vậy, vị Huyền Vũ ngũ trọng cường giả này toàn lực một kích, Sở Phong cũng không chút nào để trong mắt, chỉ là đại thủ vung lên, sáu đạo kết giới ngưng tụ ra, từ bốn phương tám hướng xúm đến, đem chiến xa bao vây ở trong đó.

Đồng thời kết giới nhanh chóng thu nhỏ lại, cường đại áp lực, cuối cùng đem uy thế huyền lực chiến xa rất mạnh, áp thành nát bấy, tiêu tán tại giữa không trung.

"Trời ạ, người này còn là người sao."

"Đây là lực lượng hôi bào Giới Linh Sư sao?" Đối với một màn như vậy, hầu như khiến tất cả mọi người ở đây trợn tròn mắt, bởi vì bọn họ đã từng kiến thức được Hôi Bào tiên sinh cường đại.

"Bá" bất quá ngay khi đại bộ phận người còn ngây người ra, thì trong đám người một đạo thân ảnh, cũng bỗng nhiên thoát ra, hướng phía trước

bỏ chạy.

Thấy thế, Sở Phong cũng là thần tình đại biến, bởi vì người đào tẩu không phải ai khác, là người hăn lần này rất muốn giết chết, Cung Lộ Vân.

"Một đám phế vật, cũng muốn lấy tính mệnh ta? Toàn bộ chết tiệt "

Sở Phong nổi giận, cũng không có từng cái mà giải quyết, mà là ý niệm khê động, cả người đều hóa thành lôi đình, lôi đình bắt đầu khởi động, đem phiến hắc ám sơn lâm này, thấp sáng lên đường như ban ngày.

Mà ở dưới bạch quang chiếu rọi, lôi đình bàng bạc, cuối cùng hóa thành một con lôi đình cự mãng thật lớn, một ngum liền đem người còn sót lại, toàn bộ thôn phệ, bao gồm cả vị Huyền Vũ ngũ trọng lão giả kia, cũng không thể may mắn mà tránh khỏi.

Dưới một hơi thở, đem mọi người ở đây luyện hóa xong, Sở Phong liền đem Ngự Không Thuật thi triển ra, hướng chỗ phương hướng Cung Lộ Vân chạy đi cực nhanh đuổi theo.

Thế nhưng, ngay khi đuổi theo chừng vài dặm, khuôn mặt Sở Phong lại đột nhiên biến đổi, chau mày lên, bởi vì hăn phát hiện vốn Cung Lộ Vân ra sức chạy trốn, cứ nhiên ngừng chạy trốn, đứng ở tại chỗ.

Mà cùng lúc đó, tại bên người Cung Lộ Vân, xuất hiện một người, cái người này rõ ràng là một người tu võ giả, thế nhưng Sở Phong lại không cách nào thấy rõ được, tu vi người này tại loại trình độ nào.

Đây rất hiển nhiên là một vị cường giả, một vị cường giả để cho Cung Lộ Vân tự tin, có thể bảo hộ được hăn, cho nên bọn họ sẽ không chạy trốn nữa, trái lại ở lại chờ Sở Phong.

"Bá "

Về phần Sở Phong cũng vẫn chưa nghỉ chân, mà là tiếp tục đuổi theo, rốt cục đi tới địa phương Cung Lộ Vân dừng lại, mà giờ khắc này, một đạo thân ảnh lão giả, cũng xuất hiện ở tại trong đường nhìn Sở Phong.

Cái vị lão giả này, trắng bệch như tuyết, mắt sáng như đuốc, mặc một kiện kim sắc áo giáp, mà ở chỗ ngực của áo giáp này, còn có khắc một con kỳ lân khí phách.

Lúc này hắn, đứng ở tại chỗ, chấp tay mà đứng, đang mỉm cười nhìn Sở Phong, ánh mắt híp lại, không ngừng tại trên người Sở Phong đánh giá, mà ở phía sau hắn, Cung Lộ Vân đang đầy mặt sợ hãi mà trốn ở nơi ấy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Oai Lực Bí Kỹ

"Tại hạ Kỳ Lân vương phủ, Lâm thị tổng quản Lâm Nhiên."

"Mặc dù chẳng biết Lộ Vân bọn họ, là làm sao đắc tội với Hôi Bào tiên sinh, nhưng cũng khẩn cầu tiên sinh có thể đại nhân không trách tiểu nhân, tha hãn một mạng."

Cái lão đầu này tự xưng Lâm Nhiên, hiền lành hướng Sở Phong cười cười, lúc nói cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, đồng thời cư nhiên đã nhận ra, trước mắt là Hôi Bào tiên sinh tàn sát Thượng Quan gia.

Cái vị lão giả này xuất hiện, khiến Sở Phong không khỏi chau mày, bởi vì hắn cũng nghe nói qua danh hào Lâm Nhiên này, Kỳ Lân vương phủ một trong những người mạnh nhất, chính là một vị cao thủ Huyền Vũ đỉnh, là một trong những đại nhân vật nổi danh lừng lẫy cả tòa Thanh Châu.

Sở Phong không biết, nhân vật như vậy, vì sao phải nhận Cung Lộ Vân làm kiên tôn tử, đồng thời còn thương yêu như vậy, thế nhưng hắn biết, nếu là Lâm Nhiên thực sự muốn bảo vệ Cung Lộ Vân, sợ rằng còn thật là khó khăn động được Cung Lộ Vân.

Thế nhưng đối mặt với cừu nhân diệt tộc, lửa giận của Sở Phong đã từ lâu thắng lý trí, đâu muốn nhiều lời như vậy, vẫn không để ý tới Lâm Nhiên, mà là giang tay một chưởng, cường đại huyền lực, liền hóa thành vô hình sóng lớn, hướng Lâm Nhiên cùng Cung Lộ Vân vỗ tới.

Bàng bạc huyền lực, tại trong không khí tàn sát bừa bãi, uy thế cường đại, có thể khiến cho cây cối chung quanh đều một trận lắc lư, giống ngọn

núi từ trên trời giáng xuống, áp bách mà đến.

"Xem ra Hôi Bào tiên sinh, là không chịu cho Lâm Nhiên ta chút mặt mũi này."

Nhưng đối với một cường nài của Sở Phong, Lâm Nhiên cũng chỉ là thất vọng lắc đầu, sau đó trong ánh mắt hàn mang chợt lóe, tay áo hần nhẹ nhàng như vậy vung lên, một cỗ huyền lực so với Sở Phong còn cường đại hơn mấy lần liền khuếch tán ra, đơn giản liền đem một cường lực của Sở Phong hóa giải.

Khi đem công kích của Sở Phong hóa giải, Lâm Nhiên cũng không có ngừng tay, mà là hướng Sở Phong nhẹ nhàng điểm một cái, huyền lực trước người hần, liền vội nhanh chóng ngừng tụ, rồi hóa thành hàng nghìn hàng vạn vũ tiễn, hướng Sở Phong nổ bắn đến.

Cái này cũng không phải là vũ kỹ, mà là năng lực đơn thuần nằm trong tay đối với huyền lực, giở tay nhắc chân, liền có thể khiến cho huyền lực vì mình sử dụng, ngừng tụ ra hình thái thực thể, cái này vốn là cường giả Thiên Võ Cảnh mới có thể làm được, thế nhưng Huyền Vũ đỉnh, cũng có người có thể làm được.

"Huyền Vũ bát trọng."

Giờ khắc này, Sở Phong lấy làm kinh hãi, Huyền Vũ bát trọng tuy rằng còn không tính là chân chính, Huyền Vũ Cảnh tối đỉnh, thế nhưng lấy Huyền Vũ nhất trọng tu vi của Sở Phong hiện tại mà nói, thật đúng là vô pháp cùng vị này chống lại.

"Ông" thế nhưng lúc này, Sở Phong cũng đã không có đường lui, ý niệm chuyển động, tại trước người hần ngừng tụ ra mấy đạo hôi sắc kết giới, để chống đỡ Lâm Nhiên công kích.

"Rầm rầm rầm rầm" nhưng mà, kết giới của Sở Phong không thể phá vỡ, tại đây dưới công kích tùy ý của Lâm Nhiên, trong nháy mắt liền sụp đổ, yếu ớt dường như đậu hũ vậy, căn bản là bất kham một kích.

"Sở Phong, chạy mau, thực lực chênh lệch thực sự quá lớn, người không có khả năng hơn hẳn." Đản đản thanh âm, tại trong óc Sở Phong vang lên.

Thế nhưng sát ý đang nùng đậm Sở Phong, thế nào có khả năng thối lui, hẳn dưới chân quang mang chợt lóe, Ngự Không Thuật đã tùy tâm mà động, tốc độ như ánh sáng, né tránh Lâm Nhiên công kích.

"Ô ngao" theo sát sau đó, Sở Phong hướng Lâm Nhiên, bấm tay bắn ra, một tiếng mãnh hổ rít gào, liền tùy theo đó mà sinh ra.

Bạch Hổ Công Sát Thuật, cái bí kỹ này, đã được Sở Phong thi triển ra, tuy rằng chỉ là một đạo đậm bạch sắc khí thể, thế nhưng loại uy thế này cũng đủ để lay động phương thiên địa này.

"Loại uy thế này, là bí kỹ? !"

Đối mặt Sở Phong cái Bạch Hổ Công Sát Thuật này, Lâm Nhiên cũng là khuôn mặt đại biến, bất quá hẳn cũng không e ngại, mà là mừng như điên, đối mặt bí kỹ thế gian khó cầu, vị này cư nhiên không ngớt mừng như điên.

"Bá "

Tựa hồ biết bí kỹ cường đại, cũng có thể là cảm thụ được uy lực Bạch Hổ Công Sát Thuật, Huyền Vũ bát trọng Lâm Nhiên, cũng không có đón đỡ một kích này của Sở Phong, mà là đại thủ nắm vai Cung Lộ Vân, thân hình phiêu nhiên trong lúc đó, liền biến mất không thấy, né tránh ra.

"Ầm ầm long" mà hầu như ngay khi Lâm Nhiên cùng Cung Lộ Vân song song tránh ra, Bạch Hổ Công Sát Thuật, đã oanh ở tại chỗ địa phương lúc trước Lâm Nhiên đứng..

Tuy rằng chỉ là một lũ khí thể nhìn không chớp mắt, thế nhưng khi nó rơi trên mặt đất, liền nhất thời hóa thành một cổ khí lưu bá đạo, đem phương thổ địa này tàn phá đến rối tinh rối mù, đồng thời một cái động sâu như ngón tay thô, kéo dài xuống, không biết xuyên thấu bao nhiêu thước.

"Ha ha, hảo một cái bí kỹ, thực sự là tầm đặc thiên hạ vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu." Mà cũng đúng lúc này, Lâm Nhiên cùng Cung Lộ Vân xuất hiện ở tại cách đó không xa, nhìn Bạch Hổ Công Sát Thuật tạo thành uy thế, Lâm Nhiên điên cuồng cười ha hả.

*(tầm đặc thiên hạ vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu: là tìm hết khắp cả thiên hạ mà không được, khi tìm được thì không tốn chút công phu nào ND)

"Bá bá bá bá bá" mà hầu như khi song song bọn họ hai người xuất hiện, tinh thần lực của Sở Phong đã tỏa định vị trí bọn họ, nắm tay liên tiếp bắn ra, năm đạo bạch sắc khí thể điên cuồng bắn ra, lấy thế giáp công, lần thứ hai công tới.

"Rống" nếu như nói, một đạo khí thể, dường như một cái móng tay của bạch hổ, như vậy năm đạo khí thể, sẽ dường như một cái lợi trảo của bạch hổ.

Lợi trảo đánh ra, sẽ không chỉ là năm đạo bạch sắc khí thể, ầm ầm ước ước, có thể nhìn ra một cái cự trảo mãnh hổ thật lớn, tại không trung hiện ra, hướng hai người phách tới.

Loại uy thế này, so với lúc trước còn mạnh hơn gấp bội, ngay cả đại địa cũng bắt đầu kịch liệt rung động, hiện ra vô số đạo vết rách, chung quanh cây cối bắt đầu kịch liệt lắc lư, thậm chí bẻ gãy bay tã lả.

"Thật mạnh uy thế, ha ha, lão phu thích a!"

Như vậy uy thế, từ lâu đem Cung Lộ Vân dọa cho sợ đến mức trờng khẫu ngốc, thế nhưng Lâm Nhiên cũng càng ngày càng điên cuồng, lúc này đây hẳn không có ngay lập tức né tránh, mà là tay áo vung lên, không ngừng xoay tròn, hẳn là muốn thử chống đỡ.

"Cho người thử một lần, Kỳ Lân Thuần của Kỳ Lân vương phủ ta "

Khi tay áo hẳn không ngừng huy vũ trong lúc đó, tầng tầng huyền lực cũng là không ngừng hiện ra, tại trước mặt hẳn hình thành một cái tấm chắn thật lớn.

Cái tấm chắn này hình tròn, đường kính chừng mười thước, như là sắt thép vậy, nhưng là do huyền lực hình thành, bốn phía tấm chắn, lộ ra răng nanh nhọn hoắt, trung tâm tấm chắn, là một đầu Kỳ Lân nhe răng nhếch miệng.

Thuần này vừa xuất hiện, liền bắt đầu tiếp tục xoay tròn, khi xoay tròn, nhắc lên đạo đạo cơn lốc, không chỉ không thể phá vỡ tấm chắn, mà là một kiện lợi khí công vô đều bị phá.

Đây là một loại vũ kỹ lực đoạn hệ phòng ngự, tại đây trong tay Lâm Nhiên, phát huy ra uy thế vốn nên có, lúc này đang hướng tới lợi trào của bạch hổ, phản áp mà đến, mắt thấy liền sẽ đụng cùng một chỗ.

Giờ khắc này, vô luận là Sở Phong hay Lâm Nhiên, ánh mắt hai người đều chăm chú tập trung vào Kỳ Lân Thuần, cùng với Bạch Hổ Công Sát Thuật, vô luận là Sở Phong hay Lâm Nhiên, đều muốn nghiệm chứng một chút, cái bí kỹ này cùng vũ kỹ trong lúc đó, đến tột cùng ai cường ai nhược.

"Oanh" rất cục, hai cái đánh vào cùng nhau, nhưng mà kết quả lại trong dự liệu, nhưng ngoài ý muốn, tại trước mặt Bạch Hổ Công Sát Thuật, Kỳ Lân Thuần cường hẳn này, cư nhiên ngay cả một chút đều không thể

chống đỡ, chốc lát liền biến thành nát bấy, đồng thời Bạch Hổ Công Sát Thuật, không may mắn tổn hại, tiếp tục hướng Lâm Nhiên hai người công tới.

"Bá" giờ khắc này, khuôn mặt Lâm Nhiên rốt cục cũng vô pháp bình tĩnh được, đối mặt Bạch Hổ Công Sát Thuật lợi hại như vậy, hẳn cũng phải vội vàng tránh né, không dám tiếp tục chống đỡ

"Ừ ừ long" mà lúc này đây, khi Bạch Hổ Công Sát Thuật, hạ xuống, trên mặt đất liền hình thành một cái chưởng ấn thật lớn, chưởng ấn này không phải đơn giản, mà là hổ ấn, lão hổ trảo ấn.

Thật lớn trảo ấn, đường kính gần mười thước, dấu vết thật sâu tại trên đất, nhưng trảo ấn thâm thúy này, cũng không tính là hoàn toàn, năm cái động sâu thật nhỏ, kéo dài dưới nền đất, nhìn không thấy đầu cùng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Ngự Không Mà Đi

"Bí thuật oai lực, quả nhiên thiên hạ vô song, Hôi Bào tiên sinh, chẳng biết có thể báo cho lão phu biết, cái bí thuật này là từ đâu lấy được hay không?"

Lúc này đây, Lâm Nhiên cư nhiên xuất hiện ở tại phía sau Sở Phong, tay áo vung lên, lại một đạo Kỳ Lân Thuần ngưng tụ ra, bí mật mang theo uy thế đáng sợ, từ phía sau Sở Phong áp bách đến.

Không thể không nói, Lâm Nhiên này tốc độ thực sự quá nhanh, đồng thời tốc độ ngưng tụ vũ kỹ, càng vượt quá tưởng tượng, thậm chí với tinh thần lực của Sở Phong hôm nay, cũng là có chút theo không kịp bước chân hắn.

"Không xong "

Đối mặt Kỳ Lân Thuần cường hãn như vậy, Sở Phong chỉ có Bạch Hổ Công Sát Thuật mới có thể chống lại, thế nhưng khi hắn câu thông với Bạch Hổ trong cơ thể, muốn lần thứ hai thi triển Bạch Hổ Công Sát Thuật, lại phát hiện Bạch Hổ trong ý thức, cư nhiên biến mất.

"Cái tình huống gì đây." Bạch Hổ Công Sát Thuật thủ đoạn cực mạnh nhất, lúc này lại không cách nào sử xuất, điều này làm cho Sở Phong hoảng loạn không gì sánh được, vội vàng lánh ra.

Nhưng mà, khi Sở Phong vừa né tránh, thì Kỳ Lân Thuần cũng là bỗng nhiên thay đổi, lần thứ hai hướng Sở Phong áp bách đến, đồng thời tốc độ lúc này đây, càng thêm nhanh hơn.

"Bá" dưới loại tình huống này, Sở Phong không dám có chút chần chờ nào, mà là đem Ngự Không Thuật phát huy đến mức tận cùng, hướng ở trong chỗ sâu Bách Khúc Câu lao đi.

"Lộ Vân, người ở chỗ này chờ nha." Thấy thế, Lâm Nhiên hướng Cung Lộ Vân dặn dò một câu, rồi liền hướng Sở Phong đuổi theo, cũng quát to: "Hồi Bào tiên sinh, vì sao vội vã rời đi, cùng lão phu nói một chút về cái bí kỹ này a?"

"Đáng hận, đây là có chuyện gì, vì sao bí kỹ ta không thể sử dụng?"

Sở Phong không ngớt lo lắng, hắn duy nhất có thể khiến cho Lâm Nhiên kiêng kỵ, đó là Bạch Hồ Công Sát Thuật của hắn, thế nhưng lúc này cư nhiên lại vô pháp sử dụng, đây cũng là khiến cho Sở Phong đánh mất, vốn liếng duy nhất cùng Lâm Nhiên chống lại.

"Ngu ngốc, bí kỹ rất đặc thù, nó là có sinh mệnh, cũng không phải người có thể dựa vào huyền lực khống chế, tuy nói người mượn lực lượng của ta, đem tu vi đề thăng tới Huyền Vũ Cảnh, nhưng trên thực tế người chỉ là Nguyên Võ Cảnh."

"Vì thế nó sẽ không cho người lạm dụng lực lượng của nó, người hôm nay có thể đem bí kỹ sử dụng đến loại trình độ này, đã là cực hạn, chỉ sợ người hôm nay, vô pháp dùng lại bí kỹ này." Đản Đản ngưng trọng nhắc nhở nói.

"Cư nhiên còn có loại sự tình này, thực sự là đáng hận mà." Biết được chân tướng, Sở Phong vừa tức vừa giận, cừu nhân gần trong gang tấc, hắn không chỉ vô pháp giết chết, còn phải bị buộc chạy trốn, cái này thực sự khiến hắn rất ghen khuất.

Bất quá cũng không có biện pháp, ai bảo hắn tự thân thực lực không đủ, nếu không phải dựa vào lực lượng Đản Đản tương trợ, chỉ bằng hắn tự

thân tu vi, đừng nói đại chiến với Lâm Nhiên, sợ rằng Cung Lộ Vân đều có thể đưa hấn bức đến loại này rồi.

"Sở Phong, như vậy tiếp tục không phải biện pháp, hay để cho ta tới khống chế thân thể của người a."

Sở Phong đem Ngự Không Thuật phát huy tới cực hạn rồi, thế nhưng tốc độ hấn cùng với Lâm Nhiên, chính là càng ngày càng gần Lâm Nhiên này quá lợi hại, tại trước mặt hấn tuyệt đối, tu vi Sở Phong đích xác quá yếu, mà dưới loại tình huống này, Đản Đản liền nhảy ra.

"Không được, ta sẽ không thể cho người bởi vì cứu ta, mà lại bị thương tổn như lúc trước." Nghĩ đến ngày trước Đản Đản sử dụng lực lượng Tu La, thiếu chút nữa hình thần câu diệt, Sở Phong liền một ngụm cự tuyệt.

"Người cái kẻ ngu si này, ta lần này sẽ không liều mạng như vậy, mau đem thân thể giao cho ta, bằng không người chết, ta cũng không sống được." Đản Đản phản bác nói.

"Không được, từ nay về sau do ta thủ hộ người, cho dù chết, cũng phải để ta chết trước người." Sở Phong quật cường không gì sánh được, nói xong, dưới chân quang mang trở nên đại thịnh, tốc độ hấn cư nhiên lần thứ hai đề thăng.

"Hồi Bào tiên sinh, hãy đem xuất xứ bí kỹ nói ra, mới có thể rời đi a." Thấy thế, Lâm Nhiên cũng là không vội, thủ pháp biến đổi, cư nhiên đem cường đại Kỳ Lân Thuần hóa giải.

Trở tay một trào, một cổ khí thể hàn lãnh không gì sánh được, liền hiện ra, hàn khí này nhanh chóng tràn ngập, nơi nó đi qua hoa cỏ đều đông lạnh, tợ như ngay cả cây cối cao to, cũng là phủ lên một tầng hàn băng, mất đi sinh cơ.

"Cái cổ khí tức này, là lục đoạn vũ kỹ." Sở Phong quay đầu lại nhìn, không khỏi lại càng hoảng sợ.

Tại phía sau hẳn, tảng lớn hàn khí cuộn tất cả mà đến, giống một con quái vật vô hình, bí mật mang theo hàn khí thấu xương, hướng Sở Phong thôn phệ đến, mà Sở Phong có thể từ trong cái loại áp bách này cảm giác được, đây tất nhiên là một loại lục đoạn vũ kỹ không thể nghi ngờ, bằng không cho dù là Lâm Nhiên, cũng không có khả năng sử xuất loại công kích uy thế này.

Giờ khắc này, Sở Phong không thể làm gì khác hơn là đem kim sắc lôi đình trong máu mình kích hoạt, có thể khiến cho tu vi từ Huyền Vũ nhất trọng, đề thăng tới Huyền Vũ nhị trọng, sau đó mới toàn lực thôi động Ngự Không Thuật, lại tiến hành chạy trốn.

Thế nhưng diện tích hàn khí này to lớn, thả ra tốc độ cực nhanh, tại dưới Lâm Nhiên thôi động, còn đang cấp tốc hướng Sở Phong tới gần, dưới loại tình huống này, Sở Phong rất nhanh sẽ bị nó thôn phệ.

"Buông tha đi, tại dưới hàn băng khí diễm của ta, người căn bản vô pháp chạy trốn." Lâm Nhiên miệng rộng vừa la lên, lộ ra tình thế bắt buộc.

"Đáng hận, lẽ nào nói, Sở Phong ta hôm nay thực sự phải bại ở chỗ này?"

"Không, ta không bị thua, ta còn có thù lớn chưa trả, ta còn có người nhà chưa từng tìm được, ta thế nào có thể chết ở chỗ này, thua ở trong tay loại này, ta không thể khiến cho người nhà của ta chịu nhục a?"

Sở Phong trong lòng hò hét, cùng lúc đó trong cơ thể huyền lực thay đổi, lấy đường kinh mạch riêng tại trong cơ thể cấp tốc du tẩu, hẳn đây là đang đột phá, một loại mà trước đây từng thử qua vô số lần, nhưng chẳng bao giờ thành công đột phá, đó là Ngự Không Thuật chân chính áo nghĩa.

"Ta xem người còn trốn chỗ nào" Lâm Nhiên lần thứ hai tới gần, hàn khí cũng là theo đó mà đến, phía sau hướng Sở Phong bao vây lại, thậm chí phong tỏa đường đi phía trước, Sở Phong chung quanh bốn phía, đã không còn đường có thể đi.

"Phanh" nhưng đúng lúc này, chỉ thấy Sở Phong hai chân bỗng nhiên chia xuống đất, cả người liền như mũi tên rời dây cung vậy, hướng về khoảng không phía trước chạy vội đi.

"Hanh, cho rằng như vậy là có thể chạy trốn sao? Trừ phi người có khả năng bay trên trời, bằng không tất sẽ bị hàn khí ta thôn phệ."

Thấy Sở Phong vượt khoảng không bay lên, Lâm Nhiên chỉ là cười lạnh một tiếng, không vội, mà là khống chế hàn khí tại phía dưới, hình thành một cái lưới lớn, chỉ chờ Sở Phong rơi xuống, liền đem Sở Phong một lưới bắt hết.

"Đạp đạp đạp "

Nhưng mà một màn thần kỳ lại xảy ra ở đây, chỉ thấy Sở Phong hai chân ở trên hư không, liên tục giẫm đạp, mỗi khi đạp một cái, cả người đều hướng về phía trước đề thăng một đoạn.

Sau mấy cước, không chỉ không có rơi xuống, trái lại là càng đi càng cao, đã cách mặt đất khoảng trăm mét xa, đây đâu chỉ đơn giản là được khoảng không bay lên, quả thực là đạp khoảng không mà đi, ngự không mà đi.

"Lâm Nhiên, lần sau gặp mặt, ta nhất định lấy tính mệnh của người!" Sở Phong quay đầu lại, lấy ngữ khí mạnh mẽ lưu lại những lời này, rồi liền đạp khoảng không mà đi, hướng chân trời xa xa nhanh chóng bước đi. .

Mà lúc này Lâm Nhiên, từ lâu sững sờ đứng ở tại chỗ, hần ngơ ngác nhìn ánh sáng tinh quang trong trời đêm, đạo thân ảnh càng ngày càng xa,

trên mặt già nua tràn đầy giạt mình, hồi lâu sau mới hồi thần lại, thấp giọng nói: "Hắn. . . Hắn cứ nhiên thực sự bay sao!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Cung Điện Trong Mây

Bách Khúc Cầu trong một phiến sơn lâm, cây cối cùng bãi cỏ đều ngưng kết thành một tầng hàn băng, hàn khí quanh quẩn, đầy rẫy phương thổ địa này.

Lâm Nhiên đứng ở trung tâm, ngẩng đầu nhìn ánh sáng tinh quang bầu trời đêm, trước ngực một trận phập phồng, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, hồi lâu mới dần dần bình tĩnh.

"Rõ ràng không phải Thiên Võ Cảnh, nhưng có thể ngự không mà đi, chẳng lẽ hẳn nắm giữ tuyệt học của Ngự Không lão nhân sao?"

Lâm Nhiên chau mày, cũng không tiếp tục đuổi theo, mà là đi hướng trở về, hẳn không phải không muốn đuổi theo, nhưng khi thấy qua các loại thủ đoạn của Sở Phong, hẳn hận không thể đem tất cả của Sở Phong chiếm làm của riêng, chỉ đáng tiếc là, đối mặt Sở Phong có thể ngự không mà đi, hẳn thực sự không có bất luận cái biện pháp gì.

Lâm Nhiên trở lại chỗ Cung Lộ Vân, phát hiện trào ắn Sở Phong lưu lại, cùng với cái động sâu vẫn còn đang, chỉ là cùng lúc hẳn ly khai, lại xảy ra biến hóa, sáu đạo cột nước thật nhỏ, đang từ trong động sâu cùng trào ắn phun ra.

"Một ngón tay của hẳn, có lực đạo rất mạnh, cư nhiên đem dòng nước dưới nền đất, đều quán thông." Lâm Nhiên chau mày, trong ánh mắt lộ vẻ chấn động.

"Gia gia, lẽ nào người nọ sử dụng, đúng là bí kỹ trong truyền thuyết?" Thấy thế, Cung Lộ Vân đến hỏi, bởi vì hắn cũng nhớ kỹ, vừa rồi Sở Phong thi triển ra chiêu này thì, cái loại uy thế này thật đáng sợ a.

"Tuy rằng ta chẳng bao giờ từng thấy qua, nhưng đối với bí kỹ sớm có nghiên cứu, vô luận là từ uy thế mà xem, hay từ uy lực mà luận, Hôi Bào tiên sinh này thi triển, tuyệt đối đều là bí kỹ không thể nghi ngờ."

"Đồng thời, người này không chỉ có nắm giữ bí kỹ, còn nắm giữ thân pháp vũ kỹ phi thường lợi hại." Lâm Nhiên chỉ cần nhớ tới tràng cảnh Sở Phong, ở trước mặt hắn đạp khoảng không mà đi, liền vẻ mặt ước ao.

Tưởng hắn tu vi như vậy là cao, vốn có thể hoàn toàn áp chế Sở Phong, thế nhưng Sở Phong nắm giữ thủ đoạn, lại huyền diệu đến cực điểm, thực sự khiến lòng hắn ngửa ngáy khó nhin.

"Còn nắm giữ cái thủ đoạn khác nữa? Đến tột cùng là cái thủ đoạn gì?" Cung Lộ Vân biểu thị hiếu kỳ.

"Cái này người đừng hỏi nữa, dù sao đó là thủ đoạn của người khác, nhưng ta nếu như ngày sau có thể được bí kỹ, liền nhất định sẽ truyền thụ cho người."

"Lộ Vân, thiên phú của người tuy rằng không tệ, nhưng tại Cửu Châu đại lục còn không tính là đứng đầu, làm việc nhất định phải có chừng mực, Hôi Bào tiên sinh này sẽ không vô duyên vô cớ mà đối với người xuất thủ, chắc hắn cùng Sở Phong là có quan hệ, người ngày sau nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng." Lâm Nhiên nhắc nhở nói.

"Thần bí Hôi Bào tiên sinh này, cùng Sở Phong có quan hệ?" Mặc dù nghĩ có điều kỳ hoặc, thế nhưng nghĩ đến Hôi Bào tiên sinh nắm giữ nhiều thủ đoạn đặc thù như vậy, cư nhiên cùng Sở Phong có quan hệ, Cung Lộ Vân cũng là vô pháp tiếp thu.

"Tuy rằng là suy đoán, nhưng là vô cùng có khả năng, Hôi Bào tiên sinh lên vào nơi này, ta cũng rất khó đưa hãn bắt được, dù là bẩm báo với vương phủ, chắc cũng không có cách nào bắt được hãn."

"Mà dựa theo quy củ, lấy thân phận của chúng ta, tuy rằng có thể hộ tống các người tiến vào, nhưng cũng không có thể ở lâu, tránh cho hãn hướng người xuất thủ lần nữa, người hãy buông tha lần săn bắn này a." Lâm Nhiên nói.

"Gia gia, cái này..." Nghe được nói thế, Cung Lộ Vân khuôn mặt đại biến.

"Không có cái này cái kia gì cả, là mạng nhỏ của người quan trọng hơn, hay chút huyền dược này quan trọng hơn? Người là muốn cùng đám hồ băng cầu hữu kia của người như nhau, hóa thành một đồng thịt nát máu loãng sao?"

Lâm Nhiên nghiêm khắc quát lên, sau đó bổ sung nói: "Có lão phu ở đây, người còn sợ không có tài nguyên tu luyện sao? Yên tâm, ta đã hướng phủ chủ đại nhân xin, cho người tiến nhập Kỳ Lân vương phủ ta, đến lúc đó, lão phu một thân năng lực, toàn bộ đều có thể truyền thụ cho người."

"Cảm tạ đại ân đại đức của gia gia." Nghe được nói thế, Cung Lộ Vân nhất thời từ buồn chuyển sang vui, rất mừng rỡ, Kỳ Lân vương phủ là chân chính bá chủ Thanh Châu.

"Trở về đi, ta âm thầm hộ người." Lâm Nhiên cười khoát tay áo, rất là hòa ái, trong ánh mắt tràn ngập từ ái.

Mà Cung Lộ Vân càng không dám phản bác, mang theo tâm tình vui sướng, từ giờ về sau một đường đi đến, có Lâm Nhiên âm thầm hộ giá hãn, đã không có một tia lo lắng.

Mà ngay khi Cung Lộ Vân đi xa, Lâm Nhiên từ trong lòng móc ra một phong thơ hàm, hẩn đem thơ hàm mở ra, trên đó có vài dòng chữ thanh tú.

"Lâm Nhiên đại nhân, ngài còn nhớ rõ hai mươi năm trước, bên ngoài Huyền Vũ Thành vì cứu ngài một mạng, mà nữ tử thất thân cùng ngài không?"

"Ta tuy là vợ của Huyền Vũ Thành thành chủ, nhưng Lộ Vân lại là hài tử của người với ta, hẩn không phải con của Cung Trường Sơn, mà là con của người."

"Vốn, ta không muốn đem việc này nói cho người biết, dù sao đối với ngài mà nói, nữ tử giống như ta vậy, căn bản không đáng nhắc tới, thế nhưng Lộ Vân dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của ngài."

"Cung Trường Sơn hẩn hồ đồ ngu xuẩn, đem Lộ Vân tổng tới Thanh Long Tông nhị đẳng tông môn tu luyện, thật là lãng phí thiên phú thật tốt của Lộ Vân, ta hi vọng đại nhân ngài, có thể đem Lộ Vân xem như thân sinh cốt nhục, đem Lộ Vân rời khỏi Thanh Long Tông địa phương quỷ quái ấy, cấp cho Lộ Vân một mảnh tiền đồ thật tốt."

Sau khi xem xong, Lâm Nhiên lưu luyến đem giấy viết thư xếp lại, không có để vào Càn Khôn Đại, mà là bỏ vào trong lòng, hoài niệm nói:

"Ta đã tìm nàng hai mươi năm nay, nghĩ không ra hôm nay không chỉ tìm được nàng, mà nàng còn trả lại cho ta như thế một kinh hỉ, yên tâm đi, ta sẽ không để cho nhi tử của chúng ta, không có tiếng tăm gì..."

Mà khi Lâm Nhiên hoài niệm âu yếm người thương, thì Sở Phong còn đang hành tẩu trên không trung, lúc này hẩn đã đi tới đám mây, tại trong mây chạy trốn, giống như một con giao long, từ trên xuống dưới, không ngừng bốc lên.

"Ha ha, cái này đó là cảm giác ngự không mà đi, quá sung sướng a."

Sở Phong mừng như điên không gì sánh được, tuy nói cái này không phải hăn lần đầu tiên bay lên thiên không, nhưng cùng ngồi trên đầu bạch điêu mà so sánh với, hiển nhiên tự hăn tùy ý ngao du phía chân trời, càng sáng khoái hơn.

"Ân? Đây là cái gì?" Đột nhiên trong lúc đó, Sở Phong nương theo ánh trăng, phát hiện phía trước xuất hiện một ngọn sơn phong, ngọn cao phong này cư nhiên không có lẫn vào đám mây.

Đồng thời, tại đỉnh núi, Sở Phong lại thấy được ngọn đèn, loáng thoáng, hình như có một tòa kiến trúc, lúc tới gần, quả nhiên ở nơi này phát hiện một tòa cung điện, nơi này cư nhiên có người ở.

Cái này không khỏi khiến cho Sở Phong lấy làm kinh hãi, bởi vì hăn phát hiện ra tòa sơn phong này dị thường cao chót vót, quả thực là đứng thẳng tắp, giống như thang trời.

Như vậy hình dạng, như vậy cao độ, không có tu vi nhất định, rất khó có thể đến đây, huống chi là ở đỉnh núi này lại kiến tạo một tòa cung điện?

Dù sao Bách Khúc Câu cũng là cấm địa, hàng năm chỉ được mở ra hơn mười ngày thời gian, sau đó liền không cho phép bất luận kẻ nào bước vào, ai sẽ ở loại địa phương này kiến tạo cung điện chứ?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Thần Bí Cao Thủ

"Kỳ quái, là ai, ở chỗ này kiến tạo một tòa cung điện?"

"Ở đây là cấm địa, là có người ở lại nhiều năm sao? Đừng nói, ở đây chỉ là một cái địa phương đến nghỉ ngơi a? !"

"Thế nhưng, các trưởng lão tông môn, không phải không cho phép thâm nhập sao, nơi này đã ở chỗ sâu trong Bách Khúc Câu rồi, theo lý mà nói không nên có người ở lại mới là đúng." Nhìn xa xa trên ngọn núi, cung điện tinh xảo, Sở Phong không ngừng suy đoán.

Cuối cùng để giải trừ hiếu kỳ trong lòng, hắn giấu mình ở trong mây, đem tinh thần lực mở rộng đến cực hạn, cẩn cẩn dực dực về phía trước bước đi, muốn tìm tòi đến tận cùng là gì.

"Đây là. . . ."

Thế nhưng còn chưa tới gần ngọn núi, con người Sở Phong đột nhiên phóng đại lên rồi, trên mặt hiếu kỳ, trong nháy mắt hiện lên kinh hãi vẻ.

"Kết giới ấn dấu thật mạnh, cái cổ lực lượng kết giới này, trên xa hơi sắc kết giới của ta."

Sở Phong tại bên ngoài ngọn núi, phát hiện một tầng kết giới ấn dấu, đây là một loại kết giới cơ quan, đụng đến nó sẽ không gây ra thương tổn, nhưng sẽ khiến người bố trí biết được.

Cái này nói rõ một điểm, chủ nhân nơi này, rất có thể là một vị Giới Linh Sư, chính yếu chính là, Sở Phong tại trong kết giới cảm giác được, kết giới lực trên xa kết giới của hắn, cái này nói rõ, Giới Linh Sư bày ra tầng kết giới này, rất có khả năng không phải một vị hôi bào Giới Linh Sư đơn giản, mà là một vị. . . .

"Là lam sắc kết giới, chủ nhân nơi này, tất nhiên là một vị lam bào Giới Linh Sư." Đản Đản thay Sở Phong nói ra đáp án.

"Lam bào Giới Linh Sư, người như vậy, thế nào lại đến nơi đây?" Sở Phong giật mình không ngớt.

Tại Thanh Châu, Giới Linh Sư cực mạnh, là hôi bào Giới Linh Sư, đồng thời chỉ có hai vị. Ở chỗ này, thế nào gặp phải một vị lam bào Giới Linh Sư, cái này thực sự làm cho giật mình mà, lam bào Giới Linh Sư cường hãn như thế nào chứ? Là tại trong giới linh công hội, cũng ít có đại nhân vật như vậy.

"Sở Phong đi mau, chủ nhân nơi này người không thể trêu vào, mau, mau lui." Thanh âm Đản Đản càng phát ra khẩn trương.

Thấy thế, Sở Phong cũng không dám chần chờ, thay đổi thân hình, liền vội nhanh rời đi, sau khi nghe qua Đản Đản giải thích, Sở Phong mới biết được, Đản Đản vì sao khẩn trương như vậy, bởi vì lam bào Giới Linh Sư rất cường đại, xa xa vượt qua Sở Phong dự liệu.

Lam bào Giới Linh Sư, trước không nói tinh thần lực, các loại thủ đoạn kết giới, đều viễn siêu hơn hôi bào Giới Linh Sư, tại phương diện tu võ, cũng là có yêu cầu rất nghiêm ngặt, dựa theo như lời Đản Đản thì, lam sắc kết giới lực, vậy ít nhất phải Thiên Võ Cảnh cường giả mới có thể thu được lực lượng.

Hay nói cách khác, tại trong cung điện này, không chỉ cư trú một vị lam bào Giới Linh Sư, mà còn cư trú một vị Thiên Võ Cảnh cường giả,

Thiên Võ Cảnh, là Cửu Châu đại lục, cảnh giới cực mạnh, thế nào lại có nhân vật như vậy, xuất hiện tại trong Bách Khúc Câu ở Thanh Châu đây?

Đối với những ... này, Sở Phong cũng đoán không ra, nhưng hẳn chỉ biết một điểm, trong Bách Khúc Câu có cao nhân, mà cái cao nhân này là Sở Phong không thể đắc tội, bởi vì hẳn thực sự không thể trêu vào.

Tại trước mặt Huyền Vũ đỉnh, hẳn đã là không địch lại, chỉ có thể thông qua Ngự Không Thuật cái vũ kỹ cao siêu nhất này bỏ chạy, thế nhưng tại trước mặt Thiên Võ Cảnh cường giả, hẳn ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Khi rời xa ngọn núi xong, Sở Phong cũng không có sử dụng Ngự Không Thuật, dù sao đám mây trên bầu trời cũng có hạn, hẳn vô pháp vẫn nường vào đám mây mà ẩn dấu thân hình, nếu là bị người khác phát hiện, khó tránh khỏi sẽ khiến cho sóng to gió lớn.

Huống chi, cái Bách Khúc Câu này linh được nguyên được vô số, ngay cả huyền được cũng đều có, Sở Phong tuy rằng không thể giết chết Cung Lộ Vân, nhưng nếu đã tới đây rồi không lẽ tay không mà về sao?

Anh kiệt săn bắn có một kỳ hạn, là mười tám ngày, cái mười tám ngày này cũng không phải là từ lúc bọn họ tiến nhập Bách Khúc Câu ở trong chỗ sâu mới bắt đầu tính toán, mà là khi Bách Khúc Câu mở ra một ngày sau mới bắt đầu tính toán, vì thế nói đúng ra, bọn họ chỉ có mười lăm ngày thời gian.

Mười lăm ngày này, Sở Phong là phải đại khai sát giới, hẳn cũng muốn kiến thức một chút, trong cái Bách Khúc Câu này tài nguyên đến tột cùng có bao nhiêu dày, mặt khác, có người nói trong Bách Khúc Câu này ẩn giấu rất nhiều yêu thú, Sở Phong cũng không ngại, muốn cùng yêu thú trong truyền thuyết giao thủ.

"Sửu sửu sửu "

Bách Khúc Cầu trong một tòa thâm cốc, đồng dạng bị cây cối bao trùm, chỉ bất quá cây cối nơi này, cành lá đều rất tươi tốt, dày đặc không chỗ nào mà không có, già thiên tế nhật, phi thường khó đi.

Dù có giải đất như vậy, nhưng một đạo thân ảnh lại không bị ảnh hưởng chút nào, dường như linh hầu vậy, mượn cành cây cùng với dây leo, tại giữa không trung nhảy tới nhảy lui, đồng thời tốc độ cực nhanh, thật khó có thể nhìn được thân ảnh hắn, dù có thấy cũng thấy không rõ khuôn mặt hắn.

Mà vị này, tự nhiên đó là Sở Phong, từ khi anh kiệt săn bắn bắt đầu, đã có mười ngày, Sở Phong bằng vào thủ đoạn hôi bào Giới Linh Sư, tại trong Bách Khúc Cầu đây như cá gặp nước, thu hoạch cực lớn.

Mấy ngày nay, Sở Phong khát thì uống nước suối, đói bụng thì ăn thịt quay, linh dược căn bản không hái, chỉ có nguyên dược mới để hắn dừng chân, mười ngày thời gian, ngay cả huyền dược giống như trân bảo, cũng hái được hơn mười khóa.

Tuy rằng chỉ là hạ phẩm huyền dược cùng trung phẩm huyền dược, nhưng cái này thường nhân cũng là vô pháp ngắt lấy, dù sao những ... huyền dược này đã sớm thông linh, khó mà bắt được, cũng chỉ có Sở Phong vị hôi bào Giới Linh Sư này, mới có thể như vậy dễ dàng bắt lấy, chỉ cần phát hiện rồi ra tay, tuyệt đối không có cá lọt lưới.

"Một khóa thượng phẩm huyền dược, Nguyên Võ cửu trọng yêu thú một con, Huyền Vũ nhất trọng nhân loại một gã, xem ra là có người dẫn đầu xuất thủ."

Sở Phong vừa trong rừng rậm chạy nhanh, vừa thấp giọng nhắc tới, hắn đang truy tung một khóa thượng phẩm huyền dược, chỉ bất quá bằng vào nhạy cảm của tinh thần lực, Sở Phong có thể nhận thấy được, tại chỗ

phương vị nơi thượng phẩm huyền dược, không chỉ có riêng huyền dược, mà còn có yêu thú cùng nhân loại.

"Đạp "

Thông qua tầng tầng cây cối, Sở Phong cuối cùng rơi xuống trên một thân cây to lớn, nhìn từ trên xuống phía dưới, Sở Phong có thể đem tất cả đạp vào trong mắt.

Tại hơn ngoài mười thước, đang phát sinh một hồi đại chiến kinh tâm động phách, vô số cây cối to lớn bị trảm thành hai đoạn, hoa lá rơi đầy trên đất, đầy đất sớm bị oanh thành những lỗ sâu.

Một con cự hùng yêu thú hai mắt huyết hồng, dài đến mười thước, cao gần hai thước, hình thái giống như nhân loại, cùng quái vật thụ đẳng, đang hướng một gã thanh niên nam tử phát động công kích mãnh liệt.

Vị thanh niên nam tử này, là một vị Huyền Vũ nhất trọng cường giả, mà cự hùng yêu thú, cùng với quái vật thụ đẳng, bất quá là Nguyên Võ cửu trọng, thế nhưng tại dưới hai người hợp lực, thanh niên nam tử cũng kế tiếp bại lui, rất có thể không địch lại.

"Đó là bản thể thượng phẩm huyền dược, thật là lợi hại, cư nhiên cùng yêu thú kết bè công kích nhân loại, đồng thời chiến lực hai vật này, đều có thể so với Huyền Vũ nhất trọng, thảo nào nam tử mặt rỗ sẽ có thể không địch lại."

Mảnh vụn như mưa xối xả bốn phía bay tán loạn quanh Sở Phong, nhưng cũng không cách nào đả thương hấn mảy may, hấn quan sát tất cả, cùng đợi cho nam tử mặt rỗ hướng hấn cầu cứu mới ra tay, bởi vì hấn cũng muốn bắt được thượng phẩm huyền dược.

Thế nhưng cái thượng phẩm huyền dược này, là nam tử mặt rỗ phát hiện trước, trừ phi nam tử mặt rỗ chủ động buông tha thượng phẩm huyền

dược, bằng không nếu Sở Phong giúp hắn đem yêu thú cùng huyền dược giải quyết, nam tử mặt đỏ sẽ không chịu đem huyền dược cấp cho Sở Phong, rõ ràng sẽ không thoả mái, mà đã trải qua các loại hậu quả trước đây, Sở Phong đã bắt đầu thu liễm tâm tính lại, không muốn đơn giản kết hạ thêm địch nhân, hắn cần chính là, bằng hữu!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Hiểm Địa

"Vị tiền bối này, mau giúp ta một chút." Quả nhiên, khi vị nam tử mặt đỏ kia phát hiện ra Sở Phong, liền vội vàng hướng hắn cầu cứu.

Trên thực tế, để tăng nhanh hiệu suất, khi tiến nhập cái Bách Khúc Câu này xong, Sở Phong liền vẫn mượn dùng lực lượng của Đan Đan, chỉ bất quá để không làm cho phiền phức không cần thiết, Sở Phong cũng đem mình dịch dung đi.

Hắn mặc một kiện bố y trường bào, đầu đội một cái nón bằng mây tre, đem dung mạo mình che giấu đi, mà trang phục giống như vậy, tại Bách Khúc Câu đây cũng tịnh không hiểm thấy, thế nhưng bởi vì nam tử mặt đỏ này nhìn không thấy khuôn mặt Sở Phong, nên vô pháp xác định được niên kỉ của Sở Phong, lại muốn Sở Phong giúp hắn, cho nên mới gọi Sở Phong là tiền bối.

"Ta nếu giúp người, vậy cái thượng phẩm huyền dược này tính thế nào?" Sở Phong đem thanh âm mình, điều chỉnh làm thành thanh niên, nói thẳng ra mục đích của chính mình.

"Chỉ cần người giúp ta giải quyết được nguy cơ lúc này, thượng phẩm huyền dược cùng yêu thú, đều là của người." Nam tử mặt đỏ la lên.

"Vậy được" thấy thế, Sở Phong lúc này thân hình mới tung lên, bay lên trời, như lợi kiếm vậy xen vào vòng chiến của ba người.

"Vô tri nhân loại, các người đều phải chết." Mà ngay khi Sở Phong rơi xuống đất, đồng thời con cự hùng yêu thú cũng liền hướng Sở Phong đánh

tối.

Yêu thú quả nhiên có linh tính, có thể hoàn chỉnh nói ra ngôn ngữ nhân loại, chỉ bất quá thanh âm của nó, còn tràn ngập khí tức dã thú, đồng thời tiếng lớn vô cùng, một cái móng vuốt xuống tối, liền bí mật cuộn theo cả vạn quân lực.

"Hanh "

Nhưng chỉ có yêu thú bỗng nhiên vỗ tối, nhưng Sở Phong chỉ là hừ lạnh một tiếng, không chỉ không tránh không né, trái lại nắm chặt quyền đầu, hướng cự trảo yêu thú kia phản công lại.

"Cái này. . . ." Một màn này, khiến cho nam tử mặt rỡ sợ hãi, dù sao khí tức Sở Phong cũng chỉ là huyền vũ nhất trọng, giống hắc, mà với vóc người, Sở Phong so với hắc còn muốn gầy yếu hơn.

Vì thế Sở Phong làm việc này, quả thực là dường như châu chấu đá xe, tự tìm tử lộ, chỉ bất quá sau một khắc, hắc lại là triệt để bị dọa đến choáng váng.

"Oanh "

Sở Phong quyền đầu, cùng cự trảo yêu thú kia chạm vào nhau, nhất thời phát sinh một tiếng nổ, đừng xem thường nắm tay không lớn, nhưng ẩn chứa năng lượng cường đại, một đạo năng lượng rung động xốc lên, yêu thú kia nhất thời gào lên một tiếng, vội vàng thối lui về phía sau.

Mà khi nhìn thấy nó da dày thịt béo, cự trảo dường như sắt nguội vậy, lúc này cự nhiên đã da tróc thịt bong, tiên huyết chảy ròng, lộ ra bạch cốt trắng ngời.

"Trời ạ, đây. . . đây còn là quyền đầu của con người sao?"

Giờ khắc này, nam tử mặt rỗ từ lâu đã mục trũng khẩu ngực, đại ra mà nhìn chăm chăm nắm tay Sở Phong, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Bởi vì trước đó hắn cũng cùng yêu thú cự hùng này từng có giao thủ qua, biết thật rõ về thân thể cường hãn của cự hùng yêu thú này, nhưng Sở Phong lại lấy chính thân thể hắn, đem oanh nát thân thể yêu thú kia, thực khiến hắn có chút vô pháp tiếp thu a.

"Bá bá bá"

Mà ngay khi nam tử mặt rỗ ngậy người ra, thì thượng phẩm huyền dược, đã bay lên không, đầy người thụ đẳng nhất thời hóa thành khắp bầu trời đao bén, lấy tốc độ như thiểm điện, hướng nam tử mặt rỗ giết đến.

"Không xong "

Khi nam tử mặt rỗ phản ứng, thì đã muộn rồi, thụ đẳng khắp bầu trời, hầu như chỉ trong một giây đã đâm vào thân thể hắn, hắn muốn tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không thể trốn, không còn cơ hội.

"Sửu "

Khi nam tử mặt rỗ, cho rằng mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, thì Sở Phong lại giống như quỷ mỵ vậy, xuất hiện ở tại trước người hắn.

Sở Phong hai tay cầm một thanh kim sắc đại đao, chỉ thấy song chưởng vũ động, kim đao nhất thời hóa thành mấy đạo kim mang, kim mang hình bán nguyệt không ngừng tại trước mắt hắn hiện lên, khi kim mang tiêu tán, thụ đẳng đáng sợ, đều bị trảm thành lưỡng đoạn, khiến cho hắn kinh ngạc chính là, đầu huyền dược này, cũng không biết bao giờ bị Sở Phong trảm rớt.

"Ngao "

Huyền được bị trảm rớt đầu, nhất thời gào lên một tiếng, thân thể dường như tróc da vậy, từng một tiếp từng một rơi xuống, cuối cùng hiện ra một gốc cây thực vật hình người nhỏ bé bằng lòng bàn tay, mà thực vật này chính là một loại thượng phẩm huyền dược, Nhân Hình Thảo.

"Đạp đạp đạp "

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân điên cuồng truyền đến, cự hùng yêu thú bị Sở Phong đánh trọng thương, cư nhiên cuồn đuôi chạy trốn, đồng thời dừng nhìn thấy nó cồng kềnh, nhưng tốc độ là không tệ, hầu như trong chớp mắt, liền tiêu thất ở tại đường nhìn của Sở Phong.

Giờ khắc này, nam tử mặt rỗ cho rằng cự hùng yêu thú, đã chạy trốn, vừa mới chuẩn bị lắc đầu thở dài, liền thấy Sở Phong cầm thanh kim đao trong tay vụt đi ra ngoài xa.

Lúc đầu, đối với hành động này của Sở Phong, nam tử mặt rỗ còn có chút không giải thích được, thế nhưng khi hắn nghe được ở chỗ sâu trong rừng, truyền đến tiếng yêu thú kia kêu gào, hắn rốt cục liền biết, Sở Phong có bao nhiêu là cường hãn a.

Sở Phong đem Nhân Hình Thảo nhặt lên, ném vào trong Càn Khôn Đại, nếu là bình thường thì hắn căn bản sẽ không thu hồi, mà là trực tiếp ăn luôn, bất quá ở trước mặt người ngoài, hắn đây là muốn thu liễm một chút.

"Vị huynh đệ này, người thực sự là hảo thân thủ a, đều là huyền vũ nhất trọng, ta Võ Nguyên Hoa đối với người thực sự là cúi đầu bội phục." Đúng lúc này, nam tử mặt rỗ đầy mặt sùng bái đã đi tới, hướng Sở Phong ôm quyền thi lễ.

"A. . . ." Đối với biểu hiện của nam tử, là trong dự liệu của Sở Phong, nên không quá nhiều để ý tới, chỉ là đạm nhiên cười, liền chuẩn bị tiếp tục chạy đi.

"Vị huynh đệ này, không biết tôn tính đại danh là gì?" Nhưng nam tử mặt đỏ lại ngẩn ở trước người Sở Phong, vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

"Ta là Tu La" Sở Phong tùy ý nói ra một cái tên.

"Tu La, cái tên thật kỳ quái a." Nam tử mặt đỏ lại có chút suy nghĩ, nghĩ tên này rất là đặc thù.

Đối với phản ứng của nam tử mặt đỏ, Sở Phong cũng không để ý đến, mà là vòng qua hắn, tiếp tục chạy đi, thế nhưng chưa có đi ra vài bước, thì nam tử mặt đỏ này liền đuổi theo, lần thứ hai đưa song chưởng ra, ngẩn ở trước người Sở Phong.

Đối mặt với dây dưa của nam tử mặt đỏ, Sở Phong chau mày, có chút không vui nói: "Người đây là có việc gì?"

"Ta. . Chỉ là muốn mời Tu La huynh, cùng ta đồng hành." Nam tử mặt đỏ cười hì hì nói, thái độ rất là thành khẩn.

"Xin lỗi, ta không rảnh." Sở Phong hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không muốn bị một phế vật như thế trói buộc.

"Ai, Tu La huynh, chúng ta biết một chỗ, nơi này có đại lượng thượng phẩm huyền dược." Thấy thế, nam tử mặt đỏ vội vàng giải thích nói.

"Nói thế có thật không?" Nghe được đại lượng thượng phẩm huyền dược, Sở Phong không khỏi hứng thú.

"Tuyệt không nửa điểm hư ngôn, chỉ là Tu La huynh, trước đó ta phải nói cho người biết, cái Bách Khúc Câu này tài nguyên cùng nguy hiểm cùng tồn tại."

"Cái địa phương kia có đại lượng huyền dược, đồng dạng có một chi chủng tộc yêu thú mạnh mẽ thủ hộ, Lăng Vân Tông đệ tử, đã khởi xướng

tiến công nhiều lần, nhưng đều đã thất bại, đồng thời tổn thương thảm trọng."

"Bất quá ta nghe nói, Lăng Vân Tông đệ nhất đệ tử, Độc Cô Ngạo Vân, đã đi tới nơi này, toàn bộ cường giả Lăng Vân Tông, toàn bộ đệ hội tụ ở đây, đồng thời Lăng Vân Tông cũng hướng thế lực khác xin giúp đỡ, mời các đệ tử tông môn khác, cùng đánh hạ pháo đài yêu thú kia."

"Mà ta. Liền muốn mời Tu La huynh đồng hành, cùng chia một chén canh, chẳng biết Tu La huynh, ý nghĩ làm sao?" Nam tử mặt đỏ ngừng trọng nói, trong ánh mắt có vài phần khẩn cầu.

Nghe được nói thế, Sở Phong từ lâu tâm động, ngay cả đệ tử Lăng Vân Tông, nhiều lần đánh đều không có kết quả, nói rõ nơi này thật đúng là một chỗ hiểm địa, bất quá cũng càng thêm nói rõ, nơi này có tài nguyên khổng lồ, vì thế Sở Phong vẫn không chần chờ, mà là kiên định nói: "Đẫn đường!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Độc Cô Ngạo Vân

Bách Khúc Câu là một nơi rất thần kỳ, núi non sông ngòi, hoang cốc bình nguyên, cái gì cần có đều có.

Phong cảnh tú lệ như là tiên cảnh, ở đây quả thực có thể gọi là một cái thế giới độc lập, nơi này có linh dược, có nguyên dược, có huyền dược, có dã thú, có mãnh thú, còn có yêu thú.

Là thảm thực vật coa cấp bậc cao nhất, yêu thú trở thành vương giả, chủ tể cái nơi này, mà yêu thú cũng cần tu luyện, vì thế chúng nó cần nguyên dược cùng huyền dược.

Để cho nguyên dược cùng huyền dược, phát huy được tác dụng ứng với chức năng vốn có, chúng nó thường thường khi phát hiện ra huyền dược, sẽ không nhanh chóng hưởng huyền dược tiến hành săn bắt, mà là đem chúng nó đưa chạy tới địa phương đặc thù, sau đó tiến hành phong tỏa, đợi cho nó trưởng thành, mới trở lại ăn chúng.

Chỉ bất quá, hàng năm luôn luôn có một đoạn thời gian như vậy, nhân loại lại xông vào thế giới này, khi nhân loại xông vào, đánh vỡ tất cả ở đây, phá hủy quy tắc ở đây, cho nên đối với chúng yêu thú mà nói, nhân loại là người xâm lấn, mà chúng nó lại là người thủ hộ.

Lúc này, tại nơi nào đó của Bách Khúc Câu, có một tòa bảo lũy như vậy, trong bảo lũy tràn đầy huyền dược, tại bên ngoài bảo lũy đều có thể cảm thụ được huyền lực cường đại, cùng với dược hương khí, đây tuyệt đối là một tòa bảo tàng thật lớn.

Chỉ bất quá, tòa bảo tàng này không có thể tốt như vậy thu hoạch, bởi vì tại ở ngoài bảo tàng, tụ tập rậm rạp hàng trăm đầu yêu thú, mỗi con đều là Huyền Vũ Cảnh, đồng thời tu vi rất cao, từ Huyền Vũ nhất trọng đến Huyền Vũ lục trọng đều có.

Trong đó một con yêu thú hình người cao tới ba thước, tu vi đã đạt được Huyền Vũ thất trọng, toàn thân cơ thể nó, như là khải giáp, tay cầm một thanh cự chùy bén nhọn, đang ngồi ở trên tọa ỷ do thi cốt nhân loại cấu thành, đang ngáp ngáp.

Mà ở chung quanh con yêu thú này, đều là yêu thú hình thái yêu thú môn, đang cuồng hoan, phảng phất như đang chúc mừng, chúng nó một lần lại một lần chiến thắng nhân loại.

"Ghê tởm, thật muốn lập tức làm thịt đám súc sinh này."

"Chờ một chút, Độc Cô sư huynh cùng Phong Hạo sư huynh lập tức sẽ tới rồi, chờ bọn hắn đến, chúng ta sẽ nhất cử diệt hết đàn yêu thú chết tiệt này, báo thù cho sư đệ sư muội chúng ta."

Tại ở ngoài bảo lũy mấy nghìn mét, trong rừng cây rậm rạp, tụ tập hàng trăm tên đệ tử, những người này đại bộ phận là đệ tử Lăng Vân Tông, nhưng cũng có rất nhiều đệ tử tông môn khác, bọn họ đang chuẩn bị hướng bảo lũy phát động công kích cuối cùng.

"Mau nhìn, là Phong sư huynh tới." Đột nhiên, một đội nhân mã xuất hiện, là người của Lăng Vân Tông, dẫn đầu chính là một gã nam tử khuôn mặt trắng nõn, thần thái cao ngạo.

Vị thanh niên nam tử này sau khi xuất hiện, nhất thời khiến cho một hồi sóng to gió lớn, đừng nói là đệ tử Lăng Vân Tông, mà ngay cả đệ tử tông môn khác, cũng đều đem ánh mắt ngưng tụ tại trên người nam tử này, nhất là một ít nữ đệ tử, càng lộ ra thần thái ái mộ.

Vị nam tử này tên là Phong Hạo, là đệ nhị đệ tử Lăng Vân Tông, đừng thấy chỉ là đệ nhị đệ tử, nhưng hãn thiên phú cùng tu vi, cũng hơn xa đệ tử tông môn khác khó có thể sánh bằng, là một vị Huyền Vũ lục trọng cao thủ, có thể nói là một đời tuổi trẻ của toàn bộ Thanh Châu, tối đỉnh tiêm trong mấy tiêu bối.

"Vị cô nương này, chúng ta có thể hay không gia nhập vào các người, cùng đối phó đám yêu thú kia."

Lúc này, Sở Phong cùng mặt rỗ nam tử, đã chạy tới, chỉ bất quá muốn gia nhập vào đội ngũ để đối kháng yêu thú, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nên, lúc này Sở Phong cùng mặt rỗ nam tử, mới xin ý kiến của một gã nữ đệ tử Lăng Vân Tông xét duyệt thực lực, xét duyệt thử bọn họ có tư cách hay không có một phần huyền dược trong bảo lũy này.

Thế nhưng, sau khi Phong Hạo xuất hiện, ánh mắt vị nữ đệ tử Lăng Vân Tông này, liền bị Phong Hạo hấp dẫn, căn bản không để ý tới Sở Phong cùng mặt rỗ nam tử.

Bất quá, đây cũng không thể trách nữ đệ tử này, bởi vì so sánh với Phong Hạo khuôn mặt dường như nữ nhân vậy, mặt rỗ nam tử thực sự quá xấu, tin rằng không có em nào, muốn liếc hãn một cái.

"Mau nhìn bên kia, là Độc Cô sư huynh tới."

"Độc Cô Ngạo Vân, đó là Lăng Vân Tông đệ nhất đệ tử, Độc Cô Ngạo Vân? ! !"

Đúng lúc này, lại có người kinh hô một tiếng, mà một câu Độc Cô Ngạo Vân, lại đem ánh mắt mọi người ở đây, từ trên người Phong Hạo, chuyển về phía khác.

Luc này, lại có một đội đệ tử Lăng Vân Tông xuất hiện, tổ chất đám đệ tử này, so với hỏa nhân Phong Hạo, còn mạnh hơn rất nhiều.

Người dẫn đầu kia, có một đôi lông mày rậm như lợi kiếm, gương mặt cương nghị, như đao khắc vậy, tên nam tử này rất oai hùng, so sánh với Phong Hạo đẹp như nữ tử kia, thì tên nam tử này lại là tràn ngập mị lực dương cương.

Mà hần đó là đệ nhất đệ tử Lăng Vân Tông Độc Cô Ngạo Vân, một vị Huyền Vũ bát trọng cao thủ, hần không chỉ có là đệ nhất đệ tử Lăng Vân Tông, còn được coi là đệ nhất nhân ở Thanh Châu một đời tuổi trẻ.

Theo sát tại phía sau Độc Cô Ngạo Vân, là thân đệ đệ của Độc Cô Ngạo Vân, Độc Cô Hưởng Vũ. Mà Độc Cô Hưởng Vũ này tu vi cũng là không tệ, có Huyền Vũ ngũ trọng tu vi, đồng thời cũng rất anh tuấn, chỉ bất quá tại dưới vòng hào quang của đại ca hấn, hấn lại có vẻ chẳng được người ta chú mục.

"Oa, đệ nhất đệ tử Lăng Vân Tông ta, thật sự là quá mị lực, đây mới là chân chính nam nhân a "

Vị kia, nữ đệ tử Lăng Vân Tông lúc trước còn đối với Phong Hạo ngưỡng mộ không gì sánh được, lúc này trong hai mắt, lại lộ ra thân ảnh Độc Cô Ngao Vân thôi.

"Uy, vị cô nương này, chúng ta muốn gia nhập vào các người, để đối kháng yêu thú, người xem thử chúng ta, có được hay không đây?" Đúng lúc này, mặt rỡ nam tử rất bức bối liền đi tới vỗ một cái trên vai nữ đệ tử này.

"Cút ngay, không hợp cách, các người không hợp cách, lập tức cút! ! !
!!!!!!!" Kết quả là, mặt rỗ nam tử quấy rối nữ tử thường thức
người trong lòng, đối lấy là một hồi chưởi mắng của nữ tử này.

"Sư muội, chuyện gì xảy ra vậy?" Mà thấy nàng vừa la lên, tự nhiên khiến cho đệ tử Lăng Vân Tông chú ý, trong chốc lát một đám đệ tử Lăng Vân Tông hùng hổ xông tới, đem ánh mắt tàn bạo ngưng tụ ở trên người mặt rỗ nam tử cùng Sở Phong.

"Ta. . . . Chúng ta. . . ." Trường hợp như vậy, khiến cho mặt rỗ nam tử sợ hãi, thậm chí ngay cả nói đều nói không nên lời, căn bản là chẳng biết làm sao giải thích.

"Bọn họ muốn gia nhập vào chúng ta, để đối kháng yêu thú, nhưng ta xem thực lực bọn họ quá yếu, liền để cho bọn họ bỏ đi, nhưng bọn họ lại dây dưa cùng ta." Nữ đệ tử ủy khuất mà nói rằng.

"Cái gì, lại có loại sự tình này?" Mà nghe được nói thế, đệ tử Lăng Vân Tông từ trước đến nay bá đạo, nhất thời giận dữ, cái loại ánh mắt này hận không thể đem hai người Sở Phong ăn tươi nuốt sống.

"Quên đi, lúc này đối kháng yêu thú quan trọng hơn, để cho bọn họ đi thôi." Một vị đệ tử đứng ra khuyên nhủ.

"Hanh, tính là các người may mắn, mau rút!" Thấy thế, Lăng Vân Tông đệ tử, liền đứng lên đuổi hai người đi.

Đối với loại tình huống này, Sở Phong song quyền nắm chặt, trong lòng nổi cơn giận dữ, bất quá hắn cũng nhịn xuống, bởi vì hắn nhận thấy được, một đôi ánh mắt sắc bén đang theo dõi hắn, mà chủ nhân ánh mắt này rất lợi hại.

Vì thế, Sở Phong chỉ có thể cùng mặt rỗ nam tử, tại dưới ánh mắt mọi người trào phúng, xám xịt rời đi.

"Đại ca, huynh nhìn cái gì vậy?" Độc Cô Hường Vũ, hiếu kỳ hỏi.

"Không có gì." Độc Cô Ngạo Vân đạm nhiên cười, thu hồi ánh mắt nhìn về hướng Sở Phong lại.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Cướp Sạch Không Còn

Khi Độc Cô Ngạo Vân xuất hiện không lâu, liền tổ chức chúng đệ tử, hướng yêu thú pháo đài phát động công kích.

Lúc này đây, các yêu thú trước còn cuồng hoan không ngớt, rõ ràng cảm thụ được áp lực, đối mặt Độc Cô Ngạo Vân suất lĩnh đại quân nhân loại, chúng nó đã mất đi ưu thế tuyệt đối.

Mà ngay cả vị yêu thú thống lĩnh cầm trong tay cự chùy kia cũng bị Độc Cô Ngạo Vân khiên chế, tuy rằng yêu thú bằng vào ưu thế tiên thiên thân thể, trên phương diện chiến lược, thường thường so với nhân loại đồng cảnh giới, mạnh hơn một chút.

Thế nhưng đối mặt Độc Cô Ngạo Vân loại thiên tài đứng đầu này, ưu thế chúng nó đã từ lâu không còn, tại trước mặt tuyệt đối thiên phú, ưu thế, đã bị nhân loại lấy mất.

Mà ngay cả yêu thú thống lĩnh đã biến ảo thành nửa nhân loại, cũng là chau mày, không ngừng rống giận, bị Độc Cô Ngạo Vân vị đệ nhất đệ tử Lăng Vân Tông này, bức đến liên tiếp bại lui, hoàn toàn đánh mất khí thế vương giả lúc trước.

"Ai, thực sự là đồ phá hoại, đàn bà thôi. . . ." Xa xa trung rừng rậm, mặt rỗ nam tử đứng ở dưới một gốc cây đại thụ, hẩn nhìn hướng pháo đài cuộn cuộn khói đặc, không ngừng mở miệng chửi.

"Tu La huynh, lấy thực lực của người, nếu có thể tiến vào trong đó, nhất định có thể phân được một chén canh." Cảm thán xong, hẩn đem ánh

mắt hướng sang bên cạnh, nhưng phát hiện nơi này đã rỗng tuếch, căn bản không có tung tích Sở Phong.

"Tu La huynh, Tu La huynh?" Cái này khiến cho mặt đỏ nam tử rung mình, rõ ràng lúc trước còn đang ở đây, thế nào lặng lẽ không còn, hắc kinh hoảng xong, rồi cũng bắt đầu mọi nơi tìm kiếm, tung tích Sở Phong.

Thế nhưng hắc vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, lúc này Sở Phong đã bay lên trời, nương theo Ngự Không Thuật dùng thủ đoạn ngự không, Sở Phong từ trên nhìn xuống, đem pháo đài nhìn thấy rất rõ ràng, pháo đài này bốn phía phòng ngự tuy rằng tốt, nhưng là vì để cho huyền dược có thể nhận được ánh dương quang tắm rửa, sinh trưởng thật tốt, nên không có phong tỏa phía trên bầu trời.

Mà mượn khói đặc cuộn cuộn bốc lên do đại chiến, Sở Phong vừa lúc có thể ẩn dấu bản thân, từ không trung rơi xuống, ở bên ngoài một mảnh hỗn chiến, còn hắc dẫn đầu bước vào trong pháo đài này, muốn đem huyền dược ở đây quét sạch.

"Oa, lần này thực sự phải nói là đại phát tài." Rơi vào trong pháo đài, Sở Phong kích động ngay cả trái tim cũng đều phải nhảy từng từng.

Tại trong bụi cỏ nồng đậm, ánh huỳnh quang rậm rạp lóe ra liên tục, hạ phẩm huyền dược, trung phẩm huyền dược, thượng phẩm huyền dược, lẫn lộn cùng nhau, chừng mấy nghìn khóa, mà ngay cả giá trị xa xỉ là thượng phẩm huyền dược, cũng có hơn một trăm khóa.

Số lượng như vậy, thực sự quá mức hải nhân, cũng khó trách yêu thú bên ngoài, đều thề sống chết mà thủ hộ nơi này, đây quả nhiên là một cái đại bảo tàng a, chắc là thành quả tích góp từng tí một rất nhiều năm a.

"Kỷ kỷ kỷ "

Mà ngay một khắc khi Sở Phong bước vào nơi này, mấy nghìn cây huyền dược, liền đột nhiên biến hóa, từ từng khỏa khỏa mai một tại trong hoa cỏ nhỏ, biến ảo thành từng con từng con quái vật đáng sợ, nhe răng nhếch miệng, dương nanh múa vuốt hướng Sở Phong phát động công kích.

"Hắc, các huyền dược thân yêu, các người thực sự là khiến cho người ta yêu thương nhưng nhớ a "

Sở Phong cười hắc hắc, lấy tay một trảo, huyền lực liền hóa thành một cái thủ chương thật lớn, một chương hạ xuống, ngay cả đại địa đều rung động đến run lên, một cái tát liền phách chết vô số huyền dược.

Cánh tay vung lên, bỗng nhiên quét ngang, liền có hơn mười cây huyền dược, bị Sở Phong tươi sống đập chết, thối hóa thành tiểu thảo khả ái không có linh trí.

Nhưng dù là tàn sát bừa bãi như vậy, Sở Phong nghĩ cũng quá chậm, kết quả là Sở Phong thẳng thắn thi triển ra kết giới lực, đem tảng lớn tiên thảo bao phủ trong đó, rồi đem kết giới phong tỏa, đem tiên thảo này tươi sống áp chết, thẳng đến khi hóa thành bản thể, mới ngưng co rút lại.

"Kỷ kỷ kỷ ~~~ "

Khi Sở Phong một hồi quét ngang, huyền dược này lúc trước còn một hồi hung ác độc địa, cư nhiên bắt đầu chạy trốn mọi nơi, cố sức đánh thoát ra bình chương của pháo đài, trông dáng dấp lại có chút buồn cười, bởi vì ... huyền dược này cư nhiên đang cầu cứu.

Thế nhưng bên ngoài đã sớm loạn thành một đoàn, đâu có người còn chú ý tới tình huống trong pháo đài này, vì thế những ... huyền dược này, cũng là không hề có biện pháp, chỉ có thể mặc cho Sở Phong đưa bọn họ đảo qua mà giết chết, từng con từng con bị giết chết, cuối cùng hóa thành huyền dược không có linh trí, bị Sở Phong sủy nhập trong lòng.

"Ha ha, sáng khoái a, chuyển này quả nhiên thật sáng khoái a."

Sở Phong vừa cất lên tiếng cuồng tiếu, vừa hướng đám hơn trăm khóa huyền dược trốn ở góc phòng kia bước tới, đám huyền dược này tướng mạo dị thường dữ tợn, lúc này dường như chấn kinh, cứ nhiên run rẩy lật bạt, ánh mắt lóe ra, vô tận sợ hãi.

"Oanh" đột nhiên, một tiếng nổ vang lên, khắp bầu trời đất đá bay lượn, pháo đài cứ nhiên bị mọi người mở ra.

"Không xong." Sở Phong bỗng nhiên quay đầu lại, phát hiện quả nhiên một đội nhân mã vọt đến, là đệ tử Lăng Vân Tông, dẫn đầu chính là Lăng Vân Tông đệ nhị đệ tử, Phong Hạo, Huyền Vũ lục trọng cường giả.

"Người là ai?"

Khi Phong Hạo lòng tràn đầy vui mừng xông vào nơi này, lại phát hiện trong bảo tàng khoảng không vắng vẻ, ngoại trừ đang đứng ở cách đó không xa một đạo thân ảnh ra, còn có một đám huyền dược đang run rẩy, nhất thời khuôn mặt đại biến.

Phong Hạo trước tiên liền phản ứng, đã biết ở đây xảy ra cái gì, là bị người đoạt trước một bước rồi, đem thật lớn bảo khố cướp sạch a.

"Hanh." Sở Phong vẫn chưa để ý tới Phong Hạo, mà là tay áo vung lên, đem một đạo kết giới ngưng tụ ra, muốn đem huyền dược cuối cùng trong góc phòng phong tỏa, sủy nhập trong lòng.

"Người đây là muốn chết! !"

Thấy Sở Phong không chỉ không dừng tay, trái lại còn tiếp tục cướp sạch, cái này khiến cho Phong Hạo giận tím mặt, hắc thân hình tung lên, liền bước tới trước người Sở Phong rồi, một quyền hướng phía sau lưng Sở Phong oanh tới.

Một quyền này, không phải chuyện đùa, huyền lực tuy rằng vẫn chưa ngoại phát, nhưng ngưng tụ tại trong quyền hãn, đây là một loại lực đoạn vũ kỹ, uy lực khiến cho người ta phải sợ hãi, Phong Hạo này là muốn một quyền định thắng bại, đưa Sở Phong vào chỗ chết.

Cùng lúc đó, mọi người phía sau Phong Hạo, cũng là đang xuất thủ, mỗi người đều phát động vũ kỹ rất mạnh, không lưu thủ chút nào.

"Cút!" Then chốt là lúc này, Sở Phong vẫn chưa xuất thủ toàn lực, mà là quay lại bấm tay liên đạn, năm đạo bạch sắc khí lưu nổ bắn ra.

"Rống" một tiếng gầm lên giận dữ vang lên rung trời đất, Bạch Hổ vừa ra ai có thể địch chứ?

Tại trước mặt Bạch Hổ Công Sát Thuật, Phong Hạo cũng là khuôn mặt đại biến, vốn muốn chạy trốn, nhưng đã không có cơ hội, chỉ nghe phịch một tiếng, Bạch Hổ ngưng tụ ra cự trảo vũ xuống phía dưới, cùng lúc đó phía sau hãn chúng đệ tử, cũng là không một ai may mắn tránh khỏi.

"Oanh "

Một trảo hạ xuống, nhất thời hiện ra một cái hố to, bụi bay tứ tung, ngoại trừ Phong Hạo ra, còn lại mấy người tại chỗ bị phách thành máu loãng, mà ngay cả Phong Hạo cũng là bị vũ đên nửa tàn phế.

Tối trọng yếu là, một đạo bạch sắc khí thể, xuyên thấu ngực hãn, đối hãn tạo thành bị thương nặng, lúc này hãn toàn thân tràn đầy tiên huyết, khí tức càng mỏng manh, đã muốn chết tại sớm tối.

"Bá" khi đem Phong Hạo mấy người một kích đánh tan xong, Sở Phong cũng không dám chậm trễ, tay áo bào lần thứ hai vung lên, đem huyền dược đã bị ràng buộc triệu hoán đến, nhét vào Càn Khôn Đại, cước bộ hướng về phía trước một bước, liền chuẩn bị trở lại chỗ cũ, muốn chuẩn đi.

"Oanh "

Nhưng đúng lúc này, một cổ bàng bạc uy áp từ trên trời giáng xuống, che lại đường ngự không của Sở Phong, ngẩng đầu vừa nhìn, Sở Phong cũng là không khỏi khuôn mặt đại biến, một cái bàn tay che trời khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đang bí mật mang theo lực lượng có tính hủy diệt, hướng hẳn phách đến.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Ta Là Tu La

Cái bàn tay to lớn này, thật có thể nói là già thiên tế nhật, do kim sắc quang hoa ngưng tụ, rồi lại hiện ra chân thực thủ chương, nó không có kéo dài cánh tay, chỉ là một cái bàn tay trống rỗng mà xuất hiện.

Nhưng không thể không nói, cái kim sắc cự chương này ẩn chứa uy lực, đích xác làm cực điểm hải nhân, nó chí cương chí cường, so với Lâm Nhiên hàn băng khí điểm còn muốn đáng sợ hơn.

"Mau nhìn, là tuyệt kỹ của Độc Cô sư huynh, lục đoạn vũ kỹ, Thiên Hàng thần chương! ! !"

Giờ khắc này có người la lên, có thể khiến cho Sở Phong biết được lai lịch của chương này, cũng biết người sử dụng nó là ai, rốt cục biết vì sao kim sắc cự chương này, lại gây cho hắn áp bách lớn như vậy.

Thế nhưng dưới loại tình huống này, Sở Phong cũng không kịp nghĩ nhiều, vận chuyển tâm thần, câu thông Bạch Hổ, sau đó ngũ chỉ mở ra, hướng bầu trời âm âm một chương.

"Rống "

Một chương oanh ra, nhất thời bạch sắc khí thể tự trong lòng bàn tay hắn bạo dũng bắn ra, sau đó bạch sắc khí thể này, liền tại giữa không trung, biến ảo thành một cái bạch sắc hổ trảo.

Đây là chân chính hổ trảo, tuy rằng là do bạch sắc khí thể ngưng tụ, nhưng có thể thấy từng đường đậm hắc sắc, trông rất sống động, thậm chí

sinh ra như bộ lông, mà chính yếu chính là, hình thái hổ trảo này, cùng Sở Phong trước đây thi triển ra hoàn toàn bất đồng.

Trước đây hổ trảo chỉ là hình thái hư huyền, mà cái hổ trảo này càng gần giống thực thể, về phần vì sao lại sản sinh ra biến hóa như vậy, đó là bởi vì, ngay vừa rồi Sở Phong thu hoạch được lực lượng mới, đây là Bạch Hổ Công Sát Thuật, lại tiến thêm một tầng thể hiện.

Bạch Hổ vừa ra, ai dám tranh phong, Bạch Hổ Công Sát Thuật từ trên uy thế liền hoàn toàn trên Thiên Hàng thần chưởng, mà khi hai cái đụng vào, càng khiến mọi người thấy được, cái gì mới là chân chính công sát vô song, thiên hạ vô địch.

"Ầm ầm ù ù "

Hai chưởng đối chạm, ngay cả thiên không đều là run lên, đạo đạo hắc sắc vết rách tại giữa không trung lan tràn ra, phảng phất ngay cả thiên không cũng đều bị sụp đổ, thế nhưng tại đây cự hưởng, bạch sắc hổ trảo trùng thiên nhi khởi, thẳng lên trời cao, ngay cả đám mây trên bầu trời, cũng đều bị oanh ra một đạo chỗ trống hình hổ trảo, có trời mới biết chưởng này bay ra bao nhiêu xa.

Mà nhìn lại kim sắc cự chưởng này, thì đã từ lâu hóa thành từng sóng kim sắc, tại giữa không trung khuếch tán ra, tại trước Bạch Hổ Công Sát Thuật, cái gọi là Thiên Hàng thần chưởng này, cũng là bất kham một kích.

"Đây là cái vũ kỹ gì, cứ nhiên lại có uy lực như thế này?"

Nhìn trên đám mây, đều thấy để lại ấn ký bạch sắc hổ trảo, toàn bộ người chứng kiến một màn này, đều là mục trừng khẩu ngốc, trong hai mắt đầy vẻ khiếp sợ.

Mà ngay cả Độc Cô Ngạo Vân cũng là chau mày, trong ánh mắt lóe ra ngưng trọng, nhìn về phía Sở Phong đầu đội đầu lạp, không dám có một tia

khinh thường nữa, ngưng trọng hỏi: "Vị huynh đài này, không biết tôn tính đại danh là gì?"

"Tu La" Sở Phong thanh âm cực kỳ to.

Bởi vì sau khi đem đạo công kích đáng sợ hóa giải xong, rốt cục Sở Phong cũng có thể quan sát được tình huống lúc này, mới phát hiện, yêu thú cư nhiên đã bị bãi bình, các đệ tử đều dừng mãnh vào trong pháo đài, làm thủ lĩnh chính là Độc Cô Ngạo Vân.

Lúc này, hắn đã bị vây quanh, thế nhưng là không có đường có thể đi, nếu đã bị người phát hiện, Sở Phong cũng không có nóng lòng bỏ chạy, mà là để lại đại danh của mình, đương nhiên, đây cũng không phải là thực danh của hắn.

"Tu La? Thật giỏi cho Tu La, chúng ta bên ngoài đau khổ chiến đấu, người lại lên vào nơi này, đem huyền dược ở đây cướp sạch không còn gì, không chỉ như thế, còn đem người của Lăng Vân Tông ta đánh chết, việc làm này của người, thật là không mấy phúc hậu a?"

"Nếu như người coi như là một nam nhân, thì hãy lộ ra hình dáng của người, để chúng ta nhìn một cái, rốt cuộc là thần thánh phương nào, làm ra việc lộng hành như vậy." Độc Cô Ngạo Vân cả tiếng chất vấn, hiển nhiên hắn đoán được, Tu La cũng không phải là tên thật của Sở Phong.

"Độc Cô sư huynh nói không sai, chúng ta ở bên ngoài hợp lại liều mạng, người lại ở chỗ này đánh cắp tất cả, đem huyền dược giao ra đây, chúng ta sẽ lưu lại cho người toàn mạng."

Giờ khắc này, chúng đệ tử cũng là đang hướng Sở Phong thảo phạt, dù sao bọn họ cùng yêu thú đại chiến, có chết có bị thương tích, nhưng kết quả là cũng không có thu hoạch được gì, vô luận là ai, đều là không muốn.

"Thực là chuyện cười, huyền đước nơi này, người nào đước là của người đó, ta cũng không có cho các người ở bên ngoài liều mạng, dù là đối với các người, ta cũng là có thể đem toàn bộ ở đây cướp sạch không còn."

"Lưu lại cho ta toàn mạng hả? Trong các người, có ai có thể giết đước ta?" Sở Phong cười lạnh một tiếng, liền đem sát khí lộ ra ánh mắt quét về bốn phía.

Mà vừa nhìn chung quanh, hầu như mọi người ở đây, ngoại trừ Độc Cô Ngạo Vân ra, đều là không khỏi thối lui một bước, bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ra liên tục, bọn họ đều tại trong ánh mắt Sở Phong, cảm giác đước sát ý băng lãnh.

Nhất là cửa kiến thức đước, một chương đáng sợ của Sở Phong, không ai biết Sở Phong sâu cạn thế nào, nhưng có thể xác định chính là, Sở Phong này đúng là một nhân vật nguy hiểm.

"Độc Cô Ngạo Vân, người dám không? Có muốn hay không đến đây, cùng ta tỉ thí thử một lần?" Sở Phong đe dọa nói.

"Người nghĩ rằng ta không dám?" Độc Cô Ngạo Vân lạnh lùng nói.

"Ha ha, người nếu dám nói thế, vậy bắt đầu thử xem a."

Sở Phong cười lớn một tiếng, thân hình tung lên, liền bay lên trời, mà ngay giữa trong không trung, hắn cư nhiên đứng yên bất động, cước đạp hư không huyền phù giữa bầu trời.

"Trời ạ, hắn. . . Hắn. . . . Hắn cư nhiên đứng ở không trung."

"Thế nào có khả năng, lẽ nào nói, hắn là một vị Thiên Võ Cảnh cường giả?"

Giờ khắc này, nhìn Sở Phong hấn cước đạp hư không, chấp tay mà đứng. Tất cả mọi người vô pháp bình tĩnh, mặc dù khí tức Sở Phong, cũng chỉ là Huyền Vũ nhất trọng, thế nhưng đạp không mà đi, thế nhưng phải là cường giả Thiên Võ Cảnh, mới có thể nắm giữ năng lực đặc thù này.

Thiên Võ Cảnh, cũng là nhân vật toàn bộ Thanh Châu cũng không tồn tại, chẳng lẽ vị trước mắt này, đúng là một vị cường giả Thiên Võ Cảnh? Không phải nói, bọn họ lần này chọc tới một người không nên trêu chọc, siêu cấp đại nhân vật?

"Người đến tốt cùng là thần thánh phương nào?" Độc Cô Ngạo Vân cả tiếng chất vấn hỏi, ngay cả hấn cũng là bị thủ đoạn của Sở Phong dọa cho kinh sợ rồi.

"Nhớ kỹ, ta là Tu La, tên này, ngày sau sẽ vang vọng toàn bộ Cửu Châu, không người nào mà không biết!"

Nói xong câu này, Sở Phong cười ha hả, liền cước đạp hư không, càng đi càng xa, chỉ để lại đám người mục trừng khẩu ngốc, thật lâu mới dẹp được tâm thần rung động.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Thanh Châu Đệ Nhất Mỹ Nữ

Sở Phong ly khai pháo đài một lúc, liền tìm một nơi yên lặng, bắt đầu luyện hóa những ... huyền dược này, lần này Sở Phong thu hoạch, tuyệt đối phải nói là đại thủ bút, so với toàn bộ huyền dược hãn nhiều ngày như vậy cướp đoạt, còn muốn nhiều hơn vài lần.

Thế nhưng khi Sở Phong từng ngậm từng ngậm, đem đại lượng huyền dược nuốt vào trong bụng, thì thần lôi từng ngậm từng ngậm đón nhận, đem huyền dược luyện hóa, Sở Phong phát hiện đan điền hãn không phải không có biến hóa, thế nhưng biến hóa cũng quá nhỏ bé.

Chịu đựng tiếp loại xung động dễ chịu này, Sở Phong chỉ có tiếp tục thôn phệ, rốt cục khi đem lần này toàn bộ đoạt được, sắp sửa luyện hóa hết, thì trong đan điền lại sản sinh ra một loại biến hóa phiên giang đảo hải, chỉ bất quá loại biến hóa này cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Không sai, Sở Phong rốt cục cũng thành công đột phá tới Nguyên Võ ngũ trọng rồi, chỉ bất quá đột phá này rất là hao tổn, thực tại có chút trầm trọng, hầu như đem toàn bộ huyền dược mà Sở Phong có, tiêu xài hết sạch không còn.

"Sàn sạt" đột nhiên, ánh mắt Sở Phong chợt lóe, cẩn thận đem ánh mắt ném về hướng đông, bởi vì ở nơi này có mấy người, đang chạy trốn rất nhanh.

Biến hóa như vậy, khiến cho Sở Phong chú ý, vội vàng đem tinh thần lực tập trung qua đó, kết quả là hãn nghe được một đoạn đối thoại như vậy.

"Mau mau nhanh lên, nghe nói Kỳ Lân vương phủ tam tiểu thư Lâm Nguyệt Nguyệt, xinh đẹp như hoa, chính là Thanh Châu đệ nhất mỹ nữ, nhất định phải xem một chút."

"Người xác định, là tiểu thư Lâm Nguyệt Nguyệt đang ở phía trước dựng trại đóng quân?"

"Đương nhiên, ta tận mắt chứng kiến, còn sai sao chứ? "

"Thật tốt quá, cuộc đời này mắt có thể thấy được mỹ nhân như vậy, cho dù có chết cũng đáng. Chỉ là. . . người của Kỳ Lân vương phủ, có thể cho phép chúng ta tới gần sao?"

"Yên tâm đi, Kỳ Lân vương phủ không có bá đạo như Lăng Vân Tông vậy đâu."

Mấy người nam tử, cao hứng bừng bừng cuồn cuộn đi tới, nguyên lai chỉ là vì muốn nhìn khuôn mặt đẹp của tam tiểu thư Kỳ Lân vương phủ.

"Ai, những người này, thật đúng là nhàn quá sinh lắm chuyện a." Đối với hành động của những người này, Sở Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó ngẩng đầu nhìn trời, vừa nhìn một chút liền thấy sắc trời giờ đã không còn sớm nữa, sắc trời lập tức sẽ đen xuống, đối với mình quá nhàn rồi cũng là buồn chán, vì thế Sở Phong theo đám người kia bước tới, đuổi theo...

Trong rừng một chỗ đất trống, một đám thanh niên nam tử mặc kim sắc áo giáp, chỉnh tề đứng ở bốn phía, còn có một số nam tử, đang ở trung ương đất trống xây dựng doanh trại, dựng một tòa trướng bằng siêu xa hoa.

Ngoại trừ đám kim giáp nam tử này ra, còn có một đám nữ tử thướt tha, tướng mạo vui tươi, ở một bên nhóm lửa làm cơm, chuẩn bị các loại mỹ thực.

Đám người này, là một chi nhánh của Kỳ Lân vương phủ, vô luận là hộ vệ hay thị nữ, đều là cao thủ Huyền Vũ Cảnh, thực lực đều là không thể khinh thường.

Kỳ Lân vương phủ thực lực như vậy, thực làm cho mọi người sợ hãi, thế nhưng lúc này, khiến người ta chú mục nhất chính là, một cái kiệu ở trung tâm đất trống, cái kiệu này phi thường hoa lệ, cư nhiên là do bảo ngọc đặc biệt chạm khắc mà thành, cực kỳ xinh đẹp.

Tại cửa kiệu, đứng hai người thị nữ, hai thị nữ này, đều rất thanh tú, da thịt trắng nõn, vóc người cao gầy, thực khiến cho đám tông môn đệ tử ở ngoài đất trống kia, nuốt nước bọt ầm ầm.

"A, thực sự là một đám thổ bao tử (đầu đất) chưa thấy qua mỹ nữ bao giờ." Nhìn người chung quanh biểu tình mê đắm, Sở Phong không khỏi khinh bỉ liếc bọn họ vài lần.

Tuy nói là thị nữ này không tệ, nhưng cũng chỉ có thể nói là không tệ thôi, chứ so với Đản Đản trong thân thể Sở Phong, quả thực là bình thường đến cực điểm.

"Mau nhìn, đi ra ..., đi ra ..., Thanh Châu đệ nhất mỹ nữ đi ra"

Bỗng nhiên, có người la lên một tiếng, sau đó, toàn bộ nam nữ ở ngoài đất trống, đều không khỏi kiễng chân, đem ánh mắt như sắp lồi ra, ngưng tụ ở tại chỗ cửa kiệu, tâm tình cũng là trở nên kích động.

Giờ khắc này, Sở Phong có thể rõ ràng thấy được, khi cửa kiệu mở ra, một cái đùi đẹp mềm mại trắng như tuyết đi ra, đôi chân thực sự rất đẹp, thon dài mà thẳng tắp, quả thực tìm không được chỗ thiếu khuyết, có thể so với cặp đùi đẹp kia của Tô Nhu.

Như vậy đùi đẹp, Sở Phong nhìn thấy trái tim cũng là đập mạnh, nghĩ thầm Thanh Châu đệ nhất đại mỹ nữ, quả nhiên danh bất hư truyền, quả

nhiên là có vài phần tư sắc, chí ít hai chân này rất không tệ, cũng không biết khuôn mặt là có cái cấp bậc gì.

"Oa! Thật đẹp ... "

Thế nhưng Sở Phong nhìn đến nhập thần, nên phía sau hấn các sắc lang, lại giữ không được mà vọt tới đằng trước Sở Phong, trực tiếp đem ánh mắt Sở Phong ngăn cản đến kín mít.

"Ta con mẹ nó, các người là không thấy qua mỹ nữ sao?"

Nhìn phía trước, bóng lưng nam tử rậm rạp, khiến cho Sở Phong nổi giận a, đại thủ một trảo, liền đem mấy người nam tử trước người, ngạnh sinh sinh đẩy lui ra phía sau.

Giờ khắc này, Sở Phong tầm nhìn rốt cục có thể thấy được trên người Lâm Nguyệt Nguyệt, chỉ bất quá lúc này đây, khuôn mặt Sở Phong cũng đại biến, trong nháy mắt từ thần tình tuyệt vời, biến thành xanh lè đau khổ.

Lâm Nguyệt Nguyệt này, vóc người thực sự là không thể chê, tiền đột hậu vểnh, da thịt tuyết trắng, thế nhưng vừa nhìn khuôn mặt của nàng, có thể dọa cho một người đang sống thành chết a.

Trên mặt hang lỗ tùm lum, tràn đầy mụn mụn, mắt xếch, mũi quắp, còn cái miệng thì như miệng cóc rộng toàn hoạt, đồng thời còn lấy ngón tay út, ngoáy thật sâu vào trong lỗ mũi, ô ô... .

Chính yếu chính là, nàng nhìn về hướng mọi người trong ánh mắt, còn tràn ngập khinh thường cao ngạo, phảng phất như nàng thực sự nghĩ mình là Thanh Châu đệ nhất mỹ nữ, toàn bộ nam nhân đều vô pháp lọt vào pháp nhãn của nàng.

Đúng là, thần tình mọi người khiếp sợ, là do bị khuôn mặt đẹp của nàng biến thành. Lại không biết, thần tình khiếp sợ này, là kết quả bị nàng

dọa a.

"Oa a ~~~ "

Đúng lúc này, Sở Phong không nhịn được, miệng rộng hé ra, hắt liền ói ra, thực sự ói ra a, khiến cho mọi người cũng liền nôn ói ra.

Sở Phong tuy rằng tuổi không lớn, nhưng cũng coi như là thấy qua vô số nữ nhân, mỹ nữ hắt gặp qua cũng không ít, xấu nữ cũng gặp qua không ít, thế nhưng như là xấu như thế, hắt chính là thấy những điều chưa hề thấy, Lâm Nguyệt Nguyệt khuôn mặt của nàng, thực sự vượt qua đường ranh mà Sở Phong có thể chịu được.

"Lớn mật, dám tại chỗ nghỉ ngơi của tiểu thư nhà ta nôn mửa, người có đúng hay không không muốn sống nữa?" Sở Phong vừa phun ói ra, nhất thời khiến cho hộ vệ Kỳ Lâm vương phủ bất mãn, chỉ vào Sở Phong cả tiếng quát lớn lên.

Sở Phong đứng thẳng dậy, xoa xoa vào mắt, khinh thường nói ra một câu: "Tiểu thư nhà người thật ác tâm như thế, có thể hay không đừng có đi dọa người, ta đây đã bị nàng dọa cho ói ra, các người làm sao bồi thường cho ta đây?"

Mà khi Sở Phong lời này vừa nói ra, dường như một đạo sấm sét nổ vang, khiến tất cả mọi người thất kinh, chỉ bất quá chung quanh Sở Phong các đệ tử tông môn, trong lòng cũng là đối với Sở Phong giơ ngón tay cái lên, thầm nghĩ: "Bạn thân người nói quá đúng!" Đồng thời cũng bội phục Sở Phong, có can đảm nói ra những lời này.

"Người. . . Người nói ai là ác tâm?" Đồng dạng, khi Sở Phong những lời này, có thể khiến cho Lâm Nguyệt Nguyệt giận dữ, chỉ vào Sở Phong, ngay cả ngón tay cũng đều đang run lẩy bẩy.

"Ta nói đại tỹ, ở đây trừ người ra, ta còn có thể nói ai? Phiên người trở lại bên trong kiệu đi thôi, đừng có đi ra dọa người ta nữa?" Sở Phong hướng nàng khoát tay áo, nhưng ánh mắt cũng không dám nhìn hướng về Lâm Nguyệt Nguyệt nữa, mà là nhìn chăm chăm vào thị nữ bên cạnh nàng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Hại Người Chết Không Đèn Mạng

"Người. . . Người cái hồn trưởng này, người đâu, bắt hẩn lại cho ta, ta muốn móc mắt hẩn, cắt đầu lưỡi hẩn, rút gân hẩn, lột da hẩn" Lâm Nguyệt Nguyệt này bị tức giận đến lạnh run, chỉ vào Sở Phong điên cuồng rít gào lên.

Cùng lúc đó, Kỳ Lân vương phủ các hộ vệ, đã sớm hướng Sở Phong phóng đến, tuy rằng bọn họ cũng hiểu được, Lâm Nguyệt Nguyệt thực sự có chút không qua được, thế nhưng Sở Phong làm trò trước mặt mọi người khiến Lâm Nguyệt Nguyệt nhục nhã, chẳng khác nào là ở vũ nhục Kỳ Lân vương phủ, khiến bọn hẩn không thể dễ dàng tha thứ.

"Một người con gái xấu xí, các người cũng đem trở thành châu báu che chở như vậy, thực sự là bi thảm a!"

Sở Phong tự nhiên cũng sẽ không thúc thủ chịu trôi, hướng các hộ vệ trước mặt mà châm chọc một hồi, dưới chân quang mang chột lóe, tựa như lưu quang vậy nhảy vào trong rừng, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Mặc cho đám hộ vệ kia ra sức đuổi theo, nhưng cũng vô pháp đuổi kịp được Sở Phong, cuối cùng bọn họ cho ra một cái kết luận, cái tiểu tử mang đầu lạp kia, nhất định là thả chạy chết, bởi vì hẩn chạy thực mạng nên rất nhanh.

Sở Phong rời khỏi địa bàn của Kỳ Lân vương phủ xong, liền bắt một con thỏ trắng nhỏ, bởi vì hẩn thực sự bị hình dạng của Lâm Nguyệt Nguyệt dọa cho sợ rồi, nên hẩn phải ăn một chút gì để an ủi a.

Lúc này ánh tà dương đã xuống rồi, sắc trời đã đen, Sở Phong một mình tại trong rừng hẻo lánh, chuẩn bị nhóm lửa nướng thỏ, ngón tay lộ ra, huyền lực liền ngưng tụ, một đóm lửa liền chạy ra, đây là một loại ngũ đoạn vũ kỹ, thế nhưng uy lực cũng còn không bằng Lôi Đình tam thức, vì thế Sở Phong chỉ dùng nó để lấy lửa mà dùng.

"Bá "

Nhưng ngọn lửa vừa dấy lên, Sở Phong liền vội vàng đem nó tắt đi, sau đó khẩn trương nhìn về phía xa xa, bởi vì Sở Phong cảm giác được có người đang tới gần, loại sự tình này Sở Phong đã tập mãi thành thói quen, bởi vì chỗ hẻo lánh đang ở, là huyền được có rất nhiều, nên rất nhiều người đều tụ tập ở chỗ này.

Xuất phát từ cẩn thận, Sở Phong vốn định đổi một địa phương khác, thế nhưng hễ lại đột nhiên cảm giác, khí tức người tới gần, cứ nhiên có chút quen thuộc, đích xác là rất quen thuộc, cứ nhiên là đệ đệ của Độc Cô Ngạo Vân, Độc Cô Hướng Vũ.

"Tiểu tử này, thế nào lại chạy đến nơi đây? Đại quân Lăng Vân Tông cũng không phải ở đây?" Sở Phong chau mày, nghĩ có chút kỳ hoặc, để tìm tòi đến tột cùng là gì, liền ẩn dấu đi khí tức, lặng lẽ lại gần chút.

"Ta ngất, tiểu tử này tại loại địa phương này, cũng không quên tiêu sái." Mà vừa tới gần, Sở Phong nhất thời lấy làm kinh hãi.

Tại một khu đất trống, có một cái trường bông nhỏ, ngoài trường bông này có một đống lửa trại, trên lửa trại có mấy vị thịt nướng, mà ngồi ở một bên đống lửa là một đôi câu nam nữ, đang vừa kéo vừa ôm, đôi ấm chề chén.

Nam chính là thân đệ đệ của Độc Cô Ngạo Vân Độc Cô Hướng Vũ, mà nàng kia lại là một vị nữ đệ tử của Lăng Vân Tông, lúc này đang ở

trong lòng Độc Cô Hưởng Vũ, làm nũng, uốn éo, các loại nhộn nhạo bập bênh.

Giờ khắc này, Sở Phong rất cục liên biết, Độc Cô Hưởng Vũ vì sao lại chạy tới đây, hẳn cũng không phải là theo đại quân Lăng Vân Tông mà đến, hiển nhiên là vì cùng nữ đệ tử này yêu đương vụng trộm, nên cố ý rời xa đội ngũ Lăng Vân Tông.

Thấy Độc Cô Hưởng Vũ, Sở Phong liền không khỏi nhớ tới Độc Cô Ngạo Vân, nhớ tới tràng cảnh hôm nay Độc Cô Ngạo Vân suất lĩnh mọi người thảo phạt hắn, nghĩ đến đây, khóe miệng Sở Phong không khỏi nhấc lên nhất mạt cười xấu xa, thân hình liền tung lên rời đi.

Màng đêm buông xuống, Độc Cô Hưởng Vũ có chút rượu nên khởi phát thú tính, bắt đầu cùng tiểu sư muội của hắn tại trên bãi cỏ lăn lộn, các loại triền miên, tới chỗ tình cảm mãnh liệt, liền hướng quần áo tiểu sư muội xé rách.

"Sư huynh không nên, không nên ở chỗ này." Tiểu sư muội có chút ngượng ngùng, đem ánh mắt hướng về phía trưởng bối cách đó không xa.

"Hắc hắc, được được được, mỹ nhân của ta, đều y theo nàng." Độc Cô Hưởng Vũ cười hắc hắc, ôm lấy mỹ nhân vào trong lòng, rồi chui vào trong trưởng bối.

"Đạp đạp đạp" thế nhưng hai người vừa mới vào trưởng bối, liền nghe được trong rừng có một trận tiếng bước chân vang lên.

"Là ai?" Điều này làm cho Độc Cô Hưởng Vũ hơi luống cuống, trên thân xích lửa liền vọt ra, nhảy vào trong rừng, mà khi hắn lần thứ hai trở về, trong tay đã thêm một con thỏ nhỏ khiếp đảm, hắn cười hì hì nói: "Không có việc gì sư muội, chỉ là một con tiểu bạch thỏ mà thôi."

Nói xong, Độc Cô Hưởng Vũ tay áo vung lên, liền đem tiểu bạch thỏ vắt ra ngoài, đem nó tươi sống suất thành một đồng thịt nát.

"Oa, tiểu sư muội của ta, cứ nhiên ngay cả y phục cũng đều chủ động cởi hết."

Độc Cô Hưởng Vũ trở lại trưởng bông, lần thứ hai đem thủ chương tà ác sờ về hướng sư muội, hần kinh ngạc phát hiện sư muội hần đã cởi hết quần áo ra, đồng thời vóc người của tiểu sư muội hần, thật sự là quá tốt, quả thực là cuộc đời này hần mới gặp được vóc người tốt nhất.

Kết quả là, thú tính Độc Cô Hưởng Vũ triệt để nổi lên, hần cùng tiểu sư muội tại trong trưởng bông đây, một trận phiên vân phúc vũ, lẫn qua lẫn lại hồi lâu cũng chưa tận hứng, thậm chí còn quên hết, hần tiểu sư muội này thủy chung mặc cho hần bài bố, ngay cả thanh âm cũng không la lên một chút nào.

"Bá bá bá"

Thế nhưng ngay lúc Độc Cô Hưởng Vũ, đang đùa vui ân ái cùng tiểu sư muội, thì ngoài rừng đột nhiên tiếng cước bộ lại vang lên, sau đó mọi nơi đèn đuốc sáng trưng, có đại lượng nhân mã đưa hần vây lại.

"Người nào? Dám phá hư chuyện tốt của bản thiếu gia?" Đang lúc cao hứng Độc Cô Hưởng Vũ nổi giận, thân thể xích lửa nhảy ra, mà khi hần thấy nhân mã bốn phía, cũng là không khỏi thần tình biến đổi, tức giận trên mặt không khỏi thu liễm một ít.

Bởi vì đưa hần vây quanh, nhân mã không có thể như vậy đơn giản, mà là đại quân Kỳ Lân vương phủ, đồng thời tại đây trong đoàn người, còn có một vị thanh niên nam tử tu vi cực cao.

Tên nam tử này rất to lớn, tại trên người hần Kỳ Lân kim giáp, sống động như là một chiến thần, mà hần đó là Lâm Húc đệ nhất nhân trong tiểu

bồi của Kỳ Lân vương phủ,.

Lâm Húc này là nhất hào nhân vật, có Huyền Vũ thất trọng tu vi, được coi là người thứ hai trong tiểu bồi của Thanh Châu, chỉ so với Độc Cô Ngạo Vân yếu hơn một chút, đồng thời thân phận cũng rất đặc thù, là đại công tử của Lâm thị tộc trưởng Kỳ Lân vương phủ, đồng dạng cũng là thân đại ca của Lâm Nguyệt Nguyệt.

Lúc này khuôn mặt Lâm Húc rất là bất thiện, từ đó có thể thấy được hắn đang cực lực khống chế phần nộ của hắn, chỉ vào Độc Cô Hưởng Vũ nói: "Độc Cô Hưởng Vũ, đem muội muội ta giao ra đây."

"Muội muội người, ta không rõ người có ý gì?" Đối mặt Lâm Húc, Độc Cô Hưởng Vũ cũng là không có lo lắng, trong lúc nhất thời bị hỏi thì có chút mơ hồ.

"Hanh, còn dám giả bộ, người đâu, đem tam tiểu thư đưa ra đây." Lâm Húc hừ lạnh một tiếng, mà phía sau hắn thị nữ, cũng là đi về phía trưởng phòng, rất nhanh đem một nữ tử quần áo không chỉnh tề đi ra.

"Lâm Húc đại ca, ngài thật là nói giỡn a, ở đây nào có tam tiểu thư, nơi này là. Đây. . . Đây. . . Đây là cái tình huống gì?"

Độc Cô Hưởng Vũ cười hắc hắc, vốn định giải thích, thế nhưng khi hắn thấy nữ tử được dìu đi ra, cũng là mục trường khẩu ngữ, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Bởi vì nàng kia, đâu phải là Lăng Vân Tông tiểu sư muội, chính là đại danh鼎鼎 Thanh Châu đệ nhất xú nữ, tiểu muội của Lâm Húc, Lâm Nguyệt Nguyệt.

"Trời ạ, tại sao có thể như vậy "

Giờ khắc này, Độc Cô Hưởng Vũ cư nhiên phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm đầu, đang vái lạy trên mặt đất.

Như hắc Độc Cô Hưởng Vũ. Anh tuần tiêu sái phong lưu phóng khoáng, chơi đùa vô số mỹ nữ, hôm nay cư nhiên như vậy ngủ với một người đứng đầu xú nữ, đồng thời còn đùa như vậy hăng hái bùng bùng bất diệc nhạc hồ, hắc nhất thời cảm giác như trời gầm đất lở, mất hết can đảm, lúc này trong đầu hắc chỉ quanh quẩn một câu nói.

Xong, hắc Độc Cô Hưởng Vũ đời này, triệt để xong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Kinh Khủng Đại Trận

Độc Cô Hưởng Vũ lần nữa giải thích, nói đây là hiểu lầm, người hăn ngủ không phải là Lâm Nguyệt Nguyệt, mà là tiểu sư muội của hăn, mặc dù Độc Cô Hưởng Vũ nói như vậy, nhưng lại đem Lâm Húc chọc tức, trực tiếp đem Độc Cô Hưởng Vũ giam lại, đồng thời đánh cho một trận.

Cuối cùng kinh động tới người của Lăng Vân Tông, Độc Cô Ngạo Vân suất lĩnh mọi người Lăng Vân Tông chạy đến, thế nhưng đối mặt với người của Kỳ Lân vương phủ, ngay cả Độc Cô Ngạo Vân cũng không dám mạnh mẽ mang người đi, dù sao chuyện lần này, đích thật là đệ đệ hăn Độc Cô Hưởng Vũ không có lý.

"Đây là cái chuyện gì a."

Độc Cô Hưởng Vũ đầy mặt căm nín ngồi xổm trong góc, nhìn đại ca mình cùng Lâm Húc mấy người hiệp thương, trong lòng cái ủy khuất này, chỉ cần hăn ngấm lại khuôn mặt của Lâm Nguyệt Nguyệt, là hăn đã muốn ói mửa rồi.

Nghĩ đến mình cư nhiên như thế ngủ với một xú nữ, mà lại còn đi thường đầu nhập, hăn liền nhịn không được tát mình hai cái tát vào mồm, dù là như vậy cũng vô pháp hết giận được.

"Sự tình đã xảy ra rồi, người hiện tại có hối hận thì có ích lợi gì?" Độc Cô Ngạo Vân đã đi tới, hăn thần tình rất là bình tĩnh.

"Đại ca, việc này giải quyết thế nào?" Độc Cô Hưởng Vũ đứng dậy, cấp thiết hỏi.

"Cưới nàng ấy." Độc Cô Ngạo Vân nhàn nhạt nói.

"Cái gì? Cưới nàng ta? Đại ca là nói Lâm Nguyệt Nguyệt? Đại ca muốn ta cưới Lâm Nguyệt Nguyệt?" Nghe được nói thế, Độc Cô Hưởng Vũ nhất thời vô pháp bình tĩnh, khuôn mặt so với lúc này còn xanh hơn, miệng há hốc.

"Người nói vậy chứ ai cưới nàng? Chẳng lẽ là ta cưới?" Giờ khắc này, Độc Cô Ngạo Vân khuôn mặt cũng là không khỏi biến đổi, chỉ vào mũi Độc Cô Hưởng Vũ trách cứ nói: "Người cho là người lần này cưới là ai chứ? Đó là Kỳ Lân vương phủ tam tiểu thư a, phụ thân nàng là Kỳ Lân vương phủ Lâm thị tộc trưởng đó."

"Người đem nữ nhi của Kỳ Lân vương phủ Lâm thị tộc trưởng ngủ rồi, người chẳng lẽ còn muốn bỏ chạy sao? Hiện tại người cưới nàng đều là đối với người khoan dung lớn nhất đó."

"Đại ca, lẽ nào không có biện pháp khác sao? Ta thực sự không muốn cưới cái xú nữ kia. . . ." Độc Cô Hưởng Vũ mất hết can đảm, quỳ gối trước người Độc Cô Ngạo Vân, đau khổ cầu xin.

Nhìn vào mắt đê đê mình, Độc Cô Ngạo Vân cũng là có chút yêu thương, nhưng cũng không khỏi nhắm mắt lại nói: "Nếu muốn mạng còn sống thì cưới nàng ấy, nếu không dù là tông chủ đại nhân có đứng ra, cũng không thể nào cứu được người."

"Đáng hận thật, đến tận cùng là ai đem nàng lột xiêm áo đem đến đây?" Độc Cô Hưởng Vũ biết đại cục đã định, không khỏi phẫn nộ gào lên.

"Độc cô sư huynh, Lưu sư tỷ đã trở về!" Mà cũng đúng lúc này, một gã đệ tử Lăng Vân Tông chạy tới, mà ở phía sau hắn còn đi theo một nữ tử, chính là tiểu sư muội tối hôm qua cùng Độc Cô Hưởng Vũ tâm tình.

"Chết tiệt, người con đàn bà thối này chạy đi đâu vậy?" Nhìn thấy tiểu sư muội này, Độc Cô Hưởng Vũ giận quá không kìm nén được, phần nộ nhào tới.

"Dừng tay" bất quá còn không đợi hấn tới gần, bên cạnh Độc Cô Ngạo Vân liền đem hấn ngăn lại, sau đó Độc Cô Ngạo Vân lại nhìn về phía tiểu sư muội đầy mặt sợ hãi, không biết làm sao nói: "Lưu sư muội, người đêm qua đi nơi nào?"

"Muội. . . Muội. . . Muội cũng không biết chuyện gì xảy ra, đêm qua đột nhiên bị hôn mê bất tỉnh, khi muội tỉnh lại, thì đã ở trong rừng."

"Đúng rồi, khi muội tỉnh lại, thì ngay bên có một phong thơ, trên đó viết, muốn ta đưa cho Ngạo Vân sư huynh." Tiểu sư muội này, nơm nớp lo sợ xuất ra một phong thơ, mà ở trên đó viết, xin chuyển giao cho Độc Cô Ngạo Vân.

Thấy thế, Độc Cô Ngạo Vân chau mày, thuận tay tiếp nhận lá thơ này. Mà khi mở ra phong thơ, Độc Cô Ngạo Vân khuôn mặt càng đại biến, một cổ cường đại sát khí tự trong cơ thể hấn lan tràn ra, bởi vì tại trên đó viết. . .

"Tặng cho đệ đệ người một mỹ nữ, chúc bọn họ trăm năm hảo hợp, hàng đêm hát vang —— Tu La."

"Chết tiệt Tu La, ta cuối cùng sẽ có một ngày phải đem người băm thây vạn đoạn." Độc Cô Ngạo Vân một tay cầm lấy phong thơ hóa thành nát bấy, lúc này hấn không ngớt phần nộ, thậm chí có chút phát điên.

Chỉ cần nghĩ đến đệ đệ mình, quả nhiên là bị người ta hãm hại, đồng thời người hãm hại này, hôm qua còn chơi bọn hấn một trận, Độc Cô Ngạo Vân thực sự vô pháp nhẫn nhịn được khẩu ác khí này, âm thầm phát thệ, nhất định phải làm thịt người tự xưng là Tu La này.

Từ ngày hôm nay trở đi, Độc Cô Ngạo Vân liền như điên lên vậy, tại đây trong Bách Khúc Câu tìm tòi, muốn tìm kiếm hạ lạc của Tu La, thế nhưng Bách Khúc Câu này như vậy to lớn, muốn tìm một người, thực sự dường như biển rộng tìm kim a.

Vì thế thẳng đến ngày sẵn sẵn sửa kết thúc, hẳn cũng là không hề thu hoạch được gì. Cuối cùng, hẳn cũng chỉ có thể mang theo đầy bụng lửa giận, rời khỏi Bách Khúc Câu.

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người rời khỏi Bách Khúc Câu, Sở Phong lại tuyển trạch lưu lại, bởi vì hắn phát hiện, Bách Khúc Câu này thật là một chỗ bảo địa, ở đây có một cái bảo tàng thật lớn, có vô tận huyền dược chờ hắn ra tay.

Nếu là có thể tiếp tục ở lại lâu dài nơi đây, đợi cho đến ngày một năm ước chiến, Sở Phong là có thể đột phá được vài trọng cảnh giới, bằng vào tự thân tu vi, có thể thẳng Cung Lộ Vân.

Chỉ bất quá, sau khi sẵn sẵn triệt để chấm dứt, Sở Phong rốt cục liền biết, vì sao tất cả mọi người biết nơi này là một chỗ có bảo tàng, nhưng rời lại phải ly khai tại trong thời gian hạn định, bởi vì giờ khắc này, cả tòa Bách Khúc Câu, đều xuất hiện một loại áp lực vô hình đáng sợ.

Cái áp lực này rất quý dị, làm cho thở không nổi, đồng thời còn đối với nhân loại mới có tác dụng, bởi vì Sở Phong phát hiện, ngoại trừ hắn ra, thực vật, động vật, bao gồm yêu thú ở đây, đều là trước sau như một bình yên vô sự, chỉ có hắn thu được áp chế.

"Đáng giận, lẽ nào nói Lăng Vân Tông cùng Kỳ Lân vương phủ thực sự cường đại như thế? Có thể đem toàn bộ Bách Khúc Câu phong tỏa thành tuyệt địa như vậy?"

Lúc này Sở Phong, sớm đã bay lên trời, thế nhưng dù là hắn đi tới trên mây trắng, cũng chỉ là chiếm được thư hoãn, nhưng vẫn vô pháp thoát khỏi

áp lực quỷ dị này, dưới loại tình huống này, đừng nói hẳn tiếp tục tại đây trong Bách Khúc Câu sẵn bắt huyền được, quả thực muốn sinh tồn cũng đều là khó càng thêm khó.

"Bất quá, đây tuyệt đối không phải bị Kỳ Lân vương phủ cùng Lăng Vân Tông chư cường giả phong tỏa, bọn họ không có khả năng có thủ đoạn như vậy." Đản Đản giải thích nói.

"Vậy đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Sở Phong truy vấn.

"Nếu như ta không đoán sai, cũng không phải là Thanh Châu chư thế lực khống chế được cái Bách Khúc Câu này, mà là Bách Khúc Câu tự thân quyết định thời gian hàng năm mở ra, bởi vì Bách Khúc Câu bản thân là một tòa đại trận, một tòa đại trận vô luận là Lăng Vân Tông hay Kỳ Lân vương phủ, đều không thể khống chế." Đản Đản giải thích nói.

"Cái gì? Cái Bách Khúc Câu rộng như biển này là một tòa đại trận? Phải thủ đoạn như thế nào, mới có thể bố trí ra đại trận cường hãn như vậy?" Nghe được nói thế, Sở Phong giật mình không ngớt, sau đó nói: "Chúng ta đây hiện tại nên làm cái gì bây giờ?"

"Cái đại trận này vừa mở ra, loại quỷ dị áp lực này cũng không mạnh, thế nhưng theo thời gian trôi qua sẽ càng ngày càng đáng sợ, đợi đến khi được triệt để mở ra, với tu vi của người căn bản vô pháp thừa thụ."

"Cho nên, người phải nhanh lên một chút rời khỏi nơi này, bằng không dù cho người ở trên trời, cũng sẽ bị áp lực này khiến cho hít thở không thông mà chết." Đản Đản khẩn trương nhắc nhở nói.

Mà Sở Phong cũng không dám chậm trễ, vội vàng hướng bên ngoài Bách Khúc Câu bay đi, chỉ là đúng thế, thực sự dường như theo như lời Đản Đản nói, áp lực này càng ngày càng mạnh, mạnh đến nỗi khiến cho hẳn vô pháp hô hấp, như vậy tiếp tục, căn bản vô pháp còn sống mà ly khai nơi này.

"Đó là. . ." Đã có thể tại trong suy nghĩ của Sở Phong, chính là dừ nhiều làn ít, thì tại trong tầm mắt hắt lại xuất hiện một ngọn sơn phong, là tòa sơn phong ngày trước hắt thấy, ngọn núi có Thần Bí Điện.

Đồng thời lúc này trong điện ở đỉnh của ngọn núi kia, lại có miếu miếu khói nhạt bay lên, cái này nói rõ, ngoại trừ Sở Phong ra, còn có người khác ở lại trong Bách Khúc Câu này.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Ẩn Thế Cao Nhân

Bách Khúc Câu là một tòa đại trận khủng bố, khủng bố từ mặt đất đến tới tận bầu trời. Chỉ cần là trong phạm vi Bách Khúc Câu, đều có một tầng áp lực vô hình bao phủ trong đó, đối với nhân loại tiến hành áp bách.

Cái áp lực đáng sợ này, ngay cả Sở Phong đều là vô pháp chống đỡ, địa phương đã có thể là như vậy, mà lại còn có người ở chỗ này, đồng thời lúc này lại xuất hiện ở tại trước mắt hắn.

"Uy! Có người không? Có thể giúp ta một chút không?"

Lúc này Sở Phong đã nguy tại sớm tối, thế nhưng hắn biết điện vũ chủ nhân, nhất định có phương pháp phá giải đại trận này, dù sao hắn đây rất có thể là một vị lam bào Giới Linh Sư, kết giới thủ đoạn, khẳng định Sở Phong khó có thể sánh bằng.

Huống chi, từ trong khói bếp đó cũng có thể thấy được, ở đây đích xác có người, đồng thời hắn đích xác không có bị áp lực quỷ dị này ảnh hưởng, bằng không thế nào có thể nhàn tình lịch sự tao nhã ở chỗ này mà làm cơm chứ?

Vì thế, Sở Phong liền đem hết toàn lực, nhắm phía đền thờ này chạy đến, giờ khắc này hắn đã bất chấp chủ nhân của đền thờ, nguy hiểm hay không nguy hiểm, bởi vì nếu như chủ nhân nơi này chịu giúp hắn, hắn còn có một đường sinh cơ, nếu là không chịu giúp hắn, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Bá" mà ngay khi Sở Phong sắp sửa tới gần, trong đèn liền bay ra một người, rơi xuống đỉnh ngọn núi.

Đây là một vị lão giả, tóc trắng xoá đầy mặt nếp nhăn, nhưng ánh mắt lại lấp lánh có thần. Chính yếu chính là, vị lão giả này cư nhiên mặc một kiện kim sắc trường bào, trước ngực trường bào, còn có khắc một con kỳ lân, ông cư nhiên là người của Kỳ Lân vương phủ.

Lão giả thấy Sở Phong cư nhiên có thể đập không mà đứng, không khỏi chau mày, trên mặt hiện lên nhất mật giạt mình, một lát sau mới bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt hỏi: "Người là ai?"

"Thưa tiền bối, văn bối chính là đệ tử Thanh Long Tông, tới tham gia anh kiệt săn bắn."

"Chỉ vì không thể đúng hạn rời khỏi Bách Khúc Câu, nên đã bị một loại áp lực quý dị ràng buộc, lúc này đã không thể hô hấp, mong rằng tiền bối cứu văn bối một mạng." Sở Phong thẳng nhập chủ đề, bởi vì hẳn thực sự không có thời gian nói nhiều lời.

"Xin lỗi, ta cũng không phải là chủ nhân nơi này, không thể làm chủ, như vậy đi, người chờ chốc lát, ta đi hỏi một phen, về phần hẳn có nguyện ý giúp người không, vậy phải nhìn tạo hóa của người." Lão giả nói xong những lời này, rồi kinh ngạc quan sát một chút Sở Phong trước mắt, lúc này thân hình mới tung lên, đi vào trong đèn.

Lúc này, tại trong đèn đây, một gã lão đầu hạc phát đồng nhan, thân khoát bố y, đang ngồi ở trước bếp nấu ăn, hai chân bắt chéo, hanh hanh tiểu khúc, thấy bạch phát lão giả trở về, bố y lão đầu rất là tùy ý hỏi: "Phong Dương, là ai xông vào lãnh địa của ta?"

"Là một mao đầu tiểu tử Huyền Vũ nhất trọng." Bạch phát lão giả nói.

"Huyền Vũ nhất trọng mao đầu tiểu tử? Phong Dương, người nói cái chuyện đùa gì vậy, người nọ rõ ràng là ngự không mà đến, thế nào tu vi có thể là Huyền Vũ nhất trọng? Hẳn là một vị Thiên Võ Cảnh mới đúng" bố y lão giả nghi hoặc bĩu môi.

"Người chỉ biết sai sử ta, kết quả là ta nói người cũng không tin, người là một lam bào Giới Linh Sư, đến tột cùng là người phương nào đến, người tự thân điều tra một chút không phải liền biết sao?" Bạch phát lão giả bất đắc dĩ trừng mắt liếc bố y lão đầu.

Mà lúc này, bố y lão giả đã nhắm lại hai mắt, mà khi hai mắt hăn mở ra, trong mắt cũng là hiện lên nhất mạt giạt mình, nói: "Lợi hại, Huyền Vũ nhất trọng, liền nắm giữ thủ đoạn ngự không, xem ra là tu luyện đặc thù thân pháp vũ kỹ, đồng thời tuổi cũng không lớn, ta nói Phong Dương này, xem ra Thanh Châu người cũng coi như có một ít mầm móng tốt a."

"Bất quá thật đáng tiếc a, hăn vô pháp thừa thụ áp bách trận pháp nơi này, sợ rằng mạng nhỏ khó bảo toàn được." Bố y lão giả lắc đầu, liền tiếp tục hanh hanh ngâm vịnh tiểu khúc.

"Hằng Viễn huynh, tại Thanh Châu ta, loại vũ kỹ ngự không này cũng không thấy nhiều, chắc người này nhất định chiếm được Ngự Không lão nhân truyền thừa, Ngự Không lão nhân Ngự Không tuyệt học, thất truyền trăm năm, hôm nay một lần nữa lại hiện thế quả thật khó có được."

"Chẳng biết Hằng Viễn huynh, có thể cho ta một chút mặt mũi không, cứu hăn một mạng?" Bạch phát lão giả thỉnh cầu nói.

"Phong Dương huynh, Ngự Không vũ kỹ tại toàn bộ Cửu Châu, đều là bảo bối khó có được, chỉ là nó cùng ta có quan hệ gì đâu?"

"Ta ẩn cư nơi này, không muốn bất luận kẻ nào đến quấy rầy, hăn nếu phát hiện ra nơi này, ngày sau khó bảo toàn sẽ để lộ bí mật, đừng nói hăn sẽ

bị áp bách trận pháp nơi này đè chết, dù là hắc có thể đại nạn không chết, ta cũng sẽ không để hắc sống mà ly khai." Bồ y lão giả nhàn nhạt cười cười.

"Hằng Viễn huynh, người có thật thấy chết mà không cứu sao?" Bạch phát lão giả, vùng xung quanh lông mày hơi nhăn lại.

"Xem ra người còn không hiểu rõ ta." Bồ y lão giả cười cười, bất vi sở động.

"Bá" mà giờ khắc này, Bạch phát lão giả cũng không nhiều lời vô ích, mà là thân hình tung lên nhảy ra khỏi đèn, lần thứ hai đi tới đỉnh ngọn núi.

Hắc nhìn Sở Phong cước đạp hư không, sắc mặt tái nhợt, tùy thời sẽ té rớt xuống, chau mày, làm như đang làm một cái quyết định gian nan.

Bất quá cuối cùng, hắc cũng cắn răng, từ trong lòng móc ra một đạo lệnh bài dường như bằng thủy tinh, ném về hướng Sở Phong nói: "Đón lấy."

"Ba" thấy thế, Sở Phong vội vàng lấy tay tiếp được, mà khi lệnh bài này vào tay, vô hình áp lực quanh quẩn tại chung quanh Sở Phong, cư nhiên trong nháy mắt tiêu tán, không khí cùng với huyền lực đã biến mất, lần thứ hai liền xuất hiện tại chung quanh Sở Phong.

Giờ khắc này Sở Phong mừng như điên không gì sánh được, bởi vì hắc rốt cục được cứu rồi, hắc đầu tiên là nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu mấy lần không khí, hắc lần đầu tiên cảm giác được, nguyên lai hô hấp là một chuyện thoải mái như thế.

"Văn bối đa tạ tiền. . . tiền bối, ngài làm sao vậy?"

Sở Phong vốn định nói lời cảm tạ, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, bạch phát lão giả này sắc mặt có chút tái nhợt, có chút khó coi, dáng dấp như vậy cùng với hắc vừa rồi cực kỳ giống nhau.

"Lệnh bài này ta chỉ có một, đưa cho người rồi, lão phu ta cũng phải chịu trận pháp ở đây áp bách." Bạch phát lão giả bình thản cười nói.

"Cái gì? Cái này. . . ." Mà nghe được nói thế, Sở Phong nhất thời thất kinh, hắn nghĩ không ra vị này cùng hắn lần đầu gặp mặt, không hề vãng lai, cứ nhiên lại hi sinh chính mình mà cứu hắn.

Điều này làm cho Sở Phong đứng lên, hắn từ đó có thể thấy được, chủ nhân nơi này không muốn cứu hắn, là vị lão giả này thiện tác chủ trương, đem chính vật hộ thân của lão tặng cho Sở Phong, nhưng khi này lại khiến chính lão có thể lâm vào nguy cơ.

Sở Phong tuy rằng rất muốn sống sót, nhưng không muốn để cho như vậy một vị lão giả lần đầu gặp mặt, bởi vì cứu hắn mà mất đi tính mệnh.

"Sở Phong, mau ghi nhớ trận pháp trong lệnh bài, chỉ cần đem nó ghi nhớ, là ta có thể giúp người chế tác hộ thân lệnh bài như vậy, đến lúc đó tự nhiên có thể chống đỡ trận pháp ở đây." Đúng lúc này, thanh âm dễ nghe của Đản Đản tại trong óc Sở Phong vang lên.

Giờ khắc này, Sở Phong bừng tỉnh đại ngộ, không dám do dự nữa, mà là vội vàng đem tinh thần lực quán thấu vào trong thủy tinh lệnh bài, nghiên cứu trận pháp trong lệnh bài.

Sau một lát, hắn lại ngẩng đầu lên, phát hiện Bạch phát lão giả khuôn mặt đã càng phát ra rất khó nhìn, Vì vậy nói: "Vãn bối Sở Phong, muốn biết tôn tính đại danh tiền bối, vãn bối ngày sau chắc chắn sẽ báo đáp ân cứu mạng hôm nay."

"A, nguyên lai tiểu hữu là Sở Phong? Nhưng thật ra một cái tên rất hay." Rồi Phong Dương mới mỉm cười, nhưng cũng không cách nào che giấu lão đang khó có thể hô hấp.

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Sở Phong ngày sau sẽ lấy hành động báo ân, tiền bối, chúng ta sau này còn gặp lại." Nói xong câu đó, Sở Phong liền cầm lệnh bài trong tay ném về hướng phía Tề Phong Dương.

"Sở Phong tiểu hữu, người. . . ." Tề Phong Dương song song tiếp nhận lệnh bài, liền phát hiện Sở Phong đã quay đầu rời đi, giờ khắc này hắn vốn định đuổi theo, thế nhưng lão vô pháp ngự không, nên đành bất lực.

"Tiểu tử này cũng còn có chút cốt khí, bất quá cũng tốt, hắn nếu không đem hộ thân lệnh bài trả lại cho người, ta cũng sẽ tự mình đoạt lại, hắn chủ động giao ra đây, ngược lại so với ta động thủ làm thịt hắn còn tốt hơn."

Mà đúng lúc này, một đạo tiếng cười nhàn nhạt vang lên, vị hạc phát đồng nhan bố y lão giả kia, đã vô thanh vô tức mà xuất hiện ở tại bên cạnh Tề Phong Dương, chỉ bất quá hắn cũng không đứng ở trên đỉnh ngọn núi, mà là đứng treo trên bầu trời.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Nguyên Vũ Thất Trọng

- Ai, ngược lại hắn làm như vậy cũng đủ chứng minh ta xả thân cứu hắn không hề uổng phí.

- Chỉ có điều hắn cứ như vậy mà vứt bỏ tính mạng của mình thì quá đáng tiếc, huynh thực sự không muốn giúp hắn sao?

Tề Phong Dương nhìn về phía lão giả mặc bố y (Áo vải) bên cạnh, trong mắt mang theo một tia khẩn cầu.

- Huynh vừa rồi thật sự là xả thân cứu người sao? Huynh chẳng qua chỉ đem tính mạng của mình ra uy hiếp ta mà thôi. Huynh biết ta sẽ không thấy huynh chết mà không cứu.

Lão giả mặc bố y cười khôn khéo một tiếng, sau đó lại nói:

- Phong Dương à! Ta ở Thanh Châu này chỉ có một mình huynh là bằng hữu, ta thật sự không muốn tình cảm giữa ta và huynh lại bị một tên tiểu tử miêng còn hôi sữa làm ảnh hưởng như vậy.

Nói xong những lời này thì lão giả mặc bố y vỗ vỗ bả vai của Tề Phong Dương, sau đó liền đi về hướng cung điện của mình.

Tề Phong Dương nhìn theo bóng lưng của vị lão giả đó, trên mặt hắn lại hiện ra một nụ cười khổ, hắn hiểu ý tứ trong lời nói của bố y lão giả, mặc khác hắn cũng biết một điều, thật ra thì ở trước mặt vị lão giả đó, hắn có thể nói chuyện ngang hàng như thế cũng đã vô cùng vinh hạnh rồi, hắn thật sự không có tư cách yêu cầu người kia giúp hắn bất cứ việc gì.

- Người trẻ tuổi, hy vọng rằng người phúc lớn mạng lớn, có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà thoát khỏi nơi này.

Sau đó, Tề Phong Dương dùng ánh mắt tràn đầy sự thương tiếc nhìn theo phương hướng mà Sở Phong vừa rời đi, sau đó quay trở về bên trong cung điện.

"Vù", ngay lúc Tề Phi Dương vì Sở Phong mà cảm thấy vô cùng thương tiếc thì Sở Phong cũng đã vội vàng lướt đến bên trong một ngọn núi khác, bắt đầu tiến hành bố trí Kết Giới Trận Pháp, ngưng kết ra được trận pháp bên trong lệnh bài hộ thân thì có thể chống đỡ lại đạo năng lượng kia.

- Không được, quá phức tạp, mặc dù ta biết phương pháp ngưng kết, nhưng không cách nào ngưng tụ ra.

Sở Phong chau mày, hẳn cảm thấy một Hôi Bào Giới Linh Sư như hẳn muốn thi triển thủ đoạn của Lam Bào Giới Linh Sư thật sự quá mức khó khăn.

- Sở Phong, cố gắng lên. Ta tin rằng người có thể làm được, người nắm rõ phương thức ngưng kết đó, chỉ là chất lượng của kết giới không đủ, nhưng ta tin tưởng rằng người có thể làm được, nhất định phải chống đỡ tiếp tục, bằng không thì không chỉ người chết mà ngay cả ta cũng mất mạng cùng người.

Dưới tình huống thế này, Đản Đản cũng bất lực, mặc dù nàng biết rõ phải làm như thế nào nhưng không cách nào trợ giúp Sở Phong được. Bởi vì cho dù nàng có thể mượn thân thể của Sở Phong nhưng cũng chỉ có thể sử dụng lực lượng của mình đi chiến đấu, căn bản không cách nào cấu thông Kết Giới lực. Cho nên trước mắt tất cả chỉ có thể trông chờ vào bản thân Sở Phong.

- Đúng vậy, ta nhất định phải thành công, ta không thể thất bại, ta còn rất nhiều chuyện phải làm. Huống chi cho dù ta chết thì ta cũng không thể

khiến cho Đản Đản mất mạng cùng với ta được.

Nghe được lời Đản Đản nói, Sở Phong tức khắc có động lực. Cũng không biết một cỗ lực lượng từ đâu tới khiến cho hắn cảm thấy không hề khó khăn như trước nữa, cho dù không có không khí để hô hấp thì hắn cũng có thể tập trung tinh thần, dốc hết toàn lực để bố trí trận pháp kia, ngưng kết thành lệnh bài kia.

Mà dưới loại tình huống này, cuối cùng Sở Phong có thể kiên trì được nữa canh giờ đã là kỳ tích rồi, nửa canh giờ không hô hấp, đây chính là thử thách khá lớn đối với trái tim. Đối thành người bình thường đã sớm mất mạng từ lâu, thế nhưng Sở Phong lại kiên trì được.

Mặc dù giờ khắc này, sắc mặt hắn đã sớm trắng bệch như tờ giấy, thế nhưng ánh mắt hắn lại trở nên nóng bỏng khác thường, chăm chú quan sát Kết Giới Trận Pháp trước mắt, đem một tầng kết giới lực dung nhập vào trong đó, với thủ đoạn tài tình đem chúng hợp thành một thể.

"Vù vù", cuối cùng một đạo quang mang nóng bỏng khuếch tán ra, Kết Giới Trận Pháp hùng hồn nhanh chóng ngưng kết, cuối cùng lấy bốn đạo phù chú làm điểm lui, tạo thành một lệnh bài Kết Giới vô cùng xinh xắn.

Lệnh bài Kết Giới giống như là một loại thủy tinh trong suốt vậy, rất là hoa lệ, nhưng bên trong lại tràn đầy Kết Giới Lực. Mà Kết Giới Lực đang vận chuyển theo một lộ trình phức tạp, chính là trận pháp mà Sở Phong đã ngưng tụ,

Giờ khắc này, Sở Phong đang nắm lệnh bài trong tay, áp lực đang quấy nhiễu Sở Phong trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói, mà điều này nói rõ một điểm, đó chính là Sở Phong đã thành công.

- Sở Phong, người đã thành công, người thật sự thành công, quá tuyệt vời, người đã làm được chuyện mà chỉ có Lam Bào Giới Linh Sư mới có

thể làm được.

Giờ khắc này, Đản Đản đang mỉm cười ngọt ngào, không ngừng nhảy nhót reo hò bên trong Giới Linh Không Gian.

Nàng cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng thay cho Sở Phong, Sở Phong không chỉ cứu mình một mạng, mà Sở Phong có thể làm được việc này đã chứng minh tiềm lực của Sở Phong rất cao, thiên phú cũng cực kỳ cao.

- Việc này cũng nhờ Tề Phong Dương tiền bối, nếu không phải người cho ta mượn lệnh bài dùng một chút, để cho ta nắm rõ phương pháp ngưng kết ra lệnh bài kia thì sợ rằng lần này ta chắc chắn sẽ gặp phải tai họa rồi.

Sở Phong cười khổ một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích.

Từ sau khi Sở Phong cầm lệnh bài trong tay thì hẳn ở bên trong Bách Khúc Câu này như cá gặp nước. Trước kia là tất cả thể hệ trẻ ở Thanh Châu cùng hẳn chia sẻ bảo tàng bên trong Bách Khúc Câu. Thế nhưng hiện tại, tất cả mọi thứ bên trong Bách Khúc Câu này lại mặc cho mình hẳn hưởng dụng, không chỉ có Huyền Dược, mà nơi này còn có thịt động vật thơm tho, nước suối ngọt ngào hợp khẩu vị. Sở Phong thật sự yêu thích nơi này.

Hơn nữa ngoại trừ nơi này thì Sở Phong không biết có thể tìm được nơi nào có nhiều Huyền Dược như thế để cho hẳn cướp đoạt nữa.

Vì thế Sở Phong đã ở Bách Khúc Câu này đợi ước chừng hơn nửa năm. Thời gian ở nơi này, Sở Phong đã cướp đoạt vô số Huyền Dược và Nguyên Dược. Nhưng Bách Khúc Câu này thật sự quá lớn, cho dù mỗi ngày Sở Phong đều tìm kiếm Huyền Dược nhưng Huyền Dược lại giống như vô cùng vô tận vậy, khiến cho Sở Phong lấy mãi cũng không hết.

Chỉ là không biết thế nào thế nào mà Tinh thần lực của Sở Phong lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, cướp đoạt được nhiều Huyền Dược hơn, nhưng cũng không đủ cho Thần Lôi trong cơ thể hẳn chiếm đoạt. Trải qua hơn nửa

năm, tu vi của Sở Phong cũng chỉ đột phá hai trọng, bước chân vào Nguyên Vũ thất trọng mà thôi.

Tuy rằng tu vi như thế không phải rất mạnh, thế nhưng lấy thủ đoạn của Sở Phong, cho dù là Huyền Vũ tam trọng cũng không đánh lại hắn, chỉ có Huyền Vũ tứ trọng mới có thể đánh với hắn một trận. Cho nên hắn cảm thấy lấy tu vi của mình đối phó với Cung Lộ Vân đã không thành vấn đề.

Chỉ là trong nửa năm này, tuy rằng tu vi của hắn tăng trưởng một chút, thế nhưng bởi vì Đản Đản không thể cắn nuốt bốn nguyên mạnh mẽ hơn, nên dẫn tới tu vi trì trệ không có tiến triển, hiện tại vẫn tiếp tục giữ nguyên ở Huyền Vũ nhất trọng.

Chỉ có điều Đản Đản biết Sở Phong muốn dựa vào thực lực của chính mình để chiến thắng Cung Lộ Vân thì nàng cũng không hề trách cứ Sở Phong. Ngược lại nàng còn ủng hộ Sở Phong ở nơi này tu luyện, vì dù sao thì từ bây giờ tới lúc ước chiến, Sở Phong còn một đồng thời gian để giúp Đản Đản tìm kiếm Bốn nguyên. Chương mới nhất tại truyen.org

Một ngày này, Sở Phong tính toán thời gian, nhận thấy hiện tại cách trận ước chiến một năm kia không đầy một tháng. Lại nghĩ đến trước khi tham gia ước chiến, mình còn một số chuyện phải xử lý nên Sở Phong liền quyết định rời khỏi Bách Khúc Câu này.

Bởi vì trận chiến này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng vậy, dù sao thì lúc đó Lâm Nhiên của Kỳ Lân Vương Phủ sẽ che chở cho Cung Lộ Vân, như vậy sau này nếu như Sở Phong giết chết Cung Lộ Vân thì Lâm Nhiên tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn.

Cho nên Sở Phong nhất định phải chuẩn bị kỹ càng một chút, ít nhất khi hắn gặp đại họa thì người nhà của hắn sẽ không bị hắn làm liên lụy.

Mà lúc Sở Phong chuẩn bị rời đi thì ở trên đỉnh một ngọn núi, bố y lão giả cùng với Tề Phong Dương đang ngồi bên trong cung điện đánh cờ.

- Trí Viễn Huynh, những ngày qua đã làm phiền huynh rồi, ta đã cảm thấy có cơ hội đột phá, cứ tiếp tục như vậy thì không tới nửa năm, ta hẳn sẽ có cơ hội đột phá Huyền Vũ cửu trọng, bước vào Thiên Vũ Cảnh.

Tề Phong Dương cảm kích nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Đáng Giá Trợ Giúp

- Phong Dương huynh! Mấy năm nay, ta ở Thanh Châu cũng đã làm phiền huynh chăm sóc ta, lấy quan hệ giữa hai chúng ta mà nói những lời này cũng quá khách khí rồi.

- Nhưng mà huynh thân là người của Kỳ Lân Vương Phủ - tộc trưởng Tề Thị mà lại rời khỏi Vương phủ lâu như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?

Trên mặt bố y lão giả vẫn mỉm cười như cũ, hạ một con cờ xuống.

- Chỉ cần ta có thể bước vào Thiên Vũ Cảnh là có thể sánh vai với Phủ chủ, cho dù lão già Lâm Thị đó có thừa dịp ta không có ở đó mà chèn ép Tề Thị thì đợi đến khi ta trở về, hẳn cũng chỉ có thể khuất phục với ta mà thôi.

Nói đến chuyện này, trên mặt Tề Phong Dương tràn đầy vẻ đắc ý.

- Hôm nay ở Cửu Châu đại lục, Thiên Vũ Cảnh đã không còn là truyền kỳ nữa, nhưng Thanh Châu của huynh cũng chỉ có phủ chủ của Kỳ Lân Vương Phủ cùng Tông chủ của Lăng Vân Tông bước chân vào cảnh giới này, cũng khó trách Thanh Châu lại trở thành châu yếu nhất trong cửu châu.

Bố y lão giả lắc đầu nói.

- Ha ha.

Đối với những lời châm chọc này của bố y lão giả, Tề Phong Dương cũng chỉ có thể cười khổ mà không có cách nào phản bác lại.

Nhớ đến trước đây ở Thanh Châu, cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Thanh Châu vẫn luôn là châu lục mạnh nhất trong cửu châu, thế nhưng dù sao cũng là trước đó. Hiện tại Thanh Châu hiu quạnh là sự thật, dĩ nhiên sở dĩ Thanh Châu vắng vẻ như vậy cũng là do bọn thanh niên trẻ tuổi quá mức bình thường.

Nghĩ đến đây, Tề Phong Dương không kèm được mà cảm thán một tiếng:

- Nhìn chung lớp tiểu bối của Thanh Châu hôm nay, cũng không có người nào quá xuất sắc, Độc Cô Ngạo Vân ở Thanh Châu ngược lại cũng không phải tệ, nhưng đặt trong lớp tiểu bối ở Cửu Châu đại lục thì cũng không có gì đặc sắc, chẳng lẽ trời muốn diệt Thanh Châu ta sao?

- Sẽ không, Thanh Châu của huynh đã xuất hiện một tên tiểu bối lợi hại, chỉ cần cho hắn một chút thời gian thì hắn nhất định có thể vượt qua Độc Cô Ngạo Vân.

Bố y lão giả mỉm cười nói.

- Trí Viễn huynh, chẳng biết lời này của huynh là có ý gì?

Nghe bố y lão giả nói thế thì vẻ mặt Tề Phong Dương vốn đang bình tĩnh đột nhiên biến sắc, vội vàng hỏi.

- Trong Bách Khúc Câu này cũng không phải chỉ có ta và huynh, trừ hai chúng ta ra thì còn một người ở lại bên trong Bách Khúc Câu này hơn nửa năm.

- Hơn nửa trong hơn nửa năm này, hắn thật sự gặt hái được khá nhiều lợi ích, lấy trộm bảo khố quyền dưỡng yêu thú và Huyền Dược, hắn đã quét sạch toàn bộ Bách Khúc Câu. Quan trọng nhất chính là hắn còn là một Hôi Bào Giới Linh Sư, hơn nữa hắn chỉ là một thiếu niên, tuổi tác của thiếu

niên này rất nhỏ nhưng lại có thể làm được như thế, quả thật là tiền đồ vô hạn nha.

Bố y lão giả lần nữa cười vang.

- Một thiếu niên mà có năng lực trở thành một Hôi Bào Giới Linh Sư?

Giờ khắc này, Tề Phong Dương cũng không cách nào có thể bình tĩnh được nữa, hắn bỗng nhiên kích động đứng dậy, bởi vì một Hôi Bào Giới Linh Sư đối với Thanh Châu mà nói, có thể được xem là một đại nhân vật.

Một thiếu niên? Một thiếu niên có thể trở thành một vị Hôi Bào Giới Linh Sư, đây chính là một chuyện trọng đại, hắn không thể xem thường chuyện này được.

Chỉ có điều sau khi suy nghĩ kỹ một chút thì Tề Phong Dương lại cảm thấy không đúng, lập tức lên tiếng:

- Trí Viễn huynh, nơi này chính là Bách Khúc Câu, huynh đã nói, trừ khi là Lam Bào Giới Linh Sư hoặc là người có thực lực Thiên Vũ Cảnh cực kỳ hùng hậu, bằng không sau khi trận pháp ở Bách Khúc Câu mở ra thì không người nào có thể ngăn cản được áp bách. Hắn chỉ là Hôi Bào Giới Linh Sư thì làm sao có thể sinh sống ở nơi này hơn nửa năm?

- Ha ha, đây không phải là chỗ lợi hại của thiếu niên kia sao? Lại nói tiếp, hắn có thể sống tiếp, ít nhiều gì cũng là do Phong Dương huynh đã hỗ trợ a. Nếu không phải lúc ấy, huynh đem lệnh bài hộ thân của ta giao cho hắn thì hắn cũng không thể nào ghi nhớ được phương thức ngưng kết trận pháp trong lệnh bài.

- Chỉ có điều cho dù là như vậy thì ta cũng không thể không thừa nhận sự lợi hại của tiểu tử này, dù sao thì trận pháp của ta thật sự không phải là Lam Bào Giới Linh Sư thì không có cách nào ngưng tụ ra được, nhưng hắn

lại làm được. Huynh nói xem hắc đến tột cùng có tính là một tiểu bối lợi hại hay không?

Bố Y lão giả khẽ cười nói.

- Trí Viễn huynh, người huynh nói chính là người thiếu niên ở Bách Khúc Câu hơn nửa năm trước, là tiểu tử Sở Phong ấy phải không?

Giờ khắc này, Tề Phong Dương mới bừng tỉnh ngộ, trong mắt tràn đầy sự hoảng hốt.

- Dĩ nhiên là hắc.

Bố y lão giả gật đầu một cái.

- Ta đã nói thiếu niên đó là một thiên tài hiếm gặp, không ngờ hắc lại có tài năng xuất chúng đến bậc này, cũng khó trách hắc lại nhận được truyền thừa của Ngự Không Lão Nhân.

Mà giờ khắc này, Tề Phong Dương rốt cuộc cũng bừng tỉnh ngộ, trong lúc hắc cảm thấy khiếp sợ thì hắc cũng mỉm cười thông suốt, hắc càng cảm thấy việc mình làm lúc trước là vô cùng chính xác.

- Ngự Không Lão Nhân thì coi là cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là một tên Huyền Vũ đỉnh phong mà thôi, cả đời cũng không thể chạm tới Thiên Vũ Cảnh. Hắc có thể sáng tạo ra vũ kỹ có thể ngự không mà đi chắc chắn cũng là cơ duyên cộng thêm vận khí mà thôi

- Thiếu niên kia so với hắc lợi hại hơn nhiều, bởi vì từ nửa năm trước ở Thanh Châu đã xuất hiện một nhân vật thần bí - Hôi Bào tiên sinh. Hôi Bào tiên sinh này chẳng những kinh động Lăng Vân Tông, cũng kinh động người của Kỳ Lân Vương Phủ. Mặc dù hắc đã biến mất hơn nửa năm nhưng hiện tại vẫn là nhân vật chính trong chuyện trà dư tửu hậu của tất cả mọi người ở Thanh Châu.

- Nếu như ta không đoán sai thì Hôi Bào tiên sinh chính là thiếu niên Sở Phong.

Bố y lão giả tiếp tục nói.

- Có loại chuyện như vậy sao? Xem ra Sở Phong kia thật sự là một tên tiểu tử không an phận.

Nghe được lời bố y lão giả nói thì nụ cười trên mặt Tề Phong Dương càng thêm sâu đậm hơn, trong đáy lòng càng kích động không thôi, bởi vì càng là người không an phận thì thường thường càng có thể trở thành nhân vật lớn.

Dù sao thì các thế hệ cường giả đứng đầu có người nào mà khi còn trẻ không bộc lộ tài năng, có tư cách kiêu ngạo trong lớp hậu bối cùng thời chứ?

- Chỉ có điều tên tiểu tử này có thể sẽ gặp phải một kiếp nạn lớn.

Bố y lão giả đột nhiên nói.

- Kiếp nạn lớn? Trí Viễn huynh, huynh nói vậy là có ý gì?

Nghe thấy thế, vẻ mặt Tề Phong Dương chợt đại biến.

- Tiểu tử này có một trận chiến sinh tử cùng với người khác, hơn nữa cũng sắp tới thời gian rồi, ngoài ra đối thủ của hắn chính là con của thành chủ Huyền Vũ Thành. Đồng thời người này còn được Lão tạp mao Lâm Thị - Lâm Nhiên của Kỳ Lân Vương Phủ yêu quý, trong thời gian hơn nửa năm này, vì để bồi dưỡng hắn cũng đã tốn không ít tài nguyên của Kỳ Lân Vương Phủ.

- Mà cho dù thiếu niên kia có thiên phú bất phàm, nhưng ở Thanh Châu lại không có bối cảnh gì, cho nên ta cảm thấy trận chiến này hắn sẽ

lành ít dữ nhiều.

Bố y lão giả giải thích.

Nghe nói thế, Tề Phong Dương cau mày, sau đó nói với Bố Y lão giả:

- Trí Viễn Huynh, ta...

- Đi đi, ta biết rõ lão gia hỏa huynh rất hy vọng Thanh Châu có thể sản sinh ra một hậu bối như vậy, ngược lại một tiểu tử như vậy cũng đáng để cho huynh giúp một tay. Chương mới tại truyen.org

Không đợi Tề Phong Dương nói hết câu thì bố y lão giả liền phất tay.

- Quả nhiên Trí Viễn huynh là người hiểu ta nhất, vậy thì ta xin cáo từ trước.

Tề Phong Dương nói xong liền muốn rời đi, nhưng hắn vừa bước tới cửa thì liền xoay người lại, ôm quyền nói:

- Đa tạ Trí Viễn huynh tha cho hắn một mạng, ta thay mặt hắn cảm ơn huynh.

- Cái mạng này là do chính hắn kiếm về, lấy thiên phú của hắn đáng để cho ta tha cho hắn một lần, cũng đáng giá để huynh giúp hắn một lần.

Bố y lão giả mỉm cười nói, Tề Phong Dương cũng nhìn hắn mỉm cười, không nói gì thêm nữa mà đi xuống núi.

Ngay khi Tề Phong Dương rời đi thì vẻ mặt của bố y lão giả trở nên ngưng trọng, trong ánh mắt tràn đầy sự lo âu, hắn đứng trên đỉnh núi, nhìn bầu trời xa xăm, thản nhiên nói:

- Đã sáu năm rồi, tại sao người còn chưa xuất hiện? Cũng không có tiếng tăm gì của Thiên Tứ Thần Thế, chẳng lẽ... thực sự chỉ là xuất hiện

ngoài ý muốn thôi sao?

Giờ khắc này, bố y lão giả không kèm được mà than vãn một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm tư bay trở về cái đêm sáu năm trước kia.

Đêm hôm đó, trên Cửu Thiên Ngân Hà xuất hiện Cửu Sắc Thần Lô, làm rung động cả đại lục, nhưng cuối cùng lại hướng về phía Thanh Châu.

Đêm hôm đó, Khương Thị Hoàng Triều đã phái ra mấy vạn cao thủ hoàng triều đi tới Thanh Châu, thề phải tìm được Thần Thể, nhưng cuối cùng lại trở về tay không.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Sở Cô Vũ Gặp Nạn

Sau khi Sở Phong rời khỏi Bách Khúc Câu thì nơi hắn đến đầu tiên chính là đệ nhất tông môn ở Thanh Châu - Lăng Vân Tông.

Mục đích của Sở Phong chính là tìm đại ca của hắn - Sở Cô Vũ. Kể từ sau đại hội gia tộc của Sở gia một năm trước thì Sở Phong vẫn chưa từng gặp lại đại ca của hắn.

Nhưng đại ca của hắn cũng chính là người mà Sở Phong mong nhớ nhất trong Sở gia. Nếu như nói trong Sở gia, người nào quan trọng nhất đối với Sở Phong thì chắc chắn ngoài phụ thân của hắn - Sở Uyên ra thì chính là Sở Cô Vũ. Đây cũng chính là hai người khiến cho Sở Phong cảm thụ được tình thân sớm nhất.

Hôm nay, sau khi trận đại chiến giữa Sở Phong cùng với Cung Lộ Vân kết thúc thì chắc chắn sau đó sẽ có một số phiền phức. Tuy Sở Cô Vũ cũng là đệ tử của Lăng Vân Tông, nhưng dù sao thân phận cũng thấp kém, về thực lực cũng không có cách nào tự bảo vệ mình được.

Nếu như Cung gia muốn gây bất lợi cho hắn thì đó thật sự là một chuyện cực kỳ đơn giản, cho nên hắn muốn dẫn Sở Cô Vũ đi, dẫn tới một nơi mà hắn cảm thấy an toàn.

- Người nói Sở Cô Vũ không có ở Lăng Vân Tông? Huynh ấy đi nơi nào?

Trước cửa Lăng Vân Tông, Sở Phong có chút giật mình nhìn một đệ tử ngoại môn của Lăng Vân Tông.

- Ta đâu có biết, người là người nhà của hã mà người cũng không biết thì làm sao ta biết được chứ?

Đệ tử của Lăng Vân Tông lúc nào cũng kiêu ngạo, cho dù là ngoại môn đệ tử cũng như vậy. Hã nhìn không ra tu vi của Sở Phong, còn tưởng rằng Sở Phong là một người dân thường, cho nên ánh mắt hã nhìn về phía Sở Phong tràn đầy sự khinh thường, trên mặt hiện lên ba chữ to tướng "Không kiên nhẫn".

Mà sau khi Sở Phong biết được Sở Cô Vũ đã rời khỏi Lăng Vân Tông thì tâm tư hã trở nên rối bời, cũng lười tính toán với tên đệ tử kia, mà hã suy xét kỹ càng thì cũng không biết là sau khi Sở Cô Vũ rời khỏi Lăng Vân Tông sẽ đi nơi nào, bởi vì hiện tại Sở Gia đã không còn. Mà Sở Cô Vũ cũng sẽ không vô duyên vô cớ rời khỏi một chỗ ẩn náo cường đại như Lăng Vân Tông.

- Vị huynh đệ này, không biết người có quan hệ gì với Sở sư huynh?

Nhưng ngay khi Sở Phong chuẩn bị rời khỏi Lăng Vân Tông thì một nam tử lại đi tới.

Hã cũng là đệ tử của Lăng Vân Tông, nhưng cũng là ngoại môn đệ tử, hơn nữa tuổi tác còn xấp xỉ Sở Cô Vũ. Lần này người xuất hiện ở trước mặt Sở Phong, chẳng những không có vẻ kiêu ngạo như những đệ tử Lăng Vân Tông khác mà ngược lại trên mặt còn nở một nụ cười.

- Ta là đệ đệ của Sở Cô Vũ, ta tên là Sở Phong. Vị sư huynh này, huynh có biết đại ca của ta đi nơi nào không?

Sở Phong cảm thấy người nam tử này sẽ không vô duyên vô cớ tìm hã tán dóc, chắc chắn là hã biết điều bí ẩn gì đó.

- Sở Phong huynh đệ, chúng ta qua bên này nói chuyện đi.

Sau khi vị nam tử này liếc nhìn bốn phía thì dẫn Sở Phong đến một chỗ hẻo lánh không người, lúc này mới lên tiếng:

- Năm ấy, ta với đại ca của người cùng nhau bá nhập Lăng Vân Tông, lúc làm ngoại môn đệ tử cũng là huynh đệ tốt. Thiên phú của hãn tốt hơn so với ta, nên đã trở thành ngoại môn đệ tử trước ta, nhưng mà chuyện ấy cũng không ảnh hưởng gì đến quan hệ giữa hai chúng ta.

- Thiên phú của đại ca người không tệ, nếu như tiếp tục tu luyện thì cho dù không có cách nào làm hạch tâm đệ tử, thế nhưng sau này cũng có thể trở thành nội môn trưởng lão của Lăng Vân Tông.

- Chỉ có điều nửa năm trước, gia tộc của người dường như đã xảy ra biến cố gì đó phải không?

Nam tử đột nhiên hỏi.

- Ủ, gia tộc xảy ra chuyện bất trắc, phụ thân bệnh qua đời.

Sở Phong cũng không có nói ra tất cả mọi chuyện, bởi vì dù sao thì loại chuyện diệt tộc như vậy cũng không phải chuyện tốt lành gì để kể cả.

- Ai, vậy thì khó trách từ khi hãn biết chuyện này thì tức khắc thay đổi thành một người khác, cùng ta qua lại rất ít, hơn nữa tính tình còn vô cùng nóng nảy, cũng chính bởi vì nguyên nhân như vậy cộng với trước giờ hãn vẫn luôn quy củ, nên đã đắc tội tôn tử của ngoại môn trưởng lão.

- Đại ca của người chẳng những bị đánh trọng thương, mà còn bị trục xuất khỏi Lăng Vân Tông.

Tên đệ tử kia thở dài nói.

- Đại ca của ta là bị người khác hãm hại mới bị trục xuất khỏi Lăng Vân Tông phải không? Đến tột cùng là người nào? Là ai hại đại ca ta như

vậy?

Nghe hần nói thế thì Sở Phong vô cùng tức giận, thậm chí có chút phát điên.

- Quên đi, nói cho người biết cũng vô ích, chỉ có điều ta có thể nói cho người biết tung tích hiện tại của đại ca người.

Nam tử mở miệng nói.

Cách Lăng Vân Tông năm trăm dặm có một tửu quán nhỏ, bên trong tửu quán không có tiểu nhị chỉ có một lão bản, vị lão bản này không phải là ai khác mà chính là đại ca của Sở Phong - Sở Cô Vũ.

Hôm nay Sở Cô Vũ vừa tròn mười tám tuổi, chính là tuổi tác tươi đẹp hào hoa phong nhã nhất, nhưng trên mặt của Sở Cô Vũ đã không còn nhìn thấy khí khái hào hùng năm đó nữa.

Giờ khắc này, hần đang mặc một bộ y phục bằng vải thô ráp, vẻ mặt của hần rất âm trầm, tràn đầy sự tan thương. Hơn nữa bước đi còn khập khiễng, lại là một người què.

- Đây Sở Cô Vũ, con mẹ nó... người có thể nhanh hơn một chút hay không? Không biết là lão tử dúi lăm rồi sao?

- Rượu đâu? Rượu đâu? Mau đem rượu cho lão tử. Con mẹ nó, nếu không nhanh hơn một chút thì lão tử sẽ đập phá tửu quán của người.

Bên trong tửu quán có ba bàn đầy khách, mỗi bàn có khoảng sáu người, tất cả bọn chúng đều là đệ tử của Lăng Vân Tông, bọn chúng một mực uống rượu mua vui, một mực sai khiến Sở Cô Vũ, lớn tiếng chửi mắng.

Đối với loại tình huống như vậy, Sở Cô Vũ tập mãi cũng thành thói quen, hần không thể đắc tội đám người đó, bởi vì hần không dám đắc tội

đám người đó, chỉ có điều hãn không phải vì mình mà là lo lắng cho đệ đệ của hãn.

- Triệu sư huynh, cái tên Sở Cô Vũ này thực sự có thể nhẫn nhịn, mỗi tháng chúng ta đều đến đập phá tửu quán của hãn một lần, nhưng hãn vẫn không chịu đi. chương mới tại truyen.org

Một gã đệ tử có khuôn mặt trắng nõn nói với nam tử Dương Tu Hồ.

- Hãn không dám, tuy rằng Sở gia của hãn đã bị diệt, nhưng Sở Cô Vũ còn một người đệ đệ tên là Sở Phong, hiện tại Sở Phong đang tu luyện ở Thanh Long Tông, nếu hãn dám rời khỏi nơi này thì ta sẽ khiến cho đệ đệ của hãn còn thảm hơn cả hãn.

Dương Tu Hồ cười khẩy nói.

- Xem ra tình cảm giữa Sở Cô Vũ với đệ đệ của hãn rất sâu đậm, hãn lại có thể vì sự an nguy của đệ đệ hãn mà hy sinh như vậy. Chỉ có điều Triệu sư huynh à! Theo ta thấy cứ trực tiếp làm thịt hãn, hãn dám đắc tội huynh thì không nên để hãn sống trên đời nữa.

Một tên đệ tử khác phụ họa theo.

- Giết hãn rất đơn giản, nhưng làm thế có vẻ lợi cho hãn quá, ta muốn hãn sống tiếp những ngày bần tiện hơn bất kỳ kẻ nào, so với bất kỳ kẻ nào đều phải thảm hơn. Hôm nay, ta sẽ phế đi tu vi của hãn, khiến hãn hoàn toàn trở thành một tên phế vật.

Dương Tu Hồ uống một hớp rượu, trong mắt dần hiện ra một tia độc ác, sau đó chỉ nghe một tiếng "Loảng xoảng", chén rượu trên tay hãn đã rơi xuống đất.

"Ầm ầm", thấy vậy, hai gã đệ tử cùng bàn với hãn cũng đem bàn rượu ném đi, ném ánh mắt không có ý tốt về phía Sở Cô Vũ mới từ phía sau đi

ra.

Lúc này, trong tay Sở Cô Vũ còn bưng một mâm thức ăn, tay còn lại cầm một bình rượu. Hắn nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì cũng không bất ngờ, chuyện này đã nằm trong dự liệu của hắn. Sau đó hắn dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn về phía Dương Tu Hồ, thản nhiên nói:

- Triệu Địch, đủ chưa? Ta không còn là đệ tử của Lăng Vân Tông, ta cũng không có rời khỏi tầm mắt của ngươi, dù nói như thế nào thì ta cũng là một người tu võ, cho dù có trút bỏ hào quang của Lăng Vân Tông thì ta cũng có chút tư cách.

- Thế nhưng ngươi không muốn ta sống tốt, cho nên mới đến chỗ này phá tửu quán của ta, nhưng đã như thế mà ngươi còn không chịu buông tha cho ta sao? Đến tột cùng ngươi muốn ta phải làm thế nào?

- Hừ, buông tha cho ngươi sao? Buông tha cho ngươi thì ta không phải là Triệu Địch. Muốn thế nào à? Ta muốn ngươi càng thảm hại hơn nữa. Xem ra ngươi còn chưa nắm rõ tình cảnh của mình, người tu võ? Hôm nay ta sẽ khiến ngươi không làm được người tu võ, ngay cả một người dân bình thường cũng không bằng.

Trong lúc nói chuyện, Dương Tư Hồ đột nhiên đứng dậy, từ trong túi áo lấy ra một thanh chủy thủ phát ra hàn quang óng ánh, hung hăng đâm tới Sở Cô Vũ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Lửa Giận Bùng Cháy

Dương Tu Hồ cầm chủ thủ, vẻ mặt hung ác xông về phía Sở Cô Vũ, đem khí tức Huyền Vũ nhất trọng của mình tản ra.

- Quỳ xuống!

Dương Tu Hồ chợt quát một tiếng, nguyên lực hình thành nên uy áp giống như thủy triều xông về phía Sở Cô Vũ.

Giờ khắc này, Sở Cô Vũ vốn định ngăn chặn, thế nhưng tu vi của hần chỉ là Linh Vũ thất trọng, làm sao có thể ngăn cản áp bách của cường giả Nguyên Vũ Cảnh được chứ, một tiếng "Phụp" vang lên, Sở Cô Vũ quỳ xuống đất.

"Bốp bốp", Dương Tu Hồ đi tới trước mặt Sở Cô Vũ, vươn tay lên giáng hai bạt tay vang dội về phía Sở Cô Vũ, lực lượng vô cùng mạnh, khiến Sở Cô Vũ lão đảo ngã xuống đất, một ngụm máu tươi từ miệng hần phun ra, hai bên gò má đã sưng thật to.

- Ha ha...

Đối mặt với thủ đoạn độc ác của Dương Tu Hồ, Sở Cô Vũ chỉ cười ha hả một tiếng, hần đã sớm luyện thành thói quen đối với mọi loại sỉ nhục của Dương Tu Hồ, thế nhưng hần vẫn chưa từng phản kháng lại.

Hần cũng không phải không dám phản kháng mà chính là không muốn phản kháng, hần phải sống tiếp, bởi vì hần biết, hần có một đệ đệ tài ba, chỉ cần cho đệ đệ hần thời gian nhất định thì đệ ấy chắc chắn có thể lớn mạnh.

Khi đó tất cả những tủ nhục mà hắn chịu đều có thể tìm trở về, mà mỗi thù diệt tộc của Sở gia cũng có thể được báo.

- Ta nhỏ, người cười à? Con mẹ nó! Tới như thế mà người vẫn còn cười được.

- Ta cho người cười, ta cho người cười nè, để ta xem người còn cười ra tiếng được nữa không.

Dương Tu Hồ bị tiếng cười của Sở Cô Vũ chọc giận, hắn nhấc một chân lên dẫm thật mạnh lên một cái chân khác của Sở Cô Vũ. Chỉ nghe một tiếng "Răng rắc", một chân vốn vẫn hoàn hảo còn lại của Sở Cô Vũ lập tức bị Dương Tu Hồ đạp gãy.

Cơn đau do chân gãy cuốn tới, nhưng Sở Cô Vũ chỉ cắn chặt hàm răng, không hề kêu lên một tiếng. Đồng dạng hắn cũng không hề cầu xin, bởi vì hắn biết cầu xin một người như Dương Tu Hồ căn bản không có tác dụng.

- Cười hả, người còn cười nữa, ta sẽ khiến cho người cả đời này cũng không cười nổi nữa.

Dương Tu Hồ liên tục cười lạnh, giơ chủ thủ trong tay lên, tựa như nổi điên tâm tới đan điền của Sở Cô Vũ, hắn thật sự dự định phế bỏ tu vi của Sở Cô Vũ.

- Đứng!!!

Giờ khắc này, khuôn mặt của Sở Cô Vũ cũng đại biến, không kèm được mà quát to lên. Dương Tu Hồ sỉ nhục hắn thế nào thì hắn đều có thể nhẫn nhịn, nhưng hắn lại không thể nào dễ dàng để cho Dương Tu Hồ phế đi tu vi của mình, đây chính là tính mạng của hắn, hắn nỗ lực tu võ tám năm mới đổi lại được thực lực như thế này, làm sao có thể để cho người khác tước đoạt như thế chứ?

Nhưng dù hãn có kêu gào thế nào cũng không có tác dụng, chẳng những không thể ngăn cản được tốc độ hạ xuống của thanh chủy thủ trong tay Dương Tu Hồ, mà ngược lại còn khiến cho Dương Tu Hồ thêm quyết tâm phế bỏ Sở Cô Vũ.

Giờ khắc này, khuôn mặt của Sở Cô Vũ trắng bệch như tờ giấy, đau đớn từ đan điền truyền tới khiến cho thân thể của hãn run rẩy, thế nhưng hãn lại không hề kêu rên, mà trợn to mắt gắt gao nhìn chăm chăm đan điền, tận mắt nhìn linh khí mà bản thân mình phải tích lũy tám năm nhanh chóng mất đi, mãi cho đến khi tất cả tách khỏi thân thể của hãn.

- Aaaaaaaaaaaaaa.

- Ta liều mạng với người.

Đột nhiên Sở Cô Vũ quát lớn một tiếng, dường như biến thành một con mãnh hổ, mang theo sự phẫn nộ vô tận mà đứng bật dậy, nhào về phía Dương Tu Hồ.

"Ầm"

Nhưng tu vi của hãn đã bị phế mất, làm sao có thể là đối thủ của Dương Tu Hồ, chỉ thấy Dương Tu Hồ giơ một chân lên, xem Sở Cô Vũ như là một cái bao cát mà đá bay ra ngoài, hung hăng đụng vào vách tường của tửu quán.

- Phốc.

Lúc rơi xuống, Sở Cô Vũ lại phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt trên người bị đụng gãy vô số. Cho dù bị như vậy nhưng Sở Cô Vũ vẫn đang cố gắng bò dậy, dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào Dương Tu Hồ đứng cách đó không xa, thế nhưng dù hãn làm thế nào cũng không thể đứng dậy được, hãn căn bản không còn sức sức lực nào, ngay cả sức lực đứng lên cũng không có, cả người gần như rời rạc, đã bị phế cả.

- Từ nay về sau, người chính là một con chó rưng lông, ở trước mặt của ta vĩnh viễn chỉ có thể bò mà thôi, ha ha...

Dương Tu Hồ nhìn Sở Cô Vũ, không ngừng cười như điên, với lại hân cười vô cùng hài lòng.

Đối với một màn này, mấy tên tai sai sau lưng cũng cười ha ha, thế nhưng trong đáy lòng cũng không kèm được mà rùng mình, bởi vì thủ đoạn của Dương Tu Hồ quả thật quá tàn nhẫn, kết quả đắc tội hân thật sự là sống không bằng chết.

Cùng lúc Dương Tu Hồ ngược đãi Sở Cô Vũ thì có một con bạch điều từ trên trời giáng xuống, hướng về phía tửu quán, mà người đang ngồi trên bạch điều chính là Sở Phong.

Thời khắc này, Sở Phong đã sớm đem tinh thần lực khuếch tán đến cực điểm, ở cảnh giới này đã khiến cho thính lực của hân cực kỳ nhạy cảm, mà khi hân nghe được một tiếng hét thảm thiết thì vẻ mặt của hân không khỏi biến sắc.

Cuối cùng thân hình hân nhún một cái từ trên đầu bạch điều nhảy xuống, thi triển Ngự Không Thuật, nhanh chóng lướt vào tửu quán. Bởi vì vừa đến đã nghe một tiếng hét thảm thiết, mà tiếng kêu đó chính là của đại ca của hân - Sở Cô Vũ.

- Âm.

Sở Phong như sắp chớp lướt vào tửu quán, lúc hân tiến vào tửu quán cũng mang theo sức gió vô cùng mạnh mẽ, nhất thời đem tất cả mọi thứ bên trong khuấy tung, ngay cả đám đệ tử Lăng Vân Tông cũng bị luồng gió này thổi lộn nhào.

- Đại ca!

Sau khi tiến vào tửu quán, trước tiên Sở Phong đưa mắt nhìn chăm chú trên người của Sở Cô Vũ, nhìn thấy đại ca đang nằm trên mặt đất, toàn thân đều là vết thương. Tim của Sở Phong chút nữa nhảy ra ngoài, vội vàng bước tới đỡ Sở Cô Vũ.

- Đệ đệ, đệ đệ!

Sở Cô Vũ đã mất đi tu vi, vô cùng đau khổ, thế nhưng giọng nói của Sở Phong đã khiến hắc thức tỉnh, nhất là khi hắc ngẩng đầu lên quan sát, sau khi nhìn thấy Sở Phong đang đứng trước mặt mình thì càng giật mình không thôi.

Chỉ có điều hắc chỉ liếc mắt một cái, nhìn thấy đám người Dương Tu Hồ đang lồm cồm bò dậy sau lưng Sở Phong thì liền đẩy Sở Phong ra, quát lớn:

- Chạy mau, đệ đệ chạy mau!!!

- Đệ đệ? Tên này chẳng phải là người đệ đệ phế vật tu luyện ở nhị đẳng tông môn - Sở Phong sao?

Khóe miệng Dương Tu Hồ nhếch lên một nụ cười độc ác. Cùng lúc đó, đám tay sai ở sau lưng Dương Tu Hồ cũng hiểu rõ ý của hắc, chúng đã sớm chặn cửa tửu quán lại, phòng ngừa Sở Phong chạy trốn.

- Triệu Địch, trước đây người đắc tội người là ta, người có chuyện gì thì cứ tìm đến ta, ta cầu xin người, cầu xin người buông tha cho đệ đệ của ta.

Thấy ánh mắt Dương Tu Hồ nhìn về phía Sở Phong tràn đầy sự hung ác thì Sở Cô Vũ biết rõ sự việc đã không ổn, hắc vốn đã được Sở Phong đỡ đứng dậy, nhưng hắc lần nữa quỳ xuống cầu xin Dương Tu Hồ.

"Ba", chỉ có điều còn không đợi Sở Cô Vũ quỳ xuống thì lại có một bàn tay mang theo lực đạo mạnh mẽ lần nữa đỡ dậy, chính là Sở Phong.

Một bàn tay Sở Phong đỡ đại ca của mình, đôi mắt thì nhìn chăm chăm về phía Dương Tu Hồ, lạnh lùng hỏi:

- Là người ngược đãi đại ca của ta thành như vậy sao?

- Đúng vậy, chính là lão tử làm, người muốn thế nào? Một mình đồ phế vật của nhị đẳng tông môn như người thì có thể làm gì lão tử?

Dương Tu Hồ cười châm chọc, nụ cười của hắn càng trở nên điên cuồng hơn.

Thấy Dương Tu Hồ thừa nhận thì hai mắt của Sở Phong lập tức biến thành màu đỏ, toàn thân cũng tràn đầy sát khí, trong nháy mắt sát khí đã tràn đầy tứ quán. Hắn dùng ánh mắt hung tợn nhìn Dương Tu Hồ, cắn răng nghiến lợi nói ra mấy chữ:

- Ta sẽ khiến người đau đớn đến không muốn sống.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Máu Văng Đầy Đất

Sát khí trên người Sở Phong tựa như một loại hàn khí lạnh đến thấu xương vậy, hơn nữa còn chấn nhiếp tinh thần của mọi người, khiến cho những người có mặt ở chỗ này đều lạnh run từ ngoài da cho đến tận trong xương cốt. Tất cả mọi người đều bị dọa đến mức run lấy lấy, liên tiếp lui về phía sau. Thậm chí còn có người bởi vì dòng sát khí này mà hai chân như nhũn ra vô lực quỳ trên mặt đất.

- Chuyện gì xảy ra, cổ khí tức này thật đáng sợ...

- Chẳng lẽ tên tiểu tử này không phải là người?

Có người run lấy lấy nói ra những lời này, mà những lời này càng được tất cả mọi người ở đây đồng tình, bởi vì bọn họ đều bị sát khí trên người Sở Phong làm cho sợ hãi, đây là nỗi sợ phát ra từ tận trong lòng.

- Sợ cái gì, chẳng qua chỉ là một phế vật của nhị đẳng tông môn, chúng ta chỉ cần tùy tiện phái ra một người, tùy tiện dùng một đầu ngón tay cũng đủ để giết chết hắn.

Đúng vào lúc này, Dương Tu Hồ tức giận rống to.

Mà những lời này thật sự cũng khiến cho mấy tên tay sai ở phía sau hăng tăng thêm lòng tin. Nhưng sâu trong tiềm thức bọn họ đã nhận ra được tu vi của Sở Phong cũng không cao, ít nhất còn chưa có bước vào Nguyên Vũ Cảnh.

Kết quả là đám người kia trở nên bình tĩnh lại, đè áp nỗi sợ hãi từ trong nội tâm xuống. Bọn chúng chẳng những không lùi bước mà còn lần nữa đi về phía Sở Phong, muốn giải quyết Sở Phong - người đã mang đến cho bọn họ sự bất an này.

- Đệ à! Ca biết đệ có thể trốn thoát, hãy đi mau đi, không cần lo cho ca, đệ đi mau đi, chỉ cần đệ còn sống thì Sở gia của chúng ta sẽ còn hy vọng, đệ nghìn vạn lần không thể nào chết được.

Thấy tình thế như vậy, Sở Cô Vũ cố nén đau đớn trên người quay sang Sở Phong rộng to.

Nửa năm qua, sở dĩ hắc ở nơi này nhận hết mọi sự sỉ nhục như vậy chính là vì không muốn đệ đệ của mình gặp chuyện không may. Thế nhưng lúc này, Sở Phong lại tự tìm đến cửa, điều này khiến cho hắc cảm thấy hoảng loạn không thôi, bởi vì đối với hắc mà nói, hắc có thể bị người ta khi dễ, nhưng tuyệt đối không thể để cho đệ đệ của hắc xuất hiện bất cứ bất trắc gì.

- Trốn? Hắc không còn cơ hội trốn nữa rồi!

Nhưng đúng vào lúc này, Dương Tu Hồ lại đột nhiên xuất thủ, một quyền mạnh mẽ mang theo tầng tầng nguyên lực đánh úp về phía mặt Sở Phong.

Một quyền này đánh tới, Sở Cô Vũ mất hết hy vọng, hắc cảm thấy đệ đệ của mình chết chắc rồi, hắc cảm thấy Sở gia đã hoàn toàn kết thúc. Nhưng một giây tiếp theo, hắc đã hoàn toàn ngây người.

Chỉ thấy Sở Phong khẽ vươn cánh tay lên, chỉ nghe một tiếng "Bốp" vô cùng chói tai vang lên, Sở Phong đã chụp lấy quả đấm của Dương Tu Hồ, hơn nữa nắm đấm của hắc đã bị Sở Phong bóp đến vỡ nát. Tiếp theo sau, Sở Phong lại vung cánh tay lên, chỉ nghe một tiếng "Xoẹt", cả cánh tay của Dương Tu Hồ đã bị kéo xuống.

- Aaaaaaaaaa.

Máu thịt văng khắp nơi, văng tung tóe lên không trung, một màn máu tanh này đã khiến cho mọi người vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, thế nhưng trước mắt người sợ hãi nhất chính là Dương Tu Hồ, tiếng kêu của hắn thảm thiết như tiếng heo bị làm thịt, như tiếng sói tru tiếng quỷ gào thét.

- Người... Người... Người....

Giờ khắc này, mặt mày của tất cả mọi người đều biến đổi rất lớn, ngạc nhiên đến giật nảy người. Cho dù Dương Tu Hồ không tính là mạnh, nhưng ít nhất cũng là một vị cường giả Nguyên Vũ Cảnh, làm sao có thể bị một đệ tử của nhị đẳng tông môn xé đứt một cánh tay chỉ trong phút chốc được chứ?

Chỉ có điều một khắc sau, bọn họ rốt cuộc cũng thấy được thủ đoạn của Sở Phong. Đây cũng không phải là do thực lực của Sở Phong cường đại mà là Sở Phong hoàn toàn mạnh hơn Dương Tu Hồ. Mà thủ đoạn hành hạ người của Sở Phong thật sự khiến cho bọn họ kiến thức được tàn nhẫn hung ác thật sự là như thế nào.

Sở Phong cầm thanh chủ thủ của Dương Tu Hồ lên, bắt đầu cắt từng đao từng đao theo từng miếng thịt trên người hắn xuống, mãi đến khi đem toàn thân hắn cắt đến nát bét không chỗ nào lành lặn, toàn bộ xương cốt trắng hếu lộ ra ngoài, nhưng còn chưa kết thúc.

Giờ khắc này, vô số tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế liên tiếp vang lên, Dương Tu Hồ kêu đau đớn thảm thiết. Thủ đoạn của Sở Phong thực sự quá lợi hại, hơn nữa còn thật đáng sợ, bởi vì thủ đoạn đáng sợ nhất không phải là đem người đó chém giết mà chính là để cho người đó tỉnh táo cảm nhận đau đớn. Trước mắt Sở Phong đã làm xong điểm này.

Nhìn thấy toàn thân Dương Tu Hồ đều tràn đầy máu tươi, hắn gần như bị xẻo chỉ còn khung xương thì sắc mặt của tất cả đệ tử của Lăng Vân Tông

có mặt ở đây đều sớm trở nên xanh biếc, bởi vì bọn họ thấy được cái gì là ma quỷ thật sự.

- Aaaaaaaaaa.

Trước đó đã sớm có người không chịu được hình ảnh này mà xoay người chạy trốn, nhưng bọn họ căn bản là không thể trốn khỏi tử quán. Ngược lại chỉ cần bất cứ ai có dũng khí tiến về phía cửa sẽ trong nháy mắt biến thành một đồng máu loãng, vấy lên cả cửa, mà giờ khắc này, cửa tử quán đã nhuộm đầy máu.

- Đại... Đại... Đại gia.

- Cầu xin... Cầu xin... Cầu xin ngài buông tha cho chúng ta, chúng ta đều là bị bắt buộc, ngài hãy buông tha cho chúng ta một con đường sống đi.

Lúc này, tất cả những người còn lại bên trong tử quán đều chôn chặt chân ở tại chỗ, không dám tiến cũng không dám lùi, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, gần như đã sụp đổ. Thế nhưng Sở Phong căn bản không thèm quan tâm đến bọn họ, mà tiếp tục quay sang Dương Tu Hồ tiếp tục động tác tra tấn.

Cùng lúc đó, Sở Cô Vũ nhìn thấy vẻ sợ hãi của kẻ địch, Dương Tu Hồ đã hoàn toàn bị đệ đệ của mình làm cho hoàn toàn thay đổi, nhìn những sư huynh đệ đồng môn quỳ gối trước mặt đệ đệ của hắn, không ngừng cầu xin tha thứ thì trên mặt của Sở Cô Vũ sớm đã tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ, hiểu vì sao trước đó đệ đệ của hắn lại không hề có chút ý định lùi bước, bởi vì đệ đệ của hắn đã trưởng thành rồi, có thể dễ dàng đánh ngã Nguyên Vũ Cảnh, đã cường đại đến mức có thể bảo vệ người ca ca này.

Giờ khắc này, khuôn mặt của Sở Cô Vũ đã tràn đầy nước mắt, hắn kích động đến bật khóc, hắn khóc không phải vì đau đớn, cũng không phải

ủy khuất, mà hần khóc vì kích động, bởi vì Sở gia rớt cuộc cũng có hy vọng, hần đã chờ được niềm hy vọng này.

- Đệ đệ, đủ rồi, tha cho bọn họ đi.

Đột nhiên Sở Cô Vũ lên tiếng, hần nhìn đệ đệ đem những kẻ địch của mình bức thành bộ dáng đó thì tất cả phần nộ trong lòng hần đã sớm tan thành mây khói, mối hận trong lòng đã sớm được cởi bỏ.

Hần vốn là một người hiền lành, không đành lòng nhìn Dương Tu Hồ chịu sự hành hạ như vậy, dù cho Dương Tu Hồ hại hần vô cùng thâm trọng như vậy, nhưng hần cũng cảm thấy những việc làm của đệ đệ hần đã khiến cho Dương Tu Hồ trả giá gấp đôi rồi.

- Đại ca.

Nghe được tiếng gọi của Sở Cô Vũ thì cặp mắt đỏ như máu kia của Sở Phong chợt lóe lên, trước đó hần đã bị lửa giận điều khiển, lúc này cuối cùng cũng khôi phục lý trí.

Nhìn đại ca của mình vẫn đang chảy máu, vẫn còn đau nhức thì Sở Phong cũng mặc kệ Dương Tu Hồ, mà vội vàng chạy tới trước mặt đại ca của hần, lấy ra đan dược nhét vào trong miệng của Sở Cô Vũ.

- Đa tạ.. đa tạ Cô Vũ đại ca, đa tạ Cô Vũ đại ca.

Mà thấy vậy, tất cả những người đang quỳ dưới đất bên trong tửu quán đều mừng rỡ như điên, đầu tiên bọn họ quay sang rồi rút khẩu đầu cảm ơn Sở Cô Vũ, lúc này mới ngã ngửa, vội vàng cùng nhau chạy ra bên ngoài tửu quán.

Giờ khắc này, đối với bọn hần mà nói tửu quán nho nhỏ - nơi mà bọn họ đập phá không biết bao nhiêu lần này nghiêm nhiên trở thành địa ngục vô cùng đáng sợ, thiếu chút nữa thì bọn họ đã chết ở nơi này rồi.

Cho nên khi bọn hăn chạy ra bên ngoài thì bọn hăn cảm thấy như lần nữa trở về nhân gian, loại cảm giác này sao mà hạnh phúc như thế, an nhàn như thế.

- Đùng đùng đùng đùng đùng.

Nhưng ngay lúc bọn hăn cho rằng mình đã trốn được một kiếp nạn thì chỉ thấy ý niệm của Sở Phong khẽ động, bọn họ tựa như là pháo hoa huyết sắc vậy, người trước nối tiếp người sau bạo thể mà chết, hóa thành những đồng máu tươi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Cấm Kỵ Kết Giới Trận

- Đại ca, đều tại đệ, là đệ vô dụng, nếu không phải đệ tới chậm một bước thì ca ca sẽ không...

Ôm Sở Cô Vũ trong ngực, nhìn đại ca mình bị bẻ gãy chân, đan điền bị đâm thủng thì khóe mắt Sở Phong chảy xuống hai hàng lệ nóng hổi, hẳn biết rõ tu vi đối với Sở Vô Vũ quan trọng thế nào, hẳn biết rõ Sở Cô Vũ bị phế bỏ tu vi sẽ đau lòng thế nào.

- Không việc gì, không cần lo lắng, đệ... mới là hy vọng của Sở gia ta.

Sắc mặt của Sở Cô Vũ trắng bệch, nhưng sau khi tươi cười nói ra những lời đó thì liền nhắm hai mắt lại, ngất đi.

- Đại ca, đại ca.

Sở Phong vô cùng khẩn trương, không ngừng lay Sở Cô Vũ, hẳn thật sự sợ Sở Cô Vũ cứ ngủ như vậy không chịu tỉnh, hẳn sợ người thân nhất của hắn sẽ cứ như vậy mà bỏ hắn đi mất.

- Sở Phong, đừng hoảng hốt, đừng quên ngươi là một Hôi Bào Giới Linh Sư.

Đúng vào lúc này, giọng nói của Đản Đản vang lên.

- Đản Đản, có phương pháp gì có thể cứu đại ca của ta không? Ta không thể để cho huynh ấy biến thành phế vật được, tuyệt đối không thể.

Sở Phong khẩn trương hỏi, tuy rằng hắn là một Hôi Bào Giới Linh Sư thế nhưng bản lĩnh có hạn, cho nên hắn đem tất cả hy vọng của mình đặt hết lên người của Đản Đản.

- Chân gãy mà thôi, lấy bản lĩnh hiện tại của người rất dễ dàng trị khỏi, nhưng ngược lại tu vi bị phế muốn hồi phục rất khó, nhưng mà cũng không phải là không có biện pháp.

- Chỉ là biện pháp này có tỷ lệ thành công rất nhỏ, thế nhưng trước mắt cũng chỉ có thể thử một lần mà thôi.

Đản Đản nói.

- Biện pháp gì? Đản Đản - người nói mau đi.

Sở Phong thấy Đản Đản nói vẫn còn biện pháp thì có vẻ vô cùng xúc động, bởi vì cho dù là hy vọng xa vời thì dù sao còn chút hy vọng vẫn tốt hơn rất nhiều.

- Ở Tu La Giới của chúng ta có một loại cấm kỵ kết giới trận có thể cướp đoạt tu vi của một người dời sang người khác, bởi vì loại Kết Giới Trận này quá mức độc ác, hơn nữa xác suất thành công rất nhỏ, nếu như thất bại thì có thể ngay cả tính mạng cũng không giữ được, cho nên trận pháp này ở Tu La Giới của chúng ta đã bị cấm, cấm Giới Linh đem trận pháp này truyền lại cho Giới Linh Sư.

- Chỉ có điều Cấm Kỵ Kết Giới Trận này chính là biện pháp duy nhất có thể giúp đại ca của người khôi phục tu vi, vừa vặn tên kia còn chưa chết, có thể lấy hắn làm vật dẫn, đoạt lấy tu vi của hắn. Nếu như thành công đại ca của người có thể trở thành một vị cường giả Nguyên Anh Cảnh, nhưng mà nếu như thất bại thì đại ca của người...

Đản Đản giải thích.

- Đản Đản à, cái Cấm Kỵ Kết Giới Trận này có thể chờ một ngày một đêm nữa mới làm được không?

Sở Phong hỏi.

- Chuyện này thì có thể, nhưng mà nếu như thất bại thì đại ca của người ngay cả tính mạng cũng không giữ được, người chuẩn bị làm sao?

Đản Đản hỏi ngược lại.

- Ta rất hiểu đại ca, đối với huynh ấy mà nói tu vi rất quan trọng, nếu như mất đi tu vi, không cách nào tu võ thì huynh ấy sống còn đau khổ hơn nhiều so với cái chết.

- Việc này ta làm chủ, ta thay đại ca của ta làm, chỉ là nếu như muốn làm thì phải làm cho triệt để một chút.

Sở Phong chuyển mắt sang Dương Tu Hồ, trong ánh mắt hiện lên một tia quả quyết.

Lúc đầu Đản Đản vẫn không rõ ý tứ của Sở Phong, mãi cho đến khi Sở Phong đem một món đồ trên người Dương Tu Hồ vứt xuống Lăng Vân Tông, sau đó một vị trưởng lão vội vàng đi tới tửu quán thì nàng mới hiểu rõ mưu tính của Sở Phong.

- Địch Nhi, Địch Nhi, Ông trời ơi, là ai đã làm cho con biến thành bộ dáng này?

Vị lão giả này chính là nội môn trưởng lão của Lăng Vân Tông, nhưng đồng thời cũng là gia gia của Dương Tu Hồ, trước đây Sở Cô Vũ bị trục xuất khỏi Lăng Vân Tông là do hấn tác oai tác quái.

Lúc này, Dương Tu Hồ còn chưa chết, nhưng ngay cả nói cũng không thể nói nên lời, thân thể của hắn đã sớm hóa thành bộ xương nhưng tất cả

các bộ phận bên trong cơ thể hắn vẫn còn tốt đẹp, nhưng dáng vẻ này lại vô cùng kinh khủng.

Thấy tôn nhi (Cháu trai) của mình bị hành hạ thành bộ dáng này thì vị lão giả này vừa thương xót vừa phẫn nộ, cùng với sự đau thương đến cùng cực, hắn cũng tức giận đến phát điên. Hắn lập lời thề, nếu như cái tên hành hạ tôn tử của hắn thành như vậy dám xuất hiện ở trước mặt hắn thì hắn nhất định sẽ đem tên đó băm thây vạn mảnh.

- Là ai, là ai đã làm, hãy nhanh chóng lăn ra đây cho lão phu, ta phải lột da rút gân ngươi, băm thây vạn đoạn.

Lão giả tức giận gào lên, khí tức Huyền Vũ Nhất Trọng tỏa ra, chấn động trời đất.

- Làm sao ngươi biết ta sẽ đem ngươi lột da rút gân, băm thây vạn đoạn?

Đúng vào lúc này, Sở Phong giống như ma quỷ đứng ở trước mặt lão giả, cùng lúc đó, uy áp cường đại kia cũng từ trên trời giáng xuống, áp bức lão giả quỳ rạp xuống đất.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai? Triệu gia ta không hề có thù oán gì với ngươi, ngươi vì sao phải đối xử với tôn nhi của ta như vậy?

Lão giả bị khí tức của Sở Phong chèn ép đến mức không thở nổi, trước đó trên mặt hắn vẫn tràn đầy sự tức giận, nhưng tức khắc bị sự kinh ngạc và hoảng hốt thay thế. Bởi vì hắn đã biết thiếu niên trước mặt mạnh mẽ thế nào, thế nhưng hắn lại không thể nào nghĩ ra bản thân mình lúc nào lại kết oán với một người lợi hại như thế.

Đối với câu hỏi của lão giả, Sở Phong chỉ cười nhạt:

- Ta là đệ đệ của Sở Cô Vũ.

- Cái gì, người...

Giờ khắc này, lão giả chột bùng tỉnh ngộ, đồng thời cũng giật mình không thôi, dù thế nào thì hắn cũng không ngờ với thân phận thấp hèn của Sở Cô Vũ ở Lăng Vân Tông như vậy mà lại có một đệ đệ mạnh mẽ như thế, ngay cả hắn mà cũng không có sức chống đỡ.

Giờ khắc này, mặt mày của lão giả đã xám như tro tàn, hắn đã bỏ đi ý nghĩ chống cự, bởi vì nhìn thấy tình cảnh của tôn nhi thê thảm như vậy, lại nhìn lại vết máu cách đó không xa thì hắn đã biết là lần này mình đã chọc phải một sát tinh, dù cho hắn có cầu xin tha thứ cũng vô dụng, việc hắn có thể làm lúc này chỉ có chờ chết mà thôi.

Sở Phong chậm rãi đi tới trước mặt lão giả, vừa liếc nhìn Dương Tu Hồ đang thoi thóp, thản nhiên nói:

- Kiếp sau, hãy nhớ kỹ một chút, có vài người có thể động tới, nhưng người nhà của Sở Phong ta lại không thể động tới.

Nói xong, Sở Phong khẽ động ý niệm, hai đạo máu tươi nở rộ ra, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Mấy ngày sau, trong một tòa thành trì ở Thanh Châu, nghênh đón một đám người toàn là thanh niên, có nữ cũng có nam, người lớn nhất chỉ mang hình dáng của thanh niên, có rất nhiều vẫn là thiếu nam thiếu nữ.

Bọn họ mua một tòa phủ đệ ở chỗ này, phủ đệ vô cùng xa hoa, rất nhiều thế gia vọng tộc trong thành cũng không ngừng hâm mộ, bởi vì ngay cả người được xem có nhiều của cải như bọn hắn cũng không có tiền mua một tòa phủ đệ xa hoa như vậy.

Bên trong một gian phòng trong phủ đệ xa hoa, Sở Cô Vũ đang nằm ở trên giường, trước giường có rất nhiều người đang đi qua đi lại, bọn họ vô

cùng lo lắng nhìn chăm chăm vào Sở Cô Vũ, yên lặng chờ Sở Cô Vũ tỉnh lại.

- Tỉnh, tỉnh rồi!

Đột nhiên Sở Tuyết hô to một tiếng, mà giờ khắc này, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng kích động, thậm chí có người xúc động đến mức nhảy dựng lên, mà những người còn lại đều lớn tiếng gọi tên Sở Cô Vũ.

- Sở Uy đại ca, Sở Nguyệt muội muội, Sở Tuyết muội muội... Sao tất cả đều ở đây, ta.. đây là đâu?

Nhìn từng khuôn mặt quen thuộc trước mắt thì Sở Cô Vũ có chút ngỡ ngàng lúng túng.

Thấy vậy, Sở Nguyệt liền giảng giải tất cả mọi thứ cho Sở Cô Vũ nghe, hóa ra là Sở Phong sợ bọn tiểu bối của Sở gia sẽ gặp phải nguy hiểm cho nên mới triệu tập tất cả bọn họ từ tông môn đến đây, mua một phủ đệ ở nơi này, để cho bọn họ mai danh ẩn tính, sinh sống ở chỗ này. Mà hiện tại Sở Phong cũng đã an bài xong tất cả, toàn bộ tiểu bối của Sở gia cũng đều đồng ý với cách làm của Sở Phong, bọn họ nguyện ý rời khỏi tông môn, an tâm lưu lại chỗ này, mai danh ẩn tích.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Đệ Đệ Cường Đại

- Hóa ra là như vậy, như thế cũng tốt, vậy thì người nhà chúng ta có thể đoàn tụ lại rồi.

Sau khi biết được tất cả là do đệ đệ của mình an bài thì Sở Cô Vũ cảm thấy rất an ủi, bởi vì điều này chứng minh bản lĩnh của đệ đệ hẳn.

Nhất là nhìn thấy trên mặt mỗi người trong gia tộc đều tràn đầy nụ cười vui sướng, tựa hồ đã có thể bước ra từ trong nỗi đau mất đi người thân thì hẳn lại càng cảm thấy cao hứng.

Bởi vì chuyện này đã chứng minh người của Sở gia hẳn rất kiên cường, hơn nữa sau khi người của Sở gia trải qua biến cố này thì đã không còn ngăn cách như lúc ban đầu, bọn họ đã hiểu giá trị của người thân, tất cả cũng vì vậy mà thân càng thêm thân, đây chính là điều mà hẳn muốn nhìn thấy nhất.

- Cô Vũ đại ca, huynh phải mau chóng khỏe lên, tất cả chúng ta đều phải nhờ huynh bảo vệ!

Sở Nguyệt cười hì hì nói.

- Đúng vậy Cô Vũ, hôm nay Sở gia đều cần đệ tới chủ trì, chúng ta cũng nhờ cả vào đệ.

Khi nghe được lời hai người nói thì Sở Cô Vũ trước tiên cảm thấy sửng sốt, khuôn mặt vốn đang mỉm cười vui sướng chợt trầm xuống, cười khổ nói:

- Nếu như là trước đây thì ta thực sự có thể cùng mọi người chung tay xây dựng lại Sở gia, thế nhưng hôm nay ta đã là một phế nhân, ngay cả một chút thực lực cũng không có, càng đừng nói là bảo hộ mọi người, cũng càng khỏi bàn tới việc chủ trì Sở gia.

- Cô Vũ đại ca, huynh đùa gì thế? Huynh là phế nhân? Huynh không phải là gặp phải kỳ ngộ bất ngờ, hiện tại đã trở thành cường giả Huyền Vũ Cảnh sao?

Sở Tuyết mỉm cười ngọt ngào nói.

- Đúng vậy Cô Vũ, đệ cũng đừng trêu chọc chúng ta nữa, chúng ta đều biết tất cả rồi, hắc hắc...

Cùng lúc đó, tất cả những người sau lưng đều bật cười, phảng phất như theo bọn họ những lời Sở Cô Vũ vừa nói thực sự chỉ là một chuyện tiếu lâm mà thôi.

- Ta gặp được kỳ ngộ trở thành cường giả Huyền Vũ Cảnh? Sở Tuyết, muội nói cái gì đó? Mọi người đều nói nhăng nói cuội cái gì đấy?

Mà giờ khắc này, sắc mặt Sở Cô Vũ lại đại biến, chỉ vào mọi người hét âm lên. Bởi vì theo ý nghĩ của hắn, hắn là một phế vật, lại bị người ta nói như vậy chẳng khác nào bị vũ nhục cả.

- Cô Vũ đại ca, huynh...

Thấy Cô Vũ đột nhiên nổi giận như vậy thì Sở Tuyết bị dọa đến mức lui về phía sau, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Đồng thời tất cả người Sở gia có mặt ở đây đều thu hồi nụ cười, đầu óc mơ hồ, thậm chí trên mặt còn hiện ra nỗi sợ hãi.

Nhưng Sở Nguyệt lại phản ứng trước tiên, mỉm cười nói với Sở Cô Vũ:

- Cô Vũ đại ca, chúng ta hiểu rõ tâm trạng của huynh, lần này tuy huynh gặp được kỳ ngộ nhưng đồng thời cũng bị phản hệ. Nhưng mà Sở Phong đệ đã nói huynh chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng vài ngày thì tất cả sẽ tốt thôi.

- Hôm nay huynh đã là cao thủ Huyền Vũ nhất trọng, hai ngày trước khi huynh gặp ác mộng, Huyền Lực trong cơ thể huynh tản mát ra, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được. Nếu như huynh không tin có thể tự mình đi cảm ứng xem thân thể của huynh thế nào.

- Đúng vậy Cô Vũ, chúng ta thật sự cảm nhận được, hôm đó ta thiếu chút nữa đã bị uy áp của đệ đè chết.

Cùng lúc đó, đám người Sở Hồng Phi cũng gật đầu phụ họa.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mọi người thì mặc dù đầu óc Sở Cô Vũ vẫn còn mơ hồ nhưng vẫn thử cảm nhận thân thể của mình. Nhưng hần vừa cảm thụ thì vẻ mặt hần vốn đang mê mang bỗng đại biến, bị vẻ kinh ngạc thay thế.

Đan điền của hần vậy mà xảy ra biến hóa long trời lở đất, so với những gì hần hiểu biết trước kia lại hoàn toàn bất đồng, giờ khắc này, từng tầng khí tức cường đại dường như vô tận đang từ trong đan điền không ngừng tuôn ra, cọ rửa thân thể của hần.

Cổ khí tức kia vượt xa Linh khí, Nguyên lực cũng theo không kịp, chính là Huyền lực, hần vậy mà có thể trở thành một cường giả Huyền Vũ Cảnh.

Sở Cô Vũ tựa như ở trong mộng cảnh, cảm giác không thể tin được, ngay cả thân thể đều đang run rẩy. Rõ ràng bản thân mình đã bị phế tu vi,

làm sao sao lại mặc danh kỳ diệu trở thành cường giả Huyền Vũ Cảnh?

"Bá"

Giờ khắc này, để xác nhận thân thể mình, Sở Cô Vũ đột nhiên nhảy xuống giường, đầu ngón chân chia xuống đất, như một mũi tên rời khỏi cung, lấy tốc độ nhanh như tia chớp từ cửa sổ bay ra ngoài, gần như khiến cho tất cả mọi người có mặt trong phòng vô cùng ngạc nhiên, sau đó bọn họ mừng rỡ như điên, vội vàng đuổi theo.

Mà giờ khắc này, Sở Cô Vũ đang đứng trong sân, trong lúc giở tay nhắc chân, Huyền lực cũng theo đó mà động. Hắn đột nhiên đánh ra một quyền, một cỗ Huyền lực vô cùng mạnh mẽ ngưng kết thành một quyền ảnh to lớn xông vào không trung.

- Ta... Ta lại trở thành một cường giả Huyền Vũ Cảnh, ta không phải là đang nằm mơ chứ?

Sau khi xác nhận thực lực của mình thì tuy rằng Sở Cô Vũ vui mừng khôn xiết, nhưng hắn cũng có chút hoài nghi. Bởi vì hắn cảm thấy không chỉ tu vi mình phát sinh biến hóa long trời lở đất, mà ngay cả hai chân vốn đã bị phế bỏ cũng khôi phục lại như cũ, hơn nữa còn muốn linh hoạt có lực hơn so với trước kia.

- Cô Vũ đại ca, tất cả đều là sự thật, huynh thật sự là một cường giả Huyền Vũ Cảnh.

Sở Nguyệt thấy vậy thì cười hì hì nói.

Cùng lúc đó, tất cả đám tiểu bối của Sở gia có mặt ở đó đều không kèm được mà hoan hô, trước kia người mạnh nhất của Sở gia - Sở Nguyên Bá cũng chỉ có tu vi Nguyên Vũ nhất trọng, mà hôm nay Sở gia lại xuất hiện một vị Huyền Vũ nhất trọng, hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy, bất ngờ như thế bảo bọn họ làm sao không hưng phấn được chứ?

Huống chi, không chỉ có tu của Sở Cô Vũ khiến bọn họ hưng phấn, ngoại trừ Sở Cô Vũ ra thì Sở gia còn có Sở Phong sở hữu thiên phú cực kỳ đáng sợ đang trong giai đoạn quật khởi. Mặt khác, ngay cả bọn họ không cần phải vì tu vi mà phiền não nữa, bởi vì Sở gia hôm nay đã không còn giống như lúc xưa nữa, cho dù là thiên phú của bọn họ bình thường không có gì đặc sắc nhưng tương lai nhất định sẽ có thành tựu.

Sau đó Sở Nguyệt gọi một mình Sở Cô Vũ vào trong phòng, nàng nói cho Sở Cô Vũ tất cả mọi chuyện, nàng cũng không biết Sở Cô Vũ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng Sở Phong đã nói Sở Cô Vũ gặp được một kỳ ngộ, nhưng đồng thời cũng bị phản hệ nên mới hôn mê bất tỉnh.

Thế nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian thì có thể bình phục, khi đó Sở Cô Vũ sẽ là một cao thủ Huyền Vũ nhất trọng, mà kể từ đó Sở gia cũng sẽ được giao cho Sở Cô Vũ làm chủ.

Giờ khắc này, rốt cuộc Sở Cô Vũ cũng đã hiểu rõ đôi chút, mặc dù hãn vẫn cảm thấy không thể tin được, thế nhưng hãn vẫn đoán được, hai chân của mình hồi phục cùng với tu vi Huyền Vũ nhất trọng, tất cả đều do đệ đệ của hãn - Sở Phong ban tặng.

- Sở Nguyệt, thật ra thì ta rất tò mò, rốt cuộc là Sở Phong đã dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến cho đám tiểu bối của Sở gia bằng lòng rời khỏi tông môn, tất cả đều tụ tập ở nơi này?

Sở Cô Vũ tò mò hỏi.

Hãn hiểu rất rõ tính tình của đám tiểu bối Sở gia, hãn biết bọn họ không phải là người chịu nghe lời như vậy, nhất là sau khi trải qua tai họa diệt tộc, trải qua nỗi đau mất đi người thân thì bọn họ càng trở nên bất hòa, nhất là đối với Sở Phong càng có khúc mắc sâu đậm, thậm chí có thể nói là thù hận.

Mà hôm nay, bọn họ lại có thể hòa thuận như vậy, hơn nữa mỗi người đều rất hài lòng với việc này, dường như bọn họ đối với tương lai sau này tràn đầy mong đợi, đối với Sở Phong lại không hề có nửa câu oán hận, ngược lại trong lời nói còn lộ ra vẻ kính trọng. Tất cả chuyện này không hợp lẽ thường, điều đó đã nói rõ Sở Phong nhất định đã làm chuyện gì đó.

- Chuyện này sao, có thể nói là Sở Phong sư đệ đã dùng thực lực của đệ ấy để thuyết phục tất cả mọi người của Sở gia.

- Dĩ nhiên thực lực này chính là đồng ý cấp cho mọi người số lượng lớn tài nguyên tu luyện. Đúng rồi những tài nguyên tu luyện này phải do huynh đích thân giữ, mỗi tháng đúng hạn cấp cho mọi người, bởi vì huynh bây giờ chính là gia chủ của Sở gia.

Sở Nguyệt mỉm cười, đem một chiếc túi càn khôn đưa cho Sở Cô Vũ.

Lúc Sở Cô Vũ tiếp nhận túi càn khôn thì trong đầu hắc còn lăm lăm không biết là tài nguyên tu luyện như thế nào mà có thể khiến cho toàn bộ người Sở gia biến thành bộ dáng này?

- Trời ạ! Đây...

Mà khi hắc mở túi càn khôn ra thì mặt mũi của hắc liền đại biến, triệt để kinh hãi.

Bởi vì hắc kinh ngạc phát hiện, bên trong túi càn khôn chứa vô số Linh dược, số lượng Nguyên dược cũng tính bằng đơn vị hàng nghìn, ngay cả Nguyên Châu cũng có mấy nghìn viên, thậm chí rất nhiều Huyền dược quý báu. Tài nguyên như vậy thật sự quá mức đáng sợ, đây là việc mà trước đây dù có nghĩ hắc cũng không dám nghĩ đến.

Tất cả mọi chuyện hôm nay thật sự khiến cho tâm hồn của Sở Cô Vũ chấn động hết lần này tới lần khác, hồi lâu sau mới khôi phục lại như cũ, hắc thở dài nói:

- Người đệ đệ này của ta đến tột cùng đã trưởng thành đến trình độ nào rồi?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Ngày Ước Chiến

Thanh Long Tông - nhị đẳng tông môn ở Thanh Châu, hôm nay nghênh đón một ngày trọng đại.

Hầu như tất cả ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử, thậm chí cả hạch tâm đệ tử đều đình chỉ tu luyện bên ngoài, trở về Thanh Long Tông.

Bởi vì ngày này một năm trước, có một thiếu niên vô danh mới tiến vào khu vực hạch tâm, khiêu chiến đệ tử đứng đầu Thanh Long Tông - Cung Lộ Vân, đồng thời còn ước hẹn hôm nay sẽ tiến hành sinh tử chiến.

Theo lý mà nói, một thiếu niên vô danh như vậy không thể nào khiến cho Cung Lộ Vân xem trọng, cũng không thể nào khiến cho tất cả người của Thanh Long Tông, từ trưởng lão cho đến đệ tử xem trọng.

Thế nhưng hôm nay tên thiếu niên đó lại không thể không khiến cho mọi người xem trọng được, bởi vì hắn đã trở thành Giới Linh Sư duy nhất của Thanh Long Tông, lại là đệ tử thân truyền của Gia Cát Lưu Vân.

Hơn nữa từ hơn nửa năm trước, người thiếu niên kia có thể lấy tu vi Nguyên Vũ nhất trọng dễ dàng mạt sát cao thủ Nguyên Vũ ngũ trọng, mà tên của hắn chính là Sở Phong.

Nếu như nói năm đó Sở Phong vẫn còn lạng lế không tiếng tăm, là trò cười trong mắt tất cả mọi người thì hôm nay Sở Phong đã trở thành một thiên tài mà trong ngoài Thanh Long Tông không ai không biết, không có mấy người còn dám bất kính đối với hắn.

Hôm nay hơn nửa trăm đã trôi qua, không biết Sở Phong đã trưởng thành đến trình độ nào rồi. Nhưng điểm duy nhất có thể xác định chính là vị thiếu niên không hề được mọi người xem trọng năm đó, giờ đây đã chiếm được sự xem trọng của tất cả mọi người, thậm chí còn có rất nhiều người cho rằng hôm nay thắng bại rất khó đoán.

Dù sao thì trước đó Cung Lộ Vân đã khí phách tuyên bố, chỉ cần Sở Phong có thể ngăn cản ba chiêu của hắn, như vậy thì tính là Sở Phong thắng. Tuy rằng Cung Lộ Vân là đệ nhất đệ tử, quả thực rất mạnh mẽ, trong hàng ngũ đệ tử giỏi nhất của nhị đẳng tông môn cũng được xem là người xuất sắc.

Thế nhưng thủ đoạn của Sở Phong cũng rất đặc biệt, hơn nữa chiến lược của hắn vượt xa khỏi sự tưởng tượng của mọi người, cho nên rất nhiều người đều cảm thấy rằng nếu chỉ là chặn ba chiêu như Cung Lộ Vân nói thì nói không chừng Sở Phong liều mạng thực sự có thể làm được.

Nói chung trận chiến này đã khiến cho tất cả mọi người hứng thú, mà vì để nhiều người hơn có thể chứng kiến được trận chiến này, cao tăng của Thanh Long Tông đã đặc biệt kiến tạo một sân đấu vô cùng lớn trên một ngọn núi của Thanh Long Tông.

Nơi này đã được bắt đầu xây dựng từ nửa năm trước, có thể chứa trên trăm vạn người, hơn nữa còn chia làm khu vực quan sát của trưởng lão, khu vực quan sát của hạch tâm đệ tử, khu vực quan sát của nội môn đệ tử, còn có khu vực quan sát của ngoại môn đệ tử. Nói tóm lại là tất cả mọi người của Thanh Long Tông đều có thể thông thả quan sát trận ước chiến này.

- Không ngờ trận ước chiến tầm thường năm đó, mà hôm nay có thể dẫn đến một trận náo động lớn như vậy.

- A, nhìn xem dáng vẻ kích động của chúng đệ tử kìa, nói không chừng trận ước chiến này là một chuyện tốt.

- Chỉ hy vọng là thế, nhưng mà bất luận là Cung Lộ Vân hay là Sở Phong, ai trong hai người bọn chúng chết thì cũng khó giao phó a.

- Tin rằng đến thời điểm mấu chốt, tông chủ đại nhân sẽ ra mặt, dù sao thì người đã ở trong bóng tối một thời gian dài như vậy, cũng đến thời điểm xuất quan rồi. Mà với loại cục diện hôm nay, nếu như thật sự mất khống chế thì cũng chỉ có người mới có thể trấn áp được.

Lục lão hộ các của Thanh Long Tông ngồi giữa khu vực quan sát dành cho trưởng lão, quan sát biến người tập nập bên trong sân đấu, chúng đệ tử đang nháy nhót từng bừng, trong lòng vừa vô cùng kích động vừa lo lắng không yên.

Tông chủ của Thanh Long Tông là một nhân vật thần bí, trừ bọn họ và Gia Cát Lưu Vân ra thì không một ai biết tông chủ của Thanh Long Tông là ai, mà hôm nay quyền quản lý Thanh Long Tông vẫn luôn rơi vào trong tay sáu người bọn họ, cho nên hôm nay áp lực của bọn họ cũng tăng gấp bội.

- Sáu vị đại nhân, không xong rồi!

Đúng vào lúc này, cửa khu vực quan sát của trưởng lão bỗng nhiên bị mở ra, một tên đệ tử hạch tâm vội vội vàng vàng chạy vào trong, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng hốt.

- Đừng hoảng hốt, chuyện gì xảy ra? Từ từ nói.

Lục lão Hộ Các dù sao cũng là người chưởng quản hiện tại của Thanh Long Tông, cho nên cũng là những người lão luyện gặp chuyện vẫn bình tĩnh không nóng không vội, chỉ một câu nói đơn giản đã có thể trấn an nỗi hoảng hốt trong lòng tên đệ tử hạch tâm kia.

- Bẩm báo sáu vị đại nhân, hiện tại dưới núi có rất nhiều tông chủ và trưởng lão của tông môn khác đang chạy tới tông môn của chúng ta.

Vị hách tâm đệ tử khẩn trương nói.

- Bao nhiêu người tới?

Nghe hẳn nói thế thì lục lão Hộ Các chau mày, cảm thấy chuyện tình có chút kỳ quặc.

- Rất nhiều người, tất cả người nhị đẳng tông môn ở lân cận đều tới, sơ bộ phỏng chừng ít nhất có hai mươi mấy đội nhân mã của tông môn.

Vị đệ tử trả lời.

- Lại có chuyện như vậy sao, mau đi qua đó.

Giờ khắc này, lục lão Hộ Các không có cách nào bình tĩnh, phất ống tay áo một cái, liền vội vã đi về cổng chính của Thanh Long Tông, bọn họ muốn xem đến tột cùng là thế nào.

Mà khi Lục lão Hộ Các đến phía sau cổng chính của Thanh Long Tông thì bọn họ kinh ngạc phát hiện thực sự có một đám nhân mã đang trùng trùng điệp điệp đi tới Thanh Long Tông.

Tuyệt đối không thể xem thường đám nhân mã kia, nơi đó có hai mươi mấy tông chủ của tông môn cùng với đương gia trưởng lão, còn có những đệ tử mạnh nhất tạo thành đội ngũ hùng hậu, trong đó cường giả Huyền Vũ Cảnh có đến mấy chục người.

Đội hình như vậy, ngay cả lục lão Hộ Các cũng vô cùng hoảng sợ, dù sao thì thực lực bình quân của sáu người bọn họ cũng chỉ là Huyền Vũ tam trọng mà thôi. Nếu như đám nhân mã kia thật sự đến để gây bất lợi cho Thanh Long Tông thì bọn họ thật sự không thể địch lại.

Chỉ có điều cũng may là khi tông chủ của những tông môn đó nhìn thấy lục lão Hộ Các thì bày ra bộ mặt vui vẻ, khiến cho lục lão Hộ Các yên

tâm vài phần, bởi vì nhìn tư thế của đối phương, rõ ràng cũng không phải là đến tập kích Thanh Long Tông mà ngược lại giống như có chuyện tốt gì đó.

Sau đó, lục lão Hộ Các mới biết được những người này là vì ước chiến mà đến, về phần bọn họ làm sao biết tin tức này, đó là vì mấy ngày trước bọn họ đều nhận được một phong thư mời, thư mời đó chính là khách khanh trưởng lão của Thanh Long Tông - Gia Cát Lưu Vân phát ra.

Mặc dù Lục lão Hộ Các không hề chuẩn bị, nhưng bọn hắn hiển nhiên không thể đem những nhân vật lớn của những tông môn này nhốt ngoài cửa được, cho nên bọn họ vội vàng đem khu vực quan sát dành cho trưởng lão đổi thành khu vực dành cho khách quý, để chiêu đãi những đại nhân vật này.

- Gia Cát Lưu Vân giờ trò quỷ gì không biết? Dám lấy danh nghĩa Thanh Long Tông phát thư mời mà không cho chúng ta biết.

Sau khi an bài xong cho đám nhân mã này thì một lão phụ (Bà lão) trong lục lão Hộ Các cảm phần nói.

- Có lẽ hẳn sợ Cung Lộ Vân không giữ lời hứa ước chiến năm đó, cho nên muốn mời những tông môn này đến chứng kiến trận đấu này. Dù sao thì Gia Cát Lưu Vân có mạnh hơn nữa thì cũng không mạnh hơn tất cả Huyền Vũ Thành. Huống chi hôm nay phía sau Huyền Vũ Thành còn xuất hiện một Lâm Nhiên, hẳn chính là Lâm Thị tổng quản của Kỳ Lâm Vương Phủ.

- Ta cũng đã sớm nghe nói những điều này, Gia Cát Lưu Vân này là một lão tạp mao ích kỷ, lại có thể vì Sở Phong mà làm đến bước này cũng đủ thấy hẳn đối với Sở Phong thật sự không tệ.

- Nhưng mà Lâm Nhiên là nhân vật như vậy, nếu như hẳn khẳng khẳng muốn bảo vệ Cung Lộ Vân, cho dù Gia Cát Lưu Vân có mời đại

nhân vật của nhất đẳng tông môn tới cũng vô dụng thôi. Ở Thanh Châu này, có mấy người dám đắc tội Lâm Nhiên?

- Ai, điều này cũng đúng, chỉ có điều Gia Cát Lưu Vân cũng chỉ có thể vì đệ tử duy nhất như Sở Phong làm chút việc như vậy mà thôi, không phải sao?

Sau khi đoán biết mục đích của Gia Cát Lưu Vân, lục lão Hộ Các cũng vì nỗi khổ tâm của Gia Cát Lưu Vân mà cảm thán.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Thế Lực Thần Bí

Sau đó, lại có những tông chủ, đương gia trưởng lão cùng với các đệ tử mạnh nhất của những nhị đẳng tông môn khắp nơi lục tục tới. Sơ bộ tính ra hiện tại nhị đẳng tông môn đến xem trận ước chiến này đã chiếm gần trăm ghế ngồi, nhiều nhân vật đỉnh cấp của nhị đẳng tông môn tụ tập lại một chỗ như vậy, đây đúng là một sự kiện trọng đại.

Cho nên những đại nhân vật tôn quý này đến hiển nhiên sẽ dẫn đến một trận sóng to gió lớn ở Thanh Long Tông, tất cả đệ tử của Thanh Long Tông lại càng trở nên kích động hơn.

Trước không nói trận chiến hôm nay có đặc sắc hay không, chỉ riêng việc trận so tài giữa những đệ tử Thanh Long Tông mà có thể khiến cho nhiều nhân vật cường đại như tông chủ đến xem cũng đã nói rõ lực ảnh hưởng của Thanh Long Tông. Bọn họ thân là đệ tử của Thanh Long Tông, hiển nhiên là cảm thấy vô cùng tự hào rồi.

- Đó không phải là thành chủ Chu Tước Thành - Tô Ngân sao? Ngay cả hắn cũng đến?

Nếu như nói những tông môn khắp nơi đều có mặt đã khiến cho người ta cảm thấy không thể tin được, như vậy thì sau khi Tô Ngân dẫn theo một đám cường giả của Chu Tước Thành đến càng khiến cho mọi người không thể nào ngờ được.

Chu Tước Thành ở trong số nhất đẳng thành trì chính là tồn tại nổi bật, mà hôm nay Tô Ngân đã trở thành một cường giả Huyền Vũ lục trọng. Bên

trong thành, số cường giả Huyền Vũ Cảnh cũng vô số, thực lực như vậy cho dù rất nhiều tông môn có mặt ở đây cũng theo không kịp.

Thế nhưng trận ước chiến này khiến cho mọi người chú ý nhất chính là đại quân Huyền Vũ Thành cũng ra sân, bọn họ đến đây cũng nằm trong dự liệu của mọi người, nhưng đội hình của bọn họ lại tuyệt đối ngoài dự liệu.

Thành chủ Huyền Vũ Thành, phụ thân của Cung Lộ Vân - Cung Thiên Bình, chính là một vị võ giả Huyền Vũ thất trọng, mà các vị đương gia trưởng lão của Huyền Vũ Thành lại có ba mươi vị bước chân vào Huyền Vũ Cảnh. Đội hình như vậy, ngay cả nhất đẳng tông môn cũng không bằng, cho nên hôm nay Huyền Vũ Thành chính là tòa nhất đẳng thành trì ở Thanh Châu được công nhận là đệ nhất thành.

Huyền Vũ Thành lần này gần như phái toàn bộ cường giả của thành trì mình ra, nhưng điều khiến người khác giật mình chính là sau đội nhân mã của Huyền Vũ Thành thì tiếp theo vẫn còn những tông chủ của nhất đẳng tông môn cùng với các trưởng lão. Bọn họ cùng nhau chuyện trò vui vẻ với Cung Thiên Bình dần dần đi vào Thanh Long Tông.

Mà một trong hai nhân vật chính trong trận ước chiến này - Cung Lộ Vân đang ở trong vòng vây của một đám đệ tử nhất đẳng tông môn nói nói cười cười, dần dần xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

- Cung gia vậy mà lại lôi kéo tông chủ của những nhất đẳng tông môn đó, xem ra lần này Sở Phong thật sự lạnh ít dữ nhiều rồi.

Sau khi đội nhân mã của Huyền Vũ Thành xuất hiện thì những tông chủ của nhị đẳng tông môn khắp nơi cũng bắt đầu chụm vào nghị luận.

Ngay cả bọn họ cũng bị đội ngũ của Huyền Vũ Thành khiến cho khiếp sợ, bởi vì bất luận là bản thân Huyền Vũ Thành hay những đệ nhất tông môn kia, bất kể bên nào cũng không phải là thế lực mà Thanh Long Tông

có thể chống lại, huống hồ những thế lực cường đại này lại tụ tập cùng một chỗ.

- Ai, chênh lệch quá xa, chớ nói chi là thế lực phía sau lưng Cung sư huynh, chỉ riêng bản thân Cung sư huynh cũng là một vị thiên tài hiếm có, ngay cả đệ nhất đệ tử của Thính Phong Tông cũng thua trên tay huynh ấy. Hôm nay Cung Sư Hinh đã là một cao thủ Huyền Vũ tứ trọng, là nhân vật thống lĩnh trong thế hệ trẻ ở Thanh Châu.

- Thật sao? Cái này cũng quá lợi hại rồi, một năm trước Cung sư huynh vừa mới bước chân vào Huyền Vũ Cảnh, chỉ trong thời gian mà đã đột phá tam trọng, bước chân vào Huyền Vũ tứ trọng, tốc độ như vậy quả thật quá mức đáng sợ.

- Thật không hổ là Cung sư huynh, thiên phú của hãn quả thực không người nào có thể địch nổi. Tên tiểu tử Sở Phong kia lại muốn cùng Cung sư huynh tranh phong, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

- Cũng không thể nói như thế, nói thế nào thì Sở Phong cũng là một người có thiên phú cực mạnh, lực chiến đấu của hãn có thể vượt qua kỳ tài hơn hãn tứ trọng, dễ dàng đánh bại Vu Cửu có tu vi Nguyên Vũ ngũ trọng, huống chi Sở Phong cũng không phải là không có chút bối cảnh nào, Gia Cát trưởng lão của Thanh Long Tông ta không phải là sư tôn của hãn sao?

- Hừ, Sở Phong hãn có sư tôn như Gia Cát Trưởng Lão thì thế nào? Hãn tưởng rằng như vậy thì đã tìm được chỗ dựa vững chắc sao? Thế thì có thể hoành hành ngang ngược sao? Phải biết rằng Kiền gia gia (Ông nuôi) của Cung sư huynh chính là Lâm Thị tổng quản của Kỳ Lâm Vương Phủ - Lâm Nhiên.

- Đúng vậy, Gia Cát Lưu Vân ở Thanh Long Tông chúng ta quả thực là một đại nhân vật, nhưng nếu như cùng so sánh với đại nhân vật như Lâm Nhiên thì quả thực chính là ngay cả cái răng cũng không phải. Trận ước

chiến hôm nay không hề căng thẳng chút nào, Cung sư huynh hoàn toàn có thể đập chết Sở Phong.

Sau khi Cung Lộ Vân lên sàn đấu thì bên trong sân đấu nhất thời loạn thành một đồng, tất cả mọi người đang vì tu vi và bối cảnh của Cung Lộ Vân mà tán thán không thôi. Giờ khắc này, một số đệ tử cùng trưởng lão vốn có chút mong đợi với Sở Phong cũng mất đi lòng tin với Sở Phong.

- Ngao~~~~~

Mà đúng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền tới một tiếng kêu to, theo sát phía sau là vô số tiếng rống to chói tai không ngừng truyền đến, vang dội khắp thiên địa.

Biến cố như vậy khiến cho mọi người kinh hãi, tất cả mọi người đều không kèm được mà ngẩng đầu lên nhìn, bọn họ muốn nhìn xem đến tột cùng là cái gì. Nhưng vừa nhìn lên thì mọi người đều trợn mắt há mồm, bị hình ảnh trên không trung dọa đến sợ ngây người.

Trên bầu trời trong xanh lại xuất hiện mấy trăm bóng mờ, là bạch điều, chính là bạch điều cực kỳ trân quý.

Bạch điều này thật sự rất có giá trị, ngay cả nhất đẳng tông môn cũng chỉ có mười mấy con mà thôi, rất nhiều nhị đẳng tông môn không hề có, mà lúc này trước mắt lại có mấy trăm con bạch điều. Hơn nữa tất cả đều là cực phẩm Bạch điều có giá trị xa xỉ, hiển nhiên sẽ khiến cho người ta giật mình không thôi.

- Trời ạ, đây là người phương nào mà lại phô trương thanh thế như vậy?

Rất nhiều người cũng không nhịn được mà kinh hô lên.

- Có phải là người của Kỳ Lân Vương Phủ không? Dù sao nói cho cùng Lâm Nhiên cũng là kiền gia gia của Cung Lộ Vân. Cung Lộ Vân cùng người khác ước chiến sinh tử, người làm gia gia như hãn hiền nhiên sẽ không làm ngơ rồi.

- Không phải, cho dù là Kỳ Lân Vương Phủ tài lực hùng hậu, nhưng dù sao Lâm Nhiên cũng chỉ là tổng quản của Lâm thị, cho dù là hãn cũng không cách nào điều động nhiều bạch điều như vậy.

- Bọn họ đến tột cùng là người phương nào mà lại quá bộ đến Thanh Long Tông? Phô trương thanh thế như vậy, tuyệt đối là một đám siêu cấp nhân vật, từ một siêu cấp thế lực đến mới đúng. Chẳng lẽ là người của Lăng Vân Tông sao?

Đối với hình ảnh trên bầu trời, tất cả mọi người đều suy đoán không dứt, nhưng căn bản không ai có thể đoán ra đáp án, chỉ có thể nhìn lên bầu không chớp mắt, đợi đáp án được công bố.

Dưới trăm vạn ánh mắt gắt gao quan sát, một con bạch điều kia đang xoay lượn trên bầu trời đột nhiên từ trên bầu trời đáp xuống. Theo sát phía sau, tất cả bạch điều đều lần lượt đáp xuống, cuối cùng đáp ở giữa sân đấu.

Mà khi những bạch điều này hạ xuống thì mọi người vốn đang giật mình không thôi lại càng kinh ngạc đến há to miệng. Thậm chí có nhiều người còn quên mất hô hấp trong chốc lát, có vài người sợ đến mức ngã nằm úp dưới đất, ngay cả thân thể cũng bắt đầu co giật.

Bởi vì người trên mấy trăm con bạch điều đó, mỗi người đều khoác trường bào vẽ đầy phù chú, hiển nhiên là Giới Linh Sư, ước chừng có mấy trăm Giới Linh Sư, hơn nữa còn có hơn hai mươi vị mặc trường bào màu xám tro, dĩ nhiên lại là Hôi Bào Giới Linh Sư.

Giới Linh Sư thừa thốt biết bao, nhưng lúc này lại xuất hiện mấy trăm vị. Hôi Bào Giới Linh Sư lại càng lợi hại hơn, hiện tại ở Thanh Châu chẳng

qua chỉ có ba vị, thế nhưng giờ khắc này, ở nơi này lại xuất hiện hai mươi vị, đội ngũ này chắc chắn khiến tất cả mọi người ở đây chấn động.

Đừng nói là bọn họ xuất hiện ở nhị đẳng tông môn Thanh Long Tông, cho dù là bọn họ xuất hiện ở Kỳ Lân Vương Phủ hoặc là Lăng Vân Tông cũng chắc chắn sẽ gây nên một trận oanh động như vậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Đúng Là Sở Phong

- Những người đó rốt cuộc là ai chứ? Vậy mà toàn bộ đều là Giới Linh Sư, còn có người mặc trường bào máu xám kia nữa, thật sự là Hôi Bào Giới Linh Sư trong truyền thuyết sao? Sao có thể có đến hai mươi vị? Lại có đến hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư!!!

Một vị tông môn đệ tử rất có kiến thức sâu rộng kêu lên một tiếng, sau đó đủ loại tiếng kinh hô cao thấp nối tiếp nhau vang lên. Tất cả mọi người có mặt ở đây đều bị đám Giới Linh Sư không rõ lai lịch này khiến cho chấn động.

Trên trán Lục lão Hộ Các của Thanh Long Tông hiện đầy hắc tuyến, trong lòng xuất hiện nỗi bất an, bọn họ vô cùng sợ hãi, sợ đám Giới Linh Sư này đến sẽ gây bất lợi đối với Thanh Long Tông bọn họ.

Nếu như nói một vị Bạch Bào Giới Linh Sư đã có thể khiến một tòa nhĩ đẳng tông môn tùy ý cho mình sử dụng, như vậy thì một vị Hôi Bào Giới Linh Sư có thể khiến một tòa nhất đẳng tông môn, tùy ý để cho bọn họ sử dụng.

Giờ khắc này, mấy trăm Bạch Bào Giới Linh Sư cùng với hai mươi Hôi Bào Giới Linh Sư đại biểu cho cái gì? Chớ nhìn bọn họ chỉ có mấy trăm người, nhưng nếu như bọn họ muốn thì có thể khiến cho tất tông môn ở Thanh Châu tùy ý cho bọn họ sử dụng, có thể điều động mấy ngàn vạn, thậm chí mấy chục vạn người. Loại hiệu triệu đó quả thực không dám tưởng tượng, một đám đại nhân vật như vậy, một Thanh Long Tông nhỏ nhỏ như bọn hắn có thể đắc tội chứ?

Mà cục diện bất an này, không chỉ có ở người của Thanh Long Tông, mà gần như tất cả mọi người ở đây đều lo lắng bất an, ngay cả thành chủ Huyền Vũ Thành - Cung Thiên Bình cùng với những tông chủ nhất đẳng tông môn cũng không ngoại lệ. Tất cả mọi người đều đang suy đoán, dám đại nhân vật này đến từ đâu? Vì sao lại đến đây?

- Mau nhìn xem, trên ngực bọn họ có đeo một ký hiệu, đó chính là người Giới Linh Công Hội!

Bỗng nhiên một vị tông chủ của nhất đẳng tông môn kinh ngạc hô lên.

- Giới Linh Công Hội chính là nơi mà những Giới Linh Sư ưu tú nhất Cửu Châu Đại Lục tập kết lại, là thế lực bá chủ Giới Châu, bọn họ thật sự là người của Giới Linh Công Hội sao?

Nghe nói thế thì tất cả những đại nhân vật ở khu vực thượng khách đều không nhin được mà hít một hơi khí lạnh, trên mặt vốn đã bất an lại lần nữa hiện ra một vẻ khiếp sợ.

Giới Linh Công Hội là vật gì? E rằng người bình thường không biết, thế nhưng những tông chủ của các tông môn khắp nơi hiển nhiên biết rất rõ, đó không chỉ là thế lực bá chủ ở Giới Châu mà thậm chí đặt ở toàn bộ Cửu Châu Đại Lục cũng là một trong những thế lực mạnh nhất.

Bởi vì bên trong Giới Linh Công Hội tụ tập những Giới Linh Sư mạnh nhất Cửu Châu, cho nên các thế lực cường đại cũng cố gắng qua lại thân thiết với Giới Linh Công Hội, ngay cả bá chủ của Cửu Châu Đại Lục - Khương Thị Hoàng Triều cũng qua lại thân thiết với Giới Linh Công Hội, âm thầm thực hiện những cuộc giao dịch.

Tuy nói Lăng Vân Tông là đệ nhất tông môn ở Thanh Châu, nhưng nếu như đem so sánh với Giới Linh Công Hội thì quả thực là không đáng là gì cả. Giới Linh Công Hội mới thật sự là quái vật khổng lồ, chính là một trong những thế lực lớn nhất trên đại lục.

Mà cái mọi người khiếp sợ chính là một đám nhân vật lợi hại như thế sao lại đi tới Thanh Châu? Sao lại đến Thanh Long Tông? Chẳng phải là bọn họ rất xem thường Thanh Châu, không hề muốn đến Thanh Châu này sao?

Dưới vô số tiếng kinh hô của mọi người, dưới trăm vạn ánh mắt soi mói của mọi người, đám người của Giới Linh Công Hội cứ lặng lẽ đứng ở trên đài thi đấu to lớn, mỗi người bọn họ đều che phủ kín mít, không ai có thể thấy rõ dung mạo của bọn họ.

Đột nhiên một gã Bạch Bào Giới Linh Sư bước tới phía trước mấy bước, đi tới trước mặt đám Giới Linh Sư. Trước mặt tất cả mọi người, hắn chậm rãi nâng hai tay lên, tháo khăn che mặt của mình xuống.

Giờ khắc này, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào hắn, tim cũng nhảy phập phồng theo động tác của hắn. Mọi người thật sự rất muốn biết, dưới vành nón kia sẽ là khuôn mặt như thế nào? Nhân vật đến từ Giới Linh Công Hội đến tột cùng có gương mặt như thế nào.

- Đây.... Dĩ nhiên lại là hắn?

Mà khi càng nón kia được tháo xuống thì tất cả mọi người của Thanh Long Tông đều không nhận được mà kinh hô lên, bởi vì bọn họ nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Chỉ có điều so sánh với vẻ khiếp sợ cùng khó hiểu của những đệ tử cùng trưởng lão này thì vẻ mặt của Cung Lộ Vân lại càng đặc sắc hơn. Hắn chau mày, ánh mắt nhíu lại, hai bàn tay càng nắm chặt, cả người run rẩy, hình dáng của hắn tựa như bày ra bốn chữ "Không thể tiếp nhận".

- Đây, thiếu niên này đến tột cùng là ai?

Có vô số người kinh hô, không dám tin hình ảnh trước mắt, vô số ánh mắt vô cùng khiếp sợ, cũng có những người rõ ràng chân tướng, tò mò truy

hỏi.

- Hãn... Hãn... Hãn chính là thiếu niên đã khiêu chiến với Cung Lộ Vân một năm trước, hạch tâm đệ tử của Thanh Long Tông, nhân vật chính của trận ước chiến hôm nay, Sở Phong!!

- Cái gì? Hãn chính là Sở Phong? Chẳng lẽ hãn bằng chừng ấy tuổi mà có thể trở thành một Giới Linh Sư? Bằng chừng ấy tuổi mà có thể gia nhập Giới Linh Công Hội sao?

- Đây là thật hay giả, người không có gạt ta chứ? Không phải nói Sở Phong là một tên phế vật sao? Làm sao lại có thân phận như vậy, có bối cảnh như vậy?

- Không sai đâu, hãn chính là đệ tử của Thanh Long Tông ta, chắc chắn là Sở Phong!!!

Khi cái tên Sở Phong truyền bá ra thì những người chưa từng thấy Sở Phong cũng rơi vào tình thế vô cùng khiếp sợ. Mà một Bạch Bào Giới Linh Sư khác cũng đi ra, tháo vành nón xuống, khi hãn nói ra một câu thì những người có mặt ở chỗ này lại lần nữa giật nảy người.

- Lục lão Hộ Các nghĩ gì thế? Còn không mau tiếp đãi thượng khách của Thanh Long Tông ta, đây chính là các bằng hữu ở Giới Linh Công Hội!!

Người này chính là Gia Cát Lưu Vân, trên ngực hãn cũng mang theo ký hiệu của Giới Linh Công Hội, nghênh ngang kiêu ngạo chỉ vào Lục lão Hộ Các, quát lên.

Giờ khắc này lục lão Hộ Các đã bị đùa tới ngu ngốc, mặc dù bọn hãn là người trông coi Thanh Long Tông, nhưng chưa bao giờ gặp phải loại cục diện này, trong nhất thời chỉ đứng ngơ ngác ngay tại chỗ, chẳng biết làm thế nào cho phải cả.

- Sáu lão già kia, còn không mau tới tiếp đãi thượng khách!

Gia Cát Lưu Vân thấy vậy thì lần nữa quát lên.

- Tuân mệnh!

Lần này, Lục lão Hộ Các rốt cuộc cũng phản ứng kịp, không dám chần chờ thêm nữa, nhanh chóng chạy tới, vô cùng cung kính mời đám người của Giới Linh Công Hội và Gia Cát Lưu Vân vào khu vực quan sát dành cho thượng khách.

Mà khuôn mặt của các cường giả Giới Linh Công Hội cũng được che chắn rất kỹ, mọi người không thể nào nhìn kỹ mặt mũi của họ, nhưng từ cái gật đầu ra hiệu của bọn họ với lục lão Hộ Các cũng có thể thấy được bọn họ cũng không có xem thường lục lão Hộ Các, cũng không hề xem thường Thanh Long Tông, ngược lại rất khách khí. Bọn họ thật sự tới Thanh Long Tông làm khách.

- Trời ạ! Thật sự là khách mời của Thanh Long Tông, nhưng mà Thanh Long Tông sao có thể mời được những nhân vật lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là vì trận ước chiến này? Là bởi vì Sở Phong mà tới?

- Lợi hại, thực sự quá lợi hại, rất nhiều người đều nói Sở Phong là một tên phế vật, nhưng người ta đã sớm trở thành Giới Linh Sư, hơn nữa còn gia nhập một trong những thế lực cường đại nhất đại lục - Giới Linh Công Hội.

- Rất nhiều người đều nói Sở Phong không có bối cảnh, thế nhưng người ta được thế lực bá chủ của Giới Châu đưa tới. Ở trước mặt Giới Linh Công Hội, đừng nói là Huyền Vũ Thành hay nhất đẳng tông môn, mà sợ rằng ngay cả Kỳ Lân Vương Phủ cùng Lăng Vân Tông cũng không dám ngông cuồng, chẳng lẽ như thế này còn gọi là không có thực lực sao?

Giờ khắc này, mọi người liên tiếp cảm thán, tiếng kinh hô vang lên không dứt, rất nhiều người càng không hề kiêng kỵ tán thán, mà những người trước đó luôn hạ thấp Sở Phong, cho rằng Sở Phong không hề có chút phần thắng nào, phần lớn bọn họ đều cúi đầu, không dám nói lời nào nữa.

Nhất là thành chủ của Chu Tước Thành - Tô Ngân thì trên mặt hắc lại tràn đầy hối hận, trong lòng cũng âm thầm than thở:

- Không ngờ Sở Phong này lại lợi hại như vậy, chẳng những trở thành một Giới Linh Sư, mà còn có thể lôi kéo quan hệ với Giới Linh Công Hội bá chủ Giới Châu. Sớm biết thiên phú của hắn nghịch thiên như thế thì ta thật sự không nên bảo Tiểu Nhu và Tiểu Mỹ giữ khoảng cách với hắn như vậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Một Năm Trước

Trong lòng tràn đầy hối hận đã thúc giục Tô Ngân đưa mắt về phía hai nữ nhi bên cạnh. Lúc này hẳn mới phát hiện trên khuôn mặt Tô Nhu và Tô Mỹ tràn đầy sự vui sướng, mỗi người đều nở nụ cười vô cùng hài lòng, có thể thấy được hai người bọn họ đã sớm động tâm với Sở Phong.

Giờ khắc này, Tô Ngân thật sự rất muốn nói với hai đứa nữ nhi của mình rằng Sở Phong là một nhân tài khó có được, hơn nữa hẳn đối với các con cũng rất có tình cảm, cũng từng nói qua muốn kết hôn với các con. Các con hẳn là nên qua lại với Sở Phong nhiều hơn, nếu như hẳn thực hiện lời hứa lấy các con, trở thành hiền tể của Tô gia thì sau này Tô Gia nhất định có thể cao hơn một bước, tuyệt đối không chỉ là người chưởng quản Chu Tước Thành đơn giản như vậy.

Chỉ có điều Tô Ngân chỉ có thể tự nói với bản thân mình mà thôi, bởi vì chỉ cần nhớ tới mấy tháng trước, khi gia tộc của Sở Phong bị diệt vong, lúc Sở Phong cần hẳn giúp đỡ nhất thì hẳn lại nói với hai nữ nhi của mình rằng hãy rời xa Sở Phong, sau này không được cùng Sở Phong qua lại, ngay cả hẳn cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Trước đây hẳn cảm thấy Sở Phong sẽ gặp nguy hiểm, vì để tránh bị liên lụy mà hẳn đã bảo hai nữ nhi của mình rời xa Sở Phong. Hôm nay cảm thấy Sở Phong có tiền đồ, vì muốn Tô gia phát triển mà bảo nữ tử của mình đến gần Sở Phong, ngay cả hẳn cũng cảm thấy không thể nói ra được những lời này.

Dĩ nhiên, sở dĩ hắc không mở miệng, cũng không hoàn toàn bởi vì ngưỡng ngùng, mà là hắc đột nhiên nhớ lại vị Hôi tiên đã tiêu diệt Thượng Quan Gia kia, nhớ tới bức thư tín mà Hôi Bào tiên sinh đã để lại cho hắc, nhớ tới thủ đoạn tàn nhẫn của Hôi Bào tiên sinh, hắc không thể không xóa đi ý nghĩ muốn gả nữ nhi của mình cho Sở Phong.

Mà dưới vô số ánh mắt của mọi người, các đại nhân vật của Giới Linh Công Hội được mời lên khu vực quan sát dành cho thượng khách, sau khi bọn họ ngồi vào chỗ của mình thì giữa sân đấu chỉ còn lại một mình Sở Phong.

"Bá"

Đột nhiên Sở Phong một tay cởi áo bào màu trắng của Giới Linh xuống, lộ ra y phục của hạch tâm đệ tử của Thanh Long Tông. Ở thời khắc này, Sở Phong cực kỳ khí phách, đứng thẳng người ở giữa sân không hề có chút sợ hãi, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người mà không hề hoảng hốt, mắt sáng như hai ngọn đuốc, ngăm nhìn bốn phía, hắc cao giọng nói:

- Ngày này một năm trước, ta lần đầu tiên bước chân vào khu vực hạch tâm của Thanh Long Tông, hôm đó chính là ngày mà Sở Phong ta cảm thấy quang vinh và tự hào nhất, bởi vì ta đã chứng minh được năng lực của mình, chứng minh ta có tư cách trở thành đệ tử hạch tâm của Thanh Long Tông.

- Nhưng cũng vào ngày hôm đó, ta lại bị một vị đệ tử chèn ép, hắc hoàng hành ngang ngược, ý vào thân phận đệ tử giỏi nhất của Thanh Long Tông, ý vào tu vi Huyền Vũ nhất trọng của bản thân mà chà đạp tôn nghiêm của tân đệ tử bọn ta, bức ép chúng ta giải tán đồng minh của mình.

- Đối mặt với sự chèn ép của hắc, rất nhiều người đều lựa chọn thần phục, nhưng Sở Phong ta lại không phục, bởi vì xây dựng đồng minh là

hành động mà tông môn cho phép, tông chủ cũng không quản, trưởng lão cũng không quản, hắn chỉ là một đệ tử thì lấy tư cách gì đi quản chứ?

- Nhưng ta chống cự lại dẫn đến sự trả thù của hắn, hắn coi thường luật lệ của tông môn, coi nhẹ tình đồng môn, ở trước mặt đông đảo đệ tử, ra tay với ta.

- Lúc đó hắn hai mươi tuổi, có tu vi Huyền Vũ Cảnh, còn ta chỉ mới có mười lăm tuổi chỉ có tu vi Linh Vũ cảnh, vậy mà hắn lại xuất thủ với ta, bắt ép ta quỳ xuống xin tha, chà đạp tôn nghiêm của ta, còn muốn lấy tính mạng của ta.

- Nếu như không phải Lý trưởng lão của tông môn ra tay cứu giúp ta thì Sở Phong ta đã chết ở trong tay của hắn rồi, chết thảm thiết ở trong tay một đệ tử coi thường luật lệ tông môn.

- Có thể coi sự việc đó là hắn ở trước mặt mọi người ỷ thế làm việc ác, thế nhưng không ai cảm thấy hắn sai, ngược lại còn lấy ánh mắt chế nhạo nhìn ta. Cho rằng một tân đệ tử như ta lại đi đắc tội đệ tử xuất sắc nhất tông môn thì chết đáng lắm, lẽ ra phải bị phạt, bị người khác sỉ nhục cũng là chuyện đương nhiên.

- Nhưng Sở Phong ta không phục, nếu không phải năm đó hắn lớn tuổi hơn ta, nếu không phải thời gian hắn tu võ lâu hơn ta thì tu vi của ta chưa chắc yếu hơn hắn, thực lực của ta không hẵn sẽ thua kém hắn, vì sao trước khi ta trưởng thành lại bị hắn sỉ nhục, bị hắn mạt sát, bị tất cả mọi người cho rằng ta sẽ không thể nào bằng hắn?

- Cho nên dưới vô số ánh mắt chế giễu của mọi người, ta đã tuyên chiến với đệ nhất đệ tử, ta muốn một năm sau, hắn sẽ đánh với ta một trận, khi đó ta muốn trừ bỏ tất cả những sỉ nhục, cho hắn biết nếu như cho ta một khoảng thời gian nhất định thì ta tuyệt đối sẽ không yếu hơn hắn.

- Về phần hần, hần không chỉ đáp ứng, còn xuất khẩu cường ngôn, nói một năm sau, chỉ cần ta có thể ngăn cản ba chiêu của hần thì hần sẽ tự sát, tự bỏ đi tính mạng mình.

- Hôm nay, ước hẹn một năm đã đến, cũng tới lúc thực hiện lời hứa năm đó. Sở Phong ta đứng ở chỗ này, vị đệ nhất đệ tử kia đang ở phương nào?????

Giọng nói của Sở Phong vang dội, từng chữ từng câu tựa như sấm, đem tất cả nguyên nhân của trận ước chiến hôm nay nói ra một lần, cũng thành công đem toàn bộ mũi dùi chia về hướng Cung Lộ Vân.

Mà sau khi mọi người biết được chân tướng thì lại càng khâm phục dũng khí của Sở Phong, đối mặt với cường quyền vẫn không cúi đầu, định ra ước chiến để rửa mối nhục, loại chuyện như vậy không phải ai cũng dám làm.

Cùng lúc đó, ấn tượng của nhiều người đối với Cung Lộ Vân cũng giảm đi rất nhiều. Mặc dù thế giới này kẻ mạnh là vua, nhưng kẻ xem thường quy củ, tùy ý mật sát đồng môn khiến cho người khác không thể nào ưa được.

- Hừ, Sở Phong, người thật đúng là nói khoác mà không biết ngượng!!!

Đúng vào lúc này, một tiếng la hét cũng từ một chỗ ngồi trong khu thượng khách vang lên, sau đó một thân ảnh bắn ra, giống như lưu tinh rơi xuống, đáp xuống trên đài thi đấu, đứng ở trước mặt Sở Phong, mà vị này chính là Cung Lộ Vân.

- Sở Phong, Cung Lộ Vân ta sẽ không giống như ngươi, chỉ biết nói mà không dám làm. Hôm nay, ta chỉ là tuân thủ ước chiến năm đó, đáng lẽ nên thu thập ngươi từ một năm trước, bây giờ ta thu thập ngươi cũng không muộn.

- Nhưng nếu như người sợ thì hiện tại người cứ quỳ xuống đất xin tha thứ, ta sẽ nể mặt các vị khách khứa ở đây mà miễn cưỡng tha cho người một mạng.

Vóc dáng Cung Lộ Vân cao ngất, khuôn mặt tuấn lãng, quả thực có phong độ của đệ nhất đệ tử, chắc chắn được rất nhiều nữ tử âm thầm ngưỡng mộ.

- Cung Lộ Vân, đừng nói nhảm nữa, ra tay đi, ba chiêu mà thôi, xem Sở Phong ta làm sao ngăn chặn.

Sở Phong mỉm cười, hướng Cung Lộ Vân giơ ngón tay giữa lên.

- Người vội vã tìm đường chết như vậy thì ta đây sẽ thành toàn cho người.

- Hự!

Đầu tiên Cung Lộ Vân chợt quát một tiếng, một tầng Huyền lực vô hình tựa như núi lửa bùng phát, từ bên trong cơ thể hân khuếch tán ra, sau đó đánh một quyền về phía Sở Phong, Huyền Lực từ trong cơ thể phát ra ngoài liền hóa thành một quyền to lớn vô hình, mang theo uy thế đáng sợ đánh úp về phía Sở Phong.

- Thủ đoạn thật là lợi hại, xem ra lời đồn Cung Lộ Vân đánh bại đệ nhất đệ tử của Thính Phong Hiên là sự thật, bằng chừng ấy tuổi đã bước vào Huyền Vũ tứ trọng, ngày sau còn cao tới đâu chứ?

Một quyền này của Cung Lộ Vân đã đem tu vi Huyền Vũ tứ trọng bày ra tất cả, khiến cho rất nhiều cao thủ sợ hãi thốt lên. Cùng lúc đó nhiều người hơn lại đưa ánh mắt nhìn về phía thân ảnh gầy yếu của Sở Phong, bọn họ đều nghĩ Sở Phong gầy yếu như vậy có thể chặn được một quyền này sao?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Ba Quyền Oai

Huyền lực oanh nhiễu như tiếng rỗng rỗng, tiếng hồ gầm, một quyền đánh tới mang theo từng đạo kinh phong.

Đối mặt với một quyền mang theo sức mạnh như thế của Cung Lộ Vân, Sở Phong cũng nhú mào, không kiềm được mà lui về phía sau một bước, hân không dám sơ suất, vội vàng thi triển ra thủ đoạn độc nhất vô nhị của Giới Linh Sư, ngưng tụ một tầng kết giới trong suốt ở phía trước người.

- Âm.

Song khi năm đấm Huyền lực vừa lao tới thì bức tường kết giới cũng vừa được ngưng tụ hoàn thành, lại vang lên một tiếng nổ vang, bức tường kết giới đã vỡ tan nát, căn bản không thể nào ngăn cản một quyền mạnh mẽ của Cung Lộ Vân.

- Nguy rồi, Sở Phong không thể nào ngăn chặn được quyền này!

Giờ khắc này, tất cả những người có chút quan hệ với Sở Phong, hoặc hy vọng Sở Phong là người thắng cuộc vô cùng hoảng sợ, bọn họ vì Sở Phong mà vô cùng căng thẳng, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Bởi vì một quyền này của Cung Lộ Vân thật sự rất mạnh, sau khi đánh tan Kết Giới thì chẳng những là uy lực không giảm mà còn phóng thẳng tới trước người Sở Phong.

- Ai~~~~~

Giờ khắc này, những cao thủ thấy rõ thế cục đều không tránh được có chút thương tiếc, Cung Lộ Vân thực sự quá mạnh, mà thực lực của hắn cũng không bị trói buộc ở Thanh Long Tông, ngay cả đệ nhất đệ tử của Thính Phong Tông cũng bị hắn đánh bại, thực lực của hắn, ngay cả những nhân vật đứng đầu tông môn có mặt ở đây cũng cảm thấy không bằng...

Mà Sở Phong thì thế nào? Một năm trước vẫn ở Linh Vũ Cảnh, cho dù hắn có Tinh thần lực, cho dù hắn là một vị Giới Linh Sư, cho dù thiên phú của hắn nghịch thiên thì chỉ trong thời gian một năm, hắn có thể lớn mạnh đến mức nào chứ? Làm sao có thể ngăn chặn công kích của cường giả Huyền Vũ tứ trọng chứ? Cho nên rất nhiều người đều cảm thấy Sở Phong căn bản không có cách nào ngăn chặn đòn công kích này.

"Bá"

Nhưng ngay khi phần lớn mọi người đều cho rằng Sở Phong chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, khiến bọn họ cảm thấy thương tiếc cho vị thiên tài hiếm thấy này thì Sở Phong lại đem huyền công vận chuyển khắp người, dưới chân hắn mọc lên từng đạo lôi mang, chỉ thấy thân hình hắn bỗng trở nên nhẹ nhàng, lại như một loại lưu quang vậy, lướt sang một bên, tránh né đòn công kích của Cung Lộ Vân.

- Mau nhìn đi, tránh rồi, Sở Phong đã tránh được, hắn thực sự tránh được đòn công kích của Cung Lộ Vân.

- Trời ạ, điều này sao có thể chứ, rõ ràng chỉ là Nguyên Vũ thất trọng, làm sao có thể tránh né đòn công kích của cường giả Huyền Vũ tứ trọng chứ? Sở Phong này chẳng phải là quá nghịch thiên hay sao?

- Không đúng, không bình thường nha, chẳng phải nói một năm trước Sở Phong chẳng qua chỉ có tu vi Linh Vũ Cảnh sao? Thế nào mà hắn hôm nay đã là Nguyên Vũ thất trọng? Chẳng lẽ trong vòng một năm này mà hắn có thể đột mấy trọng tu vi sao?

- Hừ, các người thật đúng là không có hiểu biết, chỉ biết Cung Lộ Vân là một thiên tài, lại không biết Sở Phong lại càng yêu nghiệt hơn. Nhớ lại một năm trước Sở Phong chỉ là Linh Vũ thất trọng, cho nên phải nói là trong vòng năm này, Sở Phong không chỉ đột phá mấy trọng tu vi mà là vượt qua một đại cảnh giới. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

- Mặc khác, đừng vì Sở Phong lấy tu vi Nguyên Vũ thất trọng tránh né đòn công kích Huyền Vũ tứ trọng của Cung Lộ Vân mà cảm thấy kinh ngạc, bởi vì chiến lực của hắn cũng vô cùng kinh người như vậy.

- Từ hơn nửa năm trước, Sở Phong từng lấy tu vi Nguyên Vũ nhất trọng chém giết người có tu vi Nguyên Vũ ngũ trọng, hơn nữa còn giết chết tương đối dễ dàng, cho nên phải biết rằng sức chiến đấu của người này rất cao, vượt qua lẽ thường, vượt khỏi sự tưởng tượng của các người.

Cùng lúc đó, có một người có chút hiểu về tình huống trước mắt bắt đầu lấy thái độ dương dương đắc ý, tuyên dương những sự tích nghịch thiên của Sở Phong.

Mà sau khi nghe tất cả, có vài người nghi ngờ chuyện này là thật hay giả, thế nhưng cũng có những người không chút nghi ngờ, cảm của bọn họ đã sớm rót đầy đất, nét mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, nói ra năm chữ:

- Đây là người sao?

Nhưng mà đối với đủ loại tiếng kinh hô bên ngoài, Sở Phong căn bản không có thời gian nghe, hắn giờ khắc này cũng đổ đầy mồ hôi. Bởi vì một quyền vừa rồi quả thật không thể khinh thường, Cung Lộ Vân còn hơn những kẻ khác, hắn quả thật có chút bản lĩnh.

Tuy nhiên cho dù một quyền vừa rồi thực sự rất nguy hiểm, nhưng Sở Phong đã tránh thoát thành công, còn cười đắc ý, nói với Cung Lộ Vân:

- Còn có hai chiêu, nếu như người không thể giết được ta thì mạng của người coi như đánh mất.

- Hừ, chiêu thứ nhất ta chỉ dùng mấy phần lực mà thôi, ta muốn thử xem bản lĩnh của người thế nào. Quyền thứ hai này, ta sẽ không lưu tình nữa!

Bị Sở Phong châm chọc như vậy, các đường nét trên khuôn mặt Cung Lộ Vân khẽ biến, cảm thấy bị mất thể diện. Vì vậy hắn lập tức vận chuyển huyền công, điều khiển huyền lực, đánh úp một quyền về phía mặt của Sở Phong.

- Âm.

Một quyền này lấy tốc độ nhanh hơn nhiều so với quyền vừa rồi, uy lực cũng mạnh mẽ hơn so với vừa rồi, mặc kệ là quyền vừa rồi Cung Lộ Vân có chia ra một phần lực hay không thì không thể không thừa nhận là quyền thứ hai của hắn thực sự hung mãnh hơn quyền thứ nhất rất nhiều.

Chỉ có điều sau khi thấy được uy lực của quyền thứ nhất thì Sở Phong cũng không có suy nghĩ nhiều, hắn căn bản không hề phí thời gian để đi ngăn cản, mà ngay thời khắc Cung Lộ Vân ra quyền thì Sở Phong đã dùng Tinh thần lực xác định phương hướng, trước tiên hắn thi triển thân pháp vũ kỹ, ngay lúc đòn công kích vừa đánh tới thì bản thân hắn vừa vận tránh né trước.

- Tránh rồi, lại tránh thoát.

- Thật lợi hại, vậy mà lại tránh thoát, nếu như nói lần đầu tiên chỉ là vận may thì lần thứ hai này thật sự là thực lực.

Sở Phong lần nữa tránh thoát đòn công kích của Cung Lộ Vân, mọi người lại lần nữa phát ra vô số tiếng kinh hô chói tai, so với lúc trước còn lớn hơn rất nhiều. Bởi vì bọn họ đều vì thiên phú và thực lực của Sở Phong

mà lúu lúoi, vì chiến lược của hắh mà cảm thấy giặh mình. Thế nhưng so sánh với những người đứng xem kịch vui thì những người đứng bên Cung Lộ Vậ đã nhúu chặh mậ, vô cùng lo lắng.

Theo ước chiến một năm trước, Cung Lộ Vậ nhất định phải trong vòng ba chiêu giết chết Sở Phong, nếu không hắh phải tự sát ngay tại chỗ, đây chính là lời nói hùng hồn mà chính hắh đã nói ra trước kia, hiển nhiên không thể phá bỏ.

Mà trước mặt hắh đã xuất ra hai chiêu, nhưng Sở Phong chẳng những không có chết đi, ngược lại còn không hề tổn hại một cộg lông tóc nào. Nếu như chiêu thức ba, mà Cung Lộ Vậ vẫn không có cách nào giết chết Sở Phong vậy thì người chết sẽ là hắh.

Trên thực tế, ngay cả chính Cung Lộ Vậ cũng chau mậ, trên trán nổi đầy mồ hôi hột, thật ra thì hắh vẫn đang do dự phải lấy mấy phần lực đi đối phó với Sở Phong đây? Dù sao thì tu vi của Sở Phong kém hắh nhiều như vậy, mà hắh ở Thanh Châu hôm nay cũng được xem là nhân vật đứng đầu trong lớp tiểu bối.

Nếu như đối phó với một kẻ hèn mọn chỉ có tu vi Nguyên Vũ Cảnh như Sở Phong mà hắh lại dốc hết toàn lực thì cho dù hắh có thắng cũng sẽ trở thành trò hề. Thế nhưng hiện tại hắh hiểu rõ, một quyền cuối cùng này, hắh không thể lưu lại bất kỳ phần sức nào nữa, nhất định phải xuất toàn lực, bằng không thì hắh thật sự sẽ trở thành trò cười.

- Cung Lộ Vậ, chỉ còn có một chiêu cuối cùng thôi, ngươi đã tình ngộ chuẩn bị tự sát rồi sao?

Sở Phong nhìn đài thi đấu bị Cung Lộ Vậ đánh thành một cái hố rất lớn cách đó không xa thì trước tiên lau mồ hôi trên trán, sau đó khoắc tay khiêu khích Cung Lộ Vậ.

- Sở Phong, người không nên đắc ý, bây giờ ta sẽ để cho người biết một chút về thực lực thực sự của ta, chịu chết đi!!

"Bá"

Cung Lộ Vân phản nộ quát một tiếng, không có trực tiếp xuất thủ mà bước lên phía trước một bước, cả người hấn trong nháy mắt biến mất, mà khi hấn xuất hiện lần nữa lại đứng sau lưng Sở Phong.

Tay phải hấn nắm chặt, bên ngoài nổi lên một tầng quang hoa, là Huyền lực dày đặc đang nhanh chóng bắt khởi động. Lúc này hấn đã đánh một quyền về phía Sở Phong, quan trọng nhất chính là uy áp Huyền Vũ tứ trọng đã gắt gao bao phủ Sở Phong, phong tỏa tất cả đường lui của Sở Phong, hơn nữa còn khoảng cách giữa hai người đã vô cùng gần, Sở Phong căn bản không thể nào tránh né được nữa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Người Tự Sát Đi

Giờ khắc này, tất cả mọi người vì Sở Phong mà nắm chặt tay, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, bởi vì dưới tình huống không thể nào tránh né này, không ai cho rằng Sở Phong có thể ngăn chặn được một quyền này.

Trên thực tế, ngay cả Cung Lộ Vân cũng nghĩ như vậy, hẳn cho rằng tuy trước đó Sở Phong có thể tránh né công kích của hắn, nhưng chẳng qua là bởi vì công kích của hắn quá mức đơn giản. Nếu như Sở Phong nắm giữ thân pháp vũ kỹ lợi hại thì quả thực có thể tránh né, dù sao thì một năm trước, Sở Phong cũng dựa vào thân pháp vũ kỹ giống như vậy mà tránh đòn công kích của hắn một lần rồi.

Thế nhưng hắn lại không hề hoài nghi uy lực từ đòn công kích của mình, chỉ cần Sở Phong không thể tránh thoát thì với lực lượng hôm nay của hắn thì một quyền này tuyệt đối có thể lấy đi cái mạng nhỏ của Sở Phong, cho nên hắn mới không vận dụng vũ kỹ, mà một chiêu cuối cùng này chỉ là sử dụng toàn bộ sức mạnh đánh ra một quyền mà thôi.

Nhìn một quyền này của mình, đang từng chút từng chút đến gần Sở Phong, nhìn vẻ hoảng hốt càng ngày càng hiện rõ trên mặt Sở Phong thì nụ cười đắc ý trên mặt Cung Lộ Vân càng ngày càng đậm. Thế nhưng hắn lại không hề chú ý tới khi một quyền này sắp đánh trúng thì khóe miệng Sở Phong chợt cong lên, bày ra một nụ cười xấu xa khi âm mưu được như ý.

- Âm.

Không hề nằm ngoài dự đoán, một quyền này đã đánh trúng, một tiếng nổ ầm vang như tiếng sấm dội vang lên, Huyền lực vô cùng mạnh mẽ càng quét ra xung quanh. Dưới tình huống bị Huyền lực bao vây thì Sở Phong đứng thẳng tắp ở nơi đó, hần lấy tốc độ như bay trượt ra xa, nhưng khi chạy đến sát mép đài thi đấu thì chậm rãi dừng lại.

- Đánh trúng, thực sự đánh trúng, Sở Phong đã chết rồi sao?

Giờ khắc này tất cả mọi người gần như đều nhin không được mà đứng dậy, đem ánh mắt lóe sáng nhìn về phía Sở Phong bị biến sương mù màu trắng cùng với Huyền lực đan vào một chỗ bao chặt.

Mặc dù phần lớn mọi người đều cảm thấy rằng Sở Phong đã chết, thế nhưng mọi người vẫn muốn nhìn một chút xem đến tột cùng Sở Phong chết thành hình dạng gì, dưới một quyền mạnh mẽ của Cung Lộ Vân, thân thể Sở Phong đã bị tàn phá thành hình dạng gì?

Rốt cuộc khí thể cũng tan hết, thân thể của Sở Phong lại lần nữa hiện trong tầm mắt của mọi người. Chỉ có điều vào thời khắc này, Sở Phong cũng không hề giống với suy đoán của mọi người, hóa thành một đồng bunn nhào mà thân thể của hần vẫn vô cùng hoàn hảo không hề có chút tổn hao gì.

Mặc dù như thế nhưng thời khắc này Sở Phong lại giống như một con chó chết nằm tại chỗ, không hề nhúc nhích, toàn thân đã không còn chút khí tức.

- Thua, đến cuối cùng Sở Phong vẫn thua, tuy rằng hần rất lợi hại, chính là một thiên tài khó gặp, nhưng dù sao thì hần vẫn chưa trưởng thành, chỉ dựa vào tu vi Nguyên Vũ thất trọng cùng dây dưa với Cung Lộ Vân, mà có thể làm đến bước này thì hần đã rất giỏi rồi. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

- Thực sự là đáng tiếc cho một vị thiên tài như vậy, thực sự cứ như vậy mà chết đi sao? Người của Giới Linh Công Hội dường như vẫn chưa có động tĩnh, bọn họ thực sự cho phép Giới Linh Sư của mình bị người khác giết chết như vậy sao?

Thấy tình thế như vậy, tất cả mọi người dường như đều cho rằng Sở Phong đã chết, bọn họ cảm thấy trận ước chiến này đã phân được thắng bại, ngay cả Tô Ngân trước kia đặt rất nhiều hy vọng lên Sở Phong cũng thở dài tiếc hận.

Tô Mỹ lại ôm tỷ tỷ của mình, vô cùng thống khổ, tiếng khóc bi thương như vậy khiến cho bất cứ ai nghe được đều cảm thấy thương xót. Nếu như không phải Tô Nhu ngăn nàng thì nàng đã sớm chạy vọt tới đài thi đấu, ôm lấy Sở Phong, dù sao thì ở trong lòng của nàng Sở Phong chính là người mà nàng yêu nhất.

Nhưng ngược lại Tô Nhu có chút hiểu biết đối với bản lĩnh của Sở Phong, chân mày lá liễu của nàng hơi nhíu lại, nhìn Sở Phong đang ở trên đài, trong lòng thầm nghĩ:

- Cái tên Sở Phong đáng chết này, lại đang giở trò quỷ quái gì, nếu người còn không mau đứng dậy thì Tiểu Mỹ sẽ vì người mà khóc đến chết mất!!!

Nhưng ngoại trừ Tô Nhu ra thì trong trăm vạn người có mặt ở đây có mấy người hiểu rõ về nội tình của Sở Phong, biết rõ năng lực của Sở Phong? Trên thực tế, trước kia Sở Phong đánh nhau đã khiến cho mọi người giật mình không thôi, cảm thấy Sở Phong là một thiên tài không thể quật khởi.

Cho nên hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Sở Phong đã chết, ngay cả Cung Lộ Vân đang ở trên đài thi đấu nhìn thấy tình trạng Sở Phong như vậy cũng xác định Sở Phong không còn khí tức.

Vì vậy hắn vui vẻ cười ha ha, xoay người lại ôm quyền cúi đầu với biến người ở bốn phía, dùng một âm thanh vô cùng vang dội tuyên bố với mọi người:

- Cảm tạ các vị hôm nay đã tới đây cổ vũ, chứng kiến ta cùng với Sở Phong đánh một trận, thế nhưng kết quả hôm nay thật sự có chút ngoài dự tính của ta, ta vô cùng tiếc hận nhưng không biết phải làm thế nào cả.

- Lúc đầu, Cung Lộ Vân ta vì nể tình đồng môn mà không có xuất toàn lực, hai quyền trước ta cố ý nhường, muốn lấy uy áp từ hai quyền ấy cảnh cáo Sở Phong, để hắn biết khó mà lui, để hắn vứt bỏ ý muốn cùng ta ước chiến sinh tử, thật ra thì nếu như hắn chịu nhận thua thì ta tuyệt đối sẽ cho hắn cơ hội sống sót.

- Chỉ là Sở Phong lại là một tên ngu xuẩn không biết tốt xấu, không chịu bỏ ý định, ngược lại còn nhiều lần khiêu khích ta, cuối cùng vì ngại quy tắc ước đấu ngày đó mà ta không thể không kết thúc hắn ở chiêu thứ ba.

- Tuy rằng cũng là hành động bất đắc dĩ, cũng không phải là cố tình, thế nhưng ta vẫn muốn nói cho mọi người biết, trận ước chiến hôm nay, Cung Lộ Vân ta chính là người chiến thắng!

Giờ khắc này, nụ cười trên mặt của Cung Lộ Vân đã đạt tới cực hạn, cho nên hai câu sau cùng hắn nói vô cùng lớn tiếng, tựa như đang bày ra khí thế vương giả vậy.

Nhưng khi hắn nói xong thì lại không nghe được tiếng reo hò ủng hộ của mọi người như trong dự liệu, mà ngược lại toàn bộ sân đấu đều trầm lặng, cái bầu không khí quý dị đó quả thực khiến hắn cảm thấy lúng túng, mờ mịt tới cực điểm.

Mà sau khi một giọng nói đột ngột vang lên thì tim của hắn tức khắc đập rộn lên, khuôn mặt biến đổi, đầu hắn dường như bị một quả tạ ngàn cân

đập vào, vô số tiếng ong ong vang lên bên tai, như sấm sét giữa trời quang.

- Cung Lộ Vân, ba chiêu đã qua rồi, người tự sát đi!!!

Một âm thanh vang dội vang lên sau lưng Cung Lộ Vân, tựa như một lưỡi đao sắc bén vô hình xuyên thấu nội tâm của Cung Lộ Vân.

Mang theo tâm tình bất an đến cực điểm, Cung Lộ Vân chậm rãi quay đầu lại. Lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện Sở Phong vốn đã không còn hơi thở đứng thẳng người trên đài thi đấu, hắn chẳng những không chết đi, ngược lại đang cười híp mắt nhìn mình.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Sức Chiến Đấu Nghịch Thiên

- Người... Người... Người giả chết!

Thời khắc này, Cung Lộ Vân tức giận đến mức trái tim dường như muốn nổ tung, rốt cuộc hắn đã biết bầu không khí vì sao lại quỷ như vậy rồi, hóa ra là Sở Phong vẫn chưa chết, Sở Phong vậy mà lại đỡ được quyền thứ ba của hắn.

Trận ước chiến này lại là hắn thua, thế nhưng hắn lại không hề phát giác ra, vừa rồi còn ở trước mặt gần trăm vạn người nói ra những lời hùng hồn đánh thép, tuyên bố mình là người thắng cuộc.

Vào giờ khắc này, hắn quả thực vô cùng xúc động, muốn tìm một động kiến, lập tức chui vào cho đỡ ê mặt. Bởi vì hắn bị người khác chơi đùa, bị Sở Phong đùa, bị đùa một cách triệt để.

Làm trò hề ngay trước mặt phụ thân của mình, làm trò hề ngay trước mặt người nhà của mình, làm trò ngay trước mặt đông đảo bằng hữu, làm trò ngay trước mặt gần trăm vạn người, hơn nữa còn bị đả kích vang dội như vậy. Mặt mũi của hắn đã mất hết rồi, hắn anh minh một đời lại bị phá hủy toàn bộ.

Mà tất cả những thứ này đều do Sở Phong ban tặng, cho nên vào thời khắc này, một cơn thịnh nộ ngút trời đang dâng trào trong lòng của Cung Lộ Vân, hận không thể đem Sở Phong đi băm thây vạn đoạn.

Mà Sở Phong nhìn thấy sắc mặt hắn tái xanh, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi thì chỉ cười hắc hắc, thản nhiên nói:

- Cung Lộ Vân, căn cứ theo ước định một năm trước, ta đã đỡ được ba chiêu của người rồi, chẳng phải Sở Phong ta không thông cảm cho người mà chẳng qua là năm đó chính người đã nói, người hãy tự sát đi!!!

Sở Phong vừa nói ra những lời này thì gần như trái tim của toàn trường đều kịch liệt nhảy lên hai cái, tất cả bọn họ đều nghĩ, Cung Lộ Vân thật sự sẽ tự sát sao? Một vị thiên tài hiếm có như vậy, chẳng lẽ hôm nay phải tự sát ở nơi này sao?

Chỉ có điều sau một khắc, bọn họ cảm thấy bọn họ đã sai lầm rồi, hóa ra bọn họ đã đánh giá cao Cung Lộ Vân. Cung Lộ Vân cũng không có tức khắc thực hiện theo lời hứa hùng hồn của hãn năm đó, mà chỉ vào mặt Sở Phong, hung tợn nói:

- Sở Phong, người yên tâm đi, Cung Lộ Vân ta sẽ vì những lời mình đã nói mà trả giá thật lớn, chỉ có điều dù Cung Lộ Vân ta chết thì cũng phải chết sau người!!!

"Vù"

Vừa dứt lời, Cung Lộ Vân tựa như một mũi tên rời dây cung, lấy tốc độ nhanh như tia chớp vọt tới trước người của Sở Phong, đánh một quyền về phía Sở Phong.

Hãn chẳng những không có thực hiện lời hứa năm đó, ngược lại lần nữa ra tay với Sở Phong, phát động đòn công kích trí mạng về phía Sở Phong.

Nhìn khí thế hung hăng của Cung Lộ Vân, cùng với một kích trí mạng tràn ngập sát khí đó thì khuôn mặt của tất cả mọi người liên đại biến, chỉ có điều bọn họ phản ứng như vậy cũng không phải là vì Cung Lộ Vân nói không giữ lời, mà là bởi vì đối mặt với một kích hung ác như thế của Cung Lộ Vân, nhưng Sở Phong căn bản không hề có hành động tránh né, mà là

ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như là yên lặng chờ đợi đòn công kích của Cung Lộ Vân vậy.

Dưới loại tình huống này, một số người bắt đầu hoài nghi, có phải Sở Phong đã bị uy thế của cường đại do Cung Lộ Vân phát ra dọa đến choáng váng rồi hay không? Chỉ có điều ngay một giây kế tiếp thì những người có ý hoài nghi Sở Phong lại hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Khi một quyền hung ác độc địa hơn trước kia gấp mấy lần sắp đánh vào mặt Sở Phong thì Sở Phong lại xuất thủ với tốc độ nhanh như tia chớp, cùng lúc đánh ra một quyền, nhắm về phía chính diện quả đấm của Cung Lộ Vân mà đánh tới.

Một quyền này quả thực như là châu châu đá xe, cũng là tự rước lấy cái chết. Người ngoài nhìn vào đều nhận xét Sở Phong này hoàn toàn bị điên rồi mới có thể đánh ra một quyền như vậy.

Nhưng mà khi hai quyền chạm vào nhau, một tiếng nổ vang vọng ra cũng chính là lúc một màn khó tin xảy ra. Dưới trận trùng kích cường đại đó, Cung Lộ Vân lại bay ngược ra phía sau, mà nhìn sang Sở Phong lại không hề di chuyển nửa bước. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Sở Phong chỉ có tu vi Nguyên Vũ thất trọng, vậy mà có thể dùng một quyền đánh lui Cung Lộ Vân có tu vi Huyền Vũ tứ trọng. Một quyền tưởng như châu châu đá xe, tự rước lấy cái chết lại thắng lợi, kết quả này khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây khó mà có thể tiếp nhận được.

Giờ khắc này, tình huống trước mắt đã khiến trong lòng tất cả mọi người khiếp sợ đến mức không thể diễn tả bằng lời, trong đầu bọn họ đều vang dội một câu nói:

- Chẳng lẽ chiến lực của Sở Phong thật sự nghịch thiên như vậy sao?

Vậy mà giờ khắc này, Sở Phong cũng không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người mà tùy ý bẻ khớp hai bàn tay, xoay cổ, vận động làm nóng thân thể.

Sau khi một hồi tiếng "Cộp cộp" vang lên từ bên trong lẫn bên ngoài cơ thể Sở Phong vang lên thì Sở Phong lại nói tiếp một câu khiến cho người ở toàn trường đều trợn mắt há mồm, thiếu chút nữa thì đã dọa người ngoài sợ đến chết ngất.

- Nếu như sớm biết ngươi là một người nói không giữ lời thì ta thật sự không nên để cho ngươi đánh ba chiêu như vậy. Quên đi, cứ để cho ta tự mình động thủ, tự mình kết thúc cái mạng chó của ngươi đi!

Nói xong câu đó, Sở Phong liền sải bước về phía trước, dưới ánh mắt của vô số người, chậm rãi bước từng bước về phía Cung Lộ Vân.

Mà giờ khắc này, mọi người đã khiếp sợ đến mức không nói thành lời, bọn họ nghĩ thầm:

- Cái gì? Ta không nghe lầm chứ? Sở Phong muốn lấy tính mạng của Cung Lộ Vân? Với tu vi Nguyên Vũ thất trọng của hắn sao?

Đối với lời nói của Sở Phong, mọi người vô cùng khiếp sợ đồng thời cũng tràn đầy hoài nghi, nói Sở Phong là một thiên tài thì mọi người gần như tin soái cổ, thậm chí nói Sở Phong là một thiên tài nghìn năm có một cũng có người tin, bởi vì Sở Phong đã bày ra thực lực của mình trước mặt của bọn họ rồi.

Thế nhưng nếu như nói Sở Phong muốn lấy tu vi Nguyên Vũ thất trọng đánh bại Cung Lộ Vân có tu vi Huyền Vũ tứ trọng thì mọi người không thể nào tin được. Huyền Vũ Cảnh hoàn toàn khác biệt với Nguyên Vũ Cảnh và Linh Vũ Cảnh, mỗi một trọng đều có chênh lệch vô cùng to lớn.

Cho nên mọi người cảm thấy nếu như nói Sở Phong lấy tu vi Nguyên Vũ nhất trọng đánh chết người có tu vi Nguyên Vũ ngũ trọng đã là ranh giới cực hạn của hắn, như vậy thì sau này khi hắn đạt đến Huyền Vũ nhất trọng thì chắc chắn không có cách nào đánh chết người có tu vi Huyền Vũ ngũ trọng. Cho nên gần như tất cả mọi người đều cho rằng Sở Phong đang nói chuyện viển vông, vì thế nên rất nhiều người đều cảm thấy Sở Phong bị điên rồi.

- Muốn giết ta? Chỉ bằng người sao?

Cung Lộ Vân đã sớm hận Sở Phong đến tận xương tủy, lúc này lại nghe Sở Phong nói muốn tự ra tay giết hắn thì hắn càng tức giận đến khí huyết quay cuồng, cho nên hắn lại vận chuyển huyền công, lần nữa vọt tới trước mặt Sở Phong.

Lần này hắn mang theo uy thế Huyền Vũ tứ trọng vô cùng mạnh mẽ, mặt đất cũng bị chấn động phát ra tiếng ầm ầm vang dội, ngay cả bầu không khí cũng bị dồn nén phát ra tiếng nổ vang, hắn quả thực đã thi triển toàn bộ thực lực không hề giữ lại chút nào.

- Hừ, tới thật đúng lúc.

Nhưng đối mặt với đòn phản công của Cung Lộ Vân, Sở Phong cũng chỉ hô to một tiếng, đồng thời bước tới phía trước một bước, nhanh chóng lướt về phía Cung Lộ Vân.

- Ầm ầm.

Nơi hai người giao chiến, quyền ảnh chân ảnh hóa thành mấy đạo Câu Quyền tiên thoát bay tán loạn khắp không trung, Nguyên lực cùng với Huyền lực va chạm vào nhau, sóng gợn mạnh mẽ tựa như pháo hoa liên tục tàn phá xung quanh, hai người thật sự đánh nhau rất kịch liệt.

Đề nghị các trang copy truyện phải ghi rõ nguồn truyện.org nhé!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Hoàn Toàn Áp Chế

- Trời ạ! Sở Phong thật sự dựa vào tu vi Nguyên Vũ thất trọng cùng Cung Lộ Vân đánh không phân cao thấp? Không biết có phải là mắt ta có bị mờ không nữa?

Giờ khắc này, rất nhiều người đều không thể tin được sự thật trước mắt, nếu như nói trước đó Sở Phong có thể ngăn cản được công kích của Cung Lộ Vân là do chiến lược của hắn phi phạm, như vậy hiện tại Sở Phong cùng với Cung Lộ Vân đối đầu chính diện quả thực là một chuyện nghịch thiên.

Cho nên có rất nhiều người cũng không tin sự thật này, bọn họ không cách nào tưởng tượng được, trên mảnh thiên địa này mỗi lực lượng đều có chất lượng khác biệt, Nguyên lực căn bản không thể nào so với Huyền lực, trước mắt tại sao có thể chống lại Huyền lực được, hơn nữa còn không rơi vào thế yếu, phải biết rằng đây chính là một chuyện không hợp lẽ thường!!!

Thậm chí một số người còn hoài nghi là do mình hoa mắt, không ngừng dụi dụi hai mắt, mà khi những người đó lần nữa mở mắt ra, nhìn về phía trận chiến thì nhất thời trợn mắt há mồm không nói nên lời.

Bởi vì bọn họ kinh ngạc phát hiện trong vòng chiến của Cung Lộ Vân và Sở Phong, Nguyên lực lại áp chế Huyền lực, dưới quyền cước giao nhau, Cung Lộ Vân lại đang bị bức lui về phía sau, mà Sở Phong thì đang dũng mãnh tiến lên. Sở Phong vậy mà có thể chiếm cứ thế thượng phong!!!

- Huyền Vũ tứ trọng cũng không có gì hơn thế này, xem ra danh hiệu đệ nhất đệ tử này của người có phần hư danh rồi.

Sở Phong lấy Nguyên lực chèn ép Huyền lực, lấy Nguyên Vũ chèn ép Huyền Vũ, đem Cung Lộ Vân áp bức phải liên tục tháo chạy, đồng thời cũng không quên châm chọc đối phương.

- Người.. Người đến tột cùng là dùng cái gì mà có thể có chiến lực quý dị như vậy?

Mà Cung Lộ Vân cũng bị Sở Phong làm cho vô cùng buồn phiền, cho nên hẳn căn bản cũng không tin, không tin đây thực lực của bản thân Sở Phong, nghi ngờ Sở Phong đã dùng được phẩm đặc thù gì đó, hoặc là sử dụng Cấm Kỵ thủ đoạn nào đó.

Mà Cung Lộ Vân vừa nói ra lời này thì rất nhanh đã khiến cho mọi người đồng tình, bọn họ vẫn cảm thấy chiến lực của Sở Phong không bình thường, vừa vặn Cung Lộ Vân đã cho bọn họ một lời giải thích hợp lý.

- Nói mau, là người đã dùng cấm dược hay là sử dụng thủ đoạn cấm kỵ của Giới Linh Sư? Vì muốn thắng ta mà người lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, thực là hèn hạ, vô sỉ mà.

Thấy suy đoán của mình chiếm được sự đồng tình của mọi người thì Cung Lộ Vân lại càng trở tráo hơn, bắt đầu lớn tiếng hô lên, hẳn vậy mà đệ tiện vô sỉ tới mức đem mũi dùi chia vào Sở Phong.

- Hừ, người thật sự cho là tất cả mọi người trong thiên hạ đều vô sỉ giống như người sao? Sở Phong ta có sử dụng cấm dược hay không, có sử dụng Cấm Kỵ thủ đoạn hay không thì thời gian có thể chứng minh tất cả.

- Thế nhưng người thua trận lại mặt dày mày dạn không chịu tự sát, tất cả mọi người đều đã chứng kiến hết.

Sở Phong hừ lạnh một tiếng, trong lúc vô tình đã thanh minh cho mình.

- Sở Phong nói không sai, bất luận là Cấm Dược hay là Cấm kỵ thủ đoạn mặc dù có thể khiến cho tu vi của người tăng lên rất nhiều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng lại có hạn chế thời gian.

- Vượt qua thời gian này thì chẳng những không thể lấy được thực lực, mà còn sẽ bị phản hệ vô cùng nghiêm trọng, nhẹ thì bị thương nặng, nặng thì tàn phế, đánh mất toàn bộ tu vi.

- Nếu như Sở Phong thật sự sử dụng Cấm dược, hoặc là cấm kỵ thủ đoạn thì sớm muộn gì cũng lộ rõ nguyên hình, hắn không thể kiên trì được bao lâu, mà thoát nhìn đáng vẻ của hắn rất tự tin, chẳng lẽ hắn thật sự không có sử dụng cấm dược mà dựa vào thực lực bản thân sao?

Nghe được lời Sở Phong nói thì mọi người cũng cảm thấy rất có đạo lý, không kèm được mà ngẩng đầu lên nhìn. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

- Hừ, thứ đồ vô sỉ sử dụng cấm dược, cho dù người có sử dụng cấm dược thì thế nào? Cung Lộ Vân ta có thể dựa vào tu vi thật sự của mình đánh chết người, chịu chết đi!!!

Thấy vậy, Cung Lộ Vân có chút bất an, hắn lại cảm thấy Sở Phong không hề sử dụng cấm dược. Vì vậy hắn liền thay đổi chiêu thức, không đơn thuần dùng chiến lực của mình mà chiến đấu với Sở Phong nữa, mà thi triển ra một loại vũ kỹ cường hãn.

Vũ kỹ vừa ra, lực lượng Huyền lực chân chính được phát huy, thân thể của Sở Phong căn bản khó mà có thể chống lại thế tiến công đó, chỉ có điều Sở Phong cũng không e ngại, mà vận chuyển Nguyên lực, từng đạo Hư Huyền Chương nổi lên, thật sự khiến người xem hoa cả mắt, lần nữa áp chế Cung Lộ Vân.

- Sở Phong này đúng là lợi hại, ta lần tiên nhìn thấy có người có thể đem Hư Huyền Chương của Thanh Long Tông ta thi triển đến trình độ này.

Mà nhìn thấy Sở Phong thi triển Hư Huyền Chương thì các trưởng lão của Thanh Long Tông cũng tán thưởng không ngớt, Hư Huyền Chương của Sở Phong cực kỳ huyền diệu, đã triệt để lĩnh ngộ tinh túy của bộ võ kỹ này, ngay cả bọn họ cũng không theo kịp, cảm thấy không bằng.

- Chỉ là võ kỹ cấp ba thấp kém mà cũng dám phô trương ở trước mặt ta, ta sẽ cho người kiến thức một chút về võ kỹ mạnh nhất của Thanh Long.

Dùng võ kỹ cấp ba không đấu lại Sở Phong, chiêu thức của Cung Lộ Vân vừa chuyển một cái, liền thi triển ra võ kỹ cấp năm, muốn dựa vào võ kỹ cấp độ mạnh hơn để tiêu diệt Sở Phong.

- Võ kỹ cấp năm mà thôi, người cho rằng chỉ có mình người có sao?

Nhưng Sở Phong nào có sợ hãi hăn? Lôi Đình đệ tam thức, sấm sét tuôn ra, có thể hóa vạn vật, mặc dù chỉ là võ kỹ cấp bốn, nhưng đệ tam thức này bất luận là hình thái hay là uy lực đều có thể so với võ kỹ cấp năm.

Quan trọng nhất chính là cái mà Cung Lộ Vân gọi là võ kỹ mạnh nhất lại lần nữa bị Lôi Đình Tam Thức của Sở Phong mạnh mẽ áp chế, đây cũng là điều khiến hăn phiến muộn tới cực điểm.

- Sở Phong, người dựa vào thủ đoạn bàn môn tả đạo muốn liều mạng với ta thì sớm muộn gì cũng gieo gió gặt bão, chỉ có điều người cũng không cần sợ phản hệ đâu, trước đó ta sẽ kết thúc tính mạng của người.

Cung Lộ Vân nhiều lần bị Sở Phong áp chế, điều này khiến cho hăn thân là Huyền Vũ tứ trọng, từng chiến thắng qua đệ nhất đệ tử của đệ nhất tông môn cảm thấy mất thể diện, trên mặt không còn ánh sáng, lại càng phần nộ hơn, muốn mau chóng giết Sở Phong.

Vì vậy hần thi triển ra thân pháp vũ kỹ, thân hình nhún một cái lui về phía sau, nhất thời thối lui mấy ngàn thước. Cùng lúc đó thân thể của hần cũng phát sinh biến hóa, một cỗ Huyền lực đang chuyển hóa bên trong cơ thể của hần.

- Sở Phong, ta sẽ cho người kiến thức một chút về vũ kỹ cường hần mà người chưa từng biết tới, cực phẩm vũ kỹ trong vũ kỹ cấp năm, Vạn Mã Bôn Đằng!

"Âm"

Đột nhiên trong cơ thể Cung Lộ Vân bộc phát ra Huyền lực cực kỳ cường đại, Huyền lực dày đặc kia cơ hồ phóng lên cao, lại rất nhanh rơi xuống, hóa thành một cơn sóng lớn vô hình bắt đầu dừng động ra, cuối cùng lại hóa thành hữu hình, tạo thành một con tuần mã to lớn.

Con tuần mã này trông cực kỳ sống động như thật, nhưng hai mắt lại có màu đỏ tươi, mà chiếc sừng bén nhọn trên trán nó tản ra uy thế cường đại, cái loại uy thế thể không phải những con tuần mã bình thường có thể sở hữu được, thậm chí ngay cả yêu thú bình thường cũng không thể sánh sánh.

Mà quan trọng nhất chính là lúc này con tuần mã đáng sợ như vậy lại có mấy ngàn chân, uy thế như vậy quả thật làm rung động khắp đại địa. Chấn động mạnh mẽ như vậy, nếu như không phải đài thi đấu được chế tạo đặc biệt thì chắc chắn là mặt đất chỗ nó đi qua sẽ vỡ vụn, sinh ra vô số vết nứt, ngay cả một tòa thành trì đều có thể bị con tuần mã này chà đạp không còn sót lại chút gì.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Mở Mang Tâm Mắt

- Vũ kỹ thật mạnh, uy lực như vậy chẳng lẽ là vũ kỹ cấp sáu sao?
- Không, đây không phải là vũ kỹ cấp sáu, mà chính là vũ kỹ cấp năm của Kỳ Lân Vương Phủ cực kỳ nổi danh - Vạn Mã Bôn Đằng!!!
- Dĩ nhiên lại là vũ kỹ của Kỳ Lân Vương Phủ? Vũ kỹ ở nơi đó đều là cực phẩm trong cực phẩm, thế nhưng tuyệt đối không truyền ra ngoài, Cung Lộ Vân vậy mà học được vũ kỹ của Kỳ Lân Vương Phủ?
- Tin tức của người quả thực không nhanh nhẹn, Cung Lộ Vân hôm nay thực sự có một vị tiền gia gia tài ba, đó chính là Lâm Thị tổng quản của Kỳ Lân Vương Phủ - Lâm Nhiên đại nhân, có lão nhân gia ông ta trấn thủ, có loại vũ kỹ gì mà Cung Lộ Vân không được học chứ?
- Vẫn còn có loại chuyện như vậy sao? Nói như vậy thì bối cảnh của tên Cung Lộ Vân này thật sự có chút đáng sợ a, nhân vật như vậy vì sao còn muốn ở lại Thanh Long Tông này chứ?
- Quan trọng không phải là Cung Lộ Vân có thể học được Vạn Mã Bôn Đằng hay không mà là Cung Lộ Vân có thể nắm giữ bộ vũ kỹ này một cách hoàn chỉnh như vậy. Phải biết rằng tuy bộ vũ kỹ này rất lợi hại nhưng độ khó khi tu luyện cũng thật sự rất cao.
- Vũ kỹ này thật sự lợi hại, căn bản không phải vũ kỹ thông thường có thể chống lại, lần này Sở Phong sẽ làm thế nào để đáp trả đây?

Vạn Mã Bôn Đẳng của Cung Lộ Vân dẫn tới vô số tiếng thán phục của mọi người, đồng thời mọi người cũng đưa mắt tập trung trên người của Sở Phong, muốn nhìn xem khi đối mặt với vũ kỹ mang theo uy lực áp đảo như vậy thì Sở Phong sẽ làm thế nào để ngăn chặn.

- Vạn Mã Bôn Đẳng khá lắm, vậy hôm nay Sở Phong ta sẽ mang tới một mũi tên bắn chết vạn mã!

Hai chân Sở Phong đang đứng song song chợt lui về phía sau rồi ngồi xổm xuống, tay trái kéo khoảng không thành một cây cung, tay phải ngưng tụ hư không thành một mũi tên, sau đó chỉ thấy tay trái hẫc như một lưỡi đao, cánh tay phải lay động, vô số mũi tên kim sắc tựa như mưa sa bắn về phía vô số con tuần mã đang lao nhanh về phía trước.

- Vù vù vù

- Aaaaaaaaaa, ngao ngao ngao.

Mưa tên của Sở Phong quả nhiên là trăm phát trăm trúng, trong nháy mắt mưa tên kim sắc kia cùng với vạn mã đan vào nhau, những con tuần mã cường đại kia đều dồn dập ngã ngửa trên mặt đất, kêu lên thảm thiết, sau đó hóa thành tầng tầng Huyền lực tiêu tan ở chân trời, cái gọi là vũ kỹ cấp năm mạnh nhất Kỹ Luân Vương Phủ liền dễ dàng thua dưới Bách Biến Cung của Sở Phong.

- Chắc chắn, cái gọi là Vạn Mã Bôn Đẳng của người chỉ có như vậy thôi sao, vũ kỹ của tông môn mình không chịu học, lại đi học vũ kỹ của người khác. Ta thấy người thật sự hổ thẹn với lão tổ tông của Thanh Long Tông ta!

Sở Phong cười châm chọc nói.

- Nói như vậy thì vũ kỹ mà Sở Phong vừa mới sử dụng chính là vũ kỹ của Thanh Long Tông ta? Lợi hại, tuy rằng vũ kỹ kia thoát nhìn uy lực

không mạnh nhưng ở trong tay Sở Phong lại có thể phát huy ra uy lực cực mạnh như thế sao?

Sở Phong vừa dứt lời thì lần nữa khiến cho mọi người suy nghĩ lại, tất cả mọi người đều khen Sở Phong không dứt miệng, nếu như chiến lược của Sở Phong là dựa vào thủ đoạn đặc thù để tăng lên thì hẳn đối với sự lý giải cùng với vận dụng võ kỹ có thể xem là năng lực cùng với thiên phú của bản thân hẳn.

- Nói nhảm nhiều quá, loại người như người, cả đời chỉ có thể sống tạm bợ trong Thanh Long Tông, vĩnh viễn cũng không thể nào biết thứ gọi là võ kỹ mạnh mẽ thật sự.

- Hôm nay, ta sẽ cho người mở mang tầm mắt, để cho người biết một chút về võ kỹ mà người chẳng bao giờ có thể biết được, lục đoạn võ kỹ trong truyền thuyết!

Cung Lộ Vân đã thật sự bị Sở Phong ép tới đường cùng, hẳn phát ống tay áo một cái, không khí toàn thân liền lấy tốc độ cực nhanh lưu chuyển cùng với Huyền lực trong cơ thể hẳn đan lại một chỗ. Mà giờ khắc này, một dòng khí thể lạnh đến thấu xương bắt đầu nhanh chóng lan ra, thậm chí ngay cả tất cả người trong tràng đấu đều có thể cảm nhận được dòng hàn khí đó.

Về phần dòng hàn khí đang chiếm giữ trên trên đài thi đấu thì lại càng đáng sợ hơn, lúc này nó đã đem đài thi đấu ngưng kết thành từng đạo băng sương, hơn nữa còn bao vây bốn phía, bao vây càng quét về phía Sở Phong. Vào thời khắc này đài thi đấu tựa như một nơi băng thiên tuyết địa.

- Cái thứ lạnh lẽo đến thấu xương này mang theo uy thế đáng sợ thật, chẳng lẽ đây là một trong những võ kỹ trấn phủ của Kỳ Lân Vương Phủ, võ kỹ cấp sáu - Hàn Băng Khí Diễm hay sao?

- Vũ kỹ cấp sáu, đúng là vũ kỹ cấp sáu, loại uy thế này thật sự là vũ kỹ cấp sáu, tuyệt đối không sai, thật lợi hại, Cung Lộ Vân lại nắm giữ vũ kỹ lợi hại như vậy!!!

Uy thế giữa vũ kỹ cấp năm với vũ kỹ cấp sáu thật sự hoàn toàn khác biệt. Hàn Băng Khí Diễm này vừa xuất ra đã khiến cho tất cả mọi người có mặt trong sân đấu đều cảm nhận được loại áp lực đó. Những cao thủ có mặt ở đây còn dễ nói, nhưng nội môn đệ tử và ngoại môn đệ tử của Thanh Long Tông cùng với rất nhiều người không cách nào chống lại cỗ hàn khí này, không thể không nhanh chóng rời sân, thậm chí có rất nhiều người ngã ngay tại chỗ.

- Kiềm gia gia của người thật sự đối với người không tệ, ngay cả chiêu bài dưới đáy rừng cũng truyền thụ cho người.

Cảm nhận được Hàn Băng Khí Thể từ bốn phương tám hướng kéo tới thì Sở Phong không khỏi nhớ lại lúc ấy ở Bách Khúc Câu, cảnh tượng Lâm Nhiên đã lấy Hàn Băng Khí Thể đuổi giết hắc.

Hàn Băng Khí Thể của Lâm Nhiên thật sự lợi hại, cho dù Sở Phong của hôm nay cũng không thể nào chống lại, thế nhưng trước mắt Hàn Băng Khí Thể của Cung Lộ Vân còn kém xa trình độ điêu luyện của lão, ít nhất đối với Sở Phong mà nói còn chưa đủ để khiến hắc sợ hãi.

- Hừ, người biết cũng không ít, chỉ có điều tính mạng của người cũng đến lúc phải chấm dứt rồi, cho dù thân thể của người có mạnh hơn nữa cũng tuyệt đối không cách nào tiếp nhận nổi hàn khí lạnh thấu xương của Hàn Băng Khí Diễm, cũng đến lúc kết thúc tất cả rồi, chịu chết đi!

Cung Lộ Vân hừ lạnh một tiếng, hắc đã sớm chịu đủ khuất nhục trong trận đấu này rồi, cho dù hôm nay hắc có thể thắng, nhưng hắc lại bị một tên Nguyên Vũ thất trọng ép đến tình cảnh này, nếu như truyền ra ngoài thì hắc coi như là mất hết mặt mũi. Cho nên hắc cực kỳ muốn mau chóng giải

quyết Sở Phong, mà Hàn Băng Khí Diễm này chính là đòn sát thủ mạnh nhất của hắn.

- Tê lạp lạp lạp

Hàn Băng Khí Diễm kia vậy mà ngưng tụ thành hình, hóa thành mấy con mãnh thú hàn khí, nhe răng nhếch miệng từ bốn phương tám hướng vây lấy Sở Phong. Hàn khí kia lạnh đến thấu xương, ngay cả không khí cũng bị ngưng kết thành sương, kết xuất ra vô số đạo liệt ngân

- Thật là đáng sợ, uy thế của vũ kỹ cấp sáu ở trong tay Cung Lộ Vân đã phát huy ra lực lượng cực hạn. Vũ kỹ như vậy, ngay cả ta cũng không thể nào chống lại, lần này Sở Phong hơn phân nửa là dữ nhiều lành ít rồi.

- Đúng như thế, mặc dù thiên phú của Sở Phong khiến người khác run sợ, mặc dù chiến lực của Sở Phong xuất sắc hơn người, nhưng đối mặt với vũ kỹ cấp sáu như vậy, cũng không phải chỉ dựa vào sức chiến đấu cùng thiên phú là có thể bù đắp được. Trừ khi Sở Phong cũng nắm giữ vũ kỹ cấp sáu, bằng không thì căn bản không thể nào chống lại Hàn Băng Khí Diễm này!

Hàn Băng Khí Diễm dưới sự thúc giục toàn lực của Cung Lộ Vân, ngay cả những nhân vật cấp tông chủ có mặt ở đây đều cảm thấy áp lực cùng với sự đe dọa. Bọn họ đều rất chờ mong, chờ mong Sở Phong phải chăng nắm giữ vũ kỹ cấp sáu để chống lại Hàn Băng Khí Diễm của Cung Lộ Vân.

Nhất là sau khi Sở Phong lần lượt sáng lập ra kỳ tích, lần lượt chấn động tâm hồn bọn họ thì rất nhiều người đều không nghi ngờ Sở Phong có thể nắm giữ vũ kỹ cấp sáu.

Nhưng bọn hắn lại có thể xác định, nếu Sở Phong không có nắm giữ vũ kỹ cấp sáu thì trận ước chiến hôm nay sợ rằng phải chấm dứt tại đây, triệt để kết thúc.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Thắng Bại Đã Phân

- Vận dụng toàn lực sao? Xem ra người đã vội vã muốn kết thúc trận chiến này rồi, nhưng mà như vậy cũng tốt, vừa đúng lúc tiểu gia ta cũng đã chơi đùa đủ rồi. Ta sẽ cho người biết chênh lệch hiện tại giữa ta và người.

Liếc nhìn sang mãnh thú hàn khí khắp bốn phương tám hướng, khoe miệng của Sở Phong giương lên một nụ cười mỉa may, Sở Phong cũng không hề di chuyển mà chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Mau nhìn xem, Sở Phong làm sao vậy? Chẳng lẽ hần muốn bỏ cuộc sao? Đối mặt với Hàn Băng Khí Điểm của Cung Lộ Vân, hần đã không có cách nào xoay chuyển càn khôn, nên giác ngộ chấp nhận cái chết sao?

Hành động của Sở Phong bị một số người tóm được, rất nhiều người đều cho rằng Sở Phong làm thế là vì muốn vứt bỏ tất cả. Chỉ có điều một khắc sau, bọn họ lại phát hiện bọn họ đã sai lầm rồi.

"Vù"

Hai mắt Sở Phong vốn đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, cùng lúc đó một cỗ khí tức vô cùng cường đại từ bên trong cơ thể khuếch tán ra, bao phủ cả đài thi đấu.

Mà lúc cỗ khí tức kia buông xuống, lấy phạm vi của đài thi đấu làm ranh giới, Phương Thiên cũng bắt đầu rung động dữ dội, tất cả Hàn Băng Khí Điểm đều sụp đổ, biến mất ở chân trời.

Ngay khi Hàn Băng Khí Diễm biến mất thì một tiếng "Phụ phự" vang lên, Cung Lộ Vân cũng quỳ rạp xuống đất. Trước kia mặt mũi hấn vẫn còn cười vui vẻ, lúc này đã trắng như tờ giấy, trong mắt hiện lên vẻ hoảng hốt, toàn thân đều đang run rẩy.

- Trời ạ! Chuyện gì đã xảy ra? Hàn Băng Khí Diễm lại đột nhiên biến mất? Phương thiên kia là thế nào? Vì sao ta nhìn thấy ngay cả bầu trời trên đài thi đấu đều đang rung động?

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, bọn họ không thể cảm giác được uy áp của Phương Thiên nhưng lại có thể nhìn thấy hình ảnh thiên địa rung động, phảng phất như áp lực nào đó khiến cho Phương Thiên bị khuất phục.

Mà dù có đánh chết thì bọn họ cũng không ngờ đây là một loại vũ kỹ thất truyền nhiều năm, cũng chính là vũ kỹ cấp bảy. Chính là vũ kỹ là Sở Phong lấy được tại Hư Không Tông, Hư Không Long Ngâm Nhận.

Sở Phong ở Bách Khúc Câu một năm này cũng không phải mỗi ngày đều chìm đắm trong việc tìm kiếm Huyền dược, hấn mỗi ngày đều cùng yêu thú vật lộn, có thể khiến cho chiến lực của hấn lần nữa đề thăng, đồng thời còn bớt một chút thời gian để tu luyện Hư Không Long Ngâm Nhận này, đây là vũ kỹ cấp bảy.

Mà việc tu luyện này không cần gấp gáp, Sở Phong cảm thấy Hư Không Long Ngâm Nhận là một loại vũ kỹ cực kỳ huyền diệu, tu luyện khó khăn rất cao. Thế nhưng uy lực cũng rất mạnh, một khi tu tới đại thành thì không phải là vũ kỹ cấp bảy nữa mà chính là vũ kỹ cấp tám.

Về phần Hư Không Long Ngâm Nhận này có bao nhiêu khó khăn thì chỉ cần nhìn vào việc đến hôm nay mà Sở Phong cũng chỉ nắm giữ được bước đầu tiên - Hư Không là biết ngay. Mặc dù chỉ là bước đầu tiên nhưng đã có uy lực của vũ kỹ cấp bảy.

Hiện tại hắn đang thi triển chính là Hư Không Áp Đỉnh, có thể lấy khí tức vô hình của một phương thiên địa sử dụng tùy ý, đem tất cả những công kích vô hình chèn ép thành bột phấn, không cần phải động chân tay đã có thể khiến cho kẻ địch khuất phục trước người, đem kẻ địch nghiền ép đến chết.

- Loại cảm giác này, tuyệt đối không phải là một uy áp đơn giản, cũng không phải là chí bảo nào đó, trong đó có vương vấn Nguyên lực, chắc chắn là vũ kỹ cấp sáu, là một loại vũ kỹ cực kỳ cao thâm. Xem ra Sở Phong thực sự nắm giữ vũ kỹ cấp sáu, hơn nữa còn là một loại vũ kỹ huyền diệu hơn cả Hàn Băng Khí Diễm!!

Cuối cùng có người sở hữu đôi mắt tinh tường, nhìn thấy thiên địa một phương đang vận vạo, chính là so Sở Phong thi triển vũ kỹ, mà hắn vừa nói ra câu này thì càng dẫn tới một trận sóng to gió lớn.

Tuy rằng mọi người không cách nào cảm nhận được áp lực của Phương thiên kia, thế nhưng chỉ cần chứng kiến hình ảnh vận vạo đó thì cũng có thể tưởng tượng ra được đó là một vũ kỹ cường đại cỡ nào, quả thực là rất nhiều đại nhân vật có mặt ở nơi này chưa từng nghe thấy bao giờ, chớ nói chi là những đệ tử tông môn kia.

Thời khắc này, mọi người đã sớm bị thực lực cường đại mà Sở Phong đã bày ra bức đến sợ hãi người. Mặc dù bọn họ biết Sở Phong rất mạnh, biết rõ Sở Phong là một thiên tài, nhưng lại chưa từng ngờ tới Sở Phong lại mạnh mẽ đến trình độ này, hắn thực sự lấy tu vi Nguyên Vũ thất trọng chiến thắng Cung Lộ Vân - Huyền Vũ tứ trọng. Sở Phong quả thực đã thực hiện được một việc mà chưa từng có ai làm được, sáng lập ra một kỳ tích khó có thể tin được.

- Đáng ghét, tại sao có thể như vậy, Cung Lộ Vân ta cuối cùng lại thua ở trong tay của tên tiểu tử này, điều này sao có thể chứ?

Cung Lộ Vân quỳ ở trên mặt đất, hăn cố gắng dùng tất cả lực lượng toàn thân của mình để đứng dậy, nhưng hăn căn bản không cách nào chống lại áp lực vô hình kia, điều này khiến hăn cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hăn nhận thức được sự cường đại của Sở Phong, mà Sở cường đại như vậy chính là điều mà hăn không thể nào ngờ được. Nhất là vào lúc này việc này lại quan hệ đến tính mạng của hăn.

Lúc này, Sở Phong đang đi từng bước tới trước người Cung Lộ Vân, hăn nhìn Cung Lộ Vân đang quỳ gối trước mặt mình, mỉm cười nói:

- Cung Lộ Vân, một năm trước ngươi có từng nghĩ tới hôm nay ngươi sẽ quỳ gối trước mặt của ta sao?

- Ta nhỏ, Sở Phong, nếu như ngươi muốn róc xương róc thịt thể nào thì cứ tùy ý, nhưng ta nhắc nhở ngươi, chỉ cần ngươi dám đụng tới một đầu ngón tay của ta thì ta đảm bảo ngươi không cách nào còn sống mà rời khỏi nơi này.

- Trăm vạn đệ tử của Thanh Long Tông đều phải chết, ngay cả đám tay sai Giới Linh Công Hội cũng bị ngươi liên lụy, toàn bộ đều sẽ táng thân ở nơi này.

Cung Lộ Vân bị khí tức vô hình chèn ép không có sức lực đứng lên, chỉ có thể quỳ gối trước mặt Sở Phong như vậy, nhưng hăn cũng không chịu nhượng bộ, mà lên tiếng đe dọa.

-Ồ, cho tới bây giờ mà ngươi còn dám uy hiếp ta, con mẹ nó, ngươi có tư cách này sao? Dập đầu nhận lỗi cho ta!!!

Khuôn mặt Sở Phong đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, giờ khắc này hăn đem tất cả phần nộ ẩn nhẫn trong nội tâm bấy lâu nay bộc phát ra. Hiển nhiên mối thù nhục nhã năm đó đối với hăn chỉ là con số nhỏ, thế nhưng mối thù diệt tộc lại không thể nào không báo.

Sở Phong đột nhiên túm lấy tóc Cung Lộ Vân, dùng sức nhấn xuống, chỉ nghe một tiếng "Bịch" vang lên, đầu Cung Lộ Vân đã đập trên mặt sàn vô cùng cứng rắn. Đợi đến khi đầu của hắn bị Cung Lộ Vân túm dứt dây thì trán của hắn cũng đã chảy đầy máu tươi.

- Đây là người vì gia gia của ta mà đập đầu.

- Tiếp theo là người vì phụ thân của ta mà đập đầu.

Chỉ có điều như thế còn chưa hết, Sở Phong dùng sức nắm lấy tóc của Cung Lộ Vân, bắt đầu liên tục đập đầu hắn xuống nền, mỗi một lần va chạm thì Sở Phong sẽ nói ra tên của một người đã chết của Sở gia.

Mà đếm những lần va chạm này, ước chừng có khoảng mấy trăm cái, mãi cho đến tất cả người đã chết của Sở gia đều được hắn đập đầu một lần thì Sở Phong cũng không có dừng lại, bởi vì làm như vậy căn bản không thể nào phát tiết hết tất cả những hận ý của hắn đối với Cung Lộ Vân.

Gương mặt của Cung Lộ Vân đã sớm bị đập đầu đến hoàn toàn thay đổi, chỉ toàn là huyết nhục mơ hồ. Ngay cả mặt sàn cứng rắn kia cũng bị đập thành một hố sâu, xung quanh xuất hiện vô số vết nứt.

- Đây...

Một màn này quả thực khiến cho người xem kinh tâm động phách, từ hành động của Sở Phong, mọi người có thể thấy được giữa hai người chắc chắn có tồn tại thù hận rất lớn, bằng không thì Sở Phong sẽ làm nhục Cung Lộ Vân như vậy.

Thế nhưng cùng lúc đó, trong lòng mọi người cũng có một cái đáp án, đó chính là trận ước chiến này đã phân ra thắng bại, mà người chiến thắng chính là kẻ mà trước đó tất cả mọi người không hề coi trọng - Sở Phong.

Mặc dù cảm thấy vô cùng khó tin nhưng khi bọn họ tận mắt chứng kiến tất cả, chứng kiến Sở Phong từng bước áp chế Cung Lộ Vân, mãi cho đến khi Cung Lộ Vân quỳ gối trước Sở Phong, liên tục dập đầu thì mọi người không thể không thừa nhận tất cả.

Sở Phong là một thiên tài chân chính, là một vị yêu nghiệt cực kỳ đáng sợ, vượt khỏi nhận thức của mọi người. Nhân vật như vậy, ngày sau nhất định sẽ không hạn chế ở một nơi nhỏ nhỏ như Thanh Long Tông, thiếu niên này tuyệt đối có tiềm chất tung hoành ngang dọc tại Cửu Châu đại lục.

Giờ khắc này, các đệ tử cũng bắt đầu dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Sở Phong, cho dù là những đệ tử đứng đầu của những tông môn khác cũng không ngoại lệ, bọn họ đều bị chiến lực kinh người của Sở Phong chinh phục.

Mà tông chủ cùng các trưởng lão của các tông môn thì không ngừng hâm mộ Thanh Long Tông, hâm mộ Thanh Long Tông xuất hiện một đệ tử tài ba như thế. Chỉ cần có Sở Phong thì ngày sau Thanh Long Tông tuyệt đối sẽ không có tiếng tăm gì như hôm nay, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tông môn mạnh nhất Thanh Châu, thậm chí ở trong tay của Sở Phong có thể sẽ tái hiện lại huy hoàng năm đó cũng không chừng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Phá Hư Quy Cũ

- Cung Lộ Vân, người đã phạm sát nghiệt quá nặng đối với Sở gia ta, cho dù có giết người một vạn lần cũng không thể nào giải trừ được mối hận trong lòng của ta, một mình người khó có thể xoa dịu mối hận của ta đối với người. Ta muốn người cùng với tất cả những người có liên quan đều cùng nhau chôn theo Sở gia ta.

Sở Phong nắm chặt lọn tóc của Cung Lộ Vân, nhìn khuôn mặt máu thịt mơ hồ của Cung Lộ Vân, hung tợn nói. Mặc dù thời khắc này Cung Lộ nhìn vô cùng dọa người, nhưng căn bản không thể nào so sánh với vẻ mặt hung tợn của Sở Phong.

Sự căm phẫn chất chứa ở trong lòng lâu như vậy, hôm nay đã bộc phát ra tất cả, căn bản không thể nào nói mấy câu đơn giản, hoặc là giết vài người là có thể xoa dịu được. Nợ máu phải trả bằng máu, hiển nhiên phải trả một cái giá cao rồi, mà cái giá cao này chính là Sở Phong muốn tất cả thân nhân của Cung Lộ Vân đều cùng chôn cùng hân.

- Ai, Sở Phong, người thực sự là đánh giá quá cao bản thân người rồi, người thực sự nghĩ người có năng lực để giết ta? Nếu như người cảm thấy người có thể thì đừng ngại, hãy lập tức động thủ thử xem!

Cung Lộ Vân lại cười, hơn nữa còn cười tràn đầy tự tin.

- Người cho rằng ta không thể sao? Tốt lắm, ta sẽ cho người xem một chút, xem ta đến tột cùng có thể hay không nhé!

Sở Phong nhấc một chân, đá một cước vào trên cằm của Cung Lộ Vân, lực lượng vô cùng cường đại đã đem Cung Lộ Vân đá lên thật cao, lại lộn mấy vòng trong không trung, sau đó mới bịch bịch một tiếng nằm trên mặt đất.

- Ô oa.

Sau khi rơi xuống mặt đất, Cung Lộ Vân liền hét thảm một tiếng, một cước này của Sở Phong đã đánh nát xương cằm của Cung Lộ Vân, loại đau đớn này khiến hắn không thể nào chịu được.

"Vù vù"

Cùng lúc đó, Sở Phong lại tung một cước, dẫm trên cánh tay của Cung Lộ Vân, tay phải nắm thành quyền, một thanh khảm đao to lớn màu vàng đã ngưng tụ ở trong tay hắn, khuôn mặt hắn vô cùng dữ tợn, khóe miệng lại treo một nụ cười độc ác, nhìn Cung Lộ Vân, sau đó thản nhiên nói:

- Người nói nếu như ta dám động tới một đầu ngón tay của người thì sẽ gặp tai họa phải không? Tốt lắm, bây giờ ta liền cắt đi năm đầu ngón tay của người.

"Xẹt" Vừa dứt lời, đại đao trong tay Sở Phong liền hóa thành một đạo kim mang, rơi trên bàn tay của Cung Lộ Vân, đem năm ngón tay của hắn chém đứt.

- Aaaaaaaaaa.....

Nỗi đau do ngón tay bị cắt đứt khiến Cung Lộ Vân vừa mới bình tĩnh lại, lần nữa kêu rên. Tục ngữ có câu mười đầu ngón tay nối liền với tim, cái loại đau đớn đó tuyệt đối không phải thứ mà người thường có thể tưởng tượng được.

Mẫu chốt không phải là ngón tay quan trọng thế nào, mà Cung Lộ Vân là nhân vật như thế lại bị người khác chặt đứt năm ngón tay. Đây là điều mà hẳn không thể nào tha thứ được, đối với hẳn mà nói sợ rằng nỗi thống khổ sâu tận trong nội tâm còn lớn hơn nhiều lần so với nỗi đau bên ngoài cơ thể.

Thời khắc này, Cung Lộ Vân đã sớm nói không nên lời, chỉ có thể không ngừng kêu rên, nhưng trong hai mắt của hẳn cũng tràn ngập sát ý, dường như sát ý bắn ra bốn phía. Hãn mang bắt đầu dừng động, hẳn dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào Sở Phong, dường như đang nói:

- Người nhất định phải chết, người nhất định phải chết, người dám đối với ta như vậy, người tuyệt đối chết chắc rồi!!

- Thế nào? Người rất thích đúng không? Tốt, ta sẽ thành toàn cho người, cho người biến thành người không có ngón tay.

- Trời ạ! Đây, đây, đây...

Cảnh tượng trên đài quả thực khiến cho mọi người kinh tâm động phách, mặc dù mọi người đều biết thắng bại đã phân, đại cục đã định. Nhưng lại không ngờ Sở Phong cũng không nhanh chóng chém giết Cung Lộ Vân, ngược lại ở trước mặt mọi người phá hủy thân thể của Cung Lộ Vân từng chút từng chút một.

Điều này đối với Cung Lộ Vân mà nói không chỉ là giày vò trên da thịt, mà càng là sự giày vò trong tâm hồn. Dù sao thì hôm nay Cung Lộ Vân cũng được xem là nhân vật danh chấn một phương ở Thanh Châu này, nhưng Sở Phong cũng chỉ có chút danh tiếng ở trong Thanh Long Tông, ở Thanh Châu, thực tế Sở Phong chỉ là một người bình thường không có tiếng tăm gì.

Thế nhưng hiện tại một nhân vật bất phàm như Cung Lộ Vân lại bị một nhân vật bình thường tàn phá trước mặt mọi người như vậy, điều này

đối với Cung Lộ Vân mà nói tuyệt đối là một sỉ nhục lớn.

- Sở Phong này thực sự là thủ đoạn độc ác, nếu như chuyện hôm nay truyền ra ngoài thì sợ rằng Cung Lộ Vân sẽ không cách nào có thể ngẩng đầu lên ở Thanh Châu này.

- Phải nói là hành động của Sở Phong thật sự quá điên cuồng, chẳng lẽ hẳn thực sự quên mất Cung Thiên Bình, quên mất Lâm Nhiên sao? Chẳng lẽ những người này sẽ tùy ý để cho Sở Phong hành hạ Cung Lộ Vân như vậy mà không đếm xỉa tới sao?

- Hiện tại, Lâm Nhiên căn bản không có mặt ở nơi đây, mà tuy rằng Cung Thiên Bình thật sự lợi hại, nhưng không thấy đám đại nhân vật của Giới Linh Công Hội sao? Nếu như Cung Thiên Bình dám tiến lên nhúng tay phá hoại quy tắc thì chỉ sợ rằng hẳn phải cân nhắc kỹ càng, xem có thể chọc vào đám người của Giới Linh Công Hội đó không?

Giờ khắc này, trên khán đài đã sớm hỗn loạn, trận thi đấu đã đi tới tình trạng này rồi, mọi người đều rất chờ mong, trận thi đấu thật sự sẽ kết thúc như vậy, hay là sẽ kéo theo hai thế lực lớn đứng sau lưng hai vị thiên tài.

Rất nhiều người cũng ôm tâm trạng chờ xem trò hay, tuy rằng thế lực của hai phe rất lợi hại, nhưng nguyên nhân chính là địa vị cao thấp, cho nên mới không thể để mất thân phận, nhúng tay vào phá vỡ quy tắc của trận tỷ thí sống chết này. Trận ước chiến hôm nay, chỉ có Sở Phong và Cung Lộ Vân là nhân vật chính, những người khác đều là đứng ngoài quan sát.

Nhưng cũng có người cho rằng trước thân tình, tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra. Cung Thiên Bình tuyệt đối sẽ không nhìn thấy nhi tử của mình chết mà không cứu, chỉ cần Sở Phong thực sự muốn hạ sát thủ thì Cung Thiên Bình sẽ liều mạng động thủ.

Về phần Lâm Nhiên, hẳn đối với Cung Lộ Vân cũng chiều như vậy, đem tất cả tuyệt học của Kỳ Lân Vương Phủ truyền cho Cung Lộ Vân, hẳn

sẽ trở mắt nhìn cháu nuôi của mình bị hành hạ đến chết sao?

- Dừng tay!!!

Rốt cuộc, một tiếng gầm thình lình từ trên khán đài vang lên, sau đó một đội ngũ rất đông ngồi ở trên khán đài đứng lên, phóng tới hướng đài thi đấu, mà đám người đó chính là người của Huyền Vũ thành, người quát to chính là phụ thân của Cung Lộ Vân, thành chủ của Huyền Vũ Thành - Cung Thiên Bình.

"Vù vù vù"

Mà lúc đội ngũ của Huyền Vũ Thành bắt tay hành động thì Gia Cát Lưu Vân cùng với lục lão Hộ Các cũng đồng thời chạy lại đài quan sát, ngăn cản trước mặt đội quân của Huyền Vũ Thành.

- Cung Thiên Bình, đó là đài quyết chiến sống chết, ở nơi đó sinh tử của bọn họ dựa vào bản lĩnh tự thân bọn họ, không ai có thể nhúng tay vào. Hành động lúc này của người chính là muốn phá hỏng quy tắc sao?

Gia Cát Lưu Vân lớn tiếng chất vấn.

- Con mẹ nó, quy tắc gì chứ, hôm nay ta nhất định phải mang nhi tử của ta đi, người nào ngăn cản ta sẽ giết người đó, dù Thiên Vương lão tử ta cũng không nể mặt.

Chỉ có điều theo sát phía sau lại có một trận kinh phong nhẹ nhàng từ trên trời giáng xuống, lại đem đám người Gia Cát Lưu Vân tung lên không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống, nhưng cũng không chịu chút thương tổn nào.

- Mau nhìn đi, chuyện gì đã xảy ra?

Một màn bất thành linh như thế khiến cho mọi người ngạc nhiên đến giật nảy người, ngay cả Cung Thiên Bình cũng không tránh khỏi sửng sốt, bởi vì hiển nhiên là cao nhân xuất thủ cứu đám người Gia Cát Lưu Vân.

Giờ khắc này, phần lớn mọi người đưa ánh mắt nhìn về đám Giới Linh Công Hội, lại phát hiện đám người này vẫn ngồi tại chỗ, không hề di chuyển, bộ dáng kia tựa hồ không định nhúng tay vào chuyện trước mặt.

Mà đang lúc mọi người suy đoán xem đến tột cùng là người nào đã xuất thủ thì một giọng nói già nua vang dội đột nhiên vang lên từ phía chân trời.

- Cung Thiên Bình, ngươi muốn coi nhẹ quy tắc của Thanh Long Tông ta thì cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Tông Chủ Đăng Tràng

Giọng nói hùng hồn đánh thép như vậy đã thành công thu hút được sự chú ý của toàn trường, mà khi mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía người nọ thì những người có mặt ở chỗ này không khỏi kinh hãi, nhất là đệ tử hạch tâm và trưởng lão hạch tâm thì lại càng khiếp sợ hơn, loại biểu cảm đó thực sự là muốn có bao nhiêu đặc sắc thì có bấy nhiêu.

Bởi vì ở trong một góc, một thân ảnh quen thuộc đang chậm rãi đi ra, đây là một lão giả đầu tóc lưa thưa vài cọng, lưng còng, hăn mặc y phục cực kỳ lôi thôi lếch thếch, dáng dấp cũng rất khó coi.

Nhưng lúc này, trên thân thể của hăn đang tản ra khí tức Huyền Vũ thất trọng, mà vị này chính là người đã cứu Sở Phong khỏi "Móng vuốt" của Cung Lộ Vân khi đó - Lý trưởng lão.

- Lý trưởng lão! Tại sao là hăn? Lão ta lại là cao thủ Huyền Vũ thất trọng?

Giờ khắc này, đừng nói là người ngoài mà ngay cả Sở Phong - người đã được Lý trưởng lão cứu cũng cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì không ai có thể nghĩ đến một trưởng lão giữ cửa sẽ có thực lực như vậy, tu vi của hăn thế nhưng lại cao hơn một số tông chủ của nhất đẳng tông môn.

- Người là ai?

Cung Thiên Bình hiển nhiên không biết Lý trưởng lão, thế nhưng khí tức trên người trưởng lão lại càng hùng hậu hơn, có thể thấy được lão đã bước vào cảnh giới này từ rất lâu rồi.

- Lão phu chính là Lý Trường Thanh.

Lý trưởng lão mỉm cười nói.

- Cái gì? Lý Trường Thanh? Đó không phải là tên của tông chủ của Thanh Long Tông sao?

- Chẳng lẽ Lý trưởng lão này chính là tông chủ của Thanh Long Tông ta sao? Đường đường là một vị tông chủ cao cao tại thượng, hắn sao lại đi làm một vị trưởng lão giữa cửa chứ?

Lý trưởng lão vừa nói ra lời này thì đừng nói là người của Thanh Long Tông mà ngay cả người ngoài cũng giật mình không thôi, tông chủ của Thanh Long Tông vẫn luôn là một nhân vật thần bí, có rất ít người gặp qua hắn, mà hắn gần như cũng rất ít lộ mặt, chỉ biết hắn có một cái tên, gọi là Lý Trường Thanh.

- Hắn đích thực là tông chủ đại nhân của Thanh Long Tông ta, vì tông chủ đại nhân muốn khai quật đệ tử ưu tú, cho nên người không ngồi lên địa vị tông chủ cao cao tại thượng, mà ngược lại che giấu thân phận của mình, ở khu vực hạch tâm, chịu khuất phục làm một trưởng lão trong cửa.

- Mà vào ngày Cung Lộ Vân muốn giết Sở Phong, chính tông chủ đại nhân đã đích thân ngăn lại, hôm nay hai người ước chiến cũng có thể nói tông chủ đại nhân chính là người chứng kiến tất cả, cũng là người chủ trì ở một năm trước.

Đúng vào lúc này, lão phụ trong lục lão Hộ Các lên tiếng, mà những người khác cũng không hề có chút bất ngờ nào cả, Gia Cát Lưu Vân cũng bình thản cười, rõ ràng mấy vị này đã sớm biết thân phận của Lý trưởng lão.

Mọi người nhìn thấy một màn như thế thì ai cũng đều tin tưởng thân phận của Lý trưởng lão, nhưng mà lúc này bọn họ lại càng giật mình nhiều

hơn, tông chủ của Thanh Long Tông lại là một vị cường giả Huyền Vũ thất trọng. Thực lực như vậy tuyệt đối có thể dẫn dắt Thanh Long Tông trở thành nhất đẳng tông môn, hóa ra từ lúc vừa mới bắt đầu Thanh Long Tông cũng không hề ở trong nhóm nhị đẳng tông môn!!!

- Ha ha, nhắc mới nhớ, ước chiến được định ra từ một năm trước này, lão phu cũng có liên hệ, lúc ấy lão phu đánh cuộc là Sở Phong thắng, cho nên Cung Lộ Vân đã nói, nếu như hắc thắng thì hắc muốn ta cùng với Sở Phong tiểu hữu cùng nhau quý gối nhận sai ở trước mặt hắc.

- Lại nói tiếp, lão phu ta cũng từng lo lắng không yên, ta đâu thể chối bỏ lời nói của mình được, dù sao thì lão phu cũng là người đứng đầu một tông môn, nếu như ta thật sự quý xuống nhận lỗi với một đệ tử của tông môn mình thì mặt mũi của lão phu xem như không còn nữa rồi.

- Nhưng mà kết quả không tệ, Sở Phong tiểu hữu cũng không khiến cho lão phu thất vọng!

Nếu như thân phận của mình đã được công bố, thì Lý trưởng lão cũng không che giấu nữa, hắc mỉm cười, vươn tay vuốt vuốt cằm râu khô quắt, cuối cùng lại lấy điều kiện ước chiến ngày đó ra nói đùa.

- Lý Trường Thanh, người thân là người đứng đầu một tông môn, lại sử dụng bất công như thế, người thiên vị Sở Phong, kết hợp với Sở Phong chèn ép con trai ta, người cảm thấy người có tư cách làm một tông chủ sao? Thấy Lý Trường Thanh nói nhảm của mình như vậy, Cung Thiên Bình chỉ vào mặt của Lý Trường Thanh, tức giận quát mắng.

- Lão phu thiên vị? Lúc ấy, nếu không phải lão phu xuất thủ thì nhảm của người đã giết chết một vị thiên tài của Thanh Long Tông ta. Hôm nay, chư vị khách mời cũng không có cơ hội nhìn thấy phong thái của vị thiên tài này.

- Cung Thiên Bình, nhi tử của người tác oai tác quái, lão phu đều nhìn thấy rất rõ ràng. Ta phong hắc làm đệ nhất đệ tử chính là nhìn trúng thiên phú của hắc, nhưng thái độ làm người của hắc thật sự khiến cho tim của lão phu nguội lạnh.

- Tuy rằng trên thế gian này, tu vi của một người rất quan trọng, nhưng cách đối nhân xử thế lại càng quan trọng hơn, bằng không thì cho dù tu vi có lợi hại hơn nữa cũng chỉ làm hại thế gian mà thôi. Cung Thiên Bình người lấy tư cách là phụ thân của Cung Lộ Vân, người không tự cảm thấy mình dạy dỗ nhi tử không đúng cách, nghiệp chướng nặng nề sao?

Lý Trường Thanh hỏi vặn lại.

- Hừ, nơi này là địa bàn của người, người nói thế nào chả có lý, ta chẳng muốn đôi co với người, người hãy mau chóng bảo Sở Phong thả nhi tử của ta ra, bằng không thì Huyền Vũ Thành ta sẽ không để cho Thanh Long Tông người yên thân đâu.

Cung Thiên Bình quát.

- Không có cửa đâu, trận ước chiến sinh tử này là lão phu tự mình làm chứng, người thua thì phải chết. Sở Phong! Cung Lộ Vân bắt nhân thì con cũng không cần phải có nghĩa, động thủ đi!

Lý Trường Thanh căn bản cũng không xem lời nói của Cung Thiên Bình ra gì, lão quay về phía Sở Phong phất tay một cái, ra hiệu Sở Phong hãy giết chết Cung Lộ Vân. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

- Tuân mệnh!

Mà Sở Phong cũng không dám chậm trễ giờ kim sắc đại đao lên, làm ra vẻ như muốn chém tới cổ của Cung Lộ Vân.

- Người dám động tới nhi tử của ta thì ta nhất định sẽ giết chết người.

Cung Thiên Bình thấy vậy thì thần sắc đại biến, đem khí tức Huyền Vũ thất trọng bộc phát ra, tầng tầng Huyền lực không ngừng lan rộng, cuối cùng phát động công kích về phía Sở Phong ở trên đài thi đấu.

- Âm.

Nhưng Huyền lực tựa như thủy triều kia vừa mới bắt đầu khởi động thì lại bị một cỗ Huyền lực khác thôn phệ, cản lại toàn bộ.

- Dám động tới đệ tử của tông môn ta thì cũng đừng trách ta không khách khí với người!

Hóa ra là Lý Trường Thanh xuất thủ, giờ khắc này, hẳn không đơn giản là cản lại đòn công kích của Cung Thiên Bình, mà ngược lại đang thôi động Huyền lực dồi dào trong cơ thể, phát động công kích về phía Cung Thiên Bình và đám cao thủ Huyền Vũ Thành sau lưng hắn.

- Lão thú tha người, nếu như nhi tử của ta xảy ra bất trắc gì thì ta nhất định sẽ san bằng Thanh Long Tông người.

Cung Thiên Bình đã vô cùng phẫn nộ, cắn răng nghiêng lợi phản công Lý Trường Thanh, cùng lúc đó đại quân Huyền Vũ Thành sau lưng cũng cùng xuất thủ.

Giờ khắc này, Gia Cát Lưu Vân cùng với lục lão Hộ Các vốn muốn xuất thủ, thế nhưng không biết sao mà Lý Trường Thanh lại phát tay với bọn họ một cái, rồi nói:

- Không cần hỗ trợ, chỉ là những kẻ Huyền Vũ Thành không quan trọng này thôi, một mình lão phu dư sức đối phó.

Lý Trường Thanh vừa nói ra lời này thì tức khắc nhắc lên một trận sóng to gió lớn, rất nhiều người đều nghi ngờ có phải là hắn đang nói khoác lác không. Dù sao thì hắn cũng chỉ là Huyền Vũ thất trọng, ở phương diện

tu vi cũng tương đồng với Cung Thiên Bình mà thôi, một mình Cung Thiên Bình cũng đủ khiến hắc vật vã rồi, hắc dựa vào cái gì mà chống lại toàn bộ Huyền Vũ Thành?

Tuy nhiên chỉ chốc lát sau thì tất cả những người trước đó nghi ngờ đều cảm thấy bọn họ sai lầm rồi, Lý Trường Thanh không có sử dụng vũ kỹ hoa lệ, thế nhưng mỗi một chiêu thức đều có phạm vi ảnh hưởng rất rộng, tản ra uy lực cực mạnh. Huyền lực ở trong tầm khống chế của hắc, hóa thành một bức bình phong ngăn chặn công kích, chốc chốc lại hóa thành lưỡi đao sắc bén đả thương địch thủ.

Vị lão giả nhìn yếu đuối này, cuối cùng lại dựa vào lực lượng chính mình ngăn chặn tất cả cao thủ của Huyền Vũ Thành, hơn nữa nhìn bộ dáng tùy ý kia căn bản không hề hao tổn chút công sức nào.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Đại Quân Tới

- Vị tông chủ Thanh Long Tông này quá lợi hại rồi!!!

Giờ khắc này, người vây xem ngoại trừ cảm giác kinh hoàng thì chỉ có giật mình mà thôi, đừng nói là người của nhị đẳng tông môn, mà ngay cả người của nhất đẳng tông môn cùng đến với Huyền Vũ Thành cũng không cách nào bình tĩnh được, bởi vì Lý Trường Thanh đã bày ra thực lực hoàn toàn trên tông môn của bọn hắn.

- Không ngờ Thanh Long Tông lại ẩn dấu một nhân vật số một như vậy, lấy tu vi của hắn, Thanh Long Tông hoàn toàn có thể xếp vào nhóm nhất đẳng tông môn.

- Đúng vậy, Lý Trường Thanh thật lợi hại, hóa ra là từ một năm trước hắn đã phát hiện ra Sở Phong là một mầm non tốt rồi.

- Hôm nay, Lý Trường Thanh vì Sở Phong mà triệt để cắt đứt với Cung gia, nhìn từ bên ngoài có vẻ hắn làm việc không lý trí nhưng trên thực tế đây không phải là thủ đoạn lợi hại bình thường. Hắn chính là đặc cược tất cả được ăn cả ngã về không, hắn đem tất cả hy vọng đặt hết trên người của Sở Phong, hắn trợ giúp Sở Phong như vậy thì Sở Phong hiển nhiên sẽ vô cùng cảm kích, chỉ cần Sở Phong có thể lớn lên thì Thanh Long Tông hiển nhiên cũng sẽ quật khởi lên.

- Các người nói không sai, hóa ra bên trong Thanh Long Tông không chỉ xuất hiện một nhân tài như Sở Phong, mà còn cất giấu một lão quái vật

như Lý Trường Thanh vậy. Xem ra Thanh Long Tông đã định trước là sẽ quật khởi, Thanh Châu sắp xuất hiện một nhất đẳng tông môn nữa rồi.

Thực lực và thủ đoạn của Lý Trường Thanh hiện rõ trong mắt mọi người, tất cả mọi người đều cảm thấy rằng Thanh Long Tông xuất hiện hai yêu nghiệt một già một trẻ như Lý Trường Thanh và Sở Phong thì mai sau nhất định sẽ quật khởi.

Các thế lực có mặt ở chỗ này đều không thể không nhận biết về Thanh Long Tông một lần nữa, trong lòng âm thầm tính toán có nên nhân lúc Thanh Long Tông chưa quật khởi, tiềm lực của Thanh Long Tông còn chưa được nhiều người phát hiện, mà qua lại thân thiết với Thanh Long Tông.

- Tu tu ~~~~~`

Nhưng đúng vào lúc này, bên ngoài sân đấu đột nhiên vang lên một tiếng kèn vô cùng vang dội, âm thanh kia cực kỳ hùng hồn, vừa tựa như tiếng gào thét, vừa tựa như tiếng rống ngâm tản ra khí thế hùng hồn uy nghiêm, ngay cả khoảng không cũng rung động.

- Âm thanh này là Kỳ Lân hiệu của Kỳ Lân Vương Phủ!!!

Đột nhiên một vị đệ tử của nhất đẳng tông môn kinh hô lên.

- Cái gì? Người nói Kỳ Lân hiệu của Kỳ Lân Vương Phủ? Chẳng phải là chỉ khi Kỳ Lân Vương Phủ gặp chuyện khẩn cấp hoặc là phát động công kích mới có thể thổi kèn hiệu lên sao? Chẳng lẽ có người của Kỳ Lân Vương Phủ đến?

Lời này vừa được nói ra thì tức khắc khiến cho một đám người hỗn loạn, Kỳ Lân Vương Phủ là ai chứ? Chính là bá chủ của Thanh Châu, ngay cả Lăng Vân Tông cũng không dám đắc tội, bởi vì thế lực phía sau Kỳ Lân Vương Phủ chính là quái vật khổng lồ bá chủ Cửu Châu Đại Lục.

"Ầm ầm ầm ầm ầm"

Sau khi tiếng kèn hiệu vang lên không bao lâu thì cả ngọn núi to lớn cũng bắt đầu kịch liệt rung động, những tảng đá vụn rất lớn ở xung quanh ngọn núi bắt đầu lăn từ trên đỉnh núi xuống dưới chân núi, mà dưới chân núi cũng nổi bụi mù mịt, một đội nhân mã đang đến gần.

- Lão gia hỏa này quả nhiên vẫn tới.

Giờ khắc này, ngay cả Sở Phong cũng nhú chặt mày lại, hắn cũng không vội vã xuống tay với Cung Lộ Vân, bởi vì hắn biết lão gia hỏa lợi hại nhất đứng sau lưng hậu thuẫn cho Cung Lộ Vân nhất định sẽ tới. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Về phần Cung Lộ Vân, mặc dù giờ khắc này hắn đã ỉu xiu vết thương chồng chất, ngay cả nói cũng không nên lời, thế nhưng khi hắn nghe thấy tiếng kèn hiệu thì khoe miệng hắn cũng cong lên, nở một nụ cười yên lòng.

Quả nhiên đúng như dự đoán, tại trong biển khói bụi mù mịt, hàng hàng kim quang bắt đầu vẩn vít, mà sau khi kim quang chói được ngăn chặn thì mọi người phát hiện quả thật có một đội nhân mã.

Đám nhân mã kia có chừng mấy vạn người, mỗi người bọn họ đều mặc áo giáp kim sắc, trên ngực áo giáp có khắc hình kỳ lân khí phách, mà những con tuấn mã ở dưới thân bọn họ cũng khoác áo giáp kim sắc.

Hơn nữa bọn họ hành quân rất có trình tự, đi theo một người ở phía trước đại quân, tản ra khí thế khiến người ta run rẩy, mà đội nhân mã này chính là thế lực bá chủ của Thanh Châu - Kỳ Lân Vương Phủ.

- Là người của Kỳ Lân Vương Phủ, người cầm đầu kia không phải là Lâm thị tổng quản của Kỳ Lân Vương Phủ - Lâm Nhiên đại nhân sao?

- Quả nhiên là hắc, không ngờ trận ước chiến này lại hoành tráng như vậy, những nhân vật lớn như vậy đều tới.

- Đương nhiên là phải tới, các người không biết là Lâm Nhiên đối với Cung Lộ Vân có bao nhiêu cưng chiều hay sao? Trò hay sắp diễn ra rồi, không biết sau khi Lâm Nhiên nhìn thấy đứa kien tôn tử (Cháu nuôi) mà mình yêu thương bị người khác nhục nhã thành bộ dáng như vậy thì vẻ mặt của hắc sẽ như thế nào?

Trên người Lâm Nhiên mang kim giáp, cưỡi tuấn mã cùng khoác kim giáp, không hề khác biệt với người của Kỳ Lân Vương Phủ nhưng hắc đứng ở nơi đó, khí thế trên người hắc hoàn toàn khác biệt, cái này không chỉ vì tu vi mà là bản thân người này có sẵn khí thế như vậy.

Người như vậy, cho dù không tu võ thì ở trong dân chúng cũng có thể làm một vị đứng đầu, trời sinh đã có sẵn tố chất trở thành một người lãnh đạo, có sẵn khí thế bất phàm.

Thời khắc này, Lâm Nhiên đã sớm nhìn thấy Cung Lộ Vân ở trên sân đấu, đôi mày kiếm trắng như tuyết của hắc đã dựng thẳng lên, nội tâm cũng sớm bị lửa giận bao phủ, bởi vì đó cũng không phải là cháu nuôi của hắc mà là con ruột của hắc.

Chứng kiến nhi tử của mình bị người khác đánh thành bộ dạng thê thảm như vậy, Lâm Nhiên làm sao có thể không tức giận được chứ? Nhưng mà hắc đã cố gắng nhịn xuống, cũng không có tức khắc lên tiếng, bởi vì hắc đã thấy chỗ thượng khách có một đám Giới Linh Sư không rõ thân phận đang ngồi yên vị ở đó.

Người của Giới Linh Công Hội, Lâm Nhiên hắc hiển nhiên biết bọn họ, ở trước mặt đám người đó, hắc cũng không dám tùy ý làm bậy, bởi vì nếu như đắc tội Giới Linh Công Hội thì toàn bộ Kỳ Lân Vương Phủ đều sẽ bị liên lụy.

- Vị tiểu hữu trên đài thi đấu kia chính là Sở Phong sao?

Sau khi điều chỉnh tâm trạng, Lâm Nhiên mở miệng hỏi.

- Đúng vậy.

Sở Phong đáp.

- Thân thủ của vị tiểu hữu này rất tốt, có thể ép tôn nhi của ta đến tình cảnh như vậy

Lâm Nhiên cười một tiếng, sau đó nhìn về Lý Trường Thanh nói:

- Vị huynh đài này chính là tông chủ của Thanh Long Tông, Lý Trường Thanh?

- Chính là lão phu.

Sau khi đội quân của Kỳ Lân Vương Phủ xuất hiện, Lý Trường Thanh đã sớm tạm dừng đánh nhau với người của Huyền Vũ Thành.

- Lý tông chủ thật sự là chân nhân bất lộ tướng, không ngờ lại là một vị cao thủ Huyền Vũ thất trọng. Lấy tu vi của người, hoàn toàn có thể đem Thanh Long Tông xin làm nhất đẳng tông môn. Ngày mai người có thể phái người đi Kỳ Lân Vương Phủ xin phép, lão phu sẽ phê duyệt, đem Thanh Long Tông của người xếp vào nhóm nhất đẳng tông môn.

Lâm Nhiên cười cười, nhưng trong giọng nói lại có vài phần ý tứ uy hiếp, hẳn đang ám chỉ Lý Trường Thanh, cho dù Lý Trường Thanh có lợi hại hơn nữa cũng không bằng Kỳ Lân Vương Phủ. Ngay cả việc Thanh Long Tông có thể trở thành nhất đẳng tông môn hay không còn phải chờ hẳn xem hẳn có hứng thú hay không.

- Nội tình Thanh Long Tông còn chưa đủ, lão phu không có ý định quải theo danh tiếng nhất đẳng tông môn, cho nên việc này cũng không cần

đại nhân phí tâm.

Lý Trường Thanh cũng không phải người sợ phiền phức, hắn cười nhạt một tiếng, nhưng trên thực tế muốn nói cho Lâm Nhiên biết, hắn không có hứng thú với danh tiếng nhất đẳng tông môn, đừng có nghĩ lấy việc này ra uy hiếp hắn.

- Ha ha, Lý tông chủ quả nhiên là người có chí khí, xem ra ngược lại Lâm Hiên ta nhiều chuyện rồi.

Lâm Nhiên cười ha hả một tiếng, sau đó lần nữa nhìn về phía Sở Phong nói:

- Sở Phong tiểu hữu, phải biết rằng thù hận để càng lâu sẽ càng thêm sâu sắc.

- Người cùng với Lộ Vân cũng không có thâm cừu đại hận gì, sự việc năm ấy chẳng qua là bởi vì chút chuyện nhỏ mới định ra ước chiến ngày hôm nay, không cần thiết phải đấu đến sống chết.

- Hắn đã bị người dạy bảo không nhẹ, như thế này đã đủ rồi, không bằng người hãy bán cho lão phu một chút thể diện, thả hắn ra.

- Ha ha...

Đối với những lời Lâm Nhiên nói, Sở Phong trước tiên là cười châm chọc một tiếng, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Chẳng lẽ mỗi thù diệt tộc cũng là chuyện nhỏ sao?

- Cái gì? Mỗi thù diệt tộc?

Mà Sở Phong vừa nói ra lời này, liền giống như ném một tảng đá lớn vào trong hồ, nhắc lên một trận sóng to gió lớn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Giết Chết Cung Lộ Vân

- Mỗi thù diệt tộc? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nào mà giữa Cung Lộ Vân và Sở Phong còn có mối huyết hải thâm thù diệt tộc như vậy chứ?

- Ta đã biết rồi, ta đã biết rồi, nghe nói từ hơn nửa năm trước, ở bên trong Tử Kim Thành đã xảy ra một trận thảm sát cực kỳ bi thảm, tất cả người của Tử Kim Thành bị tàn sát trong một đêm không còn một mống.

- Mà người nhà của Sở Phong cũng vừa đúng lúc ở bên trong thành, hơn nữa còn chết thảm nhất, hầu như tất cả người của Sở gia đều bị chém bay đầu, hơn nữa còn bị treo đầu thị chúng. Nghe đâu bên trong Tử Kim Thành còn viết mấy chữ bằng máu, nói rằng tất cả người trong Tử Kim Thành đều bởi vì Sở Phong mà chết.

- Ta cũng có nghe nói đến chuyện của Tử Kim Thành, nhưng lại không biết người của Sở gia cũng ở trong đó, mấy chữ viết bằng máu đó là thật sao? Nếu như là sự thật như vậy thì thảm án ở Tử Kim Thành quả thật là hướng về Sở gia.

- Sở Phong bằng chừng ấy tuổi làm sao lại chọc tới kẻ địch cường đại như vậy? Chẳng lẽ thảm án ở Tử Kim Thành là do Cung Lộ Vân gây nên sao?

Một câu mỗi thù diệt tộc, đã khơi dậy nghìn làn sóng cảm xúc mạnh mẽ, một số người thông minh biết chút tin tức, đem huyết án ở Tử Kim Thành cùng với Cung Lộ Vân liên tưởng lại cùng một chỗ. Thế nhưng

không liên tưởng đến thì không sao cả, nhưng sau khi liên tưởng đến thì mọi người đều không kèm được mà ném ánh mắt quái dị về phía Cung Lộ Vân.

Bởi vì trước đó ở Tử Kim Thành quả thực có xảy ra huyết án, thực sự quá mức tàn nhẫn, dân chúng toàn thành từ lão ấu đến phụ nữ trẻ em, hoàn toàn không có ai sống sót, thủ đoạn mất hết nhân tính như vậy thật sự khiến người khác giận sôi máu, nếu đây thật sự là do Cung Lộ Vân gây nên, như vậy thì Cung Lộ Vân thực sự quá mức tàn nhẫn.

- Sở Phong tiểu hữu, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói cũng không thể nói bậy được, chuyện của Tử Kim Thành lúc đó đã sớm được điều tra rõ từ lâu rồi, chính là do Ngũ Hồ Trại gây nên, mà Ngũ Hồ Trại cũng đã sớm bị báo ứng. Chuyện này đã sớm được điều tra ra, chân tướng cũng đã rõ như ban ngày, người cũng không nên ngậm máu phun người như vậy.

Thấy Sở Phong lại ở trước mặt tất cả mọi người gieo tiếng xấu cho nhi tử của hắn thì giọng điệu của Lâm Nhiên cũng bắt đầu chuyển sang lạnh.

- Ngũ Hồ Trại là nơi thế nào, tin rằng các vị ngồi ở đây đều biết rõ, nếu không phải có người thuê thì bọn chúng làm sao lại vô duyên vô cớ động thủ với người Sở gia ta? Mà ta muốn nói với mọi người, thật ra trước đó người thuê Ngũ Hồ Trại chính là Cung Lộ vân.

Sở Phong không thèm để ý tới Lâm Nhiên, mà quay về phía mọi người lớn tiếng quát.

- Nói dóc, người nói như thế, vậy có chứng cứ không?

Lâm Nhiên bị Sở Phong làm cho vô cùng tức giận, cùng lúc đó đám người Cung Thiên Bình cũng gầm lên với Sở Phong.

- Chứng cứ? Ta không cần chứng cứ, hiện tại tính mạng của Cung Lộ Vân nằm trong tay ta, ta muốn lấy thì liền lấy, ta cần chứng cứ để làm gì?

Sở Phong không ngừng cười lạnh, lúc đang nói chuyện không kèm được mà nắm chặt đại đao trong tay.

- Người dám, người dám động tới hãn thủ xem, ta nhất định sẽ san bằng Thanh Long Tông.

Lâm Nhiên đã hoàn toàn nổi giận, mà hãn vừa nói ra lời này thì đội ngũ Kỳ Lân Vương Phủ sau lưng cũng sẵn sàng chiến đấu, giận dữ thét lên rung động cả trời đất, tản mát ra uy thế không thể đỡ nổi, đây mới thực sự là vương giả.

- Ta không dám sao? Bây giờ ta sẽ để cho người nhìn thấy xem ta dám hay là không dám!!!

Mà Sở Phong cũng cười ha ha một tiếng, sau đó kim đao trong tay liền hóa thành một đạo kim mang hình bán nguyệt, chém về phía cổ của Cung Lộ Vân.

- Không.....

Thấy vậy, Lâm Nhiên cùng với Cung Thiên Bình đều kinh hãi, ngay cả Cung Lộ Vân trước đó vẫn còn nở nụ cười trên môi, lúc này cũng đại biến, đôi mắt trừng to như hai viên châu, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, bởi vì giờ khắc này, hãn thật sự cảm thấy mùi vị của sự tử vong.

"Vù"

Kim mang xẹt qua, chỉ nghe tiếng "Phốc xuy", một mảng máu tươi rõ xuống, đầu của Cung Lộ Vân cũng phóng lên cao trước mặt tất cả mọi người, hãn đã bị Sở Phong chém bay đầu.

- Trời ạ! Đây...

- Sở Phong lại thực sự giết chết Cung Lộ Vân, hắn lại giết chết Cung Lộ Vân ngay trước mặt Lâm Nhiên.

- Hắn cũng quá lớn mật rồi, chẳng lẽ hắn không sợ trời không sợ đất sao?

Hành động này của Sở Phong gần như đã khiến cho mọi người giật mình, khi Sở Phong hạ thanh đao xuống, không chỉ Cung Lộ Vân cảm nhận được đau đớn mà tim của tất cả mọi người cũng đập mạnh theo, đó là do bọn họ bị hành động của Sở Phong hù dọa.

Nếu như nói lúc trước Sở Phong giết chết Cung Lộ Vân đều hợp tình hợp lý, bởi vì đây vốn là trận ước chiến sinh tử, người thắng có quyền giết người thua.

Thế nhưng sau khi Lâm Nhiên đã buông lời, nếu như Sở Phong còn dám động vào Cung Lộ Vân thì hắn sẽ san bằng toàn bộ Thanh Long Tông thì sự việc đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Thân phận của Lâm Nhiên là gì? Địa vị gì? Thực lực gì? Ở trước mặt ông ta, quy tắc của Thanh Long Tông căn bản cũng không tính là quy tắc gì, thế nhưng Sở Phong lại ném bỏ mặt mũi của hắn.

Trước mắt, Sở Phong không chỉ chém giết Cung Lộ Vân đơn giản như vậy, mà hắn làm trái nguyện vọng của Lâm Nhiên, ngay trước mặt trăm vạn người giáng cho Lâm Nhiên một cái tát, chuyện này vô cùng nghiêm trọng!!!

- Người... Người...

Tay Lâm Nhiên nâng đầu của Cung Lộ Vân, nhìn cặp mắt kia còn chưa có nhắm lại, dường như nhĩ tử vẫn đang nhìn mình. Thân thể của hắn kịch liệt run rẩy, một loại lửa giận không thể nói thành lời đang bắt đầu bốc cháy ở trong lòng của hắn.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Đột nhiên Lâm Nhiên ngửa mặt lên nhìn trời, nỗi giận gầm lên một tiếng, khắp nơi đều nổi lên trận trận chấn động, ngón tay hướng về phía Sở Phong, chỉ vào tất cả mọi người, lạnh lùng quát lên:

- Ta muốn đem tất cả người ở nơi này chém giết không chừa một manh giáp!!!

- Tuân mệnh!

Mà hắn vừa dứt lời thì đại quân Kỳ Lân sau lưng cũng nổi trận lôi đình đáp lại, dưới sự thống lĩnh của Lâm Nhiên, mang theo sát khí ngập trời đánh tới bên trong sân đấu.

- Không thể nào, đây là tình huống gì? Tại sao lại chém giết tất cả người có mặt ở đây? Chẳng lẽ bọn ta cũng bị giết sao?

Mà giờ khắc này, tất cả mọi người có mặt ở chỗ này đều luống cuống, không chỉ riêng người của Thanh Long Tông, ngay cả người ngoài cũng vô cùng hoảng hốt.

Bởi vì bọn họ đều nhìn thấy, giờ khắc này, Lâm Nhiên có bao nhiêu phần nộ, hai mắt hắc đỏ như máu, rõ ràng đã đánh mất lý trí, mà đại quân Kỳ Lân phía sau đều nghe theo mệnh lệnh của hắn, chỉ sợ bọn hắn muốn đại sai khát giới.

Đại quân Kỳ Lân quá mức hùng mạnh, trước không nói Lâm Nhiên có tu vi Huyền Vũ bát trọng đủ để đem tất cả người có mặt ở nơi này mạt sát, mà mấy vạn đại quân Kỳ Lân kia cũng không phải hạng người tầm thường, yếu nhất cũng là Nguyên Vũ ngũ trọng, rất nhiều người đều là Huyền Vũ Cảnh. Đội hình như vậy tuyệt đối có thể san bằng Thanh Long Tông, cũng có thể giết chết tất cả mọi người có mặt ở nơi này.

- Xong rồi, chết chắc rồi, Sở Phong đã hoàn toàn chọc giận Lâm Nhiên, chúng ta đều bị hấn làm liên lụy.

Giờ khắc này, rất nhiều người đều mặt xám như tro tàn, vô lực ngồi co ro trên mặt đất, đối mặt với đại quân Kỳ Lâm, thân mang kim giáp, cưỡi khố kỵ kim mã, điều bọn họ có thể làm chỉ có chờ chết mà thôi, cảm thấy tính mạng mình như nghìn cân treo sợi tóc, hấn phải chết không thể nghi ngờ.

- Thân là chúa tể của Thanh Châu, lại làm ra việc xem mạng người như cỏ rác như vậy, Kỳ Lâm Vương Phủ đúng là đồ cận bã.

Mà đúng vào lúc này, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên, sau đó ở một nơi nào đó trên khu vực thượng khách đột nhiên có hai mươi đạo lưu quang bắn ra, sau cùng rơi vũng vàng ở cửa sân đấu, vậy mà lại ngăn cản trước mấy vạn đại quân của Kỳ Lâm Vương Phủ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Tà Môn Ngoại Đạo

- Là hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư của Giới Linh Công Hội, bọn họ đến đây để làm gì? Không muốn sống nữa hay sao?

Bên trong sân liên tục vang lên tiếng kinh hô, có người mắt tinh tường đã nhận ra lai lịch của hai mươi thân ảnh kia.

Hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư, bọn họ đứng thành một hàng, trước mấy vạn đại quân, bọn họ có vẻ vô cùng yếu đuối, nhưng bọn họ lại không hề di chuyển nửa bước, mặc cho Giới linh bào màu xám tro bay phất phới trong gió, không hề có vẻ muốn thay đổi quyết định của mình.

Điều này khiến cho mọi người vô cùng sợ hãi, mọi người đều nghĩ đám Giới Linh Sư này đến đây làm gì? Chẳng lẽ muốn tự tìm đường chết sao? Tuy rằng mọi người đều biết Giới Linh Sư rất mạnh, Hôi Bào Giới Linh Sư càng hùng mạnh.

Thế nhưng ở trước mặt bọn họ chính là mấy vạn đại quân, hơn nữa còn là mấy vạn đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ. Đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ nổi danh có sức chiến đấu siêu cường, cũng không phải đệ tử cùng các trưởng lão tông môn khắp nơi có thể so sánh, bọn họ mới thật sự là vương giả.

Huống chi người lãnh đạo đại quân Kỳ Lân này lại là Lâm Nhiên - Một lão giả có tu vi Huyền Vũ bát trọng, chính là một trong những đại nhân vật vang danh ở cả Thanh Châu này, lực chiến đấu mạnh kinh khủng.

"Vù vù vù"

Đột nhiên, tay của hai mươi vị Giới Linh Sư này đột nhiên nhanh chóng đi động, từng tầng từng tầng khí thể màu xám tro bắt đầu quần quýt bên ngoài cơ thể bọn họ, hình thành một lá chắn bảo vệ, liên tục cuộn trào, hơn nữa khí thể này càng ngày càng đậm, đến sau cùng hầu như đem tất cả bọn họ bao bọc lại.

- Bách Long Phong Thiên Trận!

Cuối cùng hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư cùng nhau xuất thủ, khí thể màu xám tro lượn lờ ở chung quanh lại hóa thành một con cự long màu xám tro.

Cự long màu xám tro gào thét ở trên trời, tỉ mỉ đếm chừng trăm con, mỗi con dài hơn vài trăm thước, quả nhiên là cự long không thể nghi ngờ.

Mấy trăm con cự long đang cùng nhau xông về phía đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ, bọn chúng há cái miệng to tựa như chậu máu, dường như ở trong mắt bọn chúng đại quân Kỳ Lân căn bản chẳng phải đội ngũ đáng sợ gì cả, mà là một bữa ăn khoái khẩu.

Đội quân Kỳ Lân được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng bị trăm con cự long hù dọa, trong lúc nhất thời dừng bước chân, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ sợ hãi, bởi vì bọn họ đều cảm nhận được sự uy hiếp trên thân những con cự long này.

- Phô trương thanh thế!

Lúc này, Lâm Nhiên đứng dậy, hần đứng trên kim mã, quay về phía không trung tung ra một quyền, lại đem trăm con cự long đánh thành vô số mảnh nhỏ, tình cảnh hoàn toàn thay đổi, vốn là thân thể cự long to lớn hóa thành biển lớn khí thể màu xám tro, trôi bồng bềnh trên bầu trời, hồi lâu cũng không bay đi.

- Ô~~~~~

Giờ khắc này, đại quân Kỳ Lân không kèm được mà hoan hô lên, chúc mừng thắng lợi của bọn họ.

- Lâm Hiên này thật lợi hại, tu vi Huyền Vũ bát trọng, cộng thêm sự hiểu biết và vận dụng đối với vũ kỹ của hắn đã gần đến nghịch thiên, cho dù thủ đoạn của Giới Linh Sư rất quý dị, nhưng cũng không cách nào ngăn được hắn. Đây chính là chỗ lợi hại của võ giả, chỉ cần có chiến lực tuyệt đối thì bất kỳ thủ đoạn tà môn ngoại đạo cũng đều không thể chống lại.

Khi hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư xuất thủ, nhất là sau khi trăm con cự long xuất hiện thì rất nhiều người đều giống như gặp được hy vọng, thế nhưng khi hy vọng của bọn họ bể tan tành thì bọn họ lại càng cảm thấy thất vọng hơn.

Chỉ có điều, bọn họ lại không phát hiện, sau khi trăm con cự long màu xám tro bị đánh tan thì hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư chẳng những không có chút lo lắng, ngược lại trong đôi mắt già nua còn mơ hồ hiện lên một tia vui sướng. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

"Vù vù vù"

Đột nhiên bọn họ thò hai tay ra, đánh ra một thủ ấn kỳ lạ, sau đó cùng nhau hô to:

- Khóa!

"Vù vù vù"

Lời này vừa nói ra thì thiên địa rung chuyển, khí thể màu xám tro kia phiêu đảng trên không trung tựa như nghe được lời kêu gọi vậy, lại hóa thành từng cơn lốc, lần nữa bổ nhào về phía đại quân Kỳ Lân.

- Hừ, ngươi tới bao nhiêu lần thì ta cũng có thể phá tan bấy nhiêu lần.

Thấy vậy, Lâm Nhiên cũng không hề sợ hãi, đánh về phía không trung mấy kim quyền. Mà lần này kim quyền lại không thể phá vỡ khí thể màu xám tro kia, ngược lại xuyên thấu qua.

- Ô aaaaaaaaaa

Sau khi xuyên qua khí thể màu xám tro kia, quyền kia đã rơi vào trong đám đại quân Kỳ Lân, dường như là mây đen kéo tới vậy, bao vây lấy bọn họ một cách kín kẽ, hơn nữa còn bắt đầu nhanh chóng di chuyển, xung lực cường đại thổi bọn họ tới người ngã ngựa đổ, chỉ trong chớp mắt thì đội quân vương giả đã tan rã.

- Thủ đoạn thật là lợi hại, thật là đáng sợ, chỉ có hai mươi người lại có thể đem đại quân mấy vạn người đánh cho tan tác, đây cũng là thủ đoạn của Hôi Bào Giới Linh Sư sao?

Nhìn thấy khí thể màu xám tro kia cứ như mây đen vậy, đem mấy vạn đại quân Kỳ Lân bao phủ lại, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ. Khí thể màu xám tro kia thật là quỷ dị, bất luận phát ra công kích gì đều không thể làm tổn hại đến chúng, chỉ có thể xuyên thấu qua mà thôi, cuối cùng lại làm tổn thương đến người nhà Kỳ Lân Vương Phủ của mình.

Nhưng mà chúng nó lại là thực thể, có thể quấy rối đại quân Kỳ Lân Vương Phủ, thổi bọn họ té lăn vòng, hoàn toàn đánh mất năng lực chiến đấu. Người của Kỳ Lân Vương Phủ căn bản là không có cách nào thoát khỏi khí thể màu đen kia, hoàn toàn bị vây ở trong đó, nói không dễ nghe chính là chỉ có chờ chết mà thôi.

- Thứ dơ bẩn tà môn ngoại đạo, mau chóng giải trừ trận pháp này cho ta, bằng không cho dù các người đến từ Giới Linh Công Hội thì lão phu cũng sẽ khiến cho người có đến mà không có về.

Đột nhiên một đạo thân ảnh từ khí thể màu xám tro thoát ra, đúng là Lâm Nhiên. Thời khắc này, râu tóc Lâm Nhiên rối tung, nhảy múa điên cuồng trong gió, ngay cả y phục cũng cực kỳ xốc xếch, rõ ràng trong đám khí thể màu xám tro đó, ngay cả hãn cũng bị tổn hại không nhỏ.

Chỉ có điều lúc này, khí tức của hãn lại cực kỳ mạnh mẽ, khí tức Huyền Vũ bát trọng tản ra không giữ lại chút nào, lập tức phát động công kích tới hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư.

- Ấm ầm ầm ầm.

Một chiêu này của hãn chính là đem Huyền Lực ngưng kết ra, mặc dù chỉ là Huyền Lực đơn thuần, nhưng lại vô cùng hùng mạnh. Trước tiên Huyền lực kia phóng lên cao, sau đó từ trên trời giáng xuống, đem hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư bao phủ toàn bộ, hơn nữa còn đồng thời ngăn cản đường lui của bọn họ, một kích này chính là muốn chèn ép tất cả bọn họ.

- Trời ạ! Huyền lực hùng hồn như vậy đòi hỏi phải có năng lực bộc nào chứ? Đây cũng là lực lượng của Lâm Nhiên sao? Tuy rằng không phải là vũ kỹ nhưng lại mạnh hơn vũ kỹ, cái này thực sự quá đáng sợ.

Nhìn Huyền lực hùng hồn kia, tất cả mọi người đều không khỏi hít một hơi lạnh khí, bị uy thế kinh khủng chèn ép sâu đậm. Cùng lúc đó, mọi người cũng vì hai mươi vị Giới Linh Sư mà lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tuy rằng bọn họ không hề có quan hệ chút nào với Giới Linh Sư kia, thế nhưng trước mắt tính mạng của mọi người đều nhờ vào Giới Linh Sư. Giới Linh Sư chính là hy vọng duy nhất, bọn họ hiển nhiên không muốn Giới Linh Sư gặp chuyện không may.

- Huyền Vũ bát trọng thôi mà cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn muốn lấy tính mạng của bọn ta? Thực sự là nói khoác mà không biết ngượng!!!

Nhưng khi Huyền lực kia sắp sửa hạ xuống thì trong cơ thể hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư lại đang cùng bộc phát ra huyền lực hùng hồn. Huyền lực của bọn họ phóng lên cao, cùng Huyền lực của Lâm Nhiên đan vào một chỗ, trong nháy mắt đem Huyền lực của Lâm Nhiên tách rời ra.

Mà giờ khắc này, hầu như tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được khí tức của hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư kia, tất cả mọi người không kiềm được há to miệng, ngay cả thân thể cũng kích động đến run rẩy, kinh hô:

- Bọn họ... rốt cuộc toàn bộ đều là cao thủ Huyền Vũ bát trọng!!!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Cấm Được Màu Đen

Tất cả hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư đều là cao thủ Huyền Vũ bát trọng, khi bọn họ tản ra khí tức thì trong chớp mắt đã đem Lâm Nhiên áp bức xuống, bởi vì khí tức của mỗi người bọn họ đều không yếu hơn Lâm Nhiên, huống chi hai mươi người lại đồng thời xuất thủ.

- Đây cũng là người của Giới Linh Công Hội sao? Thật là mạnh, nếu như nói Huyền Vũ bát trọng là nhân vật có danh vọng ở Thanh Châu này, vậy thì hai mươi vị cao thủ Huyền Vũ bát trọng này cũng quá mức đáng sợ rồi.

- Ai cũng nói Giới Châu cao thủ như mây, xem ra đúng là như thế, ta không tin hai mươi vị này là cường giả đỉnh cấp của Giới Linh Công Hội, từ đó có thể thấy rõ võ giả của Thanh Châu ta so sánh với những châu khác thật sự thua kém quá nhiều.

Tu vi của hai mươi vị Giới Linh Sư đã khiến cho mọi người giật nảy mình, ngay cả Lâm Nhiên cũng chau mày, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Cút đi, nể mặt các người đến từ Kỳ Lân Vương Phủ nên hôm nay chúng ta sẽ tha cho các người một mạng.

- Nhưng mà các người hãy nhớ kỹ, sau này không được có ý đồ gì với Sở Phong. Hiện tại, Sở Phong chính là người của Giới Linh Công Hội, nếu như ai dám động tới Sở Phong thì Giới Linh Công Hội ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Một vị Hôi Bào Giới Linh Sư trong đó khoát tay với Lâm Nhiên, ý bảo bọn hắn hãy rút đi.

- A.... Ha ha.... A ha ha.....

Nhưng lúc này, Lâm Nhiên lại đột nhiên cười lớn.

Hắn cười cực kỳ quái dị, tuy rằng âm thanh này thực sự là tiếng cười, nhưng vẻ mặt của hắn lại cực kỳ đáng sợ.

Bỗng nhiên tiếng cười của hắn ngưng bật, đem ánh mắt độc ác nhìn về phía hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư của Giới Linh Công Hội, hung tợn nói:

- Hôm nay, ta phải giết Sở Phong, bất kể ai cản đường ta chỉ có con đường chết.

Nói xong câu đó, túi càn không giắt bên hông hắn đột nhiên lóe lên ánh sáng, một viên đan dược màu tím đen liền xuất hiện ở trong tay hắn, sau đó bị hắn nuốt xuống.

Sau khi viên thuốc đó vào trong cơ thể thì thân thể của Lâm Nhiên tức khắc phát sinh biến hóa, hai mắt của hắn biến thành màu đen, đôi môi cũng biến thành màu đen, hơn nữa tròng mắt còn vương vấn khí thể màu tím, không ngừng tràn ra bên ngoài cơ thể. Giờ khắc này, khí tức của hắn lại nhanh chóng tăng lên, chỉ trong chớp mắt đã kéo lên tới Huyền Vũ cửu trọng, hơn nữa còn tiếp tục tăng lên.

- Không xong rồi, hắn sử dụng Cấm Dược!!!

Thấy vậy, người của Giới Linh Công Hội cũng tức khắc trở nên khẩn trương.

- Đây chính là Cấm Dược sao? Thật là đáng sợ, nghe nói Cấm Dược có thể khiến cho võ giả nâng cao tu vi, nhưng sau khi hiệu lực biến mất thì sẽ bị Cấm Dược phản hệ!

- Nguy rồi, ta nghe nói Cấm Dược căn cứ vào dược lực khác nhau thì màu sắc cũng khác nhau, màu đen là một loại cực kỳ lợi hại, các người mau nhìn đi, khí tức của Lâm Nhiên đã tăng đến Huyền Vũ cửu trọng đỉnh phong, nhưng vẫn còn đang tăng lên. Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì hẳn sẽ đột phá Thiên Vũ Cảnh?

- Làm sao có thể, cho dù Cấm Dược lợi hại hơn nữa thì cũng không thể nào từ Huyền Vũ bát trọng tăng lên đến Thiên Vũ Cảnh. Nếu như thật sự có Cấm Dược như vậy thì sau khi dược lực biến mất, người dùng sẽ bị phản hệ không tránh khỏi mất mạng.

- Ngừng lại, ngừng lại, thế nhưng đã đạt đến vô hạn gần Thiên Vũ Cảnh, đó đã không còn là Huyền Vũ Cảnh đơn giản nữa, mà chính là Huyền Vũ đỉnh phong, Huyền Vũ đỉnh phong vô hạn tiếp cận Thiên Vũ Cảnh.

- Tên Lâm Nhiên này điên rồi sao? Vì muốn giết Sở Phong mà dùng Cấm Dược lợi hại như vậy. Tuy rằng Cấm Dược như vậy chưa đến mức lấy đi tính mạng của hắn, nhưng sẽ khiến hắn gặp phải phản hệ rất lớn.

Nhìn hắc khí quanh quần quanh thân Lâm Nhiên, mọi người sợ hãi không thôi, bởi vì bọn họ biết thời khắc này Lâm Nhiên có bao nhiêu đáng sợ, chỉ sợ dù là hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư kia cũng không cách nào ngăn cản hắn.

- Hôm nay, ta nhất định phải lấy đầu chó của Sở Phong, nếu như có ai dám ngăn cản ta thì ta nhất định sẽ đại khai sát giới!!!

Lâm Nhiên nổi giận quát một tiếng, liền bước từng bước về phía Sở Phong, mỗi lần hắn bước ra một bước thì mặt đất sẽ bị rung động, hơn nữa

còn lưu lại một dấu chân rất sâu. Sau đó vô số vết nứt từ đó lan ra xung quanh.

- Muốn giết Sở Phong thì phải qua cửa của bọn ta đã.

Nhưng đúng vào lúc này, hai mươi vị Giới Linh Sư của Giới Linh Công Hội lại lần nữa phóng người lên, chặn trước mặt Lâm Nhiên.

Cùng lúc đó, bọn họ giang cánh tay ra, tầng tầng Kết Giới Lực màu xám tro tuôn ra, tạo thành một bức tường kết giới vừa dày vừa to lớn, đem Lâm Nhiên bao lại bên trong.

- Hừ, còn dám sử dụng thủ đoạn thủ đoạn tà môn ngoại đạo với ta à, các người thật đúng là muốn tự tìm cái chết!

Lâm Nhiên hừ lạnh một tiếng, sau đó phát ống tay áo một cái, khí diễm màu đen kia tựa như cơn lốc cuốn ra, đem bức tường kết giới mạnh mẽ kia phá thành vô số mảnh nhỏ, trong phút chốc đã tan rã. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Mà sau khi phá hủy bức tường kết giới thì khí diễm màu đen kia lại bổ nhào về phía hai mươi vị Giới Linh Sư. Giờ khắc này, các vị Giới Linh Sư đều cố gắng bày ra Kết Giới Trận để ngăn cản.

Một tầng, hai tầng,..., mười tầng,... , trăm tầng, khi bọn họ thi triển thao tác kết giới thuần thực của mình thì mấy trăm đạo kết giới không ngừng ngừng tụ trước người bọn họ, không ngừng mọc lên.

Nhưng trăm tầng kết giới này ở trước mặt khí diễm màu đen căn bản là vô dụng, những kết giới đó vô cùng chắc chắn, thủ đoạn kết giới được xưng là thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất, nhưng lại giống như đậu hũ vậy không thể chịu nổi một kích, toàn bộ đều bị khí diễm màu đen kia đánh tan rã.

- Ô aaaaaaaaaaaaaa

Hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư đều bị khí diễm màu đen kia đánh trúng, bay ngược ra xa vài trăm thước rồi mới té xuống. Sau khi bọn họ té xuống, khí tức bọn họ cực kỳ suy yếu, ngay cả khí thể màu xám tro đang bao phủ lấy đại quân Kỳ Lân cũng nhanh chóng tiêu tan, có thể thấy bọn họ bị thương không nhẹ.

- Trưởng lão!

Thấy tình thế như vậy, mấy trăm Bạch Bào Giới Linh Sư trên khu vực thượng khách vội vàng chạy như bay xuống, muốn đỡ hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư kia dậy.

- Cút ngay!

Nhưng chỉ thấy Lâm Nhiên phất tay áo, mấy trăm vị Bạch Bào Giới Linh Sư tựa như hình nộm vậy, bị thổi lên thật cao, sau đó hung hăng rơi xuống mặt đất.

Giờ khắc này, đám Giới Linh Sư đến từ Giới Linh Công Hội đều ngã trên mặt đất, đau đớn kêu thảm thiết, ngay cả sức lực đứng lên cũng không có.

- Sở Phong, đi mau!!!

- Nhưng đúng vào lúc này, lại có một đạo thân ảnh chạy như bay ra, người này chính là sư phụ của Sở Phong - Gia Cát Lưu Vân.

- Muốn chết!!!

Ánh mắt Lâm Nhiên lạnh như băng, giơ một tay lên, một đạo huyền lực mạnh mẽ bay vút tới Gia Cát Lưu Vân, chiêu kia chứa lực lượng vô cùng cường đại, đủ để đem Gia Cát Lưu Vân đánh thành phần vụn.

"Bá"

Nhưng khi đạo Huyền lực sắp đánh trúng Gia Cát Lưu Vân thì Lý Trường Thanh lại vọt ra chặn trước người Gia Cát Lưu Vân, lấy huyền lực toàn thân bố trí phòng ngự, ngăn chặn đòn công kích của Lâm Nhiên.

Nhưng vẫn chỉ vô dụng mà thôi, chỉ nghe một tiếng "Ầm" thật lớn, một đạo năng lượng cuồng bạo lan ra, hai người đều bay ngược ra ngoài, té trên mặt đất, miệng đầy máu tươi, bọn họ đã bị nội thương rất nặng.

Giờ khắc này, không ai là đối thủ của Lâm Nhiên, sau khi Lâm Nhiên sử dụng Cấm Dược thì gần như trở thành vô địch, căn bản không ai có thể chống đỡ nổi một kích của hắn. Tu vi của hắn đã đạt đến Huyền Vũ cửu trọng, đồng thời còn vô hạn tiếp cận Thiên Vũ Cảnh, quan trọng nhất chính là sát ý đáng sợ từ trên người hắn phát ra sợ rằng không giết đến thỏa mãn thì căn bản sẽ không thể nào xoa dịu được nổi hận trong lòng hắn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Tự Cắt Đứt Của Quý

Lúc này, hắc khí lượn lờ quanh thân Lâm Nhiên, sát khí cao tận trời, khí tức từ trên người hắt phát ra ngoài trừ cường đại ra còn có thứ khác có thể khái quát bằng một chữ, chính là "Lạnh".

Tất cả mọi người đều sợ hãi, bởi vì giờ khắc này, Lâm nhiên thật sự quá mức đáng sợ, cả hai mươi vị Hôi Bào Giới Linh Sư Huyền Vũ bát trọng cũng không thể chống đỡ nổi một kích của hắn. Mọi người thật sự hoài nghi, giờ khắc này có phải hắn đã bước chân vào Thiên Vũ Cảnh rồi hay không?

Hơn nữa còn có mấy vạn đại quân Kỳ Lân vốn đang bị trấn áp cũng được giải thoát. Lúc này bọn chúng đang lấy khí thế mạnh mẽ vội vàng tiến vào sân đấu, trong lòng tất cả mọi người dâng lên một loại tuyệt vọng khó nói thành lời.

- Lâm Nhiên, người giết Cung Lộ Vân là ta, người có thù oán gì thì cứ hướng đến mình ta là được!!!

Nhìn người bên cạnh mình, từng người một bị đánh ngã trên đất, nhìn vô số ánh mắt sợ hãi của những người xa lạ ở bốn phương tám hướng. Sở Phong dứt khoát nhảy xuống đài thi đấu, sải bước đi tới chỗ Lâm Nhiên.

- Sở Phong, hắn... hắn lại!

Nhìn thấy một màn này thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, mặc dù Lâm Nhiên phần nộ đích xác là Sở Phong gây ra, thế nhưng lúc này Sở

Phong vì an nguy của tất cả mọi người, mà cam âm tình nguyện hy sinh bản thân, đã khiến tâm hồn mọi người chấn động kịch liệt.

Ở cái thế giới này, phần lớn mọi người đều vì bản thân mình, người có thể đồng ý vì người khác quên đi bản thân mình thực sự quá ít, ngay cả bọn họ cũng làm không được. Vì những người xa lạ mà hy sinh bản thân mình, Sở Phong chỉ là một thiếu niên nhưng có thể làm như vậy, điều này càng khiến cho bọn họ sợ hãi hơn, ở sâu trong lòng bọn họ dâng lên một tia rung động.

- Yên tâm, cho dù người không đứng ra thì ta cũng sẽ lột da người, sau đó sẽ lấy mạng chó của người.

- Các vị tướng sĩ Kỳ Lân Vương Phủ nghe lệnh, hôm nay ta muốn huyết tẩy Thanh Long Tông, nơi này ngoại trừ người của Vương Phủ ra thì tất cả giết không tha!!!

Nhưng mà sát ý trong đầu Lâm Nhiên đang bốc cháy, căn bản không có dự định buông tha cho bất cứ người nào, mà cùng lúc âm thanh này rơi xuống thì mấy vạn đại quân Kỳ Lân sau lưng cũng phân tán khắp nơi, hướng phòng quan sát xông tới chém giết.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa... Chạy mau!!!

Trong lúc nhất thời, đủ loại tiếng kêu vang dội không ngừng vang lên, mọi người cũng bắt đầu liều mạng chạy trốn, nhưng sân đấu này chỉ có một cổng chính, lúc này đã bị đại quân Kỳ Lân phong kín, bọn họ đã sớm là cá trong chậu, căn bản không còn đường trốn. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

- Chết chắc rồi, chết chắc rồi, ban đầu tới đây là vì muốn xem trò hay, lại không nghĩ rằng sẽ trở thành vật hy sinh để Lâm Nhiên trút giận.

So với những người đang hốt hoảng kia, vẫn còn những người lý trí lại càng thêm thâm trầm, bọn họ đã mất hết hy vọng, sau khi phân tích tình thế trước mắt, bọn họ thấy được một cái kết luận chính là bọn họ chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Thời khắc này, Sở Phong cũng không để ý tới những người đang hoảng loạn kia, trước tiên hắn đưa mắt nhìn về Gia Cát Lưu Vân cùng với Lý Trường Thanh, lại nhìn về mọi người của Giới Linh Công Hội, sau đó quét mắt về một nơi trên khu vực thượng khách, sau khi nhìn thấy hai bóng hình xinh đẹp quen thuộc thì trái tim của hắn không kiềm được mà nhảy lên hai cái thật mạnh.

Bởi vì hai người kia đều là nữ nhân mà hắn yêu mến, chính là đôi tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ. Mặc dù lúc này hai người bọn họ đang được Tô Ngân bảo vệ, thế nhưng Sở Phong biết dưới đám đại quân Kỳ Lân đang điên cuồng như vậy, sinh mệnh của các nàng cũng đang gặp nguy hiểm.

Sau khi trải qua tai họa diệt môn, cảm nhận nỗi đau khi mất đi người thân thì Sở Phong đã âm thầm lập lời thề, hắn sẽ không bao giờ để cho người thân của mình bởi vì mình mà bị tổn thương nữa. Mà dưới tình thế trước mắt, muốn bảo vệ bọn họ chỉ có một cách, đó chính là hy sinh bản thân mình.

Đột nhiên, hắn nắm chặt hai bàn tay, một thanh chủy thủ kim sắc xuất hiện trong tay của hắn, vừa chặn bước tiến của Lâm Nhiên, vừa hô to:

- Lâm Nhiên, người hoàn toàn không cần phải làm như vậy, người tức giận thì có thể hướng ta mà trút giận, người muốn hành hạ ta như thế nào thì người cứ nói đi, chỉ cần người nói ra thì Sở Phong ta nhất định có thể làm được, không cần người phải tự động thủ, Sở Phong ta sẽ tự giãy vò mình!

Sở Phong vừa nói ra lời này thì ngay cả Lâm Nhiên cũng không tránh khỏi sững sốt, hần khê nhú mào, nhìn chăm chăm vào Sở Phong, một lát sau khoe miệng hần nhấc lên một nụ cười quý dị, vô cùng lạnh lẽo, giờ tay lên nói:

- Tất cả dừng tay cho ta!!!

Mà hần vừa nói ra lời này thì đại quân Kỳ Lân vừa mới tiến vào khu vực quan sát cũng vội vàng dừng lại, cũng không có động thủ với đám người vô tội kia, mà đứng nghiêm trang chờ mệnh lệnh của Lâm Nhiên.

- Sở Phong, tiểu tử người cũng có chút khí phách, chỉ có điều cũng không biết là người nói được nhưng có làm được hay không.

Lâm Nhiên hí hai mắt lại, lấy ánh mắt âm trầm nhìn Sở Phong.

- Chỉ cần người nói ra thì ta nhất định có thể làm được.

Tay Sở Phong nắm chủy thủ kim sắc, trên mặt không có chút sợ hãi.

- Được, thoải mái, để chứng minh thành ý của người thì người hãy chém rơi "Của quý" của mình cho ta xem một chút!!!

Lâm Nhiên quát to.

- Sở Phong, không được, người bị ngốc rồi à? Tuy rằng hần sử dụng Cấm được nhưng chúng ta cũng không phải không có chút phần thắng nào, hãy đem thân thể của người cho ta mượn, để bản nữ vương đối phó với hần. Cho dù không cách nào thắng được hần, nhưng ta cũng có thể bình yên mang người chạy trốn, người căn bản không cần phải thể hiện khí phách làm gì!!!

Giờ khắc này, Đản Đản trong cơ thể Sở Phong liều mạng gào lên.

- Sở Phong, nghìn vạn lần không được làm như vậy, đừng tự mình động thủ, Lâm Nhiên chính là một lão hồ ly, hẳn tuyệt đối sẽ không vì người tự giầy vò mình mà bỏ qua cho chúng ta.....

Cùng lúc đó, Tô Nhu cùng với Tô Mỹ đang ở trên ghế thượng khách cùng nhau quát lên, chỉ có điều các nàng mới vừa hét lên một câu, liền bị Tô Ngân sai người chặn miệng các nàng lại, bởi vì Tô Ngân cũng không muốn dưới tình huống như vậy lại đi chọc giận Lâm Nhiên.

- Sở Phong, không được làm chuyện điên rồ, con còn có tiền đồ rộng mở ở phía trước!!!

Lý Trường Thanh hô to.

- Sở Phong, tiểu tử người đang suy nghĩ gì vậy, nhanh chóng chạy mau cho ta, đây là mệnh lệnh của sư tôn đối với người, chẳng lẽ ngay cả lời sư tôn nói mà người cũng nghe sao?

Gia Cát Lưu Vân tức giận quát lên.

- Lâm Nhiên, nếu như hôm nay Sở Phong gặp phải chuyện không may gì thì Giới Linh Công Hội ta nhất định sẽ san bằng Kỳ Lân Vương Phủ của người!!!

Ngay cả người của Giới Linh Công Hội cũng lên tiếng uy hiếp.

- Các người đừng cố hù dọa ta, các người nghĩ rằng Lâm Nhiên ta dễ bị dọa lắm sao? Dù Giới Linh Công Hội có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là thế lực một phương, người có thể lợi hại hơn Khương Thị Hoàng Triều sao? Phía sau Kỳ Lân Vương Phủ chúng ta chính là Khương Thị Hoàng Triều chống lưng, người dám động một người của Vương phủ thử xem?

Mà giờ khắc này Lâm Nhiên đã gần như trở nên điên cuồng, căn bản cũng không hề e sợ sự uy hiếp của Giới Linh Công Hội, mà chỉ về hướng

Tô Nhu và Tô Mỹ đang ở trên khu vực thượng khách, nhìn về phía Sở Phong nói:

- Sở Phong, nhanh chóng tự cắt đứt của quý của người cho lão tử, bằng không thì bây giờ ta liền kéo hai nha đầu đó xuống, để cho mấy vạn đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ đem hai người bọn chúng luân phiên chơi đùa.....

- Người...

Giờ khắc này, Sở Phong đã tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hẳn tuyệt đối không ngờ dưới tình huống như vậy mà Lâm Nhiên còn có thể quan sát kỹ càng như vậy, vậy mà có thể phát hiện ra Sở Phong rất lo lắng cho tử muội Tô Mỹ, nhìn ra được quan hệ giữa bọn họ không bình thường.

Chỉ có điều dưới loại tình huống này, Sở Phong cũng không còn lựa chọn nào khác, hẳn chỉ có thể chậm rãi giơ chủ thủ kim sắc trong tay lên, làm ra tư thế như muốn chém xuống nơi nào đó.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Cho Người Làm Ra Về

- Sở Phong, cái tên khốn kiếp người, người vì muốn cứu hai người bọn họ mà không thèm để ý tới tính mạng của bốn nữ vương sao? Nếu như người chết thì bốn nữ vương cũng không sống được!!!

Thấy Sở Phong thật sự muốn làm chuyện điên rồ thì Đản Đản điên cuồng gào lên.

- Đản Đản à! Người không nên gạt ta, ta đã hỏi thăm, sau khi Giới Linh Sư chết đi thì kế ước kia cũng hoàn toàn xóa bỏ, Giới Linh cũng không bị tiêu tan mà sẽ trở về Linh Giới mà thôi.

Sở Phong cười một tiếng, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy sự hồ thẹn.

- Nói dối, bọn họ biết cái gì chứ, bản nữ vương là bị phong ấn bên trong cơ thể người, nếu như có thể trở về Linh Giới thì ta đã sớm trở về, làm sao lại một mực bị giam cầm trong thế giới tinh thần của người.

Đản Đản tức giận phản bác.

- Đản Đản, đừng nói nữa, ý ta đã quyết, người có thể trách ta, bởi vì ta thực sự là một chủ nhân bất tài.

Sở Phong cười khổ một tiếng, sau đó sau đó chủ thủ kim sắc trong tay liền biến thành một đạo kim mang hướng phía dưới bụng mà chém tới.

- Không được.....

Giờ khắc này, tất cả những người lo lắng cho Sở Phong đều há to miệng, hô lên một tiếng tê tâm liệt phế như vậy. Ngay cả những người không quan hệ với Sở Phong cũng nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn nữa, bởi vì một đao này của Sở Phong có thể nói là vì tất cả mọi người mà hy sinh.

"Ba"

Chỉ có điều, khi kim sắc quang mang sắp hạ xuống thì một thủ chương rắn chắc cũng đột nhiên xuất hiện, đồng thời còn cầm chặt lấy cổ tay của Sở Phong, ngăn chặn động tác chém xuống của Sở Phong, cùng lúc đó, một tiếng cười già nua cũng vang lên theo:

- Ôi! Tiểu tử ngươi điên rồi sao, ngay cả của quý của mình cũng không cần sao? Người không muốn chơi đùa nữ nhân, không muốn ôm nhi tử sao?

Nghe được giọng nói này thì vẻ mặt Sở Phong không khỏi biến đổi, mà khi hẩn nhìn thấy lão giả này thì càng thêm mừng rỡ.

Vị lão giả này mặc áo giáp kim sắc, trên mặt mang theo một nụ cười hiền hòa, tất cả rất quen thuộc, đây chính là tiền bối thần bí mà Sở Phong đã gặp trong Bách Khúc Câu.

- Vị này là ai?

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, lão giả này thực sự xuất hiện quá nhanh, căn bản không ai có thể nhìn thấy rõ hẩn lên sân đấu khi nào, quả thực là nhanh như ma quỷ vậy.

Mà sở dĩ mọi người giật mình không chỉ bởi vì tu vi của lão giả kia sâu không dò được, mà là bởi vì hẩn mặc áo giáp của Kỳ Lân Vương Phủ, nhưng lại ra tay cứu Sở Phong.

- Tề... Tề Phong Dương!!!

Cuối cùng cũng có người kêu lên một tiếng, hẳn nhận ra được thân phận của vị này, mà người kinh hô lên không phải là ai khác mà chính là người đang muốn giết Sở Phong - Lâm Nhiên.

- Cái gì? Tề Phong Dương! Chẳng lẽ hẳn cũng là người của Kỳ Lân Vương Phủ, tộc trưởng của Tề thị?

Nghe được ba chữ "Tề Phong Dương" thì gần như là tất cả mọi người đều hít một ngụm lạnh khí, Tề Phong Dương là ai? Đây chính là một trong những nhân vật đứng đầu Thanh Châu.

Bên trong Kỳ Lân Vương Phủ chia làm hai tộc Tề thị và Lâm thị, người thống trị hai tộc chính là phủ chủ của Kỳ Lân Vương Phủ, cho nên ở bên trong Kỳ Lân Vương Phủ, phủ chủ là người lớn nhất.

Mà ngoại trừ phủ chủ ra thì bên trong Kỳ Lân Vương Phủ còn có hai người có địa vị tối cao chính là tộc trưởng của Tề thị là Lâm thị. Lâm Nhiên chỉ là tổng quản của Lâm thị, so với tộc trưởng vẫn thấp hơn một bậc, thế nhưng Tề Phong Dương là tộc trưởng của Tề thị, địa vị cao hơn so với Lâm Nhiên một bậc.

Quan trọng nhất là từ nhiều năm trước, Tề Phong Dương đã bước chân vào Huyền Vũ cửu trọng, là Huyền Vũ đỉnh phong thực sự. Bất luận địa vị hay là thực lực đều mạnh hơn so với Lâm Nhiên, nhân vật như vậy sao lại xuất hiện ở nơi này?

Nếu như nói Lâm Nhiên xuất hiện ở nơi này là vì muốn giúp đỡ cháu nuôi của mình - Cung Lộ Vân, như vậy thì vì sao Tề Phong Dương lại xuất hiện ở nơi này? Hẳn vì sao phải cứu Sở Phong? Chẳng lẽ hẳn vì muốn trợ giúp Sở Phong mà đến?

Giờ khắc này, đủ loại suy đoán liên tục hiện lên trong đầu mọi người, nhưng lại không có người nào có thể nghĩ ra đáp án. Nhưng Tề Phong Dương chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó quét mắt về phía Lâm Nhiên, thản nhiên nói:

- Lâm Nhiên, người thực sự ăn gan chó rồi sao, lại dám xem thường quy tắc của Vương Phủ, lạm sát kẻ vô tội.

- Tề Phong Dương, Sở Phong giết cháu nuôi của ta, ta lấy tính mạng của hã có gì sai chứ?

Lâm Nhiên rõ ràng có chút sợ Tề Phong Dương, giọng điệu của hã đã không còn khí phách như lúc trước.

- Hả? Chỉ là một đứa cháu nuôi mà cũng đáng cho người làm to chuyện như vậy sao? Nếu như chỉ vì một đứa cháu nuôi cũng có thể khiến cho người đại khai sát giới, vậy thì chuyện hôm nay lão phu nhất định phải xía vào, bởi vì Sở Phong chính là bằng hữu thân thiết của lão phu!!!

Tề Phong Dương một tay ôm chầm lấy Sở Phong, ưỡn ngực ngẩng đầu vỗ vỗ bờ vai của Sở Phong.

- Cái gì? Ta không nghe lầm chứ, lão tiền bối Tề Phong Dương là bằng hữu thân thiết của Sở Phong? Đây....

Tề Phong Dương vừa nói ra câu này thì lần nữa đã nhấc lên một trận sóng to gió lớn trong đám người, ngay cả đám người Lý Trường Thanh và Gia Cát Lưu Vân cũng kinh hãi đến mức cảm rơi đầy đất.

Một tiểu bối như Sở Phong lại có thể cùng nhân vật có danh vọng như Tề Phong Dương làm bằng hữu, tin tức này thật sự quá mức oanh động!!!

Thế nhưng dưới tình huống trước mắt, người có biểu cảm đặc sắc nhất chính là Tô Ngân, ngay cả hã cũng không có cơ hội tiếp xúc với nhân vật

danh vọng như Tề Phong Dương, lão là bậc tiền bối mà dù hãn nghĩ muốn kết thân cũng không dám. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Nhưng lão tiền bối như vậy mà lại là bằng hữu thân thiết với Sở Phong, thế nhưng lúc trước hãn vẫn luôn muốn nữ nhi của mình rời xa Sở Phong. Bây giờ hãn thật sự có ý muốn tự sát mình hai cái thật mạnh, bởi vì hãn thật sự không có mắt.

- Tề Phong Dương, hôm nay ta nhất định phải giết chết Sở Phong, đừng tưởng rằng ngươi là tộc trưởng của Tề thị thì ta không dám động vào ngươi.

Thấy Tề Phong Dương quyết tâm muốn bảo hộ Sở Phong, Lâm Nhiên cũng không nói nhảm nữa, mà lần nữa đem khí tức hùng hồn trong cơ thể mình tỏa ra, từng đạo hắc khí phóng lên cao.

- Ôi ôi ôi, thật sự lớn gan mà, sau khi sử dụng cấm dược, ngươi đã cảm thấy mình rất giỏi rồi đúng không?

- Đến đây, ngươi qua đây thử xem một chút, lão tử thật sự muốn nhìn xem một chút, xem sau khi ngươi dùng Cấm dược thì bản lĩnh của ngươi cao hơn bao nhiêu?

Tề Phong Dương cũng không phải nhân vật dễ trêu, xắn tay áo lộ ra cánh tay rắn chắc, vậy mà lại hướng Lâm Nhiên bước nhanh tới.

- Tề Phong Dương, đây là do ngươi ép ta!!!

Đột nhiên, Lâm Nhiên giận dữ gầm lên, nhảy lên một cái liền hóa thành một đại hắc quang, trong nháy mắt vọt tới trước người của Tề Phong Dương, khí diễm màu đen che lấp quả đấm, mang theo uy lực có thể hủy diệt thiên địa không ngừng phóng to trước mặt Tề Phong Dương.

- Ta ép ngươi cái rắm, lăn xuống đây mau cho lão tử.

Nhưng chỉ thấy Tề Phong Dương hắt không hề tránh né, ngược lại thò một tay ra, bắt lấy quả đấm của Tề Phong Dương, sau đó vung tay lên, lại lần lượt quăng Lâm Nhiên lên ở giữa không trung như đang chơi trò tung hứng.

"Bá bá bá"

Lâm Nhiên giống như một bao cát vậy, cứ lần lượt bị Tề Phong Dương quăng lên giữa không trung, ước chừng sau khi xoay được mười vòng thì mới bị Tề Phong Dương kéo một cái, chỉ nghe một tiếng "Bịch", té xuống đất. Lực lượng cường đại khiến cho đá vụn bắn ra bốn phía, đập thành một cái hố sâu.

Nhưng như thế vẫn chưa hết, chỉ thấy Tề Phong Dương giơ đùi phải lên, quay sang Lâm Nhiên đang ở giữa hố sâu, sau đó đập loạn mấy cái, hắt vừa đập vừa mắng.

- Mụ nội nó, người chỉ là một cái rắm, ăn một viên cấm dược thì liền có dũng khí đắc ý với lão phu à, ta cho người làm ra vẻ này!!!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Lão Đầu Thú Vị

"Ầm ầm ầm"

Tề Phong Dương thò cánh tay ra khỏi áo, quay về phía Lâm Nhiên ra sức giẫm mấy cái thật đau, cộng thêm với chửi mắng một trận.

Mọi người nhìn thấy một màn có thể gọi là kinh tâm động phách đó thì nghe răng nhếch mép cười, giương mắt nhìn đăm đăm, muốn ngừng mà không ngừng được. Trong lòng nghĩ thầm, hai người này đều là Huyền Vũ cửu trọng nhưng lại chênh lệch quá lớn đi?

Trên thực cũng đúng như thế, ngay cả Sở Phong cũng kinh ngạc há to miệng, bởi vì hắn có thể nhìn ra đây không phải là cảnh giới tu vi chênh lệch mà đơn thuần là chiến lực chênh lệch nhau, giống như hắn có thể lấy Nguyên Vũ thất trọng chiến thắng Cung Lộ Vân Huyền Vũ tứ trọng vậy.

Tuy rằng chiến lực của Tề Phong Dương trước mắt còn không có biến thái như Sở Phong, nhưng lại rõ ràng không cùng một cấp bậc với Lâm Nhiên, hơn xa Lâm Nhiên. Tề Phong Dương đánh Lâm Nhiên tựa như đánh nhi tử của mình, Lâm Nhiên căn bản không có đường sống, muốn đánh trả cũng không có cơ hội. Bởi vì chiến lực của Tề Phong Dương hoàn toàn ở trên hắn, đối với Lâm Nhiên đã tạo thành sức ép tuyệt đối.

- Cái này... Phải làm sao bây giờ? Tề Phong Dương hoàn toàn biến thái như trước đây, ngay cả khi Lâm Nhiên đại nhân sử dụng cấm được cũng không phải đối thủ của hắn...

- Còn có thể làm sao nữa, mau rút lui, lão gia hỏa này biến mất đã lâu, mà trong khoảng thời gian này, Tề thị bị Lâm thị chèn ép rất thâm. Hôm nay, hắc lại đột ngột xuất hiện, hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Nhìn Lâm Nhiên đại nhân bị người khác hành hung thâm, đám đại quân Kỳ Lâm đến từ Lâm thị cũng chau mày, không ngừng rung mình, lạng lẽ xoay người sang hướng khác, muốn lạng lẽ rời khỏi.

Nhưng đội quân bọn hắc không hề như vậy, số lượng vô cùng nhiều, muốn rời khỏi đây, làm sao có thể không khiến cho người khác chú ý được, cho nên khi người thứ nhất trong bọn chúng xoay người về phía sau chuẩn bị chạy thì Tề Phong Dương liền quát to một tiếng:

- Con mẹ nó đứng lại hết cho lão tử, ai dám đi ra khỏi sân đấu này thì ta sẽ cắt đứt xương chân của hắc.

"Xì xào" Một câu này của Tề Phong Dương đã khiến cho tất cả đại quân Kỳ Lâm sợ hãi đến mức không dám động đậy, từng người run rẩy đứng tại chỗ, hai chân cũng đều run cầm cập.

Bởi vì bọn họ thật sự rất sợ Tề Phong Dương, Tề thị và Lâm thị bất hòa, trước đây khi Tề Phong Dương ở Vương Phủ thì luôn chèn ép Lâm thị, khi đó Tề Phong Dương chính là một tồn tại mà tất cả người Lâm thị chỉ nghe thôi đã sợ đến mất mật, ngay cả tộc trưởng của Lâm thị đối với hắc cũng vô cùng đau đầu.

Về sau Tề Phong Dương đột nhiên biến mất, Tề thị như rắn mất đầu, Lâm thị liền bắt đầu phản kích lại. Trong khoảng thời gian này, Tề thị cũng bị Lâm thị chèn ép vô cùng thâm, thế nhưng hiện giờ người nham hiểm này đã trở về rồi, bọn họ hoàn toàn có thể nghĩ đến kết cục của Lâm thị là cái gì rồi.

- Con mẹ nó, các người thực sự rất có tiền đồ, trong khoảng thời gian lão tử vắng mặt, các người rất hung hăng càn quấy, chẳng những ở bên

trong phủ ước hiếp người Tề thị ta, mà ở bên ngoài phủ các người còn ước hiếp tông môn của băng hữu ta, ai cho các người lá gan đó.

- Tất cả đều quỳ xuống cho ta!!!

"Xôn xao"

Tề Phong Dương quát một tiếng, đại quân Lâm thị thậm chí ngay cả chút do dự cũng không hề có, đồng loạt quỳ xuống, thói kiêu ngạo cùng với lòng tự tôn không thể lay chuyển trước kia ở trước mặt Tề Phong Dương quả thực không đáng một cái rắm, bọn họ dứt khoát lựa chọn từ bỏ.

Đối với một màn này, Tề Phong Dương đã luyện thành thói quen, thế nhưng ở trước mặt người ngoài lại như vui mừng khôn xiết, khiếp sợ không thôi, bởi vì khi đám đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ quỳ xuống trước mặt Tề Phong Dương thì ngay cả bọn họ cũng chiếm được tiện nghi.

Bản thân mình có thể khiến cho người của Kỳ Lân Vương Phủ quỳ xuống, điều này nói ra là một chuyện vinh quang biết chừng nào chứ, cho dù mai sau bản thân mình không thể trở thành một nhân vật lớn, nhưng ít ra mình cũng đã từng kiếm chút tiền vốn của đám hậu bối nguời bức, không phải sao?

- Nghĩ gì thế? Tự tát một trăm cái cho ta!!!

Chân Tề Phong Dương đạp lên đầu Lâm Nhiên, ngón tay chỉ vào đám tộc nhân Lâm thị, quát lên.

- Tề... Tề... Tề tộc trưởng, chúng tôi chẳng qua chỉ nghe mệnh lệnh của cấp trên mà thôi, chúng tôi thật sự là bất đắc dĩ mà!!!

Lúc này, có người do dự, vẻ mặt hẩn vô cùng oan ức, quay sang khóc lóc kể lể với Tề Phong Dương.

Cùng lúc đó, mấy vạn người của Kỳ Lâm Vương Phủ cũng đều mang vẻ mặt tràn đầy oan ức gật đầu, hy vọng Tề Phong Dương có thể tha cho bọn họ một lần.

- Bất đắc dĩ cái rắm!

Nhưng Tề Phong Dương căn bản không chịu qua cho bọn hắn, đầu tiên là mắng to một tiếng, sau đó cởi giày dưới chân ra, vung cánh tay lên, chiếc giày liền đập vào mặt người vừa mới xin tha thứ. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Giày của người khác, nói thế nào cũng là giày, nhưng giày của Tề Phong Dương tuyệt đối là một vũ khí có thể giết người. Chiếc giày vừa bay tới, đã đập trúng người cầu xin tha thứ, hắn đau đớn kêu gào thảm thiết, sống mũi cũng bị đập đến lệch sang một bên, cả gương mặt cũng bị đập đến vụn vụn, hắn bị đập không đến mức trực tiếp hôn mê, nhưng gương mặt của hắn cũng bị đập đến tê liệt.

Nhìn người bị chiếc giày đánh trúng ngã nhào dưới đất thì mấy vạn đại quân là tộc nhân của Lâm thị đồng thời sửng sốt một phần nghìn giây, sau đó liền cùng nhau giơ tay lên, di chuyển bàn tay về phía gò má của mình, một trận tiếng "Bốp bốp bốp" vang lên liên hồi. Trước tiên không nói đến việc bọn chúng dùng bao nhiêu sức lực, thế nhưng một trăm cái này, tuyệt đối không có người nào dám ngừng lại cả.

Một màn này thực sự khiến cho người xem kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc, mắt miệng méo mó, khiếp sợ không thôi. Trước đó đại quân Kỳ Lâm vẫn còn mang theo khí thế hung hăng, đằng đằng sát khí, nhưng lúc này lại bị người khác trừng phạt thành bộ dáng như vậy, thật sự khiến cho bọn họ mở mang tầm mắt.

Ngay cả Đan Đan ở trong thế giới tinh thần của Sở Phong cũng vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn luôn điềm tĩnh của nàng cũng hiện lên vẻ

khiếp sợ, giật mình, cái miệng nhỏ nhắn cũng không khỏi nhấc lên, nhin không được mà kinh hô:

- Lão nhân gia này thật đúng là một nhân vật thú vị, từ lúc ban đầu ở bên trong Bách Khúc Câu, nhìn trên người hãn tỏa ra chính khí, cứ tưởng là hãn không nỡ đối phó với kẻ địch, không ngờ hãn lại không từ thủ đoạn nào, hơn nữa còn dùng thủ đoạn đê tiện vô sỉ như vậy.

- Ai, cũng may hãn không phải là kẻ địch, bởi vì hãn còn đáng sợ hơn cả Lâm Nhiên.

Về phần Sở Phong, trên khóe miệng hãn lại treo một nụ cười thản nhiên, hãn rất vui vẻ, vui vẻ vì mình gặp được một quý nhân như Tề Phong Dương, quý nhân này không chỉ cứu hãn mà còn cứu người thân của hãn.

Đồng thời hãn lại càng cảm thấy mình may mắn hơn, may mắn vì Tề Phong Dương không phải là kẻ địch của mình. Bởi vì hãn biết rõ, nếu như lão nhân này là kẻ địch của hãn, như vậy thì hãn tuyệt đối sẽ bị lão nhân này đùa đến chết.

Sau khi tát xong một trăm cái bạt tay, mấy vạn tộc nhân Lâm thị của Kỳ Lâm Vương Phủ đều bị đánh đến hai gò má đỏ lên, để lại dấu tay rất đậm, có thể thấy bọn họ đối với mình thật độc ác.

Dĩ nhiên bọn họ cũng không dám không độc ác, ở trước mặt của Tề Phong Dương, bọn họ làm sao dám chơi trò bịp bợm, nếu như bị phát hiện thì Tề Phong Dương nhất định sẽ đem bọn họ đùa đến chết.

- Sở Phong huynh đệ, đám nhãi ranh chó chết này đến nơi này gây sự, phá hư trận chiến sinh tử của đệ, nói đi, đệ muốn xử phạt bọn họ thế nào? Đại ca sẽ làm chủ cho đệ.

Tề Phong Dương đi tới trước mặt Sở Phong, khí phách vỗ lên bờ vai của Sở Phong. Bộ dáng kia căn bản không giống như đối với một hậu bối,

mà giống như là đối với một người huynh đệ.

Đối với Tề Phong Dương, trong lòng Sở Phong trước sau vẫn luôn mang theo sự biết ơn, lúc trước ở Bách Khúc Câu, hắn cứu Sở Phong một mạng, Sở Phong đã thiếu hắn một cái ân tình, Sở Phong còn chưa kịp báo đáp đã được người ta cứu thêm một lần nữa.

Hơn nữa hôm nay người ta không chỉ cứu Sở Phong một mạng, mà còn cứu gần trăm vạn tính mạng của những người có mặt ở đây, lúc này Sở Phong lại càng cảm kích hơn, vì thế nên hắn liền chấp tay nói:

- Tề tiên bối, đại ân đại đức của tiên bối đối với vãn bối, cả đời vãn bối khó có thể quên được, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.

- Chậc, đệ nói cái gì đó?

Thế không ngờ Sở Phong vừa nói ra lời này thì Tề Phong Dương lại ngăn lại, hắn trừng mắt với Sở Phong, nói:

- Gọi tiên bối gì chứ, gọi đại ca đi!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Người Qua Đường Thần Bí

Nhìn nụ cười trên mặt Tề Phong Dương, Sở Phong do dự một chút, sau đó cũng cười ha hả một tiếng, nói với Sở Phong:

- Đại ca!

- Ai, thế mới được chứ!

Thấy Sở Phong đáp ứng, Tề Phong Dương cười càng thêm rực rỡ, hân hoan gật đầu liếc lên nhìn bốn phía, cao giọng nói rằng:

- Mọi người nghe cho kỹ, kể từ hôm nay Sở Phong tiểu hữu chính là đệ đệ ruột của Tề Phong Dương ta, ai dám khi dễ Sở Phong chính là khi dễ Tề Phong Dương ta, chỉ cần Tề Phong Dương ta còn một hơi thở thì tuyệt đối không buông tha hắn.

- Ngoài ra, Thanh Phong Tông đã có đủ tư cách trở thành đệ nhất tông môn, không bởi vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì đệ đệ ta đã đủ tư cách, hưởng chi tu vi của Lý môn chủ càng đủ tư cách trở thành nhất đẳng tông môn.

- Cho nên Lý tông chủ à, Tề mỗ mạo muội hỏi một câu, không bằng cứ thừa cơ hội này, Thanh Long Tông hãy mở một đại hội để thăng địa vị tông môn đi, đem Thanh Long Tông từ nhị đẳng tông môn thăng làm nhất đẳng tông môn, thế nào?

Tề Phong Dương cười nói với Lý Trường Thanh.

- Tất cả nghe theo an bài của Tề đại nhân.

Trước không nói đến việc Lý Trường Thanh không dám làm trái lại ý kiến của Tề Phong Dương, mà thật ra thì bản thân hắn cũng muốn đem Thanh Long Tông thăng làm nhất đẳng tông môn. Hôm nay may mắn có cơ hội này, lại là nhân vật lớn thứ hai của Kỳ Lân Vương Phủ - Tề Phong Dương đích thân chủ trì, hắn hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này rồi.

- Ha ha, tốt, vậy thì hôm nay cứ quyết định như vậy đi, để ăn mừng tông môn của đệ đệ ta thăng làm nhất đẳng tông môn, Kỳ Lân Vương Phủ ta sẽ xuất toàn lực, hai ngày sau, vẫn sẽ ở chỗ này tổ chức một đại hội thăng tông hoàn toàn mới cho Thanh Long Tông.

- Người tới đều là khách, mọi người cũng đừng đi vội, cứ ở lại hai ngày, cùng tham gia đại hội thăng tông của Thanh Long Tông, thế nào?

Tề Phong Dương rất là cao hứng, về phần những người ở chỗ này hiển nhiên cũng hưng phấn không thôi, có thể tham gia đại hội do đích thân Tề Phong Dương chủ trì chính là một chuyện vinh dự nhường nào chứ!

Huống chi hôm nay Thanh Long Tông cũng đã thực sự có đủ thực lực để bọn họ bợ đỡ, trước không nói thực lực tông chủ của Thanh Long Tông - Lý Trường Thanh rất mạnh, chỉ nói đến việc sau lưng bọn họ có một chỗ dựa lớn như Tề Phong Dương, cũng đủ để các tông môn khắp nơi không dám xem thường rồi!

Chỉ có điều cũng có một số người rất là buồn rầu, đó chính là Cung Thiên Bình đang chịu nỗi đau mất con, nhi tử của mình bị người ta giết, nhưng hắn lại không có biện pháp nào để báo thù, điều này khiến hắn thấy oan khuất bức bối đến cực điểm. Vì vậy sau đó hắn cũng không có ở lại tham gia đại hội thăng tông của Thanh Long Tông mà dẫn theo người của Huyền Vũ Thành, chán nản rời khỏi.

Về phần những tông chủ cùng với các trưởng lão nhất đẳng tông môn khác lại không có lựa chọn rời khỏi, trước uy danh của Tề Phong Dương, bọn họ đã dứt khoát từ bỏ Cung Thiên Bình, lựa chọn dựa vào Thanh Long Tông, thiết lập quan hệ thân thiết với Thanh Long Tông.

Mà điều này càng làm cho Cung Thiên Bình buồn bực đến cực điểm, thời khắc bản thân mình chịu đựng nỗi đau mất con thì những đồng minh của hắn lại lựa chọn rời bỏ hắn, tìm đến nương tựa kẻ địch của hắn, đây quả thực là họa vô đơn chí mà, đồng thời cũng khiến hắn cảm thấy muốn báo thù là một chuyện quá xa vời. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Chỉ có một điều khiến hắn buồn bực nhất chính là các tộc nhân Lâm thị Kỳ Lân Vương Phủ dưới mệnh lệnh của Tề Phong Dương, thì đám nhân vật lớn có thân phận hiển hách như bọn chúng lại trở thành kẻ khuân vác cho đại hội thăng tông của Thanh Long Tông.

Những việc như bố trí sân bãi, sắp xếp bàn ghế, quét dọn trang trí, chuẩn bị vật liệu,... chuyện gì cũng rơi trên người của bọn họ. Mặc dù bọn hắn ôm một bụng bực tức nhưng lại không dám có nửa câu oán thán, bởi vì bọn họ thực sự rất sợ Tề Phong Dương.

Đối với tình huống như vậy, lúc đầu có rất nhiều người nhìn không quen, để cho người của Kỳ Lân Vương Phủ rót nước bưng trà cho bọn hắn, việc này khiến cho bọn hắn vô cùng khiếp sợ, rất sợ sau này sẽ bị trả thù, chỉ có điều dần dần bọn họ cũng quen.

Bởi vì Tề Phong Dương nói một câu, hôm nay trong tất cả những người có mặt ở đây, nếu như có người nào xảy ra chuyện bất trắc gì, bất kể là có phải là tộc nhân của Lâm thị làm hay không thì sau đó hắn nhất định sẽ tìm tộc nhân của Lâm thị tính sổ, cho nên tộc nhân của Lâm thị hiển nhiên không dám có bất cứ tính toán nào khác.

Nhưng mà Tề Phong Dương cũng không phải là người không có chừng mực, tuy rằng sai các tộc nhân của Lâm thị đi làm việc lật vật, nhưng vẫn thả ra hai mươi người có tu vi cao nhất.

Mục đích thả bọn chúng ra dĩ nhiên là để cho bọn chúng đưa Lâm Nhiên đang bị thương nặng trở về Kỳ Lâm Vương Phủ. Tuy rằng Tề Phong Dương rất không hài lòng đối với Lâm Nhiên, nhưng dù sao thì hắn cũng là tộc nhân của Lâm thị, có thể giáo huấn hắn, nhưng không thể lấy tính mạng của hắn.

- Khụ khụ khụ.

Trên đường trở về Kỳ Lâm Vương Phủ, hai mươi mấy cao thủ của Kỳ Lâm Vương Phủ cưỡi kim mã, hộ tống một chiếc xe ngựa xa hoa gấp rút lên đường, mà ở bên trong xe ngựa, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng kêu rên thảm thiết không dứt.

- Tề Phong Dương kia thật là quá đáng, vậy mà có thể đem Lâm Nhiên đại nhân đánh thành như vậy. Sau khi trở lại vương phủ nhất định phải đem chuyện này báo cáo cho phủ chủ, để cho phủ chủ trừng phạt Tề Phong Dương.

Một gã hộ vệ trẻ tuổi tức giận nói.

- Người biết cái gì, ngay cả tộc trưởng còn không có biện pháp gì với Tề Phong Dương, chẳng lẽ người đi bẩm báo cho phủ chủ thì người sẽ nghe lời người? Chẳng lẽ phủ chủ sẽ không phân rõ trắng đen mà đánh người sao, Tề Phong Dương và Lâm Nhiên đại nhân, người nào đối với Vương Phủ quan trọng hơn?

- Huống chi tình trạng thương thế của Lâm Nhiên đại nhân lúc này cũng không phải do Tề Phong Dương gây ra. Đại nhân bị nội thương, chính là hậu quả của Cấm Dược phản hệ.

Một người hộ vệ trung niên lên tiếng nhắc nhở.

- Là Cấm Dược sao? Như vậy thì loại phản hệ này cũng thật sự quá mức đau khổ rồi, thật sự không đành lòng nhìn Lâm Nhiên đại nhân chịu đựng loại giày vò đau đớn này.

Trên khuôn mặt của vị hộ vệ trẻ tuổi tràn đầy vẻ lo âu và không đành lòng.

- Phía trước có người!!!

Nhưng đúng vào lúc này, một hộ vệ đi đầu tiên lại đột nhiên hô to một tiếng, tất cả hai mươi vị hộ vệ của Vương Phủ theo sát phía sau cũng tiến vào trạng thái báo động cao độ.

Bởi vì quả thực ở con đường trước mặt có xuất hiện một thân ảnh, người này ngồi ở giữa đường, đầu đội mũ, không nhìn thấy rõ dung mạo của hắn, chỉ có điều hắn lại đang chặn hướng đi của bọn họ.

- Bọn ta chính là tộc nhân Lâm thị của Kỳ Lâm Vương Phủ, người phía trước mau tránh đường!!!

Một hộ vệ trong đó quát lên.

Nhưng người đang cản đường kia lại vẫn ngồi ở giữa đường như cũ, không hề có bất kỳ phản ứng nào, giống như không nghe thấy lời của hắn vậy.

- Đây! Ta đang nói với người đó, người không nghe được sao?

Người hộ vệ kia thấy người trước mặt không lên tiếng thì lại rống lên một tiếng, thế nhưng lần này vẫn như lần trước, người nọ vẫn không thèm để ý đến hắn.

- Con mẹ nó, người thật sự muốn tự tìm cái chết!

Thấy vậy, hộ vệ tức đến mức muốn phun ra lửa, bỗng chốc nhảy từ trên ngựa xuống, bước nhanh về phía người nọ.

Giờ khắc này, trên mặt những hộ vệ khác đều lộ ra nụ cười châm chọc, bởi vì bọn họ biết tên hộ vệ kia muốn làm gì. Nếu như hắn thật sự muốn giết người đi đường kia thì hắn nhất định sẽ trực tiếp xuất thủ, chỉ cần một chiêu liền có thể đem người đi đường kia nghiền thành phần vụn, căn bản không cần phải đi đến như vậy.

Mà sở dĩ hắn muốn đi tới, chính là muốn hành hạ tên đó một chút, vừa vặn bọn họ cũng đang ôm một bụng tức giận, cho nên cũng muốn đem người đi đường không có mắt này làm vật trút giận một chút.

- Con mẹ nó, người đứng lên cho lão tử.

Hộ vệ kia đi đến bên cạnh người đi đường, giơ tay lên lập tức muốn bắt lấy cổ áo của người nọ.

"Vù"

Nhưng chỉ thấy một đạo hàn quang hình bán nguyệt từ ngoài cổ tay xẹt tới, một dòng máu tươi văng tung tóe khắp nơi, bàn tay mà vị hộ vệ kia vừa thò ra cũng bị chém đứt. Ngay sau đó lại một đạo hàn quang xẹt qua, đầu của hộ vệ kia đã bay lên trời, rồi rơi long lốc trên mặt đất.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Hành Hạ Lâm Nhiên

- Người... Người... Người là ai? Sao lại dám động vào người của Kỳ Lâm Vương Phủ chứ?

Một màn này đã khiến cho những hộ vệ khác sợ hãi, bởi vì vị hộ vừa mới bị chém chết cũng không phải là một người chỉ biết nói, hẳn dù sao cũng là một vị cao thủ Huyền Vũ Cảnh, nhưng lại bị người khác giết chết như vậy. Điều này nói rõ người qua đường trước mắt cũng tuyệt đối không phải là hạng người bình thường.

Giờ khắc này, người qua đường kia chậm rãi đứng dậy, chậm chậm tháo mũ đội đầu xuống, lộ ra gương mặt thanh tú, thản nhiên cười với mọi người, người này chính là Sở Phong.

Nhưng bọn hắn nhớ kỹ Sở Phong rõ ràng chỉ là Nguyên Vũ Thất Trọng, thế nhưng trước mắt lại tỏa ra khí tức Huyền Vũ nhất trọng, biến hóa như vậy thật sự khiến cho bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi, thậm chí không dám xác định người trước mắt có phải là Sở Phong hay không.

- Sở Phong?

Sau khi nghe được cái tên này thì Lâm Nhiên lại chậm rãi chui từ bên trong xe ngựa ra.

Lúc này, Lâm Nhiên đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái xanh, hốc mắt hõm sâu vào, cộng với tóc tai xơ xếch, bộ dáng kia thực sự muốn có bao nhiêu dọa người thì có bấy nhiêu. Quan trọng nhất chính là khí tức của hắn cực

kỳ yếu ớt, vậy mà đã rơi xuống Huyền Vũ lục trọng, rõ ràng cấm được kia phản hệ thực sự lợi hại.

Chỉ có điều khi hần nhìn thấy Sở Phong thì hần không chỉ giật mình mà ngược lại hiện lên sát khí ngút trời, chỉ vào Sở Phong nói:

- Không ngờ người còn dám đưa tới cửa cho ta làm thịt!!!

- Giết.

Hần ra lệnh một tiếng, đám hộ vệ còn lại cũng không dám chậm trễ, từng người đem khí tức Huyền Vũ Cảnh phát ra, mang theo uy áp cường đại áp bức tới Sở Phong.

Cùng lúc đó, hai mươi mấy loại vũ kỹ mạnh mẽ đồng thời được bắn ra, không chỉ phong tỏa đường lui của Sở Phong mà còn tấn công như vũ bão, dường như nhất định phải lấy tính mạng của Sở Phong.

- Vèo vèo vèo.

Nhưng chỉ thấy dưới chân Sở Phong lóe lên ánh sáng, cả người lập tức hóa thành một đạo lưu quang. Dưới vũ kỹ chằng chịt như vậy, nhanh chóng tránh né trong nháy mắt liền chạy đến trước người đám hộ vệ kia.

"Bá bá bá" Sau đó Sở Phong nắm chặt hai tay, hai cây đại đao liền xuất hiện trong lòng bàn tay, hóa thành hai đạo ánh sáng kim sắc, không ngừng bay múa.

Mà khi ánh sáng kia ngừng lại thì đầu của hai mươi vị cường giả Huyền Vũ Cảnh của Kỳ Lân Vương Phủ đều rơi xuống đất, bị Sở Phong đánh chết ngay tại chỗ.

- Người... Khí tức của người, còn có thân pháp vũ kỹ, người chính là Hôi Bào tiên sinh!!!

Giờ khắc này, Lâm Nhiên rốt cuộc không cách nào bình tĩnh được nữa, bởi vì hắc kinh ngạc phát hiện lúc này khí tức, lực chiến đấu, còn có thân pháp kỳ diệu của Sở Phong giống như đúc với Hôi Bào tiên sinh đã truy sát Cung Lộ Vân ở Bách Khúc Câu ngày đó.

Điều này khiến cho hắc đột nhiên liên tưởng đến một khả năng đáng sợ, trước kia vị Hôi Bào tiên sinh đã truy sát đám người Cung Lộ Vân ở Bách Khúc Câu cũng không phải có chút quan hệ với Sở Phong, mà là bởi vì Sở Phong chính là Hôi Bào tiên sinh, hóa ra từ hơn nửa năm trước, Sở Phong đã có đủ thực lực giết chết Cung Lộ Vân.

- Hắc, bị người phát hiện rồi, xem người cũng không có ngốc lắm.

- Nhưng mà không biết người vẫn còn nhớ hay không, lúc đó ở trong Bách Khúc Câu, ta đã từng nói, lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ lấy tính mạng của người!

Sở Phong mỉm cười, nhưng trong mắt đều là hàn mang.

- Hừ, muốn lấy tính mạng của lão phu cũng phải có thực lực mới được. Lúc trước lão phu có thể đuổi người chạy trốn chết thì hôm nay lão phu cũng có thể bầm người thành vụn đoạn.

Lâm Nhiên nổi giận, hắc vừa điên cuồng gào thét, vừa đưa tay về túi càn khôn, một viên cấm dược màu đen lần nữa xuất hiện trong tay của hắc.

Hắc đang bị cấm dược phản hệ, chiến lực đã không còn như lúc xưa nữa, cho nên hôm nay hắc muốn thắng được Sở Phong thì nhất định phải dùng cấm dược. Tuy rằng lần này sẽ tạo thành thương tổn rất lớn đối với hắc, nhưng trước mắt hắc không còn biện pháp nào khác.

"Bá"

- Ô oa.

Thế nhưng Sở Phong làm sao có thể cho hấn cơ hội, chỉ thấy dưới chân Sở Phong lóe lên lưu quang, nhanh chóng lướt tới trước người Lâm Nhiên, sau đó đại đao trong tay không chút lưu tình chém xuống, chỉ nghe tiếng "Răng rắc" vang lên, một đạo huyết quang xẹt qua, tay cầm lấy cấm dược của Lâm Nhiên đã bị Sở Phong chém đứt.

Sau khi chặt đứt bàn tay, Sở Phong cầm lấy cấm dược trong tay, nhìn viên cấm dược tràn đầy sự quý dị trong tay mình, bủ môi nói:

- Thứ này tuy rằng có thể hại người, nhưng lại có giá trị, ta cứ thu vào.

Sở Phong vừa nói chuyện vừa đem cấm dược thu vào, sau đó liếc nhìn bàn tay của Lâm Nhiên dưới chân mình, phun một bãi nước bọt:

- Về phần thứ này thì cứ để chó ăn, giữ lại cũng vô dụng.

Âm thanh vừa rơi xuống, Sở Phong nhấc một chân, đem bàn tay của Lâm Nhiên giẫm thành thịt nát.

- Aaaaaaaaaa, ta nhất định phải lột da róc xương người!!!

Nhìn bàn tay của mình cứ như vậy mà bị Sở Phong giẫm thành thịt nát, Lâm Nhiên thực sự là nhìn tận mắt, đau đớn ở trong lòng, phát điên đánh tới Sở Phong. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Nhưng bởi vì cấm dược phản hệ, hiện tại tu vi của hấn đã bị giảm xuống Huyền Vũ lục trọng, hơn nữa còn vô cùng yếu kém, đâu còn là đối thủ của Sở Phong.

- Mẹ kiếp!

Sở Phong nhấc một chân, trực tiếp đạp Lâm Nhiên ngã xuống đất không thể trở mình, hơn nữa còn nhìn thẳng vào mặt Lâm Nhiên nói:

- Người không phải thích xem người khác tự chặt đứt của quý của mình sao? Hôm nay ta sẽ cho người xem một chút, xem người khác làm thế nào giẫm nát của quý của người.

Nói xong, Sở Phong đột nhiên giơ bàn chân lên.

- Đừng!!!

Giờ khắc này, Lâm Hiên đã thực sự sợ hãi, điên cuồng hét lên.

Nhưng Sở Phong há lại nghe lời hăn? Chỉ thấy bàn chân của Sở Phong không chút lưu tình giẫm xuống, chỉ nghe một tiếng "Phốc xuy" vang lên, dưới bụng của Lâm Nhiên biến thành thịt nát, máu tươi văng khắp nơi, của quý của hăn đã bị Sở Phong giẫm nát bét.

- Chậc chậc chậc, sao lại nhỏ như vậy, căn bản không hề có cảm giác gì.

Sở Phong chắc chắn lừa, trong lòng hăn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lúc này, mặt Lâm Nhiên xám như tro tàn, nỗi đau đớn trên thân thể hăn hoàn toàn không sánh bằng vết thương trong lòng hăn, nhi tử của mình đã bị Sở Phong chém đứt đầu, mà hiện tại ngay cả của quý cũng mất, bị Sở Phong giẫm thành thịt nát. Hăn thật sự đã đoạn tử tuyệt tôn.

- Người nói một chút xem, người dù sao cũng là Lâm thị tổng quản của Kỳ Lâm Vương Phủ nhưng thế nào lại nghèo như vậy, trên người người chỉ có mười mấy khối thượng phẩm Huyền dược, ngay cả nhét kẽ răng của ta cũng không đủ, Sở Phong đem Túi Càn Khôn của Lâm Nhiên lấy xuống, đang vơ vét tài sản.

- Người giết ta đi.

Lâm Nhiên trầm lặng nói ra một câu như vậy.

- Người nói gì?

Sở Phong giả vờ không nghe thấy.

- Người giết ta đi!!!

Lâm Nhiên lớn tiếng gào thét.

- Ôi, muốn chết à?

Sở Phong cười hắc hắc, sau đó cúi người nói thầm với Lâm Nhiên:

- Người muốn cùng nhi tử của người đoàn tụ sao?

- Người... Người... Người nói lời này là có ý gì?

Mà sau khi Lâm Nhiên nghe Sở Phong nói những lời này thì sắc mặt của hắn lần nữa đại biến, bởi vì cuộc đời này của hắn không có con, nhi tử duy nhất chính là Cung Lộ Vân, nhưng căn bản không có ai biết Cung Lộ Vân là nhi tử của hắn cả. Sở Phong nói ra câu này hiển nhiên hắn đã biết gì đó.

- Hắc, không có ý gì, người muốn một nhà đoàn tụ thì ta sẽ tác thành cho người, chỉ có điều trước đó, ta còn chưa có giày vò người đủ.

Sở cười quỷ dị một tiếng, trong tay liền xuất hiện một thanh chủy thủ sắc bén, quay sang đâm xuống một bên mắt của Lâm Nhiên.

- Aaaaaaaaaaaaa.

Sau đó, trên đường nhỏ này, vô số tiếng kêu thê lương không ngừng vang lên, mãi đến hồi lâu sau mới dần dần yên lặng!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Đại Thù Tất Báo

Đại hội thăng tòng của Thanh Long Tông được tổ chức đúng hạn, ngoại trừ cường giả các phái lưu lại trước kia thì có rất nhiều thế lực ở gần đó nghe được tin tức cũng tìm tới cửa chúc mừng.

Nhưng khi những người đó đến chúc mừng, lại thấy người chiêu đãi bọn hắn lại là hộ vệ của Kỳ Lân Vương Phủ thì đều bị dọa không nhẹ.

Nhưng khi bọn họ hiểu rõ những hộ vệ của Kỳ Lân Vương Phủ này là vì đắc tội Sở Phong nên mới bị Tề Phong Dương hạ lệnh làm tạp dịch thì bọn họ càng thêm giật mình.

Sở Phong cư nhiên lại có thể cùng nhân vật lớn như Tề Phong Dương làm huynh đệ, tin tức này thực sự quá mức bất ngờ, khiến cho rất nhiều người khó mà có thể tiếp nhận được. Cộng thêm sự tích Sở Phong lấy tu vi Nguyên Vũ thất trọng giết chết Cung Lộ Vân có tu vi Huyền Vũ tứ trọng thì mọi người lại càng cảm thấy Sở Phong thật sự vô cùng thần kỳ.

Kết quả là có rất nhiều người muốn gặp Sở Phong một lần, muốn xem phong thái của vị thiên tài này, nhưng mà không biết vì sao mà Sở Phong lại không hề lộ mặt trong đại hội thăng tòng quan trọng như vậy, chỉ nghe nói hắn đã bế quan tu luyện rồi.

Cùng lúc đó, Cung Thiên Bình cùng với những cường giả Huyền Vũ Thành đã quay trở về Huyền Vũ Thành, thời khắc này Cung Thiên Bình đang chịu sự đau khổ mất nhi tử, vốn muốn đóng cửa không gặp bất cứ kẻ nào. Thế nhưng hôm nay, mấy vị đại nhân của Kỳ Lân Vương Phủ lại

thống lĩnh một đội quân đến thăm, hẳn không thể không xuất quan tiếp kiến.

- Cái gì? Lâm Nhiên đại nhân còn chưa trở về Vương Phủ? Không thể nào, tính toán theo lộ trình thì ngài ấy nên đến rồi chứ?

Bên trong phòng khách, mặt mày Cung Thiên Bình vô cùng khẩn trương, nhìn mấy vị lão giả tộc nhân Lâm thị của Kỳ Lân Vương Phủ.

- Đúng vậy, cho nên chúng ta mới lo lắng, có thể là trên đường đi đã xuất hiện bất trắc gì đó, mà tất cả tộc nhân của Lâm Thị đến Thanh Long Tông đều bị Tề Phong Dương giữ lại ở Thanh Long Tông, nên chúng ta không cách nào nghe ngóng được tình huống thế nào, vì thế chúng ta mới đến đây hỏi thăm người một chút.

Thực lực của vị lão giả này không hề kém, đều là cường giả Huyền Vũ thất trọng, hơn nữa khí tức của tất cả lão giả này đều hùng hậu hơn so với Cung Thiên Bình, bọn họ chính là rường cột của Lâm thị Kỳ Lân Vương Phủ.

- Các vị đại nhân, lúc ấy Tề Phong Dương ra tay với Lâm Nhiên đại nhân rất nặng, hơn nữa còn có quan hệ tương đối đặc biệt với Sở Phong. Các vị cảm thấy có thể là Tề Phong Dương cố tình thả Lâm Nhiên đại nhân trở về, sau đó âm thầm hạ độc thủ với Lâm Nhiên đại nhân không?

Cung Thiên Bình suy đoán nói.

- Sẽ không, tuy rằng Tề Phong Dương làm việc có chút điên cuồng, nhưng lại rất quang minh chính đại, hơn nữa hẳn còn rất trung thành với Vương Phủ. Cho dù hẳn bất hòa với Lâm Thị ta, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không ra tay giết hại người của Vương Phủ, ta cảm thấy việc này không phải do Tề Phong Dương gây ra.

Mấy vị lão giả lắc đầu.

- Để cho ta vào trong, để ta vào trong!!!

- Phu nhân chờ một chút... Phu nhân... Phu nhân!!

Nhưng đúng vào lúc này, bên ngoài phòng khách lại đột nhiên truyền đến trận trận tiếng ồn ào, sau đó cửa phòng vốn đang đóng chắc bồng nhiên bị người đá văng, một phu nhân có khuôn mặt trắng bệch, đầy nước mắt, theo sau là mấy tên hộ vệ xông vào.

- Người tới nơi này làm gì, không biết rằng ta đang tiếp khách sao? Mau rút ra ngoài!!!

Nhìn thấy vị phu nhân này, Cung Thiên Bình đứng dậy hét lên, mà vị phu nhân này không phải là ai khác mà chính là thê tử của Cung Thiên Bình, mẫu thân của Cung Lộ Vân. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

Đổi thành ngày thường, Cung Thiên Bình quát như vậy thì vị phu nhân này đã sớm bị dọa đến không dám nói tiếp nữa, thế nhưng hôm nay bà ta lại dường như thay đổi thành một người khác, chẳng những không chịu lui ra mà ngược lại còn vươn bàn tay run rẩy, chỉ thẳng vào mặt Cung Thiên Bình, cắn răng nghiến lợi nói:

- Cung Thiên Bình, người thực sự là lòng dạ độc ác mà, cho dù Cung Lộ Vân không phải là do ta với người sinh ra, nhưng người cũng không nên ác độc quyết tâm đưa nó vào chỗ chết như vậy. Dù thế nào đi nữa thì nó cũng đã gọi người một tiếng phụ thân hai mươi năm qua, ở trong lòng nó, người vẫn luôn là phụ thân!!!

- Còn có Lâm Nhiên đại nhân nữa, cho dù hãn là phụ thân thân sinh của Cung Lộ Vân thì thế nào? Hãn cũng không phải cùng ta vụng trộm sinh ra Cung Lộ Vân, chính là trước khi ta biết người, chúng ta đã quen biết nhau rồi.

- Thế nhưng... Thế nhưng người lại đẩy hẳn vào chỗ chết, hơn nữa còn điên cuồng hành hạ hẳn thê thảm như vậy! Người còn là người sao? Người quả thực là ma quỷ mà!

Nói đến chỗ này, vị phu nhân đã sớm nước mắt như mưa, giọng nói đã rống đến mức khàn khàn, thân thể càng run rẩy hơn.

- Người... Người nói nhăng nói cuội gì đấy?

Mà giờ khắc này, Cung Thiên Bình lại bị những lời này làm cho mê muội, hẳn tiến lên phía trước, giáng một bạt tai thật mạnh lên mặt của vị phu nhân, đánh vị phu nhân ấy văng ra xa mấy thước.

- Người đánh đi, người đánh chết ta đi, dù sao thì Cung Lộ Vân đã chết, ta cũng không muốn sống nữa. Thế nhưng trước khi chết, ta nhất định phải đưa một tên ma quỷ không có tính người như người ra vương pháp.

- Các vị đại nhân, Lâm Nhiên đại nhân đã bị tên Cung Thiên Bình này phát bệnh đánh chết, thi thể của ngài ấy đang ở bên trong mật thất trong phòng của Cung Thiên Bình.

Vị phu nhân bắt đầu khóc lóc kể lể với mấy vị lão giả, đồng thời bà bỏ từ dưới đất dậy, bắt đầu lão đảo đi ra ngoài.

Mà lúc này, thần sắc của mấy vị lão giả Kỳ Lân Vương Phủ cũng vô cùng căng thẳng, sau khi nhìn chăm chú một lúc lâu liền đi theo vị phu nhân đó.

- Đại nhân, các vị ngàn vạn lần cũng đừng nghe bà ta nói bậy, bởi vì nhi tử của ta chết, bà ấy bị đả kích rất nặng, cho nên mới nói điên nói khùng như vậy, bình thường bà ấy không như vậy đâu.

Thấy vậy, Cung Thiên Bình cũng vội vàng giải thích, nhưng mấy vị lão giả kia căn bản không thèm để ý tới hẳn.

Dưới sự hướng dẫn của vị phu nhân, đoàn người rất nhanh đã đi đến gian phòng của Cung Thiên Bình, mà khi cửa gian phòng kia mở ra, ngoại trừ vị phu nhân ấy ra thì tất cả người có mặt ở đây không ai mà không kinh hãi.

Bởi vì bên trong gian phòng có treo một thi thể trần truồng, thi thể này không được trọn vẹn, bị thiếu rất nhiều bộ phận trên cơ thể. Tay và chân mất mất tích, ngay cả của quý cũng bị mất. Tuy nhiên khuôn mặt thì vẫn nguyên vẹn như cũ, đây đích thật là Lâm Nhiên của Kỳ Lân Vương Phủ.

Chỉ có điều hai mắt Lâm Nhiên đều bị móc ra, đầu lưỡi cũng bị cắt mất, trên cổ của hắn còn treo một tấm bảng, trên bảng viết hai chữ to tướng "Gian Phu".

- Cung Thiên Bình, người xem đi, người nhìn xem mình đã làm chuyện tốt gì, cho dù Cung Lộ Vân là do ta cùng với Lâm Nhiên đại nhân sinh ra thì người cũng không nên giết hại hắn như vậy, người thực sự quá tàn nhẫn.

Thấy tình trạng Lâm Nhiên thê thảm như vậy, vị phu nhân ấy lần nữa khóc rống lên.

- Trời ạ! Đây, đây...

Mà Cung Thiên Bình trực tiếp quỳ xuống đất, hắn đã bị hình ảnh trước mắt khiến cho vô cùng sợ hãi.

- Được lắm Cung Thiên Bình, uổng công Kỳ Lân Vương Phủ ta bồi dưỡng Cung Gia của người như vậy, nhưng không ngờ người lại bởi vì ân oán cá nhân mà giết hại Lâm Nhiên đại nhân như vậy.

Một vị lão giả trong đó chỉ thẳng vào mặt Cung Thiên Bình, mắng to.

- Phái người đến phá hủy toàn bộ Cung gia cho ta, ta phải đem đám súc vật này giết hết không chừa một ai!!!

Một vị lão giả khác trực tiếp đi ra ngoài, kêu gọi đại quân Kỳ Lân Vương Phủ đang đóng ở bên ngoài Huyền Vũ Thành.

Về phần vị lão giả thứ ba thì trực tiếp ra tay với Cung Thiên Bình, đánh một đấm lên đầu Cung Thiên Bình, sau khi đánh Cung Thiên Bình đến thất khiếu chảy máu thì hắn còn hô to:

- Không đem người phân thành tám khúc thì khó có thể giải trừ mối hận trong lòng của ta, thật có lỗi với linh hồn Lâm Nhiên đại nhân!!!

Mà sau khi biết được việc này thì đại quân Kỳ Lân trú bên ngoài thành đều tức giận rung trời, không hề lưu tình mà bắt đầu đại khai sát giới với Cung gia. Bởi vì không làm như vậy thì khó mà có thể giải trừ mối hận trong lòng của bọn họ.

Chỉ vì Lâm Nhiên chết mà Cung gia rơi vào đường cùng, nhất thời vô số tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, đại quân Kỳ Lân đã xóa tên Cung gia khỏi Thanh Châu này.

Mà khi Cung gia đang đối mặt với họa diệt tộc thì ở trên đỉnh của một tòa cung điện nào đó, một vị thiếu niên đang đứng quan sát, người này chính là Sở Phong.

Nhìn thấy từng thành viên của Cung gia đang bị tàn sát, trên mặt Sở Phong không hề có chút thương xót, mà ngẩng đầu lên trời, bi thương nói:

- Phụ thân, những người giết hại người đã nhận lấy báo ứng, người có thể nhắm mắt rồi!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Cả Nhà Đoàn Tụ

Tin tức Thanh Long Tông được thăng làm nhất đẳng tông môn rất nhanh lan truyền khắp Thanh Châu. Ở Thanh Châu đột nhiên xuất hiện thêm một nhất đẳng tông môn, đây chính là một việc lớn, hiển nhiên khiến cho các thế lực khắp nơi ở Thanh Châu để ý rồi.

Mà đồng thời còn một chuyện khiến mọi người chú ý, chính là Sở Phong. Hôm nay Sở Phong đã trở thành đệ nhất đệ tử của Thanh Long Tông, chẳng những có thể lấy tu vi Nguyên Vũ thất trọng chém giết Cung Lộ Vân - Huyền Vũ tứ trọng mà còn kết nghĩa huynh đệ với tộc trưởng Tề thị của Kỳ Lân Vương Phủ, thực lực cùng với thân phận đều mạnh mẽ đến vô cùng đáng sợ.

Có đủ loại tin đồn về Sở Phong, tất cả quả thực giống như chuyện thần thoại cho nên có rất nhiều người cũng không có tin tưởng tất cả một cách mù quáng, mà là giữ vững thái độ nghi ngờ. Nhưng bất luận thế nào thì cái tên Sở Phong này quả thực đã truyền khắp Thanh Châu, trở thành đề tài mà mọi người hay bàn tán say sưa lúc rảnh rỗi.

Cùng lúc đó, còn có một tin tức khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ, đó chính là thành chủ Huyền Vũ Thành - Cung Thiên Bình vậy mà lại thừa dịp Lâm Nhiên bị trọng thương, ra tay giết hại vô cùng tàn nhẫn, mà điều này cũng khiến cho Kỳ Lân Vương Phủ giận dữ, đem người của Cung gia - từ lớn đến bé đều bị tàn sát không còn một mống.

- Sở Phong đệ, cuối cùng đệ cũng đã trở lại, chúng ta đều đã nghe được tin tức đệ đánh bại Cung Lộ Vân, đệ thật lợi hại, đệ chính là niềm

kiêu ngạo của Sở gia chúng ta.

- Đúng vậy, Sở Phong đệ à! Chúng ta còn nghe nói hôm nay Thanh Long Tông của chúng ta đã trở thành nhất đẳng tông môn, mà đệ cũng trở thành đệ nhất đệ tử của Thanh Long Tông, tất cả đều là sự thật sao?

Ở nơi đám tiêu bối Sở gia ẩn cư, Sở Phong đến khiến cho tất cả mọi người trở nên hưng phấn, mọi người đều vô cùng kích động, bởi vì hôm nay Sở Phong đã không còn là một tên tiểu tử vô dụng bị bọn họ khinh thường như trước đây nữa rồi, mà đã trở thành một thiên tài mang đến vinh quang cho bọn họ, khiến bọn họ kiêu ngạo.

- A, những điều này đều là thứ yếu, hôm nay đệ đến mang theo một tin tức tốt lành muốn nói với mọi người.

Sở Phong ngồi trong phòng khách, mỉm cười nói với mọi người.

- Tin tốt gì?

Tất cả mọi người đều trở nên kích động, rất nhiều ánh mắt dán chặt lên người Sở Phong, trong ánh mắt tràn đầy sự chờ mong.

- Vì để cho tu vi của mọi người có thể tiến thêm một bước nên đệ đã thay mọi người xin tông chủ một ít vũ kỹ và Huyền Công, mà tông chủ đã đồng ý.

Sở Phong vừa nói chuyện, vừa ném một túi càn khôn ra, mà khi túi càn khôn ấy sáng rực lên thì vô số sách xuất hiện trên bàn phòng khách.

- Wow, Sở Phong đệ, ta thực sự yêu đệ chết đi được.

Thấy những quyển sách kia, tất cả người Sở gia đều diên cuồng tung hô, ngay cả Sở Cô Vũ, hai mắt cũng sáng lên, trong mắt xuất hiện một tia vui mừng khôn xiết.

Bởi vì đó cũng không phải là sách thông thường mà chính là Huyền Công và vũ kỹ, quyển Huyền Công kia chỉ có đệ tử hạch tâm mới có thể tu luyện, vũ kỹ từ cấp một đến cấp cấp năm đều có đủ. Ngày xưa, những thứ này dù bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ đến, căn bản không có cơ hội động vào, nhưng bây giờ lại có thể hưởng dụng tất cả, tất cả đều do Sở Phong ban tặng. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

- Ngoài ra còn một tin tức nữa đệ muốn nói cho mọi người biết, đó chính là đệ đã tìm được thủ phạm tàn sát Sở gia ta, hơn nữa còn khiến hãn trả giá cao!

Đột nhiên Sở Phong nghiêm túc nói.

- Thật sự? Sở Phong đệ, thủ phạm đó đến tột cùng là ai?

Nhắc tới chuyện này, tất cả mọi người đều đứng dậy, tất cả đều trở nên kích động.

- Thủ phạm chính là Cung Lộ Vân!

Sở Phong nói.

- Cái gì? Hóa ra là hãn!

Sau khi biết được chuyện này, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, chỉ có điều sau khi hoảng hốt xong thì cũng có người thoải mái nói:

- Cung Lộ Vân đã bị Sở Phong đệ giết chết, mà Cung gia đã bị Kỳ Lân Vương Phủ tàn sát, thật ra thì nhắc đến mới nói bọn họ cũng đã nhận được báo ứng thích đáng.

- Bọn họ chết rất đáng tội, chỉ đáng tiếc là ta không thể chính tay làm thịt bọn họ, nếu không thì ta sẽ càng thống khoái hơn.

Sở Thành hung tợn nói.

- Mặc dù người cung gia không phải do chính tay ta giết chết, nhưng cũng bởi vì ta mà chết.

Sở Phong khẽ cười, sau đó kể chuyện hắn làm thế nào giết chết Lâm Nhiên, làm thế nào lợi dụng mẫu thân của Cung Lộ Vân, đem việc Lâm Nhiên chết vu oan giá họa cho Cung Thiên Bình.

- Sở Phong đệ, đệ quả thật cao minh, không ngờ đệ có thể nghĩ ra được biện pháp mượn đao giết người như vậy.

- Đúng vậy, Cung gia bọn họ được Kỳ Lân Vương Phủ bảo hộ, nếu như đệ thật sự động đến bọn họ thì Kỳ Lân Vương Phủ sẽ không tha cho chúng ta, nhưng Sở Phong đệ lại làm giả thành thật, khiến cho Kỳ Lân Vương Phủ chủ động diệt Cung gia, thật sự quá lợi hại.

Sau khi biết được chân tướng, tất cả mọi người đều mừng rỡ như điên, trên mặt viết đầy sự khoái chí. Bởi vì Cung gia bị tàn sát không phải là ngẫu nhiên, mà chính là một tay Sở Phong dựng nên mâu thuẫn, mối thù diệt tộc của Sở gia đã được báo rồi, bọn họ hiển nhiên cảm thấy sáng khoái rồi.

- Sở Phong đệ, chuyện Lâm Nhiên và mẫu thân của Cung Lộ Vân có gian tình được che giấu kỹ như vậy, ngay cả Cung Thiên Bình và Cung Lộ Vân cũng không biết, làm sao đệ có thể biết được?

Sở Cô Vũ tò mò hỏi.

- A, ban đầu khi đệ biết được là Cung Lộ Vân thuê Ngũ Hộ Trại tàn sát Sở gia ta thì đệ liền đến Huyền Vũ Thành, hơn nữa còn bí mật theo dõi mẫu thân Cung Lộ Vân, đệ muốn tìm hiểu tung tích của Cung Lộ Vân. Nhưng đệ lại phát hiện tuy rằng mẫu thân của Cung Lộ Vân cũng không biết tung tích của hắn, thế nhưng mỗi ngày bà ta đều đến bờ sông, lần nào cũng lắng nghe một mình rất nhiều chuyện cũ, mà trong đó còn nhắc tới một cái tên rất nhiều lần, đó chính là "Lâm Nhiên".

- Lại thêm việc Lâm Nhiên đối với Cung Lộ Vân không phải chỉ tốt bình thường, nên đệ đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Trước khi giết chết Lâm Nhiên, đệ từng thử dò xét hắn, Cung Lộ Vân có phải là người nhà của hắn hay không, mà từ phản ứng của hắn, đệ khẳng định Cung Lộ Vân chính là con ruột của hắn.

Sở Phong mỉm cười giải thích.

- Sở Phong đệ, lực quan sát của đệ cũng có phần biến thái rồi.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người nhìn về phía Sở Phong càng sinh ra vài phần kính nể, bởi vì Sở Phong có sẵn năng lực mà cho dù tất cả bọn họ gộp lại cũng theo không kịp, hơn nữa không chỉ có thiên phú tu võ mà Sở Phong còn có nội tâm rất tinh tế.

Sau đó, Sở Phong để lại cho đám người Sở Cô Vũ rất nhiều tài nguyên tu luyện mà hắn lấy trên người Lâm Nhiên cùng với bọn hộ vệ của Kỳ Lân Vương Phủ; còn có rất nhiều tài nguyên tu luyện ở Huyện Vũ Thành nữa, Sở Phong đều để lại tất cả cho đám người Sở Cô Vũ.

Điều này khiến cho đám người Sở Cô Vũ không biết mở miệng nói thế nào, bởi vì số lượng tài nguyên tu luyện khổng lồ như thế, cho dù bọn họ tùy tiện tiêu xài cũng đủ để bọn họ dùng tới vài chục năm.

Mà Sở Phong lại đem tất cả tài nguyên tu luyện ấy cho người Sở gia, mà không để lại cho mình hưởng dụng. Đó là vì hôm nay, nếu hắn muốn đột phá một trọng căn nguồn tài nguyên tu luyện thực sự quá khủng bố, mà những tài nguyên này đối với đám người Sở Cô Vũ mà nói chính là đồng tài sản rất lớn, nhưng đối với Sở Phong thật sự chỉ có thể nhét kẽ răng thôi.

Sau khi biết được tất cả thì mọi người Sở gia rất hưng phấn, Sở Phong cũng đặc biệt ở lại một đêm, cùng người thân của mình ăn uống no say một đêm, vốn việc người nhà đoàn tụ rất vui vẻ, huống chi đại thù đã báo được

rồi. Cho nên một đêm này, tất cả mọi người Sở gia đều vô cùng vui vẻ, tảng đá lớn đè nặng trong lòng bọn họ rốt cuộc đã được lấy xuống.

- Sở Phong, bây giờ chúng ta phải đi đâu? Hôm nay, đại thù của Sở gia đã được báo rồi, cũng nên dẫn bản nữ vương đi tìm kiếm bốn nguyên đi chứ!

- Từ lần trước cắn nuốt bốn nguyên lão tổ tông của Bạch Hồ Sơn Trang thì rất lâu rồi ta đã không được khoái khẩu một bữa rồi, nếu cứ như vậy thì tu vi của ta khó có thể tiến triển được.

Sau khi rời khỏi thành trì Sở gia ẩn cư thì Sở Phong cười Tiểu Bạch trở về Thanh Long Tông, mà Đản Đản thì vẫn liên tục oan ức càu nhàu.

- Lúc lão tổ tông của Bạch Hồ Sơn Trang còn sống cũng là cường giả Thiên Vũ Cảnh, sau khi người cắn nuốt bốn nguyên của lão còn cắn nuốt bốn nguyên Huyền Vũ Cảnh, hiển nhiên không có tiến bộ quá lớn rồi, chỉ có điều người cứ yên tâm đi, ta nghĩ lần này người sẽ có thu hoạch lớn.

Sở Phong cười to nói.

- Ý của người là gì?

Đản Đản tỏ vẻ khó hiểu.

- Ta nghĩ đã đến lúc mở Vạn Cốt Mộ Phần ra rồi.

Sở Phong mỉm cười, sau đó liền thúc giục Tiểu Bạch dưới thân, tăng tốc chạy nhanh về Thanh Long Tông.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Khai Tông Sư Tổ

Linh Dược Sơn là cấm địa, hàng năm chỉ đúng thời điểm săn bắt linh dược thì mới mở cấm chế cho nội môn đệ tử vào một lần. Mà năm nay hội săn bắt Linh dược vừa mới kết thúc không bao lâu, nên Linh Dược Sơn đang được canh gác nghiêm ngặt nhất, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.

Chỉ có điều quy củ này ở trước mặt Sở Phong lại như thùng rỗng kêu to, nếu như nói người ngoài tỏ vẻ nghi ngờ đối với thực lực của Sở Phong, vậy thì bên trong Thanh Long Tông không có người nào dám biểu hiện nghi ngờ hăn cả, lúc đó bọn họ thật sự đã nhìn thấy tận mắt Sở Phong giết chết Cung Lộ Vân như thế nào.

Hơn nữa hôm nay Sở Phong lại có thêm thân phận đặc thù như vậy, đâu có người nào có dũng khí tiến lên ngăn cản hăn. Chỉ cần Sở Phong nói một câu muốn lên Linh Dược Sơn tản bộ giải sầu một chút thì tin rằng trưởng lão trông coi nơi này sẽ tức khắc mở cửa để Sở Phong đi vào.

Thế nhưng Sở Phong lại không muốn khiến cho người khác chú ý, cho nên hăn cũng không muốn làm phiền trưởng lão canh giữ nơi này, mà tự mình vận dụng Ngự Không Thuật từ trên trời đáp xuống tiến vào Linh Dược Sơn.

"Vù vù"

Lúc này, ký hiệu trên ngực Sở Phong phóng ra tia sáng kỳ lạ, dưới tia sáng bao phủ, một tấm bản đồ kết giới phức tạp đang dần dần hiện ra trước

mắt Sở Phong, nó đang chậm rãi lưu chuyển, vô cùng kỳ diệu. Mà căn cứ theo tấm bản đồ này, Sở Phong đang tìm kiếm kỹ càng lối vào Vạn Cốt Mộ Phần.

- Lợi hại, thật lợi hại, cổng vào chỗ để táng này chắc chắn đã bị một người nào đó lần nữa sửa đổi qua, nếu không thì không thể nghiêm mật như vậy, may là trước đó người đã gặp được Vạn Cốt Mộ Phần, được lão đầu kia ban cho tấm bản đồ này, nếu không có tấm bản đồ này thì lấy bản lĩnh của người hôm nay căn bản là không cách nào tìm được cổng vào.

Sở Phong vừa tìm kiếm, Đản Đản vừa ca tụng, mà người lạc vào cảnh giới kỳ lạ như Sở Phong lại càng cảm nhận rõ ràng hơn chỗ huyền diệu của cổng vào. Có thể nói Vạn Cốt Mộ Phần chính là cổng vào của đế táng kia, chỉ có điều cổng vào này so với cổng vào ở núi Chu Tước hoàn toàn khác biệt.

So với cổng vào ở núi Bạch Hổ cũng vậy, cổng vào ở nơi này đã bị người ta cải tạo lại, hơn nữa còn cải tạo vô cùng phức tạp, có thể nói cổng vào này liên tục chuyển động, hơn nữa còn ẩn sâu dưới lòng đất, nếu không phải Sở Phong có tấm bản đồ kết giới này thì căn bản không có chút hy vọng tìm được cửa vào này.

Chỉ có điều cũng may là bản đồ này nằm trong tay hắn, hơn nữa hôm nay hắn đã trở thành một vị Hôi Bào Giới Linh Sư, đối với Linh Thuật đã rất thông thạo, trước kia đã không thể sánh bằng, cho nên sau khi trải qua một phen trắc trở thì cuối cùng cũng tìm được cửa vào của đế táng này.

Cửa vào này rất đặc biệt, cũng không phải là lối đi ở bên ngoài, chính là sau khi tìm được cổng vào thì Sở Phong phải bố trí một tòa Kết Giới Trận, lại lấy bản đồ làm môi giới, khai thông với cửa vào phía dưới, tạo thành một lối đi mới có thể đi vào đó.

Khi Sở Phong bố trí xong thông đạo kết giới, bước vào bên trong thông đạo kết giới thì thông đạo kết giới liền lập tức đóng lại, không để lại chút dấu vết.

Mà khi Sở Phong xuyên qua thông đạo kết giới, tiến vào cửa thì ngay cả hân cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Nơi này chính là một tòa cung điện cực kỳ to lớn rộng rãi, cột đá lớn, diện tích rộng mênh mông cùng với chất gỗ đặc thù đều cho Sở Phong cảm giác khắp các ngõ ngách đều mang theo một loại khí thế cực mạnh mẽ, nơi nào cũng được bố trí Kết Giới Trận cực kỳ mạnh.

Mạnh mẽ đến mức hầu như trong đẳng cấp Huyền Vũ gần như không có ai có thể làm tổn hại cung điện này chút nào. Bởi vậy có thể thấy được người xây dựng cung điện này thật sự rất lợi hại, nơi này không phải là một cung điện đơn giản, mà chính là một tòa thành dưới lòng đất vô cùng kiên cố không ai có thể phá vỡ.

Chỉ có điều ngoại trừ những thứ này ra thì những thứ xuất hiện dưới chân Sở Phong chính là biển bạch cốt mênh mông vô tận, vô số di cốt, nhiều đến mức đếm không xuể, đoán sơ sơ ít nhất cũng có mấy vạn bộ, mấy vạn di cốt chồng chất nhau như biển trắng xóa vậy, cảnh tượng lần này giống hệt cảnh tượng mà hân nhìn thấy một năm trước, hơn nữa Sở Phong còn có thể khẳng định đây chính là Vạn Cốt Mộ Phần không thể nghi ngờ.

- Wow, thật nhiều di cốt cường giả, hơn nữa bốn nguyên đều vẫn còn tồn tại, mặc dù không có cường giả Thiên Vũ Cảnh, nhưng tất cả đều là cường giả Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong. Số lượng nhiều như vậy, ta nhất định có thể đột phá tu vi, Sở Phong mau hút cạn bốn nguyên của bọn họ đi, nhất định tu vi bản nữ vương sẽ tăng mạnh. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org.

Giờ khắc này, Đản Đản chính là người hưng phấn nhất, bởi vì đối với nàng mà nói, đây cũng không phải là bạch cốt đơn giản, mà là một bữa tiệc thịnh soạn, chính là bảo tàng có thể giúp tu vi tăng lên.

- Yên tâm đi nha đầu, toàn bộ những thứ này đều là của người.

Sở Phong khẽ mỉm cười, đầu tiên hắn đem tinh thần lực khuếch tán ra, cẩn thận xem xét một vòng, sau khi phát hiện không có gì bất thường mới bắt đầu cắn nuốt bốn nguyên của những di cốt này không chút kiêng kỵ.

Mà dưới tình thế cực lực cắn nuốt, tu vi của Đản Đản vốn vẫn còn đang trì trệ không có tiến bộ cuối cùng cũng bắt đầu kéo lên, rất nhanh từ Huyền Vũ nhất trọng đột phá đến Huyền Vũ nhị trọng, hơn nữa còn đang nhanh chóng tăng lên.

Dưới tình huống như vậy, Sở Phong cùng với Đản Đản đều rất kích động, bởi vì Đản Đản trở nên mạnh mẽ cũng đồng nghĩa Sở Phong cũng trở nên mạnh mẽ, đối với tính mạng của Sở Phong cũng đảm bảo thêm một phần.

Chỉ có điều song song với sự kích động, Sở Phong cũng đang suy tư, mấy vạn cường giả, toàn bộ đều là Huyền Vũ Cảnh, chiến lực của bọn họ đáng sợ đến dường nào, sợ rằng đừng nói Thanh Châu hôm nay, mà cho dù là bát châu cũng không có châu nào có thể tập hợp ra chiến lực như vậy.

Nhiều cường giả như vậy, tại sao toàn bộ đều chết ở nơi này? Cái gì đã cướp đi tính mạng của bọn họ? Là người bảo vệ để táng hay là có nguyên nhân khác?

Dù có suy nghĩ thế nào cũng không có kết quả. Nhờ vào Kết Giới Lực cường đại của Sở Phong cộng thêm lực lượng độc hữu của Đản Đản thì rốt cuộc hai người cũng đem bốn nguyên của mấy vạn hài cốt này hút sạch.

Mà giờ khắc này, tu vi của Đản Đản đã không còn là Huyền Vũ nhị trọng, là lại tiến thêm một bước nữa, bước chân vào Huyền Vũ tam trọng. Tu vi như thế, nếu kết hợp với lõi đình kim sắc của Sở Phong liền có thể đạt tới Huyền Vũ tứ trọng.

Huyền Vũ tứ trọng, lấy thủ đoạn của Sở Phong, dù là người Huyền Vũ bát trọng cũng không sợ, người Huyền Vũ cửu trọng cũng có thể đánh một trận, ở cấp độ Huyền Vũ không nói tới vô địch, nhưng cơ bản là không sợ người nào. Điều này khiến cho Sở Phong và Đản Đản đều vui mừng không thôi.

- Tiểu quỷ, ta thực sự không nhìn lầm người, một năm này, tốc độ trưởng thành của ngươi còn nhanh hơn so với tưởng tượng của ta.

Nhưng khi hai người đang đắm chìm trong vui mừng thì một giọng nói già nua lại đột nhiên vang lên sau lưng Sở Phong, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mặc đạo bào màu xanh, tay cầm phất trần kỳ lạ, cả người lão giả lóe lên ánh sáng màu vàng nhạt. Lão đang đứng sau lưng Sở Phong, cười híp mắt nhìn Sở Phong, chính là vị lão giả trước kia đã ban tặng cho Sở Phong tấm bản đồ này.

Vị lão giả ấy vẫn mạnh mẽ như trước đây, cho dù hôm nay Sở Phong là một võ giả Nguyên Vũ thất trọng, một vị Hôi Bào Giới Linh Sư, nhưng đứng trước mặt vị lão giả này vẫn nhỏ bé như vậy.

- Vị tiền bối này, ngài là người sáng lập Thanh Long Tông, Thanh Long đạo nhân sao?

Ánh mắt Sở Phong ngưng trọng, dùng giọng điệu cung kính hỏi, bởi vì bất luận là trang phục hay là loại khí tức đó đều quá giống với Thanh Long đạo nhân.

- Ha ha, không ngờ người thông minh như vậy, đã sớm đoán ra ta là ai!

Lão giả cười ha ha một tiếng, mặc dù không có trả lời thẳng nhưng cũng đã gián tiếp cho Sở Phong một cái đáp án.

Mà giờ khắc này, Sở Phong lại càng vui mừng hơn, vội vàng quỳ trên mặt đất, hành đại lễ, cung kính nói:

- Văn bối Sở Phong, xin bái kiến khai tông sư tổ!!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Tinh Nguyên Trì

- Hóa ra người tên là Sở Phong, không tệ, cái tên không tệ.

- Sở Phong! Người không cần đa lễ, đứng lên đi, có thể trong vòng một năm từ Linh Vũ tứ trọng đột phá đến Nguyên Vũ thất trọng. Thiên phú của tiểu tử người thực sự rất cừ, không uổng phí ngày đó ta ban tinh thần lực cho người, còn đem bản đồ này giao cho người.

- Đi theo ta, ta đã sớm vì người chuẩn bị một phần đại lễ, đợi người tới lấy.

Sau khi quan sát Sở Phong một phen, cảm thấy rất hài lòng thì hần liền xoay người đi đến chỗ sâu trong đại điện. Mà Sở Phong cũng không chậm trễ, lập tức vội vàng đi theo, chỉ có điều cùng lúc đó trong lòng hần lại càng cảm thấy kính phục Thanh Long Đạo Nhân, bởi vì từ câu nói kia của Thanh Long Đạo Nhân thì hần đã biết được thì hóa ra tinh thần lực của hần thật sự do lão giả này mở ra.

- Lão đầu này thực sự có bản lĩnh đấy, mặc dù tinh thần lực của người là do trời sinh, cũng không phải do hần ban tặng, thế nhưng nếu như không phải là hần cấp cho người tinh thần lực, giúp người phá tan phong ấn thì sợ rằng không biết đến năm tháng nào, tinh thần lực của người mới bị phát hiện, mà người cũng không cách nào gặp được ta, cũng không thể nào trong khoảng thời gian ngắn có tiến bộ như vậy được.

Đản Đản nhắc nhở.

- Nói như vậy tinh thần lực thật sự có thể được ban cho sao? Chỉ cần có lực lượng nhất định thì cho dù người không có tinh thần lực cũng có thể được như người có sẵn tinh thần lực sao?

Sở Phong cảm thấy giật mình, bởi vì nếu như Đản Đản đã nói như vậy thì lời Thanh Long Đại Nhân nói chắc chắn là sự thật.

- Đương nhiên có thể, tuy nhiên người tiếp nhận tinh thần lực nhất định phải có thể chất đủ mạnh. Ngày đó mấy người truy sát người cũng tiếp nhận tinh thần lực như người, nhưng mà bởi vì bọn họ không cách nào chịu đựng nổi tinh thần lực nên mới bị mất mạng.

- Mặt khác, người ban tặng tinh thần lực phải là một Giới Linh Sư, chỉ có lấy thủ đoạn kết giới mới có thể đem tinh thần lực chuyển đổi, chuyển sang cơ thể người khác, hơn nữa Giới Linh Sư đó ít nhất cũng phải là một vị Lam Bào Giới Linh Sư.

Đản Đản giải thích.

- Cái gì? Lam Bào Giới Linh Sư? Chẳng lẽ khai tông tổ sư là một vị Lam Bào Giới Linh Sư?

Sở Phong vô cùng hoảng hốt.

- Có cái gì đáng để giật mình chứ? Theo ta thấy, tu vi của hãn lúc còn sống chỉ sợ không chỉ là Lam Bào, rất có thể đã tiếp cận vô hạn, có lẽ đã đạt tới cấp bậc Tử Bào Giới Linh Sư.

Đản Đản nói.

- Lợi hại như vậy sao?

Sở Phong không kiềm được hít một ngụm lãnh khí, ánh mắt nhìn về phía Thanh Long Đại Nhân ở trên không trung lại sinh thêm vài phần

ngưỡng mộ.

Chỉ có điều sau khi suy nghĩ kỹ một lúc thì Sở Phong cũng không còn giật mình như thế nữa, dù sao thì trước đó Thanh Long Đạo Nhân thật sự là đệ nhất cao thủ của Cửu Châu Đại Lục. Nhân vật như vậy có thủ đoạn của Tử Bào Giới Linh Sư cũng chẳng có gì lạ cả.

- Sở Phong, Giới Linh bên trong cơ thể người rất cừ, nhiều bốn nguyên như vậy mà có thể thôn phệ tất cả trong khoảng thời gian ngắn, khẩu vị của nó khá lớn đi.

Đột nhiên Thanh Long Đạo Nhân mở miệng nói. Truyện được dịch và đăng tại truyen.org

- Sư tổ...

Nghe lão nói thế, Sở Phong chột giật mình, hăn trăm ngàn lần cũng không ngờ Giới Linh bên trong cơ thể mình lại bị đối phương nhìn thấu như vậy.

- Không cần khẩn trương, lấy thiên phú của người, có Giới Linh bằng lòng trợ giúp người cũng là chuyện bình thường. Huống chi nó còn là một con Giới Linh rất lợi hại, có thể nói đây là một chuyện tốt, ta cảm thấy vui mừng thay cho người.

Thanh Long Đạo Nhân cười vui vẻ nói.

Thấy sư tổ không hỏi tiếp thì Sở Phong cũng yên lòng, vì vậy hăn lập tức nói sang chuyện khác:

- Sư tổ, những bạch cốt kia đến tột cùng là từ nơi nào tới? Tại sao nhiều cường giả như vậy lại vùi thân ở nơi này?

- Sở Phong, thực không dám giấu diếm, ở Thanh Châu chúng ta có một đế táng, mà nơi này chính là một trong những cửa vào đế táng đó. Năm ấy, vô số cường giả đến đây, muốn mở đế táng này, nhưng cuối cùng tất cả đều vùi thân ở nơi này.

- Bên ngoài chẳng qua chỉ có một nhóm chết đi, nhưng ở chỗ sâu trong đế táng này, ngay cả thi thể cường giả Thiên Vũ Cảnh cũng xếp thành núi.

Thanh Long Đạo Nhân giảng giải.

- Cái đế táng này thật sự quá khủng bố!

Sở Phong vô cùng kinh hãi.

Nhưng Đản Đản trong cơ thể Sở Phong lại vui mừng như điên, nói với Sở Phong:

- Sở Phong, mau hỏi lão đầu này, xem di cốt của cường giả Thiên Vũ Cảnh ở nơi nào?

Không đợi Sở Phong mở miệng hỏi thì Thanh Long Đạo Nhân nói trước:

- Nói với Giới Linh trong cơ thể người không nên đặt chú ý lên những di cốt đó, bởi vì nơi đó người căn bản không vào được, ngay cả ta cũng không vào được.

Nghe nói thế, Sở Phong không hỏi thêm gì nữa, bởi vì hắn phát hiện Thanh Long Đạo Nhân này quả thực quá lợi hại, thật sự tựa như một con giun ở trong bụng của hắn vậy, hoàn toàn có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn, thậm chí còn biết Đản Đản đang suy nghĩ gì.

Sau đó Thanh Long Đạo Nhân cũng chỉ hỏi thăm những việc Sở Phong đã trải qua trong một năm này, chưa từng hỏi qua về Thanh Long

Tông, có thể thấy được lão nhân này dường như cũng không quan tâm đến tông môn mà mình đã sáng lập nên.

Mà sau một phen gấp rút lên đường, hai người rốt cuộc cũng đi tới bên cạnh cái hồ, nước trong hồ này rất kỳ lạ, sâu hai thước, nhưng lại không thấy đáy, tản ra khí thể như sương vậy.

Quan trọng nhất chính là Sở Phong nhận thấy trong dòng nước đó có chứa thiên địa linh khí cuộn cuộn không dứt; Linh Khí; Nguyên lực; thậm chí Huyền lực đều có thể cảm nhận được ở trong dòng nước này.

- Sư tổ, nước nơi này!!!

Sở Phong kinh ngạc vạn lần, bởi vì hẳn biết nước này tuyệt đối là bảo bối, là bảo bối có trợ giúp rất lớn đối với tu vi. Lấy hẳn mà nói cho dù đột phá một cảnh giới cũng cần một nguồn tài nguyên vô cùng to lớn, thế nhưng Nguyên lực và Huyền lực ở trong nước này hoàn toàn có thể trợ giúp hẳn mau chóng đột phá.

- Đây chính là lẽ vậy mà ta chuẩn bị cho người, Tinh Nguyên Trì!

- Bên trong Tinh Nguyên Trì ẩn chứa Linh khí; Nguyên Lực và Huyền Lực. Tuy rằng Linh khí cực mạnh, Nguyên lực vừa phải, Huyền lực hơi yếu nhưng đối với võ giả có cảnh giới như người mà nói lại có trợ giúp rất lớn.

- Người ở trong này tu luyện, chỉ cần lực lĩnh ngộ đủ mạnh thì chỉ mấy ngày sau, người hẳn có thể đột phá đến Nguyên Vũ bát trọng.

Thanh Long Đạo Nhân giải thích.

"Phốc" mà đúng vào lúc này, Sở Phong không nhịn được mà lập tức nhảy vào trong đó.

Sau khi Sở Phong bước vào, Linh khí; Nguyên Lực; Huyền Lực trong Tinh Nguyên Trì lập tức biến thành tầng tầng vòng nước xoáy, điên cuồng lao đến Sở Phong, đang bị Sở Phong hấp thu luyện hóa.

- Lực lĩnh ngộ của tiểu tử này có phần dọa người a, với tốc độ như vậy, sợ rằng không đến mấy ngày, chỉ cần một ngày là có thể đột phá đến Nguyên Vũ bát trọng.

Nhìn nước trong hồ cuộn cuộn, nhìn hai mắt Sở Phong không hề có chút sợ hãi thì Thanh Long Đạo Nhân vuốt cằm râu tuyết trắng của mình, mỉm cười vui vẻ.

"Vù vù". Nhưng đúng vào lúc này, ở bên trong Tinh Nguyên Trì lại đột nhiên xuất hiện một luồng chấn động kỳ dị, khí tức của Sở Phong nhanh chóng kéo lên, đã đạt đến Nguyên Vũ bát trọng.

- Đây...

Giờ khắc này, gương mặt vốn luôn bình tĩnh của Thanh Long Đạo Nhân cũng lập tức đại biến, xuất hiện đủ loại sợ hãi, không cách nào bình tĩnh được nữa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Thịnh Cầu

Sở Phong ở trong Tinh Nguyên Trì vận chuyển huyền công, khí tức bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng, năng lượng Linh khí; Nguyên Lực; Huyền lực trộn lẫn vào nhau đang không ngừng dưng mãnh tràn vào bên trong cơ thể hắn, bị hấp thu toàn bộ.

Mà dưới năng lượng vô cùng dồi dào liên tục truyền vào, sau khi Sở Phong đột phá Nguyên Vũ bát trọng không bao lâu lại lần nữa ngênh đón cơ hội đột phá, tiếp tục đột phá tựa như một tiếng trống khiến cho tinh thần hắn hăng hái thêm, thành công bước vào Nguyên Vũ cửu trọng.

Lúc này, Sở Phong vui mừng như điên, bởi vì Tinh Nguyên Trì thực sự quá lợi hại, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Sở Phong cảm thấy muốn đột phá Huyền Vũ Cảnh cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Chỉ là không biết làm sao mà vừa bước vào Nguyên Vũ cửu trọng không được bao lâu thì Sở Phong liền bất đắc dĩ phát hiện dòng năng lượng hùng hồn kia đang dần dần giảm bớt, cuối cùng ngay cả một chút năng lượng hắn cũng không cảm nhận được.

- Hửm?

Sở Phong mở hai mắt ra, đem tinh thần lực khuếch tán xung quanh, phát hiện năng lượng bên trong Tinh Nguyên Trì này cũng không giảm bớt, vẫn hùng hậu như trước, thế nhưng không biết tại sao mà lúc này hắn lại phát hiện bản thân mình không thể nào hấp thu được?

- Thân thể của tiểu tử người dường như có chút đặc thù.

Đúng vào lúc này, Thanh Long Đạo Nhân đứng bên cạnh hồ cũng lên tiếng, mà trong ánh mắt thâm thúy của hắn cũng tràn đầy sự chấn động.

- Sư tổ, lời của người là có ý gì?

Song song với sự giật mình, Sở Phong cũng cảm thấy khó hiểu, hắn giật mình là vì Thanh Long Đạo Nhân có thể nhìn ra được thân thể của hắn đặc thù, không hiểu là vì sao năng lượng bên trong Tinh Nguyên Trì rõ ràng vẫn còn, nhưng tại sao hắn lại không thể nào hấp thu được chứ?

- Tinh Nguyên Trì này rất đặc biệt, tuy rằng năng lượng trong đó vô cùng hùng hậu, nhưng khả năng hấp thu năng lượng của mỗi người là có hạn. Bình thường mà nói, chỉ cần người nào có lực lĩnh ngộ không tồi thì năng lượng trong Tinh Nguyên Trì đủ cho hắn đột phá từ Linh Vũ nhất trọng tăng đến Huyền Vũ Đỉnh. Đương nhiên căn cứ vào thiên phú mỗi người khác biệt sẽ cần thời gian bất đồng, chậm phải mất vài thập niên, nhanh e rằng chỉ cần mấy năm, thậm chí có thể ngắn hơn.

Tiểu tử người hiền nhiên là người hấp thu năng lượng bên trong Tinh Nguyên Trì này nhanh nhất mà ta từng thấy. Người vừa ở đây trong chốc lát đã đem tất cả năng lượng mà người khác phải mất mấy năm thậm chí mấy vạn năm căn nuốt hết.

- Kiểu căn nuốt kinh khủng này đã không đơn thuần là vấn đề thiên phú, cho dù là luyện ma công cũng không thể nào như vậy, cho nên điều này nói rõ thân thể tiểu tử người rất đặc thù, đặc thù đến mức có thể tự động căn nuốt năng lượng tinh thuần cho người sử dụng, ta nói không sai chứ?

Thanh Long Đạo Nhân mỉm cười nhìn Sở Phong, phân tích nói.

- Sư tổ nói không sai, thân thể của đệ tử có chút đặc thù, chỉ cần có số lượng tài nguyên lớn cung cấp cho đệ tử sử dụng thì tu vi của đệ tử sẽ tăng

trưởng cực nhanh. Đây cũng là lý do vì sao chỉ trong vòng một năm mà tu vi của đệ tử đã đột phá đến tầng thứ này.

- Chỉ có điều, tu vi càng cao thì lại cần nguồn tài nguyên càng kinh khủng hơn, tựa như lời sư tổ nói, đệ tử chỉ dùng khoảng thời gian trong chớp mắt hấp thu hết tất cả năng lượng mà người khác cần mấy thập niên mới có thể hấp thu hết, hơn nữa còn hấp thu cực kỳ tinh thuần.

- Thế nhưng người khác có thể bước vào Huyền Vũ đỉnh, còn đệ tử ở nơi này chỉ có thể từ Nguyên Vũ thất trọng đột phá đến cửu trọng mà thôi.

Lần này, Sở Phong cũng không giấu diếm nữa mà thừa nhận thân thể mình thực sự đặc thù.

Đầu tiên là ở trước mặt Thanh Long Đạo Nhân này, hẳn thực sự rất khó giấu diếm cái gì, bởi vì người này có kinh nghiệm rất phong phú, rất khó có chuyện gì có thể tránh được ánh mắt của đối phương.

Ngoài ra nếu như Thanh Long Đạo Nhân đã đồng ý trợ giúp mình nâng cao tu vi thì Sở Phong cũng không còn mong đợi gì hơn nữa. Tu vi của Thanh Long Đạo Nhân này rất cường đại, ở bên trong đế táng này, lão ta có thể lấy ra thứ gì đó lợi hại hơn cho hẳn dùng hay không, nếu như có vậy thì không gì tốt hơn.

- Mọi vật có lợi thì cũng có hại, trên con đường tu võ, điều tối kỵ nhất chính là vì lợi ích trước mắt, tuy dựa vào căn cốt tài nguyên tu luyện như Nguyên dược; Huyền dược để tăng tu vi, trong khoảng thời gian ngắn không thể tăng tu vi trên diện rộng, thế nhưng sau này muốn đột phá bình cảnh là rất khó khăn. Truyện được dịch và đăng tải tại truyen.org

- Mà người lại không bị giới hạn, có thể tùy ý căn cốt tài nguyên tu luyện để nâng cao tu vi, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, đây cũng là cái lợi mà người khác không có.

- Chỉ có điều muốn nâng cao tu vi thì người phải trả giá cao hơn nhiều so với người thường, đây cũng là hại. Về phần loại đặc thù này tốt hay xấu thì phải do chính người nhận định rồi.

Thanh Long Đạo Nhân cười nói.

- Đệ tử hiểu.

Sở Phong gật đầu một cái, bởi vì hắn nghe được ý tứ trong lời nói của Thanh Long Đạo Nhân.

Hắn muốn nói với Sở Phong một chuyện, việc thân thể Sở Phong đặc thù có thể nói là chuyện tốt cũng có thể nói là chuyện xấu. Về phần tốt hay xấu thì hoàn toàn dựa vào bản thân Sở Phong. Nói cách khác hoàn toàn dựa vào khả năng của Sở Phong, nghĩa bóng chính là hắn sẽ không lấy ra thêm tài nguyên tu luyện để giúp Sở Phong, nếu Sở Phong muốn tăng tu vi thì phải dựa vào bản thân mình.

- Sở Phong, thân là một vị Giới Linh Sư, chẳng lẽ người không hiểu kỳ vì sao ta có thể hóa thành thần thức mà không chết sao?

Đột nhiên Thanh Long Đạo Nhân cười hỏi.

- Sư tổ thần thông quảng đại, chắc chắn có phương pháp đặc biệt nào đó, có thể khiến cho người trường tồn bất diệt.

Sở Phong cung kính trả lời.

- Ha ha, trường tồn bất diệt? Người cũng quá coi trọng ta rồi, trên con đường tu võ, sau khi đạt đến cảnh giới nhất định, quả thực có thể đoạt tính mệnh với ông trời, tăng thêm thọ linh. Chỉ có điều sau khi bước vào Võ Quân Cảnh mới có thể làm được, hơn nữa thọ linh này cũng căn cứ vào thiên phú khác biệt của mỗi người mà có kết quả khác biệt.

- Bình thường mà nói một vị cường giả Võ Quân sống lâu hơn người bình thường trăm năm là chuyện hoàn toàn có thể, chỉ có điều ta lại không thể bước vào cảnh giới đó, dĩ nhiên cho dù bước vào cảnh giới đó thì hai trăm năm đã sớm qua lâu rồi, ta cũng đã hóa thành cát bụi từ lâu.

- Nhưng mà Sở Phong à, người nói đúng một điểm, ta thực sự có phương pháp đặc biệt, có thể khiến ta sau khi chết không hoàn toàn biến mất. Lại nói tiếp tất cả cũng nhờ vào trước đó ta đã nhặt được một bảo bối trong đế táng.

Thanh Long Đạo Nhân mỉm cười, liền tiếp tục hướng chỗ sâu đi tới. Sở Phong thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo, mà sau khi đi xa năm nghìn thước thì phía trước xuất hiện một cổ quan tài bằng thủy tinh, bên ngoài quan tài thủy tinh lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, trong đó có một cỗ thi thể.

Mà khuôn mặt của cỗ thi thể đó cùng vị Thanh Long Đạo Nhân đứng bên cạnh Sở Phong giống nhau như đúc, chỉ có điều đó là thực thể không phải thần thức, trải qua nghìn năm, di thể của Thanh Long Đạo Nhân vẫn toàn vẹn không hề có bất cứ tổn hao gì.

- Sở Phong, mau nhìn đi, trong tay hắn có cầm hạt châu, chính là hạt châu kia khiến thi thể của hắn không phân hủy, thần thức bất diệt.

Đản Đản nhắc nhở.

- Dù viên bảo châu này không thể bảo vệ tính mạng của ta ở trong đế táng này, nhưng lại có thể khiến cho thân thể của ta sau khi chết không bị phân hủy, thần thức bất diệt, quả nhiên là bảo vật. Nhưng mà cho dù bảo vật thần kỳ cũng không cách nào nghịch thiên được, cho nên chưa tới trăm năm nữa, thần thức của ta sẽ yếu dần, thi thể cũng sẽ thối rữa, cho dù lấy thủ đoạn đặc biệt trì hoãn thời gian chết đi cũng chỉ kéo dài hơi tàn mà thôi.

- Cho nên Sở Phong à... cho nên ta mới dẫn người tới nơi này, thật ra ta có một việc muốn xin người giúp đỡ.

Đột nhiên Thanh Long Đạo Nhân dùng ánh mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu nhìn về phía Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Sống Lại

- Sư tổ, người có việc gì xin cứ phân phó, chỉ cần đệ tử có thể làm được thì cho dù là lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ chối.

Thấy vậy, Sở Phong bắt đầu thề son sắt đảm bảo. Bởi vì theo như lời Đản Đản nói, nếu không phải trước đó ở Vạn Cốt Mộ Phần, hắn đã được Thanh Long Đạo Nhân trợ giúp thì hôm nay hắn cũng không thể nào ký khế ước với Đản Đản.

Nếu không có Đản Đản giúp đỡ thì hắn cũng không thể nào có thành tựu như ngày hôm nay, không có Đản Đản bảo vệ thì hắn cũng không biết mình đã chết bao nhiêu lần rồi nữa. Cho nên đối với vị sư tổ này, Sở Phong thật sự cảm thấy cảm kích từ tận sâu trong nội tâm.

- Sở Phong, ta muốn người làm một chuyện, cũng không nghiêm trọng như người nói vậy đâu. Ngoài ra ta chỉ là yêu cầu mà thôi chứ không phải là phân phó.

- Về phần đến tột cùng là chuyện gì thì... Thật ra ta chỉ hy vọng trước khi thần thức của ta biến mất, trước khi di thể ta thối rữa thì người hãy giúp ta đem thần thức và di thể dung hòa lại.

Thanh Long Đạo Nhân cười nói.

- Dung hợp thần thức với thi thể sao?

Sở Phong khẽ nhú mày, cảm thấy không hiểu, mặc dù hắn là một Giới Linh Sư nhưng lại hoàn toàn chưa từng nghe nói qua việc thần thức có thể

dung hợp với thi thể.

- A... Nói thẳng ra chính là giúp cho bộ xương già này sống lại.

Nụ cười của Thanh Long Đạo Nhân càng thêm rực rỡ.

- Cái gì? Sống lại? Điều này....

Giờ khắc này, Sở Phong không cách nào giữ được bình tĩnh, nói đúng ra hiện tại Thanh Long Đạo Nhân đã là người chết, hơn nữa đã là người chết rất lâu rồi. Hôm nay, hắn lại muốn Sở Phong giúp hắn sống lại, việc này khiến cho Sở Phong cảm thấy bối rối không dứt, bởi vì Sở Phong thật sự không biết phải giúp thế nào.

- Trước tiên người đừng kích động, thiên hạ này vô cùng to lớn, đương nhiên không thiếu những chuyện kỳ lạ, thần thức bất diệt; di thể sẽ không thối rữa, chỉ cần có đủ thủ đoạn cường đại, mượn bảo vật giúp thần thể và di thể bất diệt, quả thực có thể khiến cho người chết sống lại.

- Hiện tại, di thể của ta chưa bị hủy, ngay cả thần thức cũng vẫn giống như trước đây, không có chút tổn thương nào, mà bảo châu kia có đủ lực lượng giúp ta bất diệt ngàn năm, đương nhiên có thể mượn nó giúp ta sống lại!

- Trước mắt, mọi việc đã được chuẩn bị sẵn sàng, việc thiếu sót duy nhất chính là thiếu một người có thể giúp ta phục sinh, người này phải là một Giới Linh Sư.

- Nhưng người cũng biết, Giới Linh Sư vốn có khát vọng đối với bốn nguyên, đối với bảo vật lại càng ham muốn mãnh liệt hơn. Bất kể thi thể ta vẫn còn toàn vẹn không hề bị tổn hao gì, hay là bảo châu bất hủy, thậm chí là thần thức của ta đều là thứ mà Giới Linh Sư điên cuồng muốn có.

- Cho nên ta nhất định phải đảm bảo rằng Giới Linh Sư này không dòm ngó tất cả đồ vật của ta, cam tâm tình nguyện trợ giúp ta sống lại. Mà người thật sự bằng lòng giúp ta sao?

Lúc này ánh mắt Thanh Long Đạo Nhân càng trở nên sâu sắc.

- Bằng lòng, đệ tử dĩ nhiên bằng lòng, nếu như sư tổ có thể sống lại vậy thì Thanh Long Tông ta nhất định có thể quật khởi, đệ tử cũng có thêm người che chở, sẽ không sợ có ai giải quyết hậu quả cho đệ tử nữa.

Suy nghĩ của Sở Phong giống như trống bỏi vậy, lời nói của hắn đều là lời thật lòng.

Từ sau khi Sở Phong gia nhập vào Thanh Long Tông, bất kể là những đệ tử khác đối với hắn thế nào, một số trưởng lão đối với hắn ra sao thì bên cạnh có vẫn có rất nhiều trưởng lão, bao gồm cả tông chủ đều đối với hắn rất tốt, đã cứu tính mạng của hắn rất nhiều lần, cho nên hiện tại tình cảm của Sở Phong đối với Thanh Long Tông rất sâu sắc. Nếu như hôm nay sư tổ có thể sống lại thì Sở Phong hiển nhiên sẽ sẵn lòng giúp đỡ.

- Ha ha, ta quả nhiên không nhìn lầm người, chỉ có điều Sở Phong à, nếu như người muốn giúp ta thì cũng không thể chỉ nói ngoài miệng, người phải cố gắng mới được. Nếu như ta không đoán sai thì hôm nay người đã là một Hôi Bào Giới Linh Sư phải không?

Thanh Long Đạo Nhân mỉm cười hỏi.

- Dạ.

Sở Phong gật đầu một cái.

- Không tệ, bằng chừng ấy tuổi mà có thể làm được một Hôi Bào Giới Linh Sư, có thể thấy được thiên phú ở phương diện Giới Linh của người cũng rất mạnh. Thế nhưng nếu như người muốn giúp ta dung hợp thần thức

và di thể thì người phải có khả năng của một Tử Bào Giới Linh Sư mới được.

Thanh Long Đạo Nhân mỉm cười nói.

- Tử Bào Giới Linh Sư? Đó... đó.... đó

Sở Phong giương mắt chờ đợi, nói không ra lời, rõ ràng hẳn bị dọa không nhẹ, Tử Bào Giới Linh Sư? Cho dù là toàn bộ Cửu Châu Đại Lục này cũng chưa từng nghe nói đến.

- Không cần phải sợ, ta không có nói muốn người lập tức trở thành Tử Bào Giới Linh Sư, ta còn có thể kiên trì ít nhất một trăm năm nữa. Ta tin rằng lấy thiên phú của người, chỉ cần cho người đủ thời gian thì người nhất định có thể đạt đến tần thứ đó.

Thanh Long Đạo Nhân vỗ vỗ bờ vai của Sở Phong, sau đó đưa tay về phía quan tài bằng thủy tinh, một luồng ánh sáng liền chạy như bay ra, rơi vào trong bàn tay của Thanh Long Đạo Nhân, sau đó còn vỗ xuống sau óc của Sở Phong.

Giờ khắc này, Sở Phong vốn muốn né tránh, thế nhưng không biết phải làm thế nào, bởi vì tốc độ của đối phương thực sự quá nhanh. Lúc Sở Phong phản ứng kịp thì luồng ánh sáng kỳ dị đó đã tiến vào trong đầu Sở Phong.

- Ô oa.....

Đầu đột nhiên dâng lên một trận đau nhức, khiến Sở Phong vươn hai tay lên ôm đầu, nhin không được kêu rên. Thế nhưng loại đau đớn này chỉ kéo dài trong khoảnh khắc rồi biến mất, mà khi thần trí khôi phục lại bình thường thì Sở Phong kinh ngạc phát hiện, trong đầu hẳn lại có thêm vài thứ, cuối cùng là phương pháp tu luyện một loại Huyền Công, hơn nữa còn là một quyển Huyền Công cao cấp.

Phải biết rằng, hiện tại thứ Sở Phong tu luyện chính là Huyền Công sơ cấp. Ở Thanh Châu này, Huyền Công trung cấp chỉ có nhất đẳng tông môn mới có, còn về Huyền Công cao cấp thì ở Thanh Châu này không ai có nó cả. Bảo Sở Phong làm sao có thể không kích động được chứ, tâm trạng của hắn hiện giờ chính là mừng rỡ như điên.

- Nếu như ta truyền thụ cho người võ kỹ quá mạnh mẽ chỉ sẽ khiến người gặp họa sát thân mà thôi, nhưng mà Huyền Công thì hoàn toàn khác biệt, Huyền Công ẩn nấp bên trong, tuy rằng có thể nâng cao chiến lực của người, nhưng mọi người chỉ có thể khâm phục thiên phú của người, cũng sẽ có rất ít người nghi ngờ rằng người tu luyện một quyển Huyền Công cao cấp.

- Tuy nhiên chỉ cần người có thể giúp ta dung hợp thần thức và thi thể, giúp ta sống lại thì khi đó ta sẽ không chỉ truyền thụ võ kỹ cho người mà còn có thể truyền thụ bí kỹ có một không hai cho người.

Thanh Long Đạo Nhân nghiêm túc nói.

- Bí kỹ?

Nghe nói thế, trong lòng Sở Phong không khỏi căng thẳng, đúng như hắn suy nghĩ, năm đó Thanh Long Đạo Nhân thực sự thu được lợi ích to lớn ở chỗ này, hắn thực sự nắm giữ một loại bí kỹ.

Thế nhưng Sở Phong cũng thực sự hoài nghi, bí kỹ nấp trong cơ thể người, căn bản không thể nào đọc được. Trừ khi hắn cam tâm tình nguyện từ bỏ thủ đoạn mạnh mẽ như bí kỹ, truyền thụ nó cho mình. Thế nhưng có ai tình nguyện vứt bỏ thủ đoạn lợi hại như vậy truyền thụ cho người khác đâu chứ? Chẳng lẽ Thanh Long Đạo Nhân chịu làm như vậy?

Sau đó, Sở Phong lại ở chỗ này tiếp tục trò chuyện với vị sư tổ khai tông - Thanh Long Đạo Nhân này rất lâu. Biết được một mặt khác của người, trước kia Thanh Long Đạo Nhân chính là một vị Thiên Vũ Cảnh

đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể bước chân vào Võ Quân Cảnh, trở thành một vị nhất đại Vũ Quân.

Chỉ là không biết làm sao lấy tu vi như thế mà vẫn tán thân ở trong đế táng này, bởi vậy có thể thấy được trình độ hung hiểm của tòa đế táng này đáng sợ ra sao, đồng thời chủ nhân của tòa đế táng này cao cường thế nào.

Sau khi tán gẫu một phen, Sở Phong cũng không muốn tiếp tục quấy rầy Thanh Long Đạo Nhân nghỉ ngơi nữa, liền xin từ biệt. Lúc Sở Phong rời đi, Thanh Long Đạo Nhân nhắc nhở Sở Phong không được đem chuyện hắn ở chỗ này nói với bất kỳ ai.

Mà Sở Phong hiển nhiên sáng khoái đáp ứng, bởi vì loại chuyện này trừ khi bất đắc dĩ thì hắn tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết.

Sau một phen trắc trở thì rốt cuộc cũng thành công rời khỏi cổng vào đế táng. Lúc Sở Phong quay trở về Linh Dược Sơn, tâm tình của Sở Phong rất tốt,

- Sở Phong, vị tổ sư khai tông kia của người thật sự không đáng tin!

Nhưng ngay lúc Sở Phong vui mừng khôn xiết thì giọng nói mang theo sự rầu rĩ khác thường của Đản Đản đột nhiên vang lên.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Quật Khởi

- Đản Đản à! Tại sao lại nói như vậy?

Đản Đản đột nhiên thốt lên một câu, khiến cho Sở Phong có chút khó hiểu, Thanh Long Đạo Nhân rõ ràng rất hiền lành, lại trợ giúp rất lớn cho hắn, làm sao lại không thể tin người chứ?

- Người vẫn còn quá non, bởi vì hắn có ân với người, lại là khai tông sư tổ của người, cho nên người hết sức tín nhiệm đối với hắn. Thế nhưng đứng ở góc độ của hắn, hoán đổi vị trí cần thận suy nghĩ một chút thử xem người có đáng cho hắn tín nhiệm sao? Hắn dựa vào cái gì mà tin tưởng người như vậy?

- Ngàn năm trước hắn là đệ nhất cao thủ tung hoành ngang dọc ở Cửu Châu Đại Lục, nhân vật như vậy ngoại trừ bản thân có bản lĩnh ra thì đầu óc cũng tuyệt đối không đơn giản. Từ việc hắn phát hiện ra ta, còn nhìn rõ thân thể người có chỗ đặc thù thì có thể thấy được hắn là một nhân vật hết sức lợi hại.

- Nếu như ta không có đoán sai thì trước đó người tìm kiếm để táng tuyệt đối không chỉ có một mình hắn, hàng vạn bạch cốt mà ta và người thấy ở nơi đó có thể chính là những người hy sinh khi cùng hắn bước vào để táng.

- Hơn nữa hắn cũng chính miệng nói, ở chỗ sâu trong để táng có rất nhiều di cốt cường giả Thiên Vũ Cảnh, như vậy có thể thấy được trước đó có rất nhiều cao thủ tập hợp lại để tìm kiếm để táng.

- Thế nhưng nhiều cao thủ như vậy tiến vào để táng, vì sao chỉ có mình hãn còn sót lại một mạng? Phải biết rằng một khi đối đầu với cường địch lợi hại thì có thể một chiêu đã mất mạng, ngay cả thần thức cũng bị đánh tan, không có nửa cơ hội sống sót, nhưng hãn lại còn sống, còn chiếm được một viên bảo châu.

- Hơn nữa, người cũng đã nói, mặc dù Thanh Long Đạo Nhân có tu vi như vậy, có thể dựa vào đó mà lấy được nhiều lợi ích trong đế táng này, cho nên hãn đối với đế táng chắc chắn hiểu biết nhiều hơn so với người ngoài, cho nên những người đó chết....

- Được rồi, ta biết người muốn nói cái gì, người muốn nói năm đó tất cả những người cùng thăm dò đế táng bị chết, toàn bộ đều bị sư tổ của ta lợi dụng phải không?

Đản Đản còn chưa nói hết lời thì đã bị Sở Phong cắt lời.

- Không sai, nếu như những người đó thật sự cùng hãn tiến vào đế táng thì không phải tất cả thì cũng hơn phân nửa người đã bị hãn lợi dụng. Người như vậy, chắc chắn nhân phẩm có vấn đề, người cảm thấy người có thể tin tưởng hãn sao?

Đản Đản khẳng định nói.

- Trước tiên không nói đây chỉ là hoài nghi của người thôi, cho dù những người đó chết thật sự do sư tổ của ta hãm hại, như vậy thì rất có thể là tất cả bọn họ đều là kẻ địch của sư tổ ta, chính là bọn hãn gây bất lợi với sư tổ trước. Nói chung lịch sử đã thành quá khứ, huống chi những người đó chết không quan hệ gì đến ta, ta cũng không muốn truy xét đến làm gì.

- Về phần người nói sư tổ của ta có tin được hay không, ta cũng không ngu ngốc đến mức đó, cho nên ta sẽ chú ý. Huống chi đợi đến khi ta trở thành Tử Bào Giới Linh Sư, cho dù sư tổ thật sự muốn lợi dụng ta thì chỉ sợ rằng người không có cách nào hại được ta.

Sở Phong tràn đầy tự tin nói.

- Được rồi, coi như ta quá nhạy cảm, dù sao thì muốn một lão đầu gian trá như vậy tùy tiện tin tưởng một người như vậy thật sự rất khó.

Thấy Sở Phong không hề lo lắng thì Đản Đản cũng không nói thêm gì nữa.

Đến nước này, hai người chỉ có thể mang theo một đồng chỗ tốt lấy được từ Thanh Long Đạo Nhân, quay trở về khu vực hạch tâm của Thanh Long Tông. Trước hết Sở Phong đến nơi ở của Tô Mỹ.

Kể từ lúc hãn chuẩn bị đi Giới Châu với sư phụ thì hai người rất ít khi nói chuyện với nhau, mỗi lần nói chuyện cũng không lâu. Sở Phong thật sự rất nhớ tiểu nha đầu đó, hôm nay vừa vặn có thời gian, Sở Phong nhất định phải đi gặp nàng.

Trên đường đi tới, các đệ tử và trưởng lão nhìn thấy Sở Phong thì đều tiến lên chào hỏi, thậm chí lúc hãn đi ngang qua nơi nào có nữ đệ tử tụ tập, còn có thể nghe thấy từng hồi tiếng thét chói tai, ghé mắt nhìn sang thì phát hiện những cô gái kia đang nhìn chăm chăm vào Sở Phong tựa như nhìn thấy lang hổ.

Đối với loại tình huống như vậy, Sở Phong cũng cảm thấy khá thoải mái, đây chính là hãn dùng thực lực của mình đổi lấy sự tôn trọng. Ít nhất ở bên trong Thanh Long Tông hãn không còn là một tên mao đầu tiểu tử bị người khác cười nhạo nữa, mà hiện tại tất cả mọi người đều muốn kết thân với hãn.

Nhưng không biết sao mà Tô Mỹ cũng không ở bên trong Thanh Long Tông, Sở Phong lại tới nơi ở của Tô Nhu, thế nhưng thật sự không ngờ Tô Nhu cũng không có ở đó. Lúc đầu Sở Phong còn có chút bận tâm, hãn cảm thấy chuyện hai nha đầu đó cùng nhau mất tích thật sự không bình thường.

Tuy nhiên khi hiểu rõ hóa ra mấy ngày gần đây là sinh thần đại ca của các nàng, nên các nàng mới đến đó góp vui thì Sở Phong cũng yên lòng.

- Sở Phong tiểu hữu, lão phu tìm người thật sự rất cực khổ.

Đột nhiên sau lưng Sở Phong vang lên một giọng nói quen thuộc.

- Tông chủ đại nhân.

Vừa quay đầu lại nhìn, Sở Phong liền phát hiện Lý Trường Thanh - Vị tông chủ của Thanh Long Tông đang đứng sau lưng, cười híp mắt nhìn mình.

- Tông chủ đại nhân, khí tức của người....

Tuy nhiên có một điều Sở Phong không ngờ tới chính là khí tức của Lý Trường Thanh lại có biến hóa, đã không còn là Huyền Vũ thất trọng như lúc trước nữa, chỉ trong ngắn ngủi mấy ngày mà lão nhân gia ông ta đã đột phá đến Huyền Vũ bát trọng.

Tu vi như thế thực sự giống với Lâm Nhiên trước kia, quả nhiên đã bước chân vào cảnh giới Huyền Vũ đỉnh, chuyện này thực sự có chút khủng khiếp.

- Ha ha, lão phu vốn đặt ra kế hoạch trước trận chiến sinh tử của Sở Phong và Cung Lộ Vân, liền đột phá đến Huyền Vũ bát trọng. Thế nhưng không ngờ là cơ hội đột phá lại chậm hơn so với dự tính mấy ngày, suýt chút nữa đã khiến cho Thanh Long Tông chúng ta không giữ được.

- Cũng may là Sở Phong tiểu hữu quen biết với Tề Phong Dương đại nhân, nếu không e rằng cơ nghiệp cả nghìn năm của Thanh Long Tông sẽ hủy trong tay ta rồi.

Lý Trường Thanh đùa giỡn nói.

- A! Tông chủ đại nhân, người nói như vậy thật sự làm cho văn bối cảm thấy hổ thẹn không chịu được.

Mà Sở Phong cảm thấy xấu hổ là bởi vì nếu không phải Tề Phong Dương đến kịp lúc thì ngày đó Thanh Long Tông ta thực sự phải đối diện với họa diệt môn, mà đại họa này thực sự do một tay hắc đưa tới.

- Ha ha, tiểu tử ngươi còn biết ngượng ngùng nữa đấy, đến đây, uống với ta chén trà. Ta thực sự có một chuyện muốn thương lượng với ngươi một chút.

Lý Trường Thanh vừa nhìn thấy vẻ xấu hổ trên mặt Sở Phong thì hắc lần nữa bật cười vui vẻ.

Sau đó Sở Phong liền bị Lý Trường Thanh gọi đến một đình nghỉ mát tương đối yên lặng, hắc phát ống tay áo một cái, đem mấy quyển sách để trước mặt Sở Phong, nói:

- Sở Phong, ngươi xem những thứ này....

- Đây là!!!

Mà không nhìn không biết, sau khi nhìn lại bị dọa đến giật mình, Sở Phong kinh ngạc phát hiện những quyển này đều là Huyền Công trung cấp và vũ kỹ cấp sáu, đồng thời tất cả đều có bút tích của Thanh Long Đạo Nhân, quả nhiên là tuyệt kỹ do cao thủ hàng đầu lưu lại.

- Tổ sư của Thanh Long Tông ta chính là Thanh Long Đạo Nhân, làm sao ngay cả Huyền Công trung cấp và vũ kỹ cấp sáu đều không có chứ. Chẳng qua chỉ là trước đó quá mức hui quạnh, sợ bị những tông môn khác để mắt tới, đến đây cướp đoạt những thứ này nên ta mới không để những thứ này lộ ra ngoài.

- Bởi vì trước khi chúng ta không có năng lực để bảo vệ những thứ này thì tốt nhất là không để lộ tài vật, bằng không sẽ dẫn tới những phiền phức không đáng có, thậm chí có thể dẫn đến họa sát thân.

- Nhưng mà bây giờ không giống trước đây, Thanh Long Tông ta nhất định phải quật khởi, mấy thứ này cũng đến thời gian lấy ra rồi, nếu không sẽ bị người khác chê cười Thanh Long Tông ta mặc dù được thăng làm nhất đẳng tông môn, nhưng vẫn mang dáng vẻ của nhị đẳng tông môn.

Lý Trường Thanh nói.

- Tông chủ đại nhân thực sự là suy nghĩ thấu đáo, đã vạch ra kế hoạch chu toàn, đệ tử thực sự bội phục.

Giờ khắc này, Sở Phong thực sự chấp tay kính nể Lý Trường Thanh. Bởi vì hắn cảm thấy lão đầu Lý Trường Thanh này thực sự không đơn giản. Mấy năm nay, hắn mai danh ẩn tích ở khu vực hạc tâm làm trưởng lão giữ cửa cũng không phải làm không công, hắn đã âm thầm khai quật rất nhiều mầm non tốt. Hôm nay, khi hắn đã khôi phục lại địa vị tông chủ thì những mầm non kia cũng nhận được sự bồi dưỡng.

Đồng thời Lý Trường Thanh còn thiết lập một hệ thống luật pháp, có thể khiến cho Thanh Long Tông rực rỡ hẳn lên, rất có khả năng sẽ quật khởi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Hôn Sự

- Ai, khâm phục cái gì chứ! Ta thân là tông chủ lại khiến cho Thanh Long Tông quạnh quẽ đến tình cảnh như vậy, thực sự hổ thẹn với tổ sư.

Lý Trường Thanh vô lực thở dài một hơi nói.

- Tông chủ, Thanh Long Tông vắng vẻ cũng không phải do người tạo thành, người hoàn toàn không cần tự trách mình. Ngược lại hôm nay Thanh Long Tông còn có thể quật khởi ở trong tay của người, nếu như sư tổ biết rõ chuyện này thì ngài nhất định sẽ cảm thấy tự hào về người.

Giờ khắc này, Sở Phong đang suy nghĩ nếu như hắc đem tin tức Thanh Long Đạo Nhân còn tồn tại trên đời, hơn nữa còn có thể sống lại nói cho Lý Trường Thanh biết thì chẳng biết người sẽ có phản ứng thế nào nữa.

- A, nếu sư tổ vẫn còn thì tốt biết mấy.

- A... Không nhắc đến những chuyện không vui nữa. Sở Phong à! Thực ra thì hôm nay ta muốn nói cho người biết một chuyện, chính là chuyện hôn sự của người.

- Ta biết, sau khi người trải qua nỗi đau diệt môn thì người rất sợ hãi người thân của mình sẽ bị thương, cho nên người mới đem tất cả bọn họ bố trí đến một nơi bí mật. Ta cũng biết hôm nay tuy rằng Thanh Long Tông trở thành nhất đẳng tông môn, nhưng cũng không đủ thực lực để bảo vệ người bình yên vô sự được.

- Thế nhưng người thân của người, tuổi tác của tất cả bọn họ đều rất nhỏ, chính là tuổi tác tốt nhất để tu võ, nghìn vạn lần không nên bỏ phía đoạn thời gian này. Cho nên những thứ đồ này ngoài mặt ta đưa cho người, nhưng thật ra là đưa cho bọn họ, người hãy đem chúng cho người nhà của người tu luyện đi.

Lý Trường Thanh đem những quyển Huyền Công trung cấp cùng với vũ kỹ lục đoạn đẩy đến trước mặt Sở Phong.

- Tông chủ đại nhân, đây...

Thấy vậy, Sở Phong có chút cảm giá được yêu thương mà vừa mừng vừa lo, tuy rằng hắn cũng rất muốn những thứ đồ này, thế nhưng những thứ đồ này đều là bảo vật trấn tông của Thanh Long Môn, hắn làm sao có thể đem những thứ đồ này cho người nhà của mình tu luyện được chứ.

- Đừng nói đến những điều ấy, ta chỉ có thể đưa Thanh Long Tông phát triển cao hơn một chút thôi, ngày sau còn cần người dẫn dắt nó đi lên con đường quật khởi. Thanh Long Tông này sớm muộn gì cũng là của người, những vũ kỹ này đương nhiên cũng là của người.

Lý Trường Thanh tự ý nhét vũ kỹ vào trong tay của Sở Phong.

- Sở Phong, lão đầu này vì muốn lôi kéo người mà bỏ ra một giá vốn rất cao, cất vào đi, dù sao thì sau này người cũng phải bán mạng cho Thanh Long Tông này mà. Những quyển vũ kỹ còn con này coi như là thù lao trước đi.

- Vậy thì ta xin cảm tạ tông chủ đại nhân, thế nhưng đệ tử xin bảo đảm sẽ không đem những quyển vũ kỹ và Huyền Công này truyền ra ngoài.

Cuối cùng Sở Phong quyết định nhận lấy những huyền công vũ kỹ này, thu tất cả vào túi càn khôn.

- Ha ha, nếu như ta không tin người thì ta cũng sẽ không đem những thứ này giao cho người.

Lý Trường Thanh thấy Sở Phong nhận lấy thì lại càng vui vẻ, lúc này hắn mới nói với Sở Phong:

- Thật ra thì ta tìm người còn có một chuyện khác nữa, chuyện này đối với việc Thanh Long Tông ta có thể quật khởi là một cơ hội khó có được.

- Chuyện gì?

Sở Phong tò mò hỏi.

- Sở Phong, trước tiên ta hỏi người, hiện tại thứ Thanh Long Tông ta thiếu nhất chính là cái gì?

Lý Trường Thanh không trả lời mà còn hỏi ngược lại.

- Thanh Long Tông ta có đủ tài nguyên, cái thiếu chính là nội tình, nội tình cần phải tích lũy từng điểm một, trước mắt cái cần nhất chính là những đệ tử ưu tú.

Sở Phong trả lời.

- Đúng vậy, hiện tại thứ Thanh Long Tông cần nhất chính là đệ tử có tư chất cùng với thiên phú thật tốt, nhưng muốn hấp dẫn những đệ tử như vậy gia nhập vào Thanh Long Tông thì chúng ta cần phải nâng cao danh tiếng của Thanh Long Tông.

- Tuy rằng người đánh nhau một trận với Cung Lộ Vân đã nhắc lên một trận phong ba không nhỏ, nhưng mà chỉ khiến người ta bán tín bán nghi, cũng không hoàn toàn tin Thanh Long Tông ta có thực lực như vậy.

- Thế nhưng trước mắt lại có một cơ hội có thể chứng minh Thanh Long Tông ta, có thể chứng minh ta cùng với người, qua một thời gian nữa

chính là Bách Tông đại hội của Thanh Châu, được tổ chức mỗi năm một lần.

- Bách Tông đại hội lần này do Lăng Vân Tông tổ chức, chính là sự kiện tập hợp tất cả nhất đẳng tông ở Thanh Châu lại.

- Trong đại hội này, các tông chủ cùng với đệ tử của các tông môn sẽ tiến hành luận bàn tỷ thí, qua kết quả so tài thắng thua sẽ tiến hành thăng hạng cho các tông môn, tất cả đều phải đến Bách Tông đại hội. Mà nếu như Thanh Long Tông ta có thể bộc lộ tài năng ở Bách Tông Đại Hội này thì chắc chắn có thể tiến thẳng vào nhóm mười nhất đẳng tông môn đứng đầu, tin rằng nó sẽ dẫn đến tác dụng thúc đẩy không nhỏ đối với sự quật khởi của Thanh Long Tông ta.

Lý Trường Thanh nói.

- Quả thực Bách Tông đại hội chính là cơ hội khó có được, tông chủ đại nhân cứ yên tâm, trong trận quyết đấu của các đệ tử tông môn, Sở Phong nhất định sẽ xuất hết toàn lực, chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của tông môn và ngài.

Sở Phong thề son sắt nói.

- Ha ha, có những lời này của người là đủ rồi, ta biết rất rõ thực lực của tiểu tử người. Chỉ có điều thực ra nguyên nhân chủ yếu nhất mà hôm nay ta tìm người chính là muốn thương lượng với người một chuyện, cũng chính là chuyện cuối cùng.

Lý Trường Thanh nói, nụ cười của hắn bỗng nhiên có chút kỳ lạ.

- Tông chủ, có việc gì thì ngài cứ nói đừng ngại.

Sở Phong tò mò hỏi.

- Sở Phong à, chuyện này người ngàn vạn lần đừng có trách ta.

Lý Trường Thanh đột nhiên thu hồi nụ cười, biểu tình trở nên nghiêm túc.

- Tông chủ à! Đến tột cùng là chuyện gì?

Sở Phong bị hấn làm cho hồ đồ.

- Ta đã tự ý làm chủ, định cho người một hôn sự!

Lý Trường Thanh nói.

- Cái gì?

Lý Trường Thanh vừa nói ra lời này đã khiến cho Sở Phong giật mình, không kèm được mà trợn to mắt, vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Tông chủ đại nhân, ta không có nhờ ngài giúp ta tìm hôn thê, nhưng sao ngài lại giúp ta định việc hôn sự chứ?

- Sở Phong, trước tiên người đừng kích động, từ từ nghe ta giải thích, vị hôn thê này của người thực sự có lai lịch không nhỏ, người có nghe nói qua về Ngọc Nữ Tông chưa?

Lý Trường Thanh hỏi ngược lại.

- Ngọc Nữ Tông?!!!

Nghe được ba chữ này, Sở Phong nhất thời há to miệng, dáng vẻ vô cùng hứng thú. Đối với những tông môn khác có lẽ Sở Phong cũng không biết, nhưng đối với Ngọc Nữ Tông này, Sở Phong thế nhưng khá hiểu biết, bởi vì gần như tất cả nam tử ở Thanh Châu này đều biết Ngọc Nữ Tông này.

Ngọc Nữ Tông là một tông môn kỳ lạ, chỉ thu nhận nữ nhân, không thu nhận nam nhân, bởi vì bên trong Ngọc Nữ Tông, bất kể là Huyền Công hay là vũ kỹ chỉ thích hợp cho nữ nhân tu luyện.

Tuy rằng chỉ mở cửa cho nữ nhân, thế nhưng yêu cầu chiêu mộ đệ tử cũng cực kỳ nghiêm ngặt, không chỉ yêu cầu thiên phú cực kỳ xuất sắc, còn nhất định phải có gương mặt.

Bởi vì nguyên nhân như vậy mà Ngọc Nữ Tông chính là thánh địa mà tất cả nam nhân đều muốn hướng tới, nữ đệ tử của Ngọc Nữ Tông còn là nữ thần trong lòng rất nhiều nam nhân, rất nhiều người đều vì có thể lấy được một đệ tử của Ngọc Nữ Tông mà cảm thấy rất tự hào, bọn họ đều cho rằng đây là một chuyện rất có mặt mũi.

Bởi vì Ngọc Nữ Tông không chỉ là tông môn như một bình hoa chưng diện, tuy rằng số người rất ít, toàn bộ tông môn không đến vạn người, đệ tử hạch tâm chỉ có mấy trăm người, thế nhưng thực lực đều rất mạnh. Trong số nhất đẳng tông môn ở Thanh Châu có thể xếp vào nhóm năm tông môn đứng đầu.

Điều này khiến cho đệ tử của Ngọc Nữ Tông trời sinh đã mang trên người danh tiếng ưu việt, đương nhiên những điều này cũng đủ cho các nàng kiêu ngạo rồi. Người có thể được các nàng nhìn trúng đã ít lại càng ít, muốn thành thân với các nàng lại càng thêm khó khăn.

Cho nên tuy rằng đệ tử của Ngọc Nữ Tông này chưa đủ khiến cho Sở Phong trở nên động tâm, trở nên điên cuồng, nhưng cũng đủ khêu gợi sự hiếu kỳ của Sở Phong.

- Động tâm rồi sao?

Nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ đặc sắc của Sở Phong thì Lý Trường Thanh cười xấu xa nói.

- Ách ~~~~~ Cho dù là đệ tử của Ngọc Nữ Tông cũng có giỏi có dở. Tông chủ à, ngài đừng nói vòng vo nữa, đến tột cùng là ngài đã chọn cho ta một vị hôn thê như thế nào?

Sở Phong cười hì hì hỏi.

- Ha ha, việc này bảo đảm tiểu tử ngươi sẽ vừa lòng, đó chính là đệ nhất đệ tử của Ngọc Nữ Tông, được ca tụng là thiếu nữ đẹp như tranh vẽ - Nhan Như Ngọc!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Viếng Thăm Ngọc Nữ Tông

- Nhan Như Ngọc?

Hai mắt Sở Phong sáng ngời, trên mặt không kèm được mà hiện lên một tia hoảng hốt. Hắn cũng từng nghe nói qua về Ngọc Nữ Tông, hắn đương nhiên biết rõ cái tên Nhan Như Ngọc này.

Nhan Như Ngọc chính là một vị mỹ nữ tuyệt thế, nghe nói dáng dấp nàng ta xinh đẹp tựa như tiên trên trời vậy. Là một nữ tử khiến bao nhiêu nam tử say mê, ngay cả nữ tử cũng xúc động vì vẻ đẹp của nàng. Đến tận bây giờ vẫn luôn được mệnh danh là thiếu nữ bước ra từ trong tranh.

Hơn nữa Nhan Như Ngọc là một thiên tài tu võ mới xuất hiện, tuy rằng bây giờ nàng không còn là một thiếu nữ nữa, nhưng tuổi tác của nàng chỉ mới mười chín thôi, đã có tu vi Huyền Vũ ngũ trọng, chính là một trong những nhân vật kiệt xuất trong lớp tiểu bối ở Thanh Châu.

Chỉ có điều Sở Phong thực sự tò mò, đệ tử của Ngọc Nữ Tông, ai cũng tâm cao khí ngạo, mà Nhan Như Ngọc đó lại là đệ nhất đệ tử. Ở Ngọc Nữ Tông, bất luận là tu vi hay là dung mạo đều là tồn tại đứng đầu, không ai có thể so sánh được, đã sớm được thối phòng đến tận trời, được người khác tôn là tồn tại nữ thần.

Một nữ tử như vậy làm sao có thể hứa hôn với hắn được chứ? Tuy rằng hiện tại Thanh Long Tông cũng đã là nhất đẳng tông môn, nhưng Sở Phong biết rõ, Thanh Long Tông và Ngọc Nữ Tông căn bản không cách nào so sánh với nhau được. Đồng dạng, trọng lượng danh tiếng đệ nhất đệ

tử Thanh Long Tông của hắc vẫn còn rất nhẹ, sợ rằng căn bản không cách nào lọt vào trong mắt Nhan Như Ngọc mới đúng.

- Ha, tiểu tử ngươi không phải là đang hoài nghi ta đấy chứ?

Lý Trường Thanh nhìn thấy gương mặt ngờ vực của Sở Phong thì mỉm cười nói.

- Nói thật, đệ tử quả thực rất tò mò, tông chủ làm sao có thể làm được?

Sở Phong cười hì hì hỏi.

- Thực không dám giấu giếm, lúc ta còn trẻ cũng là một mỹ nam phong độ phi phàm, tác phong nhanh nhẹn. Thực ta ta cùng với tông chủ Ngọc Nữ Tông có một đoạn nhân duyên. Chỉ là bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không đến được với nhau, nhưng mà nàng vẫn trước sau vẫn nhớ mãi không quên, cả đời chưa gả cho ai.

Lý Trường Thanh thấy Sở Phong cứ hỏi tới thì hắc không chút khách khí, thối phòng chuyện trăng hoa năm đó.

Mà Sở Phong nhìn sang Lý Trường Thanh, thấy bộ dáng thảm thương của hắc như vậy, Sở Phong thật sự không thể nghĩ đến lúc còn trẻ tông chủ lại là một mỹ nam, nhưng vẫn tò mò hỏi:

- Tông chủ, sau đó thì sao?

- Về sau, tin tức ta tiếp nhận Thanh Long Tông truyền ra, nàng liền gửi thư cho ta, hy vọng có thể kết thành đồng minh với Thanh Long Tông ta, người có thể hứa hôn với Nhan Như Ngọc. Tuy rằng hai người chúng ta không thể đến với nhau, nhưng nàng vẫn hy vọng đệ tử mà ta và nàng xem trọng nhất có thể kết thành phu thê.

Lý Trường Thanh nói.

Sở Phong nghe nói thế thì không kèm được mà hít một ngụm lạnh khí, lần nữa xem xét Lý Trường Thanh kỹ càng một lần nữa. Nhưng dù thế nào thì hẳn cũng không thể tìm được lý do vì sao Lý Trường Thanh có thể khiến tông chủ Ngọc Nữ Tông nhớ mãi không quên, mãi si tình đến như vậy. Sở Phong vô cùng kinh ngạc nói:

- Không ngờ tông chủ lại có sức hấp dẫn như vậy.

- Tên tiểu tử thúi này, lời của người có ý gì? Nghe ngờ sức hấp dẫn của bản tông chủ sao?

Lý Trường Thanh nhìn thấy biểu cảm của Sở Phong thì hẳn vô cùng tức giận, nói:

- Sửa soạn một chút, hôm nay chúng ta lập tức khởi hành.

- Đi đâu?

Sở Phong khó hiểu.

- Dẫn người đi thăm người con gái năm đó bị lão phu mê hoặc, hiện tại nàng vẫn một lòng si mê với ta. Nhân tiện để cho người gặp mặt vị hôn thê của người, Nhan Như Ngọc.

Lý Trường Thanh trả lời.

- Không cần phải sửa soạn gì hết, bây giờ lập tức lên đường đi.

Sở Phong nói xong liền ngẩng đầu lên trời huyết sáo, rất nhanh Cực Phẩm Tiểu Bạch Điều liền xuất hiện trên bầu trời, đáp xuống, mà Sở Phong cũng nhảy lên.

- Tiểu tử này, người quá nôn nóng rồi.

Lý Trường Thanh thấy vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhún một cái, thân hình nhảy lên không trung, đáp trên đầu của Tiểu Bạch Điều. Một già một trẻ của Thanh Long Tông lập tức chạy đến Ngọc Nữ Tông.

Ngọc Nữ Tông ở trên một ngọn núi rất nhỏ, nhưng phong cảnh lại đặc biệt xinh đẹp, núi cao nước chảy, cầu vòng rực rỡ, mây mù lượn quanh đỉnh núi, vô cùng lộng lẫy, tựa như chốn bồng lai.

Ngọc Nữ Tông này được xây dựng trên đỉnh núi, đường lên núi cực kỳ gập ghềnh, người thường căn bản không cách nào trèo lên, cho nên bất cứ ai muốn bái kiến Ngọc Nữ Tông, nhất định phải có cao thủ dẫn đường, mà những người dẫn đường đến Ngọc Nữ Tông này đều xuất thân danh môn, thiên sinh lệ chất.

Hôm nay còn cách ngày tổ chức Bách Tông Đại Hội không bao lâu, Ngọc Nữ Tông thân lại là một trong năm đệ nhất tông môn đứng đầu. Ngọc Nữ Tông đương nhiên muốn ở trong Bách Tông đại hội lần này tiến thêm một bước, cho nên bất kể là đệ tử hay trưởng lão đều đang chuẩn bị đi đến Bách Tông Đại Hội.

Tuy nói rằng người có thể bộc lộ tài năng ở Bách Tông Đại Hội chỉ có mấy người, nhưng có thể chọn những đệ tử ưu tú giúp đỡ một chút, dù sao tổng thể có giữ được chút mặt mũi.

Mà trong ngày này, phía chân trời xuất hiện một con bạch điều bay trên không trung, trực tiếp bay đến khu vực hạch tâm của Ngọc Nữ Tông. Điều này khiến cho lớp cao tầng của Ngọc Nữ Tông vô cùng cảnh giác, bất kể là đệ tử hay là trưởng lão đều lấy khí thế hung hăng xông tới.

- Các người là ai? Ngọc Nữ Tông cấm nam tử đi vào, các người tự tiện xông vào, cuối cùng có mục đích gì?

Ngọc Nữ Tông không hổ là thánh địa mà tất cả nam tử đều muốn hướng tới, đừng nói đến những đệ tử trẻ tuổi từng người đều trang điểm

xinh đẹp, mà ngay cả các trưởng lão cũng không hề có dáng vẻ của một bà lão. Mặc dù năm tháng đã để lại dấu vết trên mặt của các nàng, nhưng có thể nhìn ra, lúc trẻ các nàng chắc chắn là một mỹ nhân.

- Thực sự là thất vọng mà, còn tưởng rằng Ngọc Nữ Tông được khen là nơi tập hợp của những mỹ nữ ở Thanh Châu. Hóa ra chỉ là những hàng thông thường thôi, không hề có người nào có thể so sánh với Tiểu Nhu và Tiểu Mỹ nhà ta, đương nhiên so với Đản Đản nhà ta lại càng kém xa.

- Thối lắm ai là của nhà ngươi, dám đánh chủ ý lên bản nữ vương à, coi chừng bản nữ vương thiên ngươi.

Nhưng một đám mỹ nữ như vậy căn bản khó có thể lọt vào ánh mắt của Sở Phong, nhưng mặc dù như thế thì ánh mắt của Sở Phong vẫn đảo khắp bốn phía, nhìn chuyên chú vào bộ phận nhô lên trên người những nữ tử kia cùng với cặp đùi trắng như tuyết.

- Nhìn cái gì vậy? Tiểu sắc lang, ngươi còn nhìn nữa ta sẽ móc mắt ngươi ra.

Sở Phong nhìn chăm chăm không hề có chút che giấu, chỉ thấy đám mỹ nữ của Ngọc Nữ Tông, khuôn mặt người nào cũng đỏ bừng, chỉ vào Sở Phong quát lên.

- Ôi, còn không cho nhìn nữa, nếu như không cho người khác nhìn thì các người nên ăn mặc kín đáo chút chứ, lộ ra quá nhiều như vậy chẳng phải muốn người khác nhìn sao?

Sở Phong bĩu môi nói, sau đó hắn càng nhìn ác hơn.

- Ngươi...

- Lão phu là tông chủ của Thanh Long Tông, Lý Trường Thanh, là tông chủ của các người mời ta đến đây.

Lý Trường Thanh thấy vậy thì vội vàng đứng dậy, lúc này hắn đổ đầy mồ hôi, bởi vì hắn nhận thấy Sở Phong quả thực là một người chuyên gây họa, nếu như hắn còn không chịu tự giới thiệu thì chỉ sợ rằng sẽ dẫn đến một trận đại chiến.

- Tông chủ Thanh Long Tông? Chẳng lẽ cái tên tiểu sắc lang này chính là vị hôn phu của Nhan sư tỷ...

Nghe Lý Trường Thanh nói thế thì trên dưới Ngọc Nữ Tông đều kinh hãi, người nào cũng há hốc miệng, lấy ánh mắt không thể tin được đánh giá Sở Phong.

Bởi vì liên quan đến chuyện kết thân của Thanh Long Tông và Ngọc Nữ Tông, nên các nàng đều đã biết, nhưng các nàng trăm ngàn lần cũng nghĩ không ra, vì sao người hứa hôn với Nhan sư tỷ lại là một tên tiểu tử háo sắc như vậy.

Mặc dù vẫn cảm thấy khó tin, thế nhưng sau bọn họ biết được thân phận của Lý Trường Thanh và Sở Phong thì trưởng lão của Ngọc Nữ Tông cũng không dám chậm trễ nữa, vội vàng mời hai người vào chủ điện của Ngọc Nữ Tông, mà bọn họ còn chưa bước vào chủ điện thì một người nữ tử trung niên dáng vẻ thướt tha dẫn một đám mỹ nữ từ chủ điện bước ra, bước nhanh đến tiếp đón.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Không Còn Đường Lui

Vóc dáng của vị nữ tử này tuyệt vời, tướng mạo cũng rất xinh đẹp, nhất là loại khí chất cao quý từ trên người tỏa ra đó chính là thứ mà tất cả nữ tử khác không cách nào so sánh được.

Quan trọng nhất chính là Sở Phong cảm nhận được khí tức trên người nữ tử này vô cùng hùng hậu, không thua gì Lý Trường Thanh. Vị nữ tử này chính là một cao thủ Huyền Vũ bát trọng.

Mà sau khi vị nữ tử này xuất hiện thì trường lão cùng đệ tử của Ngọc Nữ Tông đều vội vàng tiến lên hành lễ, điều này khiến Sở Phong biết được một điều, hóa ra vị này chính là tông chủ của Ngọc Nữ Tông.

Nhưng lúc này lại có một điều khác khiến Sở Phong giật mình hơn chính là người nữ tử trung niên có cả khuôn mặt và thực lực cùng tồn tại kia, người ấy dường dường là tông chủ Ngọc Nữ Tông lại nhìn chăm chăm vào lão đầu xấu xí Lý Trường Thanh, và lại trong ánh mắt lại trào dâng tình cảm đặc biệt. Bà nhìn thật lâu sau đó mới dùng giọng điệu thâm tình nói:

- Trường Thanh, huynh cuối cùng cũng chịu gặp mặt muội.

- Ôi, không thể nào, đây là tình huống gì? Chẳng lẽ thật sự như những lời Lý Trường Thanh nói, tông chủ Ngọc Nữ Tông điên đảo thần hồn vì hấn hay sao?

Giờ khắc này, Sở Phong giật mình, miệng há to không kèm được mà kêu lên. Bởi vì hình ảnh trước mắt chứng minh những lời Lý Trường Thanh nói đều là sự thật, hấn thật sự khiến cho ông chủ Ngọc Nữ Tông thần hồn

điên đảo, đến tận bây giờ vẫn khó quên. Thế nhưng nhìn lại dáng vẻ bên ngoài của hai người chênh lệch quá xa, điều này thật sự khiến cho người ta không thể nào tin được.

Trên thực tế, không chỉ mình Sở Phong khiếp sợ mà ngay cả những trưởng lão cùng với đệ tử Ngọc Nữ Tông cũng vô cùng kính hãi, thế nhưng các nàng cũng chỉ có thể khiếp sợ nối tiếp khiếp sợ mà thôi, lại không có người nào dám nói ra nghi ngờ trong lòng. Bởi vì ở Ngọc Nữ Tông, không ai dám đắc tội vị tông chủ này.

Sau đó, tông chủ Ngọc Nữ Tông còn đặc biệt thiết yến chiêu đãi Sở Phong và Lý Trường Thanh. Sở Phong ngồi bên cạnh Lý Trường Thanh, thừa dịp người khác không chú ý, lén lút nói nhỏ bên tai Lý Trường Thanh:

- Tông chủ đại nhân, người thật sự lợi hại, người nói lúc người còn trẻ từng có một đoạn nhân duyên với vị tông chủ Ngọc Nữ Tông này, chẳng lẽ là lúc bà ấy còn nhỏ, người đã bắt trái tim bà ấy làm tù binh rồi sao?

Sở Phong nói thế không phải không có nguyên nhân, bởi vì tuổi của hai người thực sự chênh lệch quá xa. Lý Trường Thanh là một lão đầu đúng chuẩn, còn tông chủ Ngọc Nữ Tông này tuy rằng cũng không còn trẻ nữa, nhưng dáng dấp nhiều nhất cũng chỉ đến tuổi trung niên, hơn nữa còn là loại chăm sóc vô cùng tốt. Sở Phong rất khó tưởng tượng được đến tột cùng là hai người bọn họ nảy sinh tình cảm khi nào.

- Cái tên tiểu tử thú vị người nghĩ gì thế, chẳng lẽ người không biết Ngọc Nữ Tông tu luyện Huyền Công đặc thù sao? Chỉ cần không phá thân xử nữ thì sẽ bảo giữ được thanh xuân mãi mãi, cho nên người đừng nhìn bề ngoài tông chủ Ngọc Nữ Tông còn trẻ tuổi như vậy, nhưng trên thực tế chỉ nhỏ hơn ta hai tuổi mà thôi.

Lý Trường Thanh lặng lẽ trả lời.

- Ta không tin.... Xấu như vậy.

Sở Phong vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong thiên hạ còn có huyền công như vậy, kiến thức của hắn quả thật quá hạn hẹp. Nhưng mà điều hắn kinh ngạc nhất chính là tông chủ Ngọc Nữ Tông cùng với những trưởng lão này lại có thể thủ thân như ngọc trong nhiều năm như vậy, quả thật lợi hại, điều này đòi hỏi nghị lực vô cùng lớn.

Mà tông chủ Ngọc Nữ Tông nhìn thấy Sở Phong cùng với Lý Trường Thanh châu đầu nói chuyện thì bà còn tưởng rằng gấp gáp muốn nhìn mặt vị hôn thê của hắn, vì vậy bà liền nói với một vị nữ đệ tử của Ngọc Nữ Tông:

- Như Ngọc đâu? Thế nào còn chưa ra gặp khách?

- Bẩm báo tông chủ đại nhân, Nhan sư tỷ nói thân thể tỷ ấy không thoải mái, cho nên không thể tham gia yến tiệc hôm nay.

Vị nữ đệ tử đó sợ sệt trả lời.

- Hử?

Tông chủ Ngọc Nữ Tông nghi ngờ trừng mắt nhìn, cũng không hỏi thêm gì nữa, sau đó bà dùng ánh mắt tràn đầy sự áy náy nói với Sở Phong:

- Sở Phong hiền đệ, thực sự có lỗi, thân thể Như Ngọc không khỏe, chỉ sợ là hôm nay người không thể gặp mặt nó rồi. Nhưng mà không sao cả, chuyển đi đến Bách Tông đại hội ngày mai, người sẽ cùng đi với chúng ta, đến lúc đó ta sẽ bố trí cho hai người các người cơ hội ở chung.

- A, ngài thật sự quá khách khí rồi, Sở Phong ta đến đây là vì đi theo tông chủ đến thăm ngài, cũng không có mục đích khác!

Sở Phong lúng túng cười.

- Sở Phong, nếu như Nhan Như Ngọc kia thật sự có bệnh thì không nói làm gì, nếu như nàng ta giả bệnh, vậy xem như người ta không vừa lòng người rồi.

Cùng lúc đó, giọng nói của Đản Đản cũng vang lên bên trong cơ thể Sở Phong.

- Đương nhiên là ta biết, chỉ có điều cho dù nàng vừa lòng ta thì cũng phải xem ta đối với nàng thế nào.

Trong lòng Sở Phong rất khó chịu, hảo cảm đối với Nhan Như Ngọc cũng theo đó mà tuột xuống thành con số không.

Một ngày này, Sở Phong và Lý Trường Thanh được mời ngủ lại một đêm, ngày kế tiếp liền cùng đội ngũ Ngọc Nữ Tông đi đến Lăng Vân Tông, tham gia Bách Tông đại hội.

Vì để cho Sở Phong và Nhan Như Ngọc có cơ hội thân cận hơn mà tông chủ Ngọc Nữ Tông cố ý sắp đặt Sở Phong ngồi xe ngựa kế xe ngựa của Nhan Như Ngọc. Nhưng không biết vì sao mà Nhan Như Ngọc vẫn liên tục không bước chân ra khỏi xe, chớ đừng nói đến việc nói chuyện phiếm hay tâm sự gì, ngay cả dáng vẻ của nàng thế nào mà Sở Phong cũng không biết, mà Sở Phong đương nhiên cũng không mặt dày tới mức chủ động yêu cầu gặp mặt Nhan Như Ngọc một lần.

Nhưng ngược lại tông chủ Ngọc Nữ Tông và Lý Trường Thanh trò chuyện vô cùng vui vẻ, không coi ai ra gì mà cười cười nói nói, khiến cho rất nhiều người không biết nói gì.

Mà khoảng một ngày sau, đội quân Ngọc Nữ Tông lại gặp một tông môn khác, đó chính là nhất đẳng tông môn xếp thứ tư - Vô Kiếm Tông.

Vô Kiếm Tông cũng đang đi đến Bách Tông đại hội, mà tông chủ Vô Kiếm Tông càng mặt dày hơn, hăn yêu cầu cùng lên đường với Ngọc Nữ

Tông. Tông chủ Ngọc Nữ Tông ngại vì không muốn làm bẽ mặt đối phương nên đành phải đồng ý.

Thế nhưng không biết làm sao mà đệ nhất đệ tử của Vô Kiếm Tông - Nam Cung Hiểu, càng không biết xấu hổ đi tới trước kiệu của Nhan Như Ngọc, yêu cầu muốn gặp nàng một lần.

Giờ khắc này, Sở Phong ngồi kiệu gần với Nhan Như Ngọc, hắn không kèm được mà đem tinh thần lực khuếch tán ra, kết quả là hắn nghe được đoạn đối thoại này:

- Nam Cung Hiểu đó thật sự là một người vô sỉ, ta không muốn gặp hắn, bảo hắn rút đi.

Một giọng nói êm ái nhưng không mất đi sự kiêu ngạo vang lên, chắc chắn người đó là Nhan Như Ngọc.

- Sư tỷ, muội đề nghị tỷ vẫn nên gặp mặt Nam Cung Hiểu kia một lần.

- Vì sao?

- Tỷ nghĩ đi, hôm nay tông chủ sắp xếp tỷ cùng với Sở Phong hứa hôn với nhau, bởi vì ngại mặt mũi của tông chủ đại nhân nên tỷ không tiện cự tuyệt. Nhưng Sở Phong kia là loại hàng gì chứ? Hắn chẳng qua chỉ là một con cóc ghẻ, nhưng hiện tại tông chủ lại thúc ép hai người, hắn ta thật sự muốn ăn thịt một con thiên nga như tỷ sao chứ?

- Giả bệnh như vậy không phải biện pháp, đến lúc đó chọc giận tông chủ lại càng không xong, mà Nam Cung Hiểu đó đã sớm ái mộ tỷ, lại là đệ nhất đệ tử của Vô Kiếm Tông. Bất kể là thực lực hay là thân phận đều hơn xa Sở Phong, nếu như cho hắn biết tỷ đã có vị hôn phu thì hắn chắc chắn lấy tính tình của hắn, sợ rằng sẽ trực tiếp ra tay với Sở Phong.

- Vừa vặn hôm nay Sở Phong cũng có mặt ở nơi này, không bằng tỷ cứ lợi dụng Nam Cung Hiếu này để giáo huấn Sở Phong, để cho Sở Phong hẳn biết khó mà lui, cũng để cho tông chủ đại nhân nhìn Sở Phong vô dụng thế nào, nói không chừng người có thể sẽ hồi tâm chuyển ý, hủy bỏ hôn ước của Sở Phong và tỷ.

- Như vậy được sao? Có thể sẽ khiến tông chủ mất hứng hay không?

- Có cái gì không được? Trước mắt, đây chính là biện pháp tốt nhất, nếu như tỷ bỏ lỡ thì chỉ sợ hôn sự của tỷ và Sở Phong chắc chắn đã định rồi.

- Cái đó... cứ làm vậy đi.

- Con mẹ nó, hai con, hai ả tiện nhân này lại nói ta là cóc ghẻ.

Mà sau khi Sở Phong nghe được tất cả đoạn trò chuyện này thì hẳn càng tức giận.

- Ha ha, Sở Phong, vị hôn thê này của ngươi cũng thủ đoạn quá đấy chứ, bây giờ ngươi định làm thế nào?

Đản Đản cười ha ha nói, những lời này lại càng rót thêm dầu vào lửa.

- Vị hôn thê cái rắm ấy, muốn dâng hiến cho tiểu gia thì tiểu gia ta cũng không thèm, muốn ta biết khó mà lui sao? Hôm nay ta sẽ khiến nàng ta không có đường lui!!!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Không Có Tư Cách

Bên ngoài kiệu của Nhan Như Ngọc có một gã nam tử mi thanh mục tú, thân hình cao lớn đang đứng chờ.

Nam tử đứng ở nơi đó, ngay cả những đệ tử hạch tâm của Ngọc Nữ Tông trước nay vẫn luôn cao ngạo cũng bị hấp dẫn, trong ánh mắt bọn họ có chút ái mộ và tán thưởng.

Bởi vì vị này chính là đệ nhất đệ tử của tông môn đứng thứ tư Thanh Châu - Nam Cung Hiếu, là vị thiên tài mới hai mươi tuổi đã bước vào Huyền Vũ ngũ trọng.

Đối với sự yêu mến và những ánh mắt tán thưởng của các đệ tử Ngọc Nữ Tông, Nam Cung Hiếu cảm thấy rất vui vẻ, đổi thành ngày thường, hẳn đã sớm đến bắt chuyện với những vị mỹ nữ này, thế nhưng trước mắt hẳn không dám, chỉ có thể giả bộ thâm tình, nhìn chăm chăm vào kiệu của Nhan Như Ngọc.

"Két"

Rốt cuộc cửa kiệu vẫn luôn đóng chặt đã được mở ra, một nữ tử có vóc người xinh đẹp cùng khuôn mặt tuyệt mỹ bước ra.

Sau khi nữ tử này xuất hiện, tất cả đệ tử của Ngọc Nữ Tông đều lộ ra vẻ mặt buồn bã, bởi vì dáng dấp của vị nữ tử này thật sự không tệ, trước tấn công sau phòng thủ, muốn ngực có ngực muốn thắt lưng có thắt lưng, vóc người cùng khuôn mặt đều tuyệt mỹ. Nhất là làn da trắng nõn, nhãn bóng như ngọc vô cùng mê người.

- Bạch Hề sư muội, thế nào? Nhan sư muội bằng lòng gặp ta sao?

Nam Cung Hiếu vừa nhìn thấy người nữ tử xinh đẹp này thì vội vàng tiến lên hỏi.

Tuy vị mỹ nữ này không phải Nhan Như Ngọc, nhưng cũng là đệ nhị mỹ nhân của Ngọc Nữ Tông, người cũng như tên, dáng dấp thực sự rất xinh đẹp. Quan trọng nhất chính là nàng chính là tỷ muội tốt nhất của Nhan Như Ngọc, cho nên Nam Cung Hiếu không dám có hành động thất lễ nào với Bạch Hề này.

- Nam Cung sư huynh, tất cả cũng vì thân thể của Nhan sư tỷ không thoải mái nên không tiện gặp huynh. Nhưng vì nhìn thấy thành ý của huynh nên Nhan sư tỷ vẫn quyết định gặp huynh một lần.

Trong lúc nói chuyện Bạch Hề đưa mắt nhìn về phía kiệu của Nhan Như Ngọc.

Mà giờ khắc này, khi cánh cửa kiệu lần thứ hai mở ra thì tất cả mọi người đều không kềm được mà quay đầu lại nhìn, bởi vì lúc này, có một vị mỹ nữ tuyệt thế từ trong kiệu bước ra, tiến vào trong tầm mắt của mọi người.

Vị nữ tử này có vóc người rất đẹp, có thể so sánh với Tô Nhu, khuôn mặt ngọt ngào có thể so sánh với Tô Mỹ, nàng ta nghiêm nhiên chính là một sự kết hợp của tỷ muội Tô Nhu.

Quan trọng nhất chính là làn da của nàng còn trắng nõn hơn cả Bạch Hề, quả thực giống như tuyết trắng vậy, nhưng lại vô cùng hồng hào, quả thật là làn da trắng hồng mịn màng. Sờ một cái có thể ra nước, khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn thì tim đã đập nhanh hơn, không nhịn được mà muốn lập tức sờ một cái. Có một loại cảm giác nếu có thể chạm vào cô nương này một chút thì cho dù có chết cũng không hối tiếc.

Mà vị này chính là đệ nhất đệ tử của Ngọc Nữ Tông - Nhan Như Ngọc. Nhan Như Ngọc không hổ là đệ nhất mỹ nữ của Ngọc Nữ Tông, sau khi nàng xuất hiện, ngay cả Bạch hê cũng trở nên bình thường, nơi này căn bản không có cô nương nào có thể so sánh với nàng.

- Ôi, đáng vẻ vị hôn thê của người không tệ nha.

Lúc này, Sở Phong đã từ khe hở của kiệu, nhìn thấy được dung mạo của Nhan Như Ngọc, mà Đản Đản cũng không nhịn được, lên tiếng khen ngợi cô nương này.

- Có chỗ nào tốt chứ? So sánh với Đản Đản nhà ta còn kém xa.

Sở Phong bĩu môi, lời hăn nói là thật lòng. Tuy rằng Nhan Như Ngọc này rất đẹp, nhưng ở trong mắt Sở Phong, cũng chỉ cùng cấp độ với tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ mà thôi/

Trong số tất cả những nữ tử mà Sở Phong đã từng gặp qua, Đản Đản là người đẹp nhất, vóc người kia rất hoàn mỹ, khuôn mặt cũng hoàn mỹ, mỗi ánh mắt; mỗi động tác của nàng đều tản ra ý vị dạt dào.

Lúc dịu dàng thì nàng chính là thánh nữ thuần khiết, lúc ngang bướng thì nàng lại quyến rũ như một yêu tinh, quả thực vô cùng hoàn mỹ, không phải những nữ tử tầm thường trên thế gian có thể so sánh được, đương nhiên nàng vốn không thuộc thế giới này. Ít nhất luận về diện mạo, Đản Đản ở trong lòng Sở Phong đã gần đạt đến hoàn mỹ không ai sánh được.

Tiếp đó phải kể đến thiếu nữ áo tím mà Sở Phong gặp được ở dãy núi Bạch Hồ, Sở Phong không cách nào quên được đôi mắt trong suốt cùng với gương mặt khuynh thế kia, vẻ đẹp của nàng có thể gọi là vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, thế gian hiếm có.

Tuy rằng thực lực của thiếu nữ kia rất đáng sợ, chính là thiên tử thần thể trong truyền thuyết, bụng dạ nham hiểm, không từ thủ đoạn, là một

nhân vật nguy hiểm thật sự. Nhưng Sở Phong không thể không thừa nhận, nữ tử kia chính là nữ tử duy nhất có thể sánh ngang với Đản Đản, quả thực là mỹ nhân cấp bậc yêu nghiệt.

Thêm nữa tỷ muội Tô Nhu Tô Mỹ, một người thì quyến rũ như yêu tinh, một người thì ngọt ngào như mật đường, rất đặc biệt, nhưng cũng rất mê người, đúng là mỹ nữ hiếm có.

Mà tuy rằng khuôn mặt của Nhan Như Nhọc này có thể so với Tô Mỹ, vóc người có thể so với Tô Nhu, thế nhưng cũng chỉ là có được ưu điểm của hai người, nhưng lại không thắng được ưu điểm hai người. Nếu muốn Sở Phong đến nhận xét thì dung mạo của nàng ta chỉ tương đồng với Tô Nhu và Tô Mỹ mà thôi, đương nhiên người có thể đạt được điểm này thì thực sự không phụ danh hiệu mỹ nữ.

- Đó là do nữ nhân xinh đẹp hơn bản nữ vương còn chưa có sinh ra đâu.

Khi nhắc đến dung nhan của mình, Đản Đản ưỡn ngực đắc ý, đừng nhìn dáng dấp nha đầu này nhỏ nhắn, thế nhưng hai đóa vũ khí trước ngực tuyệt đối không nhỏ, nếu như Sở Phong nhìn thấy được một màn này thì nhất định sẽ bị chảy máu mũi.

- Nhan sư muội, từ lúc từ biệt ở Bách Tông đại hội lần ấy, chúng ta cũng đã một năm không gặp. Nam Cung Hiểu rất nhớ sư muội.

Nam Cung Hiểu vừa nhìn thấy Nhan Như Ngọc thì tức khắc không thể khống chế được tâm tình của mình, kích động vui vẻ ra mặt, lập tức bước nhanh đến, muốn tiếp cận với Nhan Như Ngọc, chiếm tiện nghi của nàng.

- Ôi, Nam Cung sư huynh, nam nữ khác biệt, vẫn không nên quá thân thiết, huống chi hôm nay Nhan sư tỷ đã có hôn ước, thực sự không tiện tiếp xúc quá gần với huynh.

Nhưng Nam Cung Hiểu chưa kịp đến gần thì Bạch Hề lại bước lên, ngăn cản phía trước Nam Cung Hiểu, hơn nữa nàng còn vô cùng lớn tiếng, cố ý liếc mắt nhìn về kiệu của Sở Phong, cố tình muốn Sở Phong nghe được.

- Bạch sư muội, muội nói cái gì đó? Nhan sư muội có hôn ước? Chuyện này xảy ra khi nào? Là ai đính ước với Nhan sư muội?

Quả nhiên đúng như dự đoán, sau khi Nam Cung Hiểu biết được chuyện này thì thần sắc đại biến, vừa tức giận vừa oán hận, lập tức ép hỏi tới.

- Haizzz, nhắc tới việc này thì ngay cả Nhan sư tỷ cũng không biết phải làm sao, bởi vì đây cũng không phải là ý nguyện của tỷ ấy, mà chính là ý của tông chủ. Về phần vị hôn phu kia của Nhan sư tỷ thì muội tin rằng Nam Cung sư huynh cũng đã từng nghe qua, người ấy chính là đệ nhất đệ tử hiện nay của Thanh Long Tông - Sở Phong.

Bạch Hề bất đắc dĩ thở dài nói.

- Sở Phong? Chính là cái tên nhóc con xấu xa của nhị đẳng tông môn kia sao? Hắn có chỗ nào xứng với Nhan sư muội chứ?

Vừa nghe đến tên Sở Phong thì Nam Cung Hiểu càng tức giận đến mức sắc mặt tím tái. Tuy rằng thời gian gần đây, danh tiếng của Sở Phong vô cùng vang dội, nhưng Nam Cung Hiểu hẳn căn bản chưa từng xem Sở Phong ra gì, hắn chỉ nghĩ Sở Phong chẳng qua chỉ là một tên phế vật thích phô trương thanh thế.

- Đúng vậy, nếu như Nhan sư tỷ gả cho Sở Phong thì thật sự là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu rồi.

Khuôn mặt Bạch Hề tràn đầy sự oan ức, dường như người bị bức hôn là nàng vậy. Nhưng thực tế Nhan Như Ngọc đứng ở một bên lại chưa từng

lên tiếng câu nào, mà nhìn vào kiêu của Sở Phong, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sự hứng thú.

- Nhan sư muội yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho muội gả cho cái tên phế vật của nhị đẳng tông môn kia đâu. Ngay bây giờ ta sẽ đến nói với tông chủ việc này, để cho người hủy bỏ hôn ước của muội với tên Sở Phong đó.

Nam Cung Hiếu thề son sắt đảm bảo, nói xong liền xoay người rời đi.

- Con mẹ nó! Người là cái thá gì mà cũng có tư cách đi hủy bỏ hôn ước của người khác?

Mà đúng vào lúc này, một tiếng quát rất lớn chợt vang lên, Sở Phong cuối cùng đã đứng dậy.

- Người là người phương nào?

Nam Cung Hiếu nhìn thấy Sở Phong thì cặp lông mày lười mác cũng dựng thẳng lên, lạnh lùng hỏi.

- Nam Cung sư huynh, hẳn chính là Sở Phong.

Không đợi Sở Phong đáp lời thì Bạch Hề đã đi lên phía trước, chỉ vào Sở Phong nói.

- Người chính là Sở Phong?

Nam Cung Hiếu có chút bất ngờ, nhưng sau đó trong ánh mắt hẳn lại hiện ra sát khí mù mịt.

- Không sai, ta chính là gia gia người - Sở Phong.

Sở Phong ưỡn ngực ngẩng đầu, hai tay chống nạnh nói.

- Con mẹ nó, tên phế vật như người mà cũng dám xuất hiện ở trước mặt ta. Hôm nay, ta sẽ thay mặt Nhan sư muội giáo huấn tên phế vật như người một chút, để cho người biết, muốn kết hôn với Nhan sư muội à? Người còn chưa đủ tư cách đâu!

Nam Cung Hiếu đang lo lắng không thể mượn cơ đối phó với Sở Phong, không ngờ Sở Phong lại dám mắng hăm như vậy, nhưng như thế cũng vừa khéo cho hằm lý do ra tay với Sở Phong.

Mời các bạn vào trang này đọc chương mới nhất nhé:

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Người Thật Chương Mắt

Bàng bạc Huyền lực ngưng tụ ở trong không trung, tựa như một ngọn núi lớn đang ép xuống Sở Phong. Nam Cung Hiểu cho rằng dù một kích này không thể đánh chết Sở Phong, nhưng lấy tu vi của hắn, hoàn toàn có thể đánh Sở Phong đến nửa sống nửa chết. Lần này chính là cơ hội để hắn biểu hiện trước mặt Nhan Như Ngọc, là cơ hội tốt nhất để hắn bày ra khí thế oai phong của một người nam nhân.

Mà sau khi Nam Cung Hiểu xuất thủ thì gần như tất cả đệ tử của Ngọc Nữ Tông đều tràn đầy sự mong đợi, khéo môi nhếch lên một nụ cười lạnh như băng. Bởi vì các nàng đều rất xem thường Sở Phong, tận đáy lòng cũng không muốn Nhan Như Ngọc gả cho Sở Phong.

Nhưng chỉ vì ngại mặt mũi của tông chủ nên các nàng không dám động thủ với Sở Phong, mà việc Nam Cung Hiểu động thủ với Sở Phong vừa hay rất hợp ý các nàng, cũng đồng nghĩa với việc thay các nàng dạy dỗ Sở Phong.

Giờ khắc này, thậm chí trong lòng các nàng hy vọng Nam Cung Hiểu có thể đập chết Sở Phong, nếu được như vậy thì ngược lại các nàng càng cảm thấy thỏa nguyện. Bởi vì từ trước đến nay người yếu căn bản không xứng để các nàng để ý, nếu như bọn họ dám để ý đến các nàng chính là tự tìm đường chết.

Chỉ có điều, Sở Phong hiển nhiên phải để cho bọn họ thất vọng rồi, ngay khi Huyền lực sắp sửa rơi xuống thì Sở Phong cũng giơ tay lên đánh ra một quyền, Nguyên lực bắn ra bốn phía đem Huyền lực hùng hồn kia

đánh tan không còn một móng. Năng lượng dao động cực kỳ lớn, các đệ tử Ngọc Nữ Tông đứng ở xung quanh đều bị bức lui về phía sau, nhất thời cuống quýt sợ hãi.

- Tên tiểu tử kia vậy mà có thể đỡ được đòn công kích của Nam Cung Hiếu!!!

Giờ khắc này, dung nhan như hoa của tất cả những đệ tử của Ngọc Nữ Tông có mặt ở đây đều thay đổi, khuôn mặt đại biến. Trên từng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đều viết đầy hai chữ "Khiếp sợ".

Bởi vì các nàng đều có thể cảm nhận được tu vi của Sở Phong chính là Nguyên Vũ cửu trọng. Mặc dù tu vi không cao nhưng ở độ tuổi như Sở Phong mà đã có tu vi như thế thật sự không tệ, nhưng như thế thì căn bản không cách nào chống lại Huyền Vũ Cảnh được.

Thế nhưng Sở Phong lại dựa vào tu vi Nguyên Vũ cửu trọng của mình dễ dàng phá giải đòn công kích của Nam Cung Hiếu, loại chiến lược này thực sự đã đạt đến cảnh giới không thể nào tưởng tượng nổi.

Giờ khắc này, trong đầu mọi người đều không kèm được mà nảy ra một loại ý nghĩ, đó chính là tin đồn Sở Phong có thể dựa vào tu vi Nguyên Vũ thất trọng đánh bại cao thủ Huyền Vũ tứ trọng chẳng lẽ lại là sự thật?

- Tiểu tử, ngươi cũng có chút bản lĩnh, nhưng không biết là kế tiếp ngươi có thể đỡ được không?

Một kích thất bại, Nam Cung Hiếu cảm thấy mặt mũi mình bị mất hết. Lần này hẳn không nường tay nữa, mà thi triển ra một loại vũ kỹ cấp sáu vô cùng mạnh mẽ.

Vũ kỹ kia vừa ra thì bầu trời trong xanh đã trở nên âm u ảm đạm, Huyền lực vô cùng mạnh mẽ hóa thành vòng xoáy, liên tục cuộn trào giữa

không trung, cuối cùng hóa thành một thanh bảo kiếm khổng lồ vắt ngang giữa không trung.

Bảo kiếm này dài hơn mười thước, tản ra uy lực đáng sợ, phảng phất như không có gì có thể đỡ nổi một kiếm ấy. Lúc này bảo kiếm mang theo uy áp đáng sợ đang đâm tới Sở Phong đang ở chính diện.

- Mau nhìn đi, đây không phải là vũ kỹ trấn tông của Vô Kiếm Tông sao? Năm ngoái ở Bách Tông đại hội, Nam Cung Hiểu đã dựa vào một chiêu này đánh ngang tay với Nhan sư tỷ sao?

Nhìn thấy thanh bảo kiếm to lớn do Huyền lực ngưng tụ thành, tản ra khí thế cường đại thì những người có mặt ở đây đều không nhìn được mà hít một hơi lạnh khí, trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ.

Bởi vì một kích này của Nam Cung Hiểu mang theo lực vô cùng mạnh, trong hàng ngũ đệ tử của Ngọc Nữ Tông có mặt ở nơi này, ngoại trừ Nhan Như Ngọc ra thì hầu như không ai có thể chặn được cả. Cho dù Nhan Như Ngọc xuất thủ cũng chỉ có thể đỡ chứ không cách nào hóa giải.

- Ai, xem ra Sở Phong này chết chắc rồi.

Chiêu này vừa ra thì gần như tất cả mọi người đều cho rằng đại cục đã định, cho dù Sở Phong thực sự có thiên phú đáng sợ, chiến lực ngút trời, có thể lấy tu vi Nguyên Vũ phá giải công kích của Huyền Vũ Cảnh, nhưng các nàng cảm thấy Sở Phong tuyệt đối không cách nào chặn được một kích này.

- Hừ, chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Nhưng mà dưới uy áp của thanh cự kiếm ẩn chứa lực lượng kinh khủng kia, Sở Phong lại không hề tránh né, tay nắm thành quyền, hướng về bầu trời đánh một quyền. Tuy nhiên một quyền này lại chứa lực đạo mạnh hơn quyền trước gấp mấy lần.

"Âm".

Quyền này vừa ra thì khoảng không đều liên tục chấn động, mà khi quyền lực vô hình kia đánh vào cự kiếm thì cự kiếm vô cùng sắc bén kia vậy mà lại nứt ra, cuối cùng biến thành vô số mảnh vỡ rơi lả tả ở phía chân trời.

- Trời ạ, các người mau nhìn kìa, vũ kỹ trấn tông của Vô Kiếm Tông lại bị một quyền của Sở Phong đánh bể.

Nhìn thấy hình ảnh này thì tất cả mọi người gần như đều giương mắt chờ đợi, bởi vì hình ảnh này thực sự đã vượt khỏi tưởng tượng của mọi người, không còn hợp lẽ thường nữa.

- Việc này... Làm sao có thể, tiểu tử kia vậy mà....

Cùng lúc đó, Nam Cung Hiểu - người vừa thi triển vũ kỹ kia lại rất thảm hại, sắc mặt của hắn lại càng tái nhợt, thủ đoạn này chính là vũ kỹ mạnh nhất của hắn, chính là át chủ bài. Hắn vốn đánh bại Sở Phong, nhưng lại không ngờ chiêu thức của mình lại bị người khác đánh tan dễ dàng như vậy. Giờ khắc này, hắn thực sự chẳng biết làm thế nào cho phải, hắn đã bị kích thích sâu đậm.

- Chỉ có bao nhiêu đó bản lĩnh mà cũng muốn dạy dỗ ta? Người thực sự không biết tự lượng sức mình.

Mà đúng vào lúc này, Sở Phong đột nhiên xuất thủ, thân hình hắn chợt lóe lên liền giống như ma quỷ đi đến trước mặt Nam Cung Hiểu. Sở Phong nhắc chân lên, đạp Nam Cung Hiểu té xuống đất, sau đó ở trước mặt mọi người giơ hai bàn tay lên, hướng tới hai gò má của Nam Cung Hiểu, liên tục tát mạnh xuống.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Bách Tông Đại Hội

– Đừng có đi khắp nơi nói ta là vị hôn phu của người, bởi vì tiểu gia ta căn bản cảm thấy người rất chướng mắt!

Sở Phong nói xong câu đó thì liền điều khiển xe ngựa của mình rời khỏi, chỉ để lại một đám người đứng chết lặng, đám mỹ nữ Ngọc Nữ Tông khiếp sợ không thôi.

Nếu như nói Sở Phong thấy chướng mắt người nào khác thì còn có thể giải thích được, dù sao thì hắn cũng là một vị thiên tài xuất chúng, hắn có tư cách này. Thế nhưng Nhan Như Ngọc là ai chứ? Nàng là đệ nhất đệ tử của Ngọc Nữ Tông. Xét trên phương diện tu vi, Nhan Như Ngọc có thể nói là nữ tử mạnh nhất trong đám nữ tử ở Thanh Châu này. Cho đến khuôn mặt xinh đẹp thì nếu nói Nhan Như Ngọc là mỹ nữ đứng thứ hai Thanh Châu thì e rằng không có ai dám đứng ra nói mình đứng thứ nhất cả. Mà trên thực tế ở trong lòng mọi người, Nhan Như Ngọc chính là đệ nhất mỹ nữ của Thanh Châu.

Hơn nữa, hễ là người nào có hiểu biết về Nhan Như Ngọc đều biết nàng không hề phách lối như những nữ tử xuất chúng khác, tính tình của nàng cũng không hề cao ngạo, có thể nói Nhan Như Ngọc chính là người hòa nhã dễ gần nhất trong đám đệ tử của Ngọc Nữ Tông. Mặc dù nói ra mọi người không tin, nhưng sự thật chính là như vậy.

Hơn nữa, Nhan Như Ngọc chưa bao giờ có tin đồn xấu với bất cứ nam nhân nào, nàng thật sự thủ thân như ngọc, băng thanh ngọc khiết. Điều này khiến cho gần như toàn bộ thanh niên anh tài của các tông môn khắp Thanh

Châu, không ai không động lòng với Nhan Như Ngọc, tất cả đều muốn lấy vị thánh nữ này làm thê tử.

Ngay cả người đứng đầu trong lớp hậu bối hôm nay của Thanh Châu, Độc Cô Ngạo Vân cũng đã từng bày tỏ sự tán thưởng của mình đối với Nhan Như Ngọc, tuy rằng hẳn không hề chọc thủng tầng cửa sổ kia, thế nhưng tất cả mọi người đều biết. Nếu như Nhan Như Ngọc bằng lòng thì Độc Cô Ngạo Vân chắc chắn sẽ vui vẻ lấy Nhan Như Ngọc làm thê tử.

Nhưng chính vì Nhan Như Ngọc là một người nữ tử gần như vô cùng hoàn mỹ như vậy mà Sở Phong lại nói hẳn xem thường nàng. Điều này đương nhiên khiến cho người ta cảm thấy vô cùng hoảng hốt. Nếu như Nhan Như Ngọc không thể lọt vào mắt xanh của Sở Phong, vậy thì phải là cô gái như thế nào mới có thể bắt lấy trái tim của Sở Phong làm tù binh đây?

Tuy nhiên so với vẻ kinh ngạc của những người khác thì Nhan Như Ngọc lại không hề có một chút tức giận nào. Ngược lại trong đôi mắt đẹp của nàng lại xuất hiện vẻ day dứt, mãi nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Sở Phong, khẽ nói:

– Xin lỗi, ta thật sự không hề cố ý muốn người khó xử, chỉ là...

– Tư Đồ tông chủ, không biết là người đánh giá quá cao đệ tử Nam Cung Hiểu của Vô Kiếm Tông người, hay là người đã đánh giá thấp Sở Phong của Thanh Long Tông ta nữa. Tóm lại kết quả này thật sự khiến người khác bất ngờ mà!

Ở trong một bụi cây vô cùng bí ẩn, có ba thân ảnh đứng ở nơi này, bọn họ chính là ba vị tông chủ của Thanh Long Tông; Ngọc Nữ Tông; Vô Kiếm Tông.

Hóa ra trận đấu giữa Sở Phong và Nam Cung Hiểu đã sớm kinh động đến ba người bọn họ. Tuy nhiên lúc tông chủ Ngọc Nữ Tông và Lý Trường

Thanh muốn tiến lên ngăn cản thì lại bị tông chủ của Vô Kiếm Tông ngăn lại, hắn nói muốn xem những tiểu bối này giao thủ.

Đối với ý kiến của hắn, bất kể là ý Trường Thanh hay tông chủ Ngọc Nữ Tông đều hiểu rất rõ, hắn muốn Nam Cung Hiếu giáo huấn Sở Phong, bởi vì thực lực mà Nam Cung Hiếu biểu hiện cũng chính là thực lực của Vô Kiếm Tông bọn họ.

Tuy nhiên kết cục trước mắt lại không hề nằm trong dự đoán của ông chủ Vô Kiếm Tông, đừng nói là hắn mà ngay cả tông chủ Ngọc Nữ Tông cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

– Lý tông chủ, không ngờ Thanh Long Tông huynh lại xuất hiện một vị thiên tài xuất chúng như vậy. Xem ra tin đồn mấy hôm nay đều là sự thật, lần này Thanh Long Tông huynh nhất định sẽ đạt được thành tựu xuất sắc tại Bách Tông đại hội.

– Hừ, Bách Tông Đại Hội không chỉ nhìn tu vi của đệ tử, quan trọng nhất vẫn là xem thực lực của tông chủ. Lý tông chủ, đây là lần đầu tiên người tham gia Bách Tông đại hội phải không? Người chắc chắn không biết thực lực của những tông chủ khác, ta khuyên người một câu, người nên cẩn thận thì tốt hơn.

Thế nhưng tông chủ của Vô Kiếm Tông đã bị mất hết mặt mũi lại hừ một tiếng, nói một tràng, sau đó liền xoay người rời đi. Đồng thời hắn cũng không còn mặt dày mày dạn yêu cầu được đồng hành cùng với Ngọc Nữ Tông. Hắn chỉ có thể tức giận dẫn đội ngũ Vô Kiếm Tông rời đi trước một bước.

Đối với cách cư xử của Vô Kiếm Tông, Lý Trường Thanh căn bản không thèm để trong lòng. Bàn về tu vi, tông chủ Vô Kiếm Tông cũng chỉ là Huyền Vũ bát trọng mà thôi, cho dù hắn có ghi hận trong lòng, cố tình

tranh giành cao thấp ở Bách Tông đại hội thì Lý Trường Thanh cũng không sợ hấn.

Nhưng ngược lại tu vi của Sở Phong khiến cho Lý Trường vô cùng vui mừng, dù sao thì trước đó Sở Phong cũng chỉ là Nguyên Vũ thất trọng, mà hôm nay Sở Phong đã là Huyền Vũ cửu trọng. Bất kể là trước đó Sở Phong đã che giấu tu vi hay là tu vi vừa mới đột phá thì hẳn hiểu rõ một điều, Sở Phong với tu vi Nguyên Vũ thất trọng cũng đã rất mạnh mẽ rồi. Vì thế sau khi Sở Phong đột phá đến Nguyên Vũ cửu trọng chắc chắn sẽ càng biến thái hơn, cho nên hẳn rất kỳ vọng, kỳ vọng ở Bách Tông Đại Hội này, đệ nhất đệ tử của tông môn mình sẽ khiến cho Thanh Long Tông của hấn giành được thành tựu xuất sắc, đoạt lại vinh quang đã đánh mất từ lâu.

Sau mấy ngày gấp rút lên đường, đám người Sở Phong rốt cuộc cũng đi đến Lăng Vân Tông – đệ nhất tông môn của Thanh Châu.

Lăng Vân Tông này cũng không được xây dựng trên núi non trùng điệp, mà được xây dựng trên bình nguyên rộng lớn, hơn nữa còn được xây dựng vô cùng khí thế.

Hôm nay, cổng chính của Lăng Vân Tông mở rộng, nghênh đón khách khứa từ bốn phương tám hướng đến. Bởi vì hôm nay, gần như tất cả đệ nhất tông môn ở Thanh Châu đều đã tới nơi này, để tham dự Bách Tông Đại Hội được tổ chức ở Lăng Vân Tông.

Tất cả nhất đẳng tông môn khắp nơi đều tự phái ra tinh anh mạnh nhất của môn phái mình, bất kể là trưởng lão hay là đệ tử đều có tu vi rất mạnh. Bởi vì Bách Tông đại hội này thực tế chính là một đại hội biểu diễn thực lực, không có tông môn nào không muốn tông môn mình giành được danh tiếng cả.

Đại hội này đã dẫn tới bên ngoài Lăng Vân Tông, bạch điêu bay đầu trời, trên mặt đất phủ đủ màu cờ. Tình cảnh này quả thực là ngàn ngăm khó

gặp, vô cùng hoành tráng.

Bất kỳ việc gì đều có ngoại lệ, Bách Tông đại hội lần này đã xuất hiện một bông hoa kỳ lạ đó chính là Thanh Long Tông, chỉ phái ra một tông chủ cùng một đệ tử tham gia ứng chiến thôi.

– Đó là ai? Năm trước chưa từng thấy!

– Chính là Thanh Long Tông, nghe nói năm nay chỉ có một tông môn được thăng làm nhất đẳng tông môn, chắc chắn bọn họ chính là Thanh Long Tông.

– Nghèo nàn quá đi, vậy mà chỉ phái ra hai người. Tông môn như vậy làm sao có thể nhận được thư mời tham gia Bách Tông đại hội chứ?

– Quan trọng chính là bọn chúng làm sao có thể đi cùng với Ngọc Nữ Tông? Đây chẳng khác nào một con cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga. Người xem đi lão đầu kia không phải là tông chủ của Thanh Long Tông – Lý Trường Thanh sao? Sao đáng vẻ hãnh khó coi quá vậy? Còn liên tục chuyện trò vui vẻ nữa chứ! Ta thật sự là không nhìn nổi nữa mà.

Lúc này, Sở Phong và Lý Trường Thanh đều tự mình cười một con ngựa, cùng đi phía trước đội ngũ Ngọc Nữ Tông.

Sở Phong và Lý Trường Thanh được Ngọc Nữ Tông chăm sóc đặc biệt, đã khiến cho mọi người thấy vô cùng ngửa mặt rồi, cộng thêm Sở Phong giơ cao lá cờ của Thanh Long Tông trong tay lên càng khiến cho các tông môn khắp nơi biết rõ thân phận của họ.

Tuy nhiên bất kể là Thanh Long Tông chỉ phô trương thanh thế, hay là xét địa vị của bọn họ ở Thanh Châu trước kia đều khiến cho người ngoài coi thường. Ngoại trừ tông chủ Ngọc Nữ Tông ra thì hầu như không có ai nể mặt bọn họ.

Còn về phần Lý Trường Thanh và Sở phong ngược lại vẫn vô cùng ung dung tự tại, chẳng những không thềm đếm xỉa đến vô số ánh mắt khinh bỉ, ngược lại còn cùng trò chuyện vui vẻ với tông chủ Ngọc Nữ Tông. Hành động này của hắn đã chọc tức rất nhiều tông môn muốn bợ đỡ Ngọc Nữ Tông nhưng căn bản không cơ hội đã âm thầm quyết định, nếu như trong Bách Tông đại hội đụng phải Lý Trường Thanh và Sở Phong thì nhất định phải khiến cho hai người bọn họ thảm bại.

“Ừ ừ ừ”.

Mà đúng vào lúc đội ngũ hàng trăm tông môn sắp sửa tiến vào Lăng Vân Tông thì bên trong Lăng Vân Tông lại có một đội ngũ đi ra. Giờ khắc này, gần như tất cả mọi người không kềm được mà trở nên yên lặng, bởi vì đội ngũ này là tập hợp của những đại nhân vật lợi hại nhất Thanh Châu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Danh Ngạch Đặc Biệt

Tuy rằng Bách Tông đại hội này là nơi tề tựu của những tông môn mạnh nhất Thanh Châu, thế nhưng sau khi đội ngũ của Lăng Vân Tông xuất hiện thì khí thế của tông môn khắp nơi đều tức khắc bị đè ép xuống.

Lăng Vân Tông không hổ là đệ nhất tông môn ở Thanh Châu, bất kể là thiên phú của đệ tử hay là thực lực của trưởng lão đều hơn xa những tông môn khác, nhất là lúc này những nhân vật của Lăng Vân Tông xuất hiện càng khiến cho mọi người cảm thấy kính nể.

Người cầm đầu là một lão giả có vóc dáng cao lớn, tóc đen như mực, hai mắt của lão giả này tựa như chim ưng, sáng ngời có thần, quét đến nơi nào cũng sẽ khiến cho người khác vô cùng sợ hãi, mà lão ta chính là tông chủ của Lăng Vân Tông – Yến Dương Thiên.

Hai bên Yến Dương Thiên còn có mười hai lão đầu đi theo phía sau, khí tức trên người mười hai lão đầu kia cực kỳ hùng hậu, không ngờ tất cả bọn họ đều là cao thủ Huyền Vũ cửu trọng.

Những tông môn khác xuất hiện một nhân vật Huyền Vũ cửu trọng như thế đã rất khó lường rồi, nhưng bên trong Lăng Vân Tông thậm chí có đến mười hai vị như vậy. Từ đó có thể thấy được thực lực của Lăng Vân Tông mạnh bao nhiêu, so sánh với tông môn bọn họ có sự chênh lệch lớn thế nào rồi, mà mười hai vị lão giả này chính là mười hai vị hộ pháp đại danh鼎鼎 của Lăng Vân Tông.

Ngoại trừ mười hai vị hộ pháp này ra thì đệ nhất đệ tử của Lăng Vân Tông – Độc Cô Ngạo Vân cũng đi ở bên cạnh Yến Dương Thiên. Không ngờ tu vi của vị đệ tử đứng đầu trong hàng ngũ tiểu bối của Thanh Châu này vẫn là Huyền Vũ bát trọng, thế nhưng khí tức lại hùng hậu hơn so với lúc trước mấy phần.

Thực lực của Lăng Vân Tông khiến cho người khác chặc lưỡi hít hà, các tông môn khắp nơi không ai dám có chút thái độ bất kính, bởi vì Lăng Vân Tông thực sự có thực lực rất mạnh, bọn họ không thể nào địch nổi. Tuy nhiên thay vì ca thán Lăng Vân Tông cường đại thế nào như vô số người khác thì Sở Phong lại đang quan sát tu vi của tông chủ Lăng Vân Tông.

– Loại khí tức sâu không lường được này... Yến Dương Thiên tuyệt đối không phải là một cao thủ Huyền Vũ Cảnh đơn giản, chẳng lẽ hẳn là một vị cường giả Thiên Vũ Cảnh?

Sở Phong cảm thấy vô cùng hoảng hốt, bởi vì ở trên người Yến Dương Thiên, hắn cảm nhận được một dòng cảm giác rất đặc biệt. Lấy tinh thần lực của hắn rất khó có thể dò xét được mức độ nồng nặc thế nào, đây cũng không phải là vì Yến Dương Thiên dùng thủ đoạn đặc thù giấu diếm thực lực mà là do thực lực của hắn ta thực sự mạnh đến mức Sở Phong không cách nào cảm ứng được.

Mà khả năng lớn nhất chính là Yến Dương Thiên đã đột phá khỏi sự ràng buộc của Huyền Vũ Cảnh, bước tới cảnh giới hoàn toàn mới – Ngự không mà đi, nắm giữ toàn bộ lực lượng Thiên Lực – Thiên Vũ Cảnh.

Thế nhưng Thiên Vũ Cảnh đã biến mất khỏi Thanh Châu mấy trăm năm, ngay cả Ngự Không Lão Nhân cũng không cách nào bước vào cảnh giới ấy. Yến Dương Thiên này thực sự ghê gớm như vậy sao?

“Vù vù.”

Nhưng ngay khi Sở Phong cảm thấy vô cùng hoảng hốt thì hắn đột nhiên cảm giác được một luồng tinh thần lực vô cùng cường đại cuốn tới, đang càng quét về phía hắn. Sở Phong vội vàng thu hồi tinh thần lực của mình, không dám thăm dò Yến Dương Thiên nữa.

Sở Phong kinh ngạc phát hiện có một lão giả khoác hôi bào Giới Linh đứng sau lưng Yến Dương Thiên, hắn ta chính là một gã hôi bào Giới Linh Sư.

– Thế nào?

Cùng lúc đó, Yến Dương Thiên cũng không kèm được mà quay đầu lại, hỏi vị Hôi Bào Giới Linh Sư sau lưng.

– Thuộc hạ phát hiện một loại tinh thần lực rất mạnh, có lẽ là một vị Hôi Bào Giới Linh Sư.

Vị Giới Linh Sư kia trả lời.

– Hả? Có tìm được là ai không?

Chân mày của Yến Dương Thiên hơi nhíu lại, hắn ý thức được đối phương không hề đơn giản.

– Không, sức cảm ứng của đối phương rất nhạy bén, sợ rằng thành tựu trên mặt Giới Linh Thuật không hề thấp hơn ta, hắn rất có thể là vị Hôi Bào tiên sinh biến mất đã lâu kia.

Vị Giới Linh Sư lên tiếng.

– Không việc gì, nếu vị Hôi Bào tiên sinh kia thật sự đến đây cũng chưa chắc là một chuyện xấu.

Yến Dương Thiên đột nhiên cười một tiếng, sau đó liền mời các tông môn khắp nơi bước vào Lăng Vân Tông theo những lối đi riêng, đồng thời

hững nghi thức hoan nghênh long trọng cũng được tiến hành.

Bên trong Lăng Vân Tông có một quảng trường rất lớn, quảng trường này vô cùng rộng rãi, đây chính là nơi được đặc biệt xây dựng vì Bách Tông đại hội. Mà giờ khắc này, đông đảo tông chủ cùng với trưởng lão và đệ tử của tất cả tông môn đều tụ tập bên trong quảng trường này, nghe Yến Dương Thiên phát biểu lời lẽ chào mừng cùng với quy tắc của Bách Tông đại hội lần này.

– Bách Tông đại hội tập hợp những tông môn mạnh nhất Thanh Châu, vì có thể để cho những tông môn xuất sắc nhận được những đãi ngộ tương ứng, nên Bách Tông đại hội đã đặc biệt chuẩn bị một danh ngạch đặc biệt.

– Tông môn nào nhận được danh ngạch đặc biệt này thì có thể miễn tham gia tất cả những trận tỷ thí trong Bách Tông đại hội, tông chủ cùng với đệ tử của tông môn đó sẽ có thể chờ đến giờ khắc sau cùng của Bách Tông đại hội, trực tiếp khiêu chiến với tông chủ và đệ tử của tông môn mạnh nhất.

Yến Dương Thiên ngẩng cao giọng tuyên bố.

– Không tham gia tất cả những trận tỷ thí thì làm sao có thể có tư cách khiêu chiến với tông chủ cùng đệ tử của tông môn mạnh nhất được chứ? Muốn làm được việc này cần phải có thực lực rất mạnh!

– Đúng vậy, vị trí tông chủ mạnh nhất và đệ tử mạnh nhất hàng năm đều bị Lăng Vân Tông chiếm lấy. Hiện tại ở phạm vi Thanh Châu này, có tông môn nào có thực lực đi khiêu chiến với Lăng Vân Tông chứ?

– Tuy rằng bất kể là tông môn nào bị chọn trúng đều không cách nào chiến thắng Lăng Vân Tông, thế nhưng ít nhất cũng có thể chứng minh tông môn được chọn trúng đã lấy được sự công nhận của Lăng Vân Tông, trừ Lăng Vân Tông ra, bọn họ chính là tông môn mạnh nhất Thanh Châu.

– Không sai, cái danh ngạch này chính là một vinh dự. Theo ta thấy, người có thể đạt được danh ngạch này chính là tông môn đứng thứ hai trong kỳ Bách Tông đại hội năm ngoái, hiện tại chính là tông môn đứng thứ hai ở Thanh Châu này – Tam Hoàng Tông.

– Vậy cũng chưa chắc, Bách Tông đại hội năm ngoái, Tam Hoàng Tông cũng chỉ thắng hiểm mà thôi, theo ta thấy Linh Sơn Tông và Vô Kiếm Tông đều có khả năng rất lớn.

– Các người nói sai rồi, loại đãi ngộ đặc biệt này đương nhiên chỉ có mỹ nữ mới có thể hưởng thụ, ta cho rằng Ngọc Nữ Tông có khả năng lớn nhất.

Đối với danh ngạch đặc biệt này, các tông môn khắp nơi đều có suy đoán khác nhau, thế nhưng mục tiêu của bọn họ chỉ giới hạn trong những tông môn đứng trước năm mà thôi.

– Về phần cuối cùng danh ngạch đặc biệt này rơi vào tay ai thì phải nhờ thượng khách của Bách Tông đại hội – Tề Phong Dương đại nhân đến tuyên bố.

Yến Dương Thiên đứng ở trên đài, cao giọng tuyên bố.

Mà cùng lúc đó, Tề Phong Dương cũng bước lên đài cao, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

– Là tộc trưởng Tề thị của Kỳ Lân Vương Phủ – Tề Phong Dương đại nhân, nghe nói mấy năm trước ngài ấy đã bước vào Huyền Vũ cửu trọng, hiện tại trong hàng ngũ Huyền Vũ không địch thủ, là cao thủ chân chính.

– Bách Tông đại hội năm ngoái, Kỳ Lân Vương Phủ cũng không hề phái người đến chúc mừng, vì sao năm nay Kỳ Lân Vương Phủ lại phái nhân vật cấp cao như vậy đến chứ?

– Ta còn nghe nói Tề Phong Dương đại nhân có quan hệ đặc biệt với Thanh Long Tông, chính là huynh đệ kết nghĩa với đệ nhất đệ tử của Thanh Long Tông – Sở Phong. Trước đây vài tháng hội nghị thăng tông của Thanh Long Tông cũng do chính ngài ấy đích thân chủ trì, chẳng biết là thật hay giả nữa?

– Ta khinh, loại tin tức này mà người cũng tin sao? Thanh Long Tông làm sao có thể có quan hệ với nhân vật lớn như Tề Phong đại nhân chứ?

– Lấy thân phận to lớn của Tề Phong Dương, đừng nói là Thanh Long Tông trước kia chỉ là một nhị đẳng tông môn, cho dù bọn họ đã sớm được thăng làm nhất đẳng tông môn thì Tề Phong Dương đại nhân cũng sẽ không thèm để mắt tới bọn họ.

– Chớ nói đến việc kết nghĩa huynh đệ với kẻ hèn mọn chỉ có tu vi Nguyên Vũ Cảnh như Sở Phong. Đây chắc chắn là do Thanh Long Tông vì để tuyên dương bọn họ trở thành nhất đẳng tông môn mà cố ý tung ra tin đồn thôi!

Sau khi Tề Phong Dương lên đài thì lần nữa dẫn tới một trận tán phục không thôi của tông môn khắp nơi, bởi vì thân phận đặc biệt của Kỳ Lâm Vương Phủ, cho dù tông môn có mạnh hơn nữa, nhưng một khi đứng trước Kỳ Lâm Vương Phủ cũng không dám có chút thái độ bất kính nào.

Chỉ có điều còn một nhân vật khiến mọi người chú ý, chính là Sở Phong của Thanh Long Tông, bởi vì không ai tin rằng đại nhân vật như Tề Phong Dương lại kết nghĩa huynh đệ với một tên tiểu tử miện còn hơi sữa như Sở Phong. Cho nên có rất nhiều người hy vọng Tề Phong Dương sẽ đứng ra vạch trần chân tướng mọi chuyện, khiến cho Thanh Long Tông và Sở Phong rơi vào tình huống xấu hổ.

Bởi vì điều mọi người muốn thấy nhất chính là những tông môn khác xấu mặt, nhất là loại tông môn như Thanh Long Tông lại càng khiến bọn họ

xem thường hơn hết.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Mỹ Nữ Cho Mời

Giờ khắc này, mọi người đều đang đợi Tề Phong Dương tuyên bố kết quả, bọn họ đều muốn biết cuối cùng tông môn đạt được danh ngạch đặc biệt đó là tông môn nào.

Mà dưới vô số ánh mắt soi mói, trước tiên Tề Phong Dương mỉm cười, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Ngọc Nữ Tông.

– Quả nhiên là Ngọc Nữ Tông, xem ra ta đoán không nhầm, chỉ có mỹ nữ mới được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt như vậy thôi.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cho rằng đáp án đã được công bố, nhưng đúng vào lúc này Tề Phong Dương lại buông xuống một câu, trong khoảnh khắc bọn họ đều trợn tròn mắt.

– Tông môn giành được danh ngạch đặc biệt chính là Thanh Long Tông!!!

Tề Phong Dương lấy giọng nói vang dội tuyên bố.

– Cái gì? Sao lại là Thanh Long Tông? Sao có thể như vậy chứ? Lại là cái Thanh Long Tông mới được thăng làm nhất đẳng tông môn!

Giờ khắc này, mọi người không có cách nào giữ được bình tĩnh, vì kết quả này thực sự khiến bọn họ bất ngờ, ngay cả người của Lăng Vân Tông cũng nhất thời hoảng hốt.

– Tông chủ, việc này...

Các trưởng lão hộ pháp của Lăng Vân Tông đem ánh mắt nhìn về phía Yến Dương Thiên.

Tuy rằng Lăng Vân Tông đem quyền lựa chọn danh ngạch đặc biệt giao cho Tề Phong Dương, nhưng bọn họ thật sự không ngờ hẳn lại làm càn như vậy, cuối cùng lại lựa chọn một người mà tất cả mọi người không coi trọng, một tông môn mà tất cả mọi người không ủng hộ.

Mặc dù lúc này Yến Dương Thiên cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng hẳn cũng chỉ có thể đành chịu mà thôi. Mặc dù tu vi của hẳn cao, lại có địa vị tông chủ của Lăng Vân Tông cao quý vô cùng, thế nhưng ở trước mặt vị đại nhân vật của Kỳ Lân Vương Phủ – Tề Phong Dương này, hẳn không tiện nói thêm bất cứ lời nào, ít nhất là trong trường hợp này hẳn không thể làm mất mặt mũi của Tề Phong Dương. Chon nên hẳn chỉ có thể lặng lẽ phát tay với đám thủ hạ, ý bảo bọn họ không nên phát biểu lung tung.

– Việc này quả thực không hợp lẽ thường, làm sao có thể đem danh ngạch đặc biệt như thế cấp cho Thanh Long Tông? Bọn chúng có tài đức gì chứ?

– Vì sao? Tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ Tề Phong Dương thực sự có quan hệ đặc biệt gì với Thanh Long Tông? Nếu là như vậy thì hẳn làm thế chẳng phải là lấy danh nghĩa làm việc công mưu cầu lợi riêng sao? Chuyện này quả thực không công bằng!!!

Lần này, trong biển người vang lên vô số tiếng nhốn nháo, thậm chí có một số người còn công nhiên đứng lên kháng nghị.

Bởi vì người Tề Phong Dương lựa chọn là người mà bọn họ không ủng hộ, là một tông môn mà tất cả mọi người đều xem thường, có thể nói sự lựa chọn này của Tề Phong Dương không hề phục chúng. Cho dù thân phận của hẳn hiển hách cũng vẫn khiến cho mọi người không vừa lòng.

“Ầm”

Nhưng đúng vào lúc này, Tề Phong Dương đột nhiên xuất thủ, đánh một quyền về phía không trung, tức khắc một tiếng sấm nổ vang trời vang vọng khắp nơi, xung lực cường đại có thể khiến cho bầu trời và mặt đất rung động. Tất cả các tông môn phía dưới đều bị một quyền này tác động.

Một quyền qua đi, tiếng nhốn nháo trong biển người cũng biến mất, nhất thời trở nên yên tĩnh lại, mà Tề Phong Dương còn dùng ánh mắt sắc bén nhìn quét qua mọi người, lạnh lùng nói:

– Các người có ý gì? Chẳng lẽ không phục sự lựa chọn của Tề Phong Dương ta sao?

Giọng nói của Tề Phong Dương cực kỳ vang dội. Mà hắn vừa nói ra lời này thì biển người lập tức trở nên yên lặng như tờ. Chỉ sợ là trong lòng bọn họ không phục, nhưng giờ khắc này căn bản không có ai dám đứng ra nói hai chữ “Không phục” cả.

– Ánh mắt của Tề Phong Dương đại nhân thực sự tinh tường, tin rằng tông môn bọn họ sẽ cho chúng ta một sự ngạc nhiên không tưởng tượng được.

Đúng vào lúc này, Yến Dương Thiên đứng dậy, vừa nói chuyện vừa vỗ tay.

Mà sau đó, đám trưởng lão của Lăng Vân Tông đang đứng trên đài cao cũng lần lượt vỗ tay, đám tông môn phía dưới cũng nối gót vỗ tay, mà tiếng vỗ tay lại càng ngày càng lớn, cuối cùng vang dội khắp Lăng Vân Tông. Mặc dù lòng người vẫn không phục, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Đến bước này, hai người kỳ lạ nhất trong mắt tất cả mọi người như Lý Trường Thanh và Sở Phong lại không tốn chút công sức mà chiếm được đài ngộ tốt nhất trong Bách Tông đại hội. Chẳng những có thể miễn tham gia tất cả những trận tỷ thí, còn chiếm được hai tòa cung điện vô cùng sang

trọng. Hai người Lý Trường Thanh và Sở Phong sống ở trong đó, tóm lại hai người đã nhận được sự phục vụ tốt nhất.

Tuy nhiên nói đến người kỳ lạ nhất còn phải kể đến Tề Phong Dương, hẳn vốn bị người khác nghi ngờ lấy việc công mưu lợi riêng, nhưng không ngờ hẳn lại không hề đếm xỉa đến quan điểm của người khác, hơn nữa hẳn còn liên tục đến chỗ Sở Phong, cùng Sở Phong chơi cờ nói chuyện phiếm, mãi cho đến khi Kỳ Lân Vương Phủ có chuyện quan trọng mới cáo từ rời khỏi.

Mà Tề Phong Dương hành động như thế lại càng khiến cho tất cả mọi người nhận rõ một sự thật, tin tức Tề Phong Dương và Sở Phong là huynh đệ không phải là tin đồn nhảm, đây rõ ràng là sự thật.

Đối với chuyện này, rất nhiều người đều cảm thấy vô cùng khó tin, thế nhưng cũng có một số người bắt đầu suy xét đến việc, phải chăng Sở Phong thật sự có chỗ hơn người, như là tin đồn Sở Phong có lực chiến đấu siêu cường, có thể vượt cấp chiến đấu đánh thắng người hơn mình một cảnh giới, đúng là thiên tài tu võ ngàn năm khó gặp.

Nhưng bất kể như thế nào thì ít nhất ở trong phạm vi Lăng Vân Tông này, không ai còn dám dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Sở Phong. Không bởi vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì sau lưng Sở Phong có một nhân vật lợi hại như Tề Phong Dương chống lưng. Chỉ dựa vào điểm này thì ít có người nào dám trêu chọc Sở Phong.

Trong chớp mắt, Bách Tông đại hội cũng đã chính thức bắt đầu, mặc dù Sở Phong không có tham gia trận tranh tài giữa các tông môn, nhưng hẳn lại nghe được một tin tức chấn động. Đó chính là đội ngũ mà Lăng Vân Tông phái ra tham gia Bách Tông đại hội thật sự khiến người khác chấn động. Đừng nói là tông chủ Yến Dương Thiên không hề tham gia, mà ngay cả trưởng lão cũng không tham gia, bất kể là trận tranh tài giữa các tông chủ hay là giữa các đệ tử thì bọn họ đều phái đệ tử tham dự.

Mà đệ nhất đệ tử của Lăng Vân Tông, đã sớm nổi danh ở Thanh Châu – Độc Cô Ngạo Vân chính là người đại diện Lăng Vân Tông tham gia trận đấu của tông chủ và đệ tử.

Đối với quyết định lần này của Lăng Vân Tông, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy rất bất mãn, bởi vì dù Độc Cô Ngạo Vân có lợi hại thế nào thì suy cho cùng hắn cũng chỉ là một hậu bối, là một đệ tử mà thôi. Lăng Vân Tông phái Độc Cô Ngạo Vân cùng độ sức với những nhân vật cấp bậc tông chủ như bọn họ, chẳng khác nào muốn bội nhọ thân phận của bọn họ.

Thế nhưng bọn họ ngại vì thực lực của Lăng Vân Tông, ngại vì Bách Tông đại hội này vốn do Lăng Vân Tông tổ chức, cho nên rất nhiều người dù rất giận nhưng không dám nói gì, cuối cùng chỉ có thể yên lặng tiếp nhận sự thật này mà thôi.

– Sở Phong sư đệ, hóa ra là người ở nơi này. Ta tìm đệ thật sự rất khổ sở.

Một ngày này, Sở Phong vốn đang tiêu sái ngồi ngủ trưa phơi nắng bên hồ, nhưng đột nhiên một giọng nói dịu dàng mà ngọt ngào vang lên bên tai, đem Sở Phong đang ở trong mộng đánh thức dậy.

Vừa ngẩng đầu quan sát, khuôn mặt Sở Phong vốn tràn đầy tò mò đột nhiên trở nên băng lãnh, bởi vì Sở Phong biết người sắp đi tới. Chính là Bạch Hề – người âm thầm chỉ bảo Nhan Như Ngọc làm thế nào để lợi dụng Nam Cung Hiếu dạy cho mình một bài học.

– Sở Phong sư đệ, chắc đệ sẽ không ghi ghi thù chuyện ngày hôm đó với ta chứ?

Thấy sắc mặt Sở Phong cực kỳ lạnh nhạt, Bạch Hề cũng không hề lùi bước mà uốn éo thân hình như rắn nước của mình, dẹo trái nghiêng phải đi đến trước mặt Sở Phong, cười quyền rũ một tiếng, sau đó ngọt ngào hỏi.

– Đừng có dùng giọng điệu buồn nôn như vậy, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Sở Phong lạnh lùng liếc Bạch Hề một cái, đối với nữ tử này, có thể nói là Sở Phong vô cùng chán ghét.

– Sở Phong sư đệ, ta tới tìm đệ thật sự có chuyện, nhưng cũng không phải ta tìm đệ mà là Nhan sư tỷ mời đệ tới một chuyến.

Bạch Hề cười nói.

– Người trở lại nói với Nhan Như Ngọc, bản tiểu gia ta đối với cô ta không hề có hứng thú.

Sở Phong nói xong thì vươn người đứng dậy, lập tức chuẩn bị muốn rời khỏi.

– Ôi chao.... Sở Phong sư đệ, ta biết đệ bởi vì chuyện hôm đó Nhan sư tỷ không chịu gặp mà tức giận, thế nhưng ta cam đoan với đệ, Nhan sư tỷ cũng không phải là loại nữ tử như đệ nghĩ vậy đâu.

Bạch Hề thấy vậy thì chìa bàn tay ngọc ra, bắt lấy cánh tay của Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Trong Trà Có Thuốc

– Sở Phong sư đệ, giữa đệ và Nhan sư tỷ thật sự chỉ là hiểu lầm mà thôi, ta hy vọng hai người có thể giải tỏa tất cả hiểu lầm.

– Hãy nể mặt tông chủ nhà ta và tông chủ của đệ được chứ? Dù sao thì hai người bọn họ cũng thật sự hy vọng đệ và Nhan sư tỷ có thể đến với nhau.

Một tay Bạch Hề nắm thật chắc bàn tay của Sở Phong, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ về lòng bàn tay của Sở Phong.

– Dẫn đường đi, ta ngược lại muốn nhìn một chút xem hai người các người muốn giở trò gì?

Sở Phong giật mạnh tay hất bàn tay của Bạch Hề ra. Sở Phong đồng ý không phải vì bị sắc đẹp của Bạch Hề mê hoặc, cũng không phải Sở Phong động tâm với Nhan Như Ngọc, chẳng qua Sở Phong thực sự quá rãnh rồi buồn chán, thay vì tiếp tục ngồi không đợi, không bằng cứ đi cùng Bạch Hề một chuyến.

– Sở Phong sư đệ thật sự lương thiện, đệ sẽ sớm biết quyết định hiện tại của đệ là đúng.

Bạch Hề cười ngào một tiếng, sau đó liền đi tới phía trước. Nhưng Sở Phong lại không nhìn thấy, lúc Bạch Hề xoay người, trên khóe miệng nàng ta nở một nụ cười vô cùng quỷ dị.

Dưới sự dẫn đường của Bạch Hề, Sở Phong rất nhanh đã đi tới chỗ ở của các vị mỹ nữ cùng trưởng lão của Ngọc Nữ Tông. Mà khi các vị mỹ nữ của Ngọc Nữ Tông nhìn thấy Sở Phong thì đều mỉm cười ngọt ngào, mục đích muốn lấy lòng Sở Phong.

Đối với sự thay đổi thái độ của những nữ đệ tử này, Sở Phong lại không hề quan tâm, bởi vì từ lúc trên đường đến nơi này cũng đã có rất nhiều nữ đệ tử của Ngọc Nữ Tông bắt đầu lấy lòng hắn.

Nhưng ngược lại khuôn mặt Bạch Hề lại trở nên lạnh lùng, bày ra gương mặt uy hiếp đối với những nữ đệ tử đang mỉm cười kia, khiến cho các nữ đệ tử vốn muốn tiến lên bắt chuyện vài câu với Sở Phong bị dọa đến mức bước nhanh rời khỏi.

– Ôi chao... Sở Phong không phải là vị hôn phu của Nhan sư tỷ sao? Sao lại đi theo Bạch Hề về chỗ ở của cô ta chứ?

– Ai biết ả hồ ly tinh kia lại giở thủ đoạn gì? Nhưng mà ả ta lại dám công khai giở trò dụ dỗ vị hôn phu của Nhan sư tỷ như vậy, thật sự ghê tởm mà!

– Đúng vậy, uống công Nhan sư tỷ còn xem ả ta là tỷ muội ruột thịt, người nữ nhân này thật sự không biết xấu hổ là gì mà!

Sau khi Bạch Hề và Sở Phong rời đi thì những nữ đệ tử kia tụ tập lại một chỗ bàn tán xôn xao.

Bởi vì Sở Phong không hề thân quen với chỗ ở của đệ tử Ngọc Nữ Tông nên hẳn đương nhiên không biết, Bạch Hề đang dẫn hắn đến chỗ ở của nàng ta.

Chỉ có điều Sở Phong vốn không hề có thiện cảm với Bạch Hề, hơn nữa cũng không hề tin tưởng nữ tử này, cho nên sau khi Bạch Hề đi khỏi, hắn liền đem tinh thần lực khuếch tán xung quanh, sau khi phát hiện hoa

quả cùng điểm tâm trên bàn không có vấn đề gì mới dám cầm thức ăn lên, không chút khách khí bỏ miếng to vào miệng nhai.

– Sở Phong sư đệ, cảm tạ đệ còn có thể cho ta cơ hội này, đồng ý đến đây gặp ta.

Đột nhiên, một giọng nói vô cùng dịu dàng, mềm mại đến tận xương tủy vang lên.

Sở Phong vừa ngẩng đầu lên thì chỉ thấy Nhan Như Ngọc đang từ trong phòng đi đến. Hôm nay, Nhan Như Ngọc cũng không mặc phục sức hạch tâm đệ tử của Ngọc Nữ Tông, mà mặc một chiếc váy dài màu hồng.

Chiếc váy ấy rất đẹp, nhưng người cắt may lại có chút kiệm vải. Nhìn từ bên ngoài có thể lơ mơ thấy hai đóa hoa trắng noãn nà cùng với một khe rãnh sâu hun hút giữa hai đóa hoa.

Nhìn xuống có thể thấy cặp đùi trắng như tuyết, tinh tế mềm mại pha chút phấn hồng. Nàng ta ăn mặc như vậy phối hợp với gương mặt tinh xảo kia thực sự khiến Sở Phong cảm thấy như có một ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt, muốn ngừng mà không thể ngừng.

Nói thật ra Nhan Như Ngọc thực sự đúng chuẩn mỹ nữ, có thể lọt vào mắt Sở Phong. Nếu như trước kia nàng ta bằng lòng gả cho Sở Phong thì nói không chừng Sở Phong thật sự sẽ lấy mỹ nhân này, chỉ có điều hiện tại không giống lúc xưa. Cho dù nàng ta có chút sắc đẹp, Sở Phong cũng tuyệt đối không lấy nàng.

– Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, thời gian của tiểu gia ta có hạn.

Sở Phong không ngờ Nhan Như Ngọc lại dùng mỹ nhân kế, vì vậy hân liên hung hăng liếc nàng một cái, sau đó chuyển mắt sang hướng khác.

– Sở Phong sư đệ, việc hôm ấy thực sự là ta sai, nhưng xin đệ hãy tin tưởng ta, Nhan Như Ngọc ta cũng tuyệt đối không phải loại người như đệ nghĩ.

Nhan Như Ngọc ngồi xuống chỗ đối diện với Sở Phong, một luồng hương thơm của cơ thể xông tới mặt, có thể khiến tim Sở Phong đập liên hồi.

– Loại người như vậy? Người biết người ở trong lòng ta thuộc loại người như vậy sao?

Sở Phong bữu môi cười khẩy.

– Nếu như ta đoán không sai thì Sở Phong sư đệ thật sự cho rằng Nhan Như Ngọc ta là loại người ham hư vinh, trước đây thấy tu vi của đệ thấp kém liền cố tình không gặp, còn có ý định từ hôn. Hôm nay lại thấy đệ có thiên phú hơn người nên liền muốn lấy lòng đệ, muốn gả cho đệ.

Nhan Như Ngọc khúm núm nói.

Nghe Nhan Như Ngọc nói thế, Sở Phong lạnh lùng cười một tiếng, bữu môi nói:

– Chẳng lẽ không đúng sao?

– Dĩ nhiên không phải, trước đó ta không muốn gặp đệ là cố tình muốn đệ tức giận, sau đó tự động đưa ra đề nghị muốn hủy bỏ hôn ước với tông chủ. Hôm nay, ta tìm đệ đến đây là chính vì muốn xin lỗi chuyện hôm trước. Ta cũng không quá hy vọng xa vời được đệ tha thứ, càng không muốn đệ có ấn tượng tốt với ta. Bởi vì hiện tại ta cũng không muốn gả cho đệ.

Thời khắc này, trên khuôn mặt tinh xảo của Nhan Như Ngọc tràn đầy vẻ áy náy.

– Ta khinh, người bị bệnh đúng không? Người mời ta đến nơi này là vì muốn nhục nhã ta sao? Ta cho người biết người sai lầm rồi, bởi vì tiểu gia ta vẫn luôn không có hứng thú với người. Người không muốn gả cho ta... Tiểu gia ta cũng không muốn lấy người.

Giờ khắc này, Sở Phong có chút phần nộ, hẳn thật sự không nhận được Nhan Như Ngọc lấy bộ dáng này nói ra những lời như vậy với hắn.

– Sở Phong sư đệ, đệ không nên tức giận, ta không hề có ý gì khác, ta chỉ muốn đệ biết, Nhan Như Ngọc ta cũng không phải xem thường đệ mới không muốn gả cho đệ, mà Nhan Như Ngọc ta quyết định cả đời này sẽ không gả cho bất cứ kẻ nào.

– Hôm nay ta mời đệ đến nơi này chính là muốn nói một lời xin lỗi với đệ.

Nói đến đây, hai mắt Nhan Như Ngọc đỏ lên, hai hàng lệ nóng bỏng lặn lẽ rơi xuống.

– Móa, nữ nhân này nhất định có bệnh rồi.

Sở Phong vô cùng tức giận, xoay người muốn rời khỏi. Bởi vì tinh thần lực của hắn cực mạnh, hắn vô cùng kinh ngạc phát hiện biểu hiện này của Nhan Như Ngọc cuối cùng không phải diễn trò, mà đang bộc lộ tình cảm thực sự.

Thế nhưng vì sao nàng phải làm như thế? Sở Phong thực sự không thể chịu nổi Nhan Như Ngọc như vậy, cho nên hắn quyết định dứt khoát rời khỏi.

– Sở Phong sư đệ, đệ đừng đi.

Mà đúng vào lúc này, Bạch Hề lại đứng dậy, ngăn chặn đường đi của Sở Phong.

– Người muốn làm gì?

Sở Phong tỏ ra khó chịu.

– Sở Phong sư đệ, nếu như đệ vốn không muốn lấy Nhan sư tỷ thì cần gì bởi vì tỷ ấy không muốn gả cho đệ mà tức giận. Tỷ ấy chỉ vì hành động trước kia mà cảm thấy hổ thẹn, nếu như đệ không tức giận thì tiếp nhận lời xin lỗi của tỷ ấy đi, được chứ? Chỉ có như vậy thì tỷ ấy mới yên lòng.

Bạch Hề khuyên nhủ.

– Sở Phong sư đệ!!!

Đúng vào lúc này, Nhan Như Ngọc đã sớm rưng rưng nước mắt, nàng bày ra vẻ mặt đáng thương, đồng thời còn bưng một chén trà thơm ngát dâng đến trước mặt Sở Phong, nói:

– Xin đệ hãy tiếp nhận lời xin lỗi của ta!

– Được, ta tha thứ cho người, trước giờ ta chưa từng thấy qua loại nữ nhân bệnh nặng như người.

Hiện tại, Sở Phong chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này, bởi vì hẳn thật sự không thể chịu nổi dáng vẻ đáng thương ấy của Nhan Như Ngọc. Kết quả là bưng chén trà thơm lên, hớp một ngụm.

– Nguy rồi, không ổn!!!

Nhưng trà thơm vừa vào bụng, Sở Phong liền thay đổi sắc mặt, hẳn kinh ngạc phát hiện trong trà này có bỏ thuốc.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Trả Giá Thật Lớn

– Trong trà có thuốc?

Sở Phong âm thầm kêu không tốt, bởi vì khi nước trà vừa mới vào bụng thì hắn liền cảm giác được một cỗ năng lượng kỳ dị đang lan khắp toàn thân. Trong nháy mắt, nó đã phong bế đan điền, Huyền lực bắt đầu nhanh chóng giảm sút, rất nhanh thì toàn thân trở nên vô lực ngã xuống đất.

– Chết tiệt.

Thời khắc này, Sở Phong đã không thể nào thốt nên lời, thế nhưng dù tức giận thì hắn chỉ có thể gào thét trong lòng mà thôi.

Sau khi gào thét xong, Sở Phong vội vàng vận chuyển tinh thần lực, khơi thông kết giới với Giới Linh không gian, bày một tòa kết giới trận nhỏ nhỏ trong cơ thể, thử phong tỏa được lực cổ quái kia.

– Móa, không ngờ lại là loại thuốc này.

Sở Phong cảm thấy không biết phải nói gì, lần này không ngờ lại là nữ nhân hạ thuốc hắn, hơn nữa còn là một vị mỹ nữ. Mà mấu chốt là được lực của loại thuốc trong trà này còn lợi hại hơn trước đây gấp mấy lần. Nếu không phải tu vi của hắn tăng mạnh, còn tinh thông Kết Giới thuật thì chỉ sợ rằng đã bị loại thuốc kia nuốt mất lý trí.

– Ha ha, quá bất ngờ..., không ngờ lại là loại thuốc này, uống công người là một Giới Linh Sư. Chao ôi... cười chết ta, người nói người là một

đại nam nhân, nhưng cuối cùng lại bị muội muội kê đơn hai lần, còn hai lần được như ý nguyện.

– Buông tha đi Sở Phong, đừng cố chống lại, thuận theo nàng đi, đây chính là hai đại mỹ nữ nha.

Ngay lúc Sở Phong đang cố gắng phong tỏa được lực thì Đản Đản lại cười trên nỗi đau của người khác, cười không biết trời đất, cười đến lăn lộn trên mặt đất,

– Xú nha đầu người không được quấy rối ta, ta đường đường là một nam tử hán, há có thể dễ thứ đồ này chi phối lần nữa chứ?

Sở Phong vẫn không chịu khuất phục, vẫn tiếp tục phong tỏa.

Sau khi trải qua một phen nỗ lực, Sở Phong rốt cuộc cũng dựa vào thủ đoạn của Hôi Bào Giới Linh Sư đem được lực trong cơ thể phong tỏa một cách hoàn toàn. Tuy nhiên sau khi khôi phục tu vi, Sở Phong cũng không vội vàng đứng dậy.

Mà vẫn nằm ngửa dưới đất, hai mắt nhắm lại, giả vờ như đang hôn mê bất tỉnh. Bởi vì hắn muốn xem thử rốt cuộc hai con đàn bà đề tiện này muốn giở trò quỷ gì.

– Bạch Hề sư muội, chúng ta làm như vậy có phải là hơi quá đáng hay không?

Lúc này, mặt Nhan Như Ngọc đã đỏ đến mang tai nhìn Sở Phong đang nằm yên trên mặt đất, trong lòng vừa lo lắng vừa áy náy, xen thêm một chút hỗn loạn.

Nhưng Bạch Hề lại vô cùng bình tĩnh đảo mắt nhìn Sở Phong, sau đó bày ra bộ mặt không sao cả nói với Nhan Như Ngọc:

– Nhan sư tử, tử cứ yên tâm đi, chẳng lẽ có Bạch Hề muội cùng ngủ với hã mà hã còn cảm thấy chịu thiệt hay sao?

Trong lúc nói chuyện, Bạch Hề tự tin phát máy tóc đen nhánh của mình, một luồng hương thơm thoang thoảng lan tỏa ra, bày ra sự mê hoặc vô hạn.

– Nhưng mà... Dù sao hã cũng là... của muội, mà cũng không phải hã cố ý gây nên, chúng ta làm như vậy...

Nhan Như Ngọc vẫn có chút lo lắng không yên.

– Được rồi sư tử tốt của muội, tử cũng đừng lưỡng lự nữa, không phải tử không thể cùng nam nhân làm việc ấy sao. Nếu như tử không thể làm thì cứ để muội làm cho, muội làm tất cả mọi việc đều vì muốn giúp tử thôi.

– Chỉ cần Sở Phong cùng với muội làm chuyện nam nữ, vậy thì chẳng khác nào Sở Phong đã làm chuyện có lỗi với tử. Một khi tông chủ biết rõ, người nhất định sẽ hủy bỏ hôn ước giữa hai người, ngược lại thành toàn cho muội và Sở Phong.

– Mà sư muội của tử cũng muốn tìm một nam nhân có tiềm lực, đáng tin tưởng làm trợ thủ. Mặc dù tuổi tác của Sở Phong còn nhỏ, nhưng muội thấy hã chắc chắn sẽ có tương lai sáng lạng.

– Việc này không chỉ làm giúp tử mà còn thành toàn cho muội.

Bạch Hề vừa nói chuyện vừa đẩy Nhan Như Ngọc hướng ra cửa, mà Nhan Như Ngọc lại mang theo vẻ mặt tràn đầy áy náy nhìn Sở Phong, nàng không biết rằng mình có nên rời đi như vậy hay không.

Mà sau khi tất cả những lời này lọt vào tai Sở Phong thì lúc này hã đã sớm nổi trận lôi đình, khổ sở nửa buổi thì ra là hã thật sự bị hai con tiện nhân này tính kế. Nếu không phải hôm nay hã có bản lĩnh vượt trội, phong

tỏa được lực kia thì trước mắt thất thân là chuyện nhỏ, danh dự cũng bị hủy hoại trong chốc lát, sợ rằng còn bị buộc lấy cái con tiện nhân âm hiểm như Bạch Hề nữa.

Bị người khác tính kế như vậy, Sở Phong thực sự vô cùng tức giận, việc thua thiệt thế này hẳn không thể để bọn họ ăn không trả tiền được, nhất định phải bắt hai con tiện nhân đó trả lại gấp đôi.

Nghĩ đến đây, Sở Phong chợt phui mông đứng dậy, chỉ vào tỷ muội Nhan Như Ngọc và Bạch Hề đang ẩm ỉ kia, nói:

– Hai con tiện nhân các người được lắm, tiểu gia ta tin tưởng các người nhưng các người lại tính kế với ta như thế. Hôm nay, nếu như ta không bắt các người trả giá thật lớn thì ta không gọi là Sở Phong.

– Sở Phong... Người...

Mà Nhan Như Ngọc và Bạch Hề thấy Sở Phong như vậy thì đều bị giật mình.

– Sở Phong, có chuyện gì thì cứ tìm ta, chuyện này không liên quan đến Bạch Hề.

Không ngờ Nhan Như Ngọc phản ứng trước tiên, trước tiên nàng nháy mắt với Bạch Hề một cái, sau đó liền đứng trước cửa ngăn Sở Phong lại.

Mà thân thể mềm mại của Bạch Hề kia lại tung mình lên, muốn chạy ra ngoài điện, không biết là nàng ta muốn chạy trốn hay là muốn đi tìm viện binh nữa.

– Hừ, không cần phải giả mù sa mưa nữa, hôm nay, hai người các người, ai cũng đừng nghĩ đến việc chạy thoát.

Nhưng chỉ thấy Sở Phong phất ống tay áo một cái, một tầng kết giới bằng bạc lập tức phong tỏa lấy cung điện này. Dù cho Bạch Hề công kích thế nào cũng không có chút lay động, rơi vào đường cùng nàng ta bất đắc dĩ phải gào thét thật lớn, nhưng người bên ngoài dường như không hề nghe thấy gì cả.

– Kêu gào nữa đi, người cứ kêu gào thỏa thích, dù người có kêu đến cổ họng hỏng thì cũng sẽ không có người nào đến cứu người đâu.

Sở Phong dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn lướt qua Bạch Hề, sau đó liền lấy một cánh tay ngăn cản thân hình mảnh mai của Nhan Như Ngọc, cánh tay dùng sức nhấc vị mỹ nữ này vác lên vai, nhún một cái lướt vào phòng ngủ, sau đó hung hăng đem Nhan Như Ngọc quăng xuống chiếc giường lớn.

– Aaaaaaaaaaaaaa, Sở Phong, người muốn làm gì?

Lúc này, Nhan Như Ngọc vốn định đứng dậy chạy trốn, thế nhưng trên người Sở Phong lại phát ra uy áp vô cùng cường đại, triệt để áp chế nàng. Nàng chỉ có thể lăn lộn trên giường, nhưng không thể nào đứng dậy được.

– Làm gì? Người nói xem ta muốn làm gì?

– Ta với người không thù không oán, vì sao người lại tính kế với ta? Người muốn thủ thân như ngọc thì cứ mặc sức thủ thân như ngọc, không muốn kết hôn thì cứ không kết hôn. Vì sao người cứ phải nhiều lần gây khó dễ cho ta? Sở Phong ta có ép bức người làm cái gì bao giờ chưa?

– Ta cho người biết. Hôm nay, đều là do người ép ta, không phải người muốn bảo vệ trinh tiết sao? Hôm nay, Sở Phong ta sẽ phá hủy trinh tiết của người, người không thể làm chuyện nam nữ vậy thì ta sẽ làm chuyện nam nữ với người!

Sở Phong tức giận đến đánh mất lý trí, hai mắt nhiễm màu đỏ tươi, hai bàn tay tựa như một con sói đói vồ mồi đặt trên người của Nhan Như Ngọc.

– Aaaaaaaaaa, Sở Phong, người thả ta ra, ta cầu xin người, ta không thể, ta không thể làm chuyện đó với nam nhân được, ta thực sự không thể, cầu xin người buông tha cho ta.

Nhan Như Ngọc liều mạng giãy giụa, mặt đầy nước mắt.

– Người càng không muốn làm thì ta càng muốn, đây chính là cái giá người phải trả.

Nhưng nàng làm như vậy chỉ khiến cho Sở Phong càng bộc phát thú tính, Sở Phong nắm lấy làn váy, dùng sức xé nát, chỉ nghe một tiếng “Xẹt”, váy hồng của Nhan Như Ngọc đã bị xé thành hai nửa. Toàn bộ thân thể mềm mại tuyết trắng của Nhan Như Ngọc đã bày ra trước mắt Sở Phong.

– Sở Phong, người làm gì vậy? Đừng đụng tới Nhan sư tỷ, nếu người muốn trả thù cứ tính với ta.

Lúc này, Bạch Hề chạy vào, thấy Sở Phong đang ức hiếp Nhan Như Ngọc, khuôn mặt Bạch Hề biến sắc. Sau đó nàng ta lại chủ động thoát y váy dài của mình, lộ ra đường cong mê người nhào tới Sở Phong.

– Cút ngay,

Nhưng chỉ thấy Sở Phong vung cánh tay lên, một cỗ xung lực mạnh mẽ đánh Bạch Hề văng xa ngã đụng vào vách tường, sau đó quất lớn:

– Chỉ bằng loại nhan sắc như người mà muốn làm nữ nhân của ta sao? Người không xứng!

Nói xong Sở Phong liền tấn công về phía thân dưới của Nhan Như Ngọc, hai bàn tay to của Sở Phong bắt đầu điên cuồng di chuyển trên thân

thể Nhan Như Ngọc, cảm giác trơn mềm kia khiến cho Sở Phong muốn ngừng mà không ngừng được, đã không cách nào rời khỏi thân ngọc hoàn mỹ này.

Cùng lúc đó, môi Sở Phong cũng bắt đầu ngậm lấy môi anh đào đỏ hồng của Nhan Như Ngọc. Dù cho Nhan Như Ngọc có thét chói tai thế nào cũng không chịu nhả ra.

Cuối cùng, thú tính của Sở Phong đã đạt đến đỉnh điểm, mất đi tia lý trí sau cùng, phần eo dùng thêm chút sức, chỉ nghe Nhan Như Ngọc thét chói tai một tiếng. Sở Phong đã đột phá phòng tuyến sau cùng của Nhan Như Ngọc, cùng mỹ nữ hợp thành một thể.

Ps: *Tác giả* Cuối cùng cũng viết xong chương 5, đầu óc mệt mỏi muốn chết, nhưng lại nghĩ đến còn có rất nhiều người đang chờ đợi nên Ong Mật không thể đi ngủ, chỉ có thể cố gắng viết xong.

Thế nào? Lại một vị mỹ nữ phủ phục dưới gối Sở Phong, lần này cũng không phải do được lực gây chuyện, mà chính Sở Phong muốn chinh người. Hừ, muốn tính kế với Sở Phong ta thì phải trả một cái giá thật lớn, giao thân xử nữ ra đây đi, ha ha ha, cười cái gì mà cười? Đứng dậy mau lên!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Cẩm Kỵ Huyền Công

Bên trong gian phòng, Nhan Như Ngọc vẫn nằm ở trên giường, yên lặng không hề nhúc nhích, chiếc váy dài màu hồng nhạt nát bầy che phủ vùng cấm gợi cảm của nàng. Chỉ có điều mỗi tắc da thịt trắng như tuyết lộ ra bên ngoài chiếc váy dài đều vô cùng mê người.

Mặ dù cả thân thể mềm mại kia đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, bị đôi môi của người nào đó chiếm đoạt, nhưng đường cong hoàn mỹ kết hợp với chút dịch thể dính dính lại càng thêm mê người.

Chỉ có điều vào thời khắc này, dáng vẻ của Nhan Như Ngọc lại tựa như một con cá chết vậy, nàng cứ nằm yên ở đó không hề nhúc nhích, chỉ có lúc thở hỗn hển khiến cho bộ ngực nhấp nhô nhẹ nhàng chứng tỏ nàng vẫn còn sống.

Đôi mắt nàng ngân ngấn nước, gương mặt xám như tro tàn, dường như thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của nàng đã bị người khác cướp đi mất, toàn thân rơi vào vực sâu u tối, tựa như tính mạng của nàng đã đến giai đoạn cuối cùng.

Về phần Bạch Hề, tuy rằng thân thể nàng ta cũng trong trạng thái trần truồng, nhưng lại đang ngủ mê man ở góc tường. Bởi vì Sở Phong không hề chạm vào nàng ta, trước khi Sở Phong bị lửa giận khống chế, điều hắn muốn chính là làm trái lại tính toán của hai người bọn họ.

Bạch Hề muốn ngủ với Sở Phong, Sở Phong liền không cho nàng ta đạt được ý nguyện. Nhan Như Ngọc không muốn làm chuyện nam nữ, Sở

Phong lại càng muốn cùng nàng làm chuyện ấy. Đây chính là cái giá mà các nàng phải trả cho việc dám tính kế với hắn.

Sở Phong đang mặc y phục của mình, trên trán lấm tấm chút mồ hôi, trên mặt mang theo ý cười thỏa mãn. Tuy nói rằng bởi vì hắn tức giận, vì muốn trả thù nên mới đem vị mỹ nữ Nhan Như Ngọc đè dưới thân mình. Nhưng hắn không thể không thừa nhận, Nhan Như Ngọc này thực sự là báu vật, thân hình hoàn mỹ không thua kém Tô Nhu, lại mang đến cho Sở Phong một trải nghiệm tuyệt vời.

Nhất là vết màu mờ nhạt trên giường kia nói cho Sở Phong biết, Nhan Như Ngọc này cũng không phải loại người kiểu cách thích làm ra vẻ. Nàng thật sự thủ thân như ngọc, ít nhất nàng thật sự là một xử nữ.

– ĐỪNG.....

Đột nhiên, thân thể Nhan Như Ngọc run lên, sau đó co lại thành hình tròn, hai tay nắm chặt thành quyền, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ, dường như nàng đang chịu đựng sự dày vò nào đó.

– Này, người làm sao vậy?

Sở Phong chau mày, lấy tinh thần lực cảm ứng, hắn phát hiện thân thể Nhan Như Ngọc đang phát sinh biến hóa. Một cỗ năng lượng trong cơ thể nàng đang bắt đầu khởi động, khuếch tán khắp toàn thân, cắn nuốt từng tấc da thịt của nàng.

– Aaaaaaaaaa!

Đúng vào lúc này, Nhan Như Ngọc đột nhiên hét chói tai một tiếng, từng từng khí điểm màu xanh nhạt từ cơ thể nàng tràn ra ngoài, xoay tròn quanh Nhan Như Ngọc. Đồng thời thân thể Nhan Như Ngọc lại bị nó mang đi, trôi lơ lửng trên không trung.

– Cổ khí tức này thật quý dị, trong cơ thể nàng ta có cái gì đó không phải?

Sở Phong giật mình không thôi, trợn mắt há mồm nhìn tất cả sự biến hóa trước mắt.

Bởi vì hần kinh ngạc phát hiện thấy giờ khắc này, khí tức của Nhan Như Ngọc đang nhanh chóng tăng lên, cũng không phải tu vi của nàng tăng lên mà là sức chiến đấu của nàng được tăng cường, nhưng mà chỉ trong chớp mắt nó đã tăng lên đến loại trình độ cực kỳ đáng sợ.

Chỉ có điều cái này vẫn chưa tính là gì, cái khiến Sở Phong kinh ngạc chính là thân thể Nhan Như Ngọc lại phát sinh biến hóa, trên làn da trong trắng thuần khiết của nàng đang hiện lên từng tầng vật thể màu xanh nhạt.

Vật thể đó vô cùng trong suốt, giống như một chiếc áo giáp tinh xảo vậy, thế nhưng lấy hiểu biết sâu rộng của Sở Phong, chỉ vừa liếc mắt một cái thì hắn đã nhìn ra được thứ kia không phải là áo giáp gì đó, mà là vảy cá. Ở trên thân thể Nhan Như Ngọc lại đang mọc ra vảy cá màu xanh nhạt, hơn nữa nó còn giống như một loại áo giáp, bao quanh thân thể của nàng.

– Sở Phong, nếu như ta không chết thì người nhất định phải chết!

Bỗng nhiên, Nhan Như Ngọc quay mặt lại, mà giờ khắc này, Sở Phong có thể nhìn thấy đôi mắt vốn đẹp như ánh sao kia của nàng đã hóa thành hai luồng ánh sáng màu đỏ, vô cùng dữ tợn, đây cũng không phải ánh mắt của loài người mà càng giống ma quỷ hơn.

“Vù”

Nói xong, Nhan Như Ngọc ôm quần áo khoác lên người Bạch Hề, sau đó hóa thành một luồng ánh sáng lấp lánh vọt ra ngoài. Chỉ nghe một tiếng “Ầm”, khí tức của nàng đã thoát khỏi phạm vi cảm ứng của Sở Phong.

– Đây là chuyện gì, lực lượng của nàng ta lại tăng đến trình độ này!

Sở Phong đuổi ra khỏi phòng, chỉ thấy kết giới mà hấn bố trí bên ngoài cung điện đã bị đánh thành phần vụn.

Giờ khắc này, Sở Phong vô cùng ngạc nhiên, nhưng hấn cũng không do dự, mà tung thân người lên, thi triển ra Ngự Không Thuật, đuổi theo hướng Nhan Như Ngọc đã rời đi.

Thoạt đầu, Sở Phong nhờ vào sự cường đại của Ngự Không Thuật nên miễn cưỡng có thể đuổi kịp bước tiến của Nhan Như Ngọc. Thế nhưng chẳng biết tại sao, tốc độ của Nhan Như Ngọc càng lúc càng nhanh, đợi đến khi hai người rời khỏi Lăng Vân Tông, sau khi tiến vào một cánh rừng thì Sở Phong hoàn toàn bị Nhan Như Ngọc bỏ rơi, lúc này đã không nhìn thấy bóng dáng của Nhan Như Ngọc nữa rồi.

– Làm sao có thể như vậy? Rõ ràng khí tức của nàng ta vẫn chỉ là Huyền Vũ ngũ trọng thì làm sao có thể hoàn toàn áp đảo ta trên phương diện tốc độ được chứ?

Lúc này, Sở Phong đang đứng lơ lửng ở chân trời, nhìn theo hướng Nhan Như Ngọc biến mất, trong ánh mắt tràn đầy sự hoảng hốt.

– Sở Phong, xem ra lần này ngươi đã chọc phải một đại địch rồi!

Đản Đản vốn vẫn luôn trầm mặt bỗng nhiên lên tiếng.

– Đản Đản, lời này của ngươi có ý gì? Chẳng lẽ Nhan Như Ngọc đó cũng có thể chất đặc thù? Nàng cũng là thiên tứ thần thể?

Sở Phong bình tĩnh ngộ, sự biến hóa vừa rồi của Nhan Như Ngọc thật sự đã vượt qua lẽ thường, có thể so sánh với chiến lực của hấn, thậm chí có thể so với tử y thiếu nữ hôm trước. Điều này khiến Sở Phong không khỏi

liên tưởng đến loại năng lực và sức chiến đấu đáng sợ kia – Chính là Thiên Tứ Thần Thể!

– Không, căn cứ vào các chủng loại mà ta thấy trước đó cùng với sự biến hóa trên thân thể của nàng vừa rồi, còn có câu nói với người trước khi nàng rời đi, ta đoán nàng ta không phải là Thiên Tứ Thần Thể, mà chính là tu luyện một cấm kỵ huyền công nào đó.

– Cấm kỵ huyền công?

Đây là lần đầu tiên Sở Phong nghe được cái danh từ này.

– Đúng vậy, cấm kỵ huyền công không giống với các loại ma công thông thường. Chỉ có cường giả đứng đầu mới có khả năng chế tạo ra loại huyền công đáng sợ như vậy.

– Loại huyền công này có thể khiến cho một người có tư chất bình thường không có gì nổi bật đạt được năng lực không tầm thường. Thế nhưng người tu luyện nhất định phải vô cùng cẩn thận, nếu như có chút lơ là sẽ trở thành kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, trở về con số không, còn ảnh hưởng đến tính mạng.

– Bởi vì loại công pháp này vốn cũng không nên tồn tại, trái với quy tắc tu võ của trời đất. Bởi vì nó phá hỏng quy tắc nên nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, vì thế thân thể của người tu luyện loại huyền công này đều có thể phát sinh những biến hóa nào đó. Đây cũng là nguyên nhân mà nó được gọi là cấm kỵ huyền công.

– Theo lý mà nói, cho dù loại cấm kỵ huyền công như vậy có tồn tại trên thế gian này thì loại người như Nhan Như Ngọc cũng không đủ điều kiện tu luyện tới. Thế nhưng kể từ khi Đế táng ở nơi này được phát hiện, phía sau còn có Tu La Quỷ Tháp thì việc cấm kỵ huyền công xuất hiện một lần nữa ở Cửu Châu Đại Lục này cũng không khiến ta quá bất ngờ.

– Mặc dù hiện tại, Cửu Châu Đại Lục chỉ là nơi mà tất cả những phế vật tụ tập lại. Thế nhưng năm đó, nơi này chắc chắn đã xuất hiện rất nhiều nhân vật lợi hại, hoặc còn thiếu chút nữa trở thành nhân vật lợi hại. Đến bây giờ, ở các môn phái vẫn còn lưu lại rất nhiều bảo tàng của những nhân vật lợi hại kia, người nào có cơ duyên lớn nhất định có thể tìm được.

– Nếu như người có thể phát hiện Đế Táng, nhận được một loại bí kỹ như Bạch hổ Công Sát Thuật thì Nhan Như Ngọc kia cũng có thể tìm được bảo tàng cho riêng mình, nhận được cấm kỵ huyền công.

– Chỉ có điều những người sáng tạo nên cấm kỵ huyền công đều không phải là người tốt lành gì, thông thường đều là những nhân vật cấp ma đầu thích giết chóc, đã từng là nỗi lo lắng bất an của một vùng nào đó.

Đản Đản giải thích cặn kẽ quan điểm của mình, đôi mắt nàng lại rơi vào trầm tư, dường như nàng đang tưởng tượng đến cảnh tượng của Cửu Châu Đại Lục vào năm đó vậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Ác Ma

– Đản Đản, người chắc chắn thứ Nhan Như Ngọc kia tu luyện chính là cấm kỵ huyền công à?

Tuy rằng Sở Phong không biết cấm kỵ huyền công này đến tột cùng là vật gì, nhưng hẳn lại có thể nghe được chỗ lợi hại của vật này từ miệng của Đản Đản.

– Không chắc chắn mười phần, nhưng cũng đến tám chín phần. Muốn tu luyện huyền công thì nhất định phải tuân thủ một quy tắc đặc biệt nào đó. Nàng ta thủ thân như ngọc, nhưng sau khi bị người phá hỏng trinh tiết thì thân thể nàng lại phát sinh biến hóa, chuyện này cũng không phải tình cờ.

– Chỉ có điều người cũng không cần phải quá lo lắng, tình trạng của nàng bây giờ chính là tẩu hỏa nhập ma, hơn phân nửa không thể sống nổi.

Đản Đản nhắc nhở.

– Cái gì? Chẳng lẽ nàng bởi vì ta mà chết?

Sau khi Sở Phong biết được mình khiến cho Nhan Như Ngọc tẩu hỏa nhập ma, thậm chí có thể bị mất mạng thì hẳn vô cùng tự trách, nhưng dù cho hối hận cũng vô ích. Nếu như đã xảy ra thì phải đối mặt với nó, đã gây nên chuyện thì phải chịu trách nhiệm.

Cho nên sau khi Sở Phong trở về Lăng Vân Tông, hẳn cũng không làm thêm bất cứ chuyện gì, mà ngược lại đi thẳng đến nơi ở của tông chủ

Ngọc Nữ Tông để nhận tội.

Mà sau khi Sở Phong đi đến nơi này thì hẳn cảm thấy bản thân mình chủ động đi đến nhận tội là một quyết định đúng đắn. Bởi vì con tiện nhân Bạch Hề kia cũng ở nơi này, rõ ràng nàng ta đã đem tất cả mọi chuyện nói với tông chủ Ngọc Nữ Tông. Đương nhiên nàng ta cũng không hề biết chuyện thân thể Nhan Như Ngọc phát sinh biến hóa, bởi vì khi đó nàng ta vẫn đang ở trong trạng thái hôn mê.

– Bạch Hề, người lui xuống trước đi, ta có lời muốn nói với Sở Phong hiển chất. Nhớ kỹ từ đây trở về sau, không được đề cập đến những việc có liên quan đến Như Ngọc với bất cứ người nào khác.

Tông chủ Ngọc Nữ Tông ngồi ở trên ghế cao, phất tay với Bạch Hề.

– Tuân mệnh.

Bạch Hề không dám chậm trễ, nàng ta dùng ánh mắt mang theo hàm ý nhìn Sở Phong, sau đó lập tức xoay người rời khỏi.

Sau khi Bạch Hề rời đi, bà bình tĩnh uống xong chén trà, sau đó nhìn về phía Sở Phong, mỉm cười nói:

– Sở Phong, người có thể chủ động đến thừa nhận sai lầm như vậy, ta cảm thấy rất vui mừng.

– Nhưng người có thể nói cho ta biết Như Ngọc đã đi nơi nào không? Tính khí của nha đầu kia rất kiên cường, ta sợ rằng nó nghĩ quẩn, sẽ làm việc ngốc nghếch gì đó.

Sở Phong nhìn thấy thái độ cùng với sự quan tâm tới Nhan Như Ngọc trong lời nói của tông chủ Ngọc Nữ Tông thì hẳn thật sự không đành lòng giấu diếm điều gì, hẳn quyết định báo cáo với bà tất cả sự việc đã xảy ra.

Khi bà nghe tới việc sau khi Nhan Như Ngọc và Sở Phong làm chuyện nam nữ thì thân thể nàng lại phát sinh biến hóa, hơn nữa ngay cả Sở Phong cũng không đuổi theo kịp nàng thì tông chủ Ngọc Nữ Tông không cách nào giữ được bình tĩnh, bà đứng dậy, đôi mày lá liễu nhíu chặt, đi tới đi lui trong phòng khách.

Một lát sau, tông chủ Ngọc Nữ Tông quay sang hỏi Sở Phong:

– Sở Phong, ngươi cảm thấy do nguyên nhân gì mà Như Ngọc lại phát sinh biến hóa như vậy?

– Thứ lỗi cho văn bối nói thẳng, ta cảm thấy loại biến hóa đó tuyệt đối không giống với biểu hiện khi căn nuốt loại dược vật đặc thù nào đó, càng giống với người tu luyện ma công hơn.

Sở Phong cũng không nhắc tới cấm kỵ huyền công, bởi vì ở mảnh đại lục này, càng có nhiều người biết về ma công hơn, nhưng đối lại là cấm kỵ huyền công thì có rất ít người biết tới.

Nếu như Sở Phong đi giải thích với vị tông chủ đã sống mấy thập niên này biết cấm kỵ huyền công là vật gì thì bà ta chắc chắn sẽ nghi ngờ, mà nếu Sở Phong tiếp tục giải thích những việc này thì lại càng khiến người khác hoài nghi trên người Sở Phong có bí mật gì đó.

– Ma công sao....

Khi tông chủ Ngọc Nữ Tông nghe thấy lời Sở Phong nói thì bà lại lần nữa rơi vào trầm tư, một lát sau bà bất đắc dĩ thở dài một tiếng:

– Chẳng trách, chẳng trách.... Haizzzz!

– Tiền bối, người biết điều gì sao?

Sở Phong vội vàng hỏi tới.

Thấy Sở Phong hỏi tới, đầu tiên tông chủ Ngọc Nữ Tông có chút do dự, nhưng sau đó bà vẫn quyết định nói với Sở Phong:

– Năm đó, sở dĩ khai tông sư tổ xây dựng tông môn ở dãy núi này là bởi vì người đã phát hiện trên một ngọn núi có cất giấu một loại huyền công cao thâm.

– Huyền công ấy được khắc ở trên ngọn núi, không có cách gì ghi lại, cũng không cách nào dời đi, chỉ có thể tìm hiểu ở trên ngọn núi đó. Vì không muốn để công pháp này truyền đi, nên sư tổ mới đem tông môn ta xây dựng trên dãy núi đó, cũng cải tạo ngọn núi kia lại trở thành cấm địa.

– Chỉ có điều, mặc dù biết huyền công kia rất cao thâm, nhưng lại không có người nào có thể lĩnh hội được. Ngay cả sư tổ cũng chỉ lĩnh hội được một phần trong đó, người đã nói với thế hệ sau, hễ là đệ tử ưu tú của tông môn thì bất cứ giá nào cũng phải để cho chúng nó tìm hiểu huyền công này.

– Nhưng đáng tiếc là đã mấy trăm năm trôi qua, nhưng không có người nào có thể lĩnh hội được huyền công kia, dù chỉ là chút ít. Dần dần không còn ai tin tưởng huyền công đó thật sự có thể tu luyện được cả.

– Tuy nhiên khi nghe người nói như vậy thì ta mới nhớ tới, kể từ lúc Như Ngọc nhìn thấy huyền công đó lần đầu tiên thì sau đó nó thường đi vào trong đó lĩnh hội. Nhất là vào hai năm trước, ngày nào nó cũng đi vào đó, chẳng lẽ nó thực sự tìm hiểu được ý nghĩa sâu xa trong huyền công đó, hơn nữa còn tu luyện thành công?

Trên mặt của tông chủ Ngọc Nữ Tông cũng lộ vẻ hoảng hốt như Sở Phong.

– Tiền bối, người có thể dẫn ta đi xem huyền công kia một chút được không?

Sau khi biết được việc này, Sở Phong liền trở nên kích động, bởi vì cho dù hắn không biết về cấm kỵ huyền công, thế nhưng Đản Đản nhất định biết. Hắn thực sự muốn xác định đến tột cùng Nhan Như Ngọc đó có thật sự tu luyện cấm kỵ huyền công không? Nói không chừng đến nơi đó thì hắn còn có thể phát hiện ra những chuyện bí mật khác.

– Được, đợi đến sau khi Bách Tông đại hội kết thúc, người hãy theo ta về Ngọc Nữ Tông. Mặt khác, Sở Phong à! Chuyện này người cũng đừng tự trách mình, tuy rằng người không có giải thích rõ lý do, thế nhưng khi nghe qua những lời Bạch Hề nói, ta cũng biết chuyện này không thể hoàn toàn trách người được. Ngược lại, người rất có thể cũng là người bị hại.

– Tính tình của nha đầu Bạch Hề này không tốt, đôi khi nó làm việc rất cực đoan. Nhưng mà nó cũng là một mầm non tốt khó có được, nếu như lần này Như Ngọc thật sự xảy ra bất trắc gì thì sợ rằng Ngọc Nữ Tông sau này còn phải nhờ vào nó chống đỡ.

Sau khi tông chủ Ngọc Nữ Tông biết rõ chân tướng thì bà cũng không trách móc Sở Phong.

Về phần Sở Phong, sau khi hắn biết Tông chủ Ngọc Nữ Tông vì chuyện Nhan Như Ngọc gặp chuyện không may, lại có ý định bồi dưỡng Bạch Hề thì hắn cũng vô cùng khiếp sợ. Nghĩ đến thái độ làm người của Bạch Hề, hắn vốn cũng định khuyên nhủ đôi điều, thế nhưng lại nghĩ đến đây dù sao cũng là việc trong nhà của người ta, hắn không tiện mở lời.

Dù sao thì từ buổi trò chuyện cùng tông chủ Ngọc Nữ Tông, hắn cũng nhận ra một việc, vị tông chủ này cũng rất hiểu Nhan Như Ngọc và Bạch Hề, nếu như bà đã lựa chọn như thế thì nhất định có đạo lý của bà.

Sau khi Sở Phong ngênh ngang đi vào trong lại ngênh ngang đi trở ra, lúc đi ra còn gặp được Bạch Hề.

– Rốt cuộc người đã làm gì Nhan sư tỷ vậy? Người là một ác ma!

Bạch Hề vừa nhìn thấy Sở Phong thì khuôn mặt nàng ta tràn đầy vẻ oán hận.

Mà sau khi Sở Phong nhìn sang nàng ta thì mặt hắn chuyển sang lạnh lùng, nhanh như tia chớp đưa bàn tay ra nắm chặt lấy cổ của Bạch Hề, sau đó đẩy mặt nàng ta sang một bên, kề sát vào tai, hung tợn cảnh cáo:

– Người nói không sai, ta chính là ác ma, tốt nhất đừng trêu chọc ta, bằng không thì ta sẽ lập tức phế tu vi của ngươi, đem ngươi bán vào nhà chứa.

Sau khi nói xong câu đó, Sở Phong liền hất cổ Bạch Hề, sải bước rời đi.

Ngược lại Bạch Hề vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, lúc này trên mặt nàng ta đỏ đầy mồ hôi lạnh, trong mắt tràn đầy sự hoảng hốt. Bởi vì nàng có thể nghe ra được những lời Sở Phong nói tuyệt đối không giống như nói đùa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Đoạt Lại Mặt Mũi

Không biết là do lời uy hiếp của Sở Phong với Bạch Hề có tác dụng, hay là do mệnh lệnh của tông chủ Ngọc Nữ Tông có tác dụng, mà thật sự là những chuyện liên quan đến Sở Phong và Nhan Như Ngọc đều không người nào biết, ngay cả Lý Trường Thanh cũng không biết.

Chỉ có điều Nhan Như Ngọc biến mất là sự thật, việc này lại không cách nào che giấu. Cho nên tin tức Nhan Như Ngọc rời khỏi Lăng Vân Tông rất nhanh đã truyền khắp nơi.

Mà sau khi tin tức kia truyền ra quả thực đã dẫn đến một trận oanh động không nhỏ. Nhất thời tất cả mọi người đều suy đoán nguyên nhân, vị đệ nhất đệ tử này đại diện Ngọc Nữ Tông tham gia Bách Tông đại hội, vì sao lại đột nhiên rời đi, ngay cả tông chủ Ngọc Nữ Tông cũng không biết nàng đi nơi nào.

Chuyện này đối với người bên ngoài mà nói đều là chuyện mơ hồ, thế nhưng những người bên trong Ngọc Nữ Tông đều không kèm được mà liên tưởng đến chuyện giữa Sở Phong và Nhan Như Ngọc. Rất nhiều người đều đang suy đoán phải chăng Nhan Như Ngọc không muốn cùng đính ước với Sở Phong, lại không muốn làm tông chủ mất mặt nên đã dứt khoát trốn đi, đào hôn trong yên lặng.

Đối với lời phán đoán này, Sở Phong cũng không hề nói gì, bởi vì trên thực tế chuyện còn nghiêm trọng hơn các nàng suy đoán rất nhiều. Trước mắt hẳn chỉ có thể giả vờ không hề biết gì, bởi vì nếu chân tướng chuyện

này truyền ra ngoài thì bất kể là đối với hãn hay là đối với Nhan Như Ngọc, hoặc giả là Ngọc Nữ Tông cũng đều không tốt.

Cùng lúc đó, trong mấy ngày này, Bách Tông đại hội cũng được tiến hành với khí thế hừng hực, hiện tại cũng đã đi đến hồi kết.

Mà Lý Trường Thanh và Sở Phong nghỉ ngơi mấy ngày, rốt cuộc cũng bước lên đài lần đầu tiên. Tuy nhiên sau khi bọn hãn gặt hái được thành công, lại bất ngờ phát hiện kết quả của lần Bách Tông đại hội năm nay lại có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Mới vừa trải qua quá trình thi đấu, Bách Tông đại hội năm nay đều đã chọn ra được tông chủ mạnh nhất và vị đệ tử mạnh nhất, hai thứ hạng này đều bị Lăng Vân Tông đoạt được.

Đệ tử mạnh nhất chính là nhị đệ tử của Lăng Vân Tông – Phong Hạo, có tu vi Huyền Vũ lục trọng, tiếng tăm đệ tử mạnh nhất này của hãn có thể nói là danh xứng với thực.

Tuy rằng ở Lăng Vân Tông, Phong Hạo chỉ xếp thứ hai, thế nhưng nếu so sánh với toàn bộ Thanh Châu này, ngoại trừ Độc Cô Ngạo Vân ra thì thật sự không có vị đệ tử nào là đối thủ của hãn cả.

Phải biết rằng lần tranh đoạt vị trí tông chủ mạnh nhất này, tông chủ Lăng Vân Tông căn bản không hề tham gia, ngay cả trưởng lão cũng không có tham gia, người tham gia chính là đệ nhất đệ tử của Lăng Vân Tông – Độc Cô Ngạo Vân.

Mà giờ khắc này, Độc Cô Ngạo Vân lại đang đứng ở trên đài thi đấu tông chủ mạnh nhất, hãn ta lại thực sự lấy thân phận tiểu bối đánh bại tông chủ của tông môn khắp nơi, trở thành tông chủ mạnh nhất năm nay.

Điều này không chỉ chứng minh thực lực của hãn, càng chứng minh sự cường đại của Lăng Vân Tông. Cường đại đến mức căn bản không cần

những nhân vật cấp tông chủ và trưởng lão đích thân ra trận, chỉ dựa vào một vị đệ tử đã có thể càn quét tất cả những tông môn khác rồi.

– Mau nhìn đi, đó không phải là hai tên phế vật của Lăng Vân Tông sao?

– Bọn họ thật sự dám ra trận, ta còn tưởng rằng bọn họ biến mất nhiều ngày như vậy đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi chứ!

– Hừ, hôm nay, bọn chúng nhất định phải khiêu chiến với Độc Cô Ngạo Vân và Phong Hạo, nếu như không khiêu chiến thì bọn họ nhất định sẽ bị chửi rủa thảm hại.

– Đúng vậy, ý mình có quan hệ tốt với Tề Phong Dương liền chiếm được danh ngạch đặc biệt. Thế nhưng xem tình thế hiện tại, Tề Phong Dương không phải đang giúp đỡ bọn hắn mà chính là hại bọn hắn.

Khi Sở Phong và Lý Trường Thanh lên vũ đài đã rước lấy vô số ánh mắt khinh bỉ của mọi người. Hầu như người của tất cả tông môn có mặt ở đây đều xem thường bọn họ, đều lấy tâm trạng mong chờ bọn họ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Bởi vì nếu như Sở Phong và Lý Trường Thanh vứt bỏ cơ hội khiêu chiến thì chẳng khác nào đã chứng minh bọn họ sợ Độc Cô Ngạo Vân và Phong Hạo, tự thừa nhận bản thân mình không có tư cách nhận được danh ngạch đặc biệt.

Mà nếu như bọn họ lựa chọn khiêu chiến thì kết quả chắc chắn là thảm bại, trước không nói thực lực của Sở Phong và nhị đệ tử của Lăng Vân Tông – Phong Hạo chênh lệch quá xa, căn bản không có cơ hội thắng.

Ngay cả Lý Trường Thanh cũng như vậy, tuy hắn cũng có tu vi Huyền Vũ bát trọng giống như Độc Cô Ngạo Vân, nhưng hắn cũng không hề được xem trọng. Bởi vì Độc Cô Ngạo Vân có năng lực đi đến trận cuối cùng đã

chứng minh hẳn chẳng những có thể đánh bại tông chủ Huyền Vũ bất trọng, mà ngay cả tông chủ Huyền Vũ cửu trọng cũng thua ở trên tay hẳn.

Sau khi mọi người nhìn thấy tận mắt Độc Cô Ngạo Vân đã lấy dáng vẻ hoàn mỹ đánh bại tông chủ khắp nơi ra sao, thì mọi người đã sớm bị Độc Cô Ngạo Vân chinh phục, hiển nhiên bọn họ không tin kẻ hèn mọn như Lý Trường Thanh có thể chống lại Độc Cô Ngạo Vân.

– Lý tông chủ, căn cứ theo quy tắc của Bách Tông đại hội, người cùng với Sở Phong sẽ chia nhau ra khiêu chiến với Độc Cô Ngạo Vân và Phong Hạo.

– Chỉ cần người có thể thắng Độc Cô Ngạo Vân thì cái danh hiệu tông chủ mạnh nhất này sẽ thuộc về người. Thanh Long Tông của người hiển nhiên có thể nổi danh ở Thanh Châu. Chỉ là không biết người lựa chọn khiêu chiến hay là buông tha đây?

Tông chủ Lăng Vân Tông – Yến Dương Thiên cười híp mắt nhìn Lý Trường Thanh nói.

– Haizzz. Bách Tông đại hội năm nay, Yến tông chủ không có tham gia, cho dù là ta đoạt được danh hiệu tông chủ mạnh nhất này cũng chỉ là có tiếng mà không có miếng mà thôi.

– Chỉ có điều ta thân là bậc trưởng bối, cũng không thể bị một tên vãn bối dọa lui được. Huống chi, ta cảm thấy danh hiệu tông chủ mạnh nhất này nên để cho tông chủ làm, nếu để cho một đệ tử chiếm được thì dù sao cũng không hợp lý chút nào.

“Vù”

Nói xong, Lý Trường Thanh tung người lên, nhảy từ chủ đài xuống trên đài thi đấu chỗ Độc Cô Ngạo Vân đang đứng.

– Cái tên Lý Trường Thanh này lại thực sự lựa chọn khiêu chiến sao?

Giờ khắc này, người của các tông môn vốn muốn xem Lý Trường Thanh bị chê cười, lại vô cùng kinh ngạc. Nhất là những tông chủ bị Độc Cô Ngạo Vân đánh bại, mặt mũi càng trở nên biến sắc hơn, tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Không bởi vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì câu nói vừa rồi của Lý Trường Thanh, cái danh hiệu tông chủ mạnh nhất này vốn phải do tông chủ đảm nhận, nếu để cho một tên đệ tử làm thì còn ra thể thống gì? Hành động lần này của Lăng Vân Tông coi như đã ném bay mặt mũi của tất cả tông môn khắp nơi. Mà hành động của Lý Trường Thanh chính là lấy lại mặt mũi vốn thuộc về những bậc tông chủ bọn họ.

– Lý tông chủ, quyền cước không có mắt, nếu như văn bối thương tổn đến ngài thì xin ngài nể tình lượng thứ cho!

Độc Cô Ngạo Vân đứng trên đài cao, chấp tay, nở nụ cười vênh vác tự đắc nhìn Lý Trường Thanh. Hắn căn bản không có chút đáng vẻ của một kẻ văn bối, rõ ràng hắn hoàn toàn không xem Lý Trường Thanh ra gì, chớ nói chi là xem bản thân mình là một văn bối.

– Quyền cước quả thực không có mắt, nếu như lão phu thương tổn đến người thì cũng đừng nên oán trách ta làm gì.

Trước tiên, Lý Trường Thanh cười nhạt một tiếng, sau đó gương mặt bỗng nhiên chuyển sang lạnh lùng, dưới chân bắt đầu xuất hiện vô số đạo cuồng phong, sau đó cả người hắn liền hóa thành một luồng ánh sáng, lấy tốc độ cực nhanh, có thể nói là chạy như bay, căn bản không cách nào xác định được bản thể của hắn, chỉ có thể nhìn thấy vô số tàn ảnh phía sau hắn mà thôi.

Đây chính là một loại thân pháp vũ kỹ cấp sáu vô cùng cao thâm, tuy rằng đệ tử Thanh Long Tông không hề tu luyện, nhưng Lý Trường Thanh

là người quản lý những vũ kỹ này, nên đã sớm nắm giữ sâu sắc, hơn nữa còn tu luyện đến trình độ lô hỏa thần thanh.

“Vù vù vù”

Lý Trường Thanh hóa thành mấy đạo thân ảnh, nổi thành một đường dài, giống hệt như một con trường long, nhanh chóng xoay tròn xung quanh Độc Cô Ngạo Vân, khí thế vô cùng đáng sợ.

– Cái tên Lý Trường Thanh này lại nắm giữ vũ kỹ thâm sâu như vậy. Trước đây Thanh Long Tông đó chẳng phải chỉ là một tòa nhị đẳng tông môn hay sao? Tại sao lại có vũ kỹ lợi hại như vậy?

– Lợi hại, khó trách hẳn lại có khí độ như vậy, hóa ra cái tên Lý Trường Thanh này vốn là loại người thâm tàng bất lộ.

Lý Trường Thanh thi triển thân pháp vũ kỹ đã khiến cho tất cả mọi người kinh sợ, ánh mắt tất cả đều trở nên sáng ngời, bọn họ đều cảm giác mình đã đánh giá thấp Lý Trường Thanh.

Chỉ có điều so sánh với đám người vậy xem, Độc Cô Ngạo Vân kia dường như không hề bị ảnh hưởng, hẳn chỉ liếc nhìn Lý Trường Thanh một cái, trên khóe môi nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Xé Phăng Hai Cánh Tay

– Lý tiên bối, đừng chần chờ nữa, ra tay nhanh lên chút đi. Nếu như hôm nay người có thể đỡ được một chiêu của ta thì xem như người thắng!

Độc Cô Ngạo Vân cười khinh miệt nói.

– Giỏi cho tên tiểu tử cuồng ngạo, hôm nay, ta sẽ khiến người hiểu biết một chút về thủ đoạn của Thanh Long Tông ta.

Lý Trường Thanh hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hóa thành một luồng sáng mang theo tầng tầng huyền ảnh, tấn công về phía Độc Cô Ngạo Vân.

“Vù”

Thế nhưng ngay khi Lý Trường Thanh sắp sửa chạm vào Độc Cô Ngạo Vân thì thân hình Độc Cô Ngạo Vân đột nhiên nghiêng về một bên, dễ dàng tránh được một kích của Lý Trường Thanh.

– Không đủ nhanh, nhanh hơn một chút nữa.

Sau khi né tránh đòn công kích thì Độc Cô Ngạo Vân cười giễu cợt nói.

Dưới sự kích thích của Độc Cô Ngạo Vân, tốc độ của Lý Trường Thanh càng ngày càng nhanh, phương hướng công kích cũng càng ngày càng xảo diệu, xảo diệu đến mức khiến tất cả cao thủ Huyền Vũ bát trọng đều mở to mắt, liên tục ca ngợi.

Bởi vì dù thế nào thì bọn họ cũng không ngờ Lý Trường Thanh này thực sự là loại nhân vật không lên tiếng thì thôi hể lên tiếng liền khiến cho ai nấy đều kinh ngạc. Lấy chiến lực mà Lý Trường Thanh biểu hiện ra, chỉ sợ rằng ngay cả bọn họ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Vị tông chủ Thanh Long Tông này thực sự khiến cho bọn họ ngạc nhiên đến giật nảy người.

– Không được rồi, còn chưa đủ, Độc Cô Ngạo Vân căn bản còn chưa xuất hết toàn lực.

Tuy nhiên hai vị tông chủ có tu vi Huyền Vũ cửu trọng kia lại bất đắc dĩ lắc đầu một cái, bởi vì vừa rồi Độc Cô Ngạo Vân đánh bại bọn họ đã chứng minh Độc Cô Ngạo Vân thực sự là nhân vật sâu không lường được. Ngay cả bọn họ còn không thể nào thắng được Độc Cô Ngạo Vân nữa chớ nói chi là Lý Trường Thanh.

Quả nhiên đúng như dự đoán, mặc dù Lý Trường Thanh tấn công càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng Độc Cô Ngạo Vân vẫn luôn đứng tại chỗ chấp tay sau lưng. Mỗi khi Lý Trường Thanh tấn công tới, hắn đều có thể dễ dàng né tránh, thậm chí trước đó hắn căn bản không thèm liếc mắt nhìn Lý Trường Thanh một cái, hắn hoàn toàn dựa vào trực giác và năng lực cảm ứng.

– Còn chưa đủ nhanh, người có thể nhanh chút được không? Chỉ dựa vào loại tốc độ này thì cả đời người cũng đừng nghĩ đến việc chạm vào ta.

Độc Cô Ngạo Vân cười lạnh nói.

“Đạp”

Giờ khắc này, Lý Trường Thanh đột nhiên dừng bước, rốt cuộc thân ảnh của hắn đã hiển hiện trước mắt mọi người.

Tuy nhiên, lúc này sắc mặt hắn có chút tái nhợt, thở hồng hộc, liên tục đổ mồ hôi, có thể thấy tuy thân pháp vũ kỹ mà hắn sử dụng lúc trước rất kỳ diệu, nhưng thực sự đã lãng phí không ít thể lực của hắn.

Nhưng mặc dù như thế, Lý Trường Thanh lại không hề có ý lùi bước, mà trong mắt hắn lại thoáng hiện lên một vẻ cương nghị cùng với quyết tâm. Hắn quay sang nói với Độc Cô Ngạo Vân:

– Người cho rằng ta không thể đụng đến người, vậy bây giờ ta sẽ cho người xem một chút, đến tột cùng ta có thể đụng vào người hay không.

Đột nhiên, Lý Trường Thanh mở rộng hai tay, một cổ bàng bạc Huyền Lực từ bên trong cơ thể hắn bộc phát ra, phóng lên cao sau đó khuếch tán khắp nơi, rất nhanh những huyền lực kia đã ngưng tụ thành vô số lợi kiếm mang theo hàn quang lấp lánh bay khắp không trung.

Lợi kiếm càng ngày càng nhiều, chầm rãi xoay xung quanh Lý Trường Thanh, sơ bộ đoán chừng những lợi kiếm đó do huyền lực ngưng tụ thành. Có ít nhất mấy vạn thanh, không ngừng lay động trong không trung, dường như chúng đã không còn tính nhẫn nại, tha thiết muốn uống máu tươi.

– Vạn Kiếm Quy Tông!!!

Đột nhiên, Lý Trường Thanh xòe hai bàn tay ra, hai tay như kiếm, chỉ về hướng Độc Cô Ngạo Vân. Mấy vạn thanh lợi kiếm đang lượn vòng bên cạnh tựa như mưa sao băng vậy, nhanh chóng bắn về phía Độc Cô Ngạo Vân.

– Ôi ôi ôi, ra tay thật rồi, nhưng đáng tiếc là vẫn vô dụng như cũ.

Độc Cô Ngạo Vân khẽ mỉm cười, sau đó thân hình hắn thoát một cái, cả người hóa thành một đạo hư ảnh, bắt đầu chạy thật nhanh trong đám vạn thanh lợi kiếm đang lấp lóe.

“Bá bá bá”

Kiểm di chuyển theo ngón tay, hai bàn tay của Lý Trường Thanh hướng về nơi nào thì mấy vạn thanh lợi kiếm liền bắn về hướng ấy. Chúng đi theo ngón tay của hắn, tạo thành một vòng vây dày đặc, đem Độc Cô Ngạo Vân bao vây chặt chẽ bên trong.

Thế nhưng không biết sao mà thân pháp của Độc Cô Ngạo Vân thực sự quá mức quỷ dị, không chỉ sống sót trong đám vạn lợi kiếm kia, hơn nữa không hề có một thanh lợi kiếm nào có thể chạm đến người hắn cả.

Dưới tình huống này, tất cả mọi người xem đến mức hoa cả mắt, đã bị tình cảnh trước mắt làm cho khiếp sợ. Vũ kỹ mà Lý Trường Thanh sử dụng chính là vũ kỹ cấp sáu, hơn nữa còn là cực phẩm vũ kỹ trong số vũ kỹ cấp sáu. Vũ kỹ ở trong tay Lý Trường Thanh lại càng trở nên xuất thần nhập hóa, phát huy ra uy lực cực kỳ đáng sợ.

Nhưng vũ kỹ như vậy lại vẫn không cách nào lay động được Độc Cô Ngạo Vân, điều này càng nói rõ Độc Cô Ngạo Vân mạnh mẽ đến mức nào. Người thanh niên này cũng giống như Lý Trường Thanh, đều là Huyền Vũ bát trọng, nhưng chiến lực của hắn lại cường đại hơn Lý Trường Thanh nhiều.

“Vù”

Đột nhiên, một đạo hư ảnh từ trong vạn kiếm bay ra, tựa như sao xẹt bay thẳng đến Lý Trường Thanh.

– Không ổn!

Thấy tình thế như vậy, Sở Phong âm thầm kêu không ổn, bởi vì hắn có thể cảm thấy có sát khí từ trong đạo hư ảnh đó. Thế nhưng hắn chưa kịp nhích người cứu viện thì một cỗ bàng bạc uy áp lại bao phủ lấy hắn, khiến cho hắn khó có thể di chuyển được.

– Người thanh niên, trong lúc người khác đang thi đấu, không tiện xuất thủ, đây chính là quy tắc cơ bản nhất, người không hiểu sao?

Sở Phong quay sang nhìn liền thấy Yến Dương Thiên – vị tông chủ Lăng Vân Tông kia đang nhìn Sở Phong cười híp mắt, mà luôn uy áp bao phủ lấy Sở Phong cũng đến từ hắn ta.

– Quả nhiên tên này đã bước chân vào Thiên Vũ Cảnh.

Sở Phong chau mày, bởi vì khi đối mặt với cổ uy áp này, hắn căn bản không cách nào chống lại, trong đó ẩn chứa một lực lượng không thể vượt qua, đó chính là một lực lượng hơn hẳn Huyền Lực, nó rất có thể chính là Thiên Lực. Mà điều này cũng chứng minh Yến Dương Thiên thực sự đã bước chân vào Thiên Vũ Cảnh.

“Vù”

Cùng lúc đó, đạo hư ảnh kia đã xuất hiện trước mặt Lý Trường Thanh, hóa thành dáng dấp của Độc Cô Ngạo Vân. Độc Cô Ngạo Vân chìa hai tay ra bắt lấy hai cánh tay của Lý Trường Thanh, lạnh lùng cười một tiếng, nói:

– Lý tiền bối, kết thúc!

Nói xong, hai tay Độc Cô Ngạo Vân thành linh kéo xuống, chỉ nghe một tiếng “Rắc Xẹt” vang lên, hai cánh tay của Lý Trường Thanh đã bị Độc Cô Ngạo Vân kéo đứt, một dòng máu đỏ tươi liên tục chảy xuống, thấm ướt một mảng lớn.

– Tông chủ!

Thấy vậy, sắc mặt Sở Phong lập tức đại biến, tức giận gầm thét lên, vốn định xông tới phía trước. Thế nhưng cổ uy áp kia vẫn bao phủ lấy hắn, khiến hắn không thể nào di chuyển được.

– Sở Phong, không nên hành động sơ suất, ta còn chưa chết.

Sau khi nghe được tiếng gào thét của Sở Phong, Lý Trường Thanh cố gắng chịu đựng nỗi đau mất tay, lên tiếng trấn an.

– Ôi chao, Lý tiên bối à, ta thật sự thấy xấu hổ mà, ta thật sự không ngờ thân thể người lại yếu ớt như vậy, ta chỉ kéo nhẹ một cái mà người đã bị thương mất rồi.

– Chỉ có điều người đừng nên lo lắng, Lăng Vân Tông ta có được vật thượng hại, còn có y sư giỏi nhất nữa, nhất định có thể giúp cánh tay đã bị đứt của người khôi phục như cũ.

Độc Cô Ngạo Vân nắm lấy hai cánh tay của Lý Trường Thanh, cười mỉa nói.

“Vù”

Mà đúng vào lúc này, tông chủ Ngọc Nữ Tông đột nhiên vọt vào sân thi đấu, trước tiên bà giành lấy hai cánh tay của Lý Trường Thanh trong tay Độc Cô Ngạo Vân, dìu Lý Trường Thanh dậy, sau đó quát Độc Cô Ngạo Vân:

– Tránh ra, bằng không thì ta không đảm bảo sẽ không ra tay giết chết người!

– Ôi, hóa ra là tông chủ Ngọc Nữ Tông, vẫn bối thất lễ rồi.

Độc Cô Ngạo Vân nhìn thấy tông chủ Ngọc Nữ Tông thì hẩn ngược lại trở nên khách khí mấy phần, chấp tay hành lễ.

Tông chủ Ngọc Nữ Tông không thèm đếm xỉa đến hẩn, mà nhân lúc đi ngang qua Độc Cô Ngạo Vân, khẽ nói với hẩn:

– Ta biết người người nhìn trúng Như Ngọc, chỉ có điều hôm nay ta sẽ nói cho người biết, người nên chết tâm với Ngọc nhi đi. Bởi vì ta đã đem nó gả cho Sở Phong hiền chất.

Sau khi nói xong câu đó, tông chủ Ngọc Nữ Tông liền nhúng thân người một cái, mang Lý Trường Thanh rời khỏi sàn đấu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Ăn Miếng Trả Miếng

Sau khi Độc Cô Ngạo Vân nghe được những lời tông chủ Ngọc Nữ Tông nói thì sắc mặt hần tức khắc biến đổi, hai bàn tay ẩn bên trong áo bào nắm thật chặt thành hai quả đấm, trong mắt hiện lên một tia rét lạnh, quét về phía Sở Phong đang đứng yên trên đài cao.

Cùng lúc đó, Sở Phong cũng lấy ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn Độc Cô Ngạo Vân đang đứng trên đài, trong mắt thoáng hiện lên sát khí.

– Sở Phong, tiếp theo đến phiên ngươi, căn cứ theo quy tắc, ngươi có thể khiêu chiến Phong Hạo, ngươi muốn khiêu chiến hay là buông tha?

Đúng vào lúc này, tông chủ Lăng Vân Tông – Yến Dương Thiên cười híp mắt nhìn về phía Sở Phong.

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Sở Phong, Lý Trường Thanh thất bại thảm hại chính là bài học xương máu. Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được Lăng Vân Tông cố ý nhắm vào Lý Trường Thanh và Sở Phong.

Lúc này, Sở Phong chọn buông tha chính là lựa chọn tốt nhất, nếu không thì tất cả mọi người đều tin rằng thực lực của Phong Hạo vượt xa Sở Phong, tuyệt đối sẽ giống như tình huống của Lý Trường Thanh và Độc Cô Ngạo Vân vậy, Sở Phong nhất định sẽ phải trả một cái giá cực kỳ thâm.

Thế nhưng khi đối mặt với những lời chất vấn của Yến Dương Thiên, Sở Phong chỉ lạnh lùng cười một tiếng, nói:

– Ta sẽ nói cho người biết, lựa chọn của ta là gì.

“Vù”

Nói xong, Sở Phong chợt nhún một cái, lướt đến chỗ đài thi đấu nơi Phong Hạo đang đứng, hơn nữa còn thản nhiên nói với Phong Hạo:

– Xem ra thân thể của người đã khôi phục không tệ lắm, ta vốn tưởng rằng người đã tàn phế rồi chứ, không ngờ người còn có thể tham gia Bách Tông đại hội này.

– Người có ý gì?

Sau khi Phong Hạo nghe Sở Phong nói thế thì mặt hắn lập tức biến sắc, bởi vì hắn hiểu những lời Sở Phong nói. Hơn nửa năm trước, ở bên trong Bách Khúc Câu, Phong Hạo vì tranh đoạt Huyền Dược đã bị một người tự xưng là Tu La đánh cho tàn phế, suýt chút nữa đã mất mạng.

Tuy rằng dưới nguồn tài nguyên dồi dào của Lăng Vân Tông, hôm nay thân thể hắn đã khôi phục hẵn, thế nhưng việc lúc ấy vĩnh viễn vẫn là nỗi đau trong lòng hắn, dù làm thế nào cũng không thể nào xóa đi vết nhơ ấy. Người nam tử tự xưng là Tu La ấy càng để lại một bóng ma rất lớn trong lòng hắn.

Đối với những câu chất vấn của Phong Hạo, Sở Phong cũng không trả lời, mà chỉ lạnh lùng cười một tiếng, nói:

– Không có gì, ta chỉ muốn nói cho người biết, bây giờ người tốt nhất hãy quỳ xuống xin tha đi, đừng để bị đánh cho tàn phế mới tỉnh ngộ.

– Nói dóc, chỉ bằng tu vi Nguyên Vũ cửu trọng của người mà cũng muốn đánh ta tàn phế sao? Lão tử chỉ cần dùng một tay là có thể bóp chết người rồi.

Phong Hạo hoàn toàn bị Sở Phong chọc đến tức điên, hắn chìa bàn tay to ra, đánh một chưởng về phía Sở Phong.

Mặc dù một chưởng này cũng không phải là vũ kỹ gì, nhưng Phong Hạo lại sử dụng Huyền Công, dùng tu vi Huyền Vũ lực trọng của hắn ngưng tụ thành một kích này, vì thế uy lực khá đáng sợ.

– Sở Phong, hãy cẩn thận, Phong Hạo này không giống như Cung Lộ Vân, hắn là một thiên tài chân chính. Lấy tu vi của người đối phó với hắn, nhất định phải cẩn thận, không được sơ suất.

Giờ khắc này, Đản Đản nghiêm túc nhắc nhở Sở Phong.

– Hừ, trước đây, ta mượn lực lượng của người có thể đánh hắn như đánh một con chó thì hôm nay, ta vẫn có thể làm như vậy.

Sở Phong hừ một tiếng, đối mặt với một chưởng của Phong Hạo, hắn vẫn không lựa chọn né tránh mà trở tay đánh ra một quyền. Lấy Nguyên Lực đối kháng Huyền Lực, đánh về phía Phong Hạo.

– Sở Phong này điên rồi sao? Hắn lại dám lấy tu vi Nguyên Vũ Cảnh đối kháng với Huyền Vũ lực trọng của Phong Hạo.

Một màn như thế đã khiến cho tất cả mọi người giật nảy mình, bởi vì hành động này của Sở Phong chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nhưng ngược lại đám người Ngọc Nữ Tông, Bạch Hề, còn có tông chủ Vô Kiếm Tông và đệ nhất đệ tử Nam Cung Hiếu lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Sở Phong.

Dù bọn họ đã biết chiến lực của Sở Phong rất mạnh, nhưng mọn họ cũng rất muốn biết đến tột cùng Sở Phong mạnh mẽ đến bậc nào, có khả năng chống lại vị đệ nhị đệ tử Lăng Vân Tông – Phong Hạo này hay không?

Mà dưới vô số ánh mắt soi mói của mọi người, Nguyên Lực của Sở Phong phát huy lực chiến đấu siêu cường, chẳng những không bị phá hủy, ngược lại còn đánh tan một quyền oai của Phong Hạo.

“Vù”

Sau khi hóa giải đòn tấn công của Phong Hạo, Sở Phong lại chủ động xuất kích, dưới chân chợt lóe lên hào quang, cả người hần liền giống như một mũi tên rời khỏi cung vậy, bắn về phía Phong Hạo.

– Người thật sự muốn tự tìm cái chết.

Thấy vậy, Phong Hạo cũng không nường tay nữa, Huyền Lực trong cơ thể tuôn ra một cách dũng mãnh, thế mà lại hóa thành vô số bàn tay Huyền Lực khổng lồ. Bàn tay khổng lồ đó liên tục dài ra, hướng về phía Sở Phong chụp tới.

– Chỉ bằng chút thủ đoạn mà người cho rằng người có thể đỡ nổi ta sao?

Lúc này, lửa giận trong lòng Sở Phong đã bùng lên, hăn không hề có ý lui bước, trước sau như một vọt tới phía trước. Dưới sự vận chuyển Huyền Công cao cấp, chiến lực lại lần nữa tăng lên, vậy mà đã đến gần Huyền Vũ nhất trọng.

Sau đó bàn tay Sở Phong nắm thành quyền, một thanh đại đao màu vàng ngưng tụ ở trong tay, chém thẳng về phía bàn tay khổng lồ kia. Chỉ thấy kim mang lóe lên, từng cái bàn tay to lớn đã bị chém đứt đoạn.

– Trời ạ! Sở Phong thực sự dựa vào tu vi Nguyên Vũ cửu trọng chiến đấu với Huyền Vũ lục trọng của Phong Hạo!

– Không đúng, không chỉ như vậy đâu, Sở Phong đó rõ ràng chỉ thi triển võ kỹ cấp năm, thế nhưng võ kỹ Phong Hạo thi triển chính là võ kỹ

cấp sáu trứ danh của Lăng Vân Tông – Vạn Đạo Tri Chu Thủ.

– Hai loại vũ kỹ như thế đáng lẽ uy lực phải chênh lệch rất lớn. Thế nhưng Sở Phong lại dựa vào vũ kỹ cấp năm chế trụ vũ kỹ cấp sáu của Phong Hạo. Sao lực chiến đấu của Sở Phong lại đáng sợ như vậy chứ?

Chiến lực mà Sở Phong bày ra đã chấn động toàn trường, đừng nói đến người của tông môn khắp nơi, ngay cả mười hai vị hộ pháp của Lăng Vân Tông, bao gồm cả vị đệ nhất đệ tử Độc Cô Ngạo Vân, còn có tông chủ Yến Dương Thiên đều mở to mắt, bọn họ đều bị chiến lực của Sở Phong dọa đến ngây người.

Chỉ có điều, so sánh với những người đứng bên ngoài quan sát thì Phong Hạo – người đang đối mặt với Sở Phong đang đến gần mình, chỉ có thể bối rối đứng thừ người ra. Bởi vì giờ khắc này, hắn cảm nhận được một cảm giác bức bách quen thuộc ở trên người Sở Phong.

Hắn đã từng cảm thụ qua loại cảm giác này ở thời điểm hơn nửa năm trước, chính là lúc ở bên trong Bách Khúc Câu, chính là Tu La – Người thần bí thiếu chút nữa đã đánh chết hắn.

– Người... Người là?!!!

Giờ khắc này, Phong Hạo rốt cuộc đã phản ứng kịp, hắn khiếp sợ nhìn Sở Phong, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

– Người đã đoán đúng!

Tuy nhiên Sở Phong đã vọt đến trước mặt Phong Hạo, nhưng hắn không để cho Phong Hạo có cơ hội nói xong, chỉ thấy đại đao trong tay hắn lại lần nữa hóa thành kim mang, khi nó xẹt qua bên cạnh Phong Hạo thì hai dòng máu tươi đã bắn ra, mà hai cánh tay của Phong Hạo cũng bị chém đứt, rớt xuống đất.

– Aaaaaaaaaaaaaa!

Sau khi Phong Hạo lấy lại được cảm giác, nhìn thấy hai cánh tay mình bị chém đứt thì hấn vô cùng bi thương, lăn lộn trên mặt đất, trong miệng liên tục phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

– Tên Sở Phong này lại chặt đứt hai cánh tay của Phong Hạo!

– Nói như vậy thì các tin đồn trước kia là có thật, Sở Phong thực sự có lực chiến đấu nghịch thiên, có thể dựa vào tu vi Nguyên Vũ cửu trọng đánh bại Phong Hạo có tu vi Huyền Vũ lục trọng, hơn nữa chỉ dùng một kích đơn giản như thế!

Thủ đoạn của Sở Phong đều bị mọi người nhìn thấy rất rõ ràng, tất cả mọi người đều bị chiến lực mà Sở Phong biểu hiện ra dọa đến sợ ngây người. Bởi vì trước đây bọn họ căn bản chưa từng nhìn thấy chiến lực đáng sợ như vậy. Giờ khắc này, điều ấy khiến cho bọn họ cảm thấy khó có thể tin được, nghi ngờ tất cả những việc ấy có phải là sự thật hay không!

Tuy nhiên so sánh với sự khiếp sợ đơn thuần của người bên ngoài thì người của Lăng Vân Tông lại cảm thấy lửa giận ngất trời, một người còn chỉ vào Sở Phong, nổi giận nói:

– Sở Phong, người thật sự là lớn gan, chỉ là một trận so tài mà thôi, nhưng người lại hạ thủ đoạn hiểm độc như vậy. Người nên vì hành vi tác oai tác quái của mình mà trả giá thật lớn.

Lúc người đó đang nói chuyện, đệ tử và trưởng lão của Lăng Vân Tông còn đồng thanh gào lên, hơn nữa còn dàn thành hình tròn bao vây lấy đài thi đấu của Sở Phong và Phong Hạo.

Khi thấy người Lăng Vân Tông nổi giận thì ngoại trừ Lăng Vân Tông ra thì tất cả mọi người đều giật nảy mình, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong không khỏi sinh ra một chút thương hại.

Bởi vì ở Thanh Châu này, ngoại trừ Kỳ Lân Vương Phủ ra thì Lăng Vân Tông chính là lão đại. Sở Phong đối đãi với Phong Hạo như thế, không chỉ làm thương tổn đến Phong Hạo mà chẳng khác nào đánh vào thể diện của Lăng Vân Tông. Lăng Vân Tông đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn rồi, mọi người đều cảm thấy Sở Phong sắp gặp tai họa đến nơi rồi.

Tuy nhiên so với việc những người đứng xem lo âu thì Sở Phong – Người đứng ở trong vòng vây lại không hề có chút sợ hãi, hắn khinh thường nói:

– Ăn miếng trả miếng thôi!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Tự Tìm Đường Chết

– Ăn miếng trả miếng, nói như vậy là người cố ý làm chuyện ấy?

Nghe Sở Phong nói thế thì người của Lăng Vân Tông vô cùng tức giận, người nào cũng lộ ra sát khí, hận không thể đem Sở Phong xé thành phần vụn.

– Hừ, trước đó Độc Cô Ngạo Vân đối xử với tông chủ của ta thế nào? Với tư cách người chủ trì Bách Tông đại hội, khi đó sao các người không đứng ra bảo trì công lý đi?

– Người của Lăng Vân Tông các người là người, còn những người khác thì không phải là người à? Ta đã thương người Lăng Vân Tông các người thì ta phải trả một cái giá thật lớn, vậy lúc người Lăng Vân Tông các người đã thương tông chủ của ta, các người đã chạy đi đâu?

– Thân là đệ nhất tông môn ở Thanh Châu, các người có biết nói đạo lý không?

Sở Phong đối mặt với nguy hiểm không hề sợ sệt, ngược lại còn đưa ra những câu hỏi vô cùng sắc bén.

– Người...

Đối mặt với những câu chất vấn của Sở Phong, sắc mặt của đám người của Lăng Vân Tông đều tái mét, bọn họ thực sự không biết phải phản bác thế nào.

Theo lý mà nói, chỉ cần Sở Phong không giết chết Phong Hạo thì bọn họ thực sự không nên bao vây Sở Phong như vậy, vì dù sao thì hai cánh tay của Lý Trường Thanh cũng bị đứt đoạn bởi Độc Cô Ngạo Vân

“Bốp bốp bốp.....”

Đột nhiên, một trận tiếng vỗ tay vang dội truyền đến.

– Ha ha ha... Hay, hay, hay lắm.

Theo sau, một trận tiếng cười quái dị cũng vang lên theo, hóa ra là tông chủ Lăng Vân Tông – Yến Dương Thiên.

Giờ khắc này, hắn đang đứng trên đài cao, mang theo khí thế bá chủ thiên hạ, từ trên cao nhìn xuống mọi người, vừa vỗ tay vừa nhìn Sở Phong, trong mắt tràn đầy vẻ quái dị.

– Xem ra Thanh Long Tông đã xuất hiện một đệ tử có tố chất không tệ, Sở Phong, xem ra danh xưng đệ tử mạnh nhất của lần Bách Tông đại hội này đã thuộc về người rồi.

Sau khi cười to, Yến Dương Thiên cao giọng tuyên bố.

Yến Dương Thiên vừa nói ra lời này thì mặc dù người của Lăng Vân Tông không muốn, nhưng cũng vội vàng thối lui, khoogn dám động thủ với Sở Phong nữa, về phần người của những tông môn khác lại càng ngạc nhiên hơn.

Yến Dương Thiên không hề động thủ, khiến cho bọn nghĩ có lẽ Yến Dương Thiên yêu thích thiên phú của Sở Phong. Vì dù sao thì lực chiến đấu của Sở Phong nghịch thiên như vậy, dù đứng từ góc độ nào thì Sở Phong chắc chắn là nhân tài trước nay chưa từng có ở Thanh Châu này, với chiến lực như vậy, nếu như có thể tiếp tục trưởng thành thì sợ rằng ngày sau sẽ vượt qua Độc Cô Ngạo Vân, trở thành một nhân vật nổi tiếng.

Tuy nhiên suy nghĩ kỹ lại một chút, Yến Dương Thiên cũng không phải là loại người lương thiện khoan dung như vậy. Lăng Vân Tông của hắn có thể khuếch trương đến tình cảnh hiện tại cũng là bởi vì thủ đoạn của Lăng Vân Tông trước giờ vẫn luôn vô cùng nham hiểm. Hễ người nào đắc tội Lăng Vân Tông thì phần lớn đều không có kết quả tốt.

Mà Sở Phong lại phế đi hai cánh tay của Phong Hạo trước nhiều người như vậy, đã đánh vào mặt mũi của Lăng Vân Tông, đánh vào mặt của Yến Dương Thiên. Yến Dương Thiên làm sao có thể bỏ qua cho Sở Phong được chứ?

Cho nên lý do Yến Dương Thiên hành động như vậy chỉ có một lý do duy nhất, đó chính là vì Tề Phong Dương. Bởi vì ở Thanh Châu này, chỉ có một người duy nhất có thể khiến Yến Dương Thiên kiêng kỵ, đó chính là Kỳ Lân Vương Phủ.

Đổi thành trước đây thì mọi người còn có thể sẽ hoài nghi vì sao Tề Phong Dương phải kết nghĩa huynh đệ với một tên mao đầu tiểu tử như Sở Phong, thế nhưng hiện tại, sau khi mọi người thấy được chiến lực của Sở Phong thì gần như tất cả đều hiểu được mưu đồ của Tề Phong Dương.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc sau lưng Sở Phong không chỉ có Tề Phong Dương, mà còn có Kỳ Lân Vương Phủ. Dưới tình huống này, Yến Dương Thiên muốn đối phó với Sở Phong hiển nhiên phải cân nhắc kỹ càng.

– Lợi hại, Sở Phong này có thiên phú như vậy, sau lưng còn có Kỳ Lân Vương Phủ che chở, thành tựu ngày sau của hắn sẽ còn cao đến bậc nào chứ!

– Thanh Long Tông được quật khởi rồi, Thanh Long Tông có được một đệ tử như vậy thì vấn đề quật khởi chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

– Đúng vậy, chỉ bằng chừng ấy tuổi mà đã giành được danh hiệu đệ tử mạnh nhất của Bách Tông đại hội. Từ trước cho đến nay, Sở Phong chính là người đầu tiên, hẳn chính là thiên tài trước nay chưa từng có.

Giờ khắc này, ngoại trừ người của Lăng Vân Tông ra thì gần như tất cả mọi người có mặt ở đây đều ca ngợi thực lực của Sở Phong, hơn nữa còn dự đoán tương lai của Sở Phong, dường như có thể thấy một vị đại nhân vật thống trị Thanh Châu sắp được sinh ra.

Tông chủ các tông môn khắp nơi cũng vì Thanh Long Tông có thể sinh ra một vị đệ tử tài năng như vậy mà cảm thấy hâm mộ. Nhưng mặt khác thân là một người của Thanh Châu, bọn họ cũng vì Thanh Châu có thể xuất hiện một vị thiên tài như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo.

Hầu như tất cả mọi người đều bỏ đi những thành kiến trước kia đối với Sở Phong, trong mắt bọn họ tràn đầy sự chấn động. Bởi vì Sở Phong đã dùng thực lực của mình chứng minh hẳn không phải là một phế vật, mà là một thiên tài.

– Không, danh hiệu đệ tử mạnh nhất này chỉ là hư danh, Sở Phong ta cũng không muốn nhận danh hiệu đó.

Nhưng đúng vào lúc này, Sở Phong lại bày ra vẻ mặt không hài lòng, lên tiếng.

– Cái gì? Sở Phong lại không muốn nhận danh hiệu đệ tử mạnh nhất?

Mà câu này của Sở Phong lại càng tựa như một đạo sấm sét vang dội bên tai mọi người, khiến cho tất cả mọi người đều giật nảy mình. Cái danh hiệu đệ tử mạnh nhất này chính là thứ mà vô số người mong ước có được, nhưng Sở Phong lại không muốn, rốt cuộc trong bình của hắn bán rượu gì đây?

– Sở Phong, ngươi có ý gì?

Yến Dương Thiên nhú mày, mở miệng hỏi.

– Nếu như đã được đặt tên là đệ tử mạnh nhất thì đương nhiên phải là đệ tử mạnh nhất trong số tất cả tông môn ở Thanh Châu này.

– Thế nhưng Độc Cô Ngạo Vân thân là đệ nhất đệ tử của Lăng Vân Tông, nhưng hãn căn bản lại không hề giao thủ với ta. Ta đây nhận danh xưng đệ tử mạnh nhất đó chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, không nhận cũng được.

Sở Phong nhìn về phía Độc Cô Ngạo Vân đang đứng bên cạnh Yến Dương Thiên.

– Ha ha, Sở Phong, người đây là muốn thách đấu với ta sao?

Độc Cô Ngạo Vân cười ha ha, trong tiếng cười tràn đầy sự coi thường và giễu cợt.

– Ý của Sở Phong – ta chính là muốn khiêu chiến với Độc Cô Ngạo Vân người, người có dám đấu với ta một trận không?

Hai mắt Sở Phong sáng như ánh sao, chĩa vào Độc Cô Ngạo Vân đang đứng trên đài cao, lớn tiếng quát.

– Trời ạ, Sở Phong này bị điên rồi phải không? Hãn lại dám đi khiêu chiến với Độc Cô Ngạo Vân?

Mà Sở Phong vừa mới nói câu này ra thì gần như sắc mặt tất cả mọi người có mặt ở đó đều đại biến, bọn họ vô cùng kinh ngạc, thực lực của Độc Cô Ngạo Vân mạnh thế nào chứ? Hãn chính là người đã đánh bại các tông chủ của tông môn khắp Thanh Châu, giành được danh hiệu tông chủ mạnh nhất.

Cho dù Sở Phong có thiên phú mạnh hơn nữa thì dù sao vào thời điểm hiện tại, tu vi của hắn chỉ dừng lại ở Nguyên Vũ Cảnh. Nhưng hắn lại đi khiêu chiến với Độc Cô Ngạo Vân có phần quá mức điên cuồng, bởi vì không thể đem Độc Cô Ngạo Vân đi so sánh với Phong Hạo, đây chính là đệ nhất thiên tài mà tất cả Thanh Châu công nhận.

Ngay cả tông chủ của tông môn khắp nơi đều không phải là đối thủ của hắn, gần như là trong cảnh giới Huyền Vũ Cảnh không ai là địch thủ. Thậm chí có người còn nghi ngờ, ở thời điểm hiện tại, ngoại trừ tông chủ Lăng Vân Tông, phủ chủ Kỳ Lân Vương Phủ ra thì Độc Cô Ngạo Vân chính là người mạnh nhất ở Thanh Châu.

Người như vậy, ngay cả tông chủ các tông môn khắp nơi đều phải kiêng kỵ, mà Sở Phong lại muốn khiêu chiến với hắn, đương nhiên sẽ khiến người khác giật mình, khó có thể tiếp nhận được tin tức này.

– Ha ha, thực sự là nói khoác không biết ngượng mà, chẳng lẽ Độc Cô Ngạo Vân ta mà lại sợ người sao?

Độc Cô Ngạo Vân lạnh lùng cười một tiếng, sau đó thân hình hắn thoát một cái lại hóa thành một đạo hư ảnh, vọt tới đài thi đấu nơi Sở Phong đang đứng, đứng ngay trước mặt Sở Phong.

Sở Phong không chỉ lấy tu vi Nguyên Vũ cửu trọng khiêu chiến Độc Cô Ngạo Vân có tu vi Huyền Vũ bát trọng, hơn nữa còn đưa ra điều kiện người thua phải tự phế bỏ tu vi, điều này chẳng khác nào tự đào hầm chôn mình hay còn nói là tự tìm đường chết sao?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Trận Quyết Đấu Giữa Những Thiên Tài

– Tự phế bỏ tu vi? Chỉ dựa vào người mà cũng thích hợp nói với ta những lời như vậy? Người có tư cách đưa ra điều kiện đánh cược với ta sao?

Độc Cô Ngạo Vân dùng ánh mắt khinh thường nhìn Sở Phong, tựa như đang nhìn một con kiến nhỏ bé, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết nó vậy.

– Không dám thì cứ nói thẳng, hà cớ gì phải nói những lời vô ích như vậy!

Sở Phong nhún nhún hai vai, trên mặt viết rõ hai chữ “Khinh thường”.

– Không dám? Chẳng lẽ ta lại đi sợ một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như người sao? Cũng tốt, tự phế tu vi, hôm nay, ta sẽ thành toàn cho người!

Độc Cô Ngạo Vân hừ một tiếng, đem uy áp Huyền Vũ bát trọng phóng ra một cách triệt để, trong nháy mắt đã bao phủ lấy Sở Phong.

Khi uy tia uy áp vô hình kia bao phủ đến, Sở Phong tức khắc cảm nhận được một áp lực cực lớn. Độc Cô Ngạo Vân phát tán ra uy áp ckhoong phải là chuyện vừa, Sở Phong quả thực cảm nhận được dường như có một ngọn núi vô hình đang đặt lên bả vai của mình, khiến cho hăn khó có thể di chuyển dù chỉ là nửa bước.

– Nếu như người muốn mất đi tu vi thì ra sẽ thành toàn cho người, không cần chính người tự phế bỏ, ta sẽ đến giúp người.

Độc Cô Ngạo Vân liên tục cười khẩy, cùng lúc đó hắc cũng liên tục phóng ra uy áp, một tầng nối tiếp một tầng cuốn tới, hơn nữa còn ngày càng mạnh.

– Đáng ghét, lực lượng của tên này lại mạnh như vậy.

Dưới uy áp lũ lượt kéo tới, Sở Phong đổ mồ hôi như mưa, hai chân cũng bắt đầu khụy xuống.

Đều là Huyền Vũ bát trọng, nhưng lực lượng của cái tên Độc Cô Ngạo Vân này quả thực vượt xa Lâm Nhiên, trên cả Lý Trường Thanh. Nếu như Sở Phong chỉ dựa vào tu vi Nguyên Vũ cửu trọng của mình thì căn bản không có cách nào chống lại Độc Cô Ngạo Vân.

– Haizzz, quả thực chênh lệch quá lớn, mặc dù đều là thiên tài, thế nhưng cũng là chênh lệch gần một cảnh giới lớn, cách xa bát trọng, trình độ này căn bản không cách nào quyết đấu được.

– Sở Phong thực sự đã hành động không lý trí, ta quả thực có thể hiểu được rằng trong lòng hắc muốn báo thù cho Lý Trường Thanh, thế nhưng dưới tình huống không hề có một phần thắng như vậy mà hắc lại dám đi ước đấu với Độc Cô Ngạo Vân, việc này chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.

Mọi người có thể nhìn ra được Sở Phong đã bị uy áp của Độc Cô Ngạo Vân áp chế, thực lực của hai người thực sự chênh lệch quá lớn. Sở Phong căn bản không hề có chút khả năng đánh trả, trận tỷ thí này giống như những gì mọi người nghĩ vậy, hai bên còn chưa đánh nhau đã phân ra thắng bại rồi.

– Kết thúc, bây giờ ta sẽ lập tức phế bỏ tu vi của ngươi.

Độc Cô Ngạo Vân nắm chắc phần thắng, trong mắt hắc hiện ra một tia sát ý, sau đó uy áp từ trong cơ thể hắc điên cuồng tuôn ra, uy áp lúc này

còn mạnh hơn trước kia mấy lần, nó tựa như một cơn sóng lớn vô hình nhào về phía Sở Phong.

Cổ uy áp này thực sự quá mạnh mẽ, nếu như Sở Phong bị đánh trúng thì sợ rằng nó có thể đem Sở Phong nghiền thành máu loãng. Cái tên Độc Cô Ngạo Vân này đâu có chỗ nào giống như muốn phế bỏ tu vi của Sở Phong, hẳn thực sự muốn hạ đòn sát thủ, cướp đi tính mạng của Sở Phong.

Giờ khắc này, rất nhiều người đều đang âm thầm than thở, bọn họ vì một thiên tài ngàn năm khó gặp như Sở Phong mà cảm thấy thương tiếc. Bọn họ cảm thấy Sở Phong không nên hành động theo cảm tính như vậy. Lấy tu vi như thế mà dám khiêu chiến với Độc Cô Ngạo Vân, tự tay hủy đi tiền đồ sáng lạng phía trước, còn mất đi cả tính mạng.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Sở Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ thì đột nhiên trong cơ thể Sở Phong lại bộc phát ra một cỗ khí tức cực kỳ cường hãn, cỗ khí tức ấy phóng lên trời cao, cuốn đến chân trời, phảng phất như không ai có thể địch nổi, sau đó lại đem uy áp của Độc Cô Ngạo Vân đánh tan rã, quét sạch không còn một móng.

Mà giờ khắc này, hầu như tất cả mọi người đều biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong tràn đầy sự khiếp sợ. Bởi vì giờ khắc này, lực lượng Sở Phong phóng ra không còn là Nguyên Lực mà là Huyền Lực, Sở Phong đã bước chân vào Huyền Vũ Cảnh, hơn nữa còn có tu vi Huyền Vũ tam trọng.

– Chuyện gì đã xảy ra? Sao tu vi của Sở Phong đột nhiên lại từ Nguyên Vũ cửu trọng tăng lên đến Huyền Vũ tam trọng?

– Ta biết rồi, khó trách Sở Phong lại dám khiêu chiến Độc Cô Ngạo Vân, nhất định là ngay từ đầu hẳn đã giấu diếm thực lực. Nguyên Vũ cửu trọng chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi, Huyền Vũ tam trọng mới là thực lực chân chính của hắn.

Đối mặt với khí tức Sở Phong đột nhiên biến hóa như vậy, những người không biết rõ chân tướng còn tưởng rằng Sở Phong giấu diếm thực lực, chỉ cần nghĩ đến Sở Phong chỉ mới mười sáu tuổi mà đã có tu vi Huyền Vũ tam trọng, hơn nữa còn có lực chiến đấu nghịch thiên như vậy thì có rất nhiều người khiếp sợ, bọn họ khó có thể tiếp nhận được sự thật này.

– Đản Đản, xem ra lần này ta lại phải mượn lực lượng của người để đi đối phó với đại địch rồi.

Thời khắc này, Sở Phong đứng vững vàng trên đài, tầng tầng Huyền Lực đang lượn vòng xung quanh, đem quần áo thổi bay phát phới, khí thế cả người cường đại hơn trước kia vô số lần, mà đây cũng chính là chênh lệch giữa Huyền Vũ Cảnh và Nguyên Vũ Cảnh.

– Sở Phong không nên khinh thường, Độc Cô Ngạo Vân đó không đơn giản, cho dù ta đem lực lượng của ta cho người mượn thì người chưa hẳn nắm chắc phần thắng.

Đản Đản nghiêm túc nhắc nhở.

– Yên tâm đi, ta hiểu, phần lớn thiên tài của Lăng Vân Tông đều có rất nhiều thủ đoạn mạnh mẽ.

– Lấy Phong Hạo vừa rồi để nói, nếu không phải hắn nhớ lại lúc trước ta từng dùng một chiêu đánh hắn suýt chết, khiến trong lòng hắn sinh ra sự hoảng sợ, đánh mất ý chí chiến đấu thì chỉ sợ rằng ta không thể nào chỉ dùng Ngự Không Thuật và Bách Biến Cung đã có thể đánh bại hắn như vậy.

– Về phần cái tên Độc Cô Ngạo Vân này, bất kể là tính cách; chiến lực hay là thủ đoạn, tất cả đều vượt trên Phong Hạo. Hắn chính là một cường địch, ta sẽ không khinh địch, thế nhưng hôm nay ta nhất định phải đánh bại hắn, nếu không thì không thể nào trừ được nỗi nhục của Thanh Long Tông.

Năng lực quan sát của Sở Phong rất mạnh, kể từ lúc Độc Cô Ngạo Vân đánh bại Lý Trường Thanh một cách dễ dàng thì hẳn cũng biết Độc Cô Ngạo Vân này là một kẻ khó dây dưa rồi. Còn về phần mức độ khó chơi đến đâu thì ngoại trừ vị thiếu nữ mặc y phục màu tím kia ra, Độc Cô Ngạo Vân chính là kẻ khó dây dưa nhất trong thế hệ đồng lứa mà hắn từng gặp phải. Sở Phong cũng không biết đến tột cùng cái tên Độc Cô Ngạo Vân ấy có bao nhiêu thủ đoạn không muốn cho người khác biết, hay trong tay hắn ta có bao nhiêu át chủ bài bảo vệ tính mạng.

– Hóa ra là che giấu tu vi, khó trách người dám kêu gào ầm ĩ với ta như vậy. Tuy nhiên chỉ là tu vi Huyền Vũ tam trọng mà thôi, với loại trình độ này, người cảm thấy người có thể thắng được ta sao? Có phải là người có phần quá mức tự phụ rồi hay không?

Khuôn mặt Độc Cô Ngạo Vân cần bình thản, so với những người khác, hắn cũng không bởi vì tu vi của Sở Phong đột nhiên tăng mạnh mà cảm thấy khiếp sợ, ngược lại chiến ý trong mắt hắn lại càng thêm nồng đậm.

– Tức khắc sẽ biết đến tột cùng là người nào tự phụ thôi.

Sở Phong nhún người một cái, cả người lập tức hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt lướt đến trước mặt Độc Cô Ngạo Vân. Cùng lúc đó, hai tay Sở Phong nắm hai thanh kim sắc đại đao, hướng tới hai cánh tay của Độc Cô Ngạo Vân mà chém xuống.

– Thật đáng ghét, lại bị một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như người xem thường, xem ra ta nhất định phải cho người biết một chút về thủ đoạn của Độc Cô Ngạo Vân ta.

Độc Cô Ngạo Vân hừ lạnh một tiếng, không tránh không né, quay sang Sở Phong tung một đòn phản thủ. Uy lực của quyền này rất mạnh, tốc độ cực nhanh, ngay cả một ngọn núi cũng có thể bị nó xuyên thủng.

“Vù”.

Tuy nhiên dưới chân Sở Phong đột nhiên lóe lên hào quang rực rỡ, tốc độ đột nhiên nâng cao lên mấy lần, trong nháy mắt cả người đã biến mất, không chỉ tránh thoát được công kích của Độc Cô Ngạo Vân, ngược lại còn lướt đến phía sau Độc Cô Ngạo Vân. Cùng lúc đó, đại đao trong tay hăn hóa thành hai đạo kim mang, khi mọi người kịp nhận ra thì nó đã chém tới sau lưng của Độc Cô Ngạo Vân.

– Không chỉ có mình người có thân pháp vũ kỹ.

Thân thể Độc Cô Ngạo Vân đột nhiên hóa thành một đạo hư ảnh, sau đó hăn lại lướt đến sau lưng Sở Phong, khi thân thể hăn xuất hiện một lần nữa thì trong tay hăn đang nắm lấy một thanh trường thương màu lam sáng óng ánh, hơn nữa còn đang đâm về phía Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Hàn Khí Trí Mạng

– Như vậy mới thú vị.

Lần này, Sở Phong cũng không hề tránh né, mà chiêu thức của song đao trong tay đột nhiên biến đổi, đổi hướng ngăn cản đường đi của trường thương trong tay Độc Cô Ngạo Vân, một đao chém xuống, quét ngang thắt lưng của Độc Cô Ngạo Vân.

Chỉ có điều Độc Cô Ngạo Vân cũng không phải loại người đơn giản, bất luận là tốc độ hay là phản ứng hầu như không hề thua kém Sở Phong, trường thương vừa được thu hồi bỗng nhiên run lên, trường thương tức khắc hóa thành du long, bay đến phía đại đao của Sở Phong, sau đó lần thứ hai đột nhiên hướng về phía trước, lại hóa thành một con trường long lam sắc vô cùng hung mãnh tấn công về phía Sở Phong.

Hai vị thiên tài này, một vị tay cầm kim sắc song đao, một vị cầm trường thương lam sắc, lấy tốc độ nhanh như tia chớp tấn công về phía đối phương, chiêu thức biến hóa vô cùng đa dạng, khó phân thắng bại.

– Lợi hại, Sở Phong vậy mà có thể đánh ngang tay với Độc Cô Ngạo Vân.

– Chiến đấu như vậy, thật sự có rất nhiều tông chủ cũng không thể làm được, ngay cả những nhân vật cấp bậc tông chủ kia đều không cách nào đem Độc Cô Ngạo Vân ép đến mức lên bờ xuống ruộng như vậy được, thế nhưng Sở Phong lại làm được, chiến lực của tên này cũng quá mức nghịch thiên đi!

Nhìn hai người chiến đấu đến hoa cả mắt, ánh mắt tất cả mọi người đều trở nên rung rẩy, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, ngay cả Yến Dương Thiên cũng cau mày, trong ánh mắt xuất hiện vẻ phức tạp.

Chiến lược của Sở Phong thực sự đáng sợ, ít nhất nếu chỉ nói trên phương diện chiến lược thì Sở Phong đã hoàn toàn vượt qua Độc Cô Ngạo Vân, mà Lăng Vân Tông và Thanh Long Tông đã kết thù oán với nhau, nếu như không thể hóa giải phần ân oán này, như vậy thì sau này Sở Phong nhất định sẽ trở thành kẻ địch cường đại nhất của Lăng Vân Tông.

Điều này khiến cho Yến Dương Thiên không thể không xem xét lại thái độ đối với Sở Phong một lần nữa, biện pháp tốt nhất chính là nhân lúc trước khi Sở Phong chưa trưởng thành mà ra tay bóp chết hẳn. Mà trước mắt chính là thời cơ tốt nhất để bóp chết Sở Phong.

Nghĩ đến điều này, hai mắt Yến Dương Thiên xoay chuyển, môi của hắn bắt đầu nhẹ nhàng khép lại. Thế nhưng không ai nghe được lời hắn nói, ngược lại chỉ có hai lỗ tai của Độc Cô Ngạo Vân khẽ động một cái, sau đó khuôn mặt hắn cũng chợt có sự thay đổi, quay sang gật đầu một cái với Yến Dương Thiên đang đứng trên đài cao.

Chính là cách không truyền âm, chính là thủ đoạn mà chỉ có cường giả Thiên Vũ Cảnh mới có, có thể đem những lời mình muốn nói chỉ nói cho đối tượng mà mình chỉ định nghe. Ngoại trừ người kia ra thì những người khác không hề nghe được dù chỉ là nửa câu. Mà vừa rồi, những lời Yến Dương Thiên nói với Độc Cô Ngạo Vân chính là một mệnh lệnh, hắn muốn Độc Cô Ngạo Vân giết chết Sở Phong, tất cả hậu quả sẽ do hắn gánh.

“Vù”

Sau khi tuân lệnh, Độc Cô Ngạo Vân cũng không do dự, vội vàng thu hồi lam sắc trường thương trong tay, thân thể hắn hóa thành một đạo hư

ảnh, đột nhiên lui về phía sau. Cùng lúc đó, hai tay hắt xếp chồng lên nhau, quay sang Sở Phong, quát lớn:

– Đại Hải Vô Lượng!!

“Ầm”

Vừa dứt lời, phía trước Độc Cô Ngạo Vân lập tức hiện ra từng đợt sóng vô cùng cuồn cuộn, nước biển màu xanh thẫm, mỗi một đợt sóng đều cao đến ba trượng. Lúc này, từng cơn sóng nối tiếp một cơn sóng đổ về phía Sở Phong.

Bọt sóng này rất kỳ diệu, cũng không hề đi loạn xung quanh, mà luôn đi theo sự điều khiển của Độc Cô Ngạo Vân. Cho nên lúc nó đánh về phía Sở Phong, cũng có một đám lớn bọt sóng xoay trong xung quanh đài thi đấu.

Chúng nó cũng không có chảy ra khỏi đài thi đấu, mà vẫn luôn xoay xung quanh, đến sau cùng đài thi đấu to lớn kia đã tràn đầy bọt sóng, hoàn toàn bị nước biển màu xanh nhạt chiếm giữ.

Vào thời khắc này, Sở Phong đã không còn cơ hội công kích, chỉ có thể dựa vào thân pháp võ kỹ cường đại như Ngự Không Thuật lướt trên những đợt sóng kia. Thế nhưng không biết làm sao mà những bọt sóng ấy lại thực quá mức kỳ dị, khi thì hóa thành lưỡi đao sắc bén, khi thì hóa thành đao phủ, liên tục chém về phía Sở Phong.

Trước mắt, Sở Phong không chỉ là đơn giản chiến đấu với Độc Cô Ngạo Vân trong vô số cơn sóng lớn, mà là đang chiến đấu trong rừng gươm biển lửa, thật sự ở trong tình thế nguy cơ tứ phía. Nếu không phải Sở Phong có tinh thần lực cực mạnh, có thể dự cảm được sự biến hóa của bọt sóng thì chỉ sợ rằng thân pháp võ kỹ tinh diệu như Ngự Không Thuật cũng khó có thể chống đỡ được.

– Vũ kỹ thật lợi hại, chẳng lẽ đây là một trong những vũ kỹ trấn tông của Lăng Vân Tông, vũ kỹ cấp sáu – Đại Hải Vô Lượng?

– Nghe nói loại vũ kỹ này có thể tùy theo người thi triển mạnh yếu ra sao, mà sẽ có biến hóa tương ứng. Đừng nói đến biến hóa thành lưỡi đao, thậm chí có thể hóa thành biển lửa, mà rõ ràng Độc Cô Ngạo Vân đã thi triển ra ảo nghĩa tối cao của bộ vũ kỹ này.

– Lợi hại, hai người đều rất lợi hại, vũ kỹ mà Độc Cô Ngạo Vân thi triển ra lại có đủ khí thế và hiệu lực, hơn nữa còn vô cùng cường đại. Thế nhưng thân pháp cùng với khả năng cảm ứng của Sở Phong càng lợi hại, có thể lướt đi an toàn trong rừng vũ kỹ lợi hại như vậy cũng đủ thấy người này lợi hại đến mức nào.

Trận chiến của Sở Phong và Độc Cô Ngạo Vân đã vượt khỏi phạm vi hiểu biết của người bình thường, không chỉ trên phương diện thị giác mà đồng thời cũng tạo thành một đả kích to lớn ở trong lòng mọi người. Vũ kỹ của Độc Cô Ngạo Vân, thân pháp của Sở Phong đều khiến mọi người khiếp sợ, bọn họ tự nhận thấy mình không sánh bằng...

Ngay cả các tông chủ đều bội phục thủ đoạn của hai người, chớ nói chi là những đệ tử các môn phái, bọn họ thân là người cùng lứa tuổi với Độc Cô Ngạo Vân và Sở Phong, nhưng bọn họ thật sự cảm thấy vô cùng tự ti, nhất là Sở Phong, tuổi tác còn nhỏ hơn so với bọn họ lại lợi hại như thế, điều này khiến cho những kẻ trước kia tự nhận là thiên tài như bọn họ cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

– Không ngờ cái tên này lại lợi hại như vậy, trước kia ta còn khiêu khích hấn thực sự là không biết lượng sức mình. Xem ra hẳn không có giết ta đã là may mắn của ta rồi.

Lúc này, sắc mặt của Nam Cung Hiếu – Đệ nhất đệ tử của Vô Kiếm Tông vô cùng khẩn trương, hẳn càng nghĩ càng thấy sợ. Hẳn vì hành động

gây hấn với Sở Phong trước kia mà cảm thấy ân hận, hấn rất sợ Sở Phong sẽ ôm hận trong lòng, ngày sau sẽ tìm hấn tính sổ. Bởi vì giờ khắc này, Sở Phong có thể đánh ngang tay với Độc Cô Ngạo Vân đã chứng minh chiến lực của Sở Phong đã vượt qua tông chủ Vô Kiếm Tông, thậm chí ngoại trừ tông chủ Lăng Vân Tông ra thì tất cả mọi người đều không sánh bằng.

Sở Phong có thực lực cường đại như vậy, hơn nữa còn có một người đại ca lợi hại như Tề Phong Dương làm chỗ dựa. Ở trong lòng rất nhiều người đều đã âm thầm đem ký hiệu vô cùng đáng sợ dán lên người Sở Phong. Cho nên Nam Cung Hiếu hiểu rất rõ, nếu như Sở Phong muốn gây bất lợi cho hấn thì sợ rằng không ai có thể ngăn cản được, đợi đến lúc đó thì hấn chỉ có một con đường thôi, đó chính là chết.

Trên thực tế, ngoại trừ Nam Cung Hiếu ra thì Bạch Hề cùng với chúng đệ tử và trưởng lão Ngọc Nữ Tông cũng đang suy nghĩ vấn đề tương tự, đó chính là sau này không được phép làm mất lòng Sở Phong.

Bởi vì Sở Phong không chỉ bày ra thực lực cường đại, mà hấn còn dám ở ngay trên địa bàn của Lăng Vân Tông, chặt đứt cánh tay của Phong Hạo, khiêu chiến với Độc Cô Ngạo Vân, từ đó có thể thấy được hấn là một người có cừu tất báo. Hơn nữa còn là người có thủ đoạn độc ác, một kẻ địch như thế thật sự quá mức đáng sợ, tốt nhất nên tránh thật xa, nếu không sẽ rước lấy tai họa.

– Thiên Hàn Địa Động.

Nhưng đúng vào lúc Độc Cô Ngạo Vân đang thi triển Đại Hải Vô Lượng, lại chợt quát một tiếng, trong khi đang thi triển Đại Hải Vô Lượng, hấn lại thi triển ra vũ kỹ thứ hai.

“Vù vù vù vù”

Tất cả Huyền Lực từ trong cơ thể Độc Cô Ngạo Vân tuôn ra đều hóa thành một cơn lốc vô hình, nương theo cơn sóng biển đang dao động, thổi

thành một cơn sóng sóng gió chấn động trời đất, càng thổi càng mạnh, cuối cùng biến thành một cơn sóng thần cuộn trào mãnh liệt.

Tuy nhiên đây chẳng qua chỉ là bắt đầu mà thôi, cơn lốc vô hình kia lại nhanh chóng biến hóa, bắt đầu tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương. Cổ hàn khí kia cực kỳ đáng sợ, so với Hàn Băng Khí Diễm của Kỳ Lâm Vương Phủ còn đáng sợ hơn nhiều.

Quan trọng nhất chính là ngay khi cổ hàn khí kia bắt đầu khởi động thì cơn sóng thần trước mắt cũng đã bắt đầu ngưng tụ thành vô số phiến băng, cường độ của cổ hàn khí kia lại tăng nhanh trên diện rộng.

Hóa ra tình huống trước mắt lại là một ván cờ được sắp xếp sẵn, Đại Hải Vô Lượng trước kia chẳng qua chỉ là thứ làm nền cho Thiên Hàn Địa Động kia mà thôi. Giờ khắc này, hàn khí trí mệnh kia mới chính là vũ khí sắc bén mà Độc Cô Ngạo Vân dùng để chế ngự Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Gặp Lại Thất Thương Quyền

Giờ khắc này, tại mảnh thiên địa này, hàn khí đã sớm vô cùng lạnh lẽo, có thể đông cứng tất cả mọi thứ. Dưới tình huống như vậy, ngay cả thân thể của Sở Phong cũng bắt đầu cứng đờ không còn linh hoạt như lúc trước, động tác bắt đầu trở nên chậm chạp.

Đến sau cùng, động tác của Sở Phong càng ngày càng chậm, nghiêm nhiên hóa thành một người băng, cuối cùng hoàn toàn bất động, rơi vào bên trong vòng sóng biển kia.

Sau khi Sở Phong rơi xuống, trong nháy mắt sóng biển kia đã ngưng kết thành băng, phong ấn Sở Phong trong đó. Mà Độc Cô Ngạo Vân thì tiêu sái bay xuống, hần đứng ở trên núi băng, tươi cười ngắm nghía xung quanh, nói:

– Thằng bại đã phân!

– Hô~~~~~

Giờ khắc này, đám người phía dưới truyền đến một trận kinh hô, nhìn tác phẩm điêu khắc bằng băng kinh khủng đang giương nanh múa vuốt trên đài thi đấu, mọi người đều bị thủ đoạn của Độc Cô Ngạo Vân thuyết phục.

Tuy rằng chiến lực của Sở Phong khiến bọn họ khâm phục, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Độc Cô Ngạo Vân lại càng khiến bọn họ khuất phục hơn. Độc Cô Ngạo Vân không chỉ nắm trong tay lực lượng cường đại, hơn nữa còn có thể đồng thời thi triển hai loại võ kỹ.

Càng tập hợp đầy đủ đặc tính của hai loại vũ kỹ, phát huy uy lực siêu việt của vũ kỹ cấp sáu. Lúc địch thủ có thể phát hiện ra điểm không thích hợp thì đã chậm, bị Độc Cô Ngạo Vân đánh bại thảm hại.

– Độc Cô Ngạo Vân không hổ là người giỏi nhất trong lớp tiểu bối của Thanh Châu, thủ đoạn bậc này thật sự khiến người ta bội phục.

– Ai! Đáng tiếc là tuổi tác của Sở Phong vẫn còn quá nhỏ, nếu như cho hắn thêm mấy năm nữa thì ta tin rằng Độc Cô Ngạo Vân tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Giờ khắc này, có người tán phục thực lực của Độc Cô Ngạo Vân, cũng có rất nhiều người cảm thấy đáng tiếc cho Sở Phong. Một siêu cấp thiên tài như thế mà lại ngã xuống ở nơi này, đây thực sự là một việc khiến người khác đau lòng.

Tuy nhiên so với những người đứng xem thì trên mặt của chúng đệ tử của Lăng Vân Tông chỉ tràn đầy sự vui mừng hả hê, bởi vì Độc Cô Ngạo Vân chiến thắng không chỉ thay Phong Hạo báo thù, mà càng giữ được uy nghiêm của Lăng Vân Tông, bảo vệ vị trí vương giả của Lăng Vân Tông ở Thanh Châu này.

“Ầm ầm ầm”

Nhưng ngay lúc mọi người đều cho rằng đại cục đã định thì đài thi đấu lại chấn động kịch liệt. Cùng lúc đó, từng vết nứt thật nhỏ bắt đầu xuất hiện trên tác phẩm điêu khắc bằng băng rét lạnh kia, sau đó lan ra xung quanh với tốc độ chóng mặt.

Vết nứt chạy càng ngày càng nhanh, hơn nữa diện tích cũng càng ngày càng lớn, từ một vết rất nhỏ đã biến thành một mảng lớn, rất nhanh đã phân bố khắp tượng băng. Theo sát phía sau, một cỗ năng lượng vô cùng cuồng bạo từ bên trong băng điêu truyền ra, cuốn sạch tất cả những vật cản trên đường đi của nó, bao phủ lấy mảnh thiên đại này.

“Ầm”

Trong phút chốc, băng điêu to lớn đã bắt đầu chia năm xẻ bảy, hơn nữa còn nhanh chóng lan rộng, từ một khối băng to lớn hóa thành vô số mảnh băng vô cùng nhỏ, rơi lả tả xuống tựa như mưa sao băng, mãi cho đến khi hoàn toàn vỡ tan.

Cùng lúc đó, trên mảnh thiên đại này, một đạo thân ảnh xuất hiện lần nữa trước mắt mọi người, đó chính là Sở Phong. Giờ khắc này, Sở Phong đang đứng yên lặng trên đài thi đấu, băng sương bao phủ xung quanh thân thể hắn đang hóa thành hơi nước, không ngừng bốc lên. Dưới làn hơi nước mờ ảo, mọi người có thể nhìn thấy một đôi mắt vô cùng sắc bén.

Đi kèm với sự xuất hiện của Sở Phong còn có một cỗ áp lực vô cùng kinh khủng, đem mảnh thiên địa dồn nén đến vạn vẹo biến dạng. Mà dưới cỗ áp lực này, Độc Cô Ngạo Vân đã không còn dáng dấp kiêu ngạo như trước, trên mặt hắn ra tràn đầy vẻ thống khổ. Hắn đang chống đỡ áp lực, bị đè ép đến mức khom người, bày ra trạng thái khuất phục.

– Vũ kỹ thật lợi hại, loại cảm giác này, giống như đã vượt qua vũ kỹ cấp sáu vậy. Chẳng lẽ Sở Phong nắm giữ vũ kỹ cấp bảy?

– Không thể nào, ở Thanh Châu cảnh nội căn bản không tồn tại vũ kỹ cấp bảy. Đây nhất định là vũ kỹ cấp sáu, là cực phẩm vũ kỹ trong số vũ kỹ cấp sáu. Hơn nữa lại cộng thêm năng lực lý giải đối với vũ kỹ cùng với thiên phú trời sinh của Sở Phong, mới có thể phát huy sức mạnh vượt trội của bản thân vũ kỹ.

– Nếu như người sử dụng vũ kỹ có thiên phú cùng với năng lực lý giải cường đại thì có thể khiến uy lực của vũ kỹ thăng hoa lên một cấp bậc mới sao? Nói như vậy thì ở phương diện thi triển vũ kỹ, Sở Phong cũng không hoàn toàn vượt qua Độc Cô Ngạo Vân sao?

Hư Không Long Ngâm Kiếm của Sở Phong thực sự quá mạnh mẽ, mặc dù không tinh diệu bằng Đại Hải Vô Lượng và Thiên Hàn Địa Hống của Độc Cô Ngạo Vân, thế nhưng loại khí tức áp bức này tuyệt đối khiến cho tất cả mọi người trở nên chấn động.

– Độc Cô Ngạo Vân, người lựa chọn tự phế bỏ tu vi, hay là để ta tới giúp người?

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vân bị Hư Không Long Ngâm Nhận của mình áp bức đến mức ngay cả sống lưng cũng không thể đứng thẳng được, sắp sửa quỳ trước mặt mình thì Sở Phong lạnh lùng hỏi.

– Hừ, người thật sự nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng? Trận tỷ thí này chưa kết thúc đâu, bây giờ ta sẽ cho người biết một chút về vũ kỹ mạnh nhất của Lăng Vân Tông ta.

Độc Cô Ngạo Vân bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, sau đó một cỗ khí tức vô cùng đặc thù bắt đầu khởi động trong cơ thể hắn. Cỗ khí tức ấy vậy mà có thể chặn Hư Không Long Ngâm Nhận của Sở Phong lại, hơn nữa khí tức của hắn còn nhanh chóng tăng lên, đột phá một tầng rồi lại đến một tầng, trở nên vô cùng mạnh mẽ.

– Loại cảm giác này chính là đòn tuyệt sát Thất Thương Quyền.

Cảm nhận thấy khí tức của Độc Cô Ngạo Vân đang nhanh chóng biến hóa thì mặt mũi của Sở Phong cũng khẽ biến, nhíu chặt mày.

Hắn nhận ra vũ kỹ mà Độc Cô Ngạo Vân đang thi triển chính là một trong vũ kỹ trấn tông của Lăng Vân Tông – Tuyệt sát Thất Thương Quyền. Vũ kỹ này vốn là vũ kỹ cấp năm, theo lý mà nói nó không thể gây chấn động như thế, thế nhưng loại vũ kỹ này lại vô cùng quý dị, nó có công dụng và tác hại giống như cấm dược, đó chính là người sử dụng phải trả một cái giá rất cao, lấy sự tổn hao của thân thể đổi lấy lực lượng vượt xa lực lượng thực tế của bản thân.

Trước kia, khi ở Chu Tước Thành, Sở Phong từng được nhận thức trên người một đệ tử hạch tâm của Lăng Vân Tông “Đình Cừ”. Khi đó, Đình Cừ dựa vào vũ kỹ này, có thể khiến cho tu vi của hắn tăng mạnh, hơn nữa Đình Cừ chẳng qua chỉ tu luyện tuyệt sát Thất Thương Quyền đến tầng thứ ba thôi đã khiến Sở Phong cảm nhận được một loại áp lực rất lớn.

Mà lúc này, Độc Cô Ngạo Vân lại thi triển tuyệt sát Thất Thương Quyền hoàn toàn vượt qua Đình Cừ, hiện tại đã thi triển đến tầng thứ tư. Đến tầng thứ tư, thân thể của Độc Cô Ngạo Vân vẫn không thể chịu đựng nổi sự áp bức của Hư Không Ngân Long Nhận của Sở Phong.

“Vù vù”

Đúng vào lúc này, Độc Cô Ngạo Vân lại lần nữa đột phá, bước chân vào tầng thứ năm. Lúc này, một tầng Huyền lực bắt đầu lấy Độc Cô Ngạo Vân làm trung tâm xoay tròn cực nhanh, chợt bắt đầu phản công về phía Sở Phong, khiến Sở Phong cảm nhận được một cỗ áp lực cực kỳ cường đại.

Tuy nhiên như thế vẫn chưa hết, đột nhiên lại có một vòng xoáy vô hình cực kỳ đáng sợ từ trong cơ thể Độc Cô Ngạo Vân cuốn ra, Hư Không Ngân Long Nhận của Sở Phong hoàn toàn bị đánh tan.

Thời khắc này, Độc Cô Ngạo Vân chẳng những đem tuyệt sát Thất Thương Quyền đột phá đến tầng thứ sáu, mà ngay cả tu vi của hắn cũng tăng lên một trọng, từ Huyền Vũ bá

Giờ khắc này, tại mảnh thiên địa này, hàn khí đã sớm vô cùng lạnh lẽo, có thể đông cứng tất cả mọi thứ. Dưới tình huống như vậy, ngay cả thân thể của Sở Phong cũng bắt đầu cứng đờ không còn linh hoạt như lúc trước, động tác bắt đầu trở nên chậm chạp.

Đến sau cùng, động tác của Sở Phong càng ngày càng chậm, nghiêm nhiên hóa thành một người băng, cuối cùng hoàn toàn bất động, rơi vào bên trong vòng sóng biển kia.

Sau khi Sở Phong rơi xuống, trong nháy mắt sóng biển kia đã ngưng kết thành băng, phong ấn Sở Phong trong đó. Mà Độc Cô Ngạo Vân thì tiêu sái bay xuống, hần đứng ở trên núi băng, tươi cười ngắm nghía xung quanh, nói:

– Thắng bại đã phân!

– Hô~~~~~

Giờ khắc này, đám người phía dưới truyền đến một trận kinh hô, nhìn tác phẩm điêu khắc băng băng kinh khủng đang giương nanh múa vuốt trên đài thi đấu, mọi người đều bị thủ đoạn của Độc Cô Ngạo Vân thuyết phục.

Tuy rằng chiến lực của Sở Phong khiến bọn họ khâm phục, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Độc Cô Ngạo Vân lại càng khiến bọn họ khâm phục hơn. Độc Cô Ngạo Vân không chỉ nắm trong tay lực lượng cường đại, hơn nữa còn có thể đồng thời thi triển hai loại vũ kỹ.

Càng tập hợp đầy đủ đặc tính của hai loại vũ kỹ, phát huy uy lực siêu việt của vũ kỹ cấp sáu. Lúc địch thủ có thể phát hiện ra điểm không thích hợp thì đã chậm, bị Độc Cô Ngạo Vân đánh bại thảm hại.

– Độc Cô Ngạo Vân không hổ là người giỏi nhất trong lớp tiểu bối của Thanh Châu, thủ đoạn bậc này thật sự khiến người ta bội phục.

– Ai! Đáng tiếc là tuổi tác của Sở Phong vẫn còn quá nhỏ, nếu như cho hần thêm mấy năm nữa thì ta tin rằng Độc Cô Ngạo Vân tuyệt đối không phải là đối thủ của hần.

Giờ khắc này, có người thán phục thực lực của Độc Cô Ngạo Vân, cũng có rất nhiều người cảm thấy đáng tiếc cho Sở Phong. Một siêu cấp thiên tài như thế mà lại ngã xuống ở nơi này, đây thực sự là một việc khiến người khác đau lòng.

Tuy nhiên so với những người đứng xem thì trên mặt của chúng đệ tử của Lăng Vân Tông chỉ tràn đầy sự vui mừng hả hê, bởi vì Độc Cô Ngạo Vân chiến thắng không chỉ thay Phong Hạo báo thù, mà càng giữ được uy nghiêm của Lăng Vân Tông, bảo vệ vị trí vương giả của Lăng Vân Tông ở Thanh Châu này.

“Ầm ầm ầm”

Nhưng ngay lúc mọi người đều cho rằng đại cục đã định thì đài thi đấu lại chấn động kịch liệt. Cùng lúc đó, từng vết nứt thật nhỏ bắt đầu xuất hiện trên tác phẩm điêu khắc bằng băng rét lạnh kia, sau đó lan ra xung quanh với tốc độ chóng mặt.

Vết nứt chạy càng ngày càng nhanh, hơn nữa diện tích cũng càng ngày càng lớn, từ một vết rất nhỏ đã biến thành một mảng lớn, rất nhanh đã phân bố khắp tượng băng. Theo sát phía sau, một cỗ năng lượng vô cùng cuồng bạo từ bên trong băng điêu truyền ra, cuốn sạch tất cả những vật cản trên đường đi của nó, bao phủ lấy mảnh thiên đại này.

“Ầm”

Trong phút chốc, băng điêu to lớn đã bắt đầu chia năm xẻ bảy, hơn nữa còn nhanh chóng lan rộng, từ một khối băng to lớn hóa thành vô số mảnh băng vô cùng nhỏ, rơi lả tả xuống tựa như mưa sao băng, mãi cho đến khi hoàn toàn vỡ tan.

Cùng lúc đó, trên mảnh thiên đại này, một đạo thân ảnh xuất hiện lần nữa trước mắt mọi người, đó chính là Sở Phong. Giờ khắc này, Sở Phong đang đứng yên lặng trên đài thi đấu, băng sương bao phủ xung quanh thân thể hắn đang hóa thành hơi nước, không ngừng bốc lên. Dưới làn hơi nước mờ ảo, mọi người có thể nhìn thấy một đôi mắt vô cùng sắc bén.

Đi kèm với sự xuất hiện của Sở Phong còn có một cỗ áp lực vô cùng kinh khủng, đem mảnh thiên địa dồn nén đến vạn vạo biến dạng. Mà dưới

cổ áp lực này, Độc Cô Ngạo Vân đã không còn đáng dập kiêu ngạo như trước, trên mặt hằn ra tràn đầy vẻ thống khổ. Hắn đang chống đỡ áp lực, bị đè ép đến mức khom người, bày ra trạng thái khuất phục.

– Vũ kỹ thật lợi hại, loại cảm giác này, giống như đã vượt qua vũ kỹ cấp sáu vậy. Chẳng lẽ Sở Phong nắm giữ vũ kỹ cấp bảy?

– Không thể nào, ở Thanh Châu cảnh nội căn bản không tồn tại vũ kỹ cấp bảy. Đây nhất định là vũ kỹ cấp sáu, là cực phẩm vũ kỹ trong số vũ kỹ cấp sáu. Hơn nữa lại cộng thêm năng lực lý giải đối với vũ kỹ cùng với thiên phú trời sinh của Sở Phong, mới có thể phát huy sức mạnh vượt trội của bản thân vũ kỹ.

– Nếu như người sử dụng vũ kỹ có thiên phú cùng với năng lực lý giải cường đại thì có thể khiến uy lực của vũ kỹ thăng hoa lên một cấp bậc mới sao? Nói như vậy thì ở phương diện thi triển vũ kỹ, Sở Phong cũng không hoàn toàn vượt qua Độc Cô Ngạo Vân sao?

Hư Không Long Ngâm Kiếm của Sở Phong thực sự quá mạnh mẽ, mặc dù không tinh diệu bằng Đại Hải Vô Lượng và Thiên Hàn Địa Hống của Độc Cô Ngạo Vân, thế nhưng loại khí tức áp bức này tuyệt đối khiến cho tất cả mọi người trở nên chấn động.

– Độc Cô Ngạo Vân, người lựa chọn tự phế bỏ tu vi, hay là để ta tới giúp người?

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vân bị Hư Không Long Ngâm Nhận của mình áp bức đến mức ngay cả sống lưng cũng không thể đứng thẳng được, sắp sửa quỳ trước mặt mình thì Sở Phong lạnh lùng hỏi.

– Hừ, người thật sự nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng? Trận tỷ thí này chưa kết thúc đâu, bây giờ ta sẽ cho người biết một chút về vũ kỹ mạnh nhất của Lăng Vân Tông ta.

Độc Cô Ngạo Vân bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, sau đó một cỗ khí tức vô cùng đặc thù bắt đầu khởi động trong cơ thể hắn. Cỗ khí tức ấy vậy mà có thể chặn Hư Không Long Ngân Nhậm của Sở Phong lại, hơn nữa khí tức của hắn còn nhanh chóng tăng lên, đột phá một tầng rồi lại đến một tầng, trở nên vô cùng mạnh mẽ.

– Loại cảm giác này chính là đòn tuyệt sát Thất Thương Quyền.

Cảm nhận thấy khí tức của Độc Cô Ngạo Vân đang nhanh chóng biến hóa thì mặt mũi của Sở Phong cũng khẽ biến, nhúu chặc mày.

Hắn nhận ra vũ kỹ mà Độc Cô Ngạo Vân đang thi triển chính là một trong vũ kỹ trấn tông của Lăng Vân Tông – Tuyệt sát Thất Thương Quyền. Vũ kỹ này vốn là vũ kỹ cấp năm, theo lý mà nói nó không thể gây chấn động như thế, thế nhưng loại vũ kỹ này lại vô cùng quý dị, nó có công dụng và tác hại giống như cấm dược, đó chính là người sử dụng phải trả một cái giá rất cao, lấy sự tổn hao của thân thể đổi lấy lực lượng vượt xa lực lượng thực tế của bản thân.

Trước kia, khi ở Chu Tước Thành, Sở Phong từng được nhận thức trên người một đệ tử hạch tâm của Lăng Vân Tông “Đình Cừ”. Khi đó, Đình Cừ dựa vào vũ kỹ này, có thể khiến cho tu vi của hắn tăng mạnh, hơn nữa Đình Cừ chẳng qua chỉ tu luyện tuyệt sát Thất Thương Quyền đến tầng thứ ba thôi đã khiến Sở Phong cảm nhận được một loại áp lực rất lớn.

Mà lúc này, Độc Cô Ngạo Vân lại thi triển tuyệt sát Thất Thương Quyền hoàn toàn vượt qua Đình Cừ, hiện tại đã thi triển đến tầng thứ tư. Đến tầng thứ tư, thân thể của Độc Cô Ngạo Vân vẫn không thể chịu đựng nổi sự áp bức của Hư Không Long Ngân Nhậm của Sở Phong.

“Vù vù”

Đúng vào lúc này, Độc Cô Ngạo Vân lại lần nữa đột phá, bước chân vào tầng thứ năm. Lúc này, một tầng Huyền lực bắt đầu lấy Độc Cô Ngạo

Vân làm trung tâm xoay tròn cực nhanh, chột bắt đầu phản công về phía Sở Phong, khiến Sở Phong cảm nhận được một cổ áp lực cực kỳ cường đại.

Tuy nhiên như thế vẫn chưa hết, đột nhiên lại có một vòng xoáy vô hình cực kỳ đáng sợ từ trong cơ thể Độc Cô Ngạo Vân cuốn ra, Hư Không Long Ngân Nhận của Sở Phong hoàn toàn bị đánh tan.

Thời khắc này, Độc Cô Ngạo Vân chẳng những đem tuyệt sát Thất Thương Quyền đột phá đến tầng thứ sáu, mà ngay cả tu vi của hắn cũng tăng lên một trọng, từ Huyền Vũ bát trọng tăng lên đến Huyền Vũ cửu trọng.

“Đạp”

Lúc này, dưới uy áp của Độc Cô Ngạo Vân, Sở Phong không kèm được lui về phía sau một bước, sắc mặt lần nữa trở nên khó coi. Đối mặt với tu vi của Độc Cô Ngạo Vân đột nhiên tăng mạnh, Sở Phong cũng cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội.

– Mau nhìn đi, khí tức của Độc Cô Ngạo Vân làm sao lại đột ngột tăng lên đến trình độ đó, loại biến hóa quỷ dị này.... Chẳng lẽ là vũ kỹ trấn tông của Lăng Vân Tông, tuyệt sát Thất Thương Quyền?

Sự biến hóa của Độc Cô Ngạo Vân khiến cho tất cả mọi người sợ hãi, bởi vì loại biến hóa từ Huyền Vũ bát trọng đột phá đến Huyền Vũ cửu trọng thật sự quá mức kinh khủng, khiến cho bọn họ không kèm được mà nhớ đến tuyệt sát Thất Thương Quyền kia.

t trọng tăng lên đến Huyền Vũ cửu trọng.

“Đạp”

Lúc này, dưới uy áp của Độc Cô Ngạo Vân, Sở Phong không kèm được lui về phía sau một bước, sắc mặt lần nữa trở nên khó coi. Đối mặt

với tu vi của Độc Cô Ngạo Vân đột nhiên tăng mạnh, Sở Phong cũng cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội.

– Mau nhìn đi, khí tức của Độc Cô Ngạo Vân làm sao lại đột ngột tăng lên đến trình độ đó, loại biến hóa quỷ dị này.... Chẳng lẽ là vũ kỹ trấn tông của Lăng Vân Tông, tuyệt sát Thất Thương Quyền?

Sự biến hóa của Độc Cô Ngạo Vân khiến cho tất cả mọi người sợ hãi, bởi vì loại biến hóa từ Huyền Vũ bát trọng đột phá đến Huyền Vũ cửu trọng thật sự quá mức kinh khủng, khiến cho bọn họ không kèm được mà nhớ đến tuyệt sát Thất Thương Quyền kia.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Hôi Bào Giới Linh Sư

– Không sai, đây chính là vũ kỹ trấn tông của Lăng Vân Tông ta – Tuyệt sát Thất Thương Quyền.

– Tuy đây là vũ kỹ cấp năm, nhưng nó cũng chính là vũ kỹ khó tu luyện nhất của Lăng Vân Tông. Người bình thường có thể tu luyện đến tầng thứ ba thôi đã được xem là thiên tài, nếu có thể tu luyện đến tầng thứ tư thì chính là siêu cấp thiên tài. Thế nhưng hiện nay, Độc Cô sư huynh của ta đã đem vũ kỹ này thi triển đến tầng thứ sáu.

Một đệ tử của Lăng Vân Tông đặc ý giới thiệu.

– Trời ạ, tu luyện đến tầng thứ sáu, rốt cuộc năng lực lĩnh ngộ của Độc Cô Ngạo Vân mạnh mẽ đến trình độ nào?

Sau khi mọi người nghe được những lời đệ tử Lăng Vân Tông nói thì đều giật mình, người các môn phái đang xem trận đấu cũng trợn mắt há mồm, ca ngợi không ngớt.

Khi mọi người nhìn về phía Sở Phong lần nữa thì trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ lo âu. Trước kia Sở Phong cùng với Độc Cô Ngạo Vân chênh lệch bốn cảnh giới đã đánh đến tình cảnh khó phân thắng bại. Mà hiện nay khoảng cách đã kéo đến năm cảnh giới, Sở Phong rõ ràng không cách nào chống đỡ nổi. Độc Cô Ngạo Vân đã lấy ưu thế áp đảo chế trụ Sở Phong, căn bản không cần dùng đến vũ kỹ nữa, chỉ dựa vào khí tức này đã có thể đánh bại Sở Phong, đây cũng chính là thứ gọi là thực lực áp chế tuyệt đối.

“Vù vù vù”

Nhưng đúng vào lúc này, trong cơ thể Sở Phong lại đột nhiên phát sinh biến hóa, từng tầng từng tầng kim sắc lôi đình bắt đầu từ trong cơ thể Sở Phong khởi động ra, mà khi tầng kim sắc lôi đình này bao phủ thân thể Sở Phong thì khí tức của hắn cũng tăng vọt, từ Huyền Vũ tam trọng đột phá đến Huyền Vũ tứ trọng.

– Mau nhìn đi, khí tức của Sở Phong, hắc.. hắc... hắc ... hắc vậy mà đã đột phá đến Huyền Vũ tứ trọng.

– Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ Sở Phong cũng tu luyện tuyệt sát Thất Thương Quyền sao? Làm thế nào mà đang yên đang lành, tu vi của hắn lại đột ngột tăng lên, cuối cùng còn đột phá một cảnh giới chứ?

– Các người nhìn kỹ đi, bên ngoài cơ thể Sở Phong có tồn tại một tầng kim sắc lôi đình, nhất định là lôi đình đó đã khiến tu vi của hắn tăng lên một trọng. Rốt cuộc loại vũ kỹ hoa lệ đó là loại vũ kỹ gì?

Sở Phong đã kích hoạt kim sắc lôi đình trong máu, loại năng lực độc hữu này lại bị người khác ngộ nhận là một loại vũ kỹ hoa lệ mà cường đại. Kim sắc lôi đình vừa khiến cho người ta sợ hãi đồng thời còn khiến người khác không ngừng hâm mộ.

Bởi vì bọn họ cảm thấy đây là một loại vũ kỹ vô cùng tài giỏi, một loại vũ kỹ vô cùng cường đại, cũng là loại vũ kỹ vốn không nên tồn tại, thế nhưng loại vũ kỹ này lại được Sở Phong nắm giữ.

– Thật sự có bản lĩnh, xem ra bên trong Thanh Long Tông còn lưu lại bảo tàng của Thanh Long Đạo Nhân. Không ngờ lại có nhiều loại vũ kỹ mà ta chưa bao giờ thấy xuất hiện trên người của người. Chỉ có điều, người thật sự tưởng rằng đem tu vi của mình tăng lên một trọng là có thể chống lại ta sao?

Độc Cô Ngạo Vân dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Sở Phong.

– Chẳng lẽ người cho rằng ta không cách nào chống lại người?

Sở Phong mỉm cười xem thường, hỏi ngược lại.

– Hừ, đương nhiên là không thể, người cho rằng tuyệt sát Thất Thương Quyền này thật sự chỉ có công dụng đề thăng tu vi của ta thôi sao?

– Nếu như người nghĩ như vậy thì người đã đánh giá quá thấp nó rồi. Ta không ngại nói cho người biết, tuy rằng tuyệt sát Thất Thương Quyền này chỉ được xếp vào vũ kỹ cấp năm, thế nhưng nếu như tu tới đại thành thì đây chính là loại vũ kỹ có thể so sánh với vũ kỹ cấp bảy.

Tâm tình của Độc Cô Ngạo Vân có vẻ vô cùng kích động.

Bởi vì ngay cả nhân vật cấp tông chủ Huyền Vũ cửu trọng, mà hãn cũng có thể đánh bại một cách dễ dàng, nhưng hiện tại, hãn lại bị tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, chỉ có tu vi Huyền Vũ tam trọng như Sở Phong bức ép đến tình trạng này, điều này thực sự khiến hãn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Hãn không thể chờ đợi được nữa, hãn muốn lập tức giết chết Sở Phong, chứng minh hãn mới chính là đệ nhất thiên tài của Thanh Châu.

– Được, vậy hãy để ta nhận thức một chút về vũ kỹ cấp bảy mà người nói này rất cuộc như thế nào đi!

Sắc mặt Sở Phong không hề thay đổi, cười khiêu khích một tiếng.

– Ta sẽ thỏa mãn người!

Trong cơn giận dữ, Độc Cô Ngạo Vân không nói nhảm nữa, sải bước đi tới phía trước, liên tiếp đánh ra vô số quyền.

Từng tầng huyền lực chen lẫn những quả đấm, thoát nhìn có vẻ bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa uy lực có tính hủy diệt. Cái loại uy thế đó khiến cho mảnh thiên địa nơi này liên tục rung

động, ngay cả những người đang xem trận đấu cũng vô cùng sợ hãi, bọn họ quả thật đã bị một quyền kia làm cho khiếp sợ không thôi.

– Ta đây cũng sẽ để cho người nhận thức một chút, xem Sở Phong ta làm sao ngăn cản được vũ kỹ cấp bảy của người!

Sở Phong không tránh cũng không né, mà ngay lúc ý niệm chuyển động, bàn bạc Kết Giới Lực nổi lên, ở trước người hắn tạo thành một bức tường kết giới vô cùng to lớn. Bức tường màu xám gần như hình thành chỉ trong nháy mắt, giống như một tòa pháo đài chắn trước người Sở Phong.

“Ầm ầm ầm”

Cùng lúc đó, năm đấm Huyền Lực của Độc Cô Ngạo Vân đã ầm ầm kéo tới, liên tục hóa thành những cơn chấn động kinh khủng phủ khắp thiên địa, mang theo uy thế kinh khủng. Ngay cả đài thi đấu vô cùng vững chắc kia cũng khó có thể chống đỡ nổi, dần dần bị sụp đổ, xuất hiện vô số vết rạn nứt, cuối cùng đã hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng đòn công kích kinh khủng như vậy lại chỉ có thể dừng lại ở trước người Sở Phong, căn bản không thể nào đến gần Sở Phong, tất cả đòn công kích đều bị Kết Giới do Sở Phong bố trí ngăn cản lại.

– Trời ạ! Mọi người mau nhìn đi, Sở Phong vậy mà có thể đỡ được đòn công kích của Độc Cô Ngạo Vân, hắn vậy mà có thể đỡ được đòn công kích kinh khủng như thế!

Lúc đầu, tất cả mọi người bị đòn công kích của Độc Cô Ngạo khiến cho vô cùng khiếp sợ, nhưng khi bọn họ nhìn thấy dù năm đấm Huyền lực kia liên tục bắn ra, nhưng lại không cách nào đủ thương đến Sở Phong, dù chỉ là một chút thì vẻ mặt chấn động của bọn họ lại càng sâu hơn vài phần.

– Đó là!!!

Cùng lúc đó, Yến Dương Thiên đang đứng trên đài cao cũng mở to mắt, trong mắt hần xuất hiện vẻ hoảng hốt.

– Không sai, đó chính là Hôi Sắc Kết Giới, tên Sở Phong đó lại nắm giữ lực lượng của một vị Hôi Bào Giới Linh Sư, hơn nữa tinh thần lực của hần rất giống với loại mà ta cảm nhận được trước kia. Hần chính là vị Giới Linh Sư mà ta đã cảm ứng được khi Bách Tông đại hội vừa mới bắt đầu.

Đúng vào lúc này, vị Hôi Bào Giới Linh Sư đứng sau lưng Yến Dương Thiên chợt lên tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

– Cái gì? Nói như vậy, Sở Phong chính là vị Hôi Bào Giới Linh Sư kia?

Nghe Yến Dương Thiên nói thế thì tất cả những người đang đứng trên đài cao kia đều kinh ngạc đến há to miệng, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ không thể tưởng tượng được.

– Đó chính là Kết Giới màu xám tro, Sở Phong lại có thể ngưng tụ ra kết giới màu xám tro. Sở Phong này cư nhiên lại là một vị Hôi Bào Giới Linh Sư!!!

Giờ khắc này, không chỉ có người có Lăng Vân Tông phát hiện sự khác thường của Sở Phong, mà người của các tông môn khác đều phát hiện ra được sự bất thường. Bọn họ vừa liếc mắt một cái liền nhận ra được thủ đoạn Sở Phong thi triển chính là Kết Giới, hơn nữa còn là Kết Giới màu xám tro. Sở Phong cư nhiên lại là một Hôi Bào Giới Linh Sư.

– Sở Phong hần... hần... hần... hần không chỉ là một thiên tài tu võ mà còn là một vị Hôi Bào Giới Linh Sư!!!

Mà sau khi tin tức này truyền ra thì gần như tất cả mọi người có mặt ở đó đều biến sắc, hoàn toàn bị tài năng của Sở Phong dọa đến choáng váng.

Hôi Bào Giới Linh Sư, toàn bộ Thanh Châu cũng chỉ có hai vị thôi, nhưng hôm nay đã xuất hiện người thứ ba, hơn nữa còn là một vị thiếu niên trẻ tuổi như vậy. Một thiên tài tu võ có thiên phú đáng sợ như vậy. Điều này đã khiến cho mọi người quá mức sợ hãi.

Càng khiếp sợ hơn nữa khi mọi người lại liên tưởng đến một người, đó chính là nhân vật thần bí đã danh chấn khắp Thanh Châu từ hơn nửa năm trước, Hôi Bào tiên sinh. Sở Phong này có khi nào có quan hệ đến vị Hôi Bào Tiên Sinh đó hay không?

Ngay khi mọi người đang suy đoán sôi nổi thì Sở Phong vươn bàn tay ra, xuất ra một trảo về phía Độc Cô Ngạo Vân. Từng tầng Kết Giới Lực mạnh mẽ lập tức vây lấy Độc Cô Ngạo Vân, sau khi đem hấn ta bao chặt chẽ bên trong thì bắt đầu thả ra áp bức về phía Độc Cô Ngạo Vân

Đối mặt với loại tình huống như vậy, Độc Cô Ngạo Vân bắt đầu điên cuồng thi triển tuyệt sát Thất Thương Quyền, muốn phá tan tầng kết giới kia. Thế nhưng hấn căn bản không thể nào phá hỏng được một phần kết giới nào. Điều này khiến cho một người trước nay vẫn luôn cuồng ngạo như hấn trở nên hoảng hốt.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Đánh Thành Thịch Vụn

Bức tường kết giới màu xám tro của Sở Phong chính là thủ đoạn phòng ngự cường hãn nhất, nhưng đồng thời cũng có thể hóa thành công cụ tấn công hung mãnh nhất.

Giờ khắc này, bức tường kết giới chia làm sáu mặt, di chuyển theo hiệu lệnh của Sở Phong, từ trên dưới trái phải, bốn phương tám hướng đem Độc Cô Ngạo Vân giam chặt chẽ ở trong đó. Đồng thời còn nhanh chóng thu hẹp lại, nếu cứ tiếp tục như vậy, mà Độc Cô Ngạo Vân vẫn không cách nào phá bỏ bức tường kết giới này, vậy thì sớm muộn gì hãn cũng ép thành một đồng thịch vụn thôi.

Đối mặt với loại tình huống như vậy, Độc Cô Ngạo Vân cũng vô cùng hoảng hốt, tuy nhiên trong đôi mắt tràn đầy sự hoảng hốt của hãn lại mơ hồ hiện lên một sự quyết tâm.

Tiếp theo, thân thể của Độc Cô Ngạo Vân bắt đầu nảy sinh biến hóa, da thịch của hãn biến thành màu đỏ, hơn nữa còn hiện lên vô số đường gân xanh, hai tròng mắt của hãn cũng biến thành màu trắng trống rỗng. Dáng vẻ tựa như một con dã thú, vô cùng dữ tợn. Quan trọng nhất chính là dưới loại biến hóa như vậy, mà khí tức của Độc Cô Ngạo Vân lại lần nữa tăng mạnh.

“Rống”

Đột nhiên, Độc Cô Ngạo Vân chột há to miệng, ngửa mặt lên trời thét lớn, một luồng âm thanh tựa như tiếng dã thú từ trong miệng hãn truyền ra, mặt đất đều rung động kịch liệt, rất nhiều người phải bịt kín hai lỗ tai.

Âm thanh này đâu có chỗ nào giống tiếng người, quả thực giống với tiếng dã thú hơn, thậm chí ngay cả yêu thú cũng không thể nào phát ra âm thanh gầm rú như vậy.

Mà kèm theo tiếng gầm thét vang lên thì một cơn rung động mạnh mẽ cùng từ trong cơ thể hắt quét ra xung quanh, lại đem bức tường kết giới màu xám tro của Sở Phong đánh đến tan rã.

– Loại khí tức này.... Chẳng lẽ Độc Cô sư huynh... hử... hử đã đem tuyệt sát Thất Thương Quyền luyện đến tầng thứ bảy sao?

Giờ khắc này, mặt mũi của đám đệ tử Lăng Vân Tông đã sớm biến sắc, bởi vì sự biến hóa của Độc Cô Ngạo Vân khiến cho bọn họ liên tưởng đến tầng cao nhất của tuyệt sát Thất Thương Quyền.

– Ngạo Vân lại tu luyện đến trình độ này, đây chính là cấp bậc mà ngay cả ta cũng không thể tu luyện tới.

Yến Dương Thiên nhìn thấy sự biến hóa của Độc Cô Ngạo Vân thì không kiềm chế được tâm tình kích động, trong mắt hắt xuất hiện vẻ mừng rỡ như điên.

Tuy tuyệt sát Thất Thương Quyền này chỉ là vũ kỹ cấp năm, nhưng độ khó khi tu luyện lại vô cùng cao, ngay cả hử cũng chỉ tu luyện đến tầng thứ sáu mà thôi. Thế nhưng Độc Cô Ngạo Vân lại tu luyện đến tầng thứ bảy. Điều này đã chứng minh thiên phú của Độc Cô Ngạo Vân còn phải vượt trên hử, mà điều này cũng đồng nghĩa với việc từ nay về sau Lăng Vân Tông hử đã cho người chống đỡ rồi, bảo hử làm sao có thể không vui mừng được chứ.

– Lấy thiên phú của Ngạo Vân, trong vòng năm năm nhất định sẽ đột phá đến Thiên Vũ Cảnh, khi đó Lăng Vân Tông cũng sẽ không tiếp tục chịu thiệt ở Thanh Châu này, có thể bước lên võ đài Cửu Châu đại lục bao la kia rồi.

Nguyên nhân Yến Dương Thiên kích động như thế là vì Độc Cô Ngạo Vân đã biểu hiện thiên phú kinh người, bởi vì hắn đã thấy một tương lai vô cùng tươi đẹp ở ngay trước mắt.

– Tông chủ đại nhân, tác dụng phản hệ của tuyệt sát Thất Thương Quyền này vô cùng đáng sợ, Ngạo Vân đã đem vũ kỹ này thi triển đến tầng thứ bảy, sợ rằng...

So với sự kích động của Yến Dương Thiên thì mười hai vị hộ pháp của Lăng Vân Tông lại cảm thấy lo lắng cho thân thể của Độc Cô Ngạo Vân hơn.

– Yên tâm đi, có ta ở đây, Ngạo Vân chắc chắn sẽ bình an vô sự. Trước mắt, điều quan trọng nhất chính là không thể thua được, bất luận phải trả một cái giá cao thế nào cũng không thể thua, bởi vì thua thì sẽ mất hết.

Vị Hôi Bào Giới Linh Sư nhỏ giọng nói.

– Đúng vậy, nhất định phải thắng trận chiến này. Tên Sở Phong kia chỉ mới chừng ấy tuổi mà đã tàn nhẫn như vậy, hắn lại dám đưa ra đánh cược phé bỏ tu vi với Ngạo Vân. Chấn chấn tên Hôi Bào Tiên Sinh họ Thượng Quan kia chính là tên này.

– Loại người như vậy, nếu như đã đắc tội sẽ rất khó hòa giải, nhất định phải thừa lúc hắn còn chưa trưởng thành mà bóp chết hắn, mà ta thấy mượn tay Ngạo Vân giết chết hắn là lựa chọn tốt nhất.

Yến Dương Thiên mặt không đổi sắc, nhìn chăm chăm vào Sở Phong, hơn nữa trong mắt hắn còn lộ ra sát khí. Bởi vì Sở Phong thực sự quá đáng sợ, là tiểu bối đáng sợ nhất mà hắn đã từng gặp qua, không chỉ có thiên phú tu võ, còn có tính cách tàn nhẫn, cùng với lòng can đảm và sự sáng suốt đối mặt với nguy hiểm không sợ hãi, những thứ này không phải là thứ mà lứa tuổi của hắn nên có.

Cho nên yển Dương Thiên liên tục nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không thể giữ Sở Phong lại, không tiếc bất cứ giá nào, không tiếc bất cứ thủ đoạn nào, nhất định phải giết chết hắn.

– Rống~~~~~`

Đúng vào lúc này, Độc Cô Ngạo Vân lại nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó hắn liền tung người lướt về phía Sở Phong, một cỗ uy thế cường đại cũng theo đến. Giờ khắc này, hắn đã đạt đến Huyền Vũ cực hạn tiếp cận Thiên Vũ Cảnh.

“Ầm ầm ầm”

Lúc này, Sở Phong cũng không dám cùng Độc Cô Ngạo Vân lấy cứng đối cứng, hắn vừa ngưng tụ kết giới ngăn cản, vừa thi triển vũ kỹ công kích. Thế nhưng lại không cách nào ngăn cản bước chân của Độc Cô Ngạo Vân, hắn chỉ cần tùy ý tung ra một kích đã có thể đánh tan kết giới của Sở Phong.

Đồng thời, Sở Phong phát ra công kích, nhưng Độc Cô Ngạo Vân kia không tránh cũng không né, mà đối mặt chính diện, dùng thân thể của mình đỡ được vô số đợt sóng công kích càng ngày càng mạnh mẽ của Sở Phong, thậm chí không hề ngăn cản được nửa bước chân của hắn.

– Vô dụng thôi, Ngạo Vân ở loại trạng thái này thì gần như là trong cảnh giới Huyền Vũ Cảnh không hề có địch thủ, thân thể hắn chính là vũ khí đáng sợ nhất, vô cùng kiên cố, dù công kích thế nào cũng không thể nào phá vỡ được.

– Ngạo Vân ở loại trạng thái này, sợ rằng ngay cả ta muốn đả thương hắn cũng phải tốn rất nhiều sức lực, chớ nói chi là Sở Phong chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử chỉ có tu vi Huyền Vũ tứ trọng như Sở Phong.

Yến Dương Thiên cùng với chư vị trưởng lão của Lăng Vân Tông nhìn thấy Sở Phong phát ra công kích căn bản không hề có hiệu quả thì liên tục cười khẩy, bọn họ cảm thấy những việc Sở Phong đang làm chẳng qua chỉ là vô dụng mà thôi.

– Ô Ngao!

Trên thực tế, lúc này Độc Cô Ngạo Vân quả thực là vô cùng hung mãnh, hần đâu còn điểm nào giống hình dáng của một con người. Ngay cả lúc chạy đều là chạm đất bằng tứ chi, giống như một con mãnh thú hình người, mang theo vô số tiếng gào thét chói tai cùng với sát khí kinh khủng áp bức tới Sở Phong.

– Không ngờ Độc Cô Ngạo Vân này lại có thể đem thân thể cường hóa đến trình độ như vậy. Xem ra ta chỉ có thể dùng chiêu kia.

Sau khi Sở Phong thấy những đòn công kích của mình không hề có kết quả thì hần cũng dứt khoát không tránh né nữa, hần đứng tại chỗ, yên lặng chờ Độc Cô Ngạo Vân đến.

– Tại sao Sở Phong lại đứng bất động? Chẳng lẽ hần định bỏ cuộc sao?

Nhưng hành động này của Sở Phong lại khiến cho người ngoài cuộc cảm thấy bất ngờ, ngay cả Yến Dương Thiên cũng khẽ nhíu mày, hần không biết trong bình của Sở Phong bán loại thuốc gì?

Mà khi Độc Cô Ngạo tung người lên, sắp vọt tới trước mặt Sở Phong thì Sở Phong đột nhiên lại chìa bàn tay ra, hét lớn một tiếng:

– Bạch Hổ Công Sát Thuật!!!

“Ầm”

Bạch hổ vừa xuất hiện mang theo uy thế không thể đỡ nổi, móng hổ kia ngưng tụ từ khí thể, chộp tới mặt Độc Cô Ngạo Vân, tựa như một con mèo đang bắt chuột vậy, nắm lấy Độc Cô Ngạo Vân lơ lửng giữa không trung. Cho dù hắn có giãy giụa thế nào cũng không thể nào thoát khỏi bộ móng to lớn của Bạch Hổ.

– Mau nhìn đi, đó là cái gì?

Bộ móng hổ màu trắng trông sống động như thật, vằn màu đen, lông tơ màu trắng, quả thật trông giống như bộ móng vuốt của một con bạch hổ to lớn thật sự vậy. Quan trọng nhất chính là nó có thể bắt một con ác thú to lớn hung mãnh như Độc Cô Ngạo Vân nằm trong lòng bàn tay, khiến hắn không thể nào thoát ra được. Điều này thực sự khiến cho mọi người vô cùng chấn động, bọn họ đều nghĩ đó là vũ kỹ gì lại có thể mang theo uy lực đáng sợ như vậy.

– Vô dụng thôi, cho dù vũ kỹ của hắn có lợi hại hơn nữa cũng không cách nào đả thương đến Độc Cô sư huynh. Độc Cô sư huynh đã luyện Thất Thương Quyền đến tầng thứ bảy, thời khắc này, Độc Cô sư huynh chính là kẻ vô địch, không gì có thể tổn thương đến huynh ấy, chỉ có huynh ấy tổn thương người khác. Sở Phong người không tránh được kết quả này đâu, hôm nay người nhất định sẽ thất bại!!!

Đúng vào lúc này, đám đệ tử của Lăng Vân Tông bắt đầu vô cùng tự tin hô to.

Khi Sở Phong nghe được những lời bọn họ nói thì hắn chỉ cười khẩy một tiếng, sau đó hai chột vung hai tay lên, bộ móng vuốt màu trắng đang bắt lấy Độc Cô Ngạo Vân đột nhiên hạ xuống, cuối cùng chỉ nghe một tiếng “Ầm”, liền đem Độc Cô Ngạo Vân quăng mạnh xuống đất.

Lực lượng cường đại khiến mặt đất xuất hiện một hố sâu to lớn, vô số vết nứt lan ra hơn một nghìn thước, thậm chí còn lan đến chỗ đài quan sát,

khiến cho một số ghế ngồi lún xuống.

Mà khi Sở Phong chậm rãi thu tay về cũng là lúc bụi đất bay ngút tận trời chậm rãi biến mất. Mọi người kinh ngạc phát hiện Độc Cô Ngạo Vân đang ở trạng thái vô địch không gì có thể phá vỡ nổi trong miệng đám đệ tử Lăng Vân Tông kia đã bị đánh thành thịt vụn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Có Giỏi Thì Xông Tới Đây

Trong hố sâu, một đám máu thịt lẫn lộn. Giờ khắc này, Độc Cô Ngạo Vân – Vị đệ nhất thiên tài của Lăng Vân Tông đã không còn chút sức sống, ngay cả hài cốt cũng không còn, hẳn đã bị một chưởng của Sở Phong đánh thành thịt vụn.

Lúc này, tình cảnh bên trong bên ngoài sân im lặng không tiếng động, không chỉ là người của Lăng Vân Tông, mà ngay cả người ngoài cũng bị hình ảnh trước mặt dọa đến sợ hãi, bọn họ đờ đẫn nhìn thi thể Độc Cô Ngạo Vân trong hố sâu kia, trong mắt tràn đầy sự kinh hoàng.

Giờ khắc này, Yến Dương Thiên đứng chết lặng ở trên đài cao, nhìn niềm hy vọng tương lai của Lăng Vân Tông lại hóa thành một đống máu thịt lẫn lộn. Thân thể hắn đều đang run rẩy, một cơn thịnh nộ không từ ngữ nào có thể hình dung được đang bắt đầu dâng trào trong cơ thể hắn.

– Sở Phong, ta phải làm thịt ngươi!

Đột nhiên có người hô to một tiếng, theo sau đủ loại tiếng mắng chửi cùng tiếng la hét vang lên. Trưởng lão và đệ tử của Lăng Vân Tông đều tiến lên bao vây lấy Sở Phong, khí thế như muốn lấy tính mạng Sở Phong vậy.

– Muốn làm thịt ta sao? Các ngươi không xứng!

Nhìn vẻ mặt tràn đầy sát khí của bọn họ, Sở Phong không hề sợ hãi, chỉ thấy hắn phát ống tay áo một cái, một tầng Huyền lực mạnh mẽ lấy hắn làm trung tâm quét ra bốn phương tám hướng.

– Ô oa~~~~~

Mà dưới cơn chấn động kia, hơn một nghìn đệ tử cùng với trưởng lão của Lăng Vân Tông căn bản không cách nào chống đỡ, từng người một giống như những con bù nhìn bị thổi phân tán khắp nơi, thậm chí một kích của Sở Phong mà bọn họ cũng không thể nào đỡ nổi.

– Tiểu tử cuồng vọng, hôm nay ngươi nhất định phải vì hành vi tác oai tác quái của ngươi mà trả giá thật lớn.

Đúng vào lúc này, mười hai đạo thân ảnh trên đài cao nhảy xuống, mười hai người chia nhau đứng ở mười hai hướng bao vây lấy Sở Phong, mà mười hai vị này chính là mười hai vị hộ pháp của Lăng Vân Tông, mười hai vị cường giả Huyền Vũ cửu trọng đỉnh phong.

“Vù vù”

Cùng lúc đó, một tầng kết giới màu xám tro được ngưng kết ra, bao lấy mười hai vị hộ pháp và Sở Phong lại, chính là vị Hôi Bào Giới Linh Sư của Lăng Vân Tông đã xuất thủ.

– Sở Phong, đến giới hạn thì phải ngừng tay, vì sao ngươi lại hạ sát thủ?

Yến Dương Thiên lên tiếng.

Giờ khắc này, hai mắt hắn đã sớm nhiễm đỏ tươi, ngay cả giọng nói cũng run run. Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra vị tông chủ Lăng Vân Tông này thật sự đã nổi giận, hắn đã cố nén lửa giận trong lòng, cố nén sự kích động muốn giết chết Sở Phong.

– Thật ra thì ta cũng không hề muốn giết ngươi, chỉ muốn đấu đến giới hạn thì ngừng tay. Thế nhưng vừa rồi ngươi của Lăng Vân Tông các người đều hô to, nói cái gì mà Độc Cô Ngạo Vân đang ở trong trạng thái vô địch,

không gì có thể phá vỡ nổi, khiến ta căng thẳng, vì thế ta đã tăng thêm lực, ai ngờ hãn lại yếu đuối như vậy, chỉ một kích của ta đã đập chết hãn rồi.

– Haizzz.. Tông chủ à, người thực sự không thể trách ta được, thật ra việc Độc Cô Ngạo Vân chết thì Lăng Vân Tông các người cũng có trách nhiệm. Nếu không phải bọn họ kêu la bày bạ thì ta cũng sẽ không nhận định lầm là Độc Cô Ngạo Vân rất mạnh, cũng sẽ không giết nhầm hãn như vậy.

Đối mặt với những lời chần vãn của Yến Dương Thiên, Sở Phong chỉ nhún nhún vai, bày ra vẻ mặt vô tội.

– Hay cho Sở Phong người, giết người của Lăng Vân Tông ta còn đem tội lỗi đổ lên đầu Lăng Vân Tông ta nữa. Hôm nay, ta mặc kệ sau lưng người đến tội cùng có ai nâng đỡ thì ta cũng nhất định phải lấy mạng của người.

Rốt cuộc, Yến Dương Thiên cũng không thể nào khống chế được lửa giận trong lòng mình, hãn ngửa mặt lên trời hét lớn. Giờ khắc này, khí tức Thiên Vũ Cảnh từ trong người hãn khuếch tán ra, mang theo lực lượng có thể cuốn sạch thiên địa, cả quảng trường đều rung động kịch liệt. Cơn lốc cuồng náo thổi mọi người té ngã, lăn lộn nhiều vòng trên mặt đất, khó có thể chống đỡ được.

– Thật là đáng sợ, đây chính là lực lượng Thiên Vũ Cảnh. Yến Dương Thiên đã bước chân vào Thiên Vũ Cảnh!!!

– Chết chắc rồi, Sở Phong chết chắc rồi, không ai có thể cứu được hãn cả. Cho dù hãn có chiến lực nghịch thiên, vô địch thủ trong hàng ngũ Huyền Vũ Cảnh, thế nhưng một khi đối mặt với cường giả Thiên Vũ Cảnh, dù cho hãn có mạnh mẽ hơn nữa cũng không cách nào trốn thoát được.

Giờ khắc này, mọi người liên tục xuýt xoa, tất cả đều bị uy thế của Yến Dương dọa cho sợ hãi.

Trên thực tế, ngay cả Sở Phong cũng chau mày, tự lẩm bẩm:

– Đây chính là lực lượng Thiên Vũ Cảnh, quả nhiên rất mạnh, hoàn toàn khác biệt với Huyền Vũ Cảnh.

– Thiên Vũ Cảnh hiển nhiên rất mạnh, người có thể lấy tu vi Nguyên Vũ Cảnh đánh bại Huyền Vũ Cảnh, nhưng không thể lấy Huyền Vũ Cảnh đánh bại Thiên Vũ Cảnh. Trừ khi người là Huyền Vũ cửu trọng, bằng không thì cho dù người có chiến lực cao ngất trời cũng khó có thể chống lại Thiên Vũ Cảnh. Đây chính là cảnh giới tiếp cận Vũ Quân Cảnh, cảnh giới nắm giữ Thiên Lực.

Cùng lúc đó, Đản Đản cũng lo lắng nhắc nhở.

– Tất cả lui ra cho ta, ta muốn đích thân làm thịt Sở Phong, báo thù cho Ngạo Vân.

Y phục Yến Dương lay động theo chiều gió, mái tóc dài cũng bay lượn, sát khí ngập trời từ trong cơ thể hân phóng ra, mang theo khí thế thống trị thiên địa. Trước mắt hân, Sở Phong gần như không có cơ hội trốn thoát.

Mà sau khi Yến Dương Thiên ra lệnh, Hôi Bào Giới Linh Sư lập tức hóa giải kết giới, mười hai vị hộ pháp cũng vội vàng quay trở lại đài cao, bởi vì bọn họ biết Yến Dương Thiên đã thực sự nổi giận.

Dưới tình huống này, bọn họ nhất định phải chạy thật xa khỏi Sở Phong, bọn họ rất sợ bị liên lụy. Bởi vì bọn họ đã biết đến thực lực Thiên Vũ Cảnh của Yến Dương Thiên, vị cao thủ Thiên Vũ Cảnh này chỉ cần tùy tiện tung ra một kích thì lực phá hoại sẽ đáng sợ thế nào chứ?

– Lão tử thật sự muốn xem một chút, xem thử hôm nay ai dám động tới Sở Phong.

Nhưng đúng vào lúc này, lại một tiếng hét giận dữ vang lên, âm thanh này vô cùng lớn, tựa như tiếng sấm sét vậy. Nhiều cao thủ tu võ đều bị chấn động đến biến sắc, hai lỗ tai ong ong. Người có tu vi yếu càng trực tiếp bị tiếng hét này áp bức đến mức phun ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

Cùng lúc đó, một cổ uy áp bàng bạc từ trên trời phủ xuống, phảng phất như có một ngọn núi vô hình đang đè ép xuống vậy. Mà dưới loại uy áp kinh khủng đó, một thân ảnh già nua cũng xuất hiện trên bầu trời.

Toàn thân hắc mặc áo giáp kim sắc, tựa như một vị chiến thần từ trên trời chậm rãi hạ xuống. Cuối cùng dưới vô số ánh mắt quan sát, hắc đáp xuống bên cạnh Sở Phong, mà vị này chính là đại ca của Sở Phong, tộc trưởng Tề thị của Kỳ Lân Vương Phủ – Tề Phong Dương.

– Trời ạ! Là Tề Phong Dương, khí tức của hắc... Chuyện gì đã xảy ra? Sao hắc lại có thể từ trên trời đáp xuống? Chẳng lẽ hắc cũng đã bước chân vào Thiên Vũ Cảnh, hắc cũng là một vị cường giả Thiên Vũ Cảnh sao?

Tề Phong Dương lên sân khấu là một việc ngoài dự liệu của mọi người, mà thực lực mà hắc biểu hiện ra càng làm cho mọi người ngạc nhiên đến giật nảy mình. Cảm giác áp bức không hề thua kém Yến Dương Thiên, điều này cũng đồng nghĩa với việc tu vi của vị lão giả này không hề thua kém Yến Dương Thiên.

– Tề Phong Dương, người... người vậy mà cũng bước chân vào Thiên Vũ Cảnh?

Trên thực tế, không chỉ có người ngoài cảm thấy bất ngờ, mà ngay cả Yến Dương Thiên cũng bị thực lực của Tề Phong Dương dọa cho sợ hãi.

Căn cứ theo hiểu biết của hắc, hiện nay ở Thanh Châu này, chỉ có phủ chủ của Kỳ Lân Vương Phủ là cao thủ Thiên Vũ Cảnh mà thôi, mà hắc cũng vừa đột phá một năm trước, có thể nói hắc là vị cao thủ Thiên Vũ Cảnh thứ hai. Thế nhưng trước mắt lại xuất hiện vị cao thủ Thiên Vũ Cảnh

thứ ba, có thể nói việc này đã phá vỡ thế cục ở Thanh Châu, khiến hãn cần phải cư xử thận trọng hơn.

Về phần Tề Phong Dương, hãn căn bản không thèm để ý đến Yến Dương Thiên, mà khoát lên vai Sở Phong, hỏi:

– Lão đệ, không sao chứ?

– Đại ca, không việc gì, rốt cuộc đệ đã biết vì sao huynh lại truyền âm bảo ta đập chết Độc Cô Ngạo Vân rồi, hóa ra là huynh cũng là một vị cường giả Thiên Vũ Cảnh.

So với người ngoài, sau khi Sở Phong nhìn thấu tu vi của Tề Phong Dương thì hãn vô cùng hưng phấn, vui đến mức không khép miệng lại được.

– Hắc, mấy ngày nay đại ca rời khỏi đây cũng không có làm việc gì khác, mà toàn lực đột phá đại cảnh giới này. Chỉ có điều khoan hãy nói đến việc đó, ta cảm thấy cảm giác này cũng không tệ.

Tề Phong Dương cười hắc hắc, sau đó đem ánh mắt quăng về phía Yến Dương Thiên, lớn tiếng hét:

– Yến tông chủ, là lão tử bảo Sở Phong đánh chết Độc Cô Ngạo Vân, người có chuyện gì thì cứ đến tìm lão tử!!!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Trị Khỏi Cho Lý Trường Thanh

Lời này của Tề Phong Dương vừa vang lên tựa như một đạo sấm sét giữa trời quang, khiến mọi người giật nảy mình. Mà Yến Dương Thiên lại càng phản nộ hơn, hấn tức giận đến run run, chỉ thẳng vào mặt Tề Phong Dương, quát to:

– Tề Phong Dương, vì sao ngươi lại sai Sở Phong giết chết đệ tử của ta? Chẳng lẽ ngươi là người của Kỳ Lân Vương Phủ thì ngươi có thể xem thường vương pháp của triều đình, giẫm đạp lên mạng người hay sao?

– Hừ, Yến Dương Thiên, Độc Cô Ngạo Vân của Lăng Vân Tông ngươi là một kẻ vô pháp vô thiên, trong mắt hấn không có chữ tôn trọng trưởng bối. Hấn lại dám xé đứt hai cánh tay của Lý Trường Thanh ngay trước mặt nhiều tông chủ như vậy, hấn dám sỉ nhục tiền bối. Loại đệ tử như vậy, cho dù có thiên phú thì ngày sau trưởng thành cũng tuyệt đối sẽ không làm việc thiện, ngược lại còn làm nhiều chuyện ác. Giữ hấn lại chắc chắn sẽ là một tai họa, không bằng cứ diệt trừ hấn sớm một chút sẽ tốt hơn.

– Ta bảo Sở Phong làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho Lăng Vân Tông ngươi thôi. Nếu không thì ngày sao Lăng Vân Tông giao cho hấn quản lý, chắc chắn sẽ đi trên con đường không có đường về, trở thành một Ma Tông.

– Yến Dương Thiên, ngươi không cần phải cảm ơn ta đâu, ta thân là tộc trưởng của Kỳ Lân Vương Phủ, vì dân trừ hại là chuyện nên làm, sau này sẽ gặp lại!

Lúc đầu, Tề Phong Dương vốn một mực chỉ trích Yến Dương Thiên, nói đến văng cả nước bọt, sau đó lại cười ha ha một tiếng, lại bắt lấy bờ vai của Sở Phong, liên tung người bay lên trời, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ để lại một đám tông chủ trợn mắt há mồm, một đám trưởng lão cùng với đệ tử đeo vẻ mặt phẫn nộ, nhưng lại không thể làm gì Tề Phong Dương.

Tề Phong Dương ngự không mà đi, tốc độ vô cùng nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi phạm vi Lăng Vân Tông, khiến cho Sở Phong trở nên lú lờ không biết nói gì, tốc độ nhanh như vậy, dù hẳn có thi triển Ngự Không Thuật cũng không thể đạt tới tốc độ đó.

Một số người còn tưởng rằng là thần linh từ trên trời giáng xuống, tất cả đều rối rít quỳ rạp xuống đất, hướng phía bầu trời mà váy lạy. Mà hai người từ trên trời giáng xuống ấy chính là Sở Phong và Tề Phong Dương.

Sau khi đáp xuống đất, Tề Phong Dương cũng không đếm xỉa đến đám dân chúng kia, mà dẫn theo Sở Phong trực tiếp tiến vào thổ phòng, ở bên trong thổ phòng này, Sở Phong nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc.

Một người trong đó đúng là Lý Trường Thanh. Thời khắc này, sắc mặt Lý Trường Thanh đã vô cùng tái nhợt, môi tím bầm, đang nằm ngủ mê man trên giường.

Mà người bên cạnh giường của Lý Trường Thanh chính là tông chủ Ngọc Nữ Tông, lúc này trán bà đổ đầy mồ hôi, vội vàng chạy đi chạy lại lấy dược thảo giúp Lý trường Thanh khâu hai cánh tay bị đứt.

– Tề đại nhân, ngài đã trở về rồi. Cái tên Độc Cô Ngạo Vân đó thật sự quá hèn hạ, lúc hắn xé đứt hai cánh tay của Trường Thanh, huyền lực đã đâm rách kinh mạch và cơ bắp của huynh ấy. Với y thuật của ta, căn bản không cách nào cứu hai cánh tay của huynh ấy hồi phục như cũ được.

Vừa nhìn thấy Tề Phong Dương thì tông chủ Ngọc Nữ Tông khẩn trương vọt tới.

– Đừng nóng vội, nơi này của chúng ta có một vị Giới Linh Sư!

Tề Phong Dương cũng không vội vàng mà thông thả mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía Sở Phong. Mà Sở Phong cũng không chần chờ, vội vàng tiến lên, điều tra tình hình hai cánh tay của Lý Trường Thanh.

Tông chủ Ngọc Nữ Tông nhìn thấy Sở Phong nắm nốt hai cánh tay của Lý Trường Thanh thì bà chau mày, lo lắng nhìn về phía Tề Phong Dương, nhỏ giọng hỏi:

– Tề đại nhân, cơ bắp và kinh mạch hai tay cánh tay của Lý tông chủ đều đã bị phế, đã không còn là hai cánh tay hoàn chỉnh nữa. Tuy rằng thủ đoạn của Giới Linh Sư rất đặc biệt, thế nhưng chỉ sợ là không cách nào khôi phục được như trước. Ta nghĩ vẫn nên tìm người có y thuật cao siêu, nghĩ biện pháp chữa trị.

Đối với sự nghi ngờ của tông chủ Ngọc Nữ Tông, Tề Phong Dương chỉ mỉm cười, nói:

– Vị Giới Linh Sư này của chúng ta cũng không phải là Giới Linh Sư bình thường.

Đúng vào lúc này, một tia sáng chói mắt từ chỗ Lý Trường Thanh và Sở Phong phát ra, hình ảnh này khiến cho tông chủ Ngọc Nữ Tông kinh hãi, vội vàng quay sang nhìn. Mà khi vừa nhìn thấy thì ngay cả một người có kiến thức rộng rãi như bà cũng bị hoảng sợ.

Bởi vì lúc này, trên hai cánh tay của Lý Trường Thanh laok xuất hiện một tòa trận pháp. Phù chú pháp liên lục xoay tròn quanh tòa trận pháp kia tản ra ánh sáng màu xám tro. Dưới tia sáng bao phủ, phù chú kia liên tục ra

ra vào vào bên trong hai cánh tay của Lý Trường Thanh, phóng ra lực lượng độc hữu.

Mà dưới sự chuyển động của phù chú ấy, cơ bắp cùng kinh mạch trên cánh tay đã đứt của Lý Trường Thanh lại đang hồi phục, hơn nữa còn khôi phục cùng một lúc.

– Loại cảm giác này, chẳng lẽ Sở Phong hẳn đúng là một Hôi Bào Giới Linh Sư?

Giờ khắc này, tông chủ Ngọc Nữ Tông ngạc nhiên đến mức há to miệng.

– Đã từng nghe qua danh tiếng Hôi Bào Tiên Sinh chưa?

Tề Phong Dương cười cười.

– Cái gì? Chẳng lẽ Hôi Bào Tiên Sinh chính là Sở Phong?

Vừa nghe thấy lời của Tề Phong Dương thì miệng tông chủ Ngọc Nữ Tông vốn đang mở to lại càng to hơn.

– Hắc hắc.

Đối với câu hỏi của tông chủ Ngọc Nữ Tông, Tề Phong Dương chỉ cười hắc hắc, nhưng không hề trả lời.

– Tốt rồi, chỉ cần tông chủ đại nhân nghỉ ngơi mấy ngày thì sẽ khỏi hoàn toàn.

Đúng vào lúc này, Sở Phong đã đứng dậy. Lần nữa nhìn lại hai cánh tay vốn đã bị đứt của Lý Trường Thanh đã trở nên hoàn hảo không tổn hao gì. Thậm chí ngay cả tay áo trường bào đã bị đứt kia cũng được Giới Linh thuật khâu lại, máu huyết đều đã được tiêu trừ.

– Ôi! Sở Phong... Người thuật sự quá thần thánh rồi!

Giờ khắc này, tông chủ Ngọc Nữ Tông mừng rỡ như điên. Giờ khắc này, gương mặt tinh xảo kia cười vui vẻ như một đứa trẻ vậy, có thể thấy được bà thật sự có tình cảm rất đặc biệt với Lý Trường Thanh.

– Cái này cũng gọi là thần thánh sao? Còn có cái khác thần thánh hơn nhiều nữa kia!

Tề Phong Dương cười quỷ dị.

– Còn có chuyện gì?

Tông chủ Ngọc Nữ Tông lại tròn tròn mắt, tò mò hỏi tới.

– Đừng nóng vội, rất nhanh người sẽ biết thôi. Mà không chỉ người biết mà tất cả người của Thanh Châu này cũng đều sẽ biết.

Tề Phong Dương cười hắc hắc, cuối cùng lại thêm một nút thắt bí mật.

Mà khi tông chủ Ngọc Nữ Tông nghe được những lời này của Tề Phong Dương thì bà vốn đã tò mò, giờ lại càng tò mò hơn. Tuy nhiên vì ngại thân phận cùng sức mạnh của Tề Phong Dương, nên bà cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể mong chờ, chờ tin tức này mau chóng truyền đến mà thôi.

Thôn này đã được Tề Phong Dương bao trọn, chỉ vì Lý Trường Thanh ở nơi này tu dưỡng, cho nên mỗi thôn dân nghèo khổ bên trong sơn thôn này đều chiếm được một khoản hời kếch xù không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, vì để cảm tạ, dù đã biết rõ Tề Phong Dương đã cho bọn họ một khoản thù lao hậu hĩnh, Sở Phong còn cho bọn họ rất nhiều hoàng kim. Bởi vì đối với Sở Phong mà nói, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, chỉ có Huyền Được mới là thứ hữu dụng với hắn.

Mà đối mặt với sự giàu có đột ngột này, những thôn dân này vốn tưởng đám người Sở Phong là thần tiên lại càng đem những thứ tốt trong thôn ra hiếu kính đám người Sở Phong,

Gà vịt ngỗng, heo ngựa dê, hễ là thứ gì có thể ăn, ăn ngon thì đều được bọn họ làm đủ loại món ăn. Đám người vốn có thói quen ăn sơn trân hải vị như đám người Sở Phong được thưởng thức đại tiệc sơn thôn hoàn mỹ, phải nói là cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

Sau buổi cơm tối, Sở Phong và Tề Phong Dương dạo bước ở chân trời, lần này không phải Tề Phong Dương mang theo Sở Phong ngự không, mà là Sở Phong vận dụng Ngự Không Thuật, cùng Tề Phong Dương dạo bước về phía chân trời.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Chấn Động Thanh Châu

– Ngự Không Thuật, cái tên Ngự Không Lão Nhân đó ngược lại cũng phát minh ra được một thứ khó lường như vậy.

Nhìn Sở Phong đi trên không trung như giẫm trên đất bằng vậy, Tề Phong Dương vô cùng bội phục, gật gật đầu.

Ngự Không Thuật, ngay cả người đã bước vào Thiên Vũ Cảnh như hắn cũng không cách nào sáng tạo ra được, nhưng Ngự Không Lão Nhân lại dựa vào tu vi Huyền Vũ Cảnh sáng tạo ra một loại thân pháp võ kỹ như vậy, quả thật là một loại kỳ tích.

– Đại ca, tuy rằng Độc Cô Ngạo Vân xé đứt hai cánh tay của tông chủ đệ quả thực rất đáng hận, nhưng đệ lại đánh chết hắn dường như có phần quá đáng?

Đột nhiên Sở Phong có phần lo lắng nói.

– Ta khinh, lời này mà tiểu tử ngươi còn không biết ngược ngừng nói ra nữa à?

Tề Phong Dương phì nhổ một tiếng, hung hăng trợn mắt liếc Sở Phong một cái.

Đối mặt với biểu cảm này của Tề Phong Dương, Sở Phong có chút xấu hổ, ngược ngừng gãi đầu một cái, vẫn không lên tiếng phản bác. Bởi vì Tề Phong Dương nói rất đúng, lấy phong cách hành sự của Sở Phong, thật ra thì hắn đập chết Độc Cô Ngạo Vân chẳng coi vào đâu. Ngược lại

hắn nói ra những lời như vậy thật sự có chút kỳ lạ, dĩ nhiên sở dĩ Sở Phong hỏi như vậy hiển nhiên có suy nghĩ của riêng hắn.

– Ta biết tiểu tử người lo lắng không yên chuyện gì, tên Yến Dương Thiên đó chính là cao thủ Thiên Vũ Cảnh, tuy rằng tiểu tử người có chiến lực ngập trời, là một dị chủng, thế nhưng đối mặt với cao thủ Thiên Vũ Cảnh thì cho dù có nói người là một con kiến yếu ớt cũng không quá đáng.

– Trước đây ta không có bước vào cảnh giới này, đối với đủ loại tin đồn về cảnh giới này, ta chỉ cảm thấy đó là chuyện thần thoại. Thế nhưng sau khi ta bước vào cảnh giới này, ta mới hiểu biết sâu sắc về sự lợi hại của cảnh giới này.

Đầu tiên Tề Phong cảm thán một tiếng, sau đó tiếp tục nói:

– Người không biết Yến Dương Thiên hẳn là một người có mười phần dã tâm, nhất là khi hắn đã bước vào cảnh giới Thiên Vũ Cảnh thì lại càng to gan lớn mật, không hề cố kỵ điều gì.

– Hắn sẽ không cho phép trong phạm vi Thanh Châu này xuất hiện bất kỳ một tông môn nào có khả năng uy hiếp đến địa vị của Lăng Vân Tông hắn.

– Mà Thanh Long Tông đệ vừa mới quật khởi đã biểu hiện ra uy thế như vậy, chiến lực nghịch thiên của tiểu tử người cũng đã lộ ra, bất kể là đệ có giết chết Độc Cô Ngạo Vân hay không thì Yến Dương Thiên hẳn đều sẽ không bỏ qua cho Thanh Long Tông đệ, còn tất cả những người bên cạnh người nữa, hẳn chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

– Cho nên cho đệ giết Độc Cô Ngạo Vân thì Yến Dương Thiên cũng sẽ không bỏ qua cho đệ, không giết thì Yến Dương Thiên cũng sẽ không buông tha cho đệ. Dù thế nào thì hắn đều cũng sẽ không bỏ qua cho đệ, đệ hà tất gì phải buông tha cho đệ tử ưu tú nhất của hắn chứ.

Tề Phong Dương giải thích với Sở Phong.

– Đại ca nói rất có đạo lý.

Sở Phong tán đồng gật đầu, có một số việc Tề Phong Dương hoàn toàn nhìn thấu hơn xa hẳn.

– Tuy nhiên đệ cứ yên tâm, hôm nay đại ca của đệ cũng là Thiên Vũ Cảnh, hơn nữa sau lưng của ta còn có Kỳ Lân Vương Phủ. Phía sau Kỳ Lân Vương Phủ là Khương Thị hoàng triều, cho nên chỉ cần còn đại ca ta ở đây thì Yến Dương Thiên hẳn dù có to gan lớn mật hơn nữa, cũng tuyệt đối sẽ không dám động đến đệ.

Tề Phong Dương vỗ ngực đảm bảo.

– Đại ca, phía sau huynh còn có một vị thế ngoại cao nhân nào nữa phải không?

Sở Phong cười hì hì nói.

– Đệ muốn nói tới ai?

Tề Phong Dương có chút khó hiểu.

– Vị Lam Bào Giới Linh Sư ẩn cư trong Bách Cừ Câu a!

Sở Phong trả lời.

– Ha ha, một người không rời khỏi đó, chỉ có điều ta không thể nói cho đệ biết, đây là một bí mật, ta cũng không thể nói.

Tề Phong Dương vuốt vuốt ria mép, lần nữa cười cười, sau đó nói với Sở Phong:

– Người kia chính là hy vọng của Cửu Châu Đại Lục, mà đệ chính là hy vọng của Thanh Châu.

Đối với Tề Phong Dương mà nói, Sở Phong cũng chưa hoàn toàn lý giải, thế nhưng hẳn có thể đoán ra được, thân phận của vị Lam Bào Giới Linh Sư ấy thật sự không đơn giản, đồng thời người mà hẳn đang tìm cũng không hề đơn giản.

Mặc dù Sở Phong vô cùng hiếu kỳ đối với việc vị Lam Bào Giới Linh là ai, đến tột cùng có thân phận không đơn giản thế nào? Thế nhưng ngại vì Tề Phong Dương không chịu nói nên Sở Phong cũng không có hỏi nhiều.

Bởi vì Lý Trường Thanh có ân đối với mình cho nên mấy ngày nay Sở Phong và Tề Phong Dương vẫn không rời khỏi sơn thôn, mà trước sau vẫn ở cạnh quan sát tình trạng vết thương của Lý Trường Thanh, mãi cho đến khi Lý Trường Thanh tỉnh lại, hơn nữa cánh tay cũng không chút đáng ngại nào thì ba người Sở Phong mới khởi hành.

Mà mấy ngày này, chuyện Sở Phong đại náo Lăng Vân Tông, trong Bách Tông đại hội, đầu tiên chặt đứt hai cánh tay của đệ tử Phong Hạo, sau đó lại đem Độc Cô Ngạo Vân đánh thành thối vụng cũng đã lan truyền khắp Thanh Châu.

Bởi vì tin tức lần này là do các nhất đẳng tông môn ở Thanh Châu truyền ra, hơn nữa từ đệ tử hạch tâm, trưởng lão đến tông chủ đều đang truyền bá tin tức này, cho nên mới lần này không có bất kỳ ai nghi ngờ năng lực của Sở Phong, hay hoài nghi thực hư của chuyện này, ngược lại tất cả đều vô cùng tin tưởng không mấy may nghi ngờ.

Thanh Châu đã xuất hiện một thiên tài, xuất hiện một yêu nghiệt, xuất hiện một tên ma quỷ đáng sợ, đây là đề tài mà tất cả mọi người đang thảo luận.

Sở Phong là thiên tài có thiên phú tu võ, là yêu nghiệt có sức chiến đấu nghịch thiên, nhưng phong cách hành động của Sở Phong lại giống hệt như ma quỷ.

Danh tiếng của Sở Phong nổi như cồn, trở thành tồn tại mà mọi người tôn sùng. Rất nhiều người đều muốn tận mắt nhìn thấy phong thái của Sở Phong, nhưng bọn họ cũng rất sợ hãi, lỡ như bọn họ không cẩn thận lỡ miệng nói gì đó, hay có một động tác không phù hợp đắc tội vị ma quỷ này thì không chừng sẽ bị diệt toàn gia.

Tóm lại, chẳng những thực lực của Sở Phong được mọi người công nhận, thậm chí còn bị yêu hóa. Nhưng bất kể thế nào thì ở Thanh Châu cảnh nội thời điểm hiện tại, Sở Phong thật sự là một đệ nhất thiên tài được tất cả mọi người công nhận.

Chỉ có điều so với những người khác thì người ở bên trong thành Chu Tước lại có một người đang rất rầu rĩ về tin tức này..

– Sở Phong chính là Hôi Bào Tiên Sinh, Hôi Bào Tiên Sinh chính là Sở Phong, đây... đây thật sự là một tin tức vô cùng tốt!!!

Bên trong chủ điện Chu Tước Thành, Tô Ngân kích động đi tới đi lui, trên mặt của hắn tràn đầy sự vui mừng. Bởi vì hắn sẽ không quên lúc ấy Hôi Bào Tiên Sinh đã từng cảnh cáo Tô Ngân, nữ nhi của Tô Ngân không được gả cho bất kỳ kẻ nào, chỉ có thể gả cho hắn.

Vốn ban đầu Tô Ngân vẫn luôn rầu rĩ, Sở Phong là một thiên tài, sau lưng lại có Tề Phong Dương nâng đỡ, hơn nữa hắn còn có tình ý với nữ nhi của hắn. Hắn thật sự rất muốn gả hai nữ nhi của mình cho Sở Phong, thế nhưng vị Hôi Bào Tiên Sinh có thủ đoạn độc ác kia lại uy hiếp hắn, điều này khiến hắn vô cùng sợ sệt, vô cùng rầu rĩ.

Thế nhưng hiện tại, hắn nghĩ hai người rất có thể là một người, điều này khiến cho tất cả những buồn lo của hắn đều tan thành mây khói, còn dư

lại chỉ có niềm hân hoan vô tận.

– Phụ thân, trước không nói tin tức này có chính xác hay không, cho dù Sở Phong thật sự là Hôi Bào Tiên Sinh thì người có gì phải vui vẻ chứ?

Cặp mắt xinh đẹp của Tô Mỹ mở to, nhìn chăm chăm phụ thân của mình, nàng hoàn toàn không thể nào hiểu nổi.

– Phụ thân có bệnh, muội đừng để ý đến ông ấy.

Tô Nhu lôi kéo ống tay áo của Tô Mỹ, vụng trộm nói nhỏ bên tai nàng.

– Ha ha, Tiểu Nhu, Tiểu Mỹ, có một việc phụ thân đã gạt hai con rất lâu rồi, thế nhưng ta cho rằng trước mắt chính là thời điểm có thể cho hai con biết.

– Lúc ấy, sau khi Hôi Bào Tiên Sinh diệt Thượng Quan Gia, đã từng để lại cho ta một phong thư, nội dung của phong thư ấy chính là hãn muốn thành thân với tỷ muội các con.

Tô Ngân đi tới trước mặt Tô Nhu Tô Mỹ, hai tay vỗ lên vai của hai người, mặt mày của hãn vô cùng hưng phấn.

– Không phải chứ? Hôi Bào Tiên Sinh đó muốn thành thân với chúng con?

Sau khi nghe Tô Ngân nói thế thì khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của Tô Mỹ tức khắc đại biến, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi, so với thời điểm Thượng Quan Gia đến rước dâu còn hoảng sợ hơn nhiều.

Bởi vì nàng nhớ rất rõ ràng, vị Hôi Bào Tiên Sinh đó là một lão đầu, hơn nữa còn có thủ đoạn vô cùng độc ác, thật sự còn đáng sợ hơn Thượng

Quan Gia gấp mấy lần. Nhân vật như vậy muốn thành thân với nàng, việc này khiến nàng hoảng sợ thế nào chứ?

– Ha ha, Tiểu Mỹ đừng sợ, hiện tại ta đã biết rõ thân phận của Hôi Bào Tiên Sinh rồi, hẳn chính là Sở Phong.

– Điều này nói rõ, người muốn kết hôn với hai tỷ muội các con bên ngoài là một Hôi Bào Tiên Sinh, nhưng trên thực tế chính là Sở Phong.

Tô Ngân cười cười giải thích.

– Phụ thân, người đừng nói lung tung, tin tức này căn bản không được chứng thực, trước giờ Sở Phong cũng chưa từng nói hẳn chính là Hôi Bào Tiên Sinh.

Mà giờ khắc này, Tô Nhu lại tức giận hét lớn, hơn nữa còn đẩy cánh tay Tô Mỹ ra, chỉ vào Tô Ngân nói:

– Người chưa bao giờ là một phụ thân mà trong lòng ta tôn kính, bởi vì từ trước cho tới bây giờ, người chưa từng xem hai tỷ muội chúng ta là nữ nhi của người. Hai tỷ muội chúng ta bất quá chỉ là một đồ vật để cho người hy sinh vì lợi ích gia tộc mà thôi.

Nói xong những câu này, Tô Nhu liền nổi giận dùng dùng đẩy cửa điện chạy ra ngoài.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Tỷ Muội Thân Tình

Ở trên đỉnh một tòa tháp cao của Chu Tước Thành, Tô Nhu đang ngồi yên lặng ở nơi này. Nàng ngồi ở rìa tháp cao, đem đôi chân thon dài trắng nõn treo lủng lẳng ở không trung, hai tay chống dưới mái hiên, ngắm nhìn phương xa.

Gió nhẹ lướt qua, mái tóc dài đen nhánh của nàng uốn lượn theo chiều gió, làn váy xinh đẹp cũng bay phất phới, nhưng không cách nào thổi bay dung mạo mê người của nàng. Lúc này, vẻ mặt của nàng có vẻ rất ưu buồn.

– Tỷ tỷ,

Đột nhiên, một giọng nói ngọt ngào vang lên, Tô Mỹ xuất hiện ở sau lưng Tô Nhu.

– Tiểu Mỹ, sau muội lại đến đây?

Khi Tô Nhu nhìn thấy Tô Mỹ thì biểu hiện của nàng rất bất ngờ, cũng rất vui vẻ, nhưng cùng lúc đó nàng cũng phát giác ra một cảm giác hoảng loạn đen xen lẫn.

– Hì hì.

Tô Mỹ cười ngọt ngào một tiếng, cũng không trả lời câu hỏi của Tô Nhu, mà lập tức ngồi xuống cạnh Tô Nhu, đem đưa cặp đùi xinh đẹp, hãnh diện chiếc mũi nhỏ xinh đẹp của mình, mỉm cười nói với Tô Nhu:

– Tỷ tỷ, tỷ hy vọng Hôi Bào Tiên Sinh là Sở Phong sao?

– Vì sao muội lại hỏi như vậy?

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Nhu khó hiểu mở to, nhưng lại tràn đầy sự hoảng loạn.

– Hì hì, muội hy vọng như vậy, muội hy vọng Sở Phong chính là Hôi Bào Tiên Sinh, vì muội muốn gả cho huynh ấy.

Tô Mỹ nhìn về hướng Thanh Long Tông, trên gương mặt xinh đẹp thoáng xuất hiện nụ cười động lòng người.

– Nha đầu ngốc, nguyện vọng của muội chắc chắn sẽ được thực hiện, bởi vì hắn cũng rất thích muội, sớm muộn gì hắn cũng sẽ lấy muội thôi.

Tô Nhu cứng chùi vuốt ve mái tóc Tô Mỹ, nàng thực sự rất yêu quý muội muội của mình.

– Muội biết, muội biết huynh ấy yêu thích muội, nhưng tỷ tỷ thì sao?

Tô Mỹ đột nhiên hỏi.

– Thế nào?

Bị Tô Mỹ hỏi như thế, vẻ mặt của Tô Nhu thoáng đông cứng, nàng căn bản không biết trả lời muội muội mình như thế nào.

– Tỷ tỷ muốn gả cho Sở Phong à?

Nụ cười trên môi Tô Mỹ không thay đổi, tiếp tục hỏi.

– Ta....

Khuôn mặt Tô Nhu thoáng trở nên phức tạp, cắn chặt đôi môi xinh đẹp, nàng căn bản không thể nói nên lời.

Đúng vào lúc này, Tô Mỹ đột nhiên nhào vào trong lòng Tô Nhu, ôm chặt lấy Tô Nhu, đem gò má của mình dán chặt trên người Tô Nhu, khéo léo nói rằng:

– Muội hy vọng tỷ tỷ gả cho Sở Phong, muội thật sự rất hy vọng tỷ tỷ có thể gả cho Sở Phong. Sở Phong là người mà muội yêu thích nhất, nhưng tỷ tỷ cũng là người mà muội yêu thích nhất. Muội thật sự hy vọng ba người chúng ta có thể mãi mãi ở cùng một chỗ.

Lời nói ngọt ngào của Tô Mỹ rất hay, vô cùng dễ nghe. Quang trọng nhất là lời của nàng vô cùng chân thành, những điều này đều là lời thật lòng của nàng.

Sau khi Tô Nhu nghe muội muội nói như vậy thì phản ứng đầu tiên của Tô Nhu chính là sửng sốt, hai mắt có chút phiếm hồng, trên mặt tràn đầy cảm xúc, không thể nói nên lời. Sau đó nàng giang hai cánh tay ôm chặt lấy muội muội bảo bối vào lòng, áp mặt của mình lên mái tóc Tô Mỹ.

Nàng không nói gì, nhưng môi lại nở nụ cười, một nụ cười hạnh phúc...

Sau khi vết thương của Lý Trường Thanh khỏi hẳn, Sở Phong cũng Lý Trường Thanh, còn có Tề Phong Dương cùng nhau lên đường. Thế nhưng ba người căn bản không đi cùng một hướng.

Lý Trường Thanh quay trở về Thanh Long Tông, mấy hôm nay, Sở Phong ở Bách Tông đại hội náo loạn lớn như vậy, hiển nhiên hẳn phải trở về chủ trì đại cuộc.

Mà Tề Phong Dương lại bị phủ chủ Kỳ Lân Vương Phủ triệu kiến. Tin tức hẳn bước vào Thiên Vũ Cảnh đã bị truyền ra ngoài, chuyện này đối với Thanh Châu mà nói chính là một đại sự. Đối với Kỳ Lân Vương Phủ mà nói càng là một việc trọng đại, phủ chủ hiển nhiên phải hiểu rõ chân tướng rồi.

Về phần Sở Phong, trước tiên hẳn đi đến Huyền Vũ Thành, sau khi gặp Thanh Long Đạo Nhân ở Vạn Cốt Mộ Phần thì Sở Phong đã quyết định rời khỏi Thanh Châu, mau chóng đề thăng năng lực Giới Linh Sư của mình.

Mà muốn tăng năng lực Giới Linh Sư thì nhất định phải làm theo lời của yêu thú cường đại thần bí trong Tu La Quỷ Tháp, đi tìm bảo tàng mà nó lưu lại.

Chỉ có điều, trước lúc rời khỏi Thanh Châu, Sở Phong còn một việc muốn làm, đó chính là đi trước đến Huyền Vũ Thành một chuyến, hẳn muốn đi xem cổng vào của đế táng kia một chút, xem thử trong đó có thu được gì không.

– Đó là?

Thời khắc này, Sở Phong ngồi trên đầu Bạch Điêu, nhanh chóng phi hành đến Huyền Vũ Thành, thế nhưng hẳn bất chợt nhíu mày. Sau đó vội vàng thay đổi phương hướng, cưỡi đầu Bạch Điêu bay về một hướng khác.

– Chạy mau, chạy mau, nếu bị đuổi kịp thì nhất định phải chết.

– Aaaaaaaa, ta không muốn bị tên kia ăn tươi, như vậy nhất định rất đau.

Ngoài rừng, bên trong một ngọn núi trong Huyền Vũ Thành, hai đứa bé trai đang chạy trốn với tốc độ rất nhanh, mà sau lưng bọn chúng có một con báo Tùng Lâm hung mãnh đang đuổi theo.

Hai đứa bé trai bị dọa vô cùng sợ hãi, ngay cả giày đều ném mất, nhưng dù bọn chúng có chạy thế nào cũng không thoát được. Tốc độ của con Báo Tùng Lâm đó quả thật quá nhanh, nó tựa như một mũi tên nhanh chóng lao đến gần, nó đang há cái miệng to bằng chậu máu ra chuẩn bị ăn một bữa ăn no nê.

– Ô ngao~~~~~

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to vô cùng chói tai, tiếng kêu này chẳng những hấp dẫn được sự chú ý của hai đứa bé trai, mà ngay cả con Báo Tùng Lâm đó cũng dừng bước truy đuổi, ngẩng đầu ngắm hướng bầu trời.

– Hô.

Đúng vào lúc này, một trận cuồng phong nổi lên, thổi đất đá bay tán loạn. Sau đó một con bạch điều từ trên trời đáp xuống, mà Sở Phong cũng nhảy vèo từ trên đầu bạch điều xuống, đi đến phía trước hai đứa bé trai.

Nhìn thấy Sở Phong, hai đứa bé trai tựa như gặp được cội cứu mạng vậy, chúng vội vàng nhào vào lòng Sở Phong, nơm nớp lo sợ nhìn về phía con báo tùng lâm kia, tựa như muốn tố cáo với Sở Phong con mèo bông to lớn kia muốn ăn bọn chúng.

Giờ khắc này, trong đầu con báo tùng lâm có một chút cảm giác do dự, nó lưỡng lự không biết mình nên rời đi hay là tiếp tục tiến tới phía trước. Cuối cùng đối mặt với mỹ thực non nớt trước mặt, nó vẫn quyết định tiến về phía trước, tiếp tục tấn công.

– Cút!

Nhưng đúng vào lúc này, Sở Phong lại đột nhiên quát một tiếng, thoát nhìn chỉ là lời nói thông thường, nhưng thực tế lại tựa như một thanh kiếm sắc bén vô hình đâm trúng con báo tùng lâm.

– Ngao!!!!!!!!!!

Báo tùng lâm kêu rên thảm thiết một tiếng, lập tức bị đánh bay ra xa mấy chục thước. Sau đó nó xoay người sang hướng khác, chạy như điên về hướng rừng rậm, thậm chí không dám quay đầu lại nhìn.

– Được rồi, đừng sợ, không sao đâu.

Sở Phong mỉm cười, xoa đầu hai đứa trẻ đang tựa trong lòng mình. Hẳn có thể cảm giác được, thân thể hai cậu bé này đang run rẩy, cảm giác được bọn chúng đang rất sợ hãi.

– Phụng.

Nhưng hai đứa bé trai lại đột nhiên quỳ xuống đất, vừa dập đầu vừa cầu xin Sở Phong:

– Cầu xin đại thần nhận chúng con làm đồ đệ, cầu xin đại thần nhận chúng con làm đồ đệ.

– Được rồi, đứng lên nói chuyện, đường đường là nam tử hán gặp người khác lại quỳ như vậy thì còn ra thể thống gì.

Đối với hành động của hai đứa bé trai, Sở Phong bất đắc dĩ cười một cái, sau đó tiến lên đỡ bọn chúng dậy.

Giờ khắc này, Sở Phong có thể nhìn thấy dáng vẻ của hai đứa bé rất rõ ràng, bọn nhóc nhiều nhất chỉ bảy đến tám tuổi, nghiêm chỉnh mà nói, xương cốt của bọn chúng còn chưa trưởng thành, còn chưa đến tuổi tu võ.

Mà từ y phục mà bọn chúng mặc trên người cũng có thể thấy được bọn chúng là những đứa bé sinh trưởng trong thôn, y phục đã rất cũ kỹ, thế nhưng kiểu tóc rất đặc biệt.

Một đứa có kiểu đầu trái dưa, một đứa cắt theo kiểu nắp nồi, hơn nữa khuôn mặt còn có vẻ khá dẹt.

Tuy nhiên giờ khắc này, khi hẳn chỉ nhìn thấy nước mắt nước mũi dàn dụa trên hai gương mặt non nớt ấy, có thể nhìn ra được bọn nhóc thật sự rất sợ hãi.

Đối diện với hai cậu bé đáng yêu như thế, Sở Phong cũng cảm thấy không đành lòng, không nỡ đem bọn nhóc ném đại ở nơi nào đó, dù sao thì đây chẳng qua chỉ là hai đứa trẻ đơn thuần, hai sinh mạng hoạt bát. Vì vậy Sở Phong lên tiếng hỏi:

– Nhóc con tên gì?

– Hồ Tử.

– Còn nhóc?

– Ngưu Tử.

– Tên đẹp!!!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Giới Linh Sư Biến Thái

Đứa trẻ có quả đầu giống trái dưa hấu là Ngưu Tử, nắp nôi là Hồ Tử. Hai đứa trẻ này thực sự rất ngây thơ, chúng nghiêm túc trả lời câu hỏi của Sở Phong. Nhưng chúng căn bản không thể hiểu vì sao khi Sở Phong nghe thấy tên Ngưu Tử lại cười nghiêng ngả không dứt như vậy.

Điều này cũng không thể trách Sở Phong, thực sự quả đầu của Ngưu Tử rất hợp với cái tên này, khiến cho Sở Phong muốn không cười cũng không được. Bởi vì hình dáng đó quả thực có chút giống.

Tuy cười thì cười, nhưng rất nhanh Sở Phong đã khống chế được tâm tình của mình, hẩn chăm chú hỏi:

– Hồ Tử, Ngưu Tử, trước tiên hai người trả lời câu hỏi của ta, vì sao hai người lại chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc này?

– Thừa đại thần, chúng tôi phải tìm cách cứu muội muội!

Hai đứa bé đồng thanh trả lời.

– Muội muội?

Sở Phong đang suy nghĩ, hai đứa trẻ này nhỏ như thế, vậy muội muội bọn chúng bao nhiêu tuổi chứ?

– Đúng vậy, muội muội của chúng tôi bị người xấu bắt đi, chúng tôi phải nhanh chóng cứu muội ấy trở về. Cầu xin đại thần hãy nhận chúng tôi làm đồ đệ, dạy chúng tôi phép thần thông đi.

Nói đến đây thì hai đứa trẻ càng thêm kích động, Hồ Tử và Ngưu Tử lại quỳ xuống đất.

– Ta có thể dạy các người bản lĩnh, chỉ có điều trước đó các người phải nói cho ta biết muội muội các người bị bắt đi nơi nào? Bị người nào bắt đi?

Sở Phong nghiêm túc hỏi thăm.

Sau khi nghe hai đứa trẻ giải thích một lúc thì Sở Phong rốt cuộc cũng biết, Hồ Tử và Ngưu Tử là huynh đệ ruột. Ngưu Tử là đại ca, năm nay chín tuổi; Hồ Tử là nhị ca, năm nay bảy tuổi; mà muội muội bọn họ năm nay năm tuổi, tên là Nữu Nữu.

Ba huynh muội bọn họ đều ở trong một sơn thôn bên trong Huyền Vũ Thành, thôn của bọn họ rất nghèo, thực sự ngăn cách với nhân thế, cho nên những đứa trẻ này căn bản không hiểu võ thuật là thứ gì, mù quáng sùng bái. Khi bọn chúng nhìn thấy Sở Phong từ trên trời giáng xuống, còn tưởng rằng Sở Phong chính là thần tiên đắc đạo, sử dụng thần thông.

Về phần Ngưu Tử và Hồ Tử vì sao lại luôn miệng nói phải cứu bé gái, đó là bởi vì sáng sớm hôm nay bé gái đó đã bị một đám người mặc kim giáp bắt đi. Nghe đâu bị bắt đến bên trong Huyền Vũ Thành, hơn nữa số lượng bé gái bị bắt đi không chỉ có một người, tất cả các tiểu cô nương trong thôn đều bị bắt đi.

– Nhất định là người của Kỳ Lân Vương Phủ, Cung gia đã bị diệt, vì sao Kỳ Lân Vương Phủ còn ở lại Huyền Vũ Thành? Chẳng lẽ bọn chúng không chọn một gia tộc mới đến quản lý Huyền Vũ Thành, mà tự mình quản lý?

– Thế nhưng nếu là người của Kỳ Lân Vương Phủ thì vì sao lại bắt đi một đám tiểu cô nương trong thôn đi chứ?

Lúc này, Sở Phong nhú chặt mày, nhưng hăn lại không nghĩ ra được đáp án, cuối cùng hăn quyết định đi tìm nguyên nhân.

Tuy nhiên trước khi đi, hăn quyết định truyền thụ pháp quyết tu võ cho Hồ Tử và Ngưu Tử, đồng thời còn để lại cho hai người bọn hăn một ít vàng, bảo bọn họ về nhà chờ, hăn sẽ nhanh chóng đem muội muội của bọn chúng về.

– Đa tạ đại thần truyền thụ thần thông, chúng tôi nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, không phụ sự kỳ vọng của đại thần.

Hai đứa bé trai lần nữa quỳ rạp xuống đất, trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích nhìn Sở Phong.

– A, đây không phải là thần thông gì, đây là pháp quyết tu võ, chỉ cần nắm giữ pháp quyết này thì các người lập tức có thể bước trên con đường tu võ, trở thành một võ giả.

– Ngoài ra ta cũng không phải là đại thần gì cả, trên thế giới này căn bản cũng không hề có thần thánh gì cả. Coi như thật sự có thần thánh đi nữa thì vị thần ấy cũng nhất định là một người cường đại mà thôi.

Sở Phong mỉm cười sờ sờ đầu Ngưu Tử và Hồ Tử, sau đó mang hai đứa bé lên đầu bạch điếu, sau khi đưa bọn nhóc đến thôn làng thì lập tức chuyển hướng, chạy đến Huyện Vũ Thành.

Đi đến Huyện Vũ Thành, Sở Phong lập tức phát hiện nơi này thực sự thực sự đã bị người của Kỳ Lân Vương Phủ chiếm giữ như hăn nghĩ.

Có một số lượng lớn quân đội của Kỳ Lân Vương Phủ trú đóng ở chỗ này, hơn nữa còn phái ra rất nhiều cường giả, ngay cả cường giả Huyện Vũ Cảnh cũng có đến mấy trăm vị, mà nơi bọn họ chiếm giữ chính là địa điểm cũ của Cung gia.

– Chẳng lẽ bọn hắc đã phát hiện ra thứ gì đó?

Sở Phong mặc y phục của người hầu trong Kỳ Lân Vương Phủ, lần vào nơi đóng quân của bọn họ.

Trải qua một phen tìm hiểu, Sở Phong hưng phấn phát hiện người của Kỳ Lân Vương Phủ thực sự đã phát hiện ra vật gì đó. Mà thứ bọn chúng phát hiện được chính là thứ Sở Phong muốn tìm, bên kia sơn mạch Huyền Vũ chính là cửa vào thông đến đế táng.

Trước khi Sở Phong đi đến sơn mạch Huyền Vũ, hắc đã từng điều tra qua cửa vào đế táng, thế nhưng lấy khả năng của hắc chỉ có thể bắt lực, cái gì cũng không tra ra được, giống như cửa vào căn bản không hề tồn tại vậy.

Nhưng hắc trăm triệu lần không nghĩ ra được thì ra là cửa vào của đế táng ở ngay trong Cung Phủ. Mãi cho đến khi phủ đệ của Cung gia bị phá hủy, mới phát hiện hóa ra có một cổng vào được giấu ở phía bên dưới.

Tuy Kỳ Lân Vương Phủ không biết đó là cửa vào của đế táng, nhưng cũng biết đây cũng là một kho tàng, cho nên mới phái ra một số lớn nhân mã đến đóng ở nơi này, ngay cả vị Hôi Bào Giới Linh Sư cũng bị phái qua đây, muốn mở cửa vào này, lấy đi kho tàng.

Mà nhắc đến tên Hôi Bào Giới Linh Sư này thì Sở Phong cũng tìm được lý do vì sao đám bé gái kia bị bắt đến đây. Cả đám đều bị bắt đến chỗ ở của tên Hôi Bào Giới Linh Sư.

Lúc này, phía chân trời phương Tây đã mọc lên một rừng mây đỏ, bóng tối bất cứ lúc nào cũng có thể phủ xuống. Mà công việc mở ra kết giới của đám người Kỳ Lân Vương Phủ cũng ngừng lại.

Sở Phong lấy thân phận thị vệ của Kỳ Lân Vương Phủ, một bên khám xét chỗ ở của Hôi Bào Giới Linh Sư. Nhờ vào lực cảm ứng bén nhạy của

mình, dù cách rất xa, Sở Phong cũng có thể nghe được tiếng bàn luận của đám thủ lĩnh hộ vệ từ bên trong lều cỏ truyền ra.

– Lão già này, ngày nào cũng sai khiến chúng ta như chó vậy, nhưng đã nhiều ngày trôi qua rồi, mà ngay cả kết giới của cổng vào cũng không thể mở ra.

– Cái lão quái vật này thật sự rất biến thái, ngày nào cũng bắt chúng ta đến các sơn thôn bên ngoài Huyền Vũ Thành, tìm những bé gái đáng yêu đến cho hắc chà đạp. Nhìn thấy nhiều bé gái bị hắc chà đạp đến chết như vậy, ta thực sự cảm thấy nghiệp chướng của mình rất nặng nề.

– Hừ, các người nói nhỏ một chút, dù sao hắc cũng là một Hôi Bào Giới Linh Sư, lực cảm ứng của hắc siêu mạnh. Nếu như những lời của các người nói bị hắc nghe được thì nhất định phải chết.

Mấy tên hộ vệ vừa uống rượu vừa bàn luận xôn xao.

– Ghê tởm, bọn chúng bắt nhiều bé gái như vậy lại dùng để làm loại chuyện này.

Mà giờ khắc này, sau khi Sở Phong biết được chân tướng thì càng tức giận, hai tai nấp chặc, nổi lên gân xanh chi chít.

Mỗi ngày đều chà đạp mấy bé gái đến chết, đây không phải là việc biến thái bình thường. Phàm người nào có chút nhân tính thì tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này, mà Kỳ Lân Vương Phủ này chính là chúa tể của Thanh Châu, lại trợ giúp cho người khác làm ra loại chuyện như vậy, thực sự không khác gì đám tà ma ngoại đạo. Điều này khiến cho Sở Phong vô cùng tức giận, đối với Kỳ Lân Vương Phủ càng thêm thất vọng hơn.

Nghĩ đến đây, Sở Phong không kềm được tăng nhanh bước chân, trải qua một phen gấp rút lên đường, cuối cùng Sở Phong cũng đi đến chỗ ở của tên Hôi Bào Giới Linh Sư kia.

Bởi vì hiện tại Cung gia đã biến thành một mảnh phế tích, cho nên bọn họ đều ở trong lều vải, chỉ có điều lều vải của tên Hôi Bào Giới Linh Sư lại lớn vô cùng. Có thể là bởi vì bản thân đang làm loại chuyện biến thái như thế, cho nên hẳn mới bảo tất cả hộ vệ ra ngoài.

Sở Phong thận trọng đến gần, phát hiện bên ngoài lều được bố trí một đạo kết giới ẩn dấu, chỉ có điều nó lại không làm khó được Sở Phong.

Sở Phong đem kết giới mà tên Giới Linh Sư này bố trí phá hủy một cách rất dễ dàng. Mà sau khi kết giới được mở ra thì lửa giận mà Sở Phong đang cố nén trong lòng lại càng tăng cao.

Bởi vì hẳn có thể nghe được tiếng của mấy tiểu cô nương, chỉ có điều đó cũng không phải là tiếng cười ngây thơ hồn nhiên, mà là tiếng thét chói tai thảm thiết, cùng với tiếng kêu rên.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Mở Ra Để Táng

Mang theo tất cả lửa giận, Sở Phong vọt vào bên trong lều vải.

Giờ khắc này, hẳn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, bên trong lều vải có chín bé gái, tuổi tác cũng không tròn mười tuổi, phần lớn đều có dáng dấp năm đến sáu tuổi.

Lúc này, có mấy đứa bé trong đám đã bị cởi hết quần áo, vừa khóc thét vừa chạy loạn trong lều vải, mà sau lưng có một lão già trần truồng như nhộng, đang giương nanh múa vuốt đuổi theo bọn nhóc.

Dáng dấp của lão già này vô cùng hèn hạ, hẳn nở một nụ cười rất đậm đàng, vừa đuổi theo các bé gái vừa gào lên:

- Tiểu bảo bối của ta đừng chạy, cho các người nếm thức ăn ngon.
- Ta khinh, con mẹ nó..... Người vẫn còn là người sao?

Sở Phong tức giận không thôi, xông lên dùng một cước đạp lão đầu kia ngã xuống đất, sau đó vung một quả đấm to về phía gương mặt của lão già hèn hạ kia.

- Ôi oa.

Quả đấm của Sở Phong rất có lực, đánh lão già kia liên tục kêu thảm thiết, nụ cười hèn hạ trước kia không còn nữa, quát lớn với Sở Phong:

- Người là ai? Lại dám đánh bốn đại nhân, ôi chao, đừng đánh, đừng!!!

– Ta là ai? Ta muốn làm thịt người.

Sở Phong càng nghe những lời của hắc càng tức giận hơn, cho nên lúc hắc ra quả đấm càng ngày càng dùng sức hơn. Đầu tiên là đem mũi của lão già này đánh móp, sau đó đánh quai hàm lệch, hàm răng cũng bị đánh rụng, sau cùng đánh vỡ đầu của hắc.

Vì để tránh cho đám bé gái kia để lại bóng ma lớn hơn trong lòng, Sở Phong cũng không có sử dụng thủ đoạn máu tanh, mà là chờ cho đến khi lửa giận trong lòng mình tiêu tan thì vận dụng lực lượng của Đản Đản đem lão đầu này cắn nuốt.

Sau khi giải quyết xong tên Hôi Bào Giới Linh Sư này thì Sở Phong quay đầu về phía đám bé gái ấy, hắc phát hiện lúc này bọn nhóc vẫn còn đang đứng tại chỗ. Dùng một đôi mắt to ngấn nước nhìn chăm chăm mình, trên mặt vẫn còn vương vấn nỗi sợ hãi lúc trước.

Tuy nhiên ánh mắt các bé nhìn về phía Sở Phong lại không có vẻ sợ hãi, phảng phất như biết rõ Sở Phong sẽ không làm tổn thương mình, giống như Sở Phong đang giúp đỡ bọn họ vậy.

– Các muội đều đến từ sơn thôn gần đây sao?

Sở Phong mở miệng hỏi.

– Dạ.

Bé gái nhỏ nhất gật đầu, lộ ra vẻ vô cùng lạnh lợi.

– Ai tên là Nữu Nữu?

Sở Phong quét ánh mắt về phía đám bé gái, tràn đầy vẻ chờ mong, hắc hy vọng Nữu Nữu kia có thể sống được, ít nhất có thể cho Ngưu Tử và Hồ Tử một câu trả lời.

– Muội tên là Nữu Nữu.

Đột nhiên, một giọng nói non nớt linh hoạt vang lên, một cô bé bước về phía trước.

Bé gái này ăn mặc rất đơn giản, trên mặt vải vóc thô ráp tràn đầy mảnh vá, một cặp giày nho nhỏ chỉ còn một chiếc nguyên vẹn, một chiếc chân nhỏ ló ra ngoài. Nhưng cho dù như vậy thì bé gái vẫn không bỏ đi.

Đừng xem bé gái này ăn mặc rất cũ rách, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến vẻ đáng yêu của cô bé. Đôi mắt to ngây thơ đáng yêu không nhiễm một chút bụi trần, nhất là hai cái đuôi ngựa trên đầu, càng khiến cho vẻ đáng yêu của cô bé được tôn lên đến cực điểm.

– Muội chính là Nữu Nữu?

Sở Phong tiến lên hỏi, cuối cùng viên đá treo trong lòng đã được bỏ xuống.

– Đại ca ca à, ca biết muội sao?

Bé gái lấy giọng nói vô cùng dễ nghe hỏi lại.

– Biết, bây giờ không phải là biết rồi sao? Ta được hai ca ca của muội nhờ vả, tới đón muội về nhà.

Sở Phong mỉm cười sờ đầu nhỏ của Nữu Nữu, hẳn phát hiện tiểu nha đầu này thật sự rất đáng yêu.

Sau đó, Sở Phong lấy thủ đoạn đặc biệt dẫn đám bé gái này ra khỏi Huyền Vũ Thành. Lúc này hẳn mới gọi bạch điếu xuống, đem đám bé gái này đưa lên đầu bạch điếu.

– Tiểu Bạch, hãy dẫn các bé gái này trở về thôn sơn đi.

Sở Phong nói với bạch điếu, mà sau khi Sở Phong nghe được lời Sở Phong nói thì Tiểu Bạch dường như có linh tính gật đầu một cái.

Sau khi nhận thấy biểu hiện của Tiểu Bạch thì Sở Phong rất là vừa lòng, đây chính là điểm mà hắn yêu thích Tiểu Bạch. Mặc dù hắn đã nắm giữ Ngự Không Thuật, thế nhưng Sở Phong rất yêu thích Tiểu Bạch làm phương tiện đi lại, bởi vì không chỉ dùng ít sức, mà Tiểu Bạch còn là một trợ thủ vô cùng đặc lực.

– Đại ca ca, ca không cùng đi với chúng ta sao?

Đột nhiên có một giọng nói của một bé gái vang lên.

Quay đầu lại quan sát, Sở Phong liền phát hiện những bé gái khác đã ngồi lên đầu bạch điếu, sợ hãi không dám lên tiếng, mà nằm yên lặng trên đầu bạch điếu, nằm thật chắc lông trên đầu bạch điếu, không dám nhúc nhích.

Thế nhưng Nữ Nữ này lại hoàn toàn khác biệt, lúc này cô bé đang ngồi đỉnh đặc trên cổ bạch điếu, một đôi mắt to ngây thơ nhìn chăm chăm Sở Phong.

– Ca ca có việc phải làm nên không thể đưa các muội về được.

Sở Phong cười cười một tiếng, sau đó lấy trong túi càn khôn ra một chút vàng, đây chính là thứ mà Sở Phong lấy trộm được ở trong Huyền Vũ Thành.

Sau khi đem vàng giao cho Nữ Nữ thì Sở Phong lại căn dặn Nữ Nữ phải đem số vàng này giao cho phụ mẫu của mình, sau đó bảo phụ mẫu dẫn bọn họ rời khỏi thôn sơn. Đồng thời còn căn dặn sau khi Nữ Nữ lớn lên phải cùng tu võ với ca ca của mình.

Mà Nữu Nữu cũng vô cùng sáng suốt gật đầu ưng thuận, đem tất cả những lời nói của Sở Phong ghi tạc trong lòng, hơn nữa trước khi Sở Phong chuẩn bị rời đi còn hỏi tới:

– Đại ca ca, huynh tên là gì?

Thấy vậy, Sở Phong cũng có chút do dự, hắn không biết mình nói cho Nữu Nữu biết tên của mình là chuyện tốt hay chuyện xấu. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt tha thiết được nghe câu trả lời của Nữu Nữu thì Sở Phong vẫn mỉm cười trả lời:

– Sở Phong.

– Sở Phong đại ca ca, Nữu Nữu sẽ mãi mãi nhớ đến ca.

Nữu Nữu mỉm cười ngọt ngào nói.

Sau khi đưa tiễn đám bé gái đi thì Sở Phong lại len lén trở về chỗ ở của tên Giới Linh Sư biến thái kia, đem Linh bào màu xám tro của hắn khoác lên người, lấy danh nghĩa của hắc triệu tập đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ giữa đêm khuya.

Sở Phong muốn mở cửa vào của đế táng, phải tìm tòi bảo tàng trong đó, nhưng hắn cũng biết bên trong đế táng nguy hiểm trùng trùng. Lấy thực lực của một người thì độ khó khăn rất lớn, mà hiện tại nơi này lại có nhiều người của Kỳ Lân Vương Phủ như vậy. Hắn đương nhiên không cần phải chuẩn bị gì thêm, trước mắt cứ lợi dụng bọn họ mở đế táng ra, cho dù có nguy hiểm cũng để cho bọn chúng lên trước, biến bọn họ làm kẻ chết thay.

Cho dù toàn bộ người ở nơi này đều chết sạch, trong lòng của Sở Phong cũng không có chút băn khoăn, bởi vì lần này người Kỳ Lân Vương Phủ phái tới toàn là người của Lâm thị, mà trước giờ Sở Phong chưa từng có ấn tượng tốt với bọn chúng, cho nên hắn hận không thể giết sạch tất cả bọn chúng.

Chỉ có điều, Sở Phong đột nhiên lại triệu tập đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ mở ra cửa vào để táng giữa lúc đêm khuya, việc này đã khiến cho rất nhiều người bất mãn.

Thấy Sở Phong đang bố trí đại trận, một số người bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau, lén lút oán hận Sở Phong.

– Cái lão biến thái này lại nổi điên gì nữa đây? Đã trở thế này còn gọi chúng ta tới đây.

– Ai biết được chứ! Có thể là mấy bé gái kia đã bị hắn chà đạp chết hết rồi, nhàn rồi không có chuyện gì làm nên mới tìm chúng ta đến chơi đùa với hắn.

– Con mẹ nó, hắn thật sự là một kẻ biến thái. Chúng ta đường đường là người của Kỳ Lân Vương Phủ, sao phải cung phụng một lão quái vật như hắn chứ?

– Hừ, nói nhỏ một chút, Lâm thị chúng ta đều nhờ vào hắn mới có địa vị ổn định ở Kỳ Lân Vương Phủ như ngày hôm nay, nhất định phải hầu hạ hắn thật tốt.

Đối với những lời bàn tán của mọi người, Sở Phong căn bản không có thời gian để ý đến. Bởi vì cho dù những người này mắng chửi thế nào thì người bọn họ mắng chửi cũng không phải là hắn, mà là đang mắng chửi cái lão già biến thái kia.

Sau một phen dày công bố trí trận pháp dưới sự chỉ đạo của Đản Đản thì đại trận phá hủy kết giới siêu cường của Sở Phong rốt cuộc cũng hoàn thành. Lúc này nó đã bắt đầu chuyển động.

Đại trận mở ra, quang mang lưu chuyển tựa như một vòng dương rực rỡ, chiếu sáng từng thước tấc trên mảnh thiên địa này. Nhất là phù chú quý

dị kia càng phảng phất như có sinh mạng vậy, liên tục thăm dò kết giới phong tỏa cửa vào.

– Các người mau nhìn đi, lần này lão biến thái bố trí kết giới trận thật sự hoàn toàn khác biệt với lúc trước, không ngờ nó lại lộng lẫy như vậy.

Giờ khắc này rất nhiều người đều sợ hãi thán phục.

– Ôi, chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi, theo ta thấy hẳn căn bản không thể mở ra kết giới ở cửa vào này. Nếu có thể mở ra thì chắc chắn đã sớm mở ra từ lâu rồi, hà cớ gì phải ở chỗ này đợi lâu như vậy?

Nhưng cũng có người cho rằng, kết giới kia căn bản không thể mở ra được.

“Vù vù”

Nhưng đúng vào lúc này, chỉ thấy quang mang của kết giới đại trận lại bắt đầu thu hẹp lại, sau đó lại giống như nước suối dũng mãnh tràn vào cửa vào kết giới kia. Lúc này, kết giới phong bế trước cửa vào cũng hóa thành một hắc động thật lớn.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều há hốc mồm, chết đứng người, vô cùng bất ngờ nói:

– Vậy mà có thể mở ra được!!!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Huyền Tượng Trận (Ảo Giác Trận)

Cổng vào đế táng đã mở ra, đừng nói mà người bên ngoài mà ngay cả Sở Phong cũng vô cùng kích động.

Bởi vì không ai biết ở trong này tồn tại mối nguy hiểm như thế nào, nhưng bọn hắc cũng rất chờ mong, không biết trong này cất giấu bảo tàng thế nào, cơ duyên ra sao.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đưa ánh mắt về phía Sở Phong, bọn họ đang đợi vị chỉ huy này ra hiệu lệnh, bảo bọn họ tiến vào trong đó, đi tìm kho tàng mà bọn họ đã chờ đợi từ lâu.

“Vù”. Thấy vậy, Sở Phong cũng không nói lời nào, bởi vì hắc thực sự không muốn học theo cái tên Giới Linh Sư biến thái kia. Vì vậy hắc khẽ đưa cánh tay lên, sau đó đột nhiên hạ xuống.

– Tiến vào!!!

Mà sau khi Sở Phong hạ lệnh, đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ liền xông vào cửa vào đế táng.

Không thể không nói, đại quân của Kỳ Lân Vương Phủ thật sự được huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh, bọn họ vận dụng đủ loại phương tiện vô cùng thích hợp, vốn cửa vào rất tối tăm, nhưng lại bị đèn đuốc của bọn họ chiếu sáng.

Ở đây có phương thức tiến lên nào khác chứ, mấy nghìn người tạo thành một quân đội vô cùng tinh anh, rất nhanh đã tiến vào đế táng. Mà thứ

hiện ra trước mắt bọn họ chính là một hang động vô cùng rộng lớn.

Sau khi tiến vào, tất cả mọi người trở nên rất cẩn thận, không ai dám tự tiện hành động, mà hoàn toàn hành động theo sự chỉ huy của Sở Phong.

– Sở Phong, cửa vào đế táng này vẫn hoàn hảo không hề có chút hao tổn nào, rất có thể chúng là người đầu tiên tiến vào nơi này, cho nên người nhất định phải cẩn thận. Bởi vì điều này nói rõ một điều tất cả cơ quan ở nơi này cũng hoàn hảo không tổn hao gì, nếu như động vào phát động nó thì rất nguy hiểm.

Sau khi đi vào thì Đản Đản nghiêm túc nhắc nhở.

Mà Sở Phong cũng phát hiện nơi này không bình thường, sau khi đi về phía trước mấy canh giờ vẫn không nhìn thấy điểm cuối. Hơn nữa càng giống như một thế giới dưới lòng đất vô biên vô tận. Sở Phong chỉ có thể dựa vào Giới Linh la bàn để phân biệt phương hướng, nhưng Sở Phong cũng không biết bao nhiêu đó chẳng qua chỉ là bắt đầu mà thôi.

Bọn Sở Phong đi lần này tựa như đi vào một thế giới sâu không lường được, bọn họ cẩn thận từng li từng tí. Tại một thế giới khổng lồ như thế này, thời gian trôi qua từng chút một, dần dần ngay cả đại quân được huấn luyện nghiêm chỉnh như Kỳ Lân Vương Phủ đều không tránh được có chút tuyệt vọng. Bọn họ đang suy nghĩ thế giới dưới lòng đất này có phải vĩnh viễn không có điểm cuối hay không?

Nhưng cũng may khi hần trải qua ngày thứ mười một thì cuối cùng cũng xuất hiện chuyển biến. Ở trong thế giới hang động tối tăm mênh mông này đã xuất hiện hào quang, hần là một tòa thành trì.

Lúc này, cung điện làm bằng nham thạch màu trắng vô cùng tinh xảo, thành trì đồ sộ, cửa lớn cao to hùng vĩ đã xuất hiện trong thế giới dưới lòng đất.

Giờ khắc này, tất cả mọi người hưng phấn dị thường, tại thế giới mệnh mông to lớn dưới lòng đất này, ai đã kiến tạo ra một thành thị như vậy? Trong này đến tột cùng là người ở hay cất giấu bảo tàng gì chứ?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người không cách nào khống chế tâm tình kích động của bản thân, chậm rãi vọt vào thành trì. Bởi vì sau mười ngày chạy đi trong thế giới vô tận thì tòa thành trì này tựa như ánh sáng ban mai, khiến cho người ta thấy được hy vọng.

Nhưng ngay lúc ngàn người tràn vào tòa thành trì thì Sở Phong cũng chau mày, dù sao thì tòa thành trì này rất kỳ lạ, nhưng hẳn lại không thể nào nói được nó không đúng ở chỗ nào. Mà sau khi hẳn nhìn thấy nhiều người bước vào thành trì lại không phát hiện ra điều bất thường. Cuối cùng, Sở Phong cũng quyết định đi vào xem một chút.

Tuy nhiên vừa bước vào tòa thành trì này thì Sở Phong liền cảm giác được chỗ không thích hợp, hẳn kinh ngạc phát hiện bên trong tòa thành trì này chứa đầy sương mù, căn bản không nhìn rõ con đường phía trước.

Hơn nữa không khí lại tĩnh lặng đáng sợ, trước kia còn có rất nhiều người tiến vào thành trì, nhưng lúc này lại không hề nhìn thấy gì, một bóng người cũng không có, nhưng rõ ràng có thể nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ. Quan trọng nhất chính là Sở Phong quay đầu lại quan sát, hẳn phát hiện đã không còn đường lui nữa rồi, xung quanh hẳn tràn đầy sương mù dày đặc.

– Nguy rồi, nơi này dĩ nhiên lại là một tòa kết giới đại trận.

Sở Phong thầm kêu không ổn, bởi vì tòa kết giới đại trận này thực sự rất lợi hại, lấy tinh thần lực của Sở Phong vậy mà cũng không thể nhìn thấu được tòa đại trận này, còn tưởng rằng đây là một tòa thành trì.

– Ôi Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

– Cứu mạng~~~~~

– Ô oa~~~~~

– Không muốn, không nên ép ta, ách Aaaaaaaaaaaaaa.

Đúng vào lúc này, ở phía trước Sở Phong liên tục vang vọng đến vô số tiếng kêu thảm thiết. Sở Phong không cần suy nghĩ cũng biết những hộ vệ của Kỳ Lâm Vương Phủ đã gặp bất trắc rồi.

Tiếng kêu thảm thiết thống khổ đã vang vọng từ rất lâu rồi, Sở Phong tỉ mỉ lắng nghe. Sau khi tiếng kêu thảm thiết nổi lên không dứt kia ngừng lại thì Sở Phong đã đoán ra một kết quả kinh người.

Số lượng tiếng kêu gào thảm thiết vang lên trước kia cuối cùng vừa khớp với số lượng hộ vệ đi chuyển này. Điều này cũng đồng nghĩa với việc tất cả người đến đây lần này, trừ hãn ra thì rất có thể đều đã gặp phải bất trắc.

– Đản Đản, làm sao bây giờ, trong trận pháp này, ta không thể suy đoán ra bất cứ điều gì, ngay cả đường lùi cũng không có.

Thời khắc này, Sở Phong có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương, đó không phải là hàn khí lạnh lẽo bình thường mà là khí tức tử vong đang đến gần. Nó đang thôn phệ cơ thể hãn, điều này khiến hãn cảm thấy hoảng loạn, vội vàng hướng Đản Đản xin giúp đỡ.

– Đừng nóng vội, nếu như ta không đoán sai thì đây không phải là một tòa kết giới đại trận đơn giản, mà càng giống như một tòa Huyền Tượng Trận.

Đản Đản nói.

– Huyền Tượng Trận? Có ý tứ gì?

Sở Phong hỏi tới.

– Nói cách khác, theo suy đoán của ta về tòa đại trận này, lấy Giới linh thuật mà người nắm giữ hôm nay không cách nào phá giải.

– Trong tòa đại trận này, người sẽ tự sinh ra ảo giác, ảo giác này sẽ tạo thành áp bách tinh thần lực đối với người. Nếu như người có thể loại bỏ áp bức này, nhìn xuyên qua tất cả sự vật trước mắt, thoát khỏi đám sương mù, rời khỏi nơi này.

– Thế nhưng nếu như người không cảm nhận được loại áp bức tinh thần lực ấy thì người sẽ giống như những người đó vậy, bỏ mạng ở nơi này.

Đản Đản giải thích.

– Vậy ta nên làm như thế nào? Vì sao lúc này ta còn chưa phát sinh ảo giác vậy?

Sở Phong cảm thấy khó hiểu.

– Phong Nhi.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên một tiếng kêu vang lên trong đám sương mù.

Sau khi nghe được âm thanh này, thân thể của Sở Phong không khỏi run lên, vì âm thanh này quen thuộc như vậy, mà khi hắn đưa mắt về phía âm thanh truyền tới thì càng không khỏi kinh hãi.

Ở nơi đó đang có mấy chục thân ảnh chậm rãi tiến đến gần, tất cả đều mang theo gương mặt quen thuộc, là người của Sở gia, là tất cả người của Sở gia đã chết đi, mà người cầm đầu chính là phụ thân của Sở Phong.

– Phụ thân, sao mọi người lại ở nơi này?

Nhìn thấy phụ thân của mình, Sở Phong kích động đến mức lệ nóng lưng ròng, cái gì cũng không nghĩ mà lập tức vọt tới.

– Sở Phong, không được qua đó, đó chỉ là ảo giác.

Mà đúng vào lúc này, giọng nói của Đản Đản lại vang lên trong đầu óc Sở Phong.

– Ảo giác?

Sở Phong bừng tỉnh kinh hãi, mà lúc hấn lần nữa nhìn về phía Sở Phong, không ngờ người ấy đang cầm lưỡi đao sắc bén chém về phía Sở Phong, hơn nữa tốc độ cùng lực lượng của bọn họ tăng nhanh, vậy mà đều là Huyền Vũ Đỉnh.

“Vù vù vù”

Đối mặt với công kích của những thân nhân trước kia, Sở Phong có chút luống cuống, mượn lực lượng của Đản Đản vừa né tránh vừa nói:

– Phụ thân! Là người sao? Dừng tay lại, con là Sở Phong mà!

– Người đứng là một người điên, ta đã nói với người tất cả đều là ảo giác, người còn hỏi làm gì. Chớ có ngần ra đó, mau giết chết bọn họ đi, nếu không thì lực lượng của bọn họ sẽ theo thần chí mơ hồ của người mà còn trở nên mạnh hơn.

Đản Đản cảnh cáo nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật

– Không được, ta không xuống tay được.

Mà Sở Phong lại tựa như rơi vào một vòng luẩn quẩn, mặc dù có Đản Đản liên tục nhắc nhở, mặc dù hắn cũng biết rõ những thứ trước mắt chỉ là ảo giác mà thôi, nhưng bắt hắn đích thân giết chết những thân nhân này thì hắn thật sự không nhẫn tâm, không thể nào xuống tay được.

– Ngu ngốc, đó chỉ là ảo giác, cũng không phải thực sự là người nhà của ngươi. Nếu như ngươi không giết chết bọn chúng thì bọn chúng sẽ giết ngươi. Chẳng lẽ ngươi muốn giống như những người kia chết tại nơi này sao? Ngươi có biết rõ điều này không?

Đản Đản vội vàng hét to, bởi vì nàng cảm thấy thần trí của Sở Phong cũng bị Huyền Tượng Trận này mê hoặc.

– Ta...

Khi nghe được tiếng gào thét của Đản Đản, Sở Phong sửng sốt một chút, cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần. Sau đó hắn cắn răng quát lớn:

– Không, ta không thể chết ở chỗ này được, những ảo giác chết tiệt các ngươi đều đi chết đi cho ta.

Nói xong, bước chân Sở Phong liên tục tránh né, nhắm hai mắt lại, đem Hư Không Long Ngân Nhận thi triển ra, áp bức cường đại từ trên trời giáng xuống. Mấy chục ảo ảnh lập tức bị chèn ép đến mức không thể di chuyển, sắp bị nghiền vỡ tan tành.

– Phong Nhi, không được, mau dừng tay đi, ta là phụ thân của con mà!

– Phong Nhi, ta là gia gia của con, không được làm như vậy.

Nhưng vào giờ khắc này, những ảo ảnh đằng đẵng sát khí kia chợt bắt đầu gọi tên Sở Phong.

Chỉ có điều, Sở Phong đã quyết tâm, chẳng những không thềm để ý đến bọn họ nữa, trái lại còn gia tăng cường độ của Hư Không Long Ngân Nhận, cuối cùng đem mấy chục ảo ảnh tựa như người đang sống sờ sờ nghiền ép đến chết.

– Thành công rồi sao?

Sau khi cảm giác không khí chung quanh đã trở lại bình thường thì Sở Phong mới chậm rãi mở hai mắt ra, mà khi hắn đưa mắt quét sang xung quanh thì vẻ mặt hắn không khỏi cứng đờ, đôi đồng tử nhất thời đại biến.

Bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện những ảo giác kia cũng không hề biến mất hẵn, mà chung quanh hắn lại có thêm mấy chục thi thể, những thi thể này chính là phụ thân cùng với người của Sở gia.

Bọn họ chết vô cùng thê thảm, đều bị nghiền ép đến chết, nhẹ còn phân biệt ra được là ai, nghiêm trọng thì đã bị nghiền thành máu loãng, đã không cách nào phân rõ được dung mạo.

“Phốc phốc”

Giờ khắc này, Sở Phong trợn tròn mắt, vô lực quỳ xuống đất. Bởi vì hắn dùng tinh thần lực của mình đi cảm ứng, cuối cùng phát hiện những thi thể này là thật. Trên đó còn lưu lại khí tức của người nhà hắn, hắn vậy mà lại chính tay giết chết người nhà của mình.

– Ta đã làm cái gì? Ta vậy mà lại chính tay giết chết phụ thân ta, giết chết gia gia, giết chết đại bá nhị bá....

Hai tay Sở Phong ôm lấy đầu, hai mắt liên tục chớp động. Giờ khắc này hắn đã sắp phát điên, tinh thần đã dần sụp đổ, trên mặt của hắn tràn đầy vẻ đau khổ đến không muốn sống.

– Sở Phong, người đang làm cái gì vậy? Những cái kia chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi, là ảo giác đó.

Thấy vậy, Đản Đản vội vàng nhắc nhở Sở Phong.

– Không, đó không phải là ảo giác, đó chính là phụ thân của ta, là người nhà của ta. Ta có thể cảm giác được khí tức của bọn họ. Đáng lẽ trước đó bọn họ không có chết, nhưng vừa rồi ta đã chính tay giết chết bọn họ.

– Người lại ngu ngốc nữa rồi, đó chính là ảo giác, bởi vì người không cách nào chống lại lực lượng của Huyền Tượng Trận nên mới không thể phân biệt được bọn họ là thực hay là giả. Bởi vì tinh thần lực của người ở chỗ này đã sớm mất đi hiệu lực rồi.

– Sở Phong, người hãy kiên cường lên, đây chính là tâm ma của người, là gánh nặng mà người không bỏ xuống được. Huyền Tượng trận này đã bắt được cái nhược điểm này nên mới thành bộ dáng của bọn họ.

– Người nhất định phải kiên cường, tin tưởng vào bản thân mình, tin tưởng mình làm đúng. Bọn họ chính là ảo giác, tất cả đều là giả.

Chỉ cần người có thể kiên trì được thì tâm ma của người sẽ được tiêu trừ, trong lòng không có sự hồ thẹn thì sẽ không có gánh nặng.

Giọng nói của Đản Đản liên tục vang vọng bên tai Sở Phong, tựa như một ngọn đèn chỉ đường, dẫn dắt Sở Phong đi sang một cái thông đạo khác.

Dưới sự nhắc nhở không ngừng của Đản Đản, tinh thần của Sở Phong cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Hắn bắt đầu tin tưởng lời của Đản Đản nói, tin tưởng vào bản thân mình, không trốn chạy nữa mà nhìn thẳng vào những thi thể này, nhìn thẳng vào thi thể của phụ thân mình.

“Ông”

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Sở Phong, những thi thể này bắt đầu biến thành ảo giác, máu huyết dần dần biến mất, thi thể cũng biến mất, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Giờ khắc này, cuối cùng Sở Phong cũng có thể nhìn thẳng vào những sự vật chung quanh, hắn phát hiện hắn vẫn còn ở trong biển sương mù. Thế nhưng cảm giác lúc này đã hoàn toàn khác trước, bởi vì hắn đã biết được phương thức chế ngự Huyền Tượng Trận.

– Đản Đản, đa tạ người, nếu như không có người ở đây thì sợ rằng ta không cách nào vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Sở Phong nghĩ đến mà sợ, hắn vô thức vươn tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

– Đa tạ cái đầu người ấy, ta với người là thế nào chứ. Huống chi căn bản không trách được người, chỉ có thể trách ảo giác này quá giống như thật, hơn nữa còn có thể mê hoặc tâm hồn, không ai có thể phân biệt được thật giả ngay từ đầu được.

– Nó đánh vào mặt tư tưởng của người, bởi vì bất luận là tình thân hay là tình yêu thì đều có thể khiến cho người ta phấn đấu quên mình, cũng có thể khiến cho người ta mất đi lý trí.

– Thế nhưng ta tin tưởng rằng cho dù không có ta thì người nhất định cũng có thể vượt qua được trở ngại này, giải trừ đi tâm ma của mình, buông xuống tất cả.

Đản Đản mỉm cười ngọt ngào, thanh âm linh động kia cực kỳ dễ nghe, quan trọng nhất chính là Sở Phong càng nghe càng cảm thấy ấm áp.

– Đúng vậy, thiên phú không tệ.

Nhưng đột nhiên có một giọng nói sâu xa từ cổ xưa vang lên từ sau lưng Sở Phong.

Sau khi âm thanh này vang lên thì thân thể của Sở Phong không tự chủ được run lên, bởi vì cùng lúc đó, hắc cảm giác được sau lưng có một cổ cảm giác áp bức.

Khi quay đầu lại nhìn, Sở Phong kinh ngạc phát hiện phía sau lưng hắc có bốn con mắt màu máu. Bốn con mắt màu máu đỏ tươi này giống như một cặp đèn lồng cỡ lớn, cặp đèn lồng còn lại càng to lớn hơn.

Mặc dù cặp mắt màu máu đỏ không có tản ra sát khí, nhưng Sở Phong nhìn thấy chúng lại vô cùng sợ hãi. Tinh thần lực của hắc ở chỗ này đã mất đi hiệu lực, hắc không cách nào cảm ứng được chủ nhân của bốn con mắt màu đỏ kia là vật gì. Thế nhưng hắc lại biết đó chắc chắn là một tồn tại vô cùng lợi hại.

– Tiểu quý, ngươi tên gì?

Giọng nói thâm trầm lần nữa vang lên, tựa như tiếng chuông đồng vô cùng vang dội.

– Văn bối tên là Sở Phong, không biết tôn tính đại danh của tiền bối?

Sở Phong cung kính trả lời.

– Bản tôn chính là Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật. Vận khí của tiểu tử ngươi không tệ, chẳng những có thể tìm được nơi này, vẫn có thể tồn tại trong tâm ma Huyền Tượng Trận, có chút tiềm lực.

– Chỉ cần người bằng lòng giúp bốn tôn một chuyện thì bốn tôn sẽ cân nhắc chuyện đem khả năng của ta truyền thụ cho người. Chỉ không biết là người có sẵn lòng giúp đỡ không>

Người thần bí kia vẫn tiếp tục nói.

Nghe nói thế thì trong lòng Sở Phong tức khắc trở nên mừng rỡ. Tự xưng là “Bốn tôn”, ngữ khí cũng tương tự như danh xưng đã khiến cho Sở Phong đoán ra thân phận của đối phương. Đây có thể là một loại bí kỹ khác giấu trong đế táng thần bí này.

Nghĩ đến đây, Sở Phong không dám do dự thêm, vội vã đáp:

– Xin tiền bối cứ phân phó, chỉ cần tiền bối có thể làm được thì nhất định sẽ dốc toàn lực đi làm.

– Ha ha, tiểu quý người thật thông minh, xem ra người đã biết bốn tôn là vật gì. Ta cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc trong cơ thể người. Không ngờ cái tên Bạch Hồ luôn tự kiêu tự đại ấy lại thuần phục người!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Thám Hiểm Cổ Bảo

Nghe được lời này thì Sở Phong không khỏi sửng sốt, hăn trăm vạn lần cũng không ngờ được rằng đối phương lại có thể cảm nhận được Bạch Hồ Công Sát Thuật cũng ở trong cơ thể mình.

– Ha ha, người không cần lo lắng, bốn tôn cũng không phải loại tự phụ giống như bọn họ, ta sẽ không để tâm đến việc cùng nhận thức một chủ. Chỉ có điều muốn có được khả năng của bốn tôn thì phải để ta thăm dò dũng khí của người một chút.

Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật nói.

– Thăm dò thế nào?

Sở Phong hỏi tiếp.

– Cứ đi tiếp về phía trước sẽ gặp một tòa cổ bảo bằng đá, trong chỗ sâu của cổ bảo có tồn tại một cái rương bị phong ấn, người hãy đem chiếc rương đó đến đây giúp ta thì ta sẽ truyền thụ bản lĩnh của ta cho người.

– Đương nhiên muốn lấy được chiếc rương ấy cũng không phải là việc dễ dàng, ta gia hạn cho người năm canh giờ, nếu như người không làm được thì chỉ có thể nói rằng ta với người vô duyên, ha ha ha....

Bỗng nhiên Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cười to quái dị, mà dưới tiếng cười kia, sương mù xung quanh Sở Phong cũng giảm bớt. Khi sương mù hoàn toàn biến mất thì Sở Phong đã trở lại thế giới hang động mênh mông vô tận, chỉ có điều Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cũng đã biến mất.

– Tiền bối, nơi đó có vật gì canh giữ sao? Hay là có cơ quan gì đó?

Sở Phong lên tiếng truy hỏi, thế nhưng không biết thế nào mà Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật lại một đi không trở lại, tựa như hoàn toàn biến mất, không hề lưu lại bất cứ vết tích gì.

Giờ khắc này, Sở Phong không kèm được mà đưa mắt nhìn về hướng Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật nói, nơi đó có một hang động, so với sơn mạch Chu Tước và thông đạo cửa vào để táng có chút giống nhau.

Sở Phong cũng không hề do dự, mà lần nữa lấy ra la bàn Giới Linh đi về phía trước. Đối mặt với sự mê hoặc của bí kỹ, hẳn thực sự không có sức chống cự.

– Sở Phong, ta cảm thấy có thể bí kỹ ấy đang gạt người.

Nhưng đúng vào lúc này, Đản Đản lại nghiêm túc nhắc nhở.

– Đản Đản, lời của người có ý gì?

– Ta cảm thấy bí kỹ ấy rất là xảo quyết, nó cũng sẽ không đem bản lĩnh của mình truyền thụ cho người đơn giản như vậy. Trước không nói vật đó rất là khó có được, cho dù người lấy được và giao cho nó thì nó cũng chưa chắc công nhận người. Thậm chí nó có thể sẽ đem người thôn phệ cũng không chừng.

Đản Đản nhắc nhở.

– Không thể nào! Lợi dụng ta như vậy thì nó có lợi ích gì chứ?

Sở Phong có chút khó hiểu.

– Điều này rất đơn giản, sở dĩ nó đợi ở chỗ này rất có thể là bị nhốt ở đây, mà thứ nó muốn người lấy có lẽ chính là thứ có thể giúp nó giành lại tự do.

– Người phải biết rằng tất cả bí kỹ đều rất tự phụ, trừ phi người vô cùng cường đại bằng không thì chúng nó sẽ không chịu khuất phục. Cho nên mới dẫn đến việc sau khi một số bí kỹ rời khỏi chủ nhân đầu tiên sẽ không lựa chọn bất kỳ chủ nhân nào nữa. Mà là đối lấy thân tự do du đãng giữa thiên địa, trừ khi nó gặp gỡ siêu cấp cường giả lấy thế mạnh chinh phục bọn chúng, bằng không thì bọn chúng sẽ không đem sức lực phục vụ cho người khác.

– Bí kỹ vừa rời hoàn toàn khác biệt với Bạch Hồ Công Sát Thuật, nó cố ý nói mình không tự phụ, nhưng lại che giấu dấu vết kiêu ngạo của mình. Cuối cùng ta cảm thấy nó sẽ không chịu khuất phục người đơn giản như vậy, ngược lại càng giống như đang lợi dụng người hơn.

Đản Đản giải thích.

– Quả thực là chạm tay được vào thứ tốt quá dễ dàng sẽ luôn khiến cho người ta cảm thấy đáng nghi. Chỉ có điều hiện tại ta căn bản không có lựa chọn nào khác. Huống chi trước mắt chỉ sợ là cái rương mà nó muốn ta lấy cũng không đoạt được đơn giản như vậy.

Sở Phong đã đi vào trong thông đạo của tòa cung điện nham bích to lớn, mà trước mắt hẳn cũng xuất hiện vô số phù chú to lớn, giăng rậm rạp chẳng chịt.

– Đây hẳn là Hàng Ma Chú, chẳng lẽ nơi này cũng có ác linh thủ hộ?

Giờ khắc này, ngay cả Đản Đản cũng không thể bình tĩnh, Hàng Ma Chú chính là thứ để trói buộc ác linh, mà người có thể trở thành ác linh yếu nhất cũng có tu vi Thiên Vũ Cảnh. Với thực lực hiện tại, Sở Phong căn bản không thể chống lại được.

– Xem ra Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật thật sự đã ra cho ta một nan đề khó giải.

Sở Phong cười khở một tiếng, đành phải cẩn thận hơn, nhưng bước chân vẫn không dừng lại, chỉ có năm canh giờ thôi, hắn không thể phạm được.

Sau khi trải qua một canh giờ lên đường, thông đạo nam bích cũng trở nên to lớn, đồng thời Hàng Ma Chú cũng càng ngày càng dày đặc, điều này cũng chứng minh Sở Phong cách con ác linh càng ngày càng gần.

Cuối cùng sau hai canh giờ, Hàng Ma Chú cũng biến mất, mà trước mặt Sở Phong cũng xuất hiện một tòa cổ bảo to lớn. Hình dạng của tòa cổ bảo này tựa như một bộ xương khô hình người, đáng vẻ dữ tợn nàg khiến cho người ta một loại cảm giác vô cùng u ám.

Sở Phong vì muốn không dẫn đến sự chú ý, nên không thể không thu hồi Giới Linh La Bàn, ấn dấu khí tức của mình, thận trọng tiến vào cửa.

– Sở Phong à! Người hãy nghe ta nói, lấy thực lực của người hôm nay, nếu gặp phải ác linh thì người chắc chắn phải chết. Ác linh nắm giữ Kết Giới Lực, mặc dù nó không có tinh thần lực, nhưng nếu khóa được người thì người gần như không có cách nào né tránh. Cho nên, nếu người gặp phải ác linh thì người nhất định phải để cho ta điều khiển thân thể của người, bằng không thì cả ta và người đều phải chết ở trong miệng ác linh. Nếu như bị nó thôn phệ thì không chỉ có người mà ngay cả ta cũng phải chết. Chúng ta sẽ giống như bốn nguyên vậy, bị nó thôn phệ để luyện hóa, biến mất triệt để.

Đản Đản nghiêm túc nhắc nhở.

– Ừ.

Sở Phong gật đầu một cái, hắn từng gặp qua ác linh, biết rõ sự đáng sợ của nó. Theo như lời Đản Đản nói, hắn thật sự không có khả năng chống lại, đây không phải là thời điểm phô trương thanh thế, cho nên đến thời khắc trọng yếu, hắn nhất định sẽ để cho Đản Đản điều khiển thân thể mình.

Cho dù điều này sẽ khiến Đản Đản gánh vác một gánh nặng to lớn, nhưng chỉ cần có thể sống sót thì ít nhất còn có thể giúp Đản Đản có biện pháp khôi phục như cũ, nhưng nếu chết thì không còn bất cứ cơ hội nào nữa rồi.

Sau khi quyết định xong thì Sở Phong tiếp tục đi tới chỗ sâu trong tòa cổ bảo, mà càng đi sâu vào thì Sở Phong càng cảm thấy bất an, hăn kinh ngạc phát hiện bên trong tòa cổ bảo này lại có một lối đi. Mà vì Sở Phong muốn tránh ác linh phát hiện ra nên hăn không dám dùng tinh thần lực quan sát.

Tình huống như vậy khiến cho Sở Phong rất bị động, nhưng hăn lại không có lựa chọn, chỉ có thể đi về phía trước. Cuối cùng Sở Phong đi tới cuối đường, ở nơi cuối đường này lại có một tòa đại điện rộng lớn hiện ra trước mặt Sở Phong.

Có thể tóm lược phong cách của tòa đại điện này bằng hai chữ quỷ dị, khắp nơi đều phát ra cảm giác bất ổn, tựa như ác linh bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện ở trước mặt Sở Phong. Chỉ có điều Sở Phong lại không kịp suy nghĩ những điều này, bởi vì giờ khắc này ánh mắt của hăn đã bị một thứ to lớn ở cuối đường hấp dẫn, bởi vì nơi đó có một chiếc rương vô cùng quý dị.

Cái rương này rất lớn, hơn nữa hình dáng rất quái dị, nhìn sơ giống như một chiếc quan tài nhưng lại có trăm lỗ nhỏ, hơn nữa so với quan tài còn lớn hơn gấp mười lần.

– Nguy rồi, trên cái ghế này có kết giới.

Sau khi thấy ác linh cũng không ở bên trong tòa cổ bảo thì Sở Phong vội vàng đi tới chỗ chiếc to lớn trước mặt, nhưng lại phát hiện bên ngoài cái ghế này lại được bố trí một tầng kết giới rất lợi hại bảo vệ.

– Đừng hoảng hốt, lấy thủ đoạn kết giới thuật mà người năm giữ hôm nay hăn có thể phá giải nó. Chỉ là không biết khi nào con ác linh đó sẽ quay

trở về, cho nên người nhất định phải hành động nhanh chóng lên.

Đản Đản nhắc nhở.

– Ủ, chỉ có thể liều mạng thôi.

Sở Phong căn rắng, vì muốn lấy được bí kỹ kia, Sở Phong chỉ có thể mạo hiểm có thể sẽ bị ác linh bắt được bất cứ lúc nào, mà tiến tới phá giải kết giới bên ngoài chiếc ghế.

Chỉ có điều càng phá giải thì Sở Phong lại càng cảm thấy bất an, hẳn cảm giác như sau lưng đang có người nào đó đang nhìn chăm chăm mình, thế nhưng khi Sở Phong quay đầu lại nhìn phía sau lại không thấy gì cả.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Ác Linh Nhận Chủ

Ở một nơi u ám như bên trong tòa cổ bảo này càng khiến cho tâm tình người khác trở nên bất an hơn. Sở Phong đang căng thẳng phá giải kết giới xung quanh chiếc ghế. Rốt cuộc sau khi trải qua hai canh giờ phá giải thì Sở Phong cũng phá giải được đạo kết giới này.

Lúc này, Sở Phong đã mồ hôi đầm đìa, ngay cả y phục cũng bị thấm ướt hết, hẳn thực sự căng thẳng đến cực điểm. Hai canh giờ này tuyệt đối là khoảng thời gian khó khăn nhất đối với hắn, bởi vì hắn không biết lúc nào con ác linh đáng sợ kia sẽ xuất hiện giết chết hắn trong đại điện này.

Tuy nhiên cuối cùng hắn cũng thành công, thành công mở ra kết giới, Sở Phong chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào cái rương quý dị tựa như cổ quan tài đó. Thế nhưng Sở Phong không có bởi vì hưng phấn mà đánh mất lý trí, đầu tiên hắn lấy tinh thần lực quan sát chiếc rương quý dị kia, sau khi nhận thấy không có điểm gì khác thường mới với tay bắt lấy, hắn muốn mang cái rương này đi.

“Ông”

Nhưng Sở Phong chưa kịp đến gần thì bên trong cái rương quý dị ấy liền tỏa ra một tia sáng chói mắt. Cùng lúc đó một cỗ khí tức cực kỳ kinh khủng cũng từ bên trong rương xông ra ngoài.

– Sở Phong chạy mau, bên trong rương này chính là ác linh!

Đột nhiên Đản Đản vội vàng quát lớn.

– Cái gì? Ác linh? Tại sao ác linh lại ở chỗ này?

Trước tiên Sở Phong sửng sốt, sau đó vội vàng bình tĩnh ngộ, trong lòng thầm nghĩ to:

– Thôi rồi, ta bị hấn giờ trò rồi!!!

Sở Phong đã phản ứng rất nhanh nhẹn, hấn biết rõ bên trong tòa cổ bảo này thật sự có một con ác linh, chỉ có điều ác linh lại bị giam cầm bên trong cái rương này. Mà hấn vừa vặn mất hai canh giờ thực ra lại không có làm cái gì khác việc tìm mọi cách thả con ác linh đáng sợ nhất ra ngoài.

Điều khiến Sở Phong cảm thấy bất đắc dĩ chính là hấn lại thành công, thành công đem con ác linh bị phong ấn thả ra ngoài. Hấn hiển nhiên đã bị cái tên Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật chết tiệt kia bày kế rồi.

Dù vô cùng tức giận nhưng hai chân Sở Phong cũng không hề chậm trễ, hấn đã sớm thi triển Ngự Không Thuật đến trình độ cực hạn từ sớm, lấy tốc độ nhanh nhất liều mạng chạy ra ngoài tòa cổ bảo.

– Ha ha, tự do, cuối cùng cũng được tự do rồi. Không ngờ vừa mới trốn thoát thì lại có ngay thứ tươi ngon thế này cho ta hưởng dụng rồi. Ông trời đối với ta không tệ nha, ha ha.....

Mà lúc Sở Phong đang liều mạng chạy trốn thì một tràng tiếng cười vô cùng dữ dội cũng vang lên sau lưng Sở Phong. Cùng lúc đó, một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ đang lấy tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng được áp bức đến Sở Phong.

– Sở Phong, mau đem thân thể người cho ta điều khiển, để ta dẫn người thoát khỏi nơi này.

Đản Đản vội vàng la lên.

Thế nhưng thời gian đã chậm, Sở Phong còn chưa phản ứng kịp thì đã bị một cỗ khí tức cường đại áp đến mức ngã xuống đất. Mà khi hăn cố gắng ngẩng đầu lên lại phát hiện một con quái vật hình thù kỳ quái đang đứng phía trước nhìn chằm chằm vào mình.

Đó là một con quái vật hình người, tuy nhiên lại giống như một người khổng lồ, cao chừng mười lăm thước, so với Sở Phong còn lớn hơn, khuôn mặt của nó cũng vô cùng dữ tợn, hai mắt không động, hàm răng thì sắc bén cùng với khí thể màu đỏ lưu chuyển khắp toàn thân đều chứng minh với Sở Phong một điều, vật đó không phải là một con người mà là một con ác linh.

– Đáng ghét, đây chính là sức mạnh của ác linh sao? Thậm chí ngay cả tinh thần lực cũng bị phong tỏa, kế ước cùng Đản Đản dường như đã bị cắt đứt vậy, đã không cách nào giao thân thể cho Đản Đản được.

Sở Phong chau mày, từ lúc hăn chào đời đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên hăn đối mặt với đối thủ đáng sợ như vậy.

Đối phương chỉ dựa vào uy áp riêng biệt của mình đã phong tỏa tất cả tu vi của Sở Phong, thậm chí hăn không thể nào câu thông được với Đản Đản. Điều này khiến cho Sở Phong cảm nhận được một loại cảm giác tuyệt vọng.

– Hắc, tuổi tác nhỏ như vậy đã trở thành một vị Hôi Bào Giới Linh Sư sao? Ngược lại cũng có chút tài năng!

– Tiểu tử, ngươi không cần phải sợ, lúc ta ăn ngươi, ta sẽ không để cho ngươi cảm nhận được đau đớn.

Giọng nói của con ác linh này vô cùng đáng sợ, quả thật giống như ác quỷ vậy. Chỉ cần nghe được giọng nói của nó cũng đã đủ cho Sở Phong cảm thấy sống lưng lạnh toát.

– Muốn ăn hăn sao? Ngươi còn chưa xứng đâu!

Nhưng đúng vào lúc này, một thanh âm cổ xưa đột nhiên vang lên. Sau khi âm thanh đó vang lên thì ngay cả tòa cổ bảo to lớn cũng bị rung động.

– Người nào?

Sau khi âm thanh này vang lên thì ngay cả con ác linh cũng hoảng hốt, nó không kèm được mà quét ánh mắt hung ác về phía cửa vào.

Mà giờ khắc này, Sở Phong có thể cảm nhận được rất rõ ràng, mặt đất dưới chân đang rung động. Một cái, hai cái, ba cái,... Bốn phía đều có tiếng bước chân, nhưng lực lượng như thế nào mới có thể khiến cho mỗi bước chân hạ xuống đều làm cho mặt đất rung động như thế chứ?

Dưới tình huống như vậy, ngay cả con ác linh cũng trở nên bất an, nó vội vàng giơ một trảo ra bắt lấy Sở Phong, nó muốn biến Sở Phong thành một tấm bia đỡ đạn.

Cùng lúc đó, bước chân nặng nề ấy đã càng ngày càng gần. Sở Phong có thể nhìn thấy phía cửa vào đã xuất hiện bốn con mắt màu đỏ.

– Chẳng lẽ là nó?

Sở Phong cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì hắn nhận ra bốn con mắt màu đỏ ấy.

Kèm theo sự xuất hiện của bốn con mắt màu đỏ thì sương mù cũng ngày càng khuếch trương. Điều này khiến Sở Phong không thể nào thấy được bản thể của nó, nhưng không thể không thừa nhận khí tức mà nó tỏa ra so với con ác linh đang nằm hắn trong tay còn kinh khủng hơn rất nhiều.

– Người rốt cuộc là ai? Vì sao lại xông vào lãnh địa của ta?

Thấy vậy, ngay cả con ác linh cũng trở nên khiếp sợ, nó vừa nói chuyện vừa lui về phía sau.

“Hô”

Nhưng đúng vào lúc này, mảnh sương mù đó cuối cùng cũng thối lui, một con quái vật khổng lồ xuất hiện ở trước mặt Sở Phong và ác linh.

Dáng dấp của con quái vật này rất kỳ lạ, giống như một con rùa khổng lồ, trên mai rùa mọc đầy gai nhọn sắc bén, mà quan trọng nhất chính là trên thân thể con rùa này lại chiếm giữ một gương mặt một con đại xà cực kỳ đáng sợ.

Đại xà và rùa dùng chung thân thể, hai cặp mắt màu đỏ đang nhìn chăm chăm vào Sở Phong và ác linh. Mà con quái vật kỳ lạ này chính là Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật không thể nghi ngờ.

– Ngay cả bản tôn cũng không nhận ra sao?

Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật dùng ánh mắt khinh thường nhìn con ác linh kia.

– Đúng... Đúng... Là người, người là cái đó!!!

Mà giờ khắc này, mặt mày của con ác linh ấy càng tràn đầy hoảng sợ, mặc dù mặt mũi nó rất là dữ tợn nhưng vẫn có thể nhìn ra được nó đang rất hoảng sợ.

“Phốc thông”

Đột nhiên con ác linh ấy lại quỳ rạp xuống đất, cúi lạy Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật, hơn nữa còn cầu xin:

– Không biết đại nhân đến đây, lúc trước đã mạo phạm ngài, mong rằng đại nhân thứ lỗi!

– Người muốn sống hay là chết?

Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật hỏi.

– Muốn sống, dĩ nhiên là muốn sống.

Ác linh hèn mọn trả lời.

– Muốn sống vậy thì rất đơn giản, mở mắt chó của người ra cho ta. Từ nay về sau, hắc chính là chủ nhân của người, người phải canh giữ ở nơi này, bất kỳ kẻ nào cũng không được đi qua nơi này, nhưng chỉ có hắc thì người không được đuổi, mà còn phải nghe theo sự sai khiến của hắc.

Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật chỉ vào Sở Phong nói.

Thấy vậy, con ác linh đó không dám chậm trễ, vội vàng đem Sở Phong trong tay đặt xuống đất, đồng thời còn dùng giọng điệu vô cùng cung kính nói với Sở Phong:

– Thuộc hạ bái kiến chủ nhân!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Không Cách Nào Chạm Đến

– Ủ, coi như người cũng có chút nhận thức. Chỉ có điều bốn tôn muốn người có thể nói được thì cũng có thể làm được, nếu không thì người sẽ biết hậu quả như thế nào.

– Hãy ngoan ngoãn thủ hộ ở chỗ này đi, đợi đến khi vị chủ nhân này của người cần đến thì người phải làm cho tận cái thiên chức thuộc hạ của mình.

Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật dùng ánh mắt lạnh lùng liếc con ác linh ấy một cái, sương mù dày đặc lại tuôn ra từ trong cơ thể hắn, sau khi bao lấy Sở Phong thì cũng biến mất. Chỉ để lại con ác linh kia, vẻ mặt của nó vẫn hốt hoảng như trước, cứ nhìn chăm chăm vào vị trí Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật đứng lúc trước. Chốc lát sau, nó chậm rãi nhắm hai mắt lại. Giờ khắc này, suy nghĩ của hắn lại phiêu lãng về miền ký ức xa xôi.

Thời gian đã trôi qua quá lâu, ngay cả bản thân nó cũng không nhớ là chuyện lúc trước đã trôi qua bao nhiêu năm tháng rồi, nó chỉ nhớ rõ bản thân nó dưới sự suất lĩnh của mấy vị linh sư gian ác tạo thành đại quân ác linh, ở một địa phương nào đó ra tay tàn sát bừa bãi cướp đoạt tài nguyên xung quanh.

Núi non bị san bằng, trường giang cũng biến thành khô cạn, khắp nơi đều là khói lửa chiến tranh. Đại quân bọn chúng đánh đâu thắng đó, căn bản không người nào có thể cản trở được. Nơi bọn chúng đi qua không có một ngọn cỏ nào có thể sống cả, toàn bộ đều bị tru diệt.

Tuy nhiên, có một điều càng khiến cho người ta vừa nghe tiếng đã sợ mất mật, ngay lúc bọn chúng sắp tiêu diệt một tòa đại lục cực kỳ cường thịnh thì lại bị một người nam tử đánh bại.

Bởi vì khoảng cách quá mức xa xôi nên nó không cách nào nhìn thấy rõ diện mạo của người nam tử đó, nó chỉ nhớ rõ người nam tử đó chỉ dùng có một kích đã có thể đem đại quân của bọn nó đánh đến tan tác. Chỉ dùng một ánh mắt đã có thể đem toàn bộ những giới linh sư gian ác đang thống lĩnh bọn nó đánh chết không còn một móng.

Người nam tử đó cường đại đến tình trạng không cách nào hình dung nổi, hắn đứng sừng sững giữa thiên địa không giống như một con người mà càng giống như một vị thần.

Đồng thời bên cạnh người nam tử đó còn dẫn theo bốn con quái thú cực kỳ hung ác nhưng cũng rất cường đại, mà Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cũng là một trong số đó.

– Hô~~~~~

Đột nhiên ác linh thở dài, bỏ qua ý nghĩ muốn khôi phục lại sự tự do trong đầu, ngoan ngoãn trở về chỗ sâu trong cổ bảo, bởi vì nó không dám chống lại mệnh lệnh của Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật.

Cùng lúc đó, Sở Phong cảm thấy thân thể mình lơ lửng giữa không trung tựa hồ như di chuyển với tốc độ cực nhanh, mà khi hai chân hắn rơi xuống đất thì sương mù dày đặc xung quanh đã tan hết. Hắn kinh ngạc phát hiện mình đã trở về chỗ Huyền Tượng Trận, mà Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cũng đang nhìn mình. Hắn phải dùng hai canh giờ mới đến chỗ kia nhưng Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật chỉ trong nháy mắt đã chạy tới rồi.

– Tiền bối, ngài....

Lúc này, trong lòng Sở Phong tràn đầy sự nghi vấn nhưng chẳng biết hỏi từ đâu.

– Người chắc chắn rất tò mò vì sao ta lại bảo người đi phóng thích con ác linh kia ra phải không?

Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cười nói.

– Đúng.

Sở Phong chợt gật đầu.

– Ủ, đây chỉ là vấn đề nhỏ, so sánh với những thứ này thì ta đoán người rất hiểu kỳ nơi này đến tột cùng cất giấu bảo tàng gì phải không?

– Tiền bối, chẳng lẽ người biết rõ trong này cất giấu thứ gì sao?

Thấy vậy, Sở Phong vội vàng hỏi tới.

– Ha ha, đương nhiên rồi, tất cả mọi thứ ở nơi này đều là do chủ nhân trước kia của ta lưu lại, tất cả nơi này đều là do người đích thân chế tạo bố trí.

– Nhưng mà tiếc là ta không thể nói cho người biết, bởi vì chúng ta đã đáp ứng người không thể đem bí mật ở nơi này nói cho bất kỳ kẻ nào.

Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cười xấu xa nói.

Mà điều này càng khiến cho Sở Phong không biết nói gì, có một loại cảm giác kích động muốn chửi thề. Hắn nghĩ thầm rằng: “Đã không muốn nói cho ta biết thì người còn hỏi ta có muốn biết hay không làm gì, hắn không giống như người thích đùa!”

Tựa hồ như nhìn thấu sự bất đắc dĩ của Sở Phong, Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật vừa cười vừa bổ sung:

– Bất quá ta có thể nói cho người biết nơi này cất giấu một bảo tàng rất lớn, một thứ có thể khiến cho bao nhiêu người điên cuồng, có thể khiến cho người thân phản bội, có thể khiến cho vợ chồng tương tàn, có thể dẫn đến một trận máu tanh, thậm chí có thể phá hủy bảo tàng của mảnh đất này.

– Mà người bây giờ, ngay cả tư cách đến gần bảo tàng cũng không có, cho nên cho dù ta cho người biết đó là cái gì thì người cũng không thể dùng được.

– Tuy nhiên người rất may mắn, may mắn gặp được ta, bởi vì ta ít nhiều có thể giúp đỡ người. Cũng ví như con ác linh vừa rồi, tuy rằng nó chỉ là một con chó giữ cửa ở nơi này, thế nhưng nó có thể để cho người sử dụng, sau này khi người bước vào nơi này, nó sẽ giúp đỡ người một ít.

– Thế nhưng đáng tiếc là sau khi rời khỏi thân thể của chủ nhân, thực lực của ta đã giảm đi rất nhiều từ lâu. Hôm nay chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi, dọa loại tiểu lâu la như thế còn có thể nhưng những kẻ bảo hộ ở chỗ sâu kia chắc chắn sẽ không nghe theo mệnh lệnh của ta. Cho nên nếu như người muốn lấy được bảo tàng ở chỗ sâu kia thì vẫn phải dựa vào chính bản thân người.

Mà sau khi Sở Phong nghe được những lời Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật nói thì trong lòng hẳn càng ngạc nhiên hơn. Ngay cả nhân vật cường đại như Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cũng không cách nào áp chế được kẻ thủ hộ trong chỗ sâu thì nó cường đại đến cỡ nào chứ?

Ngay cả con ác linh kia có thể áp chế bản thân mình đến mức thở không nổi, thậm chí có thể ngăn cản kế ước giữa mình và Đản Đản chỉ là một tiểu lâu la. Như vậy thì tồn tại hơn tiểu lâu la sẽ đáng sợ như thế nào chứ?

Giờ khắc này, Sở Phong hoàn toàn bị dọa đến khiếp sợ, lần đầu tiên hẳn ý thức được mình nhỏ yếu như vậy. Cho dù hôm nay hẳn ở Thanh

Châu đã là nhân vật oai phong một cõi, là yêu nghiệt trong mắt mọi người, thế nhưng so với những cường giả chân chính thì sợ rằng hắn so với một con sâu con kiến cũng không tính là gì, nhiều nhất chỉ là một hạt bụi vô cùng nhỏ bé mà thôi.

Giờ khắc này, Sở Phong thật sự tò mò, đến tột cùng vị chủ nhân của nơi này là ai, rốt cuộc hắn đã bước vào cảnh giới gì mới có thể cường đại như vậy, thật chẳng lẽ lại giống như Đản Đản nói ở cảnh giới Vũ Đế Cảnh?

Thế nhưng ngay cả Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cũng không bước vào cảnh giới đó, nếu như hắn thật sự muốn bước vào cảnh giới Vũ Đế Cảnh trong truyền thuyết kia thì phải dùng đến khoảng thời gian bao lâu đây?

Giờ khắc này, tự bản thân Sở Phong bỗng phát hiện hắn còn kiêu ngạo rằng thiên phú của mình vượt xa người thường tiến bộ thần tốc, sức chiến đấu còn vượt qua cả tu vi, nhưng thật ra lại không coi vào đâu cả.

Bởi vì chỉ dựa vào điều này mà nói thì sợ rằng cả đời hắn cũng không cách nào chạm đến cảnh giới Vũ Đế Cảnh kia. Hắn ở trong mắt người khác chính là yêu nghiệt, nhưng ở trong mắt những thiên tài chân chính chỉ là hạng bình thường mà thôi. Cũng tỷ như vị tử y thiếu nữ tuổi tác còn nhỏ kia.

Thế giới to lớn như thế, Cửu Châu đại lục chẳng qua chỉ là một góc của núi băng. Sở Phong thật sự khó có thể tưởng tượng nổi dưới bầu trời vô biên kia rốt cuộc có bao nhiêu thiên tài đang ở giai đoạn trưởng thành, mà hắn cũng chưa có chân chính bước lên võ đài bát ngát kia, cho nên hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ, phải càng ngày càng mạnh.

– Tuy nói rằng có thể lấy được bảo tàng hay không còn phải xem thực lực của bản thân người, thế nhưng ta sẽ tận hết khả năng giúp người. Trước

mắt, điều ta có thể giúp duy nhất chính là đem khả năng của ta truyền thụ cho người.

Thần sắc của Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật bỗng trở nên ngưng trọng.

Sau đó thân thể của nó bắt đầu trở nên hư ảo, giống như tình cảnh ở núi Bạch Hồ lúc trước thấy Bạch Hồ Công Sát Thuật cũng biến thành một đám mây mù hư ảo, nó vậy mà thực sự bám vào người Sở Phong, đem lực lượng của chính mình cho Sở Phong sử dụng.

– Thế nhưng tiền bối à, bản thân ta vô thân vô cố, vì sao người lại giúp đỡ ta?

Đây chính là nghi vấn lớn nhất trong lòng Sở Phong.

– Ta giúp người đơn nhiên có nguyên nhân của ta, tựa như tên Bạch Hồ kia lựa chọn người vậy, nguyên nhân của chúng ta đều giống nhau. Về phân đến tốt cùng nguyên nhân này là cái gì thì ngày sau người nhất định sẽ biết được.

Đột nhiên Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật hư ảo bỗng nhào đến người Sở Phong, đang tiến vào thân thể Sở Phong. Cùng lúc đó một số lượng lớn tin tức cũng bắt đầu tập hợp trong đầu óc của Sở Phong.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Nỗi Lo Lắng Vô Hình

Kèm theo trận trận đau nhói khí thể giống như sương mù kia đang sôi trào cuộn cuộn, tựa như thủy triều chui vào trong cơ thể Sở Phong. Một số lượng lớn tin tức cũng bắt đầu xuất hiện trong đầu Sở Phong, điều này khiến cho Sở Phong biết được chỗ lợi hại của Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật.

Nếu như nói Bạch Hổ Công Sát Thuật là thủ đoạn công kích mạnh nhất, vậy thì Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật này chính là thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất. Phương thức phòng ngự của nó không chỉ là thuần giáp vững chắc không thể phá vỡ.

Nếu như Sở Phong có thể hoàn toàn nắm giữ tất cả năng lực thì hẳn còn có thể quấy rối tinh thần của đối phương, làm địch thủ mất phương hướng, đưa đối phương vào chỗ chết. Cho dù không thể đưa đối phương vào chỗ chết cũng có thể trong lúc chiến đấu quấy rối đối phương, hạ thấp lực chiến đấu của hắn, mà đây cũng là chỗ kỳ diệu của Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật.

Mà cùng lúc đó thanh âm xa xưa của Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cũng vang dội bên tai của Sở Phong:

– Sở Phong, người hãy nghe cho kỹ người bình thường không thể nào lấy được bảo tàng ở nơi này, cho nên bí mật ở nơi này không sự bị truyền ra ngoài. Bởi vì người có thể đoạt được bảo tàng đã ít lại càng ít, người thủ hộ bảo vệ nơi này sẽ đem rất nhiều người ngăn cản ở bên ngoài bảo tàng.

– Cho nên người ngàn vạn lần không được vì lợi ích trước mắt mà hành động nông nổi, trước lúc người có được thực lực nhất định chớ đừng tùy tiện bước vào nơi này. Nếu muốn biết nguyên nhân ta và Bạch Hổ vì sao lại lựa chọn người thì người phải khiến cho hai vị lão bằng hữu khác của chúng ta cũng cam tâm tình nguyện thần phục người. Khi đó chúng ta tự nhiên sẽ tuyên bố chuyện liên quan tới bí mật của chúng... Hy vọng rằng chúng ta không chọn lầm người...

Thanh âm của Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thanh âm đó dần dần mất hẳn, mây mù quanh quẩn trước người Sở Phong cũng biến mất. Hơn nữa nó còn để lại cho Sở Phong một phương tiện để cời ra khỏi nơi bí ẩn này.

– Hóa ra Bạch Hổ Công Sát Thuật và Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật đều lựa chọn ta là có nguyên nhân sao? Hai lão bằng hữu của bọn họ chắc hẳn là hai loại bí kỹ khác. Quả nhiên đúng như dự đoán, ở mỗi một lối vào đều có một loại bí kỹ.

Sở Phong đứng tại chỗ, liên tục suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

– Còn có nguyên nhân gì chứ, rõ ràng là nhìn trúng tiềm chất của người. Nếu không Bạch Hổ Công Sát Thuật kia cùng với bí kỹ giấu ở Thanh Long sơn mạch cũng sẽ không lựa chọn người làm chủ nhân của bọn hắn.

– Nếu như nhất định phải nói là chuyện bí mật thì rất có thể là lúc bốn người bọn họ tề tựu lại một chỗ sẽ có một chuyện khó tin nào đó xảy ra.

Đúng vào lúc này, giọng nói ngọt ngào của Đản Đản đột nhiên vang lên.

– Đản Đản à, người không sao à? Thật sự tốt quá!

Giờ khắc này, Sở Phong vô cùng vui mừng, bởi vì hắn phát hiện kế ước của Sở Phong và Đản Đản vốn đã bị cắt đứt lại được khôi phục, hắn lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của Đản Đản.

– Bản nữ vương có thể có chuyện gì chứ, chẳng qua chỉ bị con ác linh đến từ Quỷ Linh Giới kia ngăn cách kế ước tạm thời mà thôi. Nhưng mà khoan hãy nói đến chuyện này, con ác linh đó có chút bản lĩnh, sợ rằng Thiên Vũ Cảnh thông thường cũng không phải là đối thủ của nó.

Đản Đản bĩu môi nói.

– Hóa ra la con ác linh đó đến từ Quỷ Linh Giới sao? Thảo nào nó lại dọa người như vậy!

Dáng vẻ Sở Phong như chột bùng tỉnh đại ngộ.

– Đừng có ngăn người nữa, rời khỏi nơi này đi. Nơi đây không phải là nơi mà người có khả năng đi thăm dò, ít nhất cũng phải đạt đến Thiên Vũ Cảnh, bằng không thì đừng tới nơi này.

Đản Đản nghiêm túc nhắc nhở.

– Ừ.

Sở Phong gật đầu, thứ ở đằng sau con ác linh đó là tồn tại mà ngay cả Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật cũng không cách nào có thể đối phó được. Sở Phong chỉ suy nghĩ chốc lát liền cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Nói chung hắn đã biết rõ đế táng này sâu không lường được thế nào, ít nhất hắn hiện giờ không có năng lực đi thăm dò. Chỉ sợ rằng không chỉ có hắn mà ngay cả người của Khương Thị Hoàng Triều kia cũng chưa chắc có tư cách này.

“Ông”

Nhưng sau khi Sở Phong vừa mới đi ra không lâu lắm liền phát hiện địa phương phía sau xuất hiện một tiểu thành trì. Quay lại nhìn thì Sở Phong nhìn thấy Huyền Tượng Trận mà đám người Sở Phong gặp phải khi vừa mới bước vào.

– Chẳng lẽ Huyền Tượng Trận này vẫn còn tồn tại, Huyền Tượng Trận này cũng không phải do Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật bố trí?

Sở Phong có chút hoảng hốt, mặc dù hắn đã trải qua khảo nghiệm Huyền Tượng Trận thế nhưng bây giờ lại nhìn thấy tòa Huyền Tượng Trận này, hắn vẫn cảm thấy sống lưng phát rét. Bởi vì tòa đại trận này quả thực quá mức kinh khủng.

– Huyền Tượng Trận vốn là vô hình, đi thôi. Có Huyền Tượng Trận ở đây, ta tin rằng rất nhiều người đều không thể đi qua, cho dù có thể đi qua nơi này thì cũng không thể vượt qua được cửa ải phía sau. Tin rằng ở đại lục này thật sự không có người nào có khả năng đến gần kho báu ấy.

Đản Đản khinh thường nói.

Mà Sở Phong cảm thấy Đản Đản nói rất có đạo lý, bởi vì chỉ riêng Huyền Tượng Trận cùng với tiểu lâu la ác linh mà Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật mô tả đã cường đại như vậy. Hắn thật sự không dám tưởng tượng người thủ hộ ở chỗ sâu kia sẽ là tồn tại như thế nào, có lẽ nó một con quái vật có thể hủy diệt tất cả đại lục này.

Thế nhưng chỉ vừa nghĩ tới con quái vật có thể hủy diệt Cửu Châu đại lục thì Sở Phong lại không kèm được mà nhớ tới việc bên trong thế giới tinh thần của hắn còn phong ấn một con quái vật, mà theo như Đản Đản hình dung thì con quái vật đó cũng là tồn tại có thể hủy diệt cả Cửu Châu đại lục.

Đồng thời Đản Đản cũng đã từng nói con quái vật bị phong ấn ấy ở trong mắt nàng căn bản không tính là gì cả. Từ giọng điệu của Đản Đản, Sở

Phong cảm thấy nàng cũng không giống loại người ba hoa khoác lác, nàng tựa hồ như thật sự có thực lực coi thường tất cả.

Thế nhưng Đản Đản cường đại như vậy, cùng với con quái vật có thể tiêu diệt cả Cửu Châu đại lục lại bị phong ấn trong thế giới tinh thần của Sở Phong, điều này khiến cho Sở Phong không thể không suy nghĩ đến việc đến tột cùng người làm hết thấy những chuyện này lợi hại bao nhiêu, bọn họ là phụ mẫu của mình, là thân nhân của mình hay là người nào?

– Phụ thân, mẫu thân, các người vẫn còn sống ở trên đời này sao?

Trong lòng Sở Phong vẫn luôn vương vấn cái nghi vấn này. Hẳn hy vọng phụ mẫu của mình vẫn còn sống đến đường nào, đây là chân tướng mà hẳn thực sự muốn biết nhất.

Bởi vì đã từng thăm dò qua nên lúc quay trở về, Sở Phong không hề có chút cố kỵ nào mà gấp rút lên đường. Tốc độ của hắn tăng lên, chỉ vài ngày đã đi tới cửa ra vào.

Chỉ có điều trên đường trở về,, Sở Phong có thể phát hiện không ít thi thể người của Kỳ Lân Vương Phủ đều bị chết thảm thiết bên trong cơ quan của hang động.

Có thể thấy được sau khi hắn thành công mở ra cửa vào thì Kỳ Lân Vương Phủ đã phá không ít cao thủ đến thăm dò nơi này. Chỉ đáng tiếc là bọn chúng không hiểu được thủ đoạn của Giới Linh Thuật thì dù tu vi của bọn họ có cao hơn nữa cũng không cách nào phá giải được cơ quan đơn giản nhất.

Tuy nhiên chỉ có một điều Sở Phong không hiểu nhất chính là sau khi tin tức kia truyền ra ngoài thì người nắm giữ Kỳ Lân Phương Phủ – Phủ chủ của Kỳ Lân Vương Phủ cũng chưa từng hiện thân.

Theo lý mà nói thì sau khi cửa vào của một nơi rất có thể cất giấu một bảo tàng to lớn được mở ra thì vị phủ chủ kia sẽ vô cùng động tâm, sẽ đích thân đến sắp xếp mọi việc mới phải. Nhưng thực tế hẳn lại không hiện thân, rõ ràng có chút không hợp với lẽ thường.

Thế nhưng Sở Phong cũng lười suy nghĩ những chuyện này, thừa dịp thủ vệ không chú ý liền lặng lẽ rời khỏi nơi này. Sở Phong đã chuẩn bị rời khỏi Thanh Châu, cho nên trước khi hẳn đi còn phải đi từ biệt với một số người, mà trước hết nên cáo biệt chính là thân nhân của hẳn.

Sau khi trải qua một đoạn thời gian gấp rút lên đường, Sở Phong rốt cuộc đã đi đến thành trì mà đám người Sở Cô Vũ ẩn cư. Thời điểm tiến vào thành thị thì Sở Phong vẫn đang suy nghĩ, sau khi mình lấy ra vũ kỹ cấp sáu mà Lý Trường Thanh đưa cho đám người Sở Cô Vũ thì bọn họ sẽ vui vẻ đến dạng gì nữa, có lẽ sẽ kích động đến mức thức suốt đêm không ngủ.

– Sở Phong đệ, cuối cùng đệ đã xuất hiện, chúng ta vẫn luôn lo lắng cho đệ.

Nhưng Sở Phong vừa mới tiến vào tòa trạch viện thì đã thấy Sở Nguyệt ôm vẻ mặt kinh hoảng chạy tới ôm lấy Sở Phong. Thậm chí Sở Phong cảm thấy thân thể của nàng cũng đang run rẩy, trong miệng đã phát ra tiếng khóc.

Cùng lúc đó, toàn bộ người của Sở gia đứng sau lưng Sở Nguyệt đều mang khuôn mặt vừa mừng vừa sợ nhìn Sở Phong, giống như Sở Phong là người từ quỷ môn quan trở về vậy.

– Sở Nguyệt tỷ, các người thế này là thế nào? Ta vẫn tốt lành, không có chuyện gì cả!

Sở Phong bị phản ứng của đám người Sở Nguyệt khiến lúng túng không biết làm sao, đồng thời cũng cảm thấy một nỗi lo lắng vô hình.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Biến Cố Kinh Thiên

- Sở Phong đệ, đệ hãy yên tâm đi, chúng ta luôn đứng bên cạnh đệ.
- Sở Phong đại ca, ca vĩnh viễn là người Sở gia chúng ta, chúng ta sẽ không rời bỏ ca.
- Đúng vậy Sở Phong đệ, bất kể thế nào thì đệ vẫn còn chúng ta là người thân. Bất kể đệ làm cái gì thì chúng ta đều sẽ không rời khỏi, mãi mãi ủng hộ đệ.
- Đúng vào lúc này, bọn người Sở Uy; Sở Thành; Sở Chân từ bên trong đi ra, ngay cả Sở Cô Vũ cũng đi ra. Mọi người nhìn thấy Sở Phong đều rất kích động.
- Mà giờ khắc này, Sở Phong rốt cuộc cũng ý thức được có chuyện không thích hợp, hắn cảm thấy nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra, liền lên tiếng hỏi:
 - Chẳng lẽ mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết sao?
 - Đệ đệ, chẳng lẽ đệ không biết sao?
- Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Sở Phong, Sở Cô Vũ đã phát giác ra chuyện.
- Kể từ sau khi Bách Tông đại hội chấm dứt thì đệ vẫn luôn ở địa phương bí ẩn tu luyện, sau khi ra ngoài liền tìm tới các người, cũng không biết những ngày qua đã xảy ra chuyện gì.

Sở Phong giải thích.

– Đệ đệ, đệ hãy đi theo ta.

Thấy vậy, trước tiên Sở Cô Vũ quét mắt sang bốn phía, liền chuẩn bị đi vào bên trong nhà.

“Ông”

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy Sở Phong phát ống tay áo một cái, một tầng kết giới cách âm bành bạc liền xuất hiện bao phủ mãnh thiên địa này, sau đó nói:

– Đại ca, cứ nói ở nơi này đi.

Thần sắc của Sở Phong trở nên bất an, hơn nữa hắn không kịp chờ đợi muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

– Đệ đệ, chuyện Bách Tông đại hội đều là thật? Đệ giết đệ nhất đệ tử của Lăng Vân Tông – Độc Cô Ngạo Vân, còn phế đi nhị đệ tử của Lăng Vân Tông – Phong Hạo.

Sở Cô Vũ nghiêm túc hỏi.

– Không sai, chẳng lẽ Lăng Vân Tông tìm đệ gây phiền toái?

Sở Phong hỏi ngược lại.

– Ừ, không chỉ có Lăng Vân Tông, ngay cả Kỳ Lân Vương Phủ đều đến tìm người gây phiền phức.

Sở Cô Vũ nói.

– Kỳ Lân Vương Phủ?

Sau khi nghe Sở Cô Vũ nói thế, Sở Phong nhất thời kinh hãi, tuy rằng hắn cũng biết quan hệ giữa Lăng Vân Tông và Kỳ Lân Vương Phủ không hề tệ. Thế nhưng trong Kỳ Lân Vương Phủ, hắn có Tề Phong Dương làm chỗ dựa.

Tề Phong Dương hôm nay đã là cao thủ Thiên Vũ Cảnh, địa vị ở Kỳ Lân Vương Phủ càng cao, lời nói của huynh ấy chắc chắn rất có trọng lượng mới đúng, vậy thì sao Kỳ Lân Vương Phủ có thể đem mũi dùi hướng về phía hắn được chứ?

– Đệ đệ, như vậy thì sau khi Bách Tông đại hội chấm dứt, đệ đã đi cùng Tề Phong Dương, đệ không đến Kỳ Lân Vương Phủ cùng hắn chứ?

Sở Cô Vũ tiếp tục hỏi.

– Chưa từng có.

Sở Phong lắc đầu.

– Ai...

Trước tiên Sở Cô Vũ thở dài một tiếng, sau đó nói:

– Bên ngoài bây giờ có tin đồn, nói đệ liên hợp với Tề Phong Dương muốn giết chết phủ của Kỳ Lân Vương Phủ, trợ giúp Tề Phong Dương mưu quyền cướp ngôi.

– Thế nhưng tông chủ của Lăng Vân Tông – Yến Dương Thiên kịp thời chạy tới nên hai người đệ mới không thể đạt được ý đồ. Hiện tại, Tề Phong Dương đã bị bắt, mười ngày sau sẽ bị chém đầu thị chúng ở Kỳ Lân Vương Phủ.

– Mà đệ thừa dịp chạy trốn, hiện tại Kỳ Lân Vương Phủ đang tróc nã đệ khắp nơi. Hơn nữa còn hạ lệnh tất cả những người có liên quan đến đệ

đều phải đứng ra tuyên bố cắt đứt quan hệ với đệ, không giao hữu với kẻ ác như đệ bằng không thì....

– Bằng không thì thế nào?

Sở Phong hỏi tới.

– Bằng không thì sau khi bọn họ chém đầu Tề Phong Dương thì chúng sẽ đem những người có quan hệ thân thiết, nhưng chưa thông báo với thiên hạ đoạn tuyệt quan hệ với đệ đi tru diệt cả nhà.

Sở Cô Vũ nói.

– Lại có chuyện như vậy sao?

Giờ khắc này, Sở Phong chau mày, hẳn không ngờ chỉ ngần ngừ hơn mười mấy ngày đã phát sinh biến cố lớn như vậy.

Tề Phong Dương bị bắt, hơn nữa còn sắp bị chém đầu thì chúng, chuyện này đến tột cùng là vì sao? Hẳn căn bản không hề cùng Tề Phong Dương ám sát phủ chủ Kỳ Lân Vương Phủ. Hơn nữa lúc Tề Phong Dương nhắc đến phủ chủ, Sở Phong có thể nhìn ra được Tề Phong Dương rất trung thành đối với phủ chủ, căn bản không có khả năng tạo phản.

Trong này nhất định có ẩn tình không muốn người khác biết, nhưng đến tột cùng là thế nào thì Sở Phong đã không kịp suy nghĩ nữa rồi. Hẳn chỉ biết là Tề Phong Dương này là đại ca của hẳn, đã từng giúp đỡ hẳn rất nhiều lần, sau hẳn có thể để cho huynh ấy bị người của Kỳ Lân Vương Phủ chém đầu được chứ.

– Sở Phong, Kỳ Lân Vương Phủ rõ ràng đã liên hiệp với Lăng Vân Tông, bọn họ không chỉ muốn đối phó với Tề Phong Dương mà còn muốn ép đệ hiện thân.

– Nếu mười ngày sau đệ không chủ động hiện thna thì bọn họ sẽ lật tung Thanh Châu một lần, nếu như vẫn không tìm được đệ thì bọn họ sẽ đem tất cả người có liên quan đến đệ chém giết hết.

– Hiện tại đệ nhất định phải đem tất cả những người quan trọng nhất bên cạnh đệ sắp xếp đến một nơi an toàn, sau đó mới có thể đi suy xét làm thế nào để cứu Tề Phong Dương, bằng không thì không chỉ có mình đệ chết mà ngay cả những người bên cạnh đệ đều sẽ không thể sống sót.

– Đừng tưởng rằng chỉ cần bọn họ đứng ra tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với đệ thì người của Kỳ Lân Vương Phủ và Lăng Vân Tông sẽ bỏ qua cho bọn họ. Nếu như bọn chúng muốn giết người bên cạnh đệ thì có vô số loại kỹ do, vô số loại thủ đoạn.

– Bởi vì nơi này vốn là địa bàn của bọn chúng, căn bản không ai dám cãi lại lời nói của bọn họ cả.

Đản Đản tựa hồ cảm nhận được chuyện kế tiếp Sở Phong muốn làm, nàng nghiêm túc nhắc nhở.

– Đản Đản, người cảm thấy hiện giờ ta nên sắp xếp bọn họ đến nơi nào là an toàn nhất?

Sở Phong quét mắt nhìn xung quanh, lúc này tất cả người Sở gia đang đứng xung quanh hắn, hắn thực sự không thể để cho bọn họ vì mình là bị liên lụy thêm nữa.

– Lúc này chỗ tốt nhất có thể đến chính là Vạn Cốt Mộ Phần, nơi đó chẳng những có Thanh Long Đạo Nhân bảo hộ bọn họ, còn có tinh nguyên trì có thể cho bọn họ tăng lên tu vi.

Đản Đản nói.

– Vạn Cốt Mộ Phần? Làm sao có thể? Khai tông sư tổ rõ ràng muốn ta giữ bó mật chuyện hắc còn tồn tại, hắc làm sao có thể đáp ứng để ta đưa người thân đến Vạn Cốt Mộ Phần sinh sống chứ? Còn muốn hắc giữ an toàn cho người thân của ta nữa.

Sở Phong cảm thấy chuyện này thực sự quá mức điên cuồng, căn bản không cách nào thực hiện được.

– Ngu ngốc, đối thành trước đây e rằng không thể nào thể nhưng hiện tại lại khác biệt, Thanh Long Đạo Nhân muốn cầu cạnh người, hắc sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu này của người. Huống chi người đem người thân đưa vào Vạn Cốt Mộ Phần cũng đem tặng hắc thêm một con át chủ bài.

Đản Đản giải thích.

– Tăng thêm một con át chủ bài? Người có ý gì?

Sở Phong cảm thấy không hiểu.

– Người nghĩ Thanh Long Đạo Nhân muốn cầu cạnh người, muốn cho người lớn lên để người có thể giúp hắc phục sinh. Thế nhưng lấy tính tình của hắc tuyệt đối sẽ không hoàn toàn tín nhiệm người. Thế nhưng người đem người thân cận nhất đưa vào Vạn Cốt Mộ Phần thì hắc có thể yên tâm. Nếu như người trở mặt, hắc sẽ đem người nhà của người uy hiếp người, ít nhất uy hiếp người phải giúp hắc, đồng thời không được dùng thủ đoạn để đùa bỡn hắc.

– Việc này chẳng khác nào chính người đem người thân của mình giao cho Thanh Long Đạo Nhân làm công cụ để hắc uy hiếp người. Lão già Thanh Long Đạo Nhân thông minh như vậy, nhất định có thể tính toán ra việc này hắc có lợi rất nhiều, cho nên hắc nhất định sẽ đồng ý. Bất kể người muốn bỏ bao nhiêu người vào Vạn Cốt Mộ Phần, hắc đều đồng ý.

Đản Đản nói.

– Chuyện này...

Giờ khắc này, Sở Phong có chút do dự, lúc đầu hẳn vốn nghĩ việc này không thể nào, Thanh Long Đạo Nhân sẽ không đồng ý. Thế nhưng sau khi nghe Đản Đản phân tích thì hẳn cảm thấy nếu Thanh Long Đạo Nhân thực sự đúng như lời Đản Đản nói, chỉ muốn lợi dụng hẳn thì nếu hẳn đem người nhà của mình đưa vào Vạn Cốt Mộ Phần chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp cả.

– Sở Phong, thời điểm phi thường phải sử dụng thủ đoạn phi thường, trừ khi bây giờ ngươi hãy mang tất cả người thân của mình rời khỏi Thanh Châu này mới có thể đảm bảo bọn họ tạm thời an toàn.

– Thế nhưng ngươi cũng chỉ có thể đảm bảo bọn họ tạm thời an toàn, ngươi có thể đảm bảo bọn họ rời khỏi Thanh Châu là thực sự an toàn sao?

– Lấy tính cách của ngươi, cho dù có rời khỏi Thanh Châu thì cũng khó tránh chọc phải đại địch, ngươi có thể trốn thoát nhưng có thể đảm bảo bọn họ trốn được sao? Cho nên ngươi nhất định phải thu xếp ổn thỏa cho người nhà của ngươi, như thế mới không lo lắng về sau nữa.

– Tuy rằng Thanh Long Đạo nhân rất có thể là lợi dụng ngươi, thế nhưng ngươi bây giờ phải lợi dụng hẳn, hẳn không từ thủ đoạn nào thì ngươi phải không từ thủ đoạn nào hơn cả hẳn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Nhân Tình Ấm Lạnh

– Người phải hiểu rõ trước khi người không thể giúp hã sống lại, hã tuyệt đối sẽ không làm tổn thương người thân của người. Trong khoảng thời gian này, người thân của người tuyệt đối an toàn. Lấy thiên phú của người, một khi người trở thành một vị Tử Bào Giới Linh Sư thì người còn cần sợ Thanh Long Đạo Nhân sao? Khi đó, nếu như hã thật sự muốn người giúp đỡ, đối với người cũng không có ác ý gì thì thôi. Nếu như hã chỉ muốn lợi dụng người, sau khi lợi dụng xong qua cầu rút ván thì người cũng có thể giết chết hã.

Đản Đản tiếp tục nói.

Mà giờ khắc này, Sở Phong lại rơi vào trầm tư, hã cảm thấy Đản Đản nói rất có lý, thế nhưng chuyện này liên quan đến những người thân nhất của hã, hã vẫn cảm thấy làm như vậy quá mức mạo hiểm.

– Lần này ta sẽ nghe theo lời người.

Cuối cùng sau khi Sở Phong suy nghĩ kỹ càng một phen thì vẫn cảm thấy phương pháp Đản Đản nói có thể thực hiện được.

Vì vậy Sở Phong lập tức hộ tống người của Sở gia đi về Thanh Long Tông, bởi vì tình huống hôm nay rất đặc biệt cho nên cho dù Sở Phong là đệ tử của Thanh Long Tông cũng không thể không mang nón, ẩn giấu thân phận của mình.

Mà lúc còn chưa lên đến Thanh Long Tông, ở dọc đường đi, Sở Phong liền thấy được rất nhiều đệ tử Thanh Long Tông đang đeo một cái bao trên

lưng, gấp rút chạy xuống núi. Cùng lúc đó, còn có thể nghe được tiếng bàn luận xôn xao.

– Ai, vốn tưởng rằng Thanh Long Tông sắp sửa quật khởi, nếu báỉ nhập tông môn này thì nhất định sẽ có tiền đồ thật tốt. Ai ngờ được ta vừa mới báỉ nhập lại phải rời khỏi.

– Đúng vậy, chỉ vì một mình Sở Phong mà tất cả chúng ta đều phải chuyển sang một tông môn khác, cái tên Sở Phong đó thật sự đáng chết mà.

– Cái tên Lý Trường Thanh kia thật sự quá ngoan cố, rõ ràng chỉ cần hăỉ đứng ra tuyên bố Thanh Long Tông cùng Sở Phong cắt đứt quan hệ là được. Nhưng ai ngờ được hăỉ ngược lại còn đứng ra tuyên bố Thanh Long Tông cùng sống chết với Sở Phong. Móa nó, chuyện này chẳng khác nào đem chúng ta đi giết hết sao?

– Ai cũng biết được Kỳ Lân Vương Phủ và Lăng Vân Tông đã cùng nhau lên tiếng, bất kể thế lực nào có quan hệ mập mờ với Sở Phong đều phải hứng chịu tai họa diệt môn. Lý Trường Thanh làm như vậy chẳng khác nào đẩy Thanh Long Tông đối mặt với tai họa diệt môn. Nếu như bọn ta không nhanh chóng cắt đứt quan hệ thì nhất định sẽ bị liên lụy.

– Thật hy vọng Sở Phong bị người của Kỳ Lân Vương Phủ giết chết sớm một chút, hăỉ thật đúng mà một ngôi sao chổi mà.

– Ai, đừng nói những thứ này nữa, vẫn nên mau chóng rời khỏi mảnh đất thị phi này đi.

Nghe được những lời nói đó, hai bàn tay Sở Phong không khỏi nắm thật chặt thành quả đăỉ, nhưng chỉ chốc lát lại chậm rãi buông lỏng ra, thế nhưng sắc mặt hăỉ vẫn khó coi như cũ.

Ban đầu lúc hăỉ phong quang thì những người này chỉ ước gì có thể kết giao với Sở Phong, muốn lấy danh tiếng của Sở Phong để tăng thêm

vốn liếng cho bản thân mình. Thế nhưng hôm nay lúc Sở Phong gặp nạn thì bọn họ từng người một cup đuôi bỏ chạy, căn bản chưa từng nghĩ đến sự an nguy của Sở Phong. Ngược lại còn oán trách Sở Phong hủy đi tiền đồ của bọn họ.

– Sở Phong đệ, có một việc tử nghĩ vẫn nên nói cho đệ biết.

Đột nhiên, Sở Nguyệt đang ngồi ở bên cạnh Sở Phong lên tiếng.

– Có chuyện gì vậy Sở Nguyệt tử?

– Tử nghe nói ở đoạn thời gian trước, tử muội Tô Nhu và Tô Mỹ cũng tuyên bố cắt đứt quan hệ với đệ, đồng thời còn nói nhận biết một người như đệ là sỉ nhục đối với bọn họ, chỉ có điều...

– Chỉ có điều cái gì?

– Chỉ có điều đó cũng không phải do các nàng tự mình nói ra, mà là phụ thân của các nàng Tô Ngân thay các nàng đứng ra nói.

Sở Nguyệt nói.

– Ừ, chuyện này đệ biết rồi.

Sở Phong mỉm cười gật đầu, biểu hiện ngoài mặt không hề có biến hóa gì lớn, nhưng trong lòng lại đang bốc cháy lửa giận.

– Sở Phong, cái lão già Tô Ngân hèn hạ ấy thật sự đáng chết, ta đề nghị ngươi nên bớt chút thời gian đi giết hắn đi.

Đản Đản cảm thấy bất bình thay cho Sở Phong.

– Trong lòng của ta đều biết rõ.

Sở Phong vẫn không trả lời, hăn nghĩ tạm thời không cần đối phó với Tô Ngân, hăn chỉ nghĩ là hiện tại không biết tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không.

Sau đó Sở Phong dựa vào thủ đoạn đặc thù đem đoàn người Sở gia đưa đến khu vực Vạn Cốt Mộ Phần thành công, chỉ có điều trên đường đến đây Sở Phong lại thật sự thấy được cái gì gọi là lòng người thay đổi, nhân tình ấm lạnh. Các đệ tử và trưởng lão Thanh Long Tông gần như đều lựa chọn rời khỏi nơi này, cắt đứt quan hệ với Sở Phong và Thanh Long Tông.

Sau khi đi đến Vạn Cốt Mộ Phần, Sở Phong cũng không dẫn theo tất cả người của Sở gia mà chỉ một mình mở cửa thông đạo rồi tiến vào Vạn Cốt Mộ Phần. Bởi vì hăn trước tiên phải được sự đồng ý của Thanh Long Đạo Nhân.

Lúc đầu khi Thanh Long Đạo Nhân mới nghe những lời Sở Phong nói thì khuôn mặt hăn biến sắc, thậm chí có chút tức giận, mặc dù hăn không có nói ra những lời trách móc thế nhưng Sở Phong đã cảm thấy hăn có ý muốn cự tuyệt.

Tuy nhiên khi Sở Phong nói ra tầm quan trọng của những người này đối với bản thân mình thì Thanh Long Đạo Nhân đã dao động. Cuối cùng hăn chẳng những đáp ứng lời thỉnh cầu của Sở Phong mà còn đảm bảo sẽ đảm bảo an toàn cho người nhà của Sở Phong khi họ ở trong Vạn Cốt Mộ Phần này.

Mà thừa dịp sắt còn nóng thì Sở Phong còn mượn cơ hội hy vọng để cho Lý Trường Thanh và đám người Thanh Long Tông cùng nhau tiến vào nơi này, tìm kiếm sự che chở. Mà lần này Thanh Long Đạo Nhân cũng không do dự lập tức đáp ứng.

Thế là sau khi Sở Phong đem người nhà của mình vào Vạn Cốt Mộ Phần, an bài ổn thỏa thì hăn liền rời khỏi Vạn Cốt Mộ Phần. Trước tiên đi

tìm Lý Trường Thanh, vị lão nhân này bằng lòng vì mình mà đánh mất cả Thanh Long Tông.

Thời khắc này, Lý Trường Thanh đang đứng ở trên đỉnh của một cung điện, lấy tư thế từ trên cao nhìn về nơi xa. Nhìn đám đệ tử cùng trưởng lão của mình đang chậm rãi rời khỏi tông môn. Mà Gia Cát Lưu Vân cùng với lục lão hộ các lại chia ra đứng hai bên hẳn.

Nhìn dòng người mênh mông đi về phía chân núi, trên mặt đám lão nhân đều tràn đầy vẻ phức tạp. Cái gọi là lòng người dễ thay đổi, lúc hoạn nạn mới biết chân tình thật sự khiến cho bọn họ đau lòng.

Người nào có thể chấp nhận được những người luôn đi theo sau lưng người, đối với người nịnh nọt lấy lòng, còn thề sẽ mãi mãi trung thành, nhưng vào lúc người gặp hoạn nạn thì bọn họ lại quay lưng bước đi không chút lưu luyến, bảo sao tâm người không đau được chứ?

– Đi thì đi, đều đi hết cũng tốt, những đệ tử và trưởng lão như vậy cho dù có ở lại Thanh Long Tông thì Thanh Long Tông cũng không thể chân chính cường đại được.

Gia Cát Lưu Vân sợ Lý Trường Thanh đau lòng nên đã tiến lên khuyên nhủ.

– Haizz, ta sẽ không vì vậy mà sụp đổ, ta làm sao có thể vì những đệ tử như vậy mà đau lòng được chứ? Thật ra ta rất vui vẻ, bởi vì ta biết ánh mắt của ta không sai, những đệ tử mà trước kia ta xem trọng không phải đều ở lại sao?

Lý Trường Thanh ngoảnh đầu lại nhìn phía sau lưng, ở cách đó không xa có năm mươi chín đệ tử hạch tâm trẻ tuổi cùng với ba mươi tám trưởng lão có tu vi rất mạnh đang đứng. Bọn họ đều là những mầm non mà Lý Trường Thanh âm thầm lựa chọn.

Những người này không chỉ có thiên phú tu võ không tể mà quan trọng nhất chính là bọn họ một lòng trung thành, cùng sống cùng chết với Thanh Long Tông. Mà sự thực cũng đã chứng minh Lý Trường Thanh không nhìn lầm người, lúc Thanh Long Tông đứng ở bờ vực sinh tử thì những đệ tử này đều ở lại.

– Lúc nào thì rời khỏi nơi này? Người sẽ không định để bọn họ sống ở nơi này chờ chết đấy chứ?

Gia Cát Lưu Vân hỏi.

– Đương nhiên là không rồi, sau khi những người kia rời khỏi thì chúng ta sẽ khởi hành, nhất định phải đảm bảo nhân tài của Thanh Long Tông ta được sống tiếp, chỉ có bọn họ mới có thể làm cho Thanh Long Tông ta sống lại.

Lý Trường Thanh trả lời.

– Haizzz, không biết cuối cùng cái tên tiểu tử Sở Phong kia đã đi nơi nào rồi, hy vọng rằng hắn sẽ không gặp chuyện gì.

Gia Cát Lưu Vân nhìn về phía phương xa, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, mà sau khi mọi người nghe được cái tên Sở Phong thì trên mặt bọn họ đều tràn đầy cảm xúc

– Ôi, sao mọi người lại đứng đây ngắm cảnh chứ?

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói quen thuộc lại đột nhiên vang lên sau lưng đám người Lý Trường Thanh.

Khi nghe được giọng nói này thì gương mặt bọn họ đều trở nên mừng rỡ, vội vàng xoay người lại. Mà sau khi bọn họ nhìn thấy người này thì gương mặt bọn họ vốn mừng rỡ lại càng hân hoan hơn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Long Du Cửu Thiên

– Sở Phong, tiểu tử ngươi không có việc gì sao! Việc này thật sự quá tốt rồi.

Sau khi nhìn thấy Sở Phong thì đám người Lý Trường Thanh kích động không thôi, bước nhanh tới, bắt đầu nhìn từ đầu tới chân, tỉ mỉ quan sát Sở Phong, dường như rất sợ Sở Phong bị thương vậy.

– Hắc, ta đây thật sự không sao.

Sở Phong cười hắc hắc, sau đó thoáng nhìn qua các trưởng lão và đệ tử ở sau lưng, nói với Lý Trường Thanh:

– Tông chủ, đây chính là những mầm móng tốt mà người nói lúc trước? Không tệ.

– Đó là đương nhiên, ánh mắt của lão phu có bao giờ kém chứ. Chỉ có điều, lần này dường như tiểu tử ngươi chọc phải một cái phiền toái lớn rồi, chỉ sợ rằng mọi người chúng ta đều phải cùng người đi trên một con đường, sống cuộc sống lang bạc đầu đường xó chợ.

Lý Trường Thanh cười cười vỗ vỗ vai Sở Phong, tuy rằng ngoài miệng hắn nói như vậy nhưng trong lòng hắn lại không hề có ý tứ oán trách Sở Phong.

– Chỉ sợ rằng mọi người không có cơ hội sống cuộc sống lang bạc đầu đường xó chợ thôi!

Sở Phong cười hắc hắc nói.

– Sở Phong, trong hồ lô của tiểu tử ngươi đang bán thuốc gì?

Nghe Sở Phong nói thế, đám người Lý Trường Thanh đều sửng sờ.

– Các người đi theo ta là được.

Sở Phong vừa mở miệng nói, dưới chân lập tức bước đi. Chỉ có điều hần lạt đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía đám mầm móng tốt mà Lý Trường Thanh tuyển chọn ra, nói:

– Gọi bọn họ cùng đi đi.

Mọi người cũng không biết Sở Phong đang bán thuốc gì, cho dù bị Sở Phong dẫn đến phía sau rừng núi âm u vẫn mù mờ không biết gì, mãi cho đến khi Sở Phong bắt đầu bố trí kết giới trận, ngưng tụ ra cửa vào thì Gia Cát Lưu Vân mới kịp phản ứng.

Trên mặt hần tràn đầy vẻ sợ hãi, không thể tin được chỉ vào cổng vào do Sở Phong bố trí:

– Sở Phong, con, con, con, con sẽ không giải được bí ẩn Vạn Cốt Mộ Phần, tìm được cửa vào chứ?

– Sở Phong, là thật sao? Người đã mở được Vạn Cốt Mộ Phần?

Thấy vậy, đám người Lý Trường Thanh cũng vội vàng lên tiếng truy hỏi. Về phần những người khác đều mặt mũi đại biến, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Vạn Cốt Mộ Phần là nơi nào? Đây chính là một thần thoại của Thanh Long Tông, ở Thanh Long Tông không có người nào không biết về Vạn Cốt Mộ Phần này, nhưng lại không có ai có thể tìm ra được Vạn Cốt Mộ Phần ở chỗ nào. Coi như có người nhìn thấy được Vạn Cốt Mộ Phần thì

phần lớn đều chết, nghe đâu chỉ có một số ít người không chết nhưng cũng đều biến thành kẻ điên điên khùng khùng.

Nếu như hôm nay thật sự mở ra Vạn Cốt Mộ Phần thì chẳng khách nào đã giải khai được bí ẩn gần ngàn năm của Thanh Long Tông. Việc này đương nhiên khiến cho người ta kỳ vọng, nhưng đồng thời cũng khiến cho người ta cảm thấy khó có thể tin được.

Đối mặt với vô số ánh mắt chờ mong của mọi người, cuối cùng Sở Phong cũng mỉm cười gật đầu, nói:

– Ta đích thực đã tìm được Vạn Cốt Mộ Phần, nhưng lại chưa mở ra bí ẩn của nơi này, chỉ có điều ta có một tin tức tốt lành muốn nói cho mọi người.

– Ở phía dưới này, mọi người có thể sinh hoạt bình thường, bởi vì nơi này có kết cấu đặc thù, cho dù ở bên trong này sinh sống mấy chục năm cũng không thành vấn đề. Các người sống ở dưới này thì người của Kỳ Lân Vương Phủ và Lăng Vân Tông tuyệt đối không tìm được các người, chứ đừng nói đến chuyện thương tổn đến các người.

– Hơn nữa bên trong này còn có đồ vật có thể giúp các người nhanh chóng đột phá tu vi, chỗ tốt mà vật kia mang đến cũng không phải Nguyên Dược và Huyền Dược có thể so sánh được. Chỉ có một điều quan trọng là ở phía dưới này còn có một người mà các người tuyệt đối không thể nào ngờ tới được.

– Sở Phong, đến tột cùng là ai?

– Đúng vậy Sở Phong, còn có ai bên trong này nữa? Người cũng đừng có thừa nước đục thả câu chứ!

Mọi người sớm đã bị Sở Phong nói đến nhiệt huyết sôi trào, không kịp chờ đợi muốn biết phía dưới đến tột cùng có người nào mà có thể khiến cho

Sở Phong thần thần bí bí như vậy.

– Chính là tổ sư khai tông của Thanh Long Tông ta – Thanh Long Đạo Nhân.

Sở Phong thần nhiên nói.

– Cái gì? Lặp lại lần nữa?

Mà sau khi mọi người nghe Sở Phong nói thế thì gần như đồng tử của mọi người đều thành linh co rút lại, không thể tin được những lời mình vừa nghe.

– Hiện tại, tổ sư khai tông của Thanh Long Tông ta đang ở bên dưới,

Sở Phong lại nhấn mạnh một lần nữa.

– Sở Phong, người đang đùa gì thế? Khoảng cách từ lúc Thanh Long Tông ta được thành lập đến nay đã hơn ngàn năm, tổ sư làm sao có thể còn sống trên đời chứ?

Một vị trưởng lão không tin lời Sở Phong lên tiếng.

– Đúng vậy Sở Phong à, lời như vậy tuyệt đối không được nói lung tung.

Trên thực tế cũng có rất nhiều người không tin.

– Nếu không tin thì cùng tới xem một chút sẽ biết thôi.

Sở Phong khẽ mỉm cười, cũng không giải thích thêm mà dẫn đầu bước chân vào trong cửa vào kết giới.

Sau khi thấy Sở Phong biến mất thì đám người Lý Trường Thanh càng thêm khẩn trương, đầu tiên bọn họ nhìn xung quanh một phen sau đó liền

vội vàng sửa sang áo bào của mình, mãi cho đến khi bản thân thấy ngay ngắn nghiêm trang mới đuổi theo bước chân của Sở Phong đi xuống.

Mà sau khi bọn họ xuyên qua kết giới liền phát hiện Sở Phong đứng trước mặt bọn họ đang mỉm cười nhìn mình, mà bên cạnh Sở Phong còn có một ông lão trên mặt cũng mang nụ cười đứng nhìn bọn họ.

Trên người lão giả này mặc thanh bào, tay cầm phất trần, toàn thân tỏa ra ánh sáng mờ nhạt tựa như tiên giáng trần vậy, trên người lão còn tản ra khí tức cực kỳ cường đại.

– Đệ tử Lý Trường Thanh – Tông chủ Thanh Long Tông đời thứ hai mươi ba bá kiến tổ sư khai tông.

Giờ khắc này, thân thể Lý Trường Thân đã kích động đến đang run rẩy, vội vàng quỳ rạp xuống đất, thi đại lễ với Thanh Long Đạo Nhân.

Còn hộ các lực lão cùng với những trưởng lão và đệ tử khác lại vô cùng khiếp sợ, tựa như lâm vào mộng cảnh vậy. Bọn họ ngơ ngác nhìn Thanh Long Đạo Nhân, còn tưởng rằng hết thảy trước mắt đều không phải là sự thật, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, lúc này mới vội vàng quỳ xuống thi đại lễ với Thanh Long Đạo Nhân.

– Đều đứng lên hết đi, đừng quá câu nệ lễ tiết.

Mà Thanh Long Đạo Nhân cũng không có dáng vẻ kiêu ngạo, mỉm cười nắm tay đỡ đám người Lý Trường Thanh đứng dậy.

Sau đó Thanh Long Đạo Nhân bắt đầu giới thiệu công hiệu của Tinh Nguyên Trì cho đám người Lý Trường Thanh, nói cho bọn họ biết nên ở bên trong Tinh Nguyên Trì tu luyện như thế nào. Sau khi biết được sự huyền diệu của Tinh Nguyên Trì này thì tất cả mọi người vô cùng cao hứng, bởi vì nơi này có thể khiến tu vi của bọn họ tăng tiến nhanh, nhất là

Lý Trường Thanh, thậm chí còn có hy vọng trùng kích vào Thiên Vũ Cảnh xa vời vợi kia.

Chỉ có điều không ai dám hỏi đến lý do vì sao Thanh Long Đạo Nhân còn sống trên đời, Vạn Cốt Mộ Phần lại thông với hướng nào, mấy vạn bạch cốt đó đến từ nơi nào, bởi vì trong lòng bọn họ vô cùng sùng bái Thanh Long Đạo Nhân, nếu như Thanh Long Đạo Nhân không nói thì bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

Sau khi hiểu biết rõ ràng tất cả mọi thứ ở nơi này thì đám người Lý Trường Thanh bắt đầu đem những đồ vật trọng yếu của Thanh Long Tông vận chuyển vào bên trong Vạn Cốt Mộ Phần, còn tích trữ số lượng lớn lương thực, bởi vì bọn họ không biết mình phải ở bên trong này bao lâu nữa.

Mà ngay lúc đám người Lý Trường Thanh bận bịu thì Thanh Long Đạo Nhân lại gọi Sở Phong tới một góc yên tĩnh, nói với Sở Phong:

– Sở Phong, bởi vì thân thể lão phu có điểm đặc thù nên căn bản không cách nào rời khỏi Vạn Cốt Mộ Phần, chỉ sợ cửa ải lần này mà người gặp phải, ta đây không có cách nào trợ giúp cho người rồi. Tuy nhiên ta có một món đồ vật muốn tặng cho người, biết đâu nó có thể bảo vệ người một mạng vào thời khắc nguy hiểm nhất.

Vừa nói chuyện, Thanh Long Đạo Nhân vừa đưa ngón tay điểm lên trán của Sở Phong. Mà giờ khắc này, sắc mặt của Sở Phong đại biến, trong hai mắt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên. Bởi vì Thanh Long Đạo Nhân đang truyền thụ một loại võ kỹ, một loại thân pháp võ kỹ vô cùng huyền diệu. Mặc dù võ kỹ này không có đánh dấu cấp độ, mặc dù Sở Phong chưa từng tu luyện nhưng chỉ cần nhìn thấy phương pháp tu luyện võ kỹ này thì Sở Phong liền biết đây là một loại thân pháp võ kỹ còn huyền diệu hơn cả Ngự Không Thuật.

– Đây là một trong những vũ kỹ mà bình sanh lão phu hài lòng nhất, nhưng cũng là một loại vũ kỹ khó tu luyện nhất. Ta chưa có xác định cấp bậc của vũ kỹ này, nhưng trên thực tế nó còn bồi hồi ở ngưỡng vũ kỹ cấp tám.

– Ở trên đại lục này, vũ kỹ cấp tám cũng không phải là không xuất hiện nhưng cũng chỉ có vũ kỹ mạnh nhất mà ta sáng tạo mà thôi, cho nên ta cũng không cam lòng. Vì vậy ta mới quyết định không xác định cấp bậc của nó, cũng không truyền thụ cho bất luận kẻ nào.

– Tuy nhiên nếu người có thể nắm giữ nó thì nó nhất định có thể trở thành lá bài lợi hại nhất có thể bảo toàn tính mạng của người. Chỉ cần người có thể nắm giữ thành thực thì tin rằng rất ít người có thể đuổi kịp bước chân của người.

Thanh Long Tông nghiêm túc giảng giải.

– Sư tổ à, vũ kỹ này cũng có tên chứ?

Sở Phong đã hiểu đại khái sự huyền diệu của vũ kỹ này, đúng như lời Thanh Long Đạo Nhân nói, đây đích thực là một loại vũ kỹ không tầm thường, là vũ kỹ mà thân pháp vũ kỹ Ngự Không Thuật không cách nào so sánh được.

Đối mặt với câu hỏi của Sở Phong, Thanh Long Đạo Nhân lại khẽ mỉm cười nói:

– Long Du Cửu Thiên!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Lòng Dạ Hiểm Ác

Sau khi đem đám người Lý Trường Thanh sắp xếp ổn thỏa thì Sở Phong liền rời khỏi Thanh Long Tông đi đến Chu Tước thành, bởi vì hiện tại ở trong cảnh nội Thanh Châu này chỉ còn có hai người mà Sở Phong không bỏ xuống được, chính là hai tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ. Dựa vào tinh thần lực nhạy bén của Sở Phong, khi Sở Phong đến bên ngoài thành Chu Tước thì liền phát hiện nơi này lại truyền đến từng trận cảm ứng kết giới do Hôi Bào Giới Linh sư bố trí, hơn nữa lại thấy bên trong Chu Tước Thành có rất nhiều người không thuộc Chu Tước thành đang ẩn náo.

Điều này nói cho Sở Phong biết hiện tại Chu Tước thành rất có thể là một cái bẫy rập, thế nhưng hắn không thể không nhảy vào trong bẫy rập này, bởi vì nếu không tiến vào thì không thể nào giải cứu được hai tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ ra ngoài được.

Sở Phong lên vào Chu Tước thành, đầu tiên là phân biệt đi đến nơi ở của Tô Nhu và Tô Mỹ, muốn tìm một số manh mối từ các nàng.

Cũng may là trời không phụ lòng người, Sở Phong vừa lên vào cung điện không bao lâu thì Tô Ngân liền từ bên ngoài chạy về, đồng thời còn dẫn theo ba vị khách, một người hắn là Hôi Bào Giới Linh sư của Lăng Vân Tông. Còn hai lão già còn lại, một vị tóc đen như mực, một vị tóc trắng như tuyết đều là cao thủ hàng đầu của Lăng Vân Tông, là hai vị trong thập nhị hộ pháp.

– Quả nhiên là người của Lăng Vân Tông, nhưng ta ngược lại muốn nhìn một chút xem các người đang chơi trò mờ ám gì.

Sở Phong cũng không lập tức lao ra chặn vạt Tô Ngân mà là che dấu khí tức, trốn ở một góc lảng lảng quan sát nhất cử nhất động của ba người.

– Hắc hắc, mời ba vị khách nhân ngồi.

Sau khi tiến vào phòng khách thì Tô Ngân giống như chó quấy đuôi vậy, cúi đầu khom lưng với ba người Lăng Vân Tông, còn bưng trà rót nước. Đây vẫn là lần đầu tiên Sở Phong phát hiện vị Chu tước thành chủ này hóa ra là một người có công phu vượt mong ngựa hạng nhất như vậy.

– Tô Ngân thành chủ, xem ra lời người nói không phải là sự thật nhỉ, người nói Sở Phong đối với hai nữ nhi của người yêu đến chết đi sống lại. Nếu hẳn biết được hai nữ nhi của người đoạn tuyệt quan hệ với hẳn thì hẳn nhất định sẽ đến đây hỏi cho ra lẽ, nhưng vì sao đã nhiều ngày trôi qua như vậy mà Sở Phong vẫn hoàn toàn không có tung tích?

Vị hộ pháp có mái tóc bạc trắng hỏi.

– Ách.... Việc này...

– Có lẽ cái tên Sở Phong đó là kẻ bạc tình bạc nghĩa, cũng có thể là Sở Phong đã sớm chạy trốn khỏi Thanh Châu không thèm để ý đến hai nữ nhi của ta nữa.

Tô Nhân cười hì hì giải thích.

– Nếu đúng như người nói vậy thì hai người nữ nhi của người thật đúng là nhìn lầm người rồi, chỉ có điều cho dù Sở Phong đến thì cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

– Tô Ngân thành chủ hai nữ nhi của người đều là mỹ nhân khó gặp, tuy nhiên lại cấu kết với Sở Phong, hơn nữa cho đến bây giờ còn không nguyện ý cùng Sở Phong cắt đứt quan hệ. Việc này sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của Tô gia, dù sao thì lần này Kỳ Lân phủ chủ của

Kỳ Lân Vương Phủ thực sự đã ra mệnh lệnh muốn giết sạch tất cả những kẻ có quan hệ đến Sở Phong.

Tên hộ vệ tóc đen mở nhếch miệng nói.

– Ách... Đại nhân, việc này.....

Nghe tên hộ vệ nói thế Tô Ngân bị dọa đến xanh mặt mày, muốn giải thích rõ nhưng lại không biết giải thích thế nào, hắn vậy mà lại cà lâm.

– Ôi chao, Tô Ngân thành chủ, người cũng không cần phải sợ hãi như vậy, thật ra thì hiện tại ta có một phương pháp có thể cứu người cùng với hai nữ nhi của người.

Tên hộ vệ tóc đen nói.

– Mong đại nhân chỉ điểm.

Tô Ngân vội vàng hỏi tới, tuy rằng ba vị trước mắt này chính là người của Lăng Vân Tông nhưng bởi vì thực lực của bọn hắn mạnh mẽ, lại có quan hệ mật thiết với Kỳ Lân Vương Phủ, cho nên Tô Ngân thật sự không dám đắc tội bọn họ, ngược lại hắn rất sợ bọn họ.

Mà lão giả tóc đen nhìn thấy bộ dáng sợ hãi kia của Tô Ngân thì hắn mỉm cười nói:

– Người hại người chính là hai nữ nhi của người, người có thể cứu người cũng là hai nữ nhi của người. Thực ta không dám giấu diếm, Giới Linh đại nhân của Lăng Vân Tông ta đến bây giờ vẫn chưa lập gia đình. Chỉ điều đại nhân lại nhất kiến chung tình với hai nữ nhi của người. Nếu như người đem hai nữ nhi của người gả cho hắn vậy thì còn có ai dám động đến Tô gia của người chứ?

Hộ pháp tóc đen nói.

– Đúng vậy, ta nhận được một tin tức vị Hôi Bào Giới Linh Sư của Kỳ Lân Vương Phủ đột ngột mất tích, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức, rất có thể đã gặp phải bất trắc. Cho nên hôm nay trong cảnh nội Thanh Châu chỉ còn lại Giới Linh đại nhân của chúng ta là một vị Hôi Bào Giới Linh Sư mà thôi.

– Ngay cả Kỳ Lân Vương Phủ đối với đại nhân của chúng ta cũng cung kính mấy phần. Tô Ngân, nếu như người đem hai nữ nhi của mình gả cho Giới Linh đại nhân thì sau này Tô gia của người chắc chắn sẽ thăng quan tiến chức vùn vụt.

Đúng vào lúc này, hộ giả tóc trắng lại lên tiếng khuyên nhủ.

– Ách... Giới Linh đại nhân, ngài... có thật là muốn kết hôn với hai nữ nhi của ta không?

Tin tức đến bất thành lình khiến cho Tô Ngân có chút giật mình.

– Hắc, không sai. Tô Ngân thành chủ, nếu như người đồng ý đem Tô Nhu và Tô Mỹ gả cho lão phu thì lão phu chắc chắn sẽ không bạc đãi người.

Có thể là bởi vì quá mức kích động và vui mừng khiến cho tên Hôi Bào Giới Linh Sư lại tự mình vén khăn che mặt mình xuống, lộ ra dung mạo cực kỳ xấu xí của hắn.

Nhắc tới lão đầu này mới nói, dáng dấp của hắn thật đúng là quá mức khó coi, cái mũi tựa như móc câu, mắt hình tam giác, đầu như ổ quạ, mặt rỗ, hơn nữa đầu còn bị hói.

– Hô.

Khi trông thấy tướng mạo của vị Hôi Bào Giới Linh Sư này thì Tô Ngân liền hít một hơi dài, đây chắc chắn lần đầu tiên hắn nhìn thấy một lão

đầu xấu xí như vậy.

Tuy nhiên chỉ cần nghĩ đến thân phận đặc biệt cùng với thực lực cường đại và bối cảnh hùng hậu sau lưng lão ta thì hẳn vẫn đè nén biểu cảm không tự nhiên của mình, cười híp mắt nói:

– Tô Ngân ta có thể đem hai nữ nhi gả cho Giới Linh đại nhân chính là vinh hạnh của Tô Ngân ta. Ta đây sẽ đi nói với hai nữ nhi ngay lập tức.

Trong lúc nói chuyện Tô Ngân liền đi ra ngoài.

Mà sau khi Tô Ngân đi ra ngoài không lâu thì lão giả tóc trắng lại nói với tên Hôi Bào Giới Linh Sư:

– Giới Linh đại nhân, ngài sẽ không thật sự muốn kết hôn với hai tỷ muội ấy chứ. Hiện tại tông chủ và phủ chủ thật sự đã hạ xuống tử lệnh, chỉ cần người nào từng có quan hệ với Sở Phong thì bất luận là có tuyên bố cắt đứt quan hệ với Sở Phong đều phải giết chết tất cả.

– Ai, người cũng có phần không hiểu ta rồi, chẳng lẽ ta không biết tính cách của tông chủ đại nhân hay sao? Chẳng qua hai tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ này thật đúng là mỹ nhân khó gặp. Trong tất cả những nữ tử mà ta đã từng gặp qua, hai nha đầu này tuyệt đối là người xinh đẹp nhất. Người có thể so với bọn họ cũng chỉ có Nhan Như Ngọc của Ngọc Nữ Tông kia thôi. Mỹ nữ như vậy giết chết thật đáng tiếc, nếu như trước khi các nàng chết mà không nếm thử mỹ vị thì thật quá có lỗi với trời đất rồi. Chờ một lát khi Tô Ngân gọi các nàng đến thì ta liền mượn cơ hội đem hai người bọn họ đến phòng của ta. Hai người các người cũng đến thưởng thức một chút hai mỹ nhân khó có được này đi.

Hôi Bào Giới Linh cười âm thầm nói.

– Ha ha, đa tạ Giới Linh đại nhân.

Sau khi nghe được những lời của Giới Linh Sư thì hai lão đầu hộ pháp này vui mừng như điên, trên mặt hiện lên nụ cười dâm dăng, thậm chí ngay cả thân dưới cũng nổi lên phản ứng, có thể thấy hai người bọn chúng cũng đã sớm có sắc tâm với hai tỷ muội Tô Nhu Tô Mỹ.

– Mẹ kiếp, ba lão đầu sắc quỷ này lại dám đánh chủ ý lên Tô Nhu và Tô Mỹ nhà ta, chờ chốc lát nữa các người nhất định sẽ trả giá thật lớn.

Mà Sở Phong đang trốn trong một góc đã tận mắt chứng kiến được tất cả, hắn đã sớm tức giận công tâm, hai tay nắm thành quả đấm kêu lên tiếng “Răng rắc”.

– Còn có tên Tô Ngân đáng chết kia, hắn không phải là người. Sở Phong ta nhất định sẽ diệt trừ cái tên Tô Ngân đó, nếu không thì cũng không biết khi nào hắn lại bắt Tô Nhu và Tô Mỹ nữa. Yên tâm đi, đừng kẻ nào mong chạy thoát.

Mà không thể không nói hiệu suất làm việc của cái tên Tô Ngân ấy rất nhanh, chỉ trong chốc lát cửa phòng vốn đóng kín đã được mở ra. Tô Ngân với vẻ mặt ân cần đi vào, mà ở phía sau hắn còn có hay nữ nhân có gương mặt vóc người tuyệt mỹ đi theo, chính là Tô Nhu và Tô Mỹ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 307: To Gan Lớn Mật

Sau khi Tô Nhu và Tô Mỹ xuất hiện, khuôn mặt của ba lão già Lăng Vân Tông tức khắc đại biến, lão nào cũng cười như mở cờ trong bụng. Ánh mắt đề tiện bắt đầu không an phận, di chuyển ở trên gương mặt tuyệt sắc cùng với vóc người kiêu ngạo của Tô Nhu và Tô Mỹ.

– Đẹp, quá đẹp. Tô Ngân thành chủ, người thực sự sinh ra một đôi tỷ muội tuyệt vời.

Tên Hôi Bào Giới Linh sư từ lâu đã không còn phong độ của một đại nhân vật như trước kia nữa, hắn xoa xoa hai tay, liếm liếm môi đi về hướng Tô Nhu Tô Mỹ.

– Phụ thân, Sở Phong đâu? Sở Phong ở nơi nào?

Nhưng Tô Nhu Tô Mỹ căn bản không thèm để ý đến ba lão đầu đó, mà kích động tìm kiếm một bóng dáng khác ở trong phòng.

– Sở Phong? Ở đây làm gì có Sở Phong, cho dù hắn có dùng khí xuất hiện ở nơi này thì cũng tuyệt đối là một thi thể lạnh giá mà thôi.

Tên Hôi Bào Giới Linh Sư nghe được hai chữ Sở Phong thì sắc mặt hắn có chút khó coi, bởi vì hắn biết hai tỷ muội Tô Nhu Tô Mỹ đã sớm ái mộ Sở Phong, cho nên xuất phát từ lòng ghen tuông và đổ kỵ với Sở Phong, hắn thật sự hận Sở Phong đến thấu xương.

– Tô Ngân, không ngờ ông lại gạt ta. Rốt cuộc ông gạt chúng tôi đến đây vì mục đích gì?

Giờ khắc này, Tô Nhu là người phản ứng trước tiên, nàng chỉ vào mặt Tô Ngân mà chất vấn. Bởi vì nàng thực sự cảm thấy người nam tử trước mắt thật sự không xứng làm phụ thân của nàng.

– Mục đích? Tô Ngân, chẳng lẽ người không có nói cho các nàng biết sao?

Tên Hôi Bào Giới Linh Sư liếc nhìn Tô Ngân trước tiên, sau đó cười híp mắt nhìn về phía Tô Nhu và Tô Mỹ, nói:

– Hai tiểu bảo bối, phụ thân của các nàng đã hứa đem hai nàng gả cho ta. Từ hôm nay trở đi, các nàng chính là người của ta, hắc hắc....

– Cái gì? Tô Ngân, đó là sự thật sao?

Nghe được lời này, Tô Nhu trở nên vô cùng kinh hoàng.

– Phụ thân, tại sao người lại đối với chúng con như vậy? Rốt cuộc người có xem hai chúng con là nữ nhi của người không?

Cùng lúc đó, Tô Mỹ cũng vô cùng tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, thậm chí hai mắt cũng ửng đỏ. Bởi vì những ngày qua, tỷ muội các nàng quả thực chịu không ít ủy khuất.

– Ai.... Tiểu Nhu Tiểu Mỹ, phụ thân làm tất cả đều vì muốn tốt cho các con thôi! Sở Phong hãn đại nghịch bất đạo, lại dám ngầm cấu kết với Tề Phong Dương đối phó với phủ chủ đại nhân. Hôm nay hãn đã không còn chỗ dung thân ở Cửu Châu Đại Lục này rồi, sớm muộn gì cũng sẽ bị lòng giết thôi. Mà các con lại có quan hệ quá thân thiết với Sở Phong, nếu như không triệt để cắt đứt quan hệ thì sẽ bị hãn làm ảnh hưởng. Nhưng hôm nay Linh Sư đại nhân lại nhìn trúng hai con, sẵn lòng cưới các con làm vợ, việc này không chỉ là phúc khí của các con, mà còn là vận may của Tô gia chúng ta.

Tô Ngân giải thích.

– Ông thối lắm, không ngờ ông là thứ người như vậy, ta dĩ nhiên lại có một phụ thân vô sỉ như vậy!

Tô Mỹ cũng vô cùng ủy khuất.

– Được rồi Tô Ngân, hai nữ nhi này của người quá ngu xuẩn, lão phu nhất định phải dạy dỗ các nàng một chút, bằng không ngày sau các nàng đi ra ngoài nói xằng bậy thì coi như ta cũng không giữ được các nàng.

Giờ khắc này, tên Hôi Bào Giới Linh Sư đã không nhịn được nữa, miệng hăn khẽ nhăm, một tầng kết giới liền xuất hiện bao phủ Tô Nhu Tô Mỹ ở trong đó. Mặc cho hai nàng có giấy dựa thế nào cũng không thể thoát ra được.

Cùng lúc đó, hai lão hộ giả tóc đen và tóc trắng cũng phân biệt khiêng kết giới bao phủ lấy Tô Nhu và Tô Mỹ lên vai. Ba người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài cung điện.

– Ba vị đại nhân...

Với kinh nghiệm thế nhân của Tô Ngân, hăn vừa thấy ba lão gia làm thế thì tức khắc hiểu được ba lão già này muốn làm gì, vội vã chạy ra bên ngoài, hăn rất sợ ba lão già này cứ như vậy mà cưỡng hiếp nữ nhi mình.

– Tô Ngân, người làm gì vậy? Chẳng lẽ người muốn Tô gia các người rơi vào kết cục toàn gia bị tịch thu tài sản như Huyền Vũ Thành sao?

Tên Hôi Bào giới linh sư thấy Tô Ngân dám ngăn cản thì sắc mặt hăn liền trầm xuống.

– Không... Không dám.

Câu này đã dọa Tô Ngân sợ chết khiếp, vội vàng tránh ra một bên, vội vàng xin lỗi. Nhưng khi hần nhìn thấy ánh mắt căm hận của Tô Nhu Tô Mỹ, hần vẫn căng răng nói:

– Chỉ là hai đứa nữ nhi của ta còn quá nhỏ....

– Cút ngay, không được phá hư hứng thú của lão phu bằng không ta sẽ lập tức diệt Tô gia.

Hôi Bào Giới Linh Sư cười lạnh một tiếng, nhanh chóng bay ra ngoài cửa.

– Vù vù.

Nhưng vào lúc này, một tầng bồng bạc kết giới bỗng nhiên bao phủ tòa đại điện này, ngăn chặn đường đi của ba lão giả Lăng Vân Tông. Mà biến cố như vậy có thể khiến cho hộ pháp tóc đen và tóc trắng có chút khó hiểu, bọn hần quay đầu nhìn về phía Hôi Bào Giới Linh Sư, nói:

– Đại nhân, ngài làm vậy là có ý gì?

– Đây không phải do ta bố trí.

Mà tên Hôi Bào Giới Linh Sư cũng vô cùng giật mình, bởi vì kết giới bao phủ đại điện trước mắt không chỉ có màu xám tro mà chất lượng kết giới này còn tốt hơn rất nhiều so với hần.

– Ba lão già các người thực sự to gan chọc trời, ngay cả người của Sở Phong ta mà các người cũng dám động.

Mà đúng vào lúc này, một giọng nói đột nhiên vang dội trong đại điện.

Sau khi giọng nói này vang lên thì gần như tất cả mọi người có mặt ở đó đều biến sắc, cùng nhìn về phía sau, khi nhìn thấy thân ảnh trước mắt lại càng kinh hãi hơn:

– Sở Phong, dĩ nhiên là người!

Nhìn về phía vị thiếu niên đứng ở trong một góc của đại điện, ba lão già Lăng Vân Tông cũng vô cùng sửng sốt. Dù thế nào cũng không ngờ được bọn chúng đau khổ tìm kiếm Sở Phong lâu như vậy nhưng hẳn lại chủ động xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Sau khi Tô Nhu và Tô Mỹ nhìn thấy Sở Phong thì sắc mặt của các nàng trở nên vui mừng như điên. Chỉ có điều vui sướng qua đi thì các nàng lại càng lo lắng cho Sở Phong hơn.

Bởi vì mấy lão quái vật Lăng Vân Tông này thực sự quá lợi hại, mặc dù các nàng biết hôm nay chiến lực của Sở Phong cao ngất trời nhưng vẫn cảm thấy lo lắng không yên, không biết Sở Phong có phải đối thủ ba lão già này không.

Tuy nhiên so với mấy người bọn họ thì Tô Ngân lại càng hoảng sợ hơn, trong mắt hẳn tràn đầy vẻ e ngại. Thậm chí đến thân thể cũng đang run rẩy, bởi vì hẳn thật sự rất sợ Sở Phong. Nhất là nhớ đến thân phận Hôi Bào Giới Linh Sư của Sở Phong, nhớ đến lời cảnh cáo lúc trước của Sở Phong thì hẳn càng lo sợ hơn.

– Hừ, thật sự là bất ngờ, chúng ta tìm khắp thiên nhai không tìm được lại tóm được người dễ dàng như vậy. Ha ha...

– Sở Phong, chúng ta tìm người cực khổ sở như thế mà bây giờ người lại dám tự đưa đến cửa. Lúc đầu có Tề Phong Dương cứu người di, nhưng hôm nay ta lại muốn xem thử xem còn ai có năng lực tới cứu người.

Tên họ pháp tóc trắng vô cùng phẫn nộ, hình ảnh Sở Phong đánh chết Độc Cô Ngạo Vân trước đây vẫn như sờ sờ trước mắt, chỉ cần nhớ đến những thứ này thì lửa giận trong lòng hẳn lại càng bùng nổ hơn.

Sau khi Sở Phong xuất hiện, hắn đã không cách nào khống chế tâm tình của mình, hắn chính là người đầu tiên hành động. Đầu tiên hắn đem Tô Nhu đang vác ở trên vai ném cho Tô Ngân, sai đó liền đem khí tức Huyền Vũ cửu trọng của bản thân tản ra, thân hình hắn liền biến thành một luồng ánh sáng nhào tới Sở Phong.

– Sở Phong, hôm nay người phải nợ máu trả bằng máu.

Cùng lúc đó, tên hộ pháp tóc đen cũng đem Tô Mỹ trên vai mình ném cho Tô Ngân, thi triển ra một loại thân pháp võ kỹ huyền diệu, cộng thêm một loại võ kỹ công sát mạnh mẽ ép tới Sở Phong.

Hai tên này không hổ là hai trong thập nhị hộ pháp đại danh鼎鼎鼎鼎 của Lăng Vân Tông, quả nhiên đều có cảnh giới Huyền vũ đỉnh phong. Thế tiến công của hai người vừa ra đã khiến cho cả tòa đại điện rung động, phảng phất như sắp vỡ vụn vậy. Nếu như không phải Sở Phong bố trí kết giới thì e rằng tòa cung điện này đều sẽ bị phá hủy.

– Sở Phong!!!

Mà sau khi Tô Nhu Tô Mỹ nhìn thấy uy thế kinh khủng ấy thì hai nàng đều bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, không kèm được mà hét toáng lên, các nàng rất sợ Sở Phong không cách nào ngăn cản công kích đó.

“Ầm”

Nhưng đúng vào lúc này, chỉ thấy thân hình Sở Phong khẽ động, dưới chân liền run động kịch liệt, sau đó một cỗ uy áp bàng bạc được dựng lên. Sau đó hai tay Sở Phong kết thành hình ưng trào đột nhiên công kích tới khóa lấy yết hầu của hai tên hộ pháp. Sau đó cánh tay hắn vung tên, chỉ nghe một tiếng “Bịch”, hai tên hộ pháp nặng nề té xuống đất. Lực lượng vô cùng cường đại, hai người vừa ngã xuống đất liền phun một ngụm máu tươi, cả khung xương đều bị dập nát.

Sau khi bọn chúng té xuống đất, nhìn thấy hai lão đầu trong tình trạng nửa sống nửa chết thì Sở Phong khinh thường phun nước bọt, lạnh lùng nói:

– Các người cần phải suy ngẫm lại một chút xem hiện tại có phải là không ai có thể cứu được các người hay không?

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Sát Khí Bức Người

– Sở Phong, người....

Tên Hôi Bào Giới Linh Sư nhìn thấy hai vị hộ pháp bị Sở Phong dùng một chiêu đánh hạ thì bị dọa đến nhe răng nhếch miệng, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Tuy nhiên suy nghĩ một chút cũng có thể lý giải, cho dù hai vị hộ pháp này có mạnh hơn nữa cũng không mạnh hơn Độc Cô Ngạo Vân. Cả Độc Cô Ngạo Vân cũng không địch nổi Sở Phong thì hai người bọn họ làm sao có thể là đối thủ của Sở Phong.

“Vù”. Nghĩ đến đây tên Hôi Bào Giới Linh Sư chẳng những không có ra tay với Sở Phong mà thi triển một loại võ kỹ vô cùng mạnh mẽ đánh vào kết giới do Sở Phong bố trí, hấn lại muốn chạy trốn.

Nhưng đối mặt với bộ dạng chật vật của Hôi Bào Giới Linh Sư, Sở Phong cũng không thèm để ý đến hấn chỉ đứng yên tại chỗ lẳng lặng nhìn hấn, giống như đang nhìn một vở kịch vô cùng buồn cười vậy.

– Âm Âm.

– Đáng ghét, đáng ghét!

Mặc cho từng đòn công kích mạnh mẽ nối tiếp nhau đánh tới, mặc cho từng hồi chấn động lan rộng, tên Hôi Bào Giới Linh Sư đem tất cả bản lĩnh và kỹ xảo của mình thi triển ra, dùng hết mọi thủ đoạn, nhưng căn bản

không cách nào phá vỡ tầng kết giới của Sở Phong, điều này khiến hắn vừa giận vừa sợ.

“Vù”

Đột nhiên thân hình Hôi Bào Giới Linh Sư vừa chuyển một cái, hóa thành một làn gió bay vút tới chỗ Tô Nhu và Tô Mỹ. Hành động này của hắn chính là chạy trốn không được nên muốn quay sang bắt Tô Nhu và Tô Mỹ làm con tin.

– Hừ.

Nhưng Sở Phong thế nào lại cho hắn có cơ hội này, chỉ thấy dưới chân Sở Phong lóe lên ánh sáng, sau đó một quyền mạnh mẽ đã đánh trên lồng ngực của Hôi Bào Giới Linh Sư.

– Ô oa.

Lực lượng cường đại bức tên Hôi Bào Giới Linh Sư lui lại phía sau, trên ngực truyền đến âm thâm xương vỡ vụn, ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng nát bấy, loại đau khổ này có thể nói là tê tâm liệt phế.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là bắt đầu mà thôi, dám đánh chủ ý lên nữ nhân của Sở Phong thì Sở Phong thế nào lại dễ dàng buông tha cho hắn. Tên Hôi Bào Giới Linh Sư còn chưa rơi xuống đất thì Sở Phong lại lợi dụng tốc độ nhanh như tia chớp làn nữa đánh về phía hắn, bắt lại áo bào của hắn hung hãn ném hắn xuống đất.

Sau khi tên Giới Linh Sư té xuống đất thì Sở Phong lại giơ chân trái lên, chỉ nghe một tiếng “Răng rắc”, Sở Phong đã đạp gãy chân trái của hắn, sau đó lại rơi xuống đùi phải, lại nghe một tiếng “Răng rắc”, Sở Phong đã lần nữa đạp gãy đùi phải của hắn.

Sau đó bàn tay Sở Phong xếp thành hình ưng trảo nắm lấy “Hạ bộ” của hãn, đem vật thể hèn hạ kia của hãn nắm chặt ở trong tay.

– A!!!!!!

– Sở Phong, người muốn làm gì?

Lần này, tên Hôi Bào Giới Linh Sư tức khắc luống cuống, những bộ phận khác nát bấy thì hãn đều có thể khôi phục lại, thế nhưng nếu nơi đó bị phế thì không cách nào chữa trị, mệnh căn, căn cơ giống nòi, điều này cũng không phải là thứ có thể đem ra đùa giỡn.

– Làm gì à? Dám đụng đến nữ nhân của ta thì đây chính là hậu quả, nếu còn sống ta sẽ để cho người làm thái giám, nếu đã chết thì ta cũng sẽ không cho người làm ác quỷ.

Mặt mày Sở Phong vô cùng hung ác, vừa nói chuyện bàn tay liền nắm chắc lại, “Phốc” một tiếng, một mảnh huyết hoa bắn tung tóe khắp nơi, cái vật thể hèn hạ kia đã biến thành một mảng máu.

– Aaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!

Dưới quần truyền đến cảm giác đau buốt khiến cho Hôi Bào Giới Linh Sư thét chói tai không ngớt, hãn cứ liên tục hét thảm thiết. Bởi vì lúc này không chỉ có nỗi đau thể xác mà còn có nỗi đau đớn về tinh thần. Hãn biết đời này của hãn đã kết thúc rồi, cho dù còn sống được cũng nhất định là một phế nhân.

Vì thế hãn liền la hét với Sở Phong:

– Người giết ta đi, giết ta đi, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!!

– Yên tâm đi, người không cần cầu thì ta nhất định cũng sẽ giết người thôi!

Sở Phong lạnh lùng cười một tiếng, tay nắm thành đấm quay sang đánh xuống đầu lão nhân ấy, chỉ nghe một tiếng “Phốc”, đầu lão nhân kia tựa như một trái dưa hấu bị đánh đến vỡ nát.

– Vù vù.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên có một luồng hào quang mắt thường khó nhận ra được từ trong đầu Giới Linh Sư chui ra ngoài. Đối với loại tình huống này, Sở Phong dường như đã sớm có chuẩn bị, hăn giờ một tay lên lập tức nắm lấy tia sáng kia trong tầm tay.

– Sở Phong chết tiệt, người thả ta ra, thả ta ra!!!!

Giờ khắc này, không ngờ ở trong bàn tay Sở Phong lại truyền đến giọng nói của Giới Linh Sư, chỉ có điều lúc này âm thanh đó không còn muốn tìm chết nữa mà tràn đầy hoảng sợ.

– Hừ, ta đã nhớ rằng ta đã nói với người, ta sẽ khiến cho người ngay cả quỷ cũng không làm được.

Sở Phong lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên nắm chặt bàn tay.

– Aaaaaaaa!!!!!!

Lần này, tên Hôi Bào Giới Linh Sư hét thảm một tiếng sau đó liền vĩnh viễn hậu thế.

Sau khi giết chết tên Hôi Bào Giới Linh Sư thì Sở Phong liền đi về phía hai tên còn sót lại, hai gã hộ pháp vẫn còn chút hơi thở. Sau khi đi đến trước mặt bọn họ thì Sở Phong liền cất tiếng hỏi:

– Hiện tại Tề Phong Dương đang ở đâu?

– Không biết!!!

Tên hộ pháp tóc đen hung tợn quát to, trên mặt hằn tràn đầy vẻ khí phách.

“Phốc xuy”, nhưng hắn còn chưa kịp nói xong thì Sở Phong đã nhấc chân đá một cước, đem đầu của hắn đập nát bầy.

– Còn người? Biết Tề Phong Dương ở đâu không?

Sở Phong nhìn về phía tên hộ pháp tóc bạc.

– Đừng, đừng giết ta, ta sẽ đem tất cả những gì ta biết nói với người, toàn bộ đều nói cho người biết.

– Nói mau!!!

– Tề Phong Dương bước chân vào Thiên Vũ Cảnh, điều này khiến cho phủ chủ Kỳ Lân Vương Phủ vô cùng lo lắng, lo rằng Tề Phong Dương sẽ uy hiếp địa vị của mình. Vì thế hắn liền liên kết với tông chủ Lăng Vân Tông của ta đem Tề Phong Dương bắt lại. Sau đó lấy tội danh tạo phản nhốt Tề Phong Dương lại, mấy ngày nữa sẽ đem đi xử trảm. Hiện nay, Tề Phong Dương bị nhốt trong Kỳ Lân Vương Phủ.

– Chỉ có điều người không thể cứu hắn ra được, bởi vì tông chủ của ta, còn có phủ chủ Kỳ Lân Vương Phủ đều ở nơi đó canh giữ. Chi dù người có đi cũng chỉ là tự tìm đường chết.

– Những lời ta nói đều là sự thật, không có nửa câu giả dối. Người là Giới Linh Sư, chắc chắn có thể nhìn ra được ta đều nói sự thật. Cầu xin người tha cho ta một mạng, biết đâu ta còn có thể giúp ít cho người.

Tên hộ pháp tóc bạc hoảng sợ nói.

“Phốc xuy”, thế nhưng Sở Phong lại đột nhiên nhấc chân lên, tên hộ pháp còn lại cũng giống như tên tóc đen vừa rồi đều chết cùng một kiểu.

Sau khi đánh chết ba lão nhân đó thì Sở Phong đem bọn chúng thu vào túi càn khôn bên hông, vừa có thể hấp thu luyện hóa bốn nguyên của bọn chúng. Sau khi làm xong tất cả thì Sở Phong mới liếc mắt nhìn về phía Tô Ngân, bắt đầu chậm rãi đi qua bên đó.

Thời khắc này, hai chân Tô Ngân đều đang run rẩy, toàn thân đều đang phát run, vốn chính hắn đã rất sợ Sở Phong, lại chính mắt thấy được Sở Phong lấy thủ đoạn tàn nhẫn đem ba vị cao thủ Huyền Vũ đỉnh phong đánh chết thì hắn thật sự đã nghĩ đến kết cục của hắn sẽ thảm thương như thế nào.

“Bịch” Đột nhiên vị Chu Tước thành chủ lại quỳ rạp xuống đất, liên tục khấu đầu với Sở Phong:

– Sở Phong, người tha cho ta đi, tha cho ta, ta thực sự đều là vì bất đắc dĩ, ta cũng không cố ý hại người. Xin hãy nể mặt Tô Nhu Tô Mỹ mà tha cho ta một mạng, hãy cho ta một cơ hội để hối cải.

– Người đối với Sở Phong ta thế nào cũng không sao cả, thế nhưng người cứ nhiên lại có thể vì đoạt quyền đoạt thế mà nhiều lần xem nhẹ hạnh phúc của nữ nhi, người thực sự không xứng làm một người phụ thân.

Sở Phong bước chầm chậm tới, tỏa ra sát khí bức người.

– Tiểu Nhu, Tiểu Mỹ, mau giúp phụ thân năn nỉ đi, phụ thân biết sai rồi. Sau này ta sẽ không bức ép các con làm bất cứ chuyện gì nữa, tất cả ta đều nghe theo các con.

Sau khi cầu xin Sở Phong tha thứ không có kết quả thì Tô Ngân bò sang chỗ Tô Nhu và Tô Mỹ, ôm chân hai nữ nhi, khóc lóc kể lể.

– Sở Phong, đừng giết phụ thân muội, dù ông ấy có ngàn sai vạn sai thì cũng là phụ thân của chúng ta, là người thân duy nhất của chúng ta còn trên cõi đời này.

Tô Mỹ là người mềm lòng đầu tiên, nàng khóc lóc cầu xin thay Tô Ngân.

– Sở Phong, tha cho ông ấy một mạng đi, bất kể thế nào thì ông ấy cũng là phụ thân của chúng ta, không có ông ấy cũng sẽ không có chúng ta. Bất kể ông ấy có sai lầm thế nào thì chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn tha thứ mà thôi.

Tô Nhu cũng lên tiếng.

Mà giờ khắc này, Sở Phong lại dừng bước, sau đó vươn hai cánh tay lên, một cổ lực hấp thu cường đại đem hai tử muội Tô Nhu và Tô Mỹ thu vào trong lòng của mình, chỉ chừa Tô Ngân vẫn đang quỳ tại chỗ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Phải Tin Tưởng Hẳn

– Sở Phong, cầu xin huynh đừng giết phụ thân muội.

Tô Mỹ trốn trong ngực Sở Phong vừa ôm thật chặt Sở Phong vừa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cùng với đôi mắt ngấn nước nhìn Sở Phong. Lúc này sự ôn nhu và thiện lương của nàng đều hiện ra hết.

– Sở Phong, tha cho ông ấy đi dù sao ông ấy cũng là phụ thân của chúng ta.

Tô Nhu cũng lên tiếng xin xỏ, từ trước đến nay nàng rất kiên cường, nhưng lúc này hai mắt đã ửng hồng, có thể thấy được rõ ràng ở sâu trong lòng nàng cũng có tình cảm rất sâu đậm với Tô Ngân, sở dĩ có câu “Một giọt máu đào hơn ao nước lã là vậy.

Mà đối mặt với hai người thương đau khổ cầu xin nên lửa giận trong lòng Sở Phong cũng dần dần sút giảm, hẳn dịu dàng nói với Tô Nhu Tô Mỹ:

– Cho dù huynh buông tha cho hẳn thì người của Kỳ Lân Vương Phủ và Lăng Vân Tông cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn.

– Sở Phong, huynh chắc chắn có biện pháp, mang theo phụ thân muội cùng đi không được sao. Muội tin rằng phụ thân sẽ sửa đổi.

Tô Mỹ khẩn cầu.

– Sở Phong, hãy mang theo phụ thân của chúng ta cùng đi nữa, chúng ta cùng cho ông ấy một cơ hội.

Tô Nhu cũng tha thiết khẩn cầu.

Giờ khắc này, Sở Phong có chút khó xử, bởi vì hắn chỉ có thể mang theo người mà hắn thật sự tín nhiệm mà thôi. Nhưng nhìn hai mỹ nhân trước mắt, cuối cùng hắn vẫn cắn răng nói với Tô Ngân:

– Người nên vui mừng bởi vì người có hai nữ nhi tốt.

Cuối cùng Sở Phong vẫn thả cho Tô Ngân một con ngựa, chẳng những không giết Tô Ngân mà còn quyết định mang theo Tô Ngân và hai tỷ muội Tô Nhu Tô Mỹ cùng nhau chạy về Thanh Long Tông. Hắn muốn đem bọn họ sắp xếp ở một nơi an toàn bên trong Thanh Long Tông, đồng thời hắn còn cho Tô Ngân một ít thời gian để hắn phân tán người của Tô gia.

Tuy rằng như vậy sẽ làm cho Tô gia biến mất, sẽ khiến cho người Tô gia trôi giạt khắp nơi, nhưng lại có thể bảo vệ bọn họ một cái mạng. Nhưng Tô Ngân nhìn Tô gia kinh doanh nhiều năm như thế cứ như vậy tản đi, trên mặt Tô Ngân tràn đầy vẻ phức tạp. Thiếu chút nữa hắn đã chết đi nên dường như hắn đã không còn mê luyện danh lợi như trước kia mà đã ngộ ra điều gì đó.

Sau đó, Sở Phong dựa theo khẩn cầu của Tô Nhu và Tô Mỹ lại tiếp nhận thêm đại ca của bọn họ – Tô Long, mang theo cả nhà bốn người bọn họ cùng nhau chạy đến Thanh Long Tông.

– Sở Phong, cảm ơn người đã tha cho ta một mạng, ta....

Trên bạch điếu, Tô Ngân ngồi bên cạnh Sở Phong dường như muốn nói gì đó nhưng mãi vẫn không nói nên lời.

– Người không cần cảm ơn ta, ta tha cho người một mạng tất cả là vì hai nữ nhi của người. Sở Phong ta không biết mùi vị phụ thân là dạng gì nên ta cũng không muốn các nàng chịu đựng loại mùi vị đó.

– Ta biết người bây giờ còn không bỏ Tô gia xuống được. Tô gia nhiều người như vậy thế nhưng người phải biết rằng thứ quan trọng nhất đối với người chính là hai nữ nhi và nhi tử của người. Bởi vì lúc người đứng bên bờ vực sinh tử chỉ có bọn họ đứng ra bảo vệ người.

Sở Phong nghiêm túc nhắc nhở.

– Ủ, người nói rất đúng. Trước kia là do ta hồ đồ, sau này ta nhất định sẽ tận sức bồi thường lại cho bọn chúng.

Trên mặt Tô Ngân tràn đầy sự hối hận.

– Ngoài ra ta phải nhắc nhở người một chút, đối với một người mà nói tôn nghiêm là quan trọng nhất, giống như người trước đây vậy, cuộc sống không có tôn nghiêm thì vĩnh viễn sẽ không có người nào thật sự coi trọng người, nể mặt người cả. Người vĩnh viễn chỉ có thể giống một con chó lúc người ta cần sẽ gọi người đến, lúc không cần người thì bất cứ lúc nào cũng có thể làm thịt người.

Sở Phong lại bổ sung.

– Haizzz, ta biết rằng người nói đúng nhưng một khi người không có đủ thực lực nhưng lại muốn bảo vệ gia đình của mình thì thực sự rất vô lực.

Tô Ngân cười tự giễu.

Nhìn thấy Tô Ngân như vậy thì trong lòng của Sở Phong đột nhiên có chút rung động, tuy rằng Tô Ngân rất sợ chết là thật nhưng trên thực tế lại không giống như tưởng tượng vậy, hẳn đang dùng phương pháp của mình để bảo vệ người nhà, bảo hộ gia tộc mình. Tuy đây là phương pháp nhu

nhược hèn nhất, cũng không được Sở Phong tán thành nhưng khi một người vừa không có đủ thực lực vừa không có bối cảnh cường đại mà muốn bảo vệ người nhà của mình thì có thể làm gì chứ? E rằng phần lớn mọi người đều sẽ lựa chọn giống như Tô Ngân vậy, tham sống sợ chết ủy khuất cầu toàn, bởi vì nếu muốn sống tiếp thì bọn họ thực sự không có lựa chọn khác.

Sở Phong cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy Tô Ngân này thực sự không quá đáng trách, vì trên đời vì để sinh tồn mà bán đứng nữ nhi mình không phải số ít. Tuy rằng một phần nguyên nhân là do bọn họ không có năng lực nhưng chủ yếu nhất vẫn là cái thế giới này thực sự quá tàn nhẫn.

Sau khi gấp rút lên đường, Sở Phong đã thành công đem một nhà Tô Nhu Tô Mỹ Tô Ngân Tô Long đưa đến Vạn Cốt Mộ Phần. Mà giờ khắc này tảng đá treo trong lòng Sở Phong cũng được bỏ xuống.

Cho dù kết quả là sống hay chết thì ít nhất đối với hắn mà nói hiện tại người quan trọng nhất đều có thể bảo toàn sinh mạng. Sau khi sắp xếp bọn họ ổn thỏa thì Sở Phong liền muốn rời đi thế nhưng không ngờ Tô Nhu lại đến đưa tiễn Sở Phong.

– Sở Phong, chàng có thể không đi không được sao, ta biết lão tiên bối Tề Phong Dương đối với chàng ân trọng như núi nhưng chàng biết rõ là chuyến đi này lành ít dữ nhiều, nhưng sao còn muốn đi. Đây cũng không phải là hành động sáng suốt, tin rằng nếu như Tề Phong Dương tiên bối biết cũng chắc chắn không muốn chàng làm như vậy.

Phía trên Vạn Cốt Mộ Phần là rừng núi, Tô Nhu nắm chặt lấy tay Sở Phong, hai mắt nàng ửng đỏ, hai hàng nước mắt từ đôi mắt quyến rũ tuột xuống gò má. Nàng biết rõ Sở Phong muốn đi làm cái gì, mà nàng thực sự không muốn Sở Phong đi chịu chết.

– Ngoan ngoan ở chỗ này xem chừng mọi người, chiều cố tốt cho Tiểu Mỹ và người nhà của ta. Ở chỗ này nàng có thể nâng cao thực lực của mình, ta đem tất cả bọn họ phó thác cho nàng.

Sở Phong đẩy bàn tay ngọc ngà của Tô Nhu ra.

– Chàng có thể không làm như vậy không được sao?

Nhưng Tô Nhu lại bắt lấy tay Sở Phong, đồng thời còn nắm thật chặt.

Giờ khắc này, Sở Phong cũng chưa từng giải thích rõ ràng mà chỉ mỉm cười nói:

– Nếu như không làm như vậy thì ta không phải là Sở Phong, nàng là người hiểu ta nhất mà.

Nghe Sở Phong nói vậy, Tô Nhu có chút xúc động, nàng thực sự hiểu rõ Sở Phong, không phải Sở Phong không đủ lý trí mà từ rất lâu rồi hẳn đã lựa chọn buông xuống lý trí, không để ý đến điều gì cả, chỉ cần chuyện mà bản thân mình nghĩ là đúng thì bất kể hậu quả là gì cũng phải đi làm, đây chính là phong cách hành sự của Sở Phong.

– Chúng ta ở chỗ này chờ chàng trở về.

Cuối cùng Tô Nhu cũng buông tay, nàng không muốn làm người mình yêu thêm đau lòng.

– Ngoan, ta sẽ nhanh chóng quay về.

Sở Phong dịu dàng lau nước mắt trên mặt Tô Nhu, hôn lên trán nàng một cái.

Mà Tô Nhu cũng xoay người bước vào kết giới cổng vào của Vạn Cốt Mộ Phần, sau khi Sở Phong đóng cổng vào Vạn Cốt Mộ Phần thì bay lên trời.

Chân hắc đạp hư không đứng ở phía chân trời, lưu luyến nhìn kiến trúc Thanh Long Tông đồ sộ, nơi này chính là nơi đã dạy dỗ hắc rất nhiều thứ, bởi vì hắc không biết lần sau về đây không biết Thanh Long Tông còn ở đó hay không.

“Bá”

Đột nhiên Sở Phong nhún một cái liền hóa thành một luồng ánh sáng bay về phía chân trời xa xôi, hắc cũng không ngồi Bạch Điêu bởi vì hiện tại đã không còn thời gian. Mà dưới loại tình huống này rõ ràng dùng Ngự Không Thuật nhanh hơn Bạch Điêu.

Cùng lúc Sở Phong rời khỏi Thanh Long Tông thì Tô Nhu cũng về tới Vạn Cốt Mộ Phần, khi nàng tiến vào Vạn Cốt Mộ Phần thì ánh mắt cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, nàng phát hiện tất cả mọi người ở bên trong Vạn Cốt Mộ Phần đều đứng thành một hàng, nhìn nàng với khuôn mặt rất phức tạp, có một số người nhỏ tuổi đã không nhìn được bị thương mà yên lặng khóc thút thít.

– Tỷ tỷ!

Đột nhiên Tô Mỹ nhào vào lòng Tô Nhu, khóc rất lớn tiếng, nàng khóc vô cùng bi thương. Mà Tô Mỹ vừa khóc thì hầu như tất cả mọi người có mặt ở đó đều không kèm được mà đỏ cả hai mắt.

Giờ khắc này, hai mắt của Tô Nhu cũng ửng đỏ như vậy, nhưng nàng lại cố nén không khóc thành tiếng mà vuốt ve mái tóc của Tô Mỹ, nói:

– Chúng ta phải tin tưởng chàng!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Chớ Ôn Ào!

Thực ra tính thời gian thì ngày Kỳ Lân Vương Phủ xử trăm Tề Phong Dương còn chưa đến, nên như Sở Phong cười Tiểu Bạch đến Kỳ Lân Vương Phủ vẫn còn kịp. Mà Sở Phong lại gấp rút lên đường như vậy đó là vì mục đích trước mắt của hắn không phải là Kỳ Lân Vương Phủ mà Bách Thúc Câu. Sở Phong nhất định sẽ cứu Tề Phong Dương nhưng hắn tuyệt đối sẽ không mù quáng đi chịu chết.

Dưới tình huống này, kỳ thực trước hết Sở Phong nghĩ tới không phải là đơn thân độc mã xông vào chốn đầm rồng hổ nguyệt mà là cầu cứu lão bằng hữu của Tề Phong Dương, vị cao nhân ẩn cư ở Bách Thúc Câu kia.

– Văn bối Sở Phong có việc bái kiến tiền bối, mong rằng tiền bối có thể cho văn bối gặp mặt một lần!

– Tiền bối? Tiền bối à! Chắc chắn tiền bối có ở đây! Văn bối có chuyện quan trọng muốn bàn bạc cùng ngài!

Sở Phong đi đến đỉnh núi kia, cũng không trực tiếp phá kết giới bước vào trong đó mà đứng ở trên đám mây trắng hành lễ một cách lễ phép.

Bởi vì đã trải qua chuyện lần trước, Sở Phong đã hiểu một chút về tình hình ở đây từ Tề Phong Dương. Sở Phong cho rằng vị cao nhân thần bí ẩn cư ở nơi này rất có thể là một quái nhân lập dị. Đối với người như vậy, nhất định phải lễ phép, nếu như có chút lơ là rất có thể sẽ rước lấy giận dữ mà thôi.

Tuy nhiên sau khi kêu gọi hồi lâu không có hồi âm thì Sở Phong cũng không xông vào. Sau đó hần cúi đầu một cái, nói:

– Tiền bối, văn bối quả thực có chuyện quan trọng muốn nhờ, thứ cho văn bối vô lễ.

Sở Phong vừa nói vừa xông vào kết giới, sau khi đến nơi này đứng ở trên đám mây bên ngoài cung điện kêu gọi hồi lâu không có kết quả thì Sở Phong liền đem tinh thần lực khuếch tán ra, nhưng hần lại kinh ngạc phát hiện bên ngoài cung điện có một tầng kết giới rất mạnh, không chỉ khó đánh phá mà ngay cả tinh thần lực cũng bị nó cắt đứt.

– Tiền bối, văn bối không biết rốt cuộc ngài có ở nhà hay không, thế nhưng hiện tại Tề Phong Dương tiền bối đang gặp đại nạn, hai ngày sau sẽ bị Kỳ Lân Vương Phủ xử trảm. Văn bối hy vọng ngài có thể nể tình quan hệ giữa hai người mà cứu huynh ấy một mạng!

Dưới tình huống không cách nào bước vào cung điện, Sở Phong chỉ có thể lớn tiếng la hét, nhưng vẫn không nhận được bất cứ hồi âm nào.

– Sở Phong à bỏ đi, đừng nên cầu xin hần, không phải Tề Phong Dương đã nói rồi sao, người này cũng hiểu rõ chuyện tình của Thanh Châu, tin rằng không cần người thông báo thì hần cũng đã sớm biết chuyện Tề Phong Dương gặp nạn. Bất kể hôm nay hần có mặt ở nơi này hay không thì chắc chắn hần đã biết chuyện Tề Phong Dương. Mà hần lựa chọn trầm mặt không nói đã chứng tỏ hần là một người bạc tình, sẽ không vì một mạng của Tề Phong Dương mà bại lộ hành tung của mình.

Đản Đản u oán khuyên nhủ.

Giờ khắc này, Sở Phong rất khó xử, hần không phải không hiểu đạo lý này nhưng hần muốn tranh thủ thêm một lần, bởi vì trước mắt chỉ có vị cao nhân thần bí này mới là hy vọng duy nhất có thể cứu Tề Phong Dương mà thôi.

Thế nhưng tính thời gian thì Sở Phong không thể không rời khỏi nơi này, trước khi đi, Sở Phong không cam lòng còn để lại một phong thư ở trước cổng, nội dung cũng là mong vị cao nhân này có thể cứu Tề Phong Dương một mạng.

Cuối cùng, Sở Phong đã uống công đi chuyển này, mang theo tâm trạng mất mát bất lực dứt khoát chạy về hướng Kỳ Lân Vương Phủ, hẳn thề phải cứu được vị đại ca kết nghĩa – Tề Phong Dương của mình.

Thời gian trôi qua như thoi đưa, thăm thoát đã đến này xử trảm Tề Phong Dương. Ngày này, ở hình phạt tràn bên ngoài Kỳ Lân Vương Phủ tụ tập các thế lực, đại nhân vật của các tông môn khắp Thanh Châu.

Hầu như tất cả người có mặt mũi ở Thanh Châu đều đến, bọn họ đều không muốn bỏ qua thời khắc một đại nhân vật danh chấn Thanh Châu bị xử trảm.

Bên ngoài sân hình phạt là biển người đông nghìn nghịt, mà Tề Phong Dương lại bị xích sắt khóa chặt toàn thân, ngay cả miệng cũng bị khóa thật chặt. Trên người hắn chằng chịt vết thương, khí tức yếu ớt nằm ở trên hình phạt đài cao gần mười bốn thước. Phía trên thân thể của hắn là một lưỡi dao sắc bén, chỉ cần lưỡi dao rơi xuống thì Tề Phong Dương chắc chắn sẽ bị chém thành hai đoạn.

– Ai, một nhân vật tốt bị chết như vậy thực quá đáng tiếc!

– Đúng vậy, ở Thanh Châu chúng ta khó lắm mới xuất hiện một vị cao thủ Thiên Vũ Cảnh nhưng cuối cùng lại bị giết như vậy.

– Không có gì đáng tiếc cả, hẳn chính là tự gây nghiệt không thể sống, nếu như hắn thành công giết chết phủ chủ đại nhân thì không phải càng thêm đáng tiếc sao? Dù Tề Phong Dương có mạnh hơn nữa cũng không mạnh bằng phủ chủ đại nhân được.

Giờ khắc này, có người cảm thấy đáng tiếc cho Tề Phong Dương, cũng có người cảm thấy Tề Phong Dương đáng chết. Tuy nhiên lúc tất cả mọi người đều đặt sự chú ý lên hình phạt đài thì Sở Phong đã lên vào bên trong Kỳ Lân Vương Phủ.

Phủ chủ Kỳ Lân Vương Phủ là người Lâm Thị tên là Lâm Mặc Ly, tin rằng chính bởi vì nguyên nhân này nên hắn mới không thể tha thứ cho Tề Phong Dương cũng bước vào Thiên Vũ Cảnh. Bởi vì điều này hoàn toàn uy hiếp đến ngôi vị phủ chủ của hắn.

Bất quá đối với Sở Phong mà nó thì đây không phải là trọng điểm mà trọng điểm chính là Lâm Mặc Ly có một đứa con trai, đây là đứa con trai duy nhất của hắn. Lâm Mặc Ly đối với con trai hết mực cưng chiều.

Tuy nhiên đáng tiếc là con hắn lại là một phế vật, chẳng những tư chất tu võ cực kém mà cả ngày ham mê nữ sắc, là một trong những tồn tại phế vật trong thế hệ trẻ của Kỳ Lân Vương Phủ.

– Bảo bối à nàng đẹp quá, là người đẹp nhất trong tất cả những nữ tử mà ta đã gặp, ngoan ngoãn nghe lời chớ lộn xộn, ta sẽ cưới nàng làm vợ, ban cho nàng vinh hoa phú quý tài nguyên vô tận để nàng trở thành cao thủ tu võ.

– Đừng mà đại nhân, xin đại nhân buông tha cho ta, ta không muốn vinh hoa phú quý, không muốn tài nguyên vô tận, ta không muốn trở thành cao thủ tu võ, ta chỉ muốn về nhà thôi.

Ở bên trong một cung điện sang trọng, trên một chiếc giường lớn có một nữ tử dung mạo xinh đẹp đang co rút trong góc, toàn thân nàng run rẩy khóc thút thít.

Mà ở một nơi khác trên chiếc giường lớn có một tên mập mập quần áo xốc xếch đang nhìn chăm chăm vào vị thiếu nữ này, giống như là lang sói

đang nhìn con mồi của mình, hăn thèm ăn đến chảy cả nước dãi. Tên này chính là Lâm Xung nhi tử của Lâm Mạc Ly.

– Đồ đàn bà thối, người đừng giơ cái bộ mặt không biết xấu hổ ra như vậy, nếu như người không phục tùng ta thì người có tin là ta sẽ giết cả gia đình người hay không? Sau đó đem người ném tới quân doanh để cho hộ vệ của Kỳ Lân Vương Phủ ta chơi người, chơi cho đến khi nào người chết!

Thấy mềm không được thì khuôn mặt Lâm Xung lập tức thay đổi, bắt đầu chuyển sang mạnh bạo.

– Đừng, nghìn vạn lần đừng thương tổn đến người nhà của ta!!

Quả nhiên vừa nghe Lâm Xung nói thế thì vị thiếu nữ ấy liền quỳ xuống cầu xin tha thứ.

– Hừ, vậy thì ngoan ngoãn chớ lộn xộn, phải phối hợp, cái ta không thích nhất chính là nữ nhân không chịu phối hợp, những nữ nhân không chịu phối hợp đều bị ta cấp cho sủng vật của ta.

Lâm Xung vừa nói chuyện vừa chỉ chỉ vào một vật có tướng mạo hung dữ ở một góc phòng, hai mắt nó đỏ ngầu như mãnh thú. Lúc này mãnh thú đang ăn cái gì đó, nhìn kỹ chính là một con người.

Lâm Xung nói không sai, những nữ nhân không chịu phối hợp với hăn đều bị hăn đưa cho con thú dữ đó. Nhưng hăn chưa nói cho thiếu nữ biết những nữ nhân chịu phối hợp với hăn cũng đều bị ném cho con thú này ăn thịt cả.

– Ta nghe lời người, cái gì cũng nghe lời người.

Thiếu nữ bị dọa sợ hãi, vừa khóc thút thít vừa gật đầu, bắt đầu chủ động cởi bỏ quần áo của mình, chuẩn bị phối hợp với hành động của Lâm Xung.

– Ô nga0~~~~~

Nhưng ngay khi Lâm Xung đang chuẩn bị hưởng thụ mỹ nữ trước mặt thì con mãnh thú yêu dấu của hắn lại đột nhiên la hét thảm thiết.

Lâm Xung quay đầu nhìn lại thì khuôn mặt hắn đại biến, bởi vì lúc này con sủng vật yêu quý của hắn đã biến thành một đồng bunn nhào. Bên cạnh đồng bunn nhào có một thiếu niên đang đứng cười châm biếm.

– To gan, người là ai mà lại dám làm hại sủng vật của ta?

Giờ khắc này Lâm Xung vô cùng giận dữ, hắn đứng dậy muốn kêu người tới.

“Vù”

Nhưng vào lúc này, Sở Phong lại giống như ma quỷ xông đến Lâm Xung, lấy tay che kín miệng Lâm Xung, hung hăng đè hắn lên giường, cười quỷ dị nói:

– Hừ, chớ ồn ào, tiểu gia ta sẽ dẫn người đi chơi trò kích thích một chút.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Là Các Người Ép Ta

Lúc này, Lâm Trùng có vẻ đã bị giày vò đến thảm, đầu tóc rối tung rối mù tựa như ổ gà, khuôn mặt bầm dập bị Sở Phong nắm giữa không trung. Hắn đang giãy dụa trong đau đớn nhưng căn bản không thể nào thoát khỏi được.

– Trùng nhi!

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Lâm Trùng thì Lâm Mặc Ly vô cùng tức giận, hắn chỉ vào Sở Phong hung tợn nói:

– Sở Phong, người mau thả Trùng nhi ra nếu không ta nhất định sẽ đem người ngũ mã phân thân!

– Ôi sợ quá, phủ chủ đại nhân à! Người đang hù dọa ai đấy? Ta không thả hắn thì người muốn đem ta bầm thân vạn đoạn, vậy nếu ta đây thả hắn ra thì có phải là người sẽ đem ta đi ngũ mã phân thân không hả? Con mẹ nó! Tiểu gia ta chưa từng thấy qua người nào ngu như người, hạ lệnh tru diệt ta, ngay cả những người có quan hệ với ta mà người cũng không buông tha, nhưng khi ta xuất hiện trước mặt người thì người lại thả ra loại đánh rắm thối hơn cả chó thể này! Chặc chặc.....

– Ta đã nói với người rồi, người hãy bớt nói nhảm đi, mau thả đại ca Tề Phong Dương của ta ra bằng không thì ta sẽ lập tức róc xương lóc thịt đưa con trai phế vật này của người.

– Người dám?

Trong lúc nói chuyện, Sở Phong rút từ bên hông ra một cây chủy thủ, chủy thủ này phát ra hàn quang lóng lánh cực kỳ sắc bén, là Sở Phong thuận tay cầm được trong phòng ngủ của Lâm Trùng. Dùng thứ này để hù dọa người so với Bách Biến Cung mà bất cứ lúc nào Sở Phong cũng có thể ngưng tụ ra thì quả thật có ích hơn nhiều.

Ngày thường Lâm Mạc Ly cực kỳ cưng chiều Lâm Trùng, hẳn thấy hành động của Sở Phong thì sắc mặt trắng bệch, tức khắc gầm lên.

– Hừ, ta không dám sao? Người hãy nhìn thật kỹ cho ta, nhìn xem tiểu gia có dám hay không?

Nhưng Sở Phong lại hừ một tiếng, sau đó cánh tay hắn bỗng nhiên hạ xuống, chỉ thấy chủy thủ trong tay hắn hóa thành một luồng ánh sáng lập tức đâm xuống bàn tay của Lâm Trùng.

– Aaaaaaaaaaaaaa.....

Chủy thủ vừa đâm xuống, Lâm Trùng liền gào khóc thảm thiết, bởi vì bàn tay của hắn đã bị Sở Phong chém đứt ba ngón, khiến hắn đau đến mức mồ hôi chảy đầm đìa, nước mắt và nước mũi đều chảy ra. Bởi vì bình thường hắn luôn là kẻ cao cao tại thượng, chưa từng chịu qua đau khổ như thế.

– Sở Phong, ta muốn làm thịt ngươi!

Một màn này khiến cho Lâm Mạc Ly tức giận không ít, gương mặt già nua tức giận đến tím bầm, ánh mắt như dao găm hận không thể đem Sở Phong ăn tươi nuốt sống.

– Người nói cái gì? Ta đây không có nghe rõ!

Sở Phong lạnh lùng cười, sau đó lại đâm thêm một nhát, hai ngón tay còn lại của Lâm Trùng cũng bị chém đứt.

– Aaaaaaaaaa.....

Lần này, Lâm Trùng càng kêu gào thảm thiết hơn, giọng nói khàn khàn kèm theo tiếng khóc nức nở truyền về phía Lâm Mạc Ly:

– Phụ thân mau thả Tề Phong Dương đi, nếu không con trai người sẽ bị hấn chém chết!

– Thả người, mau thả Tề Phong Dương ra!!!

Mà Lâm Mạc Ly nhìn thấy dáng vẻ đau đớn thảm thiết của đứa con trai bảo bối thì càng đau lòng, hấn vội vàng hạ lệnh thả người.

– Không được, không thể thả!

Thấy vậy, Yến Dương Thiên lại vội vàng quát.

– Ở nơi này, ta chính là trời, ta nói thả là thả, mau chóng thả người ra cho ta!!!

Lâm Mạc Ly cũng nổi giận, đối với hấn mà nói, không có thứ gì có thể so sánh với đứa con trai bảo bối cả. Về phần những hộ vệ của Kỳ Lân Vương Phủ thì không dám nghịch ý của Lâm Mạc Ly, vội vàng cời dây thừng, kéo Tề Phong Dương từ dưới lưỡi đao lên.

– Tất cả đều rời khỏi hình phạt đài xa một chút cho ta!

Sở Phong giận dữ hét lên.

Mà Lâm Mạc Ly rất sợ con trai mình bị thương lần nữa nên hấn cũng không dám sơ suất, vội càn truyền lệnh bảo tất cả mọi người rút khỏi hình phạt đài, bản thân hấn cũng rời khỏi hình phạt đài.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi hình phạt đài thì lúc này Sở Phong mới lôi Lâm Trùng đi về hướng hình phạt đài. Giờ khắc này, Sở Phong có

thể cảm nhận được Tề Phong Dương có bao nhiêu suy yếu, có thể thấy mấy ngày nay huynh ấy cũng chịu không ít đãi ngộ, ít nhất lúc này Tề Phong Dương đã không còn chút chiến lực nào.

– Đại ca, đệ đã tới chậm!

Sở Phong đỡ Tề Phong Dương lên, trên mặt tràn đầy vẻ áy náy.

– A, người tên tiểu tử thú vị này, ta biết đệ sẽ đến mà! Bây giờ không phải lúc già mồm, nếu như đệ đã tới thì nhất định phải sống mang lão tử ra ngoài, bằng không thì dù lão tử có thành ma cũng sẽ không bỏ qua cho đệ.

Tề Phong Dương rất yếu ớt thể nhưng hãn cũng rất vui vẻ, ít nhất điều này nói rõ trước đây hãn giúp đỡ Sở Phong không uổng công, Tề Phong Dương hãn cũng không có nhìn lầm người.

– Yên tâm, cho dù có thành quỷ thì cũng có đệ đệ này đi cùng huynh.

Sở Phong thản nhiên cười, sau đó ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, trước tiên quét mắt về phía mọi người một lượt, cuối cùng rơi trên người Yến Dương Thiên đang đứng giữa không trung, quát to:

– Tránh ra!

– Hôm nay ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này!

Thấy vậy, Sở Phong cũng không lưu tình, hãn giơ tay lên bắt lấy cánh tay Lâm Trùng kéo về phía sau, “Rắc”, lại đem cánh tay Lâm Trùng bẻ thành hình chữ “V”.

– Aaaaaaaa, Yến Dương Thiên chết tiệt, mau cắt ngay cho ta.

Lâm Trùng đau đến nhe răng nhếch miệng, lớn tiếng mắng.

– Yến Dương Thiên mau tránh ra cho ta, đây là mệnh lệnh!

Cùng lúc đó, Lâm Mạc Ly thương con càng thêm sốt ruột cũng hét lớn với Yến Dương Thiên.

Đối mặt với thái độ cương quyết của Lâm Mạc Ly, Yến Dương Thiên chau mày, trong lòng cảm thấy khó xử. Cuối cùng hắn vẫn thỏa hiệp không chỉ thu hồi uy áp phong tỏa còn ngoan ngoãn lui sang một bên.

Thấy vậy, Sở Phong dùng tay còn lại đỡ Tề Phong Dương, một tay nắm chặt Lâm Trùng, sau đó hào quang chớp động, “Vèo” một tiếng lao đi giống như một ngôi sao băng chạy như điên về phía chân trời, phương hướng hắn trốn chạy chính là Bách Thúc Khâu.

– Còn muốn chạy sao, không có dễ dàng như vậy đâu!

Cùng lúc đó, Lâm Mạc Ly cùng với Yến Dương Thiên dần như đồng thời động thân, lấy tốc độ còn nhanh hơn tốc độ Sở Phong đuổi theo sau.

– Trời ạ! Tên Sở Phong kia vậy mà lại dựa vào sức lực một mình hắn đi cứu Tề Phong Dương!

– Tiểu tử này vô cùng can đảm, chỉ có điều tu vi của hắn như thế lại có thể ngự không mà đi, chẳng lẽ hắn chiếm được truyền thừa của Ngự Không Lão Nhân sao?

Sau khi ba người rời khỏi thì hình phạt đường vốn vô cùng yên lặng tức khắc đại loạn, tất cả mọi người đều bị một màn vừa rồi dọa đến sợ ngây người.

Một vị thiếu niên gần mười sáu tuổi như Sở Phong lại dám xông vào Kỳ Lâm Vương Phủ, chỉ dựa vào sức một mình lại có thể cướp đi Tề Phong Dương trước mặt hai vị cao thủ Thiên Vũ Cảnh như phủ chủ Kỳ Lâm Vương Phủ – Lâm Mạc Ly và tông chủ Lăng Vân Tông – Yến Dương Thiên. Đây quả thực là một huyền thoại.

Mặc dù Sở Phong dựa vào thủ đoạn đặc biệt mới làm được điều này nhưng chỉ riêng phần tài trí, dũng khí, thực lực này cũng đủ khiến cho mọi người kinh hãi, rất nhiều người không làm được như vậy.

Cho nên, lúc này phần lớn mọi người cũng không cảm thấy Sở Phong đại nghịch bất đạo, ngược lại rất nhiều người còn vô cùng khâm phục Sở Phong. Nhất là thế hệ trẻ thậm chí còn bài tỏ thái độ sùng bái Sở Phong, bởi vì hành động của Sở Phong, bọn họ chỉ có thể nhìn theo chứ không dám làm, thực tế bọn họ không thể nào làm được chuyện như vậy.

Mà ngay lúc mọi người đang biểu thị đủ loại khiếp sợ với Sở Phong thì Sở Phong lại đang liều mạng chạy về phía chân trời. Hắn vừa chạy như bay vừa quay đầu hét với Yến Dương Thiên đang đuổi càng lúc càng gần:

– Người còn đuổi theo ta nữa, có tin ta sẽ giết Lâm Trùng không?

– Người giết đi, trái lại người không dám giết hắn!

Yến Dương Thiên không hề sợ hãi, ngược lại còn buông lời châm chọc.

– Lâm Mặc Ly, người mau bảo hắn lui lại, nếu không ta sẽ làm thịt con trai của người.

Sở Phong biết Yến Dương Thiên cũng không quan tâm đến sự sống chết của Lâm Trùng, vì vậy liền đưa ánh mắt về phía Lâm Mặc Ly đang ở sau lưng Yến Dương Thiên.

– Phủ chủ đại nhân, ngài đừng để tiểu tử này uy hiếp. Hôm nay nhất định không thể để cho tiểu tử này chạy thoát, bằng không thì về sau hậu hoạn vô cùng. Khi đó người không phải chỉ mất một đứa con trai đơn giản như vậy mà sẽ là toàn tộc bị diệt!!

Thấy vậy, Yến Dương Thiên cũng vội vàng khuyên nhủ, trong lúc nói chuyện càng nhích gần về phía Sở Phong. Cùng lúc đó uy áp Thiên Vũ Cảnh kinh khủng kia đã lén bao phủ lấy Sở Phong.

Mà sau khi nghe được lời khuyên nhủ của Yến Dương Thiên thì Lâm Mạc Ly cũng trở nên do dự, tuy rằng nhi tử bảo bối của hắn rất quan trọng, thế nhưng nếu như bắt buộc phải chọn giữa con hắn cùng với sự an toàn của toàn bộ Kỳ Lâm Vương Phủ thì sự lựa chọn này kỳ thực cũng không khó.

Thấy Lâm Mạc Ly đã bị dao động, Yến Dương Thiên càng không buông tha. Sở Phong chau mày ý thức được việc lớn không ổn vì vậy ánh mắt hắn càng trở nên âm u, dần hiện ra một quyết định.

Hắn giơ cánh tay đang nắm lấy Lâm Trùng lên thật cao, sau đó từng tầng Huyền Lực liên tục khởi động trong lòng bàn tay hắn, hung tợn nói với Lâm Mạc Ly và Yến Dương Thiên:

– Đây là do các người ép ta, hôm nay tốt nhất là các người đừng để ta trốn thoát bằng không dù cho các người có trốn đến chân trời góc biển thì ta cũng sẽ đem từng người bọn người chém giết không tha.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay Sở Phong thành linh nắm chặt, Huyền Lực kinh khủng lập tức xông vào cơ thể Lâm Trùng, cơ thể hắn càng ngày càng phồng to, sau cùng chỉ nghe một tiếng “Ầm” thật lớn, Lâm Trùng đã biến thành một bãi máu phiêu đảng chốn chân trời.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Ác Ma Vũ Dực

Huyết vụ đỏ tươi tung tóe đẳng chân trời, tên biến thái Lâm Xung đã hoàn toàn chết hẳn, Sở Phong không để cho gã ta một chút cơ hội nào.

Lúc này, Lâm Mạc Ly và Yên Dương Thiên đều bị hành động của Sở Phong dọa cho sợ ngây người.

Yên Dương Thiên thực sự không nghĩ đến việc Sở Phong dám giết chết Lâm Xung, bởi vì dù sao thì lúc này trong mắt Sở Phong, Lâm Xung là công cụ duy nhất để bảo vệ tính mạng.

Về phần Lâm Mạc Ly, nói y bị kích động lại càng chính xác. Nhi tử mà y cưng chiều nhất giờ phút này bị người ta giết đến ngay cả mảnh vụn cũng không còn, thử hỏi làm sao có thể bình tĩnh được.

“Sở Phong, ta phải băm vằm người ra thành ngàn mảnh!!!”

Đột nhiên, Lâm Mạc Ly ngửa mặt lên trời gầm thét phẫn nộ, tựa như sấm sét lại như tiếng gào của thú vương. Bầu trời rung động như muốn sụp đổ, trong vòng mấy chục dặm, chim muông đều sợ đến mức bay tán loạn.

Đồng thời hai cổ uy áp Thiên Võ cảnh đáng sợ che trời phủ đất tuôn ra, đây là Thiên Lực tụ lại mà thành, trên không trung bắt đầu tăng mạnh, có thể thấy bầu trời run lên nhè nhẹ, như là đang sợ hãi cổ uy lực này vậy.

“Gay rồi, uy áp Thiên Võ cảnh bậc này quá mạnh mẽ.”

Uy áp kia còn chưa đến, Sở Phong đã cảm nhận được áp lực cực lớn, hắn thấy máu trong người đang sôi lên, phủ tạng uồn ẻo, xương cốt toàn thân rung động... cả người như muốn nát bấy.

Cho dù lúc này Sở Phong đang mượn sức mạnh của Đản Đản, là một cao thủ Huyền Võ tam trọng, nhưng đối mặt với cường giả Thiên Võ cảnh mới thấy mình nhỏ yếu như thế nào, như thế không chịu nổi một kích.

Sở Phong tin chắc rằng nếu để hai cổ uy áp kia đến gần, không cần hai người bọn họ thi triển thủ đoạn nào khác, chỉ bằng uy áp cũng đủ đè chết hắn, ép tới nát bấy thành một mảnh huyết vụ mất.

Nhưng Sở Phong cũng không phải kẻ ngốc, ngay ở thời điểm giết Lâm Xung, hắn đã kết nối với Đản Đản, đem thân thể của mình cho Đản Đản điều khiển. Nên ngay khi đồng tử của Sở Phong co rút lại, thân thể của hắn đã hoàn toàn bị Đản Đản chiếm cứ.

“Phủ chủ đại nhân đừng vội giết hắn, lưu lại một mạng cho hắn. Tên Sở Phong này trên người có quá nhiều bí mật, chẳng những có ngự không bí kỹ, chỉ sợ còn có các bí kỹ trong truyền thuyết. Trước hết chúng ta ép hắn nói ra, sau đó từ từ hành hạ đến chết”.

Lúc này Yên Dương Thiên vẫn hướng đến Lâm Mạc Ly truyền âm, bởi gã cảm thấy mạng nhỏ của Sở Phong đã hoàn toàn nằm trong tay mình. Lòng tham của gã đã đặt vào các bí mật trên người của Sở Phong.

“Ừm.”

Nghe được những điều này, Lâm Mạc Ly dù đang bị lửa giận nhồi sọ, cũng khôi phục một tia thanh tỉnh. Tất nhiên y muốn Sở Phong phải trả giá, nhưng nghĩ đến những thủ đoạn đặc biệt trên người Sở Phong, đối với Kỳ Lân vương phủ hoặc với bản thân y đều có trợ giúp cực lớn.

“Phù u...”

Nhưng ngay tại lúc đó, từ cơ thể Sở Phong đột nhiên hiện lên luồng khí màu đen, tựa như mây đen che phủ đầy trời, bí mật mang theo một hồi thanh âm gào khóc thảm thiết và lạnh lẽo thấu xương.

Loại hàn ý này không phải lạnh như băng, mà là một kiểu quý dị không cách nào hình dung được. Quan trọng nhất là sau khi luồng khí màu đen này xuất hiện, hơi thở của Sở Phong tăng mạnh, so với lúc trước còn mạnh hơn không chỉ vài lần.

“Loại cảm giác này thật quý dị, tựa như tất cả âm khí đều tập trung lại vậy, chẳng lẽ trong cơ thể hãn tồn tại một ác ma hay sao?”

Trước sự thay đổi đột ngột của Sở Phong, Yên Dương Thiên cùng Lâm Mặc Ly thần sắc đại biến, đều bị dọa cho sợ hãi.

Bởi vì lúc này Sở Phong phát ra hơi thở quá mức quý dị, không những nhân loại không thể có, mà ngay cả những hung thú hay yêu thú tàn nhẫn nhất cũng không có một hơi thở khủng khiếp như vậy.

“Vèo.” Ngay tại khoảnh khắc Lâm Mặc Ly và Yên Dương Thiên giật mình, thân hình Sở Phong bỗng bay vọt lên, hóa thành một đám lưu quang, mang theo luồng khí màu đen hướng về chân trời phía xa bắn đi, tốc độ cực nhanh làm người ta lú lẫm. So với lúc trước khi Sở Phong thi triển ngự không thuật còn nhanh hơn mấy lần.

“Mau đuổi theo, không thể để hãn bỏ trốn! Giết hãn! Giết hãn ngay! Không thể lưu lại mạng của hãn!”

Giờ khắc này Yên Dương Thiên và Lâm Mặc Ly đều sợ hãi, vì bọn họ cảm nhận được bên trong luồng khí màu đen kia một sự uy hiếp trước nay chưa từng có, quả thực khiến người ta sờn hết gai ốc, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Mà luồng khí cổ quái đó lại đến từ bên trong cơ thể Sở Phong, tất nhiên làm bọn họ căng thẳng không thôi, nhất định lúc này phải giết chết Sở Phong, tuyệt không thể cho Sở Phong bất cứ cơ hội phản kháng nào. Bởi vì bọn họ thực sự không biết, thiếu niên này còn nắm giữ thủ đoạn nghịch thiên nào nữa.

Nhưng đã trễ, chỉ thấy luồng khí màu bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một đôi cánh màu đen cực lớn mở rộng sau lưng Sở Phong.

Đôi cánh màu đen đó so với Sở Phong còn lớn hơn vài lần, mỗi bên dài đến mấy mét, bên trên phủ đầy lông vũ màu đen, bề mặt lông vũ quanh quẩn hắc sắc khí diễm như đang thiêu đốt.

Quan trọng nhất là khi vũ dực khê vẫy động liền tạo ra các vòi rồng cuồng bạo, chẳng những tăng tốc độ cho Sở Phong, ngược lại đối với Lâm Mạc Ly và Yên Dương Thiên còn tạo nên cản trở.

“Đáng ghét, tiểu tử này chẳng lẽ không phải người sao? Sao có thể có lực lượng quý dị như vậy? Đây là thủ đoạn của nhân loại sao?”

Yên Dương Thiên lúc trước còn nói cười vui vẻ, giờ phút này đang liều mạng đuổi theo, sớm đã không còn chút nào vẻ thong dong vừa rồi.

Bởi vì dù là gã, bây giờ có thi triển ra tất cả thủ đoạn của mình nhưng muốn đuổi theo Sở Phong vẫn là có áp lực rất lớn. Không những vậy, khoảng cách giữa gã và Sở Phong đang dần kéo giãn ra từng chút một, hơn nữa, tốc độ kéo giãn ngày càng nhanh.

“Khốn kiếp, đứng lại cho ta, hôm nay dù có chết ta cũng phải róc xương lóc thịt ngươi.”

So với Yên Dương Thiên, Lâm Mạc Ly đã lâm vào trạng thái bộc phát, lửa giận vừa bị áp chế lại một lần nữa nổi lên lấp đầy cơ thể và trái tim y.

Bởi vì y không thể dễ dàng tha thứ cho việc nhi tử bị giết ngay trước mặt mình mà lại bất lực để hung thủ ngênh ngang rời đi, y nhất định phải chém chết Sở Phong.

“Thật lợi hại, đây là sức mạnh của Đản Đản. Đản Đản, người không khỏi quá mạnh mẽ đi?”

Cùng lúc đó, Sở Phong cũng là bị thủ đoạn của Đản Đản làm cho kinh hãi. Bởi vì lúc này Đản Đản ra tay, so với ngự không thuật của hãn tuyệt đối cao minh hơn mấy lần, tuyệt không thể đánh đồng.

Cho dù cơ thể đang được Đản Đản điều khiển, nhưng Sở Phong vẫn có thể cảm nhận được, hai vị cường giả Thiên Võ cảnh giờ phút này đang bị bỏ lại xa lắc phía sau lưng, hơn nữa lại càng ngày càng xa. Ít nhất về tốc độ, bọn họ rõ ràng không địch lại.

“Oa a.”

“Phụt.” Nhưng đúng vào lúc này, Sở Phong đang bị Đản Đản điều khiển, đột nhiên mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, hơn nữa hắc sắc khí diễm đang quanh quẩn xung quanh cũng lập tức nhạt đi rất nhiều.

“Đản Đản, người không sao chứ?”

Thấy thế, Sở Phong lập tức trở nên lo lắng, bởi vì hãn biết đây là Đản Đản xảy ra vấn đề.

“Đáng ghét, loại trạng thái này ta không thể kiên trì quá lâu, thân thể của người cũng không thể chịu được ác ma vũ lực của ta”. Đản Đản không cam lòng nói.

“Vậy người mau dừng lại, để ta thay người”.

Sở Phong ý thức được tình thế không tốt, bắt đầu lớn tiếng la lên, muốn đoạt lại quyền khống chế thân thể, không muốn để cho Đản Đản tiếp tục mà nguy hiểm đến tính mạng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Phá Lệ Mà Ra Tay

"Không được, bây giờ trả lại thân thể cho người thì sao người có thể trốn thoát khỏi tay bọn chúng?"

"Nếu bị bọn chúng bắt được thì ta và người sẽ cùng chết, trước sau đều phải chết thì chi bằng ta liều với chúng một phen." Nhưng Đản Đản vốn không cho Sở Phong cơ hội để đoạt lại thân thể.

Nàng quật cường lau vết máu ở khóe môi, quyết tâm hiện lên trong đáy mắt, sau đó cắn răng tiếp tục điều khiển thân thể của Sở Phong, liều mạng vỡ hắc sắc vũ dực (*) ở sau lưng, cố gắng trốn chạy bay về phía trước.

"Đản Đản, người..."

Lúc này đây Sở Phong rất đau lòng, hẳn biết Đản Đản đang liều mạng, vì để cứu hắn mà liều mạng, nhưng cảm giác bất lực nấp sau lưng nữ nhân này thật sự không hề dễ chịu. Mà trong tình huống này, thể lực của Đản Đản đang ngày càng suy giảm, luồng khí đen quấn quanh thân cũng ngày càng nhạt đi, ưu thế tuyệt đối về mặt tốc độ cũng bắt đầu chậm lại, cuối cùng thì hoàn toàn biến mất. Chẳng những không thể tiếp tục hất văng hai người sau lưng mà ngay cả khoảng cách khó khăn lắm mới kéo ra được giờ cũng dần dần rút ngắn lại.

"Tốc độ của tiểu tử kia chậm lại rồi, nhanh lên, bắt lấy cơ hội này một kích tiêu diệt nó đi, không được cho nó thêm cơ hội nào để may mắn thở dốc."

Yên Dương Thiên đang rất bối rối thì thấy Sở Phong chẳng những đã mất đi tốc độ kinh khủng lúc đầu mà quanh thân bây giờ còn trông trơn lay lắt như muốn ngã khuyu đến nơi, ngay lập tức mừng như điên, vừa điên cuồng hô lên vừa điều động thần lực toàn thân rồi dồn hết sức mà đuổi theo Sở Phong.

"Lần này không thể để hắc có cơ hội trốn thoát nữa, trước tiên ta muốn chặt hắc ra thành tám phần, sau đó băm thây thành vụn mảnh, rồi lại xé ra cho nát vụn, cuối cùng là đập thành bột máu!"

Lúc này đây lửa giận cuồng bạo nhen nhóm lên trong mắt Lâm Mặc Ly, cả người y toát ra sát khí thấu xương, cứ thế không chịu thu liễm lại phần nào mà để nó bộc lộ hết thảy đuổi theo Sở Phong.

"Phụt."

Bỗng nhiên cơ thể Sở Phong phun ra một ngụm máu tươi, cùng lúc đó đôi hắc sắc vũ dực sau lưng Sở Phong cũng nháy mắt biến mất, cơ thể của hắc ngã khuyu, rơi xuống rừng cây ở phía dưới.

"Không lẽ bảo ta phải thua dưới tay hai tên nhân loại nhỏ bé yếu ớt này thật sao? Ài, đúng là chuyện đáng cười..."

Lúc này, dù Sở Phong không thể điều khiển thân thể của mình được nữa nhưng vẫn có thể nghe được giọng nói rất không cam lòng và cũng không kém phần suy yếu của Đản Đản truyền đến bên tai.

"Đáng ghét, đáng ghét..."

Nhưng hắc không thể làm gì được cả, bởi vì ý thức của Đản Đản đã mơ hồ rồi, sẽ không chủ động tự mình giao lại quyền điều khiển thân thể cho Sở Phong, cho nên Sở Phong chỉ có thể cảm nhận được bản thân đang cùng Tề Phong Dương trên vai lao nhanh xuống dưới mà không thể làm gì được cả.

"Rầm."

Cuối cùng Sở Phong với Tề Phong Dương cũng rơi xuống rừng cây, xung chấn rất lớn làm cho cả một vùng đất lớn bị nổ thành một cái hố to, dấy lên một đám bụi bặm dày đặc, kinh động đến chim thú trong rừng khiến chúng chạy tán loạn cả lên.

"Ha ha, tiểu tử thối, thì ra người cũng có lúc sức cùng lực kiệt, để ta xem thử lần này người còn chạy đi đâu được!"

Cùng lúc đó Yên Dương Thiên cũng đã đuổi kịp đến, hắn ta nhìn khói bụi đang bốc lên cuồn cuộn ở phía dưới thì mừng rỡ không dứt, nhưng lại không dám chủ quan một chút nào hết, trước tiên lấy uy áp của mình bao phủ xuống dưới để đảm bảo chặn lại đường lui của Sở Phong rồi mới chậm rãi đáp xuống.

"Soạt."

Mà lúc này đây Lâm Mạc Ly cũng đã đuổi theo đến, y ẩn giấu mang theo hết thủy lửa giận của mình nhảy thẳng vào trong đám khói bụi mịt mù kia, giận giữ gầm lên: "Sở Phong, người nộp mạng cho ta!!!!"

Lâm Mạc Ly vung tay áo lên đã lập tức thổi tan đám khói bụi bằng bạc kia, có điều khi nhìn rõ được nơi này thì sâu trong đáy mắt của Lâm Mạc Ly hay là của Yên Dương Thiên đều có biến chuyển lớn, biểu cảm nhe răng nghiêng lợi trở nên đặc sắc đến kỳ lạ. Bởi lẽ bọn y cả kinh phát hiện ra dù chỗ này có một cái hố to nhưng vốn dĩ không hề có bóng dáng của Sở Phong, vậy mà Sở Phong không có ở đây, hắn đã biến mất vô tung rồi.

"Người đâu? Người đâu rồi? Rốt cuộc trốn ở đâu? Lăn ra đây cho ta!!"
Lâm Mạc Ly đã hơi điên lên, bắt đầu điên cuồng gầm thét lên.

"Nhìn kìa, chỗ đó có chữ viết!" Đúng lúc này thì Yên Dương Thiên nhảy đến đưa tay chỉ vào trong cái hố sâu kia.

Mà khi Lâm Mạc Ly nhìn theo hướng ngón tay Yên Dương Thiên chỉ thì cũng lấy làm sợ hãi, trong cái hố sâu kia quả thật có viết tám chữ lớn, nét bút của tám chữ lớn này rất hữu lực, ẩn tàng khí tức đại thành, mà nội dung của tám chữ lớn này là: "Mạch núi Thanh Long, quyết chiến sinh tử!!!"

"Cái này..." Đọc xong tám chữ lớn này, Lâm Mạc Ly cùng Yên Dương Thiên hít một hơi khí lạnh rồi đưa hai mắt nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương cũng bắt đầu dấy lên ngờ vực, bất an cùng sợ hãi giống mình.

"Làm sao đây? Chẳng lẽ có người cứu Sở Phong?" Lâm Mạc Ly tựa như bị chuyện bất thành linh vừa rồi dọa sợ, nhanh chóng khôi phục lại dạng sói, không còn phát điên như vừa nãy nữa.

"Không đâu, nếu đúng thật là có cao nhân hỗ trợ thì Sở Phong không cần phải luẩn quẩn một vòng lớn như thế, chắc chắn Sở Phong kia đã dùng thủ đoạn đặc thù nào đó để lừa gạt hai người bọn mình rồi bỏ chạy, dù sao cũng không thể tưởng tượng nổi tên tiểu tử kia nắm trong tay bao nhiêu thủ đoạn đâu." Yên Dương Thiên giải thích.

"Vậy trước mắt phải làm gì?" Vị Lâm Mạc Ly đường đường là chủ phủ của Kỳ Lâm Vương phủ lại không có chủ kiến.

"Còn có thể làm gì được giờ, trước mắt chỉ có một con đường mà thôi, chính là Thanh Long tông!!!" Yên Dương Thiên đưa mắt nhìn về hướng Thanh Long tông.

Hai ngày sau ở Bách Cừ Câu, trong Vân Trung điện, Tề Phong Dương mê man mở mắt ra, trí nhớ của y vẫn dừng lại lúc Sở Phong công y chạy trốn rồi rơi xuống rừng cây, còn mấy việc sau đó y chẳng có chút ấn tượng gì cả.

" Tỉnh rồi!" Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ngẩng đầu lên nhìn thì ra là lão bằng hữu của y, chủ nhân của tòa cung điện này, vị cao thủ thần bí, lam bào giới linh sư.

"Sở Phong đâu rồi? Hắn ở đâu? Đừng bảo huynh không cứu được hắn nhé?" Tề Phong Dương đứng phắt lên, lúc này cơ thể của y đã bình phục hoàn toàn rồi, giờ đang lo lắng kiểm tìm hình bóng của Sở Phong.

"Yên tâm đi, ta cứu hắn rồi." Vị cao thủ thần bí này bình tĩnh cười đáp.

"Này Hằng Viễn huynh, ta biết ngay huynh sẽ không thấy ta chết mà không cứu đâu." Nghe được lời đáp thì trên mặt Tề Phong Dương mới lộ ra vẻ vui vẻ, hỏi: "Vậy Sở Phong đâu rồi? Huynh đưa hắn đi đâu rồi?"

"Đưa đến nơi hắn nên đến rồi." Vị cao thủ thần bí này lại thông thả đi đến ngồi trên ghế gỗ lắc, một tay mở quạt rồi phe phẩy.

"Nơi nên đến?" Tề Phong Dương đầy mặt khó hiểu.

"Khương Hằng Viễn ta đã từng lập thề sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện ở Thanh Châu, không vướng vào ân oán ở nơi ấy, chỉ đi tìm thân thể ngày đó ban thưởng."

"Lần này ta cứu người với Sở Phong là đã phá lệ, ta cứu hắn một mạng không phải là nể mặt người, mà là do thấy hắn là một mầm mống tốt."

"Hắn chỉ mới gần ấy tuổi đã có thiên phú đến thế, chỉ cần tiếp tục trưởng thành, thành tựu chắc chắn sẽ không thể kém mấy bọn tiểu bối kia đâu."

"Chỉ e mấy tên tiểu yêu nghiệt trong hoàng triều của ta hắn cũng sẽ có một ngày đuổi kịp, bởi vì trong cơ thể của tên tiểu tử này hình như có sức

mạnh đặc thù nào đó, còn về phần nó là cái gì thì ta cũng không đoán được."

"Nhưng ta nhìn trúng hắc không phải ở điểm này, mà là ở điểm hắc vì cứu người cũng không màng mạng của mình, loại tinh thần này có rất nhiều người không có được, hắc đáng để ta cứu." Khương Hằng Viễn cứ thế mà giải thích.

Mà lúc này đây Tề Phong Dương chỉ mỉm cười một cái, cũng không hỏi về Sở Phong nữa mà lảm nhảm việc nhà với Khương Hằng Viễn.

Bởi vì y hiểu rất rõ Khương Hằng Viễn, bởi vì Khương Hằng Viễn ra tay lần này đúng là đã phá lệ, mà gã lại có đánh giá như thế với Sở Phong thì đã nói rõ rằng lúc này Sở Phong tất nhiên là đã ở một nơi an toàn.

"Ừm..."

Cùng lúc này ở một nơi cách rất xa Bách Cừ Câu, Sở Phong mơ màng mở mắt ra, xoa xoa cái đầu đau nhức của hắc, rồi quét mắt nhìn về bốn phía.

Khi hắc nhìn rõ hết thấy những thứ ở trước mắt rồi thì mặt lại đổi sắc, đôi mắt lập tức trợn trừng lên, trong mắt bắt đầu dấy lên chấn động không thể tin nổi, vô cùng ngạc nhiên mà hỏi: "Đây là đâu?"

(*) hắc sắc vũ dực: cảnh chim đen.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Kho Báu Tài Nguyên

Thượng phẩm huyền dược, trung phẩm huyền dược, hạ phẩm huyền dược.

Cực phẩm nguyên dược, thượng phẩm nguyên dược, trung phẩm nguyên dược, hạ phẩm nguyên dược.

Cực phẩm linh dược, thượng phẩm linh dược, trung phẩm linh dược, hạ phẩm linh dược.

Ngoại trừ những tài nguyên tu luyện này, còn có cả những thánh dược trị thương, bổ dược khác nhau, kể cả các kiện áo giáp, vũ khí đặc biệt.

Lúc này, xung quanh Sở Phong, các bảo vật được sắp xếp một cách trình tự, trong mắt Sở Phong, đây đúng là một bảo khố khổng lồ.

“Đây là chỗ nào? Lại có lượng tài nguyên lớn như vậy? Phát tài rồi, thật là phát tài lớn rồi!” Sở Phong há hốc mồm kinh ngạc, hẳn đúng là rơi vào núi vàng rồi.

“Chà, Sở Phong, người phát tài rồi, lại có nhiều huyền dược như vậy”. Đúng lúc này, tiếng Đản Đản vang lên trong đầu Sở Phong, hơn nữa, nghe thanh âm của nàng như sinh long hoạt hổ, chẳng có chút bộ dạng bị thương, ngược lại so với ngày thường còn muốn khỏe mạnh hơn.

“Đản Đản? Người đã tỉnh, người không sao? Thật là tốt quá!”

Nghe thấy tiếng Đản Đản, Sở Phong vô cùng vui vẻ, vì trong trí nhớ của hắn, Đản Đản vì cứu hắn mà thi triển ra thủ đoạn cấm kị, cuối cùng vì kiệt sức mới phải đi lạc vào rừng.

“Đúng vậy, ta... Vậy mà ta không sao, một chút ảnh hưởng cũng không có. Thật kỳ quái, Sở Phong, không phải người đã cứu ta sao?”

Đản Đản đầy vẻ khó hiểu, đôi mắt to long lanh chớp chớp, tỏ ra mơ hồ.

“Ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, theo lý mà nói, lúc đó chúng ta hẳn đã phải chết mới đúng. Làm sao ta và người chuyện gì cũng không có, còn rơi vào bảo khố này? Đúng rồi, đại ca Tề Phong Dương đâu rồi? Sao không thấy huynh ấy?”

Hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, Sở Phong mới nhớ tới Tề Phong Dương, vội vàng đứng dậy tìm khắp nơi, nhưng không thấy tung tích của Tề Phong Dương. Điều này khiến cho Sở Phong không khỏi có chút lo lắng.

“Đây là?!” Ngay lúc đó, Sở Phong đột nhiên phát hiện ra vị trí lúc trước hắn nằm có một tờ giấy. Hắn nhặt lên nhìn, trên giấy chỉ viết vài dòng đơn giản, nhưng ngay lập tức làm cho Sở Phong trở nên yên tâm hơn.

“Tề Phong Dương không sao, người không cần lo, còn nơi này là nơi nào, người rời khỏi đây sẽ biết, nhưng ta khuyên người, trước khi ra khỏi đây, tốt nhất đem hết những thứ đó đi, nếu không người sẽ phải hối hận!”

“Giấy này ai để lại vậy?”

Sở Phong hơi ngạc nhiên, hắn chắc chắn bản thân đã được cứu xuống đây.

“Không cần nghĩ nữa Sở Phong, nếu ta đoán không sai, có lẽ bị cao thủ thần bí của Bách Cừ Câu đã cứu người, Tề Phong Dương đã bị hắc ta mang đi rồi, người có thể tới đây, chắc chắn cũng là do hắc làm.” Đản Đản phân tích một cách bình tĩnh.

“Là hắc sao?” Sở Phong cũng không chắc chắn, nhưng cẩn thận ngẫm lại, trong những người hắc quen biết, e rằng ngoài vị kia ra, thật sự không ai có thể cứu được hắc.

“Thôi kệ, đem những thứ này đi đã rồi nói, nếu không lại phụ tấm lòng của người đó.”

Sở Phong cũng chẳng phải dạng chính nhân quân tử gì, hắc chỉ sống vì những người bên cạnh mình thôi, cho nên mờ đã dâng tận miệng thì đương nhiên không thể bỏ qua. Hắc đứng dậy, đi đến một bên vách tường trước, vì trên bức tường này treo chi chít túi các càn khôn.

Nhiều bảo bối như vậy, Sở Phong muốn lấy hết, túi càn khôn này là vật không thể thiếu, mà đặt ở đây hiển nhiên là để chuẩn bị cho Sở Phong.

Nói thì chậm nhưng hành động lại rất nhanh, Sở Phong không chút chậm trễ, thu gom những bảo bối ở đây nhanh như gió, đem những thứ mình có thể dùng để riêng ra một chỗ, những thứ mình không dùng đến gom ra một chỗ, cuối cùng chia thành hai túi lớn rồi vác lên vai.

Dù chỉ có hai túi lớn, nhưng bên trong đều là những túi càn khôn nhỏ. Trong từng túi càn khôn đều đựng đầy bảo bối, từ đó có thể tưởng tượng ra hai túi này của Sở Phong đã gom được không ít thứ tốt.

Có thể coi là thế, bảo vật trong bảo khố này Sở Phong tất nhiên cũng chưa lấy đi hết, nhưng những gì còn sót lại cũng đều là những thứ Sở Phong không cần, ví dụ như các loại linh dược linh châu, cũng không có trợ giúp quá lớn cho hắc, không cần cũng đúng.

“Ha, lần này kiếm lớn rồi, nhiều huyền dược như vậy, có lẽ ta có thể đột phá đến Huyền Võ cảnh được rồi.”

Lúc này Sở Phong hết sức hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cười còn rạng rỡ hơn mặt trời, nhiều huyền dược như vậy, quả thực là cả đời hắn lần đầu tiên được thấy.

Sở Phong ở trong Tinh Nguyên trì liên tục đột phá lưỡng trọng tu vi. Đến giờ hắn sớm đã là Nguyên Võ cửu trọng rồi, chỉ thiếu chút nữa là tới Huyền Võ cảnh, nhưng hắn cũng biết, dựa vào mấy dòng thần lô tiểu tính trong đan điền, muốn thành công bước vào Huyền Võ cảnh cũng phải trả cái giá rất lớn.

Trước kia, Sở Phong còn thấy khó khăn với chuyện này, bởi vì nếu dùng huyền dược để đột phá đến cảnh giới này, thực sự cần số lượng rất lớn, nhưng bây giờ việc đó có thể coi là giải quyết được rồi.

Sở Phong cảm thấy, cho dù đem luyện hóa toàn bộ sô huyền dược này, cũng không cách nào đột phá tới Huyền Võ cảnh, nhưng tuyệt đối cũng không cách quá xa, đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

“Ha, ta cũng muốn biết, rốt cuộc là ai đã để lại cho ta lượng tài nguyên lớn đến vậy”.

Sau khi thu dọn sạch sẽ nơi này, Sở Phong chuẩn bị rời đi, hắn sớm đã xác định đây là bảo khố của một thế lực nào đó, nhưng lại không biết rốt cuộc là thế lực nào mà có được lượng tài nguyên dồi dào như vậy.

Mặc dù kết giới nơi này rất chắc chắn, nhưng với thủ đoạn của Sở Phong, đột phá từ trong ra ngoài hắn là rất dễ dàng.

Sau khi Sở Phong từ bảo khố thoát ra, hắn liền nhìn thấy bốn dáng người quen thuộc đang bối rối đứng trước mặt mình.

Bốn người đó, ai cũng đầu tóc bạc phơ, tinh thần phấn chấn, họ chính là thuộc mười hai thành viên hộ pháp của Lăng Vân tông.

"Là người?"

Bốn vị hộ pháp này nghe thấy động tĩnh đại môn bảo khố bị mở nên mới chạy tới nghe ngóng tình hình. Sau khi gặp Sở Phong, lập tức ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Mà giờ khắc này, Sở Phong cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, chẳng trách người đó để lại tờ giấy, nói Sở Phong không thu dọn nơi này sẽ hối hận. Bởi vì những gì người đó nói quả thực có lý, bảo khố này chính là tử địa của hắn, bảo khố tài nguyên của Lăng Vân tông.

"Thằng nhãi, hóa ra người dùng kế diệu hồ ly sơn, thừa cơ đến lấy trộm bảo khố Lăng Vân tông chúng ta. Hôm nay chúng ta liều mạng với người!" Bốn lão đầu toàn thân run lên, lao đến Sở Phong ra một đòn trí mạng.

"Hừ!" Tuy nhiên Sở Phong chỉ hừ lạnh một tiếng, không một chút sợ hãi. Dựa vào sức mạnh của Đan Đan đang chảy khắp cơ thể, Sở Phong đã bước vào Huyền Võ tam trọng, trong lúc ý niệm xoay chuyển, Long Ngâm kiếm bất ngờ được thi triển ra.

"Ầm" Áp lực cực lớn từ trên trời giáng xuống, không chỉ đánh tan tác thể công của bốn lão đầu, mà ngay cả bốn lão cũng ngay lập tức bị đè cho nát bấy, đi đời nhà ma, ngay cả thần thức cũng không có cơ hội để ngưng tụ.

"Bốn lão phế vật cũng muốn liều mạng với ta?" Sở Phong khinh thường liếc lại, liền đi ra ngoài.

Trên đường đi, Sở Phong gặp một vài trưởng lão Lăng Vân tông. Chỉ có điều ngay cả bốn vị hộ pháp cũng không phải đối thủ của Sở Phong, bọn

họ sao có thể ngăn cản. Cuối cùng, kết cục đều là bị Sở Phong chém giết.

Sau một vài phiên phức trên đường đi, Sở Phong cuối cùng cũng coi như ra khỏi bảo khố, lúc này trước mắt hẳn chính xác là Lăng Vân tông, địa điểm tổ chức Đại hội bách tông.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Đáp Lễ

Sau khi từ bảo khố trở về, Sở Phong cũng không vội vã rời khỏi nơi này, hắn cẩn trọng lượn vài vòng ở Lăng Vân tông, có lẽ Sở Phong đã nghe ra được gì đó từ câu “điệu hổ ly sơn” của bốn lão đầu kia.

Hắn muốn xác nhận một chút, có phải Yên Dương Thiên vẫn chưa trở về Lăng Vân tông, nếu thật sự là vậy thì hắn có thể nháo một trận to ở Lăng Vân tông. Bởi vì ngoại trừ Yên Dương Thiên, không ai có thể uy hiếp được Sở Phong của hiện tại, càng không ai có thể ngăn được hắn.

“Ài, cũng không biết tông chủ của bọn họ bây giờ đã đến Thanh Long tông hay chưa, cũng không biết tình hình trận chiến thế nào rồi.”

“Lần này gần như kinh động đến toàn bộ cao thủ của Lăng Vân tông ta. Đều là cười cực phẩm bạch đầu, tính đến giờ phút này chắc cũng đã đến được Thanh Long tông, nghĩ đến Thanh Long tông kia, có lẽ đã sớm bị Lăng Vân tông san bằng rồi nhỉ?”

“Hừ, đáng đời bọn chúng, dám đối đầu với Lăng Vân tông chúng ta, đúng là muốn tìm chỗ chết.”

Sở Phong vừa đến, liền nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai tên đệ tử hạch tâm đang vênh váo, dương dương tự đắc thảo luận về môn phái của mình.

“Yên Dương Thiên đã đến Thanh Long tông rồi sao?” Lúc này, sắc mặt Sở Phong chợt biến. Hắn nhíu mày, nghĩ đến một loại khả năng, một

khả năng có trong sự tính toán của hắn, nhưng lại không hy vọng nó sẽ xảy ra.

Thế là, Sở Phong cũng không trốn tránh nữa, đột nhiên hắn từ trong góc bước ra, chỉ vào hai tên đệ tử hạch tâm rồi quát to: “Các người đứng lại cho ta!”

“Mẹ nó, là ai dám to tiếng như vậy?” Đệ tử Vân Lăng, ai ai cũng ngạo khí ngất trời, khi đi đường không bao giờ cúi đầu, hận không thể hất mặt lên cao tận trời. Đặc biệt là đệ tử hạch tâm càng cuồng ngạo hơn, sao có thể dễ dàng để cho người khác quát mắng như thế?

Vì vậy hai tên đệ tử hạch tâm một bụng hỏa khí xoay người lại, mang theo sắc mặt hung ác có thể dọa chết đám trẻ con, nhưng khi thấy người đang từ trong góc tiến đến, chính là Sở Phong cùng với nụ cười hiểm ác, bọn chúng liền trợn mắt mà nhìn.

Tuy vẫn trợn mắt nhìn nhưng đã sớm mất đi sát khí lúc ban đầu, thay vào đó là biểu cảm sợ hãi tột bậc, bọn chúng vừa run rẩy vừa lùi về sau, chỉ vào Sở Phong, sợ hãi không nói nên lời: “Người... người... người...”

Hiện tại, Kỳ Lân Phủ cùng với Lăng Vân tông cùng liên hợp để truy nã Sở Phong, những bức họa vẽ Sở Phong cũng đã được dán đầy ở Lăng Vân tông, vì thế cho dù đã gặp hay chưa bao giờ gặp Sở Phong, cũng đều biết rõ tướng mạo của hắn. Lại thêm những kỳ tích trước kia về Sở Phong, đã sớm trở thành nỗi ám ảnh trong lòng các thiếu niên Thanh Châu. Bọn họ xém chút bị dọa tiểu ra quần, sao có thể không sợ hãi cho được.

Dường như thấy hai tên kia muốn hét lên, Sở Phong vội vàng nhảy về phía trước, ngay lập tức chen vào giữa hai người bọn họ, dùng tay bịt miệng chúng lại rồi cười nham hiểm: “Đúng vậy, ta chính là Sở Phong, nhưng ta có một vấn đề muốn hỏi các người, các người vừa mới nói, Yên Dương Thiên đã đi đâu?”

Lăng Vân tông, với tư cách là đệ nhất môn phái ở Thanh Châu, bất kể là trưởng lão, số lượng đệ tử hoặc thực lực đều bỏ xa những môn phái khác. Nói cách khác Lăng Vân tông chính là bá chủ trong các môn phái, cho dù các môn phái khác liên hợp lại cũng không thể lật đổ được ngôi vị bá chủ ấy, đây cũng chính là thế mạnh của Lăng Vân tông.

Giây phút này, trong khu vực chính của Lăng Vân tông chính là một đại điện xa hoa lộng lẫy, nối trực tiếp với khu hạch tâm, ước tính có khoảng hàng vạn người bao gồm các trưởng lão mạnh nhất cùng với các đệ tử hạch tâm ưu tú nhất trong môn phái.

Trong đó có một vị đang đứng trên đài cao được đặt giữa đại điện, chính là thủ lĩnh của mười hai hộ pháp, hân cao giọng nói, âm thanh được truyền xuống vang khắp bốn phía: “Sở Phong đệ tử của Thanh Long tông, người giết hại đệ tử của Lăng Vân tông, lại ám sát phủ chủ của Kỳ Lân vương phủ, đúng là gan tà trời, tội không thể tha.”

“Hiện tại, tông chủ đã giao cho ta đội quân tinh nhuệ của Lăng Vân tông, liên kết với Kỳ Lân vương phủ, tiến vào Thanh Long tông, giết chết Sở Phong, tiêu diệt băng đảng của hắn, trừ họa cho Thanh Châu.”

“Mà chúng ta, chính là lực lượng hạch tâm của Lăng Vân tông hiện tại, có nhiệm vụ bảo vệ an ninh cho Lăng Vân tông, cho nên ta hi vọng các vị đang ngồi tại đây, trong lúc tông chủ vẫn chưa trở về, cần phải cảnh giác gấp bội, phòng ngừa có kẻ lên vào gây bất lợi cho đệ tử của tông phái chúng ta.”

“Hộ pháp đại nhân xin cứ yên tâm, cho dù tông chủ không có ở đây thì cũng không ai dám đến Lăng Vân tông chúng ta làm loạn đâu.”

“Đúng vậy, nếu có kẻ nào dám đến đây làm loạn, ta sẽ làm cho chúng tiểu ra quần, cho bọn chúng biết chúng ta lợi hại ra sao, để bọn chúng hiểu được sự uy nghiêm của Lăng Vân tông không thể dễ dàng bị xâm phạm.”

Giây phút này, bất kể là trưởng lão hay là đệ tử, bọn họ đều tràn đầy tự tin hô to hét lớn.

“Bịch” một tiếng.

Nhưng chính vào giờ khắc này, cửa điện đang được đóng chặt đột nhiên vỡ tung, cùng lúc một bóng dáng như ma quỷ lướt vào trong điện, bóng dáng ấy nhảy lên đài cao, dùng một phát đạp vị hộ pháp kia xuống rồi dẫm nát hắn ta.

Người này chính là Sở Phong, chỉ thấy Sở Phong vung tay, lập tức có một lớp kết giới mỏng xuất hiện chặn hết tất cả lối ra của tòa thành, sau đó hắn liền hung ác quét mắt về phía các trưởng lão và đệ tử Lăng Vân tông: “Chư vị bá chủ của Thanh Châu, từ lúc chúng ta chia tay đến nay các vị vẫn khỏe chứ!”

“Sở Phong?!”

Đột nhiên có biến cố xảy ra khiến cho rất nhiều người phải giật mình, khi bọn họ thấy rõ kẻ mới đến kia là ai cùng với hình ảnh vị hộ sĩ bị dẫm dưới chân kẻ kia, lập tức trở nên hoảng loạn, ai nấy cũng đều há mồm trợn mắt, sự tự tin và cuồng ngạo trước đó, đã sớm biến mất.

“Chạy mau!!!”

Cuối cùng, cũng có người hô to, những vị tinh anh của Lăng Vân tông giờ phút này giống như chim sợ cành cong, liều mạng lao về phía cửa điện nhằm tẩu thoát nhưng bất lực, những lối ra của tòa cung điện này đã sớm bị Sở Phong chặn kín, kết giới của hắn đã trở thành một bức tường đồng nhất tất cả mọi người bên trong.

“Sở Phong, ngươi muốn làm gì?” Giây phút này, vị hộ pháp bị Sở Phong dẫm dưới chân kinh hoàng la lớn.

Những người ở đây, tuy không phải những người mạnh nhất của Lăng Vân tông, nhưng cũng là hi vọng sau này của tông phái, đặc biệt là những đệ tử hạch tâm, càng là những đối tượng mà Lăng Vân tông phải chú trọng bảo vệ, bởi vì nhờ có bọn họ thì sau này Lăng Vân tông mới có thể đứng vững.

Trước mắt, tất cả đều bị nhốt tại đây, các vị hộ pháp làm sao có thể yên tâm cho nổi, suy cho cùng Sở Phong và Lăng Vân tông như nước với lửa, hẳn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, dù là kẻ ngốc cũng biết được Sở Phong muốn gì.

“Ta muốn làm gì à?” Đối với câu hỏi của vị hộ pháp kia, Sở Phong chỉ cười lạnh, rồi dùng lực dẫm nát đầu của tên hộ pháp ấy, khiến máu tươi văng tung tóe khắp đài.

Sau đó, Sở Phong ngẩng đầu, ánh mắt chứa đầy sát khí quét về phía đại điện đông nghịt người kia, lạnh lùng nói: “Yên Dương Thiên đang dẫn đại quân san bằng Thanh Long tông căn cơ ngàn năm của ta, lúc này ta chỉ muốn đáp lễ hãn mà thôi!”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Đại Khai Sát Giới

Ầm... ầm... ầm...

Dãy núi Thanh Long, bên trong Thanh Long tông, chiến hỏa liên tục nổ bùng đoàn đống khắp nơi.

Trong phạm vi trăm dặm, chim muông kinh hãi, từ bên ngoài dãy núi Thanh Long cũng có thể nhìn thấy rõ khói mù cuộn cuộn tận trời, cũng cảm giác được mặt đất dưới chân hơi rung rung như thể là địa chấn.

Dưới tình huống như vậy, các thế lực và cư dân chung quanh Thanh Long tông đều bị kinh động. Nhìn về phía xa xa, nơi núi non cổ xưa bị bụi mù che phủ kia, bất kể là người tu võ hay là bách tính bình dân đều cảm thán không thôi.

"Ôi trời, tông môn sừng sững ngàn năm này cứ như vậy mà bị phá hủy, sau này chờ đến con cháu ta tu luyện thì chỉ có thể nhảy vào một tông môn khác thôi."

"Chẳng còn cách nào khác đâu, ai bảo Thanh Long tông đắc tội Lăng Vân tông chứ, tự mình gây nghiệt không thể sống, chỉ mong trận chiến tranh này đừng có liên lụy đến những người như chúng ta thôi."

Giờ phút này, trên gương mặt mọi người mang theo tâm tình khác nhau, có cảm thấy tiếc hận, có cảm thấy khổ sở, có lo lắng chiến hỏa sẽ liên lụy đến mình. Nhưng không thể phủ nhận là sau ngày hôm nay, e rằng trên dãy núi Thanh Long này sẽ chẳng còn Thanh Long tông nữa. Những người trẻ tuổi ở vùng đất này như bọn họ, nếu như muốn tu võ thì chỉ có thể đi xa

hơn, tìm nơi nương nhờ ở những tông môn khác. Đối với bọn họ mà nói, điều này thật quả thật là một tổn thất lớn lao.

Mà giờ khắc này, ở bên trong Thanh Long tông, đội ngũ của Lăng Vân tông và Kỳ Lân vương phủ đang thỏa thuê tàn phá toàn bộ Thanh Long tông. Bởi rằng người của Thanh Long tông hầu như rời đi hết sạch, còn ở lại chỉ là mấy kẻ vật vãnh, Thanh Long tông quả thực như một tòa thành trống.

Nơi này nào có vẻ quyết trận sinh tử, quả thực chính là đang đùa bỡn người ta, tất cả bọn họ đều bị gạt cả. Cho nên bất kể là người của Lăng Vân tông hay là người của Kỳ Lân vương phủ đều rất phẫn nộ, chỉ có điên cuồng phá hoại mới có thể để bọn họ trút ra lửa giận trong lòng.

Nhất là Lâm Mạc Ly, kẻ bị Sở Phong giết chết con trai ruột, lúc này y quả thật như đang phát nổ. Bằng vào thực lực Thiên Võ cảnh, y một mình tàn phá khu vực hạch tâm của Thanh Long tông, những kiến trúc xa hoa kia đã bị y đánh nổ không ra dạng hình từ lâu nhưng vẫn đang bị y tiếp tục tàn phá.

"Chúng ta bị người trâu đùa rồi, là tên tiểu tử Sở Phong đó. Ngay từ đầu hẳn đã không có ý định liều mạng với chúng ta, nhưng chúng ta vậy mà vẫn tin hắn..." Yên Dương Thiên đứng ở chân trời, nhìn đám người đang ra sức phá hoại bên dưới, khóe miệng lộ ra nụ cười gượng gạo, sắc mặt vô cùng âm u.

Không phải là vì bị đùa bỡn mà sắc mặt của y mới u ám như vậy, mà đó là vì hôm nay y đã chôn xuống một mầm họa to lớn, một tài họa ngầm chẳng cách nào bù đắp lại, vậy nên y mới mặt mày u ám như vậy. Y biết, Sở Phong sẽ còn quay về, chỉ là khi Sở Phong lại lần nữa xuất hiện trước mặt y, kẻ chết chắc chắn là y.

"A... a... a...a..."

Đột nhiên, Yên Dương Thiên điên cuồng gầm thét lên, tiếng thét chói tai, không trung rung động từng hồi, ngay cả đệ tử Lăng Vân tông và hộ vệ Kỳ Lân vương phủ cũng khó có thể tiếp nhận, bọn họ không chịu nổi phải che tai lại, thống khổ lẫn lộn trên đất.

Mãi hồi lâu sau đó, Yên Dương Thiên mới dừng rống giận, nhưng mà giờ phút này, gã ta lại giống như Lâm Mặc Ly, gương mặt đầy vẻ thịnh nộ. Sau đó, gã ta như mũi tên rời cung, đâm xuyên vào trong Thanh Long tông, bắt đầu ngang tàng phá hư mọi thứ của Thanh Long tông, lấy đó mà bình phục lại tâm trạng của mình.

Cùng khi ấy, bên trong một tòa chủ điện ở Lăng Vân tông, thi thể đã tích đầy như biển, máu chảy thành sông, Sở Phong vẫn còn ngồi trên đài cao. Hắn áo bào không vấy máu, thân ngồi trên thi thể của vị hộ pháp kia, mỉm cười nhìn tất thảy bên dưới.

Sở Phong chính tay giết mấy vạn người, những người này có già, có trung niên, có người sắp xỉ đồng lứa với hắn, đều là tư chất tu võ cực tốt, là tinh anh có tiềm lực rất lớn. Nhưng hôm nay, toàn bộ bọn họ đều chết trên tay Sở Phong, còn Sở Phong lại không vì cái chết của bọn họ mà mảy may động dung.

Đây chính vấn đề về lập trường, không liên quan đến đạo đức, chỉ có ân oán. Ở trên chiến trường binh sĩ lưu tình với kẻ địch thì không phải là một binh sĩ tốt.

Sở Phong không phải là binh sĩ, thế nhưng nơi này chính là chiến trường của hắn. Người của Lăng Vân tông chính là kẻ địch của Sở Phong, hắn sẽ không thủ hạ lưu tình với kẻ địch của mình. Sở Phong chẳng hề tự trách, bởi vì ở trong lòng hắn, kẻ địch chết chính là đáng chết thôi.

"Vù..." Đột nhiên, Sở Phong động ý niệm, lượng lớn lực kết giới bắt đầu khởi động ra khỏi thân thể hắn.

Mà cùng với sự chỉ huy của Sở Phong, lại có một lượng lớn phù chú ngưng tụ ra, dùng văn lộ đặc thù bắt đầu chạy trên đồng xác chết này, đây chính là một đại trận kết giới.

Sau khi dùng thủ đoạn nhanh như chớp mà bố trí xong một tòa đại trận kết giới, Sở Phong thu hồi kết giới phong tỏa tòa chủ điện này rồi nhảy xuống từ trên đài cao. Hắn thông dong đi ra ngoài điện, nhẹ giọng nói: "Mặc dù là kẻ địch, nhưng lần này ta cũng đã tống tiễn cho các người một cái tang lễ đàng hoàng."

"Ừ... ừ..." Ngay khi Sở Phong đi ra khỏi chủ điện, đại trận kết giới kia bắt đầu vận chuyển, ngọn lửa ngút trời cuộn trào mãnh liệt ra từ trong đại trận rồi nhanh chóng thiêu đốt lên những thi thể này, đồng thời cũng đốt cháy cả tòa cung điện.

"Mau nhìn kìa, chủ điện đang cháy, chuyện gì xảy ra?"

"Không xong rồi, mau chạy đi chữa cháy!"

Nhìn thấy cung điện thần thánh nhất Lăng Vân tông hùng hực trong lửa, đám trưởng lão và đệ tử Lăng Vân tông đều hoảng hồn, vội vàng lao về phía chủ điện kia, thậm chí gõ chiêng trống muốn chữa cháy. Nhưng mà bọn họ lại không biết, một kẻ ác ma sát ý dày đặc đang cầm lấy lưỡi hái tử thần vô hình mà chờ bọn họ đến gần. Lần này, Sở Phong thật sự là chuẩn bị đại khai sát giới.

Lăng Vân tông rất lớn, khả năng của một mình Sở Phong luôn có hạn, cho nên Sở Phong tập trung toàn bộ mục tiêu ở tại nhóm đệ tử và trưởng lão hạch tâm. Hắn chính là muốn giết tinh anh của Lăng Vân tông, nhưng cho dù như vậy Sở Phong cũng chẳng có cách nào giết sạch toàn bộ bọn họ.

Nếu không giết sạch, Sở Phong sẽ lựa chọn phá hoại. Hắn bắt đầu phá hỏng nơi thần thánh nhất, quan trọng nhất của Lăng Vân tông, phá hủy cung điện vàng son lộng lẫy, thiêu hủy võ kỹ huyền công, dùng trọn cả thời

gian một ngày đêm khuấy đảo Lăng Vân tông đến long trời lở đất, bấy giờ mới nghênh ngang mà đi.

Lại qua hai ngày, phía đông Lăng Vân tông xuất hiện mấy trăm con chim đầu bạc. Đó là tinh anh của Lăng Vân tông, những người khai hoàn trở về sau khi san bằng Thanh Long tông dưới sự chỉ huy của Yên Dương Thiên.

Lúc này, Yên Dương Thiên cũng không phi hành mà một mình ngồi trên con chim đầu bạc dẫn đầu. Y không nói lời nào, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, không ai biết y đang nghĩ gì. Ngược lại là những trưởng lão và đệ tử kia ai ai cũng mặt mày đặc ý, tuyên dương chiến công của mình.

"Còn chưa kể, Thanh Long tông xây thật là to, không ngờ trước kia là một tông môn hạng hai."

"Hừ, lớn hơn nữa thì có ích gì, chẳng phải là cũng bị chúng ta san thành bình địa sao? Ngay cả cọng lông cũng chẳng còn."

"Đúng vậy đấy, kẻ nào ở Thanh Châu đắc tội Lăng Vân tông ta chắc chắn sẽ có kết cục này. Chẳng phải cái tên Sở Phong kia rất ngông cuồng sao, lần này không phải là cụp đuôi chạy sao, ngay cả cái bóng cũng không thấy đâu." Vài tên đệ tử hạc tâm đang đặc ý khoe khoang.

Về phần các trưởng lão, tuy rằng không lộ liễu như đám đệ tử nhưng nghe bọn chúng nói những lời này, gương mặt bọn họ cũng tràn đầy nụ cười đắc chí. Bởi vì sau khi chuyện này truyền ra, ít nhất sẽ ổn định địa vị bá chủ của Lăng Vân tông ở Thanh Châu, để cho tất cả mọi người biết, đối đầu với Lăng Vân tông bọn họ sẽ có kết cục như thế nào.

"Mau nhìn kia, đằng đó xảy ra cái gì?!" Nhưng vào lúc này, một tên đệ tử tinh mắt bỗng nhiên đứng dậy, chỉ về phương hướng Lăng Vân tông, cực kỳ hoảng hốt kêu lên.

"Chuyện gì mà nhốn nháo ngạc nhiên... Trời ơi, đây..."

Mà khi những người khác phản ứng lại thì cũng mặt mày biến sắc, vô cùng hoảng hốt, có vẻ rất kinh hoàng.

Ngay cả Yên Dương Thiên khi mở mắt ra cũng đồng tử co lại, gương mặt vốn đang bình tĩnh hiện vẻ bất an. Y không nói hai lời liền nhảy lên không trung, sau khi rời khỏi con chim đầu bạc thì cấp tốc bay về phía Lăng Vân tông. Cùng lúc đó, những người khác cũng đang bật mạng ra sức điều khiển con chim dưới thân, dùng tốc độ nhanh nhất mà bay về phía Lăng Vân tông.

Giờ khắc này, trong lòng của bọn họ tràn đầy bất an, mặc dù còn không thấy rõ toàn cảnh nhưng bọn họ đã biết, Lăng Vân tông mà bọn họ vẫn lấy kiêu ngạo, đã bị người ta tập kích!

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Con Đường Diệt Vong

Trời ạ, chuyện này, chuyện này, chuyện này, sao có thể như thế được?"

"Rốt cuộc là kẻ nào làm?"

Lúc Yên Dương Thiên chạy về cùng với các tinh anh mạnh nhất của Lăng Vân tông rồi nhìn thấy Lăng Vân tông của hiện tại thì sắc mặt của cả đám tái nhợt, trong mắt ánh lên bi thương cùng phẫn nộ.

Bởi vì Lăng Vân tông hiện tại dù chưa bị san phẳng thành đất bằng nhưng bảo nó đã hoàn toàn thay đổi thì cũng không quá. Nhất là khu vực trung tâm được đầu tư nhiều và xa xỉ nhất kia giờ đã bị phá nát đến rồi tinh rồi mù.

Thi thể của các đệ tử và trưởng lão hạch tâm (1) trải rộng ở khắp nơi, nguyên một bãi rất thê thảm. Võ Kỹ các, Tu Luyện các cũng đều bị phá hủy hết, tất cả Võ Kỹ thì bị thiêu rụi sạch, còn tài nguyên của Tu Luyện thì bị phá nát hết.

Đệ tử ngoại môn và nội môn tử vong rất ít, nhưng đều đã bị dọa không hề nhẹ, rất nhiều người đã chạy trốn khỏi Lăng Vân tông vì sợ bị liên lụy đến, mấy người còn lưu lại cũng đang được các trưởng lão khác dẫn dắt cứu chữa khẩn cấp.

"Nhanh lên, cứu người, cứu người đi!!!" Yên Dương Thiên sửng người một lúc rất lâu mới lấy lại tinh thần, hét lớn lên.

Ngay sau đó mấy gã tinh anh đang cười bạch đầu điều (2) cũng vội vàng đáp xuống dưới, bắt đầu đi trợ cứu những người vẫn chưa chết kia.

Có điều, lúc ra lệnh cho người khác đi cứu người thì Yên Dương Thiên cũng đã chậm rãi từ trên trời đáp xuống, đi đến một chỗ đã thành phế tích, không nói gì cả, rơi vào lặng thinh.

"Tông chủ đại nhân, không ổn rồi, trưởng lão và đệ tử tinh anh của tông chúng ta đã chết hơn nửa, ngay cả tài nguyên kho báu gì cũng bị cướp sạch hết, không sót lại thứ gì cả." Vài tên hộ pháp hoảng hốt chạy đến, ngay cả bọn họ mà cũng không bình tĩnh nổi.

Bởi vì lần này Lăng Vân tông tổn thất thật sự rất lớn, hình như mấy trưởng lão cùng đệ tử ưu tú nuôi dưỡng nhiều năm nay ở lại đều đã bị giết sạch hết, ngay cả các kho báu tài nguyên tích góp mấy năm trời cũng bị cướp hết chẳng còn gì, những Võ Kỹ chất lượng tốt kia cũng bị thiêu trụi.

Lăng Vân tông, đường đường là đệ nhất tông môn của Thanh Châu nay lại bị người ta phá thành dạng này, trước tiên không nói tới tổn thất nặng nề cỡ nào, nguyên khí đại thương ra sao, việc này mà truyền ra ngoài thì sẽ thành chuyện cười cho cả tòa Thanh Châu này mất.

"Rốt cuộc là kẻ nào, rốt cuộc là kẻ nào làm ra chuyện tốt này, ta nhất định phải lột da rút gân hằn ra." Yên Dương Thiên bỗng nhiên phẫn nộ gào thét lên, giọng nói truyền ra xa hơn trăm dặm, mọi người ai cũng có thể cảm nhận được lửa giận của hắn ta.

"Tông chủ đại nhân, tông chủ đại nhân, biết là kẻ nào rồi, biết là kẻ nào rồi." Bỗng nhiên vài tên đệ tử hạch tâm vẻ mặt đầy hoang mang chạy tới, bọn họ đang nâng cáng cứu thương của một người lên, vị này là trưởng lão của khu vực trung tâm khá là có danh tiếng.

Chỉ có điều vị trưởng lão này bây giờ đã là người bị trọng thương, tu vi khó giữ được, tính mạng cũng đang ngàn cân treo sợi tóc, nhưng vẫn giữ

được ý thức.

"Lưu trưởng lão, rốt cuộc là kẻ nào làm?" Yên Dương Thiên còn chưa kịp mở miệng thì mấy tên hộ pháp kia đã không chờ nổi tiến đến truy hỏi.

"Là, Sở, Sở... Sở Phong!" Vị Lưu trưởng lão này dùng giọng nói yếu ớt của mình thốt ra cái tên Sở Phong.

"Hả? Sở Phong, lại là hắn?" Nghe thấy cái tên này thì mấy người ở quanh chỗ này không ai không biến sắc cả, sau đó một tên hộ pháp lại vội vàng hỏi tiếp: "Ngoài Sở Phong ra còn ai không? Là Tề Phong Dương đúng không? Có phải Tề Phong Dương cũng đã ở đây?"

"Không, không có người khác, chỉ một mình Sở Phong thôi, các người mau chạy đi, hắn đúng là ma quỷ, là người đáng sợ nhất ta từng gặp."

"Hắn có thể sẽ trở lại, lúc ấy ai... Cũng... Chạy... Không... Thoát." Nói xong câu đó, vị Lưu trưởng lão này xiêu đầu, thân thể lơ lửng, hơi thở không còn, tất nhiên là đã chết.

"Bộp bộp bộp..."

Lúc này đây ai cũng đều lui lại vài bước, sợ đến nỗi khó có thể đứng vững, trong đó có hai tên hộ pháp tay chân đã mềm nhũn, ngồi phịch một cái xuống đất, vẻ kinh sợ trên mặt không thể nào hình dung được, tất cả đều là hãi hùng.

Sau một lúc mọi người mới lấy lại tinh thần từ tin tức kinh người này, ai cũng đưa mắt nhìn Yên Dương Thiên, vị này là tông chủ Lăng Vân tông, là người đáng tin cậy nhất trong lòng bọn họ.

"Ha, đại địch chưa diệt, hậu họa khôn lường, Yên Dương Thiên ta đã phạm vào sai lầm tày trời, đó là không nên đắc tội với Sở Phong..."

"Lăng Vân tông ta đã bị hủy, bị hủy ở trong tay ta, Yên Dương Thiên ta coi như xong rồi, đã tự tay chôn vùi tiền đồ của đời này."

Thế mà lúc này đây, mặt mày Yên Dương Thiên như tro tàn, cười khổ tự nói một mình rồi bắt đầu lê bước ra ngoài Lăng Vân tông.

"Tông chủ, tông chủ, người làm sao thế?"

Thấy thế, mọi người ai cũng sợ hãi, bọn họ đều có thể nhìn ra được thần trí của Yên Dương Thiên lúc này đã có chút mơ màng, thế nhưng Yên Dương Thiên là tông chủ của Lăng Vân tông, là người đáng tin nhất của bọn họ, nếu lúc này hắn ta xảy ra chuyện gì thì bọn họ còn có ai để chủ trì đại cục? Bọn họ nên làm gì? Ai tới dọn dẹp mớ hỗn loạn này?

Nhưng Yên Dương Thiên vốn chẳng để ý đến sau lưng đang ngày càng có nhiều trưởng lão cùng đệ tử đuổi theo, chỉ nhắm về phía tây mà đi, mãi đến tận khi ra khỏi Lăng Vân tông rồi mới đột nhiên dừng bước lại, nói với đám người phía sau:

"Rời đi hết đi, hãy đoạn tuyệt quan hệ với Lăng Vân tông, nếu không thì khi hắn quay lại sẽ không có ai ngăn cản được nữa, không ai có thể tái sinh lại cả, Lăng Vân tông coi như đã hoàn toàn diệt vong, thậm chí người nhà của các người cũng sẽ bị liên lụy đấy."

Nói xong câu đó, Yên Dương Thiên lập tức rướn người nhảy lên, bay vút về nơi chân trời phía tây, bỏ lại các hộ pháp, trưởng lão cùng đệ tử Lăng Vân tông đang la lên ở sau lưng, ngay cả quay đầu lại hắn ta cũng không làm.

Chuyện hôm nay đã nhanh chóng truyền đi khắp cả tòa Thanh Châu, trở thành tin tức gây xôn xao nhất cả Thanh Châu.

Lăng Vân tông bị hủy rồi, bị hủy dưới tay một thiếu niên, lúc trước thiếu niên này chính là người đã chém chết Độc Cô Ngạo Vân, đoạt được

tước vị tông chủ mạnh nhất của đại hội bách tông, đã đơn phương độc mã một mình đi cứu Tề Phong Dương trên sân phạt của Kỳ Lâm phủ, Sở Phong.

Sở Phong chỉ dựa vào sức một người đã diệt được đệ nhất tông môn của Thanh Châu, vô số trưởng lão cùng đệ tử tinh anh đã tử vong, căn cơ mấy trăm năm của Lăng Vân tông cũng đã lung lay, lúc đó ngay cả Yên Dương Thiên tông chủ Lăng Vân tông cũng bỏ đi biệt tăm.

Đệ nhất tông môn ở Thanh Châu lúc này đây nhất thời như rã mất đầu, loạn cào cào cả lên. Rất nhiều trưởng lão với đệ tử đã bắt đầu rời khỏi Lăng Vân tông, bọn họ còn quay sang nói với bên ngoài rằng đây là lời dặn của tông chủ Yên Dương Thiên với bọn họ lúc sắp đi, nếu không sớm đoạn tuyệt với Lăng Vân tông thì sau này ắt sẽ có ngày diệt môn.

Chuyện này quá chấn động, có điều đối với những tông môn khác mà nói thì đây không thể nghi ngờ được là một tin tốt, căn cơ của tông môn cấp bá chủ đã bị hủy, tông chủ Thiên Võ cảnh cũng bỏ tông mà chạy, đây là một cơ hội khó có được đối với các tông môn khác

Cho dù Lăng Vân tông có tuyển chọn giữ lại một số người đi nữa thì nhân số rời đi cũng đã quá nhiều rồi, thêm cả tài nguyên tu luyện đã bị hủy hết, Lăng Vân tông muốn trở lại như xưa đã là chuyện không thể, chuyện này đối với đa số tông môn ở Thanh Châu mà nói giống như sẽ nghênh đón một thời đại mới, một thời đại tranh cướp địa vị đệ nhất tông môn.

Nhưng hẳn mọi người sẽ không thể quên, người sáng lập ra thời đại này là một thiếu niên tên Sở Phong, hủy diệt Lăng Vân tông, cũng là thiếu niên tên Sở Phong này.

Lăng Vân tông đã là đệ nhất tông môn sừng sững mấy trăm năm qua, chỉ vì đắc tội với thiếu niên tên gọi là Sở Phong này mà bước vào con đường diệt vong.

(1) hạch tâm: nòng cốt.

(2) bạch đầu diêu: chim đầu trắng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Tĩnh Tâm Tu Luyện

Cái gọi là chuyện thiên hạ, có người vui thì cũng sẽ có kẻ buồn.

Nghe tin Lăng Vân tông đã bị Sở Phong tiêu diệt khiến cho các môn phái khác hết sức vui mừng, mà hiện tại bá chủ thật sự của Thanh Châu, Kỳ Lân phủ cũng đã đắc tội với Sở Phong hết như vậy, đang cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết.

"Phủ chủ đại nhân, làm sao bây giờ? Yên Dương Thiên đã bỏ trốn rồi, ngài xem chúng ta có phải nên..."

Kỳ Lân vương phủ là cung điện rộng lớn nhất, do Mạc Y Ly làm thủ toạ, các cao thủ có danh tiếng, có thực lực đều ở trong đấy. Mà giờ phút này, bọn chúng đều mất đi dáng vẻ cao cao tại thượng thường ngày, thay vào đó là những vẻ mặt cực kỳ sợ hãi, bất an. Bọn chúng đều bị sự tình xảy ra ở Lăng Vân tông dọa, cũng bị hành động của Sở Phong dọa cho chết khiếp, e rằng tiếp bước Lăng Vân Tông sẽ là Kỳ Lân phủ của chúng.

"Việc gì phải hoảng sợ, đừng quên chúng ta chính là Kỳ Lân vương phủ, sau lưng còn có Khương thị hoàng triều làm chỗ dựa, Sở Phong hèn dù có gan to bằng trời cũng không dám làm gì chúng ta đâu, trừ phi hắn không muốn sống tại Cửu Châu đại lục nữa." Lâm Mạc Ly đột nhiên bật dậy, chưởng thật mạnh xuống dưới, khiến cho chiếc ghế vụn thành bột phấn, y phần nộ gầm lên, tất cả người trong điện không kiềm được run rẩy.

Khoan hãy nói, tiếng rống của y khiến cho mọi người dần bình tĩnh lại, sự hoảng loạn dần mất đi, sau đó Lâm Mạc Ly lại nói cho bọn họ biết

rất nhiều chuyện. Tỷ như, y kể việc đã tẩu chuyện của Sở Phong với Khương thị hoàng triều, Khương thị sẽ giúp Kỳ Lâm phủ truy tìm Sở Phong, hiện tại Sở Phong cũng khó bảo toàn chính mình, chứ đừng nói đến việc đông sơn tái khởi vân vân.

Những lời này đã thành công trấn an được các cao thủ trong vương phủ, nhưng bọn chúng không thấy được giây phút Lâm Mạc Ly xoay người đi, nét mặt y chứa nỗi sợ hãi cùng bất an tột độ.

Những việc Sở Phong đã làm khiến cho bên ngoài huyên náo từng trận, thế nhưng trên dãy Thanh Long, lại mang vẻ im lặng như chốn bồng lai.

Lý Trường Thanh đợi tình anh của Thanh Long tông, Sở Nguyệt đợi tin những người nhà họ Sở, còn có một nhà bốn người Tô Nhu, Tô Mỹ đều sống rất tốt ở nơi đã chôn lấp nghìn cây vạn cốt này. Nhất là sau khi Sở Phong kể cho mọi người nghe chuyện mình cướp Tề Phong Dương, lại dưới sự trợ giúp của cao nhân thần bí mà phá hủy Lăng Vân tông, mọi người nơi này đều cực kỳ vui mừng.

"Tiểu tử Sở Phong người đúng là lợi hại, có thể mang về nhiều bảo bối như vậy, có điều những vật này thật sự quá quý giá, lão phu ta thật không dám nhận." Lý Trường Thanh nhìn đồng kì trân dị bảo, vui đến nỗi trên mặt đều là nét cười, những nếp nhăn chau lại không khác gì cái bánh bao nhân thịt.

Vì trước mặt có quá nhiều thứ quý giá, một số lượng được lớn, lại còn có binh đao đặc biệt, đồ bảo hộ, những thứ này đều do Sở Phong đoạt được từ kho châu báu của Lăng Vân tông, giờ đây giao hết toàn bộ cho Lý Trường Thanh.

"Tông chủ, vì Sở Phong ta đã khiến cho Thanh Long tông bị san bằng, cơ nghiệp ngàn năm bị huỷ hoại trong chốc lát, ta thật sự áy náy không

thôi, nếu người nhận những món bảo vật này, sẽ giúp sự áy náy kia của ta vơi đi phần nào." Sở Phong ngại ngần nói.

"Ai, tiểu tử gốc nhà người, thứ bọn chúng phá huỷ chẳng qua chỉ là một cái ruột rỗng, tất cả cơ nghiệp của Thanh Long tông đã được ta chuyển dời đến nơi này rồi, nơi này mới thật sự là điểm dừng chân của Thanh Long tông ta." Nói rồi, Lý Trường Thanh dời mắt đến bên kia, đó là một cái kệ có thiết kế đơn giản, nhưng lại chứa đủ các loại sách về võ công và huyền công, còn có các bí kíp nổi danh của Thanh Long tông, chính những thứ này đã làm nên một môn phái, là vốn liếng của tông phái.

"Nhưng mà..." Sở Phong có chút băn khoăn

"Không nhưng nhị gì cả, những vật ngoài thân này, đều là những thứ để Thanh Long tông chúng ta có thể tái sinh, chúng chính là vốn liếng của Thanh Long tông ta.

Lý Trường Thanh lại nhìn về phía hồ Tinh Nguyên, sau khi chuyển đến nơi này, tất cả trưởng lão và đệ tử lớn nhỏ của Thanh Long tông đều tu luyện tại đây, ai cũng có thể nhìn ra nơi đây thật sự rất tốt.

Sau đó, Lý Trường Thanh vỗ vai Sở Phong vài cái: "Mà người chính là người dẫn dắt bọn họ, chính là hi vọng làm cho Thanh Long tông của chúng ta ngày càng mạnh hơn!"

"Xin tông chủ đại nhân cứ yên tâm, Sở Phong ta về sau, sẽ lưu lại đỉnh Thanh Long này, xây dựng một Thanh Long tông hùng mạnh nhất, đến lúc đó Thanh Long tông không chỉ là bá chủ Thanh Châu, mà còn có chỗ đứng trong Cửu Châu đại lục." Sau khi nghe những lời của Lý Trường Thanh, Sở Phong cũng đã giải được khúc mắc trong lòng, lập tức cam kết thề nguyện.

Sở Phong sau khi tiêu diệt Lăng Vân Tông, chẳng những không lập tức rời khỏi mà lại quay về nơi này...

Một là, muốn để cho những người quan tâm hẳn biết rằng Sở Phong hẳn vẫn bình an vô sự, vả lại Lăng Vân tông cũng khó mà đánh đến được, vì chúng đã phải trả một cái giá xứng đáng.

Hai là, sau khi bị Yên Dương Thiên và Lâm Mạc Ly truy sát, Sở Phong nhận ra bản thân mình trong Thiên Võ cảnh hiện tại nhỏ bé biết nhường nào.

Cho nên, thứ Sở Phong muốn chính là, Thanh Long đạo nhân truyền thụ lại cho hẳn bí kíp Long Du Cửu Thiên, bí kíp này rất huyền diệu, nếu như Sở Phong có thể nắm chắc, dù không thể so sánh với tốc độ đập cánh của ác ma Đản Đản ngày trước, thì ít ra cũng có thể chạy trốn các cao thủ của Thiên Võ cảnh.

Dù sao nếu Sở Phong muốn tiếp tục tiến về phía trước, ở những nơi xa lạ, hẳn cũng sẽ không hi vọng trong những lúc khó khăn, sẽ có người tương trợ, hẳn chỉ có thể dựa vào chính mình, Sở Phong phải chắc chắn rằng, bản thân phải có những thủ đoạn để về sau có thể bảo toàn tánh mạng, thì mới có thể xuất phát.

Sở Phong dành cả ngày, đem tất cả huyền dược đoạt được từ Lăng Vân tông ra để tu luyện, điều này khiến cho đan điền vốn rất bình thường của hẳn có chút thay đổi, nhưng cuối cùng, Sở Phong vẫn không thể đột phát được đến Huyền Võ cảnh.

Nhưng Sở Phong vẫn không nản chí, điều này gần như nằm trong dự đoán của hẳn, cho dù chưa thể đột phá được, nhưng Sở Phong có thể cảm nhận được, sắp đạt được rồi, dùng thêm một chút thượng phẩm huyền dược, chắc đã đủ để đột phá.

Hiện tại, Sở Phong đang ở khu vực phía trong của hồ Tinh Nguyên, nơi đây yên tĩnh, là nơi tốt nhất cho việc tu luyện, hẳn nhắm nghiền hai mắt, dùng tinh thần để khống chế năng lực trong cơ thể.

“Đùng” một tiếng. Có thể thấy một làn khói xanh đang vây lấy Sở Phong, chúng từ trong cở thể hắt tràn ra, giao hoà, dung hợp, càng lúc càng nhiều, tạo thành một màu xanh của sương mù, khói xanh từ dưới chân toả ra, nâng Sở Phong từ dưới mặt đất lên cao, càng lúc càng cao. Nhưng vi diệu nhất là, làn sương mù màu xanh ấy, lững lờ trôi quanh lộ ra một Sở Phong đang thay đổi, hình dạng như rắn, như rồng, thậm chí có thể cảm nhận được mùi vị của sự sống.

“Soạt” một tiếng, làn sương mù tan biến, Sở Phong cũng từ trên cao rơi xuống.

"Đáng ghét, Long Du Cửu Thiên này thực sự quá khó rồi." Sắc mặt Sở Phong không tốt lắm, những chiêu thức của Long Du Cửu Thiên quá khó, vượt xa sự tưởng tượng của hắn, không nói đến tốc độ quá nhanh khiến hắn không thể nắm bắt kịp, mà ngay cả bước đầu tiên hắn cũng chưa thể đạt được.

“Bộp bộp bộp”, lúc này, phía sau Sở Phong vang lên những tiếng vỗ tay.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Băng Lửa Cùng Tồn Tại

“Tổ sư” quay đầu lại xem thế nào, Sở Phong phát hiện ra đó là Thanh Long đạo nhân vừa vỗ tay vừa nhìn hẩn, gương mặt hiện lên nét cười thường thức.

Toàn thân Thanh Long đạo nhân tỏa ra tia sáng, hoàn toàn khác với thần thái bình thường, dường như ông ấy vẫn còn sống, nhưng trong cơ thể lại chứa năng lực gì đó cực kì khủng bố.

“Lợi hại, Long Du Cửu Thiên này của ta, dùng thiên lực làm gốc để tạo ra các chiêu thức, theo lý mà nói chỉ những ai có Thiên Võ cảnh mới có thể học được. Mặc dù ta đã từng nghĩ qua, nếu như sức mạnh tinh thần lớn, có thể tập trung không chế huyền lực, cũng có thể thi triển nó, nhưng ta thật sự không ngờ, người mới chỉ là Nguyên Võ cảnh, trong cơ thể chỉ có mỗi nguyên lực lại có thể luyện đến cấp độ này.” Thanh Long đạo nhân tán thưởng.

“Tổ sư, chẳng lẽ ta không còn cách nào học thành Long Du Cửu Thiên hay sao? Ta có thể cảm nhận được, đây là một chiêu thức võ công rất lợi hại, ta thật sự muốn học.” Sở Phong nói.

“Tất nhiên đây chính là một loại võ công rất lợi hại, loại võ công này do chính ta sáng tạo ra từ bí kỹ, nguyên hình của nó thật ra chính là bí kỹ.”

Thanh Long đạo nhân khẽ cười, sau đó nhẹ nhàng lướt qua, dưới chân ông ta thoắt ẩn hiện một luồng khói xanh, luồng khói kia ngày càng dày đặc, cuối cùng tụ lại thành hình dáng của một con rồng.

Con rồng này dài tới mười mấy mét, tuy do khói tạo thành, hai mắt trống rỗng không có ánh sáng, nhưng thân mình của nó tỏa ra một loại sức sống mãnh liệt, dường như chính nó có linh hồn, một trào có thể phá vỡ núi, một tiếng rồng có thể chấn động vạn thú.

Nhưng như vậy vẫn chưa tính là gì, chỉ thấy Thanh Long đạo nhân đứng chấp tay trên đỉnh đầu của con rồng kia, áo bào phát phối, như thể ông ta là chủ nhân của con rồng đó vậy. Đột nhiên, ông ta chỉ tay về phương xa, hét to: “Đi!”

Con rồng kia giận dữ rồng lên, sau đó móng vuốt của nó xẹt vào không trung, đuôi rồng quật ra từng luồng gió rồi lập tức hóa thành một tia sáng, trong chớp mắt không thấy đâu nữa.

“Trời ạ! Tốc độ nhanh quá!” Sở Phong kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì hiện tại, Sở Phong không cảm nhận được chút khí tức nào của Thanh Long đạo nhân, nhưng sâu trong ngôi mộ gần đó, hẳn vẫn có thể nghe thấy tiếng rồng đang gầm gừ, việc này cho thấy tốc độ của Thanh Long đạo nhân đã đạt đến cực hạn, ngay cả Sở Phong cũng không thể dùng mắt mà cảm nhận.

“Grào.” Lại một tiếng gầm vang lên, một trận cuồng phong thổi đến, sức mạnh của cơn gió này khiến cho Sở Phong khó mà đứng vững, phải lùi về sau vài bước. Mà giờ phút này, con rồng kia một lần nữa xuất hiện trước mặt Sở Phong, Thanh Long đạo nhân vẫn đứng trên đầu nó như ban nãy, cười với Sở Phong.

Thanh Long đạo nhân vừa vung tay áo, con rồng lớn kia liền hóa thành một làn khói, nhập vào trong thân thể của ông ta. Thanh Long đạo nhân bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ài, bản thể không có ở đây, căn bản không thể phát huy hết uy lực của chiêu thức, không bằng một phần ngày xưa!”

“Cái gì? Uy lực to lớn như thế kia, lại không bằng một phần mười ngày xưa? Vậy lúc tổ sư còn sống, mạnh đến nhường nào?”

Sở Phong kinh ngạc đến mức há hốc mồm, sau đó giật giật nuốt ngụm nước bọt, hẳn đã bị chiêu thức vừa rồi của Thanh Long đạo sư làm cho kinh ngạc, đây mới chính là cao thủ thực sự, không hổ danh là người đứng đầu Cửu Châu đại lục năm xưa.

“Sở Phong, ta vừa thi triển chính là Du Long Cửu Thiên, người cảm thấy thế nào?”

“Lợi hại, thật sự quá mức lợi hại, đây chính là chiêu thức huyền diệu nhất mà ta từng thấy.” Trên mặt Sở Phong tràn ngập nét hâm mộ, hâm mộ thực lực của Thanh Long đạo nhân, lại hâm mộ ông ta có thể sử dụng chiêu thức một cách thuần thục như thế.

“Ài, ta đã nói đây chỉ là chiêu thức phục chế lại, nếu như ta còn sống thì nhất định sẽ thi triển cho người xem, để người biết thế nào mới là lợi hại. Nhưng thật đáng tiếc, bí kỹ trong thi thể của ta đã bị phong bế, chỉ sau khi người khiến ta sống lại, ta mới có thể truyền lại cho người. Còn trước mắt, người cứ luyện tạm chiêu thức phục chế này đi đã.” Thanh Long đạo nhân nói.

“Nhưng mà chẳng phải người vừa nói, chiêu thức này phải có thiên lực mới thi triển được, ta phải làm thế nào đây?” Sở Phong hỏi.

“Đương nhiên là có cách, chẳng phải ban nãy ta đã nói rồi hay sao, sức mạnh tinh thần của tiểu tử nhà người rất khá, nguyên lực của người cũng rất cao, hợp chúng lại sẽ làm cho nguyên lực của người mạnh lên gấp bội, thậm chí còn mạnh hơn so với người mang sức mạnh của Huyền Võ cảnh. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao chiến lực của người lại mạnh như vậy.”

“Ta có một phương pháp luyện tập, giúp cho người không chế nguyên lực của mình, chỉ cần có thể khống chế tốt nguyên lực, thì những bước đầu trong Du Long Cửu Thiên đối với người không thành vấn đề.” Thanh Long đạo nhân nói.

“Thế ta phải làm sao?” Nghe Thanh Long đạo nhân nói, Sở Phong có chút vội vã, hẳn thật sự muốn học thành Du Long Cửu Thiên.

“Hãy đi theo ta.” Thanh Long đạo nhân cười nói, sau đó bước về phía ngôi mộ kia.

Thấy thế, Sở Phong liền đi theo ông ta, thật ra lúc này hẳn rất kích động. Vì Thanh Long đạo nhân được chôn cất ở trong, ông ta lập một cái kết giới để bọn họ có thể hoạt động, cho phép bọn họ có thể đi vào.

Nghĩ đến kho báu trong lăng đế vương, Sở Phong cực kì tò mò, rốt cuộc bên trong như thế nào, không ngờ Thanh Long đạo nhân lại tự mình dẫn hẳn vào trong. Vượt qua kết giới, Sở Phong không nhìn được nôn nóng, bởi vì kết giới đã cho thấy, bên trong chắc chắn đang ẩn chứa điều gì.

“Sở Phong, bọn chúng gọi nơi đây là chỗ chôn trăm xương vạn cốt, không biết vì sao lại thế, nhưng ta muốn người hiểu rằng, đây chính là một lăng mộ lớn, một vị cao tăng đã được chôn cất tại đây, chỗ chúng ta đang đứng, chẳng qua chỉ là một ngôi mộ ngoài cửa lăng mà thôi. Toà lăng mộ khổng lồ này dựa vào cấp độ nguy hiểm để chôn cất, dựa theo kinh nghiệm của ta, lăng mộ này chính là chỗ chôn cất của hoàng đế” Thanh Long đạo sư nói.

“Mộ đế vương?” Mặc dù đã biết trước đây chính là lăng đế, nhưng sau khi Thanh Long đạo nhân khẳng định lại một lần nữa, Sở Phong có chút kinh ngạc, đến những người có sức mạnh như Thanh Long đạo nhân cũng bị ép đến mức này, có thể thấy được lăng mộ này đáng sợ biết bao.

“Không giấu người, năm đó thật sự có rất nhiều người vào đây, dường như tất cả các cao thủ đứng đầu đại lục năm đó đều có mặt, nhưng đáng tiếc không ai có thể sống sót, nếu như ta không có viên châu quý giá kia thì có lẽ bây giờ ta cũng hoá thành hồn mà tan biến mất rồi, chứ đừng nói đến việc có thể giữ được sức mạnh như hiện tại. Nhưng Sở Phong à, năm đó thật ra chúng ta đã tìm được ba viên châu quý giá kia.” Thanh Long đạo nhân cười nói.

“Ba viên? Thế hai viên còn lại đâu?”

Sở Phong kinh ngạc, nếu viên châu đó thần kỳ như vậy thì hai viên khác sẽ như thế nào, nhưng khiến hắn càng tò mò hơn chính là, vì sao Thanh Long đạo nhân biết còn có hai viên châu khác nhưng ông ta không sử dụng, hay là ông ta không thể sử dụng chúng? Hoặc là có nguyên nhân khác.

Về phần Thanh Long đạo nhân, nói đến chỗ hấp dẫn, ông ta liền cười rồi nói: “Đừng vội, hai viên châu còn lại, người sẽ được thấy chúng ngay thôi.”

Nghe thấy thế, Sở Phong cũng không hỏi thêm nữa, hắn đi theo Thanh Long đạo nhân, tiến sâu vào bên trong mộ, sau khi đến nơi, Sở Phong nhìn thấy trước mặt là một sơn động bao la, rộng hơn Huyền Võ sơn mạch gấp trăm ngàn lần. Nhưng giây phút này, thứ hấp dẫn Sở Phong chẳng phải không gian bao la rộng lớn của sơn động, mà chính là hồ nước kì dị ở phía dưới.

Vì sao nói hồ nước này kì dị, chính là vì hồ nước này, một nửa hồ đã đóng băng rất dày, dường như lớp băng được hình thành từ nơi sau nhất của hồ, toả ra khí lạnh thấu xương.

Mà một nửa hồ còn lại, lửa cháy ngập trời, từng con rắn lửa vùng lên gào thét chói tai, hoàn toàn đối lập với nửa hồ bên kia. Lửa và băng cùng

tồn tại, tạo nên một bức tranh bằng lửa sống động.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Gặp Rắc Rối

Hồ nước mênh mông, một nửa là hàn băng, một nửa là liệt diễm, cảnh tượng kỳ dị như vậy lại hiện ra trước mặt Sở Phong lúc này.

"Nơi này, tại sao lại có hồ nước như vậy?"

Sở Phong kinh ngạc đến trợn mắt hốc mồm, bởi vì cảnh tượng như vậy là không hợp lẽ thường.

"Nơi này chính là do hai hạt châu kia biến thành. Năm ấy, hai hạt châu đó cũng giết không ít người của bọn ta, ngay cả ta cũng bị chúng làm trọng thương, cuối cùng biến thành bộ dạng như hôm nay." Thanh Long đạo nhân giải thích.

"Chúng nó vậy mà lợi hại đến thế?" Sở Phong hít vào một hơi khí lạnh. Ngay cả Thanh Long đạo nhân cũng bị hai hạt châu kia giết chết, như vậy chúng nó phải hung bạo đến mức nào chứ?

"Tất nhiên là lợi hại. Ban đầu chúng ta xông qua tầng tầng chướng ngại, sau khi chém giết hàng loạt ác linh còn tưởng rằng chiếm được chí bảo, ai ngờ lại là một hồi đại họa sát thân."

"Nhưng mà cũng may, băng châu và hỏa châu đó dường như không thể rời khỏi hạt châu trong tay ta, cho nên mặc dù uy lực của chúng rất mạnh nhưng không lâu sau cũng mất đi thứ sức mạnh đáng sợ đó, cuối cùng rơi vào trong hồ, biến ảo thành diện mạo như ngày hôm nay."

"Nói cho chính xác, hai hạt châu kia đã chết, nhưng mà di hài của chúng vẫn còn tại, hơn nữa còn có uy hiếp nhất định cùng với sức mạnh đặc thù vốn có."

"Mà nơi ta muốn người tu luyện chính là chỗ này. Tuy rằng chúng nó đã chết, thế nhưng vẫn để lại sức mạnh độc nhất của mình. Sự cùng tồn tại của khí lạnh và khí nóng sẽ làm nhiều tinh thần lực của người nhưng lại có lợi cho người tăng cường năng lực khống chế đối với tinh thần lực. Chỉ cần người có thể vừa ngồi trên hồ Băng Hỏa này vừa có thể tùy ý khống chế tinh thần lực của mình, vậy thì khi người lại thi triển Long Du Cửu Thiên hẳn là không còn vấn đề gì nữa. Được rồi, bắt đầu huấn luyện đi."

Thanh Long đạo nhân còn chưa nói xong thì đã xoay người rời đi, dường như không dự định tự mình chỉ điểm Sở Phong, nhưng vừa đi được không bao xa, ông ta lại nói với Sở Phong:

"Sở Phong, nơi này là giới hạn sau cùng, không được đi sâu vào trong nữa, trong chỗ ấy có vài thứ ngay cả ta bây giờ cũng không cách nào đối phó nổi."

Nói xong những điều này, Thanh Long đạo nhân liền bay đi, còn Sở Phong với lòng hiếu kỳ cực mạnh thì ngay sau khi Thanh Long đạo nhân rời khỏi đã cố ý vòng qua hồ Băng Hỏa, xem thử rốt cuộc là phía sau hồ Băng Hỏa có cái gì, như vậy mới biết vì sao Thanh Long đạo nhân lại không cho Sở Phong đi vào tiếp nữa.

Bởi vì phía sau hồ Băng Hỏa đã bắt đầu xuất hiện hàng ma chú, đồng thời hàng ma chú này có diện tích cực lớn, mệnh mệnh vô bờ, điều này hơn nữa là đã nói rõ ở sâu trong nơi này có rất mạnh hoặc là rất nhiều ác linh.

"Để táng ư, thật là xa không thể chạm, bây giờ vẫn cứ chuyên tâm tu luyện Long Du Cửu Thiên của ta vậy." Ở trước mặt nơi để táng này, Sở Phong luôn vẫn cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Đó là sau khi nghe được một hồi chuyện về Huyền Vũ Thuần Giáp thuật, gặp gỡ Thanh Long đạo nhân cùng với chính mắt thấy được hồ nước kì lạ do hai hạt châu trong nơi để táng biến ảo thành này, hẳn càng hiểu rõ mình nhỏ yếu biết bao nhiêu, sức mạnh của mình là thấp kém nhường nào.

Nhưng Sở Phong cũng không nản lòng, dẫu sao hiện tại hẳn còn rất trẻ, chỉ cần bằng lòng nỗ lực, bằng lòng sáng tạo cơ hội, trở nên mạnh mẽ chẳng qua là vấn đề thời gian. Vì vậy, Sở Phong bắt đầu bước về phía cái hồ Băng Hỏa quái lạ này.

"Thứ này, quả thật là kì dị."

Còn chưa đến gần, Sở Phong đã cảm thấy hai luồng khí kì lạ ập vào mặt, một là khí lạnh thấu xương, một là hơi nóng rùng rục. Hai loại khí này vốn không nên cùng tồn tại với nhau lại thật lạ lùng mà dung hợp thành một thể. Nhưng cũng may Sở Phong vẫn có thể chống lại loại khí kì dị này. Cuối cùng Sở Phong đi đến trên mặt hồ, tuy rằng nhục thân của hẳn có thể ngăn chặn chất khí kì dị này, nhưng tinh thần lực của hẳn đã bị nó quấy rầy, trở nên khó có thể khống chế.

Theo như lời Thanh Long đạo nhân, Sở Phong thực sự bị năng lượng đặc thù của nơi này ảnh hưởng. Hẳn, với tư cách là một giới linh sư áo xám, tinh thần lực vốn dĩ rất mạnh, ấy vậy mà lại không cách nào tập trung tinh thần lực.

Nhưng mà đây cũng chính là lý do Thanh Long đạo nhân lấy nơi này để huấn luyện Sở Phong. Ở hồ Băng Hỏa này khống chế tinh thần lực của mình, nếu như có thể thành công, vậy thì khả năng khống chế tinh thần lực của Sở Phong sẽ tiến thêm một bước, cũng có nghĩa là sẽ có cơ hội thi triển ra Long Du Cửu Thiên.

Cứ như vậy, từ ngày đó trở đi, mỗi ngày Sở Phong đều đến trên hồ Băng Hỏa này tiến hành huấn luyện. Mà cuộc huấn luyện này khi đã bắt

đầu thì chính là kéo dài đến một tháng, đây có thể nói là môn võ kỹ Sở Phong hao tổn thời gian dài nhất để tu luyện.

Nhưng mà cũng may, một tháng này Sở Phong cũng không uổng phí. Từ lúc đầu không cách nào ngưng tụ tinh thần lực, hắn đã dần dần có thể khống chế một cách đơn giản, còn đến hôm nay Sở Phong đã có thể tự do khống chế tinh thần lực của mình ở trên cái hồ Băng Hỏa này.

"Thành công, cuối cùng cũng thành công, rốt cuộc có thể ở chỗ này tùy ý khống chế tinh thần lực của mình."

Thời khắc này, Sở Phong đứng ở trên vùng đất trung tâm hồ Băng Hỏa, một bên là hàn băng lạnh thấu xương, một bên là hỏa diễm cuộn cuộn. Sở Phong điều khiển nguyên lực quần quanh thân, tạo thành một lá chắn vô hình ngăn trở khí lạnh cùng ngọn lửa ăn mòn cơ thể mình.

Vù...

Đột nhiên, Sở Phong động ý niệm, tinh thần lực liền như thủy triều mà khuếch tán ra từ đầu của hắn, thăm dò xuống hồ Băng Hỏa bên dưới.

Sau khi thành công khống chế tinh thần lực, Sở Phong cũng không vội vàng đi tu luyện môn võ kỹ huyền diệu Long Du Cửu Thiên, hắn muốn cẩn thận cảm ứng một phen hồ Băng Hỏa do hai hạt châu khinh khủng kia biến ảo thành.

Tinh thần lực của Sở Phong xuyên thấu ngọn lửa, xuyên thấu qua lớp băng, đi thẳng vào sâu bên trong, mà càng thâm nhập vào, Sở Phong càng cảm giác được cái rét lạnh thấu xương cùng với hơi nóng kinh khủng kia càng ngày càng nồng đậm hơn.

"Hồngбет." Sở Phong bỗng nhiên mở mắt, cả cơ thể không khỏi run rẩy, ánh mắt hiện ra nỗi bất an và sợ hãi trước nay chưa từng có.

Bởi lẽ, trong khoảnh khắc tinh thần lực của hắn lướt xuống đáy hồ, hắn cảm nhận được hai thể sinh mệnh, hai thể sinh mệnh ấy dường như đã ngủ say cả ngàn năm, nhưng vì tinh thần lực của hắn mà đột nhiên thức tỉnh lại.

Ầm...

Đúng lúc này, dưới chân Sở Phong vang lên một tiếng nổ lớn, cùng với đó là một luồng sức mạnh cường đại cũng vọt lên cao.

Sức mạnh cường đại đó trực tiếp mang theo Sở Phong đến giữa không trung, cùng lúc đó bao vây xung quanh Sở Phong còn có những khối băng rải rợp trời cùng với những ngọn lửa cuộn trào mãnh liệt, hồ Băng Hỏa ngàn năm bụi phủ này, đã sống lại.

"Nguy rồi, hình như ta lại làm ra một chuyện không thể挽回 rồi!"

Thời khắc này, Sở Phong không cần suy nghĩ nhiều cũng biết chuyện gì xảy ra. Hiển nhiên là hai hạt châu khủng khiếp năm đó cũng chưa chết mà chỉ ngủ say nơi đáy hồ này, vừa rồi trong lúc vô tình Sở Phong đã thức tỉnh chúng nó.

Nghĩ đến nhiều cao thủ như vậy đều chết trong tay hai hạt châu này, ngay cả Thanh Long đạo nhân cũng bị chúng nó giết chết, Sở Phong căn bản là không kịp nghĩ nhiều, hắn vội vàng điều chỉnh thân thể giữa không trung, thi triển ra thuật ngự không, bắt đầu cấp tốc chạy về phía chỗ ở của Thanh Long đạo nhân.

Thế nhưng Sở Phong còn chưa bay được bao xa thì phía sau đã lại vang lên một tiếng động lớn, ngay lúc ấy, hai luồng khí tức một cực lạnh một cực nóng đã bay ra từ trong đáy hồ.

Ngoảnh đầu nhìn lại, đôi tròng mắt Sở Phong bỗng nhiên co rụt, gương mặt hiện ra vẻ kinh hãi. Bởi vì hắn có thể nhìn thấy được một hạt

châu màu xanh cùng với một hạt châu màu đỏ như thể đôi mắt ma quỷ kia đang dùng tốc độ không tưởng tượng nổi bay về phía mình.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Cùng Nhau Chết

"Sở Phong, mau lên, mau để cho ta không chế thân thể của người, bằng không thì với tốc độ bây giờ của người là hoàn toàn không thể nào chạy trốn khỏi nó được." Mắt thấy tình thế không ổn, Đản Đản bắt đầu hô quát lên.

"Không được, không kịp nữa rồi."

Thế nhưng Sở Phong cũng đã mặt mày xám như tro tàn, bởi vì hắn có thể cảm nhận một cách rõ ràng là hai hạt châu kinh khủng kia gần như trong nháy mắt đã đi đến trước người hắn, loại tốc độ này cho dù là Đản Đản cũng không thể nào thoát khỏi được.

Ầm...m...m...

Ngay lúc đó, hai hạt châu đã đụng vào cơ thể Sở Phong, sức mạnh cường đại trực tiếp đánh ngã Sở Phong từ trên không trung xuống, hắn đập xuống nền đất làm bằng thứ chất liệu đặc thù này, tạo thành một cái hố sâu.

"Khốn kiếp, hai thứ này lại muốn tiến vào cơ thể ta, hự..."

Hai hạt châu thực sự có sinh mệnh, rõ ràng chỉ là hạt châu tròn lớn chừng quả trứng gà nhưng lúc này lại như lưỡi dao sắc bén, khoét rách lá chắn nguyên lực của Sở Phong, xông vào trong cơ thể hắn, đồng thời bay thẳng về phía đan điền.

Giờ khắc này, Sở Phong có thể cảm thụ một cách rõ ràng là có hai luồng sức mạnh muốn chiếm thân thể hắn, cướp đi ý thức của hắn.

Đó không phải là Đản Đản mà hiển nhiên đó là hai hạt châu kinh khủng này, chúng nó cũng không đơn thuần là muốn giết chết Sở Phong, bọn chúng là muốn khống chế hẳn.

Hai hạt châu này quá khủng khiếp, một viên thì ẩn chứa cái lạnh đóng băng hết thủy, một viên ẩn chứa ngọn lửa thiêu đốt tất cả, đồng thời còn có sinh mệnh, không thể nói rõ chúng là thứ gì, chúng như thể hai con quái vật thân phận bất minh như lại hùng mạnh khác thường.

Ở trước chúng, Sở Phong cực kỳ nhỏ bé, hẳn hoàn toàn không có cơ hội phản kháng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng nó xông vào đan điền của mình, ngưng kết xuống nơi thánh địa tu vi của hẳn.

"Grào..."

Nhưng đột nhiên, bên trong đan điền của Sở Phong, tám con cự thú lôi đình vẫn luôn chiếm chỗ mà bất động lại như là thức tỉnh dậy, chúng tỏa ra khí tức đáng sợ không thuộc về vùng trời đất này, cuộn quét ra khắp đan điền.

Khì... khi... khi...

Sau khi luồng khí tức kia quét qua, hai hạt châu xông vào đan điền của Sở Phong giống như là bị kinh sợ, vội vàng chạy ra khỏi đan điền, nhưng mà mặc dù chúng nó rời khỏi đan điền nhưng lại không rời khỏi cơ thể Sở Phong, rét lạnh cùng nóng rực đan xen nhau cuộn trào quét qua các nơi trên khắp cơ thể hẳn.

Thời khắc này, Sở Phong chỉ cảm thấy máu cả người mình đều đang sôi trào, tựa như là kim sắc lôi đình ở trong máu của hẳn đang chống lại sức mạnh của hai hạt châu này.

Chẳng qua là dưới sự đối kháng của hai bên, Sở Phong cũng thừa nhận thống khổ khủng khiếp, loại thống khổ này làm cho Sở Phong đau như ruột

đứt từng khúc, hẫng lặn lộn trên đất, liên tục dùng cơ thể của mình đập vào trên đất, tạo thành hàng loạt hố to cùng tiếng kêu gào thảm thiết.

"Sở Phong, chàng làm sao?"

Đúng lúc này, hai bóng hình xinh đẹp chạy đến từ phía xa, là tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ, hai tỷ muội này trong tay mỗi người đều cầm theo một giỏ thức ăn.

Từ sau khi Sở Phong bắt đầu tu luyện ở đây, hai tỷ muội ngày nào cũng đến đưa thức ăn ngon cho Sở Phong. Nhưng mà bây giờ, sau khi nhìn thấy Sở Phong thế kia, bọn họ cũng sợ đến mặt tái nhợt, ném giỏ thức ăn trong tay xuống đất, chẳng màng gì mà bắt đầu chạy nhanh về phía Sở Phong.

"Tiểu Nhu, Tiểu Mỹ, đừng đến đây, chạy mau!!!"

Thấy thế Sở Phong vội vàng quát hai người, mặc dù hẫng không biết vì sao hai hạt châu kia muốn chiếm thân thể hẫng, thế nhưng hẫng biết hai hạt châu này chắc chắn có nguyên do của mình.

Lúc này nếu không chiếm được thân thể của mình, hai hạt châu này nhất định sẽ muốn đi chiếm cơ thể của người khác, lúc này Tô Nhu và Tô Mỹ đến gần đúng là tự tìm đường chết.

Soàn soạt...

Quả nhiên, sau khi nghe thấy tiếng của Tô Nhu và Tô Mỹ, hai hạt châu băng hỏa này vội vàng chạy ra khỏi cơ thể Sở Phong, bay vút về phía Tô Nhu và Tô Mỹ, tốc độ cực nhanh, chỉ thấy hạt vệt sáng đỏ và xanh phóng lên không trung mà lướt qua, Tô Nhu và Tô Mỹ liền theo đó mà ngã xuống đất.

"Tiểu Nhu, Tiểu Mỹ!" Nhìn thấy Tô Nhu và Tô Mỹ té ngã trên mặt đất, Sở Phong bắt đầu thống khổ hét lên, hắn không quan tâm đến thương thế của mình, vội vàng đứng lên chạy về phía trước.

"Tiểu Nhu, Tiểu Mỹ!"

Mà khi sau khi Sở Phong đi đến gần và nhìn thấy Tô Nhu và Tô Mỹ, gương mặt vốn đang căng thẳng của hắn lại trở nên vô cùng kinh hoàng, thậm chí mũi chua xót, hai mắt ứa lệ.

Bởi vì giờ khắc này làn da vốn trắng như tuyết kia của Tô Nhu đã biến thành màu xanh lam, hơn nữa trên da còn ngưng kết một lớp băng thật dày, băng sương đang khuếch tán ra, lan tràn đến váy dài của Tô Nhu, đông cứng cả người nàng lại.

Về phần Tô Mỹ, nàng cũng xảy ra biến hóa cực lớn, da thịt trắng nõn như tuyết sớm đã biến thành màu đỏ lửa, thậm chí từ trong cơ thể nàng còn tỏa ra từng đợt khí nóng, gương mặt của cả hai đều hiện lên vẻ đau đớn.

Nhìn thấy hai cô gái mình yêu thích chịu đựng dày vò như vậy mà mình lại bất lực, Sở Phong sao có thể không đau lòng, trong lòng hắn gào thét: "Đản Đản, Đản Đản, mau nghĩ cách, làm sao mới có thể cứu các nàng ấy, mau giúp ta một chút!!!"

Mà so với sự kinh hoàng mất kiểm chế của Sở Phong, Đản Đản lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, quả thực là bình tĩnh đến mức có hơi không bình thường, nó dùng một giọng nói rất không cam lòng mà khuyên nhủ Sở Phong: "Không còn cách nào đâu, hai thứ này quá mạnh mẽ, lấy tu vi của người căn bản không cách nào trấn áp chúng nó, chúng nó là muốn chiếm thân thể Tô Nhu và Tô Mỹ, mượn thân xác bọn họ làm vật chứa để sống sót tiếp tục."

"Người đi nhanh lên đi Sở Phong, bây giờ ý thức của họ đã mơ hồ, không lâu sau sẽ tan rã. Chờ sau khi thân xác bọn họ hoàn toàn bị chiếm

cứ, bọn họ sẽ triệt để chết đi, khi đó hai thứ chiếm thân xác của họ nhất định sẽ giết chết người."

"Không được, ta không thể đi, sao ta có thể mặc kệ họ được." Sở Phong chẳng những không chạy trốn, ngược lại là hắn còn mở rộng vòng tay, ôm chặt lấy Tô Nhu và Tô Mỹ vào trong lòng.

Giờ phút này, một bên là khí lạnh thấu xương, một bên là hơi nóng rùng rợn, cái nào cũng không dễ chịu, cái nào cũng có thể tổn thương đến thân thể Sở Phong. Nhưng Sở Phong lại ngày càng ôm chặt, bởi vì đau đớn thể xác này thua xa đau khổ trong lòng hắn, thứ đau khổ trở mắt nhìn người trong lòng bị cắn nuốt từng chút từng chút một mà mình thì lại không giúp được gì.

"Sở Phong..." Đúng lúc này, Tô Nhu vậy mà lại lên tiếng, đôi môi nàng đầy sương giá, giọng nói vô cùng tang thương nhưng nàng vẫn khuyên nhủ Sở Phong: "Chàng đi mau, ta cảm thấy cơ thể của ta sắp bị thứ đáng sợ nào đó chiếm cứ rồi. Ta... ta sợ nó sẽ tổn thương chàng."

"Sở Phong, ta nóng quá, như là bị hỏa thiêu, có một ngọn lửa tiến vào đan điền của ta, đang cắn nuốt cơ thể ta. Sở Phong, chàng mau buông ra, ta sẽ làm chàng bị phỏng, chàng cách xa ta một chút." Cùng lúc đó, Tô Mỹ cũng yếu ớt nói.

"Không, ta sẽ không đi, cho dù chết cũng phải chết bên nhau." Sở Phong vô cùng kiên quyết, mặc cho y phục bên trái bị đốt thành tro bụi, làn da bị phỏng từng đốm, mặc cho bên phải khí lạnh vào cơ thể, ngay cả xương cốt cũng bị đông lại thành sương giá, hắn vẫn ngày càng ôm ghì lấy hai vị mỹ nhân trong lòng, không chút nào hối hận.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Phong Ẩn Hai Năm

“Sở Phong người đúng là tên khốn, người muốn chết ta không thêm cản, nhưng người đừng có lôi bốn nữ vương cùng chết theo người!!!” Thấy Sở Phong cố ý tìm chết, Đản Đản điên cuồng hét lớn.

Nghe thấy tiếng hét của Đản Đản, hắn không lỡ bỏ lại Tô Nhu và Tô Mỹ, cũng không muốn Đản Đản vì mình mà tổn thương.

“Nguy rồi, hai viên châu này vẫn còn tồn tại, ta thật là sơ suất.”

Đột nhiên, một âm thanh già nua vang lên, Sở Phong ngẩng đầu nhìn lên vui mừng khôn xiết, là Thanh Long đạo nhân.

Lúc này Thanh Long đạo nhân chân đạp thanh long, đạo bào trên người không gió mà bay, sau khi thấy tình trạng của Tô Nhu và Tô Mỹ, mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng không hề bối rối, rất có phong thái của cường giả đỉnh cao.

“Sở Phong, tránh ra.” Thanh Long đạo nhân cao giọng quát, Sở Phong cũng không dám chậm trễ, vội vàng buông Tô Nhu và Tô Mỹ ra.

“Ầm.” Chính lúc này, chỉ thấy tay áo Thanh Long đạo nhân vung lên, một tầng kết giới màu xanh da trời được tạo ra, kèm theo một đường vân kỳ lạ, lần lượt quấn lấy Tô Nhu và Tô Mỹ.

“Soạt soạt soạt” âm thanh liên tiếp vang lên, Thanh Long đạo nhân hướng lên không trung viết liền hai chữ “Phong”. Chữ “Phong” này do phép thuật ngưng tụ mà thành, đứng đứng trên không như có sinh mạng.

Chỉ thấy Thanh Long đạo nhân chỉ về phía Tô Nhu và Tô Mỹ khẽ quát một tiếng: “Phong”.

Hai chữ “phong” liền phân biệt rơi vào kết giới của Tô Nhu và Tô Mỹ, lúc này biểu cảm của hai nàng lại không hề có chút thống khổ, tựa như hạt châu khủng bố trong cơ thể đã được khống chế.

“Không tệ, Sở Phong, người có thể sử dụng thủ đoạn kết giới của khai tông tổ sư. Ta đoán nếu hãn còn sống tuyệt không đơn giản chỉ là Lam bào giới linh sư, hãn là đã tiếp cận đến Tử bào giới linh sư rồi”. Đản Đản hiềm khi tán thưởng nói.

Mà Sở Phong cũng bị chiêu này của Thanh Long đạo nhân chấn nhiếp. Đều là giới linh sư, Sở Phong lúc trước đối mặt với tình huống của Tô Nhu và Tô Mỹ này lại lựa chọn cùng chết, bởi vì hãn không còn biện pháp nào khác, hoàn toàn vô lực.

Nhưng mà Thanh Long đạo nhân hiện giờ cũng không có thân thể, chỉ là một đạo thần thức, lại bằng vào giới linh thuật của bản thân có thể chế trụ hạt châu trong cơ thể hai người. Không thể không nói, đây quả là chênh lệch thực lực cực lớn.

“Cũng may, hai hạt châu này dù chưa chết nhưng cũng không còn cường hãn như năm đó. Tuy vậy cũng không phải ta có khả năng ngăn chặn, muốn khống chế được chúng còn phải cần hạt châu kia.

Thanh Long đạo nhân trong lúc nói chuyện, tay áo lại vung lên, một luồng kinh phong từ chân Sở Phong dâng lên, đưa hãn cùng Tô Nhu Tô Mỹ bay lên, rơi lên thân của thanh long.

“Grào.” Chỉ nghe cự long ngâm lên một tiếng, Sở Phong liền cảm giác hình ảnh xung quanh trở nên mơ hồ, chỉ một thoáng công phu liền về tới chỗ mọi người nghỉ ngơi, đến trước quan tài thủy tinh của Thanh Long đạo nhân.

“Bịch.” Lúc này, Thanh Long đạo nhân đưa tay đánh ra một chưởng, liền đánh nát bấy quan tài của mình. Cùng lúc đó, hạt châu trên di hài của Thanh Long đạo nhân tỏa ra vàng sáng cực kỳ chói mắt.

“Sư tổ, người đây là?” Thấy Thanh Long đạo nhân ra tay hủy diệt quan tài của chính mình, Sở Phong đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng sau đó, hẳn rồi cuộc cũng biết Thanh Long đạo nhân muốn làm gì rồi. Sau khi đập vỡ quan tài thủy tinh, Thanh Long đạo nhân dùng thủ pháp thành thạo bắt đầu bố trí kết giới trận. Đây không phải là một kết giới trận thông thường, mà là một phong ấn trận.

Đây là một loại phong ấn trận vô cùng cao cấp. Sở Phong có thể nhìn ra đây là trận pháp gì, nhưng không thể chạm tới. Dù là biết cách bố trí thì căn bản hẳn cũng không thể bày ra trận này được.

Sau khi bố trí xong phong ấn trận, Thanh Long đạo nhân liền đặt Tô Nhu và Tô Mỹ lần lượt nằm hai bên hài cốt của mình, sau đó khởi động phong ấn trận, hai viên châu phát ra vàng sáng chói lóa bỗng biến thành một loại vật chất, kết thành một kết giới trong suốt khổng lồ, bao phủ lấy Tô Nhu, Tô Mỹ và hài cốt của Thanh Long đạo nhân.

“Sở Phong, cho dù sức mạnh của hai viên châu không lớn như trước, nhưng dựa vào ta lúc này, cũng không thể hoàn toàn áp chế được chúng, chứ không nói tới việc lấy chúng ta khởi cơ thể của Tô Nhu và Tô Mỹ.”

“Ta phong ấn họ, là cách duy nhất hiện tại để cứu sống họ, nhưng dựa vào sức lực của ta, dù có đủ để tạm thời phong tỏa sinh cơ trong cơ thể họ, nhưng cũng chỉ có thể đảm bảo họ tồn tại trong phong ấn trận hai năm.”

“Nói cách khác, giờ giải bỏ phong ấn trận, bọn họ lập tức sẽ chết, nhưng nếu phong ấn toàn bộ nơi này, hai năm sau bọn họ cũng sẽ chết như vậy. Giờ người nói cho ta một câu đơn giản, người chọn cho họ chết ngay

lúc này, hay cho bọn họ thời gian hai năm?” Thanh Long đạo nhân hỏi một cách chăm chú.

“Không, ta không muốn họ chết.” Sở Phong bị lời nói của Thanh Long đạo nhân làm cho kinh sợ.

“Ta cho người chọn trước, ngay lúc này hay là hai năm sau, nói mau, nếu người không nói, giờ ta sẽ giải bỏ phong ấn, để bọn họ bị hủy diệt cùng hai viên châu đó.” Thái độ của Thanh Long đạo nhân bỗng trở lên cứng rắn.

“Không, đừng, phong ấn họ, giữ được tính mạng của họ trước đã.” Thấy vậy, Sở Phong hết sức luống cuống, vội vàng cầu xin.

“Ừm, được rồi.” Lúc này, Thanh Long đạo nhân mới miễn nguyện gật đầu, ngay sau đó mở hai tay ra và lập tức gấp lại, từ trong cơ thể phóng ra mấy sợi xích lớn.

Dây xích khóa đó không phải là dây xích thông thường, mà lại trong suốt, do kết giới ngưng tụ mà thành. Lúc này còn kèm theo tiếng vang rầm rầm, quần quanh mặt trong suốt của kết giới, cuối cùng quần chằng chịt, tựa như che hết cả kết giới, chỉ có thể nhìn thấy Tô Nhu và Tô Mỹ trong đó qua khe hở.

“Phong.” Cuối cùng, Thanh Long đạo nhân khắc một chữ “phong” rất to trên phong ấn trận không lồ đó. Giờ mới thực sự phong ấn hoàn toàn nơi này.

Thời khắc này, giương như tất cả mọi người đều xúm lại, căng thẳng nhìn Thanh Long đạo nhân làm mọi thứ. Đặc biệt là Tô Ngân và Tô Long, sắc mặt họ thật khó coi, tất cả mọi người đều biết chắc chắn là xảy ra chuyện gì, nhưng không ai dám bước đến hỏi, chỉ đứng nhìn một cách tĩnh lặng.

“Sở Phong, người vẫn còn trẻ, hãy nhớ, nam tử hán đại trượng phu bất luận gặp phải việc gì, đều phải gặp nguy không loạn.”

“Trên thực tế, ta căn bản không định phá hủy hai viên châu đó, nên cho dù người không chọn phong ấn, ta cũng đem bọn họ phong ấn cùng hai viên châu đó.”

“Nhưng mà ta vừa hỏi người như vậy, là muốn người có kinh nghiệm khó quên, phải lựa chọn giữ sống và chết của người thân, bởi vì lần sau người lâm phải tình cảnh như thế này, sẽ dễ dàng cho người hơn.” Thanh Long đạo nhân nói với Sở Phong. Đối với đạo nhân mà nói, giống như đang dạy cho Sở Phong một bài học, còn việc sinh tử của Tô Nhu và Tô Mỹ, ông ta không quan tâm.

“Sư tổ, còn cách nào khác cứu họ không?” Nhưng điều Sở Phong quan tâm nhất hiện giờ là làm sao để cứu được hai chị em Tô Nhu và Tô Mỹ.

“Hầu như không có cách nào khác, viên châu sẽ luôn bị phong ấn, nhưng hai người bọn họ không ăn không uống gì, dựa vào năng lực của ta, chỉ có thể đảm bảo cho họ tồn tại được hai năm, sau hai năm đó họ chắc sẽ chết, trừ khi...”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Đại Quân Hoàng Triều

“Trừ khi...” Thanh Long đạo nhân chần chờ một chút.

“Trừ khi thế nào?” Sở Phong lo lắng hỏi.

“Trừ khi trong vòng hai năm người có thể trở thành một Tử bào Giới linh sư, như vậy mới có thể đem hai hạt viên châu kia từ trong cơ thể các nàng đưa ra ngoài. Nếu không, bọn họ hẳn phải chết.”

“Nhưng mà người có chắc chắn trong vòng hai năm có thể trở thành Tử bào Giới linh sư hay không? Nói thật dù thiên phú của người rất cao thì đây cũng là chuyện gần như không thể.”

Lời nói của Thanh Long đạo nhân đã ít nhiều đả kích Sở Phong.

“Ta...” Vẻ mặt của Sở Phong lúc này rất phức tạp, không nói nên lời, vì trong hai năm trở thành Tử bào Giới linh sư, hẳn cũng không nắm chắc một chút nào.

“Sở Phong, đừng nản chí, đạt tới Tử bào Giới linh sư trong hai năm quả thực rất khó, nhưng với tư chất của người, trở thành Lam bào Giới linh sư thì hẳn không có vấn đề gì.”

“Người còn nhớ yêu thú bị nhốt trong Tu La quỷ tháp ở Giới Châu chứ? Đừng quên nó chính là một vị Tử bào Giới linh sư, hơn nữa nó lại đang có việc cần đến người.”

“Chỉ cần người có thể trở thành Lam bào Giới linh sư, nói không chừng có thể giải phóng cho nó. Đến lúc đó, chẳng phải người có thể nhờ nó giúp để cứu Tô Nhu và Tô Mỹ hay sao?” Đúng lúc này, Đản Đản nghiêm trọng nói.

“Không sai, Đản Đản người nói rất đúng. Tiểu Nhu và Tiểu Mỹ còn có thể cứu được. Chỉ cần ta đến lấy vật mà yêu thú để lại, có lẽ rất nhanh sẽ trở thành Lam bào Giới linh sư, đến lúc đó đem nó cứu ra, rồi mời nó giúp cứu Tiểu Nhu và Tiểu Mỹ là được rồi.”

Nghe thấy Đản Đản nhắc nhở, Sở Phong như bừng tỉnh, khuôn mặt đang xám như tro lập tức hiện lên một tia hy vọng.

“Sở Phong, không phải người thật sự tin rằng trong hai năm có thể trở thành Tử bào Giới linh sư đấy chứ?”

Thấy trong mắt Sở Phong xuất hiện một tia hy vọng, Thanh Long đạo nhân khẽ nhún mày. Bởi vì lão cả đời tu luyện, vẫn không thể đặt chân đến Tử bào cảnh giới, đủ biết việc này khó khăn đến mức nào. Lão cũng không nghi ngờ Sở Phong có thể trở thành Tử bào Giới linh sư, bằng không cũng sẽ không ủy thác Sở Phong trợ giúp bản thân mình, chỉ là với hai năm thời gian, đây đúng là chuyện không tưởng.

“Sư tổ, trong hai năm ta quả thực không thể trở thành một Tử bào Giới linh sư, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức xem có cách nào khác để cứu Tô Nhu và Tô Mỹ không.”

“Bọn họ đối với ta quá quan trọng, ta nhất định phải cứu bằng được. Trong thời gian ta không ở đây, kính mong sư tổ có thể giúp ta chăm sóc mọi người.” Sở Phong vừa nói vừa đảo mắt nhìn về phía mọi người.

“Người yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, không kẻ nào có thể gây tổn thương cho bọn họ được. Kể cả hai chị em họ, hai năm ở đây cũng tuyệt đối không có vấn đề gì.”

“Chỉ có điều, mặc dù không biết người định cứu họ bằng cách nào, nhưng ta hy vọng người nhớ, muốn cứu được bọn họ, đầu tiên bản thân người phải an toàn, bằng không mọi chuyện đều là công cốc.” Thanh Long đạo nhân khuyên bảo Sở Phong.

“Sư tổ yên tâm, đệ tử hiểu rõ.”

Sau đó, Sở Phong xử lý qua một chút thương thế của mình, lại cùng mọi người kể lại các chuyện đã xảy ra. Lúc này mới hướng tới từng người từ biệt, chính thức rời khỏi Vạn Cốt mồ, bước vào con đường tràn ngập hiểm nguy và bất ngờ, nhưng lại nhất định phải đi, đó chính là tiến về Tần Châu.

Cửu Châu đại lục gồm có Thanh Châu, Đường Châu, Tống Châu, Minh Châu, Hán Châu, Tùy Châu, Giới Châu, Nguyên Châu và Tần Châu.

Tần Châu cách Thanh Châu khá xa, phải băng qua Giới Châu mới đến. Còn Sở Phong tại sao muốn đến Tần Châu, đó là vì yêu thú trong Tu La quỷ tháp đã từng nói với hắn có một loại bảo bối có thể rèn luyện tinh thần lực, mà bảo bối đó đang nằm ở Tần Châu.

Mục đích chuyến đi này của Sở Phong rất rõ ràng: tìm bảo bối kia, rèn luyện tinh thần lực của mình, sớm ngày đạt đến Lam bào Giới linh sư. Sau đó lại phản hồi Tu La quỷ tháp, cùng với yêu thú kia nội ứng ngoại hợp, đem nó cứu ra. Tiếp đó thỉnh cầu con yêu thú bí ẩn này giúp mình cứu tỷ muội Tô Nhu và Tô Mỹ thoát khỏi hai hạt viên châu kia.

Mặc dù kế hoạch này nhìn qua rất đơn giản, nhưng Sở Phong biết chắc chắn sẽ có ngàn vạn nguy hiểm, bởi vì đầu tiên, bảo bối kia được giấu kín ở một nơi không rõ gọi là Vạn Yêu Sơn.

“Bây giờ rời khỏi đây, không biết lần sau trở về là lúc nào.” Sở Phong ngồi trên đầu bạc điêu, nhìn lại cảnh sắc quen thuộc phía dưới, suy nghĩ vô cùng phức tạp.

Lần này so với lần trước tiến về Giới Châu rất khác nhau. Lần đó đơn thuần chỉ là đi thi lấy tư cách Hôi bào Giới linh sư, nhưng lần này nhiệm vụ rất nặng nề, thời gian hẳn cũng rất lâu.

“Sở Phong, có muốn xin giúp đỡ từ Giới linh công hội hay không? Mặc dù bọn họ cũng không có Tử bào Giới linh sư, nhưng tin rằng cũng có thể giúp một chút.” Đản Đản nói.

“Không, ta cũng không quen biết gì với Giới linh công hội, sợ bọn họ gặp bảo bối kia lại nảy sinh lòng tham chiếm làm của riêng.” Sở Phong trả lời.

“Ừ.” Nghe Sở Phong nói, Đản Đản cũng thấy rất có lý, sau đó cười hì hì nói: “Xem ra tiểu tử ngươi đã chín chắn lên không ít nha, bốn nữ vương quả nhiên không nhìn nhầm người, tiểu tử ngươi sẽ rất có tiền đồ đấy.”

Đản Đản là người rất hiểu chuyện. Biết Sở Phong tâm sự nặng nề, trên đường đi không ngừng an ủi trêu chọc Sở Phong, khiến hắn giảm bớt không ít áp lực, cũng tăng thêm tin tưởng vào bản thân có thể cứu được Tô Nhu và Tô Mỹ.

“Luồng khí tức này.”

Nhưng mà ngay lúc Sở Phong sắp sửa rời khỏi Thanh Châu, hắn đột nhiên chau mày, vội vàng khống chế Tiểu Bạch hướng tới một đám mây trắng phía xa chui vào. Vì hắn cảm thấy một cỗ hơi thở cực kỳ cường đại đang tới gần.

“Ầm ầm ầm ầm”. Quả nhiên, ngay sau lúc Sở Phong trốn vào phiến mây, phía chân trời cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng nổ mạnh như sấm sét, nhưng lại càng giống tiếng vạn mã đang lao nhanh.

“Trời ạ, đó là..?!”

Sở Phong mặc dù đang trốn trong mây nhưng vẫn có thể nhìn thấy tất cả bên ngoài. Lúc này hắc kinh ngạc phát hiện, ở đằng xa phía chân trời lại xuất hiện rất nhiều nhân mã đang hành tẩu. Đám người kia chừng gần vạn, mỗi người đều mặc một bộ áo bào màu vàng. Đó là áo bào không phải áo giáp, nhưng so với áo giáp lại càng hoa lệ và chắc chắn hơn.

Mà dưới thân gần vạn người này đều đang cưỡi một con tuần mã, so với ngựa bình thường to cao hơn rất nhiều, hơn nữa trông cũng khí phách dị thường giống như vương giả mang theo khí thế bất phàm, quan trọng nhất là những tuần mã này lại có thể ngự không mà đi, tốc độ cực nhanh.

Nhưng cái này cũng chưa tính là gì, ngoại trừ những những con tuần mã có thể ngự không phi hành, còn có một cỗ chiến xa màu vàng cực lớn, mà kéo chiến xa này cũng không phải là ngựa mà là thú khổng lồ. Nếu Sở Phong đoán không sai, đây hẳn là yêu thú cấp Thiên Võ cảnh.

Một con yêu thú Thiên Võ cảnh lại bị người thu phục trở thành thú kéo xe, việc này đúng là khiến người ta quá mức giật mình rồi.

Khi Sở Phong đưa mắt nhìn lên các chiến kỳ, rốt cuộc hẳn cũng biết lai lịch đám người kia. Vì trên chiến kỳ màu vàng viết bốn chữ lớn: “Khương thị Hoàng triều!”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Khương Hàn Lãnh Diện

“Khương thị Hoàng triều?!” Nhìn thấy bốn chữ lớn trên chiến kỳ, Sở Phong trong lòng không khỏi siết chặt lại, vì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thế lực của Khương thị hoàng triều, lần đầu tiên nhìn thấy chúa tể của Cửu Châu đại lục.

Phải nói rằng, đại quân của Khương thị hoàng triều không phải tất cả các thế lực mà Sở Phong đã thấy trước đây có thể so sánh được. Chưa nói đến sức mạnh to lớn, tổ chất ưu việt, chỉ bằng loại khí thế đặc biệt đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Vì Sở Phong nghe nói người của Khương thị hoàng triều đều không phải người bình thường, bọn họ có huyết mạch đặc thù, chiến lực siêu quần, mọi phương diện đều ưu tú hơn người bình thường rất nhiều. Nói rằng bên trong Khương Thị hoàng triều đều là thiên tài cũng không quá, đây cũng là lý do chủ yếu để Khương Thị hoàng triều có thể thống trị Cửu Châu đại lục nhiều năm như vậy.

“Kỳ quái, đại quân Khương thị hoàng triều sao lại xuất hiện ở đây? Bọn họ đến Thanh Châu ta có việc gì? Hay chỉ là trùng hợp đi ngang qua?”

Sở Phong bị uy thế Khương thị hoàng triều chấn nhiếp, cho dù hắn khác người thường, gặp đại quân Khương thị hoàng triều liền cảm thấy sợ hãi, nhưng hắn không thể không thừa nhận, Khương thị hoàng triều quả thực không đơn giản.

“Mặc kệ nó, dù sao người cũng đã chuẩn bị rời khỏi Thanh Châu, thân nhân của người cũng đã an bài thỏa đáng, cho dù Khương thị hoàng triều đến Thanh Châu cũng chẳng liên quan gì đến người.” Đản Đản nói.

“Ừm.” Sở Phong nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng lại có một vài suy nghĩ. Hắn nghĩ rằng nếu như quân Khương Thị hoàng triều chỉ là đi qua đây, thì cũng không sao cả. Còn nếu thật sự họ đến Thanh Châu, vậy thì lý do lớn là vì nơi nơi để táng kia.

Dù sao Kỳ Lân vương phủ cũng đã tìm ra nơi nơi để táng, khi bọn họ phát hiện bản thân không có năng lực mở ra, nhất định sẽ đem tin tức này báo cho Khương thị hoàng triều. Như vậy dù bọn họ không thể có được bảo tàng trong nơi để táng nhưng tối thiểu cũng được hoàng triều ban cho một ít chỗ tốt.

Nhưng Sở Phong cũng không lo lắng, bởi vì hắn biết Nơi để táng vô cùng đáng sợ, hắn hiểu rõ cho dù là đại quân của Khương Thị hoàng triều cũng không có cách nào vào được sâu bên trong nơi để táng, trừ khi họ phái đội tinh nhuệ nhất, mới có cơ hội lấy được vài thứ trong đó. Vì vậy, sau khi đại quân Khương thị hoàng triều rời khỏi, Sở Phong cũng từ trong mây lướt đi, hướng về phía Tần Châu.

Về phần đại quân Khương thị hoàng triều rốt cuộc đi nơi nào, thì đúng như Sở Phong đoán lúc trước, đến Kỳ Lân vương phủ. Khác ở chỗ, Khương thị hoàng triều lần này là không mời mà tới.

“Nhanh, nhanh đi gọi phủ chủ đại nhân!”

Đại quân Khương thị hoàng triều từ trên trời giáng xuống, quả nhiên như như thiên binh thiên tướng, khiến cho mọi người e ngại không thôi. Lúc này bá chủ Thanh Châu, Kỳ Lân vương phủ đã sớm loạn cả lên. Trước kia nguyên một đám cao ngạo nay lại khủng hoảng đến cực điểm.

“Thuộc hạ Lâm Mạc Ly không biết chư vị đại nhân giá lâm bản phủ, không từ xa tiếp đón, mong chư vị đại nhân lượng thứ!”

Lâm Mạc Ly vô cùng hoang mang, nếu như chỉ có một vài người của Khương Thị hoàng triều tới, hẳn còn có thể chấp nhận. Nhưng lúc này đến Kỳ Lâm vương phủ của y lại là cả đại quân của Khương Thị hoàng triều, điều này làm y không biết phải làm gì, lo sợ cực độ, không khỏi cảm thấy bất an.

"Soạt". Trong giây phút ấy, từ trong chiến xa màu vàng do các con yêu thú kéo, một vị nam tử khoác trường bào màu kim chậm chậm bước ra.

Đây là một thanh niên nam tử cao tới hai mét, vóc người to lớn, đầu đội kim long quan, tóc đen xõa ngang vai, khuôn mặt trắng nõn như tuyết lại khiến người khác có cảm giác lạnh như băng. Nhất là ánh mắt toát ra bá khí không gì sánh kịp, khiến người khác không dám đối mặt.

"Khương... Khương Hàn đại nhân!"

Sau khi nhìn thấy vị nam tử này, sắc mặt Lâm Mạc Ly đột nhiên trắng bệch như giấy, không còn một chút huyết sắc, trong đôi mắt hiện rõ sự kinh sợ, có thể thấy y sợ hãi đến mức nào, vị nam tử trước mặt còn trẻ tuổi hơn y rất nhiều.

"Lâm Mạc Ly, ngươi biết tội chưa?" Đây chính là lãnh diện nam tử Khương Hàn, hẳn ta hỏi với ngữ khí lạnh như băng tuyết.

“Đại nhân, người... người nói vậy là có ý gì? Ta...” Lâm Mạc Ly choáng váng, vốn y đang vô cùng bất an, lại bị Khương hàn hỏi như vậy liền lập tức bị dọa đến hoang mang lo sợ, không biết trả lời thế nào.

“Soạt.” Còn không đợi Lâm Mạc Ly nói hết câu, Khương Hàn đột nhiên đưa tay, đơn chưởng như ửng trào, hấp lực vô tận phát ra khiến Lâm Mạc Ly đột ngột bị hút bay đến ngay dưới chưởng của hắn ta.

Lúc này, Khương Hàn dùng một tay tóm chặt cổ Lâm Mạc Ly, cho dù Lâm Mạc Ly là một Thiên Võ cảnh có hết sức vùng vẫy cũng không cách nào thoát khỏi tay của hắn.

Khương Hàn đem ánh mắt lạnh như băng quét về phía mọi người của Kỳ Lân vương phủ đang quỳ gối sợ hãi, nói:

"Phủ chủ Kỳ Lân phủ Lâm Mạc Ly nhận mệnh lệnh của hoàng triều tiếp quản Thanh Châu, nhưng khi phát hiện ở Thanh Châu có táng địa thần bí, không những không bẩm báo lên hoàng triều ngay lập tức, trái lại còn tự ý vào táng địa, định một mình chiếm kho báu của hoàng triều, đây là tội chết, phải lập tức xử chém!"

"Đại nhân tha mạng, xin đại nhân tha mạng." Nghe Khương Hàn nói, Lâm Mạc Ly sợ tới mức mặt tím ngắt, bắt đầu lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Nhưng Khương Hàn căn bản không thèm để ý, đơn chương đột nhiên bóp mạnh, chỉ nghe một tiếng "phịch", đầu của phủ chủ Kỳ Lân phủ Lâm Mạc Ly liền nát bấy trước mặt bao nhiêu người của Kỳ Lân phủ.

"Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng."

Lúc này, tất cả người của Kỳ Lân vương phủ bắt đầu liều mạng khấu đầu xin tha, bọn họ sợ phải rơi vào kết cục giống như Lâm Mạc Ly.

Bởi vì tại Cửu Châu đại lục, Khương thị hoàng triều chính là lão đại duy nhất, họ chính là vương pháp, không một ai dám đắc tội bọn họ. Nếu ai dám đắc tội chỉ có một kết quả duy nhất: chết.

"Các người nghe cho rõ, từ hôm nay trở đi, Thanh Châu sẽ do Khương thị hoàng triều trực tiếp quản lý, các người có thể vẫn còn hữu ích đối với hoàng triều, nhưng nếu có chút gì bất trung, thì Lâm Mạc Ly hôm nay chính là cái kết của các người." Giọng Khương Hàn như sấm, ngữ khí như băng quát lớn đám người trước mặt.

“Nguyện vì hoàng triều ra sức, không dám có một chút tư tâm!”

Thấy vậy, toàn bộ người của Kỳ Lân vương phủ như trút được gánh nặng, mặt đầy vẻ mang ơn. Sau đó đại quân Khương thị hoàng triều liền tiếp nhận tất cả Kỳ Lân vương phủ. Bọn họ thực sự định tự mình quản lý Thanh Châu này.

Lúc này, trong cung điện xa hoa nhất Kỳ Lân vương phủ, Khương Hàn đang chuẩn bị xuất phát, dường như muốn đến đâu đó, sau lưng hắn ta là một lão già cao tuổi tóc bạc phơ.

Lão già này khí tức vô cùng hùng hậu, hiển nhiên cũng là một vị Thiên Võ cảnh cường giả, nhưng trước mặt Khương Hàn lại vô cùng khiêm tốn, dùng ngữ khí cung kính dò hỏi:

“Đại nhân, tất cả đều đã chuẩn bị xong, bây giờ sẽ đi điều tra táng địa sao?”

“Không, táng địa đã bị khống chế, lúc nào đi xem cũng được.”

"Giờ đã đến Thanh Châu, không thể không đến thăm một người." Ngữ khí của Khương Hàn lạnh như băng, dường như không chút tình cảm, cho dù nói với người đồng tộc cũng như vậy.

“Người có cần thuộc hạ đi theo không?” Lão già như biết Khương Hàn muốn đến gặp ai, liền khúm núm hỏi.

“Không cần, một mình ta đi là được.” Khương Hàn khoát tay, sau đó chỉ thấy một luồng gió dưới chân, thân ảnh của hắn ta liền biến mất, ngay cả một tia khí tức cũng không hề sót lại, đã đến nơi mà hắn ta muốn đến.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Đến Tần Châu

Thanh châu Bách Cừ Câu, bên ngoài tòa cung điện trong mây kia, Khương Hàn cấp tốc đi đến, nhưng hắn cũng không tự ý bước vào kết giới bên ngoài cung điện kia mà là vẻ mặt đầy tôn kính đứng trên đám mây, kính cẩn nói ra:

"Vãn bối Khương Hàn, đến đây bái kiến đại nhân."

"Vào đi." Bên trong cung điện vang lên giọng nói không cao không thấp, không nặng không nhẹ của Khương Hằng Viễn.

Lúc này Khương Hàn mới dám đi về phía trước, mà theo đường hắn bước đến thì tất cả bình chương đều kéo ra, ngay cả cổng cung điện cũng đã rộng mở.

Bên trong cung điện, Khương Hằng Viễn đang chơi cờ, về phần người đang chơi cùng, hiển nhiên chính là Tề Phong Dương được Khương Hằng Viễn cứu ngày hôm đó.

"Xử lý xong chưa?" Khương Hằng Viễn vẫn chưa nhìn sang Khương Hàn mà là vừa chơi cờ vừa mở miệng hỏi.

"Đã xử lý xong theo dặn dò của đại nhân, Lâm Mặc Ly kia đã bị vãn bối xử tử ngay tại chỗ." Khương Hàn cung kính đáp lời.

"Ừm, ở lối vào nơi mai táng đã bố trí kết giới ẩn rồi, người dẫn đầu quân đội hoàng triều, tự mình trông chừng nơi đó, không có mệnh lệnh của ta thì tạm thời không được mở ra." Khương Hằng Viễn nói tiếp.

"Đại nhân, vậy trước khi phong bế, người có muốn thăm dò xem thử không,.. ít nhất là... xác định cấp bậc chôn cất." Khương Hàn mở miệng nói.

"Không cần xác định, là để táng." Khương Hằng Viễn bình tĩnh nói.

"Cái gì? Thật sự là để táng?" Nghe thấy như thế, gương mặt Khương Hàn biến sắc thất kinh, tựa như hiểu ra vì sao Khương Hằng Viễn để cho hắn phong bế cửa vào khu táng địa này mà không để cho hắn dẫn đại quân mở ra.

"Đến đây, giới thiệu cho người một chút, vị này chính là Tề Phong Dương, tộc trưởng Tề thị của Kỳ Lân vương phủ. Sau khi người điều động đại quân đi đến sơn mạch Huyền Vũ, Kỳ Lân vương phủ cứ giao cho hắn chưởng quản." Khương Hằng Viễn nhìn về phía Tề Phong Dương.

"Văn bối bá kiến Tề tiên bối." Khương Hàn khiêm tốn thi lễ với Tề Phong Dương. Đối với người mà Khương Hằng Viễn giới thiệu, cho dù là thực lực kém xa hắn, hắn cũng không dám kiêu ngạo nào chút nào, trái lại còn phải lấy lễ mà đối đãi.

"Nếu đã đến rồi, vậy thì ăn bữa cơm đạm bạc rồi hãy đi." Khương Hằng Viễn mỉm cười rồi đi đến nhà bếp, mà sau khi gật đầu cười với Tề Phong Dương thì Khương Hàn cũng đi theo sau.

"Đại nhân, lúc văn bối đến, lão tổ có bảo văn bối truyền lời lại cho người. Thần thể nhiều năm không xuất hiện, dị tượng năm đó rất có thể thật chỉ là dị tượng, hoàn toàn không có thần thể giáng lâm. Cho nên lão tổ hi vọng sau khi người giải quyết chuyện lần này xong thì có thể mau chóng quay về hoàng triều, trợ giúp hoàng chủ xử lý công việc trong hoàng tộc." Khương Hàn nói ra.

"Vô duyên vô cớ, làm sao lại có trời hiện dị tượng? Kỳ thực... ta cũng biết nỗi khổ tâm của lão tổ, người ấy chỉ là không muốn ta ở đây chịu khổ,

cho nên mới bảo ta quay về hoàng triều. Nhưng người cũng thấy rồi đấy, ta ở nơi này sống rất tiêu dao tự tại, không phiền não gì. Huống hồ, nếu chẳng phải ta khẳng khẳng ở lại chỗ này thì cũng không có khả năng phát hiện ra ở Thanh châu lại có một tòa đế táng rồi." Khương Hằng Viễn cười nói.

Thấy thế, Khương Hàn quả thật không tiện khuyên thêm nữa, chỉ là tò mò hỏi: "Đại nhân, thần thể trời ban đó thật sự quan trọng như vậy ư? Đáng giá người ở lại nơi hoang vắng này, mai danh ẩn tích nhiều năm, chỉ vì tìm kiếm tung tích của hãn? Hoàng tộc Khương thị ta đều có huyết mạch hoàng cấp, những năm gần đây lại có thiên tài xuất hiện lớp lớp, nếu như dày công bồi dưỡng chưa hãn không bằng cái gọi là thần thể trời ban kia."

"Ồ." Với nghi vấn của Khương Hàn, Khương Hằng Viễn đầu tiên là mỉm cười, sau đó thì đáp: "Thần thể đó có lợi hại thật hay không, ta cũng không dám khẳng định, dù sao thì ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy tận mắt, các loại ghi chép về thần thể đều chỉ tồn tại ở trong sử ký mà thôi. Chẳng qua là năm ấy, khi thần thể vừa mới giáng lâm, khi bọn ta chuẩn bị đi đến Thanh châu, lão tổ từng nói với ta một câu, thần thể nhất định phải tìm được, không tiếc bất cứ giá nào. Nếu như thần thể không thể để cho hoàng triều ta sử dụng, vậy thứ ngày sau mà hoàng triều chúng ta gặp phải, rất có thể chính là tai ương diệt tộc."

"Hãn dám! Mặc kệ có phải là thần thể trời ban hay không, nhưng chỉ cần giáng sinh ở Cửu Châu đại lục thì chính là con dân hoàng triều Khương thị chúng ta, dám can đảm đại nghịch bất đạo, dĩ hạ phạm thượng, đó chính là muốn chết." Khương Hàn vẻ mặt không phục.

"Thần thể trời ban vốn có phong thái vương giả, tuyệt sẽ không cam lòng cúi đầu dưới kẻ khác, nếu chúng ta ban ân huệ khi hãn còn trẻ, cho dù hãn không trực tiếp để hoàng triều sai sử thì cũng sẽ mang trong lòng cảm kích. Nhưng nếu hoàng triều ta lại không ban ân huệ với hãn, trái lại thế đạo không công bằng này làm cho hãn sinh lòng oán hận, vậy thì hãn chắc chắn sẽ có ý nghĩ bình định loạn thế, thống trị thiên hạ trong đầu. Và nếu

muốn thống trị Cửu Châu đại lục này, hoàng tộc Khương thị hiển nhiên chính là hòn đá cản chân lớn nhất của hãn. Giả như người là thần thể, người có giải quyết hết hòn đá cản chân này hay không đây?" Khương Hằng Viễn cười hỏi.

"Thần thể này phiền phức như vậy, tại sao trước khi hãn trưởng thành chúng ta lại không tiêu diệt hãn chứ?" Trong mắt Khương Hàn hiện ra ý niệm giết chóc.

"Quả thật là rất phiền phức. Trước đây lão tổ cũng từng suy tính cẩn thận qua, nếu như tìm được thần thể thì tốt cuộc là tiêu diệt hay là bồi dưỡng đây. Thế nhưng cuối cùng người ấy lựa chọn bồi dưỡng, bởi vì khi trước mặt của người xuất hiện một kỳ tài tuyệt thế, ai có thể đủ nhẫn tâm xóa bỏ đi một mầm non tốt như vậy?"

Khương Hằng Viễn mỉm cười, sau đó vỗ vỗ vai Khương Hàn mà nói: "Mặt khác, người ngàn vạn lần đừng nghi ngờ sức mạnh của thần thể trời ban. Nếu quả như thật cảm thấy thần thể không bằng huyết mạch hoàng cấp của chúng ta, vậy thì người không ngại cứ hỏi tướng lại thần lôi cửu sắc năm đó một chút. Thử hỏi trong hoàng tộc, liệu ai có được sức mạnh như vậy đây?"

"Cái đó..." Nghe thấy Khương Hằng Viễn nói như vậy, Khương Hàn cũng biến sắc, con người vốn đang mang vẻ ác liệt bắt đầu lóe lên bất an.

Bởi vì hãn vĩnh viễn cũng sẽ không quên được cái đêm kinh thiên đó, khí tức mang sự hủy diệt mà thần lôi cửu sắc kia tỏa ra cuộn quét khắp toàn bộ đại lục. Khí tức ấy, cho dù là bây giờ nhớ lại hãn cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bởi lẽ khi ấy, cho dù là hãn đã tu võ có chút thành tựu nhưng cũng phải lo lắng, đại lục này phải chăng cứ như vậy mà bị thần lôi cửu sắc kia phá hủy.

Sau đó, dựa theo căn dặn của Khương Hằng Viễn, Khương Hàn chuyển dời đại quân hoàng triều Khương thị đến thành Huyền Vũ, tự mình trông chừng lối vào tòa đế táng này.

Về phần Tề Phong Dương thì quay về Kỳ Lân vương phủ, làm phủ chủ của Kỳ Lân vương phủ. Tin tức này không cần phải nghi ngờ là vô cùng bùng nổ, kẻ phản bội suýt nữa đã bị xử trảm đoạn thời gian trước chớp mắt đã quay về trở thành phủ chủ, điều này thật sự là quá mức chấn động.

Thế nhưng chỉ cần mọi người nghĩ đến chỗ dựa sau lưng Tề Phong Dương chính là hoàng triều Khương thị, sự chấn động này cũng lập tức trở nên chẳng hề gì, trái lại là cảm thấy Lâm Mặc Ly thực sự quá đáng thương.

Đáng thương cho y đắc tội với người không nên đắc tội, để cho mình không chỉ mất vị trí phủ chủ mà ngay cả cái mạng nhỏ cũng không bảo vệ được, đầu cũng bị người ta bóp nát.

Trong lúc Thanh châu xảy ra biến đổi to lớn, Sở Phong trải qua mấy ngày lộ trình đã vượt qua Giới châu, tiến vào khu vực Tần châu.

Mặc dù đại lục phân thành chín châu, thế nhưng diện tích đất đai của chín châu cũng không giống nhau. Thanh châu ắt hẳn chính là nhỏ nhất trong chín châu, Giới châu rất lớn, thế nhưng nghe nói Tần châu này mới là châu lục có diện tích mệnh mông nhất.

Vì lần này xuất hành vội vàng, cũng không chuẩn bị đầy đủ lương khô, cho nên sau khi trải qua mấy ngày lộ trình này, Sở Phong đã đói bụng ừng ực, thực sự không chịu nổi nữa.

Hắn đành phải giảm tốc độ phi hành xuống, muốn tìm chỗ bên dưới để điền đầy cái bụng, nhân tiện tìm hiểu một chút về phương hướng của núi Vạn Yêu kia.

"Ha ha, cuối cùng cũng tìm được một cái trấn nhỏ rồi. Ở nhưng mà không đúng, sao nơi này lại tụ tập nhiều người như vậy?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Ta Đi Núi Vạn Yêu

Trước mắt Sở Phong xuất hiện một trấn nhỏ, nhưng mà khi nhìn từ phía xa, Sở Phong phát hiện bên ngoài một khu nhà lớn trong trấn nhỏ lại có rất nhiều người đang tụ tập, những người này xếp thành hàng dài, như đang nhận lĩnh cái gì đó.

Hắn vừa mới đến, vì để tránh gây ra phiền toái không cần thiết, Sở Phong cũng không bày ra tu vi cường đại của mình mà là lặng lẽ đáp xuống từ trên không trung, sau đó lại đi bộ vào trong trấn.

Lúc này, Sở Phong phát hiện đây chỉ là một trấn nhỏ thông thường, còn chẳng bằng Kháo Sơn trấn mà Sở gia hắn ở trước đây. Trong trấn phần lớn là bách tính bình dân, căn bản là ngay cả cái tiệm cơm cũng chẳng có.

Nhưng mà thôn trấn này lại có một gia đình giàu có, lúc này mấy trăm dân chúng đang xếp hàng dài, tụ tập ngoài cửa gia đình này để lĩnh lương thực.

"Ái chà, Lý lão gia thực sự là người tốt, mỗi tháng đều phát lương thực cho những người nghèo khổ như bọn mình."

"Năm nay nhiều thiên tai, sản lượng lương thực giảm sút trầm trọng, nếu không có Lý lão gia giúp đỡ, e là chúng ta đều phải chết đói cả."

Nghe thấy dân chúng bàn tán, Sở Phong biết được thì ra đây là đang phát lương thực miễn phí. Mà nhìn vào phủ đệ của Lý lão gia, tuy rằng chưa đến mức lộng lẫy huy hoàng nhưng quả thật là một người có tiền, ít nhất là hơn xa những dân chúng cõ tranh làm phòng này nhiều lắm.

Điều này cho thấy, trong nhà Lý lão gia cho dù không có sơn hào hải vị nhưng các loại thức ăn ngon như gà vịt thịt cá là luôn có. Vì vậy Sở Phong cũng không xếp hàng, dưới ánh mắt khác lạ của vô số người, hắn đi thẳng đến trước cổng Lý phủ.

"Đứng lại, lĩnh lương thực cần phải xếp hàng, ai cho người chen ngang?" Thấy thế, mấy gã đàn ông vạm vỡ đang canh gác phủ đệ chỉ vào Sở Phong mà quát lên.

Những gã này đều có tu vi Linh Võ nhị trọng, tuy rằng tu vi cực kỳ thấp nhưng so với dân chúng hoàn toàn không có tu vi này mà nói thì cũng không tệ lắm.

"Ta không đến lĩnh lương thực mà là đến mua lương thực." Sở Phong khẽ cười nói.

"Mua lương thực?"

Sau khi nghe thấy từ này, bên trong đi ra một gã trung niên để râu cá trê, quần áo hoa lệ. Gã trung niên này nhìn thấy bộ y phục hào nhoáng cùng với gương mặt non trẻ của Sở Phong thì lập tức mắt sáng rực, vội vàng cười hì hì mà nói: "Vị thiếu hiệp này, xin hỏi ngài định mua bao nhiêu lương thực?"

"Ta chỉ mua một bữa ăn, mang tất cả rượu thịt ngon lành của nhà các người ra đây cho ta ăn một trận, ta đảm bảo sẽ không bạc đãi các người." Sở Phong nói ra.

"Vâng vâng, mời thiếu hiệp vào trong." Thấy thế, gã đàn ông trung niên để râu cá trê vừa cười nham hiểm mời Sở Phong vào bên trong vừa hét lên với gã canh cổng bên cạnh:

"Còn ngó người ra đó làm gì? Mau đi vào bếp sai người chuẩn bị một bàn rượu thịt thượng đẳng đến chiêu đãi thiếu hiệp, càng nhanh càng tốt!"

Sở Phong là ai, đừng nhìn hăn nhỏ tuổi, hăn vậy nhưng đã khuấy cả cái Thanh châu đến long trời lở đất, hăn tất nhiên là có thể nhận ra gã râu cá trê này nghĩ bản thân hăn là kẻ có tiền, đồng thời tuổi tác còn rất nhỏ, muốn nhân cơ hội mà làm thịt mình một trận.

Nhưng mà Sở Phong cũng lười tính toán với gã, bởi vì lúc này hăn đói cuống lên rồi, chỉ thăm nghĩ ăn một bữa cơm, về phần tiền bạc gì đó, Sở Phong trước giờ cũng không thiếu tiền.

Sau đó Sở Phong được mời vào một gian phòng khách không tồi, không nói cái khác, hiệu suất làm việc của gã râu cá trê cũng không tệ lắm, rất nhanh thì đã có hàng loạt món ăn ngon được bày ra đầy bàn.

Cũng không biết là Sở Phong quá đói hay là thức ăn của bọn họ quá ngon, Sở Phong nhìn bàn thức ăn này thật đúng là mắt lóe sáng, miệng chảy nước miếng, chỉ chờ xoắn ngay ống tay áo lên là chuẩn bị gió cuốn mây tan, điên cuồng ăn một phen.

"Chờ đã." Nhưng đúng lúc này, gã râu cá trê lại đột nhiên mở miệng, cười hì hì nói với Sở Phong: "Vị thiếu hiệp này, chẳng phải là ta không tin ngài, chỉ là bàn thức ăn này ấy thế mà hao phí không ít nguyên liệu, ngày thường lão gia nhà ta cũng không dám phô trương lãng phí như vậy. Nếu ngài không đưa ra giá cả tương ứng, ta đây chốc lát nữa cũng không tiện ăn nói đâu."

"Mẹ nó!" Sở Phong nổi giận, người đây là khinh tiểu gia ta không ăn nổi một bữa cơm của nhà người sao. Kết quả là Sở Phong đưa tay sờ về phía túi càn khôn ở bên hông, định lấy bữa ra ít đồ hù cho gã râu cá trê này sợ chết đứng.

"Nguy rồi." Nhưng lần này vừa sờ vào, sắc mặt của Sở Phong liền thay đổi, bởi vì hăn kinh ngạc phát hiện, bên trong túi càn khôn của mình

ngoài la bàn giới linh cùng với một ít khí cụ dự phòng ra thì lại rỗng tuếch, chẳng có thứ chi.

Bấy giờ Sở Phong mới nhớ tới, lúc đó ở khu mộ Vạn Cốt, Sở Phong chỉnh lý túi càn khôn của mình, giao tất cả những thứ Sở Phong cảm thấy vô dụng cho Lý Trường Thanh, còn huyền dược các loại gì đó để lại cho mình thì đã dùng hết sạch trong lúc tu luyện.

Trước mắt Sở Phong thật đúng là không lấy ra được thứ gì đồng giá để trả cho bàn rượu thịt này. Dù sao những thứ hăn để lại đều là vật cần thiết, cũng đều có giá trị xa xỉ, đừng nói là cho gã râu cá trê rồi thì bản thân hăn sẽ rất phiền phức, cho dù lấy ra đi nữa thì gã râu cá trê này cũng chưa chắc đã biết hàng.

"Ta nói thiếu hiệp này, chẳng lẽ ngài là muốn ăn quịt sao?" Thấy thế gã râu cá trê liếc mắt đưa ngang, vẻ tươi cười trước kia mất sạch, thay vào đó là gian ngoan. Cùng lúc ấy, ngoài cửa còn xông vào vài gã cao to, dáng điệu này chính là muốn động thủ với Sở Phong.

Lúc này Sở Phong cũng nổi giận rồi, hăn có thân phận gì, thực lực gì, lại bị một đám xoàng xĩnh như vậy khinh thường. Ý nghĩ đầu tiên của Sở Phong chính là giơ tay lên một quyền hất bay bọn họ ra khỏi phòng, để cho bọn họ biết một chút về thực lực của mình, để cho bọn họ nhớ kĩ sai lầm của bản thân.

Thế nhưng nghĩ kĩ một chút, Sở Phong lại phát hiện mình quả thật vô lý, ăn cơm không có tiền trả là sự thật, lúc này dùng vũ lực giải quyết vấn đề thì đúng là hết nói nổi. Tuy rằng Sở Phong không ngại phiền phức nhưng hăn cũng không phải ác nhân không chuyện ác nào không làm, hăn tất nhiên không thể làm ra chuyện bắt nạt kẻ yếu, bá đạo phách lối như vậy.

"Các người đang muốn làm gì?" Nhưng đúng lúc này, bên ngoài phòng khách lại đột nhiên vang lên tiếng quát chói tai của một cụ già, theo

sát sau đó là một ông lão tuổi lục tuần đi đến.

Ông lão này ăn mặc rất là cổ lỗ, bộ dạng cũng rất quê mùa, bộ dáng kia hệt như một lão đầu gỗ mõ điểm canh, chỉ là sau khi ông lão này xuất hiện, vô luận là gã râu cá tre hay là mấy tên đàn ông lực lưỡng cũng đều lập tức trở nên biết điều.

"Lão gia, người này muốn ăn quịt." Gã râu cá tre hiển nhiên là rất sợ ông lão này, vội vàng bước lên trước giải thích.

Mà giờ khắc này Sở Phong rốt cuộc biết được, thì ra ông lão nhìn như xoàng xĩnh này lại là chủ nhân của nơi đây, cũng chính là Lý lão gia thích làm việc thiện trong miệng dân chúng.

"Thật là, người ta đều nói người đến là khách, chẳng qua là một bữa cơm mà thôi, đâu cần đến mức đòi tiền người ta, còn muốn động thủ nữa? Còn không mau xin lỗi vị khách này!" Nhưng mà sau khi nghe thấy gã râu cá tre giải thích, Lý lão gia trái lại càng thêm tức giận mà chỉ vào họ mắng chửi một trận.

Dưới tình huống như vậy, gã râu cá tre cùng mấy tên đàn ông vạm vỡ đành phải từng người một chịu nhận lỗi với Sở Phong, bọn họ như vậy trái lại là khiến Sở Phong có hơi ngượng ngùng.

"Vị tiểu hữu này, cậu không phải là người bản địa đúng không, cậu đây là muốn đi đâu?" Lý lão gia ngồi xuống bên cạnh Sở Phong rồi cười hỏi.

Mà giờ khắc này Sở Phong sớm đã không còn khách khí gì nữa, hắn ăn ào ào một trận, nghe thấy câu hỏi của Lý lão gia mới lau lau cái miệng đầy mỡ dầu mà đáp: "Ta quả thật không phải người nơi này, ta là đến từ Giới châu, muốn đi núi Vạn Yêu."

"Cái gì? Núi Vạn Yêu?!!!"

Mà khi nghe thấy ba chữ núi Vạn Yên vang dội này, đừng nói là Lý lão gia, gần như tất cả mọi người tại đây đều mặt mày biến sắc, bị hù dọa hết hồn. Lý lão gia thậm chí nhót dậy, suýt chút nữa là lộn cả xuống ghế, nếu không nhờ Sở Phong nhanh tay lẹ mắt đỡ được lão, ắt hẳn là lão đã ngã chổng vó lên trời mất rồi

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Giúp Lão Một Chút

Vị tiểu hữu này, ta không nghe lầm chứ, cậu nói là cậu muốn đi núi Vạn Yêu sao?" Lý lão gia trông vẻ rất giật mình, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong tràn ngập tò mò cùng kinh hoàng, đây đâu còn là đang nhìn một người, quả thực là giống như đang nhìn một con quái vật.

Mà từ trong phản ứng của Lý lão gia cùng với những người khác tại đây, Sở Phong cũng có thể đoán ra, núi Vạn Yêu kia hơn phân nửa là một nơi không rõ hoặc là vùng cấm, thế là hắn bèn nhanh trí nói lảng đi: "Thật không dám dối gạt lão, ta chính là một người tu võ. Lúc ở Thanh châu ta nghe nói núi Vạn Yêu ở Tân châu là một nơi hiểm thấy, có lợi ích cho người tu võ, cho nên mới lặn lội đường xa đến đây, mong đi mở mang kiến thức về núi Vạn Yêu."

"Người tu võ? Cái thằng nhóc con như ngươi à?" Nhưng mà, nghe được ba chữ người tu võ, gã râu cá tre cùng với mấy tên cao to lại lập tức lén khinh bỉ nhìn Sở Phong, hiển nhiên là bọn họ không tin Sở Phong lại là một vị tu võ giả.

"Vị tiểu hữu này, núi Vạn Yêu kia có lợi ích to lớn đối với tu võ không thì lão không biết. Thế nhưng núi Vạn Yêu đó chính là vùng cấm của nhân loại, nó là thế giới của yêu thú. Chí Tôn vương phủ đã từng hạ lệnh, bất cứ thế lực nào, bất cứ ai đều không được tự tiện bước vào núi Vạn Yêu. Nếu không thì nhỡ như chọc giận yêu thú bên trong núi Vạn Yêu sẽ gây ra đại chiến." Lý lão gia nhắc nhở một cách nghiêm trọng, lão rất sợ Sở Phong không biết tốt xấu, tiến vào núi Vạn Yêu kia.

"Chí Tôn vương phủ? Đó là người thống trị của Tần châu sao?" Sở Phong tò mò hỏi.

"Xem ra vị tiểu hữu này thật sự là lần đầu tiên đến Tần châu, không biết chút nào về Tần châu ta cả." Thấy thế, ông lão đầu tiên là sừng sốt, sau đó thì giải thích cặn kẽ: "Chí Tôn vương phủ vốn gọi là Chí Tôn sơn trang, chính là thế lực bậc nhất ở Tần châu ta, bởi vì Chí Tôn sơn trang ngày càng hùng mạnh, đã vượt qua cả thế lực đang chũng quản Tần châu bấy giờ là Địa mãng vương phủ, cho nên hoàng triều bèn bãi bỏ quyền lực của Địa mãng vương phủ, giao Tần châu lại cho Chí Tôn sơn trang quản lý."

Mà sau khi nghe Lý lão gia nói xong, Sở Phong cũng có thể cảm thấy được sự mạnh mẽ của Chí Tôn sơn trang. Bọn họ có thể bằng vào tự thân phát triển mà vượt qua thế lực chũng quản được hoàng triều công nhận, điều này nói rõ Chí Tôn sơn trang quả thực có vài thủ đoạn, ít nhất là điểm này Lăng Vân tông không cách nào làm được.

"Yêu thú bên trong núi Vạn Yêu thật lợi hại như vậy sao? Ngay cả thế lực mạnh nhất Tần châu cũng không dám đắc tội?" Sở Phong thử thăm dò nhiều tình báo về núi Vạn Yêu hơn.

"Dĩ nhiên rồi, yêu thú bên trong núi Vạn Yêu đúng là vô cùng đáng sợ. Bọn chúng đã thống trị núi Vạn Yêu gần nghìn năm, nghe nói yêu thú trong đó chừng mấy trăm vạn, mỗi con đều cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có thể biến ảo thành hình người. Nhất là bốn đại yêu vương bên trong núi Vạn Yêu càng là có pháp lực cuồn cuộn, ngay cả phủ chủ của Chí Tôn vương phủ cũng phải kiêng dè. Nhưng cũng may, bọn chúng chỉ hoạt động bên trong núi Vạn Yêu, bằng không thì bách tính Tần châu đều sẽ phải gặp tai ương. Cũng chính vì nguyên nhân như vậy, Chí Tôn sơn trang mới hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không được bước vào núi Vạn Yêu, nếu không làm cho yêu thú giận dữ, khiến chúng bắt đầu tấn công về phía nhân loại, đây chính là đại tội phải tru diệt cả nhà." Lý lão gia tiếp tục nói.

"Thì ra là như vậy, xem ra Lý lão gia quả thật là rất hiểu những chuyện về Tần châu."

Sở Phong không khỏi có hơi tán thưởng Lý lão gia, theo lý mà nói, tri thức con người đều có hạn, người có địa vị càng thấp kém, kiến thức cũng càng ít. Nhất là nơi trấn nhỏ mà Lý lão gia đang ở này chính là vùng biên giới Tần châu, đáng lẽ với thân phận bình dân như bọn họ thì không nên biết nhiều như vậy mới phải.

"À, thật ra ta đây cũng chỉ là nghe đứa cháu nói mà thôi. Cháu ta chính là đệ tử hạch tâm của Huyền Lô tông, một tông môn hạng hai. Thực không dám giấu diếm, nhà ta vốn là bách tính nghèo khổ, bởi vì cháu ta có tiền đồ nên mới có gia nghiệp ngày hôm nay." Nhắc đến cháu trai của mình, gương mặt Lý lão gia tràn đầy kiêu ngạo và tự hào.

"Lão gia, lão gia." Đúng lúc này bỗng có một trận hô hoán truyền vào phòng khách, theo sau tiếng kêu là một người trẻ tuổi gầy gò vội vã chạy vào.

"Thì ra là Vương Nhị sao, đã xảy ra chuyện gì mà lại gấp gáp như vậy?" Nhìn thấy người vừa đến, Lý lão gia cười ha hả hỏi, có thể thấy được lão đối xử với người hầu trong phủ rất là tốt.

"Là tín hàm của Huyền Lô tông." Người được gọi là Vương Nhị đưa đến một phong thư.

"Là tôn nhi." Lý lão gia rất là mừng rỡ, lão nhận lấy phong thư, thuận thục tháo bỏ niêm phong, bắt đầu đọc với vẻ vui mừng.

Thế nhưng Sở Phong lại phát hiện, sắc mặt của Lý lão gia càng ngày càng bất thường, đầu tiên là có hơi trắng nhợt, sau đó thì tái xanh rồi thậm chí là tím bầm, ngay cả cơ thể cũng bắt đầu run rẩy, cuối cùng lão vậy mà ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

"Lý lão gia, lão không sao chứ?" May mà Sở Phong ra tay đỡ lão đến trên ghế, tình cảnh này cũng dọa sợ người Lý phủ ở đây rồi, bọn họ vội vàng chạy đến xem rốt cuộc là Lý lão gia thế nào.

Trái lại thì Sở Phong nhặt phong thư Lý lão gia làm rơi xuống đất lên, mà sau khi xem xong, Sở Phong đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra cùng với nguyên nhân Lý lão gia ngắt xiu. Bởi vì phong thư này cũng không phải là do cháu trai của Lý lão gia gửi về, mà là do một người bạn thân của cháu trai Lý lão gia ở Huyền Lô tông lén lút đưa đến.

Nội dung đại khái của lá thư chính là cháu trai của Lý lão gia trong lúc vô tình đã đắc tội thiếu tông chủ của Huyền Lô tông, hôm nay đã bị bắt nhốt lại, mong rằng Lý lão gia có thể nghĩ cách cứu gã ra.

Thế nhưng Lý lão gia, một người xuất thân là dân chúng nghèo khổ, phú quý hôm nay đều là cháu trai lão mang đến, lão nào có thực lực đi giúp cháu trai mình thoát khổ.

Vả lại đối với bọn họ mà nói, Huyền Lô tông chính là quái vật khổng lồ không thể nào chạm đến, nghĩ thôi cũng đã sợ chứ đừng nói là cứu cháu trai mình trở về từ một nơi như vậy. Cho nên cũng khó trách, biết được tin tức này xong Lý lão gia liền hôn mê bất tỉnh, đối với lão mà nói, đây tuyệt đối là một tin dữ đáng sợ, sấm sét giữa trời quang.

"Này, cháu trai của Lý lão gia gọi là gì?" Sở Phong hỏi gã đàn ông để râu cá trê.

"Người muốn làm gì?" Gã râu cá trê cảnh giác nhìn Sở Phong.

"Ta hỏi người tên của hã." Sở Phong híp mắt, ánh nhìn lóe lên lạnh lùng.

Gã râu cá trê bị ánh mắt Sở Phong dọa sợ, ục ịch một tiếng ngã ngửa trên đất, gã không hề dám giấu diếm chút gì nữa, run rẩy trả lời: "Gọi, gọi

là Lý Đại Đầu."

"Vậy Huyền Lô tông ở hướng nào?" Sở Phong lại hỏi, mà lần này thì gã râu cá trê nói một cách cặn kẽ hướng đi Huyền Lô tông cùng với khoảng cách từ nơi này.

Sau khi thăm dò ra hết thấy, Sở Phong liền nhanh chóng rời khỏi. Về phần người hầu Lý gia thì đầy vẻ khó hiểu, không rõ vị thiếu niên trông rất trẻ tuổi này hỏi thăm những điều đó để làm gì.

Ngược lại là gã râu cá trê kia vẫn đứng ngơ ngác ngay tại chỗ, mãi lâu sau vẫn không cách nào lấy lại tinh thần, gã vẫn còn đắm chìm trong nỗi sợ hãi mà ánh nhìn kia của Sở Phong mang đến.

Về phần vì sao Sở Phong hỏi thăm những điều này ư, tất nhiên là hắn muốn trợ giúp Lý lão gia một phen. Sở Phong có thể nhìn ra Lý lão gia là một người tốt, một người tốt chân chính, dân chúng trong cả trấn cũng đều công nhận như vậy.

Không nói về chuyện Lý lão gia nói cho hắn về núi Vạn Yêu, còn tặng một bữa cơm, chỉ riêng việc lão thích làm việc thiện thì đây chắc chắn đây là một người có nhân phẩm tốt, Sở Phong cảm thấy mình cần phải giúp lão một chút.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Hoàn Toàn Khuất Phục

Huyền Lô tông cách Lý gia không xa lắm, dân chúng bình thường cưỡi xe ngựa thì phải mất vài ngày thời gian, nhưng giờ dựa vào tốc độ của Sở Phong thì chỉ cần nửa ngày ngắn ngủi là đủ rồi.

Sau khi chạy nửa ngày thì bây giờ Sở Phong đã tới nơi gọi là Huyền Lô tông kia, Sở Phong đến đây cứu người nên cũng không dám quang mình chính đại đi vào mà là vô cùng cẩn thận lên tới. Hơn nữa Sở Phong còn phát hiện mặc dù Huyền Lô tông chỉ là tông môn hạng hai nhưng thực lực của trưởng lão và đệ tử lại không hề kém, hoàn toàn có thể so với tông môn hạng nhất của Thanh Châu.

Tông môn như thế này đối với Sở Phong mà nói tuy chưa đến mức uy hiếp, thậm chí chỉ cần mượn sức mạnh của Đản Đản thì một mình Sở Phong cũng đủ để diệt môn cả nơi này, nhưng dù sao thì Tân Châu không giống với Thanh Châu, mới đến nên Sở Phong cũng cố gắng duy trì ít xuất hiện. Vì vậy, dựa vào thủ đoạn mà chỉ kết giới sư mới có, Sở Phong đã lặng lẽ xâm nhập vào khu vực hạch tâm của Huyền Lô tông rồi đi vào trong một tòa hoa viên cảnh đẹp như ý xuân, bước đầu tiên để Sở Phong giải cứu Lý Đại Đầu là tìm ra kẻ đã bắt nhốt gã, thiếu tông chủ của Huyền Lô tông.

Bước từng bước đến gần hơn thì Sở Phong phát hiện có vài bóng người, là một đám nam nữ trẻ tuổi nhưng tu vi lại không hề kém, đều đang ở Huyền Võ cảnh. Nhất là một nam tử đầu đội vũ quan (1) đứng trong đó, tu vi hiện tại đã đạt đến Huyền Võ lục trọng, loại tu vi này tất nhiên là không kém, ít nhất là thế hệ trẻ ở Thanh Châu thì có rất ít người đạt được đến cảnh giới này. Nhưng ở trong Tân Châu, chỉ một thiếu tông chủ của

một tông môn hạng hai là đã có tu vi này, vì thế có thể thấy được thực lực của Tần Châu cách biệt rất lớn so với Thanh Châu.

Lúc này đây Sở Phong định trước tiên cứ xông lên giáo huấn vị thiếu tông chủ này một lần trước đã rồi hỏi cho ra tung tích của Lý Đại Đầu, nhưng sau khi nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ thì Sở Phong lại phải nhin xuống kích động này, bởi vì khi bọn họ nói chuyện thì Sở Phong đã nghe được ba từ mẫn cảm "núi Vạn Yêu."

"Không ngờ đã chịu đựng lâu như thế mà Chí Tôn sơn trang vẫn không nhin được lại bắt đầu hành động với núi Vạn Yêu."

"Đúng thế, cái gọi là một núi không thể có hai hổ, một châu không thể có hai vua là đây, tuy nói đám yêu thú của núi Vạn Yêu không can thiệp vào chuyện quyền thế của Tần Châu, chỉ chiếm cho bản thân ba phần đất mà thôi."

"Nhưng chúa tể Chí Tôn sơn trang của Tần Châu tất nhiên không thể chấp nhận việc trên đầu của mình lại có sự tồn tại của một đám mà bọn họ không thể khống chế được, cho nên khai chiến với núi Vạn Yêu chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn, cục diện hiện giờ cũng không tính là lạ..."

"Ừ, nhưng cũng phải thừa nhận rằng Chí Tôn sơn trang vẫn có chút thủ đoạn, thế mà lại thành lập đại hội thông gia, các mỹ nữ thiên hương quốc sắc hay thực lực thiên tài gì của Chí Tôn sơn trang cũng đem ra, bây giờ thế hệ tuổi trẻ của cả Tần Châu đều đang tiến về Chí Tôn sơn trang, mà ngay cả các cao thủ đứng đầu ở các châu khác cũng đều tới cả."

"Thật hay giả thế? Để đối phó với núi Vạn Yêu mà Chí Tôn sơn trang phải dùng tới loại thủ đoạn này? Liên kết thế lực từ các châu để giúp bọn họ?"

"Rất chắc chắn, mặc dù không nói họ sẽ liên minh thế lực với các châu khác, nhưng chỉ cần cái đại hội thông gia này thành công thì tự nhiên họ sẽ

có quan hệ liên minh thế lực với các châu khác thôi, tin rằng nếu Chí Tôn sơn trang tiến công với núi Vạn Yêu thì hẳn thế lực lớn của các châu khác sẽ không ngồi yên chịu chết, dù sao ở trong tòa sơn mạch kia cũng có rất nhiều bảo bối hiểm."

"Liên minh với các thế lực đỉnh cao của các châu khác, đó chính là con dao hai lưỡi, làm không tốt sẽ mất cả chì lẫn chài, hành động như thế chẳng phải tùy tiện quá rồi sao?"

"Hầy, chắc hẳn Chí Tôn sơn trang cũng có mối lo ngại của họ, loại chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta lắm, ta còn nghe nói tộc trưởng tương lai của tộc nhân Giới thị ở Giới Châu - Giới Thanh Minh cũng đã đến Tần Châu rồi, mục đích cũng là để tham gia đại hội thông gia lần này đây."

"Giới Thanh Minh? Là vị thiên tài khó lường đấy ư, ta từng nghe nói lúc gã ta đang ở Huyền Võ cảnh cửu trọng đã đánh bại được cao thủ Thiên Võ cảnh, bây giờ gã ta chắc cũng đã bước vào Thiên Võ cảnh rồi nhỉ?"

"Không chỉ thế, giới Thanh Châu, Đường Châu, Tống Châu, Nguyên Châu, Minh Châu, Tùy Châu đều có các nhân vật hàng đầu của thế hệ trẻ đến Tần Châu chỉ vì muốn tham gia đại hội thông gia lần này."

"Trời ạ, không ngờ được hiệu triệu của Chí Tôn sơn trang lại có uy lớn như vậy, lần này không phải đã khiến cho những người mạnh nhất trong giới trẻ của cả Cửu Châu đại lục này tề tựu đông đủ đến Tần Châu rồi à?"

"Hầy, thật muốn đi gặp thử một lần cho biết phong thái của đám yêu nghiệt kia, nhưng đáng tiếc, nghe bảo đại hội thông gia lần này chỉ cho phép các nhân vật tiểu bối tham gia, ngoại trừ cái nhóm yêu nghiệt ở bên ngoài nhận được thư mời kia thì muốn tham gia đại hội thông gia lần này phải qua từng tầng sàng lọc, xem ra chúng ta chẳng có hy vọng gì rồi."

"Sau khi nghe đám người này nói chuyện xong thì Sở Phong không khỏi vui vẻ, âm thầm nghĩ: "Không ngờ Chí Tôn sơn trang lại chuẩn bị tấn công núi Vạn Yêu, còn triệu tập đội ngũ từ khắp nơi nữa, chuyện này đúng là ông trời đang giúp ta mà."

Không thể không nói rằng Sở Phong đã nhận được một tin tình báo không tệ, vì thế hắn cũng lười đứng nghe đám người kia nói nhảm tiếp nên đã tung người, xuất hiện ngay tại lương đình mà ba người kia đang đứng như ma quỷ, nhìn nam tử đầu đội vũ quan kia cười hỏi: "Người là thiếu tông chủ của Huyền Lô tông?"

Một màn bỗng nhiên xuất hiện này của hắn làm cho mấy người kia kinh sợ, nhất là vị thiếu tông chủ Huyền Lô tông kia, khuôn mặt đã đại biến, sợ hãi chỉ tay vào Sở Phong nói: "Người là ai?"

Nhưng Sở Phong không nói hai lời đã vung quyền đâm cái "bốp" vào mặt của thiếu tông chủ Huyền Lô tông kia, sức mạnh quá cường đại làm cho gã ngã mạnh nện xuống đất, người có tu vi Huyền Võ lục trọng như gã mà lại bị dứt khoát đâm cho vỡ cả nửa hàm răng trong miệng.

"Lúc ta hỏi người thì cứ ngoan ngoãn mà trả lời đi, con mẹ nó đừng có hỏi lại ta là ai." Sau khi vung quyền đánh bật gã thiếu tông chủ kia thì Sở Phong lạnh lùng nói.

Mà vào lúc này thì mấy tên nam nữ thanh niên còn lại khác đã sợ đến tái nhợt mặt, có thể chỉ bằng một quyền đã đánh ngã thiếu tông chủ Huyền Lô tông có thực lực mạnh nhất trong bọn họ thì ai cũng đều đã ý thức được Sở Phong là một cao thủ.

Cho nên lúc này bọn họ cũng không hai lời đã cong chân chạy biến đi, nhưng chỉ thấy Sở Phong khẽ niệm thì kết giới màu xám đã nhanh chóng khuếch tán ra bao vây tất cả những người này lại ở bên trong, đừng nói đến chạy, ngay cả giọng nói của họ cũng không thể truyền ra bên ngoài.

"Ta hỏi lại một câu, rốt cuộc người có phải là thiếu tông chủ của Huyền Lô tông không?" Sở Phong cũng mặc kệ đám người đang muốn chạy trốn kia, mà lần nữa chỉ ép hỏi nam tử đầu đội vũ quan trước mắt này.

"Là, là ta." Lần này thiếu tông chủ Huyền Lô tông không dám do dự nữa, ôm lấy một bên mặt của mình mà kính cẩn trả lời.

"Lúc trước người đã bắt giam một hạch tâm đệ tử tên là Lý Đại Đầu đúng không?" Sở Phong lại hỏi.

"Lý Đại Đầu? Ta không biết!" Tông chủ Huyền Lô tông vội vã lắc đầu.

"Cho người không biết này." Sở Phong lại đâm móc một cái, khiến cho vị thiếu tông chủ chẳng dễ dàng mới bò đứng dậy được lại lần nữa ngã nhào xuống đất, làm cho hàm răng còn lại trong miệng gã cũng vỡ nát hết luôn.

"Ta nói, ta nói, những đệ tử đã đắc tội của Huyền Lô tông ta đều bị giam vào trong địa lao, người người nói chắc là đang ở đấy." Lần này thì thiếu tông chủ của Huyền Lô tông đã hoàn toàn khuất phục.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Thiếu Niên Non Nớt

Huyền Lô tông, trong tòa tông môn hạng hai này vẫn giống như xưa, trên mặt trường lão cùng đệ tử luôn là vẻ tươi cười, tu luyện thì tu luyện, trò chuyện thì trò chuyện, một cảnh vui vẻ vinh quang phồn thịnh. Nhưng lại chẳng có ai biết thiếu tông chủ của Huyền Lô tông bọn họ giờ đang ở hậu hoa viên chịu đủ sự hành hạ đánh đập của một vị thiếu niên.

"Đừng đánh nữa, cầu xin người đấy, người muốn gì ta cũng cho hết."

Mặt mũi của thiếu tông chủ Huyền Lô tông lúc này đã bầm dập, giờ chỉ đơn giản nhìn vẻ ngoài của gã thì căn bản chẳng ai nhìn ra đây là vị thiếu tông chủ phong độ tiêu sái trước kia, trên thực tế thì ngay cả giọng nói của gã cũng đã thay đổi luôn, còn khó nghe hơn tiếng heo bị chọc tiết nữa.

"Người cho rằng ta là ai hả, tưởng ta đến đây để ăn cướp bóc lột chút tiền lẻ của các người à?" Sở Phong khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, nhưng lúc đang nói thì lại đưa tay bắt lấy túi càn khôn của thiếu tông chủ kia, cùng lúc đó cũng quét ánh mắt nhìn những nam nữ thanh niên đã bị dọa đến tái nhợt mặt mày ở xung quanh.

"Vị tiểu huynh đệ này, xin ngài vui lòng nhận lấy." Khỏi phải nói, đám người kia rất phối hợp, cả đám vội vàng lấy túi càn khôn của mình ra dâng thẳng lên cho Sở Phong.

"Ừ, không tệ, coi như cũng có mắt đấy." Sau khi Sở Phong bỏ hết túi càn khôn vào bao thì hài lòng gật đầu.

Nói thật, dù thân phận mấy người này hẳn là không thấp, đồ trong túi càn khôn của bọn họ chắc cũng không tệ, nhưng đối với Sở Phong có yêu cầu rất hà khắc về tài nguyên tu luyện mà nói thì bình thường cũng chẳng đặt vào mắt.

Mà trước mắt, sở dĩ Sở Phong lấy túi càn khôn của bọn họ vì giờ nói thì xấu hổ chứ Sở Phong chẳng còn đồng nào dính người, lấy mấy cái túi càn khôn này của họ thì mới bù đắp vào được một ít.

Sau khi thu hồi mấy cái túi càn khôn của những người kia thì Sở Phong lại dời mắt về vị thiếu tông chủ mặt mũi đã bầm dập này, đánh giọng nói: "Người nghe kĩ cho ta, hôm nay ta mang Lý Đại Đầu đi, tốt nhất người cứ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Nếu để ta biết người còn dám gây khó dễ với Lý Đại Đầu và người nhà của gã ta thì người gặp nạn không chỉ có người đâu, còn có cả phụ thân và Huyền Lô tông này của người đấy."

Lúc Sở Phong nói chuyện thì mắt lóe lên tia tàn ác, tản ra sát khí lạnh như băng khiến cho người khác chỉ cần liếc qua cũng có cảm giác hàn khí xâm nhập vào cơ thể, dấy lên nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, làm cho người ta nghĩ rằng lời này của hắn tuyệt đối không phải là lời đùa giỡn mà là nói được thì làm được.

Ngay sau đó thì Sở Phong lại đưa tay lục lọi mò lấy lệnh bài ở bên hông thiếu tông chủ Huyền Lô tông, dứt khoát cầm lấy rồi bảo: "Mượn cái này một chút, trước hết cứ nằm ở đây nghỉ ngơi đi, kết giới này khoảng nửa ngày nữa sẽ tự giải trừ."

Nói xong những lời này thì Sở Phong chuẩn bị rời đi, mà thiếu tông chủ của Huyền Lô tông vẫn tiếp tục truy vấn: "Rốt cuộc người là ai?"

Thấy thế, Sở Phong ngẩng đầu mỉm cười: "Ta là Tu La."

Nói xong, Sở Phong tung người lên tự vượt qua kết giới ra ngoài rồi nhẹ nhàng lướt đi, để bọn người thiếu tông chủ Huyền Lô tông đang trợn mắt há hốc đứng tại chỗ ở phía sau, trên mặt bọn họ vẫn còn đọng lại sự kinh hãi sâu sắc đối với Sở Phong.

Bắt đầu từ hôm nay, trong đầu bọn gã sẽ mãi mãi in dấu bóng dáng của một thiếu niên, một người tuổi còn nhỏ hơn bọn gã nhưng thực lực đã đáng sợ đến mức lạ lùng - Tu La.

Trong địa lao của Huyền Lô tông giam giữ rất nhiều người, bọn họ bởi vì đủ mọi loại lý do mà bị nhốt ở đây, nhưng người thảm nhất bị giam ở đây chắc chắn sẽ là những tên đã đắc tội vị thiếu tông chủ kia.

Ở đây, bọn họ sẽ không bị chịu bất cứ hình phạt nào cả, nhưng lại bị cấm tu luyện, nếu bị nhốt chung thân thì chỉ có nước chờ chôn tiền đồ cả đời ở đây mà thôi, mà những tên đắc tội thiếu tông chủ thường sẽ có kết cục như vậy.

"Mau nhìn kia, hình như tên kia vì đắc tội với thiếu tông chủ mới bị đưa vào đây đó."

"Vậy gã ta chết chắc rồi, người đã đắc tội với thiếu tông chủ thì cho dù là lão thiên vương cũng không cứu nổi." Một phạm nhân trong phòng giam đang liên tục chỉ trích luận về một nam thanh niên đáng người gầy gò chẳng nói lời nào ngồi ở trong góc nhà lao.

"Ê! Tiểu tử kia, người tên gì?" Sau khi biết được tên thanh niên này đúng là đã đắc tội với thiếu tông chủ thì vài tên phạm nhân lại liếc mắt nhìn nhau rồi chẳng có ý tốt gì mà xúm lại vây quanh thanh niên kia.

"Ta, ta tên là Lý Đại Đầu, mấy vị sư huynh có chuyện gì không?"

Thanh niên bị những người này dọa sợ, phạm nhân ẩu đả với nhau là chuyện thường tình, nhưng gã ta lại đắc tội với thiếu tông chủ nên sẽ có rất

nhiều người muốn vượt môn ngựa mà ra tay, vì thế nhiều người đắc tội thiếu tông chủ vào trong lao này đang sống sờ sờ lại bị đánh cho đến chết đấy.

"Hả? Người tên Lý Đại Đầu? Lần đầu tiên ta thấy được cái tên khó nghe đến vậy đấy, tới đây quỳ xuống rồi tự tát mặt mình một ngàn lần đi." Một tên nam tử chỉ vào Lý Đại Đầu rồi lớn tiếng quát.

"Mấy vị sư huynh này, chúng ta không thù không oán, sao lại gây khó dễ với ta thế?" Mặc dù Lý Đại Đầu nhát gan nhưng sẽ không dễ dàng cúi đầu, quỳ xuống rồi tự mình tát một ngàn cái cũng là một trong những chuyện gã ta tuyệt đối sẽ không làm.

"Con mẹ nó, bảo người tát thì người cứ tát đi, còn ở đó mà nói nhảm, đánh cho ta." Thấy Lý Đại Đầu không vâng theo thì tên nam tử kia giận tím cả mặt, nhắc chân lên đạp Lý Đại Đầu ngã nhào xuống đất, ngay sau đó tất cả mấy tên phạm nhân trong phòng giam ở tòa lao này lại vây quanh đám đá đủ kiểu với Lý Đại Đầu.

"Dừng tay, các người làm gì thế?" Đúng lúc này thì lão Phương cùng các trưởng lão trông coi đi đến, mở cửa lao đưa tay chỉ vào đám người ở trong rồi nghiêm nghị quát lớn, có điều trong vài trưởng lão trông coi ở phía sau lưng lại lộ ra một người thiếu niên tiêu sái mặt mày vẫn còn non nớt

"Trưởng lão, tiểu tử này đắc tội thiếu tông chủ, giờ chẳng những không biết ăn năn mà còn dám ăn nói lỗ mãng sỉ nhục thiếu tông chủ, thân là một thành viên của Huyền Lô tông tất nhiên có nghĩa vụ giúp thiếu tông chủ dạy dỗ gã ta một trận."

"Đúng đấy trưởng lão, tiểu tử này không hề ngoan ngoãn, phải trách phạt gã ta lại một chút mới được, nhốt gã ta cả đời ở đây cũng chưa đủ đâu."

Thấy thế, vài tên đệ tử đồng môn của đám đang ra tay với Lý Đại Đầu kia cũng vội vàng giải thích cặn kẽ, bọn gã là cố ý làm thế, tuy nói bọn chúng cũng vì phạm tội mới bị nhốt vào đây, nhưng dùng cách đánh đập người đã đắc tội với thiếu tông chủ để đạt được thiện cảm của các trưởng lão lại là một cách khá hiệu quả đấy.

Còn lúc này thì Lý Đại Đầu chỉ cúi gằm mặt không nói gì, bởi vì gã ta biết mình xui xẻo rồi, gặp mấy lời nguy hiểm của đám người này thì gã ta vốn không tìm ra chỗ hở nào để giải thích cả, chắc chắn sẽ chẳng những không có được sự giúp đỡ của các trưởng lão này mà còn phải chịu trách phạt đau đớn hơn nữa kia.

Nhưng mà ngay lúc Lý Đại Đầu nghĩ mình xấu số cùng đám nam tử đánh người đang chờ được khen ngợi kia, thì vài trưởng lão trông coi lại đưa mắt về phía thiếu niên đứng ở bên cạnh, cung kính hỏi: "Đại nhân, ngài xem thử, chuyện này..."

Sở Phong cười nhạt, nói: "Thiếu tông chủ đã bảo nếu ai dám ra tay với Lý Đại Đầu thì phải bẻ tay bẻ chân chúng hết, người có nghi vấn gì không?" Trong lúc nói chuyện thì Sở Phong khoát tay, tấm lệnh bài của thiếu tông chủ đã hiện lên trong lòng bàn tay.

"Tuân lệnh." Thấy tấm lệnh bài này thì vài tên trưởng lão kia tức khắc hạ quyết tâm, chẳng dám nghi ngờ gì nữa.

Mà khi bọn lão quay lại thì mắt đã lóe lên tia hung quang, sát khí hiện trên khuôn mặt, ra tay không chút lưu tình với mấy tên nam tử kia.

"Á..."

Lúc này đây, tiếng hét xé ruột xé gan vang lên chẳng dứt, mấy tên nam tử còn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì thì đã bị vài lão trưởng lão dứt khoát bẻ hết tay chân. Còn Lý Đại Đầu thì lại càng kinh ngạc trợn mắt há hốc, đứng đờ đẫn tại chỗ, cả mặt tràn ngập khiếp sợ cùng khó hiểu.

Cho đến khi thiếu niên non nớt đứng cách đó không xa kia đưa gã ta ra ngoài nhà lao rồi cười bạch đầu điêu chở gã ta về hướng nhà của mình thì gã ta rốt cuộc mới hiểu được rằng mình đã được cứu rồi, hình như là được một người thiếu niên cứu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Chí Tôn Sơn Trang

Sau khi cứu Lý Đại Đầu ra thì Sở Phong nhờ bạch đầu điều đưa gã ta về trấn nhỏ kia, vì để tránh những phiền toái không cần thiết mà Sở Phong không thả Lý Đại Đầu vào thẳng trong trấn nhỏ mà đáp xuống ở ngoài trấn.

Hơn nữa vì đề phòng tông chủ của Huyền Lô tông trở lại báo thù nên Sở Phong lấy đồng túi càn khôn đoạt được từ tay đám người thiếu tông chủ Huyền Lô tông kia ra đưa cho Lý Đại Đầu một cái rồi dặn dò: "Bây giờ thì mang người nhà người rời khỏi đây đi, đừng về Huyền Lô tông nữa."

Nhận lấy túi càn khôn mà Lý Đại Đầu cảm động đến không nói nên lời, bởi vì gã ta vốn không nghĩ ra được lý do để Sở Phong giúp mình, thế nên sau khi gã ta do dự một chút thì vẫn tò mò dò hỏi: "Vị thiếu hiệp này, sao người lại giúp ta vậy."

"À", đối với câu hỏi này của Lý Đại Đầu thì Sở Phong chỉ mỉm cười mà không đáp, hắn nhảy lên lưng bạch đầu điều sai nó dang rộng đôi cánh khổng lồ của mình ra, khi sắp bay lên trời rồi thì Sở Phong mới nói với Lý Đại Đầu: "Chút nữa nhớ nhắn với gia gia người giúp ta một tiếng, cảm ơn lão đã chiêu đãi ta bữa cơm kia."

Cùng lúc hắn nói thì bạch đầu điều đã bay lên trời, kìn đáo rống một tiếng chói tai rồi lao thẳng đến phía Tần châu, mà Lý Đại Đầu kia cũng không phải kẻ ngu dốt, gã ta biết chắc gia gia nhà mình đã làm chuyện tốt gì rồi mới khiến cho vị thiếu niên thân phận thần bí kia cứu gã ta một mạng.

Sau khi biết rõ đầu đuôi sự tình thì Lý Đại Đầu không còn do dự gì nữa mà chạy vội về nhà mình ở trong trấn nhỏ kia, trước tiên gã ta muốn biết gia gia của mình rốt cuộc đã làm cái gì, sau đó là thu xếp cho cả nhà rời khỏi trấn nhỏ này, trốn xa khỏi phạm vi thế lực của Huyền Lôi tông.

Lý lão gia ở trong trấn nhỏ đã tỉnh lại, nhưng có điều vì tôn nhi của lão đã đắc tội với thiếu tông chủ Huyền Lôi tông nên bị nhốt vào địa lao, giờ sống chết ra sao cũng không rõ khiến Lý lão gia đau lòng không thôi. Là một lão nhân xuất thân bình dân nên sớm đã coi nhẹ danh lợi tài phú, không có gia sản hôm nay thì lão sống trong nghèo khổ cũng không sao, nhưng nếu cháu của lão thật sự đã xảy ra chuyện nào không hay thì lão sống còn có nghĩa gì chứ.

"Gia gia, gia gia!"

Đúng lúc này thì một giọng nói quen thuộc vang lên ở ngoài cửa, ngay sau đó Lý Đại Đầu cũng vội chạy vào trong phòng, sau khi biết gia gia của mình đã lâm vào hôn mê sâu thì Lý Đại Đầu đã rất lo lắng.

"Đại Đầu, là con sao? Ta... Không phải là đang mơ chứ?" Thấy Lý Đại Đầu thì Lý lão gia còn cho là mình đang nằm mơ, cảm thấy nếu thế thật thì rất không hợp lẽ.

"Gia gia là con đây... Là Đại Đầu đây."

"Lão gia đúng là thiếu gia đấy ạ, đúng là thiếu gia, thiếu gia về rồi." Lý Đại Đầu cũng vội gật đầu theo, cùng lúc đó người hầu ở trong phòng cũng mừng rỡ như điên.

"Là Đại Đầu thật sao. Không phải con đang bị giam à?" Sau khi thấy đúng là tôn tử của mình đã trở về thì Lý lão gia vừa mừng rỡ vừa thấy khó hiểu, cảm thấy chuyện này ắt có chỗ kỳ quặc.

"Gia gia, không phải người mời người tới cứu con sao?" Lý Đại Đầu không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Ta mời người đi cứu con sao. Không có, Đại Đầu, tình huống của nhà chúng ta con biết mà, hôm nay có cả gia nghiệp như thế này là nhờ vào con cả, sao mời được người có thể cứu con ra khỏi địa lao của Huyền Lô tông được chứ." Lý lão gia ra sức phủ nhận.

"Không phải gia gia mời người cứu con à. Vậy gia gia, gần đây người có phải đã mời một vị thiếu niên ăn cơm đúng không?" Lý Đại Đầu hỏi tiếp.

"Chuyện này... Sáng sớm hôm nay đúng là có một thiếu niên đến từ Giới châu có ghé vào phủ thử qua cơm rau dưa, mà Đại Đầu, sao con lại hỏi như vậy. Người cứu con chẳng lẽ là vị thiếu niên kia?" Khi hỏi thì Lý lão gia đã có hơi choáng váng.

"Vậy thì đúng rồi, chính nhờ gia gia người có lòng tốt giúp người nên mới có cao nhân đến cứu con, bởi vì sau khi thiếu niên kia cứu con còn bảo con truyền lời cảm ơn người vì đã mời hăn bữa cơm kia." Lý Đại Đầu đã hiểu được hết thấy sự tình.

"Đại Đầu, con nói thật sao? Vị thiếu niên kia đã cứu con à. Nhưng tuổi hăn như thế, sao có thể...."

Giờ phút này mặt Lý lão gia tràn ngập vẻ kinh ngạc, lão đang nhớ đến khuôn mặt non nớt cùng với độ tuổi còn rất nhỏ của Sở Phong.

Cho dù Sở Phong đã tự xưng là người tu võ, nhưng nếu Sở Phong đúng là người tu võ thật thì cũng không thể có thực lực cứu tôn tử của lão ra khỏi Huyền Lô tông được chứ? Nếu Sở Phong lợi hại như vậy thật thì quá đáng sợ rồi, chuyện này không phải là chuyện mà một người thường vừa biết là có thể chấp nhận được ngay.

Mà đối mặt với nghi ngờ của đám người Lý lão gia thì Lý Đại Đầu chỉ luôn gật đầu chắc nịch nói: "Chính là một vị thiếu niên, chắc chắn là thiếu niên mà người nói đấy. Gia gia, lần này trong lúc người vô ý đã cứu được một mạng của tôn nhi."

Thấy Lý Đại Đầu chắc chắn như thế thì mọi người ai cũng không tự chủ được hít sâu một hơi, không thể tin được người cứu Lý Đại Đầu lại là vị thiếu niên sáng sớm nay ăn cơm ở trong phủ.

Nhưng so với việc người khác chỉ đơn thuần khiếp sợ thì tên nam tử râu cá trê cùng với vài gã trang hán khác lại đầy vẻ ngĩng thoi đã hời. Chỉ cần nghĩ đến bọn họ có mắt như mù, suýt nữa nữa đã ra tay với vị cao thủ tu võ thân phận đặc biệt kia thì trong lòng đã run rẩy, sợ hãi không thôi.

Sau đó Lý Đại Đầu nghe theo dẫn dò của Sở Phong, hôm đó đã vội vàng dẫn gia gia cùng một đám gia quyến tâm phúc của mình trốn khỏi trấn nhỏ này.

Có điều đối với phản ứng của một nhà Lý phủ này Sở Phong lại vốn chẳng biết được, bởi vì mục tiêu hôm nay của Sở Phong rất rõ ràng, chính là muốn đi vào Vạn Yêu sơn kia, mà sau khi biết được Vạn Yêu sơn bị một con yêu thú xưng bá chiếm đất thì cơ hội để Sở Phong đi vào Vạn Yêu sơn giờ chỉ có một, đó là vào Chí Tôn sơn trang.

Mặc dù Tần châu rất lớn, nhưng dựa vào tốc độ của bạch đầu điêu cực phẩm Tiểu Bạch thì chỉ cần mấy ngày Sở Phong cũng coi như đã tới Chí Tôn sơn trang rồi.

Chí Tôn sơn trang, mặc dù gọi là sơn trang nhưng rõ ràng lại là một tòa thành uy thế vô cùng lớn, ở trên sơn mạch xây dựng vài tòa thành trì lớn, kích thước của thành trì không những rất lớn mà khí thế cũng rất to, lại còn san sát nối liền nhau, cho dù là khí thế hay diện tích thì đều đứng đầu trong tất cả các thế lực mà Sở Phong đã thấy qua.

Có điều bởi vì đại hội thông gia mà hôm nay bên ngoài Chí Tôn sơn trang lại nườm nượp người, hội tụ tất cả nhân tài tuổi trẻ tài cao của cả Cửu Châu về đây, hôm nay nếu muốn đi vào Chí Tôn sơn trang đã là một vấn đề rất khó khăn chứ đừng nói đến lấy được tư cách tham gia đại hội thông gia lúc này.

"Chậc, thật là, đều là tới tìm thê tử à? Sao nhiều người chạy đến tham gia náo nhiệt như vậy chứ."

Lúc này Sở Phong đang đứng trong biển người xem tuyến đường đi vào Chí Tôn sơn trang thì toàn thấy mấy cái đầu xếp dài chẳng rõ dạng người ở cuối, chau mày lại xanh cả mặt.

Bởi vì Sở Phong thật sự không rõ, nếu đứng đây xếp hàng thì không biết tới ngày tháng năm nào mới vào được trong Chí Tôn sơn trang.

Huống hồ cũng không chỉ phải xếp hàng thế này là vào được Chí Tôn sơn trang đâu, trên thực tế có rất nhiều người sau khi đã lặn lội từ xa đến đây, còn vất cả xếp hàng thật lâu nhưng vì địa vị thân phận không đủ nên mới đến của đầu tiên được quan khẩu xét duyệt xong là bị đuổi về.

Mà sau khi thấy xét duyệt nghiêm khắc đến thế thì Sở Phong đến từ Thanh Châu cũng không biết liệu mình có đủ tư cách để vào trong Chí Tôn sơn trang không nữa.

"Ê tiểu tử kia, rốt cuộc ngươi có xếp hàng hay không, không vào thì cũng đừng có ngáng đường, người phía sau vẫn còn muốn xếp hàng đấy?" Ngay lúc Sở Phong đang chần chừ thì người phía sau đã không nhịn được mà hét lên.

"Các người mẹ nó..." Tâm trạng Sở Phong vốn đã không thoải mái, giờ thấy có người còn dám hét lên với hắn như thế thì lửa giận đang nén ở trong lòng cháy phực lên quay đầu lại định mắng to, nhưng khi hắn nhìn về phía sau lưng thì hai mắt sáng lên, mặt đổi vẻ vui mừng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Di Vật Của Yêu Vương

Giữa biển người đông nghịt kia, lại có một con đường rộng lớn được mở ra.

Một đoàn nhân mã dọc theo con đường đẩy tiến về phía trước, dẫn đầu là hai gã trung niên cười chiến mã màu vàng, hai gã này khí chất bất phàm, đều là những cường giả Huyền Võ đỉnh phong, bọn họ chính là người của Chí Tôn sơn trang.

Người của Chí Tôn sơn trang tuy mạnh, nhưng những cường giả Huyền Võ đỉnh phong này tuyệt đối là những nhân vật tầm cỡ trong Chí Tôn sơn trang, nên họ xuất hiện thì không một ai dám bước ra cản đường.

Về việc hai người của Chí Tôn sơn trang tại sao lại xuất hiện ở nơi này, chính là vì bọn họ đang mở đường cho thế lực phía sau, thế lực này thật không đơn giản, đây là một trong những vị chúa tể của Giới châu, người của Giới Linh công hội.

Lần này, người của Giới Linh công hội đến đây cũng không quá nhiều, không đến hai trăm người, toàn bộ đều là nam giới, người lớn tuổi nhất chưa đến ba mươi, phần lớn đều là những người trẻ tuổi.

Sở Phong đặc chí không phải vì nhìn thấy người của Giới Linh công hội, mà bởi vì hắn nhìn thấy một người quen, người đó xấp xỉ tuổi hắn, là tiểu bối của Giáo Linh công hội, nhân tài Cổ Bác.

“Cổ Bác.” Sở Phong phát tay định tiến lên.

“Đứng lại.” Nhưng Sở Phong vẫn chưa kịp lại gần, đã bị hai người của Chí Tôn sơn trang mang vẻ mặt bất thiện chặn đứng.

“Sở Phong?” Cố Bác vô cùng bất ngờ, vội vàng tiến lên phía trước đánh tiếng với hai vị Chí Tôn sơn trang: “Hai vị trưởng lão, đây là bằng hữu của ta, cũng là người của Giới Linh công hội.”

“Ồ!” Sau khi nghe Cố Bác nói, hai vị trưởng lão này cũng không vội thả người, mà nhìn về phía Cố Bác, những người trẻ tuổi có thể đạt đến tu vi Huyền Võ đỉnh phong này chính là gương mặt đại diện cho công hội.

“Cố Bác, người quen hẳn à, sao ta chưa từng thấy hẳn bao giờ nhỉ?” Một gã có gương mặt trắng nõn hỏi Cố Bác.

“Vương đại ca, hẳn chính là Sở Phong, người hôm nọ đã leo lên đỉnh Phong của Tu La tháp quý.” Cố Bác vội giải thích.

“Cái gì? Người này chính là Sở Phong?!” Vừa dứt lời, mọi ánh mắt trong công hội đều hướng về phía Sở Phong.

Đối với người bình thường dường như tháp Tu La Quý không có gì đặc biệt, nhưng những người thuộc Giới Linh công hội đều biết sức mạnh thật sự của Tu La tháp quý, việc Sở Phong trèo lên tháp đã sớm được truyền khắp hội, ai cũng muốn tận mắt nhìn thấy Sở Phong một lần, xem đây rốt cuộc là nhân vật nào.

“Hai vị trưởng lão, hẳn thật sự là người của công hội, xin hãy cho hẳn qua.” Sau một hồi dò xét Sở Phong, tên mặt trắng lên tiếng.

“Ai, chỉ là kiểm tra một chút thôi, đừng khách khí như thế.” Tên mặt trắng kia thật sự rất có mặt mũi, hẳn vừa lên tiếng, hai vị trưởng lão của Chí Tôn sơn trang vội vàng thả Sở Phong ra, để cho hẳn vào hàng ngũ công hội.

Sau đó, Sở Phong theo bước Giới Linh công hội, trực tiếp gia nhập Chí Tôn sơn trang mà không cần phải xếp hàng, cũng không cần qua xét duyệt, khiến cho nhiều kẻ đỏ mắt ganh tị.

Sau khi tiến vào Chí Tôn sơn trang, bọn người Cổ Bác đích thân sắp xếp cho hắn một cung điện xa hoa, những tỳ nữ xinh đẹp, có thể nói đây chính là sự đãi ngộ thượng đẳng dành cho khách quý.

“Sở Phong, chúng ta thật là có duyên, không thể tin được người lại đến đây, là vì sắp có đại hội thông gia sao?” Tại cung điện của Sở Phong, Cổ Bác hưng phấn hỏi.

“Ta chỉ trùng hợp đi ngang qua nơi này mà thôi, nghe tin Chí Tôn sơn trang sắp tổ chức đại hội thông gia gì đó, nhất thời tò mò nên định đến góp vui. Ta thật không biết rằng, lời kêu gọi của Chí Tôn sơn trang lại có sức hút lớn như vậy, đã có rất nhiều người đổ về đây, dường như tất cả các thế lực của cửu châu đều đến đây, ta cũng thật không ngờ trong đó có người.” Sở Phong cảm thán.

“Sở Phong, người có biết mục đích của đại hội lần này không?” Cổ Bác hỏi.

“Mục đích? Không phải là tìm một cô vợ xinh đẹp cho gã nào đó sao? Còn có mục đích gì khác à?” Sở Phong tiếp tục giả ngốc.

Thấy thế, Cổ Bác liền cho các hầu nữ trong cung lui ra, rồi lại giảng một tầng kết giới cách âm, lúc này y mới đến gần Sở Phong, thấp giọng nói: “Sở Phong, người hãy nghĩ kỹ xem, nếu quả thật chỉ là một đại hội thông gia đơn giản sao lại có thể thu hút được nhiều thế lực đến như vậy? Không lẽ những chỗ khác đều không có mỹ nhân? Và lại có thể đến được đây, chẳng lẽ không thể tìm được cô gái nào à?”

“Nghe người nói, vậy rốt cuộc mục đích thật sự của đại hội này là gì? Người đừng thừa nước đục thả câu.” Sở Phong truy vấn.

“Không giấu gì người, Tần Châu nơi này có một kho báu vật chính là Vạn Yêu Sơn. Tương truyền, nhiều năm trước trong Vạn Yêu Sơn có Yêu Vương rất mạnh, hắn có thể hô phong hoán vũ, chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng có thể khiến núi non sụp đổ, đại địa hoang tàn. Lại nói, người có năng lực càng cao thì dã tâm sẽ càng lớn, yêu vật cũng không phải ngoại lệ. Yêu Vương kia muốn làm bá chủ nơi đây, điều này khiến Khương thị hoàng triều hết sức bất mãn, khó tránh khỏi xảy ra xung đột. Có thể nói trận chiến ấy làm cho trời đất kinh động, ma quỷ khóc sầu.”

“Lại nghe nói, Vạn Yêu Sơn khi ấy rất rộng lớn, không giống như bây giờ đã bị thu hẹp đi rất nhiều, nguyên nhân chính là do trận chiến giữa Yêu Vương và Khương thị hoàng triều gây nên. Tuy cuối cùng, tiên đế Khương thị giành được phần thắng, chém chết Yêu Vương, đàn áp yêu thú phản loạn nhưng cũng bị trọng thương rất nặng, không lâu sau liền tạ thế. Trước lúc lâm chung, y đã căn dặn hậu bối nhữn thế lực khác của cửu châu đại lục có thể cướp đoạt kho báu trên Vạn Yêu Sơn, nhưng riêng Khương thị hoàng triều thì tuyệt đối không được phép tiến vào Vạn Yêu Sơn nửa bước, không thể cướp đoạt châu báu trên Vạn Yêu Sơn, cũng không được phép gây chiến.”

“Còn về việc vì sao tiên đế Khương thị hoàng triều lại hạ chiếu như vậy thì lại đồn thổi thành tam sao thất bản, có người nói đó là vì tiên đế ngưỡng mộ thực lực của Yêu Vương, dù cảm thấy hắn mang đầy dã tâm nhưng suy cho cùng cũng là một cao thủ, mặc dù chính tiên đế ra tay giết chết Yêu Vương, nhưng y lại không muốn hậu thế phá hoại sự yên bình của Vạn Yêu Sơn. Cũng có người cho rằng, tiên đế đã phát hiện ra bí mật của Vạn Yêu Sơn, chính là nơi đó rất xui xẻo nên không cho phép hậu thế tiến vào. Mặc kệ nguyên nhân thế nào, quả thật về sau Khương thị hoàng triều chưa từng động vào Vạn Yêu Sơn, cũng không tiến vào nửa bước.”

“Nhưng đây cũng chưa phải là nguyên nhân chính, nguyên nhân chủ yếu chính là năm đó vị Yêu Vương kia đã diệt vô số tông môn, cướp đoạt

không ít bảo vật đem về cất giấu ở Vạn Yên Sơn. Hơn nữa, nghe nói sở dĩ Yên Vương đó có thể mạnh như vậy là do trên Vạn Yên Sơn có một tòa di tích dùng để tu luyện, sau khi vào đó hăn may mắn gặp được cơ duyên tốt, lại còn nhặt được một quyển binh pháp thần kì.”

“Mặc dù hiện tại Yên Vương đó đã chết, nhưng quyển binh pháp thần kì ấy và vô số kì trân dị bảo vẫn còn nguyên trên Vạn Yên Sơn, thậm chí tòa di tích kia vẫn còn tồn tại.”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Thư Mời Của Chí Tôn

Không ngờ lại có chuyện như vậy, chẳng lẽ lần này các người đến đây không phải vì đại hội thông gia, mà là vì bảo vật trên Vạn Yêu Sơn?”

Cuối cùng Sở Phong cũng đã hiểu vì sao Chí Tôn sơn trang lại trở thành bá chủ Cửu Châu. Hoá ra mọi người đổ về đây không phải vì đại hội thông gia, cũng không phải là vì muốn liên kết lại, mà là vì bảo vật trên Vạn Yêu Sơn.

Tuy nói thế, nhưng thực chất sự tình không đơn giản như vậy, Chí Tôn sơn trang muốn mượn sức bọn họ diệt trừ cái đình trong mắt là Vạn Yêu Sơn, nhưng lại không muốn ai đụng vào chỗ kho báu ấy.

“Cho nên bọn họ mới bày ra đại hội thông gia, nói cách khác chỉ có người của Chí Tôn sơn trang mới được tiến vào Vạn Yêu Sơn.” Cổ Bác giải thích.

“Thật phiền phức, theo ta thấy cho dù là thiên tài cũng không đủ sức đối phó với đám yêu thú trên Vạn Yêu Sơn, tại sao Chí Tôn sơn trang không liên kết với các thế lực khác, nếu như vậy đại hội thông gia lần này có thể điều động đủ các cường giả mạnh yếu, cùng nhau đối phó Vạn Yêu Sơn.” Sở Phong cảm thấy khó hiểu.

“Vậy là người vẫn chưa hiểu, những thế lực đứng đầu Cửu Châu đều thù địch nhau, bọn chúng đều muốn tranh chiếc ghế bá chủ Cửu Châu, nếu không bất đắc dĩ thì bọn chúng sẽ không liên kết với nhau, cùng lắm là liên kết tạm thời, nhưng vẫn đề phòng lẫn nhau. Hơn nữa, nếu bọn chúng thật

sự liên kết lại, sẽ làm cho Khương thị hoàng triều cảm thấy bất mãn, cho rằng chúng muốn tạo phản, đến lúc đó thì tất cả đều không có lợi.”

“Đại hội thông gia lần này không chỉ đơn giản tập hợp và liên kết các thế lực lớn, mà còn là sự cải cách đối với Cửu Châu, chỉ cần có thực lực thì đều có thể đến đây, thậm chí không hạn chế về vấn đề tuổi tác.”

“Đây là một tin tốt, những cao thủ ở ẩn không gia nhập môn phái nào, hoặc là những nhóm các cao thủ có thực lực cao cường khác cũng có thể đến đây kiểm chút ít.

“Dù là thiên tài, nếu xảy ra sự cố ngoài ý muốn trên Vạn Yêu Sơn, thì người chịu trách nhiệm sẽ không phải là Chí Tôn sơn trang mà là đám yêu thú kia, nếu sau việc này có vị nào đó bị phế võ công thì thế lực phía sau kia chắc chắn sẽ không để yên cho lũ yêu thú ấy.”

“Nói một cách đơn giản, Chí Tôn sơn trang không đủ sức đối phó với Vạn Yêu Sơn, bắt buộc phải liên thủ với các thế lực khác, nhưng Vô Cự Phách của Khương thị hoàng triều bên cạnh gây cản trở.”

“Huống chi, tạm thời liên thủ với các thế lực thù địch giống như một thanh gươm hai lưỡi, nếu không xử lý tốt sẽ dẫn đến cảnh tiền mất tật mang. Nhưng thông qua đại hội thông gia lần này, Chí Tôn sơn trang có thể giảm bớt rất nhiều tổn hại, nếu thật sự có chuyện bọn họ chỉ cần phủi tay sạch sẽ rũ bỏ hết trách nhiệm.” Cố Bác giải thích.

“Thì ra lại như vậy.” Sau khi nghe Cố Bác giải thích, Sở Phong mới thật sự hiểu được mục đích cụ thể của đại hội thông gia này. Có thể nói ở phương diện tin tức thì Cố Bác của Giới Linh công hội tinh thông hơn Sở Phong gấp bội.

“Lại nói có những thế lực rất mạnh nhưng lại ngại ra mặt thì bọn họ sẽ phải tiêu bồi đến tham gia đại hội lần này, cũng không thể đánh giá chính

xác được thực lực của đám tiểu bối ấy. Sở Phong người có biết lần này Chí Tôn sơn trang đã phát tám lá thư mời hay không?” Cố Bác tiếp tục nói.

“Thư mời của Chí Tôn sơn trang? Là cái gì?” Sở Phong thật sự không biết.

Cố Bác cũng không chê cười Sở Phong biết ít mà trực tiếp giải thích luôn: “Người nghĩ đi, Giáo Linh công hội bọn ta cũng được mời đến, bao gồm người và lớp hậu bối của công hội bọn ta đều phải tham gia một cuộc sát hạch nhỏ, phải trở hết tài năng mới đủ tư cách vào Vạn Yêu Sơn. Nhưng những kẻ nhận được thư mời thì khác, bọn họ không cần phải thông qua bất cứ kì kiểm tra nào, có thể nói nó giống như một biểu tượng tượng trưng cho thực lực hoặc thể lực nào đó. Thư mời của Chí Tôn sơn trang thật ra cũng không có gì là bí mật, ta cũng có thể nói cho người hay ai đã nhận được những lá thư mời ấy.” Cố Bác nói.

“Rốt cuộc là những ai?” Sở Phong cảm thấy tò mò.

“Những người này có thể nói là những gương mặt nổi bật trong lớp hậu bối hiện nay ở Cửu Châu: Đệ tử đầu tiên của Nguyên Cương tông Đường Nhất Tu thuộc Đường Châu, đệ tử đầu tiên của Hỏa Thần môn Tổng Thanh Phong thuộc Tổng Châu, đệ tử đầu tiên của Tiêu Dao cốc Lưu Tiêu Dao thuộc Minh Châu, đệ tử đầu tiên của Bạch Tàng giáo Bạch Vân Phi thuộc Nguyên Châu, đệ tử đầu tiên của Kiếm Thần cốc Mộ Dung Vũ thuộc Tùy Châu, tộc trưởng tương lai của Giới thị tộc nhân, anh trai của Giới Bất Phàm, Giới Thanh Minh, cuối cùng chính là người đứng đầu lớp hậu bối của Giới Linh công hội bọn ta Từ Trọng Vũ. Những người này đều rất lợi hại, một số đã đạt đến Thiên Võ cảnh, cho dù vẫn chưa đạt được Thiên Võ cảnh thì cũng đều là Huyền Võ đỉnh phong, bọn họ đều sở hữu những chiêu thức cực kì độc đáo, một số còn có thể cầm binh, đến những nhân vật máu mặt cũng không dễ dàng đụng được bọn họ.”

“Sở Phong, trong tất cả bọn họ, người nhất định phải cẩn thận với một người, đó chính là Giới Thanh Minh đã đại diện Thiên Võ cảnh, y chẳng những là kì binh của Giới thị tộc nhân mà còn là một Lam bào giới linh sư, tu linh của hãn thật sự quá cao, vượt hẳn những người cùng thế hệ. Quan trọng nhất, y cực kì yêu quý em trai Giới Bất Phàm, lần trước ở Tu La tháp quỷ người đã xuống tay với em trai của y, e là lần này Giới Thanh Minh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người.”

“Nhưng người cũng không cần quá lo lắng, dù sao người cũng là người của Giới Linh công hội, nếu lần này người đủ tư cách tham dự đại hội thông gia thành công tiến vào Vạn Yêu Sơn thì chỉ cần theo sát bọn ta là được. Bởi vì đại ca Từ Trọng Vũ của bọn ta cách đây không lâu cũng đã đạt được Thiên Võ cảnh và cũng là Lam bào giới linh sư, nếu Giới Thanh Minh muốn động đến người thì cũng phải năm lần bảy lượt cân nhắc.” Cố Bác nhắc nhở.

“Ừ.” Sở Phong gật nhẹ, biết bản thân đã vô tình đắc tội với một đại nhân vật, Thiên Võ cảnh, Sở Phong biết rất rõ người đã đạt đến tu vi này có bao nhiêu đáng sợ.

Hắn nghĩ đến Yên Dương Thiên và Mạc Y Ly đã có thể ép hắn vào thế cục này, đừng nói đến Giới Thanh Minh, tay cầm kì binh, thiên tài mạnh nhất của Giới thị tộc nhân.

“À Cố Bác, có gì đó không đúng, vừa nãy người đã nói có đến tám lá thư mời của Chí Tôn sơn trang, vừa nãy người chỉ đề cập đến bảy người, người thứ tám kia là ai?” Đột nhiên Sở Phong thắc mắc.

“Sở Phong huynh đệ, người cuối cùng này người cũng có thể đoán được.” Cố Bác nói.

“Ta có thể đoán được sao?” Cố Phong cảm thấy mịt mù.

“Đúng vậy, người thử nghĩ kĩ xem, Cửu Châu đại lục có tổng cộng chín châu, trong đó Hán Châu đã bị Khương thị hoàng triều chiếm lĩnh, Cự Vô Phách sẽ không liên thủ với những thế lực khác, vì trong thâm tâm bọn họ luôn xem thường chúng ta. Về phần đệ tử đầu tiên của Chí Tôn sơn trang Liễu Chí Tôn, mặc dù rất mạnh nhưng vì trở ngại đại hội thông gia lần này nên gã không thể nào là người thứ tám.”

“Người nghĩ thử xem, ngoại trừ các tiểu bối mạnh nhất thuộc Cửu Châu, vẫn còn châu nào chưa được đề cập đến?”

“Ý người nói là Thanh châu bọn ta?”

“Chính xác, lá thư mời cuối cùng chính là người đại diện cho lớp tiểu bối thuộc Thanh châu người.”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Người Mạnh Nhất Trong Tương Lai

“Thật sự là một tiểu bối ở Thanh châu? Cổ Bác, người không nói đùa chứ?” Nghe Cổ Bác khẳng định, Sở Phong càng ngạc nhiên hơn.

Là người thuộc Thanh châu, về phần các tiểu bối ở Thanh châu, Sở Phong rõ hơn ai hết, hẳn nhất thời không thể nghĩ ra trong đám tiểu bối Thanh châu rốt cuộc ai là người có đủ tư cách nhận được thư mời của Chí Tôn sơn trang.

“Ta không đùa mà, Sở Phong người là người Thanh châu, đáng lẽ phải đoán ra là ai chứ. Nhân vật như vậy lẽ ra đã nổi danh khắp Thanh châu, không ai có thể địch lại.” Cổ Bác nói.

“Cổ Bác, người đó rốt cuộc là kẻ nào?” Sở Phong vẫn không thể đoán ra.

“Là Trương Thiên Dực.”

“Trương Thiên Dực?!” Nghe thấy cái tên này Sở Phong liền ngạc nhiên.

Vài năm trước đó, Thanh Long tông có một thiên tài, vị này từ năm mười sáu tuổi đã trở thành đệ tử đầu tiên của Thanh Long tông, Dự Minh đỉnh đỉnh đại danh của Thanh Long tông cũng chính là do Trương Thiên Dực sáng lập nên. Chỉ có điều sau khi trở thành đệ tử đầu tiên của Thanh Long tông không lâu sau y liền rời đi, từ đó đến nay không xuất hiện nữa, nhiều năm trôi qua không ai biết y đã đi đâu.

Vậy mà bây giờ, Cố Bác lại nói tên Trương Thiên Dực đó đến từ Thanh châu, nên Sở Phong hoài nghi Trương Thiên Dực mà hẳn biết cùng với Trương Thiên Dực mà Cố Bác nói có phải cùng một người hay không.

“Sở Phong, người chưa từng nghe đến cái tên này sao?” Thấy bộ dáng kinh ngạc của hẳn, Cố Bác không nhịn được hỏi thêm.

“Ta đã từng nghe qua cái tên này, trước đây y ở cùng một môn phái với ta, nhưng nhiều năm trước y đã rời phái, cả Thanh châu không ai biết y đã đi đâu, nên ta cũng không chắc hẳn y có phải là người ta biết hay không.”

“Đúng là kỳ quái, người như Trương Thiên Dực, chẳng lẽ không có chút tiếng tăm nào. Nhưng Sở Phong à, Trương Thiên Dực đó có đúng là một thiên tài hay không?” Suy tư một hồi, Cố Bác lại tiếp tục hỏi.

“Ừm, y chính là một nhân tài, y cũng đã trở thành một tượng đài trong lòng mỗi một đệ tử Thanh Long tông chúng ta.” Sở Phong trả lời.

“Nếu là như thế thì ta chắc hẳn Trương Thiên Dực này chính là y, bởi vì trong khoảng một năm gần đây ở một vài nơi, Trương Thiên Dực rất có tiếng tăm, mặc dù hẳn chưa từng đến Giới Châu của bọn ta, nhưng những cao thủ

Giới Châu đều nghe nói Thanh châu xuất hiện một thiên tài khó lường.” Cố Bác nói.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Sở Phong truy hỏi.

“Chuyện dài lắm, bắt đầu từ việc xảy ra ở Đường Châu vào năm ngoái. Nguyên Cương tông tuy không phải là bá chủ Đường Châu nhưng vẫn là môn phái lớn mạnh nhất ở đây, mà đệ tử đầu tiên của Nguyên Cương tông Đường Nhất Tu chính là một thiên tài, y đã từng dùng tu vi Huyền Võ

cấp chín đánh nhau với một cao thủ Thiên Võ cấp một ba ngày ba đêm liên tiếp, không phân thắng bại.”

“Một năm trước, trong một ngày vui của Nguyên Cường tông, bỗng nhiên có một vị nam tử trẻ tuổi đến khiêu chiến với Đường Nhất Tu. Ai cũng nghĩ hành động của người này thật ngu xuẩn, vì lớp hậu bối ở Đường Châu không ai có thể vượt qua được Đường Nhất Tu, mà người này tuổi tác lại xấp xỉ, cũng thuộc lớp hậu bối. Dĩ nhiên Đường Nhất Tu chấp nhận thách đấu. Điều đáng kinh ngạc chính là người trẻ tuổi kia trong vòng mười chiêu đã đánh bại được thiên tài của Đường Châu, sau đó y tự nhận mình chính là Trương Thiên Dực đến từ Thanh châu.” Cố Bác nói.

“Lợi hại như vậy sao?” Lúc này Sở Phong càng kinh ngạc hơn, Đường Nhất Tu kia có thể dùng tu vi Huyền Võ cấp chín đánh nhau ba ngày ba đêm liên tiếp với một cao thủ Huyền Võ khác, điều này đã chứng minh y cực kỳ lợi hại.

Vậy mà Trương Thiên Dực có cùng cảnh giới kia trong vòng mười chiêu đã quật ngã được y, điều này có nghĩa là gì, chính là Trương Thiên Dực không chỉ lợi hại hơn Đường Nhất Tu một chút mà là lợi hại hơn gấp trăm nghìn lần.

“Vẫn chưa hết, không lâu sau Tổng Thanh Phong, kỳ tài của Tổng Châu đã bị Trương Thiên Dực đến tận nhà khiêu chiến, cũng bị đánh bại trong vòng mười chiêu. Tiếp đó là Bạch Vân Phi của Nguyên Châu, Lưu Tiêu Dao của Minh Châu đều lần lượt bị Trương Thiên Dực đánh bại trong vòng mười chiêu.” Cố Bác trên mặt tràn đầy nét hâm mộ nói.

“Phù!” Lúc này Sở Phong không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hẳn đã có thể khẳng định người này chính là Trương Thiên Dực của Thanh Long tông trước kia, chỉ là hẳn không ngờ Trương Thiên Dực lại đến nơi này.

“Nói thật, danh tiếng Trương Thiên Dực đã vang xa khắp các châu, ta cũng không ngờ ở Thanh châu vậy mà không ai biết y đã làm những gì trong thời gian qua.” Đột nhiên, Cố Bác bật cười.

“Thế lực của Thanh châu yếu kém hơn các châu khác, vì thế tin tức không thể lưu thông cũng là chuyện thường.” Tuy Sở Phong nói thế, nhưng lại trưng ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Ai, người cũng đừng nói thế, mấy trăm năm trước Thanh châu cũng là một trong những nơi mạnh nhất của Cửu Châu, đặc biệt là Thanh Long đạo nhân nghìn năm trước, ngay cả Khương thị hoàng triều cũng kiêng kị ông ta. Mặc dù hai trăm năm gần đây, Thanh châu bắt đầu tụt dốc, nhưng chẳng phải đã có tuyệt thế thiên tài Trương Thiên Dực rồi sao? Huống hồ ngoại trừ y, chẳng phải còn có Sở Phong người?” Cố Bác cười nói.

“Ta sao? Cố Bác huynh đệ chớ đùa, cùng một thế hệ nhưng ta chỉ có thể nghe về kì tích của người khác, thật đáng buồn!” Sở Phong của hiện tại có thể nói là một nhân vật danh tiếng ở Thanh châu, nhưng đó hoàn toàn là dựa vào sức mạnh của Đản Đản.

Nếu như không có Đản Đản, Sở Phong chẳng qua chỉ là một Nguyên Võ cấp chín nho nhỏ, ở Thanh châu thì còn có thể có chút ít danh tiếng, nhưng đem ra so sánh với Cửu Châu thì hẳn cũng chỉ là hạng nhỏ bé mà thôi.

“Sở Phong huynh đệ sao lại nghĩ như vậy? Không sai, Trương Thiên Giới, Trương Thanh Minh, đại ca Trọng Vũ của công hội bọn ta thật sự rất lợi hại, là những người đại diện cho thế hệ này, nhưng bọn họ bao nhiêu tuổi? Bọn họ tu luyện bao lâu rồi? Còn chúng ta thì mới có bao nhiêu? Chúng ta mới tu luyện được bao lâu?” Năm năm sau, bảy năm sau, mười năm sau, đợi đến khi chúng ta bằng tuổi của bọn họ bây giờ, lẽ nào chúng ta không được như bọn họ sao?”

“Sở Phong huynh đệ, Cố Bác ta nói cho người biết nhé, vị trí của đại ca Từ Trọng Vũ trong công hội của bọn ta, ta tin rằng sau này vị trí đó sẽ thuộc về Cố Bác ta. Ta càng tin tưởng sau này, khi ta đã trở thành một người nổi bật trong lớp trẻ Cửu Châu đại lục thì Sở Phong huynh đệ người nhất định cũng sẽ trở thành người mạnh nhất lớp trẻ Cửu Châu. Đừng quên, người chính là người đã leo lên Tu La tháp quý.” Cố bác nói không ngừng, trên mặt tràn đầy nét tự tin.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Lão Già Háo Sắc

“Sở Phong, đến cả Cố Bác ta cũng tin tưởng người, thì người càng không được phép nghi ngờ chính mình, người là một thiên tài, sự thật đã chứng minh thiên phú của người vượt xa cả ta lẫn Giới Bất Phàm kia. Một năm trước, ta và Giới Bất Phàm đã là Nguyên Võ cấp bảy, thời gian một năm đó cả hai người bọn ta đều đạt được Huyền Võ cấp bảy, cách Huyền Võ cảnh chỉ một bước ngăn, ở tuổi này đạt đến thành tựu như vậy, ai ai cũng đều nghĩ rằng bọn ta là thiên tài. Nhưng Sở Phong người thì sao, tuổi của người cũng xấp xỉ bọn ta, một năm trước người chỉ là Đồng Võ cấp một, lại có thể ở trong Tu La quỷ tháp ngăn cản được cả ta và Giới Bất Phàm, đánh cái tên Giới Bất Phàm tu vi cao hơn người sáu cấp kia như đánh chó. Hiện tại chỉ trong một năm, người từ Đồng Võ cấp một thăng lên tận cấp chín, đuổi kịp tu vi của ta cùng Giới Bất Phàm, tốc độ tu luyện như thế ta thực sự rất bội phục, cho nên ta cảm thấy trong những người cùng tuổi, không ai có thể so sánh được với người.”

Cố Bác có chút kích động, vì Sở Phong cũng không giấu năng lực thật sự của mình cho nên Cố Bác đã sớm phát hiện, Sở Phong hiện tại đã có tu vi bằng hẳn, đều là Đồng Võ cấp chín, tốc độ tu luyện nhanh như vậy khiến Cố Bác vừa giật mình vừa thán phục.

“Cố Bác huynh đệ, đa tạ lời nhắc nhở của người, Sở Phong ta rất vui vì có thể quen biết một người bạn như người.”

Sau khi nghe Cố Bác nói những lời như thế, Sở Phong vui vẻ cười, không phải hăn không hiểu lời Cố Bác đã nói, thực tế Sở Phong rất tin

tưởng và mong chờ tương lai của mình, chỉ là hắn không ngờ Cố Bác lại xem trọng hắn như vậy.

Dù sao những người có xuất thân phi thường như Cố Bác lại có thiên phú hơn người đáng lẽ rất tự phụ, nhưng Cố Bác lại không như vậy, y thừa nhận thực lực của Sở Phong, thậm chí cảm thấy Sở Phong mạnh hơn chính mình, y còn rất tin tưởng hắn, không ngần ngại chia sẻ tin tức trong hội cho hắn biết.

Cho nên đây chính là nguyên nhân khiến Sở Phong vui vẻ, vì Sở Phong cảm thấy một người như Cố Bác rất đáng để kết giao, mà điều hắn đang cần nhất hiện giờ chính là một tình bạn thật sự, một tình bạn chân thành.

Hầu như mỗi ngày Cố Bác đều đến nơi Sở Phong ở, cùng hắn nói chuyện phiếm, nghiên cứu thảo luận các phương diện kết giới thuật và võ thuật, quan hệ của hai người ngày càng khăng khít, không giấu diếm đối phương bất kì điều gì.

Sở Phong ở Chí Tôn sơn trang cũng rất thoải mái, cuộc sát hạch của kỳ đại hội thông gia lần này cũng đã bắt đầu.

Cuối cùng sau một thời gian ngắn thi đấu, có đến hàng vạn người đổ về thành Chí Tôn sơn trang, những người này đều đến từ khắp nơi trên giang hồ, lớn nhỏ đều có, nhưng phần lớn đều là những người trẻ tuổi. Nhưng mặc kệ bọn họ đang ở độ tuổi nào, đến từ nơi nào, nhìn chung đều là những người có năng lực, đều có chung một mục đích, chính là đến tham dự đại hội thông gia lần này.

Hôm nay, bọn họ đều đến tề tụ ngoài thành Chí Tôn sơn trang chính là vì ngày hôm nay chính thức bắt đầu cuộc sát hạch tư cách tham dự đại hội thông gia.

“Mau đến xem, đây chẳng phải là lão già háo sắc Vương Cường à? Sao gã lại đến đây?”

“Trời ạ, tiền bối có danh tiếng như Vương Cường cũng đến đây, đại hội thông gia lần này cũng quá nổi tiếng rồi.”

“Ta khinh, hãn mà là tiền bối cái gì, chỉ là một kẻ hèn hạ vô liêm sỉ, chuyên làm ra những chuyện bại hoại, Chí Tôn sơn trang sao lại dẫn dụ hãn đến đây chứ, đây chẳng phải là đem cô nương nhà mình ra cho cầm thú chà đạp sao?”

Đám đông biến thành một đám hỗn loạn, Sở Phong liếc mắt nhìn, chỉ thấy một lão đầu tóc bạc phơ, dáng người thấp bé đang bước vào đám đông dưới sự soi mói châm biếm của mọi người.

Lão nhân này có vẻ không quan tâm đến sự châm biếm xia xói của đám đông, đầu mày khoe mắt đều mang ý cười, mắt không an phận nhìn chăm chăm các mỹ nữ Chí Tôn sơn trang đang đứng trên đài, sau đó không kiêng kị liếm môi, chính thức biến thành một gã lưu manh. Nhưng đừng thấy lão ta vì không được ai kính trọng mà xem thường, thực lực của lão thật sự khiến người ta phải sợ hãi, một cao thủ Thiên Võ cảnh thật sự.

“Cố Bác, lão già đó là ai thế? Nổi tiếng như vậy, dường như có rất nhiều người biết lão.” Sở Phong tò mò hỏi Cố Bác bên cạnh.

“Lão già này chính là Vương Cường, còn có biệt danh lão già háo sắc, đang chạy trốn giữa các châu, là một hái hoa tặc chính hiệu, lệnh truy nã hãn dường như được dán khắp Cửu Châu, nữ tử từng bị hãn chà đạp nhiều vô số kể. Cố Bác giải thích chi tiết.

“Người như vậy sao lại đủ tư cách vào Chí Tôn sơn trang?” Sở Phong đã hiểu ra vì sao ai cũng có ác cảm với lão già này, bởi vì gã chính là một người không được chào đón, một người mang tội ác tày trời.

“Lão già đó rất thông minh, sở thích của gã chính là mỹ nữ, nhưng gã rất biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không chọc vào kẻ mạnh hơn mình. Chính vì vậy, lão ta mặc dù làm chuyện xấu khắp muôn nơi, nhưng ở Tần Châu gã chẳng làm gì sai, cũng không có ân oán gì với Chí Tôn sơn trang, nên Chí Tôn sơn trang cũng sẽ không cấm cửa gã. Huống chi, lần này Chí Tôn sơn trang tổ chức đại hội thông gia, chính là muốn mời những người tài giỏi đến để đối phó với đám yêu thú Vạn Yêu Sơn, mà gã ta lại là cao thủ Thiên Võ cảnh, việc gì Chí Tôn sơn trang phải từ chối.” Cổ Bác giải thích.

“Hóa ra là như vậy, xem ra đại hội thông gia lần này thật sự rất hỗn tạp, đủ mọi dạng người.” Sở Phong cảm thán, hẳn càng hiểu rõ đại hội thông gia lần này thật sự không đơn giản như tưởng tượng.

Sau khi lão già háo sắc kia làm đám đông nhốn nháo một hồi, các vị trưởng lão của Chí Tôn sơn trang mới bước ra, năm vị trưởng lão đều đã đạt được Thiên Võ cảnh, vị trưởng lão đứng đầu đã đạt đến Thiên Võ cảnh bậc hai.

Mà theo lời Cổ Bác, vị trưởng lão có tu vi Thiên Võ cảnh bậc hai kia vẫn chưa phải là người mạnh nhất Chí Tôn sơn trang, từ đó có thể thấy được sức mạnh thật sự của Chí Tôn sơn trang. Nhưng trọng điểm là, vị trưởng lão kia ở trước mặt vạn người, thông báo Sở Phong đạt được tư cách tham gia đại hội thông gia lần này.

“Để báo đáp thành ý của chư vị tại đây, đại hội thông gia lần này Chí Tôn sơn trang đã tỉ mỉ lựa chọn trăm vị mỹ nữ, dung mạo của các nàng mỗi người một vẻ, tu vi và tài nghệ cũng rất nổi bật.”

“Về ưu điểm của các nàng, ta không thể nêu rõ hết được, nhưng ta dám cam đoan với các người, các mỹ nữ của đại hội thông gia lần này tuyệt đối là những người nổi bật nhất Cửu Châu, xứng đôi với bất kì nam nhân nào trong thiên hạ. Hiện tại, bọn họ đang ở bên trong thành chờ các người,

còn về phần các người có thể khiến bọn họ chú ý hay không, có thể ôm mỹ nhân về hay không thì phải xem năng lực của các người.”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Giải Thưởng Mê Người

“Ầm ầm ầm” lão già vừa dứt lời, mặt đất trước mặt mọi người liền chuyển động, phát ra tiếng nổ chói tai, cuối cùng hiện ra hai lối vào khổng lồ. Hóa ra ở dưới nền đất lại có hai đường hầm rất sâu thẳm và rộng lớn, dẫn thẳng tới địa cung.

“Các vị, hai thông đạo này nối thẳng tới Vô Cực địa cung của Chí Tôn sơn trang ta, các vị chỉ cần đi qua đây tới Vô Cực địa cung là đủ tư cách tham gia đại hội thông gia.”

“Cũng bởi vì lần này số người tham gia khảo hạch khá đông, với mục đích công bằng, Vô Cực địa cung chia làm hai cấp bậc. Một bên phù hợp cho tu luyện giả Huyền Võ cảnh, tất cả những ai đủ 18 tuổi đều phải tiến vào địa cung cấp bậc này.

“Bên kia chính là thích hợp cho tu luyện giả Nguyên Võ cảnh, tuổi chưa đủ 18 có thể lựa chọn tiến vào địa cung cho Nguyên Võ cảnh. Chỉ cần thông qua liền đạt tư cách tham gia đại hội thông gia.

“Ngoài ra, nếu chưa đủ 18 tuổi nhưng cảm thấy địa cung cấp Nguyên Võ cảnh quá đơn giản, tin tưởng vào thực lực bản thân, hoàn toàn có thể lựa chọn tiến vào địa cung Huyền Võ cảnh. Nhưng ngược lại, bất cứ ai đã đủ 18 tuổi tuyệt đối không được tiến vào địa cung của Nguyên Võ cảnh.

“Bất luận địa cung cấp Nguyên Võ hay Huyền Võ cảnh, chỉ cần là người đầu tiên thông qua đều có thể được ban thưởng hậu hĩnh.”

“Địa cung Nguyên Võ cảnh, người về nhất sẽ được thưởng một miếng Chí Tôn lệnh. Lệnh bài này cho phép trong phạm vi khống chế của Chí Tôn sơn trang người sở hữu sẽ được hưởng thụ đãi ngộ tối ưu, tùy ý ra vào Chí Tôn sơn trang mà không bị ngăn cản.”

“Ngoài Chí Tôn lệnh ra còn phần thưởng là một vạn khóa đồng châu.”

“Còn người về nhất ở địa cung Huyền Võ cảnh không những được một miếng Chí Tôn lệnh còn có thể nhận một vạn khóa huyền châu.” Vị trưởng lão cao giọng nói.

"Cái gì? Một vạn khóa huyền châu!"

Nghe thấy vậy, hầu như tất cả người tại đây đều tỏ ra vô cùng háo hức, ngay cả bọn người Cổ Bác từ Giới linh công hội cũng không kìm nổi phần khích mà liếm môi nói: "Chí Tôn sơn trang đúng là lắm tiền nhiều của, quả nhiên đã làm là làm lớn luôn."

“Trời ạ, lại có thể lấy huyền châu để ban thưởng, mà tận một vạn khóa.” So với mọi người, Sở Phong lại càng giật mình hơn.

Đến từ một châu lục xa xôi nhất Cửu Châu đại lục, Thanh châu, Sở Phong căn bản cũng chưa từng nhìn thấy huyền châu là vật gì. Dù cho hẳn có đem Thanh châu đệ nhất tông môn – Lăng Vân tông – lật lên cũng không tìm nổi một khóa huyền châu.

Nhưng mà lúc này Chí Tôn sơn trang lại mang một vạn khóa huyền châu ra để ban thưởng. Phần thưởng như vậy đúng là có đem toàn bộ tài sản của Lăng Vân tông ra cũng vẫn xa xa không thể đạt tới.

Từ đó có thể thấy, giữa Chí Tôn sơn trang và Lăng Vân Tông có khoảng cách rất lớn, cũng chẳng trách Lăng Vân Tông có thể xưng bá vương ở Thanh châu, căn bản vì không thể đứng nổi trên vũ đài của đại lục, bởi vì

so với thế lực đỉnh cao của Chí Tôn sơn trang, Lăng Vân Tông quả thật rất yếu ớt.

“Sở Phong, một vạn khóa huyền châu, chẳng những có thể đủ cho người dễ dàng đột phá đền Huyền Võ cảnh, chỉ sợ có thể trực tiếp bước vào Huyền Võ nhị trọng, như vậy thật quá tuyệt vời.”

“Nếu là có thể bước vào Huyền Võ nhị trọng, tiểu tử người so với bốn nữ vương cũng chỉ kém một tầng thôi. Không cần đến lực lượng của ta tiểu tử người cũng có thể xưng bá trong Huyền Võ cảnh rồi. Chuyển này tới Chí Tôn sơn trang quả không sai, tiểu tử người lại sắp phát tài lớn rồi.” Không chỉ Sở Phong, ngay cả Đan Đan cũng kích động không thôi.

"Một vạn viên huyền châu này quả thật rất mê hoặc, nhưng người cũng thấy đó, trong hàng vạn người tại đây, hơn 1 nửa đều là Huyền Võ Cảnh, còn có rất nhiều Huyền Võ đỉnh phong, trong số họ không biết bao nhiêu người có thực lực còn trên cả Độc Cô Ngạo Vân nữa."

"Hơn nữa, ngoài họ ra còn có lão già Vương Cường, có vị cao thủ của Thiên Võ Cảnh ở đây, vị trí thứ nhất chắc không dễ gì đạt được." Sở Phong cảm thán một câu, sau đó lại quyết tâm:

"Nhưng sức mê hoặc của một vạn viên huyền châu này đúng là quá lớn, bất luận thế nào ta cũng phải thử đã."

“Các vị, người về nhất là người đầu tiên đi ra khỏi thông đạo.”

“Nhưng ta còn muốn nhắc nhở các vị một chút, Vô Cực địa cung chính là từ rất nhiều các tiền bối Chí Tôn sơn trang của ta liên tục cải tạo mấy trăm năm mà thành. Bên trong không chỉ rất lớn mà còn hiểm nguy trùng trùng điệp điệp, một khi đã tiến vào trong đó, nếu thực lực không đủ rất có thể bỏ mạng.”

“Cho nên nếu có người biết khó mà lui, tốt nhất đừng bước vào trong. Nếu có ai trong Vô Cực địa cung mà gặp bất trắc, Chí Tôn sơn trang ta hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

“Thời gian khảo hạch là năm canh giờ, qua thời gian đó, bất cứ ai thông qua hai tòa Vô Cực địa cung đều có thể tham gia đại hội thông gia sau đó. Nhưng nếu không thể thông qua, đương nhiên sẽ bị loại bỏ tư cách.”

“Tốt rồi, không nói nhảm nữa, lão phu rất mong chờ đến cuối cùng là ai có thể cầm được hai khối lệnh bài này.”

Vị trưởng lão vừa dứt lời, mấy vạn người trong sân liền chia thành hai tốp, phân biệt hướng tới hai lối vào thông đạo.

Lối vào thông đạo của Nguyên Võ cảnh có một tầng kết giới đặc biệt. Kết giới này được tạo nên bằng những khí cụ đặc biệt, có thể vô hình trung đo được tuổi của người thi.

Vậy nên rất nhiều người đã đủ 18 tuổi nhưng lại muốn đục nước béo cò định bước vào địa cung của Nguyên Võ cảnh trước, đều bị kết giới vô hình này ngăn lại, thậm chí bị đả thương, còn những kẻ muốn lợi dụng kẻ hở thì trực tiếp bị hủy tư cách tham dự, và bị trục xuất ra khỏi Chí Tôn sơn trang.

"Ô, đây chẳng phải là Sở Phong, con rể tại Thanh châu hay sao? Không ngờ người cũng đến đây, đúng là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga." Đột nhiên, một giọng nói chói tai vang lên, nhìn lại chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc đang tiến lại gần Sở Phong, chính là người của Giới thị tộc nhân, Giới Bất Phàm.

Hiện giờ Giới Bất Phàm cũng như Cố Bác, là Nguyên Võ cảnh cửu trọng, mà phía sau hắn còn đi theo vài tên Giới thị tộc nhân khác, đều là cường giả Huyền Võ cảnh.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tên phế vật lúc trước bị ta đánh cho sợ vãi cả cứt trong Tu La Quỷ tháp." Sở Phong liếc mắt nhìn khinh miệt.

"Ha ha, đúng thật nực cười, lúc đó chẳng qua người dựa vào bản thân mình không bị Tu La Quỷ Tháp áp chế mới có thể thắng ta, nếu như ở ngoài Tu La Quỷ Tháp thì người đừng hòng."

"Muốn thử lần nữa không?" Sở Phong cũng không hề e ngại Giới Bất Phàm, bởi vì lúc này đằng sau lưng hắn còn có cả bọn Cổ Bác của Giới linh công hội, hơn nữa dựa vào thực lực hiện giờ của Sở Phong, không nói đến Giới Bất Phàm, ngay cả mấy gã Huyền Võ cảnh sau lưng, Sở Phong cũng không thêm để vào mắt.

"Tốt lắm, ta chờ người trong đó, có gan thì tiến vào."

Giới Bất Phàm nói xong những lời này liền hướng thông đạo địa cung Huyền Võ cấp mà bước đến. Phía sau hắn, mấy tên tộc nhân Giới thị trường mắt nhìn Sở Phong rồi cũng đi theo dòng người liên tục đang tiến vào địa cung Huyền Võ cảnh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Đánh Người Thảm Hại Hơn

Đối mặt với sự khiêu khích của Giới Bất Phàm, Sở Phong chỉ cười mỉm, hẳn không ngại đập cho thằng này thêm lần nữa. Nhưng đúng lúc này Cổ Bác kéo Sở Phong lại, lo lắng nói: “Sở Phong, muốn dạy dỗ hẳn lúc nào cũng được, không nhất thiết phải làm lúc này.”

“Người sợ hẳn mai phục ta?” Sở Phong hỏi.

“Không chỉ sợ hẳn mai phục người, cả địa cung cấp Huyền Võ quả thực cũng không phù hợp với chúng ta.”

"Hơn nữa, tên Giới Bất Phàm đó cố tình đợi sau khi huynh đệ Giới linh công hội ta bước vào địa cung, mới đến khiêu khích người, rõ ràng là muốn làm loạn, e rằng đợi người ở trong kia không chỉ có vài người đó." Cổ Bác nhắc nhở.

"Yên tâm, chỉ cần Giới Thanh Minh không ở đây, Giới thị bọn họ không thể làm gì được ta."

Sở Phong cười một cách bình tĩnh, liền nhanh chân bước vào địa cung của Huyền Võ cấp.

Sở Phong tinh thần lực rất linh mẫn, đã sớm phát hiện bọn người Giới Bất Phàm đang âm thầm nhìn chằm chằm vào mình, nhưng chỉ cần không có Thiên Võ cảnh cường giả, Sở Phong chẳng có gì phải sợ.

“Cổ Bác, tiểu tử này thật kiêu ngạo, hay là chúng ta cứ mặc kệ hẳn, Triệu đại ca vừa dặn chúng ta tiến vào địa cung cấp Nguyên Võ cảnh,

chúng ta không thể làm trái được.” Sau lưng Cố Bác, vài tên thiếu niên chưa đầy 18 tuổi khẽ nói.

"Không, ta không thể bỏ mặc hẳn." Nhưng Cố Bác vì nghĩa nên không thể chùn bước, liền đi vào cùng Sở Phong.

Thấy vậy, mấy tên tiểu bối còn lại của Giới linh công hội nhìn lẫn nhau, do dự một chút nhưng nhìn bóng lưng Cố Bác rời đi, vẫn căng răng chạy theo.

Địa cung rất lớn và tinh xảo, đúng như một loại lâu đài dưới đất, chỉ có điều nếu là một tòa lâu đài thì đây cũng là một tòa lâu đài cực kỳ lớn. Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là khi bọn Sở Phong vừa tiến vào địa cung không lâu liền bị một đám người chặn đường, đúng là Giới Bất Phàm cùng bọn Giới thị tộc nhân.

Chỉ có điều, đúng như suy đoán của Sở Phong và Cố Bác, lúc này xuất hiện không chỉ là mấy người lúc này, mà hơn hai chục người.

Trong hơn hai chục người này chỉ có Giới Bất Phàm là Nguyên võ cửu trọng, còn những kẻ khác đều là Huyền võ cảnh, trong đó còn có hai người mới bước vào Huyền Võ tam trọng, bọn họ toát ra khí tức bức người.

“Nguy rồi, quả nhiên có mai phục.”

Nhìn bọn Giới thị tộc nhân đông đảo đang vây quanh, một vài người Giới linh công hội nhìn Sở Phong với ánh mắt trách cứ. Vì bọn họ biết lần này chỉ sợ không thể thông qua địa cung trước khi hết thời gian được rồi, mà nguyên nhân chính là do Sở Phong vậy.

Nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên nét mặt người Giới linh công hội, Giới Bất Phàm đắc ý cười nói: “Cố Bác, hôm nay ta tìm Sở Phong tính sổ, không liên quan đến Giới linh công hội, hiện tại các người rời đi ngay còn kịp.”

“Giới Bất Phàm, ta nghĩ người vẫn chưa hiểu rõ tình huống lúc này, Sở Phong đã sớm là người của Giới linh công hội ta, chuyện của hắn chính là chuyện của công hội, làm gì có chuyện không liên quan?”

“Ta khuyên người tốt nhất vẫn là đừng làm bậy, nếu không Giới linh công hội sẽ tuyệt đối không để yên.”

Cố Bác cũng biết tình hình không ổn, nhưng cũng không lùi bước, ngược lại còn bước đến chặn trước người Sở Phong.

Giây phút này, trong lòng Sở Phong cực kì ấm áp, đúng là hoạn nạn gặp chân tình, lúc này Cố Bác đứng chặn trước Sở Phong, có thể thấy vị huynh đệ này thật đáng để kết giao.

"Cố Bác, Sở Phong ta đích thực là người của Giới Linh công hội, nhưng việc hôm nay ta muốn tự mình giải quyết."

Sở Phong bước lên trước, giơ tay kéo Cố Bác về sau mình, sau đó cười tít nhìn về Giới Bất Phàm mà nói: “Giới Bất Phàm, lúc này người nói ngày đó ta có thể đánh bại người là do ta ở trong Tu La quỷ tháp chiếm ưu thế đúng không?”

“Hừ, chả vậy thì sao?” Giới Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, nhắc đến chuyện ngày đó, trong mắt hắn liền hiện lên tia lửa giận.

“Soạt” nhưng vào lúc này, Sở Phong lại ra tay nhanh như chớp, nhắc chân đá ra một cước giữa ngực Giới Bất Phàm, trực tiếp lấy sức mạnh đập cho Giới Bất Phàm dính xuống đất.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng, người Giới Bất Phàm đập mạnh xuống đất, theo sau đó là một hồi rú thảm, vì ngực của hắn không ngừng vang lên tiếng đùng đùng, hiển nhiên là đã bị Sở Phong đập vỡ hết xương cốt, đã không thể tiếp tục tham gia khảo hạch.

Dẫn lên người Giới Bất Phàm, Sở Phong lạnh nhạt cười nói: “Kỳ thật ta muốn nói, nếu ở ngoài Tu La quỷ tháp ta có thể đem người đánh cho thảm hại hơn.”

“Trời ạ, như này...”

Một màn bất thành linh diễn ra khiến mọi người sợ tới mức há hốc mồm. Dù sao thì Giới Bất Phàm là thiên tài trong trẻ tuổi của Giới thị tộc, chiến lực tại cùng cấp cũng là đỉnh phong, chỉ có Giới linh công hội Cổ Bác mới có thể cùng hắn đánh một trận.

Nhưng mà bây giờ Giới Bất Phàm trước mặt Sở Phong, ngay cả cơ hội để đánh trả cũng không có. Điều này có ý nghĩa gì? Như vậy nghĩa là chiến lực của Sở Phong còn vượt xa hơn nữa, quả thực có thể so với Huyền Võ cảnh.

“Tiểu tử, là người muốn chết.”

So với việc người Giới linh công hội giết mình, Giới thị tộc nhân đã không thể nhin được nữa rồi, hơn hai mươi cường giả Huyền Võ cảnh cùng nhau ra tay, hướng tới mà Sở Phong vây công.

“Hừ, tất cả nằm xuống cho ta.”

Nhưng đúng lúc này, Sở Phong hừ lạnh một tiếng, cùng lúc trong cơ thể tản ra một cỗ uy áp mạnh mẽ bao trùm lên hai mươi mấy người kia.

Mà sau đó, uy áp do nguyên lực cấu thành, thực sự đem hai mươi mấy tên Huyền Võ cảnh của Giới thị tộc kia toàn bộ áp cho ngã sấp xuống đất, không bò dậy nổi, hoàn toàn mất chiến lực, còn có mấy kẻ bị uy áp này trực tiếp đánh ngất.

Giờ phút này, mấy người Giới linh công hội vốn đang há mồm kinh ngạc, lại càng là giật mình hơn nữa, ánh mắt không ngừng lóe lên, vô cùng

khiếp sợ.

Vì bọn họ rõ ràng có thể cảm nhận được, khí tức của Sở Phong chỉ là Nguyên Võ cửu trọng mà thôi, vậy mà lúc này lại chỉ dựa vào uy áp có thể dễ dàng đem cường giả Huyền Võ cảnh ép cho dính xuống đất. Loại chiến lược nghịch thiên này thực khiến người ta khó có thể chấp nhận.

“Mau nhìn kia, thiếu niên kia thực lực thật mạnh, rốt cuộc là ai mà chỉ với tu vi Nguyên Võ cửu trọng lại có thể đem một đám võ giả Huyền Võ cảnh đánh bại.”

“Lợi hại thật, những người kia cũng không phải là võ giả đơn giản mà chính là Giới thị tộc nhân từ Giới châu đó. Thiếu niên này lại chỉ bằng uy áp liền khiến bọn chúng bị ép đến không thể đánh trả, chiến lược này không khỏi quá mạnh mẽ đi.”

“Xem ra lần đại hội thông gia lần này quả là tàng long ngọa hổ, nhanh như vậy đã gặp một vị thiên tài đỉnh cấp, chỉ là không biết hãn là ai, đến từ châu nào vậy?”

Trên thực tế, động tĩnh mà đám người Sở Phong tạo ra đã thu hút chú ý của rất nhiều người khác, rất nhiều người thậm chí đã từ bỏ tranh vị trí thứ nhất, mà dừng bước đứng xem.

Đối với việc mọi người đang bàn tán, Sở Phong không rảnh mà để ý, quay sang Cố Bác nói: “Cố Bác huynh, đa tạ người đã vì ta mà ra mặt, nhưng hay tin tưởng ta, địa cung Huyền Võ này sẽ không làm khó được ta đâu.”

Nói xong câu đó, Sở Phong liền phóng người lao vút vào sâu trong địa cung, vì giải thưởng hấp dẫn cho vị trí dẫn đầu mà vội vội vàng vàng bắt đầu chạy đi.

Nhìn Sở Phong trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất, Cố Bác xấu hổ cười, nói: “Thì ra Sở Phong có chiến lược nghịch thiên như vậy lại không liên quan đến Tu La quỷ tháp mà là hẳn thực sự mạnh mẽ. Cố Bác ta vẫn là đánh giá thấp người rồi.”

Sau đó, Cố Bác cũng không tiếp tục xâm nhập mà lại mang theo người của Giới linh công hội quay lại phía cửa, lần nữa lựa chọn địa cung cấp Nguyên Võ mà tiến vào.

Bởi vì bọn họ không có bản lĩnh như Sở Phong, để có được tư cách tham gia Đại hội thông gia, thì việc chọn địa cung của cấp bậc Nguyên Võ sẽ nhiều cơ hội hơn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Long Du Tiểu Thành

Địa cung Vô Cực được thiết kế rất huyền diệu, cơ quan lại không giới hạn, nói cách khác có nghĩa là người đầu tiên xông qua cơ quan đi đến nơi này được rồi thì cơ quan sẽ không bị phá hủy mà sau này vẫn tiếp tục tồn tại.

Cứ thế tạo thành một quy luật, mỗi người ai muốn đi qua cửa ải này phải tự dựa vào bản lĩnh của mình, muốn bám móng theo sau cao thủ chờ cho người ta phá cửa ải này rồi mình lại đi kiếm lợi, ăn gian vượt qua cửa ải? Chuyện này nghĩ cũng đừng nên nghĩ.

Hơn nữa địa cung Vô Cực này rất lớn, cửa ải phía trước còn dễ qua, cứ phàm là Huyền Võ cảnh thì cũng không có áp lực gì lắm, nhưng đi đến ở giữa thì đại đa số những người Huyền Võ ngũ trọng đều ngã xuống, còn phía sau nữa thì không rõ như thế nào.

Tại cửa ải khó như thế Sở Phong đã nghĩ nếu chỉ dựa vào tu vi Nguyên Võ cửu trọng của mình mà muốn đi qua địa cung Vô Cực thì gần như là chuyện không thể. Cho nên Sở Phong đành mượn lực lượng của Đản Đản để bôn ba trong cái địa cung Vô Cực này. Hành vi của Sở Phong có thể nói là đã ăn gian, nhưng trên thực tế lại không phải, Đản Đản là Giới linh của Sở Phong, cũng là một trong những năng lực của Sở Phong.

Như vậy còn tốt hơn so với những người có mấy binh khí hộ thân, so với những người có thực lực ngang nhau thì như thế đã chiếm ưu thế hơn hẳn, chẳng lẽ bảo hai người đánh nhau nhưng người có binh khí lại không được dùng à? Chuyện này tất nhiên là không thể rồi, thế nên Sở Phong

mượn lực lượng của Đản Đản để chiếm lợi cũng không phải chuyện gì đáng trách.

"Soạt soạt soạt."

Lúc này Sở Phong đang thi triển thuật ngự không của mình đến mức tối đa nhất, dựa vào lực cảm ứng của bản thân giới linh sư hãn cùng với tu vi Huyền Võ tam trọng của Đản Đản thì cho dù là cơ quan nào cũng không làm khó được Sở Phong.

Trong tình huống này thì Sở Phong bắt đầu vượt qua rất nhiều người, mà sau khi bọn họ nhìn thấy người vượt qua mình lại là một vị thiếu niên non nớt thì không khỏi giật nảy cả mình, nhớ kỹ khuôn mặt vị thiếu niên này vào lòng, bởi vì bọn họ ai cũng cảm thấy đây là một người sau này rất có thể sẽ là thiên tài vang danh khắp cả đại lục.

"Không được, cứ thế này cũng không phải là cách hay, lần này cao thủ tham gia đại hội thông gia nhiều lắm, lúc này đã làm chậm trễ thời gian với bọn người Giới Bất Phàm rồi, chỉ dựa vào thủ đoạn hiện giờ của ta thì vốn không thể đuổi theo."

Sở Phong lúc này lại chau mày lại, bởi vì hãn luôn cảm thấy phía trước hãn còn có rất nhiều cao thủ tu võ, những người đó cũng có trong tay thủ đoạn riêng của mình, thậm chí thân pháp võ kỹ cũng không yếu thế hơn so với thuật ngự không của hãn, loại tình huống này thì đừng nói Sở Phong không giành được phần thưởng hạng nhất mà ngay cả mười hạng đầu hãn cũng không chen vào nổi.

"Xem chừng chỉ có thể liều mạng thôi, không thì việc này chỉ là vô ích."

Lúc này Sở Phong cắn răng, lại bỗng dừng bước chân đang cấp tốc chạy về phía trước, hai tay giao nhau kết ở trước ngực, cùng lúc đó cũng nhắm mắt lại.

"Sao tiểu tử này lại bất động ở đây thế?"

"Đây không phải là tiểu tử vừa đuổi theo ta sao? Hắn làm gì vậy?"

"Chẳng qua chỉ là tu vi Huyền Võ tam trọng, chắc tốc độ khủng khiếp vừa rồi của hắn là đã dùng thủ đoạn cấm kỵ nào đó, bây giờ bị phản phệ rồi?"

Sở Phong dừng bước không tiến, khiến cho rất nhiều người lúc nãy bị Sở Phong bỏ mặt giờ đã đuổi kịp đến, thấy Sở Phong bất động thì rất nhiều người có suy đoán riêng, thậm chí có cả kẻ mở miệng mỉa mai, nhưng lại chẳng có ai dừng lại để quan sát mà là liều mạng chạy về phía trước.

Thật ra người có thể đi tới bước này rồi thì có thể nói rằng ai cũng là người nổi bật tu vi Huyền Võ cảnh, bọn họ ai cũng có đủ tự tin có thể đi qua địa cung này để đạt được tư cách tham gia đại hội thông gia.

Mà sở dĩ bọn họ liều mạng như vậy tất nhiên cũng vì thêm khát một vạn khóa huyền châu kia, một vạn khóa huyền châu, trên cả Cửu Châu đại lục này thì chắc hẳn không có ai không động tâm, thế nên bọn họ đều đang dốc hết sức lực để khởi xướng truy kích một vạn khóa huyền châu kia.

Nhưng bọn họ nào đâu biết, Sở Phong đang đứng yên một chỗ lúc này nhìn vẻ ngoài thì ung dung nhưng trên thực tế, trong cơ thể của Sở Phong đang phát sinh sự thay đổi long trời lở đất. Trong cơ thể Sở Phong đang bắt đầu điều động huyền lực, nhanh chóng áp súc (1), xảy ra sự biến chất mà trước đây chưa từng có, mà huyền lực sau lần biến chất này đang ngưng tụ lại dưới chân của Sở Phong.

"Dùng."

Đột nhiên dưới chân Sở Phong lại tỏa ra một luồng sương mù màu xanh lớn, sương mù kia cuồn cuộn bốc lên tựa như mây mù màu xanh vậy,

nhưng cũng không đơn giản chỉ là mây mù, bởi vì chúng đang cuộn mình ngưng tụ lại thành một loại hình thù, trót thành dạng một con thanh long.

Con thanh long này thân dài đến năm mét, hai mắt trống rỗng, thân hình mờ mịt nhưng đúng là mang đầu rồng, mặc dù bề ngoài của thanh long này không so được với uy vũ khí phách của con thanh long vô cùng sống động mà ngày đó Thanh Long đạo nhân đã ngưng kết lại, nhưng trong thân thể nó lại ẩn chứa linh khí, tựa hồ nó là một con rồng thật có sinh mạng.

"Ha ha, thành công rồi."

Nhìn thanh long ở dưới chân mà Sở Phong mừng rỡ không thôi, hai chân đạp một cái liền ngồi cười lên trên đầu thanh long, bởi vì đầu con thanh long này quá nhỏ nên tất nhiên đứng không thoải mái bằng ngồi cười, nhưng khoan nói tới đã, cười đầu thanh long này còn thoải mái hơn cười ngựa nhiều.

Nhưng trọng điểm không phải là cười được hay không mà trọng điểm là khi ý niệm của Sở Phong xoay chuyển thì con thanh long này lại hóa thành một đạo ánh sáng bắn nhanh về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất dạng.

"Quao." Bộ dạng thanh long ở dưới thân Sở Phong chỉ giống như rồng nhỏ mới sinh, mặc dù không có khí thế nhưng tốc độ lại cực nhanh, đôi lúc còn khê gầm một tiếng đầy khí phách.

Dưới loại tình huống này, những người vừa bắt kịp Sở Phong giờ lại lần nữa bị hấn vượt qua, hơn nữa tốc độ vượt qua lần này còn nhanh hơn lúc trước rất nhiều lần, mọi người vốn chẳng nhìn rõ hình thức của Sở Phong, chỉ thấy một luồng ánh sáng xanh xẹt qua bên cạnh mình rồi ngay sau đó chẳng thấy tung tích đâu nữa.

"Đó là gì thế? Chẳng lẽ là cường giả Thiên Võ cảnh?" Từ đó về sau, gần như tất cả mọi người bị Sở Phong vượt mặt đều sẽ bị tốc độ kinh người

của hắn làm cho trợn mắt há hốc.

Đa số ai cũng nghĩ đó là cường giả Thiên Võ cảnh, nếu không thì không thể có tốc độ nhanh như vậy được, nhưng cũng có người cảm thấy đó chỉ là ảo giác của bản thân mà thôi, bởi vì tia sáng xanh kia lóe lên thật sự quá nhanh, khiến gã không rõ đó là chuyện chân thật hay chỉ là do mình hoa mắt.

"Ha ha, không ngờ du long cửu thiên lại huyền diệu đến thế, ta còn chưa tu được đến đại thành đã có thể đạt được tốc độ này, nếu như tu được đến đại thành thì có phải ngay cả cường giả Thiên Võ cảnh cũng ngại ta đúng không?"

Lúc này đây Sở Phong mừng rỡ không thôi, tốc độ của du long cửu thiên này đã hoàn toàn vượt qua thuật ngự không, đến cuối cùng thì phía trước của Sở Phong không còn người nào để đuổi theo nữa, điều này đã nói rõ Sở Phong rất có thể sẽ trở thành hạng nhất của lần tiến vào địa cung này.

Nhưng Sở Phong cũng không dám khinh địch, bởi vì hắn vẫn còn nhớ rõ, vị cường giả Thiên Võ cảnh sắc lão đầu Vương Cường là người đầu tiên bước vào địa cung này.

Đến đây rồi nhưng Sở Phong vẫn chưa phát hiện ra tung tích của sắc lão đầu kia, điều này nói rõ sắc lão đầu Vương Cường vẫn luôn ở phía trước Sở Phong, hơn nữa còn bỏ rất xa Sở Phong lại ở sau lưng.

Cho nên Sở Phong không những không giảm tốc độ mà ngược lại dốc hết toàn lực ứng phó, đã chuẩn bị tốt để cạnh tranh cao thấp với cao thủ sắc lão đầu cường giả Thiên Võ cảnh kia, ít nhất ở phương diện tốc độ thì nhất định phải vượt qua gã.

(1) Áp súc: ý chỉ làm giảm những bộ phận (thứ) không cần thiết và gia tăng những bộ phận (thứ) cần thiết hơn

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Thiếu Niên Thiên Tài

Tay Sở Phong nắm sừng rồng, cười trên lưng rồng, dùng tốc độ ánh sáng mà lao nhanh trong địa cung này, hẳn thật sự rất nhanh, nhanh đến nỗi cơ quan trong địa cung Vô Cực này vừa phát động thì đã chẳng thấy bóng dáng của Sở Phong đâu nữa.

Nhưng địa cung Vô Cực này thật sự rất lớn, dù là dùng long du cửu thiên, một thân pháp võ kỹ vô cùng huyền diệu thì cho dù Sở Phong có thể tránh đi tất cả các cơ quan nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn có cảm giác bản thân còn cách cửa ra của địa cung Vô Cực này rất xa.

Bất tri bất giác Sở Phong tiến vào địa cung Vô Cực này đã hơn một canh giờ, nhưng đã dùng cách bay nhanh đến thế này mà vẫn không thấy lối ra ở đâu cả.

Sở Phong thật sự hoài nghi có phải địa cung Vô Cực này còn rộng lớn hơn cả Chí Tôn sơn trang ở trên mặt đất kia hay không, thật không hổ là tâm huyết của mấy đời tiền bối, đào sâu thật đấy.

Mà sau khi bôn ba cả một chặng đường thì trước mắt Sở Phong đã chẳng còn cơ quan nào, nhưng giờ Sở Phong lại lâm vào một thế giới dưới lòng đất to lớn vô biên vô hạn không xác định được phương hướng khác.

Đầu đầu nhất là la bàn Giới linh của Sở Phong ở đây đã chẳng tác dụng gì, thuật Giới linh của hắn cũng không sử dụng được, tại nơi không thấy được mặt trời này mà muốn tìm ra phương hướng lối ra của địa cung này thì cũng quá khó khăn rồi.

"Chết tiệt, Chí Tôn sơn trang này định làm gì thế, cái khảo hạch này sao lại khó như vậy, có muốn để người ta thông qua hay không thế?"

Lúc này Sở Phong vô cùng bất đắc dĩ, thậm chí đã có chút bức bối, ngay cả hắc cũng khó phân biệt rõ được phương hướng ở chỗ này thì mấy người bị hắc bỏ lại phía xa lắc ở đằng sau nếu tới đây tìm cửa ra không phải còn khó hơn sao?

Cho nên Sở Phong cảm thấy cho dù có rất nhiều người có thể thông qua các cơ quan khó nhằn kia, nhưng muốn trong thời gian đã hạn định mà thoát ra khỏi địa cung này thì vẫn là quá khó, lần khảo hạch này có thể xác định được sẽ có rất nhiều người thất bại.

Nhưng sở Phong cũng không quan tâm lắm thắng bại của bản thân mình, mà hắc đang lo là mình sẽ bị nhốt ở trong này rồi thì phần thưởng hạng nhất kia sẽ bị người khác nhanh chân đoạt mất.

"Sở Phong, đừng có nóng vội, ngay cả người cũng bị nhốt ở đây thì sắc lão đầu kia cũng khó có thể tìm được lối ra, hiện tại chỉ có thể trông chờ vào tốc độ cùng vận khí mà thôi."

"Chỉ cần tốc độ rất nhanh này của người thì cho dù chạy vài vòng quanh nơi này cũng không phải là vấn đề, nhưng nếu muốn nhanh chóng tìm được lối ra thì còn cần may mắn tuyệt đối nữa." Đản Đản nhắc nhở.

"Ừ, không còn thời gian để lãng phí nữa, vì một vận khóa huyền châu kia, đành phải liều mạng mà thôi." Sở Phong cắn răng lao vào sâu trong thế giới dưới lòng đất mênh mông này, lúc này đây Sở Phong mới sâu sắc cảm nhận được bản thân tựa như con ruồi mất đầu bay loạn trong thế giới này mà lại chẳng có cách gì khác.

"Rầm rầm rầm." Nhưng ngay khi Sở Phong tiến vào trong thế giới dưới đất này không lâu thì lại nghe thấy tiếng nổ vang ở xa truyền đến,

tiếng nổ vang kia cực kỳ chói tai, Sở Phong có thể nghe ra là có người đang đánh nhau, là cao thủ đánh nhau.

"Quả nhiên đã có người vào đây trước ta, sao lại xảy ra tranh đấu thế này, bọn họ tìm được lối ra rồi nên đang tranh nhau phần thưởng hạng nhất à?" Nghe được âm thanh này thì Sở Phong cũng không hoang mang, mà ngược lại là mừng thầm, xoay người lao về phía kia.

Cùng lúc đó hắn còn bố trí xung quanh bản thân một tầng kết giới có thể ẩn tàng khí tức của mình, thậm chí nếu không quan sát cẩn thận thì cũng không thấy được Sở Phong, đây là kết giới ẩn tàng chỉ có Hôi bào Giới linh sư bố trí được.

Mà lúc Sở Phong tới gần thì mới kinh ngạc phát hiện tiếng nổ vang kia đã biến mất, ở dưới tình huống này Sở Phong cũng không dám khuếch tán tinh thần lực của bản thân ra để quan sát, nhất định phải hết sức cẩn thận ẩn tàng khí tức rồi dùng mắt thường quan sát rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Đây là." sau khi Sở Phong tới gần hơn nữa thì đồng tử bỗng nhiên co rút lại, trên mặt hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc.

Ở phía xa có một cánh cửa lớn uy nghiêm tráng lệ, không thể nghi ngờ được cánh cửa lớn kia chính là cửa ra của địa cung này. Mà cách đó không xa có hai người đang đứng đấy, tất nhiên hai người kia đang tranh đoạt quyền chủ động tới gần cánh cửa lớn kia với nhau.

Trong đó có một người là một lão đầu nhỏ gầy mang theo nét cười tà trên mặt, người này không phải ai khác, chính là sắc lão đầu đại danh鼎鼎 Vương Cường.

Mà sở dĩ Sở Phong kinh ngạc đến thế là bởi vì đối diện sắc lão đầu lại là một người thiếu niên.

Thiếu niên này mặc cẩm y hoa lệ, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, bộ dạng non nớt ấy dường như còn nhỏ tuổi hơn cả Sở Phong, chỉ một thiếu niên non nớt như vậy mà đối mặt với Vương Cường tu vi Thiên Võ cảnh lại chẳng chút sợ hãi, trái lại trên mặt còn có vẻ khinh thường.

"Ha ha, không ngờ Cửu Châu đại lục này lại xuất hiện một thiên tài như ngươi, lại còn có thể đánh ngang tay với lão phu ta, tiểu tử, ngươi tên gì, xuất sư chỗ nào, đến từ đâu?"

Sắc lão đầu Vương Cường bỗng cười lên ha hả, nhưng hai mắt lại không ngừng dò xét trên người thiếu niên mặc áo gấm kia, giống như đang tìm sơ hở của đối phương.

"Chỉ bằng ngươi còn chưa xứng để biết đại danh của bốn thiếu gia đâu, mặc khác, ngươi vốn không thể đánh ngang tay với bốn thiếu gia, vừa rồi chỉ là thăm dò ngươi chút thôi."

"Nhưng kết quả thật thất vọng, sắc lão đầu Vương Cường đại danh鼎鼎 chẳng qua chỉ là một nhân vật tầm thường mà thôi, quả nhiên ngươi chỉ có thể ức hiếp mấy người tu vi bình thường, thậm chí là thường dân chưa từng tu võ mà thôi." Khóe môi của thiếu niên nhếch lên tia cười khẩy, sự khinh miệt trong ánh mắt cũng nhiều lên thêm vài phần.

"Khá lắm tiểu quỷ cuồng vọng, hôm nay ta sẽ thay mặt người nhà ngươi dạy dỗ ngươi lại một chút, đúng là thứ không có giáo dưỡng."

Bị một thiếu niên nhỏ tuổi như thế sỉ nhục nên sắc lão đầu Vương Cường giận tím cả mặt, khí tức Thiên Võ cảnh bức ra, ngay cả không gian cũng bị uốn nắn lại, những phiến đá chất liệu đặc biệt ở dưới chân lão cũng dần hiện ra những vết nứt nẻ, sau đó bị sự áp bách làm cho nổ tan tành.

Sắc lão đầu này đúng là giận thật rồi, khí tức lão phát ra thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều lần so với Yên Dương Thiên và Lâm Mặc Ly, có thể

thấy được mặc dù đều là Thiên Võ nhất trọng nhưng thực lực của sắc lão đầu này bỏ xa Yên Dương Thiên và Lâm Mặc Ly.

"Hừ, người làm đủ chuyện xấu, mất hết lương tâm, hôm nay ta thay trời hành đạo diệt trừ hậu họa người đây."

Nhưng đối mặt với sắc lão đầu đang cuồng bạo như thế mà thiếu niên kia chỉ mỉm cười, sau đó khẽ vung tay áo lên, một tầng huyền lực càn quét bức ra từ thân thể y.

"Huyền Võ cửu trọng." Sở Phong chấn động, hẳn không thể ngờ được vị thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn cả hắn này lại có tu vi Huyền Võ cửu trọng.

Nhưng chuyện này còn chưa là gì cả, kinh khủng nhất là sau khi huyền lực này càn quét xuất ra thì lại đụng độ với thiên lực bức ra từ người sắc lão đầu.

Hai cỗ lực lượng vô hình nay đã hóa hữu hình ở trên không trung, ngay cả không khí cũng bị đè nén nổ tung, phát ra một tiếng nổ vang, từng trận từng trận gợn sóng không ngừng khuếch tán ra ở giữa hai người, làm cho nham thạch địa chất đặc biệt trên mặt đất bay tán loạn cả lên, vậy mà thiếu niên này lại dùng huyền lực đấu với thiên lực, còn đấu ngang tay nữa.

"Sở Phong, nhân lúc này lên qua kia đi, phần thưởng hạng nhất sẽ thuộc về người."

Sở Phong đang bị thủ đoạn cường hoành nghịch thiên của thiếu niên kia thu hút hết sự chú ý thì giọng nói của Đản Đản lại bỗng vang lên bên tai hắn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Huyết Mạch Hoàng Cấp

Giọng nói của Đản Đản êm tai nhưng ngữ khí lại trịnh trọng khiến Sở Phong như tỉnh mộng.

Hai người ở phía xa kia tuy rằng mạnh mẽ, thực lực của ai cũng hơn xa hẳn, nhưng trước mắt cả hai đang tranh đấu quyết liệt ta chết người sống, vốn không rảnh để tâm đến xung quanh.

Dưới tình huống này cũng liên có lợi cho Sở Phong, chỉ cần Sở Phong có thể chống đỡ được uy áp của bọn họ tạo thành rồi xuyên qua nó thì tức khắc sẽ trở thành ngư ông đắc lợi, cuồn đi một vạn khóa huyền châu.

"Nhị vị, xin lỗi."

Nghĩ đến đây thì Sở Phong cũng không do dự nữa, cất bước tiến tới, bắt đầu cẩn thận từng li đi vòng qua hai người đang tranh chiến kia mà đến cửa ra của địa cung.

Có điều khí tức của cả hai thật sự quá mạnh, tựa hồ đã phong tỏa cả con đường thông với lối ra, dưới tình huống này Sở Phong đành phải chống đỡ loại nguy hiểm có khả năng hai người kia sẽ phát hiện mà bước vào vòng chiến được bao phủ bởi uy áp của hai người.

"Mạnh thật, uy áp của hai tên gia hỏa này quá mạnh, mới chỉ vào trong khu vực dư áp mà đã thấy mạnh như thế rồi, nếu bọn họ mà dốc toàn bộ uy áp đánh vào ta thì e rằng dù có mượn lực lượng của Đản Đản người ta cũng chẳng có cách nào chống đỡ được."

Lúc này Sở Phong cắn chặt răng, dốc sức điều động tinh thần lực ra để duy trì kết giới ẩn tàng ở quanh thân, nếu kết giới bị vỡ thì lấy lực lượng của hai người kia chắc chắn sẽ phát hiện ra Sở Phong ngay, lúc ấy Sở Phong chết chắc.

Có điều cũng may, hai người kia càng đánh càng xa nên chỉ còn lại dư áp, chỉ như thế thì Sở Phong vẫn đỡ được, dưới tình huống này Sở Phong rốt cuộc cũng đã thuận lợi đi qua con đường dẫn đến lối ra, hơn nữa cuối cùng còn đến được trước cửa lớn.

Trước cửa lớn này có một ngọc đài màu xanh biếc, ngọc đài này cao không đến nửa thước, trên mặt có treo một khối lệnh bài kim sắc, mặt trước của lệnh bài viết chữ Chí, mặt sau viết chữ Tôn, tất nhiên đây chính là Chí Tôn lệnh của Chí Tôn sơn trang.

Chí Tôn lệnh này treo ở trên ngọc đài giống như một cái chìa khóa, trực giác nói cho Sở Phong biết, chỉ cần rút khỏi Chí Tôn lệnh này ra thì cánh cửa lớn cao đến mười mét trước mắt này sẽ khai mở.

Có điều đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ở phía sau Chí Tôn lệnh kia còn treo một cái túi càn khôn nữa, sau khi lấy túi càn khôn xuống, Sở Phong đưa tay vào mò thì thấy một hạt châu trong suốt như thủy tinh đã lăn vào trong tay Sở Phong.

Hạt châu này vô cùng xinh đẹp, trong đó còn ẩn chứa huyền lực cực kỳ nồng đậm, chỉ sợ mấy trăm viên huyền dược thượng phẩm cũng không có huyền lực nồng đậm được như nó.

"Đây chính là huyền dược đấy, ha ha, đúng là đồ tốt." Lúc này Sở Phong rất kích động, bởi vì trong túi càn khôn kia vẫn còn chín ngàn chín trăm chín mươi chín khối huyền châu giống như trong tay hắn vậy, lần này không thể nghi ngờ gì nữa, Sở Phong đã phát tài lớn rồi, đây là tài nguyên lớn nhất trong những thứ lấy được từ lúc được sinh ra đến nay.

"Ha ha, Sở Phong, mau rút lệnh bài kia ra rồi rời khỏi đây đi, để cho lão già đó cùng tên tiểu gia hỏa kia đánh nhau tiếp." Đản Đản cũng rất vui vẻ.

"Không được, nếu giờ ta ra ngoài thì mọi người ai cũng biết ta là người thứ nhất ra khỏi ải này, sẽ kéo thêm nhiều người chú ý nữa, như thế rất bất lợi cho ta."

"Quan trọng là sắc lão đầu Vương Cường cùng với thiếu niên thần bí kia cũng sẽ biết ta đầu cơ trục lợi, thừa lúc bọn họ đang giao chiến mà chui qua khe hở."

"Bây giờ ta đã đắc tội tộc nhân Giới thị rồi, ở đây không thể kéo thêm đại địch nữa, nếu không sau này khi bước vào Vạn Yêu sơn thì e rằng không cần yêu thú ra tay với ta, bọn họ sẽ tiên phong dồn ta vào chỗ chết trước."

"Thế phải làm sao? Cũng đâu thể vớt một vạn khóa huyền châu này được?"

"Chỉ có một cách thôi, cứ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì cả, đến từ đâu thì về chỗ đó." Lúc Sở Phong nói chuyện thì đã thu lấy túi càn khôn chứa đầy huyền châu kia vào người, sau đó lại bước đến chỗ hai người đang giao đấu kia."Không được, như thế quá nguy hiểm, người không cần dẫn thân vào nguy hiểm thế này đâu." Đản Đản ra sức khuyên nhủ.

"Yên tâm đi, ta có Du Long Cửu Thiên ở trong người, nếu bị phát hiện thì ta cứ cong cẳng chạy mất dạng thôi, còn nếu không bị phát hiện thì thế sẽ tránh được phải kết thù với hai người này." Sở Phong kiên trì nói.

Mà sau khi Đản Đản nghe được câu nói này của Sở Phong thì cũng cảm thấy rất có lý, nếu bây giờ mà ra ngoài thì chắc hẳn sẽ kết thù với hai đại địch này, sau này cũng khó tránh khỏi xung đột, nhưng nếu hiện tại có

thể quay về chỗ cũ thì sẽ tránh được xung đột đó, vì thế Đản Đản cũng không khuyên nữa.

"Âm."

Thế mà sau khi Sở Phong đi về chưa được bao xa thì lại có một làn sóng mạnh mẽ quét tới, sau khi chống đỡ được gợn sóng càn quét này thì Sở Phong lại kinh ngạc phát hiện rằng, sắc lão đầu Vương Cường kia thế mà giờ đây cả thân đầm máu nằm lăn ở phía xa, tay cũng đã gãy mất một cái.

Mà thiếu niên kia lại phát ra tia sáng quanh thân, tựa như tiên nhân hạ phàm, khí thế bức người. Trên trán y giờ lại nổi lên một chữ mang ánh vàng rực rỡ, là chữ Hoàng.

"Đây là huyết mạch Hoàng cấp, khó trách tiểu quỷ kia lại lợi hại đến thế, thì ra là nắm trong tay lực lượng huyết mạch nồng đậm như vậy." Đản Đản giải thích.

"Người, người, người là người Khương thị Hoàng triều, người thế mà lại là người Khương thị Hoàng triều!!!" Lúc này sắc lão đầu kia đã đầy vẻ sợ hãi, giọng lúc nói chuyện cũng run rẩy không ngớt, hẳn là đã bị thực lực cùng thân phận thiếu niên này dọa chết khiếp rồi.

"Bây giờ biết cũng chưa tính là muộn, nhưng cũng giống nhau mà thôi, hôm nay ngươi nhất định phải chết trong tay ta." Thiếu niên mỉm cười, từ từ áp sát lại về hướng sắc lão đầu.

"Muốn giết ta cũng không dễ vậy đâu." Tay sắc lão đầu bỗng lật lại, một viên thuốc màu đen đã ở trong tay lão, là cấm dược, sắc lão đầu nuốt cấm dược xuống thì thiên lực trong cơ thể nháy mắt gia tăng rất nhiều lần, thân người cũng nhoáng cái biến mất dạng, vậy mà lại đào tẩu rồi.

"Hừ, muốn trốn cũng không dễ đến thế đâu." Nhưng thiếu niên kia chỉ hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó cũng đạp chân xuống đất rồi biến mất tại chỗ theo, chắc là đã đuổi theo sắc lão đầu đang chạy trốn kia.

"Thì ra người Khương thị Hoàng triều lại thâm nhập vào đây, khó trách lợi hại như thế."

"Khí tức đặc thù mà trên người y phát ra vừa rồi là lực lượng của huyết mạch sao?" Sau khi hai người kia rời đi thì Sở Phong cũng vội càng chạy về một hướng khác, nhưng cũng đồng thời cảm thấy hâm mộ với lực lượng đặc thù của người thiếu niên kia.

Có thể dựa vào Huyền Võ cảnh mà ép cường giả Thiên Võ cảnh đến được mức này thì có thể thấy được người Khương thị Hoàng triều nắm trong tay lực lượng huyết mạch không hề đơn giản, cũng chẳng trách Khương thị Hoàng triều tùy ý phát triển thế lực ở khắp nơi mà vẫn chưa có thế lực nào có thể lay động địa vị của Khương thị Hoàng triều cả.

Sau khi lấy được một vạn khóa huyền châu vào trong tay thì Sở Phong cũng không sốt ruột rời khỏi chỗ này ngay mà là tránh vào một chỗ an tĩnh để nghỉ ngơi, bấm đốt ngón tay tính cho đến lúc vừa đủ năm canh giờ như hạn định thì mới vội vàng chạy đến chỗ lối ra.

Lúc Sở Phong đi ra khỏi cửa thì thấy đã có một đám người tụ tập ở đây, sau khi họ thấy Sở Phong thì trong mắt cũng hiện lên ít nhiều sự kinh ngạc, có điều sự ngạc nhiên này vẫn chưa tới mức khiếp sợ, cho nên đa số chỉ liếc mắt nhìn Sở Phong một cái rồi dời ánh nhìn khỏi hắn ngay.

Sở dĩ như thế vì thời gian lúc Sở Phong thoát ra chỉ là vừa đủ tư cách mà thôi, bọn họ kinh ngạc là vì tuổi tác còn rất nhỏ của Sở Phong, có thể dựa vào độ tuổi này để thông qua cửa ải thì có thể nói rằng, Sở Phong là một thiên tài. Chẳng qua loại thiên tài như thế này thì ở đây có rất nhiều, thế nên cũng không khiến người ta chú ý lắm.

Nếu lúc này Sở Phong cầm khối lệnh bài làm người ra cửa thứ nhất thì ánh mắt của những người này chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là kinh ngạc mà phải là vô cùng khiếp sợ, nhưng Sở Phong bây giờ cũng không muốn hạng nhất, như thế sẽ gây ra náo động không cần thiết, hắn muốn ít nổi tiếng một chút.

"Sở Phong huynh đệ." Đúng lúc này thì có một giọng nói quen thuộc vang lên, đưa mắt nhìn qua thì thấy Cố Bác tiểu bối của Giới linh công hội đang vừa đi vừa cười đến chỗ hắn, có thể thấy được bọn họ đã thành công cùng nhau vượt qua khảo hạch tư cách lần này.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Đột Phá Chương Ngại

"Cố Bác, cũng qua rồi sao?" Thấy Cố Bác thì Sở Phong rất vui vẻ, bởi vì trải qua khoảng thời gian ở chung này thì Sở Phong đã mặc định Cố Bác là huynh đệ tốt của hắn, như thế cũng tự nhiên sẽ hy vọng Cố Bác có thể vượt qua khảo hạch lần này.

"Đâu chỉ qua, Cố Bác còn là hạng nhất của địa cung cấp Nguyên Võ lần này đây, là người đã cầm được Chí Tôn lệnh." Còn chưa đợi Cố Bác trả lời thì một thiếu niên ở sau lưng y đã đắc ý mở miệng thay, tựa như người hạng nhất mới là gã vậy.

"Cố Bác huynh, thật chúc mừng huynh." Đối với kết quả này Sở Phong cũng không thấy ngoài ý muốn lắm, vui vẻ tận đáy lòng hiện lên trên mặt, là vui thay cho Cố Bác.

Bởi vì không chỉ thực lực của Cố Bác mạnh mẽ, mà thuật Giới linh của y cũng rất lợi hại, y giành được hạng nhất ở địa cung cấp Nguyên Võ cũng là dự kiến trong lòng của Sở Phong.

"Sở Phong huynh đệ, nếu người cũng chọn địa cung cấp Nguyên Võ thì hạng nhất lần này trừ người ra sẽ không ai lấy được cả." Cố Bác rất khiêm tốn nói, mà đối với những lời này của Cố Bác thì Giới linh công hội ở phía sau cũng rất đồng ý.

Mặc kệ trước đây bọn họ đã nghe sự tích gì về Sở Phong thì trong lòng vẫn có hoài nghi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Sở Phong dùng tu vi Nguyên Võ cửu trọng để đánh một đám tộc nhân Giới thị toàn cao thủ

Huyền Võ cảnh như đánh cầu thì từ tận trong đáy lòng bọn họ đã nảy sinh cảm giác bội phục, thậm chí là sợ hãi Sở Phong.

Mà đối với ánh mắt đặc biệt của đám người kia thì Sở Phong chỉ khẽ mỉm cười, sau đó lảng sang chuyện khác: "Cố Bác huynh đệ của ta lấy được hạng nhất cấp Nguyên Võ thì hạng nhất của cấp Huyền Võ là bị ai giành được thế?"

"Sở Phong, lần này đúng là đã xuất hiện hắc mã rồi." Nói xong thì sắc mặt của đám người Cố Bác cũng đại biến.

"Hắc mã? Rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ không phải sắc lão đầu Vương Cường giành được hạng nhất à?" Sở Phong tỏ vẻ khó hiểu.

"Không, giờ là một vị thiếu niên, một vị thiếu niên chỉ mới mười lăm tuổi, là y đã giành được hạng nhất." Lúc Cố Bác nói ra lời này thì trên mặt đã rất phức tạp, bởi vì đây là một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn cả Sở Phong.

Như thế cũng đồng nghĩa với việc một thiên tài chân chính đã lên sàn, bởi vì mặc kệ y đã làm cách gì để giành được hạng nhất mà chỉ nói trên phương diện thiên phú thì y đã là thiên tài siêu việt nhất mà cả Cửu Châu đại lục có được lúc này đây.

"Thật không? Y tên gì?" Sở Phong cũng cảm thấy hứng thú với vị thiếu niên kia.

"Giang Vô Thương." Cố Bác rất trịnh trọng nói ra ba chữ này.

Sau khi nghe được cái tên này Sở Phong nghĩ thầm trong bụng: "Thì ra là Khương Vô Thương, quả nhiên là người của Khương thị Hoàng triều."

Xong việc thì Sở Phong cùng đám người Cố Bác tiến vào trong chủ thành Chí Tôn Hoàng triều, chuyện này cũng đại biểu cho việc họ đều đủ tư cách để tham gia đại hội thông gia."

Nghỉ ngơi trong phủ đệ, Sở Phong trước hết bày ra một ít kết giới, sau khi đã chuẩn bị xong các biện pháp đề phòng thì mới hồi ha hồi hải lấy cái túi càn khôn đựng một vạn khóa huyền châu kia ra.

Lúc này trong lòng Sở Phong có chút kích động, bởi vì hắn thấy một vạn khóa huyền châu này chắc chắn có thể giúp hắn đột phá Huyền Võ cảnh, thậm chí có thể giúp hắn bước vào Huyền Võ nhị trọng.

"Sao thế này, rõ ràng cảm giác được đã lấp đầy bọn chúng rồi, sao vẫn không đột phá được?"

Có điều chuyện không thuận lợi như thế, rõ ràng cảm nhận được huyền lực trong đan điền của mình để Thần Lôi cắn nuốt cũng đã đủ để đột phá Huyền Võ cảnh, nhưng Sở Phong vẫn đành trệ không đột phá được.

Mà trước mắt ngoại trừ không ngừng nuốt huyền châu, cho Thần Lôi ăn tiếp huyền lực thì Sở Phong cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng không thể không nói, lần đột phá này đúng gian nan hơn hết thảy những lần trước đây. Cho đến lúc Sở Phong đã luyện hóa hết cả một vạn khóa huyền châu, sau khi bị Thần Lôi tám đầu cắn nuốt hết huyền lực bàng bạc trong đan điền rồi mà Sở Phong vẫn không thể đột phá được thì lúc này đây, hắn đã hoàn toàn cuống quýt.

"Chết tiệt, rốt cuộc là sai ở chỗ nào, rõ ràng đã tích tụ nhiều huyền lực như thế, hắn là đã sớm đột phá rồi, sao giờ vẫn chưa?" Sở Phong đầy đầu mồ hôi, nôn nóng đi qua đi lại trên mặt đất.

"Sở Phong, đừng cuống, cẩn thận cảm thụ đám gia hỏa trong đan điền của người đi, thử câu thông, tìm hiểu với chúng xem."

"Một chặng đường tu võ sẽ không có chuyện mãi thuận buồm xuôi gió đâu, cũng sẽ không đơn giản như vậy, mỗi người muốn đột phá một cảnh giới đều có yêu cầu phải lĩnh ngộ được cảnh giới kia đã, mà yêu cầu này là cả một quá trình dài dòng."

"Rất nhiều người không thể bước vào Thiên Võ cảnh, thậm chí cũng có rất nhiều kẻ không đến được cả Huyền Võ cảnh và Nguyên Võ cảnh cũng chỉ bởi vì không lãnh ngộ đủ được hoặc không có cách nào lĩnh ngộ được đất trời giữa nguyên lực và huyền lực."

"Nhưng người thì khác, người không cần lĩnh ngộ được nguyên lực và huyền lực, cũng không cần câu thông với chúng nó, người chỉ cần câu thông được thứ ở trong đan điền của người, làm chúng nó phục tùng người là được."

Trong lúc Sở Phong không biết làm sao thì giọng nói êm dịu cùng nhu hòa của Đản Đản lại bỗng vang lên bên tai, lúc này Đản Đản lại bình tĩnh đến lạ thường, tựa như ánh đèn sáng chỉ đường trong đêm tối, chỉ cho Sở Phong phương hướng cần phải đi.

"Không sai, một đường tu võ vốn là tầng tầng trở ngại, chỉ có không ngừng đánh bại trở ngại thì mới có thể bước vào cảnh giới mới, đón chào sức mạnh mới."

"Mà cách đột phá lúc trước của ta đều quá đơn giản, vì sự đơn giản này mà mới khiến ta cảm thấy chỉ cần có đủ tài nguyên là có thể không ngừng đột phá, thậm chí còn nghĩ chỉ cần đủ tài nguyên thì đột phá là chuyện đương nhiên nữa."

"Có điều, ta sai rồi, cho dù trong đan điền của ta có Thần Lô đặc thù thì đột phá cũng không đơn giản như ta nghĩ."

"Đản Đản, cảm ơn người, ta biết nên làm gì rồi."

Sở Phong hoàn toàn tỉnh ngộ, không nôn nóng đi tới đi lui nữa mà là khoanh chân ngồi xuống, ngồi thẳng luôn trên đất, bắt đầu ổn định lại tâm lý, dùng toàn thân cảm nhận cự thú lô đình tám đầu trong đan điền.

Bộ dáng của cự thú lôi đình tám đầu này Sở Phong không thể tưởng tượng ra được, nhưng Sở Phong lại có thể cảm nhận được, chúng nó mỗi đầu đều có trí tuệ, có bộ dáng của riêng mình, nhưng lại chung một thân.

Cự thú lôi đình kết hợp lại với nhau nằm một chỗ, trong đó có bảy cái đầu rất ôn hòa, hình như là đang ngủ say, nhưng cái đầu còn lại thì rất không an phận, cứ ngo ngoe rục rịch tựa như muốn giãy khỏi thể thống nhất này.

"Là người sao, là người đang muốn dung nhập vào cơ thể ta, mang đến cho ta một sức mạnh mới sao?"

"Đừng do dự, hãy tin ta, ta sẽ không để người thất vọng đâu, hãy giao sức mạnh của người cho ta, ta chắc chắn sẽ làm cho sức mạnh của người tỏa ra hào quang." Sở Phong phát hiện ra vấn đề thì nhanh chóng vui vẻ, vội vàng mặc niệm trong lòng thử câu thông với con cự thú lôi đình khổng lồ kia.

"Gừ..." Bỗng cái đầu kia như hiểu lời nói của Sở Phong mà ngay lập tức gầm lên, thanh âm kia quẩn quanh bên tai Sở Phong, tựa như có thể đâm thẳng trời cao, rung chuyển đất trời.

Quan trọng là, sau khi tiến gầm giận giữ kia dừng lại thì con cự thú lôi đình kia lại bí mật mang theo cỗ sức mạnh lôi đình mạnh mẽ tách ra khỏi bảy cái đầu của các cự thú lôi đình khác, lao nhanh phóng ra khỏi đàn đàn.

Lúc này đây Sở Phong có thể cảm nhận được rất rõ ràng, bộ dạng của cự thú lôi đình này không có hình thái cố định, đều có thể tùy thời biến hóa, không có hai mắt nhưng lại có thể phân rõ phương hướng, nó chính là kết tinh của lôi đình lam sắc, tản ra một loại sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Huyền Võ Tam Trọng

"Soạt."

Bỗng nhiên thân hình của cự thú lôi đình kia vừa động đã chui vào trong trái tim của Sở Phong, Sở Phong không thấy đau nhưng thân thể lại run lên, cảm thấy toàn thân tê mủi.

Nhưng cũng coi như thế mà Sở Phong mới cảm giác được cự thú lam sắc kia đang phân giải ở trong trái tim hắn, nó hóa thành vô số tia lôi đình lam sắc bé tí rồi thâm nhập vào trong mạch máu, nhanh chóng phân tán ra toàn huyết dịch của Sở Phong rồi dung hòa vào trong đó.

Mà lúc này đây Sở Phong lại càng cảm thụ được khắp cả người hắn, bao gồm cả đan điền đang phát sinh sự biến hóa long trời lở đất, hai mắt của hắn càng thêm rõ ràng, thậm chí ở trong bóng đêm cũng có thể thấy rõ mồn một. Thính giác của hắn cũng nhạy lên hơn hẳn, thậm chí giờ còn nghe được tiếng cỏ lay vì bị gió thổi ở bên ngoài.

Thân thể cũng cường tráng hơn, lực lượng thì càng mạnh mẽ hơn, cả người đều đang xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Có thể cảm nhận được quanh quẩn ở xung quanh, huyền lực đang tràn ngập cả đất trời, không sai, Sở Phong đã đột phá, thành công bước vào Huyền Võ cảnh, nhưng thế còn chưa xong đâu.

Lúc này cự thú bảy đầu ở trong đan điền Sở Phong cũng đang lột xác, huyền lực bị chúng nó cắn nuốt kia giờ chuyển hóa thành một sức mạnh

hoàn toàn mới rồi dung nhập vào trong cơ thể của Sở Phong, mà sau khi màn lột xác này xong xuôi rồi thì tu vi của Sở Phong cũng tăng lên.

Nhất trọng, nhị trọng, tam trọng, thế mà Sở Phong lại đột phá thẳng một lèo đến Huyền Võ cảnh tam trọng, từ Nguyên Võ cửu trọng biến thẳng thành cường giả Huyền Võ tam trọng.

"Thành công rồi, ta thành công rồi, Đản Đản, người thấy không, ta thành công rồi!!" Sở Phong mừng rỡ khôn cùng, mặt mày vừa rồi còn tràn ngập ưu sầu giờ lại xuất hiện vẻ mừng như điên mà trước đây chưa từng có.

"Ha ha, thật là lợi hại, nhưng không ngờ còn mạnh hơn so với ta dự đoán nữa, bước thẳng vào Huyền Võ tam trọng rồi, bây giờ tiểu tử người không cần phải mượn sức ta cũng có thể xưng vương xưng bá trong Huyền Võ cảnh rồi."

Đản Đản cũng đầy vẻ vui sướng, trên gương mặt tuyệt mỹ kia treo lên một nụ cười rất đẹp, hoàn toàn có thể làm cho vô số người mê mẩn, nhưng đáng tiếc lại chẳng ai có thể thấy được nụ cười khuynh thế của vị tiểu mỹ nữ này.

"Ha ha, chỉ sợ sức mạnh của ta bây giờ còn mạnh hơn cả lực lượng lúc trước mượn dùng của Đản Đản người nữa."

Sở Phong cười ha hả, sau đó trong mắt liền lóe lên tia lôi quang kim sắc, lúc tia lôi quang lóe lên thì xương cốt toàn thân của Sở Phong cũng rung lên theo, cơ bắp căng cứng lại, khí tức ngay tức khắc từ Huyền Võ tam trọng đạt tới Huyền Võ tứ trọng.

Ngay sau đó, ý niệm của Sở Phong lại xoay chuyển, trong đôi mắt đang tràn ngập lôi quang kim sắc lại lóe lên một tia lôi quang lam sắc khác, ngay lúc tia lôi quang lam sắc kia xuất hiện thì tia lôi quang kim sắc trong mắt về sau lại tự co rút lại thành tia kim sắc nho nhỏ như mắt rắn, đan chéo lại với tia lôi quang lam sắc kia thành một đồ án.

Đồ án này tự lại ở trên đồng tử của Sở Phong, nếu không cẩn thận quan sát thì không thể phát hiện được, nhưng nếu đã phát hiện ra thì tin chắc rằng mọi người sẽ khiếp sợ vì nó, bởi đây vốn không phải là một đồ án đơn giản, mà giống như đang có hai con cự thú sức mạnh nghịch thiên đang say ngủ ở trong đồng tử của Sở Phong vậy.

Mà quan trọng hơn là sau khi cái đồ án này hình thành xong thì khí thế của Sở Phong lại lần nữa bạo trưởng, từ Huyền Võ tứ trọng bước vào cảnh giới của Huyền Võ ngũ trọng.

"Thế mà lạ đột phá, xem ra tiểu tử người đã có được một sức mạnh hoàn toàn mới rồi, giờ lại còn liên tục đột phá hai trọng tu vi nữa, nói cách khác thì tu vi thật của người không phải Huyền Võ tam trọng mà là Huyền Võ ngũ trọng?!"

Cảm nhận được sự biến hóa của thân thể Sở Phong thì Đản Đản cũng chấn động, không ngờ sau khi đột phá được Huyền Võ cảnh thì Sở Phong lại thật sự đạt được một sức mạnh hoàn toàn mới, có thể liên tục đột phá được hai trọng tu vi.

"Là Huyền Võ ngũ trọng, nhưng vẫn quá yếu so với Khương Vô Thương, dù sao thì tu vi này vẫn còn xa mới chống đỡ được Thiên Võ cảnh."

Đối với sức mạnh mà bản thân đoạt được từ Thần Lôi thì Sở Phong cũng rất vừa lòng, nhưng chỉ cần nhớ đến Khương Vô Thương thì hẳn lại cảm thấy bản thân vẫn còn kém rất nhiều, cần phải tiếp tục nỗ lực hơn nữa mới được, ít nhất trước mắt trong lứa cùng thế hệ thì hẳn vẫn chưa phải là người mạnh nhất."Khương Vô Thương kia lợi hại là hợp lẽ thôi, Khương thị Hoàng triều thân là bá châu của Cửu Châu đại lục, nội tình tích lũy mấy ngàn năm qua không phải thứ người có thể nghĩ được, Khương Vô Thương là thiên tài khó có, như thế thì cũng là một tồn tại xuất sắc ở trong Khương thị Hoàng triều."

"Loại người này từ khi sinh ra là đã được hưởng sự bồi dưỡng tốt nhất, sau này tu võ chẳng những có chuyên gia chỉ đạo mà còn được hưởng cả những tài nguyên tu luyện tốt nhất nữa, chỉ cần y muốn, thì không gì không đoạt được. Cho nên y có thành tựu như bây giờ thì cũng hợp lẽ thôi."

"Nhưng người thì khác, tuy rằng người mười tuổi đã bắt đầu tu võ, nhưng trước năm mười lăm tuổi vốn chẳng có tiến bộ gì cả, vậy sao lại không tiến bộ được?"

"Bởi vì cơ thể người đặc thù, nhưng lại chẳng có ai tạo điều kiện cung cấp tài nguyên tu luyện đặc biệt cho người cả, đây chính là chỗ người thua y, bởi vì ngay từ điểm xuất phát thì người đã tụt về sau một khoảng lớn so với người ta rồi."

"Nhưng, người đã dùng thời gian một năm để từ Linh Võ nhị trọng trở thành Huyền Võ tam trọng, hơn nữa toàn bộ tài nguyên tu luyện người có được toàn là do người tự mình giành lấy, đây cũng là chỗ hơn y của người, người dựa vào bản thân mình, còn y thì dựa vào cả gia tộc." Trong lúc Đản Đản nói chuyện thì tràn đầy vẻ tự hào, tự hào vì Sở Phong.

"Ài, Đản Đản, cảm ơn an ủi của người, thật ra người cũng không cần lo lắng gì đâu, ta vẫn luôn có sự tự tin rằng sẽ có một ngày ta rời khỏi Cửu Châu đại lục, sẽ leo lên sàn đấu thế giới, bởi vì ta còn muốn tìm cha mẹ và cả gia tộc của mình nữa."

"Ta sẽ tìm được là người đã phong ấn người vào cơ thể ta, mà mặc kệ đó là ai, ta cũng sẽ khiến nàng hủy bỏ phong ấn trên người người, trả tự do lại cho người." Sở Phong mỉm cười nói.

Mà nghe được những lời này của Sở Phong thì trong lòng Đản Đản lại chưa xót rồi rơi vào thình lạng...

"Thật ra so với tên Khương Vô Thương kia thì ta lại càng tò mò nàng ta bây giờ rốt cuộc đã ra sao rồi hơn, dù gì thân thể của nàng ta cũng là do

trời ban đó."

Sở Phong ngẫm nghĩ, không khỏi trôi về một năm trước, ở trong Bạch Hồ sơn trang đã gặp được thiếu nữ mặc tử y (1), thiếu nữ kia cũng giống như Khương Vô Thương vậy, tuổi còn nhỏ hơn cả Sở Phong nhưng thực lực lại vô cùng kinh khủng.

Một năm trước nàng ta đã mạnh mẽ đến thế, một năm sau này Sở Phong thật sự không biết được nàng ta sẽ phát triển đến đâu nữa. Dù sao thứ nàng có cũng là thần thể trời ban giống như cơ thể chủ nhân Đế Táng trong Thanh châu kia.

"Cốc cốc cốc."

"Sở Phong huynh đệ!"

Đúng lúc này thì ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng gõ vang cùng tiếng gọi âm ỉ, Sở Phong có thể nghe ra chủ nhân của giọng nói này là Cố Bác.

Sở Phong vội vàng mở cửa ra, giờ mới phát hiện sắc trời đã tối đen, chỉ bất tri bất giác mà hắn đã hao phí lượng thời gian lớn như vậy.

Mà Cố Bác đang đứng ở trước cửa sau khi thấy Sở Phong thì không khỏi mỉm cười bảo: "Sở Phong huynh đệ, xuất phát thôi, đại hội thông gia kia sắp bắt đầu rồi, tuyệt đối đừng để lỡ giờ khắc đặc sắc nhất này."

"Còn nữa, đại ca Từ Trọng Vũ của ta đã chạy từ Giới linh công hội đến đây, huynh ấy còn muốn gặp ngươi nữa đấy."

(1) tử y: đồ màu tím.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Đại Hội Thông Gia

"Xem ra, kịch hay rốt cuộc cũng sắp bắt đầu."

Nghe được lời Cố Bác vừa nói, Sở Phong mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nếu không phải Cố Bác nhắc nhở, hẳn quả thật suýt chút nữa là quên mất, đêm nay chính là ngày đại hội thông gia này chính thức bắt đầu, cũng chính là ngày một trăm mỹ nữ của Chí Tôn sơn trang lên đài gặp mặt bọn họ.

"Đúng vậy, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đêm nay Chí Tôn sơn trang sẽ tuyên bố chuyện muốn khai chiến với Vạn Yêu sơn, đồng thời sẽ lấy danh nghĩa của đại hội thông gia này mà kéo tất cả mọi người chúng ta vào trong cuộc chiến tranh này." Cố Bác nói.

"Ha, đây còn chẳng phải là chuyện ta, huynh cùng với mọi người đều mong muốn sao?" Sở Phong cười cười, trong ánh mắt hiện vẻ chờ mong.

"Nói vậy cũng phải, đi thôi, đi gặp Từ Trọng Vũ đại ca của ta, huynh ấy rất kỳ vọng vào ngươi." Cố Bác cũng mỉm cười, ôm vai Sở Phong, hai huynh đệ tốt liền bước về nơi đại hội thông gia đang tiến hành.

Tòa thành chính của Chí Tôn sơn trang rất lớn, cảnh đêm nơi đây càng là đèn đuốc huy hoàng, xa hoa lộng lẫy. Thế nhưng đêm nay, nơi đẹp nhất, náo nhiệt nhất Chí Tôn sơn trang lại không phải là bên trong tòa thành chính, mà là trên đỉnh một ngọn núi bên ngoài tòa thành đó.

Bên dưới ngọn núi này tràn ngập mây trắng bồng bênh bay, xung quanh ngọn núi đều là thác nước chảy xuống từ trên không, còn trên đỉnh

núi thì người đông nghìn nghịt, từng bừng nhộn nhịp. Nơi này chính là địa điểm tổ chức cuộc đại hội thông gia này.

Thế nhưng mà, sau khi trải qua cuộc khảo hạch ở địa cung, mấy vạn người đã bị sàng lọc lại chỉ còn lại không đến một nghìn, mà phàm là kẻ thông qua khảo hạch đều là thuộc hạng thiên tài, không ai tầm thường.

"Thật đúng là náo nhiệt, xem ra Chí Tôn sơn trang đã dày công chuẩn bị từ lâu."

Đi đến đỉnh núi, nhìn mỹ cảnh thiên nhiên xung quanh tựa cõi bồng lai, lại nhìn những công trình kiến trúc sức người kiến tạo to lớn tráng lệ nơi đỉnh núi, Sở Phong biết những thứ này nhất định hao phí không ít tài lực và nhân lực của Chí Tôn sơn trang.

Mà lúc này đây, bởi vì trăm vị giai nhân của Chí Tôn sơn trang còn chưa xuất hiện, cho nên toàn là bọn đàn ông con trai là đến từ khắp các thế lực tụ tập tán gẫu với nhau.

Dù sao thì, người tụ hội ở đây có thể nói là thế hệ trẻ tài ba của Tân châu, bọn họ không chừng sẽ là những người chi phối các phương ở mảnh đại lục này trong tương lai mai sau. Nhân cơ hội hiếm có này, nhiều người cũng sẵn lòng kết giao một phen.

Mà ngoài các vị thanh niên tài tuấn giành được tư cách tham gia đại hội thông gia ra, trên đỉnh núi mệnh môn này còn tụ tập rất nhiều đệ tử của Chí Tôn sơn trang, hơn nữa còn là nữ đệ tử chiếm đa số.

Những nữ đệ tử này có một đặc điểm, tuy rằng đều mặc trang phục của Chí Tôn sơn trang nhưng ai nấy cũng đều ăn diện trang điểm xinh đẹp, mà điều này tất nhiên cũng nguyên nhân riêng.

Tuy rằng bọn họ là đệ tử của Chí Tôn sơn trang, thân phận và địa vị cũng rất cao, thế nhưng suy cho cùng, những người có mặt ở nơi đây cũng

là thiên tài trong cùng thế hệ đến từ khắp các phương trên cả đại lục. Những nữ đệ tử này tất nhiên sẽ hơi động lòng, biết đâu chừng họ có thể gặp được lang quân như ý của mình ở đây thì sao.

Mà phần lớn các thanh niên tài俊 cũng rất sẵn lòng làm quen với các mỹ nữ đến từ Chí Tôn sơn trang. Dù sao cũng chỉ có một trăm vị giai nhân, nói cách khác, trong gần ngàn người này chỉ có một trăm người có cơ hội làm phu thê với một trăm giai nhân kia.

Nhưng nhiều người cũng không muốn tay không mà về, cho nên tất nhiên là bọn họ cũng nguyện ý làm quen với các nữ đệ tử Chí Tôn sơn trang xinh đẹp này một chút. Ít nhất là nếu chẳng thể được trăm vị giai nhân kia lựa chọn, mình vẫn còn có thêm một sự lựa chọn nữa, có sao lại không làm chứ?

"Không ngờ ngay cả cường giả thế hệ trước cũng đến."

Trong khi đó, Sở Phong cũng chú ý đến là trong một số tòa kiến trúc đặc thù, một vài cường giả tiền bối đang cười nói trò chuyện với nhau. Khí tức của những người này đều không thấp kém, yếu nhất cũng là Huyền Võ đỉnh phong, vài vị trong đó Sở Phong còn không cách nào dò xét được sâu cạn, hẳn là cao thủ đã bước vào Thiên Võ cảnh.

"Đúng vậy, phần lớn đều đến vào ngày hôm nay, trưởng lão Giới Linh công hội ta cũng đến không ít, hẳn là vì sợ tiểu bối nhà mình xảy ra bất trắc. Không thể không nói là đại hội thông gia lần này của Chí Tôn sơn trang quá thành công, chí ít là rất nhiều cao thủ đều bị kéo vào cuộc chiến tranh của bọn họ với núi Vạn Yêu."

Cố Bác đầu tiên là cười cảm thán sau đó lại bổ sung thêm: "Được rồi Sở Phong, vừa rồi ta nhận được một tin tức, sau khi khảo hạch trong địa cung kết thúc, lúc tìm kiếm nhân viên địa cung bị nhốt trên mặt đất vậy mà phát hiện thi thể của lão già Vương Cường. Thảo nào lão già này lại không

giành được hạng nhất, ra là bị người ta giết chết. Chỉ là không biết là kẻ nào làm, dù sao cường giả Thiên Võ cảnh vào địa cung lần này cũng chỉ có một mình lão."

"Lại còn có chuyện như vậy?"

Sở Phong mặt ngoài giả vờ kinh ngạc nhưng trong lòng lại cảm thấy kinh hãi, bởi lẽ hẳn biết hung thủ kia là ai, nhất định là vị thiếu niên đến từ hoàng triều Khương thị đó, Khương Vô Thương.

"Mau nhìn kia, là bọn người Đường Nhất Tu, Tổng Thanh Phong đến."

Đột nhiên trong đám người vang lên tiếng thét chói tai của các nữ đệ tử, sau đó bọn nữ tử Chí Tôn sơn trang này liền ào ào như sóng chạy về phía con đường dẫn lên núi.

"Là người đứng đầu thế hệ trẻ của Đường châu và Tổng châu? Đi nào, đi sang nhìn thử xem."

Mà sau khi nghe thấy hai cái tên này, các thanh niên tài tuấn đến tham gia đại hội thông gia cũng đổi sắc mặt, xông lên theo dòng người.

"Là những thiên tài nhận được thư mời chí tôn mà đến, muốn đi xem thử chứ?" Cố Bác hỏi.

"Xem một chút cũng tốt, dù sao cũng là người nổi bật trong lớp trẻ." Sở Phong cười cười rồi vội bước đi theo đoàn người về phía trước.

Sau khi xuyên đám đông, Sở Phong có thể nhìn thấy bốn người nam tử dáng vóc cao to, diện mạo anh tuấn đang dưới vòng vây của các đệ tử và trưởng lão Chí Tôn sơn trang mà đi về phía đỉnh núi.

Tuy rằng bốn người này mỉm cười nhưng cũng không cách nào che giấu sự kiêu ngạo của bọn họ, mà từ trong bàn tán xì xầm của đám người chung quanh, Sở Phong biết được bốn người này theo thứ tự là:

Đường Nhất Tu đến từ Đường châu.

Tống Thanh Phong đến từ Tống châu.

Bạch Vân Phi đến từ Nguyên châu.

Lưu Tiêu Dao đến từ Minh châu.

"Bốn người bọn họ có thể nói là những người có phong cách hành sự phách lối nhất trong thế hệ trẻ. Nghe nói trước đây chính vì bọn họ đều từng sỉ nhục Thanh châu nên mới bị Trương Thiên Dực đến cửa khiêu chiến, đồng thời đánh bại hết từng người một." Cổ Bác thì thầm nói nhỏ bên tai cho Sở Phong.

"Sỉ nhục Thanh châu, thảo nào là như vậy." Nghe như thế, Sở Phong nhú mày ghi nhớ bốn gương mặt này, bởi vì một người đến từ Thanh châu như hắn đã có ấn tượng cực tệ về bốn người này, đồng thời ấn tượng về Trương Thiên Dực kia thì thêm vài phần hảo cảm.

Soạt!

Bỗng nhiên, một vệt sáng bay vút qua trên đầu bốn vị thiên tài cùng với đội ngũ đông đảo của Chí Tôn sơn trang, cuối cùng thì dừng lại ở giữa đám người.

Đó là một thanh niên tuổi tác xấp xỉ với bốn vị thiên tài kia, hắn là chừng hai mươi, nhưng mà so với diện mạo anh tuấn cùng với cảm y hào nhoáng của bốn vị thiên tài, người thanh niên này thật có vẻ quá mức tầm thường.

Dáng vẻ của y rất phổ thông, vóc người không cao, khuôn mặt không đẹp, ngay cả quần áo của y cũng là quần áo vải bố chế tạo thô ráp, có thể nói là không nhìn ra bất cứ ưu điểm nào trên người y. Nhưng từ thực lực mà y vừa hiển lộ ra mà xem, mọi người đều biết y cũng chẳng phải là hạng người thường thường.

Bởi vì khí tức y vừa thể hiện ra lại là Thiên Võ nhất trọng, người thanh niên này, ấy vậy mà lại là một cao thủ Thiên Võ nhất trọng.

Song, so với thực lực cường đại của người này, Sở Phong lại bị món đồ sau lưng y hấp dẫn hơn rất nhiều. Đó là một thanh kiếm gỗ, nhưng cũng không phải là kiếm gỗ thông thường, trong nó ẩn chứa văn lộ cực kỳ phức tạp cùng với năng lượng khủng bố.

Thứ giống như vậy Sở Phong đã từng gặp qua trên người Giới Bất Phàm, Kinh Cức khái giáp mà Giới Bất Phàm từng mặc cũng tản ra khí tức đặc hữu như thế. Điều này nói rõ, thanh kiếm gỗ sau lưng người thanh niên mặc bố y này chính một thanh kỳ binh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Oai Của Kỳ Binh

"Mộ Dung Vũ, là thiếu cốc chủ Mộ Dung Vũ của Kiếm Thần cốc."

"Chẳng lẽ sau lưng y chính là kỳ binh Thần Mộc kiếm?"

Người thanh niên này xuất hiện làm cho rất nhiều người kinh ngạc kêu lên, thì ra y chính là kẻ đứng đầu trong lớp tiểu bối ở Tùy châu.

"Mộ Dung Vũ, người thật sự là chán sống, dám nhảy qua đỉnh đầu của bốn thiếu gia?"

"Mộ Dung Vũ, người to gan lắm, người tưởng là người là thiếu cốc chủ Kiếm Thần cốc là có thể coi trời bằng vung sao?"

Cùng khi đó, bốn tên thiên tài kia thì vô cùng tức giận, bọn họ chỉ vào Mộ Dung Vũ mà gào lên, hiển nhiên là việc làm vừa rồi của Mộ Dung Vũ đã khiến cho bọn họ cực kỳ bất mãn.

"Rõ ràng là các người cản đường của ta, ta mới vọt qua từ phía trên đầu các người, nhưng nếu các người cứ muốn nói là nhảy qua đầu thì ta cũng chẳng còn cách nào nữa rồi. Suy cho cùng trong thiên hạ có một câu nói thế này, đó chính là tự rước lấy nhục." Mộ Dung Vũ cười khinh thường, cũng không để ý bọn họ mà chuẩn bị tiếp tục đi về phía đỉnh núi.

"Mộ Dung Vũ, người đứng lại đó cho ta!" Còn không đợi Mộ Dung Vũ bước đi, bốn tên thiên tài đã nhảy lên trước, bao vây xung quanh Mộ Dung Vũ.

Lúc này tất cả mọi người đều vô thức lùi thật xa về phía sau, bởi lẽ bọn họ cũng nhận ra là năm thiên tài này bất hòa, dường như là sắp động thủ.

Thấy tình huống như vậy, trưởng lão của Chí Tôn sơn trang cũng không ngăn cản mà lại gia nhập vào đám đông quần chúng vây xem xung quanh.

Trên thực tế, ngay cả cao nhân tiền bối của khắp các thế lực đang nghỉ ngơi trên đỉnh núi kia cũng đã đi ra, muốn nhìn xem thử cuộc tranh đấu của những kẻ nổi bật trong thế hệ trẻ như thế nào.

"Chó ngoan không cản đường, tránh ra." Mộ Dung Vũ chân mày cũng chẳng nhúc nhích, vô cùng bá đạo.

"Mộ Dung Vũ, mày đúng là ngông cuồng, thật cho rằng chỉ có mình ngươi bước chân vào Thiên Võ cảnh sao?" Bốn tên thiên tài hừ lạnh một tiếng, khí tức bàng bạc liền tản ra, ngay cả không khí xung quanh cũng bị vặn vẹo một trận. Là thiên lực, bốn người này vậy mà cũng đã bước chân vào Thiên Võ cảnh.

"Thật là lợi hại, không hổ là người nhận được thư mời chí tôn. Mới chừng này tuổi đã bước vào Thiên Võ cảnh, sau này còn đến mức nào chứ?"

"Thật hâm mộ những sư tỷ sư muội có cơ hội kết liên cảnh với thiên tài như vậy. Nếu có thể làm phu thê với bọn họ, cuộc đời này còn phải cầu mong chi nữa?"

Sau khi bốn người này cho thấy thực lực của bản thân, người bên ngoài còn đỡ, nhiều lắm chỉ là tán phục, thế nhưng những nữ tử kia ai nấy cũng đã mộng tưởng đầu đầu rồi. Nhưng mà cũng chẳng trách bọn họ được, dù sao phần lớn nữ tử đều muốn tìm một lang quân như ý, một chỗ dựa cường đại.

"Bước vào Thiên Võ cảnh thì thế nào, còn chẳng phải là bị Trương Thiên Dực đánh như đánh chó hay sao?" Kinh miệt trong ánh mắt của Mộ Dung Vũ không hề giảm, trái lại khóe miệng y còn nhếch cười châm biếm.

"Mộ Dung Vũ, người thật quá ngông cuồng. Hôm nay ta đây sẽ thay mặt cha người dạy dỗ thứ kiêu căng như mày." Bị nhắc đến việc đáng xấu hổ nhất, bốn tên thiên tài tức tối hai mắt tóe lửa, cũng không nói nhảm nữa mà trực tiếp động thủ.

Bốn người cũng không thi triển võ kỹ mà chỉ là đánh nhau bằng quyền cước đơn giản, thế nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa thiên lực bên trong, mỗi quyền mỗi cước đều khai sơn toái thạch, mang theo sức mạnh vô hạn.

E rằng chỉ là một quyền thông thường cũng có thể đánh nát một cung điện to lớn thành phần vụn, một cú đá tùy ý cũng có thể chặn ngang dòng nước sông, đây chính là thực lực của cường giả Thiên Võ cảnh.

"Không biết tự lượng sức mình."

Mộ Dung Vũ cười lạnh lùng, theo sau đó y rút thanh Thần Mộc kiếm sau lưng ra. Thần Mộc kiếm vừa vào tay lập tức tỏa ra hào quang kỳ dị, vô số phù chú quần quanh lại dung nhập vào trong cơ thể Mộ Dung Vũ. Thời khắc này, phù chú sáng hào quang kì lạ kia đã hòa làm một thể với Mộ Dung Vũ, khí tức của y tăng cao.

Soạt.

Đồng thời, Mộ Dung Vũ chỉ kiếm về phía bốn người, một uy áp bàng bạc liên giáng xuống từ trên trời, dưới chân của bốn người kia lập tức cát đá mù mịt, một cái hố sâu to lớn chợt xuất hiện, còn bốn tên thiên tài cũng không cách nào chống lại luồng uy áp này, bị cưỡng ép đè ngã xuống đất, khó có thể đứng lên được nữa.

"Trời ạ, Mộ Dung Vũ này vậy mà lợi hại như thế, chỉ một kích đã đánh bại bốn thiên tài tuyệt đỉnh!"

"Không, không phải là Mộ Dung Vũ lợi hại mà là Thần Mộc kiếm lợi hại, uy lực của kỳ binh này quá mạnh mẽ. Có kỳ binh này nơi tay, đừng nói là đám người Đường Nhất Tu, Tống Thanh Phong, e là ngay cả cao thủ Thiên Võ nhị trọng cũng phải tránh đi."

"Lợi hại, thật lợi hại, tương truyền kỳ binh chính là lấy võ lực đặc hữu của cường giả Võ Quân làm căn bản, lấy các loại khoáng chất hiếm thấy trong thiên hạ làm nguyên liệu, do đại trận ngưng tụ của giới linh sư áo bào tím chế tạo mà thành, uy lực có thể rung chuyển trời đất. Chẳng trách thế lực có kỳ binh lại làm cho người ta hâm mộ như vậy, đều trở thành bá chủ một phương."

"Đúng vậy, bảo vật như vậy là được lưu truyền từ thời thượng cổ, bây giờ trên Cửu Châu đại lục căn bản là không còn ai có thể chế tạo ra bảo vật như vậy nữa."

"Kỳ binh, ở cả Cửu Châu đại lục này e là cũng không quá mười món, phần lớn đều nằm trong tay hoàng triều Khương thị, chỉ có hai món nằm giữ ở trong tay thế lực khác, theo thứ tự là Thần Mộc kiếm của Kiếm Thần cốc cùng với Kinh Cực khải giáp của tộc nhân Giới thị."

Mộ Dung Vũ vừa ra kỳ binh dẫn tới vô số người tán thán, tất cả đều bị hấp dẫn sâu sắc bởi sức mạnh đặc biệt của kỳ binh. Nhưng trái với bọn họ, mấy vị lão nhân trong đám người lại có vẻ mặt khó coi, hiển nhiên đó chính là trưởng bối của bốn vị thiên tài tuyệt đỉnh kia, lúc này họ đứng ra cũng không ổn, không ra mặt cũng không ổn, rơi vào tình huống lúng túng.

"Đây chính là uy lực chân chính của kỳ binh, quả nhiên là thứ tốt." Cùng lúc ấy, uy lực của Thần Mộc kiếm cũng vô cùng hấp dẫn sự chú ý của

Sở Phong, hẳn có thể cảm giác được trận pháp ẩn chứa trong đó cường đại thế nào.

Bên trong nó ẩn chứa một loại sức mạnh vượt trên cả thiên lực, có thể là giống như lời mọi người, trong kỳ binh này quả thực ẩn chứa võ lực mà chỉ cường giả Võ Quân mới có thể nắm giữ.

"Mộ Dung huynh đệ, bằng vào kỳ binh mà chèn ép người khác, chuyện này dường như cũng không hay lắm đâu."

Đúng lúc này, một tiếng cười khê đột nhiên vang lên, theo sau đó trong đám người nhanh chóng hiện ra một con đường, mà ở cuối của con đường ấy, một gã nam tử phong thái ung dung đang chậm rãi bước đến.

Người nam tử này cao chừng hơn hai thước, nhưng dáng vóc cũng không cường tráng lực lưỡng mà là cao gầy vừa phải, gương mặt cũng khác với bốn tên thiên tài kia, không phải dạng gương mặt tuần tú kiểu tiêu bạch kiếm (1), mà là tràn ngập khí khái đàn ông, là một nam nhân điển trai.

Chủ yếu nhất chính là khí chất độc hữu mà người nam tử này tỏa ra, một thứ khí chất khinh thường thiên hạ, duy ngã độc tôn (2), hấp dẫn vô số nữ tử, ngay cả một số nam tử cũng bị khí chất của gã mê hoặc.

"Giới Thanh Minh?!"

Lúc này, không cần Cố Bác mở miệng, Sở Phong cũng đã đoán ra được thân phận của gã nam tử. Bởi vì ở phía sau gã còn có một đám tộc nhân Giới thị đi theo, mà từ tuổi tác cùng với khí thế, không cần đoán Sở Phong cũng biết gã chắc hẳn tộc trưởng tương lai của Giới thị - Giới Thanh Minh.

"Giới Thanh Minh, ngược lại là người thì có tư cách giao thủ với ta, không bằng người cũng lấy ra kỳ binh của mình thử với ta xem thế nào?"

Ánh mắt Mộ Dung Vũ nhìn về phía Giới Thanh Minh cũng mang vẻ bất thiện.

"Ta cũng đang có ý đó."

Đột nhiên, Giới Thanh Minh bất chợt nhoáng lên rồi biến mất, khi xuất hiện lại một lần nữa gã đã đứng trước mặt Mộ Dung Vũ, đồng thời, một lớp khí đỏ như máu, bí mật mang theo khí tức kinh khủng lấy Giới Thanh Minh làm trung tâm mà khuếch tán ra, chính diện tấn công về phía Mộ Dung Vũ.

(1) Tiểu bạch kiếm: từ dùng để hững người nam có vẻ đẹp trai trắng trẻo, yếu ớt, thường mang nghĩa châm chọc.

(2) Duy ngã độc tôn: cụm từ này nghĩa là trên đời chỉ ta là đáng được tôn trọng nhất.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Bại Lộ Tu Vi

Luồng khí huyết sắc vô cùng dữ dội, bên trong có hàng vạn chiếc gai nhọn, nếu như bị luồng khí này đánh trúng, chắc chắn sẽ bị đâm hàng nghìn nhát, chết không toàn thây.

“Soạt.” Đối diện với thế tấn công kinh khủng như vậy, Mộ Dung Vũ thần sắc cũng có chút biến đổi, ánh mắt lộ ra vẻ dè chừng, thân thể lùi nhanh về sau để tránh, thoát khỏi vòng chiến, cùng lúc đó, thu hồi uy áp đè nén đối với bốn vị thiên tài kia.

“Mộ Dung Vũ cũng bị ép lui rồi, kẻ bá đạo như Mộ Dung Vũ lại bị Giới Thanh Minh ép lui.”

“Lợi hại, người ta nói Giới Thanh Minh là đệ nhất nhân tài thế hệ trẻ của Cửu Châu đại lục, hôm nay được gặp quả thực không sai.”

Sau khi Giới Thanh Minh ra tay khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt, giống như Thiên Võ nhất trọng, năm giữ kỳ binh, Giới Thanh Minh có thể làm cho Mộ Dung Vũ phải kiêng nể, có thể thấy thực lực của hắn rõ ràng là hơn Mộ Dung Vũ một bậc.

Sau khi Mộ Dung Vũ lùi lại phía sau, Giới Thanh Minh cũng không xông tới tấn công, mà thu hồi lại luồng khí huyết sắc đó, đỡ bốn người trên đất đây, khách khí hỏi:

“Mấy vị huynh đệ không sao chứ?”

“Không sao, đa tạ Thanh Minh huynh ra tay cứu giúp, tên Mộ Dung Vũ này thật chẳng ra gì, dựa có thần binh trong tay nên coi trời bằng vung. Nếu hắn không có kỳ binh, ta chắc chắn đánh cho hắn sợ vãi ra quần.”

“Haiz, nhưng đáng tiếc, người không có kỳ binh, ta cũng không có, cũng chỉ có Thanh Minh huynh mới có thể làm cho hắn kiêng nể thôi.”

Bốn vị tuyệt đỉnh thiên tài vô cùng cảm kích Giới Thanh Minh, trong lúc nói chuyện, còn không khỏi ném cho Mộ Dung Vũ những ánh mắt ác độc, bởi vì lần này họ quả nhiên bị Mộ Dung Vũ làm cho mất hết thể diện.

“Hừ.” Còn Mộ Dung Vũ hừ lạnh một tiếng, đích xác không định ra tay nữa, ngược lại sau khi gài Thần Mộc Kiếm trong tay ra sau lưng, hắn nói:

“Giới Thanh Minh, sức khống chế kỳ binh của người đúng là hơn ta, nhưng đó chỉ là vì người bước chân vào Thiên Võ Cảnh trước ta mà thôi.”

“Chẳng bao lâu nữa, ta cũng sẽ hoàn toàn khống chế Thần Mộc Kiếm của ta, lúc đó ta sẽ lại cùng người so cao thấp.”

“Ta luôn ngênh đón.” Giới Thanh Minh không hề sợ hãi, biểu hiện ra khí phách như vương giả, không chút sợ hãi, không gì ngăn cản nổi.

Biểu hiện này của Giới Thanh Minh lại làm cho các mỹ nữ ở đây mê tới nỗi thần hồn điên đảo, đến này cả các trưởng bối tứ phương cũng tán dương không ngớt.

“Thanh Minh đại ca, tên tiểu tử kia chính là Sở Phong, là hắc đánh trọng thương Giới Bất Phàm.”

Nhưng vào lúc này, một vị trong Giới thị tộc chạy đến cạnh Giới Thanh Minh chỉ ngón tay vào Sở Phong đang đứng trong đám đông.

“Ấy, Thanh Minh huynh, Giới Bất Phàm không phải đệ đệ của huynh sao? Vậy mà tên tiểu tử kia lại đả thương đệ đệ của huynh ư?”

“Đúng là không sợ chết, để ta giúp huynh dạy dỗ hắn.”

Nghe thấy những lời đó, chưa đợi Giới Thanh Minh nói gì, Đường Nhất Tu, Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao, bốn người vừa được Giới Thanh Minh cứu liền hướng ánh mắt bất thiện đến Sở Phong.

“Cảm ơn ý tốt của các vị, nhưng đây là chuyện riêng của Giới Thanh Minh ta, ta muốn tự mình xử lý.”

Giới Thanh Minh hướng về bốn người đó khẽ cười, sau đó liền hướng ánh mắt về phía Sở Phong.

Lúc này, Sở Phong có thể cảm nhận thấy hai lưỡi dao sắc nhọn vô hình đâm xuyên qua cơ thể mình, xuyên thẳng vào tim hắn, thiếu chút nữa đánh mất ý thức, quỳ rạp xuống đất.

“Uych.” nhưng cũng may tinh thần lực của Sở Phong mạnh mẽ, huyết quản còn có thần lôi cuộn cuộn, mới có thể ngăn được sức ép vô hình đó, chỉ có điều vẫn bị lui lại một bước, nhưng Sở Phong lúc này khuôn mặt bỗng trở nên tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, thậm chí thở hổn hển liên tục, như vừa trải qua một trận ác chiến.

"Sở Phong, ngươi không sao chứ?" Thấy thế, Cố Bác vội vàng đỡ lấy Sở Phong, ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng, thân là Giới linh sư như hắn có thể cảm nhận được cái liếc vừa rồi của Giới Thanh Minh đã gây nên áp bức cực lớn.

"Không sao." Sở Phong lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng: "Tên Giới Thanh Minh này thật lợi hại, cái nhìn vừa rồi tựa như xuyên thấu cơ thể ta, thiếu chút nữa đánh gục tinh thần ta, đây chính là bản lĩnh của Lam bào Giới linh sư sao?"

“Huyền Võ tam trọng cũng có vài phần thực lực, nhưng chỉ dựa vào những thứ đó, người dám đánh trọng thương đệ đệ của ta, đúng là to gan lớn mật.”

Giới Thanh Minh hừ lạnh một tiếng, mới vậy mà đã nhìn thấu tu vi thực sự của Sở Phong.

"Cái gì? Huyền Võ tam trọng, Sở Phong huynh đệ, người...người đã bước chân vào Huyền Võ cảnh rồi sao?"

Nghe được câu đó, Cố Bác cũng vô cùng kinh ngạc.

“Ừ.” Đối diện với truy vấn của Cố Bác, Sở Phong khẽ gật đầu mặc nhận.

“Trời ơi, người thật sự bước vào Huyền Võ tam trọng rồi ư?!!”

Sau khi Sở Phong xác nhận, miệng Cố Bác càng mở rộng thêm vài phần, không dám tin mà nhìn chăm chú vào Sở Phong, cảm giác đó không phải sự thật.

Dẫu sao một năm trước Sở Phong vẫn là Nguyên Võ nhất trọng, trong thời gian một năm, bắt kịp tu vi của gã, cũng phải xem là tuyệt thế kỳ tài, nhưng hãn hiện giờ đã bước vào Huyền Võ tam trọng, bỏ gã lại rất xa đằng sau, chuyện này vượt xa khỏi dự liệu của Cố Bác.

"Huyền Võ tam trọng? Tên tiểu quỷ kia sao!"

“Ở tuổi này mà bước được vào Huyền Võ tam trọng? Xem ra cũng là một thiên tài.”

“Đúng là một thiên tài, nhưng đã dả thương đệ đệ của Giới Thanh Minh, đắc tội với gã, xem ra lần này, dù hãn có là thiên tài đi nữa, e rằng không ai có thể cứu được hãn.”

“Đúng vậy, Giới Thanh Minh là đệ nhất nhân kiệt trẻ tuổi, là thiên tài đệ nhất của Cửu Châu đại lục, tên đó lại dám đắc tội Giới Thanh Minh, thật sự là muốn chết rồi.”

“Haiz, những kẻ tài giỏi luôn tự cao tự đại, nhưng tự cao thường sẽ dẫn đến đường cùng, tên tiểu tử này chính là một ví dụ.”

Cùng lúc đó, Sở Phong đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, khi thấy bộ dạng thiếu niên của Sở Phong, lại có tu vi Huyền Võ tam trọng, gần như tất cả mọi người đều thấy Sở Phong là một thiên tài.

Nhưng mà cũng có nhiều người thấy Sở Phong đã đắc tội với Giới Thanh Minh, hẳn phải chết không nghi ngờ, cho nên đại bộ phận họ đều chỉ dám đứng nhìn, đợi xem Giới Thanh Minh dạy dỗ Sở Phong thế nào.

"Sở Phong, người đã thương đệ đệ của ta, làm đệ đệ ta không thể thông qua Vô Cực địa cung, không thể tham gia Đại hội thông gia, người thật độc ác, có phải là người Thanh châu đều giống như người, không được giáo dưỡng, lấy việc hủy diệt tiền đồ của người khác làm thú vui?"

Giới Thanh Minh bước đến trước Sở Phong, dùng giọng nói như sấm mà chất vấn Sở Phong, âm thanh chói tai đó làm tai Sở Phong ù đi, từng lớp sóng âm vô hình đang tấn công vào cơ thể hắn.

Nhưng trong lời nói của Giới Thanh Minh cũng hàm ý châm chọc một người khác của Thanh châu, đó là Trương Thiên Dực, có thể thấy Giới Thanh Minh dường như cũng rất bất mãn với Trương Thiên Dực.

“Giới Thanh Minh, người đừng vội lật ngược phải trái, rõ ràng là bọn người Giới Bất Phàm vây tấn công Sở Phong trong Vô Cực địa cung, định hại hắn, hắn chỉ bảo vệ mình nên mới đã thương Giới Bất Phàm.”

"Muốn trách, chỉ có thể trách người Giới thị tộc các người không biết tự lượng sức mình, hai mươi mấy tên cao thủ Huyền Võ cảnh lại bị Nguyên

Võ cửu trọng của Sở Phong đánh bại.”

“Sao nào, hiện giờ trong các tiểu bối của Giới thị tộc chẳng nhẽ không có ai có thể làm gì được Sở Phong, nên người mới đích thân lộ diện đúng không?”

Đúng lúc này, Cố Bác đứng trước Sở Phong, mạnh mẽ đả kích Giới Thanh Minh

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

“Hừ, ta với hần nói chuyện, đâu đến phiên ngươi lăm miệng?”

Giới Thanh Minh đứng đối diện Cổ Bác khẽ nhú mày chất vấn, trong mắt ánh lên một tia hàn quang.

“Tranh đấu giữa các tiểu bối mà thôi, tài nghệ không làm người tâm phục khẩu phục, sao đến lượt Giới Thanh Minh ngươi nhúng tay vào?”

Và đúng lúc này, từ giữa đám người lại truyền đến một giọng nói, giọng nói này mềm mại như nước, lại vang như sấm sét, thì ra là một vị cường giả của Thiên Võ cảnh.

Nhìn lại trong đám người có một đoàn nhân mã đi tới, đi đầu là một vị nam nhân khuôn mặt tuấn tú dịu dàng, tay cầm một chiếc quạt lông vũ trước ngực, phong thái nhẹ nhàng.

Nếu nói khí chất của Giới Thanh Minh là một loại khí phách ngang tàng thì khí chất vị nam nhân này lại nhẹ nhàng như nước chảy, nhưng không thể phủ nhận rằng tất cả mọi người có thể cảm thấy vị nam nhân dịu dàng này không dễ gì đụng tới.

“Trọng Vũ đại ca!” Thấy người này, Cổ Bác đại hỉ, như vớ được cọc cứu mạng

“Từ Trọng Vũ? Đệ nhất thiên tài của Giới Linh công hội.”

Cùng lúc đó, rất nhiều người đều nhận ra người này, ánh mắt càng lộ rõ vẻ chờ đợi, bởi vì tất cả bọn họ đều biết thế hệ trẻ của Giới Linh công hội và Giới thị tộc có mối bất hòa.

Mà Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ lại là kẻ thù nhiều năm rồi, thường khi hai bọn họ chạm mặt nhau, đều sẽ xảy ra một chút xung đột, cho nên khi giờ phút này hai người họ ở cùng một chỗ, mọi người đều biết sắp có trò hay rồi.

“Từ Trọng Vũ, ngươi lại muốn xen vào chuyện của người khác ư?” Giới Thanh Minh hướng ánh mắt bất thiện tới Từ Trọng Vũ.

“Giới Thanh Minh, Sở Phong và Cố Bác đều là người của Giới Linh công hội ta, ta bảo vệ bọn họ là lẽ đương nhiên, sao lại có thể nói là xen vào chuyện của người khác?” Từ Trọng Vũ khẽ cười, lời nói có phần châm chọc.

“Được, ta cũng muốn xem Từ Trọng Vũ ngươi có thể bảo vệ được chúng không.” Giới Thanh Minh cũng không nói nhiều, liền xoay mình, luồng khí huyết sắc đỏ lại lần nữa bay ra từ cơ thể hắn.

Uy thế của kỳ binh lại lần nữa bày ra, hơn nữa còn nhanh hơn, đáng sợ hơn lúc trước. Tên Giới Thanh Minh này rõ ràng là giống Mộ Dung Vũ, muốn một chiêu chế địch, mau chóng xử lý Từ Trọng Vũ, làm cho Từ Trọng Vũ cùng Giới Linh công hội mất mặt.

“Giới Thanh Minh, xem ra ngươi cũng biết, dựa vào tu vi của bản thân không thể thắng ta, vậy nên mới trực tiếp dùng sức mạnh của kỳ binh, nhưng ngươi tính nhầm rồi, bởi vì không chỉ ngươi mới có kỳ binh.”

Đối diện với luồng khí huyết sắc với hàng vạn chiếc gai nhọn đó, Từ Trọng Vũ cười một cái khinh miệt, sau đó khẽ chuyển người, từ trong cơ thể hắn phóng ra hào quang kim sắc như mặt trời, vô cùng chói mắt.

Mà chủ yếu là lúc hào quang kim sắc đó xuất hiện, mọi người còn có thể nghe thấy từng trận gầm thét như tiếng rống ngâm, lại có một kim long bay quanh hào quang kim sắc đó.

“Ầm” hào quang kim sắc và luồng huyết sắc đó va vào nhau, ngay lập tức, ngọn núi dưới chân rung lên dữ dội, sức mạnh kinh khủng mà hai bọn họ phát ra qua kỳ binh đã hòa vào làm một.

“Kỳ binh, đúng thật là kỳ binh, Giới Linh công hội các người sao lại có kỳ binh?” Khuôn mặt Giới Thanh Minh lúc trước còn tràn đầy tự tin lúc này cũng biến sắc, bởi vì trong trí nhớ của hắn, Giới Linh công hội làm gì có kỳ binh.

“Đó là kỳ binh của Khương thị hoàng triều, Kim Long Khải Giáp, là hội trưởng của Giới Linh công hội ta đã đổi với Khương thị hoàng triều với một cái giá vô cùng cao, chính là để cho đại ca Từ Trọng Vũ không thua kẻ cùng thế hệ Giới Thanh Minh.” Cổ Bác nói khẽ bên tai Sở Phong.

“Ồ?” Lúc này Sở Phong không khỏi ngây người, bởi vì hắn có thể tưởng tượng ra, lấy được một kỳ binh từ trong tay Khương thị hoàng triều, cái giá phải trả chắc chắn vô cùng lớn. Có thể thấy, vì thế diện mà Giới Linh công hội thật sự đã bỏ hết cả vốn liếng. “Từ Trọng Vũ cũng có kỳ binh trong tay, không ngờ Giới Linh công hội giấu kỹ như vậy.”

“Nghe nói, lúc trước Giới Thanh Minh giao đấu với Từ Trọng Vũ cũng không dùng sức mạnh của kỳ binh, muốn dùng sức mạnh của mình chiến thắng Từ Trọng Vũ, nhưng hai người khả năng như nhau, khó phân thắng bại.”

“Mà hiện giờ, hai người họ lại đều có kỳ binh, nói cách khác, hai người họ vẫn khó phân thắng bại như trước, xem ra thiên tài trẻ tuổi số một Cửu Châu đại lục ta chẳng phải cả Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ hay sao?”

Đúng như mọi người nói, thiên phú của Từ Trọng Vũ và Giới Thanh Minh gần như nhau, thực lực gần như nhau, pháp thuật giới linh cũng như nhau, hai người họ trước giờ vẫn khó phân thắng bại, mà hiện giờ, hai người họ có kỳ binh trong tay thì cũng giống như vậy.

Trước mắt, hai người họ đều muốn thắng đối phương, vậy nên đều dùng toàn lực để điều khiển kỳ binh.

Trong tình huống thế này, trên cảm y của Giới Thanh Minh xuất hiện đường vân huyết sắc, đường vân đó ngày càng đậm, như ẩn mà cũng như hiện, dần dần thành một bộ giáp huyết sắc, cảm giác không thể phá vỡ và làm người ta phải kinh sợ.

Từ Trọng Vũ cũng không cam lép vế, không ngừng phát ra hào quang kim sắc, nhưng mọi người vẫn có thể trông thấy mơ hồ hắt đứng trong hào quang kim sắc, trên thân mình một bộ áo giáp kim sắc, quần quanh bộ áo giáp còn có một kim long, khí thế phi phàm.

Trong khi hai người họ giao đấu, ngọn núi dưới chân sớm đã xuất hiện những vết nứt, từng lớp sóng cuộn cuộn không ngừng vây quanh hai người họ, trong tình thế này, đừng nói đến Sở Phong, ngày cả cường giả thế hệ trước cũng bị ép phải lui, khó mà chống đỡ được uy lực của kỳ binh.

“Không được rồi, uy lực của kỳ binh quá mạnh. Cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ phá hủy cả ngọn núi này.” Nhìn vết nứt ngày càng lớn, các trưởng lão của Chí Tôn sơn trang bắt đầu lo lắng.

“Ầm ầm ầm!” Bỗng nhiên ngay cả bầu trời cũng bắt đầu rung chuyển, ngẩng đầu nhìn lên, mọi người kinh ngạc phát hiện ra một sức mạnh không kém gì kỳ binh đang hội tụ lại trong không trung, ở chỗ đó có một người đang đứng.

Trên người hắn bao trùm một vầng sáng chói mắt, căn bản không nhìn rõ dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy quần áo hắn đang bay, và đôi tay hắn

đang cấp tốc biến hóa, trên miệng hắn nói từng chữ một.

“Chí.”

“Tôn.”

“Khai”

“Thiên.”

“Thủ.”

Đột nhiên, ngay khi vừa dứt lời, người đó liền hóa thành một luồng sáng từ trên trời lao xuống, trực tiếp lao vào vòng chiến của Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ.

“Ầm” Người này rơi xuống, lập tức nâng lên một đợt sóng năng lượng cuồng bạo, con sóng đó tàn phá tất cả mọi thứ mà tràn ra, tựa như có thể xé rách cả trời đất.

Trong tình thế này, đám người đứng trước Sở Phong đều cảm thấy một loại uy lực trí mạng, tựa như con sóng này xé rách bọn họ thành trăm mảnh.

Nhưng cũng may, những cao nhân tiền bối trà trộn trong đám người đã hợp lực ra tay, bố trí một tầng kết giới màu xanh trước đám người đó mới có thể tránh khỏi thương vong không cần thiết.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Hoành Hành Ngang Ngược

“Mạnh thật, đây cũng là trận quyết đấu giữa những thiên tài mạnh nhất của Cửu châu đại lục.”

Nhìn cơn sóng đang gào thét như mãnh thú tàn sát bừa bãi trong kết giới, Sở Phong sâu sắc cảm nhận được, mình còn kém xa những thiên tài Thiên Võ cảnh kia.

Chỉ có điều, Sở Phong càng hiếu kỳ, người mà tiến vào vòng chiến, phá vỡ uy lực kỳ binh của Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ là ai, bởi vì Sở Phong đã dùng tinh thần lực quan sát người đó và phát hiện ra, là một nam tử trẻ tuổi, cùng là một tiểu bối.

Trên thực tế, không chỉ có Sở Phong, mà gần như tất cả mọi người ở đây đều đổ ánh mắt hiếu kỳ chăm chú nhìn vào trong kết giới, muốn xem người vừa ra tay đó rút cục là ai.

"Đùng."

Cuối cùng, khi cơn sóng năng lượng kia tiêu biến, những cao thủ bố trí kết giới liền phá bỏ kết giới. Và lúc này, ba bóng người cuối cùng cũng hiện lên trước mắt mọi người.

Về phần người thứ ba đó, giống những gì trước đó Sở Phong đã đoán, đúng là một nam nhân trẻ tuổi, từ y phục mọi người có thể biết được thân phận của hắn, chính là đệ tử đầu tiên của Chí Tôn sơn trang, Liễu Chí Tôn.

"Hóa ra là Liễu Chí Tôn, sao hẳn lại có thể tiến vào vòng chiến của hai vị thiên tài có kỳ binh mà không bị thương, hẳn cũng có kì binh trong tay hay sao?"

"Không, Chí Tôn sơn trang không thể nào có kỳ binh, người không thấyvừa rồi khi Liễu Chí Tôn ra tay hẳn có hô tên hay sao? Chí Tôn Khai Thiên Thủ, hẳn vừa thi triển tuyệt kỹ của Chí Tôn sơn trang, là tuyệt kỹ đó đã phá vỡ uy lực của hai kỳ binh đó."

"Đúng là Chí Tôn Khai Thiên Thủ, không ngờ tuyệt kỹ này lại có uy lực như kỳ binh."

Đám người xung quanh tranh luận liên tục, còn Sở Phong lại cảm thấy hiếu kỳ hơn, tuyệt kỹ gì mà có thể phá vỡ được uy lực của kỳ binh, nên hiếu kỳ hỏi Cổ Bác:

"Tuyệt kỹ mà bọn họ nói rút cục là võ kỹ gì mà lại có uy lực bá đạo đến vậy?"

"Sở Phong, chắc người cũng biết, võ kỹ mạnh nhất Cửu châu đại lục là Bát Đoạn võ kỹ, nhưng Bát Đoạn võ kỹ rất hiếm thấy, hiếm đến nỗi ngay cả thế lực như Giới Linh công hội ta và người Giới thị tộc cũng chưa từng nắm giữ."

"Nhưng vì là võ kỹ hiếm thấy như vậy, mà Chí Tôn sơn trang lại có được, có thể nói, ngoài Khương thị Hoàng triều ra, Chí Tôn sơn trang là nơi duy nhất nắm giữ Bát Đoạn võ kỹ, cho nên Bát Đoạn võ kỹ trở thành bảo bối trấn trang của Chí Tôn sơn trang."

"Chỉ có điều, Chí Tôn Khai Thiên Thủ vô cùng khó luyện, người nắm võ kỹ này của Chí Tôn sơn trang chắc không được mấy người. Hơn nữa, thời gian thi triển võ kỹ này quá dài, căn bản không thể sử dụng trong một trận đấu tay đôi, lúc dùng buộc phải có người yểm hộ."

“Nhưng không thể không nói, uy lực của chiêu này vô cùng đáng sợ, chỉ cần có thể thi triển thành công là sẽ giống như Liễu Chí Tôn vừa thi triển ra vừa này, có thể so cao thấp với kỳ binh rồi.”

“Đương nhiên lúc này Liễu Chí Tôn có thể đánh ra được Chí Tôn Khai Thiên Thủ là vì hắn có đủ thời gian để thi triển Bát đoạn võ kỹ.” Cổ Bác giải thích tỉ mỉ.

“Chí Tôn Khai Thiên Thủ của Chí Tôn sơn trang quả lợi hại, Chí Tôn huynh, xem ra sau này ta có giao đấu với người, thì nhất định phải có kỳ binh mới có thể cùng người chiến một trận, nếu không ta chắc chắn không phải là đối thủ của người rồi.” Từ Trọng Vũ mở miệng, lời nói có chút bất thiện, hiển nhiên là bất mãn vì Liễu Chí Tôn nhúng tay vào.

“Ấy, để Trọng Vũ huynh cười nhạo rồi, Chí Tôn Khai Thiên Thủ của Chí Tôn sơn trang ta dù uy lực cường đại, nhưng tất cả mọi người đều biết, thi triển rườm rà, khó để dùng đấu một đối một.” Liễu Chí Tôn cười tùm tùm đáp.

“Ồ, người nói như thế, vậy nếu Chí Tôn Khai Thiên Thủ người có thể thi triển tùy ý thì hai người bọn ta chắc chắn không phải đối thủ của người rồi phải không?” Đúng lúc này Giới Thanh Minh cũng mở miệng, lời nói như có gai sắc nhọn.

“Ấy ya, Thanh Minh huynh, Trọng Vũ huynh, hai người đừng làm khó ta nữa, ta biết, ta tự tiện nhúng tay vào việc của hai người là không đúng, nhưng mà nơi này cũng là nơi tổ chức đại hội thông gia.”

“Mà kỳ binh trong tay hai người lại có uy lực quá mạnh, nếu phá hỏng nơi tổ chức đại hội này, ta làm sao mà ăn nói với trang chủ đây.” Liễu Chí Tôn cười làm lành đáp.

“Chí Tôn huynh, không phải Giới Thanh Minh ta không nể mặt người, động thủ trên đất của Chí Tôn sơn trang, mà là có người muốn phá quy tắc

của Chí Tôn sơn trang, Chí Tôn sơn trang các người không quản, lẽ nào không để ta tự giải quyết sao?” Giới Thanh Minh miệng chưa ngoa.

“Cái này...”

Liễu Chí Tôn đứng bên quan sát từ đầu đến cuối đương nhiên là biết chân tướng mọi việc, vì vậy sau khi suy tư một lúc, hần mỉm cười đến trước Sở Phong, khách sáo nói: “Vị tiểu huynh đệ này, không biết tôn tính đại danh là gì?”

"Sở Phong."

“Hóa ra là Sở Phong huynh đệ. Sở Phong huynh đệ, ân oán của người với Giới Bất Phàm ta không biết, nhưng chuyện đả thương Giới Bất Phàm là chuyện thật.”

“Mà giờ mang chuyện này đến địa bàn của Chí Tôn sơn trang giải quyết, ta phải thay các người chủ trì công đạo.”

“Như vậy đi, chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có. Người xin lỗi đại ca của Giới Bất Phàm, Giới Thanh Minh, thì coi như chuyện này cho qua, người thấy sao?”

Liễu Chí Tôn mặc dù bề ngoài hiền lành khách khí, nhưng lời nói và thái độ của hần rất mạnh mẽ, thậm chí trong ánh mắt còn có ý uy hiếp Sở Phong chịu nhận lỗi, nhằm hóa giải việc này.

Còn Sở Phong, không chịu được cái gì nhất? Chính là bị người khác uy hiếp! Hơn nữa, bất luận thế nào, hần cũng tuyệt đối không nhận lỗi với Giới Thanh Minh, cho nên hần cười lạnh một tiếng đáp: “Thay ta chủ trì công đạo, người chủ trì công đạo như vậy ư? Ta vốn không sai, sao phải xin lỗi? Người là người của Chí Tôn sơn trang, nên làm rõ chân tướng sự việc, điều tra cho rõ ràng, nếu không, người không phải chủ trì công đạo, mà là hoành hành ngang ngược.”

Sở Phong vừa dứt lời, khuôn mặt của tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, thậm chí có thể nghe thấy trong đám người âm thanh của tiếng thở lạnh lẽo, bọn họ đều bị Sở Phong làm cho sợ hãi.

Ngay cả Từ Trọng Vũ cũng khẽ nhú mày, cảm thấy chuyện không ổn. Liễu Chí Tôn có thân phận gì, có thể là đệ tử giỏi nhất của Chí Tôn sơn trang, có thể cùng hãn tranh phong sự tồn tại với Giới Thanh Minh.

Nếu muốn thương lượng với Liễu Chí Tôn, Từ Trọng Vũ có thể xuất đầu lộ diện, dù sao hai người bọn họ bất luận thân phận hay địa vị đều ngang nhau, nói trắng ra là không ai sợ ai, Nhưng Sở Phong nói như vậy thì có chút hơi to gan rồi. Du sao dựa vào thực lực và thân phận của Sở Phong, căn bản không cùng hàng, cùng đẳng cấp với Liễu Chí Tôn.

Hắn nói những câu này trước mặt mọi người đúng là không nể mặt Liễu Chí Tôn, khiến cho Liễu Chí Tôn khó xử, là đánh vào mặt Liễu Chí Tôn trước mặt mọi người. Dù Liễu Chí Tôn giờ không truy cứu, nhưng sau này sẽ có biện pháp đối phó với Sở Phong.

Mà cái lý này Sở Phong tất nhiên vô cùng rõ, chỉ có điều Sở Phong là người có nguyên tắc, hắn sẽ không dễ dàng cúi đầu trước người khác, dù biết rõ sẽ kết thù địch cũng sẽ không cúi đầu, bởi vì có câu nói rất hay: sĩ khả sát bất khả nhục. Sở Phong chính là loại người thà chết chứ không chịu nhục.

"Nói hay lắm!!" Chính trong lúc tất cả mọi người thấy Sở Phong vừa gây họa, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng ủng hộ.

Theo tiếng nói đó, trên một tảng đá lớn, một gã thiếu niên đang ngồi. Lúc này hắn đang vỗ tay liên tục ủng hộ. Hắn chính là tuyệt đỉnh thiên tài đã giết chết lão già háo sắc Vương Cường, Khương Vô Thương.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Ai Cho Người Tự Tin

"Là hãn ư?"

Khương Vô Thương là người về nhất Vô Cực địa cung, mới 15 tuổi đã là tuyệt đỉnh thiên tài Huyền Võ cửu trọng, hơn nữa lai lịch không rõ, không ai biết sư phụ hãn là ai, đến từ đâu, thậm chí không ai biết Khương Vô Thương có phải tên thật của hãn hay không, thân phận vô cùng bí ẩn.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, tên Khương Vô Thương này là một tuyệt đỉnh thiên tài, thậm chí sau này có thể vượt qua cả Giới Thanh Minh, Từ Trọng Vũ, cho nên đối với vị thiếu niên này, không ai dám không coi trọng.

“Soạt.” Hai tay Khương Vô Thương đè mạnh hòn đá ở dưới, đột nhiên dùng sức bật kiểu Lý Ngư Đả Đỉnh thật đẹp, độ cong cực kỳ hoàn mỹ, nhảy từ trên tảng đá xuống, trực tiếp lướt đến giữa đám người ở đây.

“Liễu Chí Tôn, không phải Sở Phong nói người thân phận là đệ tử giỏi nhất Chí Tôn sơn trang mà lại hành xử bất công, chẳng có ai làm như người.” Khương Vô Thương trước mặt Liễu Chí Tôn không hề kiêng nể.

Đối với tình huống này, người xung quanh lại hít vào một cái lạnh lẽo, cảm thấy Khương Vô Thương thật to gan, quả thực còn to gan hơn cả Sở Phong, nhưng chỉ có Sở Phong biết, Khương Vô Thương có đủ tự tin để ngênh ngang như vậy.

“Ồ! Vậy người nói ta nên xử lý thế nào mới là công bằng?” Liễu Chí Tôn cũng không phải nhân vật đơn giản, sắc mặt không hề thay đổi, mỉm

cười thản nhiên từ đầu đến cuối hỏi lại Khương Vô Thương.

“Chẳng phải đơn giản quá sao? Để cho hai người họ đánh một trận, người thua phải nhận lỗi với đối phương là xong.” Khương Vô Thương dương dương đắc ý nói.

"Hơ..."

Lời hăn vừa nói ra làm mọi người há mồm kinh ngạc đến nỗi muốn rơi cằm xuống đất, vốn tưởng hăn xuất hiện là để trợ giúp Sở Phong, nào nghĩ hăn đem Sở Phong đẩy vào biển lửa.

Để Huyền Võ tam trọng Sở Phong đấu với Thiên Võ nhất trọng Giới Thanh Minh, chẳng phải là đẩy Sở Phong tới chỗ chết sao?

“A, cách của vị tiểu huynh đệ này rất hay, chỉ có điều ta sợ Sở Phong không dám ứng chiến.”

Giới Thanh Minh cười mỉm, nhìn về Sở Phong, ánh mắt khinh thường.

“Người ngốc à? Người có phải đồ ngốc không?”

Có ai nghĩ được tên Khương Vô Thương kia sắc mặt thay đổi, chỉ vào mặt Giới Thanh Minh mà chửi trước mặt tất cả mọi người.

“Người...” Thấy thế, Giới Thanh Minh tức giận, nhưng sau khi hăn nghĩ đến tên Khương Vô Thương kia lai lịch không rõ, nên dè cơn phẫn nộ lại.

Bởi vì phải đoán xem Cửu Châu đại lục rút cục ở đâu có thể xuất hiện thiên tài như Khương Vô Thương, kỳ thực cũng không khó, đó chính là Khương thị hoàng triều.

Vậy nên, đây cũng là nguyên nhân Khương Vô Thương ở đây hoành hành không sợ mà không ai dám làm gì hăn. Tất cả mọi người đều kiêng

dè, sợ Khương Vô Thương là người của Khương thị hoàng triều.

“Ta làm sao? Ta nói không đúng sao? Ta còn chưa nói hết, người còn nói người ta không dám, người nói xem có phải người ngốc hay không?”

Khương Vô Thương hung hăng ném cái nhìn về phía Giới Thanh Minh, sau đó nói: “Người không xem người bao nhiêu tuổi rồi, đều sắp 30 rồi còn muốn đấu với một thiếu niên chưa thành niên, chẳng những không thấy hổ thẹn còn hùng hồn nói người ta không dám, người không thấy xấu hổ hay sao?”

“Ta...”

Giới Thanh Minh tức đến nổi tái xanh mặt, hai con mắt đỏ lên, sắp tức phát điên, hắn làm gì đến 30 tuổi? Bất luận tướng mạo hay tuổi tác, hắn rõ ràng là thanh niên phong độ tuần tú mới hơn 20.

“Người làm sao? Nghe cho rõ, người muốn đấu với Sở Phong nhất định phải công bằng, như thế nào là công bằng? Chính là tỉ thí tu vi ngang nhau mới gọi là công bằng.”

“Người chẳng phải lam bào Giới Linh sư sao? Áp chế tu vi đối với người mà nói là không khó. Chỉ cần áp chế tu vi của người ở Huyền Võ tam trọng, như vậy mới ngang bằng với Sở Phong.

“Đến lúc đó hai người đấu với nhau mới gọi là công bằng, thế nào, người dám không?” Khương Vô Thương chỉ vào mũi Giới Thanh Minh hỏi.

"Hừ, sao ta không dám." Giới Thanh Minh hừ lạnh một tiếng, nếu không phải kiêng dè thân phận thật của Khương Vô Thương thì hắn thật muốn bóp chết tên nhóc thối tha này ngay tại chỗ.

“Sở Phong, người thì sao?” Khương Vô Thương chỉ vào Sở Phong, ngạo khí như vậy không biết lớn nhỏ.

“Ứng chiến.” Sở Phong mỉm cười, bước lên trước một bước.

Sở Phong hiện giờ quả thực kiêng dè Giới Thanh Minh, nhưng nếu bọn họ thật sự ở cùng tu vi, Sở Phong hoàn toàn không sợ tên Giới Thanh Minh đó, cho dù hắn có kỳ binh trong tay, Sở Phong cũng không sợ.

“Tốt, nếu đã như vậy, hai người bắt đầu đi.”

“Mau mau, các vị lui ra đằng sau một chút, cho họ có chỗ thi triển quyền cước.”

“Mấy tên Giới linh sư bên kia bố trí một tầng kết giới trên mặt đất, ngộ nhờ hai người bọn họ đấu hăng quá, sẽ phá hủy cả ngọn núi này.

Sau khi xác định cách giải quyết, tên tiểu tử Khương Vô Thương chỉ huy những người ở đây, mà khiến người ta cạn lời nhất là không ai dám không nghe theo hắn, ngay cả lam bào Giới linh sư của Giới Linh công hội và Giới thị tộc cũng phải nghe hắn căn dặn, bố trí kết giới.

Sau khi tất cả đã đầu vào đó, Khương Vô Thương chỉ vào Giới Thanh Minh mà nói như trọng tài: “Đúng rồi, để cho công bằng, người không được dùng thủ đoạn lam bào Giới linh sư của người, còn kỳ binh, nếu người không sợ mất mặt thì cứ dùng đi.”

“Con mẹ nó! Ta thật muốn bóp chết người!”

Lại lần nữa bị Khương Vô Thương làm khó dễ, Giới Thanh Minh tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nghiến đến phát ra tiếng, nhưng hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể kìm nén lại, ngay cả câu chửi này cũng chỉ là chửi trong lòng mà thôi.

“Đùng” Sau khi Khương Vô Thương lui ra, Giới Thanh Minh quả nhiên thủ tín, áp chế tu vi của mình từ Thiên Võ nhất trọng xuống Huyền Võ tam trọng.

Giờ khắc này, Sở Phong cũng không kìm nén hơi thở, phóng ra hơi thở của Huyền Võ tam trọng, đầy tự tin đi tới giữa khoảng đất trống.

“Sở Phong thực sự ứng chiến rồi, người đoán xem ai sẽ thắng.”

“Còn phải nói sao? Người cho rằng Giới Thanh Minh đệ nhất thiên tài Cửu Châu đại lục lại thích đùa sao? Cho dù hẳn không phải là tu vi Thiên Võ nhất trọng, sức chiến đấu cũng vượt xa Sở Phong.”

“Không sai, ta từng nghe nói, trừ Từ Trọng Vũ ra, trong giới cùng tu vi, Giới Thanh Minh vốn dĩ không có đối thủ, lúc còn là Huyền Võ cửu trọng, trong tay không có kỳ binh, hẳn đã có thể đánh chết một người Thiên Võ nhất trọng.”

“Lợi hại vậy ư, khoảng cách giữa Huyền Võ và Thiên Võ phải nói là xa như trời với đất, nói như vậy chẳng phải Sở Phong thua không nghi ngờ gì nữa?”

“Hừ, tên đến từ Thanh châu đó có mạnh đến thế nào thì mạnh, đúng là tự rước nhục mà thôi.”

Giờ khắc này, người tụ tập trên ngọn núi này ngày càng nhiều, bất luận là thanh niên tài俊 đến tham gia đại hội thông gia, hay là đệ tử Chí Tôn sơn trang, hoặc là các cao nhân tiền bối đến từ khắp nơi, lúc này đều chăm chú nhìn màn tỉ thí đặc biệt này. Nơi này gần như tập hợp nhân vật khắp nơi của Cửu Châu đại lục.

Đối với lời tán thưởng từ đám người tứ phương đó, Giới Thanh Minh vô cùng vui mừng, cho nên hẳn khinh miệt nói với Sở Phong: “Có bản lĩnh

gì xuất chúng thì lấy ra đi, ta không cần dùng bất cứ võ kỹ nào, chỉ dùng một tay là có thể đánh bại người.”

Đối diện với thái độ tự cao tự đại coi thường người khác của Giới Thanh Minh, Sở Phong lại cười nhạt một tiếng: “Ai cho người tự tin?”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Đánh Cho Người Chạy Tê Đất Tê Cát

“Tự tin đương nhiên là mình tự cho mình, đừng phí lời, người ra tay đi. Ta cho người vài cơ hội thể hiện bản thân, nhớ ra động thủ trước, trực tiếp giết người trong nháy mắt, làm người không còn chút thể diện nào.”

Giới Thanh Minh vắt một tay ra sau lưng, một tay giơ trước ngực, tư thế như một tuyệt thế cao thủ, hắn nói lớn tiếng để tất cả mọi người biết rằng thực tế Sở Phong căn bản không xứng giao thủ với hắn.

“Nếu người đã có lòng tốt, thì ta thử xem một tay người liệu có để đỡ nổi thế công của ta.”

Sở Phong cười lạnh lùng, sau đó bước chân về phía trước đạp mạnh, phóng người tựa như mũi tên vừa bật khỏi cung, lúc đáp xuống trước mặt Giới Thanh Minh hắn không sử dụng bất kỳ võ kỹ nào, mà dùng tay không tấn công Giới Thanh Minh.

"Soạt soạt"

Từng cú đánh của Sở Phong rạo ra tiếng gió, quyền nhanh như tia chớp, chiêu thức biến hóa không ngừng, chỉ là một quyền đơn giản của từng chiêu thức lại làm hoa mắt Giới Thanh Minh, làm hắn không biết đỡ thế nào.

“Sao có thể như vậy? Tốc độ và sức mạnh của tên tiểu tử này quả thực rất cao cường.”

Giờ khắc này, khuôn mặt Giới Thanh Minh thay đổi hoàn toàn, vẻ tự cao tự đại lúc trước không còn, giờ thay thế bằng vẻ kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì lúc này trước mặt hắn, Sở Phong giống như thiên binh vạn mã, chỉ dựa vào một tay của hắn, chẳng phải là đỡ, cũng chẳng phải là tấn công, chỉ có thể là né tránh về đằng sau, tránh khỏi cước quyền của Sở Phong.

“Vèo”

Giới Thanh Minh tung người về sau né tránh, nhưng Sở Phong như một cái bóng lao tới tấn công, trong tình thế này, Giới Thanh Minh chau mày nhưng không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể tiếp tục né tránh.

Kết quả là, ở khoảng đất trống rộng lớn đó xuất hiện một màn tỉ thí khiến người ta mắt tròn tròn mồm há hốc, Giới Thanh Minh lúc trước cuồng ngôn nói chỉ dùng một tay có thể đánh bại Sở Phong, giờ lại bị Sở Phong đuổi đánh tán loạn, thảm hại vô cùng.

“Chuyện gì vậy? Giới Thanh Minh tại sao không đánh trả?”

“Vẫn còn chưa thấy sao? Rõ ràng là Giới Thanh Minh nhường Sở Phong, muốn để hắn nghênh ngang một lúc, đợi tí nữa Giới Thanh Minh xuất thủ thì chắc chắn Sở Phong sẽ bị đánh bại, để cho hắn biết chênh lệch lớn giữa hai người.”

Một vài người tràn đầy tin tưởng vào Giới Thanh Minh, cố tình bôn cợt Sở Phong.

“Tên Sở Phong này thật là lợi hại, thế công không một kẻ hờ, tốc độ và sức mạnh đều rất mạnh, chiêu thức thay đổi vô cùng xảo diệu.”

“Chiến lược hắn thể hiện ra quả thực có thể so với cường giả của Huyền Võ thất trọng, xem ra lần này Giới Thanh Minh chủ quan khinh địch, chỉ e là sẽ ngã đau đây.”

Nhưng so với những người mù quáng tin tưởng Giới Thanh Minh, Từ Trọng Vũ quá hiểu Giới Thanh Minh, hẳn nhìn ra được một vài thứ, cảm thấy lần này Giới Thanh Minh nếu như không đánh trả thì khả năng thua là không nghi ngờ gì.

“Ta đã nói, chiến lực của Sở Phong huynh đệ rất cao cường, lần này người tin chưa?”

“Giới Thanh Minh mặc dù lợi hại, nhưng nếu cùng tu vi với Sở Phong huynh đệ mà nói, thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Sở Phong, dù cho hẳn có vận dụng kỳ binh, thì cũng chưa chắc đã phân thắng bại.”

Thấy Từ Trọng Vũ tán dương Sở Phong, Cố Bác mặt đầy vẻ đắc ý giống như đang khen hẳn vậy.

“Tiểu Bác, người không biết uy lực của kỳ binh đó thôi, dù nói chiến lực của Sở Phong thực sự rất tốt, nhưng Giới Thanh Minh cũng không phải kẻ tầm thường, nếu hẳn dùng kỳ binh thật thì ta đoán Sở Phong khó mà có thể chống đỡ được.” Từ Trọng Vũ lắc đầu, hiện giờ trên người hẳn cũng mặc một bộ kỳ binh, nên hẳn biết rất rõ uy lực của kỳ binh thực sự rất đáng sợ.

“Trọng Vũ đại ca, Sở Phong có con át chủ bài, ngày trước ở trong Tu La quỷ tháp, Giới Bất Phàm mặc áo giáp gai của Giới Thanh Minh mà cuối cùng vẫn bị Sở Phong đánh như đánh chó, nếu không phải ta khuyên can, chỉ sợ ngày đó Sở Phong đã giết chết Giới Bất Phàm, kỳ binh cũng không cứu được hẳn.”

Cố Bác tiến đến bên tai Từ Trọng Vũ, thấp giọng giải thích. “Có chuyện này thật ư?” Nghe được chuyện đó, Từ Trọng Vũ có chút kinh ngạc, sau đó ánh mắt nhìn về phái Sở Phong, niềm tin tăng thêm vài phần, thản nhiên nói:

“Nghe người nói như vậy, ta thật sự cũng muốn biết Sở Phong dùng thủ đoạn gì mà có thể phá vỡ được uy lực của kỳ binh.”

“Chỉ có điều Giới Thanh Minh à Giới Thanh Minh, trước mặt bao nhiêu người như vậy người lại có thể dùng kỳ binh ư?”

“Giới Thanh Minh, người là con khỉ à? Chạy nhanh thật đó, nhanh hơn nữa đi, nhanh nữa đi, nếu không thì ta sắp đuổi kịp người rồi.”

Sở Phong đuổi cho Giới Thanh Minh chạy té đất té cát, thỉnh thoảng còn xướng giọng cười nhạo.

“Chẳng qua là người có thể vận dụng được sức mạnh toàn thân mà thôi, nếu như ta thi triển toàn lực, người làm gì có thể giương oai lúc này.”

Giới Thanh Minh tức đỏ mặt tía tai, cảm thấy hối hận sâu sắc vì những lời ba hoa lúc trước của bản thân.

“Ồ ồ! Vậy người dùng sức mạnh toàn thân đi, ta không cho người dùng ư? Không biết là con rùa đen khốn nạn nào nói là chỉ dùng một tay có thể đánh bại ta.”

“Sao vậy? giờ người ra tay đi, đánh bại ta xem nào! Người chỉ dùng một tay làm gì? Thì ra tay kia của người chỉ dùng để bày thôi sao? Hay là người dùng chân chạy mệt rồi, giờ dùng tay chạy đi, ít ra cũng có thể thể hiện được chút giá trị của nó, có phải không?”

“Sở Phong, người đừng vội khoa môi múa mép, ta thừa nhận thực sự ta đã chủ quan, đánh giá thấp thực lực của người, nhưng làm người tốt nhất đừng quá đáng quá, làm gì cũng phải để đường lui cho mình, nếu không sau này tại sao chết cũng không biết.”

Giới Thanh Minh nói những lời này rất nhỏ, chỉ Sở Phong có thể nghe thấy, bởi những lời này nói ra, chính hắn cũng cảm thấy mất mặt, tựa như

chính mình vả vào mặt mình vậy.

Nhưng Sở Phong mặc kệ, hắn nói thật to để mọi người dưới chân núi cũng có thể nghe thấy:

“Giới Thanh Minh, người nói cái gì? Người nói người hối hận vì lúc này đã nói mạnh miệng rồi hả?”

“Không sao, Sở Phong đại nhân ta rộng lượng, giờ ta cho người một cơ hội, cho người dùng cả hai tay hai chân đấu với ta thế nào? Không sao đâu, thật sự không có chuyện gì đâu, đối với những gì người vừa nói, chúng ta nhiều lắm coi như một tiếng xì hơi là xong, mặc dù rất là thối.”

“Sở Phong, người muốn chết sao?”

Giới Thanh Minh thật sự bị Sở Phong làm cho tức điên, hắn mặc kệ mọi thứ, toàn thân xoay chuyển, dùng cả tử chi, chân đạp Huyền Diệu Bộ Pháp, quyền hóa mưa bão sao rơi, hướng đến Sở Phong mà phản công.

“Mau xem, Giới Thanh Minh xuất thủ rồi, không đúng! Chẳng phải hắn nói chỉ dùng một tay sao? Bây giờ rõ ràng là toàn lực xuất kích rồi.”

“Chuyện gì vậy? Chẳng nhẽ đúng như lời Sở Phong, Giới Thanh Minh dùng một bàn tay thì căn bản không phải là đối thủ của Sở Phong, cho nên bị Sở Phong ép, sử dụng toàn lực?”

Giới Thanh Minh ra tay làm nhiều người kinh ngạc, bởi vì không giống với những gì họ dự đoán, họ dự đoán là một tay Giới Thanh Minh có thể đánh cho Sở Phong phải bò trên đất, nhưng giờ sự chênh lệch này chẳng phải dường như là quá lớn rồi sao?

“Người thì hiểu cái gì? Đừng quên Giới Thanh Minh là Thiên Võ nhất trọng, giờ hắn áp chế tu vi xuống Huyền Võ tam trọng đã là nhường Sở

Phong rồi, dùng hai tay hai chân thì làm sao? Đây chỉ là muốn Sở Phong thua không quá khó nhìn mà thôi.”

Giới Thanh Minh giao hữu rất rộng, trong tình hình này cũng có rất người bên vực hẳn, chỉ có điều, bất luận người ngoài nói như thế nào, màn đấu trước mắt lại không lạc quan cho lắm.

Bởi vì cho dù sau khi Giới Thanh Minh toàn lực xuất thủ giao chiến cùng Sở Phong, mọi người đều ngạc nhiên phát hiện ra rằng Giới Thanh Minh không những không chiếm ưu thế mà còn bị nép vế.

Giới Thanh Minh đường đường là tộc trưởng tương lai của Giới thị tộc, đệ nhất thiên tài trẻ tuổi trong mắt mọi người, lại bị Sở Phong, tên tiểu tử không có danh tiếng gì đến từ Thanh châu áp đảo.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Phán Đòn

Rầm rầm rầm.

Sở Phong lẫn Giới Thanh Minh cùng tung quyền cước, mỗi lần giao nhau đều sẽ phát ra tiếng sắt thép va chạm tạo thành sóng âm khiến cho đất trời phải rung chuyển, không khí xung quanh như bị bóp méo.

Tốc độ ra quyền của cả hai nhanh đến chóng mặt, chiêu thức thiên biến vạn hóa, rất nhiều cường giả Huyền Võ cảnh đều không thể thấy rõ các chiêu thức và tốc độ đánh của họ, trừ một người duy nhất chính là cường giả Huyền Võ đỉnh phong.

Mà khi đã thấy rõ thì không thể không cảm thấy sợ hãi thán phục, vì thủ pháp của hai người họ rất nghịch thiên, cả hai đều thuần thực sử dụng Huyền lực, sự hiểu biết về phòng thủ và phản công cũng bỏ xa người khác.

Tình huống như vậy xuất hiện trên người Giới Thanh Minh cũng chẳng có gì đặc biệt, dù sao y cũng được mệnh danh là thiên tài.

Nhưng Sở Phong có thể đạt được đến cấp độ này thậm chí còn chiếm thế thượng phong khiến cho nhiều người kinh ngạc không thôi, vì điều này đã chứng minh rằng tu vi của Sở Phong có lẽ còn cao hơn Giới Thanh Minh.

“Sao lại như thế, rõ ràng ta đã sử dụng Huyền công cao cấp nhưng lại không thể chiếm thế thượng phong, chẳng lẽ hẳn cũng luyện Huyền công cao cấp, một nơi như Thanh châu làm sao có thể có được một vật quý giá hiếm gặp như vậy?”

Giới Thanh Minh tưởng rằng mình xuất toàn lực, dù không thể đánh bại Sở Phong thì ít nhất cũng có thể chiếm thế thượng phong. Dẫu sao y cũng sở hữu kinh nghiệm chiến đấu phong phú, kỹ năng vận dụng Huyền lực đã đạt đến đỉnh phong, y tuyệt đối không ngờ rằng bản thân đã xuất toàn lực nhưng vẫn bị Sở Phong áp chế.

Thực ra, trong số các đối thủ Sở Phong từng chạm trán trừ vị cô nương mang y phục màu tím kia ra, Giới Thanh Minh cực kì mạnh. Nhưng đáng tiếc đối thủ của y lại là Sở Phong với dòng máu dung hợp từ sấm sét, thật sự mạnh hơn Giới Thanh Minh một bậc.

“Giới Thanh Minh, hiện tại người đã dùng hết sức, cũng chẳng thấy lợi hại gì cả, người nói xem qua vài năm nữa ta đuổi kịp tu vi của người, Giới Thanh Minh người khi đó sao có thể địch lại ta?” Hàn quang lóe lên, Sở Phong châm chọc nói. Tính cách của Sở Phong chính là không đặc tội với ai thì thôi, nếu đã trót thì dù có phải chết cũng không đội trời chung.

“Hừ! Muốn đuổi kịp ta, phải xem chính người có bản lĩnh đó hay không.” Giới Thanh Minh hừ một tiếng, bước chân bắt đầu thay đổi, tốc độ của y nhanh hơn, mỗi bước ra đều là chiêu đệm cho bước tiếp theo, vô cùng ảo diệu.

Cùng lúc, quyền thủ của Giới Thanh Minh cũng trở nên nặng nề hơn, mỗi quyền giáng xuống như một ngọn núi khổng lồ, y dùng trạng thái này công kích Sở Phong liên tục, khiến hãn phải liên tục lùi về sau.

“Đáng ghét, chẳng lẽ hãn che giấu năng lực thực sự của bản thân?”

Sở Phong nhíu mày, hãn phát hiện Giới Thanh Minh đã vượt qua hãn, chiêu thức của y ngày càng lợi hại, tốc độ ra đòn cũng nhanh hơn, nếu cứ tiếp tục chỉ sử dụng quyền cước như vậy, e rằng hãn sẽ nắm chắc phần thua.

“Ha ha, cuối cùng Giới Thanh Minh cũng đã chịu sử dụng toàn lực rồi sao, ta đã nói mà, làm sao y có thể thua Sở Phong được cơ chứ, chỉ cần y nghiêm túc thì Sở Phong tiêu chắc rồi.”

Những người đặt hi vọng vào Giới Thanh Minh thấy y đang lật ngược thế cờ bắt đầu chiếm thế thượng phong thì liên tục hò reo, ai nấy đều tràn ngập khí thế.

“Thật hèn hạ, Giới Thanh Minh kia vậy mà lại sử dụng võ kỹ.” Từ Trọng Vũ nhú mày, sau khi nhìn ra được thủ đoạn của Giới Thanh Minh, gã khê động linh khí, cao giọng hô to: “Giới Thanh Minh, Sở Phong vẫn chỉ sử dụng quyền cước để đấu với người, nhưng người lại đi dùng Hành Vân Bộ và Cự Phong Quyền, chẳng phải không có đức sao?” Thấy thế, người của Giới Linh công hội nhao nhao phụ họa, ai nấy đều cao giọng hét to: “Thì ra là vậy, ta nói chứ tự nhiên Giới Thanh Minh lại trở nên lợi hại như vậy, thì ra là lén dùng võ kỹ.”

“Loại chiêu thức biến hóa này, xác thực là Hành Vân Bộ và Cự Phong Quyền của Giới thị tộc nhân, người có thể giấu được người khác nhưng không thể che mắt được người của công hội chúng ta đâu.”

“Hóa ra người lén sử dụng võ kỹ, ta đang thắc mắc sao đột nhiên người lại mạnh lên như vậy.” Sở Phong bình tĩnh, vội vàng dùng tay ra chiêu, lại dùng chân vận Ngự Không Thuật, một trận cuồng phong nổi lên, hấn vội mở hai tay nhanh chóng thi triển Hư Ảo Chưởng.

Soạt soạt, Hư Ảo Chưởng của Sở Phong đã sớm luyện đến cảnh giới cao nhất, hiện tại lại tiếp tục phát huy, kia là thứ gì hay vẫn là bàn tay, thực ra đó chính là các bàn tay chồng chất lên nhau tạo thành một bức tường từ từ áp đến, khó mà phân biệt thật giả.

Bịch một tiếng, một chưởng của Sở Phong trúng ngực Giới Thanh Minh, nhưng khi chưởng ấy trúng ngực Giới Thanh Minh, Sở Phong cảm

giác cả cánh tay đều bị tê dại, một cổ phản lực đánh bật trở ra khiến hấn lui về sau mấy mét, suýt chút thì đã ngã

Nhìn lại tay mình, Sở Phong kinh ngạc phát hiện máu trong lòng bàn tay dồn lại khiến tay hấn bị chuyển sang màu tím, một chưởng của mình lại khiến chính mình bị thương, nếu không phải bản thân đủ mạnh, thì cái tay này đã bị phế bỏ.

“Đã xảy ra chuyện gì thế? Rõ ràng một chưởng kia của Sở Phong đã đánh trúng Giới Thanh Minh, làm sao hấn lại bị bay ngược trở ra.” Biến cố này làm cả đám người chú ý đến, sau đó kinh ngạc không thôi.

“Nguy rồi, là áo giáp gai trên người Giới Thanh Minh có công dụng phản đòn, không cần y làm gì thì cũng tự động phản công phòng ngự rất có hiệu quả, cũng may Sở Phong không đánh trúng Giới Thanh Minh, nếu không người bị thương sẽ chính là hấn.” Từ Trọng Vũ lo lắng nói.

“Sở Phong, đừng dùng bộ phận cơ thể đánh y, trên người y có áo giáp gai rất lợi hại, cho dù y không điều khiển cũng sẽ tự động phòng thủ, hơn nữa còn có thể phản đòn công kích.” Thấy thế, Cố Bác liền la lớn.

Biết được nguyên nhân, Sở Phong liền mỉm cười, hấn chẳng những không lùi bước mà lại tiến lên, hấn tiến về phía Giới Thanh Minh, bước chân thay đổi, xung quanh hấn bắt đầu hiện lên một luồng khí màu xanh nhạt.

Luồng khí xanh nhạt đó bao trùm lấy Sở Phong, nếu không cẩn thận quan sát thì không thể nhìn thấy vật thể màu xanh này hiện lên những đường vân làm cho người khác có cảm giác chắc chắn không thể phá vỡ, là bí kỹ, Huyền Võ Thuần Giáp thuật.

“Hừ, không biết tự lượng sức.” Thấy Sở Phong một lần nữa tiến về phía mình, Giới Thanh Minh cũng không thèm né tránh cố tình để cho Sở

Phong đánh vào thân thể mình, y có kỳ binh hộ thân, nếu Sở Phong làm y bị thương thì người bị thương ngược lại chính là hấn.

Soạt một tiếng, lúc này Sở Phong đã lướt đến trước mặt Giới Thanh Minh, Huyền lực trong cơ thể vận chuyển cùng với sức mạnh bên ngoài hợp làm một, đánh một chương về phía Giới Thanh Minh.

Đùng, quả nhiên chương này sắp trúng mặt Giới Thanh Minh thì trên người y bỗng dưng xuất hiện một luồng khí đỏ, quan sát kỹ có thể phát hiện được luồng khí kia chứa đầy giáp gai, ẩn chứa sức mạnh phản kích đối phương.

Dù như vậy, Sở Phong vẫn không dừng tay, ngược lại tăng thêm lực đánh, sau đó ầm một tiếng, chỉ thấy Sở Phong tung năm đấm về phía luồng khí đỏ đầy giáp gai kia.

Sau đó một tiếng nổ rất to phát ra, lần này Sở Phong không bị bật ngược về sau, trái lại là Giới Thanh Minh bị một chương của Sở Phong đánh bay.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Nên Kết Thúc Rồi

Soạt.

Giới Thanh Minh chưa kịp chuẩn bị đã bị một quyền của Sở Phong đánh bay về phía sau mấy chục thước, lúc này y mới có phản ứng, vội vàng xoay người rồi dùng chân trụ trên mặt đất, dù như vậy vẫn không thể cản nổi một quyền kia của Sở Phong, đến khi lùi về sau mười mấy mét y mới có thể đứng vững.

“Sao lại như vậy, hắn có thể đánh mình nhưng vẫn không bị thương?” Tròng mắt Giới Thanh Minh không nhìn được mà run run, chứa đầy nỗi khiếp sợ.

Từ lúc sở hữu giáp gai đến nay, đây là lần đầu tiên y bị người khác đánh bay, cho dù năm đó tu vi của y mới chỉ là Huyền Võ cảnh, lúc đánh nhau với các cao thủ Thiên Võ cảnh cũng chưa từng bị rơi vào tình huống thế này. Hơn nữa, năm đâm của Sở Phong lại trực tiếp chạm vào người y, chạm trực tiếp vào giáp gai, vậy mà hắn vẫn không mất một cọng lông hay sợi tóc nào, điều này nằm ngoài dự kiến của Giới Thanh Minh.

“Lợi hại quá, luồng khí bao quanh Sở Phong chính là một loại giáp khó có thể thấy, hoàn toàn khác giáp gai của Giới Thanh Minh, tuy không có tác dụng phản công nhưng lại có cảm giác không gì có thể phá vỡ được tầng giáp kia.”

“Rốt cuộc đó là cái gì, chính là thứ đã giúp Sở Phong phá vỡ giáp gai của Giới Thanh Minh sao? Lẽ nào Sở Phong cũng có kỳ binh?” Thân là

Lam bào Giới linh sư, Từ Trọng Vũ dùng hết sức quan sát sự thay đổi của Sở Phong, sau khi phát hiện luồng khói bao quanh Sở Phong chính là Huyền Võ Thuần Giáp thuật, y chợt giật mình.

“Không phải, chiêu thức này khác với lần trước, lần trước Sở Phong thi triển chính là một loại võ kỹ rất lợi hại, hầu như không gì có thể cản được sức công phá của chiêu thức đó. Lần này ngược lại, hẳn sử dụng một chiêu thức khác nhưng vẫn mạnh như vậy tiêu diệt giáp phòng ngự của đối phương, lại mượn sức phòng ngự của chiêu thức phản công Giới Thanh Minh, phải nói những chiêu thức của Sở Phong, trước nay ta chưa từng thấy.”

Cố Bác cũng rất kinh ngạc, y cảm thấy mình vẫn chưa hiểu hết con người Sở Phong, những chiêu thức Sở Phong dùng quả thực rất nhiều cũng rất mạnh, y cảm thấy mình thật sự kém xa Sở Phong.

“Không, đó không phải võ kỹ, cũng không phải kỳ binh.” Đột nhiên, Từ Trọng Vũ và Cố Bác nghe thấy âm thanh phát ra từ một lão đạo.

Quay đầu lại thì thấy có một lão đạo mặc y phục Lam bào giới linh sư đang đứng sau họ, chính là một trong những vị trưởng lão của Giới Linh công hội.

“Công Tôn trưởng lão, ngài nói chiêu thức và Sở Phong thi triển không phải võ kỹ cũng chẳng phải kỳ binh, vậy xin hỏi rốt cuộc là gì?” Từ Trọng Vũ và Cố Bác tiến lại gần, hạ thấp giọng, sợ người khác nghe được cuộc trò chuyện giữa họ.

“Là bí kỹ.”

“Bí kỹ?!”

“Đúng thế, bí kỹ là một loại chiêu thức rất lợi hại cũng rất đặc biệt, uy lực vô biên, còn lợi hại hơn chín cấp của võ kỹ, có thể nói chính là thiên hạ

tuyệt kỹ. Loại võ công như vậy ở Cửu Châu đại lục, ta chỉ từng gặp qua duy nhất tại Thanh châu, nghìn năm trước Thanh Long đạo nhân tung hoành khắp đại lục từng sở hữu một loại bí kỹ cực kì cao minh. Cũng chính vì vậy, những tiền bối Giới Linh công hội chúng ta đã từng bí mật lên đến Thanh Long để tìm nơi khởi nguồn bí kỹ, nhưng chỉ tốn công vô ích mà thôi. Cuối cùng, các vị tiền bối đã đưa ra một kết luận.”

“Kết luận gì?”

“Theo như truyền thuyết, không có cách nào tu luyện được Bí kỹ, chỉ có thể truyền thừa, nhưng loại truyền thừa này không phải do người quyết định, mà là do Bí kỹ chọn lựa người thích hợp. Cho nên có thể nói Sở Phong quả thật rất lợi hại, có thể được bí kỹ lựa chọn, người này, công hội chúng ta phải bảo vệ thật kỹ, lôi kéo hẳn, phải khiến hẳn cắm rễ tại công hội chúng ta mới được. Bởi vì từ xưa đến nay, phạm là kẻ được bí kỹ lựa chọn đều trở thành cao thủ, giống như Thanh Long đạo nhân khi xưa khiến cho Khương thị hoàng triều cực kỳ đau đầu nhưng vẫn không thể làm gì.” Công Tôn trưởng lão lạnh nhạt nói.

“Lợi hại như vậy sao?” Nghe được những lời từ Công Tôn trưởng lão, bất luận là Từ Trọng Vũ hay Cố Bác đều một lần nữa nhìn về phía Sở Phong, chỉ thấy mắt hắn ngày càng loé sáng, cuối cùng bọn họ cũng đã biết được Sở Phong mạnh đến cỡ nào.

“Bạo Phong Quyền.”

“Toàn Phong Thối.”

Rầm rầm rầm.

Trong lúc ba người Từ Trọng Vũ nói chuyện, Sở Phong và Giới Thanh Minh lại bắt đầu cuộc chiến mới, Giới Thanh Minh cũng không che giấu nữa mà bắt đầu quang minh chính đại dùng các chiêu thức đối phó với Sở Phong.

Nhưng cho dù y thi triển chiêu thức nào, võ kỹ bậc một, võ kỹ bậc hai, võ kỹ bậc ba, thậm chí lên đến bậc sáu cũng không thể làm gì được Sở Phong, cũng không thể phá vỡ Huyền Võ Thuần Giáp thuật của hắn.

Sở Phong càng đánh càng hăng, hắn không sử dụng bất kì một chiêu thức Võ kỹ nào, chỉ sử dụng mỗi Huyền Võ Thuần Giáp thuật để bảo vệ, sau đó chỉ dùng quyền cước không ngừng đánh về phía Giới Thanh Minh.

“Trời ạ, không ngờ Sở Phong lại mạnh như vậy, chỉ sử dụng mỗi quyền cước mà cũng có thể cản được công kích khủng khiếp của Giới Thanh Minh, hắn có phải là người hay không?”

“Lợi hại, quả thực rất lợi hại, đây là lần đầu tiên ta thấy một tiểu bối lợi hại như vậy, nhưng sao hắn lại đến từ nơi hoang vắng như Thanh châu, một nơi như thế có thể bồi dưỡng nhân tài sao?”

Thời gian trước, Thanh châu xuất hiện một Trương Thiên Dực cũng đủ đáng sợ rồi, không ngờ lại xuất hiện thêm tên Sở Phong càng đáng sợ hơn, hắn chẳng phải cũng xuất thân từ Thanh châu sao, vùng đất chim không thềm ị kia lại xuất hiện một nhân tài khiến cả đại lục thất kinh rồi à?”

Nếu như nói, trước khi Sở Phong và Giới Thanh Minh giao đấu phần lớn sẽ cảm thấy Giới Thanh Minh nắm chắc phần thắng rồi, thậm chí bọn họ còn cho rằng Giới Thanh Minh thắng là một điều hiển nhiên. Nhưng hiện tại, phần lớn lại bị những màn so chiêu của Sở Phong khuất phục, rất nhiều người đã công nhận Sở Phong rất có năng lực, họ đều cảm thấy sau này Sở Phong chắc chắn sẽ vang danh đại lục, vực dậy Thanh châu, chỉ cần hắn ngày càng trưởng thành thì càng không thể xem thường.

“Làm sao có thể như vậy, hắn là người thật sao, có thể ngăn cản võ kỹ bậc sáu của ta.”

Sau một hồi mãnh liệt tấn công, sắc mặt Giới Thanh Minh đã trở nên trắng bệch, mồ hôi ròng ròng, từ lúc sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên y gặp đối thủ mạnh như vậy.

Y sắp bị Sở Phong bức đến không còn đường lui, đến Võ kỹ cao cấp nhất của bản thân cũng không thể làm gì được đối phương, y thật không biết phải làm sao mới có thể đánh bại được Sở Phong, chẳng lẽ phải thật sự dùng đến kỳ binh, nhưng nếu kỳ binh cũng không làm gì được Sở Phong thì chẳng phải y sẽ thua một cách triệt để hay sao, hơn nữa y còn giáp tiếp tạo uy danh cho Sở Phong.

Đúng lúc này soạt một tiếng, Sở Phong đã như quỷ mị đứng trước mặt y cười lạnh, nói: “Nên kết thúc rồi.”

Vừa dứt lời, Sở Phong liền trực tiếp ra tay, nắm đấm được bao bọc bởi Huyền Võ Thuần Giáp thuật đánh về phía lồng ngực của Giới Thanh Minh.

“Nguy rồi!”

Nghe được những lời đó, Giới Thanh Minh biến sắc, nội tâm khẽ run rẩy, sau lưng phát lạnh, toàn thân chảy mồ hôi, y cảm nhận được sự uy hiếp trước nay chưa từng có được phát ra từ trên người Sở Phong, dường như thiếu niên nhỏ tuổi này có thể dựa vào một quyền đánh bại y.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Mỹ Nữ Lên Đài

“Bịch.” Một quyền đánh trúng Giới Thanh Minh, lập tức xung quanh xuất hiện một trận cuồng phong, trong trận cuồng phong đó, lần này Giới Thanh Minh không thể trụ được như lần trước mà bị đánh văng ra ngoài.

Xung lực ầm một tiếng vang lên, khiến cho kết giới đang bao trùm xung quanh rung lên từng hồi giống như không thể ngăn cản nổi cỗ lực này, lúc này Giới Thanh Minh chỉ cảm thấy đau đớn tràn ra khắp thân thể, theo sau là một luồng nhiệt từ cổ họng trào ra, một đấm của Sở Phong đã khiến Giới Thanh Minh thổ huyết.

“Đáng ghét!” Tất nhiên Giới Thanh Minh không thể nhổ ngụm máu này ra, y kiên quyết cắn chặt khớp hàm nuốt ngược trở vào, trong lòng bùng bùng lửa giận.

Sau khi y bị Sở Phong bức đến tình cảnh hiện tại trong lòng liền nảy ra một suy nghĩ chính là phải dùng tu vi Thiên Võ bậc một của mình, một chưởng đánh chết Sở Phong.

Tuy nhiên, trong đầu y lại có một âm thanh vang lên khuyên y không nên làm thế, bởi vì ở đây có quá nhiều cao thủ, cho dù Giới Thanh Minh có thi triển tu vi thực sự của mình đi chăng nữa cũng chưa chắc có thể giết chết được Sở Phong.

Nếu không thể giết chết Sở Phong thì ngược lại khiến y càng mất mặt hơn, dù sao ngay từ đầu y cũng đã đáp ứng Khương Vô Thương, nếu nuốt lời sẽ biến chính mình thành trò cười cho thiên hạ.

“Soạt” một tiếng, ngay lúc Giới Thanh Minh đang do dự, Sở Phong đã nhanh chóng lướt đến trước mặt, mang theo năm đấm được Huyền Vô Thuần Giáp thuật bao bọc đánh về phía Giới Thanh Minh.

“Vèo”, chỉ có điều năm đấm của Sở Phong vẫn chưa kịp chạm vào người Giới Thanh Minh thì một bóng dáng xuất hiện chen ngang giữa hai người, người này chỉ dùng một bàn tay nắm cổ tay Sở Phong, chặn đứng chiêu thức của hắn.

“Khí tức này.”

Giờ phút này, Sở Phong chỉ cảm thấy một cổ khí tức rất mạnh đang dần chui vào cổ tay hắn, nhưng hắn không thể phản kháng, là Thiên lực, Thiên lực này rất mạnh ngay lập tức chiếm lấy thân thể hắn, làm cho Sở Phong không thể động đậy, ngơ ngác đứng tại chỗ. Tuy nhiên, sau khi phá vỡ chiêu thức của Sở Phong, người này liền buông tay để Sở Phong khôi phục thể lực.

Sở Phong liền đưa mắt lên nhìn xem là kẻ nào, thì kinh ngạc phát hiện người đứng trước mình là một nam tử tuổi trung niên. Nam tử này có lông mày như kiếm, mắt sắc như chim ưng, gương mặt góc cạnh, là một gương mặt cực kỳ nam tính.

Quan trọng nhất, gã mặc trang phục chỉ Chí Tôn sơn trang mới có, nhưng lại có đôi chút khác biệt. Về phần tu vi của người này thì càng lợi hại, chỉ có thể dùng câu không sâu không lường được để hình dung.

“Trang chủ đại nhân?!”

Khi vị nam tử này xuất hiện, những người thuộc Chí Tôn sơn trang liền biến sắc, từ những người đó Sở Phong mới biết được đây chính là trang chủ của Chí Tôn sơn trang, một trong những cường giả giỏi nhất Cửu Châu đại lục.

“Hai vị tiểu bằng hữu, tranh luận một chút là được rồi, có thể chừa cho ta chút thể diện, trận đánh này hãy ngừng lại có được không?” Trang chủ Chí Tôn sơn trang mỉm cười nói với cả hai.

Đối với yêu cầu của Chí Tôn sơn trang, dù Giới Thanh Minh kiêu ngạo cỡ nào đi chăng nữa cũng phải nể mặt, huống hồ trang chủ Chí Tôn sơn trang đã giải vây cho y, không muốn y vì thua mà khó xử nên tất nhiên y gật đầu đồng ý.

Về phần Sở Phong đã ép Giới Thanh Minh đến tình cảnh này, hơn nữa mọi người cũng đều nhìn thấy, có thể nói hẳn đã đạt được mục đích của mình, cho nên cũng không muốn truy cứu nữa.

“Chắc cũng đã đến giờ bắt đầu đại hội thông gia rồi, mời các chư vị bằng hữu đến từ phương xa đều vào chỗ ngồi đi.”

Sau khi xử lý tranh chấp giữa Sở Phong và Giới Thanh Minh, Chí Tôn trang chủ mỉm cười phát tay cùng mọi người, vì thế đám đông cũng từ từ tản ra, đi về phía đỉnh núi.

“Trang chủ đại nhân.” Nhưng giờ phút này, một vị trưởng lão của Chí Tôn sơn trang đi đến thấp giọng thì thầm: “Vẫn chưa thấy Trương Thiên Dực, xem ra không có ý định đến đây.”

“Hử?” Nghe được chuyện này Chí Tôn trang chủ có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường, y cười với Sở Phong, nói: “Sở Phong tiểu bằng hữu, không bằng đi theo ta, lên đài nghỉ ngơi một chút?”

Chí Tôn trang chủ vừa dứt lời khiến cho tất cả mọi người xung quanh, trong đó có cả Liễu Chí Tôn đều biến sắc, ai nấy cũng nhìn chằm chằm Sở Phong, trong mắt hiện lên vẻ ganh tị và ghen ghét. Bởi vì mọi người đều biết trên đài kia là gì.

Đại hội thông gia lần này có một khán đài cực kì xa hoa, chỗ ngồi trên đài rất đặc biệt, có thể thưởng thức được tất cả ở khoảng cách gần hơn. Chỉ có điều, những vị trí như vậy chỉ có những người mang thân phận đặc biệt mới được phép tiến vào, đều là những vị khách quý của đại hội lần này. Về phần các tiểu bối, chỉ có mười vị trí trên đài, trong đó gồm tám vị nhận được thư mời của Chí Tôn sơn trang, hai vị trí còn lại dành cho người nhận được Vô Cực địa cung chính là Cố Bác và Khương Vô Thương.

Mà hiện tại, Chí Tôn trang chủ mời Sở Phong lên đài là vì Trương Thiên Dực không đến, dư ra một vị trí, nhưng dù là vậy thì không phải người nào cũng có thể ngồi được vị trí kia, đến Liễu Chí Tôn cũng chưa đủ tư cách, nên Sở Phong chỉ khiêm tốn nói: “Như vậy không hay lắm thì phải, dù sao...”

“Haiz, vị trí trên đài kia chính là dành cho những vị khách quý, mà thực lực của tiểu bằng hữu Sở Phong mọi người cũng đều rõ rồi, người tuyệt đối xứng đáng với vị trí kia. Cho nên Sở Phong, người đừng từ chối nữa, theo ta lên đó ngồi đi.” Chí Tôn trang chủ mỉm cười, nụ cười chứa đầy thành ý.

“Đúng đó Sở Phong tiểu huynh đệ, người đừng từ chối nữa, mau lên đó đi.” Cùng lúc, có mấy người xung quanh cũng phụ họa theo, mặc kệ tu vi thật sự của Sở Phong như thế nào, trước đó hắn đã phô bày thực lực cùng tiềm lực to lớn, cũng đã được rất nhiều người công nhận, hầu như ai cũng cảm thấy Sở Phong xứng đáng với vị trí kia.

“Đã như vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Thấy thế, Sở Phong cũng không tiếp tục từ chối, dưới con mắt ganh tị của Liễu Chí Tôn, hắn cùng bọn Cố Bác, Khương Vô Thương, Từ Trọng Vũ đi về phía trên đài.

Sau khi các nhân sĩ đều ổn định vị trí, Chí Tôn trang chủ nói một số lời khách sáo, sau đó tuyên bố nhân vật chính của đại hội thông gia lần này

chính là hàng trăm vị mỹ nữ lên đài.

Ngao!!

Y vừa dứt lời, trên bầu trời đã truyền đến một tràng âm thanh chói tai, ngẩng đầu xem thế nào thì mọi người mới phát hiện trên bầu trời đêm đầy sao kia có một đàn thái hạc từ xa bay đến. Thái hạc cũng là một loại thú cười, tốc độ không thua kém bạc đầu điêu, nhưng vì số lượng cực kì ít nên giá mắc hơn gấp mấy lần.

Mà giờ phút này có khoảng vài trăm con đang bay lượn trên không trung, màu sắc rực rỡ vô cùng xinh đẹp. Thực tế, khi cả trăm con tụ lại một chỗ thì càng giống như ánh sao, càng trở nên rực rỡ xinh đẹp hơn.

Giây phút này, mọi người đều ngẩng đầu chăm chú nhìn, bởi vì tất cả mọi người đều biết, trăm vị mỹ nữ mà Chí Tôn sơn trang tỉ mỉ chuẩn bị sắp sửa lên đài.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Không Gân Nữ Sắc

Vèo vèo vèo.

Đột nhiên trên bầu trời truyền đến âm thanh từng cơn gió mát, có mười người mặc y phục nữ tử đáp xuống.

Trên người các họ có một vầng sáng màu vàng nhạt bao trùm, không thể nhìn rõ hình dáng, trang phục của các nàng ấy ra sao, nhưng lại có thể thấy trên tay mỗi người là một cây dù hoa.

Rầm rầm rầm.

Khi các nàng từ trên không đáp xuống, những chiếc dù hoa đồng loạt xòe ra. Dù hoa vừa mở liền có muôn vàn cánh hoa từ trên không rơi xuống, tốc độ rơi của các nàng chậm lại, họ bắt đầu xoay tròn trên không trung, vầng sáng màu vàng nhạt bao trùm thân thể họ từ từ nhạt dần, cuối cùng hoàn toàn mất đi.

“Oa!!” Khi vầng sáng hoàn toàn biến mất, tất cả nam tử có mặt tại đây đều há hốc mồm, tiếng hít thở trở nên dồn dập hơn, bởi vì trước mặt họ là mười vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần. Bọn họ sở hữu dáng người cao gầy, dung mạo đẹp như hồ yêu, ma mị đến cực điểm. Nhất là dưới những lớp váy kia là những đôi chân trắng muốt, khiến người xem không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt. Cho dù ở đây có không ít nam tử từng nhìn thấy vô số người đẹp, nhưng vẫn bị mười nữ tử này hấp dẫn.

“Thật là lợi hại, đều là Huyền Võ cấp bảy.”

Nhưng mọi việc trên đời đều có ngoại lệ, Sở Phong cách các mỹ nữ gần như vậy nhưng lại không bị vẻ đẹp của các nàng hấp dẫn mà là bị tu vi của các nàng làm cho bất ngờ.

Đừng xem thường những cô gái này, đều vừa mới qua hai mươi nhưng tu vi đã đạt đến Huyền Võ cấp bảy, thiên phú như vậy quả thật hiếm có.

Dưới vô vàn ánh mắt nóng bỏng, mười vị mỹ nữ cuối cùng đã đáp xuống khán đài, những dáng người tuyệt đẹp đó, cùng với gương mặt mê người đã mê hoặc tất cả mọi người tại đây, nhất là nhóm thiếu niên tuần tú tham dự kì đại hội lần này.

Rầm rầm rầm.

Theo sát sau đó là năm mươi vị mỹ nữ khác đáp xuống, hoa rơi đầy trời. Mỹ nữ cầm dù hoa từ trên trời rơi xuống đã hiếm, đây còn là những mỹ nữ có tu vi Huyền Võ cấp bảy.

“Thật là lợi hại, Chí Tôn sơn trang từ đâu mà có được những cô nương vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như vậy?”

Năm mươi mỹ nữ trẻ tuổi, toàn bộ đều có tu vi Huyền Võ thất trọng cũng có thể hiểu được, Chí Tôn sơn trang lớn như vậy, vốn không thiếu nhân tài bất luận là nam hay nữ. Nhưng tất cả năm mươi người, đều là những đỉnh tiêm mỹ nữ khiến cho người khác có chút giật mình, có điều sự giật mình này càng tăng thêm khi mọi người nhìn thấy bốn mươi mỹ nữ phía sau.

Bốn mươi mỹ nữ phía sau từ từ đáp xuống, khi khuôn mặt của các nàng hiện rõ, mọi người không khỏi há to mồm, vì các nàng đều sở hữu tu vi Huyền Võ cấp tám, hơn nữa nhan sắc so với năm mươi vị trước đó chỉ hơn chứ không kém.

Soạt soạt soạt.

Trong khi mọi người vẫn đang kinh ngạc vì bốn mươi mỹ nữ này thì từ trên đài hạ có chín người ngoại hình xinh đẹp đáp xuống.

Lần này, mọi người càng thất kinh hơn vì chín nàng đều có tu vi Huyền Võ cấp chính, Huyền Võ đỉnh phong chân chính, hơn nữa nhan sắc các nàng quả là quốc sắc thiên hương, kinh diễm hơn những người trước rất nhiều.

Trên đài cao, mấy vị thiếu thiên tuổi trẻ tài cao như Đường Nhất Tu, Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao đều bị dung nhan của các nàng mê hoặc.

“Không thể tưởng tượng, ở Cửu Châu đại lục thì mỹ nữ ở Tần châu là nhiều nhất, nhưng những người như vậy Đường Nhất Tu ta từ trước đến nay vẫn chưa từng thấy qua.” Trong mắt Đường Nhất Tu hiện lên sự thèm thuồng, quả thật là đã bị chín vị mỹ nữ kia câu mất hồn rồi.

“Nhất Tu huynh, ta thấy vị bên trái kia rất xứng với huynh, thật là trắng, còn ta hả, ta thích người chính giữa kia hơn, tóc đuôi ngựa nhìn thật thuần khiết.” Tống Thanh Phong cười tủm tỉm, bị mê hoặc không nhẹ.

“Thuần khiết? Sao người biết nàng thuần khiết?” Bạch Vân Phi nhếch miệng, bốn người bọn họ là huynh đệ tốt, không giấu nhau bất cứ điều gì, đã cùng nhau làm không ít chuyện xấu.

“Ha ha, chuyện này còn phải nghi ngờ sao Vân Phi, ta nghe nói vì đại hội thông gia lần này Chí Tôn sơn trang đã phải mất nhiều năm chuẩn bị, những mỹ nữ như vậy chắc chắn chưa bị ai động vào, tuyệt đối thuần khiết, chắc hẳn đều là chim non.” Lưu Tiêu Dao đắc ý tiết lộ.

“Nói như thế, Chí Tôn sơn trang này thật là có thành ý, xem ra việc này là sự thật.” Nghe Lưu Tiêu Dao nói xong, ba vị kia liền động lòng, ánh mắt lập tức phát sáng như những con sói đói săn tìm cừu non.

Trên thực tế không chỉ có bốn người bọn họ, mà cả Mộ Dung Vũ sở hữu kỳ binh trong tay cũng đã động lòng, đôi mắt đã lạc vào giữa rừng mỹ nữ, khó mà kiềm chế.

Chín mươi chín vị mỹ nữ bắt đầu thượng đài giới thiệu về bản thân và tên tuổi của mình. Giây phút này, tất cả nam tử đều tập trung lắng nghe, cẩn thận quan sát chín mươi chín vị mỹ nữ này để tìm kiếm loại hình bản thân thích, trước mắt chỉ còn Từ Trọng Vũ, Cố Bác, Giới Thanh Minh và Sở Phong.

Cố Bác tuổi còn nhỏ, thực lực chưa đủ nên cũng không hy vọng mình có thể lọt vào mắt xanh của các nàng. Hai người Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ quả thật là thiên tài, bởi vì sức kiềm chế quá mạnh nên dáng vẻ có chút không nhiễm bụi trần, mỹ nữ dù đẹp cách mấy, ưu tú thế nào đi chăng nữa thì trong lòng bọn họ chỉ nghĩ đến việc làm thế nào tiến vào Vạn Yêu Sơn, lấy được thứ gì đó tốt một chút.

Mà Sở Phong, mặc dù tuổi còn nhỏ, đây cũng là lần đầu tiên đến một sân khấu lớn ở Cửu Châu đại lục nhưng quả thực không có một vị mỹ nữ nào ở đây đủ sức hấp dẫn Sở Phong, không phải hẳn không gần sắc nữ, mà sự thật là như vậy.

“Sở Phong, sao ngươi không nhìn kỹ một chút? Ta nghe nói khi tiến vào Vạn Yêu Sơn có thể cùng các nàng gần gũi, mà thực lực của ngươi chắc hẳn cũng khiến cho nhiều người ái mộ. Bây giờ ngươi chọn thử xem mình thích người thế nào, lên Vạn Yên Sơn cũng dễ bề hành động hơn.” Cố Bác thấy Sở Phong mất tập trung nên có ý tốt nhắc nhở.

“Cố Bác huynh, chúng ta còn nhỏ, những loại sự tình như thế này tham gia góp vui được rồi, trước mắt nên quan trọng chuyện tu võ.” Sở Phong mỉm cười, bày ra bộ dáng thoát tục, không gần nữ sắc.

“Ừ, Sở Phong huynh đệ nói có lý, ở tuổi chúng ta nên chuyên tâm tu võ, chuyện nam nữ để sau cũng được.” Nghe Sở Phong nói xong, Cố Bác cũng thấy có lý, bèn nhẹ nhàng gật đầu tán thành.

Nhưng nếu y biết Sở Phong thực tế đã chẳng phải là chim non thì chắc sẽ bị hăn chọc cho tức ói máu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Tử Linh

Sau khi mỹ nữ trên đài giới thiệu bản thân xong, trang chủ Chí Tôn sơn trang đứng dậy, cất giọng nói to: "Các vị thiên tài đứng đầu Cửu Châu đại lục, trăm mỹ nữ tuyển chọn kỹ càng của Chí Tôn sơn trang ta, các vị thỏa mãn chứ?"

"Thoả mãn!!!" Những tiếng đáp lại to rõ đan xen vào nhau tựa như tiếng sấm vang vọng trong trời đất, thể hiện ra tâm trạng kích động của mọi người ngay lúc này.

Mà đối với phản ứng của các thanh niên tài俊, trang chủ Chí Tôn sơn trang cũng hài lòng gật đầu, sau đó nói tiếp: "Kế tiếp đây, các vị chắc hẳn sẽ càng thêm thỏa mãn."

Trong lúc đang nói, trang chủ Chí Tôn sơn trang đưa tay chỉ về phía bầu trời trên tòa thành chính, mà nhìn theo phương hướng ông ta chỉ, mọi người kinh ngạc phát hiện, trên khoảng trời đêm, một chiếc kiệu lộng lẫy đang bay đến từ hư không.

Chất liệu của chiếc kiệu kia cực kỳ đặc biệt, óng ánh như thủy tinh, nhất là dưới trời đêm, nó càng phát sáng lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

"Suýt chút nữa đã quên, còn một vị mỹ nữ chưa xuất hiện, xem ra đây là người chủ chốt nhất."

Giờ phút này, gần như tất cả mọi người đều đứng dậy, ngay cả chư vị khách quý trên đài cũng không ngoại lệ. Bởi vì sau khi chiếc kiệu kia đến gần, mọi người lại phát hiện người khiêng kiệu chính là bốn vị trưởng lão

đương gia của Chí Tôn sơn trang, toàn bộ bốn người trưởng lão đương gia này đều là cường giả Thiên Võ cảnh.

Rốt cuộc là ai ngồi trên kiệu mà lại có thể để cho bốn vị trưởng lão đương gia Thiên Võ cảnh chịu thiệt khiêng kiệu cho nàng? Điều này làm cho người ngồi trong kiệu còn chưa xuất hiện nhưng đã khiến cho tất cả mọi người suy đoán không thôi.

Đúng lúc này, dưới sự khống chế của bốn vị trưởng lão đương gia, chiếc kiệu kia đã đi đến khán đài, chậm chậm hạ xuống. Mà chín mươi chín mỹ nữ đang đứng tại trung tâm khán đài cũng vội vàng tránh lui, nhường lại vị trí bắt mắt nhất.

Cuối cùng, chiếc kiệu đáp xuống đất, bốn vị trưởng lão đương gia chia nhau đứng hai bên, hai người đứng ở cửa kiệu kéo tấm rèm thủy tinh kia ra.

Giờ phút này, rất nhiều người ở đây không khỏi nín thở, mắt nhìn chăm chăm không chớp về phía cửa kiệu, muốn nhìn xem thử rốt cuộc là nhân vật như thế nào mới trở thành tồn tại mẫu chốt trong đại hội thông gia này, thậm chí để cho trưởng lão đương quyền Thiên Võ cảnh làm phu khiêng kiệu.

Dưới vô số sự chú ý, một dáng hình thiếu nữ rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mà khi vị thiếu nữ này xuất hiện, bất kể là nam hay nữ cũng đều sửng sốt, cầm lòng không được mà bị vẻ ngoài của nàng hấp dẫn.

Đúng vậy, đây còn là một thiếu nữ, hơn nữa còn là một thiếu nữ vô cùng non nớt, thế nhưng vẻ đẹp của thiếu nữ này chẳng nữ tử nào ở đây có thể sánh bằng.

Người ta thường nói hoa tươi cần lá xanh tô điểm, người đẹp cũng cần người xấu đến tôn vinh, thế nhưng vẻ đẹp của thiếu nữ này căn bản là không cần những điều này, cho dù đứng ở vạn khóm hoa, so sánh ra mỹ nữ

này cũng sẽ là tồn tại thu hút nhất, là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, mê hoặc chúng sinh chân chính.

Này làn da tuyết trắng mà sáng trong, này khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào, này đôi mắt trong suốt như nước, kẻ trông thấy nàng ngay phút giây đầu tiên ắt không khỏi trống ngực đập nhanh, trở nên động lòng.

"Trời ạ, tại sao thế gian lại có cô gái xinh đẹp đến nhường này?"

Sau khi thiếu nữ này xuất hiện, tất cả mỹ nữ trên khán đài lập tức ảm đạm thất sắc, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào nàng, thậm chí một số người đã vì vẻ đẹp của nàng mà thềm thường nhỏ dãi.

"Thực sự là không ngờ, trong thiên hạ còn có cô nương thoát tục như vậy." Lúc này, ngay cả Từ Trọng Vũ vốn không bị nữ sắc mê hoặc cũng là hai mắt phát sáng, bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của thiếu nữ này.

Ngay cả Giới Thanh Minh cũng như vậy, từ trước đến nay gã luôn tự phụ nhưng sau khi nhìn thấy thiếu nữ này, gã cũng là không khỏi len lén nuốt nước bọt. Thậm chí, ngay cả thiếu niên Khương Vô Thương, thiên tài đến từ hoàng triều Khương thị, trước giờ chưa từng liếc mắt nhìn những mỹ nữ ở đây, lúc này cũng không khỏi há hốc miệng.

"Lại là nàng?"

Nhưng mà, so với người khác, Sở Phong trước nay vẫn luôn tương đối bình tĩnh lại hơi biến sắc, trong mắt hằn tràn đầy khiếp sợ, nội tâm càng là sóng to gió lớn, cuộn trào mãnh liệt.

Bởi vì lúc này, thiếu nữ xuất hiện ở cách hăn không xa chính là người hôm ấy hăn gặp ở Bạch Hồ sơn trang, thiếu nữ áo tím tranh giành Bạch Hồ Công Sát thuật với hăn, người có được thần thể trời ban kia.

Nhưng mà, trong thời gian một năm ngắn ngủi, thiếu nữ này đã không còn là tu vi Huyền Võ nhất trọng trước kia mà đã là Huyền Võ cửu trọng, Huyền Võ cửu trọng chân chính, nàng vậy mà từ Huyền Võ nhất trọng bước lên đến Huyền Võ cửu trọng trong thời gian một năm.

"Lợi hại, xem bộ dáng kia hẳn là chỉ mới mười lăm tuổi thôi nhỉ? Mười lăm tuổi đã bước vào Huyền Võ cửu trọng, đây chẳng phải là ngang tài ngang sức với tên Khương Vô Thương kia?"

Sau khi bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của thiếu nữ, mọi người cũng bắt đầu bị chấn nhiếp bởi thực lực cường đại của nàng, mới chừng ấy tuổi đã có tu vi như thế, thành tựu ngày sau quả thực không thể tưởng tượng nổi.

"Không ngờ nha đầu kia lại là người của Chí Tôn sơn trang, hơn nữa xem dáng vẻ này dường như thân phận và địa vị của nàng cũng không thấp. Không xong, chuyện năm đó nàng nhất định sẽ ghi hận trong lòng, không thể để cho nàng nhìn thấy ta được." Cảm thấy việc lớn không xong, Sở Phong liền muốn chân bôi dầu trơn, chuồn nhanh cho rồi.

"Sở Phong huynh đệ, người đi đâu đó? Đừng nói là tiểu mỹ nữ này cũng không thể làm cho người hứng thú chứ?" Còn không đợi Sở Phong xoay người, Cổ Bác đã tóm lấy cánh tay Sở Phong.

"À ờ... ta... Nguy rồi!" Sở Phong vốn định giải thích gì đó nhưng khi quay đầu lại, hẳn phát hiện một số người trên khán đài đã chú ý tới động tĩnh bên này của bọn họ mà đưa mắt nhìn về phía này, quan trọng nhất là thiếu nữ áo tím kia cũng đã nhìn thấy Sở Phong.

Sau khi nhìn thấy Sở Phong, nét mặt của nàng cũng hơi thay đổi, con người xinh đẹp bỗng nhiên co rụt lại.

Sở Phong phát hiện, trong mắt của nàng dần hiện ra một vết sát ý lạnh như băng, nhưng mà sát ý kia chỉ là chợt thoáng qua, tin rằng ngoài hẳn ra không ai khác phát hiện được.

Mà sau khi nhìn Sở Phong một lần, thiếu nữ áo tím kia cũng không nhiều lời, trái lại giả vờ như không biết Sở Phong, nghiêng gương mặt xinh đẹp trở về như trước.

Thấy thế, trái tim vọt lên cổ họng của Sở Phong cũng hạ xuống, thế là hắn sửa sang lại quần áo, cười hì hì nói với mọi người trên đài:

"Ngồi mệt mỏi, hoạt động gân cốt một chút." Nói xong, hắn ngồi xuống trở lại.

Mà lúc này, mấy chuyện vụn vặt của Sở Phong đã không còn được bao nhiêu người để ý đến nữa, bởi vì phần lớn mọi người đã tập trung sự chú ý về phía thiếu nữ áo tím.

Dưới tình hình như vậy, trang chủ Chí Tôn sơn trang chậm rãi đi đến bên cạnh thiếu nữ áo tím, gương mặt đầy kiêu ngạo mà tuyên bố với mọi người:

"Đây là nghĩa nữ của Tần Lô ta - Tử Linh. Để biểu thị thành ý thông gia cùng chư vị, trong đại hội thông gia lần này, Tử Linh cũng là đến là với tư cách một trong trăm vị giai nhân của Chí Tôn sơn trang ta mà kết duyên cùng chư vị."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Rèn Luyện Đặc Biệt

"Tử Linh? Linh đang tử sắc sao? Cũng thật là một cái tên rất thích hợp với năng lực bản thân, xem ra người đặt tên cho nàng biết nàng là thần thể trời ban. Chí Tôn sơn trang này không đơn giản, vậy mà âm thầm bồi dưỡng một vị thần thể trời ban. Trước mặt của nha đầu này, ngay cả Khương Vô Thương kia hẳn là cũng không thể sánh bằng đâu nhỉ?" Sở Phong là một người tận mắt chứng kiến thực lực của Tử Linh, hẳn sâu sắc hiểu rõ sự cường đại của nàng.

Đừng nhìn thấy hiện giờ Tử Linh bề ngoài có tu vi là Huyền Võ cửu trọng, nhưng chiến lực chân chính của nàng ngay cả Sở Phong cũng kém xa. Cho nên Sở Phong cảm thấy, e rằng dù là Giới Thanh Minh, người có tu vi Thiên Võ nhất trọng đồng thời còn cầm trong tay kỳ binh, cũng chưa chắc là đối thủ của Tử Linh này.

Lúc này, tại trên khán đài tề tựu những thiên tài đứng đầu nhất trong thế thế hệ trẻ của chín châu, thế nhưng mọi người lại không biết, thiên tài mạnh nhất lại là Tử Linh, người thiếu nữ áo tím đẹp tựa thiên tiên kia.

Vẻ đẹp của Tử Linh không cần phải nghi ngờ là đã làm choáng ngợp toàn trường. Bốn người Đường Nhất Tu trước đó còn đang lưu luyến trên người chín vị mỹ nữ kia thì lúc này đã hoàn toàn là không nỡ dời mắt khỏi Tử Linh, liên tục nhắc đi nhắc lại:

"Thế gian lại có nữ tử xinh đẹp như thế, tuổi chừng này mà đã làm say mê người ta như vậy, nếu như sau này trưởng thành, vậy còn đến mức nào? Có thể lấy được nữ tử này, cuộc đời còn cầu mong chi nữa?"

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ cũng bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của Từ Linh. Nhất là kẻ cực kì tự phụ như Giới Thanh Minh, hẳn lúc này cũng đang thầm nghĩ trong lòng: "Nếu hỏi nữ tử nào mới có thể theo bên cạnh ta, ta đáp, nhất định là cô gái này chứ không ai."

"Sở Phong, đây thật là một cơ hội khó có được, ở đại hội thông gia này người nhất định phải giành được trái tim của nàng ấy, cướp nàng về tay, bằng không người đã bỏ qua một cái cái cơ duyên lớn lao rồi đó." Đản Đản cười hì hì nhắc nhở.

"Cái gì? Người đừng có đùa! Nha đầu kia nguy hiểm thế nào không phải là người không biết, huống hồ nàng chắc chắn là hận ta muốn chết, người để cho ta đi tán tỉnh nàng sao? Vậy còn chẳng phải là người để cho ta dẫm vào miệng cọp, tự tìm đường chết hay sao?" Sở Phong không cần nghĩ ngợi đã cự tuyệt ngay.

"Người thì biết cái gì chứ, thần thể trời ban chính là người được trời cao chiếu cố, bẩm sinh đã có năng lực người bình thường không có được, bọn họ là có thần lực trời ban. Thứ thần lực này, nếu giáng xuống trên người nam tử thì còn tốt, nhưng nếu giáng xuống một người nữ tử, vậy thì vị hôn phu tương lai của nàng cũng sẽ nhận được lợi ích lớn lao." Đản Đản nhắc nhở.

"Lợi ích lớn lao? Lợi ích gì?" Nghe được hai chữ lợi ích, Sở Phong lập tức hứng thú, không khỏi truy vấn.

"Chỉ cần người cùng nàng làm chuyện nam nữ, cướp đoạt lấy lần đầu tiên của nàng, vậy thì thần lực trời ban độc hữu của nàng cũng sẽ bị người hấp thụ một bộ phận, chuyển hóa thành sức mạnh chuyên biệt của người. Loại thần lực này, đối với người thường thì sẽ có trợ giúp cực lớn về phương diện tu võ, nhưng nếu là với người mà nói, không chừng sẽ làm cho người lĩnh ngộ sức mạnh thần lôi trong cơ thể. Tuy rằng bây giờ người

có thể dựa vào sức mạnh của lôi đình kim sắc và lôi đình lam sắc, nhưng tin rằng người cũng biết đó cũng chẳng phải là sức mạnh chân chính của chúng nó. Sức mạnh của chúng nó, người căn bản là không cách nào lĩnh ngộ được, tất nhiên cũng không cách nào sử dụng. Nhưng nếu người có thể làm chuyện nam nữ với Tử Linh kia, cướp đoạt một phần thần lực từ trên người nàng, nói không chừng người sẽ có cơ hội lĩnh ngộ huyền bí của thần lôi kia. Cho dù không lĩnh ngộ thì cũng sẽ làm cho tu vi của người tiến lên một bước." Đản Đản giải thích cặn kẽ.

"Còn có chuyện như vậy?" Giờ khắc này, Sở Phong cũng mừng như điên, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Bởi vì đúng như lời Đản Đản, từ lúc đầu hắn đã cảm nhận được thần lôi trong cơ thể mình ẩn chứa sức mạnh cường đại đến mức nào, đó là một loại sức mạnh khủng khiếp không cách nào hình dung nổi, khủng khiếp đến mức dường như vốn không nên tồn tại trong trời đất.

Thế nhưng hắn cũng chỉ là cảm nhận được, lại chẳng cách nào khống chế thần lôi kia chứ đừng nói đến lấy được sức mạnh của nó. Cho nên sau khi nghe thấy lời Đản Đản, hắn lập tức thay đổi ý định.

Cho dù phía trước là núi đao biển lửa hắn cũng muốn thử đi qua núi đao biển lửa một lần. Hắn quyết định, bất kể là như thế nào cũng phải tán tỉnh được Tử Linh, bởi vì hắn không muốn bỏ qua cơ hội có được sức mạnh của thần lôi. Tử Linh quả thực hấp dẫn chú ý nam tử toàn trường, không liên quan gì đến tuổi tác, không chỉ thế hệ trẻ mà ngay cả cường giả thế hệ trước cũng đều cười hí mắt thưởng thức thiếu nữ có vẻ đẹp vô song này.

Nhất là sau khi trang chủ Chí Tôn sơn trang Tần Lôi tuyên bố Tử Linh lại còn là nghĩa nữ của ông ta, mọi người lại càng thêm coi trọng thiếu nữ này.

Tại thời khắc này, trên khán đài tráng lệ này, nơi đỉnh núi này, thiếu nữ tên là Tử Linh kia chắc hẳn là người nổi bật nhất, không thể nghi ngờ.

"Các vị, đại hội thông gia đến bước này cũng là lúc tuyên bố với mọi người phương thức kết duyên rồi."

"Điểm xuất phát để Chí Tôn sơn trang ta tổ chức đại hội thông gia này rất đơn giản. Đầu tiên là muốn cho tìm cho những cô nương ưu tú của Chí Tôn sơn trang ta một chỗ dựa tốt, hơn nữa cũng mượn dịp này quảng giao hảo hữu trong thiên hạ, mở rộng mạng giao thiệp của Chí Tôn sơn trang ở Cửu Châu đại lục."

"Có lẽ sẽ có người hỏi, nam tử tham gia đại hội thông gia hôm nay chừng gần nghìn người, nhưng các cô nương cũng chỉ có một trăm, vậy thì chia thế nào đây? Là muốn tiến hành một hồi luận bàn tử võ hay sao?"

"Dĩ nhiên không phải, tuy rằng Tần Lôi ta cũng muốn các cô nương của Chí Tôn sơn trang ta tìm được một vị hôn phu thực lực mạnh mẽ nhưng cũng không chỉ giới hạn ở thực lực bây giờ, mà ta là càng vừa ý tiềm lực tương lai hơn."

"Đây cũng là lý do vì sao lúc khảo hạch sơ bộ ta lại mở hai tòa địa cung Vô Cực, cũng vì sao mà lúc này ở đây có nhân tài Huyền Võ cảnh cũng có cả nhân tài Nguyên Võ cảnh."

"Đừng thấy bây giờ thực lực các vị chênh lệch lớn, nhưng các vị lại có một đặc điểm giống nhau, đó chính là đều rất có thiên phú trong phương diện tu võ, trong tương lai sẽ phát triển rất tốt."

"Nói đến đây, có lẽ sẽ có người hỏi, nếu không cần luận bàn tử võ mà bình chọn ai có thể ôm mỹ nhân về, vậy thì đại hội thông gia muốn tiến hành thế nào đây?"

"Thực ra điều này vẫn rất là đơn giản, ta trao quyền lựa chọn này cho một trăm vị cô nương đây. Chí Tôn sơn trang ta sẽ tổ chức một lần rèn luyện đặc biệt, trong cuộc rèn luyện này, trăm vị cô nương Chí Tôn sơn trang ta cũng sẽ tham gia, cũng là cung cấp cho các vị cơ hội chung đụng gần gũi."

"Trong thời gian cùng nhau, tin rằng trong lòng một trăm vị cô nương đây sẽ có một lang quân vừa ý, mà sau khi cuộc rèn luyện này kết thúc, trăm vị cô nương sẽ tuyên bố người mình vừa ý là ai. Khi đó cũng là lúc kết thúc viên mãn đại hội thông gia này." Chí tôn trang chủ Tần Lô cao giọng giải thích.

"Thì ra là như vậy sao? Để cho chúng ta bằng vào năng lực của mình hấp dẫn sự chú ý của trăm vị mỹ nữ mà không phải đơn thuần dùng võ lực phân cao thấp? Phương pháp này cũng thật thú vị."

Lúc này, đám người bắt đầu xao động, rất nhiều người đều biểu thị tán thành, bởi vì phương pháp của Tần Lô chẳng khác nào đều cho mọi người một cơ hội như nhau.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Chuẩn Bị Khai Chiến

"Để cho chúng ta tiếp xúc với trăm vị mỹ nữ, dùng thực lực của bản thân chinh phục mỹ nữ, ôm mỹ nhân về sao? Nếu bàn về độ anh tuấn, người ở đây ai có thể qua được bốn huynh đệ chúng ta chứ?" Đường Nhất Tu tràn đầy tự tin.

"Ba vị huynh đệ, chín vị mỹ nữ kia các người cứ tùy tiện chọn lựa, ta chỉ cần một mình Tử Linh cô nương là được." Tống Thanh Phong nói ra.

"Tống Thanh Phong, người thật không biết xấu hổ, người cũng không hỏi xem thử, bây giờ bốn huynh đệ chúng ta ai còn nhớ nhung đến chín vị mỹ nữ kia chứ? Hiện tại người trong lòng còn chẳng phải là Tử Linh cô nương hay sao? Huống hồ, so với Tử Linh cô nương, chín nha đầu kia còn coi là mỹ nữ à?" Bạch Vân Phi cười lạnh mà nói.

"Sao nào? Nghe ý tứ này, Vân Phi là muốn cạnh tranh với Tống Thanh Phong ta một chút ấy nhỉ?" Tống Thanh Phong mặt mày tối sầm, vậy mà trở mặt.

"Này, ầm ĩ cái gì, mọi người cạnh tranh công bằng là được." Lưu Tiêu Dao lên tiếng.

"Hừ, cạnh tranh thì cạnh tranh, ai sợ ai?" Ba người còn lại đều hừ lạnh một tiếng.

Bốn người này nói chuyện với nhau đều là dùng truyền âm cho nên những người khác cũng không chú ý bọn họ bàn luận cái gì. Mà ở sau khi

tuyên bố xong phương thức kết duyên của đại hội thông gia, trang chủ Tần Lô lại tuyên bố một lần nữa:

"Về phần địa điểm lần rèn luyện đặc biệt này, chính là ngay ở núi Vạn Yêu."

Lời này vừa nói ra lập tức dấy lên một trận xao động, rất nhiều người không rõ chân tướng đều giật mình, núi Vạn Yêu là chỗ nào chứ? Đó thế nhưng là cấm địa!

Chẳng phải Chí Tôn sơn trang vẫn luôn công khai tuyên bố lệnh cấm chỉ, không cho bất cứ kẻ nào bước vào núi Vạn Yêu sao? Tại sao hôm nay họ lại muốn chủ động tiến vào núi Vạn Yêu?

Đối với sự khó hiểu của người ngoài, những kẻ sớm nhận được tình báo thì khéo miệnh nhếch lên một nụ cười chờ mong, bởi vì trò hay rất cuộc cũng đã bắt đầu rồi.

"Mọi người đừng kinh ngạc, nếu đã là rèn luyện đặc biệt thì luôn sẽ có chỗ đặc thù. Tần Lô ta tìm hôn phu cho một trăm vị cô nương của Chí Tôn sơn trang ta, tất nhiên yêu cầu phải khắc khe một chút."

"Tuy rằng thiên phú tu võ là ắt không thể thiếu, nhưng tinh thần can đảm càng là cần thiết. Về phần thứ như lòng can đảm, chỉ khi ở thời điểm gặp nguy hiểm chân chính mới có thể biểu hiện ra."

"Mà núi Vạn Yêu chính là nơi tốt nhất để khảo nghiệm lòng can đảm của một người. Đương nhiên, bước vào núi Vạn Yêu chắc chắn sẽ có nguy hiểm, thậm chí phải bỏ mạng bên trong đó, cho nên Tần Lô ta cũng không làm khó mọi người. Nếu như vị nào cảm thấy mình không cách nào tự vệ được trong núi Vạn Yêu thì có thể chọn rời khỏi ngay bây giờ, Tần Lô ta tuyệt đối không ngăn cản."

Lúc này đám người càng thêm rối loạn nghiêm trọng, mọi người đều đang bàn tán xôn xao, xì xào nói chuyện, nhưng mãi đến nửa canh giờ trôi qua lại không ai lựa chọn rời khỏi. Nguyên nhân rất đơn giản, đến lúc này rồi, ai lại bằng lòng dễ dàng từ bỏ như thế?

Huống hồ chi, lúc này rời khỏi chính là nói cho mọi người mình không làm được, không chỉ không lấy được nữ tử của mình mà còn bồi nhọ thế lực phía sau, sau này trở lại trong thế lực cũng khó mà ngẩng cao đầu.

Cho nên hiển nhiên là không ai chọn từ bỏ, mà thấy tình huống như vậy, Tần Lôì mỉm cười đắc ý, tất cả đều nằm trong khống chế của ông ta, cục diện trước mắt đúng như ông ta dự đoán.

"Xem ra Tần Lôì ta không nhìn lầm người, những người trẻ tuổi đang ngồi đây đều là người nổi bật nhất Cửu Châu đại lục ta. Đây không chỉ là trên phương diện thiên phú tu luyện mà về phần can đảm cũng là như vậy."

"Nếu đã như thế, ta liền tuyên bố chi tiết cụ thể lần rèn luyện này cùng với tình hình của núi Vạn Yêu. Núi Vạn Yêu chính là nơi yêu thú thống trị, yêu thú trong đó nhiều không đếm xuể, mỗi con đều có tu vi mạnh mẽ, không thể kinh thường."

"Núi Vạn Yêu được chia làm năm khu vực, năm khu vực phân ra nằm trong tay của năm vị yêu vương. Năm vị yêu vương này chẳng những có thực lực rất mạnh mẽ, mà giữa chúng còn không có mối bất hòa nào, trái lại là quan hệ cực kỳ tốt. Đây cũng có nghĩa là năm yêu vương này là một đoàn thể, yêu thú bên trong cả ngọn núi Vạn Yêu là đoàn kết nhất trí."

"Hơn nữa vì yêu thú cực kỳ ghét nhân loại, cho nên ta xếp núi Vạn Yêu vào một trong những nơi nguy hiểm nhất Cửu Châu đại lục."

"Đây cũng là nguyên nhân vì sao Chí Tôn sơn trang ta coi nó là cấm địa, cấm bất cứ kẻ nào bước chân vào núi Vạn Yêu." Tần Lôì giải thích cặn kẽ.

"Nếu núi Vạn Yêu hung hiểm như vậy, yêu thú nguy hiểm như thế, chúng ta bước vào trong đó rồi bị chúng nó phát hiện, chẳng phải là sẽ chọc chúng nó giận dữ hay sao, ông không sợ chúng nó trả thù? Ông đúng là đang đùa với lửa."

Đúng lúc này, Khương Vô Thương đang ngồi trên khán đài lại đột nhiên lên tiếng. Thực ra đây là câu mà rất nhiều người muốn hỏi, thế như dám hỏi ra như vậy cũng chỉ có một mình y.

"A, cậu nói không sai, nếu bị yêu thú phát hiện chúng ta bước vào núi Vạn Yêu, với thủ đoạn của bọn chúng, bọn chúng nhất định sẽ trả thù nhân loại."

"Song, sở dĩ ta vẫn làm vậy đó là vì những năm gần đây, yêu thú núi Vạn Yêu cũng không an phận. Bên ngoài núi Vạn Yêu liên tục có nhân loại gặp bất trắc, thậm chí có vài thôn xóm còn lọt vào tàn sát, mà trải qua điều tra thì phát hiện, kẻ phạm vào tội nghiệt này chính là yêu thú núi Vạn Yêu."

"Núi Vạn Yêu sớm đã tuyên chiến với nhân loại chúng ta, chuyện hôm nay ta muốn làm chẳng qua chỉ là phản kích, cho nên ta không sợ chúng nó trả thù, bởi vì điều ta muốn chính là thẳng thừng khai chiến, để cho yêu thú núi Vạn Yêu biết sự cường đại của nhân loại chúng ta, để cho ngày sau chúng nó có thể an phận một chút." Tần Lô giải thích.

"Thế nhưng ông cũng không tự tin cho nên mới kéo bọn ta xuống nước cùng, muốn mượn sức bọn ta đối phó núi Vạn Yêu đúng không?" Khương Vô Thương lại chất vấn một cách ác liệt.

"Ha ha." Nghe thế, Tần Lô lại cười lớn, sau đó thì nói: "Ta biết ngay có người sẽ nghĩ như vậy. Chí Tôn sơn trang của ta quả thực muốn thông qua lần đại hội thông gia này mà thành lập nhịp cầu khơi thông với các thế lực đang ngồi đây, nhưng cũng chưa nghĩ đến việc muốn mượn sức các vị

để tấn công núi Vạn Yêu. Bởi vì, Chí Tôn sơn trang ta tự thân đã có năng lực tấn công núi Vạn Yêu."

Nói xong, Tần Lôi phất ống tay áo, theo sau đó, hai mươi bóng người giáng xuống từ trên không, đứng ở phía sau Tần Lôi. Đây là hai mươi lão giả, bốn vị lúc trước khiêng kiệu cho Tử Linh cũng ở đó, bọn họ đều là trưởng lão đương gia của Chí Tôn sơn trang, quan trọng nhất là toàn bộ bọn họ đều có khí tức của cao thủ Thiên Võ cảnh.

"Lại có đến hai mươi trưởng lão Thiên Võ cảnh, Chí Tôn sơn trang vậy mà cường đại đến mức này?"

Giờ khắc này, nhiều người ở đây cũng giật mình không thôi, ngay cả Sở Phong cũng cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì hẳn có thể cảm giác được hai mươi vị trưởng lão đương gia này chẳng những đều là cao thủ Thiên Võ cảnh, mà trong đó mấy vị đã bước vào Thiên Võ nhị trọng, thậm chí tam trọng.

Thiên Võ cảnh không như những cảnh giới khác, mỗi một trọng đều là hồng câu(1) khó qua, điều này làm cho vài người thiên tư bất phàm trung niên đã bước vào Thiên Võ cảnh, thế nhưng trong quãng đời sau lại không cách nào tiến thêm một bước, lúc tuổi già cũng vẫn chỉ là Thiên Võ nhất trọng.

Mà trong những trưởng lão của Chí Tôn sơn trang vậy mà có cả người đã bước vào Thiên Võ nhị trọng, thậm chí tam trọng. Vậy thì vị trang chủ này rốt cuộc là có cảnh giới gì? Chí Tôn sơn trang rốt cuộc đã cường đại đến mức nào đây?

(1) Hồng câu: chỉ kênh đào thời cổ đại, nay thuộc tỉnh Hà nam, là ranh giới Hán - Sở ở Trung Quốc, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng, khó qua.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Giai Nhân Viếng Thăm

"Thực lực của Chí Tôn sơn trang vậy mà hùng mạnh như vậy, có hai mươi trưởng lão đương gia Thiên Võ cảnh, lại như theo lời trang chủ nói, họ không chỉ có hai mươi một cao thủ Thiên Võ cảnh?"

Giờ khắc này, cường giả của các phương thế lực đều cau mày, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an không rõ, cho dù là các thế đứng đầu đến từ các châu khác cũng là như vậy.

Bởi vì từ trên phương diện nào đó mà nói, thực lực Chí Tôn sơn trang thể hiện ra đã vượt qua bọn họ, lúc này những kẻ duy nhất có thể duy trì bình tĩnh cũng chỉ có hai thế lực đặc thù là Giới Linh công hội và Giới thị tộc nhân.

"Không phải là ta khinh thường núi Vạn Yêu, thế nhưng Chí Tôn sơn trang ta tuyệt đối có năng lực quét sạch núi Vạn Yêu. Hôm nay, đại quân của Chí Tôn sơn trang ta đã tập kết xong xuôi, ngày mai sẽ phát động tấn công vào núi Vạn Yêu, để cho bọn chúng biết sự cường đại của nhân loại chúng ta, để cho bọn chúng nhận thức được mình vẫn nên co đầu rút cổ trong núi Vạn Yêu của chúng, cái địa bàn nhỏ nhoi kia cho tốt."

"Mà cuộc rèn luyện của đại hội thông gia cũng sẽ bắt đầu từ lúc đó."

"Chư vị yên tâm, mặc dù là một cuộc rèn luyện thử thách lòng can đảm, nhưng ta cũng sẽ không để các vị phải mạo hiểm không cần thiết."

"Chúng ta sớm đã điều tra được địa hình của núi Vạn Yêu, bên trong núi Vạn Yêu có hai khu vực ít yêu thú nhất, thực lực cũng kém cỏi, cuộc

rèn luyện của các vị sẽ tiến hành ở hai khu vực này. Dĩ nhiên, sau khi bước vào nơi đó, các vị liền phải tự dựa vào chính mình rồi."

"Nhưng mà ta khuyên các vị, tốt nhất là nên giết hết tất cả yêu thú mà các vị nhìn thấy, bằng không chúng nó chắc chắn sẽ giết chết các vị. Cho dù không có cách nào giết chết các vị thì chúng nó cũng sẽ dẫn yêu thú cường đại hơn đến giết các vị."

"Cuộc rèn luyện này kéo dài mười ngày, mười ngày sau các vị có thể rời khỏi núi Vạn Yêu, Chí Tôn sơn trang ta sẽ phái người đón các vị trở về Chí Tôn sơn trang."

"Khi đó, tin rằng trong lòng một trăm vị cô nương của Chí Tôn sơn trang ta cũng đã có đối tượng hài lòng, mà các vị, rốt cuộc là ai có thể làm vui lòng trăm vị cô nương đây thì phải xem biểu hiện của các vị trong mười ngày này rồi." Tần Lôi mở miệng lần nữa, và lại có vô cùng phấn khích, tràn đầy tự tin. Mà sau khi chứng kiến thực lực của Chí Tôn sơn trang, quả thật cũng không ai còn nghi vấn gì nữa, đều chấp nhận cuộc rèn luyện đặc biệt này.

Sau đó, trên đỉnh núi này diễn ra một vũ hội hoàn toàn mới mẻ. Ở trên khán đài, các giai nhân thể hiện ra tư thái xinh đẹp cùng với kỹ thuật nhảy múa duyên dáng của mình, người xem hứng thú bừng bừng, hoan hô không ngớt.

Thậm chí có vài kẻ vô sỉ, lại bị các mỹ nữ làm cho không thể kiềm chế nổi, trốn trong một góc yên tĩnh, vừa nhìn mỹ nữ trên đài vừa lén lén làm chuyện hạ lưu.

Nhưng mà, vị Tử Linh cô nương kia lại không tham gia màn diễn này, sau khi Tần Lôi tuyên bố xong chi tiết cuộc rèn luyện, nàng đã rời đi trước dưới sự hộ tống của các trưởng lão.

Về phần Sở Phong sao, hẳn cũng chẳng có hứng thú gì với những mỹ nữ còn lại mà là chuyên tâm uống rượu với đám người Cổ Bác, Từ Trọng Vũ và người của Giới Linh công hội.

Trước mắt, hẳn đã vô tình hữu ý gây thù với không ít kẻ địch, sau khi bước vào núi Vạn Yêu ắt sẽ có kẻ ra tay với hẳn, cho nên chỗ dựa duy nhất của hẳn cũng chỉ có người của Giới Linh công hội.

Sau khi nâng chén một hồi, bóng đêm đã nồng, vì ngày mai còn đi đến núi Vạn Yêu, Từ Trọng Vũ cho rằng đám tiểu bối Giới Linh công hội vẫn nên về nghỉ sớm đi, đám người Sở Phong dĩ nhiên là hưởng ứng lời này.

Về đến phòng, Sở Phong trước tiên là pha một bình trà xanh, bởi vì hôm nay vui vẻ nên hẳn thật sự uống không ít, cần dùng trà để giải rượu.

Sau khi pha trà xong, Sở Phong tay cầm chén trà đi đến trước cửa sổ, hẳn vừa uống vừa nhìn ra bóng đêm xa xa nhưng trên thực tế là trong đầu hẳn đang sắp xếp lại địa đồ trong kí ức.

Bản địa đồ này là thứ tên yêu thú thần bí trong Tu La Quỷ tháp từng cho hẳn xem qua, mà địa hình bản địa đồ này ghi chép lại chính là địa hình của núi Vạn Yêu.

Ở vùng trung tâm núi Vạn Yêu có một cung điện rộng lớn dưới mặt đất, mà bên trong cung điện kia có thứ mà Sở Phong cần. Nhưng mà, bên ngoài cung điện dưới lòng đất này có năm khu vực đặc thù, canh giữ bảo vệ nó như những pháo đài. Không cần suy nghĩ Sở Phong cũng biết năm khu vực đó là cái gì, chắc chắn là các khu vực do năm vị yêu vương chưởng quản. Cho nên cũng có thể nói là, năm đại yêu vương biết bảo vật Sở Phong muốn có được là thứ gì, thậm chí năm đại yêu vương cũng có quan hệ đặc thù với yêu thú thần bí bên trong Tu La Quỷ tháp. Mà lúc ấy, yêu thú thần bí kia cũng không nói cho Sở Phong sự nguy hiểm của núi Vạn

Yêu, cho nên tuy rằng yêu thú thần bí kia đưa cho hắc vị trí bảo vật nhưng cũng chẳng khác nào là cho hắc một khảo nghiệm.

Soạt. Đúng lúc này, Sở Phong chợt thấy hoa mắt, một vệt sáng tím nhanh như tia chớp mà lướt vào phòng từ ngoài cửa sổ.

"Không tốt." Sở Phong theo bản năng cảm thấy không ổn, hắc vọt nhảy lên, muốn lập tức chạy trốn theo lối cửa sổ. Thế nhưng, ngay khi Sở Phong nhảy lên về phía cửa sổ thì "oạch" một tiếng, tựa như đụng phải tường đồng vách sắt, hắc bản ngược trở về, rơi ngã xuống đất.

"Lam sắc kết giới?" Sở Phong bị đụng ngã lăn quay trên đất, ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện trên cửa sổ lại có kết giới lực lam sắc bao trùm thành một kết giới vô hình, đồng thời kết giới cũng đã phong tỏa cả căn phòng lại.

Ngoảnh đầu nhìn ra sau, quả nhiên giống như Sở Phong dự đoán, một dáng hình xinh đẹp đang đứng bên trong phòng hắc. Đó là một thiếu nữ mặc váy dài màu tím, gương mặt đẹp tuyệt vời, chính là người làm choáng ngợp cả ngọn núi ngày hôm nay - Tử Linh.

"Nàng ta vậy mà đã trở thành giới linh sư lam bào?" Sở Phong nghĩ trong lòng, thật không ngờ Tử Linh chỉ là Huyền Võ cửu trọng mà đã là giới giới linh sư lam bào.

Thế nhưng kết giới lực lam sắc rõ ràng ít nhất phải có Thiên Võ cảnh mới có thể đạt được, bằng vào tu vi Huyền Võ cửu trọng mà nàng ta lại có được sức mạnh của giới linh sư lam bào, đây thật là bất bình thường. Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút thì cũng có thể chấp nhận, Thiên Võ cảnh mới có được kết giới lực lam sắc chính là lẽ thường. Thế nhưng rất nhiều người là có thể đánh vỡ lẽ thường, tỷ như bản thân Sở Phong cũng đã từng đánh vỡ rất nhiều lẽ thường. Ngay cả hắc còn có thể, huống chi là thần thể trời ban chứ?

"A thì ra là Tử Linh cô nương, đều nói nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nửa đêm cô xông vào phòng của ta, chẳng lẽ là có ý đồ bất chính gì?"

Tuy rằng Sở Phong giật mình về thực lực của Tử Linh nhưng cũng không quá kinh sợ, hắn chỉ đứng dậy, tiêu sái phủi cát bụi trên người, sau đó mỉm cười thân thiện với Tử Linh.

Soạt! Nhưng đột nhiên, thân hình Tử Linh chợt nhoáng lên, xuất hiện trước người Sở Phong như quỷ mị, cùng lúc đó, bàn tay ngọc trắng mịn đã bóp lấy cổ hắn.

"Ặc." Giờ khắc này Sở Phong có thể cảm giác được tầng tầng sức mạnh cường đại cuộn quét vào trong cơ thể hắn, phong tỏa toàn bộ động tác của hắn.

Toàn thân hắn lúc này không còn chút sức lực, đừng nói là phản kháng, ngay cả nói thôi cũng không nói được, chỉ có thể nhìn gò má tuyệt mỹ của Tử Linh từ chút từng chút một đến gần mình.

Cuối cùng, Tử Linh nói bên tai Sở Phong bằng thứ ngữ điệu cực kỳ lạnh lùng: "Không được kể chuyện của ta cho bất cứ ai. Bằng không, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc bể, ta cũng sẽ bầm thây ngươi thành vụn đoạn."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Chiến Hỏa Nổi Lên

"Nha đầu chết tiệt, dám uy hiếp người như vậy. Sở Phong, giao cơ thể người cho ta khống chế, xem bản nữ vương giáo huấn nha đầu chết tiệt này một chút."

Giờ khắc này, Đản Đản đã nổi giận rồi, Sở Phong có thể rõ ràng cảm nhận được lửa giận của Đản Đản. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên Sở Phong bị người ta uy hiếp, thế nhưng lần này Đản Đản lại phần nộ vô cùng.

"Không cần, tự mình ta có thể ứng phó." Mà Sở Phong thì hừ lạnh một tiếng, theo sau đó hai loại lôi đình chảy trong máu của hắn như là núi lửa bộc phát, bắt đầu sôi lên sùng sục.

Ầm... Đột nhiên, bên trong cơ thể Sở Phong như nổ tung, một luồng khí tức cuồng bạo bộc phát ra ngoài.

Dưới tình huống đó, bàn tay của Tử Linh đang bóp cổ Sở Phong lập tức run lên, sau đó nàng vội vàng buông tay ra, đồng thời lùi về sau mấy bước.

"Con mắt của người?!"

Nhìn con người xanh vàng đan vào nhau của Sở Phong, cảm nhận được khí tức của Sở Phong nháy mắt thăng lên đến Huyền Võ ngũ trọng, sắc mặt Tử Linh không khỏi biến đổi, ánh mắt nàng vậy mà lại hiện lên một chút kiêng dè.

"Người quả nhiên rất khác thường, người cũng không phải là thần thể trời ban nhưng lại có sức mạnh không thua gì thần thể trời ban. Nhưng người bây giờ cũng không phải đối thủ của ta, bởi vì nơi này là địa bàn của ta, nếu ta muốn giết người, người chắc chắn chạy không thoát."

"Song, người cũng không cần sợ, ta sẽ không giết người, ta chỉ mong người có thể giữ bí mật, đừng cho kẻ khác biết về thể chất đặc thù của ta."

"Đồng thời ta cũng sẽ bảo đảm không tiết lộ với ai về bí mật của người, không cho người khác biết người là một tên quái thai nắm giữ năng lực kì quái."

Tử Linh nói bằng giọng điệu cực kỳ nhu hòa như đang cò kè mặc cả với Sở Phong. Hơn nữa đôi mắt to long lanh của nàng cũng nhìn chăm chăm Sở Phong đầy cảnh giác, như sợ hã có hành động gì, bởi vì nàng quá thật không nhìn thấu được Sở Phong.

Tuy rằng lúc này hai tròng mắt của Sở Phong rất kì dị, nhưng so với sức mạnh hắc sắc thẩm thấu ra khỏi cơ thể Sở Phong lúc trước vẫn có chênh lệch rất lớn. Nàng biết Sở Phong vẫn chưa sử dụng sức mạnh chân chính, mà sức mạnh kia cũng là thứ nàng kiêng dè.

Sở Phong cũng không để ý đến Tử Linh mà là xoa xoa cái cổ của mình, sau đó liếc nhìn Tử Linh rồi nói: "Vừa rồi là người cố ý thử ta? Nếu ta không có năng lực phản kháng, hẳn là người sẽ trực tiếp ra tay giết ta đúng không?"

Nghe nói như thế, đồng tử Tử Linh bỗng nhiên co rút lại, nàng không trả lời Sở Phong mà đi thẳng đến trước cửa sổ rồi mới quay đầu lại nói: "Nhớ kỹ lời của ta, nếu người dám nói ra bí mật của ta, tin tưởng ta, người chắc chắn sẽ chết rất thảm." Nói xong, Tử Linh động ý niệm, kết giới bao trùm gian phòng lập tức biến mất, chỉ thấy thân thể mềm mại của nàng chột nháy lên, rồi như quỷ my mà biến mất trong màn đêm.

"Nha đầu này quá nguy hiểm, vừa rồi ta thực sự cảm nhận được sát ý của nàng ta." Sau khi Tử Linh rời đi, Sở Phong thở phào nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng.

Bởi vì hắn biết, nếu như Tử Linh động thủ thật, hắn bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của Tử Linh, cho dù là mượn sức mạnh của Đản Đản đi nữa cũng không phải là đối thủ của nàng, nha đầu kia quả thật là quá đáng sợ. Nhưng mà cũng may, dường như Tử Linh thực sự bị Sở Phong hù dọa, ít nhất là trước mắt nàng sẽ không ra tay hạ sát Sở Phong. Mà điều Sở Phong nhức đầu nhất không phải là cái này, hắn nhức đầu là hắn lại muốn tán tỉnh Tử Linh. Thế nhưng đối mặt với một nữ nhân muốn giết mình để diệt khẩu, vậy còn tán tỉnh thế nào đây? Thật là quá khó. Nhưng lúc này Sở Phong cũng chẳng còn bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể nghe theo ý trời, thuận theo tự nhiên, dù sao thì mục đích thực sự trong chuyến này của hắn là bảo vệ thần bí bên trong núi Vạn Yêu.

Ngày hôm sau, Sở Phong rời khỏi giường thật sớm, đi theo các cường giả đứng đầu của Chí Tôn sơn trang bước lên hành trình tiến về núi Vạn Yêu. Chuyến đi này chẳng những có trang chủ Chí Tôn sơn trang, hơn ngàn người tham gia đại hội thông gia như Sở Phong, mà còn có cả nhân vật đại biểu đến từ các phương thế lực. Để tỏ lòng thành ý thông gia, bọn họ đều chủ động muốn giúp đỡ Chí Tôn sơn trang cùng tấn công yêu thú núi Vạn Yêu.

Tuy rằng bề ngoài mấy tên đại biểu của các thế lực này hiên ngang lắm liệt, rất có lòng thành, thế nhưng Sở Phong cùng với người của Chí Tôn sơn trang đều biết rất rõ, trên thực tế, sở dĩ bọn họ bằng lòng nhảy vào vùng nước đục này cũng là vì kho tàng bên trong núi Vạn Yêu.

Trải qua mấy ngày đi đường, bọn họ rốt cuộc đi đến nơi cấm địa của Tân châu, núi Vạn Yêu. Thế nhưng lúc này dãy núi mệnh mệnh này đã sớm không yên bình nữa, rất nhiều nơi đã bộc phát lửa khói chiến tranh, đội quân Chí Tôn sơn trang tập hợp được trước đó đã tiên phong phát động tấn

công. Mà sau khi nhìn thấy cuộc chiến trên núi Vạn Yêu, trang chủ Chí Tôn sơn trang cùng với các trưởng lão đương gia, còn có cả cường giả các phương thế lực đều gia nhập chiến trường trước, đi vào trong vùng núi non mênh mông, chỉ để lại hai vị trưởng lão đương gia phụ trách cuộc rèn luyện của đám người Sở Phong.

Ầm... ầm... ầm...

Cuối cùng, đám người Sở Phong cười bạch đầu điều đáp xuống bên ngoài núi Vạn Yêu. Ở đây tương đối yên tĩnh, cũng không có lửa khói chiến tranh nhưng vẫn có thể nghe thấy từng trận nổ đùng đoàng ở phía xa, thỉnh thoảng còn có tiếng rống giận dữ của yêu thú kinh động trời đất rung lên một trận. Có thể tưởng tượng được, tình hình chiến đấu ở phương xa kịch liệt đến mức nào.

"Chư vị, Chí Tôn sơn trang ta đã phát động mười vạn tinh anh tiến hành tấn công yêu thú núi Vạn Yêu. Tin rằng sau khi nhóm người trang chủ gia nhập chiến trường thì sẽ đạt được đột phá càng lớn, yêu thú núi Vạn Yêu thế tất phải trả giá đắt vì chuyện ác trước kia đã làm. Chỉ có điều, tuy rằng hôm nay yêu thú đã hỗn loạn, thế nhưng yêu thú bên trong núi Vạn Yêu vẫn còn hơn trăm vạn, cho nên dù sắp bước vào một khu vực tương đối an toàn nhưng các vị nghìn vạn lần đừng mất cảnh giác."

"Bởi vì các vị vẫn phải đối mặt với yêu thú hung ác tàn bạo, các vị vẫn có thể sẽ gặp nguy cơ sinh tử."

"Vẫn là câu nói kia của trang chủ, ta khuyên các vị khi tiến vào núi Vạn Yêu gặp phải yêu thú thì tốt nhất giết chết chúng nó, không được để lại kẻ sống, nếu không người gặp họa chính là các vị."

Trưởng lão Chí Tôn sơn trang đầu tiên là giải thích cho đám người Sở Phong một vài hạng mục công việc cần chú ý, sau đó thì phát cho mỗi người một tấm bản đồ.

Bản đồ này hoàn toàn khác với tấm bản đồ trong đầu Sở Phong, nó đơn giản hơn rất nhiều, hoàn toàn không có vị trí của cung điện dưới lòng đất kia.

Nhưng mà ở trên bản đồ này lại khoanh tròn ra hai khu vực, chính là khu vực đám người Sở Phong cần sinh tồn trong mười ngày, mà bước đầu tiên bọn họ phải làm chính là đi đến khu vực đó, mười ngày sau thì mới có thể trở về, đây là cuộc rèn luyện mà họ phải trải qua. Bởi vì khu vực an toàn có hai nơi, cho nên đám người Sở Phong cũng phải bị chia làm thành hai đội.

Không may là Sở Phong bị phân đến cùng một đội với đám người Giới Thanh Minh, Đường Nhất Tu, nhưng bọn họ đều không thích Sở Phong.

May mắn là đám người Từ Trọng Vũ, người của Giới Linh công hội cũng cùng đội Sở Phong, chỉ cần có Từ Trọng Vũ còn ở đó, Sở Phong cũng thêm cảm giác an toàn.

Tuy rằng Sở Phong sớm muộn gì cũng tách ra khỏi bọn họ, nhưng ít nhất trước khi rời khỏi đội ngũ này, Sở Phong còn cần Từ Trọng Vũ đến áp chế Giới Thanh Minh.

Dĩ nhiên ngoại trừ Từ Trọng Vũ và Giới Thanh Minh ra còn có một kẻ chẳng biết là địch hay là bạn, đó chính là Khương Vô Thương.

Vị này thiên tài đến từ hoàng triều Khương thị thật quái lạ. Tuy rằng hôm đó ở đỉnh núi y trợ giúp Sở Phong, thế nhưng lúc lên đường, Sở Phong có đến gần y thì y lại lạnh như băng, điều này làm cho Sở Phong quả thực có hơi khó hiểu cái tên tiểu quỷ này.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Nam Tử Công Địch

"Vị trưởng lão này có thể phá lệ một chút được không, ta thật sự muốn qua bên kia với bọn họ, ta là hảo bằng hữu với đám Bạch Vân Phi, để chúng ta ở cùng thì có thể giúp nhau rèn luyện nhiều hơn một chút."

Lúc này Đường Nhất Tu đang dây dưa với trưởng lão đương gia của Chí Tôn sơn trang, bởi vì Tử Linh không chung đội với bọn gã nên gã đã có một ý tưởng rất táo bạo với Tử Linh, đó là gã nài nỉ yêu cầu muốn gia nhập đội có Tử Linh kia.

Có điều thỉnh cầu của gã đã bị trưởng lão đương gia cự tuyệt một cách vô tình, bởi vì đó là quy định, nếu ai cũng muốn chung đội với Tử Linh thì lần rèn luyện này sao mà tiến hành được?

"Xem kìa, đó không phải là cô nương Tử Linh sao?"

"Oa, đúng là nàng ấy, chẳng lẽ nàng ấy muốn gia nhập đội ngũ của chúng ta sao." Trong lúc này lại có một người trong đám kia kinh hô lên, đưa mắt quan sát thì chỉ thấy Tử Linh đúng là đang đi về phía bọn họ.

Thấy thế trưởng lão đương gia lại vội vàng ra tiếp đón, dùng một thái độ khiêm tốn cười ha ha hỏi: "Tiểu thư Tử Linh có chuyện gì sao?"

"Hứa trưởng lão, ta muốn mượn một người." Giọng nói của Tử Linh vô cùng ngọt ngào, đặc biệt là lúc nàng ấy nhỏ giọng nói ra những lời này, khiến người nghe được không khỏi si mê, đến nỗi nét cười tuyệt mỹ trên mặt nàng ấy bây giờ cũng làm cho thần kinh của mấy người đang đứng đây nhìn kéo căng, tim suýt nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Chuyện này... Không biết tiểu thư Tử Linh muốn ai đi qua?" Vị trưởng lão đương gia này nghe ra ý tứ trong lời của Tử Linh, tỏ vẻ hơi khó xử nhưng vẫn chưa cự tuyệt mà tò mò hỏi lại.

"Hắn." Tử Linh chỉ một ngón về phía đám người Sở Phong.

Lúc này đây, những nam tử có mặt ở quanh Sở Phong đều không tránh được tim lệch nhịp đập nhanh hơn, hơi thở bắt đầu nặng nề, thậm chí ngay cả Tử Trọng Vũ bên cạnh và Giới Thanh Minh ở phía sau Sở Phong tim cũng đập thành thịch.

Tử Linh đích thân mời một người qua thì cũng nói rõ rằng Tử Linh có ý tứ gì đó với người kia, ai cũng mong mình đạt được vinh hạnh đặc biệt này.

"Không ổn rồi." Có điều khác với những người kia, Sở Phong lại thầm nói một câu không tốt rồi, bên đó không có nhân vật nào như Tử Trọng Vũ có thể quan tâm hắn, nếu mà bị kêu qua thì đúng là nguy hiểm quá, trước tiên không nói đến những người khác, ngay cả Tử Linh kia cũng có sát ý với Sở Phong nữa.

"Cô nương Tử Linh, nàng, nàng đang nói ta à?" Đúng lúc này một nam tử đứng trước mặt Sở Phong đang không thể tin được mà vô cùng kích động đứng bật dậy.

"Không phải ngươi, là người phía sau kia." Đầu mày Tử Linh hơi nhều lại, chỉ tới chỗ Sở Phong ở sau nam tử kia.

Thấy thế thì mặt Sở Phong khẽ biến sắc, vội xoay người trốn ra đằng sau Cổ Bác.

"Sở Phong, nói người đấy, trốn đi đâu thế?" Có ai ngờ, Sở Phong trốn tránh như thế mà lại ép Tử Linh nói thẳng tên của hắn ra.

"Hả? Sở Phong?!"

Lần này thì hỏng thật rồi, hầu như tất cả mọi người ở đây, cho dù là nam nữ già trẻ gì cũng đang hướng mắt nhìn về phía Sở Phong, trong mắt đều là kinh ngạc cùng đổ kỵ hiểm thấy, thậm chí còn có người lộ ra sát ý trần trụi nữa.

Mà làm Sở Phong câm nín nhất là khi Sở Phong đang đầy vẻ bất đắc dĩ đứng tại chỗ thì Tử Linh lại bước nhanh vào đám người kia, vươn đôi tay trắng như ngọc ra bắt lấy cổ áo của Sở Phong trước mắt bao người, cường ngạnh lôi Sở Phong đi ra ngoài.

Tử Linh kéo Sở Phong đến trước mặt vị trưởng lão đương gia kia rồi nói một câu: "Trưởng lão, chính là hắn." Nói xong cũng không quay đầu lại mà kéo thẳng Sở Phong về phía một đội ngũ khác.

"Chuyện này..."

Nhìn bóng dáng Sở Phong cùng Tử Linh ngày càng xa thì Cố Bác với Từ Trọng Vũ trở bốn mắt nhìn nhau, cho dù quan hệ của họ với Sở Phong không tệ nhưng trong đáy mắt vẫn không tránh được hiện lên một chút đổ kỵ.

Nhưng Từ Trọng Vũ lại bật cười thoải mái một tràng trước mới nói: "Sở Phong huynh đệ, đúng là có phúc lớn."

Cố Bác cũng gật đầu liên tục đáp: "Mà nói ra thì bọn họ cũng xứng đôi thật."

Có điều những người không có quan hệ gì với Sở Phong như Cố Bác với Từ Trọng Vũ thì chỉ có thể ghen ghét mà thôi, đặc biệt là Giới Thanh Minh với Đường Nhất Tu, cả hai giờ đã giận đến mắt cũng tóa lửa, nghiến răng ken két.

Người trong lòng của mình vậy mà lại kéo một kẻ mình cực kỳ không ưa thậm chí là thù hận đi ngay trước mắt mình, loại cảm giác này đúng là làm những người xưa nay được mỹ nữ vây quanh như họ nếm được vị đau đớn chua xót.

Mà về phần mấy nam tử của đội ngũ còn lại cũng phần nộ hơn nữa, nhất là ba người Bạch Vân Phi, Tống Thanh Phong và Lưu Tiêu Dao, mặt trắng bệch lại, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong lại lóe lên hàn ý, hận không thể bóp chết Sở Phong đang sống nhăn răng ấy.

Vốn tưởng mình được phân cùng đội với Tử Linh là đã có cơ hội theo đuổi nàng ấy, nhưng bây giờ là sao hả? Trong lòng Tử Linh đã chấm cái tên tiểu tử khi mồi đến từ Thanh châu kia rồi?

Có điều cho dù trong lòng họ khó chịu nhưng giờ chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi, bởi vì lúc này trưởng lão đương gia Chí Tôn sơn trang vẫn còn ở đây.

Ngay sau khi Tử Linh kéo Sở Phong đi thì có một thân ảnh bước nhanh qua chặn lại, là Liễu Chí Tôn.

Tuy Liễu Chí Tôn không phải là người dự thi trong đại hội thông gia, nhưng thân là đệ nhất đệ tử của Chí Tôn sơn trang nên y cũng tham gia lần rèn luyện này, hơn nữa y cũng giống với những người khác, sau khi thấy hành động của Tử Linh thì cũng rất khó chịu.

Lúc này y đang chắn trước mặt Tử Linh và Sở Phong, cười tủm tỉm nói với Tử Linh: "Tử Linh sư muội, phân chia hai đội thế này đều là do trưởng lão an bài trước, muội làm thế thì hình như không đúng lắm?"

"À..." Với sự cản trở của Liễu Chí Tôn thì Tử Linh chỉ cười ngọt ngào rồi nói: "Trưởng lão đã đồng ý rồi thì không cần nhọc lòng Liễu sư huynh lo lắng đâu." Sau đó Tử Linh cũng không thèm để ý đến Liễu Chí Tôn nữa mà kéo thẳng Sở Phong vào trong đám người.

Thấy thế thì trong mắt Liễu Chí Tôn hiện lên một tia hàn ý, chẳng qua ánh mắt kia không nhìn Tử Linh mà là rơi vào người Sở Phong.

"Xong rồi xong thật rồi, lần này bị nha đầu này chơi xỏ chết rồi." Mà Sở Phong thân là Giới linh sư tất nhiên cũng có thể cảm nhận được tia sát ý lộ ra từ ánh mắt của đám người kia đang ngưng tụ trên người mình.

Cảm thấy Tử Linh lần này đã đào hố rồi đẩy hấn vào tuyệt cảnh luôn rồi, giờ hấn đã trở thành nam tử sở hữu công địch.

Nhưng hấn cũng chẳng có cách gì cả, đối mặt với một tiểu mỹ nữ như vậy cũng đâu thể cự tuyệt được? Huống hồ ngay cả trưởng lão đương gia cũng đồng ý rồi thì hấn cự tuyệt bằng cách nào?

Có điều nghĩ lại thì Sở Phong cảm thấy dù sao đã như vậy rồi thì chi bằng dứt khoát nhân cơ hội này để tiếp cận với Tử Linh một chút đi, thế nên hấn vung tay tránh khỏi Tử Linh rồi lật tay nắm ngược lại bàn tay trắng như ngọc kia của nàng ấy.

"Người..."

Cảm nhận được bàn tay nhỏ của mình bị gắt gao nắm lấy thì khuôn mặt Tử Linh biến sắc, vội rút tay mình ra rồi hung hăng trừng Sở Phong, nhỏ giọng nói: "Đừng tưởng bỏ bốn cô nương có ý gì với người, ta chỉ sợ người ở với kẻ khác thì không biết giữ mồm giữ miệng mà thôi."

(1) công địch: kẻ thù chung của mọi người.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Quán Chặt Không Buông

Lúc bị Tử Linh cưỡng ép kéo qua nhập bọn chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ cho sau này mà thôi, lần rèn luyện này cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Hai đội ngũ phân ra tiến lên dưới sự dẫn dắt của hai vị trưởng lão đương gia, đi đến khu vực được gọi là an toàn kia.

Đội của Sở Phong thì nam không đến năm trăm người, nữ thì chỉ có năm mươi, trừ vị trưởng lão đương gia phụ trách dẫn đường kia cùng với Liễu Chí Tôn ở ngoài thì tất cả đều là người tham gia đại hội thông gia. Cho nên bây giờ đã hình thành một cục diện sói nhiều thịt ít, hơn nữa còn là tình huống sói rất nhiều mà thịt cực ít.

Dưới tình huống này thì nhóm các thanh niên tài tuấn đến từ khắp nơi bắt đầu ra sức giở thủ đoạn, đến đòi niềm vui từ các mỹ nữ thiên tài.

Nhất là Tử Linh, nàng có vô số nam nhân muốn tới gần, chẳng qua phàm là người tới gần Tử Linh thì đều bị nàng lạnh lùng mắng nhiếc rồi bỏ đi, ngay cả những tên nhận được thư mời Chí Tôn như ba người Tổng Thanh Phong, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao cũng không ngoại lệ.

Đối với tình huống này thì trưởng lão đương gia chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu mà thôi, cũng không dám can thiệp cho dù Tử Linh cự tuyệt người ngoài như thế là đang làm trái với đại hội thông gia lần này.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến thân phận đặc biệt của cô nương này cùng với người mạnh mẽ giống như quái vật ấy chống đỡ sau lưng nàng thì ngay cả

gia gia ở sau trang chủ cũng kiêng kị, thế nên trưởng lão đương gia cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn thôi.

Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, và Sở Phong lại là ngoại lệ đó, đừng thấy Tử Linh né mấy nam tử khác cả ngàn dặm mà lầm, nàng thế mà lại trối chết Sở Phong ở bên người, Sở Phong muốn chạy cũng không chạy được.

Khiến người ta không chịu nổi hơn là sau khi chạy không thoát được thì Sở Phong lại trở nên không quy củ mà đi lôi kéo làm quen với Tử Linh, còn thường chiếm chút tiện nghi của Tử Linh nữa, chuyện này thực sự khiến người ta không dám nhìn mà.

Thế đấy, ba người tự nhận là thiên chi kiêu tử Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi cùng Lưu Tiêu Dao kia chạy tới chắn trước mặt Sở Phong, không để cho hắn với Tử Linh đi tiếp rồi hung hăng nhắc nhở:

"Tiểu tử người ngoan ngoãn cho ta, cô nương Tử Linh là người người có thể với tới sao?"

Lúc này Sở Phong còn đang chuyện trò với Tử Linh thì trong chốc lát sầm mặt xuống, vốn định mở miệng mắng thì không ngờ Tử Linh cạnh hắn đã nói trước.

"Chuyện của ta với Sở Phong không cần các người xen mồm vào, tránh ra hết cho ta, còn dám chặn đường của bốn cô nương thì đừng trách ta không khách khí với các người." Giọng nói của Tử Linh rất êm tai, nhưng lại lộ ra mười phần khí phách, tựa như nàng ấy thật sự chưa từng để ba người này vào trong mắt mình vậy.

"Chúng... Chúng ta..." Lúc này thì cả ba người Tống Thanh Phong cũng sững sốt, khuôn mặt ngay sau đó cũng tái mét lại, không biết nên làm sao cho phải, vốn định ra mặt thay Tử Linh, ai ngờ đối lại lại bị người ta thóa mạ cho.

Nhưng đúng là họ chẳng có lý do gì để thoái thác, rốt cuộc đành phải trước mặt bao người mà lòng bùng bỏ đi, thể diện coi như mất hết nhưng lại chẳng có cách nào cả.

"Hế, còn bảo không thích ta? Nếu không thích thì sao lại giúp ta?" Sở Phong cười ha hả, lúc đang nói còn vươn cái tay xấu xa ra vòng qua ôm lấy cái eo thon gọn của Tử Linh.

Mặc dù không biết Tử Linh trối mình lại bên nàng rốt cuộc là để hấn trở thành đối tượng căm thù của tất cả nam tử khác hay là chỉ vì muốn nhìn Sở Phong, hoặc giả còn có ý khác.

Nhưng Sở Phong lại nhân cơ hội này mà phát huy các loại chiến thuật vô lại của mình, đó là quần chặt lấy, hoàn toàn không biết xấu hổ.

Sở Phong phải làm, phải làm cho Tử Linh nổi giận đến nổi không thèm nhìn Sở Phong nữa thì hấn mới có cơ hội chuồn khỏi cái đội ngũ này.

Bởi vì trước mắt đội ngũ này không an toàn, Sở Phong thật sự không biết sau khi vị trưởng lão đương gia kia rời đi rồi thì bản thân mình sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm gì nữa, trước hết đừng nói đến người khác, ngay cả Tử Linh quần chặt không buông này cũng là một loại uy hiếp rất lớn, thế nên hấn cần phải mau chóng rời đi.

Mà khi thấy cánh tay xấu xa kia của Sở Phong đưa qua thì khuôn mặt nhỏ của Tử Linh liền biến sắc, vội vàng né tránh khỏi, còn hung tợn nhìn chằm chằm Sở Phong: "Người đừng có tự mình đa tình, ta chỉ là không thích có người đến làm phiền chuyện của mình mà thôi, không phải giúp người."

"Giải thích đi, tiếp tục giải thích đi, tốt nhất là nên giải thích cho ai cũng tin hết."

"Dù sao huynh cũng sẽ không tin, trong lòng huynh rất rõ, không biết từ khi nào mà muội đã yêu huynh, còn yêu rất sâu đậm, hơn nữa không cách nào kiềm chế được nên mới bịa ra một lý do ngu ngốc để trối huynh lại bên muội."

Sở Phong ngoắc miệng lên cười ha ha, trong mắt lại hiện lên vẻ quang minh chính đại, không hề biết liêm sỉ là gì mà nhìn chăm chăm bộ ngực ngạo nhân của Tử Linh, nhìn đến động tâm, còn vươn lưỡi liếm liếm môi nữa.

"Người... Ta thấy người vô liêm sỉ quá rồi đó, nếu không phải... Hừ!!"

Tử Linh bị Sở Phong trêu đến đỏ cả mặt, trong mắt còn lóe lên tia lửa giận, thậm chí còn lộ ra cả sát khí, có điều tia sát ý kia chỉ xẹt qua đã nhanh chóng bị nàng áp chế xuống, cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi bước nhanh về phía trước.

"Chắc chắc, nhưng ta còn muốn xem người chịu đựng ta thêm được bao lâu nữa." Mà Sở Phong thì đắc ý cười rồi vội đuổi theo.

"Nè, nha đầu đừng có giận mà, không thì huynh kể chuyện cười để muội vui vẻ nhé?"

"Không nghe."

"Vậy không thì muội kể để huynh vui đi?"

"Câm miệng!"

Không thể không nói, Tử Linh và Sở Phong đã trở thành một phong cảnh kỳ lạ ở trong đội ngũ này.

Ai cũng đều nghĩ Sở Phong là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng con thiên nga này lại khiến người ta nhìn không thấu được, luôn biểu thị

không kiên nhẫn với Sở Phong, nhưng lại cố ý không muốn Sở Phong tách ra khỏi người mình, có cảm giác như tự mình chịu tội vậy.

Mà thỉnh thoảng khi đối mặt với những lúc Sở Phong quát tháo Tử Linh thì đúng là có rất nhiều người muốn bước tới đá văng Sở Phong ở bên cạnh Tử Linh ra, rồi lại nghĩ lại kết cục của ba người Tống Thanh Phong Bạch Vân Phi Lưu Tiêu Dao thì bọn họ thì rốt cuộc vẫn kiềm chế ý nghĩ này lại.

"Chết tiệt, cái tên tiểu tử khỉ mốc Thanh Châu kia thì có gì tốt chứ, thế mà giành được chân tâm của cô nương Tử Linh." Tống Thanh Phong bị chọc đến nghiêng răng nghiêng lợi, gãi tán gái vô số nên không thể tin được sẽ có một ngày lại thất bại dưới tay một tên tiểu tử khỉ mốc quê mùa như hôm nay.

"Ai biết Tử Linh nghĩ gì, có lẽ đây là cái gọi vương bát khán lục đậu (1), vừa ý nhau thôi." Bạch Vân Phi bĩu môi, giọng nói cũng đầy chua xót.

"Theo ta thấy cô nương Tử Linh không phải thích cái tên Sở Phong kia đâu, hẳn bọn họ đã sớm quen biết nhau rồi, có lẽ giữa bọn họ có một bí mật nào đó mà không muốn để ai biết." Lưu Tiêu Dao suy đoán nói.

"Các người không biết thì đừng có nói bậy, Tử Linh mà sẽ coi trọng thứ như thế à?"

Nhưng lúc này lại có một khí tức lạnh như băng đột nhiên truyền đến từ phía sau ba người, quay đầu nhìn thì thấy lại là Liễu Chí Tôn.

Sắc mặt Liễu Chí Tôn lúc này không hề tốt, hàn quang trong mắt dao động, như thể đang giận nghen cả một bụng, mà quan trọng hơn là ba người bọn họ thế mà lại cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm ở trên người Liễu Chí Tôn.

(1) Vương bát khán lục độ: Ý chỉ những đôi nam nữ đều vừa ý/yêu thích lẫn nhau.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Người Lãnh Đạo

"Á, Liễu huynh, đúng là ta nói sai rồi, Tử Linh là một cô nương ưu tú như vậy, đúng là không nên tham gia đại hội thông gia này để liên hôn với người khác, rõ ràng các huynh mới là một đôi trời sinh." Thấy Liễu Chí Tôn thì Tống Thanh Phong ân cần cười nói.

"Không sai, tục ngữ cũng đã nói, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, thật không biết Tần trang chủ nghĩ gì mà lại có thể gả một cô nương như Tử Linh cho người khác chứ?"

"Không sai không sai, cô nương Tử Linh vốn phải nên ở bên Liễu huynh." Cùng lúc đó thì Bạch Vân Phi cùng Lưu Tiêu Dao cũng phụ họa ở một bên.

"Hừ, chuyện này không nhọc các người lo lắng đâu, các người liệu mà quản cho tốt bản thân đi."

"Nhớ cho kỹ, đừng để ta nghe các người nói nửa chữ không tốt gì về Tử Linh nữa, nếu không, đừng trách ta không khách khí với các người." Nhưng mà Liễu Chí Tôn căn bản không quan tâm bọn gã nịnh nọt mà lại hung hăng trừng mắt nhìn ba người, ẩn tàng phát ra một cỗ hàn ý rồi bước tới đội ngũ trước mắt kia.

Mà sau khi Liễu Chí Tôn đi xa rồi thì Tống Thanh Phong lúc này còn tươi cười đầy cả mặt kia lập tức biến sắc, sầm mặt xuống rồi hung tợn nói: "Là cái thá gì chứ, chờ vị trưởng lão kia đi rồi thì cho gã đẹp mặt."

"Không sai, trước tiên thu phục gã Liễu Chí Tôn này rồi làm thịt tên Sở Phong kia. Còn có Tử Linh đó nữa, ba huynh đệ chúng ta thay phiên tới làm nàng, làm cái cao ngạo của nàng, làm xong rồi nàng có muốn chúng ta thì chúng ta cũng không thêm." Bạch Vân Phi truyền âm nói.

"Đúng thế, cứ làm vậy đi, dù sao ở đây cũng là Vạn Yêu sơn, đến đây chúng ta cứ đẩy hết tội lên đầu đám yêu thú ở Vạn Yêu sơn này, bảo là do yêu thú làm là được." Tống Thanh Phong cực lực đồng ý, trong mắt toàn là ác ý.

"Ài, Thanh Phong huynh, Vân Phi huynh, các người ngàn vạn lần đừng xúc động, chuyện này không đáng để đắc tội Liễu Chí Tôn đâu." Vậy mà lúc này Lưu Tiêu Dao lại truyền âm khuyên nhủ.

"Tại sao? Chẳng lẽ ba người chúng ta liên thủ mà vẫn không là đối thủ của gã à?" Tống Thanh Phong cùng Bạch Vân Phi đều tỏ vẻ khó hiểu.

"Tin ta đi, Liễu Chí Tôn thâm tàng bất lộ, nếu gã thật sự ra tay thì e rằng Giới Thanh Minh hay Từ Trọng Vũ còn chưa chắc là đối thủ của gã nữa." Lưu Tiêu Dao ngưng trọng mà nói, mà thấy hai người kia tựa hồ vẫn còn chút nghi ngờ nên y lại giải thích tiếp:

"Một vị tiền bối của Tiêu Dao cốc ta lúc trước từng đến Chí Tôn sơn trang, chính mắt huynh ấy đã nhìn thấy được Liễu Chí Tôn chỉ dựa vào thực lực của bản thân mà đánh chết hai con yêu thú Thiên Võ cảnh."

"Liễu Chí Tôn kia hả?"

Nghe được những lời này thì Tống Thanh Phong cùng Bạch Vân Phi đều hít ngược một hơi khí lạnh, thân thể của yêu thú cực kỳ mạnh mẽ, thọ mệnh cùng thực lực của yêu thú cũng bỏ xa cả nhân loại.

Liễu Chí Tôn lại có thể tự mình đánh chết hai con yêu thú Thiên Võ cảnh, thế thì đã nói rõ rằng thực lực của gã mạnh đến cỡ nào, ít nhất thì loại

chuyện này cả ba bọn họ có liên thủ cũng không làm được chứ đừng nói một thân một mình đối mặt với một con yêu thú Thiên Võ cảnh, e rằng cả ba bọn họ hợp lại cũng không phải là đối thủ của một con, huống chi là hai?

Sau đó đám người Tống Thanh Phong cùng Bạch Vân Phi không thể không từ bỏ ý nghĩ muốn đối phó với Liễu Chí Tôn, nhưng khiến bọn họ buồn bực không phải là họ không thể đối phó với Liễu Chí Tôn, mà là có Liễu Chí Tôn ở đây thì bọn họ không thể động được vào Tử Linh.

Tử Linh là một mỹ nữ tuyệt thế như vậy, bọn họ thật sự muốn cảm thụ thử tư vị của nàng là thế nào, nhưng trước mắt cơ hội này không thể có, chuyện này thật sự khiến bọn gã thương tiếc không thôi.

Vạn Yêu sơn rất lớn, nếu đi bộ thì sẽ rất lâu, đặc biệt những người ở đây thực lực cũng không cân bằng, Huyền Võ cảnh hay Nguyên Võ cảnh đều có cả, cho nên ước chừng mất thời gian là một ngày thì bọn họ mới tiến vào khu vực rèn luyện được.

Dọc một chặng đường đi này cũng gặp phải không ít yêu thú, có điều thực lực cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam, cho nên cứ hễ là yêu thú xuất hiện trong phạm vi cảm ứng của bọn họ đều bị những nam tử ở đây coi như là cơ hội thể hiện thực lực của mình mà tranh nhau giết yêu thú đó.

Cho nên yêu thú nào mà xuất hiện thì cũng có thể nói là bất hạnh, bởi vì chúng nó chết rất thảm, bị một đám nam tử không có lương tâm tra tấn từ sống nhăn răng cho đến ngòm cù đèo, ngay cả toàn thân cũng không được.

"Lần rèn luyện này tuy nói là khảo hạch dũng khí của mỗi người các ngươi, nhưng đồng thời cũng khảo hạch luôn năng lực tác chiến đoàn thể của từng người."

"Thế nên xin khuyên các vị đừng rời khỏi đội ngũ, tốt nhất hãy chọn ra một lãnh đạo để thống nhất chỉ huy hành động của các người."

"Còn ai làm lãnh đạo của đội ngũ các người thì là do chính bản thân các người tự quyết định."

"Thời hạn là mười ngày, tính từ bây giờ, mười ngày sau ta sẽ đến đây đón các người trở về."

Trưởng lão đương gia của Chí Tôn sơn trang sau khi dặn dò lần cuối xong cũng rời đi, mà khi lão rời đi rồi thì cũng đại biểu lần rèn luyện này đã chính thức bắt đầu.

Mà sau khi trưởng lão đương gia đi rồi thì mọi người bắt đầu thăm thì to nhỏ, đều đang bàn tán coi thử chức thủ lĩnh mới này sẽ do ai đảm nhận.

Đúng lúc này Liễu Chí Tôn đi đến giữa đám người, nhìn quanh bốn phía rồi đề cao giọng nói: "Các vị, lần rèn luyện này bây giờ đã chính thức bắt đầu, lúc này trước khi rời đi trưởng lão cũng đã nói qua, chúng ta hiện tại là một thể thống nhất nên cần phải có một người đứng ra lãnh đạo, chỉ có lãnh đạo chính xác thì mới có thể khiến chúng ta sinh tồn tốt hơn trên mảnh đất đầy nguy hiểm này."

"Liễu Chí Tôn ta thân là đệ nhất đệ tử của Chí Tôn sơn trang, tương đối hiểu biết về Vạn Yêu sơn, cũng từng giao đấu với nhiều yêu thú, thế nên ta mạo muội tự đề cử chính mình, không biết các vị có dị nghị gì không?"

"Không dị nghị gì cả, ta tán thành để Liễu sư huynh lãnh đạo chúng ta!"

"Ta cũng tán thành, cho dù là tu vi hay là tài trí của Liễu sư huynh thì đều là người ưu tú nhất trong chúng ta, cũng chỉ có huynh ấy là thích hợp để lãnh đạo chúng ta nhất."

Liễu Chí Tôn vừa nói ra câu này thì những mỹ nữ của Chí Tôn sơn trang liền bắt đầu phụ họa theo, mà sau khi các nàng tỏ vẻ đều tán thành thì còn có ai có thể đưa ra dị nghị gì nữa?

Những cái khác không nói, nếu giờ đưa ra dị nghị gì thì chẳng khác nào đắc tội với những mỹ nữ đó, hơn nữa các nàng nói cũng không sai, trong đội ngũ này cũng chỉ có Liễu Chí Tôn thích hợp làm lãnh đạo của bọn họ nhất.

Thế nên hiển nhiên Liễu Chí Tôn liền thành người lãnh đạo của bọn họ, mà quyết định đầu tiên Liễu Chí Tôn đưa ra là bởi vì sắc đời đã tối, hơn nữa đã mệt nhọc cả chặng đường nên không tiếp tục tiến vào bên trong nữa mà dừng tại chỗ dựng lều đóng quân, nghỉ ngơi một đêm trước.

Không thể không nói đúng là Liễu Chí Tôn có chút tài năng lãnh đạo, sau khi quyết định dựng lều đóng quân thì gã cũng tự phân chia công việc, bảo Giới linh sư bố trí kết giới cảm ứng cùng kết giới phòng ngự, tại đây dựng lên một thành lũy phòng ngự vô hình.

Sở Phong cũng thể hiện thân phận của mình là một Giới linh sư, không phải hẳn muốn triển lộ năng lực đặc biệt của bản thân mà là nhân cơ hội này bố trí một kết giới có lỗ hổng để tiện cho hắn đào tẩu.

Mà bởi vì ở đây nam nữ xen lẫn nên chỗ ở của hai giới cũng có một khoảng cách nhất định.

Có lẽ là vì nghỉ ngơi ban đêm, đúng là hoàn toàn không tiện nên Tử Linh cũng không yêu cầu Sở Phong phải ở bên cạnh nàng nữa, có điều lúc tách ra vẫn uy hiếp nói với Sở Phong một câu: "Lo mà giữ mồm giữ miệng."

Đối với tính huống này Sở Phong thầm nghĩ may thật, hắn đã hạ quyết tâm rồi, đợi đến khi đêm khuya tĩnh lặng hắn sẽ lén trốn khỏi chỗ này.

"Sở Phong sư đệ, Sở Phong sư đệ có đó không?"

Thế nhưng khi màn đêm vừa buông xuống thì giọng nói êm tai của một mỹ nữ lại vang lên ở trước lều của Sở Phong, dùng giọng nói nhu hòa để gọi

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Hạ Lạc Nhi

Hiện tại, Sở Phong đang ngồi xếp bằng trong trường nghỉ ngơi, bỗng nhiên có tiếng gọi khiến cho Sở Phong đang trong trạng thái tu luyện tỉnh lại.

Mặc dù không biết là ai đang gọi, nhưng xuất phát từ lịch sự, người ta đang gọi hần, hần cũng muốn ra ngoài nhìn xem là ai. Khi Sở Phong ra khỏi lều thì phát hiện có một vị mỹ nữ đứng trước lều của mình.

Nàng ta sở hữu vóc dáng cực kỳ xinh đẹp, ngũ quan lại sắc sảo: mắt to tròn như hạt đào khê nhếch lên, lông mi cong vút, ánh mắt có thể khiến người khác mê muội.

Nhưng ánh mắt ấy cũng không phải là thứ xinh đẹp nhất trên người nàng, thứ mê hoặc người khác nhất có lẽ chính là đôi núi trước ngực, khiến Sở Phong nhìn cũng có chút động lòng.

Vị mỹ nữ này sở hữu tu vi không hề thấp, chính là Huyền Võ cấp chín, ngay cả Bạch Vân Phi cũng nhìn trúng một trong chín vị mỹ nữ ngày đó.

“Sở Phong sư đệ, ta tên là Hạ Lạc Nhi.” Nữ tử có thân hình đầy đặn tự xưng là Hạ Lạc Nhi, nàng nở một nụ cười quyến rũ rồi sau đó thi lễ với Sở Phong.

“Hóa ra là Hạ sư tỷ, không biết Hạ sư tỷ tìm Sở Phong có việc gì?” Sở Phong cũng khách khí đáp lễ.

“Không biết Sở Phong sư đệ đã dùng bữa tối chưa?”

“A... vẫn chưa.” Sở Phong nhìn xung quanh, thấy có rất nhiều người đang dùng bữa tối, còn hẳn này giờ chỉ lo chuẩn bị lễ vật rồi chuyên tâm tu luyện nên vẫn chưa ăn tối, nghĩ đến có chút đói bụng.

“Vừa khéo, ta vừa mới chuẩn bị xong bữa tối, muốn mời Sở Phong sư đệ đến dùng chung, nhân tiện thưởng thức tài nghệ nấu ăn của ta.” Hạ Lạc Nhi dịu dàng mời hẳn.

“Việc này hình như không tiện lắm.” Sở Phong do dự, bởi vì khu nghỉ ngơi của nam tử và nữ tử hoàn toàn tách biệt, một mình nam nhân là hẳn tiến vào khu nghỉ ngơi của nữ tử khó tránh khỏi bị hiểu nhầm.

“Trời chỉ vừa tối, tỷ muội của ta vẫn chưa nghỉ ngơi thì có gì mà không tiện chứ, Sở Phong sư đệ chẳng lẽ sợ ta làm gì người sao?” Trên mặt Hạ Lạc Nhi hiện ra một chút khó xử.

“Tất nhiên không phải, nếu đã như vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.” Thấy thế Sở Phong vội vàng nhận lời, dù sao người ta cũng là một cô nương, trước mặt nhiều người như thế đến mời mình dùng bữa, nếu cự tuyệt sẽ khiến nàng khó xử.

Vì vậy Sở Phong nhận lời Hạ Lạc Nhi, đến khu dành cho nữ tử dùng bữa.

“Thật đáng ghét! Hẳn đào đâu ra vận khí tốt như vậy, còn có cô nương đến tận nơi mời dùng cơm?”

“Haiz, chúng ta thì cực khổ gặt lương khô, còn người ta lại có thể thưởng thức mỹ vị do chính tay mỹ nữ làm, thật đáng giận mà.”

“Con mẹ nó, mỹ nữ của Chí Tôn sơn trang quả thật rất đẹp, nhưng lại không có mắt nhìn, vì sao lại cứ nhìn trúng cái tên còn hôi sữa Sở Phong kia?”

Nhìn bóng lưng Sở Phong cùng Hạ Lạc Nhi rời đi, có không ít người ganh tị, cũng có người ngưỡng mộ, nhất là bọn người Tống Thanh Phong tự cho bản thân mình bất phàm tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau khi dụ dỗ Tử Linh không thành, bọn họ đã thay đổi mục tiêu sang Hạ Lạc Nhi, nhưng khiến cho họ bất ngờ chính là nàng ấy không như Tử Linh thẳng thừng từ chối mà uyển chuyển khước từ hảo ý của bọn họ.

Trước mắt, người vừa ý nhất lại đến mời Sở Phong dùng bữa, việc này khiến cho họ có chút không nhin được khiến cho lửa giận tích đầy một bụng nhưng lại không có chỗ trút, cho nên hận ý với Sở Phong càng sâu đậm.

“Quoa, thật không ngờ tay nghề của Hạ sư tỷ lại cao như vậy.”

Lều vải của Hạ Lạc Nhi không thô sơ như Sở Phong ngược lại rất tinh xảo, đặc biệt là những thứ cần có đều có, bàn ghế, các vật dụng khác đều có đủ, thoát nhìn không giống một lều vải ngủ ngoài trời mà trông như một căn phòng ấm áp.

Hiện tại Sở Phong cũng không còn tâm trí thưởng thức các bày trí bên trong lều vải, hẳn đã sớm bị cả bàn thức ăn ngon đầy đủ hương vị hấp dẫn, bèn không khách khí xắn tay áo lên, ăn một cách tự nhiên.

“Sở Phong sư đệ thích là được, nào, ăn nhiều thêm chút.” Hạ Lạc Nhi ngồi bên cạnh không ngừng gấp thức ăn, rót rượu cho Sở Phong, thái độ vô cùng chuyên nghiệp.

“Hạ sư tỷ, bình rượu nhỏ này đã rót ba bát rượu, thế mà vẫn còn sao?” Sở Phong nhìn bầu rượu trong tay Hạ Lạc Nhi, lại nhìn bát rượu to mình đang cầm, cảm thấy có chút nghi hoặc.

“Sở Phong sư đệ, bầu rượu này chính là bảo bối của ta giống như túi càn khôn vậy, đừng thấy nó nhỏ như thế mà xem thường, trong này có thể

chứa ba vại rượu to, dù người uống liên tục một tháng cũng không thể uống hết.” Hạ Lạc Nhi giải thích.

“Có thứ thần kỳ như vậy sao, Hạ sư tỷ cho ta xem một chút được không?” Sở Phong thân là Giới linh sư nhưng lại rất có hứng thú với những vật kỳ lạ, sau khi biết bầu rượu này chính là một bảo vật, hẳn cần thận nhận về xem xét.

Nhưng từ ngoài nhìn vào, Sở Phong căn bản không thể thấy sự đặc biệt của nó, vì vậy hắn tràn trề hứng thú phóng một luồng tinh thần lực vào bầu rượu, muốn nghiên cứu một phen.

Ầm một tiếng, có ai nghĩ được Sở Phong vừa rót tinh thần lực vào trong, bầu rượu kia như muốn nổ tung, cùng lúc đó một lượng rượu lớn từ trong bình tràn ra ngoài làm ướt người Sở Phong.

“Sở Phong sư đệ, người không sao chứ? Quên không dặn người, bầu rượu này không thể dùng tinh thần lực để suy đoán, sẽ phát nổ.” Thấy thế, Hạ Lạc Nhi vội vàng lau rượu dính trên người Sở Phong, áy náy nói.

“A, thật xin lỗi Hạ sư tỷ, ta quả thật không biết, nhưng sư tỷ yên tâm Sở Phong ta nhất định sẽ bồi thường cho tỷ.” Vô tình làm hư bầu rượu, Sở Phong cảm thấy thật có lỗi.

“Sở Phong sư đệ nói gì thế, đây chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ, cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, người không cần bồi thường cho ta đâu.”

“Người xem, quần áo của người đều ướt cả rồi, như vậy rất dễ bị cảm lạnh, ta ra ngoài trước, người trước tiên đổi xiêm y rồi hãy tiếp tục dùng bữa.” Hạ Lạc Nhi căn bản không thèm để ý đến bầu rượu của mình, ngược lại nàng rất quan tâm Sở Phong.

“Được rồi.” Hạ Lạc Nhi như vậy khiến cho Sở Phong cảm thấy rất ấm áp, mặc dù Sở Phong không có cảm giác gì với nhan sắc của nàng, nhưng

nàng chiếu cố hẳn chu đáo như vậy, khiến Sở Phong cảm thấy rất thân thiết.

Vì vậy Sở Phong cũng không khách khí, sau khi Hạ Lạc Nhi ra ngoài, Sở Phong liền cởi quần áo bị ướt ra.

Vèo một tiếng.

Vào lúc này, lều vải của Sở Phong đột nhiên bay lên, khiến nửa người phía dưới của Sở Phong hoàn toàn lộ ra ngoài.

“Cứu mạng, nhanh cứu ta!” Lúc này, một tiếng hét kinh hoàng vang lên, chính là Hạ Lạc Nhi đang đứng phía sau Sở Phong.

Mà hiện tại, chiếc váy dài xinh đẹp của nàng đã bị xé nát, lộ ra từng mảnh da thịt như ngọc, nàng ta dùng hai tay che ngực, khóc một cách tủi thân.

“Hạ sư tỷ, làm sao vậy?” Thấy thế, Sở Phong căng thẳng tiến đến hỏi thăm.

“Cút ngay!” Không nghĩ đến, Sở Phong vừa muốn đến gần, Hạ Lạc Nhi đã dùng tay đẩy hẳn ra sau đó vô lực lăn ra, chỉ vào Sở Phong nói:

“Sở Phong, ngươi là đồ súc sinh, ta có lòng tốt mời ngươi dùng bữa, ngươi lại hạ độc vào rượu, muốn thừa cơ làm loạn, ngươi có còn là người hay không?”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Hãm Hại Thành Công

“Có ai không, cứu ta với!” Hạ Lạc Nhi hét lớn.

Cùng lúc đó, các nữ tử ở những trường gần đó đều ủa ra, trong đó còn có cả Tử Linh, còn có mấy người từ khu vực dành cho nam tử chạy sang, nhìn thấy một màn như vậy, ai cũng cảm thấy phần nộ.

Nhìn tình huống xung quanh, lại nhìn bộ dáng bây giờ của Hạ Lạc Nhi, Sở Phong thật không nhịn được thầm hô to: “Ta X con mẹ nó!”

Bởi vì hắn biết mình đã bị lừa, bị trúng kế của Hạ Lạc Nhi, mặc dù hắn không biết vì sao nàng ta lại hãm hại mình, nhưng trước mắt, hắn là kẻ hoạch của nàng ta đã thành công rồi.

“Hạ sư tỷ, ta với người không thù không oán, vì sao người lại hãm hại ta?” Mặc dù biết tình hình không ổn, nhưng Sở Phong vẫn bình tĩnh, lấy quần áo trong túi càn không ra mặc vào, rồi chất vấn Hạ Lạc Nhi.

“Hạ sư tỷ, không sao chứ?”

“Hạ sư muội, muội đừng sợ, có chúng ta ở đây, Liễu sư huynh sẽ đến ngay.” Cùng lúc, có một vị nữ tử cũng thuộc Chí Tôn sơn trang tiến lên dùng y phục phủ lên người Hạ Lạc Nhi.

Không lâu sau đó, Liễu Chí Tôn cũng đã tới, gã chạy đến bên cạnh Hạ Lạc Nhi thận trọng hỏi: “Lạc Nhi sư muội, rốt cuộc đã xảy chuyện gì?”

“Hu hu hu!” Giờ phút này Hạ Lạc Nhi tủi thân khóc thành tiếng, sau đó dùng âm thanh nhút nhát và run rẩy nói với Liễu Chí Tôn: “Liễu sư huynh, ta thấy Sở Phong tuổi còn nhỏ, một mình bên ngoài thật không dễ dàng bèn làm cơm mời hân đên dùng chung, ai mà ngờ tuy tuổi nhỏ nhưng lại là một tên háo sắc đáng hổ thẹn, hân nhân lúc ta sơ hở đã hạ độc rượu, nhân lúc ta mất hết công lực muốn cưỡng bạo ta. Nếu không phải Huyền lực của ta đủ mạnh có thể giữ lại một chút công lực, e là hôm nay đã bị tên súc sinh này làm nhục trong chính trường của mình.” Nói đến đây, Hạ Lạc Nhi không nhịn được giàn giụa nước mắt, khiến cho người khác thương cảm.

Trước màn biểu diễn cao siêu của nàng ta, người chung quanh đã hoàn toàn bị gạt, nguyên một đám đông bừng bừng phấn nộ nhìn về phía Sở Phong, nhất là bọn nam nhân, trong mắt chứa đầy sát ý chỉ hận không thể xé Sở Phong ra làm tám mảnh.

Tuy nhiên Sở Phong cũng không thèm quan tâm người khác nghĩ gì, điều duy nhất hân để ý chính là Tử Linh nghĩ về hân ra sao, dầu sao hân vẫn muốn có được nàng.

Ngoài ra còn một việc khiến Sở Phong cảm thấy bất lực chính là mặc dù Tử Linh không biểu hiện sự phấn nộ và giận dữ đối với hân, nhưng trên gương mặt nhỏ nhắn kia hiện ra vẻ mặt không được tự nhiên, dường như đang tức giận, rõ ràng là bị Hạ Lạc Nhi đả động.

“Sở Phong, người cũng thật giỏi, tuổi còn nhỏ nhưng tâm địa lại xấu xa như vậy, Hạ sư muội thấy người đáng thương nên mới mời người cùng ăn cơm, người đã không cảm kích thì chớ còn lấy oán trả ân, làm ra loại chuyện này với muội ấy!”

“Mới từng tuổi này mà người đã làm ra những loại chuyện như vậy, nếu như đợi người lớn lên, chẳng phải sẽ trở thành lão già háo sắc thứ hai

sao, nữ tử của Cửu Châu đại lục sẽ có bao nhiêu người bị người xuống tay chứ?” Liễu Chí Tôn bật dậy, phần nộ chỉ vào Sở Phong gào lên.

Cùng lúc đó, mấy trăm tên nam tử xung quanh kích động vây quanh Sở Phong, phong tỏa đường lui của hắn, thậm chí có một vài tên tiến đến gần như muốn ra tay với Sở Phong.

“Hừ, giỏi cho Liễu Chí Tôn nhà ngươi, chỉ nghe từ phía nàng ta liền cho rằng đó chính là chân tướng, giống như người đã tận mắt chứng kiến vậy, trừ phi vở kịch này do chính tay người làm nên!” Sở Phong ngược lại không chút sợ hãi trách móc Liễu Chí Tôn.

“Người nói láo!” Nghe được những lời như vậy, Liễu Chí Tôn biến sắc, nói: “Việc người đã làm, rất nhiều người đều nhìn thấy, người vẫn dám ngụy biện?”

“Liễu Chí Tôn, còn có Hạ Lạc Nhi các ngươi hãy nhớ cho kỹ, Sở Phong ta không thể bị hãm hại một cách dễ dàng như vậy được, sớm muộn các ngươi cũng sẽ phải trả giá đắt cho việc này.” Sở Phong cũng không giận, chỉ nhìn về phía đôi cầu nam nữ kia mà quát lớn.

“Sở Phong nhà ngươi cũng thật giỏi, lại còn dám đe dọa, muốn trả thù Liễu sư huynh và Hạ sư tỷ, chỉ sợ người không có cơ hội này.”

“Các huynh đệ xông lên, mau bắt tên tiểu háo sắc Sở Phong trói lại trừng trị hắn.”

Trong đám đông bỗng có một tiếng hét vang lên, sau đó Sở Phong có thể cảm thấy được người từ bốn phương tám hướng đổ về tấn công hắn.

“Hừ, ném đá xuống giếng cũng phải nhìn người, hôm nay những kẻ đã ra tay với ta, Sở Phong ta đều nhớ mỗi thù này, ngày sau có thù tất báo.” Sở Phong nhún chân, dưới chân chợt lóe sáng như một mũi tên, sau đó bay lên trời.

“Làm sao có thể, tiểu tử này biết bay ư?”

Thấy Sở Phong bay lên, tất cả mọi người đều kinh động, dù sao ngự không cũng không phải là chuyện một Huyền Võ cảnh có thể làm được, mà ở tuổi của Sở Phong, hăn cư nhiên có thể thi triển khiến cho mọi người hết sức kinh ngạc.

“Chẳng qua là một loại Võ kỹ đặc biệt mà thôi, mọi người xin hãy yên tâm, nơi này đã được bố trí phòng ngự đâu vào đó, chúng ta không chỉ có phòng ngự bên ngoài, mà còn có cả phòng ngự bên trong, Sở Phong có thể trốn đằng trời.” Đối với việc Sở Phong ngự không chạy trốn kia, Liễu Chí Tôn chỉ hừ lạnh khinh thường, sau đó một tầng kết giới vô hình hiện ra bao phủ lấy vùng núi này, phủ kín cả đất trời.

Liễu Chí Tôn dù sao cũng là một Giới linh sư, hơn nữa lại sở hữu thực lực của một Hôi bào Giới linh sư, trong lúc bố trí kết giới hoặc kết giới đại trận, gã là người đứng đầu.

“Hừ.” Đối với kết giới kia, Sở Phong chỉ hừ một tiếng, thay đổi ý niệm, năng lực của hôi sắc kết giới liền bao trùm lấy thân thể hăn, biến hăn trở thành hình dạng của một chiếc chìa khóa. Sau đó hăn nhắm về phía kết giới, xông thẳng ra ngoài.

Ầm một tiếng, kết giới bị hủy, Sở Phong bay xuyên qua bỏ chạy về phía chân trời.

“Đáng ghét, tiểu tử này đã bố trí một lỗ thủng trên kết giới, hăn là có mưu đồ từ trước.” Thấy kết giới đại trận bị Sở Phong phá hủy, Liễu Chí Tôn không khỏi tức giận, gã vô cùng hối hận vì trước đó đã cho Sở Phong cùng bố trí kết giới, bằng không Sở Phong không thể lưu lại lỗ hổng trên kết giới, cao chạy xa bay như hiện tại.

“Yên tâm, hăn chẳng qua chỉ là một tên nhãi Huyền Võ cấp ba, há có thể chạy thoát khỏi tay ta.”

Ngay sau khi Sở Phong phá tan kết giới bỏ chạy, cùng lúc có ba người bay lên trời, dùng tốc độ nhanh hơn Sở Phong đuổi theo hắn.

Ba người này chính là Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi và Liễu Chí Tôn, ai nấy đều mang đầy một bụng bất mãn đối với Sở Phong. Sau khi ba người họ đuổi theo, nhiều người không khỏi thở dài, bọn họ dù là thiên tài nhưng phẩm vị lại không đoan chính, nhưng bọn họ đều là cao thủ Thiên Võ, nếu ra tay cùng lúc e là Sở Phong có mệnh cớ nào thì cũng sẽ bị tóm gọn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Đến Đuổi Ông Nội Người

Giờ phút này, Sở Phong đang dùng ngự không thuật để di chuyển. Chưa kịp chạy xa thì Sở Phong đã cảm thấy ba cỗ khí tức đuổi theo phía sau. Quay đầu lại xem thực hư ra sao thì thấy phía sau có ba cỗ khí tức đang hùng hực chuyển động, không khí xung quanh như bị bóp méo.

Dưới bầu trời đêm, những cỗ khí tức đó cứ tiếp tục đuổi theo, đó là ba gương mặt đáng sợ, sở dĩ những gương mặt đó đáng sợ như vậy là vì chủ nhân của chúng đang đẳng sát khí.

Lúc ba gương mặt đó tiến lại gần, Sở Phong mới thấy rõ mặt mũi bọn họ, thì ra là Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi và Lưu Tiêu Dao.

“Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao ba người các người là chó săn của Liễu Chí Tôn sao, đến bản thân hắn còn không thèm đuổi theo ta, các người đuổi theo làm cái rắm gì, có giống thứ binh khí cho người ta thuê mượn hay không, thật là tiện.” Sở Phong quay đầu lớn tiếng chửi.

“Tiểu tử thôi, người cứ tiếp tục mắng đi, mắng cho to vào, đợi lát nữa chúng ta sẽ cho người biết hậu quả!” Bọn người Tống Thanh Phong đã nhắm mắt Sở Phong từ lâu, hiện tại có cơ hội quang minh chính đại chinh hắn, sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua.

“Lũ tạp chủng các người thật sự cho rằng có thể đuổi kịp ta sao? Ta thừa biết ba người các người có ý với Tử Linh, nhưng gia gia nói cho người hay, trước sau gì Tử Linh cũng là của ta, các người nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nào đến đây bắt gia gia người đi, nếu hôm nay ba người các người có thể đuổi kịp, ta liền khen các người giỏi, nếu không đuổi kịp thì các người cứ chờ hồi hận đi! Đừng nói là ba người các người, cả đám người phía sau các người cũng vậy, ta sẽ khiến các người phải trả giá đắt vì những việc hôm nay, hãy đợi đến khi ta đến hỏi thăm Hỏa Thần môn, Bạch Tàng giáo, còn có Tiêu Dao cốc, từng nơi từng nơi một!”

Sở Phong vừa dứt lời, Huyền lực trong cơ thể đột nhiên thay đổi, một luồng khói màu xanh dày đặc từ trong cơ thể hân trào ra hóa thành hình dáng một con rồng, ngưng tụ dưới thân Sở Phong.

“Oắt con khẩu khí cũng thật lớn, ta sẽ xé nát miệng người ngay bây giờ!” Tống Thanh Phong không thể nhịn được nữa, bước chân thay đổi, thoáng chốc tốc độ của y tăng vọt, thì ra y đã thi triển một loại Võ kỹ đặc biệt.

Cùng lúc đó, Bạch Vân Phi và Lưu Tiêu Dao cũng đồng loạt thi triển Võ kỹ, tăng tốc hướng về phía Sở Phong.

“Hừ, ba tên phế vật, uống cho các người đều là Thiên Võ cảnh cũng không thể bắt kịp gia gia Huyền Võ cấp ba của các người. Các người tu võ nhiều năm phí công như vậy, lại tiêu tốn hết bao nhiêu tài nguyên, mỗi người cũng đã ba mươi tuổi mà đến một người thành niên như ta cũng không thể bắt kịp, những năm tháng này đúng là uống công mà. Được rồi! Coi như gia gia ta đang vội, không có thời gian chơi cùng các người, các người cứ từ từ đi bộ nha, Thiên Võ cảnh đặt trên người bọn người thật là phí!”

Sở Phong chửi bới ba người bọn Tống Thanh Phong, cho đến khi họ đến gần thì mới thúc Thanh Long dưới thân vút xa đến tận chân trời.

“Tiểu tử, người đợi đấy, ta không chỉ xé nát miệng người, còn phải cắt lưỡi người, xé người thành tám mảnh, băm thây vạn đoạn!” Tống Thanh

Phong tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, liền ngừng tụ một cỗ Thiên lực khổng lồ muốn đánh về phía Sở Phong.

Theo dự tính của y, một chiêu Thiên lực này có thể dư sức tóm gọn Sở Phong, nhưng y không thể ngờ rằng vật thể màu xanh dưới thân Sở Phong vừa quật đuôi thì Sở Phong lại nhanh như chớp vọt xa nghìn mét bỏ lại bọn họ phía sau, thoát cái trốn vào núi rừng, không thể tìm thấy tung tích. “Chuyện này...”

Chứng kiến Sở Phong trong chớp mắt không thấy bóng dáng, ba người bọn họ vội dừng bước, đập không trên cao nhìn nhau với ánh mắt quái dị, một hồi sau mới đồng thanh lên tiếng: “Tiểu tử này sao có thể nhanh như vậy?”

Trong lúc ba người Tống Thanh Phong đuổi theo Sở Phong, bọn người Hạ Lạc Nhi cũng lần lượt quay về trưởng của mình, để trấn an tâm tình của Hạ Lạc Nhi, những vị mỹ nữ khác quyết định tối nay sẽ ngủ cùng nàng.

Trước khi Sở Phong bị oan, mọi người còn tụ tập tại đây để bàn tán về chuyện của hắn, nhất là bọn nam nhân ghen ghét với Sở Phong, họ liên tục mắng hắn bằng các loại từ ngữ khó nghe như không bằng heo chó, súc sinh. Bọn chúng muốn dùng những phương thức này để gây chú ý với các vị mỹ nữ.

“Tử Linh sư muội, trước đây ta đã cảm nhận được Sở Phong là người không đàn ông, không ngờ hắn thật sự là người như vậy, cũng may hắn không thể kiềm được, tự động lộ nguyên hình. Nếu không thì cô nương của Chí Tôn sơn trang ta gả cho hắn như bị đẩy vào hố lửa rồi.”

Liễu Chí Tôn đến bên cạnh Tử Linh, quan tâm nói. Mắt của Tử Linh lóe lên, dường như nhận ra được điều gì, nhưng nàng vẫn im lặng, sau đó ngọt ngào cười với Liễu Chí Tôn: “Cũng may còn có Liễu sư huynh, nếu

không ngay cả nơi luyện tập cũng làm cho người ta cảm thấy không an toàn.”

“Tử Linh sư muội, nếu người sợ, ta có thể đứng trưởng ngay bên cạnh, đừng nói là tên bại hoại Sở Phong, ngay cả yêu thú ta cũng sẽ khiến cho hắn không có đường về.” Nhìn Tử Linh như chim nhỏ nép vào mình, Liễu Chí Tôn vui mừng thề thốt.

“A... Ý tốt của Liễu sư huynh muội xin nhận, chỉ là nam nữ nên tách ra nghỉ ngơi, đây cũng là quy củ người đặt ra, sư huynh thân là người đứng đầu cũng không thể phá huy củ do chính mình đặt ra chứ?” Tử Linh cười nói.

“Như vậy...” Nghe Tử Linh nói xong, Liễu Chí Tôn phiền não không thôi, hận không thể tự tát bản thân hai cái thật mạnh, hối hận vì đã lập ra quy củ như vậy.

Trước đây gã đặt ra những quy định như vậy cũng là vì đề phòng Tử Linh giữ Sở Phong lại, tiện nghi cho Sở Phong, nhưng gã tuyệt đối không nghĩ rằng quy củ mình đặt ra lại tự chống lại chính mình, hắn cơ trí xoay người lại, nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên mọi người ở gần nhau như vậy, ngủ cùng một chỗ sẽ có chút không quen, đợi đến ngày mai sẽ quen ngay thôi, sau đó chúng ta sẽ xây dựng một chỗ ở chung tạm thời, nếu có sự việc phát sinh thì có thể nhanh chóng giải quyết.”

“Toàn bộ đều nghe theo Liễu sư huynh.” Từ đầu đến cuối, Tử Linh chỉ trưng ra một nụ cười ngọt ngào, khôn khéo lạ thường, sau đó nàng còn nói thêm: “Liễu sư huynh, Tử Linh có hơi mệt, xin phép đi nghỉ trước, Liễu sư huynh cũng nghỉ ngơi cho sớm.”

“Được rồi, sư muội yên tâm, cho dù ta không ở bên cạnh người nhưng ta cam đoan sẽ không ai có thể làm phiền người.” Liễu Chí Tôn hí mắt nhìn Tử Linh chăm chú, ân cần nói, chớ tới khi Tử Linh bước vào trưởng

gã mới đắc ý nói: “Vưu vật như vậy chỉ xứng đáng với mình Liễu Chí Tôn ta đây, nếu ai dám đến gần nàng, ta sẽ giết không tha.”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Xung Lượng Khủng Bố

"Vèo vèo vèo."

Tử Linh vừa trở về lều trại không lâu thì có ba bóng người từ trên trời bay xuống.

"Là Bạch Vân Phi, Tống Thanh Phong và Lưu Tiêu Dao quay trở lại."

Vừa thấy rõ dáng vẻ của ba người này, ai nấy đều mừng như điên, cùng nhau xúm lại chỗ bọn họ.

Nhưng, khi mọi người nhìn thấy phía sau ba người họ không hề có bóng dáng Sở Phong, nét vui vẻ trên mặt nhanh chóng cứng lại.

"Sao vậy, Sở Phong đâu rồi?" Liễu Chí Tôn cũng bước tới, lên tiếng hỏi ba người.

"Chẳng biết tên nhóc này đã sử dụng thủ đoạn quỷ quái gì, thân pháp vô cùng kỳ lạ, cước bộ vừa nhanh nhẹn như rắn vừa mạnh mẽ như rồng, chỉ chớp mắt đã biến mất, chúng ta vốn chẳng thể nào đuổi kịp." Tống Thanh Phong kể lại tường tận.

"Cái gì? Thậm chí ngay cả ba vị thiên tài tuyệt đỉnh cảnh giới Thiên Vũ cũng không đuổi kịp Sở Phong này sao?"

"Tên Sở Phong này quá lợi hại rồi? Vậy phải làm sao bây giờ, kẻ này rất thần bí, không biết còn có thủ đoạn gì nữa, nếu sau này hắn ta quay trở lại trả thù thì phải làm sao bây giờ?"

Lúc này, mọi người vô cùng hoảng loạn, bọn họ không dám chắc rằng sau khi Sở Phong chạy trốn rồi thì có quay về trả thù bọn họ hay không.

Hơn nữa, nghĩ tới sức mạnh khủng khiếp mà Sở Phong đã từng hiển lộ lúc đối chiến với Giới Thanh Minh cùng những chiêu thức kỳ lạ kia, bọn họ càng cảm thấy Sở Phong rất nguy hiểm. Nếu hắn ta trưởng thành nhất định sẽ càng mạnh hơn, chỉ sợ bọn họ đều sẽ gặp phải tai ương.

"Đúng là phế vật." Lúc biết được Sở Phong đã chạy mất, sắc mặt Liễu Chí Tôn cũng trầm xuống.

Ông ta vốn định mượn tay ba người bọn họ để diệt trừ Sở Phong, như vậy có thể tránh được rất nhiều tai họa vì dù sao Sở Phong cũng là người của công hội Giới Linh. Việc chống đối trực diện với công hội Giới Linh là hành động rất không sáng suốt cho nên ông ta không muốn tự tay giết chết Sở Phong.

Nhưng ông ta tuyệt đối không thể tưởng tượng được, ba người Tổng Thanh Phong lại vô dụng như vậy, chưa nói tới việc bắt được Sở Phong, dạy dỗ hắn một trận mà ngay cả bóng người cũng chưa thấy được đã để cho Sở Phong chạy mất, điều này thật sự khiến ông ta tức đến thở không ra hơi, bởi vì như vậy tương đương với việc đã bỏ mất một cơ hội tốt để giết chết Sở Phong.

"Thời gian không còn sớm nữa, nhóm sư muội của Chí Tôn Sơn Trang ta cần phải nghỉ ngơi, các vị cũng đi nghỉ đi." Tâm trạng của Liễu Chí Tôn vô cùng tệ, khiển trách mọi người xong liền dẫn đầu bước về chỗ của mình.

Còn ba người Tổng Thanh Phong bị Liễu Chí Tôn mắng là phế vật trước mặt mọi người thì rất bất mãn nhưng biết Liễu Chí Tôn rất mạnh, bọn họ cũng không dám nói thêm điều gì, chỉ có lầm bầm phản bác: "Con bà nó, coi chúng ta là thủ hạ của người sao, sớm muộn gì bọn ta cũng sẽ cho người biết tay."

Cùng lúc đó, sau khi dựa vào võ kỹ thần kỳ Long Du Cửu Thiên thoát khỏi đám người Tống Thanh Phong, vì để tránh xảy ra biến cố Sở Phong vẫn duy trì tốc độ chạy thêm một lúc lâu đến khi cảm thấy đã kéo dài khoảng cách khá xa, hẳn là không còn ai đuổi theo nữa, mới tiến vào bên trong sơn mạch.

"Long Du Cửu Thiên này thật sự là một võ kỹ thần kì."

"Sư tổ nói, võ kỹ này là do người đã dựa trên tất cả các bí kỹ mà người biết để tạo ra, nói cách khác, bí kỹ này so với vũ kỹ còn huyền diệu hơn nhiều."

"Vậy xem ra, bí kỹ sư tổ nắm giữ hẳn là một loại bí kỹ thân pháp cực kỳ thần kỳ, thật là muốn lấy được bí kỹ này."

"Bây giờ ta đã có Bạch Hổ Công Sát thuật của Công Sát Vô Song, còn có cả Huyền Vũ Thuần Giáp thuật không thể địch nổi, nếu lại có một bí kỹ cực nhanh thì lúc chiến đấu với người khác, chẳng phải là quá tuyệt vời rồi sao?"

Lần đầu tiên Sở Phong cảm nhận được sự kỳ diệu của Long Du Cửu Thiên trong chiến đấu, lại càng chờ mong bí kỹ mà Thanh Long đạo nhân nắm giữ, bởi vì hẳn biết, bí kỹ đó nhất định là hơn Long Du Cửu Thiên rất nhiều.

"Grào."

Đúng vào lúc này. Phía xa xa truyền tới tiếng gầm giận dữ, âm thanh cực kỳ chói tai, còn khủng bố hơn cả tiếng hổ gầm.

Khi thanh âm này vang lên, Sở Phong có thể cảm nhận được một trận rung động dưới chân, giống như là động đất vậy, thậm chí phái sau còn có một luồng công kích phong bạo, khiến cho cây cối xung quanh Sở Phong lay động.

"Yêu thú, yêu thú cảnh giới Thiên Vũ."

Nghe được thanh âm này cùng với uy thế mà đối phương tạo nên, Sở Phong đã xác định được thực lực của đối phương, đó là một con yêu thú, hơn nữa còn là một yêu thú cảnh giới Thiên Vũ.

"Grào."

Bỗng nhiên, yêu thú này rú lên một tiếng, Sở Phong có thể thấy rõ ràng tiếng núi rừng nổ vang ở phía trước, một mảng cây cối lớn đổ rạp, khói cuộn cuộn bay lên trời.

"Hồng hét."

Bằng Tinh Thần lực mạnh mẽ, Sở Phong đã cảm nhận được phía trước xuất hiện một luồng không khí vô cùng khủng bố, mà luồng khí kinh khủng này đang quét về phía bản thân hắn.

Ý thức được tình huống không ổn, Sở Phong theo bản năng muốn chạy trốn nhưng vẫn chậm một bước.

"Oanh." Sở Phong vừa muốn xoay người, phía trước liền xuất hiện một luồng xung lượng to lớn, cuốn hắn bay lên trời, bị nhốt trong luồng xung lượng này Sở Phong căn bản là không thể thoát ra được, chỉ có thể như nước chảy bèo trôi, bị xung lượng đẩy mạnh đi khắp các hướng.

Giờ phút này, Sở Phong có thể cảm nhận được bên cạnh hắn toàn là đá và cát, có những khúc cây cối vỡ vụn, và cả một số yêu thú thực lực yếu ớt cũng đều bị luồng xung lượng khổng lồ này thổi lên.

"Grào."

Cuối cùng, luồng xung lượng này cũng yếu dần đi khiến Sở Phong bị ném xuống đất. Hắn ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, phát hiện ra trước mắt là

một cảnh tượng hỗn độn, nhất là phía sau hăn, mọi thứ đã bị luồng xung lượng khổng lồ kia phá hỏng.

Ở hiện trường, mấy con yêu thú bị thổi tới cùng với Sở Phong đã sớm bị chôn sống hoặc là ngã chết, ngay cả Sở Phong cũng bị một vài vết thương nhẹ, quần áo hăn cũng đã vô cùng lộn xộn.

"Thật là mạnh, đây là loại lực lượng gì mà lại có thể có sức phá hoại mạnh như vậy chứ?" Nhìn một mảnh rừng núi bị phá hủy này, Sở Phong giật mình, bởi vì hăn cảm thấy có được lực lượng mạnh tới mức như vậy, nhất định là vô cùng đáng sợ.

"Rầm rầm" vào lúc này, đồng phế tích trước mặt Sở Phong đột nhiên nhô cao lên, đất đá bắn tán loạn ra xung quanh, một con quái vật chui ra, hơi thở cực kỳ khủng bố, thổi quét qua khắp mọi nơi.

Đây đúng là một con yêu thú, con yêu thú này vẫn chưa hóa thành hình người, vẫn ở hình dạng yêu thú.

Nó cao tới ba thước, dài hơn mười thước, thân thể như một con sói nhưng mỗi một sợi lông trên người đều sắc nhọn như lưỡi dao sắc bén, trong cơ thể tản ra một hơi thở cực kỳ mạnh mẽ, là cảnh giới Thiên Vũ, đây là một con yêu thú cảnh giới Thiên Vũ.

Chỉ có điều, nó đang bị thương, bởi vì bộ lông sắc nhọn này của nó đã bị đứt mất vài chỗ, máu chảy ra rất nhiều, chảy xuôi trên da thịt của nó, ngay cả răng nanh sắc nhọn của cũng bị gãy vài cái.

Sau khi nhìn thấy Sở Phong, ánh mắt màu xanh của nó lập tức sáng lên, tỏa ra sự phẫn nộ và hận ý, há miệng to ra muốn cắn xé Sở Phong.

"Không ổn."

Lúc này, Sở Phong thầm kêu không ổn, ở khoảng cách như vậy, căn bản là hẳn không có chỗ trốn, hơi thở cường đại của yêu thú này đã tập trung lên người Sở Phong.

Nhìn miệng to như một bồn máu này đang tới gần, Sở Phong cảm giác như sắp trở thành đồ ăn của nó, bị chiếc răng nanh này xé nát, sau đó nuốt vào trong bụng, trở thành máu loãng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Xảy Ra Biến Cố

“Oanh”

Ngay khi Sở Phong cho là mình hẳn phải chết thì có một đường ánh sáng từ trên trời rơi xuống, đập mạnh vào người con yêu thú kia.

Tốc độ của vật đó cực nhanh, lực lượng khi rơi xuống cũng cực nặng, khi vật đó đập vào người yêu thú, không chỉ ngừng lại thế tấn công của nó mà cả người nó còn lún xuống lòng đất, máu tươi phun ra, chết ngay lập tức.

Những sự việc này xảy ra rất nhanh, làm cho Sở Phong kinh hãi, khi hẳn ngẩng đầu lên nhìn thì lại càng thêm sững sờ.

Bởi vì thứ đập chết yêu thú cảnh giới Thiên Võ cũng không phải là vật gì kỳ lạ mà là một ông già gầy gò, thấp bé.

Ông lão cao không tới một mét năm, người gầy gò, giống như chỉ cần một cơn gió lớn là có thể thổi ông đi vậy.

Mặc dù vóc dáng của ông không to lớn thế nhưng ánh mắt lại rất có thần, chủ yếu là Sở Phong còn không nhìn rõ tu vi của ông lão này, giống như trang chủ của Chí Tôn sơn trang vậy, sâu không lường được.

“Ồ? Nhóc con, nhóc tới tham gia đại hội Thông gia sao?”

Ông lão cũng đã phát hiện Sở Phong, ông ta hơi dùng sức đã tung người bay tới cạnh Sở Phong ngược mặt lên nhìn hẳn., Đôi mắt có thần của

ông quan sát Sở Phong một cách cẩn thận.

“Xin hỏi, tiền bối là...” Sở Phong cũng không trả lời mà trước hết muốn biết thân phận của ông lão này.

“Ta chính là trưởng lão khách khanh (1) của Chí Tôn sơn trang, Tử Hiên Viên.” Ông lão vỗ ngực mà nói.

(1) Trưởng lão khách khanh: người được mời về để đảm nhận vị trí trưởng lão chứ vốn không phải người của sơn trang

“Tử Hiên Viên? Chẳng lẽ ông ta có quan hệ với Tử Linh sao?”

Nghe được lời này thì Sở Phong cũng suy đoán, dù sao họ Tử cũng không có nhiều người, ít nhất là từ nhỏ tới giờ hẳn chỉ biết hai người, một là Tử Linh còn người còn lại là ông lão trước mắt.

“Nói đến thì cháu gái bảo bối của ta hình như cũng tham gia đại hội Thông gia, cũng rèn luyện ở núi Vạn Yêu này, nhóc con, nhóc có biết cháu gái của ta không? Có biết nó bây giờ ở đâu không?” Tử Hiên Viên đột nhiên mở miệng hỏi.

“Trưởng lão Hiên Viên, không biết tên cháu gái của ngài là gì?”

“À, nó gọi là Tử Linh, nhóc biết nó đúng không?”

“Chuyện này...” Mặc dù đã có hoài nghi nhưng khi biết được đáp án chính thức thì Sở Phong vẫn không thể tưởng tượng nổi, lúc này lại gặp ông nội của Tử Linh, đây cũng không phải chuyện tốt.

Chủ yếu nhất đó là ông nội của Tử Linh còn mạnh hơn Tử Linh nhiều, là một cao thủ sâu không lường được, nếu như Tử Linh nói cho ông nàng biết chuyện hãn cướp đoạt bí kỹ của nàng thì chẳng phải hẳn sẽ thăm lăm sao?

“Hóa ra ngài là ông của Tử Linh à. Tử Linh thì ta biết nhưng ta tới tham gia đại hội Thông gia chỉ là vì rèn luyện thôi.”

“Nhưng mà ta không cẩn thận đi lạc đường, cũng được hơn một ngày rồi nên bây giờ ta thật sự không biết Tử Linh ở đâu.”

Sở Phong mới trốn ra, làm sao có thể trở về được? Hơn nữa còn là mang theo ông lão thực lực mạnh đến mức biến thái này, vậy chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

“Ờ, hóa ra là vậy à, vậy nhóc đúng là ngu ngốc.”

“Nhưng số nhóc cũng rất may mắn khi gặp được ta, để ta mang nhóc đi tìm bọn họ vậy.”

Vừa nói Tử Hiên Viên vừa lôi ra một tấm bản đồ, tấm bản đồ ghi chép về nơi rèn luyện, cũng giống bản đồ của bọn Sở Phong vậy. “Không dám làm phiền tới ngài, ngài cứ tự đi tìm họ là được, ta cũng không muốn ỷ vào năng lực của ngài để tìm.”

“Dù gì thì cái này cũng là một lần rèn luyện, ta lạc đường bởi vì năng lực của ta không đủ, ta cần phải cố gắng tăng năng lực của mình lên, cho nên ta phải dựa vào chính mình để đi tìm.” Sở Phong lắc đầu từ chối.

“Aiz, là do nhóc không biết nơi này nguy hiểm như thế nào, dùng thực lực của nhóc mà cứ đi loạn thì đó là tự mình tìm chết mà thôi.”

“Tiền bối, thật sự không cần, cứ để ta...”

“Đừng nói nhảm, để ta mang nhóc trở về đi.”

Tử Hiên Viên cũng không cho Sở Phong nói gì nữa, đưa tay ra tóm lấy áo của Sở Phong, Sở Phong chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếng gió bên tai thổi vù vù thì hẳn đã bị Tử Hiên Viên đưa lên trời rồi, tốc độ của Tử Hiên Viên rất

nhanh, nhanh hơn mấy lần tốc độ của Sở Phong khi dùng Long Du Cửu Thiên.

Hơn nữa, cảm giác về phương hướng của Tử Hiên Viên cực mạnh, cũng biết sơ bộ về địa hình của núi Vạn Yêu, chỉ một lát ông đã có thể tìm ra nơi rèn luyện của Sở Phong.

Sau khi bay trong khu vực rèn luyện này một lát thì sắc mặt của Tử Hiên Viên biến đổi, mang theo Sở Phong lao xuống khu núi rừng bên dưới.

Ngay khi đáp xuống khu núi rừng thì Sở Phong thấy không ổn, bởi vì hắn có thể nhìn ra nơi này chính là nơi mà bọn người Liễu Chí Tôn xây dựng nơi dừng chân tạm thời, xem ra lần này hắn gặp khó khăn rồi.

“Chuyện này...”

Chỉ là khi Sở Phong rơi xuống, nhìn rõ tất cả thì sắc mặt hắn biến đổi.

Bởi vì hắn phát hiện nơi này bây giờ vô cùng lộn xộn, đại trận kết giới bị phá hủy, lều vải cũng bị xé nát, cách đó không xa còn có mấy chục bộ thi thể đang nằm, chính là những người đã tham gia đại hội Thông gia lần này, bọn họ đều chết rất thảm, không có người nào được chết toàn thân cả.

“Nguy rồi.” Nhìn thấy cảnh này thì Tử Hiên Viên tựa như đã đoán được cái gì vậy, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

“Tại sao lại như vậy, lúc trước còn rất tốt mà, chẳng lẽ...” Sở Phong cũng rất giật mình, hắn không thể nào ngờ được sau khi hắn rời đi, chỉ trong thời gian ngắn mà đã xảy ra chuyện thế này. Như vậy chứng tỏ hiện giờ đám người Tử Linh đang gặp phải nguy hiểm rồi.

Mà nhìn vào những thi thể và những nơi bị phá hủy thì Sở Phong cũng đã có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Chắc chắn là bọn họ bị yêu thú

tấn công, hơn nữa yêu thú còn rất mạnh, nếu không thì với thực lực của Tử Linh và Liễu Chí Tôn thì sẽ không thăm tới mức này.

Những người khác chết hay sống thì Sở Phong cũng không quan tâm lắm, thế nhưng Tử Linh lại là Thần thể, Sở Phong còn muốn đạt được lợi ích từ trên người nàng nữa nên không hi vọng nàng sẽ gặp bất hạnh.

Thế là Sở Phong phóng Tinh Thần lực của mình ra, muốn tìm một chút manh mối.

Sở Phong vừa tìm tòi thì đã phát hiện có dấu vết sinh mạng, ở trong đồng người chết này lại còn có người còn sống.

“Trưởng lão Hiên Viên, đi tới bên này.”

Sở Phong vội vàng chạy tới, khi tới gần thì mới biết người này là một người đàn ông, đã mất hai chân, hình như bị người ta dùng lực xé ra vậy, thế mà người này vẫn còn sống, Sở Phong vẫn có thể cảm nhận được người này còn sống.

“Này, người chết hay chưa?” Bởi vì người này nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích nên Sở Phong phải xoay người hắt ta lại.

“Đừng có giết ta, đừng có giết ta.” Thế nhưng khi Sở Phong vừa chạm vào người hắt ta thì hắt ta liền gào lên, hóa ra hắt ta cũng không bị ngắt chỉ là quá sợ hãi mà thôi.

“Cậu trai trẻ, đừng sợ, ta chính là trưởng lão của Chí Tôn sơn trang.” Đúng lúc này thì Tử Hiên Viên cũng xúm lại, ông đặt bàn tay nhỏ gầy của mình lên trán người đó, có một lực lượng đặc biệt được truyền tới đầu người đó.

Được lực lượng đặc biệt của Tử Hiên Viên giúp đỡ nên người đàn ông này từ sợ hãi quá độ dần dần chuyển về bình thường, sau đó lý trí cũng dần

dần khôi phục.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Mạo Hiểm Cứu Người

"Tiểu huynh đệ, nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy? Những người khác đâu rồi?" Sau khi người kia tỉnh lại, Tử Hiên Viên liền dò hỏi.

"Ta, bọn ta bị phục kích, trong chúng ta có kẻ phản bội. Trong số những người tham gia luyện tập có gian tế do yêu thú phái đến. Chúng dùng phương pháp đặc biệt biến thành người, trà trộn vào và âm thầm bán đứng tất cả bọn ta."

"Bọn ta bị yêu thú phục kích. Rất nhiều người đã bị chúng giết, những người còn lại đều bị yêu thú bắt đi. Chúng dùng những người này để uy hiếp các thế lực lớn. Bọn ta bị gài bẫy, bị yêu thú gài bẫy rồi." Cho dù hồi phục được thần trí, nhưng người này vẫn trong tình trạng thần kinh căng thẳng, cực kỳ hoảng loạn, rõ ràng cậu ta đã bị dọa đến mất hồn.

"Tất cả đều bị bắt rồi? Thế còn Liễu Chí Tôn đâu? Lẽ nào ông ta cũng không phải đối thủ của yêu thú?" Tử Hiên Viên tiếp tục hỏi.

"Cực kỳ lợi hại, những tên yêu thú đó cực kỳ cực kỳ lợi hại. Đó là một con cóc tinh màu đen, Liễu Chí Tôn vốn chẳng phải là đối thủ của nó. Bọn ta căn bản không có đủ sức chống lại. Những người chống lại chúng đều chết hết rồi. Ngay cả những người bỏ chạy cũng bị giết chết."

Nhắc tới tên yêu thú đã bắt mọi người đi, chàng trai này càng trở nên sợ hãi, đến mức toàn thân bắt đầu run lên bần bật.

"Tử Linh đâu? Tử Linh cũng bị nó bắt đi rồi?"

"Ừ, bị bắt rồi. Tất cả mọi người đều bị bắt đi hết. Tử Linh cô nương cũng bị bắt đi rồi."

Sau khi hỏi đến đây, Tử Hiên Viên hơi chau mày, dường như đã hiểu hết mọi chuyện, vì thế không tiếp tục hỏi nữa mà quay sang nói với Sở Phong: "Này nhóc, giúp cậu ta băng nó vết thương."

"Vâng". Sở Phong cũng không chậm trễ, nhanh chóng băng bó vết thương cho chàng trai kia.

"Người? Á, nhẹ nhàng một chút!" Chàng trai kia rõ ràng đã nhận ra Sở Phong nhưng khi thấy Sở Phong đi cùng với Tử Hiên Viên nên cũng không nói thêm gì nhiều, yên lặng chịu đựng đau đớn vì bị gãy chân, tùy ý Sở Phong xử lí.

Sở Phong vốn là Giới Linh sư, xử lí vết thương chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ trong nháy mắt đã băng bó xong cho chàng trai kia và cho cậu ta dùng một viên đan dược.

Nói là đan dược giảm đau nhưng thực tế là đan dược khiến người ta bị hôn mê. Tất nhiên rồi, nếu như rơi vào hôn mê thì tự nhiên sẽ phát huy tác dụng giảm đau.

Mà sở dĩ Sở Phong cho cậu ta dùng loại đan dược này là bởi lo rằng cậu ta sẽ tiếp tục nói gì đó với Tử Hiên Viên.

Không thể không nói, loại đan dược này có hiệu quả rất tốt. Chàng trai kia dùng xong không lâu liền bắt đầu mơ mơ màng màng, nhanh chóng rơi vào trạng thái hôn mê.

Sau khi xử lí xong xuôi cho chàng trai này, Sở Phong mới tiến lên hỏi: "Hiên Viên trưởng lão, ngài có biết con cóc mà cậu ta nói tới là loại yêu thú gì không? Đến cả Liễu Chí Tôn cũng không phải đối thủ của nó."

"Là một trong Ngũ đại yêu vương của núi Vạn Yêu, Hắc Thiềm vương." Tử Hiên Viên trả lời.

"Hắc Thiềm vương?" Danh tiếng của Ngũ đại yêu vương này Sở Phong cũng đã từng nghe qua. Mặc dù không biết cụ thể tên gọi của chúng là gì nhưng vẫn biết rằng chúng là kẻ thống trị của núi Vạn Yêu, là năm tên yêu thú mạnh nhất của núi Vạn Yêu.

"Thảo nào, thảo nào trong trận chiến giữa chúng ta và yêu thú lại không hề thấy bóng dáng Hắc Thiềm vương đâu. Không ngờ chúng ta lại bị yêu thú tính kế như vậy."

"Việc này khó giải quyết đây. Lần luyện võ này do Chí Tôn sơn trang của ta sắp xếp. Những người tham gia lần này lại là những tiểu bối xuất sắc của các Tông môn trên đại lục Cửu Châu. Nếu như bọn họ xảy ra bất cứ chuyện gì thì Chí Tôn sơn trang chúng ta gánh không nổi trách nhiệm lớn này." Tuy khuôn mặt của Tử Hiên Viên lộ ra nét u sầu nhưng trong mắt Sở Phong ông lại không có vẻ gì là lo lắng cho thế hệ trẻ tuổi của các thế lực khác mà rõ ràng là đang lo lắng cho cháu gái Tử Linh của mình.

Về phần vì sao ông lại lo lắng cho Tử Linh đến vậy, trong lòng Sở Phong cũng đoán ra được một hai phần. Mặc dù Sở Phong chưa từng nhìn thấy Hắc Thiềm vương nhưng Sở Phong đã được nghe qua. Trong số yêu thú, có một số tên cực kỳ háo sắc.

Nó có dục vọng rất lớn, hơn nữa còn vô cùng thích những cô nương xinh đẹp. Rất nhiều nơi đã từng xảy ra chuyện yêu thú cưỡng bức những cô nương nhà lành.

Mà yêu thú thuộc họ cóc là loại nổi tiếng xấu xa nhất trong tất cả các loại yêu thú.

Cho nên, không chỉ riêng Tử Hiên Viên lo lắng mà ngay cả Sở Phong cũng lo lắng không yên. Yêu thú thuộc họ cóc vốn có bản tính háo sắc, Tử

Linh lại là một cô nương cực kỳ xinh đẹp. Bây giờ, nàng ấy bị Hắc Thiềm vương bắt đi, khó tránh khỏi trở thành lựa chọn tốt nhất để Hắc Thiềm vương chà đạp.

Nhưng mà, Tử Linh chính là mục tiêu của Sở Phong, là cơ hội mở ra sức mạnh thần lôi tồn tại trong cơ thể hắn.

Nếu Tử Linh bị yêu thú bắt đi, điều đó cũng đồng nghĩa với việc Sở Phong đã bỏ qua cơ hội mở ra sức mạnh thần lôi chân chính trong cơ thể. Sở Phong tất nhiên không muốn chuyện này xảy ra.

Vì thế hắn vội vàng hỏi: "Hiên Viên trưởng lão, nếu như ngài đã biết việc này là do Hắc Thiềm vương làm, hơn nữa lại là kế hoạch hoàn hảo của chúng. Vậy ngài nghĩ xem, bây giờ Tử Linh cô nương sẽ bị bắt đi đâu?"

"Ngũ đại yêu vương chia nhau cai quản năm khu vực, mà nơi này thuộc quyền cai quản của Ngũ yêu vương. Nếu ta đoán không lầm, lúc này có lẽ là Tử Linh đã bị mang đến hang ổ của Hắc Thiềm vương." Tử Hiên Viên trả lời.

"Hang ổ của Hắc Thiềm vương? Hiên Viên trưởng lão, ngài còn chờ gì nữa, mau đi cứu người thôi!" Sở Phong giục giã.

"Thằng nhóc nhà ngươi, nói thì dễ đấy nhưng ngươi cho rằng hang ổ của Hắc Thiềm vương là nơi muốn đến thì đến sao?"

"Hơn nữa, ta vốn cũng không rõ hang ổ của nó ở đâu. Cho dù chúng ta có biết hang ổ của Ngũ đại yêu vương cũng không thể phí sức mà tấn công như vậy được, trực tiếp bao vây hang ổ của nó không phải đã được rồi sao?" Tử Hiên Viên không nhịn được liếc nhìn Sở Phong một cái.

Trong thời khắc này, Sở Phong mới bừng tỉnh, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Tử Hiên Viên lại u sầu đến vậy rồi. Hóa ra ông ta không biết phải đi đến đâu để cứu người.

Trong tình huống này, Sở Phong suy nghĩ một hồi lâu. Sau một hồi cân nhắc lợi ích, để có cơ hội mở ra sức mạnh thần lôi trong cơ thể, hắn quyết định mạo hiểm một lần, quay sang nói với Tử Hiên Viên: "Hiên Viên trưởng lão, hình như tôi biết hang ổ của Hắc Thiềm vương ở đâu."

"Cái gì? Người biết sao?" Nghe những lời này, sắc mặt Tử Hiên Viên liền thay đổi nhưng có vẻ không tin tưởng lắm mà dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Sở Phong, dường như muốn vạch trần lời nói dối, nhìn thấu ý đồ của hắn vậy.

"Ta biết thật mà. Chẳng giấu gì ngài, văn bối từng được xem qua một tấm bản đồ ở một nơi không tên, cái mà bản đồ đó vẽ chính là núi Vạn Yêu. Trên bản đồ có năm tòa thành dưới đất. Ta đoán đó chính là hang ổ của Ngũ đại yêu vương." Sở Phong giải thích, giống như những lời hắn nói là sự thật.

"Hả? Những lời người nói là thật chứ? Người thấy ở đâu?" Tử Hiên Viên hỏi tiếp.

"Trong một tòa di tích ở Thanh Châu. Hiên Viên trưởng lão nếu ngài không tin, sau này ta sẽ dẫn ngài đến đó xem. Nhưng trước mắt cứu người quan trọng hơn. Cứ cho là không thể xác định được hang ổ của Hắc Thiềm vương nhưng tốt xấu gì cũng nên thử một lần xem sao đã chứ?" Sở Phong nói dối như thật, cũng chỉ có mình hắn biết hắn đang lừa người.

Có điều, Tử Hiên Viên rất cẩn trọng, suy nghĩ một lúc lâu rồi mới gật đầu đồng ý: "Được, ta sẽ tin tên nhóc nhà ngươi một lần."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Thâm Nhập Vào Hang Ổ Của Kẻ Địch

Sau khi quyết định xong Tử Hiên Viên cũng không còn để ý đến chàng trai bị ngắt đi kia nữa, mà dẫn theo Sở Phong tiến thẳng về về hướng sào huyệt của Hắc Thiềm vương. Điều này chứng tỏ rằng ông cũng đang nóng lòng cứu người, không muốn chậm trễ nữa.

Tuy rằng núi Vạn Yêu khá lớn nhưng giờ đây, khi bay trên trời họ có thể quan sát được bao quát hết khắp nơi, hơn nữa Sở Phong còn là Giới Linh sư, năng lực cảm ứng phương hướng vô cùng mạnh nên nếu muốn tìm đến sào huyệt của Hắc Thiềm vương thì chỉ cần bản đồ chính xác nữa là đủ.

Cũng không cần nói nhiều, bản đồ trong đầu Sở Phong đúng là chính xác không sai, dưới tốc độ phi hành vô cùng nhanh của Tử Hiên Viên, hai người mau chóng tìm được một vùng đất bí ẩn.

Nơi này là một rừng đá gập ghềnh được phân thành nhiều khối lớn nhỏ không đồng đều, trải dài khắp một vùng như những câu cổ thụ chọc trời.

Mà bên trong mảnh rừng đá này có nhất nhiều yêu thú đang đi qua đi lại, trong đó có hai con là yêu thú Thiên Vũ cảnh.

Tuy trông bọn chúng giống như chỉ đang đi dạo nhưng thực ra là chúng đang đi tuần. Điều này càng khẳng định rằng nơi này rất có thể là sào huyệt của chúng, nếu không thì không thể nào có yêu thú mạnh mẽ như vậy bảo vệ được.

"Sao hả, Hiên Viên trưởng lão, ta không có gạt ngài chứ?" Giờ phút này, Sở Phong cùng với Tử Hiên Viên đang núp trong rừng rậm, Sở Phong đặc ý nói, bởi vì chỉ cần hắn tìm ra được nơi này thì ít nhất đã chứng tỏ rằng hắn không có lừa gạt Tử Hiên Viên.

"Ừ, không tệ, chẳng ngờ rằng thằng nhóc người cũng không đơn giản chút nào. Tuổi nhỏ như vậy mà đã là Giới Linh sư áo xám, hơn nữa lực cảm ứng còn vô cùng mạnh mẽ." Tử Hiên Viên hài lòng gật đầu, sau đó hỏi: "À phải rồi, nhóc con, ta còn chưa biết tên người là gì."

Sở Phong đã nghĩ qua vấn đề này rồi, là nếu Tử Hiên Viên hỏi tên thì hắn phải trả lời thế nào.

Cuối cùng hắn vẫn quyết định không giấu diếm vị tiền bối này, mà nói đúng sự thật: "Văn bối tên gọi Sở Phong."

"À, hóa ra là Sở Phong, tên cũng không tệ. Sở Phong, người lên đường bình an." Đột nhiên Tử Hiên Viên cười một cách quỷ dị.

"Hiên Viên trưởng lão, người có ý gì?" Thấy vậy, Sở Phong khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy hơi không ổn bèn lùi về phía sau theo bản năng.

"Người đi được rồi." Đúng lúc này, bàn tay Tử Hiên Viên chợt lấy bả vai Sở Phong, sau đó chỉ thấy cánh tay ông tavung lên, Sở Phong đã bay ra ngoài như một cọng cỏ.

Mọi thứ đến quá nhanh, Sở Phong còn chưa phản ứng kịp thì người đã bị ném vào trong rừng đá, lực rơi của hắn mạnh đến nỗi làm mặt đất bị thủng thành một cái hố sâu.

"Đáng chết." Lúc Sở Phong đứng dậy, mặt mũi cứng đờ, trong lòng thầm kêu không tốt

Bởi vì bây giờ hắn đã bị yêu thú bao vây, trước sau là hai con yêu thú Thiên Vũ cảnh, kích phát thiên lực thuộc về Thiên Vũ cảnh, ngăn chặn hết tất cả đường lui của hắn.

"Lại là đám con người quý quyết, bắt nó lại cho ta." Một con yêu thú Thiên Vũ cảnh nhìn chăm chăm Sở Phong, ánh mắt tràn đầy ý hận, có thể thấy được bọn chúng vốn đã cực kì căm hận con người.

Nhưng mà, sau khi phát hiện ra Sở Phong, bọn chúng cũng không trực tiếp giết hắn mà bắt lấy Sở Phong, dùng dây mây trói hắn lại, khiêng hắn vào sâu bên trong rừng đá, dường như đang mang Sở Phong vào trong hang ổ của bọn chúng.

Giây phút này, Sở Phong không hề cảm thấy hốt hoảng mà đang còn đang suy tính. Hắn đang nghĩ lí do tại sao Tử Hiên Viên phải làm vậy với mình? Ông ta không có lí do để hại hắn, bởi vì từ lúc bắt đầu gặp nhau đến giờ, lão già mạnh mẽ này không hề biết đến ân oán của mình với Tử Linh, cũng không biết mình là một tên đào phạm.

Cuối cùng Sở Phong cũng nghĩ ra được hai khả năng.

Một là Tử Hiên Viên muốn lợi dụng hắn để đánh lạc hướng yêu thú.

Dù sao cũng chưa chắc chắn đây là sào huyệt của Hắc Thiềm vương, trong này phòng bị thế nào cũng không biết, nếu như cứ tùy tiện xông vào thì chẳng phải là cách hay, để Sở Phong vào trước dò đường cũng là lựa chọn tốt.

Một khả năng khác chính là Tử Hiên Viên vẫn còn phòng bị với Sở Phong, sợ Sở Phong là gian tế yêu thú phái đến, cho nên mới muốn thử một chút, xem thử phản ứng của lũ yêu thú lúc thấy Sở Phong.

Mà cho dù là khả năng nào đi nữa thì cũng thấy được không phải Tử Hiên Viên cố ý hại hắn, nên Sở Phong cũng không lo lắng nữa, bởi vì hắn

cảm thấy sớm muộn gì Tử Hiên Viễn cũng phải ra tay, dù sao ông ta cũng đang sốt ruột muốn cứu cháu gái mình ra.

Cùng lúc Sở Phong đang âm thầm suy nghĩ, đám yêu thú đã mang hắc ra khỏi khu rừng đá tiến vào nham động dưới lòng đất.

Nham động này bốn phía đều là vách đá khắc hình vẽ đặc thù, phần lớn là hình vẽ yêu thú, cũng có hình vẽ con người, còn cả hình vẽ yêu thú giao chiến với con người. Sở Phong có thể hiểu sơ qua nội dung của những bức hình này.

Chính là một câu chuyện kể về việc con người thường xuyên bắt nạt yêu thú, sau đó yêu thú đứng lên phản kháng, tóm lại là miêu tả yêu thú rất chính nghĩa, còn con người biến thành một phe tà ác.

Có thể thấy được, yêu thú đã sớm có địch ý đối với con người. Nhưng mà đây không phải là điều Sở Phong quan tâm, hắc chỉ muốn biết là bọn chúng định dẫn hắc đến chỗ nào.

Đáp án nhanh chóng hiện ra. Sau khi bọn chúng đi mấy vòng bên trong nham động gập ghềnh thì bước đến một tòa nham động có không gian khá rộng rãi.

Tòa nham động này nhìn khá giống một tòa đại điện hơn nhưng nếu như so với kiến trúc nguy nga tráng lệ của con người làm ra thì tòa đại điện này quá sơ sài.

Tuy nhiên, vì đây là đại điện do yêu thú xây dựng nên cũng xem như là khá được. Vì yêu thú vốn không theo đuổi những vẻ đẹp tinh mỹ bên ngoài hưởng hồ chi thẩm mỹ của bọn chúng lại thuộc về một trường phái khác.

Mà bây giờ, trong tòa đại điện này tụ tập mấy ngàn con yêu thú, bọn chúng đang đứng ngay gần hai bên đại điện, tu vi không hề thấp, đều là

Huyền vũ cảnh.

Nhưng mà, nếu nói mạnh nhất thì phải kể đến con yêu thú ngồi ở phía cuối cùng trong tòa đại điện.

Con yêu thú này mình người đầu thú, nói đúng hơn là nó có một cái đầu cóc, hơn nữa còn là màu đen, trông vô cùng kinh tởm.

Nhưng mà đừng nhìn vẻ ngoài xấu xí của nó mà khinh thường, tu vi của nó vô cùng cao thâm, đến mức tinh thần lực của Sở Phong cũng chẳng thể cảm ứng được tu vi của nó đang ở cấp bậc nào.

Về ngoài xấu xí cùng với tu vi thâm sâu khó lường, Sở Phong không cần nghĩ cũng biết, nó chính là Hắc Thiềm vương.

Tuy nhiên, điều này không quan trọng, quan trọng là giữa đại điện đang có một nhóm người. Nhóm người này bây giờ cũng giống như Sở Phong vậy, bị dây mây trói lại, bọn họ cũng chính là những người đã đi rèn luyện cùng với Sở Phong, là đám người Tử Linh và Liễu Chí Tôn.

"Sở Phong?" Thấy Sở Phong, đám người Liễu Chí Tôn cũng sửng sốt, trên mặt hoàn toàn bất ngờ, bởi vì bọn họ không ngờ rằng, Sở Phong chạy nhanh như vậy cũng bị bắt đưa đến đây.

Mà sau khi thấy bọn họ, trong lòng Sở Phong cũng mừng như điên, trước hết, điều này khẳng định là hắn không đi lạc, mà đã tìm được bọn Tử Linh.

Sau đó, Sở Phong nhìn thấy Tử Linh xen lẫn trong đám người. Y phục chỉnh tề trên người nàng và vẻ mặt điềm nhiên đã gián tiếp nói cho hắn biết một chuyện: Tử Linh chưa bị yêu thú làm nhục, vẫn còn trong trắng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Chơi Một Trò Chơi

"Sở Phong, là người à?" Sau khi nhìn thấy Sở Phong, mặc dù những người đó đã trở thành tù nhân nhưng vẫn không giấu giếm nỗi căm hận với Sở Phong. Nhất là đám người Tống Thanh Phong và Bạch Vân Phi, ánh mắt của họ quả thực có thể giết chết người khác.

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Thấy Sở Phong bị mang vào, Hắc Thiềm vương mở miệng hỏi.

"Bẩm đại vương, tên tiểu quỷ loài người này vừa mới xông vào lãnh địa của chúng ta, bị chúng ta bắt lại. Xem bộ dáng này thì chắc hẳn cũng là người của Chí Tôn sơn trang." Một yêu thú Thiên Võ cảnh giải thích.

"Hả?" Nghe vậy, cặp mắt to màu đỏ của Hắc Thiềm vương quay tròn, bắt đầu quan sát Sở Phong.

"Ha ha, các người hiểu lầm rồi, ta không phải là người của Chí Tôn sơn trang! Thật ra ta chỉ đi ngang qua thôi, không hề có ý định mạo phạm đâu!" Sở Phong mỉm cười, hẳn biết Tử Hiên Viên đang ần núp đâu đó nên không hề e ngại những yêu thú này.

Dù cho vị Hắc Thiềm vương này có mạnh đến mấy thì theo suy đoán của Sở Phong, thực lực của Tử Hiên Viên cũng không thua kém là bao, cho dù hai người họ có đánh một trận thì lợi thế chưa chắc đã thuộc về Hắc Thiềm vương.

Mà nói thật, tuy đám yêu thú này rất đông, nhưng thật sự có thực lực thì chỉ có một mình Hắc Thiềm vương thôi. Nếu như Hắc Thiềm vương bị

khống chế thì đám người Tử Linh thừa sức ứng phó với đám yêu thú còn lại.

"Sở Phong, người đến cứu ba người chúng ta đây à?" Nhưng vào lúc này, sắc mặt Lưu Tiêu Dao lại biến đổi, trông có vẻ rất cảm động. Hắn ta gọi Sở Phong thật to, giọng nói đầy cảm kích và nhiệt tình.

Lúc đầu Tống Thanh Phong không hiểu vì sao thái độ của Lưu Tiêu Dao lại thay đổi như thế nhưng ngay sau đó đã thông suốt. Gã cười quỷ dị, nói với Sở Phong:

"Sở Phong, ta biết ngươi là người có nghĩa khí, sẽ không vứt bỏ chúng ta mà! Thế nào? Đã báo với các trưởng lão chưa? Bọn họ sẽ nhanh chóng đến cứu chúng ta phải không?"

"Sở Phong, ngươi thật lợi hại! Trong suốt đoạn đường chúng ta đi cùng nhau, ngươi là người giết được nhiều yêu thú nhất! Sau đợt trải nghiệm lần này, chắc hẳn trang chủ Tần Lô sẽ thưởng lớn cho ngươi!"

"Con mẹ nó, sao mấy chiêu hại người của các người vẫn vụng về quá vậy? Các người tưởng ai cũng ngu ngốc như các người à?" Sở Phong hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy khinh bỉ. Hắn biết đám người Lưu Tiêu Dao muốn mượn đao giết người, muốn bịa chuyện để kích thích lửa giận của yêu thú, mượn tay yêu thú giết Sở Phong.

"Hả?" Tuy nhiên Hắc Thiềm vương cũng rất thông minh, đã nhìn ra được xích mích giữa Sở Phong và đám người Lưu Tiêu Dao. Vì vậy, trên gương mặt xấu xí của nó hiện lên một nụ cười quái dị: "Xem ra các người quen nhau nhỉ!"

"Quen! Đường nhiên là quen rồi! Hắn là huynh đệ tốt của bọn ta đấy! Ta khuyên các người tốt nhất là đừng đụng vào hắn, không thì phụ thân của hắn nhất định sẽ san bằng núi Vạn Yêu của các người!" Lưu Tiêu Dao vẫn chưa từ bỏ ý đồ, tiếp tục nói bậy nói bạ.

"Không sai! Phụ thân của Sở Phong hận yêu thú nhất! Ngày nào ông ấy cũng ăn yêu thú, đẽm chẵn trong nhà Sở Phong cũng toàn được làm từ da lông của yêu thú đấy!" Bạch Vân Phi lại bổ sung.

"Các người còn vô liêm sỉ hơn được nữa không? Muốn hại người cũng không cần rõ ràng như vậy chứ? Thật sự tưởng là chỉ số thông minh của mọi người đều thấp như các người à?" Sở Phong phản bác.

"Ha ha ha! Thú vị thú vị! Xem ra giữa các người thực sự có chuyện gì đó!"

"Tiểu Ngưu, rốt cục là có chuyện gì? Đến nói bản đại vương nghe một chút!" Hắc Thiềm vương cười to một trận, sau đó vẫy vẫy tay gọi một yêu thú đầu trâu gần đó.

Con yêu thú này không giống những kẻ khác mà mặc đồ giống người hầu của loài người. Nó đi đến bên cạnh Hắc Thiềm Vương, cung kính nói:

"Bẩm đại vương, thằng nhóc này tên là Sở Phong. Trước khi các ngài hành động, hẳn từng muốn cưỡng bức cô nương kia nhưng bị đám người kia phát hiện. Bọn họ vô cùng tức giận, muốn giết chết Sở Phong nhưng hẳn lại chạy thoát. Không ngờ cuối cùng tên này lại chạy tới chỗ chúng ta."

Mà lúc này, Sở Phong cuối cùng cũng biết, hóa ra yêu thú đầu trâu này là gian tế nằm vùng ở chỗ bọn họ, nếu không nó cũng không biết được việc này.

"Ha ha, thì ra là thế! Quả nhiên là có ân oán! Thật không hổ là loài người, ai ai cũng là một sinh vật ác độc đê tiện hết! Lại còn muốn lợi dụng ta giết kẻ thù nữa! Có điều các người quá coi thường bản đại vương rồi đấy!"

Sau khi biết được chân tướng, Hắc Thiềm vương khinh bỉ nhìn thoáng qua đám người Lưu Tiêu Dao rồi chỉ vào Sở Phong, hạ lệnh:

"Ném cái tên Sở Phong kia vào chung với bọn chúng đi! Dẫn cả đám tiểu quỷ loài người kia đến đây luôn, tối nay bản đại vương muốn chơi một trò chơi thú vị!"

Ngay sau đó, Sở Phong liền bị ném vào chung với đám người Liễu Chí Tôn. Mặc dù hiện giờ mấy người này chỉ hận không thể lập tức giết chết Sở Phong nhưng bọn họ đều là tù nhân cả, nên chỉ có thể dùng ánh mắt đe dọa Sở Phong một chút thôi.

Tuy nhiên thật đáng tiếc, Sở Phong hoàn toàn không thấy được ánh mắt của bọn họ. Mặt khác, vì Sở Phong cách Tử Linh khá gần nên hần linh hoạt uốn éo cơ thể mình một hồi, cuối cùng không biết xấu hổ tiến tới bên cạnh Tử Linh.

"Tử Linh, ta tới cứu cô đây." Sở Phong ghé vào bên tai Tử Linh thấp giọng nói.

Tử Linh liếc nhìn Sở Phong một cái, sau đó liếc mắt nhìn Hạ Nhạc Nhi rồi cuối cùng lại hung hăng liếc Sở Phong. Nàng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi, không để ý tới Sở Phong nữa.

"Chà, cô ghen đấy à?" Thấy nàng như thế, Sở Phong cười hì hì. Một lúc lâu sau hần thấy Tử Linh vẫn không để ý đến mình mới đành giải thích: "Đừng nói là cô tin mấy lời của Hạ Nhạc Nhi đấy nhé? Với trí thông minh của cô mà không thể thấy được ta bị oan à?"

"Sở Phong, tên nhãi nhà ngươi cách xa Tử Linh sư muội ra đi, không thì ta làm thịt ngươi đấy!" Liễu Chí Tôn ở cách xa bọn họ, Thấy Sở Phong lại ve vãn quấy rầy Tử Linh bèn nổi trận lôi đình, quát lớn với Sở Phong.

"Đến đây đến đây, để ta xem ngươi thịt ta như thế nào!" Thấy vậy, Sở Phong chẳng những không cách xa Tử Linh ra mà ngược lại còn dính sát vào nàng hơn.

Mà Tử Linh lại không thể nào tránh được, cả cơ thể giống như bị dấn dím vào hãn vậy. Cuối cùng nàng đành chịu thua, mặc cho Sở Phong bám lấy mình.

"Sở Phong, tốt nhất là người đừng sống sót rời khỏi nơi này, nếu không ta nhất định sẽ khiến người hối hận!" Lúc này Liễu Chí Tôn đã giận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí ánh mắt đã trợn trắng lên, xem ra bị Sở Phong chọc tức quá mức rồi.

"Câm miệng cho ta! Còn dám nói nữa ta cắt lưỡi người đấy!" Đúng lúc này, vì ngựa mất với thái độ của Liễu Chí Tôn nên yêu thú Thiên Vũ cảnh khi này tiến lên phía trước, đá một cú lên người hãn ta. Liễu Chí Tôn ngã đập mặt xuống đất, trầy trán chảy máu lợi, đau đến mức kêu lên một tiếng thảm thiết.

Những người còn lại thấy cảnh ấy đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám mở miệng uy hiếp Sở Phong nữa mà chỉ đành trơ mắt nhìn hãn sàm sờ Tử Linh không ngừng.

Không lâu sau đó, ở bên kia đại diện xuất hiện một đám người. Sở Phong vừa liếc mắt nhìn qua thì lập tức cả kinh, bởi vì hãn thấy được rất nhiều bóng dáng quen thuộc trong đám người ấy.

Trong đó có Cổ Bác, đám người Từ Trọng Vũ của công hội Giới Linh, ngay cả những người của tộc Giới thị như Giới Thanh Minh cũng có ở đó.

Bọn họ cũng bị bắt lại rồi. Mà nhìn dáng vẻ ấy thì xem ra họ đã bị bắt trước đám người Sở Phong.

"Sở Phong, các người cũng..." Trông thấy mấy người Sở Phong, đám người Cổ Bác cũng giật mình, bởi điều này chứng tỏ rằng hoàn cảnh của bọn họ lúc này chẳng lạc quan tẹo nào.

Sau đó, đám người Giới Thanh Minh cũng bị đẩy đến trung tâm của đại điện, ngồi chung với mấy người Sở Phong.

Cuối cùng, Hắc Thiềm vương đứng dậy rồi bước nhanh tới chỗ bọn họ.

Lúc này, trên gương mặt cóc xấu xí của nó nở một nụ cười, nói: "Loài người vô sỉ kia, chúng ta cùng chơi một trò chơi thú vị nhé?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Xả Thân Cứu Người

Trò chơi? Nghe thấy câu này, mọi người ở đây đều kinh hãi, mặt mũi tái mét, cực kì bất an.

Bởi vì bọn họ có thể đoán được trò chơi của đám yêu thú này chắc chắn không phải tốt lành gì. Xưa nay yêu thú có tiếng là tàn bạo, e rằng chúng muốn hành hạ bọn họ thì đúng hơn.

"Khắc khắc, tuy nói là loài người trời sinh hèn hạ vô sỉ, tâm địa ác độc."

"Nhưng cũng không thể không nói loài người cũng có vài cô nương xinh đẹp lắm đấy! Chẳng hạn như những cô nàng ở đây hôm nay, toàn là hàng hiếm cả!" Hắc Thiềm vương vừa nói vừa vươn đôi bàn tay sờ sụi của mình, sờ lên khuôn mặt một vị mỹ nữ.

"A! Đừng!" Cô nương kia thét lên thật to, vẻ mặt đầy sợ hãi.

"Dừng tay! Hắc Thiềm vương, người đừng có làm vậy! Chuyện gì cũng có thể thương lượng hết nhưng nếu người dám làm vậy, Chí Tôn sơn trang ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!" Liễu Chí Tôn gào lên.

"Con bà nó, người tưởng bản đại vương sợ hãi Chí Tôn sơn trang của người chắc?" Những lời vừa rồi của Liễu Chí Tôn đã chọc tức Hắc Thiềm vương, nó vừa suy nghĩ một chút, một luồng Thiên lực lập tức cuộn cuộn tỏa ra đánh lên ngực của Liễu Chí Tôn khiến hắn ta bay vút đi. Lực lượng mạnh mẽ đến mức trong lúc Liễu Chí Tôn còn đang bay giữa không trung đã bị phun ra máu tươi, máu vương vãi khắp mặt đất.

Ngay sau đó, Hắc Thiềm vương lại chuyển ý nghĩ lần nữa, một lực hút mạnh mẽ ào ra từ trong người nó, hút Liễu Chí Tôn còn chưa rơi xuống đất phải quay trở về, lơ lửng tại một nơi cách nó khoảng một thước.

"Thằng nhãi con, đừng có nghĩ rằng bản đại vương sợ hãi Chí Tôn sơn trang của người, cũng đừng có ra vẻ như Chí Tôn sơn trang chính nghĩa hiên ngang lắm! Ta biết rõ các người là loại người thế nào!"

"Mà lời vừa rồi của người là có ý gì? Có phải nếu ta đụng vào nàng ta thì Chí Tôn sơn trang các người sẽ không bỏ qua cho ta không?" Đôi mắt đỏ sẫm màu máu của Hắc Thiềm vương to như hai quả đấm, tức giận nhìn Liễu Chí Tôn đang đau đớn lơ lửng giữa không trung.

"Ta..." Đối mặt với ánh mắt tàn bạo như vậy, Liễu Chí Tôn cũng chẳng còn đủ dũng cảm để đáp trả lại nữa.

"Mẹ nó, ta đang hỏi người đấy!" Hắc Thiềm vương lại vung tay tát Liễu Chí Tôn một cái, khiến hắn ta lại bay vút đi lần nữa.

Cũng giống như lần trước, Liễu Chí Tôn còn chưa chạm đất đã bị lực hút kinh khủng của Hắc Thiềm vương hút trở lại chỗ cũ.

Giây phút này, hơn một nửa khuôn mặt bên phải của Liễu Chí Tôn đã sưng vù lên, đỏ bừng trông không khác bánh bao là mấy. Qua đó mới biết vừa rồi Hắc Thiềm vương tát hắn ta mạnh cỡ nào.

"Ta hỏi người đấy, mau trả lời đi! Có phải nếu ta làm gì nàng ta thì Chí Tôn sơn trang các người sẽ không bỏ qua cho ta đúng không?" Hắc Thiềm vương chỉ ngón tay về phía cô nương mà nó vừa sờ lúc nãy, lớn tiếng chất vấn. Giọng nó vang dội tựa sấm rền, làm chấn động cả đại điện.

Thấy tình hình không khả quan, ánh mắt Liễu Chí Tôn lóe lên như đang suy nghĩ, lựa chọn câu trả lời có thể bảo toàn tính mạng. Cuối cùng hắn ta cắn răng nói: "Đúng vậy!"

"Con mẹ mày chứ!" Ai ngờ Liễu Chí Tôn vừa nói xong đã bị Hắc Thiềm vương tát luôn vào má trái.

Lần này nó cũng dùng lực mạnh tương đương lần trước, vì vậy má trái của Liễu Chí Tôn cũng sưng vù lên. Gương mặt tuần tú của hắn xem như đã bị phá hủy hết cả.

"Ta đụng vào nàng ta thì Chí Tôn sơn trang các người không bỏ qua cho ta, nhưng lúc ta không đụng vào nàng ta, cũng không bắt các người thì Chí Tôn sơn trang các người có bỏ qua cho bọn ta không hả?"

"Đừng bảo rằng người không biết! Đám người Chí Tôn sơn trang các người bây giờ đang làm gì hả? Bây giờ bọn chúng đang tàn sát sinh linh trong núi Vạn Yêu bọn ta đấy! Trong khi núi Vạn Yêu bọn ta chưa từng đắc tội Chí Tôn sơn trang các người bao giờ!"

"Nhưng người đóng tai lên mà nghe đây này! Đừng tưởng các người đã thắng, cũng đừng tưởng bỏ rằng bọn ta sợ các người! Chí Tôn sơn trang của người chẳng qua chỉ là một lũ tầm thường mà thôi, ngay từ lúc bắt đầu các người đã trúng bẫy của bọn ta rồi!"

"Bây giờ e là bọn chúng còn khó giữ được mạng sống của mình, có khi chết hết rồi ấy chứ! Thế mà người vẫn chờ bọn chúng đến cứu các người à? Nằm mơ đi! Ha ha ha!" Bỗng dưng Hắc Thiềm Vương cười như điên, trông nó không giống như đang tuyên bố rằng mình đã thắng, mà giống như đang bày tỏ phần nộ hơn.

"Đám loài người vô sỉ! Các người phải trả giá vì lòng tham và dã tâm to lớn của mình!" Trong lúc nói chuyện, Hắc Thiềm vương tóm lấy cô nương ở dưới đất lúc này, bỗng nhiên kéo toạc một cái. Một tiếng "xoẹt" vang lên, áo quần của nàng rách bươm, làn da trắng ngần như tuyết và vóc dáng thướt tha của cô nương ấy đều lộ ra hết, trên ngực chỉ còn lại chiếc yếm màu đỏ.

"A!"

Nàng ta vội vàng dùng hai tay che kín ngực mình, hét lên một tiếng chói tai. Nhưng Hắc Thiềm vương đâu thèm để ý đến nàng? Nó phất ống tay áo, ném nàng cho con yêu thú đầu trâu kia.

"Tiểu Ngưu, người có công ẩn nấp làm gián điệp, ta thưởng nha đầu này cho người đấy. Không cần khách khí, cứ đem vào góc khuất mà chơi! Ha ha ha!"

"Cảm ơn Đại vương!"

Yêu thú đầu trâu kia cũng không khách khí, lập tức đè cô nương kia ra đất. Nó đưa tay xé một cái, kéo luôn chiếc yếm duy nhất còn lại trước ngực cô nương ấy xuống, để lộ ra bầu ngực săn chắc.

"Ha ha! Đúng là hàng ngon!" Nhìn thấy một món hàng quý hiếm như vậy, hai mắt con yêu thú đầu trâu kia lập tức sáng bừng lên, thẳng nhỏ của nó ở dưới chân cũng bắt đầu trời dậy.

"Cứu ta! Cứu ta với!" Cô nương kia sợ hãi đến mức mặt mũi tái nhợt, hồn phách tựa như đã bay biến đi hết cả. Nàng điên cuồng kêu cứu nhưng trong lúc như vậy, ai dám cứu nàng đây?

"Dừng tay!" Đúng lúc ấy, một người thanh niên đứng dậy, tức giận hét lên.

Thoạt nhìn thì người nọ có vẻ đã gần ba mươi tuổi, mặt mũi bình thường không có gì đặc biệt, tu vi Huyền Võ cấp bảy. Đáng ra tu vi này cũng khá rồi, nhưng do tuổi y không nhỏ nên khi so sánh với mấy người tham gia đại hội Liên Nhân lần này thì quá bình thường.

Có điều tuy y bình thường như vậy, tu vi cũng không quá mạnh nhưng y lại can đảm nhất trong số những người ở đây khi dám ra mặt cho nữ nhân

kia trong lúc này.

"Ái chà, còn có người dám đứng ra làm anh hùng cơ à! Không tệ, gan dạ đấy!"

"Muốn cứu người phải không? Đừng nói là ta không cho người cơ hội nhé! Người muốn cứu nàng ta thì cứ đem mạng ra mà đổi! Sao, có dám không?" Hắc Thiềm Vương nhìn người nọ, lạnh giọng nói.

"Dám! Chỉ cần các người chịu thả nàng thì mạng của ta là của các người!" Vị huynh đài này ngược lại cũng là người trượng nghĩa, dám đem tính mạng của mình ra để cứu cô nương kia khỏi cảnh nhục nhã. Có điều mọi người ở đây ai cũng thấy được ánh mắt y nhìn cô nương kia rất là khác lạ, hình như có tình cảm đặc biệt gì đó với nàng ta.

"Được! Khí phách lắm! Người đâu, dẫn y ra đây!"

"Tiểu Ngưu, thả nha đầu kia ra đi. Lát nữa bản đại vương sẽ cho người một ả khác để chơi!" Hắc Thiềm vương nói.

"Không cần, ta tự đi được." Hai mắt người nọ sáng như đuốc, tựa như đã sẵn sàng nhận lấy cái chết. Trong ánh mắt dõi theo của mọi người xung quanh, y từ từ bước ra khỏi đám người đang bị giam giữ.

Cùng lúc đó, cô nương bị làm nhục kia cũng vội vàng mặc quần áo vào, bị đám yêu thú trói lại lần nữa rồi dẫn về chỗ những người còn lại.

Không biết là do nàng ta bị sợ hãi quá độ hay do tính tình vốn lạnh lùng mà khi đi ngang qua người đã cứu mình, nàng ta còn chẳng có lấy một câu cảm ơn.

Thấy nàng như vậy, sắc mặt của người kia chợt thay đổi. Có thể thấy được y quả thực rất thích cô nương kia, nếu không cũng sẽ không xả thân cứu nàng.

Nhưng hiển nhiên là y chẳng thể ngờ được kết quả này, dù y có chịu chết thay nàng thì nàng cũng không nhìn y lấy một lần.

Trong lúc ấy, Hắc Thiềm vương vẫn luôn quan sát người vừa đi ra từ giữa đám người kia, sau đó nhìn sang Liễu Chí Tôn bên cạnh: "Đấy người xem đi, người là đệ tử của Chí Tôn sơn trang đệ nhất thiên hạ đấy! Thế mà ngay cả một người ngoài cũng không bằng, thật đúng là đồ bỏ đi!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Chân Tướng Rõ Ràng

Sau khi Hắc Thiềm Vương nói xong, vẻ mặt của Liễu Chí Tôn rất khó coi. Mọi người đều nhìn về phía hắn ta bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

Vì trong những lúc như thế này, đáng ra Liễu Chí Tôn nên ra mặt mới phải, nhưng hắn ta lại chỉ trơ mắt ra nhìn. Điều này làm cho mọi người cảm thấy hơi thất vọng.

Hắc Thiềm vương cũng không để ý đến Liễu Chí Tôn nữa mà nhìn về phía người thanh niên bình thường đằng kia: "Muốn chết thay cũng được thôi, dù sao hôm nay ta cũng muốn chơi đùa với các người một lúc."

"Nhưng rồi người sẽ nhanh chóng hiểu được, chết là một nguyện vọng xa vời với người, vì chỉ có chết người mới được giải thoát."

"Nhím con, thằng nhóc này giao cho người đấy! Chắc không cần ta nói người cũng biết phải làm những gì rồi chứ?" Hắc Thiềm vương nhìn sang một con thú mang đầy gai trên người. Nó chính là một trong hai yêu thú đã đạt tới cảnh giới Thiên Võ.

"Đại vương, tiểu nhân biết nên làm gì rồi ạ!" Con yêu thú nhím này rất lớn, những chiếc gai sắc nhọn chi chít khắp người. Móng vuốt của nó càng đặc biệt hơn nữa, quả thật không khác gì một hung khí có thể hạ gục kẻ thù bất kỳ lúc nào.

Nó bước về phía người thanh niên kia, đập y ngã xuống. Ánh mắt nó trông cực kỳ ghê rợn, nói bằng giọng hết sức kỳ bí: "Yên tâm, chắc chắn ta sẽ khiến người nhìn rõ cuộc đời này đáng sợ như thế nào."

Một tiếng "Vụt" vang lên, con yêu thú nhím đột nhiên vươn móng vuốt ra cắm sâu vào phần lưng của người nọ. Máu lập tức bắn tung tóe khắp nơi, tiếng hét thảm vang vọng trong đại điện.

"A!" Trên lưng đột nhiên đau đớn khiến người nọ hét lên, nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Sau khi móng vuốt đi sâu vào cơ thể y, con yêu thú nhím bắt đầu giở hết ngón nghề của mình ra. Những thủ đoạn kinh khủng của nó khiến những người đứng đó vội quay đầu không dám nhìn, ngay cả Sở Phong cũng cảm thấy da đầu run lên.

Không thể không nói, bàn về sự độc ác thì con người sao có thể so sánh với yêu thú. Sự khát máu hung tàn ấy vốn đã là bản năng từ khi sinh ra của chúng rồi.

Con yêu thú nhím hành hạ một lúc, cả cơ thể người nọ ứa đầy máu, tay chân cũng chẳng còn lành lặn. Hơn nữa, đúng như những gì Hắc Thiềm vương dự đoán, bây giờ y đã bắt đầu cầu xin tha thứ nhưng không phải cầu xin để được sống sót mà là để chết đi. Vào lúc này y thật sự thấu hiểu cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng sao một con thú cực kỳ hận con người như Hắc Thiềm vương có thể bỏ qua cho y, thậm chí nó còn ra lệnh phải tra tấn y mạnh hơn. Tới khi người nọ đã chảy cạn hết máu thì nó lại lấy Thần thức của y ra, hành hạ tiếp cho tới khi Thần thức của y không chịu nổi nữa, hoàn toàn hồn phi phách tán mới thôi.

"Có dũng khí đấy nhưng lại chẳng có chút nghị lực nào, chưa gì đã chết rồi." Nhìn chàng thanh niên đã tắt thở nằm trên đất, Hắc Thiềm vương thất vọng lắc đầu rồi phất tay lên tóm lấy một cô nương khác, ném cho yêu thú đầu trâu. Sau đó, nó nói với đám người đứng xung quanh:

"Quy tắc cũng giống như lần trước, chỉ cần có người chấp nhận lấy mạng đổi mạng thì chẳng những nha đầu này sẽ an toàn rời khỏi đây mà còn thoát khỏi cảnh bị hành hạ đau đớn."

Nghe câu nói của nó, sắc mặt những người đứng đó đều thay đổi. Bọn họ cúi đầu không nói gì, tránh cặp mắt đang liếc qua của Hắc Thiềm vương.

"Đúng là loài người yếu đuối!" Hắc Thiềm vương cười giễu cợt rồi nói với yêu thú đầu trâu: "Tiểu Ngưu, lần này ngươi cứ chơi cho thật thoải mái. Nhớ, phải chơi cho tới chết, không cần nương tay!"

"Cảm ơn Đại vương!" Con yêu thú ấy đã sôi trào máu nóng đến nỗi không chịu đựng được nữa, nên lúc này nó đâu thể khoan dung độ lượng gì. Nó vội xé hết y phục của cô nương kia, trước mặt mọi người đùa giỡn cô nương đó điên cuồng.

"A... cứu! Cứu ta! A... đau quá! A!"

Vào lúc này, cô nương đó đã đau tới tê tâm liệt phế, từng tiếng hét thảm truyền ra, có thể thấy nàng ta đang đau đớn tới mức nào.

Nhưng không người nào để ý tới, vì không quen biết thì ai sẽ chấp nhận đổi tính mạng mình cho nàng ta? Hơn nữa, thi thể bị hành hạ thảm thiết của người thanh niên lúc này còn đang nằm đó, đương nhiên bọn họ càng không dám đứng ra.

Vì vậy, sau khi bị làm nhục một cách tàn bạo, cô nương kia cuối cùng cũng không chịu được đau đớn mà chết đi. Nhưng cách nàng ta chết còn tốt hơn nhiều so với người thanh niên lúc này.

"Ôi, đúng là con người yếu đuối, chỉ mới một lúc mà đã không chịu được rồi! Tiểu Mã, ngươi làm nội gián cũng có công, ban cho ngươi một cô nương đây!"

"Cảm ơn Đại vương!" Hắc Thiềm vương vừa nói xong thì một yêu thú khác liền đi ra từ bên kia đại điện. Tuy nó mang gương mặt của một con ngựa nhưng ai cũng nhìn ra được lúc này nó đang rất phấn khích. Thì ra hầu hết các yêu thú đều khát vọng có thể thưởng thức một cô nương loài người xinh đẹp.

"Ừ, nha đầu này cũng không tệ lắm, vậy thưởng cho người đi." Hắc Thiềm vương ngó quanh một lúc rồi nhìn thẳng vào Hạ Nhạc Nhi. Móng vuốt to lớn của nó vung lên, Hạ Nhạc Nhi lập tức bị nhấc lên lơ lửng trong không khí rồi rơi vào lòng yêu thú đầu ngựa.

"A! Đừng, đừng mà!"

"Cứu ta! Cứu ta với!"

Hạ Nhạc Nhi chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình trở thành vật hi sinh. Nhớ lại cô nương vừa rồi bị yêu thú đầu ngựa hành hạ tới chết đi sống lại, nàng ta lập tức cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nhưng nàng ta cầu cứu tới khản giọng cũng không có ai để ý tới. Thấy yêu thú đầu ngựa định cởi bỏ quần áo của mình, nàng ta vội cầu cứu Liễu Chí Tôn: "Liễu sư huynh, huynh mau cứu ta với!"

Nhưng Liễu Chí Tôn là loại người gì chứ, hắn ta đâu thể bỏ mạng chỉ vì một cô nương, nên đương nhiên vẫn cúi đầu làm ngơ.

"Liễu Chí Tôn, ngươi là tên vô liêm sỉ! Uống cho ta còn giúp người nhiều lần như vậy mà hôm nay ngươi lại thấy chết không cứu! Nếu ngươi không cứu ta, ta sẽ nói mọi chuyện ngươi làm cho tất cả mọi người đều nhìn rõ cái loại mặt người dạ thú như ngươi!" Hạ Nhạc Nhi hét lớn.

"Hạ Nhạc Nhi, ngươi đừng có ăn nói lung tung! Liễu Chí Tôn ta đã làm chuyện gì thất đức mà phải sợ người chứ?" Sắc mặt Liễu Chí Tôn hơi thay đổi, giọng nói cũng lạnh lẽo hơn.

"Giỏi! Giỏi lắm! Giỏi cho một tên Liễu Chí Tôn, người cho rằng ta không dám nói đúng không?"

"Người là một kẻ tiểu nhân lừa đảo! Người lừa ta rằng Trang chủ đã có ý định để người trở thành Trang chủ tương lai, để ta dâng hiến cơ thể cho người! Sau đó còn dụ dỗ đe dọa để ta giúp người làm những chuyện thương thiên hại lý!"

"Người nói ta nói dối bịa đặt hủy hoại thanh danh của người à? Chẳng nói đâu xa mà chỉ nhắc tới việc gần đây thôi, người bảo ta mở tiệc mời Sở Phong tới dùng cơm rồi hãm hại hấn muốn hấn cưỡng bức ta. Chuyện này không phải do một tay người bày mưu tính kế sao?"

"Đừng tưởng rằng ta không biết người đang nghĩ gì! Chẳng qua người thấy Sở Phong và Tử Linh sư muội thân thiết nên ghen tỵ rồi nghĩ ra cách này hãm hại Sở Phong thôi!"

"Uổng cho mắt ta bị mù, vậy mà lại đi tin mấy lời hứa hẹn của người, giúp người làm những chuyện còn không bằng súc sinh này!" Thấy Liễu Chí Tôn không định ra tay cứu mình, Hạ Nhạc Nhi cũng không thêm nề mặt nữa, vội kể hết tất cả những chuyện hấn ta đã làm.

"Cái gì? Chuyện này là thật sao? Liễu Chí Tôn lại đề tiện đến thế à?"

Nghe những gì Hạ Nhạc Nhi nói, mọi người đều giật mình kinh ngạc. Cả đám đồng loạt quay lại nhìn Liễu Chí Tôn, cảm thấy tất cả những chuyện này đều rất khó tin.

Dù sao trên đường đi, Liễu Chí Tôn đã giả vờ rất khéo. Trong mắt mọi người, hấn ta là một người vô cùng nghĩa khí, hiên ngang lắm liệt.

Nhưng nếu những lời Hạ Nhạc Nhi nói là thật, vậy nghĩa là Liễu Chí Tôn thực chất là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ, một tên ngụy quân tử sao?

Ngay cả cặp mắt xinh đẹp của Tử Linh cũng trừng lớn, người hơi run lên, vô thức quay đầu nhìn Sở Phong.

Thấy nàng quay đầu nhìn mình, Sở Phong cười nói: "Cô cũng thấy rồi đó, ta đã nói ta bị vu oan mà!"

Tử Linh bĩu môi, trừng mắt nhìn Sở Phong rồi nói: "Huynh cũng đâu tốt đẹp gì cho cam!" Nói xong thì quay đầu không thèm để ý tới hắn nữa.

"Hạ Nhạc Nhi, người đúng là biết cách bịa chuyện! Nhưng người tưởng mọi người sẽ thật sự tin tưởng lời nói dối vụng về này của người à?" Lúc này, Liễu Chí Tôn chỉ cười cười, tất nhiên hắn ta sẽ không thừa nhận những chuyện mà Hạ Nhạc Nhi nói.

"Những chuyện ta nói đều là thật, mọi người sẽ phân biệt được thôi! Ta chỉ hi vọng các vị tỷ muội ở đây có thể nghe lời khuyên của ta, đừng bao giờ tin vào tên Liễu Chí Tôn này, hắn ta chính là một tên tiểu nhân vô liêm sỉ!"

"Là đệ tử đứng đầu Chí Tôn sơn trang lại có thể khoanh tay đứng nhìn sư muội mình bị làm nhục! Chỉ với điều này, hắn ta làm sao xứng với địa vị đệ tử đứng đầu Chí Tôn sơn trang!"

Hạ Nhạc Nhi điên cuồng la hét, ai cũng thấy giờ nàng ta rất phần nộ. Trước khi chết, nàng ta muốn Liễu Chí Tôn thân bại danh liệt.

Nhưng những điều này cũng không thay đổi được số phận của nàng ta, nàng ta còn chưa nói hết những gì muốn nói thì cơn yêu thú đầu ngựa kia đã ra tay, nàng ta trở thành cô nương thứ hai bị hành hạ tới tê thảm.

Nhưng đối với cái chết của nàng ta, Sở Phong hoàn toàn không cảm thấy đáng tiếc. Đối với kẻ thù, hắn chỉ có hận, bất kể là nam hay nữ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Khí Thế Vương Giả

“Nó tên là Phệ Cốt trùng, nếu để nó đi vào trong cơ thể thì nó sẽ dần dần ăn hết nội tạng, máu thịt, cuối cùng là xương cốt của người. Mà trong lúc này, người sẽ cảm nhận được quá trình nó dần dần gặm nhấm nội tạng của người, ta nghĩ người sẽ thích cái cảm giác này.”

Hắc Thiềm Vương vừa chơi đùa Phệ Cốt trùng trong tay vừa cười nói với Sở Phong.

“Mẹ kiếp, hóa ra là Phệ Cốt trùng, làm ta cứ tưởng là con gì kinh khủng nữa chứ.” Sở Phong bĩu môi khinh thường mà nói.

“Hả? Người biết Phệ Cốt trùng này sao?”

Thấy vậy, Hắc Thiềm Vương hơi sững sờ, Phệ Cốt trùng này chính là vật nuôi của nó, cực kỳ khó tìm, người bình thường không thể nào gặp được.

“Hừ, đương nhiên là biết, chẳng qua chỉ là một loại côn trùng có thể ăn nội tạng và xương cốt của con người thôi sao. Thứ này dùng để xử kẻ khác thì còn được thể nhưng đối với ta nó chỉ vô dụng thôi. Người vẫn nên đổi một loại tra tấn khác đi.” Sở Phong bĩu môi nói.

“Thật sao? Được thôi, thế nhưng người vẫn nên hưởng thụ Phệ Cốt trùng trước đã, nếu người vượt qua được thì ta đổi một loại khác cũng không muộn.”

Hắc Thiềm Vương nhếch miệng, nở nụ cười giống như biết Sở Phong đang nói dối vậy, nó vừa nói vừa đi tới cạnh Sở Phong.

“Này, cái này thật sự không có một chút cảm giác nào cả, người đối cái khác đi, mẹ nó, đừng đút thứ buồn nôn này vào mồm ta, này, a...”

Hắc Thiềm Vương không để ý tới Sở Phong mà dùng một tay cạy miệng của Sở Phong ra, tay còn lại muốn đưa Phệ Cốt trùng đút vào miệng của Sở Phong.

“Người thả hãn ta ra, ta không cần hãn chết thay ta.”

Nhìn thấy vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tử Linh hiện lên vẻ thương xót, cả người nàng hơi run lên, một luồng sức mạnh mệnh mông từ trên người nàng phóng ra làm đứt toàn bộ những dây leo đang trói nàng. Nàng đưa tay ra muốn ngăn Hắc Thiềm Vương lại.

“Cút, nơi này là do ta quyết định.”

Hắc Thiềm Vương chỉ vung tay lên, một luồng khí tức hùng hồn bao trùm lên người Tử Linh ngăn cản lực lượng của Tử Linh làm nàng ngã xuống một bên, khó mà đứng dậy. Trong khi đó Sở Phong mặt tái mét nhìn con côn trùng ghê tởm kia đang sắp bị nhét vào trong miệng mình, hãn không muốn bị một con côn trùng như vậy ăn sạch.

“Phụ vương, cứu ta...”

Đúng lúc này, từ lối vào truyền tới tiếng của một con cóc đang kêu cứu. Sở Phong có thể thấy được trên khuôn mặt buồn nôn của Hắc Thiềm Vương hiện lên vẻ kinh hoàng, nó không tiếp tục nhét Phệ Cốt trùng vào miệng Sở Phong nữa mà quay đầu nhìn về lối vào, quát lớn:

“Thả nó ra.”

Sở Phong cũng nhìn tới lối vào, có một ông lão đang đứng ở đó, ông lão này chính là Tử Hiên Viên.

Trước mặt của Tử Hiên Viên có một con yêu thú đang quỳ, con yêu thú này rất giống với Hắc Thiềm Vương, là một con cóc màu đen. Kể cả mắt lẫn thân thể đều rất giống, có tu vi Huyền Võ thất trọng thiên, hóa ra Hắc Thiềm Vương còn có một đứa con trai.

Thảo nào Tử Hiên Viên mãi vẫn chưa thấy xuất hiện, hóa ra lão già này đi bắt con trai của Hắc Thiềm Vương. Theo biểu hiện của Hắc Thiềm Vương cho thấy gã rất quan tâm tới đứa con trai của mình, có lẽ lần này Tử Hiên Viên có thể uy hiếp được Hắc Thiềm Vương.

“Trường lão Hiên Viên.”

Liễu Chí Tôn và người của sơn trang Chí Tôn mừng như điên bởi vì bọn họ biết Tử Hiên Viên mạnh như thế nào, ít nhất cũng ngang bằng với Hắc Thiềm Vương, cho nên khi thấy Tử Hiên Viên xuất hiện thì họ giống như là thấy được cứu tinh vậy.

Chỉ là Tử Hiên Viên không quan tâm tới họ mà nói với Hắc Thiềm Vương: “Thả hai đứa nhỏ kia ra, nếu không ta sẽ giết con cóc nhỏ này.” “Người dám sao? Nếu người dám động tới con trai ta thì các người đừng hòng rời khỏi nơi này.” Hai mắt Hắc Thiềm Vương bắn ra ánh sáng lạnh, tức giận mà gầm thét.

“Ta không dám sao? Người muốn thử hay không?” Tử Hiên Viên mỉm cười, ánh mắt sắc bén.

“Đừng, để ta thả.”

Thấy vậy Hắc Thiềm Vương vội vàng ngăn cản, sau đó kéo Sở Phong dậy và nói:

“Vì công bằng, người thả con trai ta và ta sẽ thả hãn, để cho cả hai tự mình đi về, hai người chúng ta phải đứng im không được nhúc nhích, được chứ?”

“Được, theo ý người, tốt nhất người đừng có mà giở trò, nếu người dám giở trò thì người chắc chắn sẽ không vui đâu.”

Tử Hiên Viên cũng không do dự mà đồng ý một cách dứt khoát. Ông vừa nói vừa đẩy con cóc đi ra, nhưng khí tức của ông vẫn luôn khóa chặt lấy con cóc này. Nếu Hắc Thiềm Vương dám cử động thì ông sẽ giết chết con trai gã ngay lập tức.

“Cút đi!”

Cùng lúc đó, Hắc Thiềm Vương cũng đẩy Sở Phong ra, lôi Tử Linh lại gần bên người.

Lúc này Sở Phong có thể cảm giác được phía sau có một đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào hãn, một luồng khí tức kinh khủng cũng tập trung lên người hãn. Cho nên Sở Phong cũng không dám làm bừa, cẩn thận mà đi tới cạnh Tử Hiên Viên, vừa đi hãn vừa điều chỉnh Thần lõi trong cơ thể mình để đề phòng.

“Cạc cạc, ta bắt được hãn rồi.”

Đúng như dự đoán, ngay khi Sở Phong và con cóc kia tới gần nhau thì con cóc kia bùng nổ ra khí tức Huyền Võ thất trọng thiên, nó duỗi bàn tay màu đen nhơ nhớp ra định tóm lấy Sở Phong. Trong khoảng cách này thì Tử Hiên Viên muốn cứu cũng không được.

“Hừ!”

Sở Phong hừ lạnh, đôi mắt thay đổi, khí tức cũng thay đổi từ Huyền Võ tam trọng thiên tăng lên tới Huyền Võ ngũ trọng thiên. Hãn duỗi tay ra

tóm lấy cánh tay của con cóc kia một cách rất dễ dàng, sau đó dùng sức vặn ngược tay nó lại, Sở Phong đã đè con cóc khổng lồ quỳ xuống trước mặt mình.

“Cái gì?”

Thấy vậy, Hắc Thiềm Vương và những yêu thú xung quanh đều giật mình. Bọn chúng không nghĩ tới khí tức của Sở Phong lại thay đổi nhanh chóng và thực lực cũng mạnh như thế, rất dễ dàng có thể áp chế lại con trai của Hắc Thiềm Vương.

Trong lúc này thì những người tham gia lần rèn luyện bình tĩnh hơn đám yêu thú nhiều. Dù sao thì bọn họ đều biết Sở Phong rất mạnh, có rất nhiều thủ đoạn đặc biệt, mặc dù vậy nhưng khi chứng kiến Sở Phong có thể áp chế con cóc có tu vi Huyền Võ thất trọng thiên kia dễ dàng đến thế thì mọi người vẫn không khỏi rung động. Suy cho cùng, con cóc này cũng không phải là yêu thú bình thường, nó chính là con trai của Hắc Thiềm Vương, có huyết mạch đặc biệt, có được sức mạnh đặc biệt. Yêu thú mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn bị Sở Phong ép quỳ một cách dễ dàng thì có thể thấy Sở Phong mạnh như thế nào.

“Thả Tử Linh ra, nếu không ta sẽ giết con trai ngươi.”

Một tay Sở Phong tóm lấy bả vai của con cóc, một tay khác thì giơ lên tạo ra một chiếc dao găm màu vàng kim kề sát cổ của con cóc.

“Loài người đáng chết, lại dám giở trò, đã bảo là thả người cùng một lúc mà, ý ngươi là sao đây?” Hắc Thiềm Vương tức giận gầm thét.

“Điều kiện vừa rồi là ngươi và trưởng lão Hiên Viên nói mà ông ấy cũng đã thực hiện điều kiện rất tốt rồi. Giờ là đến ngươi và ta nói điều kiện, đừng hỏi ta muốn gì, ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi, có thả hay không?”

Ánh mắt của Sở Phong sắc bén như kiếm, giọng nói bá đạo làm cho rất nhiều mỹ nữ ở đây mê say. Cũng chính bởi vì khí thế của Sở Phong không phải là người bình thường có thể có được mà chính là khí thế của Vương giả

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Rút Lui

"Thằng nhãi, người lại dám ăn nói với bản vương như thế sao? Người có biết uy hiếp bản vương sẽ có hậu quả thế nào không?" Hắc Thiềm vương mắt long sòng sọc nói. Bị tên nhãi loài người Sở Phong uy hiếp như thế nó cảm thấy thật sự khó chịu, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Roẹt!"

Vào đúng lúc này chỉ thấy trong tay Sở Phong sáng lóe lên, tiếp theo đó là máu bắn tung tóe. Hắc cầm con dao, lạnh lùng chém vào mặt cóc của đứa con trai Hắc Thiềm vương.

"Á!!!" Mặt đau dữ dội khiến con trai Hắc Thiềm vương há to mồm gào khóc thảm thiết, hiển nhiên vô cùng đau đớn.

‘Người...' Nhìn thấy trên mặt con trai mình toàn là máu tươi, hai con mắt của Hắc Thiềm vương như muốn rơi ra, nó cũng bị dọa cho sợ chết khiếp.

Nó hoàn toàn không thể ngờ được Sở Phong lại to gan đến thế, độc ác đến thế, dám ra tay trực tiếp với con của nó. Đến ngay cả Tử Hiên Viên cũng không dám làm chuyện này.

Nhưng điều mà hắc không ngờ đến vẫn còn ở phía sau. Trông thấy Hắc Thiềm vương không có phản ứng gì, Sở Phong lại rút dao ra, định đâm thêm lần nữa vào mặt của con trai Hắc Thiềm vương.

"Dừng tay, ta sẽ thả người!!!" Hắc Thiềm vương thấy thế liền vội vàng la lên. Đây mới chính là điều khiến Sở Phong dừng tay lại.

"Có điều vẫn quy định cũ, chúng ta sẽ cùng thả người. Người thả con trai ta, ta thả con bé này cho người." Hắc Thiềm vương lấy tay tóm lấy Tử Linh.

"Đó là quy định giữa người và Hiên Viên trường lão, chẳng có tác dụng với ta. Ta muốn người phải thả Tử Linh ngay lập tức. Nếu không ta sẽ móc hai mắt của con người ra!" Sở Phong kiên quyết, ngữ khí lạnh lùng.

"Thằng nhãi, người đừng có lên mặt quá. Nếu người dám ra tay với con ta, có tin ta sẽ rạch luôn mặt con bé này không?" Hắc Thiềm vương hung tợn nói.

"Roẹt!"

Hắc Thiềm vương còn chưa nói hết câu thì con dao trong tay Sở Phong đã hạ xuống lần nữa, chỉ nghe thấy tiếng "xì xì", máu tươi lại lần nữa phun ra. Con dao trong tay Sở Phong đã cắm vào mắt của con Hắc Thiềm vương, sau đó hấn khoét một đường, khiến cho con người đầy máu đỏ bật ra.

"Roẹt" ngay sau lúc đó, Sở Phong vẫn không có vẻ gì là muốn dừng tay lại. Hắn tiếp tục ra tay cũng chẳng thêm để ý đến sự uy hiếp của Hắc Thiềm vương mà tiếp tục lạnh lùng đâm vào mắt còn lại của con trai Hắc Thiềm vương, hành động dứt khoát, quyết đoán.

"Dừng tay! Ta thả người!!!"

Hắc Thiềm vương cuống quá cũng không dám đặt điều kiện, nó dùng bàn tay to tóm lấy Tử Linh quăng nàng về phía Sở Phong. Ngay lúc này, Tử Hiên Viên bay vút lên cao đỡ lấy Tử Linh và cởi dây trói trên người nàng.

"Mau, mau thả con ta ra!!!" Hắc Thiềm vương cuống quýt gào lên. Lúc này ngay cả người hăn cũng đang run lên bần bật, không rõ là bị Sở Phong làm cho tức điên hay là bị Sở Phong dọa cho chết khiếp nữa. Tóm lại nó tức giận là chắc chắn nhưng đang cố nén lại ý muốn sát phạt trong đầu.

"Nói với thủ hạ của người để chúng ta đi đã!" Vậy mà Sở Phong vẫn chưa thả con trai của Hắc Thiềm vương ra ngay mà ngược lại hướng con mắt về phía đám người Từ Trọng Vũ đang bị yêu thú bao vây.

"Thằng nhãi, người có còn liêm sỉ không? Người muốn ta thả người ta đã thả rồi. Nay người không những không thả con ta ra mà còn muốn ta thả tất cả người của các người. Người thật sự cũng dám mở miệng ra nói đấy." Trong giọng nói của Hắc Thiềm vương chứa đựng sát khí trùng trùng.

Nhưng Sở Phong lại chẳng sợ chút nào, ngược lại còn ung dung tự tại nói: "Ta nghĩ người nhầm rồi. Ta chưa bao giờ nói người thả Tử Linh thì ta sẽ thả con trai người. Ta thả con của người cũng chỉ là do người tự nghĩ thế thôi!"

"Mẹ nó, ta chưa bao giờ gặp phải loại người vô sỉ như người!"

"Vậy xem ra hôm nay người cũng coi như là được mở mang tầm mắt rồi. Nói một câu nhanh gọn, thả hay không thả?" Sở Phong vừa nói tay lại lần nữa vung con dao trong lên.

‘Thả, ta thả. Người đừng làm hại nó nữa. Có điều người phải đồng ý với ta,

sau khi ta thả hết bọn chúng, người nhất định phải thả con trai ta ra!" Hắc Thiềm vương thật sự quá yêu thương đứa con này, không muốn nó phải chịu thêm bất cứ đau đớn nào nữa.

"Được, ta đồng ý với người." Sở Phong gật đầu.

Sau đó, theo chỉ thị của Hắc Thiềm vương, bọn yêu thú đang bao vây đám người Từ Trọng Vũ liền nhanh chóng tháo dây trói đặc biệt trên người họ xuống.

Cuối cùng, đám người Từ Trọng Vũ cũng đã đi đến được cửa đại điện nắp sau lưng Tử Hiên Viên.

"Mau thả con ta ra, mau thả con ta ra. Người bảo ta làm gì ta đều làm rồi. Người không thể nói lời không giữ lời."

Trong lúc này, Hắc Thiềm vương đã gần như phát điên, gào lên từng tiếng chấn động đại điện giống như sắp sập đến nơi rồi.

Sở Phong hoàn toàn có thể tưởng tượng được nếu bây giờ bản thân hất rơi vào tay Hắc Thiềm vương thì kết cục chắc chắn sẽ rất thảm.

Nhưng Sở Phong cũng hiểu rất rõ rằng lúc này vẫn đang nằm trong hang ổ của yêu thú. Cho dù tất cả mọi người đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn nhưng không có nghĩa là đã thật sự an toàn.

Vì thế, Sở Phong đưa mắt nhìn Tử Hiên Viên, hỏi: "Hiên Viên trưởng lão, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

"Thằng nhóc, làm việc tốt lắm, giúp lão phu ta đây giải quyết được không ít phiền toái." Tử Hiên Viên nhìn Sở Phong rồi khen ngợi, sau đó quay sang nói với Tử Linh:

"Tử Linh, con dẫn bọn họ rời khỏi đây đi. Trực tiếp rời khỏi núi Vạn Yêu, quay về Chí Tôn Sơn Trang. Ngoài ra không cần nói Trưởng lão trong sơn trang phái quân đến núi Vạn Yêu đâu. Cứ ở sơn trang đợi tin của chúng ta là được rồi."

"Ông nội, người..." Tử Linh cảm thấy lo lắng cho ông nội của mình.

"Đi mau đi, các người ở trong này chỉ khiến ta phân tâm thôi." Tử Hiên Viên kiên quyết nói.

"Tử Linh, chúng ta đi thôi. Cuộc chiến của bọn họ chúng ta không phải muốn mà có thể tham gia được." Sở Phong cũng tiến lên khuyên nhủ.

"Ông nội, người nhất định phải cẩn thận đấy." Cuối cùng Tử Linh cũng gật gật đầu.

"Các vị, đi theo ta, ta sẽ dẫn mọi người rời khỏi đây." Thấy thế, Sở Phong liền túm lấy Tử Linh đi thẳng ra ngoài. Tử Trọng Vũ và những người trong công hội Giới linh không chút do dự cũng vội vàng đi theo sau.

Về phần những người khác lại hơi do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn đi theo Sở Phong ra ngoài. Bởi vì trải qua sự việc Sở Phong dám áp chế Hắc Thiềm vương ban này, mọi người đều cảm thấy chàng trai này tuy ít tuổi hơn họ nhưng thực ra rất đáng tin cậy.

Mà Sở Phong cũng không khiến mọi người phải thất vọng. Trong hang động gập ghềnh này một khúc đường cũng chưa từng đi qua mà lại có thể dẫn được hàng trăm người thoát khỏi hang ổ của Hắc Thiềm vương. Tại sao đang từ một nghìn người lại chỉ còn có vài trăm người? Đương nhiên là bởi khi bị yêu thú vây bắt nhiều người đã bị giết.

"Uỳnh!"

Nhưng đám người Sở Phong vừa mới rời khỏi núi đá không lâu thì phía sau truyền đến một âm thanh inh tai nhức óc, mặt đất phía dưới bị rung lắc dữ dội vô số vết nứt hiện ra, từ từ mở rộng. Những thân cây to bắt đầu bị đổ xuống, khói đặc cuồn cuồn từ dưới đất bốc lên.

"Đi mau. Phải mau rời khỏi nơi này." Trong tình huống này, tất cả mọi người đều có thể đoán ra được chắc chắn Tử Hiên Viên và Hắc Thiềm vương ra tay rồi. Hai người đó thực lực phải nói là rất mạnh. Chỉ sợ là mới

đầu giao chiến thôi, những người có mặt ở đó chắc chẳng mấy người có thể chịu đựng được.

Vì thế, trong tình huống này, Sở Phong, Từ Trung Vũ, Giới Thanh Minh, Liễu Chí Tôn đều phát huy khả năng lãnh đạo của họ, bắt đầu dẫn cả đám người nhanh chóng tháo chạy khỏi khu vực núi Vạn Yêu.

Điều khiến Giới Thanh Minh và Liễu Chí Tôn không thể chịu được đó là bất giác người lãnh đạo mà mọi người tin tưởng nhất lại không phải là người xuất sắc nhất trong số bọn họ mà là Sở Phong chỉ có Huyền võ tam trợn

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Nơi Chứa Bảo Tàng

Núi Vạn Yêu hôm nay đã hoàn toàn trở thành chiến trường của loài người với yêu thú. Phía xa xa không ngừng vang vọng tiếng yêu thú gầm gừ với những tiếng nổ chói tai, từng mảng khói dày đặc bay lên cao, trong chu vi ngàn dặm đều có thể nhìn thấy được.

Chỉ là cuộc chiến này, dường như Chí Tôn sơn trang đã bị bọn yêu thú gài bẫy cho nên tình hình chiến đấu bây giờ hoàn toàn không lạc quan. Nếu không Tử Hiên Viên cũng sẽ không dặn Tử Linh dừng để viện binh của Chí Tôn sơn trang lại đến núi Vạn Yêu.

Nhưng cũng may là đám người Sở Phong đi với nhau, cũng không gặp phải yêu thú gì quá mạnh mẽ, cuối cùng an toàn thoát ra khỏi núi Vạn Yêu, lại còn trở lại trong Chí Tôn sơn trang.

Sau khi trở về Chí Tôn sơn trang, chuyện đội ngũ rèn luyện bị mai phục, chuyện gian tế của yêu thú ẩn núp trong Chí Tôn sơn trang đã bị truyền đi rất nhanh. Bên trong Chí Tôn sơn trang hỗn loạn vô cùng, lòng người bàng hoàng, cực kì bất an.

Tất cả mọi người đều đang lo lắng lần này Chí Tôn sơn trang làm chủ lực đi tấn công núi Vạn Yêu có phải đã gặp chuyện gì rồi không.

Ngay cả đám người Từ Trọng Vũ và Cố Bác cũng rất lo lắng. Dù sao lần này đi đánh núi Vạn Yêu không chỉ có cao thủ Chí Tôn sơn trang, ngay cả công hội giới linh cũng phái ra một ít cường giả đi giúp đỡ.

Nói chung hôm nay ở trong Chí Tôn sơn trang bị một bầu không khí ngột ngạt bao trùm. Mọi người đều đang lo lắng cho cường giả nhà mình có gặp phải bất trắc gì hay không, bởi lẽ mỗi một cường giả như vậy chết đi, cũng sẽ liên quan đến việc phát triển thế lực bọn họ về sau này.

Ngay cả Tử Linh cũng đang lo lắng cho ông nội của nàng hôm nay có an toàn hay không. Nhưng cũng không ai có cách nào khác ngoài chờ đợi.

Mà chuyện đáng để nhắc đến là sau khi về đến Chí Tôn sơn trang, Liễu Chí Tôn cũng không làm khó Sở Phong nữa. Từ cái hôm về ấy đã liên biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Về chuyện này mọi người đều cảm thấy là vì hắc trong lòng có quỷ, không có mặt mũi đi gặp người nên đã trốn rồi.

Không thể không nói rằng sau khi trải qua màn kịch này, cùng với chuyện yêu thú uy hiếp, mọi người chẳng những không còn ghét bỏ Sở Phong mà ngược lại còn có thêm hảo cảm với hắn, cái loại hảo cảm không giới hạn là nam hay là nữ.

"Người nói đó là Khương Vô Thương, lúc mới đi vào núi Vạn Yêu đã rời khỏi đội ngũ à?" Lúc này, Sở Phong đang nghỉ ngơi bên trong cung điện, trong mắt Sở Phong đầy vẻ bất ngờ.

Bởi vì hắn phát hiện không nhìn thấy bóng dáng Khương Vô Thương đâu, cho nên đã cố tình gọi Cố Bác đến chỗ hắn nghỉ ngơi hỏi thăm.

Mà câu trả lời của Cố Bác lại khiến Sở Phong nảy sinh lòng nghi ngờ. Bởi vì Khương Vô Thương đó sau khi tiến vào núi Vạn Yêu đã lập tức rời khỏi đội ngũ, điều này chứng tỏ tên này đã sớm có ý định từ trước.

Lại nghĩ đến các loại tình huống, Sở Phong không thể không nghĩ rằng Khương Vô Thương kia có thể đã nắm giữ tin tình báo đặc biệt. Chuyến đi này của hắn e là cũng chỉ vì bảo tàng núi Vạn Yêu. Dù sao hoàng triều

Khương Thị của hắc cũng từng công chiếm núi Vạn Yêu, tình huống núi Vạn Yêu thế nào chắc hẳn còn hiểu rõ hơn cả Chí Tôn sơn trang.

Nhưng mà so với việc liệu Khương Vô Thương có biết tung tích bảo tàng hay không thì Sở Phong để ý nhiều hơn đến tình hình chiến đấu của Chí Tôn sơn trang và Vạn Yêu Sơn.

Thật ra thì bất kể ai đúng ai sai, Sở Phong vẫn hy vọng Chí Tôn sơn trang có thể chiếm ưu thế. Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể triệt hạ được phòng ngự của núi Vạn Yêu. Chỉ khi phòng ngự của núi Vạn Yêu hạ thấp xuống thì Sở Phong hẳn mới có thể trà trộn vào trong đó, mới có được cơ hội tìm được thứ mà hắc muốn.

Chờ đợi trong thấp thỏm như vậy khoảng chừng ba ngày, cuối cùng ở phía núi Vạn Yêu cũng xuất hiện một nhóm lớn chim Bạc đầu.

"Trở lại rồi, trang chủ đại nhân trở lại rồi!!!"

Giờ phút này, bên trong Chí Tôn sơn trang một vui mừng khôn xiết, bởi vì đội ngũ xuất hành lần này của Chí Tôn sơn trang chiến thắng trở về.

Dù trải qua trận đại chiến đó khiến Chí Tôn sơn trang cùng với các thế lực khác đã tổn thất một ít cường giả nhưng lại không bị yêu thú áp chế, ngược lại thì lần này bọn họ có thể nói là đại thắng mà về.

Còn về phần tại sao lại nói vậy thì là vì bọn họ đã bắt được một tên tù binh. Tên tù binh này cũng không phải là bình thường mà là một trong năm đại yêu vương - Hắc Thiềm Vương. Mà công thần bắt được Hắc Thiềm Vương chính là ông nội của Tử Linh - Tử Hiên Viên.

"Tử Hiên Viên đó đúng là lợi hại, ta nghe trưởng lão công hội nói là Hắc Thiềm Vương kia có tu vi Thiên vũ ngũ trọng thiên, nhưng mà Tử Hiên Viên kia lại bắt sống được nó. Điều này cũng chứng minh là Tử Hiên Viên ít nhất đã đạt đến tu vi Thiên vũ ngũ trọng thiên, lại có thêm cả thủ

đoạn đặc biệt, nếu không thì không thể bắt sống được Hắc Thiềm Vương có huyết mạch đặc biệt."

Giây phút này, Cố Bác lại đến bên trong cung điện mà Sở Phong đang nghỉ ngơi. Những ngày vừa rồi Sở Phong tuy không bước chân ra khỏi nhà nhưng lại hiểu rõ chuyện bên ngoài như trong lòng bàn tay. Sở dĩ là vì có Cố Bác mọi việc đều nắm rõ, luôn luôn thông báo tin tức cho hắn.

"Thiên vũ ngũ trọng, hóa ra Hắc Thiềm Vương kia với trưởng lão Hiên Viên mạnh mẽ như vậy. Cố Bác, tu vi Thiên vũ ngũ trọng thiên ở đại lục Cửu Châu cũng xem như là cường giả đứng đầu à?" Sở Phong dò hỏi, bởi vì một ít kiến thức khác Cố Bác đúng là hiểu rõ hơn Sở Phong.

"Cái này là tất nhiên rồi. Sở Phong, người hắn là biết công hội giới linh cùng với tộc người giới thị trăm năm trước từng xuất hiện một vị tuyệt đỉnh thiên tài chứ?" Cố Bác hỏi ngược lại.

"Ừ, nhớ mà." Lúc trước Sở Phong tiến vào Tu La quỷ tháp đúng là có nghe nói qua câu chuyện về hai vị thiên tài này.

Nghe nói hai người ấy chính là thiên tài ngàn năm hiếm có khó tìm, cũng chính vì có bọn họ mới khiến cho Giới châu trở thành một châu mạnh nhất trong Cửu châu, tất nhiên cái gọi là mạnh nhất này không tính hoàng triều Khương thị chiếm cứ Hán châu.

Bởi vì từ lúc hoàng triều Khương thị tiến vào đại lục Cửu châu đến giờ, thế lực mạnh nhất đại lục Cửu Châu vẫn luôn là hoàng triều Khương Thị. Ngôi vị bá chủ này vẫn không hề lay chuyển, dù cho năm đó Thanh Long đạo nhân nghịch thiên như vậy, nhưng cũng chỉ có thể khiến cho hoàng triều Khương Thị nhúc nhích đầu mà thôi, cũng không thể lay chuyển ngôi vị bá chủ của hoàng triều Khương Thị.

Nhưng mà như đã nói trước, hai vị thiên tài ấy lúc đó tuổi tác còn nhỏ, có thể khiến cho Giới châu trở nên mạnh nhất Cửu châu đã là điều không

tưởng.

Nhưng mà Sở Phong cũng nghe nói là thiên phú tu võ cực mạnh, thành tựu giới linh cực cao, là tuyệt đỉnh thiên tài nhưng đều bị một vị cường giả thần bí đánh bại.

Mà cường giả thần bí đó Sở Phong cũng biết là ai. Nó chính là con yêu thú bị kẹt trong Tu La quỷ tháp.

"Lúc đầu hai vị tuyệt đỉnh thiên tài đó cũng chỉ là tu vi Thiên vũ lục trọng. Tuy nói đại lục Cửu châu hôm nay so với trăm năm trước không giống nhau, thế lực khắp nơi phát lên rất nhanh, cường giả cũng rất nhiều nhưng Thiên vũ ngũ trọng cũng có thể xem như là nhân vật ở những tầng trên của Kim tự tháp đại lục Cửu Châu." Cố Bác giải thích.

"Nói như vậy thì Tử Hiên Viên đúng thật là lợi hại." Sở Phong cũng gật đầu một cái, đến bây giờ nghĩ lại hẳn cũng cảm thấy Tử Hiên Viên kia sâu không lường được, thậm chí còn có chút thần bí.

"Đúng vậy, trang chủ Chí Tôn sơn trang đã rất mạnh rồi, hôm nay lại thêm một Tử Hiên Viên. Xem ra đại lục Cửu Châu cũng chỉ có công hội giới linh chúng ta cùng với tộc người Giới thị mới có thể chống lại Chí Tôn sơn trang."

Nói đến điểm này, trên mặt Cố Bác có vẻ đắc ý, bởi vì công hội giới linh không chỉ có cao thủ nhiều như mây, thực lực không kém Chí Tôn sơn trang, hơn nữa còn có quan hệ cực tốt với hoàng triều Khương Thị. Điều này cũng có nghĩa là sau lưng công hội giới linh có chỗ dựa mạnh mẽ là hoàng triều Khương thị.

Cho nên, trong mắt Cố Bác, cho dù Chí Tôn sơn trang có mạnh hơn nữa nhưng nói cho cùng cũng không thể nào so được với công hội giới linh. Nguyên nhân rất đơn giản, hoàng triều Khương thị cần đám cường giả đại giới linh sư của công hội giới linh.

"À đúng rồi, Sở Phong, thật ra hôm nay ta tới đây có một chuyện quan trọng cần nói với người." Bỗng chợt khuôn mặt Cố Bác trở nên trầm trọng hơn nhiều.

"Chuyện gì?" Sở Phong tò mò hỏi.

"Ta nghe trưởng lão công hội nói, mấy ngày gần đây Chí Tôn sơn trang dùng cực hình ép cung Hắc Thiềm Vương, muốn ép hỏi tung tích bảo tàng núi Vạn Yêu."

"Cuối cùng bọn họ bắt con trai Hắc Thiềm Vương làm điểm yếu để uy hiếp nó, rốt cuộc cũng ép Hắc Thiềm Vương mở miệng thành công nói ra nơi cất giữ bảo tàng."

"Lời này là thật?" Nghe thấy lời này, mặt mũi Sở Phong không khỏi biến đổi, kích động "quệt" một cái, đứng dậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Cơ Hội Cuối Cùng

"Chắc chắn trăm phần trăm."

"Trước mắt, sơn trang Chí Tôn cùng công hội Giới Linh ta, còn có thể lực của người Giới thị tộc, Nguyên Cương Tông, Hỏa Thần Môn, Tiêu Dao Cốc, Kiếm Thần Cốc đặt thành hiệp nghị, tạo thành Liên minh tám phương." Cổ Bác nói.

"Liên minh tám phương?" Sở Phong hơi kinh ngạc.

"Ừ, chỉ có tám thế lực này."

"Về phần các thế lực nhỏ khác đã bị tiêu diệt, lần tiến đánh núi Vạn Yêu này, bởi vì các thế lực nhỏ nên không có tư cách để phân chia kho báu của núi Vạn Yêu." Cổ Bác nói.

"Rốt cục là kho báu như thế nào, lại có thể khiến cho tám thế lực lớn hợp thành liên minh, thống nhất hành động?" Sở Phong hỏi.

"Theo Hắc Thiềm Vương nói, bên trong núi Vạn yêu, thật sự có một tòa di tích thần bí do cao nhân lưu lại, có rất nhiều bảo vật thần kì, thậm chí còn có cả quân đội. Năm đó hoàng triều Khương thị đánh nhau với Yêu Vương, chính là trong tòa di tích này mà đạt được cơ duyên nên mới có thực lực mạnh mẽ như vậy."

"Mà bây giờ, đám yêu thú trong núi Vạn Yêu tôn những bảo vật này thành thần vật, cung phụng trong một tòa cung điện dưới lòng đất." Cổ Bác giải thích.

Mà nghe được lời này, suy nghĩ của Sở Phong nhanh chóng thay đổi bởi vì hắn biết vật hắn muốn đã bị tám thế lực lớn phát hiện.

"Chuyện hôm nay ta nói cho người đều là cơ mật chỉ có những người lãnh đạo mới biết, người tuyệt đối không được nói cho người khác biết." Cổ Bác trầm trọng nhắc nhở.

"Người yên tâm, ta chắc chắn sẽ giữ bí mật. Đúng rồi, vậy thì lúc nào bọn họ bắt đầu hành động?" Sở Phong hỏi.

"Phải chờ bên trên một thời gian nữa. Dù sao bây giờ vẫn còn tứ đại Yêu Vương nữa, tất cả đều không phải loại dễ đối phó. Nghe nói lần đầu tiên tiến đánh Vạn Yêu Sơn, nếu không nhờ Tử Hiên Viên tới kịp thời thì đám người Tần Lôi rất có thể đã gặp bất trắc. Cho nên lần này, bọn họ phải chuẩn bị cẩn thận." Cổ Bác nói.

"Bọn họ chuẩn bị làm thế nào?" Sở Phong hỏi.

"Tám thế lực, mỗi thế lực đều phải phái ra một cường giả Thiên Vũ ngũ trọng cùng mười cường giả Thiên Vũ cảnh tạo thành một đội ngũ Thiên Vũ cảnh vô cùng mạnh mẽ, cùng nhau tiến chiếm núi Vạn Yêu." Cổ Bác nói.

"Nói như vậy, bọn họ vô cùng nghiêm túc." Sở Phong nhíu mày, hơn tám mươi cường giả Thiên Vũ cảnh, trong đó có tám người có tu vi là Thiên Vũ tầng năm. Trong đại lục Cửu Châu, ngoại trừ hoàng triều Khương thị ra, còn có thế lực nào có thể chống lại?

Đây chính là tương đương với việc tập hợp lại lực lượng chiến đấu mạnh nhất của tám thế lực lớn, cứ coi như núi Vạn Yêu có mạnh đi nữa, giờ còn có tứ đại Yêu Vương trấn giữ, nhưng hiển nhiên chẳng thể ngăn cản được.

Mặc dù Sở Phong hy vọng sơn trang Chí Tôn có thể áp chế núi Vạn Yêu, nhưng cũng không hy vọng loài người quét sạch yêu thú. Nếu yêu thú bị quét sạch, như vậy khó báu sẽ rơi vào tay người khác, Sở Phong chắc chắn không chiếm được cái gì, đừng nói đến là thứ hãn cần.

"Đúng vậy, lần này là làm nghiêm túc. Dù sao đây cũng là kho báu cực kỳ mê người, quân đội, đây chính là thứ khiến cho người khác thèm muốn điên cuồng."

"Tuy nhiên thực lực của tứ đại Yêu Vương cũng không thể khinh thường. Dù sao thể chất của yêu thú vốn đã mạnh mẽ, nhất là tứ đại Yêu Vương, đều là yêu thú có huyết mạch đặc biệt. Nếu bọn chúng liều mạng, chỉ sợ cho dù bát đại thể lực liên minh cũng vẫn gặp phiền phức."

"Vì thế lần này, những người được phái ra đều là thể hệ cường giả trước, đại ca ta Thiên Vũ tầng bốn, cực lực xin tham chiến đều bị các trưởng lão từ chối." Cổ Bác giải thích kỹ càng với Sở Phong những bí mật không thể tiết lộ này bởi hãn không coi Sở Phong là người ngoài. Sau đó, qua mấy ngày, Cổ Bác lại tới nói cho Sở Phong, nói với hãn phó hội trưởng công hội Giới Linh cũng một số trưởng lão đã bí mật tới sơn trang Chí Tôn. Phó tộc trưởng Giới thị tộc cùng một số trưởng lão cũng cùng tới đó.

Lại hai ngày trôi qua, Cổ Bác lại nói cho Sở Phong biết Tông chủ Nguyên Cương Tông, môn chủ Hỏa Thần môn, giáo chủ Bạch Tàng Giáo, cốc chủ Tiêu Dao cốc tự mình dẫn đầu các trưởng lão đến sơn trang Chí Tôn.

Mà đêm cùng ngày đó, cốc chủ Kiếm Thần Cốc cùng một nhóm cường giả đỉnh cao của Kiếm Thần Cốc cũng bí mật đến sơn trang Chí Tôn. Liên minh tám phương đã hội tụ đầy đủ, đại chiến vô cùng căng thẳng.

Sáng sớm ngày thứ hai, trang chủ sơn trang Chí Tôn dẫn tất cả những người tham gia Đại hội Thông gia đến đỉnh núi đó, đầu tiên là tiến hành

tưởng nhớ tất cả những người ngày đó bất hạnh gặp nạn trong núi Vạn Yêu.

Sau đó lại chủ động nhận trách nhiệm lần này về mình, đồng ý đền bù thỏa đáng với thế lực của những người bất hạnh kia.

Mà cuối cùng, hẳn tuyên bố một việc, đó chính là Đại hội Thông gia vẫn tiếp tục. Tuy nhiên lần này không phải tiến vào núi Vạn Yêu để rèn luyện, mà là để mọi người tham gia Đại hội Thông gia tự do sống chung trong sơn trang Chí Tôn.

Lần này, kỳ hạn vẫn là 12 ngày như cũ. Sau 12 ngày các cô nương ở sơn trang Chí Tôn sẽ nói ra lang quân mình vừa ý trên ngọn núi này, mà khi đó cũng chính là thời điểm mà Đại hội Thông gia kết thúc tốt đẹp.

"Sau mười hai ngày, Đại hội Thông gia kết thúc tốt đẹp? Quả thật là kết thúc tốt đẹp, đoán chừng lúc đó cũng chính là lúc tám phương bọn họ liên minh chiến thắng trở về chia đều kho báu bên trong núi Vạn Yêu nhỉ?" Giờ phút này, Sở Phong đang tự lẩm bẩm bên trong cung điện của mình.

Bởi vì sáng sớm hôm nay, sau chuyện tuyên bố Đại hội Thông gia xong, trang chủ sơn trang Chí Tôn Tần Lô liền rời khỏi sơn trang Chí Tôn. Đi cùng hẳn còn có các đại nhân vật của bảy thế lực khác, nơi mà bọn họ đến, tất nhiên là núi Vạn Yêu.

Mà Sở Phong cũng đang tiến hành những bước chuẩn bị cuối cùng. Những ngày này hẳn không bước chân ra khỏi nhà, cũng không phải là hẳn bế quan nghỉ ngơi, mà là hẳn ngày đêm không ngừng hồi tưởng nghiên cứu bản đồ địa hình núi Vạn Yêu mà ngày đó yêu thú thần bí kia cho hẳn xem.

Sở Phong nhất định phải đến núi Vạn Yêu lần nữa, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng của hẳn. Hẳn không thể để cho bảo bối có thể giúp lực lượng tinh thần lực tăng lên rơi vào tay người khác.

Nhưng mà, cao thủ tiến vào núi Vạn Yêu lần này rất nhiều, quan trọng nhất là lúc đứng trước kho báu trân quý thì Sở Phong không có đồng minh. Cho dù là người hay là yêu thú thì đều là kẻ địch của hắn.

Vì thế, Sở Phong nhất định càng phải hiểu rõ kết cấu của núi Vạn Yêu, hiểu rõ nơi giấu kín kho báu. Tuy nhiên thật đáng tiếc, trí nhớ của Sở Phong có hạn, tấm bản đồ kia cũng có hạn, Sở Phong chỉ biết được tuyến đường tiến vào cung điện dưới đất kia, nhưng lại không thể biết được trong đó chất chứa những nguy hiểm gì.

"Vù." Đột nhiên, một luồng ánh sáng tím lóe lên trước mắt Sở Phong, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trước mặt Sở Phong.

Sắc váy màu tím với khuôn mặt ngọt ngào kia, cùng với tốc độ đến Sở Phong cũng không thể thấy rõ kia chính là Tử Linh.

"Ta nói nha đầu nhà cô, có thể đừng xuất quỷ nhập thần như vậy được hay không? Dọa chết ta rồi cô chịu trách nhiệm nhé?" Lúc Sở Phong đang suy nghĩ về chuyện núi Vạn Yêu thì Tử Linh đột nhiên xuất hiện khiến cho hắn giật nảy mình.

"Hứ, không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa, lúc này huynh đang suy nghĩ cái gì mà lén lén lút lút như thế?" Đôi mắt to xinh đẹp của Tử Linh đảo quanh tựa như muốn nhìn thấu tâm sự của Sở Phong.

"Phi phi phi, cô mới lén lén lút lút, thành thật nói cho ta biết, giữa ban ngày ban mặt cô nhảy từ cửa sổ nhà ta vào có phải muốn làm chuyện xấu với ta hay không?"

Sở Phong cười hì hì, sau đó liền đưa ánh mắt tà ác nhìn về phía thân thể lung linh mềm mại của Tử Linh. Nhất là phần trước ngực kia, đường cong nhô lên đầy đặn càng khiến cho Sở Phong nhìn đến nổi dục hỏa mãnh liệt, bụng dưới không kìm được mà tự nổi lên phản ứng

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Hợp Tác

"Huynh... huynh còn nhìn lung tung, ta sẽ móc mắt huynh ra đấy!" Thấy thế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tử Linh lập tức đỏ lên như trái táo, giơ tay đánh Sở Phong.

"Hừ, được được được! Không nhìn thì không nhìn! Nói thật đi, cô tìm đến ta là có chuyện gì đúng không? Ta không nói với người khác chuyện cô là thần thể bẩm sinh đâu." Sở Phong cười nói.

"Huynh!" Nghe đến bốn chữ thần thể bẩm sinh, Tử Linh lập tức lộ vẻ lo lắng, nhoáng cái đã xuất hiện ngay trước mặt Sở Phong, dùng tay bịt chặt miệng Sở Phong lại.

Cùng lúc đó, Tử Linh phát ra Tinh Thần lực thăm dò chung quanh, may là không có người nào khác. Lúc này nàng mới thở phào một cái, hơi oán giận nhìn Sở Phong, nói: "Ta tới tìm huynh là có việc muốn nhờ huynh giúp."

"Chuyện gì?" Sở Phong né khỏi tay Tử Linh, tò mò hỏi.

"Chắc hẳn huynh cũng nghe rồi, chuyện Chí Tôn sơn trang của ta sẽ hợp lực với công hội Giới Linh để tạo dựng một liên minh ấy."

"Trong núi Vạn Yêu quả thực có kho báu. Ta chẳng ham muốn gì đồng bảo vật ấy nhưng đối với võ kỹ hùng mạnh thì lại rất có hứng thú, cho nên muốn đi xem thử." Tử Linh nói.

"Cô muốn đến núi Vạn Yêu thì cứ đi với mấy người Tần Lôi là được rồi. Chẳng lẽ với thân phận của cô, muốn đi cùng bọn họ mà họ lại không chịu à?" Sở Phong hỏi.

"Đương nhiên không thể rồi! Lần này toàn là cường giả của thế hệ trước đi thôi, nếu như ta cũng tham gia thì thật không có phép tắc!"

"Huống chi, cho dù bọn họ có đồng ý thì ta cũng không đi. Phải đi cùng với mấy người già ấy bó tay bó chân lắm, không còn thú vị nữa! Ta muốn tự đi!" Tử Linh nhếch cái miệng nhỏ, bộ dáng đáng yêu ham chơi lộ ra trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

"Vậy vì sao lại tìm ta? Ta có thể giúp được gì cho cô?" Sở Phong ra vẻ khó hiểu, hắn vẫn luôn đề phòng Tử Linh.

"Đừng giả bộ nữa, đừng tưởng ta không biết mục đích mà huynh tới đây, chẳng phải là vì kho báu trong núi Vạn Yêu sao? Ông nội của ta đã nói cho ta nghe rồi." Tử Linh hung hăng liếc Sở Phong một cái.

"Ông ấy nói gì với cô?" Sở Phong nhíu mày. Hắn không sợ Tử Hiên Viên nói gì với Tử Linh mà hắn sợ Tử Linh nói gì với Tử Hiên Viên cơ. Dù sao hắn cũng từng bắt nạt người của nàng.

"Ông ấy nói, huynh có được một tấm bản đồ rất đặc biệt. Ông ấy còn nói bản đồ trong tay huynh rất giống tấm bản đồ mà Hắc Thiềm vương từng nhắc đến. Nên nếu ta muốn đến núi Vạn Yêu thám hiểm thì nên đi cùng huynh." Tử Linh bĩu môi nói.

Nghe được những lời này, Sở Phong im lặng suy ngẫm. Hắn đang tự hỏi rốt cuộc Tử Hiên Viên này là địch hay là bạn, và ông lão thần bí này rốt cuộc là muốn gì đây?

Cuối cùng, Sở Phong cũng không thể nghĩ ra được một đáp án chính xác. Nhưng hắn biết, tạm thời Tử Hiên Viên chắc chắn sẽ không hại hắn và

Tử Linh cũng vậy.

Hơn nữa, hắc cũng muốn đi đến núi Vạn Yêu. Nếu có Tử Linh hỗ trợ thì sẽ tốt hơn rất nhiều.

Dù sao cô nương này cũng có thần thể bẩm sinh cực mạnh, sức chiến đấu không thua gì Thiên Vũ cảnh. Quan trọng nhất là nàng ta còn là một Giới Linh sư áo lam. Năng lực đặc biệt của Giới Linh sư áo lam thật sự rất có ích trong việc tìm kiếm kho báu.

Vì thế Sở Phong gật đầu nói: "Chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta lên đường ngay luôn đi! Nhất định phải bắt kịp bọn họ mới được!"

"Chờ chút đã!" Ngay lúc đó, Tử Linh lại ngăn Sở Phong, nói: "Ta nói trước nhé, lần này chúng ta bí mật hành động nên tốt nhất là tránh tiếp xúc với mọi thế lực khác. Nếu thu hoạch được gì thì cũng chỉ thuộc về hai ta thôi!"

"Đồng ý!" Sở Phong cười gật đầu, hắc cũng muốn nói điều này.

"Còn nữa, nếu như phát hiện ra võ kỹ thì ta sẽ lấy đấy! Còn huynh có thể lấy Huyền dược Thiên dược." Tử Linh bổ sung thêm.

"Nếu là kỳ binh thì sao?" Sở Phong hỏi.

"Huynh thật sự tin rằng trong núi Vạn Yêu có kỳ binh ư?"

"Ta không dám chắc là có, nhưng cũng không thể khẳng định là không có. Ngộ nhớ có thật thì sao?"

"Vậy đến lúc đó rồi tính." Tử Linh nói xong, liền tóm lấy Sở Phong rồi nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Hiện giờ Chí Tôn sơn trang được canh giữ rất

nghiêm ngặt, không chỉ ở bên ngoài mà cả ở bên trong cũng vậy. Lúc này, bất cứ ai cũng không được rời khỏi sơn trang.

Nhưng với thân phận hiện giờ của Tử Linh, ông nội của nàng là Tử Hiên Viên hiện đang trấn giữ Chí Tôn sơn trang, cho nên nàng được phép thoải mái ra ngoài.

"Hừ, nha đầu này, cô đi ra ngoài mà sao không mang theo một con Thái Hạc? Chẳng lẽ cô muốn đi bộ đến núi Vạn Yêu hả?" Sau khi rời khỏi sơn trang Chí Tôn, Sở Phong mới phát hiện ra Tử Linh không hề gọi Bạch Đầu Điêu hay là Thái Hạc ra, dường như nha đầu này định đi bộ tới đó.

"Xưa nay mỗi lần bốn cô nương ra ngoài chỉ thích tự dựa vào chính mình!"

Tử Linh liếc mắt nhìn Sở Phong đầy khinh thường, sau đó chân nàng hơi di chuyển một cái, một đường sáng tuyệt đẹp lập tức hiện ra dưới chân, đưa nàng bay thẳng lên trời.

Nha đầu này lại dùng được thân pháp võ kỹ Ngự Không cơ à. Mà nhìn dáng vẻ kia thì xem ra thuật Ngự Không của nàng còn cao hơn Sở Phong rất nhiều ấy chứ.

Bởi vì tốc độ lướt gió của Tử Linh cực nhanh, Sở Phong phải thi triển thuật Ngự Không ở mức mạnh nhất mới có thể đuổi kịp nàng.

Mà quan trọng là trong khi Sở Phong phải tung ra toàn bộ lực lượng của thuật Ngự Không thì Tử Linh lại tỏ ra rất thản nhiên như chưa triển khai hết toàn lực vậy.

Thấy vậy, Sở Phong bèn nhanh trí đổi bước chân của mình, thi triển võ kỹ Long Du Cửu Thiên. Một con rồng nhỏ màu xanh lập tức xuất hiện dưới chân hắn, ngay sau đó đã bay vượt qua Tử Linh, nhanh đến nỗi biến mất luôn ở phía chân trời.

"Tên nhóc này!"

Nhìn thấy Sở Phong bay với tốc độ nhanh như vậy, hai mắt của Tử Linh tròn tròn, trong mắt lộ rõ sự kinh hãi. Nàng thật sự kinh ngạc trước tốc độ của Sở Phong.

"Vèo!"

Đương nhiên Sở Phong cũng không bỏ rơi Tử Linh mà chỉ cười rồing xanh dạo quanh một vòng trên trời, sau đó quay trở lại bên cạnh nàng, cười hì hì nói: "Nha đầu, thế nào, vật này của ta không tồi đấy chứ?"

"Huynh dùng thứ này để cắt đuôi Tống Thanh Phong đấy hả?" Tử Linh cẩn thận đánh giá con rồng xanh của Sở Phong, làm như muốn nhìn xuyên qua nó luôn. Nàng tự hỏi không biết võ kỹ này của Sở Phong tạo ra bằng cách nào.

Sở Phong không trả lời câu hỏi ấy mà chỉ nói: "Nào, leo lên đây ngồi sau lưng ca ca đi, ca ca sẽ đưa muội đi một đoạn!"

"Hừ, lại muốn lợi dụng ta hả? Đừng có mơ!" Tử Linh bấu môi nhìn hằm.

"Cô nghĩ nhiều quá rồi đấy, bây giờ ta đâu có tâm trạng đó?"

"Mấy thế lực khác đã đi trước được nửa ngày rồi, với tốc độ này của cô thì chẳng đuổi kịp họ đâu!"

"Nếu như bọn họ thật sự mạnh như vũ bão, có thể đánh phá được vòng phòng ngự của yêu thú, lấy được tất cả kho báu, vậy không phải ta và cô đã tốn công rồi sao?" Sở Phong giải thích nói.

Nghe những lời này, Tử Linh cũng cảm thấy có lý. Vì thế nàng chuyển người, vòng ra đằng sau Sở Phong rồi ngồi trên rồng xanh.

"Ha ha, đúng rồi đó, ôm chặt ca ca đi!"

"Đừng hòng!"

"Vậy cô ngồi cho vững nhé!" Sở Phong cười, sau đó đột nhiên tăng tốc.

"A! "

Bị bất ngờ, Tử Linh hét lên một tiếng, cả người đột nhiên bị ngã về phía sau, suýt thì rơi khỏi người Thanh Long. Cuối cùng nàng chẳng còn cách nào, đành phải đưa tay ra bám lấy y phục của Sở Phong để giữ cân bằng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Giới Linh Của Tiên Linh Giới

Không thể không nói tốc độ của Long Du Cửu Thiên này đúng là rất nhanh, chỉ trong hai ngày mà Sở Phong đã đuổi kịp đám người kia, nhưng hẳn không tới gần mà chỉ bí mật đi theo họ.

Thế lực khắp nơi đều đã biết chỗ chính xác của kho báu, nên lúc đi đến khu trung tâm của núi Vạn Yêu, bọn họ lập tức tập trung tấn công hòng mở ra cánh cổng dẫn đến đấy.

Tám mươi cường giả đã đạt tới cảnh giới Thiên Võ tập hợp lại thành đoàn quân hùng mạnh, đánh đâu thắng đó không gì cản được. Chẳng một yêu thú nào có thể ngăn được những người này, bọn họ dễ dàng mở được cổng vào địa đạo.

Sở Phong và Tử Linh thấy thế cũng định đi vào theo, nhưng đột nhiên vẻ mặt Tử Linh thay đổi, vội kéo Sở Phong lại.

Ban đầu Sở Phong còn cảm thấy khó hiểu nhưng hẳn nhanh chóng nhận ra ở một khu rừng cách đó không xa có một người.

Tốc độ của người kia rất nhanh, chỉ một lúc đã vào cửa địa cung.

Dù vậy, Sở Phong và Tử Linh vẫn nhận ra đó là ai.

Đó là tiểu thiên tài của hoàng triều Khương thị, Khương Vô Thương.

"Quả nhiên hẳn ta cũng tới vì di tích." Thật ra Tử Linh cũng đã đoán ra mục đích và lý do mà Khương Vô Thương biến mất, nàng nói với Sở

Phong: "Huynh chắc chắn đây là một kho báu mà không phải là bẫy của yêu thú đấy chứ?"

"Chắc chắn trong này có kho báu, nhưng có bẫy rập của yêu thú không thì không biết được." Sở Phong nói.

"Đi theo muội, nhớ kỹ, huynh tuyệt đối không được dùng Tinh Thần lực. Trong số những người tụ tập tại đây cũng phải có ít nhất mười người đạt tới Giới Linh sư áo lam, với thực lực của huynh lúc này, chỉ cần huynh dùng Tinh Thần lực chắc chắn bọn họ sẽ phát hiện." Tử Linh nghiêm túc nhắc nhở.

"Được."

Sở Phong cũng nghiêm túc gật đầu. Tất nhiên hẳn biết chuyện này, nên lúc này khi đuổi theo bọn họ, hẳn cũng không dùng Tinh Thần lực mà luôn nhờ Tử Linh theo dõi bọn họ.

Đây cũng là lý do vừa rồi lúc Khương Vô Thương xuất hiện chỉ có Tử Linh biết mà Sở Phong lại không nhận ra.

Sau đó, Tử Linh và Sở Phong lập tức đuổi theo Khương Vô Thương, đi về phía cửa địa cung đã được mấy người kia mở ra.

Người của những thế lực ấy vô cùng mạnh mẽ, trên đường đi hoàn toàn không gặp chuyện gì khó khăn, từ yêu thú cho đến cơ quan đều xử lý hết sạch, dù có là kết giới cũng không cản được bọn họ.

Nhưng càng đi, Sở Phong càng cảm thấy không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì hẳn cũng không giải thích được. Cho đến khi Khương Vô Thương đột nhiên dừng lại không đuổi theo mấy người kia nữa, hẳn và Tử Linh mới phát hiện không đúng ở đâu.

Địa cung này rất rộng lớn, thật ra nói là địa cung nhưng nơi này giống một hang động dưới đất hơn, vì ngoài nguồn ánh sáng từ những viên ngọc xung quanh hoặc từ những ngọn lửa bất diệt thì chẳng còn món trang trí gì khác, vô cùng giản dị.

Lúc thế lực tám phương vẫn tiếp tục đi sâu vào bên trong thì Khương Vô Thương đột nhiên dừng lại, nhìn về phía vách tường bên cạnh.

Hắn ta lấy ra một thứ gì đó, dường như là chiếc chìa khóa. Nhưng đây không phải điều quan trọng, chuyện quan trọng là chiếc chìa khóa này lại mở được một cánh cửa khác ngay trên tường. Hơn nữa, từ trong cánh cửa ấy còn tỏa ra một khí tức rất đặc biệt.

Cảm nhận khí tức này, sắc mặt Sở Phong hơi thay đổi vì hắn kinh ngạc phát hiện ra khí tức này rất quen. Lúc ở trong tháp quỷ Tu La hay thậm chí là trên người Đản Đản đều có khí tức Tu La này.

Có điều ban đầu cánh cửa ấy còn tỏa ra khí tức Tu La nhưng sau khi Khương Vô Thương đi vào lại biến mất không thấy nữa, bức tường đá cũng trở về dáng vẻ ban đầu.

"Quả nhiên người này biết chuyện gì đó, chúng ta đi theo hắn là đúng."

Sở Phong đến gần đánh giá bức tường đá này cẩn thận, với Kết Giới lực của hắn thì có thể cảm giác được bức tường đá này rất đặc biệt, nhưng lại không có cách mở ra. Vì vậy hắn nhìn sang Tử Linh: "Cô mở được nó không?"

"Rất khó nói, bức tường đá này rất kỳ lạ, nhưng ta có thể thử xem sao." Tử Linh cũng không tự tin rằng mình sẽ mở được nó ra nhưng trong tình hình này cũng không thể làm gì khác ngoài cố gắng hết sức.

Vì an toàn, trước khi Tử Linh đi vào đã đặt một kết giới để che giấu lên vùng đất này. Nhờ đó, không người nào có thể thấy nàng và Sở Phong đang ở trong này, càng không ai có thể thấy nàng đang làm gì.

Sau khi tạo xong kết giới che giấu, Tử Linh thoáng nghĩ một chút, ở ngay trước mặt nàng liền xuất hiện một hố đen rộng hai thước cao ba thước. Trong hố đen sâu không thấy đáy kia có đầy bùa chú, tản ra khí tức giống như không thuộc về thế giới này mà là từ một thế giới khác.

"Âm"

Đột nhiên, từ trong hố đen xuất hiện một con người, thì ra hố đen kia tạo ra một người.

Không đúng, chính xác hơn thì đó là một linh hồn nhưng lại không giống những linh hồn bình thường.

Đó là một cô nương, gương mặt nàng ấy không phải quá diễm lệ nhưng lại rất có khí chất. Điểm nổi bật nhất trên người nàng là chiều cao, Sở Phong ước chừng nàng cũng phải cao tới hai thước rưỡi, cả người tỏa ra ánh sáng thần bí, quần áo trên người cũng có khí thế hơn hẳn, mà khí tức trên người nàng tỏa ra lại là Thiên Vũ nhị trọng.

"Bái kiến chủ nhân." Cô nương kỳ lạ vừa xuất hiện này lại cung kính hành lễ với Tử Linh.

"Bây giờ ta đã sắp xếp một trận pháp kết giới tiên pháp nên cần tiên lực của người hỗ trợ." Tử Linh cũng không nói nhiều mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, bắt đầu tạo kết giới trên bức tường đá kia.

Trong lúc đó, cô nương kỳ lạ vừa xuất hiện kia lại tỏa ra một sức mạnh đặc trưng, không ngừng truyền tiên lực vào trận pháp kết giới mà Tử Linh tạo khi nãy.

Sức mạnh này thật đặc biệt, nó giống như ánh sáng mặt trời nhưng cũng hơi khác, nhưng dù thế nào cũng khiến người khác cảm thấy rất thoải mái, giống như chính khí ngưng tụ giữa đất trời vậy.

Sức mạnh này thật sự rất lớn, lớn tới mức khiến Sở Phong cảm thấy một sức mạnh kỳ diệu như vậy vốn không nên xuất hiện trên thế giới này.

"Đản Đản, không lẽ đây là một Giới linh ký khế ước với Tử Linh?" Trong lòng Sở Phong cảm thấy hơi tò mò.

"Đúng vậy, đây là một lGiới linh tới từ Tiên Linh giới."

"Cô nhóc kia đúng là lợi hại, thế mà có thể kết nối với Tiên Linh giới, hơn nữa còn khiến một Giới linh có cảnh giới cao hơn nàng hai bậc chịu ký khế ước với mình." Đản Đản cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

"Tiên Linh giới? Tiên Linh giới này rất lợi hại sao?" Sở Phong tò mò hỏi.

"Không hẳn là lợi hại nhất nhưng cũng không kém đâu, có thể nói đây là một trong hai thế lực mạnh nhất ở Thất Linh giới." Đản Đản giải thích.

"Vậy thế lực nào mạnh nhất? Giới nào mạnh nhất ấy?" Sở Phong hỏi tiếp.

"Cái này còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là Tu La giới của ta lợi hại nhất rồi! Giới Linh sư nào mà ký khế ước được với Tu La giới của ta thì chắc chắn hẳn ta có thể khoe khoang khắp nơi rồi." Đản Đản đắc ý nói.

Nghe nàng nói lời này, Sở Phong cảm thấy rất vui vẻ. Ít nhất từ đó có thể thấy hẳn cũng có thể liên kết với thế giới mạnh nhất trong Thất Linh giới.

"Nhưng mà không phải Giới linh không thể rời khỏi cơ thể của chủ nhân sao, sao Giới linh của Tử Linh lại có thể ra ngoài giúp nàng?" Nhưng nghĩ kỹ lại khiến Sở Phong cảm thấy khó hiểu.

Dù Đản Đản ở trong cơ thể hắc cũng rất mạnh nhưng cũng chỉ có thể bị nhốt trong cơ thể hắc, mà hoàn toàn không thể ra ngoài giúp hắc. Nhiều nhất cũng chỉ là nàng mượn cơ thể của hắc để thi triển sức mạnh mà thôi.

Nên hắc cảm thấy nếu nàng có thể ra ngoài giúp đỡ hắc thì tốt biết mấy. Dù sao sức mạnh của Đản Đản lớn như vậy, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Hơn nữa, có một mỹ nhân như Đản Đản theo sau hắc hành tẩu giang hồ thì sau này hắc sẽ không còn cô đơn nữa, cuộc đời cũng có nhiều màu sắc hơn, thú vị hơn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Không Được Cứu Gã

“Ngu ngốc, ai nói Giới linh không thể thoát khỏi cơ thể của chủ nhân? Nếu không thoát ra được thì Giới linh giúp đỡ chủ nhân chiến đấu như thế nào? Giá trị của nó ở đâu?” Đản Đản hung hăng nhìn Sở Phong một cách khinh thường.

“Thế theo như cô nói thì Giới linh có thể thoát khỏi cơ thể của chủ nhân, dựa vào ý thức của nó để tiến vào thế giới của chúng ta à?” Sở Phong càng vui mừng hơn, hẳn thật sự mong Đản Đản có thể dùng bản thể ở cùng với hắn.

“Điều này có thể thực hiện được trong một phạm vi hợp lí, còn về việc phạm vi đó lớn hay nhỏ thì còn phụ thuộc vào thực lực của chủ nhân cao hay thấp.”

“Tất nhiên, nếu muốn Giới linh thoát khỏi không gian tinh thần, nhập vào thế giới của các người và dựa vào ý thức của mình giúp người làm việc thì cần xây dựng một cánh cửa liên thông với không gian tinh thần của người. Cánh cửa này gọi là cổng Giới linh.”

“Đương nhiên ít nhất phải nắm được lực kết giới màu lam mới có thể mở cổng Giới linh. Nói theo cách khác, nhất định cần phải đạt tới thực lực Giới Linh sư áo lam mới được.” Đản Đản kiên nhẫn giải thích.

“Vậy tức là chỉ cần sau này ta trở thành Giới Linh sư áo lam là có thể giúp cô thoát khỏi không gian tinh thần của ta, sống chung với ta rồi đúng không?”

Lúc này Sở Phong cực kỳ vui mừng, bởi vì hẳn biết Đản Đản vốn không thích sống trong không gian tĩnh thần của mình. Suy cho cùng, Đản Đản là một cô nương nhỏ nhanh nhẹn hoạt bát, làm sao có thể thích sống đơn độc một mình được? Nàng ấy phải thích những chỗ náo nhiệt mới đúng.

Nghe được những lời này, trong lòng Đản Đản cảm thấy ấm áp vì nàng ta đã hiểu được ý của Sở Phong. Nàng mỉm cười ngọt ngào, nói: “Đúng thế. Cho nên vì tự do của nữ vương đại nhân ta, người hãy cố lên nha!”

“Vù vù”. Cũng trong lúc này, tiên pháp kết giới trận của Tử Linh đã bố trí xong, tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Nhưng kỳ lạ là khi vầng sáng màu vàng ấy chạm đến, trên vách đá hoàn hảo nguyên vẹn đó lại dần dần xuất hiện một cánh cửa lớn, hơn nữa còn đang từ từ mở ra. Vậy là Tử Linh đã thành công rồi.

“Nha đầu, không tệ đâu.” Sở Phong thấy vậy liền cười hì hì, nói.

“Bớt nhiều lời đi, mau tới đây.” Tử Linh vừa suy nghĩ, cổng Giới linh đã mở ra thêm lần nữa, Giới linh của Tử Linh cũng quay về không gian tĩnh thần của nàng.

Sau đó, Tử Linh liền nhanh chóng đi vào trong cánh cửa lớn trên vách đá. Sở Phong cũng vội vàng đi theo.

“Uỳnh!”

Bọn họ vừa bước vào, cánh cửa lớn phía sau liền đóng lại. Lúc này, Sở Phong phát hiện ra con đường này còn đẹp hơn hang động bên ngoài nhiều.

Ở trong đây, vách tường xung quanh đều do nham thạch đặc biệt tạo thành, bên trên khắc hoa văn lộng lẫy, trông hùng vĩ đến mức không thể

hình dung được. Cái chính là ở trên vách tường đó, Sở Phong cảm nhận được lực kết giới đặc biệt đang tỏa ra khí tức của Tu La.

“Chủ nhân xây dựng nơi này cũng là một Giới Linh sư có thể liên hệ được với Tu La Linh Giới.” Đản Đản nói.

“Là yêu thú bị nhốt trong tháp quý Tu La sao?” Sở Phong hỏi.

“Cái này cũng khó nói.” Đản Đản lắc lắc đầu.

Bọn họ càng đi tiếp, tầm nhìn càng rộng thoáng hơn. Sở Phong và Tử Linh cũng phát hiện được một số cơ quan, chỉ có điều những cơ quan này đều bị tháo ra hết rồi, mà còn vừa mới bị tháo nữa. Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là do Khương Vô Thương làm.

Thấy tình hình như vậy, Sở Phong và Tử Linh lập tức tăng tốc. Bởi vì họ sợ Khương Vô Thương tìm thấy bảo vật trước, như thế họ sẽ bị thiệt thòi lớn.

“Nhanh lên nào!” Đột nhiên đôi mắt Tử Linh lóe lên, hình như cảm nhận được điều gì đó liền bắt đầu thi triển thân pháp võ kỹ, chạy đi thật nhanh.

Sở Phong cũng không chậm trễ, thi triển Ngự Phong thuật rồi vội vàng đuổi theo.

Nhờ tốc độ ấy, chẳng bao lâu sau Sở Phong và Tử Linh đã đi đến cuối con đường.

Phía trước bọn họ liền xuất hiện một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy.

Nơi này quả nhiên là cung vàng điện ngọc, bởi vì tất cả chỗ này đều được làm từ vàng khối, sáng chói cả một vùng.

Ở giữa cung điện là một kho báu khổng lồ. Các loại ngọc trai đá quý, các loại nguyên châu huyền được được chất thành núi. Thậm chí, trong núi kho báu đó còn có vài cuốn thư tịch cực kỳ cổ xưa, vừa nhìn đã biết không phải là huyền công thì cũng là võ kỹ.

“Ha ha, cuối cùng chúng ta cũng tìm ra rồi!” Trông thấy những thứ này, Tử Linh mừng rỡ vô cùng. Cơ thể nhỏ bé nhảy lên, chỉ trong nháy mắt đã bay về hướng cung điện.

“Chờ đã!” Lúc này, Sở Phong lại vội vàng quát lên. Bởi vì hắn phát hiện ra một điều, tại đây không hề thấy bóng dáng của Khương Vô Thương, trong khi chỗ này rõ ràng là cuối đường rồi.

“Vù vù!”. Quả nhiên, đúng lúc Tử Linh vừa bước vào trong, cả tòa cung điện liền rung lắc dữ dội. Hình ảnh trước mặt bắt đầu thay đổi nhanh chóng, thu gọn lại và bao vây quanh Tử Linh.

“Sở Phong cứu ta!” Khi ấy Tử Linh vốn định tránh ra nhưng không biết vì sao khung cảnh xung quanh lại vặn vẹo ôm trọn lấy nàng, khiến nàng không thể thoát ra được.

“Trận pháp ảo ảnh lợi hại thật!” Sau khi cung điện hoàn toàn biến mất, cảnh vật chân thực dần hiện lên trước mắt Sở Phong.

Trong chớp mắt, trước mặt Sở Phong đã không còn là tòa cung điện nguy nga tráng lệ nữa mà là một vũng bùn ngưng tụ kết giới rất mạnh. Tử Linh đang bị giam chặt trong vũng bùn đó, cho dù có giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi vòng vây.

“Là các người?”

Cùng lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên, đó là Khương Vô Thương. Khương Vô Thương lúc này cũng bị rơi vào bên trong vũng bùn.

Hơn nữa, nửa người gã đã bị lún sâu xuống dưới. Sau khi trông thấy Sở Phong và Tử Linh, gã tỏ ra rất kinh ngạc.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Lâm Phong không hề chậm trễ, nhanh chóng bố trí một trận pháp kết giới, sau đó ngồi xuống, hai tay chồng lên nhau rồi đột nhiên hét lên một tiếng: “Phá!”

“Ầm!”

Vừa nói dứt lời, từ trong trận pháp kết giới liền vụt ra hai luồng ánh sáng.

Sau khi ánh sáng này bao phủ lấy Tử Linh và Khương Vô Thương, vô số dòng bùa chú giống như những con sâu bắt đầu tiến vào vũng bùn, nhờ vậy mà tốc độ lún xuống của Tử Linh và Khương Vô Thương cũng chậm lại.

“Rầm, rầm!”

Ngay sau đó, hai tay trước ngực Sở Phong cũng lập tức biến đổi. Có thêm hai dòng bùa chú khác ngưng lại thành hai dây xích kết giới bắn ra từ đại trận pháp kết giới, cuối cùng quấn quanh người Tử Linh và Khương Vô Thương.

“Kyah!!!”

Sau đó, Sở Phong lại hét lên một tiếng, đồng thời hai tay siết chặt, cả người căng cứng. Sắc mặt hắc tái dần đi, từng giọt mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống, mạnh mẽ trút hết lực kết giới về phía trận pháp kết giới đó mà không hề do dự.

Có điều cũng may, trong lúc Sở Phong ra sức như thế, dây xích kết giới cũng bắt đầu rút dần về, nhờ vậy mà Tử Linh và Khương Vô Thương đang bị lún sâu vào trong vũng bùn bắt đầu được đẩy lên.

Tử Linh và Khương Vô Thương đều cảm thấy vui mừng. Bởi vì điều đó cho thấy cách làm của Sở Phong đã có tác dụng, hẳn có thể cứu được họ.

“Xoẹt!”

Cuối cùng, Tử Linh được túm ra đầu tiên. Khi không bị ảo ảnh quần lấy nữa, cơ thể nàng bỗng nhẹ như nhím, nhanh chóng khôi phục sức mạnh vốn có, lượn một đường cong đẹp mắt rồi hạ xuống trước mặt Sở Phong.

“Vù vù!”

Nhưng khi nàng vừa hạ xuống, bàn tay đẹp như ngọc ấy chợt nắm lại, tạo ra một thanh kiếm bằng kết giới bùa chú rồi bỗng chém thẳng xuống sợi dây xích kết giới đang quần lấy Khương Vô Thương. Một tiếng “Răng rắc” vang lên, sợi dây kết giới của Sở Phong đã bị chặt đứt.

“Cô làm gì đấy?” Trông thấy thế, Sở Phong giật mình sợ hãi, hét lên hỏi nàng.

Tử Linh lại tỏ ra hết sức bình thường. Sau khi làm tan biến kiếm kết giới bùa chú trong tay, nàng nhẹ nhàng xoa xoa đôi bàn tay ngọc, bình tĩnh nói: “Không được cứu gã.”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Vách Tường Bị Phá Hủy

“Tại sao không thể cứu gã?” Sở Phong hoàn toàn không hiểu.

“Thế cũng phải hỏi sao? Gã là đối thủ của chúng ta, sẽ tranh cướp kho báu ở nơi này với chúng ta!” Tử Linh giải thích.

“Không đâu! Ta sẽ không tranh cướp kho báu với các người đâu! Hãy cứu ta! Sở Phong cứu ta với! Chỉ cần người cứu ta, ta sẽ rời khỏi nơi này ngay lập tức mà!” Khương Vô Thương van nài. Khi ở ranh giới giữa sự sống và cái chết thì vị thiếu niên có thân phận cao quý ấy cũng sợ hãi tột độ.

“Đừng tin gã, nếu như ta đoán không lầm, gã là người của Hoàng triều Khương thị. Cứ cho là hôm nay huynh cứu được gã rời khỏi đây thì sau này gã nhất định vẫn sẽ tìm chúng ta báo thù thôi!” Tử Linh nói.

“Không! Sở Phong, hãy tin ta! Ta tuyệt đối sẽ không trả thù các người! Chuyện ngày hôm nay ta sẽ không nói cho ai cả.” Thấy Tử Linh trông thấy chết mà không cứu, Khương Vô Thương vô cùng hoảng sợ.

Sở Phong nghe vậy chỉ chau mày, mắt sáng như đuốc, những dòng suy nghĩ trong đầu hần nhanh chóng xoay chuyển, suy xét đến nhiều khía cạnh khác nhau.

Cuối cùng, Sở Phong dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Khương Vô Thương, nói: “Khương Vô Thương, nếu hôm nay hai chúng ta cứu người tức là có ơn cứu mạng với người. Ta tin người không phải là loại người lấy oán báo ân.”

“Rầm rầm rầm rầm!”

Nói xong, hai tay Sở Phong lại chồng lên nhau, một sợi xích kết giới liền vụt ra từ trận pháp kết giới trước mặt hắn, quấn quanh người Khương Vô Thương một lần nữa.

Lúc này, đôi mắt Tử Linh nhìn chăm chăm Sở Phong, tràn ngập oán giận lẫn trách móc. Nhưng nàng lại không ra tay ngăn cản Sở Phong nữa mà chỉ đứng yên lặng một bên quan sát mọi chuyện.

Cuối cùng, Sở Phong đã cứu được Khương Vô Thương ra khỏi vũng bùn thành công và Khương Vô Thương quả nhiên cũng không ra tay với hai người. Chỉ có điều, sau khi được cứu ra, tư thế hèn mọn ti tiện vừa nãy của gã lập tức biến mất, thay vào đó là dáng vẻ cao ngạo vốn có. Nhưng có thể nhận ra, gã thực sự cảm kích Sở Phong.

“Sở Phong, ân tình hôm nay, Khương Vô Thương ta sẽ ghi nhớ. Sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp!”

“Nhưng ta cũng khuyên người một câu, nơi này không phải là nơi các người có thể thăm dò được. Người nên rời khỏi đây cùng ta!” Khương Vô Thương nói với Sở Phong.

“Ta xin ghi nhận ý tốt của người. Nhưng đã đến đây rồi, Sở Phong ta tuyệt đối sẽ không tay không trở về. Người đi đi. Hi vọng người có thể giữ được lời hứa, không nói chuyện này với bất cứ ai.” Sở Phong nói.

“Người yên tâm! Khương Vô Thương ta trước nay nói lời đều giữ lời. Nếu người đã không nghe lời khuyên của ta, cứ khăng khăng đi tiếp thì hãy nhận lấy cái này đi, có lẽ nó sẽ giúp ích được cho người.”

Thấy thế, Khương Vô Thương cũng không khuyên Sở Phong nữa mà lấy ra một cuộn da dê từ trong túi Càn Khôn đưa cho Sở Phong, sau đó men theo đường cũ quay ra.

Thấy Khương Vô Thương đi rồi, Sở Phong mới mở cuộn da dê ra xem, phát hiện đây là một tấm bản đồ. Tuy nhiên, đó lại là một tấm bản đồ chưa hoàn chỉnh.

Trên tấm bản đồ này có ghi lại lối vào của tòa địa cung này. Ngoài ra cũng ghi chép lại vị trí của một số cơ quan cùng với cách phá giải nhưng lại không có đủ hết tất cả các cơ quan. Ví dụ như vũng bùn trước mắt này và trận pháp ảo ảnh vừa nãy đều không có trên bản đồ, chẳng trách Khương Vô Thương lại bị lọt vào.

“Tấm bản đồ này có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Vẫn phải dựa vào bản thân chúng ta thôi.” Tử Linh cũng đi tới, nhìn thoáng qua tấm bản đồ rồi bắt đầu bố trí một trận pháp kết giới trên đất. Trận pháp vừa được hoàn thành liền hóa thành một luồng ánh sáng hồng, kết lại thành một cây cầu bắc ngang qua vũng bùn trước mặt, nối liền với phía bên kia vũng bùn.

“Trong vũng bùn này có lực hút, nếu bay qua chắc chắn sẽ bị hút vào đó. Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Nói xong, Tử Linh liền dẫn đầu bước qua cây cầu màu hồng. Vì trước đó đã sơ ý một lần nên lần này nàng cẩn thận hơn hẳn.

Sau đó, Sở Phong và Tử Linh cùng nhau đi tiếp, phá giải từng cửa một.

Cuối cùng bọn họ phát hiện ra một vấn đề, những cửa ải được ghi chép trên tấm bản đồ này khá xưa, có vẻ như đã xuất hiện từ lâu lắm rồi.

Trong một khoảng thời gian sau khi bị phá, những cửa ải này sẽ được sửa chữa lại, thủ đoạn hết sức tinh vi. Nếu không có tấm bản đồ này, e rằng Tử Linh phải sử dụng không ít sức lực mà còn chưa chắc đã phá vỡ được.

Hơn nữa cũng có rất nhiều loại cơ quan giống với trận pháp ảo ảnh ban nãy, đều không được ghi lại trên bản đồ. Chỉ có điều những cơ quan ấy

dường như không cổ xưa lắm, mặc dù cũng rất cao siêu nhưng lại không bằng những cơ quan được ghi chép trên bản đồ.

Điều này có nghĩa là từng có hai người lần lượt đến đây lắp cơ quan. Và lại dù ở đây có kho báu cũng không đến nỗi phải bố trí nhiều cơ quan đến thế.

Như vậy cũng có nghĩa là những cơ quan này được sử dụng để phòng có kẻ đột nhập. Hay nói cách khác, những thứ này dường như được tạo ra để thách thức kẻ đột nhập, bởi các cửa ải càng về sau lại càng khó nhưng không phải là không có cách phá giải.

Cái chính là mặc dù có nhiều cơ quan được bố trí để đưa người ta vào chỗ chết nhưng cũng cho họ một con đường sống. Chẳng hạn như vũng bùn trước đó, giả dụ nếu đó không phải là vũng bùn mà là một cơ quan khác, có lẽ Tử Linh và Khương Vô Thương đã chết lâu rồi.

Nhưng may là Tinh thần lực của Tử Linh rất mạnh, thực lực cũng không tệ, nhất là Giới linh Tiên Linh giới của nàng lại có sức chiến đấu mạnh đến mức khó tin. Cứ thế, hai người bọn họ cuối cùng cũng đến được điểm cuối trên tấm bản đồ.

Tại đây xuất hiện một tòa cung điện rộng lớn giống như một cái quảng trường đủ sức để chứa hơn mười vạn người.

Kết cấu cơ bản của nơi này giống hệt với tòa cung điện lộng lẫy mà họ gặp khi này.

Chỉ có điều, ở giữa tòa cung điện này lại chẳng có kho báu nào, thậm chí còn chẳng được nguy nga rực rỡ mà ngược lại còn cực kỳ cũ kỹ. Bởi vì vách tường xung quanh nơi này đều bị người khác phá hủy rồi.

“Vách tường này thật đặc biệt. Dựa vào thực lực hiện tại của ta cũng chẳng thể làm sứt mẻ được một góc tường. Kẻ phá hủy nơi này chắc chắn

rất mạnh.” Tử Linh quan sát tỉ mỉ bức tường rồi nói, nét mặt thể hiện sự kinh ngạc.

“Trên vách tường này dường như có ghi chép lại thứ gì đó. Kẻ phá hoại nơi này có lẽ không muốn cho người khác thấy nó!” Sở Phong phát hiện được một chút manh mối.

“Thật là đáng ghét! Nếu ta đoán không lầm thì trên vách tường này chắc từng ghi chép bí kíp gì đó do vị cao thủ Tu võ kia lưu lại!”

“Mà kẻ phá hoại nó có lẽ là tên Yêu vương đã bị tổ tiên của Hoàng triều Khương thị đánh bại. Suy cho cùng, năm xưa vì chiếm được mấy thứ kiểu này nên nó mới trở nên mạnh mẽ như vậy.”

Tử Linh nghiêng chặt răng, cực kỳ phẫn nộ. Chỉ vì dã tâm của mình mà con Yêu vương đó đã hủy hoại di sản quý giá của một vị tiền bối để lại làm cho người đời sau không thể tiếp cận, thật khiến người ta tức giận.

“Không đúng! Chỗ này hình như chưa phải điểm cuối của địa cung!” Đột nhiên, Sở Phong thốt ra.

“Vì sao lại nói vậy?” Tử Linh tò mò hỏi.

“Cô lại mà xem cái này!” Sở Phong chỉ vào tấm bản đồ trong tay mình.

“Đây... đây là gì!” Tử Linh tới gần, sau khi xem kỹ nơi mà Sở Phong đang chỉ, sắc mặt nàng cũng lập tức thay đổi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Giới Linh Sư Áo Vàng

Nơi mà Sở Phong chỉ vào chính là tòa cung điện hiện tại. Chỉ có điều trên tấm bản đồ, ở giữa tòa cung điện này có một thứ nhưng ngay lúc này bọn họ lại chẳng thấy gì cả.

Cái chính là nếu quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện được, thực ra tòa cung điện này có hai tầng nhưng lúc này chỉ có một tầng xuất hiện mà thôi. Điều này có nghĩa là còn có một tầng khác ở phía trên hoặc phía dưới tòa cung điện này và đây vẫn chưa phải điểm tận cùng.

Sau khi Tử Linh phát hiện ra sự thật này, nàng nhanh chóng đi tới chỗ có đánh dấu vị trí của vật thể trên bản đồ và bố trí một trận pháp kết giới tại đó.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng nàng khẽ nói: “Mở!”. Trận pháp kết giới liền tỏa ra ánh sáng chói mắt. Cùng lúc đó, ở trong trận pháp ấy lại xuất hiện một tầng đá ánh lên bảy sắc cầu vồng.

Sau khi tầng đá này xuất hiện, ánh sáng bao quanh nó càng ngày càng mạnh, cuối cùng chiếu thẳng lên trên, bao phủ toàn bộ trần cung điện. Mà kỳ lạ là khi bảy sắc cầu vồng ấy chiếu đến, trần cung điện lại bắt đầu biến đổi. Lớp nham thạch đặc biệt trên trần càng ngày càng nhạt rồi cuối cùng tan biến, trước mắt Sở Phong và Tử Linh lại dần xuất hiện một tòa cung điện khác.

Hình dạng của tòa cung điện này giống với tòa cung điện khi nãy. Điểm khác biệt duy nhất là ở trung tâm của cung điện phía trên có một

dòng bùa chú đang lơ lửng. Dòng bùa chú này bay qua bay lại giữa không trung, tỏa ra một loại năng lượng kỳ lạ. Đường như trong bùa chú xinh xắn kia ẩn chứa một sự biến đổi khôn lường.

Mà cái chính là phía ngoài bùa chú có chín chữ vàng bay bổng giữa không trung, đó là Cửu Đoạn võ kỹ.

“Hóa ra là Cửu Đoạn võ kỹ.” Trông thấy bốn chữ lớn Cửu Đoạn võ kỹ, ánh mắt Tử Linh bỗng sáng rực, cơ thể nhỏ bé nhảy lên, bàn tay ngọc nhanh chóng đưa ra tóm lấy bùa chú chứa đựng Cửu Đoạn võ kỹ này.

“Nha đầu này có tốc độ nhanh thật.”

Trông thấy thế, Sở Phong liền chau mày. Bởi hẳn biết, Tử Linh ra tay nhanh như vậy nhất định là do sợ mình nhanh chân hơn, cướp được Cửu Đoạn võ kỹ kia trước. Nha đầu này thật sự vẫn chưa hề tin tưởng mình.

“Ầm!” Bàn tay ngọc mềm mại của Tử Linh còn chưa kịp chạm đến bùa chú thì một tầng năng lượng kỳ dị đã tỏa ra, lập tức bao trùm hết phần đỉnh cung điện.

“Xoẹt, xoẹt, xoẹt!”

Ngay sau đó, xung quanh Tử Linh xuất hiện mấy sợi xích kết giới màu vàng. Những sợi xích đó giống như những con rắn trườn quanh người Tử Linh rồi trói chặt nàng lại.

“Đáng ghét!”

“Hãy a!”

Tử Linh định sử dụng hết sức lực của mình để thoát ra ngoài nhưng không ngờ nàng càng dùng lực, dây xích màu vàng siết lại càng chặt, gần như sắp chạm đến xương nàng. Cơ thể đau đớn như bị nghiền nát khiến cho

mặt Tử Linh dần dần trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trán tuôn xuống, nàng hét lên trong đau đớn.

“Sao lại thế này? Đây cũng là cơ quan sao? Nhưng ta đã dùng Tinh thần lực để thăm dò, rõ ràng là không có bất cứ vấn đề gì cả!”

Nhìn thấy Tử Linh đang phải chịu tra tấn ở bên trên, mặt Sở Phong liền biến sắc. Hắn không nhìn ra được cơ quan của tòa cung điện đó ở đâu nên cũng không biết làm thế nào để cứu được Tử Linh. Sợi xích kết giới màu vàng đó thực sự quá mạnh, Sở Phong chưa từng thấy lực kết giới ngưng tụ kiểu này bao giờ, quả thực là không thể phá được.

“Vù vù!” Mà ngay tại lúc này, không gian bên cạnh Tử Linh bỗng nhiên xoay chuyển, sau đó xuất hiện một bóng người.

Đây là một Thần thức, dù cơ thể hơi trong suốt nhưng họ vẫn nhận ra đây là một Giới Linh sư nhờ bộ áo Giới Linh người này mặc. Chiếc áo đó đã che kín tướng mạo của ông ta.

Mà điều khiến Sở Phong kinh ngạc nhất đó là áo Giới Linh mà người đó mặc rất đặc biệt, lấp lánh ánh vàng trông hết sức uy nghiêm.

Bùa chú khắc họa trong đó cũng rất đặc biệt. Dường như mỗi dòng bùa chú đều có thể biến hóa khôn lường, chứa sức mạnh vô biên. Thứ người đó mặc chính là áo Giới Linh màu vàng.

“Giới Linh sư áo vàng?”

Sở Phong hoàn toàn kinh ngạc, không khỏi hít vào một hơi thật sâu. Tại đại lục Cửu Châu, chưa ai đạt tới Giới Linh sư áo tím, nó giống như một thần thoại vậy. Nhưng ngay lúc này, trước mặt hắn lại xuất hiện một Giới Linh sư áo vàng, bảo sao hắn không kinh ngạc cho được.

Cùng lúc đó, vị Giới Linh sư áo vàng nọ cũng đưa mắt nhìn Sở Phong. Hai mắt người đó sáng quắc như hai lưỡi dao xuyên thẳng vào người Sở Phong, nhìn thấu hết mọi thứ, khiến Sở Phong không thể che giấu được.

“Đây... Đây là sức mạnh của Giới Linh sư áo vàng! Thật đáng sợ! Ngoại trừ Thần Lôi trong đan điền của ta ra dường như tất cả đều bị ông ta nhìn thấu.”

Sở Phong lại thất kinh lần nữa, đến mức trên trán không ngừng túa ra mồ hôi lạnh. Bởi hắn phát hiện, sức mạnh của vị Giới Linh sư áo vàng trước mặt quá đáng sợ. Hắn chưa từng thấy ai đáng sợ như vậy, chỉ một ánh mắt mà như muốn xuyên thủng người ta vậy.

“Hừm?” Sau khi liếc nhìn Sở Phong, vị Giới Linh sư áo vàng đó có vẻ cũng khá bất ngờ. Ông ta hỏi bằng giọng của một người trung niên: “Tuổi còn nhỏ mà đã ký kết giao ước với Tu La Giới Linh rồi à? Thật không đơn giản. Nhóc con, người với con bé này có quan hệ gì?”

“Thưa tiền bối, nàng là bạn của ta.” Sở Phong cung kính trả lời. Đứng trước mặt vị này, hắn không dám nói lời bất kính, bởi đối phương thực sự quá mạnh. Sức mạnh mà ông ta nắm giữ chắc chắn vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Sợ rằng chỉ cần một ý nghĩ thoáng qua của đối phương thôi là Sở Phong sẽ lập tức tan thành mây khói.

“Chỉ là bạn bè thôi sao?” Giới Linh sư áo vàng lạnh lùng hỏi, giọng nói tỏ vẻ nghi ngờ.

“Không, không đơn thuần chỉ là bạn bè. Nàng là...”

“Nàng là người trong lòng của ta. Cầu xin tiền bối hãy tha cho nàng.” Sở Phong khẩn cầu.

“Tha cho nó? Người muốn cứu nó ư?” Giới Linh sư áo vàng tò mò hỏi.

“Muốn, đương nhiên là muốn. Chỉ cần tiền bồi chịu thả nàng ra, muốn ta làm gì ta cũng bằng lòng. Người có thể tra tấn ta nhưng xin hãy tha cho nàng.”

Không biết vì sao, khi Sở Phong nhìn thấy bộ dạng đau đớn thống khổ của Tử Linh, hẳn thật sự không đành lòng. Nếu có thể thay nàng chịu đựng sự đau đớn đó, hẳn cũng chấp nhận.

“Hóa ra lại là một kẻ si tình. Nhưng người cũng nên nhớ, vốn dĩ khi này trông thấy võ kỹ của ta, nó hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của người.”

“Nàng ta quá ích kỷ, muốn tự mình giành được. Loại con gái như vậy đáng để người yêu không?” Giới Linh sư áo vàng như muốn nhắc nhở Sở Phong rằng Tử Linh chỉ là một đứa con gái bụng dạ khó lường.

“Có lẽ đối với tiền bồi, nàng không đáng giá. Nhưng trong mắt Sở Phong, nàng thật sự quan trọng, quan trọng đến mức ta có thể bất chấp tính mạng để yêu.” Sở Phong thản nhiên nở nụ cười, trên mặt thể hiện rõ sự chân thành.

Không phải Sở Phong thật lòng yêu Tử Linh. Hẳn cũng luôn đề phòng Tử Linh thì làm sao có thể yêu nàng được?

Chỉ là hẳn không muốn trông thấy Tử Linh bị thương. Hơn nữa, Sở Phong biết, nếu vị Giới Linh sư áo vàng này đã không muốn để hẳn và Tử Linh sống sót rời khỏi đây thì hẳn có nói gì cũng vô dụng.

Đối mặt với cao thủ như vậy, khi người tự tiện xâm nhập vào lãnh địa của đối phương, khiến cho đối phương bất mãn thì mấy câu xin tha mạng đơn giản tuyệt đối không đủ để lay động và làm người ta buông tha cho mình được.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Liệu Mình Cứu Giúp

Lúc này, đối phương vẫn chưa trực tiếp ra tay kết liễu tính mạng của Sở Phong và Tử Linh mà cứ liên tục hỏi Sở Phong hết điều này đến điều khác. Điều này có nghĩa là đối phương không có ý định giết hai người họ, ít nhất hiện tại là như vậy.

Nếu ông ta thật sự không muốn giết Sở Phong và Tử Linh thì bọn họ vẫn còn một cơ hội sống. Vậy nên bây giờ là thời điểm tốt nhất để tóm lấy trái tim Tử Linh.

Trước đây, cho dù Sở Phong có nói bản thân thích Tử Linh như thế nào, Tử Linh cũng không tin mà ngược lại còn cảm thấy chán ghét, cho rằng Sở Phong là một kẻ chỉ biết nói lời ngon ngọt.

Nhưng trong thời khắc sinh tử này, tâm hồn Tử Linh đã trở nên cực kỳ mỏng manh yếu ớt. Nếu Sở Phong ra mặt cầu xin cho nàng, thể hiện sự chân thành sẽ dễ dàng khiến nàng rung động.

Dù sao sống chết có số, Sở Phong quyết định sẽ liều một phen, biết đâu vị Giới Linh sư áo vàng kia sẽ cho họ một cơ hội sống.

“Tiền bối, xin ngài hãy tha cho nàng. Đừng tra tấn nàng nữa. Có chuyện gì ngài cứ nhằm vào ta, ta sẽ chịu tội thay nàng.” Sở Phong vỗ ngực nói, thể hiện rằng hẳn chấp nhận thay Tử Linh chịu trận.

“Ha ha, thú vị thật. Cô nương, có thể khiến một chàng trai xuất sắc chấp nhận hi sinh vì mình như vậy, người cũng rất có sức hút đấy.” Giới Linh sư áo vàng nhìn Tử Linh một lúc, sau đó quay sang nói với Sở Phong:

“Tội của nàng, người không thể gánh thay được.”

“Nhưng mà, nếu người muốn cứu nàng ta như vậy, ta sẽ cho người một cơ hội.”

“Xoẹt!”

Trong lúc nói, ông ta vung tay áo rồi đưa tay phất nhẹ về phía Sở Phong. Lúc này trong cung điện Sở Phong đang đứng xuất hiện luồng khí lạnh thấu xương. Thứ khí lạnh này lan ra xung quanh rất nhanh, chỉ trong chốc lát cả cung điện đã thành một hầm băng, mọi thứ xung quanh Sở Phong đều bị đóng băng hết cả.

Cho dù Sở Phong có dùng Huyền lực để chống đỡ thì hàn khí đó vẫn xâm nhập được vào người hắn. Lúc này, trên da thịt hắn xuất hiện đầy rẫy những giọt sương băng. Hơn nữa, những giọt sương băng này nhanh chóng tăng lên.

Sau lưng vang lên tiếng “xoẹt xoẹt xoẹt”, Giới Linh sư áo vàng lại nâng ngón tay lên trên không, trước mặt Sở Phong nhanh chóng xuất hiện một bức tranh cao tới hai thước, dài mười thước.

“Nhớ kỹ nội dung của bức tranh này.” Ông ta nói.

Trên thực tế, trước khi Giới Linh sư áo vàng mở miệng, Sở Phong đã đưa mắt nhìn lên bức tranh, cố gắng ghi nhớ kỹ nội dung của nó.

“Xoẹt!” Nhưng Giới Linh sư áo vàng nói xong thì lập tức phất tay áo lên, bỗng chốc bức tranh đã bị xé tan thành từng mảnh nhỏ. Các mảnh ghép phân tán, trôi giạt trong không gian mênh mông của tòa cung điện.

“Trong vòng nửa canh giờ, nếu người khôi phục bức tranh này trở về như ban đầu thì nàng ta có thể được cứu.”

“Nhưng nếu sau nửa canh giờ, người còn chưa khôi phục được lại nó thì nàng ta sẽ bị sợi xích kết giới này cắt thành từng mảnh. Đến lúc đó, người trong lòng của người đến cái xác nguyên vẹn cũng chẳng còn.” Giới Linh sư áo vàng nói.

Nghe ông ta nói, Sở Phong cũng không do dự chút nào, hăn nhảy lên rồi phất tay bắn Huyền lực đi khắp nơi, muốn thu thập tất cả mảnh ghép của bức tranh đang trôi giạt trong đại điện.

Nhưng Sở Phong bất ngờ nhận ra sức mạnh của hăn không thể điều khiển được những mảnh ghép đó. Chuyện khiến hăn bất ngờ nhất là hăn hoàn toàn không thể thi triển bất kỳ võ kỹ nào trong đại điện này. Không những thế mà hai chân ngày càng trở nên nặng nề. Mỗi bước chân đều phải sử dụng rất nhiều sức lực.

Cùng lúc đó, khí lạnh cắt da cắt thịt xung quanh lại không ngừng bào mòn cơ thể hăn. Hăn cảm thấy thân xác mình càng ngày càng cứng nhắc, tê liệt, dần dần mất đi khả năng khống chế cơ thể.

“Đáng giận, sao ông lại phong tỏa hết sức mạnh của ta? Ông làm như vậy, trong vòng nửa canh giờ làm sao ta có thể khôi phục lại được bức tranh đó?” Sở Phong tức giận nói. Giới Linh sư áo vàng kia quả thực đã đưa cho hăn một bài toán khó không có lời giải.

“Đó là vấn đề của người.”

Giới Linh sư áo vàng cười giống như đang xem một màn kịch. Sau đó còn nói thêm: “Đúng rồi, cho dù trong nửa canh giờ người không thể khôi phục lại bức tranh, người cũng không chết đâu.”

“Có điều, với tu vi của người thì chẳng thể chống lại khí lạnh này quá nửa canh giờ đâu. Hay nói cách khác, chẳng cần đến nửa canh giờ, người nhất định sẽ chết.”

“Tất nhiên, lối ra ở đằng kia, nếu người không muốn chết thì có thể rời đi bất cứ lúc nào. Nhưng nếu người rời đi, con bé này chết chắc.”

“Còn nếu muốn liều mạng cứu nó thì cả hai người các người đều phải chết. Tùy người lựa chọn! Ha ha...”

Giới Linh sư áo vàng cười lớn, mà tiếng cười của ông ta càng vang xa thì cơ thể của ông ta càng trở nên trong suốt, cuối cùng nhập vào trong cung điện ở phía trên.

“Á!” Sau khi Giới Linh sư áo vàng biến mất, Tử Linh lại hét lên đau đớn.

Ngẩng đầu nhìn lên, Sở Phong hoảng sợ phát hiện ra sợi xích kết giới màu vàng đang quấn lấy người Tử Linh lại tiếp tục siết chặt vào. Mặc dù tốc độ siết vào cũng khá chậm nhưng vẫn khiến cho Tử Linh cảm thấy cực kỳ đau đớn. Nếu cứ tiếp tục thế này, cơ thể Tử Linh sẽ bị kết giới này nghiền nát.

“Chết tiệt, ta không tin trong nửa canh giờ ta không khôi phục lại được bức họa.” Thấy vậy, Sở Phong cũng không chần chừ thêm nữa, khởi động hai đường Lôi Đình bên trong huyết mạch, trong nháy mắt, khí tức liên tăng lên cấp Huyền Võ ngũ trọng.

Sau khi thực lực tăng lên, bước chân của Sở Phong không còn nặng nề như trước, thậm chí là có thể chạy được.

Vì thế, Sở Phong liền bắt đầu tìm kiếm, thu thập những mảnh ghép của cuốn tranh trong hầm băng lạnh lẽo này.

Nhưng Sở Phong ở trong hầm băng càng lâu thì sức lực của hắn càng nhanh chóng bị khí lạnh ăn mòn. Cả người Sở Phong bị sương lạnh vây lấy, bước đi ngày càng chậm chạp, da thịt đang dần trở nên tê liệt.

Thấy Sở Phong ra sức giành lấy cơ hội sống sót cho mình như vậy, Tử Linh nghiêng chặt răng, cố gắng chịu đựng sự đau đớn trong cơ thể, không thốt ra một tiếng kêu nào nữa.

Không thể không nói, trí nhớ của Sở Phong rất tốt. Những mảnh ghép mà hắn thu nhặt được đều có thể đặt lại chính xác vị trí cũ. Chỉ có điều thời gian trôi qua, cơ thể Sở Phong cũng dần khuy xuống. Đến cuối cùng, thậm chí hắn còn không ngừng vấp ngã, toàn thân bắt đầu run lên bần bật.

“Sở Phong, người không cần lo cho ta, mau đi đi! Nếu không chúng ta đều phải chết đấy!” Lúc này, ngay cả Tử Linh cũng không nhận được khuyên Sở Phong rời đi.

“Nha đầu, đừng nói nữa! Sao ta có thể bỏ cô lại một mình được!” Sở Phong cố gắng nở ra một nụ cười, cũng chẳng để ý Tử Linh nói gì nữa mà tiếp tục thu nhặt những mảnh ghép còn lại của bức tranh.

Nhưng lúc này Sở Phong thật sự lực bất tòng tâm. Khí lạnh đã xâm nhập sâu vào cơ thể khiến cả người hắn đều trở nên cứng như sắt, dần dần mất đi khả năng khống chế. Cuối cùng, Sở Phong mệt mỏi nằm gục xuống.

“Sở Phong, huynh...”

Trông thấy Sở Phong đã không còn sức lực nằm trên đất nhưng vẫn cố gắng đứng dậy, Tử Linh dường như quên hết sự đau đớn ngoài xác thịt. Vì trong lòng cô đang run rẩy, linh hồn cô đang rung động. Bởi vì, cho dù thế nào cô cũng chẳng thể ngờ được, Sở Phong thật sự không tiếc tính mạng mình để cứu cô.

Đối diện với một người không thân không thích lại chấp nhận liều mạng cứu mình khiến Tử Linh không khỏi cảm thấy xúc động.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Quý Trọng Người Trước Mắt

Trước nay nàng vốn kiên cường, mạnh mẽ nhưng lúc này, hai mắt nàng bỗng trở nên ươn ướt, rồi đột nhiên hét lớn lên:

“Huynh mau chạy đi, ta không cần huynh cứu!”

“Càng không hi vọng vì cứu ta mà huynh phải bỏ mạng. Huynh mau đi đi!”

“Huynh và ta vốn không thân không thích, cũng chẳng có nợ nần gì nên không cần thiết phải giúp ta như thế. Huynh mau đi đi, đi ngay đi, không cần để ý đến ta!”

Những lời này là lời từ tận đáy lòng của Tử Linh. Nàng không hi vọng Sở Phong sẽ vì mình mà chết. Nàng hi vọng Sở Phong sẽ sống sót trở về. Suy cho cùng, nàng bị trói lại như thế này hoàn toàn là do nàng quá ích kỷ, là tự chuốc họa vào thân, không liên quan tới Sở Phong.

Chỉ có điều, Sở Phong chẳng để tới những gì nàng nói mà vẫn cố gắng đứng dậy. Khi thấy mình không thể tự đứng dậy được thì Sở Phong lại chọn cách trườn bò, dùng hai tay hai chân đã cứng ngắc như đá để di chuyển cơ thể từng chút từng chút một.

Lúc đầu, Sở Phong chỉ muốn cố gắng hết sức đi cứu Tử Linh. Nếu như không thể cứu thì Sở Phong sẽ chọn cách rời khỏi đây. Hắn không muốn vì Tử Linh mà phải mất mạng.

Thế nhưng khi nghe thấy lời nói của Tử Linh, muốn hản rời khỏi chỗ này thì trong lòng Sở Phong lại hơi rung động. Không biết vì sao lại xuất hiện một loại ý nghĩ là phải cứu sống Tử Linh, mà ý nghĩ đó càng ngày càng vững chắc hơn, tới bây giờ đã không thể thay đổi nữa.

Mặc dù Sở Phong rất muốn cứu Tử Linh nhưng cơ thể hản lúc này quá yếu ớt.

Hiện tại, cảnh vật trước mắt hản trở nên mờ mờ, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ. Trong đầu hản lúc này chỉ có một ý nghĩ đó là phải thu thập hết mảnh ghép của bức tranh, cứu lấy Tử Linh.

Thế nhưng ý nghĩ này lại không có cách nào giúp hản kiên trì làm tới cùng. Cuối cùng, Sở Phong cũng ngã xuống và kiệt sức, rơi vào hôn mê.

Sau khi rơi vào hôn mê thì Sở Phong không thể sử dụng Huyền lực để ngăn chặn khí lạnh bên ngoài cơ thể nữa. Khí lạnh giống như mãnh thú vô hình từ bốn phương tám hướng bao vây và tấn công Sở Phong, nhanh chóng đông hản lại thành một khối băng lớn.

“Sở Phong!” Trông thấy cảnh này, sắc mặt Tử Linh bỗng nhiên thay đổi, nàng hét lên một cách điên cuồng.

Giờ phút này, Huyền lực của Tử Linh đang bị phong tỏa, Tinh Thần lực cũng không thể sử dụng. Nàng không biết Sở Phong như thế nào, còn tưởng Sở Phong đã chết rồi.

Chỉ cần nghĩ đến Sở Phong đã chết, hơn nữa còn vì mình mà chết, Tử Linh không thể kìm được mà nước mắt tuôn rơi, làm ướt cả đôi gò má tuyệt đẹp.

“Tuy rằng thực lực không đủ nhưng rất có nghị lực. Xem ra tên nhóc này rất muốn cứu người.”

“Từ lúc đầu, hắn đã không định bỏ chạy một mình.” Vào chính lúc này, Giới Linh sư áo vàng lại lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Tử Linh, nói với cô: “Có muốn xem hắn yêu người đến mức nào không?”

Nói xong, ông ta cũng không chờ Tử Linh trả lời đã phất tay mấy cái xuống cung điện phía dưới. Trong chốc lát, khí lạnh bao phủ khắp cung điện liền bị hút vào trong tay áo của ông ta.

Lúc này, cung điện phía dưới lại khôi phục hình dạng ban đầu, thậm chí không lưu lại một chút khí lạnh nào. Chỉ có điều, dáng vẻ của Sở Phong đã hoàn toàn thay đổi.

Sở Phong lúc này đã hoàn toàn thay đổi, cả người toàn vết rách, thậm chí có chỗ đã bị thối rữa, để lộ ra từng mảng xương trắng. Toàn thân hắn lúc này đều là những vết bỏng lạnh đau đớn đến tận xương tủy.

“Sở Phong!” Trông thấy hắn như vậy, hai mắt Tử Linh đột nhiên mở to, khe hé môi, đáy lòng chấn động đến không thể thốt nên lời.

“Thấy rồi chứ? Những đau đớn mà cơ thể hắn phải chịu đựng có thể nghiêm trọng hơn người rất nhiều nhưng hắn vẫn kiên trì đến bây giờ. Người xem, động lực của hắn là gì?” Giới Linh sư áo vàng cười hỏi.

“Hu hu hu...” Tử Linh đã sớm khóc không thành tiếng, đến nói cũng không nói nên lời.

“Tiểu cô nương, có người yêu mình như vậy nên quý trọng mới phải.”

“Ta giữ lại di tích này chính là lưu lại cho những người có duyên. Có điều đáng tiếc là một số người quá tham lam cho nên ta không muốn tặng hết nơi này.”

“Ta sẽ tặng cho hai người Cửu Đoạn võ kỹ này. Hi vọng hai đứa nhóc các người có thể mau chóng trưởng thành để đến một ngày nào đó ta có thể

thấy được bóng dáng hai người tại mảnh đất anh hùng hội tụ kia.”

Giới Linh sư áo vàng cười nhẹ, sau đó thân thể liền biến mất, hóa thành ánh sáng bảy màu bao phủ khắp không trung. Thứ ánh sáng bảy màu đó từ trên hạ xuống, lưu lại trên cơ thể Tử Linh, khiến cho xiềng xích màu vàng đang quấn chặt người nàng biến mất.

Ánh sáng bảy màu đó chạm vào cơ thể của Sở Phong, làm cho cơ thể không lạnh lặn của hắn khỏi hắn ngay lập tức.

“Sở Phong!” Lúc này Tử Linh đã được tự do, lập tức chạy đến trước mặt Sở Phong, quỳ xuống nâng hắn dậy.

“Ôi!” Sở Phong mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nét mặt còn hiện lên sự đau đớn.

“Tử Linh, là cô à?” Sau khi nhìn thấy Tử Linh ở trước mắt, đôi đồng tử của hắn bỗng nhiên co rút lại, chứa đầy hoảng hốt sợ hãi. Hắn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, phát hiện tất cả đã trở về như bình thường. Khí lạnh cắt da cắt thịt đã hoàn toàn biến mất giống như chưa từng xuất hiện.

“Ta vừa này...Không phải là đã rơi vào ảo trận đấy chứ?” Sở Phong xoa xoa đầu, nghi ngờ những trải nghiệm của mình chỉ là ảo giác.

“Không, không phải ảo giác, tất cả đều là thật. Nghị lực của huynh đã khiến ông ta cảm động. Huynh đã cứu ta!” Thấy Sở Phong đã tỉnh, Tử Linh cúi xuống, chủ động ôm chặt lấy Sở Phong.

“Hả?” Lúc này, Sở Phong hơi sững sờ, bởi vì hạnh phúc đến một cách quá đường đột. Chẳng lẽ Tử Linh đã thích mình rồi sao?

Thế nhưng chuyện này vẫn là chuyện mà hắn mong muốn nên hắn cũng không giả bộ, dang rộng hai tay rồi ôm chặt lấy vòng eo thon gọn của

Tử Linh.

“Huynh làm gì đây?”

Nhưng ai mà biết, Sở Phong vừa mới chạm vào Tử Linh thì cơ thể ngọc ngà của Tử Linh lại run rẩy, theo bản năng hất Sở Phong ra, giơ tay lên rồi định cho hấn một cái bạt tai.

Nhưng cũng may, khi bàn tay này chỉ còn cách mặt Sở Phong nửa tấc thì dừng lại, khiến Sở Phong bị một phen hú hồn, may quá thoát được kiếp nạn.

Thoáng nhìn Sở Phong, Tử Linh bỗng cảm thấy hơi ngại ngùng, sau đó đứng dậy rồi bay vút lên tòa cung điện phía trên, đưa tay tóm lấy Cửu Đọan võ kỹ kia.

“Tử Linh, cô...” Sở Phong thấy thế liền sợ hết hồn, trong lòng nghĩ nha đầu này thật sự chỉ muốn tiền mà không cần mạng. Vất vả lắm mới thoát ra được, bây giờ vẫn còn muốn lấy Cửu Đọan võ kỹ, đầu óc có vấn đề đúng không?

“Xoẹt!” Nhưng ai mà ngờ, lần này Tử Linh lại lấy được Cửu Đọan võ kỹ kia một cách dễ dàng, sau đó bỗng bình hạ xuống.

Khi Tử Linh hạ xuống, nàng cầm lấy tay trái của Sở Phong, đặt Cửu Đọan võ kỹ vào tay hấn, nói: “Huynh cầm đi.”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Con Đường Khác

“Đây...”

Nhìn võ kỹ trong tay, Sở Phong hơi do dự bởi trước đó hắn đã thỏa thuận rằng sau khi thành công, võ kỹ sẽ đưa cho Tử Linh, còn hắn sẽ lấy Huyền được. Cho dù có nói thế nào, võ kỹ này cũng nên đưa cho Tử Linh mới phải.

Nhưng dù sao đây cũng là võ kỹ cấp chín, là võ kỹ mà cả đại lục Cửu Châu này chưa ai từng tu luyện. Phải đem nó đi tặng người khác khiến Sở Phong thật sự đau lòng.

“Sở Phong, đưa võ kỹ cấp chín này cho nàng ta đi.”

“Chỉ cần người cho nàng võ kỹ cấp chín này thì người sẽ chiếm được trái tim của nàng thôi! Nha đầu này nhất định sẽ vì thế mà yêu người!”

“Chỉ là một cuốn võ kỹ cấp chín làm sao so sánh được với lợi ích mà Thần thể trời ban mang lại cho người. Thế này cũng cần phải đắn đo sao?” Trong lúc Sở Phong vẫn còn đang do dự, giọng nói nhắc nhở của Đản Đản đột nhiên vang lên bên tai.

Với sự nhắc nhở của Đản Đản, Sở Phong cắn chặt răng, sau đó tranh thủ lúc Tử Linh không để ý liền ra tay nhanh như chớp, chụp võ kỹ lên trên đầu Tử Linh.

“Vù vù!”

Trong khoảnh khắc khi võ kỹ tiếp xúc với trán Tử Linh, nó lập tức hóa thành một luồng sáng rọi, chui vào đầu nàng rồi biến mất không dấu vết.

“Sở Phong, huynh...”

Tử Linh rất sự kinh ngạc trước hành động của Sở Phong, hai mắt trừng lên, cái miệng xinh xắn cũng hơi nhếch lên một chút.

Bởi vì nàng không ngờ Sở Phong lại chủ động tặng võ kỹ cấp chín này cho mình. Nên nhớ đây không phải là loại võ kỹ thông thường mà là võ kỹ cấp chín đấy!

“Nói lời giữ lời. Ta đã nói võ kỹ là của cô thì là của cô.” Sở Phong cười hì hì, nói.

Trông thấy dáng vẻ ung dung của Sở Phong, trong lòng Tử Linh giống như có một điều gì đó thay đổi, dâng trào cảm giác khác lạ không thể diễn tả được thành lời. Nàng hạ giọng, nhẹ nhàng nói: “Sở Phong, cảm ơn huynh!”

“Cảm ơn cái gì chứ! À đúng rồi, loại võ kỹ này có thật là võ kỹ cấp chín không?” Sở Phong chỉ khua khua tay tỏ ra không có gì nhưng sau đó vẫn tò mò hỏi tiếp.

“Ừ! Nó đúng là võ kỹ cấp chín, rất lợi hại đấy! Xem ra chủ nhân của nơi này là một vị cao thủ rất rất mạnh.” Tử Linh gật gật đầu nói.

“Đúng vậy! Ông ta chỉ để lại một mảnh Thần thức thôi mà đã lợi hại như thế rồi. Vậy chẳng phải con người thật của ông ta càng kinh khủng hơn sao?”

“Có điều rõ ràng là di tích này đã có từ lâu lắm rồi. Nếu như vị Giới Linh sư áo vàng kia thật sự là chủ nhân của nơi này, thế chẳng phải ông ta

đã rất nhiều tuổi rồi sao? Vậy bây giờ ông ta đang ở cảnh giới nào nhỉ?” Sở Phong nói.

“Nơi này mặc dù không đến một ngàn năm tuổi nhưng chắc chắn cũng phải mấy trăm năm. Nếu như cường giả tu luyện đến bậc Võ Quân cao nhất thì tuổi thọ có thể kéo dài lên đến mấy trăm năm. Còn nếu là cảnh giới Võ Vương thì lại càng không cần phải nói. Huống chi tuổi thọ của Giới Linh sư vốn đã dài hơn người bình thường rồi.” Tử Linh giải thích.

“Ừ.” Nghe những lời này, Sở Phong cũng gật đầu đồng ý. Nhưng hẳn cũng nhận ra, những thứ mà Tử Linh biết dường như không ít hơn mà thậm chí còn nhiều hơn hẳn một chút. Ít nhất là về những cảnh giới trong tu võ, Tử Linh biết rõ hơn Sở Phong nhiều.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Nhưng vào lúc này, tảng đá ở giữa cung điện bỗng bắt đầu rung lên thật mạnh. Ánh sáng bảy màu chiếu rọi lên tòa cung điện phía trên cũng nhanh chóng biến mất. Cuối cùng, cung điện từng đặt võ kỹ cấp chín dần tan biến, phần đỉnh cung điện lại quay về dáng vẻ vốn có của nó.

Nhưng tiếng rung chuyển âm âm của tảng đá lại không biến mất mà càng lúc càng to hơn. Hơn nữa, cùng với âm thanh này, tảng đá bắt đầu chậm rãi chìm xuống.

Sau khi tảng đá đó chìm xuống, Tử Linh và Sở Phong kinh ngạc phát hiện ra một con đường khác. Tuy rằng nó rất hẹp nhưng chắc chắn đó là một con đường.

“Còn có một con đường bí mật khác cơ à?”

Sở Phong mừng rỡ, dùng Tinh Thần lực dò xét thử, sau khi nhận thấy không hề có bất cứ nguy hiểm nào liền đi xuống đó trước.

Tử Linh cũng bám sát phía sau.

Sau khi đi theo con đường này khoảng một nghìn thước thì đột nhiên xuất hiện một cánh cửa trong suốt, qua đó có thể trông thấy mọi thứ bên ngoài.

“Đây... đây là gì?” Trông thấy thứ ở bên kia cửa kết giới, Sở Phong và Tử Linh đều cảm thấy bất ngờ.

Đây cũng là một tòa cung điện, nó có hình dáng giống hệt với cung điện khi nãy.

Chỉ là ở giữa tòa cung điện này lại là một bãi đá hình tròn đang lơ lửng. Bãi đá này rất lớn, đường kính khoảng một trăm thước, trông như một cái sân nho nhỏ. Nó cứ nhô lên hạ xuống lúc cao lúc thấp, bồng bênh trôi nổi giữa không gian mênh mông của tòa cung điện, trông rất thần kỳ.

Nhưng đây vẫn chưa phải trọng điểm, cái chính là bãi đá ấy đang tỏa ra một luồng ánh sáng sáng rực, bao phủ khắp mọi nơi.

Dưới ánh sáng ấy, có tám mươi tám người đang ngồi xếp bằng trên mặt đất. Họ chính là những cao thủ đứng đầu do thế lực khắp mọi nơi phái đến.

Có điều, lúc này sắc mặt bọn họ không tốt lắm, hai tay chồng lên nhau, toàn thân run rẩy. Họ đang dùng Thiên lực để ngăn cản một thứ gì đó.

“Phụt!”

Đột nhiên, một ông lão có cảnh giới Thiên Võ nhất trọng run bần bật lên rồi phun máu tươi ra tung tóe. Ông ta gục xuống, cả người không còn sức lực, bắt đầu giãy giụa đau đớn và hét lên một cách thảm thiết.

Trong lúc giãy giụa, thân thể ông ta cũng bắt đầu co quắp, vặn vẹo. Từ trong cơ thể không ngừng phát ra âm thanh răng rắc tựa như xương cốt toàn thân đang bị nghiền nát, đồng thời cả người cũng bắt đầu biến dạng, cuối cùng hóa thành một vũng máu tươi.

Thấy cảnh ghê rợn ấy, Sở Phong và Tử Linh chỉ còn biết quay sang nhìn nhau, rùng mình rồi hít một hơi thật sâu. Phải là lực lượng đáng sợ cỡ nào mới có thể khiến một cường giả Thiên Võ nhất trọng đang sống sờ sờ biến thành một vũng máu tươi?

“Khốn kiếp, bị trúng kế rồi! Ở đây vốn chẳng có kho báu nào hết, chỉ là một trận pháp ảo ảnh thôi! Chúng ta mắc bẫy rồi!”

Một người đàn ông trung niên mặc áo choàng dài màu đỏ trong đám người ấy tức giận quát lớn. Đây là Cốc chủ của Hỏa Thần cốc, một cao thủ Thiên Võ ngũ trọng.

“Hỏa Thần Cốc chủ, nếu không phải do người quá hấp tấp, trông thấy kho báu liền bay vút qua đó thì chúng ta cũng chẳng đi theo người để rồi rơi vào trận pháp ảo ảnh này, bây giờ muốn thoát cũng không được!”

Một gã có mái tóc đen và hàng lông mày sắc như kiếm lạnh lùng hừ một tiếng. Vị này cũng là cao thủ có thực lực Thiên Võ ngũ trọng, đó là Cốc chủ của Kiếm Thần cốc.

“Nói láo! Nếu không phải các người đều có dã tâm thì sao phải đi theo ta rồi cùng rơi vào cái bẫy này?” Cốc chủ Hỏa Thần cốc tức giận quát lớn.

“Tất cả câm miệng cho ta! Trận pháp này có uy lực mạnh như thế, các người không tập trung ngăn cản mà lại còn lãng phí sức lực để cãi nhau là sao? Các người muốn chết tại đây phải không?” Đột nhiên, một người lớn tuổi tóc hoa râm tức giận lớn tiếng quát.

Ông ấy mặc áo Giới Linh màu lam. Tuy rằng cả ba người họ đều là Thiên Võ ngũ trọng nhưng khí tức của ông ấy cực kỳ hùng hậu. Hơn nữa, trước ngực ông còn đeo một miếng huy hiệu của công hội Giới Linh. Ông ấy chính là hội phó của công hội Giới Linh.

“Ha ha, thật không hổ là Giới Linh sư. Lại còn biết tiết kiệm thể lực để ngăn chặn uy lực của đại trận pháp cơ đấy!”

“Nhưng thật đáng tiếc! Trận pháp này không phải loại các người có thể chống đỡ được đâu! Đừng nói là các người, mà e rằng dù lão tổ tông của Hoàng triều Khương thị có đến cũng khó thoát ra khỏi trận pháp này, nhất định cũng sẽ bị hóa thành vũng máu thôi!”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Có Kỳ Binh

“Khi các người moi tin từ miệng Hắc Thiềm rồi đến đây, đã có kẻ nào nghĩ rằng rất có thể nơi này chính là mồ chôn các người chưa hả?”

“Ha ha ha! Loài người vô sỉ, các người thật sự nghĩ Hắc Thiềm sẽ bán đứng chúng ta sao? Ta dám chắc rằng các người chẳng thể ngờ rằng hãn ta cố ý để các người bắt, cố ý nói với các người tất cả mọi chuyện, cố ý dẫn các người đến để nộp mạng!”

“Ây da, người nói chuyện này với chúng làm gì! Đây chỉ là một lũ ngu xuẩn tự cho mình là thông minh thôi! Làm sao chúng có thể hiểu được tình cảm giữa năm anh em chúng ta?”

“Tuy rằng con trai có ý nghĩa rất quan trọng đối với Hắc Thiềm, nhưng mấy anh em chúng ta và hàng triệu yêu thú của núi Vạn Yêu này lại càng quan trọng hơn!”

Đúng lúc này, một tràng cười chói tai vang lên ở cách đó không xa, sau đó có bốn bóng dáng tiến vào phía trong cung điện. Đó chính là bốn con yêu thú có thân thể to lớn, khí tức hùng hậu.

Tất cả bọn chúng đều mặc áo giáp, một con là đầu bò cạp, một con đầu rết, một con đầu nhện và một con đầu rắn độc. Chúng chính là bốn con yêu vương khác của núi Vạn Yêu.

“Khốn kiếp! Bốn con yêu quái kia, có gan thì thả ta ra, đường đường chính chính đấu với ta một trận đi!” Tông chủ của Nguyên Cương tông phần nộ gầm lên.

“Yêu thú đê tiện, chỉ biết dùng âm mưu quỷ kế! Nếu như một đánh một thì có kẻ nào trong các người đáng làm đối thủ của ta đâu?” Giáo chủ của Bạch Tàng giáo cũng dữ dằn rống lên.

Nhưng đối với những lời mắng chửi gào thét của bọn họ, năm tên yêu vương lại chẳng hề mảy may quan tâm, chỉ lớn tiếng cười ha hả rồi nói: “Xét về độ đê tiện thì chúng ta đâu sánh được với các người! Có trách hãy trách các người quá tham lam!”

“Bỏ đi, đừng phí lời với chúng. Mau giết hết chúng đi để tránh đêm dài lắm mộng!” Hạt Tử vương có đầu bò cạp thúc giục.

“Không! Ta muốn thấy bọn chúng phải chịu đau đớn cho đến khi sức tàn lực kiệt, cuối cùng bị biến dạng rồi hóa thành một vũng máu tươi!” Ngô Công vương đầu rết nói.

“Đại ca, nhị ca nói đúng lắm! Trận pháp này năm đó do chính tay sư tôn bố trí, đã phát huy triệt để sức mạnh của trận pháp Thông Thiên và kỳ binh rồi!”

“Đừng nói là bọn chúng, cho dù sư tôn có bước vào trận pháp đó cũng khó lòng thoát ra được. Sư tôn đã chính miệng nói như thế mà!” Tri Chu vương đầu nhện nói.

“Phải đấy, lũ người cận bã này làm rất nhiều chuyện xấu! Nếu cứ thế giết đi thì dễ dàng cho chúng quá, cứ chờ cho chúng đau đớn, chết dần chết mòn vẫn hay hơn!” Độc Xà vương đầu rắn cười nói.

“Kỳ binh? Trong đại trận pháp này có kỳ binh cơ à?” Nghe được những lời này, trong lòng Sở Phong mừng rỡ, nhanh chóng phát Tinh Thần lực ra, xuyên qua cửa kết giới trong suốt, bao trùm trên khắp tảng đá hình tròn đang tỏa ra ánh sáng kỳ diệu kia.

“Tử Linh, phía sau cánh cửa thật sự có một kỳ binh! Trời ơi, xem ra lần này chúng ta quá gặp may rồi!” Sở Phong mừng như điên.

“Đúng vậy, thanh kỳ binh đó chính là gốc rễ của đại trận pháp này. Chỉ cần lấy được kỳ binh, đại trận pháp này ắt sẽ được giải.”

Tinh Thần lực của Tử Linh mạnh hơn Sở Phong, nàng không chỉ nhìn thấy phía trên bãi đá hình tròn có một thanh kỳ binh mà còn nhận ra nó chính là điểm mấu chốt của đại trận pháp.

“Thật ư? Nói như vậy, chỉ cần lấy được kỳ binh là cứu được những người kia rồi đúng không?” Nghe vậy, Sở Phong lại càng mừng rỡ.

“Cái gì? Huynh muốn cứu bọn họ à?” Sắc mặt Tử Linh thay đổi, tỏ vẻ khó hiểu.

“Người của công hội Giới Linh có ơn với ta, ta không thể trơ mắt nhìn họ chết được, huống chi đó còn là hội phó nữa. Nếu ông ấy chết sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công hội Giới Linh. Ta không thể thấy chết mà không cứu!” Sở Phong gật đầu.

Đối với sự sống chết của người khác, Sở Phong vốn chẳng quan tâm. Nhưng hẳn không thể bỏ mặc người của công hội Giới Linh. Dù sao bọn họ luôn đối xử tốt với Sở Phong, cũng từng giúp đỡ hẳn nhiều lần.

Sau khi làm loạn ở tháp quỷ Tu La,

nếu không nhờ công hội Giới Linh tận lực bảo vệ thì có lẽ Sở Phong vẫn không thể ra khỏi Giới Châu và bị người của tộc Giới thị giết rồi. Cho nên, Sở Phong rất muốn cứu người của công hội Giới Linh.

“Huynh có biết như thế là rất mạo hiểm không? Muốn cứu họ, chúng ta phải đối mặt với bốn Yêu vương có thực lực Thiên Võ ngũ trọng đấy!”

“Huynh từng gặp Hắc Thiềm vương nên cũng biết hãn ta mạnh như thế nào rồi! Nhưng huynh có biết trong số Ngũ Đại Yêu Vương thì Hắc Thiềm vương chỉ xếp thứ năm không? Mà Ngũ Đại Yêu Vương dựa vào thực lực để xếp hạng đấy!”

“Hay nói cách khác, nếu huynh muốn cứu những người đó, vậy thì lúc này chúng ta phải đối mặt với bốn tên yêu quái còn đáng sợ hơn Hắc Thiềm vương nhiều!” Giọng nói của Tử Linh nghe có vẻ rất nghiêm trọng.

“Tử Linh, trong đó có cả cha nuôi của cô, lẽ nào cô thật sự thấy chết mà không cứu ư? Sao cô lại tàn nhẫn đến vậy?” Mặc dù Sở Phong biết thủ đoạn của Tử Linh rất tàn độc nhưng hoàn toàn không ngờ được Tử Linh lại máu lạnh đến vậy.

“Tuy ông ta là cha nuôi của ta nhưng thực ra chỉ muốn có cớ để ép buộc ông nội ta làm việc cho Chí Tôn sơn trang của ông ta mà thôi! Giữa chúng ta chẳng có một chút tình thân nào!” Tử Linh bĩu môi, sau đó lại quay sang khuyên nhủ Sở Phong:

“Sở Phong, lần này chúng ta vốn không cần thiết phải mạo hiểm. Đợi sau khi bọn họ chết hết, Yêu vương rời khỏi đây, chúng ta sẽ ra ngoài. Hơn nữa lại còn có thể lấy kỳ binh mà thần không biết quỷ không hay, cần gì phải mạo hiểm như vậy?”

“Vậy cô có thể đảm bảo sau khi tất cả mọi người bị biến thành vũng máu, Yêu vương sẽ để món kỳ binh vô giá kia ở đây không? Cô có chắc rằng bọn chúng sẽ không mang kỳ binh đi theo không?”

“Nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ không vứt lại bảo bối quý giá ở đây như vậy, mà nhất định mang theo bên mình.”

“Huống hồ, bọn chúng có đủ khả năng bảo vệ bảo bối ấy nên vốn chẳng cần phải cất giữ tại đây.” Sở Phong giải thích.

Lúc này, đôi mắt của Tử Linh chợt sáng lên. Nàng chậm rãi cúi đầu suy tính.

“...”

Nhìn thấy Tử Linh như vậy, tim Sở Phong chợt nhảy lên một cái thật mạnh. Hắn còn tưởng rằng lời nói của mình đã quá gay gắt khiến Tử Linh tổn thương. Hắn vừa định mở miệng an ủi thì Tử Linh lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nói:

“Thôi được rồi, ta ra ngoài dụ bọn chúng, huynh tranh thủ lấy kỳ binh đi! Nếu như không thể lấy được kỳ binh thì huynh cứ chạy trước, đừng để ý đến ta!”

“Không được, tốc độ của ta nhanh hơn cô, ta có thể ra tay trực tiếp đoạt lấy kỳ binh. Nếu lấy được thì quá tốt, còn nếu không lấy được thì ta vẫn có thể rút lui an toàn.” Sở Phong nói.

“Ai nói tốc độ của huynh nhanh hơn ta?” Đột nhiên ánh mắt Tử Linh liền biến thành màu tím, cùng lúc đó, cơ thể nàng cũng bắt đầu tỏa ra một luồng khí diễm màu tím trông rất là kiêu ngạo.

Khí diễm màu tím đó cực kỳ mạnh, cũng hết sức đáng sợ, vừa xuất hiện đã khiến cho Sở Phong phải lùi lại vài bước, may mà không ngã.

“Cô... cô muốn sử dụng sức mạnh Thần thể? Cô không sợ thân phận Thần thể trời ban của mình bị bại lộ ư?” Sở Phong lo lắng hỏi. Mặc dù lúc này Tử Linh quả thực rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn so với mấy cường giả Thiên Võ nhị trọng kia.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn không phải là đối thủ của bốn tên yêu vương. Quan trọng hơn cả là Sở Phong lo rằng Tử Linh sẽ bị bại lộ thân phận Thần thể trời ban của mình, dẫn đến sự truy sát của Hoàng triều Khương thị.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Tu La Quỷ Phủ

“Thứ nhất là không phải ai cũng có thể nhận ra ta là Thần thể trời ban.”

“Thứ hai, sức mạnh của ta cũng có thể che giấu được.”

Tử Linh mỉm cười, khí điểm màu tím bỗng chốc thu lại. Sau đó nàng nhún nhẹ một cái, chỉ nghe một tiếng “vèo” vang lên, Tử Linh đã bay về phía cửa kết giới trong suốt với một tốc độ nhanh khủng khiếp, không kém Long Du Cửu Thiên là bao.

“Nghĩa phụ, con đến cứu người đây!” Sau khi Tử Linh vào trong điện liền ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng. Âm thanh này vang vọng khắp cả tòa cung điện hết như tiếng sấm rền.

“Con nha đầu này từ đâu chui ra vậy?” Sự xuất hiện bất thành linh của Tử Linh làm bốn tên yêu vương giật bắn người, bởi chúng phát hiện Tử Linh đột nhiên nhảy bổ ra từ trên vách tường. Mà chúng đã quá quen thuộc với vách tường đó, nó kiên cố vững chắc không thể bị đập đổ, làm sao có thể có người đi xuyên qua tường được?

“Tử Linh, con đừng qua đây! Loại trận pháp này không phải loại con có thể chống đỡ được. Mau chạy đi!” Nhìn thấy Tử Linh xông tới, mặt Tần Lô bỗng biến sắc, vội vàng hét lên. Từ đó có thể thấy được ông ta thật sự quan tâm đến Tiểu Linh.

“Nghĩa phụ đừng sợ! Con có bảo vật do ông nội tặng, có thể phá giải tất cả trận pháp trong thiên hạ, giết chết vạn vật yêu ma! Đối với bảo vật

này thì loại trận pháp ấy chẳng là cái đỉnh gì cả.” Tử Linh cười ngọt ngào, rút ra một bảo vật sáng lấp lánh từ túi Càn Khôn.

Bảo vật này được Tử Linh giữ chặt trong tay nên không nhìn ra được nó là vật gì. Nhưng ánh sáng màu xanh lục phát ra qua những kẽ tay nàng thật sự rất chói lọi, tựa như nó có thể bao trùm tất cả mọi vật trong vòng vài trăm thước.

Tử Linh giơ nó lên cao, trông có vẻ cực kỳ thần thánh. Nàng cũng không quay đầu lại mà chạy thẳng đến chỗ đám người Tần Lô. Dáng vẻ đó trông tràn đầy tự tin tựa như vật trong tay nàng thật sự có thể cứu được bọn họ vậy.

“Không hay rồi! Mau bắt con nha đầu đó lại!”

Thấy vậy, bốn đôi mắt đỏ ngầu của bốn tên yêu vương bỗng tròng lên giận dữ, vội chạy về phía Tử Linh. Đồng thời, bọn chúng cũng bộc phát khí tức hùng mạnh của bản thân hòng bao phủ lấy Tử Linh, áp chế mọi hành động của nàng.

Nhưng chúng đâu biết rằng dù uy lực có mạnh nhưng vì Tử Linh đã thi triển sức mạnh của Thần thể nên khí thế khác hẳn người bình thường. Uy lực thông thường chẳng nhằm nhò gì với nàng.

“Hừ! Bốn lão yêu quái kia, các người dám tới gần thì đừng trách ta dùng bảo vật này giết chết các người!” Tử Linh xoay người, chạy vọt về phía bên kia cung điện.

“Nha đầu thôi! Bốn vương nhất định phải ăn tươi nuốt sống người!” Bốn tên yêu vương hoàn toàn bị Tử Linh thu hút, tập trung bao vây Tử Linh lại.

“Nha đầu Tử Linh này thật sự biết diễn trò. Tiếp theo đến lượt ta ra tay rồi!”

Thấy Tử Linh đã đánh lạc hướng được bốn tên yêu vương, Sở Phong hết sức vui mừng. Vừa thoáng suy nghĩ một chút, con rồng nhỏ màu xanh lập tức xuất hiện dưới chân hắn. Một luồng sáng chợt lóe lên, Sở Phong đã bay thẳng đến chỗ bãi đá.

“Không ổn! Vẫn còn một tên nữa!” Khi Sở Phong vừa mới bước vào cung điện, bốn tên yêu vương liền cảm nhận được khí tức của hắn, hai tên trong số đó bèn chia ra bay về hướng Sở Phong.

“Bốn lão yêu quái kia, hôm nay bốn cô nương ta đây sẽ xử lý các ngươi! Chết đi!” Tử Linh thấy chúng đã phát hiện ra Sở Phong liền nhanh chóng đánh lạc hướng, vội vàng ném bảo vật tỏa ánh hào quang vào giữa bốn tên yêu vương.

“Cẩn thận!” Tử Linh hét lên một tiếng khiến bốn tên yêu vương giật mình, sau đó cả đám cùng đồng loạt ra tay, chém về phía vật đang tỏa sáng rực rỡ kia.

Nhưng đòn tấn công của bốn tên yêu quái còn chưa chạm đến thì vật đó đã không thể chống đỡ được khí tức phát ra từ chúng, nhanh chóng bị nghiền nát, hóa thành bột mịn màu xanh phân tán trong không trung.

“Đây vốn dĩ chẳng phải thứ bảo vật quý giá gì!” Lúc này, bốn tên yêu vương mới hiểu ra.

Bởi vì chúng chẳng cảm nhận được bất cứ sự uy hiếp nào từ đám bột mịn màu xanh kia. Đây nào phải bảo vật giết yêu quái, chẳng qua chỉ là một thứ đồ bỏ đi mà thôi!

“Bốn tên đàn kia, cái thứ vừa dọa các ngươi sợ chết khiếp chẳng qua chỉ là một viên dạ minh châu bình thường thôi!” Thấy bốn tên yêu quái kinh ngạc tột độ, Tử Linh liền cười khanh khách trêu ngươi chúng, cười đến nghiêng ngả cả người.

“Con nha đầu chất tiệt! Ta sẽ tra tấn ngươi đến chết!” Biết được mình bị lừa, hai trong bốn tên yêu vương bay về phía đài cao, hai tên còn lại xông về phía Tử Linh.

“Sở Phong, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào huynh đó!” Tử Linh nói vọng về hướng đài cao rồi nhảy vọt một cái, chạy đi như bay, miệng vẫn còn la hét: “Đến đây, đến mà truy bắt bốn cô nương này! Bắt được có thưởng nha!”

Cùng lúc đó, Sở Phong đã lên được đến chỗ đài cao. Lúc này trong lòng hắn cực kỳ kích động, bởi hắn phát hiện ở đây bố trí rất nhiều bùa chú đặc biệt, tạo thành một đại trận pháp trông cực kỳ lộng lẫy.

Nhưng lúc này Sở Phong không chú ý đến đồng bùa chú đó mà là thứ đặt tại trung tâm trận pháp.

Tại đó có cắm một cây búa lớn. Cây búa này dài khoảng hai thước, có màu tường chừng như đen tuyền nhưng khi có ánh sáng quét qua, trên nền đen ấy lại hiện ra ánh sáng màu đỏ máu. Dường như màu đen này không phải màu đen thông thường mà được tạo nên bởi sự tích lũy và ngưng đọng của vô số máu tươi.

Hình dáng của cây búa thần này trông cũng khá phách cực kỳ. Phía trên là một cái đầu búa lớn, sắc bén không gì bằng, có thể chém đứt bất kỳ vật nào. Cho dù có là con voi khổng lồ, chiếc búa này cũng dễ dàng chém đứt đầu nó.

Còn phía dưới cây búa lại là một móc câu hình bán nguyệt. Cái này gần giống với một thanh đao lớn, có thể sử dụng tương đương như cây búa. Nhưng nó lại càng giống móc câu moi móc lục phủ ngũ tạng của con người hơn.

Cây búa lớn này quả thực là một loại vũ khí chém giết lợi hại. Sở Phong tinh ý phát hiện ra ở giữa cây búa đó còn viết bốn chữ lớn: “Tu La

Quỷ Phủ”.

“Hay lắm! Tu La Quỷ Phủ, người thuộc về ta rồi!” Sở Phong bước đến phía trước cây búa, đưa tay tóm chặt lấy nó. Nhưng khi Sở Phong dùng lực nhấc tay lên, định mang cây búa Tu La này ra khỏi đại trận pháp, mặt hắn bỗng biến sắc.

Bởi vì Sở Phong kinh ngạc phát hiện ra mình không thể nhấc nổi cây búa này. Tu La Quỷ Phủ tựa như đã hợp nhất với tảng đá, hắn chẳng thể dịch chuyển nổi.

“Ha ha ha! Thằng nhãi ngu ngốc, người cho rằng người có thể nhấc được Tu La Quỷ Phủ sao?”

Ngay lúc này, sau lưng Sở Phong đột nhiên vang lên tiếng cười chế giễu. Khi quay đầu lại nhìn, hắn thấy Độc Xà vương đang đứng phía sau, dần dần tiến lại gần hắn. Uy lực phát ra từ trên người hắn ta đã chặn đường lui trước mặt Sở Phong.

“Vù vù!”

Cùng lúc này, Hắc Tử vương cũng đứng chặn ở đầu bên kia bãi đá, phong tỏa đường lui phía sau Sở Phong. Y vừa bước lại gần Sở Phong vừa nói:

“Cây Tu La Quỷ Phủ này đặt tại đây đã mấy trăm năm rồi, đến sư tôn của ta và Yêu vương năm xưa cũng không thể rút ra nổi. Lẽ nào người cho rằng người có thể rút nó ra, trở thành chủ nhân của nó à?”

“Thật quá ngây thơ, quá nực cười! Ha ha ha...”

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Nhận Ta Là Chủ

Cái gì? Mấy trăm năm nay không ai nhắc được cây Tu La Quỷ Phủ này cơ à?”

Nghe những lời này, trong lòng Sở Phong run lên rồi chợt xuất hiện một cảm giác bất an. Mấy trăm năm trở lại đây chưa từng có ai nhắc được, thế thì liệu hắn có làm được không?

Dù sao bây giờ hắn cũng hết đường lùi rồi, nếu không thể nhắc được cây kỳ binh này thì đừng nói đến việc cứu những người dưới kia, mà ngay cả bản thân hắn cũng sẽ chết tại nơi này, và cả Tử Linh cũng sẽ gặp nạn dưới tay bọn tàn bạo độc ác kia.

“Sở Phong, giao thân thể cho ta!” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, giọng nói ngọt ngào của Đản Đản đột nhiên vang lên từ trong thâm tâm Sở Phong.

Sở Phong cũng không chậm trễ, nhanh chóng giao quyền kiểm soát cơ thể cho Đản Đản.

Bởi hắn nghĩ, nếu trong tên của cây búa này đã có hai chữ Tu La thì rất có thể sẽ có mối liên hệ đặc biệt nào đấy với Đản Đản.

“Uỳnh!”

Ngay thời khắc khi Sở Phong giao thân mình cho Đản Đản, cơ thể hắn liền phát ra một tiếng nổ to, đồng thời khắp người tỏa ra tầng tầng khí tức,

bồng chốc biến thành một cơn cuồng phong, đến không khí xung quanh cũng cuộn cuộn xoắn bện lại.

Một mảng khí diễm lớn màu đen bao quanh người Sở Phong, phát ra tiếng kêu khàn khàn. Tiếng kêu đó vừa giống tiếng thì thầm của quỷ dữ, lại vừa giống tiếng kêu gào của mãnh thú, cực kỳ đáng sợ.

“Thằng quỷ này? Chuyện này là thế nào?” Trông thấy sự biến đổi của Sở Phong, mặt hai tên yêu vương cũng bị dọa cho biến sắc, vòm miệng gớm ghiếc há to thành một hình tròn.

Bởi hiện tại chúng cách Sở Phong rất gần, nên có thể rõ ràng cảm nhận được trên người hắn lúc này đang tỏa ra một loại khí tức đặc biệt. Loại khí tức này không thể hình dung được nhưng tóm lại nó cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Mà cái chính là khí tức ấy lại mang đến cho người ta cảm giác giống hệt cảm giác mà Tu La Quỷ Phủ mang lại, cả hai như hợp lại thành một.

“Loại cảm giác này... Rốt cuộc hắn cũng sử dụng sức mạnh đặc biệt đó rồi sao?” Trong lúc đó, Tử Linh đang cấp tốc tháo chạy cũng chú ý đến sự thay đổi ấy, bèn liếc mắt nhìn về phía Sở Phong.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều đang chú ý đến sự thay đổi của hắn. Hai tên yêu vương đang ráo riết truy đuổi Tử Linh cũng chậm dần lại, đưa mắt nhìn Sở Phong trên đài cao.

Thậm chí đám người Tần Lô đang bị giam trong đại trận pháp cũng lộ vẻ khiếp sợ. Đặc biệt là nhóm Giới Linh sư của công hội Giới Linh và của tộc Giới thị, họ trông có vẻ kinh hãi đến mức không gì diễn tả được, quay sang hỏi nhau: “Loại khí tức này đến từ Linh giới nhưng rốt cuộc là loại Linh giới nào mà có khí tức mạnh mẽ đến vậy?”

“Người! Người rốt cuộc là kẻ nào?” Hai tên yêu vương khiếp sợ nhìn Sở Phong rồi hỏi.

Lúc này, thân thể Sở Phong đã hoàn toàn bị Đản Đản xâm chiếm, chỉ cười lạnh lùng và nói: “Ta chính là chủ nhân mà cây Tu La Quỷ Phủ này thừa nhận!”

Nói xong, một tay Sở Phong bỗng nhiên nắm chặt lấy cây búa, sau đó dùng lực kéo mạnh ra ngoài. Một tiếng “Uỳnh” vang lên, cả bãi đá đang lơ lửng trên không trung lập tức nổ tung, hóa thành một đám tro bụi mù mịt bay khắp cả tòa cung điện, còn cây Tu La Quỷ Phủ đó đã nằm chắc trong tay Sở Phong.

“Ha ha! Ta mà cũng có thể cầm được món kỳ binh này cơ à!”

“Đản Đản, ta yêu cô đến chết mất!”

Sau khi nhắc được Tu La Quỷ Phủ, Đản Đản liền trả lại quyền kiểm soát cơ thể cho Sở Phong, nhờ thế mà hắn có thể tỉ mỉ cảm nhận cây Tu La Quỷ Phủ trong tay mình.

Cây búa trong tay rất nặng, nếu ném nó đi có khi còn có thể đánh sập cả một tòa cung điện, từ trên trời ném xuống chắc chắn cũng sẽ tạo thành một cái hố to đùng trên mặt đất. Nhưng khi Sở Phong cầm lấy nó lại cảm thấy rất vừa vặn, tựa như trọng lượng này là dành riêng cho mình. Cái chính là hắn có thể cảm nhận thấy một sức mạnh cực kỳ lớn tỏa ra từ cây Tu La Quỷ Phủ này. Còn về phần nó mạnh nhường nào...

Theo hắn thì nó gần giống với sức mạnh tuyệt đối của Đản Đản, nhưng cũng có điểm không giống.

Quan trọng là cây Tu La Quỷ Phủ này đã nằm trong tay Sở Phong. Nếu sau này hắn có thể hoàn toàn chi phối được loại sức mạnh này thì dù có phải đối mặt với cường giả đạt cảnh giới Thiên Võ, hắn vẫn có thể chiến

đấu được. Cho dù không có cách nào thắng lợi nhưng chí ít cũng có thể cầm hòa.

“Thằng quỷ này... Nó, nó, nó lại có thể nhắc được Tu La Quỷ Phủ! Lẽ nào...”

Thấy vậy, bốn tên yêu vương kinh sợ đến tột độ, sắc mặt thay đổi hoàn toàn, những đôi mắt đỏ ngầu màu máu của chúng ngập tràn khủng hoảng.

“Chạy mau!” Đột nhiên, bốn thân hình đồ sộ kia quay đầu bỏ chạy mất hút.

“Mau đuổi theo, không thể để bốn con quái vật kia chạy thoát được!”

Lúc này, mấy người phía dưới Sở Phong lại phát ra khí tức mạnh mẽ, nhanh chóng đuổi theo bốn tên yêu vương.

Chỉ có điều, chẳng bao lâu sau đám người này lại tay không trở về, ai nấy đều nhìn cây Tu La Quỷ Phủ nằm trong tay Sở Phong bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Thậm chí còn có vài người không thể nhịn được mà nuốt nước bọt. Từ đó có thể thấy, bọn họ khao khát có được cây Tu La Quỷ Phủ ấy đến nhường nào.

“Các người làm gì vậy? Cây Tu La Quỷ Phủ này là do Sở Phong lấy được, đương nhiên là thuộc về hắn!” Trông thấy tình cảnh đó, Tử Linh liền nhanh chóng đến đứng cạnh Sở Phong, mạnh mẽ chỉ trích đám người đó.

“Vị cô nương này không thể nói như thế được! Tu La Quỷ Phủ vốn là vật vô chủ, đâu thể chỉ vì hiện giờ nó đang nằm trong tay vị thiếu niên này mà cho rằng nó là của cậu ta? Lẽ nào chúng ta liều sống liều chết lại chẳng có chút công lao nào sao?” Cốc chủ Hỏa Thần cốc tí mắt cười, nói.

“Đúng thế, cô xem xem, vì loại kỳ binh này mà Nguyên Canh tông chúng ta đã mất đi hai cường giả Thiên Võ cảnh, tổn thất thật sự quá lớn!” Tông chủ Nguyên Canh tông cũng tỏ ra uất ức.

“Nguyên Canh tông các người chỉ mất hai cường giả Thiên Võ cảnh thôi, còn Bạch Tạng giáo chúng ta đã mất ba cường giả Thiên Võ cảnh rồi! Đây đều là công thần của Bạch Tạng giáo chúng ta, đều là những tiền bối chiến công hiển hách đấy!” Giáo chủ Bạch Tạng giáo cũng phụ họa thêm vào.

“Tiêu Dao cốc chúng ta cũng vậy! Ba tiền bối Thiên Võ cảnh chết rồi, đối với Tiêu Dao cốc chúng ta thật sự là một đả kích lớn!” Cốc chủ Tiêu Dao cốc cũng lắc lắc đầu.

Thấy vậy, Sở Phong liền cúi đầu nhìn xuống, phát hiện phía dưới hân quả nhiên có hơn mười vũng máu. Ngoại trừ hai thế lực là công hội Giới Linh và người của tộc Giới thị, sáu thế lực còn lại không ít thì nhiều đều bị giết mất vài cường giả Thiên Võ cảnh.

“Đối với cái chết của các tiền bối, Sở Phong ta rất lấy làm tiếc.”

“Nhưng nói một câu khó nghe, cho dù họ chết vì cây Tu La Quỷ Phủ này thì cũng đâu liên quan gì đến ta?”

“Là ta khiến họ rơi vào đại trận pháp này à? Là ta hại chết họ sao?”

“Nếu không phải vì cứu các vị thì ta cần gì phải mạo hiểm xông vào chốn nguy hiểm như thế này? Nếu không phải ta bất chấp nguy hiểm ra tay tương trợ, lúc này các vị có còn sống sót đứng đây không?”

“Sao nào? Mỗi người các vị đều là bá chủ một châu, vậy mà lúc này lại muốn lấy oán báo ân, cướp đoạt Tu La Quỷ Phủ của ta ư?” Sở Phong lạnh lùng nhìn đám người đó, ngôn từ quyết liệt đến nỗi khiến cho sắc mặt của đám người đó cực kỳ khó coi, không thể nói được gì.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Vua Kỳ Binh

"Sở Phong tiểu hữu nói rất có lý, nếu không phải nhờ cậu ta ra tay thì hôm nay tất cả chúng ta đều đã chết cả rồi, làm gì còn cơ hội đứng ở đây để nói chuyện nữa?"

"Bây giờ các vị còn dám mơ tưởng đến Kỳ binh của Sở Phong tiểu hữu thì quả thực chính là lấy oán báo ơn mà!"

Đúng lúc này, phó Hội trưởng công hội Giới Linh Cao Kỳ Chí cũng đứng dậy, nhìn Sở Phong khẽ nở nụ cười như đang ngầm ám chỉ rằng công hội Giới Linh của hắn ta sẽ luôn đứng phía sau, làm chỗ dựa cho Sở Phong vậy.

"Phó hội trưởng Cao cũng không thể nói như vậy được. Nếu như bảo việc chúng ta nghĩ đến Kỳ binh chính là lấy oán trả ơn thì việc ông đang che chở cho Sở Phong chẳng khác nào muốn nuốt riêng thế lực này cả. Dù sao thì tất cả mọi người đều biết Sở Phong tiểu hữu chính là người của công hội Giới Linh ông."

Một vị lão giả đột nhiên mở miệng, tuy ông ta đang mỉm cười nhưng nét mặt lại âm hiểm vô cùng, mắt cứ nhìn Tu La Quỷ Phủ trong tay Sở Phong không chớp. Người này chính là Phó Tộc trưởng của bộ tộc Giới thị, Giới Diêm.

"Ông..." Nghe thấy những lời này của Giới Diêm, Phó Hội trưởng Cao nhú mày, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. Quả thực, với thân phận hiện tại của ông ta thì với tình huống như bây giờ rất khó để đứng ra biện hộ cho Sở

Phong, tuy lời ông ta nói đều là sự thật nhưng khó tránh việc khiến người khác nghĩ rằng ông ta đang có lòng riêng.

"Việc Sở Phong tiểu hữu đã cứu chúng ta không phải là giả, điểm này ai trong chúng ta cũng phải thừa nhận, hơn nữa cũng đều mang lòng biết ơn, chắc chắn sẽ cảm tạ đàng hoàng. Nhưng mà, Tu La Quỷ Phủ này vốn là vật vô chủ, nếu chỉ vì vị tiểu hữu này rút nó ra mà cứ một mực chắc chắn rằng nó là của cậu ấy thì quả thực không hợp lý, hơn nữa những người đang ngồi ở đây đều phải vào sinh ra tử vì Kỳ binh này, còn có người đã phải chết vì nó nữa. Huống chi, với thực lực của vị tiểu hữu này thì cậu ta có thể bảo vệ được Kỳ binh sao?"

"Kỳ binh này nếu còn tiếp tục ở bên cạnh cậu ấy thì không phải là may mắn mà chính là họa sát thân đấy." Giới Diêm tiếp tục nói.

"Đúng vậy, Phó Tộc trưởng Giới lão nói rất đúng, Sở Phong tiểu hữu đã cứu chúng ta tất nhiên chúng ta phải cảm ơn cậu ấy. Ta tự nguyện tặng cho cậu ấy một vạn viên Huyền Châu để cảm tạ ơn cứu mạng này." Tông chủ Nguyên Cương Tông vội vàng lên tiếng.

"Hỏa Thần Môn của ta cũng đồng ý chi một vạn viên Huyền Châu."

"Bạch Tàng giáo của ta cũng nguyện ý."

"Tiêu Dao Cốc cũng có cùng ý kiến như mọi người."

"Kiếm Thần Cốc của ta cũng sẽ bỏ ra một vạn viên Huyền Châu để cảm tạ ơn cứu mạng của Sở Phong tiểu hữu." Bá chủ của các thế lực khác cũng đồng thanh lên tiếng tỏ rõ thái độ, đồng thời cũng bức đẩy Sở Phong vào hố lửa.

"Sở Phong tiểu hữu, các tộc nhân của Giới thị ta nguyện ý đưa ra hai vạn viên Huyền Châu để cảm tạ ơn cứu mạng của cậu. Nhưng mà, Tu La

Quỷ Phủ này cậu không thể mang đi được, nó là thứ thuộc về tất cả mọi người ở đây." Giới Diêm cười tủm tỉm nói.

"Vị Tộc trưởng này, nếu có người bỏ vài vạn Huyền Châu để mua Kinh Cức Khải Giáp của Giới thị thì ông có bán không?" Sở Phong hừ lạnh trả lời. Trong lòng hắn cực kỳ khó chịu, hắn chẳng thể ngờ được rằng những người này lại không biết xấu hổ đến mức ấy. Hắn đã có lòng tốt cứu bọn họ vậy mà bọn họ lại dám tư tưởng đến Tu La Quỷ Phủ của hắn.

"Vị tiểu hữu này không thể nói như vậy được. Tu La Quỷ Phủ này vốn là vật vô chủ sao lại thành của cậu được chứ?" Phó Hội trưởng Giới Diêm cười càng thêm âm hiểm, quả thực chính là một lão hồ ly đúng nghĩa.

"Đúng vậy đấy, vị tiểu hữu này, cậu không thể vì lúc này nó đang nằm trong tay cậu mà cứ nhận định nó là của cậu được."

"Tôi cũng nghĩ như vậy đấy, Tu La Quỷ Phủ này vốn là vật vô chủ, có thể nói là mọi người ở đây đều có phần, vị tiểu hữu này không thể độc chiếm nó được." Thấy thế, những người khác cũng vội lên tiếng phụ họa.

"Oanh." Nhưng mà, đúng lúc này, Tu La Quỷ Phủ trong tay Sở Phong đột nhiên lóe sáng lên, nhanh chóng thu nhỏ lại trên tay hắn, sau khi ánh sáng tản đi Cự Phủ vốn dài hai thước nhanh chóng biến mất trong nắm tay đang giữ chặt của Sở Phong.

"Sao lại như vậy được? Kỳ binh kia đâu rồi." Nhìn thấy cảnh tượng vừa xảy ra, mặt của Nguyên Cương Tông, chủ nhân của Hỏa Thần Môn nhanh chóng biến sắc, hoảng hốt trợn to hai mắt, nhìn khắp xung quanh để tìm kiếm nơi Quỷ Phủ có thể hiện ra sau khi vừa biến mất.

Bởi vì sức hấp dẫn của Kỳ binh đối với bọn họ là quá lớn nên ai cũng muốn chiếm đoạt được nó. Có thể nói, đoạt được Kỳ binh thì có thể xem như thế lực của mình sẽ cao hơn hẳn các thế lực khác trên lục địa một bậc rồi.

Ví dụ như Kiếm Cần Cốc, vốn là một thể lực nhỏ yếu nhưng sau khi có được kiếm Thần Mộc thì mới được địa vị như bây giờ, hơn nữa địa vị của họ còn đang không ngừng tăng lên.

"Đợi một lát, các vị đừng nóng vội."

Đúng lúc này, vị Phó Tộc trưởng có dáng vẻ khá lạnh lùng kia đưa mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt của Sở Phong, nói: "Sở Phong tiểu hữu, cậu có thể xòe tay ra cho chúng tôi xem thử không?"

Nghe ông ta nói thế, tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt kia của Sở Phong. Lúc này, Sở Phong cũng chẳng thể nào giấu diếm được nữa, đành phải chậm rãi mở tay ra.

"Trời ạ, đây..."

Sau khi Sở Phong mở tay ra, tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Phó Tộc trưởng Giới thị và Phó Hội trưởng công hội Giới Linh ra, đều nhanh chóng biến sắc, giật mình kinh ngạc.

Bởi vì giờ phút này, trong lòng bàn tay Sở Phong đang có một hình vẽ rất sống động, hình này không phải thứ gì khác mà chính là hình dáng Tu La Quỷ Phủ vừa biến mất kia.

Tu La Quỷ Phủ đang được khắc trong lòng bàn tay Sở Phong lúc này tuy chỉ là hình vẽ nhưng vô cùng sống động, các góc cạnh đều được thể hiện rất rõ, quả thực như một Tu La Quỷ Phủ thu nhỏ đang được đặt trong lòng bàn tay Sở Phong vậy.

"Nhận chủ rồi, Kỳ binh này quả thực có thể nhận chủ!"

Giờ phút này, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, trên mặt bọn họ xen lẫn rất nhiều cảm xúc, có ghen tỵ, có hâm mộ, ngay cả Phó Hội trưởng Giới

Diêm của Giới thị cũng lộ ra ánh mặt đầy vẻ phúc tạp, hình như đang tính toán gì đó.

"Khốn khiếp, chuyện gì thế này? Vì sao Kỳ binh lại nhập vào bàn tay của ta vậy?" Trên thực tế, tuy rằng Sở Phong cảm giác được Kỳ binh dung nhập vào bàn tay của mình nhưng hẳn thực không hiểu vì sao chuyện này lại xảy ra.

"Đản Đản, điều này có nghĩa là người đã được Kỳ binh chấp nhận là chủ nhân của nó rồi. Nó đã hợp thể với người, trừ người ra thì chẳng còn ai khác có thể sử dụng nó được nữa." Đản Đản lên tiếng giải thích.

"Còn có cả chuyện này sao? Nói vậy thì, Kinh Cức Khải Giáp của Giới Thanh Minh, Thần Mộc kiếm của Mộ Dung Vũ cũng chấp nhận bọn họ như vậy sao?" Sở Phong hỏi.

"Đương nhiên không phải, người nghĩ rằng Kỳ binh nào cũng có thể nhận chủ sao? Những Kỳ binh có thể nhận chủ đều là vua của Kỳ binh, là vũ khí tốt nhất trong các Kỳ binh xét trên cả phương diện thực lực hoặc chất lượng, những loại Kỳ binh khác thì không được như thế đâu."

"Nói cách khác, so với Tu La Quỷ Thủ này thì Kinh Cức Khải Giáp của Giới Thanh Minh hay Thần Mộc kiếm của Mộ Dung Vũ đều chẳng là gì cả, chúng không cùng một cấp bậc so với Tu La Quỷ Phủ của người, chỉ có những Kỳ binh nhận chủ mới đúng là Kỳ binh, còn những Kỳ binh không nhận chủ thì chỉ là những món đồ phế phẩm mà thôi." Đản Đản giải thích.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Trở Về

"Hóa ra là như vậy à? Nếu đã thế, chẳng phải có nghĩa là Tu La Quỷ Phủ trong tay ta mới là Kỳ Binh chân chính ư?" Nghe thấy lời giải thích này, Sở Phong vô cùng mừng rỡ.

"Đương nhiên rồi, người cứ thử điều khiển nó xem, chắc chắn nó sẽ cho người tùy ý sử dụng." Đản Đản mỉm cười nói. Sở Phong có được món Kỳ Binh như vậy, bản thân nàng cũng cảm thấy vui mừng thay cho hắn.

Sở Phong cũng không còn băn khoăn nữa, hắn nắm chặt tay lại, trong lòng bàn tay đột nhiên có ánh sáng lóe lên chiếu rọi bốn phía, Tu La Quỷ Thủ lại biến về hình dạng như lúc trước, nằm gọn trong lòng bàn tay Sở Phong.

Tiếp đó, Sở Phong lại tập trung tinh thần, Tu La Quỷ Phủ lóe lên lần nữa rồi biến mất, ẩn vào lòng bàn tay của hắn.

Sau khi tận mắt chứng kiến việc Sở Phong có thể điều khiển Tu La Quỷ Phủ thuần thục như thế, vẻ mặt của tất cả mọi người đang ở mặt ở đó đều nhanh chóng thay đổi, chẳng biết phải dùng từ ngữ gì để có thể diễn tả nữa.

Đúng lúc này, Tử Linh bước về phía trước mấy bước, nói với mọi người đang có mặt ở đó: "Ta nghĩ rằng với kinh nghiệm của các vị tất nhiên đều biết việc Kỳ Binh nhận chủ này, người bình thường vốn không thể có năng lực sử dụng nó được, dù cho có cầm nó trong tay thì cũng chỉ giống

như đang cầm một khối sắt mà thôi, chẳng hề vận dụng được một chút sức mạnh nào hết."

"Chỉ có người được nó lựa chọn mới có thể sử dụng được sức mạnh của nó, mà bây giờ, Kỳ Binh này đã nhận Sở Phong là chủ, điều này chứng tỏ rằng nó vốn không phải vật vô chủ mà là ngược lại, chính nó đã lựa chọn Sở Phong, các vị còn có gì muốn nói hay không?"

"Đây..." Giờ khắc này, mọi người đều im lặng, bởi vì họ chẳng còn biết phải phản bác như thế nào nữa cả, sự thực quả đúng như những gì Tử Linh vừa nói, Kỳ Binh trước mắt này không phải là vật vô chủ nữa.

"Không ngờ rằng việc Kỳ Binh nhận chủ này lại có thật." Phó Hội trưởng của công hội Giới Linh, Cao Kỳ Chí lên tiếng cảm thán, tuy rằng giờ phút này trên mặt ông ta đọng đầy cảm xúc hâm mộ nhưng chẳng hề xen lẫn sự tham lam.

"Chủ nhân của tòa di tích này rất lợi hại, ngoài trừ Kỳ Binh này có lẽ còn có bảo vật khác cũng nên." Tử Linh xen miệng nói.

"Đúng rồi, vị cô nương này, Sở Phong tiểu hữu, hình như lúc nãy hai người không phải đi tới từ chính điện đúng không?" Cao Phó Hội trưởng tò mò hỏi.

"Đúng vậy, ngoài nơi này ra, còn có một con đường bí mật nữa, con đường này có rất nhiều nhiều cơ quan, ta và Sở Phong phải cố gắng lắm mới ra khỏi đó được, chỉ tiếc là chẳng thu hoạch được gì, sau đó thì chúng ta đi đến đây." Tử Linh lắc lắc đầu.

"Thật ư? Con đường bí mật kia nằm ở đâu vậy?" Nghe vậy, sắc mặt của Giới Diêm và các tộc nhân của Giới thị đều thay đổi, tâm tư bắt đầu chuyển hướng.

Bọn họ đều là Giới Linh Sư, giới linh thuật của Giới Diêm lại khá mạnh mẽ, Tử Linh và Sở Phong không tìm thấy gì nhưng không có nghĩa là sau khi bọn họ vào thì cũng sẽ giống như vậy.

Tiếp đó, Tử Linh nói vị trí của con đường bí mật kia cho Giới Diêm. Công hội Giới Linh và các tộc nhân của Giới thị cùng chúng cường giả khác cũng đều tiến vào đó xem xét.

Sau khi Kỳ Binh nhận chủ, không ai còn có ý định là khó Sở Phong nữa, cũng vì vậy mà hãn nhàn rồi hơn rất nhiều, bắt đầu xem xét xung quanh. Sở Phong cũng có mục đích của riêng mình, cái hãn muốn tìm chính là mục đích lúc đầu hãn đến đây, là có thể tôi luyện ra bảo vật Tinh Thần Lực.

Bởi vì Sở Phong đã từng hỏi Cao Phó Hội trưởng, lúc bọn họ đến có phát hiện được bảo vật đặc thù không. Cao Phó Hội trưởng trả lời cũng rất sáng khoái, từ lúc tiến vào đây đến giờ bọn họ chẳng phát hiện được gì cả.

Đó cũng là lý do vì sao sau khi tiến vào tòa cung điện cuối cùng, phát hiện bảo tàng dưới tầng đá lớn này lại kích động như vậy, cuối cùng còn khiến mình bị nhốt trong đó.

Sau khi biết được mọi chuyện, Sở Phong nghĩ rằng thứ bảo vật hãn muốn có lẽ vẫn còn đang ở trong tòa cung điện àn, cho nên bắt đầu xem xét xung quanh cẩn thận.

Nhưng càng tìm kiếm, Sở Phong lại càng cảm thấy bất an. Hãn gần như đã lục soát toàn bộ tòa địa cung khổng lồ này mấy lần rồi nhưng vẫn chẳng có thu hoạch gì, giống y như những gì Cao Phó Hội trưởng đã nói, nơi này ngoài trừ Kỳ Binh ra thì chẳng còn gì nữa cả.

"Bực thật, sao lại chẳng có bảo vật nào có tác dụng với Tinh Thần Lực thế này?" Sở Phong cau mày, trong lòng cảm thấy hơi hoảng loạn, nếu tìm

không thấy bảo vật này, Tinh Thần Lực không thể nào tiến xa hơn được nữa, hẳn cũng chẳng có cách nào để cứu Tô Nhu và Tô Mỹ.

"Đừng nóng vội, có lẽ người đã có được bảo vật như lời yêu thú kia rồi đấy." Đản Đản đột nhiên mở miệng nói."Đản Đản, người nói như vậy là sao?" Sở Phong cảm thấy rất khó hiểu.

"Tập trung cảm nhận Tu La Quỷ Phủ trong lòng bàn tay người thử xem, dùng Tinh Thần Lực của người để cảm ứng, có phải người phát hiện rằng trong chỗ sâu nhất của Quỷ Phủ, có một tầng năng lượng vô hình đang ngăn cản người?" Đản Đản nói.

Sở Phong cũng không dám trì hoãn, vội vàng làm theo lời Đản Đản vừa nói, cuối cùng hẳn phát hiện, quả thực mọi việc đúng như lời Đản Đản vừa nói.

"Đản Đản, đây là sao vậy? Chẳng lẽ, Tu La Quỷ Phủ này chính là bảo vật có thể tôi luyện Tinh Thần Lực sao?" Sở Phong vô cùng mừng rỡ, điều này giống như nắm bắt được một tia sáng trong đêm tối mênh mông vô tận vậy.

"Kỳ Binh chân chính quả thực còn có một số công dụng khác nữa, loại công dụng đặc thù này thường không liên quan đến năng lực chiến đấu."

"Nếu như ta đoán không lầm, Kỳ Binh này của người quả thực có thể tôi luyện Tinh Thần Lực."

"Nhưng mà, loại năng lực đặc thù này phải có trận pháp đặc biệt kích hoạt mới có thể phóng thích ra được."

"Đây cũng là lý do vì sao phía trên tảng đá lúc này lại được viết rất nhiều ký hiệu liên quan đến trận pháp."

"Lúc người nhảy lên tảng đá kia vì thời gian cấp bách nên không chú ý đến chi tiết này mà chỉ lo rút Tu La Quỷ Thủ thôi."

"Nhưng mà ta lại chú ý tới, cho nên, ngay lúc đó ta đã cố gắng ghi nhớ hết những phù chú trận pháp này, chờ sau khi người ra khỏi đây ta có thể giúp người bố trí lại trận pháp đó, dùng nó để dẫn dắt tiềm lực của Tu La Quỷ Phủ."

"Nếu Tu La Quỷ Phủ này quả thực đúng là bảo vật có thể tu luyện Tinh Thần Lực thì chắc chắn sẽ có tác dụng, còn nếu không phải thì chỉ có thể chứng minh rằng người đã bị người khác lừa rồi. Nơi này vốn chẳng có gì cả, yêu thú kia bảo ở đây có bảo vật tu luyện Tinh Thần Lực chỉ là lừa gạt người đến đây chịu chết mà thôi." Đản Đản giải thích nói.

"Ừ, cũng rất có thể như vậy." Sở Phong gật gật đầu, hắn cảm thấy những lời Đản Đản vừa nói rất có lý, hiện tại hắn cũng chỉ có thể thử một lần mà thôi.

"Con bà nói, chẳng có gì cả, ở đây vốn chẳng có gì hết."

"Chết tiệt, là ai đã tung tin đồn nói ở đây có bảo tàng? Là ai nói ở đây có di tích của cao thủ tu võ? Đây quả thực chính là đồn bậy, là nói xạo, là lừa đảo."

Đúng lúc này, bên tai Sở Phong không ngừng truyền đến những tiếng la hét đầy giận dữ, thậm chí có người còn ra sức đánh vào mấy bức tường cứng rắn của tòa địa cung này.

Các nhân vật thuộc hàng Tông chủ của các thế lực đứng đầu cũng cần thận xem xét kỹ càng tòa địa cung này giống như Sở Phong vậy.

Nhưng mà, bọn họ chẳng hề phát hiện được gì cả, điều này khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ bức bối. Vì để vào đây, bọn họ đã bị tổn thất không ít cường giả cảnh giới Thiên Vũ, những cường giả như vậy không phải chỉ

cần bồi dưỡng trong một sớm một chiều là được, giờ không tìm thấy gì quá thực chính là tổn thất vô cùng lớn.

"Sở Phong tiểu hữu, lần này may mà có người và Tử Linh, chờ sau khi trở lại Chí Tôn Sơn Trang, Tần Lô ta nhất định sẽ cảm tạ ơn cứu mạng của Sở Phong tiểu hữu chu đáo." So với những người khác, Tần Lô có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, ông ta cũng quả thực rất cảm kích ơn cứu mạng của Sở Phong và Tử Linh.

Tiếp đó, Tần Lô mời các nhân vật cấp bậc Tông chủ cùng trở về Chí Tôn Sơn Trang làm khách, xem kết quả của đại hội Thông Gia.

Lúc đầu, các Tông chủ vốn không định đi, nhưng sau khi suy nghĩ lại thì họ đồng ý, vì vậy, đoàn người chậm rãi rời khỏi núi Vạn Yêu, quay trở về Chí Tôn Sơn Trang.

Nhưng mà, bởi vì trong lòng kiềm nén bức bối nên trước khi rời đi, họ đã triển khai một cuộc càn quét quy mô rộng, giết hại không ít yêu thú ở núi Vạn Yêu. Mà núi Vạn Yêu trong tình hình không có Yêu Vương bảo vệ như hiện tại, quả thực là phải chịu tổn thất vô cùng lớn.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Có Biến Cố

Trong cung điện mà Sở Phong ở tại Chí Tôn sơn trang, kết giới được giăng khắp nơi. Ở giữa đại điện cũng có một Kết giới trận đang tỏa ánh sáng mờ ảo.

Ngay giữa trung tâm trận pháp là cây Tu La Quỷ Phủ của Sở Phong.

Sở Phong ngồi xếp bằng đằng trước cây búa, chân mày khi thì hơi nhíu lại, khi thì nhẹ nhàng giãn ra. Trên khuôn mặt bình thản kia, những cảm xúc không dễ gì phát hiện ấy luôn biến hóa không ngừng.

"Ha ha! Thành công rồi! Đản Đản, cô thành công rồi! Cô đã phát huy được tác dụng của cây Tu La Quỷ Phủ này rồi!" Cuối cùng, Sở Phong mở hai mắt ra, vui đến mức nhảy liên tiếp trên mặt đất, hươ tay múa chân.

Bởi vì theo như Đản Đản nói, cây Tu La Quỷ Phủ này chính là bảo vật có thể rèn luyện Tinh Thần lực. Chỉ cần kết hợp với trận pháp này rồi rót Tinh Thần lực vào Tu La Quỷ Phủ, khơi thông thứ thần bí trong nó là có thể tăng cường được Tinh Thần lực.

"Trận pháp này mới chỉ là phiên bản thử nghiệm thôi. Đợi đến khi đại hội thông gia kết thúc, người có thể tìm nơi nào rộng rãi bí mật để tu luyện, khi ấy ta sẽ bày một trận pháp hoàn chỉnh. Đến lúc đó mới thực sự có thể phát huy hết tác dụng rèn luyện Tinh Thần lực của Tu La Quỷ Phủ!" Đản Đản nói.

"Đản Đản, thật cảm ơn cô, không nhờ cô thì chắc ta chẳng thể nào phát hiện ra bí mật bên trong chiếc Tu La Quỷ Phủ này, cũng không thể biết

được nó vốn là bảo vật rèn luyện Tinh Thần lực!" Sở Phong thật lòng biết ơn Đản Đản.

"Ồ, đó là điều dĩ nhiên, ai có thể thông minh lanh lợi được như bốn nữ vương chứ?"

"Nhưng tên nhóc nhà người cũng không dần. Kể cả ta không nhắc nhở thì sau khi người nghiên cứu tỉ mỉ nhất định cũng sẽ để ý đến chi tiết này." Đản Đản ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nở một nụ cười ngọt ngào, rõ ràng nàng rất thích lời khen ngợi của Sở Phong.

"Chỉ cần đạt được Giới Linh sư áo lam là có thể cứu được con yêu thú khi trong tháp quý Tu La rồi, cả Tô Nhu cùng Tô Mỹ nữa. Với lại chỉ cần trở thành Giới Linh sư áo lam là có thể mở cổng Giới linh giúp Đản Đản khôi phục tự do!"

Sở Phong tràn đầy hi vọng, vì hẳn thấy Tu La Quý Phủ này thực sự rất tốt, tin chắc không đến một năm Tinh Thần lực của hắn sẽ đạt đến trình độ có thể khơi thông Kết giới lực màu lam và trở thành Giới Linh sư áo lam.

"Người nghĩ đơn giản quá đấy! Giới Linh sư áo lam đâu có dễ đạt tới như vậy! Tinh Thần lực của người giờ đã không còn đáng lo nữa, nhưng tu vi của người vẫn còn quá yếu!"

"Đúng là Tinh Thần lực rất quan trọng để có thể khơi thông Kết giới lực màu lam, nhưng nếu thể lực người không đủ mạnh thì không gian tinh thần của người cũng không đủ mạnh."

"Theo lý mà nói, với tu vi của một người đang tu võ, chưa bước vào Thiên Võ cảnh thì không gian tinh thần chưa thể chịu được áp lực của Kết giới lực màu lam chứ đừng nói đến việc thi triển nó." Đản Đản đã kích hắn.

"Cái gì? Lẽ nào thể chất và không gian tinh thần của ta hiện giờ cũng không thể chịu đựng được sao, nhất định phải đạt đến Thiên Võ cảnh mới

được?"

Đối với một người vô cùng tự tin về khả năng của mình như Sở Phong, hẳn chẳng thể tưởng tượng nổi bản thân lại không thể phá vỡ sự trói buộc này.

Vả lại Tử Linh cũng chưa bước vào Thiên Võ cảnh đã trở thành Giới Linh sư áo lam mà, lẽ nào hẳn thật sự không bằng Thần thể trời ban?

"Cơ thể người thực sự rất mạnh, thậm chí ở một số phương diện khác còn mạnh hơn Tử Linh."

"Nhưng vẫn chưa mạnh đến mức có thể so sánh với người tu luyện đến Thiên Võ cảnh. Dù đi theo con đường tu võ hay là Giới Linh thì cũng đều những ràng buộc và giới hạn nhất định".

"Quả thực có vài người đủ khả năng phá vỡ những giới hạn và thoát khỏi sự trói buộc này, nhưng đều có những hạn chế của nó."

"Theo ta tính toán, người muốn đạt được Kết giới lực màu lam, trở thành Giới Linh sư áo lam thì hôm nay người nhất định phải tăng tu vi Huyền Võ tam trọng của mình lên thành thất trọng. Chỉ có Huyền Võ thất trọng mới có thể khơi thông Kết giới lực màu lam thôi." Đản Đản giải thích.

"Nhất định phải là Huyền Võ thất trọng sao? Nếu ta lên đến ngũ trọng rồi dùng lực lượng của Lôi Đình để đạt tới Huyền Võ thất trọng thì sao?" Sở Phong hỏi.

"Dĩ nhiên không được, đúng là Thần Lôi có thể tăng tu vi, nhưng dù nó có ở trong máu của người thì vẫn là ngoại lực. Sức chịu đựng của không gian tinh thần chỉ liên quan đến tu vi của bản thân người thôi, nhất định phải nâng tu vi thành Huyền Võ thất trọng mới được." Đản Đản giải thích.

"Muốn đạt tới Huyền Võ thất trọng thì phải vượt qua thêm bốn cấp nữa, mà mỗi một cấp đều cần nguồn tài nguyên cực lớn, càng về sau càng gấp bội, liệu ta có thể thành công chỉ trong vòng hai năm không?"

Hai mày Sở Phong nhú chặt, ánh mắt lấp lóe. Hắn cảm thấy cực kỳ áp lực, bởi vì nếu hắn không thành công thì hai người con gái hắn yêu quý là Tô Nhu và Tô Mỹ phải làm sao?

"Người sẽ thành công, người phải tin tưởng bản thân mình, bởi bốn nữ vương ta cũng tin tưởng người như vậy!" Đản Đản trấn an.

"Đản Đản, cảm ơn cô! Có cô đồng hành cùng, ta tin ta sẽ làm được!" Nghe lời Đản Đản nói, Sở Phong mới bớt âu lo, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Suốt chặng đường vừa qua, nếu không nhờ Đản Đản thì có lẽ Sở Phong đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Dù hắn có lợi hại hơn nữa thì rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu niên kinh nghiệm có hạn, chưa đủ chín chắn. Chính Đản Đản đã giúp hắn bù đắp những khuyết điểm ấy, giúp hắn trưởng thành hơn.

"Rầm rầm rầm, rầm rầm rầm!"

"Sở Phong, Sở Phong, ta biết người ở trong đó! Mau mở cửa, nhanh!" Đúng lúc ấy, cửa lớn của cung điện vang lên một tràng âm thanh dồn dập.

Thấy vậy, Sở Phong vội vàng thu hồi Tu La Quỷ Phủ, giải Kết giới trận rồi đi tới trước cửa điện, mở cửa ra.

"Vào!" Sở Phong mới vừa mở cửa ra, một người liền lập tức chui vào, là Cố Bác.

Lúc này, vẻ mặt Cố Bác đầy hốt hoảng, mồ hôi nhễ nhại. Y nhảy vào đại điện xong liền vội vàng đóng cửa lại, đồng thời tiện tay bố trí một kết giới cách âm, rồi mới ôm lấy hai vai Sở Phong nói:

"Sở Phong, xảy ra chuyện rồi! Người đi mau đi, nếu không sẽ mất mạng đó!"

"Cố Bác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sở Phong bình tĩnh hỏi.

"Tóm lại, hội phó Cao đã nói cho ta chuyện người lấy được kì binh."

"Ông ấy nhờ ta tới báo cho người để người nhanh chóng rời nơi này. Vì bây giờ, dưới sự xúi giục của Giới Diêm, cả Nguyên Canh tông, Hỏa Thần môn, Bạch Tàng giáo, Tiêu Dao cốc, Kiếm Thần cốc và Chí Tôn sơn trang đã bắt tay với nhau hòng cướp đoạt Tu La Quỷ Phủ của người!"

"Có cả chuyện này sao? Ta thân là người của công hội Giới Linh, lẽ nào bọn họ dám khinh thường sự tồn tại của công hội Giới Linh sao?" Sở Phong khẽ nhíu mày, sở dĩ hấn yên tâm quay về chốn này là vì hấn biết công hội Giới Linh sẽ bảo vệ hấn, nhưng tình hình bây giờ rõ ràng đã thay đổi.

"Trước khác nay khác, Giới Diêm tung tin rằng Tu La Quỷ Phủ của người không chỉ là một kì binh đơn giản mà còn ẩn chứa huyền công và võ kỹ vô hạn, cũng như vô số món bảo vật."

"Nếu có thể nắm giữ những thứ Huyền công và võ kỹ này, thì thế lực ở khắp nơi sẽ tăng mạnh mẽ, thậm chí có thể phá vỡ sự trói buộc của Thiên Võ cảnh, bước vào Võ Quân cảnh, trở thành một thế hệ Võ Quân."

"Những lời ấy đã khiến cho thế lực nhiều nơi kích động, hôm nay bọn họ như sói như hổ, thề phải đoạt được Tu La Quỷ Phủ, mở ra bảo vật trong đó. Dưới tình hình này, công hội Giới Linh ta đã không thể bảo vệ người nữa rồi, không thì chúng nhất định sẽ liên kết lại tấn công công hội Giới Linh." Cố Bác nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Điều Kiện

Nói vậy, bên trong Tu La Quỷ Phủ này của ta căn bản không có bảo vật gì cả." Sở Phong tức giận đến nổi cắn răng nghiến lợi.

"Ta biết, phó hội trưởng Cao biết, đến cả Giới Diêm cũng biết, chúng ta đều biết, trong kỳ binh không thể có bảo vật gì."

"Nhưng người của các thế lực kia không biết. Bọn họ đều bị Giới Diêm dụ dỗ rồi, đối với lời của Giới Diêm tin tưởng vô cùng, không chút nghi ngờ."

"Giới Diêm thật sự quá thâm hiểm, hắn muốn lợi dụng sáu thế lực lớn để trừ khử người, nếu công hội Giới Linh dám nhúng tay thì hắn sẽ lợi dụng sáu thế lực lớn diệt trừ luôn công hội Giới Linh bọn ta."

"Người của tộc Giới thị cũng giống như công hội Giới Linh ta đều có quan hệ mật thiết với hoàng triều Khương Thị, nếu người của tộc Giới thị liên kết cùng sáu thế lực lớn thì hoàng triều Khương thị cũng tuyệt đối không quản." Giọng của Cố Bác đầy kích động, thần sắc hoảng loạn, có thể thấy hắn ta vừa tức giận vừa sợ hãi vô cùng.

Mà giờ khắc này, chân mày Sở Phong hơi nhíu lại, ánh mắt thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: "Hay cho một Giới Diêm thâm hiểm như vậy, rồi sẽ có ngày, ta sẽ khiến hắn phải trả giá."

"Oành" Mà ngay lúc này, cửa điện vốn đóng đột nhiên mở ra, một luồng khí thịnh nộ tràn vào, dễ dàng phá tan kết giới mà Cố Bác bố trí.

"Cẩn thận." Thấy vậy, Sở Phong vội vàng nắm lấy vai Cố Bác, thân người nhanh nhẹn phóng ra sau, mới tránh được luồng khí đó, nếu không thì với tu vi của Sở Phong chưa nói, với tu vi của Cố Bác nhất định đã bị đánh cho trọng thương rồi.

"Xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt"

Theo sát phía sau, bảy thân ảnh mạnh mẽ xông lên đứng ở trung tâm đại điện, bảy người này không phải ai khác.

Chính là phó tộc trưởng của Giới thị.

Tông chủ của Nguyên Canh tông.

Môn chủ của Hỏa Thần môn.

Giáo chủ của Bạch Tàng giáo.

Cốc chủ của Tiêu Dao cốc.

Cốc chủ của Kiếm Thần cốc.

Cùng trang chủ của Chí Tôn sơn trang.

Sau khi bọn họ bước vào, cửa điện cũng theo đó mà đóng lại, phong tỏa mọi đường lui của Sở Phong.

"Nhanh như vậy một con chuột nhỏ đã chạy tới rồi, là mật báo sao?" Giới Diêm hí mắt lại, lạnh lùng nhìn Cố Bác.

"Hay lắm, Cao Kỳ Chí của công hội Giới Linh thật không ra gì, sớm biết hãn sẽ mật báo, đã không thương lượng cùng hãn chuyện này." Tông chủ của Nguyên Canh tông tức đến độ cắn răng nghiến lợi.

"Ơ kìa, người kích động cái gì, người không phải vẫn còn đây sao?" Môn chủ của Hỏa Thần môn nhìn tay phải của Sở Phong, tà ác cười một tiếng.

"Các người đây là muốn làm gì? "Sở Phong chặn cho Cố Bác ở phía sau, ánh mắt sáng như đuốc, cao giọng hỏi.

"Sở Phong tiểu hữu, đừng sợ, bất kể tiểu tử này nói với người cái gì, nhưng thực tế bọn ta đều không có ác ý."

"Chẳng qua là lão phu hoài nghi, Tu La Quỷ Phủ của tiểu hữu mới là nơi thật sự mà vạn yêu trong núi ở, mà chính vị cao thủ Tu Vũ thâm sâu không lường được kia đã đem bảo vật người để lại toàn bộ cất giữ vào trong Tu La Quỷ Phủ."

"Vì thế, bọn ta muốn mượn Tu La Quỷ Phủ của Sở Phong tiểu hữu dùng một chút. "Giới Diêm cười híp mắt nói.

"Mẹ kiếp, trong kì binh, sao có thể chứa bảo vật, bây giờ Tu La Quỷ Phủ đã nhận ta làm chủ, ta đối với nó rõ như lòng bàn tay, đây chỉ là một kì binh bình thường, trong đó căn bản không có bảo vật gì cả." Sở Phong hừ lạnh nói.

"Sở Phong tiểu hữu, lời này người nói không tính, mặc dù Tu La Quỷ Phủ này nhận người làm chủ, nhưng không đồng nghĩa với việc nó là của người, suy cho cùng đây vẫn là thành quả mọi người cùng nhau hợp lực đoạt về."

"Chẳng lẽ nói, nó nhận người làm chủ liền là của người sao, rồi bọn ta cái gì cũng không có, bận rộn không công một trận, còn hi sinh một cách vô ích mấy vị cao thủ cảnh giới Thiên Vũ sao?" Giới Diêm lạnh giọng chất vấn.

"Oành"

Nhưng chính lúc này đây

Cánh cửa điện vốn đóng lại đột nhiên mở, sau đó mấy thân ảnh bay vút vào, là phó hội trưởng của công hội giới linh - Cao Kỳ Chí, đồng thời còn có công hội giới linh, những cao nhân của Chí Tôn sơn trang, đến cả Từ Trọng Vũ cũng có mặt.

"Các người làm gì vậy? Ban ngày ban mặt, lẽ nào muốn ra tay với cả người của công hội giới linh bọn ta sao?" Cao Kỳ Chí cũng không phải dạng người dễ đối phó, vừa vào liền cúi kinh quát, còn về những người đằng sau kia, những người của công hội giới linh như Từ Trọng Vũ mặt mũi cũng đằng đằng sát khí, lời lẽ không khoan nhượng, dáng điệu như vung tay liền có thể xuất chiêu.

"Phó hội trưởng Cao, người bảo vệ Sở Phong như vậy, chẳng lẽ là muốn một mình nuốt cả bảo vật sao?"

"Đúng vậy, đến cả phó tộc trưởng Giới đều biết, Tu La Quỷ Phủ kia có chứa bảo vật, lẽ nào linh sư của Lam Bào giới như người lại không biết sao?"

"Hừ, uống công ta kính trọng người là một vị cao nhân tiền bối, không nghĩ tới người hèn hạ vô sỉ như vậy. "

Thế nhưng, còn không đợi Giới Diêm nói gì, mấy vị tông chủ khác liền hừ lạnh, nhìn bộ dáng của bọn họ rõ ràng bị Giới Diêm dụ dỗ rồi, hơn nữa còn hạ quyết tâm nhất định phải đoạt được Tu La Quỷ Phủ của Sở Phong.

Vì bảo vật bên trong Tu La Quỷ Phủ, bọn họ không ngờ lại không tiếc dám đối đầu cùng nhân vật tầm cỡ như công hội giới linh.

"Mẹ kiếp, trong kì bình sao có thể có bảo vật, người có chút hiểu biết nào không vậy?" Cao Kỳ Chí tức đến xanh mặt, lớn tiếng chửi rủa.

Nhìn tình hình trước mắt, những nhân vật tầm cỡ không ngừng cãi vã, Sở Phong khẽ nheo hai mắt, thầm tính toán trong lòng, sau đó đột nhiên mở miệng nói:

" Xem ra chư vị nhất định là phải lấy được Tu La Quỷ Phủ này, Sở Phong ta cũng không phải người không hiểu chuyện cũng không muốn làm khó chư vị."

" Chư vị nói bên trong Tu La Quỷ Phủ này chứa bảo vật, muốn đem Tu La Quỷ Phủ đi rồi tìm cách mở bảo vật này. Được, Sở Phong ta đáp ứng chư vị, nhưng, chư vị cũng phải đáp ứng ta một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Nghe lời này, tất cả những người có mặt đều thay đổi thần sắc, không khỏi ngừng cãi vã, nhìn về phía Sở Phong, bắt đầu truy vấn.

Tuy nói, bọn họ đều đã hạ quyết tâm muốn đoạt lấy Tu La Quỷ Phủ, nhưng suy cho cùng Sở Phong từng cứu bọn họ, về tình về lý bọn họ cũng không thể bức người quá đáng, huống hồ Sở Phong còn được công hội giới linh bảo vệ, bọn họ càng phải có chừng mực.

Thật ra, giữa nơi đông người, bọn họ cũng không muốn làm lớn chuyện, cho dù bảo vật có sức hấp dẫn rất lớn với họ, nhưng nếu phải thật sự đại chiến một trận để đổi lấy thì bọn họ cũng không muốn. Nếu có thể giải quyết trong hòa bình thì thực là điều mà ai cũng mong muốn.

"Chư vị, các vị đem đến cho ta một triệu viên Huyền Châu, thì Tu La Quỷ Phủ này liền cho chư vị, bất kể chư vị muốn nghiên cứu như nào ta cũng không quản nữa." Sở Phong nói.

" Cái gì? Một triệu viên Huyền Châu? Người đòi hỏi thực quá đáng. " Vừa nghe Sở Phong nói như vậy, nhiều người mặt đã xanh ngắt.

Cho dù thế lực của bọn họ có lớn nữa, nhưng một triệu viên Huyền Châu cũng tuyệt đối không phải con số nhỏ, kể cả bảy thế lực lớn cùng nhau góp lại, mỗi thế lực ít nhất cũng phải mấy trăm ngàn viên, đều không phải ít.

"Chư vị, không phải từng nói bên trong Tu La Quỷ Phủ này có bảo vật mà cao nhân Tu Vũ để lại sao? Mà bảo vật này tuyệt đối không chỉ đáng một triệu viên Huyền Châu chứ?"

"Chỉ cần chư vị đem một triệu viên Huyền Châu đến cho ta, Tu La Quỷ Phủ này là của chư vị, bất luận chư vị tìm thấy gì trong này, ta đều không cần đến nửa phần." Sở Phong nói.

"Cái này..." Khoảnh khắc này, mọi người đều bắt đầu do dự, thật vậy, nếu đúng như Giới Diêm nói, bên trong Quỷ Phủ kia có Vũ Kĩ vô song, có bảo vật vô giá, thì một triệu viên Huyền Châu thật không thấm vào đâu.

"Được, ta đáp ứng người." Đột nhiên, Giới Diêm mở miệng, nhưng sau đó hắt lại lạnh giọng bổ sung: "Nhưng mà nếu muốn mở được bảo vật bên trong Tu La Quỷ Phủ, ta cần cắt đứt liên lạc của người và nó, cho nên, ta cần bàn tay phải của người."

"Người dám?" Sau khi nghe yêu cầu của Giới Diêm, còn không chờ Sở Phong mở miệng, Cao Kỳ Chí, Từ Trọng Vũ cùng với Cố Bác và người của công hội giới linh đã nổi cơn thịnh nộ, chặt đứt cánh tay của một người tài, đây dường như là chặt đứt hơn nữa con đường sau này của hắn.

Thế nhưng, đối với yêu cầu của Giới Diêm, Sở Phong lại cười ha ha một tiếng, sau đó ánh mắt trở nên sắc bén dị thường, nhìn chăm chăm Giới Diêm nói: "Một triệu viên Huyền Châu đặt trước mặt ta, bàn tay phải này là của người."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Cần Tiền Không Cần Mạng

Ha ha, được, sáng khoái."

"Các vị, chỉ là một trăm vạn viên Huyền Châu mà thôi, tám thế lực chúng ta, mỗi thế lực lấy ra mười hai vạn năm nghìn viên Huyền Châu là được rồi, không có ý kiến gì chứ?" Giới Diêm nói.

"Không có ý kiến gì." Mấy vị tông chủ khác cũng đáp, chỉ có người của công hội Giới Linh là không nói tiếng nào, mà kinh ngạc nhìn Sở Phong, không biết Sở Phong đang nghĩ gì.

"Không, là bảy thế lực của các người thôi." Nhưng Sở Phong đột nhiên mở miệng.

"Người đây là có ý gì?" Tông chủ của Nguyên Cương tông phản nộ hỏi.

"Sở Phong ta thân là người của công hội Linh Giới, làm sao có thể đòi này nọ của thế lực của mình chứ, huống hồ cánh tay phải này của ta, người của công hội Giới Linh ta cũng sẽ không cần, ta tin chắc rằng bảo tàng bên trong Tu La Quỷ Phủ này bọn họ cũng sẽ không cần."

"Cho nên, cuộc giao dịch này, chính là lấy danh nghĩa cá nhân của riêng Sở Phong ta và bảy thế lực các người." Sở Phong cười nhạt nói.

"Người..." Nghe được những lời này, những người ở đây đều thay đổi sắc mặt, tuy rằng Sở Phong nói những lời này ngoài mặt xem như hợp tình hợp lý nhưng trên thực tế, cũng cố ý để bọn họ lấy ra nhiều máu hơn.

"Các vị, chỉ là lấy thêm một phần Huyết Châu mà thôi, chẳng nhẽ có vậy cũng không thể lấy ra được hay sao?"

"Như vậy, mỗi thế lực chúng ta sẽ lấy ra mười lăm vạn viên Huyền Châu, về phần năm vạn viên thừa ra này, coi như là thêm một phần bồi thường cho Sở Phong tiểu hữu."

"Dù sao Sở Phong tiểu hữu cũng là vị Tu Vũ Thiên mới, lại mất đi một cánh tay, khó tránh khỏi ảnh hưởng tới việc tu võ sau này." Giới Diêm âm lãnh cười, trong lời nói có ý châm chọc."

"Nói rất đúng, chỉ là thêm một ít Huyền Châu mà thôi, chẳng lẽ chúng ta không lấy ra nổi sao, Sở Phong tiểu hữu, một trăm linh năm vạn viên Huyền Châu này, cũng đủ cho người sung túc nửa đời sau rồi? Ha ha ha..."

Cùng lúc đó, mấy vị tông chỉ khác cũng cười lên ha hả, trong lời nói mang theo chút đắc ý, cùng với một chút trào phúng, ám chỉ Sở Phong cần tiền không cần mạng.

Mà đối với sự trào phúng của bọn họ, Sở Phong chỉ mỉm cười, tay phải nắm lại, Tu La Quỷ Phủ liền xuất hiện trong tay, nói với mọi người: "Một trăm linh năm viên Huyền Châu có đủ cho ta sống nửa đời sau hay không, không cần các người phải quan tâm."

"Tóm lại, lấy một trăm linh năm viên Huyền Châu ra, Tu La Quỷ Phủ này sẽ chính là của các người."

"Cái này..."

Đám người Giới Diêm thực sự đã bị Sở Phong làm khó, có ai không có việc gì lại mang hơn mười vạn viên Huyền Châu trong người không. Lấy hết tài sản của mỗi thế lực của bọn họ tập hợp lại, nhiều lắm cũng chỉ có thể lấy ra một hai vạn viên Huyền Châu mà thôi."

"Tần trang chủ, ông xem..." Vì vậy, dưới tình huống này, mọi người đều hướng ánh mắt cầu cứu về hướng trang chủ của Chí Tôn sơn trang - Tần Lô.

"A, các vị, Huyền Châu của Chí Tôn sơn trang ta cũng là có hạn, thật sự không lấy ra được."

Thấy vậy, Tần Lô vội vàng cười làm lành, tuy rằng một trăm vạn viên Huyền Châu, Chí Tôn sơn trang của ông ta chấp vá lung tung, đập nồi bán sắt cũng có thể gom được nhưng ông ta cũng sẽ không ngốc như vậy, dù sao một trăm vạn viên Huyền Châu cũng không phải là số lượng nhỏ, chắc chắn sẽ khiến cho Chí Tôn sơn trang tổn thất nặng nề.

"Thế nào? Không lấy ra được sao? Thì ra các vị tông chủ cũng không giàu có như trong tưởng tượng của ta." Xem bộ dạng của các vị trước mặt, Sở Phong châm chọc cười nói.

"Vô lý, làm gì có ai vô duyên vô cớ lại để nhiều Huyền Châu trên người như vậy?" Tổng chủ của Nguyên Cương tông hung hăng trừng mắt nhìn Sở phong.

"Hừ, đó là chuyện của các người, cho các người thời gian mười ngày phải đem một trăm vạn viên Huyền Châu đặt trước mặt ta, nếu không dừng trách ta đổi ý." Sở Phong hừ lạnh một tiếng, thái độ vô cùng bá đạo và ác liệt.

"Cái gì? Thời gian mười ngày, quá ngắn rồi."

"Đó là chuyện của các người."

"Không liên quan tới ta."

"Người..." Nghe Sở Phong nói vậy, mấy vị tông chủ đều bị chọc tức không nhẹ.

Nhưng Giới Diêm vẫn luôn lạnh nhạt lại mỉm cười nói: "Sở Phong tiểu hữu, vậy thì mười ngày sau không gặp không về, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng giở trò, nếu không sẽ không có ai có thể bảo vệ cho ngươi đâu."

Nói xong câu đó, Giới Diêm và những người còn lại trao đổi ánh mắt, liền chuẩn bị rời khỏi.

"Tần Lôi trang chủ, thì ra đây là cách ông cảm ơn tôi cứu mạng ông sao, hôm nay Sở Phong ta thật là thêm kiến thức rồi." Lúc bọn họ xoay người rời khỏi, Sở Phong đột nhiên mở miệng nói, trong mắt híp lại, tràn đầy sát ý.

Nghe được những lời này, sắc mặt Tần Lôi lập tức biến hóa, có chút áy náy nhưng cũng có chút tức giận, do dự một chút ông ta cũng không nói gì, chỉ bước nhanh đi.

"Sở Phong, huynh điên rồi sao? Huynh thật sự muốn tặng Tu La Quỷ Phủ này cho bọn họ hay sao?" Sau khi người của bảy đại thế lực đi rồi, Cố Bác không hiểu hỏi.

"Chỉ là Tu La Quỷ Thủ cũng không là gì cả, dù sao chỉ là một món kỳ binh mà thôi, thứ này sau này chỉ cần có cơ duyên, không phải là không thể có được."

"Nhưng mà Sở Phong huynh đệ, huynh cam nguyện dùng một bàn tay đổi lấy trăm vạn viên Huyền Châu sao, cái này thật sự quá mức tắc trách rồi." Từ Trọng Vũ lắc lắc đầu.

"Người của Giới thị luôn không vừa mắt Sở Phong tiểu hữu, nhất là khi phát hiện Sở Phong tiểu hữu là một vị thiên tài hiếm thấy lại càng luôn muốn trừ bỏ Sở Phong tiểu hữu, cho dù không có việc ngày hôm nay, bọn họ cũng sẽ nghĩ cách đối phó với Sở Phong tiểu hữu."

"Nhưng mà, Sở Phong tiểu hữu là người của công hội Giới Linh, chúng ta lại trở mặt nhìn người mất một bàn tay, thật là..." Phó hội trưởng Cao mặt đầy áy náy.

"Phó hội trưởng, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, công hội Giới Linh có ân tình với Sở Phong ta, Sở Phong ta luôn ghi nhớ trong lòng, cục diện hôm nay vốn là do mình ta tạo thành, ta thật sự không muốn bởi vì ân oán cá nhân của ta mà liên lụy tới cả tòa công hội, khiến cho người vô tội chết vì ta." Sở Phong nói.

"Haizz." Phó hội trưởng Cao bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó chân thành nói: "Sở Phong tiểu hữu, không biết lão phu có thể giúp gì được cho người không?"

Thấy thế, Sở Phong nhìn xung quanh, không thấy gì khác lạ mới ghé vào tai phó hội trưởng Cao nói:

"Ta cần một viên cấm dược có thể tăng tu vị, phẩm chất càng cao càng tốt, không cần quan tâm tới tác dụng phụ."

"Ta cần ít nhất mười viên để có thể phá vỡ phù công kích kết giới màu lam, không biết phó hội trưởng, có thể giúp ta không?"

"Sở Phong tiểu hữu, người là..." Nghe được những lời này, nét mặt của phó hội trưởng cao lập tức biến đổi, đôi mắt già nua kia trừng to lên, dường như đang nghĩ tới cái gì đó.

Mà lại nhìn Sở Phong đang nở nụ cười, hình như tâm ý đã quyết, chỉ chờ câu trả lời của phó hội trưởng Cao.

"Haizz, có lẽ cũng không còn biện pháp nào nữa, chỉ là từ nay về sau, Sở Phong tiểu hữu sẽ càng ngày càng thêm khó khăn rồi."

Phó hội trưởng Cao đầy bất đắc dĩ, lại bổ sung thêm một câu: "Nhưng Sở Phong tiểu hữu yên tâm, trong vòng mười ngày, ta nhất định sẽ cho người một câu trả lời hài lòng."

Sau đó, phó hội trưởng Cao và những người của công hội Linh Giới lại nói chuyện với Sở Phong một hồi lâu, mọi người còn cùng nhau ăn một bữa tiệc tối phong phú, đến tối mới rời khỏi.

Nhưng vì sự an toàn của Sở Phong, Từ Trọng Vũ và Cố Bác vẫn ở lại cùng với hắn, phòng ngừa có người mai phục, âm thầm ra tay với Sở Phong.

Đương nhiên, đám người Giới Diêm cũng không tin tưởng Sở Phong cho nên vẫn luôn âm thầm theo dõi hắn, nếu Sở Phong có hành động chạy trốn, bọn họ sẽ trực tiếp ra tay với Sở Phong, thậm chí kết thúc tính mạng của hắn

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Người Trẻ Tuổi Diên Cuồng

Sau khi thỏa thuận với Sở Phong xong thì bọn người Giới Diêm dùng thủ đoạn đặc biệt liên lạc với thế lực của mình, muốn sai người đưa Huyền châu tới sơn trang Chí Tôn bằng tốc độ nhanh nhất.

Vì đề phòng, họ cũng thực hiện một vài phương án dự phòng, để đảm bảo trong vòng mười ngày có thể thu thập cho Sở Phong một trăm lẻ năm vạn viên Huyền châu.

Khi bọn người Giới Diêm bận túi bụi thì Sở Phong lại rất nhàn nhã, cùng với Từ Trọng Vũ, Cố Bác và người cùng thế hệ của công hội Giới Linh hoặc là chè chén hăng say, hoặc là đánh cờ nói chuyện phiếm.

Thậm chí còn cùng với nữ đệ tử của sơn trang Chí Tôn uống rượu chơi đùa, vui sướng vô cùng.

Làm cho những kẻ theo dõi Sở Phong luôn phải ăn gió nằm sương rất muốn chửi mắng, thế nhưng chỉ có thể chửi thầm mà thôi.

Ngày này qua ngày khác, rất nhanh đã tới thời điểm quan trọng nhất của đại hội Thông gia, những người tham gia đại hội lại tụ tập trên đỉnh núi một lần nữa.

Những nhân vật lớn cùng cấp bậc với Tông chủ cũng từ trong tối đi ra ngoài sáng, tham gia vào buổi đại hội long trọng này, làm cho rất nhiều người reo hò vui vẻ.

Những người không biết rõ sự thật còn tưởng rằng danh dự của sơn trang Chí Tôn rất cao, có thể mời rất nhiều nhân vật lớn của những thế lực siêu cấp tới tham gia đại hội lần này.

Mà theo quy tắc của đại hội Thông gia trước đó đã lập ra thì những mỹ nữ tham gia đại hội này, cần ở trước mặt mọi người nói ra ý trung nhân của mình, nếu người kia đồng ý thì hai nhà sẽ trở thành thông gia.

Không thể không nói, Sở Phong cũng rất có sức hút, trừ Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ ra, Sở Phong là người được yêu thích nhất, đã có bảy trên một trăm cô gái tỏ tình với Sở Phong trước mặt mọi người, đồng ý kết làm phu thê với Sở Phong, hi vọng có thể đi cùng Sở Phong.

Loại tình huống này làm cho Sở Phong cảm thấy kinh ngạc, người ngoài còn cảm thấy hâm mộ thế nhưng lại để cho Đường Nhất Tu, Bạch Vân Phi, Tống Thanh Phong và Lưu Tiêu Dao tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi.

Bởi vì bọn họ không thể tưởng tượng được rằng sức hấp dẫn của mình lại kém Sở Phong, một thằng nhãi mà mình xem thường.

Thế nhưng, ngạc nhiên nhất lại là Sở Phong từ chối tất cả lời tỏ tình của bảy mỹ nữ, không đồng ý kết hôn với người nào cả, kết quả này làm cho mọi người đều kinh ngạc.

Vậy mà còn có một người càng gây kinh ngạc hơn cả Sở Phong đó chính là mỹ nữ được quan tâm nhất trong đại hội lần này - Từ Linh.

Từ Linh được mọi người coi là Thánh nữ, được vô số người mong đợi thế nhưng lại không xuất hiện, dùng lý do là bế quan tu luyện để từ chối không tham gia lần đại hội Thông gia lần này.

Từ Linh còn nhờ người tuyên bố một tin tức, đó chính là nàng đã yêu một người đàn ông, còn người đàn ông này là ai, nàng muốn sau khi xuất

quan mới thông báo cho mọi người.

Với tình huống này thì sơn trang Chí Tôn cũng rất bất lực, dù sao thân phận của Tử Linh rất đặc biệt, bọn họ không có quyền yêu cầu hay ra lệnh cho Tử Linh.

Vì để bù đắp cho mọi người nên sơn trang Chí Tôn đồng ý cho mọi người ở lại thêm một đoạn thời gian, chờ tới khi Tử Linh xuất quan và thông báo tên người yêu của mình mới phải rời đi.

Không thể không nói, Tử Linh có rất nhiều fan, gần chín phần mười đàn ông đều lựa chọn ở lại, muốn chính tai mình nghe ý trung nhân của Tử Linh là ai, cũng muốn nhìn Tử Linh nhiều hơn một chút.

Đương nhiên, nhiều người vẫn mơ ước tới độ ảo tưởng đó là ý trung nhân của Tử Linh chính là mình, sau đó hai người kết hôn trong vui vẻ và hạnh phúc.

Qua mấy ngày sau, cách ngày hẹn chỉ còn một ngày, bọn người Giới Diêm cũng đã chuẩn bị xong, đã gom đủ trăm vạn viên Huyền châu rồi.

Cũng vào ngày hôm đó, Cao Kỳ Chí - phó hội trưởng của công hội Giới Linh, người đã đồng ý một yêu cầu của Sở Phong đã đi tới nơi ở của Sở Phong.

"Sở Phong, đây là vật người cần, những ngày này ta bế quan là để chế tạo nó cho người đó." Cao Kỳ Chí đưa cho Sở Phong một cái túi Càn Khôn.

Khi Sở Phong quan sát thì thấy bên trong cái túi có hai viên thuốc và hai mươi ba tấm phù công kích rất đặc biệt.

Viên thuốc cấm này rất bá đạo, là một viên thuốc cấm kinh khủng nhất trong số tất cả thuốc cấm mà Sở Phong đã gặp, nếu Sở Phong ăn viên thuốc

cấm này thì tu vi của hắn có thể tăng từ Huyền võ tứ trọng thiên vọt thẳng tới Huyền võ thất trọng thiên.

Nếu phối hợp thêm Thần lô trong máu của hắn thì Sở Phong có thể tăng lên tới Huyền võ cửu trọng thiên, Sở Phong cũng không biết khi mình có được tu vi Huyền võ cửu trọng thiên tăng thêm binh khí nơi tay thì sẽ kinh khủng như thế nào.

Ngoài một viên thuốc cấm này ra còn có một viên thuốc chữa thương nữa, viên thuốc này chính là do hội phó Cao tự mình chuẩn bị cho Sở Phong.

Ông biết Sở Phong muốn làm gì cho nên cố tình chuẩn bị thuốc chữa thương, bởi vì sau khi dùng thuốc cấm sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng, nếu có viên thuốc chữa thương này thì sẽ bớt đau đớn và sẽ giảm nhẹ di chứng hơn.

Còn hai mươi ba tấm phù công kích kia thì càng là đồ tốt, ẩn chứa trong đó là một sức mạnh cực kỳ khủng bố, có thể phá vỡ kết giới màu lam một cách dễ dàng, nếu bị tấm phù này đánh trúng thì kể cả cường giả cảnh giới Thiên võ cũng sẽ bị thương rất nặng, thậm chí là chết không toàn thây.

Những tấm phù công kích này thì kể cả giới linh sư áo lam bình thường đều không làm được, phải là cao thủ có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, thực lực cũng phải cao cường, lực kết giới sử dụng cực kỳ khéo léo và tài tình mới có thể làm ra.

"Cảm ơn ngài, hội phó Cao, Sở Phong ta sẽ ghi nhớ trong lòng, ngày sau chắc chắn sẽ báo đáp."

Sở Phong nhìn lại hội phó Cao một cách cẩn thận thì thấy chỉ vài ngày này thôi mà ông lão này đã già đi rất nhiều, hai mắt không có tinh thần, khuôn mặt tái nhợt giống như người mắc bệnh nặng vậy.

Hội phó Cao trở nên như vậy bởi vì giúp Sở Phong chế tạo những vật này, đã hao phí rất nhiều tinh lực, thậm chí tuổi thọ cũng mất, phải nói là bỏ ra công sức cực lớn.

"Sở Phong, đừng nói như vậy, ta chính là phó hội trưởng của công hội Giới Linh mà không thể bảo vệ được người, ta rất xấu hổ." Hội phó Cao thở dài một tiếng, sắc mặt rất xấu hổ.

"Phó hội trưởng, công hội Giới Linh là một thế lực rất tốt, mặc dù ta chỉ ở đây một thời gian ngắn thế nhưng rất nhiều người trong công hội đều coi ta là người nhà vậy, rất tốt."

"Chỉ nói ngài thôi, ngài và ta không thân cũng chẳng quen, chỉ vì ta là người của công hội Giới Linh mà ngài làm nhiều chuyện vì ta như vậy, Sở Phong rất biết ơn, cho nên ngài đừng có xấu hổ."

"Bởi vì người phải xấu hổ chính là ta, tính cách của ta như thế nào, ta biết rõ nhất, ta chính là một người làm việc mà không nghĩ tới hậu quả, rất thích gây rối, không ai có thể xử lý hậu quả cho ta, bởi vì không thể xử lý hết được."

"Mặc dù ta hay gây rối thế nhưng cũng có năng lực gỡ rối, chỉ dựa vào chính mình cũng có thể sống rất tốt."

"Vậy nên ngài hãy yên tâm, ngày mai ta nhất định sẽ rời khỏi đây một cách an toàn, bọn họ không giết được ta, chỉ có thể tự mình trả giá đắt cho sự tham lam của chính mình." Khi nói ra những lời này thì vẻ mặt của Sở Phong rất tự tin.

Thấy vậy, hội phó Cao cũng cười một cách thoải mái: "Không thể không nói, người là người điên cuồng nhất mà ta đã gặp thế nhưng người cũng chính là người mà ta coi trọng nhất."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Uy Lực Của Tu La Quỷ Phủ

Kế hoạch của Sở Phong rất đơn giản...

Khi hắn phát hiện người của Giới Diêm đã hạ quyết tâm, bằng tất cả mọi giá đều phải cướp lấy Tu La Quỷ Phủ, Sở Phong liền quyết định tương kế tựu kế.

Hắn nói dối là sẽ chấp nhận giao dịch với người của Giới Diêm nhưng trên thực tế lại không giao dịch gì cả. Hắn chỉ lợi dụng ý muốn chiếm đoạt Kỳ binh của bọn chúng để đổi lấy một triệu viên Huyền châu, để tăng cường thực lực cho bản thân.

Sau khi Huyền châu nằm trong tay, đừng nói đến việc chặt đứt cánh tay của mình, ngay cả Kỳ binh Sở Phong cũng không bao giờ để lại, và không chút do dự chạy trốn. Đối với thuốc cấm, công kích phù lấy từ chỗ Phó hội trưởng Cao cũng đã được chuẩn bị đầy đủ.

Tuy rằng đã chuẩn bị kỹ càng nhưng không thể phủ nhận vẫn tồn tại nguy hiểm rất lớn. Có thể nói lần này chỉ được phép thành công không được phép thất bại. Nếu như thất bại, Sở Phong sẽ cận kề với cái chết, không ai có thể cứu được hắn.

Sáng sớm ngày này, Sở Phong đã dậy từ rất sớm, đem viên thuốc cấm đáng sợ giấu trong miệng mình, ngồi tại nội đại điện của cung điện, chờ đợi người của Giới Diêm đến.

Còn về Phó hội trưởng Cao, Từ Trọng Vũ, Cố Bác của Công hội giới linh cũng đã đến đại điện, nơi tiến hành giao dịch từ rất sớm, đứng ở phía

sau Sở Phong.

"Uỳnh!"

Cuối cùng, cánh cửa đóng kín của đại điện cũng đột nhiên mở ra. Bảy người bay vào trong, đó chính là Giới diêm, Tần Lô,...

"Bịch!" Sau khi bước vào, Giới Diêm cũng không phí lời mà trực tiếp vứt bảy cái túi càn khôn xuống trước mặt Sở Phong, nói: "Một triệu viên Huyền châu, không thiếu một viên, còn dư năm vạn viên coi như tặng người."

"Sau khi kiểm tra kỹ càng, xác nhận không có sai sót, người hãy giao Tu La Quỷ Phủ ra đây, sau đó hãy tự chặt tay phải."

Khi nói những lời này, Giới Diêm chưa hành động nhưng đám người Tần Lô đứng sau hẳn đều đang ở thế bao vây bốn phương tám hướng, muốn vây lấy Sở Phong. Có thể thấy chúng cũng sợ Sở Phong là kẻ nuốt lời, nhận tiền rồi chạy mất.

Suy cho cùng, trong địa cung ở núi Vạn Yêu hôm đó, bọn chúng đã chứng kiến thân pháp võ kỹ mà Sở Phong thi triển. Tốc độ đó khiến chúng không thể không đề phòng.

Sở Phong cũng không khách khí, khua mạnh một cái, đem bảy túi càn khôn nắm trong tay, sau đó dùng Tinh thần lực để kiểm tra, phát hiện đúng là có một triệu không trăm năm mươi ngàn viên Huyền châu, không thiếu một viên, đúng hàng thật, giá thật.

Lúc này, trong lòng Sở Phong cảm thấy mừng rỡ. Một triệu không trăm năm mươi ngàn viên Huyền châu, đó là một con số cực kỳ lớn, có thể khiến quá trình tu luyện của hắn phát triển vượt bậc.

Sau khi nhận Huyền châu, Sở Phong từ từ đứng lên, buông cây Tu La Quỷ Phủ trong tay xuống, nhìn một lượt bảy người, nói:

"Các vị quả nhiên giữ chữ tín. Chỉ có điều cây Tu La Quỷ Phủ này tôi phải đưa cho ai?"

"Ừc!"

Trông thấy Tu La Quỷ Phủ trong tay Sở Phong, ánh mắt của bảy người liền trở nên sáng trưng, thậm chí có người không nhịn được liền nuốt nước miếng một phát. Bởi loại Kỳ binh này không phải là loại tầm thường. Nó có thể nhận chủ, ai mà chẳng muốn chiếm nó cho riêng mình.

"Kỳ binh này, lão phu cần mang về gia tộc. Nó sẽ do đích thân trưởng tộc đại nhân bố trí nghiên cứu mới có thể mở ra." Cuối cùng Giới Diêm cũng bình tĩnh nói.

Đối diện với câu nói của Giới diêm, mọi người cũng không có thắc mắc gì. Có thể thấy trước đó bọn chúng đã bàn bạc đưa cây Tu La Quỷ Phủ này cho ai xử lí.

"Vậy được. Giới Diêm Trưởng lão, ngài hãy cầm lấy." Sở Phong cười nhẹ, sau đó ném cây Tu La Quỷ Phủ đi. Nhưng Sở Phong ném với độ cong rất khác thường, ném với một độ cao chuẩn xác.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều không tránh khỏi bị Tu La Quỷ Phủ thu hút. Cùng lúc đó, Sở Phong cũng đem viên thuốc cấm giấu sẵn trong miệng nuốt xuống và luyện hóa khẩn cấp.

Đồng thời, Lôi đình trong huyết mạch của Sở Phong cũng chuyển động cấp tốc. Khi hai mắt Sở Phong xuất hiện đồ án Lôi đình, khí tức vô hình chung đã nhanh chóng dâng lên.

Tứ trọng, Ngũ trọng, Lục trọng, Thất trọng, Bát trọng, Cửu trọng, đúng như Sở Phong dự liệu, thực lực của Sở Phong đã tăng lên đến cấp thứ chín.

Vào lúc này, Sở Phong có thể rõ ràng cảm nhận được, sức mạnh trong cơ thể đáng sợ đến thế nào. Sức mạnh này sắp vượt khỏi giới hạn chịu đựng của cơ thể hân, cảm giác như sắp thoát khỏi cơ thể.

"Bịch!"

Đột nhiên, Sở Phong đứng thẳng người rồi vụt bay như một luồng ánh sáng. Hân không chạy về hướng cửa điện mà hướng thẳng lên phái trên đại điện, bay vút ra ngoài.

"Không ổn. Hân muốn bỏ chạy."

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về cây Tu La Quỷ Phủ nên vốn chẳng ai để ý đến Sở Phong. Khi bọn họ cảm thấy có điều không ổn, Sở Phong đã bay ra ngoài rồi. Hơn nữa còn sử dụng tốc độ nhanh như điện, phá vỡ phần đỉnh của đại điện mà đi ra ngoài.

"Hãy cầm lấy Tu La Quỷ Phủ trước". Thấy thế, Giới Diêm mặt biến sắc, vung tay, xuất ra một lực hút cực mạnh, tóm lấy Tu La Quỷ Phủ của Sở Phong, cầm chắc trong tay.

Có vẻ, trong khoảnh khắc cầm chắc Tu La Quỷ Phủ trong tay, Giới Diêm liền bố trí một tầng kết giới, bao trọn lấy Tu La Quỷ Phủ. Ông ta muốn ngăn cản quyền kiểm soát của Sở Phong đối với cây búa này.

"Vù vù!" Tuy nhiên, ngay khi kết giới đó vừa hoàn thành, Tu La Quỷ Phủ trong tay ông ta liền biến mất không thấy bất cứ dấu vết nào.

"Ha ha, lão già ngu ngốc, người cho rằng có thể cắt đứt mối liên hệ giữa ta và Tu La Quỷ Phủ sao? Cây Tu La Quỷ Phủ và ta là một thể thống

nhất, do tâm niệm của ta mà sinh, diệt. Ngoài ta ra không ai có thể khống chế được nó."

Cũng chính lúc này, từ trên không trung truyền đến tiếng cười chế giễu chẳng kiêng nể ai của Sở Phong.

Ngẩng đầu nhìn lên, mọi người mới phát hiện Sở Phong đã đục một lỗ lớn trên tòa cung điện này. Giờ đây hắn đã bay giữa không trung và trong tay vẫn nắm chặt Tu La Quỷ Phủ.

"Giết nó cho ta, đừng để nó sống." Giới Diêm nổi trận lôi đình, không thể tưởng tượng được sự việc vốn đã ông ta được sắp xếp ổn thỏa lại bị Sở Phong lừa cho một cú đau đớn.

"Thằng nhãi lừa đảo, dám can gan lừa bịp chúng ta, hôm nay hắn tự tạo nghiệp không thể sống, cũng đừng trách chúng ta không nể ơn cứu mạng ngày đó mà cướp mạng hắn."

Trong lúc này, sáu nhân vật cấp Tông chủ khác cũng bị Sở Phong làm cho giận đến tím mặt, sắc mặt thay đổi. Từng người, từng người bay lên, nhanh chóng đuổi theo về phía Sở Phong.

Tuy nhiên, Sở Phong sao có thể vẫn ở đó mà chờ chúng? Cho dù lúc này thực lực của Sở Phong rất mạnh có thể trạm chán với cường giả Thiên võ cảnh. Nhưng nếu phải đối mặt với bảy cường giả Thiên võ ngũ trọng cùng với lão già Lam bào giới linh sư, hắn không dám khinh suất. Cho nên mục đích của hắn rất rõ ràng, đó chính là tháo chạy.

"Vù vù!"

Chỉ có điều, Sở Phong còn chưa bay được bao xa, bầu trời trước mắt hắn bắt đầu xoay chuyển, bỗng dưng xuất hiện một luồng kết giới màu xanh hùng hậu, khóa chặt lấy vùng trời này, ngăn cản đường tiến của Sở Phong.

Đây chính là một trận pháp kết giới, hiển nhiên là có người đã sắp đặt trước việc này. Chỉ cần Sở Phong có hành động phản bội liền có người khởi động trận pháp kết giới này. Mục đích là để ngăn chặn Sở Phong trốn chạy.

"Sở Phong, xem người chạy đi đâu!"

Quả đúng như vậy, khi trận pháp này vừa mới mở ra, hai bóng người từ phía dưới bay lên, đó chính là hai vị trưởng lão của tộc người Giới thị, tất cả đều có thực lực Thiên võ nhất trọng.

"Đến đúng lúc lắm!"

"Vừa hay có thể dùng các người để thử uy lực của Tu La Quỷ Phủ này một chút." Tất nhiên lúc này Sở Phong sao có thể sợ chúng được. Tu La Quỷ Phủ trong tay khua mạnh, một luồng ánh sáng hình bán nguyệt xuất ra bùng nổ.

Lưỡi đao này dài hàng chục mét, vốn là màu đen nhưng lại tỏa ra một chút rực rỡ. Khi thi triển, nó mang một âm thanh gào thét điên cuồng của thú dữ, nơi mà nó đi qua đến không gian cũng xuất hiện những vết nứt lớn.

"Không ổn!"

Lúc này, sắc mặt hai vị trưởng lão của tộc người Giới thị liền biến sắc, khẽ nói "không ổn". Bởi trong lưỡi đao hình bán nguyệt màu đen đó, họ cảm nhận được khí tức chí mạng.

Nhưng lúc này đã quá muộn, chỉ trông thấy một luồng ánh sáng vụt qua, chỉ nghe thấy "xì" một tiếng, hai vị cường giả Thiên võ nhất trọng liền bị chém thành hai mảnh, ngay cả thần thức cũng bị hủy diệt, hoàn toàn mất đi sự sống.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Phá Trận

"Ha ha! Uy lực của Tu La Quỷ Phủ quả nhiên lợi hại. Có nó trong tay cùng với thực lực hiện tại, e rằng những người thực lực dưới Thiên Võ tam trọng đều không phải là đối thủ của ta." Lúc này, Sở Phong đứng sừng sững trên không, vô cùng vui mừng.

Trước mắt, đòn tấn công của Quỷ Phủ này mới chỉ ở mức thăm dò, còn chưa sử dụng toàn lực. Nếu vận dụng toàn lực, hai người đó chắc chắn sẽ thịt nát xương tan. Chỉ e lưỡi đao còn chưa chạm đến, chúng đã bị ép thành hai cục thịt rồi.

"Để ta xem người có thể phá bỏ được trận pháp kết giới này không."

Tuy vô cùng vui mừng nhưng lúc này Sở Phong không dám chậm trễ, hần bay thẳng lên trời, vung Tu La Quỷ Phủ trong tay chém thêm một nhát nữa.

Lần này, lưỡi đao màu đen còn mở rộng hơn trước rất nhiều, sức mạnh cũng tăng lên gấp nhiều lần. Không gian dao động mãnh liệt, trời đất rung chuyển, ngay cả không khí cũng bị chém thành hai phần: Linh, Nguyên, Huyền khí giữa đất trời đều không thể ngăn chặn được uy lực này mà bị đẩy lùi dần về phía sau.

"Uỳnh!" Cuối cùng, trên kết giới màu lam đỏ, lưỡi đao màu đen với sức mạnh khủng khiếp trong chớp mắt đã hóa thành một khối không khí cuồng bạo, cuộn cuộn kéo lên trên không trung.

"Mau xem, đó là gì vậy?"

Sự việc xảy đến rất đường đột khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trong Chí Tôn sơn trang, rất nhiều người không hiểu được sự tình đều bị âm thanh đỉnh tai nhức óc này thu hút, ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Đó chẳng phải là Sở Phong sao? Hắn đang làm gì vậy?"

"Trong tay hắn lại là thứ gì thế kia?"

Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng cũng có những người tinh mắt, chỉ liếc qua cũng nhận ra Sở Phong. Nhưng so với Sở Phong thì cây Tu La Quỷ Phủ trong tay hắn mới chính là thứ thú hút sự chú ý của mọi người.

Cho dù lúc này bọn họ không thể cảm nhận được sức mạnh của Tu La Quỷ Phủ. Nhưng với hình dạng của nó, dù họ có đứng ở một nơi xa liếc qua cũng không tránh khỏi được việc bị thu hút, thậm chí bị kinh ngạc, cảm thấy đó không phải là một binh khí tầm thường.

"Giới Diêm quả nhiên lợi hại, trận pháp kết giới do ông ta bố trí thật sự không phải loại ta có thể tự mình phá giải được."

Tuy rằng khối không khí vẫn đang phân tán ra nhưng dựa vào Tinh thần lực nhạy cảm, Sở Phong vẫn phát hiện Quỷ Phủ trong tay mình lại không thể phá bỏ được kết giới này. Điều đó chứng tỏ thủ đoạn của Giới Diêm thực sự rất lợi hại.

Sở Phong tin chắc, nếu kết giới này do Tử Linh bày trận, cây Tu La Quỷ Phủ của hắn chắc chắn sẽ dễ dàng phá vỡ được. Nhưng trước mắt, trận pháp kết giới do Giới Diêm bày trận, Sở Phong không có cách nào hóa giải.

Điều đó chứng tỏ, cho dù đều là Giới Linh sư áo lam nhưng kết giới cũng có độ mạnh yếu khác nhau. Mà độ mạnh yếu này có liên quan mật thiết đến thực lực luyện võ của Giới Linh sư.

"Sở Phong, ta sớm đã bày trận Thiên la địa võng ở đây, người đã hết đường chạy rồi." Đúng lúc này, phía sau Sở Phong truyền đến một giọng nói vang như sấm sét. Đó là đám người Giới Diêm đã đuổi kịp đến.

"Được lắm. Hôm nay ta sẽ phá vỡ Thiên la địa võng của người." Sở Phong lạnh lùng nói, tay trái thò vào trong túi càn khôn nhẹ nhàng tìm kiếm rồi lấy ra một lá bùa công kích.

"Đi đi." Ngón tay cong nhẹ, lá bùa công kích liền bùng nổ, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "uỳnh". Trận pháp kết giới màu lam đó liền bị phá vỡ, xuất hiện một lỗ hồng lớn.

Thấy vậy, Sở Phong cười một tiếng, khởi động Thanh Long dưới thân, vụt bay qua đó rồi từ lỗ hồng lớn, thoát khỏi kết giới.

"Đáng chết, lão già của Công hội Giới Linh quả nhiên đã ngầm ngầm giúp đỡ thằng quỷ này." Giới Diêm trông thấy liền nhận ra ngay lá bùa công kích mà Sở Phong sử dụng không phải do người bình thường chế tạo.

Trong cả đại lục Cửu châu, e rằng chỉ có người của ba thế lực là Hoàng triều Khương thị, tộc người Giới thị và Công hội Giới Linh mới có khả năng chế tạo ra loại lá bùa công kích này.

Hai thế lực trước chắc chắn sẽ không giúp đỡ Sở Phong, cho nên Giới Diêm chẳng cần nghĩ nhiều liền biết ngay ai là người đã giúp Sở Phong.

Chắc chắn đó là kẻ luôn đối đầu với ông ta – Cao Kỳ Chí.

"Hừ. Có điều ta muốn xem người còn bao nhiêu lá bùa công kích để có thể phá vỡ toàn bộ trận pháp kết giới này của ta. Ta xem người có thể phá vỡ được mấy trận." Nhưng, Giới diêm cũng chẳng lo lắng, bởi ông ta biết loại lá bùa công kích này, cho dù có là do Cao Kỳ Chí chế tạo thì cũng phải tiêu tốn một lượng lớn sức mạnh.

Trước đó, Cao Kỳ Chí sẽ không vô duyên vô cớ chế tạo ra loại lá bùa công kích này. Kể cả có chế tạo có lẽ cũng là để chuẩn bị đường lui cho Sở Phong. Thời gian chế tạo nó là trong mười ngày.

Trong vòng mười ngày, cho dù Cao Kỳ Chí có liên tục chế tạo, nhiều nhất cũng chỉ chế tạo được vài cái. Nếu không sẽ làm giảm tuổi thọ của lão ta, thậm chí còn gây ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

Vài cái lá bùa công kích, tuy rằng có thể phá vỡ trận pháp kết giới nhưng trong mười ngày, Giới Diêm cũng không rảnh rỗi, lấy cung điện mà Sở Phong ở làm trung tâm, bố trí mười ba trận pháp kết giới, phong tỏa một vùng trời lớn. Vì thế ông ta cho rằng, cho dù Sở Phong có vài cái lá bùa công kích trong tay cũng chẳng có đường tháo chạy.

"Vù vù vù!"

Quả đúng như dự đoán, sau âm thanh phản nộ của Giới diêm, cường giả của Công hội Giới Linh đã sớm đóng giữ trong trận pháp kết giới. Họ bắt đầu khởi động trận pháp kết giới đã được bố trí sẵn trước đó.

Mười hai trận pháp kết giới màu lam phồng thẳng lên, phong tỏa chân trời, đồ sộ khác thường. Người của Chí tôn sơn trang trông thấy há miệng trợn mắt, kinh ngạc ồ lên.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Nhưng ngay sau đó, kết giới được phân cách ở chân trời, lại bị Sở Phong phá vỡ từng, vượt qua từng cái từng cái một. Điều đó lại càng khiến cho mọi người há miệng trợn mắt, mặt đầy vẻ kinh sợ.

"Làm sao có thể? Sao bọn chúng có thể sử dụng nhiều lá bùa công kích đến vậy?"

Mắt nhìn Sở Phong cả chặng đường không thể bị cản, phá vỡ toàn bộ mười ba trận pháp kết giới do ông ta bố trí, vẻ bình tĩnh của Giới Diêm đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt tràn đầy sự kinh hãi, hoảng sợ.

Cái chính là, tốc độ của Sở Phong thật sự quá nhanh. Khi không gặp phải bất cứ chướng ngại nào, e rằng ông ta cũng không thể đuổi kịp hẳn được. Lúc này chỉ thấy Sở Phong đang cười một con Thanh Long, mang theo tiếng cười chế giễu, trong nháy mắt đã chẳng thấy bóng dáng ở chân trời.

"Đáng giận. Thật sự đáng chết. Thế mà lại để tên nhãi đó trốn rồi!"

"Mẹ nó, đó chính là một triệu không trăm năm mươi ngàn viên Huyền châu. Là một triệu không trăm năm mươi ngàn đấy."

Chứng kiến Sở Phong tháo chạy ngay trước mặt, Tông chủ Nguyên cương tông, Môn chủ Hỏa thần môn và những người khác giận đến tím mặt. Năm nắm trong tay áo phát ra âm thanh xèo xèo.

"Giới diêm, chẳng phải người nói người đã chuẩn bị hoàn hảo, Sở Phong tuyệt đối không thể thoát được sao? Bây giờ là cái tình huống quái quỷ gì vậy?" Trong lúc này, có người đã đem sự tức giận trút lên người Giới diêm.

Nếu đổi lại là bình thường, chẳng ai dám ăn nói với Giới Diêm như vậy. Nhưng hiện tại tình huống đã khác rồi, bọn họ bị tổn thất quá nhiều nên đã không thể khống chế sự tức giận của bản thân được.

"Hừ. Sự chuẩn bị của ta vốn chẳng có kẽ hở. Kết giới mà ta bố trí đừng nói Sở Phong, ngay đến các người cũng không thể phá giải được."

"Nhưng, ai mà biết có kẻ âm thầm giúp đỡ, tặng cho thằng nhãi Sở Phong lá bùa công kích đặc biệt. Các người xem, ta còn có thể làm gì?"

Trong lúc nói, Giới Diêm đưa mắt hướng về cung điện nơi Sở Phong ở, phía trên cung điện đó, có vài bóng người đang lơ lửng trên không trung. Đó chính là người của Công hội giới linh.

"Đồ phá đám, Công hội Giới Linh đáng chết!"

"Mẹ nó, đúng là ý đồ ngưu hiếp yếu. Hỏa thần môn ta và Công hội Giới Linh các người chưa xong chuyện đâu."

"Hừ. Cứ để cho chúng giương oai. Sẽ có một ngày, ta khiến các người phải trả giá vì chuyện hôm nay."

Nghe Giới Diêm nói vậy, đám người Tần Lôi đều hướng ánh mắt đằng đằng sát khí về phía Phó hội trưởng Cao. Sau chuyện này, ấn tượng tốt của họ đối với Công hội Giới Linh đã hoàn toàn biến mất.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Tộc Trưởng Giới Tinh Bằng

"Cuối cùng Sở Phong cũng trốn thoát thành công rồi."

Đối với những ánh mắt thù hằn kia, phó hội trưởng Cao căn bản không thèm để tâm, điều ông ta quan tâm chỉ là sự an nguy của Sở Phong, nhìn thấy Sở Phong trốn thoát thành công, trên khuôn mặt tiêu tụy kia mới hiện ra một nụ cười an tâm.

Mà Từ Trọng Vũ ở phía sau người, cùng các trưởng lão của công hội Giới Linh cũng đều như vậy, đều vì sự trốn thoát thuận lợi của Sở Phong mà vui mừng.

Chỉ có điều, trái ngược với bọn họ, bên phía Giới Diêm thì mặt mũi tối sầm, buồn bực không thôi, một trăm lẻ năm vạn viên Huyền Châu, đây đâu phải con số nhỏ, vậy mà lại bị Sở Phong cướp mất.

Quan trọng nhất, bọn họ đều là những nhân vật như thế nào chứ? Bọn họ đều là những nhân vật có uy quyền nhất đại lục Cửu Châu, vậy mà lại để một tên nhãi mười sáu tuổi trốn thoát giữa tầng tầng lớp lớp bao vây, thật không còn mặt mũi nào, không thể chịu đựng được.

"Xoạt."

Bỗng, trước mắt Giới Diêm chợt sáng bừng, hai tai động một cái, trên mặt xuất hiện sự kinh ngạc không dễ gì phát hiện, sau đó ông ta hướng ánh mắt về phía chân trời nơi Sở Phong chạy trốn, khóe miệng nhếch thành một đường cong đầy an tâm.

"Vù vù vù"

Giờ phút này, xung quanh Sở Phong, từng trận cuồng phong không ngừng gào thét, mà Sở Phong thì vẫn cấp tốc tiến về phía trước.

Mặc dù lúc này đã rời khỏi Chí Tôn sơn trang, nhưng hắn không dám lơ là một chút nào, suy cho cùng cũng là vì uống thuốc cấm giúp tăng năng lực nên hắn mới có được thực lực như bây giờ.

Đợi sau khi thuốc hết tác dụng, hắn không những mất đi tốc độ cực hạn và thực lực tu vi như hiện tại, mà thân thể còn phải chịu đựng phản phệ của thuốc cấm, chịu sự đau đớn kịch liệt.

Trong hoàn cảnh như vậy, Sở Phong đừng nói đến chạy trốn, sợ rằng ngay cả đi một bước cũng đều rất khó khăn, vì thế trước khi thuốc hết tác dụng, Sở Phong phải dốc toàn lực để tiếp tục chạy, tìm một nơi an toàn để ẩn thân mà chỗ này phải càng xa sơn trang càng tốt.

"Vèo vèo vèo."

Thế nhưng bỗng nhiên, từ bốn phương tám hướng của Sở Phong, lại xuất hiện từng luồng khí màu lam, mà luồng khí lam kia uyển chuyển như rồng uốn lượn không ngừng ẩn hiện xung quanh Sở Phong, cùng Sở Phong như bay như chạy.

Hơn nữa số lượng ngày càng nhiều, cuối cùng, tất cả bốn phương tám hướng của Sở Phong đều là luồng khí xanh kia.

"Đây là? Kết giới màu lam!" Đối diện với sự thay đổi này, Sở Phong hoảng hốt thất kinh, bởi vì hắn có thể nhận ra được, giờ phút này luồng khí lam tích tụ ngày càng nhiều kia chính là kết giới màu lam mà duy chỉ linh sư giới Lam Bào mới có.

Mà cũng chính lúc Sở Phong phát hiện ra sự bất thường, kết giới màu lam đã tích tụ ở một chỗ tạo thành một hình cầu tròn to, bao vây Sở Phong ở bên trong.

"Phá cho ta." Sở Phong không dám sơ suất, vội vàng rút ra một tấm bùa chú tấn công ném ra ngoài.

Chỉ có điều, tấm bùa chú tấn công của hắn không hề có tác dụng với những kết giới này. Cho dù nó vẫn có thể bộc phát lực tác công cực mạnh, nhưng thực sự vẫn không có cách nào làm rung chuyển kết giới.

"Oành oành oành oành"

Sau một lần thất bại, Sở Phong lại liên tiếp ném ra mấy tấm bùa chú tấn công, hơn nữa đều cùng ném ở một nơi, mặc dù mấy bùa chú này sau khi bộc phát thực sự có chút tác dụng, nhưng vẫn không thể phá vỡ kết giới kia.

Khiến Sở Phong kinh ngạc hơn cả là kết giới này ngưng tụ thành tầng tầng lớp lớp, lúc này đây đã ngưng tụ thành vô số tầng, tưởng chừng đến gió cũng không thể lọt qua, Sở Phong đã hoàn toàn bị vây ở trong đó.

"Là kẻ nào đã âm thầm ra tay?" Sở Phong nhíu chặt hai mày, hắn biết thủ đoạn lợi hại như vậy, cho dù có là Giới Diêm cũng không thể làm được, sợ rằng người ngáng đường hắn lúc này lại là một nhân vật vô cùng đáng gờm.

"Sở Phong, người thật là to gan."

Mà ngay lúc này,

Đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên, thanh âm kia cực kì dữ dội, tựa như sấm rền trong tai Sở Phong vậy, ầm ầm khiến Sở Phong chệnh choáng, nghiêng trái nghiêng phải, suýt nữa té xuống.

Theo sát ngay phía sau, kết giới màu lam phía trước Sở Phong bắt đầu rung chuyển, cuối cùng biến thành một cánh cửa lớn, mà từ trong đó một người đàn ông trung niên thân mặc bộ y phục đen từ từ bước ra.

Người đàn ông này, hai hàng lông mày rậm, hai mắt sắc như kiếm, mái tóc đen dài tùy ý xõa trên vai, kết hợp cùng với một thân y phục đen tuyền, tỏa ra một sự ngang tàng phóng khoáng, nhưng lại cũng vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì Sở Phong kinh ngạc phát hiện, tu vi của người đàn ông này đã đạt đến Thiên Vũ lục trọng.

Mặc dù người đàn ông này chỉ hơn Giới Diêm một trọng, nhưng thực lực hai người lại cách nhau một trời một vực, không chỉ về tu vi, mà những hiểu biết của người đàn ông này về Tu Vũ, hay thiên chức của bản thân cũng đều hơn Giới Diêm rất nhiều.

Ở trước mặt người đàn ông này, cho dù tu vi của Sở Phong đã tăng lên đáng kể, hơn nữa trong tay còn có kì binh, nhưng vẫn cảm thấy bản thân vô lực, giống như một con kiến đang đối mặt với con voi, thực lực hai người căn bản không thể nào so sánh.

"Người là tộc trưởng của tộc Giới thị, Giới Tinh Bằng?" Sở Phong trầm giọng hỏi. Bởi vì hắn cảm thấy, tuổi tác thế này thực lực thế này, cùng bộ y phục màu đen kia của thị tộc giới, vậy thì đây nhất định là tộc trưởng của tộc Giới thị, không còn nghi ngờ gì.

"Người quả là thông minh, ta chính là tộc trưởng của tộc Giới thị, Giới Tinh Bằng."

"Sở Phong, người nhiều lần đối đầu với người của tộc Giới thị ta, bây giờ còn dám công khai lừa gạt lấy Huyền Châu của tộc ta, tội của người không thể tha thứ. Trước khi chết, người còn lời gì muốn nói?" Giới Tinh

Bằng cao giọng hỏi, tựa như đế vương cao cao tại thượng thăm vấn dân thường.

"A, quả là tộc trưởng của tộc Giới thị, Sở Phong ta thật vinh hạnh, đường đường là tộc trưởng tộc Giới thị mà cũng bị ta kinh động đến sao?" Sở Phong sáng khoái cười, sau đó nói: "Ta nào có lời gì để nói. Là người muốn ta nói gì?"

"Ha ha, thông minh."

"Nói thật đi, ta không tin tiểu tử nhà người thực sự xuất thân từ Thanh Long tông tịch mạch kia, kể cả người có đến từ nơi đó cũng tuyệt đối không phải học nghệ ở đó."

"Ta muốn biết, rốt cuộc sư phụ của người là ai, là ai đã truyền thụ cho người bản lĩnh như hôm nay, đến cả những kỹ nghệ bí truyền người cũng nắm rõ, lại còn được kì binh thừa nhận." Giới Tinh Bằng hỏi, có thể thấy ông ta đã biết rõ chuyện của Sở Phong.

"Hừ, ai là sư phụ của ta ư? Tên sư phụ ta sẽ dọa người đó, chỉ có điều người không xứng đáng để biết tên người, người dám thì thử động đến một đầu ngón tay của ta xem, người nhất định sẽ báo thù cho ta, sẽ diệt vong cả tộc Giới thị của người."

Sở Phong hừ lạnh một tiếng, trước mắt hắn đã không còn cách nào khác, nếu Giới Tinh Bằng đã không còn kiêng kị gì, hắn chỉ có thể mượn cớ mà hù dọa, không thành công cũng thành nhân.

"Ha ha, người cho rằng ta thật sự sợ người đứng sau người sao? Cái người mà người gọi là sư phụ ấy sao? Ta chỉ là muốn biết, rốt cuộc là ai đang xúi giục người đối đầu với tộc Giới thị ta."

"Người không nói? Cũng được, hôm nay ta liều mạng với người, tước đoạt võ kỹ cùng kì binh của người, sau đó chờ sư phụ người đến, ngày đó

ta sẽ tiêu diệt hắn luôn."

Đột nhiên, ánh mắt Giới Tinh Bằng chuyển lạnh, thiên lực hùng hực tầng tầng lớp lớp bộc phát, hướng về phía Sở Phong, sau đó vây Sở Phong lại. Bắt đầu tấn công Sở Phong.

"Oàng." Thấy vậy, Sở Phong cũng không dám lơ là, miệng niệm chú, một tầng khí lam nhạt liền ẩn hiện xung quanh, là Huyền Châu Giáp Thuật được thi triển để bảo vệ Sở Phong.

"Ách a ~~ "

Thế nhưng, thiên lực của Nại Hà thực sự quá mạnh, cho dù Sở Phong có Huyền Châu Thuần Giáp Thuật hộ thể, nhưng cũng khó mà chống cự, cảm giác bị áp lực to lớn đè nặng lên từng thớ thịt, tưởng chừng như thân thể sắp bị ép tới cùng cực, không quá một giây nữa sẽ mất mạng.

"Oành" Nhưng ngay ở khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một tiếng nổ âm truyền tới từ sau lưng Sở Phong, cùng lúc đó, thiên lực xung quanh Sở Phong đột nhiên tan biến trong chốc lát, đồng thời một giọng nói già nua cũng vang lên sau lưng Sở Phong.

"Chàng trai trẻ, Sở Phong còn nhỏ, chi bằng nể mặt lão phu, tha cho hắn một mạng."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Một Chương Đơn Giản

Sau khi giọng nói này vang lên, Sở Phong chỉ cảm thấy một tầng lực lượng mềm mại, bao bọc hẳn lại rồi bay về phía sau.

Mà khi thân thể Sở Phong dừng lại, cái bọc năng lượng ấy cũng tiêu tán đi mất, Sở Phong kinh ngạc nhận ra ở bên cạnh hẳn lại là một ông lão quen thuộc. Người này không phải là ai khác, chính là ông nội của Tử Linh - Tử Hiên Viên.

Chỉ là Tử Hiên Viên lúc này tạo cho Sở Phong cảm giác rất mạnh dù cho hôm nay Sở Phong đã ăn đan dược cấm kị, tu vi tăng mạnh nhưng vẫn không thể nào nhìn thấu được tu vi của Tử Hiên Viên, hơn nữa Tử Hiên Viên vẫn thản nhiên như thường, một chút cũng không sợ Giới Tinh Bằng kia.

"Người là người phương nào?" Giới Tinh Bằng khẽ nhướn đôi mày kiếm, lạnh giọng hỏi.

"Ta là bạn của Sở Phong." Tử Hiên Viên híp cặp mắt lại, hiền hòa trả lời.

"Bạn bè? Ta hỏi tên của người." Giới Tinh Bằng hừ lạnh.

"À, hóa ra là hỏi tên. Lão phu tên gọi là Tử Hiên Viên." Tử Hiên Viên xấu hổ cười một tiếng.

"Người chính là Tử Hiên Viên?" Nghe thấy tên này, vẻ mặt Giới Tinh Bằng thay đổi, trong mắt hiện lên vẻ giật mình.

"Hả? Người trẻ tuổi này, chẳng lẽ đã từng nghe qua tên của lão phu sao?" Tử Hiên Viên cười hỏi.

"À, nhiều năm về trước, bá chủ Tần Châu này chính là Địa Mãng Vương phủ, Địa Mãng Vương phủ căn cơ hùng hậu, đã xưng bá Tần Châu chừng ba trăm năm, bình định tất cả thế lực ở Tần Châu. Trong lãnh thổ Tần Châu căn bản không có thế lực mới nào có thể chống lại Địa Mãng Vương phủ."

"Nhưng mà Chí Tôn sơn trang vẫn luôn im hơi lặng tiếng mười mấy năm trước phát lên, đánh bại Địa Mãng Vương phủ, trở thành bá chủ Tần Châu. Mà hết thấy những thứ này lại có liên quan đến một lão nhân."

"Vị lão nhân này làm khách khanh trưởng lão ở Chí Tôn sơn trang, nhìn qua thì đơn giản những thực ra lại là người khiến cho Chí Tôn sơn trang biến hóa đến long trời lở đất, ngăn ngui mấy năm đã mở rộng không ngừng, cho đến khi vượt qua Địa Mãng Vương phủ, trở thành bá chủ Chí Tôn sơn trang này."

"Mà lão nhân trong truyền thuyết ấy, chẳng phải là Tử Hiên Viên người sao?" Giới Tinh Bằng vừa nói vừa đưa mắt nhìn chăm chăm Tử Hiên Viên.

"Ha ha ha. Không nghĩ đến là lão phu lại nổi danh đến vậy. Chỉ là những chuyện này người bên ngoài có thể không biết, xem ra tộc người Giới thị đã âm thầm điều tra không ít chuyện." Tử Hiên Viên cười ha ha một tiếng, sau đó có chút hoài niệm nói:

"Lão phu cùng với trang chủ trước đây của Chí Tôn sơn trang là Nhâm trang chủ đúng là có chút sâu xa, là bạn cũ với nhau. Ta được hãn nhờ vả nên ở lại Chí Tôn sơn trang làm trưởng lão khách khanh, chăm sóc Chí Tôn sơn trang một chút."

"Lúc đầu đúng là Địa Mãng Vương phủ quá bá đạo, thấy Chí Tôn sơn trang có thể quật khởi đã đối phó Chí Tôn sơn trang nhiều lần, sử dụng cả thủ đoạn trong bóng tối lẫn ngoài sáng chèn ép, khiến những người ở Chí Tôn sơn trang vô cùng rối loạn."

"Lão phu đúng là nhìn không nổi nên đến chỗ Địa Mãng Vương phủ kia, nói chuyện cùng phủ chủ vài câu, không nghĩ tới hắn lại chủ động đưa thư cho hoàng triều Khương thị, nói là Địa Mãng Vương phủ của hắn không bằng Chí Tôn sơn trang, đề nghị để Tần Châu này cho Chí Tôn sơn trang quản lí."

"Tuy rằng kết quả như vậy không nằm trong dự liệu của ta. Nhưng cũng không thể không nói là phủ chủ Địa Mãng Vương phủ đó cũng đã rất nể mặt ta rồi."

"Hôm nay ta muốn đưa Sở Phong tiểu hữu rời đi, rất mong Giới tộc trưởng bỏ qua, cho Sở Phong tiểu hữu một đường lui, không biết Giới tộc trưởng có thể nể mặt lão phu một chút hay không?"

Tử Hiên Viên mặt mỉm cười, lời nói có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực ra lại ẩn chứa một hàm ý khác, chính là biểu dương thực lực của lão, muốn Giới Tinh Bằng biết khó mà lui.

"Nếu lão tiền bối Tử Hiên Viên đều đã lên tiếng vậy vẫn bối tất nhiên sẽ nể mặt ngài. Hôm nay ta tha cho Sở Phong một lần nhưng lần sau nếu gặp lại, ta cũng không chắc chắn là hắn sẽ ra tay." Giới Tinh Bằng nói.

"Vậy lão phu cảm ơn Giới tộc trưởng." Tử Hiên Viên nói ngoài miệng là thế nhưng thật ra cũng không có ý cảm ơn.

"Ha ha, Hiên Viên tiền bối thật quá khách khí rồi. Chỉ là nếu Hiên Viên tiền bối có thể dùng sức một mình khiến cho Địa Mãng Vương phủ sợ hãi, ắt hẳn thực lực tiền bối cũng rất bất phàm."

"Văn bối cũng không có ý gì khác, chỉ là rất mong mỗi khiêu chiến cực hạn bản thân, tìm kiếm cảnh giới cao hơn của tu vũ, cho nên muốn so tài với Hiên Viên tiền bối một chút, không biết tiền bối có nể mặt hay không?"

Giới Tinh Bằng rất xảo quyết, tuy hãn nói là đồng ý bỏ qua cho Sở Phong nhưng thực ra hãn cũng không thật sự làm vậy.

Hãn dùng danh nghĩa so tài để giao thủ với Hiên Viên, nếu đánh không lại Tử Hiên Viên thì thôi, còn nếu Tử Hiên Viên không phải là đối thủ của hãn, vậy e là Tử Hiên Viên và Sở Phong hôm nay đều phải chết trong tay hãn.

"Ha ha, cũng tốt. Lão phu cũng muốn học hỏi một chút tộc người Giới thị được truyền thừa lâu đời nhất từ trước đến nay."

"Hôm nay gặp được quý tộc trưởng cũng xem như là duyên phận, vậy hãy để lão phu lãnh giáo một chút thực lực của tộc trưởng Giới thị tộc đi."

Chiếc áo của Tử Hiên Viên bất ngờ lay động mạnh mẽ, sau đó lại biến mất ngay tại chỗ rất quỷ mị. Lúc lão ấy lại xuất hiện lần nữa đã là đứng trước người Giới tinh bằng.

Tử Hiên Viên ra tay cũng không phải võ kỹ màu mè gì, không có thân pháp nhìn đẹp mắt, không có uy thế kinh khủng, không có tốc độ nhanh như chớp, mà là từ từ đánh ra một chưởng, mang theo luồng khí lực nhẹ nhàng, không gấp gáp, không vội vàng đi đến chỗ Giới tinh bằng.

"A... a!"

Nhưng chính vì Tử Hiên Viên ra tay đầy sơ hở như vậy, thậm chí còn là một chưởng không có chút uy hiếp nào lại khiến cho Giới Tinh Bằng mặt mũi biến đổi nhanh chóng, trong đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Hắn hét lớn một tiếng, vận chuyển huyền công cao cấp, điều động thiên lực khắp người, tay trái nắm quyền đặt ở bên hông, tay phải nắm quyền đánh ra phía trước ngực mà đánh ra một chưởng về phía Tử Hiên Viên.

Tuy nói là đều đánh ra một chưởng nhưng uy thế hai người hoàn toàn khác nhau. Một chưởng mà Giới Tinh Bằng đánh ra Sở Phong thấy rõ hoàn toàn, không gian xung quanh gã đều lay động theo, thiên lực cuồn cuộn xuất hiện, đi vào trong cơ thể. Uy lực một chưởng này tuyệt đối không thể xem nhẹ, cho dù là một ngọn núi đồ sộ cũng sẽ bị một chưởng của gã biến thành đồng đổ nát.

"Vù"

Tuy nhiên, một chưởng mạnh mẽ của Giới bằng tinh là thế nhưng khi sắp đến gần lòng bàn tay Tử Hiên Viên lại bất ngờ chậm chậm lại, cuối cùng lại nằm trong lòng bàn tay Tử Hiên Viên nhẽ bằng.

Không có âm âm như trong tưởng tượng, không có nổ tung như dự liệu. Hai chiêu thức của hai người lại chỉ nhẹ nhàng đan vào nhau như vậy.

"Bùm"

Chỉ là cái này nhìn như chạm qua nhẹ nhàng thế thôi chứ thật sự không phải như vậy. Gần như lúc mà hai cú chưởng chạm vào nhau trong nháy mắt, Giới Tinh Bằng đột ngột lùi về sau một bước, lực lượng mạnh mẽ ấy vẫn còn ở trên không, rơi xuống đất trở thành một vết nứt.

Sau lưng gã bộc phát ra một cỗ uy thế mạnh mẽ, thiên lực khắp nơi lại bắt đầu dừng mãnh tiến vào trong cơ thể. Có thể thấy rõ được ở giữa bầu trời nơi này, thiên lực vô hình khuấy động chân trời, giống như một vòng xoáy mà đi vào cơ thể Giới tinh bằng.

Gã đang dùng thủ đoạn đặc biệt để ngưng tụ thiên lực. Thật sự là gã đã dùng hết cả mọi bản lĩnh của mình, dốc hết toàn lực.

Nhưng dù là như vậy thì Giới Tinh Bằng vẫn không thể lay chuyển được Tử Hiên Viên, ngược lại phải nghiêng răng nghiêng lợi mà lùi về phía sau thêm một bước nữa.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Tử Linh Nhờ Vả

"Hiên Viên tiền bối, ta chịu thua!!" Cuối cùng, Giới Tinh Bằng hô to một tiếng.

Mà sau khi Giới Tinh Bằng hô lên câu đó, Tử Hiên Viên liền thu hồi bàn tay của mình, nhàn nhạt nở nụ cười, trên mặt vẫn luôn giữ thần sắc nhẹ nhàng, tựa như không hề tiêu hao một chút khí lực nào.

Thế nhưng nhìn về phía Giới Tinh Bằng, vị tộc trưởng của người tộc Giới thị này là cao thủ Thiên Võ lục trọng, thế mà giờ khuôn mặt thì tái nhợt, mồ hôi toát ra liên tục, hít thở không ngừng. Thậm chí, bàn tay đánh nhau với Tử Hiên Viên cũng run lên nhè nhẹ, giống như thể hắn đã hao hết sức lực vậy.

"Lão tiền bối Tử Hiên Viên quả nhiên không tầm thường, vẫm bối chịu thua, hôm nay tạm biệt ở đây thôi."

Sắc mặt Giới Tinh Bằng rất xấu, quay ra hành lễ với Tử Hiên Viên, sau khi ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Sở Phong một cái thì khẽ phất tay, phá bỏ kết giới xung quanh, sau đó bay về phía xa mà không ngoảnh đầu lấy một lần.

"Oa, Hiên Viên trưởng lão, không nghĩ tới người lại lợi hại như vậy, đến Giới Tinh Bằng cũng không phải đối thủ của người." Sau khi Giới Tinh Bằng đi, Sở Phong tròn mắt há miệng, quan sát Tử Hiên Viên cẩn thận, trong mắt tràn ngập ánh sáng sùng bái.

"Hừ, chẳng qua chỉ là một tiểu bối mà cũng muốn chống lại lão phu, vừa rồi nếu ta dùng nhiều lực hơn, chắc chắn hẳn sẽ bị biến thành thịt vụn." Tử Hiên Viên hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt tràn ngập đắc ý.

"Hiên Viên trưởng lão, nếu như người có thể giết hẳn dễ dàng như vậy, vì sao vừa rồi không giết chết hẳn luôn?" Nghe vậy, miệng Sở Phong vốn đã há to rồi, giờ lại càng to hơn.

"Người luyện võ không hề dễ dàng."

"Từ trước tới giờ, lão phu rất ít ra tay lấy mạng người khác, cho dù là Hắc Thiềm Vương từng muốn hạ độc thủ với cháu gái bảo bối của ta, lão phu cũng mở lòng từ bi, tha cho hẳn và con trai hẳn." Tử Hiên Viên cười nói.

"Cái gì? Người không sợ thả hổ về rừng như vậy sẽ để lại hậu họa sao?" Sở Phong vô cùng kinh ngạc, không thể nào hiểu nổi hành động của Tử Hiên Viên.

"Ai? Hắc Thiềm Vương à? Nó có tu luyện thêm trăm năm nữa cũng không phải đối thủ của lão nhân ta. Huống hồ bản chất của nó cũng không phải là xấu, ta tha cho nó một mạng, nó dĩ nhiên là mang ơn ta, sao có thể trả thù ta được?" Tử Hiên Viên lắc đầu.

"Người ta nói đến không phải Hắc Thiềm Vương mà là Giới Tinh Bằng. Dù sao thì thế lực của người Tộc Giới thị cũng rất khổng lồ, còn có cả đội quân trong tay, không thể khinh thường." Sở Phong lo lắng nói.

"Người của tộc Giới thị à? Ngoại trừ lão già đã bế quan hơn một trăm năm kia, người tộc Giới thị bọn chúng có ai có thể đánh lại ta? Cứ coi như lão già kia xuất quan, cũng chưa chắc sẽ chiếm được tiện nghi gì từ trong tay lão phu đâu."

Ở đại lục Cửu Châu, ngoại trừ lão tổ tông đương triều của hoàng triều Khương thị ra, lão phu còn sợ ai?" Tử Hiên Viên hất ống tay áo một cái, vẻ mặt không thềm để ý.

"Lão gia hỏa bế quan trăm năm? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là vị thiên tài tuyệt thế năm đó?" Sở Phong giật mình.

"Trừ hãn ra còn có thể là ai? Người của Tộc Giới thị và Công hội Giới Linh có thể ngồi vững trên cái ghế thế lực mạnh nhất còn không phải nhờ hai lão già kia bảo hộ hay sao. Người khác không biết bọn họ đang bế quan tu luyện khổ cực, nhưng lão phu ta lại biết." Tử Hiên Viên bĩu môi nói.

"Thế, đã hơn trăm năm rồi mà vẫn còn sống sót trên đời sao? Hiên Viên trường lão, như thế thì tu vi của hai vị kia đã đạt đến cảnh giới nào rồi?"

Sở Phong tò mò hỏi, bởi vì quan hệ giữa hãn và người Tộc Giới thị đã như nước với lửa.

Một Giới Tinh Bằng hôm nay đã đủ mạnh rồi, lại còn một người sống hơn trăm năm, hơn nữa còn là lão quái vật đã tung hoành ngang dọc hơn trăm năm. Sở Phong cho rằng đây không phải là chuyện tốt.

"Bọn họ hãn là... Ồ, không đúng, tiểu tử ngươi muốn mượn cơ hội này để thăm dò tu vi của lão phu đây à?" Tử Hiên Viên khinh bỉ nhìn Sở Phong.

"Ồ, không đâu không đâu, văn bối không có ý này, chỉ là tò mò mà thôi." Sở Phong vội vàng lắc đầu như trống bỏi. Tuy nói người của tộc Giới thị có lão quái vật kia, nhưng thực lực của Tử Hiên Viên cũng là một quái vật, Sở Phong không thể chọc vào.

"Ngươi tiểu tử này thật to gan lớn mật, chuyện gì ngươi cũng dám làm."

"Người yên tâm đi, hôm nay chỉ là ngoại lệ thôi. Sau hôm nay, cho dù tiểu tử người có gặp nguy hiểm thế nào, lão phu ta cũng sẽ không xuất thủ cứu người lần nữa đâu. Cho dù người có bị lột da rút gân trước mặt ta, ta cũng cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn."

"Phốc." Nghe vậy, Sở Phong suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, bởi vì hắn không nghĩ đến Tử Hiên Viên sẽ đả kích người như vậy.

"Được rồi, tiểu tử người đi nhanh đi, chắc chắn Giới Tinh Bằng sẽ không đuổi theo người nữa." Tử Hiên Viên cũng không quan tâm sắc mặt của Sở Phong ra sao, khoát tay áo với hắn.

"Bất kể thế nào, Sở Phong vẫn phải cảm tạ ân cứu mạng của Hiên Viên trưởng lão. Nếu có cơ hội, Sở Phong chắc chắn sẽ báp đáp." Sở Phong cung kính ôm quyền thi lễ với Tử Hiên Viên.

Hắn cũng không hề trách cứ Tử Hiên Viên vì ông đã nói sau này sẽ không cứu hắn nữa. Dù sao thì Tử Hiên Viên và hắn cũng chẳng thân quen, người ta chẳng có lý do gì để cứu hắn. Hôm nay ông hắn một lần, chắc là do vận mệnh của hắn. Sở Phong cảm kích, khắc sâu trong tâm khảm phần ân tình này.

"Được rồi, đi nhanh, không thì lát nữa bọn người Giới Diêm, Tần Lô đuổi tới thì ta mặc kệ người đấy."

"Đúng rồi, đeo cái này lên người, trong một tháng không cần rời khỏi Tần Châu." Đột nhiên, Tử Hiên Viên như nghĩ tới điều gì, lấy ra từ trong lòng một lá bùa màu lam hình tam giác đưa cho Sở Phong.

"Bùa định vị?" Con người của Sở Phong co rút. Thân là một Giới Linh sư, đương nhiên Sở Phong biết thứ này. Đây là một loại bùa định vị, chỉ cần Sở Phong đeo bùa định vị này trên người, chủ nhân của chiếc phù này muốn tìm Sở Phong sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đương nhiên, mặc dù bùa định vị có khả năng định vị vị trí của người nhưng cũng có hạn chế về khoảng cách. Bùa định vị màu lam này là một loại bùa vô cùng cao cấp. Cho dù một giới linh sư áo lam bình thường cũng không thể luyện chế ra. Chắc chỉ có phó hội trưởng Cao mới luyện chế ra được, nhưng cũng phải vật lộn tốn không ít khí lực.

"Không cần nhìn, không phải lão phu muốn tìm người, là nha đầu kia bảo ta đưa cho người. Hôm nay lão phu ra tay cứu người cũng là do nha đầu kại nhờ vả." Nhìn thấy sắc mặt quái dị của Sở Phong, Tử Hiên Viên liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Là Tử Linh sao?"

Nghe vậy, trong lòng Sở Phong ấm áp. Từ sau khi trở lại sơn trang Chí Tôn, Tử Linh liền bế quan tu luyện, ai cũng không gặp. Sở Phong còn tưởng Tử Linh vong ân phụ nghĩa, quên mất ơn cứu mạng của hắn mà trở mặt. Không nghĩ tới, hóa ra nha đầu kia cũng lo lắng cho mình.

"Được rồi, lão phu cáo từ từ đây, người tốt nhất là nên bảo trọng." Lúc nói chuyện, Tử Hiên Viên chấp tay, tự nhiên rời đi, trong chớp mắt đã biến mất. Tốc độ như vậy, Sở Phong chắc chắn không thể đuổi kịp.

Mà Sở Phong cũng không dám chậm trễ, lúc này đã tốn không ít thời gian, hiệu lực của cấm dược không còn chống đỡ được bao lâu, Sở Phong phải nhanh chóng tìm được nơi tránh nạn.

Vì vậy Sở Phong thúc giục Thanh Long, thân hình thoát một cái chạy như bay về hướng ngược lại với hướng Giới Tinh bằng rời đi, hiển nhiên là không muốn chạm mặt Giới Tinh Bằng.

Tốc độ của Sở Phong rất nhanh, nhanh đến nỗi người ở cảnh giới Thiên Võ ngũ trọng cũng không theo kịp, dường như trong chớp mắt đã biến mất phía chân trời. Mà sau khi Sở Phong rời đi không lâu, ở bên trong mấy đám mây, Tử Hiên Viên cười nói: "Tuy rằng tâm niệm của tiểu tử này

không tốt, sát tâm rất nặng, nhưng ngược lại cũng rất xứng với cháu gái của ta."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Lệnh Truy Nã Kết Hợp

Sở Phong dùng tốc độ cao nhất của Long Du Cửu Thiên nhưng bay được hai canh giờ thì uy lực của thuốc cấm bắt đầu biến mất, hơn nữa còn có cảm giác bị dội ngược lại rất mạnh mẽ.

Trong tình hình như vậy, Sở Phong cũng không dám đi tiếp nữa, mà đi tới con đường gần nhất để tới một dãy núi không lớn lắm.

Câu nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất cũng luôn có đạo lý của nó.

Dãy núi trước mặt không phải là nơi có điều kiện thuận lợi nhất nhưng cũng vì vậy nên mọi người thường không chú ý đến nó, vì thế, Sở Phong cảm thấy đây là một nơi ẩn thân rất tốt.

"Rầm rầm rầm"

Sau khi vào trong núi, Sở Phong cầm Tu La Quỷ Phủ chém loạn một lúc, đào một cái động ở trên sườn núi đá.

Sau khi đào xong sơn động, hắn tiếp tục sắp xếp nhiều kết giới cảm ứng ngoài sơn động, sau đó còn dùng kết giới che đi cái động, khiến người bên ngoài không thể phát hiện cái động trong núi này, làm xong tất cả, hắn mới yên tâm trốn vào trong động.

"A..."

Uy lực của thuốc cấm nhanh chóng mạnh lên, ngay cả người đã tiêu diệt một người có tước vị cao như phó hội trưởng, rồi ăn hết đan dược của hắn ta cũng không thể chịu đựng được sự đau đớn này.

Giống như có vô số con kiến chui vào trong người hắn, cắn xé từ mạch máu tới da thịt, thậm chí cả lục phủ ngũ tạng của hắn, khiến cho cả người hắn ngứa ngáy vô cùng, hoàn toàn không chịu đựng được.

Nhưng loại đau đớn như tẩy tinh phạt tủy này nhanh chóng biến mất, sau đó xuất hiện một luồng nhiệt nóng bỏng giống như hắn đang ở trong một lò nung vậy, chỉ có thể để nó đốt cháy cả người, trong cơ thể của hắn cũng giống vậy, đang bị một ngọn lửa hùng hực thiêu cháy cả người.

Sức nóng khủng khiếp hành hạ khiến Sở Phong không nhận được xé nát quần áo trên người, trần truồng lăn lộn trên đất, dù vậy cũng không xoa tan được cảm giác nóng như lửa trong người.

Rốt cuộc tới khi cảm giác nóng khủng khiếp đó biến mất thì Sở Phong không ngờ sự hành hạ của thuốc cấm còn chưa kết thúc, hắn lại bắt đầu chịu một cơn lạnh thấu xương, cả người rét lạnh khiến hắn không nhận được run rẩy, hoàn toàn không chịu đựng được, giống như đang ở trong một tòa thành làm từ băng vậy.

Cứ như thế, người Sở Phong khi thì nóng vô cùng, khi lại run vì lạnh, khi thì đau tới muốn nổ tung tim gan trong người, khi lại vỗ ngực muốn nó nát ra, bị tra tấn tới chết đi sống lại.

Lúc đầu, hắn còn có thể hét lớn để quên đi cảm giác đau đớn trong người, nhưng càng về sau, ngay cả sức lực để kêu gào cũng không còn, hắn chỉ có thể tê liệt nằm trên đất như không còn chút sức lực nào, đôi lúc cơ thể còn run rẩy vì đau đớn.

Không thể không nói, sự giày vò của thuốc cấm bị dội ngược này thật sự rất đáng sợ, nó không khiến người ta đau tới ngất đi, mà càng khiến họ

tinh táo, cả tinh thần lẫn thân thể đều phải chịu sự đau đớn đó.

Đây là cái giá phải trả cho việc tìm kiếm thứ sức mạnh không thuộc về mình, đây chính là sự đáng sợ của thuốc cấm.

Hiện tại Sở Phong cũng vì vậy mà phải trả giá rất nhiều, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên từ sau khi chào đời hắn cảm nhận được sự đau đớn khó chấp nhận như vậy trên người.

Nhưng hắn không hối hận, vì hắn còn sống, hơn nữa còn đạt được một trăm linh năm vạn viên Huyền Châu.

Số Huyền Châu này sẽ giúp tăng tu vi của Sở Phong, càng tiến gần tới Huyền Vô thất trọng thì cũng tương đương với hắn sẽ tiến gần tới việc cứu tử muội Tô Nhu và Tô Mỹ, nên Sở Phong cảm thấy như vậy cũng rất đáng, càng nghĩ hắn càng không sợ sự đau đớn phải trả giá này nữa.

Không thể không nói, uy hiếp của Tử Hiên Viên đúng là có tác dụng, Giới Tinh Bằng thật sự rời khỏi, vẫn chưa âm thầm theo dõi Sở Phong, nên hiện tại Sở Phong vẫn được xem là an toàn.

Chỉ là ở trong sơn động, Sở Phong chịu đủ sự đau đớn của thuốc cấm, lần hành hạ này tới lần hành hạ khác, khiến tiêu hao mất mười lăm vạn Huyền Châu, mà Sở Phong không muốn cứ chấp nhận như vậy nên cuối cùng cũng có hành động. Nguyên Cương Tông, Hỏa Thần Môn, Bạch Tàng Giáo, Tiêu Dao Cốc, Kiếm Thần Cốc, Giới Thị Tộc Nhân, sáu thế lực lớn mạnh nhất treo một số tiền lớn để kết hợp lại truy nã Sở Phong trên toàn đại lục Cửu Châu.

Còn lý do truy nã hắn thì lại vô cùng vô lý, bọn họ nói Sở Phong đã cướp lấy Kỳ Binh Tu La Quỷ Phủ mà bọn họ tìm được ở di tích Viễn Cổ, hơn nữa hắn còn hạ độc cao thủ trong môn phái của bọn họ khiến họ bị tổn thất rất nghiêm trọng.

Trong đó còn nói, Sở Phong chính là một tai họa, chúng ta nên nhân lúc hãn tuổi còn nhỏ, chưa gây ra sóng gió gì mà tiêu diệt hãn.

Đối với cách nói vô lý này, hội đồng Giới Linh cũng không đứng ra đính chính lại, dù sao hôm đó họ giúp Sở Phong chạy trốn thành công rồi.

Cũng vì chuyện này, thế lực của Nguyên Cương Tông cũng mang hận ý với hội đồng Giới Linh, thậm chí bọn họ còn định ra tay với hội đồng Giới Linh nữa, nên trong thời điểm này, hội đồng Giới Linh không thể tiếp tục xen vào chuyện của Sở Phong với các thế lực khác nữa, nếu không thì chẳng khác nào bọn họ đang dẫn lửa đốt nhà mình.

Chỉ có Tôn Sơn Trang là không nằm trong những môn phái truy nã Sở Phong mà chỉ im lặng chịu đựng việc bị Sở Phong lừa mất mười lăm vạn viên Huyền Châu, còn vì sao bọn họ lại nhẫn nhịn thì có liên quan tới quan hệ với Tử Hiên Viên.

Không thể không nói, lệnh truy nã này vừa được ban ra thì cả giang hồ đều loạn hết lên, dù sao ở Đại Hội Thông Gia, Sở Phong đã tạo được danh tiếng khá lớn, rất nhiều người đều rất có cảm tình với hãn, đều cảm thấy hãn là một thiên tài hiếm có.

Bọn họ không thể tưởng tượng được Sở Phong là người như vậy, lệnh truy nã đưa ra khiến những người có cảm tình với hãn đều tan biến.

Đặc biệt sáu thế lực lớn còn thối phòng lên khiến Sở Phong bỗng chốc trở thành một tên đê tiện vô sỉ, độc ác nham hiểm nổi danh bị người người phỉ nhổ.

Hôm nay cách ngày Sở Phong rời khỏi Chí Tôn Sơn Trang đã mười ngày, những người có mặt trong Đại Hội Thông Gia đều đang tụ tập ở trên núi.

Cũng không phải ai khác mà chính là người bế quan đã lâu – Tử Linh hôm nay sẽ xuất quan, hơn nữa, cũng vào hôm nay, nàng sẽ tuyên bố ý trung nhân của nàng là ai.

"Không biết ý trung nhân của Tử Linh cô nương là ai nhỉ?"

"Chắc là Giới Thanh Minh, không phải hửn ta thì cũng là Từ Trọng Vũ, dù sao hai người bọn họ đã thể hiện rất ưu tú trong Đại Hội Thông Gia, hơn nữa, ngoài bọn họ ra còn ai xứng với Tử Linh cô nương nữa chứ."

"Sao có thể chứ, Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ đều là tìm được người trong Đại Hội Thông Gia ở Chí Tôn Sơn Trang rồi sao?"

"Không phải bọn họ đã định hôn ước với sư tỷ đồng môn của Tử Linh cô nương sao, Tử Linh cô nương thông minh lanh lợi như vậy, sao có thể chọn một trong hai người bọn họ chứ?"

"Hôn ước này cũng không hoàn toàn chắc chắn, đương nhiên có thể hủy bỏ, hơn nữa, Tử Linh cô nương đã bế quan trước khi bọn họ đính hôn, có lẽ nàng đã sớm có người trong lòng."

"Chắc chắn cô nương ấy là một người dám yêu dám hận, nếu nàng thật sự yêu một người, chắc chắn sẽ không sợ người đó có hôn ước, đều sẽ nói ra, hơn nữa tình cảm dành cho người kia cũng không vì môi trường mà thay đổi."

Bây giờ trên đỉnh núi, mọi người đã tụ lại rất đông, ai cũng đoán già đoán non về người Tử Linh thích, rất nhiều người đều cảm thấy người có khả năng nhất là Giới Thanh Minh hoặc Từ Trọng Vũ, nhưng lại có người cảm thấy Tử Linh cô nương sẽ không thích hai người này, vì thế trên núi bắt đầu xuất hiện tranh cãi.

"Hừ, Giới Thanh Minh, Giới Thanh Minh, không phải Giới Thanh Minh thì cũng là Từ Trọng Vũ, chẳng lẽ ngoài hai người bọn họ, toàn thành

Cửu Châu này không tìm được một người đàn ông trẻ tuổi tài cao nào sao?"

Trong phòng, Đường Nhất Tu tức giận chửi bới, mà vẻ mặt ba người Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao và Tống Thanh Phong đứng bên cạnh cũng đều rất khó chịu.

Những người tới lấy thiệp mời như bọn họ đều cảm thấy thật sự không vui vẻ gì, người mà mọi người bên ngoài chú ý cũng chỉ có Giới Thanh Minh và Từ Trọng Vũ.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Tử Linh Lên Võ Đài

"Không sai, thế hệ Cửu Châu Đại lục, tuyệt đối không thể bỏ qua Từ Trọng Vũ và Giới Thanh Minh."

"Mà ý trung nhân của Tử Linh cô nương, tất nhiên cũng sẽ không phải hai người bọn họ, mà là ta... Mộ Dung Vũ!"

Đột nhiên, một đường Thần Mộc Kiếm, rơi vào tầm mắt của mọi người, người này chính là thiếu Cốc chủ của Kiếm Thần cốc, Mộ Dung Vũ.

"Hừ, nhìn qua là biết một tên không biết xấu hổ, chưa từng thấy hạng người nào lại mặt dày như hắn." Nghe lời nói của Mộ Dung Vũ, đám người Tống Thanh Phong đều hừ lạnh một tiếng, bọn họ không ưa gì Mộ Dung Vũ, tất nhiên sẽ rất là khó chịu với Mộ Dung Vũ, lại càng không chịu được kiểu mặt dày của Mộ Dung Vũ.

"Thế nào, da của các người không phải lại bị ngứa ngứa đấy chứ, có cần ta điều trị giúp không?" Mộ Dung Vũ đảo mắt về phía bốn người, vô cùng ngang ngược.

"Người cũng chỉ ý vào mình có Kỳ Binh mà thôi, nếu như không có Kỳ Binh, người chắc chắn không phải đối thủ của bọn ta." Đường Nhất Tu không phục quát.

"Mộ Dung Vũ, nếu người dám không dùng Kỳ Binh, ta sẽ cũng người giao đấu, phân tài cao thấp." Tống Thanh Phong cũng nôn nóng được tỷ thí.

"Thật sự không thể hiểu nổi, ta có Kỳ Binh cũng là một bản lĩnh. Thế nào, ta có Kỳ Binh lại không cho ta dùng ư? Các người có bản lĩnh thì đi tìm Kỳ Binh đi, nếu không có bản lĩnh này, thì đừng nói người khác không được." Mộ Dung Vũ khinh bỉ nói.

"Nói xạo, Thần Mộc Kiếm này là do người tự lấy sao? Người cũng chỉ dựa vào ông nội của mình thôi." Bạch Vân Phi mắng.

"Có ông nội tốt cũng là do kiếp trước ta đã làm nhiều chuyện tốt, kiếp này mới có may mắn như vậy."

"Các người đừng quá ghen tị, kiếp này không nên làm chuyện ác, làm nhiều việc thiện một chút, nói không chừng kiếp sau có thể đầu thai được hưởng sung sướng, nhưng ta thấy đức hạnh của các người bây giờ, chỉ sợ đến kiếp sau còn không có." Mộ Dung Vũ châm chọc, ám chỉ bốn người bọn họ, kiếp này không trông mong được gì, chỉ chờ đến kiếp sau.

"Đúng vậy, nhắc tới vận khí, ông nội người thật đúng là quá may mắn, bị người đánh rớt xuống vách núi chẳng những không chết, ngược lại lại nhặt được Kỳ Binh, nhưng đáng tiếc, lại vì bị ngã trọng thương, Kỳ Binh vừa mới nhặt được chưa được hai năm, đã về châu ông vải, chết rồi, ha ha ha..." Lưu Tiêu Diêu cũng cao giọng châm chọc.

"Lưu Tiêu Diêu, người thật sự muốn chết hả." Nghe được lời này, khuôn mặt của Mộ Dung Vũ đột nhiên lạnh như băng, rút Thần Mộc Kiếm từ phía sau người, hùng hổ hướng về phía Lưu Tiêu Diêu.

"Ầm"

Nhưng, còn chưa chạm vào người Lưu Tiêu Diêu, đã bị người khác cản phá, sau sự cản phá đó, mọi người kinh ngạc phát hiện ra, một vị nam tử trung niên tay cầm quạt giấy, bất thành lình xuất hiện trước người của Lưu Tiêu Diêu, mà người này chính là cốc chủ của Tiêu Diêu Cốc.

"Cốc chủ Mộ Dung, hãy quản lý tốt con của mình, hiện giờ chúng ta đang cùng một chiến tuyến, tàn sát lẫn nhau như vậy, còn ra thể thống gì nữa?"

Cốc chủ Tiêu Diêu Cốc, sau khi ngăn cản sự công kích, vẫn chưa chất vấn Mộ Dung Vũ, mà là nổi cáu với người đang đứng phía sau Mộ Dung Vũ, vị này chính là phụ thân của Mộ Dung Vũ, cốc chủ của Kiếm Thần Cốc.

"Vũ nhi, hiện giờ Kiếm Thần Cốc ta, với Nguyên Cương tông, Hỏa Thần môn, Bạch Tàng giáo, Tiêu Diêu Cốc chính là thế lực liên minh, sau này con không thể tùy hứng như thế, đừng làm ta cảm thấy khó xử với những vị huynh đệ ở đây, nếu không ta sẽ thu hồi lại Thần Mộc Kiếm của con đấy." Cốc chủ Kiếm Thần Cốc cau mày, trách cứ.

"Con không dám." Mộ Dung Vũ tất nhiên rất sợ phụ thân của mình, nhất là sau khi nghe sẽ thu hồi lại Thần Mộc Kiếm của hắn, thì lại sợ tới mức vội vàng nhận sai.

Cách giải quyết như vậy, cũng khiến cho mặt của đám người Đường Nhất Tu và Tống Thanh Phong rạng rỡ hẳn lên, cười liên tục.

"Các người cũng phải chú ý, luận tuổi, các người so với Mộ Dung Vũ còn lớn hơn một chút, làm sư huynh, lại đối xử với sư đệ như vậy sao?" Nhưng lúc này, cốc chủ Tiêu Diêu Cốc cũng quay lại khiển trách bốn người kia.

Mối quan hệ với Tiêu Diêu Cốc rất tốt, cho nên cốc chủ Tiêu Diêu Cốc, cũng chẳng khác nào là trưởng bối của bọn họ, cho nên đối với sự khiển trách của cốc chủ Tiêu Diêu Cốc, Đám người Đường Nhất Tu chỉ cúi đầu không nói gì, không dám tranh luận.

"Không thể ngờ, từ trước đến nay Nguyên Cương tông, Hỏa Thần môn, Bạch Tàng giáo, Tiêu Diêu Cốc của Kiếm Thần Cốc, vốn không thích

nhau giờ lại vì lợi ích trước mắt mà khuất phục." Bên trong Đám người, Từ Trọng Vũ nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhú mày, ánh mắt lóe lên, bởi vì đối với Công Hội Giới Linh của hắn mà nói, đây chẳng phải điều tốt đẹp gì.

"Ay, người đang sau lưng phá rối đều là Giới Thị tộc, cứ như vậy, chỉ sợ công hội Giới Linh ta cùng Giới Thị tộc người, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận đại chiến." Một vị trưởng lão của công hội Giới Linh thấp giọng nói.

"Không sao, chỉ cần nhẫn nhịn một năm nữa, một năm sau, chính là lúc bọn họ phải trả giá." Phó hội trưởng Cao, ánh mắt lạnh như băng nói.

Mà nghe được lời này của hắn ta, cùng với lời vừa rồi của Từ Trọng Vũ trong đám người, mọi người đều sửng sốt, nhất là Cố Bác, lại thầm nói: "Một năm sau, vị lão tổ kia sẽ xuất quan sao? Thật muốn nhìn thấy phong thái của ông ấy."

"Chỉ là Sở Phong, người có thể sống qua nội năm nay không?" Chỉ cần nghĩ đến việc, hiện giờ sáu thế lực lớn nhất của Cửu Châu, đang liên kết truy bắt Sở Phong, Cố Bác không thể không lo lắng.

"Mau nhìn xem, là Tử Linh cô nương đến." Đúng lúc này, bên trong đám người đột nhiên phát ra sự kinh ngạc, sau đó, ánh mắt mọi người, cũng nhìn về phía xa xa của chân trời.

Lúc này, dường như tim của mọi người cũng đập nhanh hơn, bởi vì ở phía trên chân trời, một tọa kiêu vô cùng tinh xảo, đang được bốn vị cường giả Thiên Vũ Cảnh nâng, chậm rãi đi đến.

Hình thức lên vũ đài đặc biệt này, mọi người ở đây đã không còn xa lạ, chỉ là Tử Linh đích thân lên vũ đài, thân là trang chủ của sơn trang Chí Tôn, Tử Linh của Tần Lôi Nghĩa Nữ, địa vị trong sơn trang Chí Tôn có thể nói là vô cùng cao.

Hơn nữa, ai cũng biết, Tử Linh còn có một ông nội vô cùng xuất chúng, thực lực của ông ấy vô cùng mạnh, chỉ sợ không kém gì Tần Lôi, thậm chí lợi hại hơn cả Tần Lôi.

Cho nên, mọi người ở đây, chỉ cần là nam tử, đều muốn cưới được Tử Linh, muốn giành được trái tim của cô nàng này.

Cuối cùng, tọa kiệu đó cũng chậm rãi hạ xuống, cùng lúc cửa kiệu từ từ mở ra, Tử Linh bước ra, hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Hôm nay Tử Linh thực sự rất đẹp, cặp mắt to tròn trong veo, đôi lông mi dài kiêu diễm, đôi mắt như vậy thực sự rất trong sáng, nhưng ánh mắt lại đầy mê hoặc, càng thêm phần hấp dẫn.

Mà khuôn mặt của Tử Linh lại càng không phải bàn, cực kỳ tiêu chuẩn, mặt hình trái xoan, cái mũi nhỏ xinh, đôi môi đỏ hồng căng mọng, làn da trắng không tì vết, rất hợp với bộ váy màu tím thướt tha, thực sự làm điên đảo vô số người.

"Oa, thật đẹp, cô gái như vậy, vốn nên chỉ xuất hiện ở trong mộng, không thể tưởng được ở hiện thực, cũng có thể thấy được."

"Ta bây, giống như đang trong mơ vậy, nếu như đời này có thể kết đôi với một cô nương xinh đẹp như Tử Linh, thì đời này của ta còn gì phải hối tiếc?"

"Ay, chỉ là không biết, cuối cùng ai mới có thể có được may mắn đó, có thể chiếm được trái tim của Tử Linh cô nương."

"Mặc kệ là ai, người nào có thể lấy được một mỹ nhân như Tử Linh cô nương đây, chắc hẳn kiếp trước đã phải tu luyện nhiều lắm mới có được may mắn này."

Tử Linh bước lên vũ đài, làm cho mọi người liên tục hô vang, tất cả mọi người đều bị nhan sắc của nàng hấp dẫn, tất cả mọi người đều chờ mong, người trong lòng của Tử Linh rốt cuộc là ai.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Không Phải Hắc Thì Không Được

Bước từ kiệu xuống, Tử Linh liền nhẹ nhàng bước về trước hai bước, sau đó mới đứng ngay ngắn giữa võ đài hoa lệ kia.

Tử Linh chớp chớp hai mắt, tùy ý quét mắt nhìn xuống dưới một lượt, lúc này mới mở miệng đỏ mọng, cất giọng nói ngọt ngào mê đắm:

"Người ta yêu là Sở Phong."

"Cái gì?"

"Ta không nghe lầm chứ? Lại là Sở Phong ư?"

Lời Tử Linh vừa nói giống như sét giữa trời quang, khiến mọi người đều kinh động, ai cũng trợn mắt há mồm, thậm chí có người còn ho không dứt. Không thể phủ nhận, tất cả mọi người có mặt đều đã bị câu nói này của Tử Linh làm cho thất kinh.

Bởi vì bọn họ nghĩ, người ấy có thể là Giới Thanh Minh hay Từ Trọng Vũ, hay thậm chí chỉ là một người an phận thủ thường mà mặt mũi thanh tú nào đó. Nhưng ngàn lần không thể ngờ rằng người đó lại là Sở Phong.

Sở Phong là người như thế nào? Đó là một phạm nhân trọng tội mà sáu thế lực lớn liên hiệp truy nã, là người mà cả đại lục Cửu Châu này phỉ nhổ, là người mà phàm là bậc chính nghĩa đều muốn tiêu diệt.

Tử Linh, Tử Linh nàng sao lại đúng lúc này, đứng ra nói người mình thích là Sở Phong, lẽ nào là bị ngốc sao? Lẽ nào nàng vẫn còn chưa biết

chuyện của Sở Phong, lẽ nào nàng vẫn còn mê mẩn vẻ ngoài trượng nghĩa kia của Sở Phong ư?

Không thể phủ nhận, sau khi cái tên Sở Phong từ miệng Tử Linh nói ra, đã kích động ngàn người, khiến tất cả những người có mặt đều không giữ được bình tĩnh.

"Đáng ghét, rốt cuộc lại là Sở Phong, mẹ kiếp."

"Đáng chết, thật là đáng chết, tên tiểu tử có gì tốt? Tại sao Tử Linh cô nương cũng thích hắn?"

Nhưng giờ phút này, người tâm trạng kích động nhất chính là mấy người Đường Nhất Tu, Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao...

Đối với những người sớm đã mến mộ Tử Linh như họ, không thể ngờ được người lọt vào mắt xanh của nàng lại là tên tiểu tử họ hận nhất, Sở Phong.

Nếu nói người trong lòng Tử Linh là Giới Thanh Minh, là Từ Trọng Vũ, kể cả không phải là bọn họ thì bọn họ cũng có thể chấp nhận được. Nhưng nếu là Sở Phong thì thực sự bọn họ không thể chấp nhận được.

"Lại là tên tiểu tử tên Sở Phong ấy? Hắn có tài đức gì? Hắn có chỗ nào xứng với Tử Linh của ta chứ?"

Cùng lúc đó, Mộ Dung Vũ cũng gầm một tiếng, hắn vốn bất hòa với Đường Nhất Tu nhưng giờ phút này, đối mặt với việc này của Tử Linh, hắn cùng những người như Đường Nhất Tu chính là cùng một chiến tuyến.

Trên thực tế, tuy có nhiều người bề ngoài không biểu hiện điên cuồng như này nhưng trong lòng cũng tức giận không thôi.

Ví dụ như Giới Thanh Diêm, hẳn cũng là người có tài đã có liên hôn với một cô nương của Chí Tôn sơn trang, cũng đã sớm nhập cung đám người này âm thầm chờ đợi câu trả lời của Tử Linh.

Chỉ có điều đáp án này lại khiến hẳn khó lòng chấp nhận, hai quả đấm dưới tay áo đã sớm nắm chặt, lửa giận trong người đang hùng hực, đằng đằng sát khí, không có nơi nào bộc phát.

Hắn không cam lòng,, không cam lòng thua trước một tên tiểu tử mà hẳn xem thường như vậy, người trong lòng của hẳn lại đi yêu người mà hẳn hận.

Thực ra, đừng nói đến các vị tiểu bối ngạc nhiên mà ngay đến các trưởng bối cũng như vậy.

Giờ phút này, nhưng nhân vật bậc tông chủ của sáu thế lực lớn, cũng đều có mặt, hai mắt bọn họ khẽ híp lại, ánh mắt lóe lên, có chút không nắm bắt được cô gái trên đài này.

Bởi vì một khi Tử Linh nói ra cái tên này, chẳng khác nào tuyên chiến với bọn họ, hậu quả nghiêm trọng vô cùng, nàng không chỉ tự cô lập bản thân mình mà còn đưa Chí Tôn sơn trang lên đầu ngọn sóng.

Mà ngay lúc đỉnh điểm hỗn loạn, mọi người tâm tư phức tạp, thì Tử Linh lại trầm ổn dị thường, tiếp tục mở miệng nói:

"Yêu một người,Không cần thay đổi bản thân."

"Yêu một người, không cần làm khó bản thân."

"Yêu một người lại càng không cần ủy khuất bản thân."

"Bởi vì, tình yêu chân chính, là lấy ngọt ngào để khóa lấp bi thương, lấy hạnh phúc để khóa lấp khổ đau."

"Tình yêu chân chính, cho dù có rơi vào bể khổ thì chỉ cần tâm không đổi thì cũng vẫn hạnh phúc."

"Cho nên..."

"Yêu một người, phải vì người mà quên bản thân mình."

"Yêu một người, phải vì người mà dốc hết lòng mình."

"Yêu một người, phải có trái tim chung thủy son sắt."

"Bất luận phía trước có muôn vàn khó khăn cũng không được sợ hãi, cũng không được dao động."

"Dù cho người ấy có là kẻ địch của cả thiên hạ thì ta cũng nguyện theo chàng, cùng chàng đối đầu với cả thiên hạ."

"Người ta yêu chính là Sở Phong, bất luận thiên hạ thấy chàng thế nào, ghét chàng thế nào, hận chàng thế nào. Nhưng Tử Linh ta chính là chọn chàng, nhận định chàng và cũng chỉ thừa nhận chàng."

"Không có người nào có thể làm ta dao động, không có thứ gì có thể làm ta động tâm, đời này kiếp này, ta chỉ yêu mình Sở Phong, cam tâm tình nguyện, không oán không hận."

"Ngày hôm nay, Tử Linh ta rút khỏi Chí Tôn sơn trang, từ nay không còn là đệ tử của Chí Tôn sơn trang, cũng không phải nghĩa nữ của Tần Lô trang chủ. Từ nay về sau, bất luận Tử Linh ta thế nào đều không còn liên quan đến Chí Tôn sơn trang."

Thanh âm của Tử Linh thật ôn nhu êm tai, nhưng mỗi câu mỗi chữ vang lên đều khiến người người kinh ngạc.

"Trời ạ, Tử Linh lại cam tâm tình nguyện vì Sở Phong mà đi đến bước này, cùng Chí Tôn sơn trang cắt đứt quan hệ, đi theo Sở Phong đối đầu với

thiên hạ?"

"Thật là đáng tiếc, thật là đáng tiếc, người con gái xinh đẹp vậy sao lại ngu ngốc như thế, Sở Phong đó chính là một tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, có chỗ nào xứng với Tử Linh cô nương chứ?" Rất nhiều người cảm thấy bất bình cho Tử Linh, cảm thấy Sở Phong không xứng với Tử Linh, càng không xứng với những gì mà Tử Linh đã làm.

"Người con gái si tình như vậy quả là thế gian khó kiếm, không thể không nói, tên Sở Phong kia thật may mắn lại có thể lọt vào mắt xanh của nàng, đời này của hắn vậy là cũng đủ rồi."

"Thật ra nghĩ kĩ, đây cũng là thực lực, Sở Phong bất luận đã làm chuyện gì nhưng dù sao cũng là người có tài, tài năng của hắn chúng ta cũng đã thấy. Kiến thức của hắn cũng khá, dù sao hắn cũng là người duy nhất trong cung này dám cứu Tử Linh cô nương."

"Thực ra, trong tình huống ngày hôm đó, ta lại thấy lựa chọn của Tử Linh rất đúng, thật ra, đúng là chỉ có Sở Phong xứng đáng với Tử Linh."

Nhưng cũng có người cảm thấy, Tử Linh rất si tình, là một người con gái hoàn mỹ, mà cho dù Sở Phong đã làm gì nhưng ít nhất hắn cũng rất si tình với Tử Linh, hai người thật sự rất xứng đôi.

"Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là cái thế đạo gì, đây chính là cái gọi là đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu?"

"Người con gái ưu tú như Tử Linh, không chọn chúng ta thì thôi đi, đến cả Mộ Dung Vũ cũng không chọn, đến cả Từ Trọng Vũ cũng không chọn, mà thậm chí đến cả Giới Thanh Minh cũng không chọn, lại khẳng khái chọn Sở Phong tên phạm nhân bị truy nã, rốt cuộc là nàng nghĩ gì không biết?"

Chỉ có điều, cũng có rất nhiều người không thể nào chấp nhận sự thật này, cảm thấy dường như Tử Linh bị coi thường, còn bất bình thay cho Giới Thanh Minh, lớn tiếng nguyên rủa.

Đây chính là cái gọi là cơm nuôi trăm họ, ai cũng có những suy nghĩ riêng, cách nhìn nhận vấn đề riêng, nhưng dù họ nghĩ thế nào thì cũng không thể thay đổi được Tử Linh, bởi vì nàng sớm đã nhận định Sở Phong rồi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Kẻ Nào Dám Động Vào Cháu Gái Ta?

"Tử Linh cô nương! Cô kết bạn cùng Sở Phong thật sự là phí hoài bản thân, tự mình chặt đứt tiền đồ rộng mở. Ta khuyên cô nên suy nghĩ thật kỹ càng."

Trong lúc này, Phó tộc trưởng Giới Diêm của tộc Giới thị từ trong nhóm người bước ra. Giọng nói của lão rất vang, ánh mắt nhìn Tử Linh cũng có gì đó không mấy thiện cảm.

"Tử Linh cô nương. Phó tộc trưởng nói rất đúng. Cô tuyệt đối đừng vì cái tên nhóc vô lại Sở Phong mà hủy hại bản thân mình."

Cùng lúc này ở phía sau lão ta, Giáo chủ Bạch Tạng giáo, Môn chủ Hỏa Thần môn, Tông chủ Nguyên Cương tông cùng với Cốc chủ của Tiêu Dao cốc và Kiếm Thần cốc cũng nhất loạt bước lên tiếp cận với Tử Linh đang đứng ở cao đài.

Dù sao những lời mà Tử Linh nói trước mặt mọi người cũng đồng nghĩa với việc nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết rằng cô muốn sát cánh cùng Sở Phong, trở thành kẻ địch của sáu thế lực.

Những lời này, nếu nói sau lưng thì cũng chẳng sao. Thế nhưng giờ này phút này, Tử Linh lại nói ra ngay trước mặt tất cả bọn họ. Đây quả thực là một cái tát vào mặt họ trước tất cả mọi người, hoàn toàn không coi bọn họ ra gì. Nếu họ cứ bàng quan không quản như thế liệu có còn chút thể diện nào không?

"Tử Linh ta muốn làm gì không cần các người phải khuyên bảo. Bởi các người vốn dĩ không thể ảnh hưởng đến ta, lại càng không thể can thiệp vào việc của ta." Tử Linh nhấn mạnh từng từ, quyết định dứt khoát.

"Tử Linh cô nương, nếu đã như vậy thì cô quyết tâm đối đầu với chúng ta rồi?" Hai mắt Giới Diêm híp lại, lạnh lùng hỏi.

"Vậy thì sao nào?" Tử Linh trừng mắt nhìn lão. Khi nàng biết được chân tướng sự việc thì trong lòng luôn cảm thấy không vui, nhìn lão không thuận mắt.

"Nếu đã như vậy thì đừng trách chúng ta đã vô tình với người." Giới Diêm cũng thẳng thắn, giọng điệu của lão đột nhiên lạnh lùng, chẳng có vẻ gì là thương hoa tiếc ngọc. Lão vung tay phát tán khí tức Thiên Võ ngũ trọng, định ra tay với Tử Linh.

"Lão phu muốn xem xem kẻ nào dám ra tay với cháu gái bảo bối của ta!"

Vào đúng lúc này, Tử Hiên Viên xuất hiện một cách bất thành linh bên cạnh Tử Linh, đồng thời một luồng khí tức vô hình bắt đầu tản ra từ chỗ ông ấy.

Luồng khí tức này tuy vô hình nhưng lại khuấy động khiến vạn vật đều thay đổi. Không khí bị xé toạc, không gian vị xoay vần, vũ đài hoa lệ dưới chân cũng bị phá hủy, vô số vết nứt xuất hiện dưới chân ngọn núi.

Đến ngay cả Giới Diêm và các vị Tông chủ cũng bị luồng khí tức này làm cho nhe răng nhếch miệng, liên tục lùi lại bởi vốn dĩ họ không thể ngăn cản được.

Ngoài đám người Giới Diêm ra thì những nhân vật cấp thấp hơn có mặt tại đó càng bị luồng khí tức quật cho ngã ngựa, đổ rạp, thậm chí có một số người còn bị đè nén đến mức ngất đi, không thể dậy nổi.

"Tử Hiên Viên?"

Sau khi Tử Hiên Viên xuất hiện, rất nhiều người đã nhận ra ông ấy. Dù sao ngày đó ở núi Vạn Yêu, Tử Hiên Viên đã từng ra tay cứu giúp thế hệ trẻ tuổi kiệt xuất của họ. Cho nên rất nhiều người có ấn tượng sâu sắc với Tử Hiên Viên, biết rằng đây là một vị tiên bối cao nhân không tầm thường.

Chỉ có điều, bọn họ không thể tưởng tượng được Tử Hiên Viên lại xuất hiện ở nơi này. Ngay cả đám người Giới Diêm cũng không thể tiếp cận được ông ấy nên cũng không khỏi cảm thấy hơi đáng sợ.

Chí Tôn sơn trang có một vị coa nhân như thế trấn giữ, chẳng phải là họ có thể vượt qua công hội Giới Linh và Giới thị, có cơ hội trở thành thế lực mạnh nhất Cửu châu đại lục hay sao?

"Hóa ra các hạ chính là lão tiên bối Tử Hiên Viên. Hôm nay có duyên gặp mặt, thật sự vinh hạnh, vinh hạnh."

"Có điều, thường nghe lão tiên bối là một vị nhân sĩ chính nghĩa tâm từ nhân hậu. Không biết hôm nay vì sao lại đối đầu với chúng tôi? Lẽ nào hôm nay ngài muốn nổi giáo cho giặc, thay tên Sở Phong đối đầu với chúng ta?"

Sau khi Tử Hiên Viên xuất hiện, Giới Diêm bỗng nhiên chẳng còn cái kình, chấp tay cung kính với Tử Hiên Viên rồi mới bắt đầu mở lời.

Bởi vì từ trong luồng khí uy lực ban nãy,

Giới Diêm cảm nhận được khí tức đó còn mạnh hơn Giới Tinh Bàng. Điều đó cho thấy Tử Hiên Viên là một cường giả thực lực trên Thiên Võ lục trọng. Nhân vật như vậy không phải là người mà bọn họ có thể đối đầu được.

Nếu Tử Hiên Viên thật sự muốn giúp Sở Phong, e rằng họ cũng chẳng có cách nào bắt được hắn, hay ít nhất trong Giới thị của lão, khi cái Lão tổ tông còn chưa xuất quan thì ông ta không thể truy cứu bất cứ điều gì với Sở Phong.

"Lão phu và Sở Phong không có quan hệ gì, hắn sống hay chết cũng chẳng liên quan đến ta, càng không thể thay hắn ra mặt đối đầu với các vị được."

"Có điều, cháu gái bảo bối này của ta thì khác, bây giờ nó là người thân duy nhất của lão già này."

"Nếu ai dám động vào nó, cho dù kẻ đó có là ai, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá rất đắt." Khi nói câu này, ánh mắt của Tử Hiên Viên đằng đằng sát khí, chỉ cần nhìn qua cũng khiến cho người khác phải cảm thấy run rẩy.

"Tiền bối đừng hiểu lầm, tôi vốn dĩ không có ý định làm hại đến Tử Linh cô nương. Chỉ là không muốn Tử Linh cô nương lầm đường lỡ bước nên có ý tốt muốn nhắc nhở cô ấy mà thôi." Giới Diêm nhanh chóng giải thích. Bởi hắn cảm thấy, nếu Tử Hiên Viên đã muốn giết thì ông ta sẽ chẳng còn con đường sống nào.

"Hừ! Cháu gái của ta lại cần người nhắc nhở sao?"

"Tóm lại, lão phu ta sẽ nói luôn ở đây, sự sống chết của Sở Phong không liên quan đến ta."

"Nhưng nếu kẻ nào dám động đến cháu gái ta, ta nhất định sẽ diệt cả nhà hắn, phá mộ tổ tiên nhà hắn, khiến hắn vĩnh viễn không thể vực dậy được."

Tử Hiên Viên hừ lạnh một tiếng, sau đó vung mạnh tay, một trận cuồng phong liền ầm ầm kéo đến. Khi cơn cuồng phong đó tiêu tán, cũng là

lúc Tử Hiên Viên và Tử Linh biến mất không dấu vết, để lại một đám người trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi.

"Linh nhi, con thật sự vẫn muốn đi theo thằng nhóc Sở Phong đó sao?" Trên một ngọn núi cao cách Chí Tôn sơn trang vài trăm dặm, Tử Hiên Viên khoanh tay, mỉm cười nhìn đứa cháu gái mà mình cưng chiều.

"Ông nội, không phải ông cũng hi vọng Linh nhi tìm được một người có thể dựa vào được sao? Con cảm thấy Sở Phong chính là một người như thế." Tử Linh mỉm cười ngọt ngào trả lời.

"Dựa vào? Thằng nhóc đó có thể là chỗ dựa cho con? Nó không hại chết con là may rồi. Bây giờ nếu con theo nó thì ngày ngày sẽ phải trải qua cuộc sống bị người ta truy đuổi. Cuộc sống như vậy là cái mà con gọi là có thể dựa vào?" Tử Hiên Viên bĩu môi. Tuy rằng lời nói có chút khó nghe nhưng trên mặt ông ấy lại chẳng có vẻ gì là trách cứ.

"Hắn dám vì con mà hi sinh tính mạng thì tại sao con lại không thể vì hắn mà hi sinh bản thân?" Nụ cười trên khuôn mặt của Tử Linh càng trở nên ngọt ngào.

"Con bé này! Thật sự hết cách với con rồi. Thôi bỏ đi. Để con trải qua nguy hiểm vài lần dù sao cũng tốt hơn là cả đời êm đềm thuận buồm xuôi gió."

"Dù sao thì nha đầu con sớm muộn gì cũng có ngày phải trở về cố hương. Cái Cửu Châu đại lục nhỏ bé này không thể giữ được chân con lại."

"Trước khi con đi, ta sẽ giúp con lần nữa, xem con đột phá thành công đến Thiên Võ cảnh được không. Nếu lần này thành công, ta sẽ cho phép con đi tìm Sở Phong." Tử Hiên Viên nghiêm túc nói.

"Nếu như không thể thành công thì sao ạ?" Nghe những lời nói đó, khuôn mặt bé nỏ của Tử Linh bỗng chốc trở nên nghiêm trọng.

"Không thể thành công, ta cũng sẽ cho con đi, nha đầu ngốc ạ." Tử Hiên Viên dùng ngón tay gõ nhẹ trán của Tử Linh, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ lại vừa tỏ ra cứng chiều.

"Hí! Con biết ông nội đối với con tốt nhất mà!" Nghe đến đây, Tử Linh mừng rỡ, nếu như nàng thật sự có thể bước vào Thiên Võ cảnh, đến lúc gặp được Sở Phong có thể sẽ đảm bảo hơn được phần nào.

Còn nếu không thể bước vào cảnh giới Thiên Võ cảnh, nàng cũng nhanh chóng đi tìm Sở Phong. Dù sao lúc này Sở Phong cũng đang ở trong tình thế ngàn vạn nguy hiểm.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Đại Hán Đầu Trọc Kể Chuyện Xưa

"Thôi, không nghĩ nữa, đừng nói là một đám ô hợp, cho dù là tông chủ của lực đại thế lực ra mặt, cũng không chắc có thể bắt được ta."

Sở Phong bữu môi, lấy thực lực của hãn bây giờ, ngoại trừ nhân vật như Giới Tinh Bằng ra mặt, nếu không thì thật đúng là không có người có thể bắt được hãn, sau đó hãn cũng không nghĩ nhiều nữa, hô to một tiếng: "Tiểu nhị, có rượu ngon thịt ngon nào đều mang hết lên cho ta."

"Đến đây, đến đây." Tiểu nhị cũng không hề chậm trễ, nhanh chóng mang một bàn rượu thịt lên đặt trên bàn của Sở Phong.

Những nơi như thế này đều rất ít khi chế biến những món ăn tinh xảo, phần lớn đều là những món đơn giản, miếng thịt lớn, chén rượu lớn, ăn ngon vô cùng. Đồ ăn như vậy đối với Sở Phong đã đói meo mà nói vô cùng thích hợp.

"Tiểu nhị, đem rượu và đồ ăn ngon nhất của quán con mẹ nó lên đây, hôm nay lão tử muốn mở tiệc chiêu đãi hai vị anh em kết nghĩa của ta."

Lúc Sở Phong đang ăn, ba vị đại hãn có thể hình vô cùng cường tráng đi tới, trên người ba vị đại hãn này đều xăm hình long phượng, vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện gì rồi, giống như là thổ phi, cường đạo vậy.

Cho nên, sau khi ba người này xuất hiện, mặt của tiểu nhị đã hơi tái đi rồi, rất nhiều vị khách cũng bày ra ánh mắt hơi e ngại, không dám nhìn nhiều ba người này, sợ ba người bọn họ gây phiền toái.

Mà ba người này cũng vô cùng bá đạo, rõ ràng chỉ có ba người mà lại cố tình chọn chiếc bàn cho hai mươi mấy người ngồi xuống, bọn họ là như vậy làm cho những người đến sau không có chỗ ngồi thích hợp để ăn cơm.

Sở Phong liếc nhìn ba người này một cái, tuổi tác của ba người này khoảng ba mươi, tu vi đều trong khoảng Nguyên Võ đỉnh phong, đối với người như vậy chỉ có những vị khách khác e ngại nhưng Sở Phong lại hoàn toàn không thèm để vào mắt, cho nên hắn cũng không để ý tới bọn họ mà ăn tự nhiên.

"Haizz, đại ca, tam đệ, mọi người có nghe nói không? Đại hội Thông gia mà Chí Tôn sơn trang tổ chức rốt cục cũng kết thúc rồi."

"Ta nghe nói, đại hội lần này rất thành công, đệ tử ưu tú của Chí Tôn sơn trang cùng với đệ tử số một công hội Giới Linh - Từ Trọng Vũ và tộc trưởng tương lai của Tộc Giới thị - Giới Thanh Minh thành công kết thông gia rồi." Một vị đại hán da ngăm đen nói, giọng nói của hắn vô cùng to, không hề suy nghĩ đến cảm nhận của người khác.

"Nghe nói, công hội Giới Linh và Tộc Giới thị cũng trở thành thế lực mạnh nhất ở đại lục Cửu Châu, hơn nữa phía sau còn có hoàng triều Khương thị làm chỗ dựa."

"Chí Tôn sơn trang có thể kết thông gia cùng với hai nhà này, sau này địa vị ở đại lục Cửu Châu sẽ không thể bị lung lay nữa, e rằng sẽ trở thành thế lực mạnh nhất cùng với công hội Giới Linh và Tộc Giới thị." Một vị đại hán khác cũng phụ họa nói.

"Tin hai người nói đâu phải là tin mới nhất." Đại hán đầu trọc ngồi ở giữa khinh bỉ nhìn hai người.

"Đại ca còn nghe được tin tức gì mà chúng ta không biết sao?" Thấy thế, hai người kia cũng vội vàng hỏi.

"Hừ, đương nhiên rồi, tiểu tử nhà đại ca của ta lần này cũng tham dự đại hội Thông gia, tin tức hắc ta biết được là chính xác nhất, giật gân nhất." Đại hán đầu trọc vỗ vỗ ngực nói, đề cập đến cháu của bản thân, đại hán đầu trọc vô cùng tự hào.

"A? Đại ca, huynh mau nói đi, rốt cục là có tin tức nào giật gân vậy?" Nghe được những lời này, hai vị đại hán kia lại càng kích động.

Cùng lúc đó, mấy chục người trong quán rượu cũng đều nghe được ba người nói chuyện, không khỏi hướng ánh mắt về vị đại hán này, bày ra vẻ mặt vô cùng tò mò, chăm chú muốn nghe, dù sao thì đại hội Thông gia chính là sự kiện gây chú ý nhất Tần Châu, rất nhiều người rảnh rỗi đều thích nói về chuyện này.

Đối với tình huống này, đại hán đầu trọc lại càng kiêu ngạo, vô bàn đến "rằm" một cái, đứng dậy nói: "Hôm nay huynh sẽ nói cho các đệ nghe một chút."

"Chuyên đại hội Thông gia này không muốn người khác biết."

"Người đó là ai, hắc là các đệ đều biết chứ?" Đại hán đầu trọc chỉ ngón tay về lệnh truy nã Sở Phong.

"Đương nhiên là biết, tiểu tử này tên là Sở Phong, cũng tham gia đại hội Thông gia lần này."

"Chẳng qua tiểu tử này quá mức âm hiểm độc ác, dựa vào sự tín nhiệm của trưởng lão các thế lực đối với hắc nên âm thầm hạ độc các trưởng lão, khiến cho những trưởng lão này mất mạng."

"Cũng bởi vì vậy, hắc thành công trộm đi một kỳ binh trong khu di tích của mấy đại thế lực, nghe nói kỳ binh này còn có một cái tên không hề đơn giản, hình như là Tu La Quỷ Phủ." Đại hán da ngăm nói trước.

"Cái đệ nói chưa hẳn là sự thật theo như lời của cháu ta, Sở Phong không phải là người độc ác như vậy, ngược lại hẳn còn cứu mạng của bọn họ nữa." Đại hán đầu trọc nói.

"Thật hay giả đó? Sở Phong này chỉ là Huyền Vũ tam trọng, mà cháu của huynh là Huyền Vũ lục trọng rồi, Sở Phong này còn có thể cứu mạng cháu của huynh sao?" Hai vị đại hán đều chất vấn.

"Hừ, đây là chỗ lợi hại của Sở Phong, đứa cháu này của ta từ trước đến nay đều cao ngạo tự phụ nhưng nhắc đến Sở Phong cũng mang vẻ mặt sùng bái."

"Nó nói với ta, tuy Sở Phong này chỉ có tu vi Huyền Vũ tam trọng nhưng chỉ e Huyền Vũ cửu trọng cũng không phải đối thủ của hẳn, lực chiến vô cùng mạnh mẽ, thiên phú lại là người tối nhất mà nó từng thấy."

"Ngày đó bọn họ đi núi Vạn Yêu, bị một tên yêu vương bắt lấy, nhốt trong mê cung, sau này Chí Tôn sơn trang cử một vị cao thủ tuyệt thế đến cứu giúp nhưng bọn họ vẫn bị vây trong nguy hiểm."

"Bởi vì, chỉ cần vị cao thủ tuyệt thế kia giao thủ cùng với yêu vương núi Vạn Yêu, tòa địa cũng sụp đổ, bọn họ đều sẽ táng thân trong đó."

"Tại lúc mệnh chỉ treo chuông, tính mạng nguy hiểm, Sở Phong đã dẫn dắt bọn họ trốn khỏi mê cung, nếu không phải Sở Phong dẫn đường, bọn họ chạy ra chậm một bước, chỉ sợ cũng sẽ chết trong mê cung đó." Đại hán đầu trọc nói.

"Sở Phong này lợi hại như vậy thật sao? Hẳn không phải chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi thôi sao?"

Lời nói của đại hán đầu trọc, mọi người nghe đều bán tín bán nghi nhưng lại nghe cực kỳ tập trung, mọi người buông bát đĩa, thậm chí có một số người đến gần bên cạnh đại hán, nghiêm túc nghe.

"Mỗi câu đều là sự thật, ta nghe cháu của ta nói, tộc trưởng của Tộc Giới thị - Giới Thanh Minh bất hòa với Sở Phong, liền khiêu chiến Sở Phong này, mà vì để công bằng, Giới Thanh Minh còn cố tình ép tu vi của bản thân xuống còn Huyền Vũ tam trọng để giao đấu với Sở Phong."

"Các đệ đoán xem, kết quả của cuộc đấu này thế nào?" Đại hán đầu trọc cố ý hỏi mọi người.

"Cái này còn cần phải hỏi sao? Khẳng định là Giới Thanh Minh thắng."

"Đúng vậy, Giới Thanh Minh này là niềm tự hào của đại lực Cửu Châu, thế hệ trẻ tuổi nhất, hơn nữa trên người còn có một kỳ binh, Sở Phong này làm sao có thể là đối thủ của hắn ta được?"

"Không sai không sai, Giới Thanh Minh nhắc tay giậm chân cũng có thể hủy diệt người trong thiên địa này." Mọi người không hề nghĩ ngợi, liền trả lời câu hỏi, trong mắt bọn họ, Giới Thanh Minh giống như một thần thoại vậy.

"Có cái rắc, các người đều nghe tin vĩa hè, đây không phải là sự thật, Giới Thanh Minh lợi hại như vậy, có ai chính mắt nhìn qua chưa?" Đại hán nổi giận, đập bàn rống lên một tiếng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Đệ Tử Của Nguyên Cương Tông

"Cái gì? Tên Sở Phong kia lại mạnh như vậy sao? Cả kỳ binh cũng không phải là đối thủ của hắn à?" Khi nghe được những lời này thì mọi người đều cảm thấy khó tin.

"Đâu chỉ có vậy, ngày mà Sở Phong thoát khỏi Chí Tôn sơn trang thì cháu của ta cũng ở trong đó."

"Hắn tận mắt thấy, Chí Tôn sơn trang bị mười ba tầng kết giới trận màu lam bao phủ, các người đã gặp qua kết giới màu lam bao giờ chưa?" Gã đầu trọc kia tiếp tục nói.

"Đương nhiên là chưa từng, thế nhưng ta nghe nói chỉ có Giới Linh sư áo lam mới có thể tạo nên kết giới màu lam, Giới Linh sư khi tới cấp bậc đó không gì không làm được, cái gì cũng có thể tạo ra, chỉ có những thứ chúng ta không thể nghĩ tới, chứ không có vật nào họ không làm ra được cả, giống như là Thần vậy."

"Ta cũng đã từng nghe nói qua về những Giới Linh sư áo lam, bọn họ giống như truyền thuyết vậy, thế nhưng theo ta được biết thì trên đại lục Cửu Châu này, chỉ có trong công hội Giới Linh và tộc Giới thị mới có Giới Linh sư cấp bậc cao như vậy sao? Chẳng lẽ Chí Tôn sơn trang cũng có à?" Có người hỏi.

"Đúng vậy, Giới Linh sư áo lam cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng kết giới trận màu lam mà ngày hôm đó được bố trí cũng không phải là Giới Linh sư áo lam bình thường có thể làm ra, kết giới trận màu lam lúc đó đột nhiên từ

dưới mặt đất xông lên tận trời, cực kỳ hùng vĩ, các người có thể tưởng tượng được sao?" Gã đầu trọc tiếp tục nói.

"Trời ạ, kết giới trận có thể che khuất cả bầu trời? Vậy nó sẽ hùng vĩ như thế nào?" Nghe được lời này thì mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh, sau đó trợn mắt há hốc mồm, giống như đang tưởng tượng kết giới có thể che khuất bầu trời là như thế nào.

"Thôi, các người đừng nghĩ nữa, có nghĩ tới nát óc cũng không tưởng tượng được đâu, cảnh tượng hùng vĩ như thế khó tưởng tượng lắm, mặc dù kết giới trận mạnh mẽ như vậy thế nhưng vẫn bị Sở Phong phá hủy từng đường kết giới trận."

"Cùng lúc đó cũng có cao thủ cảnh giới Thiên Võ tiến lên ngăn cản Sở Phong, vậy mà bị Sở Phong dùng búa chẻ thành hai nửa." Gã đầu trọc nói rất hưng phấn, miêu tả sinh động như thật, giống như chính gã nhìn thấy tận mắt vậy.

"Cường giả cảnh giới Thiên Võ lại bị Sở Phong một búa bổ chết rồi sao? Chắc cái búa đó là kỳ binh Tu La Quỷ Phủ chứ?" Mọi người đều kinh hãi.

"Đúng là Tu La Quỷ Phủ thế nhưng kể cả nó là kỳ binh thì sức mạnh tăng lên cũng có hạn, Sở Phong có thể dùng kỳ binh giết chết cường giả cảnh giới Thiên Võ, phá hủy kết giới màu lam thì có thể chứng minh cái gì? Chứng minh Sở Phong cực kỳ mạnh mẽ, là thiên tài chân chính, là thiên tài trong thiên tài." Gã đầu trọc cực kỳ kính trọng mà nói.

"Nếu theo như lời người vừa nói thì Sở Phong không phải là kẻ đánh lén trưởng lão của mấy thế lực lớn, trộm đi Tu La Quỷ Phủ."

"Mà là đường đường chính chính cướp lấy Tu La Quỷ Phủ, chém giết vài trưởng lão đã liên thủ của nhiều thế lực lớn, sau đó phá vỡ mười ba tầng kết giới sao?" Đám người xôn xao mà hỏi.

"Đừng nhiên, cháu ta chính mắt nhìn thấy vậy, chắc chắn không sai lầm." Gã đầu trọc nói.

"Đừng lừa chúng ta, làm sao có thể như vậy được, nếu theo như người nói thì Sở Phong đã là Thần rồi, làm gì mà phải trốn chui trốn lủi nữa?" Mọi người đều không coi lời nói của gã đầu trọc là thật mà tản ra, trở về bàn của mình tiếp tục ăn uống.

"Hừ, một lũ ngu xuẩn, thật sự là phí nước bọt của ta."

Thấy thế, gã đầu trọc hơi tức giận, mình nói cả nửa ngày vậy mà không ai tin cả, thực sự đáng giận mà, sau đó ánh mắt của hắn chuyển qua hai người anh em của mình, nói: "Lão Nhị, Lão Tam, hai người các người có tin ta không?"

"Ha ha, đại ca, đừng trách ta không tin huynh, huynh nói những điều đó cũng quá khó tin đi, Sở Phong chỉ mới có mười sáu tuổi mà thôi, làm sao có thể mạnh mẽ như vậy được." Một người đen thui cười hì hì nói.

"Đúng vậy, đại ca, huynh bị cháu của huynh lừa gạt rồi." Một người khác cũng cười hì hì nói, còn sợ đại ca của mình tức giận nên vừa nói vừa rót rượu cho gã.

"Thôi, sự thật luôn luôn khó mà chấp nhận được, chỉ có những trí giả như ta mới có thể phân biệt được thôi."

Khi thấy tới cả huynh đệ của mình cũng không tin mình nên gã đầu trọc chỉ uống một chén rượu, sau đó thở dài một tiếng, giống như là trí giả cô đơn, người thiên hạ say mình ta tỉnh vậy, gã rất tin tưởng chuyện mà cháu mình đã nói, cũng rất tin tưởng vào sự mạnh mẽ của Sở Phong.

"Các đại gia, mời vào, mời vào trong!"

Đúng lúc này, một lão già giống như chưởng quầy có vẻ mặt bối rối, cười làm lành mà đi vào, nếu quan sát kỹ hơn thì có thể phát hiện cả người hẳn đang run rẩy, giống như đang rất sợ hãi vậy.

Ở phía sau lão có mười tám người đàn ông đi theo. Những người đàn ông này phần lớn là trung niên, chỉ có vài người là thanh niên, khí tức rất mạnh, đều là cao thủ cảnh giới Huyền Võ.

"Là đệ tử của Nguyên Cương tông!" Sở Phong hơi nâng lên chiếc mũ rộng vành, lộ ra đôi mắt sắc bén, hẳn nhận ra những người này từ trên quần áo họ mặc.

"Các người, đều cúi!" Sau khi đi vào quán rượu thì một đệ tử của Nguyên Cương tông chỉ vào ba đại hán ngồi ở bàn lớn nhất rồi quát một tiếng.

Nghe vậy, ba người kia không dám tức giận, vừa cười làm lành với những đệ tử của Nguyên Cương tông rồi vội vàng nhường chỗ.

Lúc này, rất nhiều người đều bị dọa sợ, mặc dù bọn họ đều không nhận ra lai lịch của những người này thế nhưng vẫn có thể cảm giác được những người này rất nguy hiểm, một vài người khách lặng lẽ đứng dậy, muốn rời khỏi.

"Tất cả đều ngồi xuống!" Đúng lúc này, người đàn ông giống như là người dẫn đầu đệ tử của Nguyên Cương tông lại hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này dọa sợ rất nhiều người, những người vừa định rời khỏi đều vội vàng ngồi xuống, kể cả tiểu nhị lẫn chưởng quầy đều vội vàng tìm một cái ghế mà ngồi xuống.

"Chúng ta là đệ tử hạch tâm của Nguyên Cương tông, hôm nay đi qua nơi này nên nghỉ tạm tại đây một lát, mọi người không cần sợ hãi, ăn uống tự nhiên nhưng không thể rời khỏi, bởi vì ông đây thích những nơi ồn ào,

càng nhiều người càng tốt, nếu tên nào dám làm hỏng hứng thú của ông đây thì đừng có trách." Tên đó lại nói.

Mà nghe được lời này thì mọi người đều không dám nói nữa, vùi đầu xuống ăn cơm trong sợ hãi.

Nói tới cũng đúng lúc, bởi vì quán rượu có rất nhiều khách nên ghế trống còn rất ít, cho nên ba đại hán kia lại ngồi xuống bàn của Sở Phong.

"Này, người qua bàn bên kia, cùng người khác ngồi cùng đi, đừng ảnh hưởng bọn ta." Gã đầu trọc chỉ Sở Phong rồi sau đó chỉ vào bàn phía sau, cái bàn đã có ba người ngồi rồi.

Sở Phong cũng không để ý tới gã mà là đang lắng nghe, bởi vì những đệ tử của Nguyên Cương tông đang nói thầm một vài chuyện, những người khác đều nghe không được tiếng nói của bọn họ thế nhưng Sở Phong lại có thể nghe rõ ràng từng câu từng chữ mà họ đang nói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Hãn Chính Là Sở Phong

"Bà mẹ nó chứ thật khinh bỉ. Rõ ràng Tông chủ để Đường Nhất Tu phụ trách việc xây dựng chi nhánh ở Tần Châu. Kết quả là hãn ta cả ngày mua vui hưởng lạc, giao tất cả trọng trách cho chúng ta." Một đệ tử trong đó tức giận bất bình nói.

"Ây! Đừng oán trách nữa! Ai bảo địa vị chúng ta không bằng người ta, thực lực cũng không bằng người ta. Hơn nữa, Đường Nhất Tu đã vậy, Hỏa Thần môn, Bạch Tạng giáo, Tiêu Dao cốc người của ba nơi đó không phải cũng đều thế cả sao?"

"Bảo là muốn ở lại Tần Châu xây dựng chi nhánh để dễ bề tróc nã Sở Phong nhưng thực tế, bốn người bọn họ suốt ngày chỉ biết tìm nơi ong bướm mua vui hưởng lạc cùng nhau, không quan tâm đến việc gì."

"Không thể không nói, cho dù Thiếu cốc chủ của Kiếm Thần cốc Mộ Dung Vũ có kiêu ngạo đến thế nào nhưng ít nhất người ta có chính sự, đừng thấy hãn còn nhỏ mà coi thường. Hiện tại hãn ta quả thật đang chuyên tâm xây dựng chi nhánh của Kiếm Thần cốc tại Tần Châu. So với đại đệ tử của nhà chúng ta thì người ta mạnh hơn không biết bao nhiêu lần."

Một người đệ tử khác dù miệng nói đừng oán trách nhưng trên thực tế trong lời nói của cậu ta cũng mang ngữ khí uất hận tương tự.

"Thôi đủ rồi! Đừng nhắc đến những chuyện không hay này! Nào! Uống rượu thôi!"

"Uống rượu, uống rượu thôi! Ăn xong bữa cơm này còn phải tiếp tục lên đường nữa, trong một tháng nếu không làm xong việc xây dựng chi nhánh, nhất định sẽ bị Đường Nhất Tu trừng phạt." Đám đệ tử của Nguyên Cương tông cùng nâng cốc chén say sưa.

"Ế! Bà mẹ nó, ông đây đang nói chuyện với người đây, thằng nhãi người không nghe thấy hả?" Cùng lúc đó, người đàn ông cao lớn đầu trọc đứng trước mặt Sở Phong cũng trở nên tức giận.

Bởi y muốn Sở Phong rời khỏi cái bàn rượu này nhưng Sở Phong lại chẳng hề để ý đến y. Điều đó khiến y cảm thấy bị xúc phạm, bị coi như không tồn tại nên cực kỳ tức giận.

Có điều, vì ở đó có đệ tử của Nguyên Canh tông nên y cũng không dám lớn tiếng nạt nộ mà đến trước mặt Sở Phong hạ thấp giọng xuống, hung tợn uy hiếp, nói: "Bà mẹ nó, nếu người còn giả câm giả điếc với ta, có tin ta sẽ cắt đứt tai và lưỡi của người không?"

"Ta thấy ban nãy người nói vài lời thật lòng nên hôm nay ta tha cho người một mạng." Sở Phong cười rồi nói.

"Cái gì? Thằng nhãi nhà người lại dám uy hiếp ta? Lại còn ngông cuồng đồng dục nói một câu tha cho ta một mạng? Người thật sự biết tìm cái chết đấy!" Nghe những lời Sở Phong nói, người đàn ông cao lớn đầu trọc lại càng tức đến nghiến răng nghiến lợi, không thể chịu đựng được cơn tức giận này nữa, đưa bàn tay to lớn tóm lấy vạt áo của Sở Phong.

"Xoẹt!" Ngay vào lúc này, chỉ thấy thân hình Sở Phong lóe lên một cái, tên đầu trọc còn chưa nhìn rõ là chuyện gì thì Sở Phong đã biến mất không dấu vết.

Khi Sở Phong xuất hiện lại thì đã đứng trên bàn rượu của đệ tử Nguyên Canh tông rồi, hắn hỏi: "Mấy người các người ai có thể cho ta biết Đường Nhất Tu hiện tại đang ở đâu?"

"Người là kẻ nào?"

Thấy thế, vẻ mặt của đám đệ tử Nguyên Canh tông liền thay đổi, theo bản năng lùi lại về sau một bước, quan sát đề phòng Sở Phong vì vừa rồi tốc độ của hắn thật sự là rất nhanh. Trước đó bọn chúng vốn chẳng có chút cảnh giác nào nên cho rằng Sở Phong là một vị cao thủ luyện võ.

"Sao nào? Lẽ nào đến các người cũng không nhận ra ta sao?" Sở Phong cười nhẹ một cái, trong lúc nói chuyện liền đưa tay phải lên, lật bỏ cái mũ cỏ ở trên đầu xuống, để lộ toàn bộ khuôn mặt anh tú của hắn.

Mà khuôn mặt này hoàn toàn giống với bức hình trên lệnh truy nã!

"Người! Người là Sở Phong?" Trông thấy Sở Phong, các đệ tử của Nguyên Canh tông vốn đang căng thẳng, ngay lập tức liền trở nên phấn khích.

"Cái gì? Hắn là Sở Phong?"

Cũng trong lúc này, những người khác trong quán rượu cũng đều chú ý đến việc đấy. Sau khi đối chiếu cẩn thận liền nhận ra người đang đứng trên bàn hóa ra lại là Sở Phong. Điều này đã khiến cho những người trong quán rượu bị dọa cho một phen khiếp vía.

Rất nhiều người bị dọa đến mức phải chui xuống gầm bàn, sợ rằng bị Sở Phong và đám đệ tử của Nguyên Canh tông làm liên lụy. Những người đứng gần cửa liền cứ thế mà phá cửa chạy ra ngoài.

Đều chạy hết rồi.

Nhưng chính vào lúc này, nếu nói biểu cảm đặc sắc nhất vẫn là người đàn ông cao lớn đầu trọc. Lúc này, gã vẫn đang ngồi đờ như khúc gỗ, toàn thân không ngừng run lên bần bật, đôi đũa trong tay cũng rơi cả xuống. Cái

bản mặt đó vốn dĩ rất khó coi, lúc này lại càng xấu xí thậm tệ, biểu lộ sự sợ hãi vô cùng.

Bởi vì ban nãy y vừa nhục mạ Sở Phong, lại còn uy hiếp hấn. Điều này khiến y vốn cho rằng Sở Phong là người rất mạnh, bỗng cảm thấy mất hết can đảm, cực kỳ sợ hãi, cho rằng mình chết chắc rồi.

"Bắt lấy hấn! Bắt được hấn thì có thể lấy được phần thưởng. Cho dù chúng ta là đệ tử của Nguyên Canh tông cũng có thể lấy được phần thưởng!" Đột nhiên, có người hét to lên, một người đệ tử của Nguyên Canh tông xông lên tấn công Sở Phong trước.

"Bịch!" Thế nhưng, mới chỉ nhìn thấy Sở Phong tung một chưởng ra, cơ thể người đó liền nổ tung cả ra rồi, đến tiếng kêu giã chết cũng không kịp cất lên rồi hóa thành một vũng máu, bắn lên khắp vách tường ở xung quanh, nhuộm đầy một khoảng đất lớn dưới chân.

"Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!..." sau đó, Sở Phong liên tiếp tung chưởng, chỉ trong nháy mắt cả mười bảy người đều biến thành vũng máu, chết oan chết uổng.

"Thiếu hiệp tha mạng! Thiếu hiệp tha mạng!" Thời khắc này, tên đệ tử của Nguyên Canh tông định ra tay nhưng lại chưa kịp ra tay mặt trắng bệch như một tờ giấy, hai mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Gã không hề do dự liền quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu tạ lỗi với Sở Phong. Bởi gã đã tận mắt chứng kiến huynh đệ của mình ban nãy còn sống sờ sờ đứng xung quanh gã nhưng chỉ trong chớp mắt lại bị Sở Phong đánh cho tan tác thành một vũng máu. Gã thật sự không thể khống chế được sự sợ hãi của mình.

Lúc này gã có thể cảm nhận được, Sở Phong đáng sợ như thế nào. Người thiếu niên mới chỉ mười sáu tuổi làm sao có thể là thứ phế vật như

lời Đường Nhất Tu nói. Quả thực hẳn là một kẻ cực kỳ mạnh, hơn nữa còn là một tiểu ác ma giết người không chớp mắt.

"Ta hỏi lại một lần nữa, người có thể nói cho ta biết Đường Nhất Tu đang ở đâu không?" Sở Phong đứng trên bàn chậm rãi bước đến mép bàn thì cúi người xuống, hỏi tên đệ tử Nguyên Canh tông đang không ngừng dập đầu quỳ trên đất.

"Ta... Ta biết! Ta biết Đường Nhất Tu ở đâu. Nhưng... Nếu ta nói cho người, người có thể tha cho ta một mạng không?" Tên đệ tử này cũng khá thông minh, gã không từ chối Sở Phong ngay nhưng cũng không nói ngay Đường Nhất Tu đang ở đâu.

"Chỉ cần người dẫn đường cho ta, ta sẽ tha cho người một mạng, hơn nữa còn có thưởng cho người." Hai mắt Sở Phong híp lại, để lộ ra nụ cười sáng lạn không chút tà ý.

Nhưng trong mắt tên đệ tử này, có nhìn thế nào hẳn cũng giống một con xác ma đáng sợ, nhìn gã cười với ý đồ xấu.

Thế nhưng, gã đệ tử này lại chẳng còn cách nào khác. Cho dù biết Sở Phong sẽ không tha nhưng gã cũng chỉ còn cách lựa chọn dẫn đường cho Sở Phong.

Bởi ít nhất gã vẫn còn một cơ hội sống. Vì thế gã đứng dậy, nói với Sở Phong:

"Ta đồng ý dẫn đường cho người! Không cần phần thưởng, chỉ cần người có thể tha cho ta một con đường sống là được."

"Cầu xin người đấy! Ngàn vạn lần xin đừng giết ta. Nhà ta vẫn còn người già, trẻ nhỏ, bọn họ đều phải dựa vào ta mà sống. Nếu ta chết đi, bọn họ chắc chắn sẽ chết đói, huống chi ta cũng chỉ là một tên đệ tử tép riu. Nguyên Canh tông truy nã người không có liên quan gì đến ta."

"Yên tâm đi, ta nói không giết người thì nhất định sẽ không giết người." Sở Phong nắm chặt lấy bả vai của tên đệ tử này, sau đó chỉ thấy một trận gió mạnh cuồn cuộn thổi đến. Ngay trong quán rượu, Sở Phong và tên đệ tử đó đã biến mất trong nháy mắt.

Sau khi Sở Phong rời đi, quán rượu bỗng trở nên yên ắng, mọi người đều trốn dưới gầm bàn, bị dọa sợ cho đến mức tay chân run rẩy, không ai dám xen vào.

Một lúc lâu sau, khi không có bất cứ động tĩnh gì nữa, hai người đàn ông cao lớn đang trốn trong gầm bàn mới cẩn thận bò lên.

Chỉ có điều, sau khi họ nhìn thấy cảnh tượng trong quán rượu thì không khỏi nuốt một miếng ngược bọt, suýt nữa hai chân mềm nhũn, bị dọa cho ngất đi.

Bởi lúc này trong quán rượu, khắp nơi đều là máu, không chỉ trên mặt đất mà ngay cả trên vách tường, thậm chí là nóc nhà cũng toàn là máu. Cảnh tượng kinh hoàng này thật sự khiến người ta kinh sợ.

"Đại ca! Đại ca! Huynh không sao chứ?" Khi hai người đó phát hiện ra người đàn ông cao lớn đầu trọc vẫn ngồi đơ trên ghế, lại càng giật mình kinh hãi, vội vàng chạy đến bên cạnh tên đầu trọc đó.

Lúc này, tên đầu trọc đó mặt mũi đờ ra, vẫn còn giữ nguyên vẻ mặt khi nhìn thấy Sở Phong ban nãy, đến hai mắt cũng chưa từng chớp qua. Sau một lúc lâu, đôi môi của y mới dần dần mấp máy, mở miệng nói: "Hắn! Hắn! Hắn quả nhiên giống với những gì cháu ta nói! Hắn rất mạnh!"

"Phù phù!" Sau khi nói xong, cơ thể người đó lại có rúm lại, hai mắt trợn trừng, trèo lên bàn rồi bất động.

Mà hai người còn lại sau khi đã thăm dò kỹ lưỡng, sắc mặt liền thay đổi. Bởi vì bọn họ kinh ngạc phát hiện ra người đàn ông đầu trọc đó đã chết

rồi, bị dọa cho sợ chết rồi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Tặng Đại Lễ

Trên không trung, giữa những đám mây trắng, một con Thanh Long bay vút qua.

Sở Phong vừa cười Thanh Long vừa xách theo tên đệ tử của Nguyên Cương tông, hẳn đang đi theo hướng mà tên đệ tử đó nói.

Tên đệ tử kia bị dọa cho sợ xanh mặt, gã tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Sở Phong lại là một thiếu niên có Tu vi Huyền Võ cảnh, không những có thể đạp gió mà bay, hơn nữa tốc độ còn có thể nhanh đến kinh khủng như vậy, còn nhanh hơn những cường giả Thiên Võ cảnh mà gã từng gặp.

Gã thật sự không thể nắm bắt được Sở Phong, chỉ cảm thấy người thiếu niên này thật đáng sợ. Sở Phong càng như vậy thì gã càng bất an. Bởi vì sức mạnh của Sở Phong khiến gã cảm thấy bản thân mình quá nhỏ bé, nhỏ bé đến không thể chịu được.

"Sở Phong, người thật sự không định đi đối phó với Đường Nhất Tu đấy chứ? Bọn họ có bốn người, hơn nữa còn là đệ tử đứng đầu của bốn thế lực lớn, vinh dự là những thiên tài kiệt xuất của thế hệ trẻ tuổi ở đại lục Cửu Châu, chắc chắn họ sở hữu những thủ đoạn mà người thường không thể có được."

"Hiện giờ người chỉ là Huyền Võ ngũ trọng, cho dù có sử dụng sức mạnh Thần Lô, cũng chỉ là Huyền Võ thất trọng. Nếu đối phó với Thiên Võ cảnh thông thường thì còn có cơ hội nhưng đối phó với bốn người bọn

họ, e rằng chó chút nguy hiểm." Đản Đản đã phát hiện ra ý đồ của Sở Phong, âm thầm khuyên nhủ.

"Nguyên Cương tông, Hỏa Thần môn, Bạch Tạng giáo, Tiêu Dao cốc cả bốn thế lực hiện giờ đang treo thưởng truy nã ta, toàn thiên hạ đều biết Sở Phong ta bị chúng hành cho phải trốn chui trốn nhủi."

"Lúc này, nếu ta giết chết đệ tử đứng đầu của bọn chúng, không biết chúng sẽ có cảm nhận như thế nào?"

"Huống chi, ta và bốn người Đường Nhất Tu sớm đã có ân oán chồng chất, cho dù bốn thế lực đó không truy nã ta, sớm muộn cũng có ngày ta đi tìm chúng để thanh toán nợ nần."

"Hiện giờ, bốn tên bọn chúng đang ở cùng một chỗ, đây quả đúng là một cơ hội hiếm có. Còn về tu vi hiện nay của ta, có thể đối phó được bọn chúng hay không ta cũng không chắc nhưng tóm lại phải thử thì mới biết được."

"Đầu tiên nếu ta không đánh lại bọn chúng, ta có thể bỏ chạy, chúng tuyệt đối đuổi không kịp ta. Thứ hai, đừng quên rằng ta vẫn còn công kích phù trên người, dựa vào tốc độ của ta, cộng thêm uy lực của công kích phù, bọn chúng chắc chắn không phải đối thủ của ta. Lần này chúng chết là cái chắc." Sở Phong tràn đầy tự tin, thề phải lấy được đầu của bốn tên Đường Nhất Tu.

"Thật sự hết cách với người. Thế nhưng như vậy cũng tốt, dù sao cũng đã như nước với lửa, để mấy thế lực đó phải trả giá thích đáng cũng là việc nên làm." Đản Đản bất đắc dĩ lắc đầu nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào đó cũng khẽ nhếch lên một nụ cười kỳ vọng.

Tần Châu rất lớn, có rất nhiều thế lực mạnh, thậm chí những thế lực bị coi là yếu kém ở đây cũng mạnh hơn Lăng Vân tông của Thanh Châu rất nhiều chứ đừng nói đến các thế lực mạnh ở đây.

Mà trong rất nhiều thế lực lớn ở Tần Châu, có một thế lực rất đặc biệt. Trong khi phần lớn các thế được coi là lợi hại nhưng vì sự tồn tại của Chí Tôn sơn trang và Địa Mãng vương phủ nên danh tiếng của họ chỉ nổi bật trong phạm vi Tần Châu.

Nhưng trong đó có một thế lực khác với số đông, họ không những nổi tiếng ở Tần Châu mà còn rất có tiếng tăm trong ở các cường châu đứng đầu khác, hơn nữa còn nhận được sự yêu thích của cường giả nam nhân các phương. Thế lực này còn có một cái tên rất thú vị, đó là "Túy Sinh Mộng Tử".

Trường môn của Túy Sinh Mộng Tử là một người thần bí, không ai biết người đó là ai, tất cả thành viên của Túy Sinh Mộng Tử đều là những người có Tu vi rất cao, hơn nữa đều là những cô gái xinh đẹp, quyến rũ. Bọn họ mở rộng cửa lớn, tiếp đãi khách từ khắp mọi người, dùng chất lượng phục vụ tốt đối lấy thù lao tương xứng.

Nói đến đây, chắc hẳn trong lòng nhiều người cũng đoán ra được một vài phần. Cái được gọi là Túy Sinh Mộng Tử thực tế chính là một nơi phong hoa tuyết nguyệt, nói một câu khó nghe thì đó chính là một kỹ viện cao cấp, chuyên phục vụ những nhân vật lớn của đại lục Cửu Châu.

"A a a! Đường công tử thật xấu xa, sao lại trêu đùa người ta như vậy."

"Bốn công tử thích chơi nàng như thế nào thì chơi như thế, mau hét lên cho ta, hét lên thật to cho ta, mau nói đi, mau nói như ta đã dạy nàng!"

"A a a, tuyệt quá, thích quá, Đường công tử tuyệt nhất, Tử Linh yêu công tử chết mất, tên Sở Phong đó vốn dĩ chẳng so sánh được với Đường công tử. A a!"

"Ha ha, tiếp tục, tiếp tục đi, kêu lớn hơn nữa đi!"

Trong một gian đại điện phảng phất màu hồng, Đường Nhất Tu cùng một cô gái xinh đẹp thân thể trần truồng đang làm chuyện bất nhã, hai cơ thể lỏa lồ đang cực kỳ cao hứng, quấn chặt lấy nhau.

"Ai, Đường huynh vẫn nhớ mãi chẳng quên được Tử Linh, có điều thật đáng tiếc, Tử Linh đó có lẽ đã đi tìm Sở Phong rồi, nói không chừng hiện tại hai người đó đã quấn quýt bên nhau rồi cũng nên."

"Hừ! Tên Sở Phong đó thật sự là chó ngáp phải ruồi, bỗng nhiên được Tử Linh quyết một lòng một dạ yêu thương, tốt nhất đừng để ta phải gặp lại hắn, nếu không ta sẽ thiến hắn, ném của quý của hắn cho chó ăn."

Giữa tòa đại điện này, có một cái bàn rượu tinh xảo, Bạch Vân Phi và Tống Thanh Phong ngồi dưới đất, đang cùng nhau uống rượu say sưa, trong vòng tay của chúng đều đang ôm ấp một cô gái có tu vi không hề thấp và còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Hơn nữa, xung quanh chúng còn có rất nhiều cô gái quần áo không chỉnh tề vây quanh, các cô gái này người thì rót rượu, người thì gấp thức ăn, người thì nắn chân, lại có cả người đấm lưng, hầu hạ cực kỳ chu đáo cho hai tên đó.

"Đường Nhất Tu, ngươi có thể giữ lại chút tiền đồ được không? Tử Linh chẳng qua chỉ là một con tiểu nha đầu non nớt, trừ cái khuôn mặt ưa nhìn ra thì có gì tốt? Về kỹ thuật làm sao so bì được với các cô nương ở đây?"

Trong đại điện có một chiếc giường lớn màu đỏ, bốn góc giường được che phủ bởi một lớp màn mỏng, phía trong là Lưu Tiêu Dao đang khóa thân ôm lấy hai cô gái, đưa đầu ra ngoài hét lớn về phía Đường Nhất Tu.

"Lưu công tử, mấy người cứ mở miệng là Tử Linh, đóng miệng cũng Tử Linh, con bé Tử Linh đó thật sự tốt đến mức khiến cho cả bốn công tử các người đều nhớ mãi không quên được sao?"

"Ha ha, con nha đầu đó cái gì cũng không tốt, không so được với hai tiểu yêu tinh các nàng." Lưu Tiêu Dao cười ha ha, lật người lại, đè hai cô nương kia xuống dưới.

"Uỳnh!" Nhưng đúng lúc này, cánh cửa điện đang đóng chặt bỗng đột nhiên truyền đến một tiếng ồn lớn, cùng lúc đó, cánh cửa được chế tạo đặc biệt bị vỡ tan tành.

"U oa!"

Ngay sau đó, vài tên nam nhân mặt mũi trắng bệch, toàn thân đầy máu bị ném vào trong. Bọn chúng đều là sư đệ đồng môn của Đường Nhất Tu, phụ trách giúp gã canh gác đại điện.

"Kẻ nào đó?" Đột nhiên xảy ra biến cố khiến cả bốn tên trong đại điện thất kinh, ánh mắt hung dữ của chúng đều hướng về phía cửa đại điện.

"Ồ, mới một thời gian không gặp đã không nhận ra ta rồi sao?" Một tiếng cười nhàn nhạt vang lên, Sở Phong đã tiến vào trong đại điện này.

"Sở Phong?" Trông thấy Sở Phong, cả bốn người đều thay đổi sắc mặt, sát khí trong ánh mắt bỗng chốc tăng lên vài phần, lạnh lùng nói: "Sở Phong, người cũng thật to gan, biết rõ chúng ta đang tìm người lại còn dám cả gan đến đây."

"Thực ra ta tìm các người là để tặng các người một phần đại lễ!"

"Hả? Đại lễ gì?"

"Đưa các người đi chết!"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Đối Đầu Với Tống Thanh Phong

Ha ha ha, ta không nghe nhầm chứ, đưa chúng ta vào chỗ chết à?"

"Chỉ dựa vào người ư? Chỉ dựa vào một tên Tu Vũ mới luyện đến Huyền Vũ tam trọng nho nhỏ như người cũng dám nói với bọn ta lời này sao?"

Nghe Sở Phong nói lời này, bốn người Tống Thanh Phong và Đường Nhất Tu cười điên cuồng như vừa nghe chuyện tiểu lâm tức cười nhất thế gian vậy.

Đến cả những nữ tử xung quanh cũng cười một trận, tu vi của những nữ tử này cũng đều đạt đến Huyền Vũ cảnh, hơn nữa đa phần đều từ Huyền Vũ tam trọng trở lên, trong lòng họ cũng khinh thường Sở Phong như thế.

"Sở Phong, người coi chừng, không cần ta động thủ, mỹ nhân trong lòng ta cũng có thể giết người dễ dàng." Tống Thanh Phong chỉ chỉ mỹ nhân trong lòng, sau đó nói:

"Mỹ nhân, giết tên tiểu tử kia cho ta, chín trăm ngàn viên Huyền Châu này là của nàng."

"Tống công tử, lời này là thật?" Nghe lời này, mỹ nhân kia tròn mắt chột lóe sáng, rõ ràng đã động tâm.

Bởi vì nàng ta có tu vi Huyền Vũ tứ trọng, mà nghe nói Sở Phong chỉ có Huyền Vũ tam trọng, vì thế nếu thật sự động thủ, nàng thật sự nắm chắc phần thắng.

"Đương nhiên là thật." Tống Thanh Phong gật gật đầu.

"Tống công tử, chúng ta cũng muốn."

"Ta cũng muốn, ta cũng muốn mà." Nghe lời này, dường như tất cả nữ tử đều động tâm. Chín trăm ngàn viên Huyền Châu, con số này thật có sức cám dỗ.

Bởi vì con số này đối với những người có thể lực đã là một con số không nhỏ rồi, huống hồ là những nữ tử như bọn họ.

"Ha ha, ai cũng có, bất kỳ người nào trong số các người có thể giết hẳn, chín trăm ngàn viên Huyền Châu liền cho người đó." Tống Thanh Phong cười ha ha.

Mà giờ khắc này, tất cả nữ tử đều đứng dậy, bước chầm chậm về phía Sở Phong, thân thể trần trụi, diêm dúa lòe loẹt, trên miệng còn vương nụ cười quyến rũ, ha ha cười.

Nhưng trong xương tủy của họ lúc này lại thấm đầy sát khí hùng hực, những nữ tử này đừng cho rằng bình thường chỉ cười cười nói nói, nhưng bắt đầu động thủ thì đều là nữ ác ma lòng dạ độc ác, giết người không chớp mắt.

"Cút." Nhưng còn không đợi những nữ tử kia đến gần, chỉ thấy mây kiếm của Sở Phong dựng đứng, chợt quát một tiếng như sấm rền, vang vọng khắp đại điện.

Cùng lúc đó, một luồng sát khí vô hình tỏa ra từ người Sở Phong, khiến đám nữ tử kia liên tiếp lui về sau.

"A~~~"

Sát khí của Sở Phong cực kì kinh khủng, dọa cho những nữ tử kia sợ hãi kêu luôn miệng, vội vàng nhẹ nhàng nấp về sau Đường Nhất Tu.

"Tổng công tử, hẳn nào phải Huyền Vũ tam trọng, rõ ràng là Huyền Vũ ngũ trọng mà."

"Không chỉ như vậy, sát khí hẳn vừa tản ra thật kinh khủng, ta... ta chưa bao giờ thấy khí tức ai như vậy, đây không phải là khí tức của người mà, dường như, dường như là của con quỷ hút máu vậy."

Sở Phong chỉ một chữ cú, liền khiến đám nữ tử lúc trước còn đầy sát khí kia run lấy bầy, lập tức mất hết tinh thần.

"Hừ, một đám vô dụng, chỉ là Huyền Vũ ngũ trọng mà thôi, cũng khiến các người sợ hãi thế này sao?" Tổng Thanh Phong vung tay, đẩy toàn bộ nữ tử đang kề sát mình ra một bên, sau đó nói với Sở Phong:

"Sở Phong, nợ mới nợ cũ của chúng ta đến lúc thanh toán rồi, người nói xem, hôm nay người muốn chết như thế nào? Tổng Thanh Phong ta thành toàn cho người."

"Muốn giết ta sao, người có bản lĩnh đó?" Sở Phong khinh miệt nhìn Tổng Thanh Phong, ánh mắt ấy như không coi hấn ra gì.

"Khá lắm tiểu tử ngạo mạn nhà người, hôm nay ta không xử lí người

Ta không phải Tổng Thanh Phong." Tổng Thanh Phong phản nộ, thiên lực tản ra hừng hực, trong nháy mắt tràn khắp toàn đại điện, khí tức Thiên Vũ nhất trọng đã bộc phát, khí thế ngút trời, khiến cả đại điện đều lay động.

"Chết đi!"

Sau khi khí tức bộc phát, Tổng Thanh Phong ngược lại không trực tiếp động tay, mà đứng chắp tay, đứng tại chỗ. Hắn niệm chú một lát, thiên lực

xung quanh liền hóa thành áp lực ngút trời cuộn cuộn hướng về Sở Phong.

"Ầm ầm ầm" quyền uy vô hình như sóng biển kinh thiên động địa, lớp này nổi lớp kia từ chính diện đưa tới, sức mạnh ấy không thể khinh thường, ít nhất thì tu vi hiện tại của Sở Phong cũng không thể chống cự. Không thể phủ nhận, thực lực của tên Tổng Thanh Phong này còn mạnh hơn cả hai vị trưởng bối Thiên Vũ nhất trọng của Giới thị.

Nhưng Sở Phong cũng sớm có chuẩn bị, hẳn không hề sợ hãi, ánh mắt như chớp lóe, khí tức bắt đầu biến hóa khôn lường. Chỉ trong khoảnh khắc, khí tức của Sở Phong đã tăng lên đột ngột trực tiếp từ Huyền Vũ ngũ trọng tăng lên Huyền Vũ thất trọng.

"Phá cho ta." Sau khi tu vi tăng lên, Sở Phong chột quát một tiếng sau khi đánh ra một quyền.

Một quyền này, không phải quá kinh thiên động địa nhưng lại ẩn chứa uy lực cực mạnh. Chỉ nghe "oành" một tiếng đã đẩy lùi được uy lực của Tổng Thanh Phong, thậm chí còn khiến Tổng Thanh Phong lão đảo, vô thức lùi về sau hai bước suýt chút té ngã.

"Tại sao tiểu tử này lại mạnh như thế chứ?"

Lúc này, đừng nói là Tổng Thanh Phong mà đến cả những kẻ xem náo nhiệt xung quanh như Đường Nhất Tu, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao cũng chau mày, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Tạm không nói đến việc tu vi của Sở Phong đột ngột tăng lên, dù cho Sở Phong có là Huyền Vũ thất trọng nhưng theo lí mà nói thì cũng không thể phá vỡ thế tấn công của Tổng Thanh Phong vì dù sao Tổng Thanh Phong cũng đã đạt tới Thiên Vũ cảnh. Thiên Vũ cảnh há lại có thể bị Huyền Vũ cảnh đánh bại.

"Hai tên tiểu tử, ngược lại ta muốn xem xem sau đây người còn phản kháng được không." Tống Thanh Phong đã nổi giận thật rồi, bởi vì chiêu tấn công của mình đã bị tên tiểu tử Sở Phong hóa giải, điều này khiến hắn vô cùng mất mặt, mà cũng vô cùng giận dữ.

"Cơn giận của Hỏa Thần."

Lần này, hắn không chút lưu tình, mà liên tiếp xuất ra bảy chiêu võ, đạo võ này vừa ra, uy lực chấn động thiên địa đến mức cả đại điện vốn được xây dựng chất liệu đặc biệt này cũng không thể chịu được.

Trong sự rung chuyển kịch liệt đó, vô số vết nứt xuất hiện, cuối cùng chỉ nghe "Oành" một tiếng, cả tòa đại điện đã bị uy lực của Tống Thanh Phong làm cho sụp đổ.

"A~~~"

Ngay cả ở trong đại điện, những nữ tử đạt đến Huyền Vũ cảnh kia cũng không thể chịu nổi, người nhẹ thì nôn ra máu, nặng thì chết ngay tại chỗ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Trời ơi, kẻ nào to gan dám ra tay ở Túy Sinh Mộng Tử vậy? Lẽ nào không biết chủ nhân của Túy Sinh Mộng Tử là một vị cao nhân thần bí sao?"

"Là Tống Thanh Phong, lại là đại đệ tử của Hỏa Thần môn Tống Thanh Phong."

"Còn nữa, Bạch Vân Phi, Đường Nhất Tu, Lưu Tiêu Dao, đây đều là những người trẻ tuổi tài cao của Cửu Châu đại lục, là những người tuổi còn trẻ mà đã đạt đến Thiên Vũ cảnh."

"Thảo nào chúng dám ra tay ở đây, cho dù có phá tan nơi này thì chắc cũng không ai dám xử lí."

Có thể tìm thú vui ở Túy Sinh Mộng Tử này đều là những nhân vật có tầm cỡ của giới Tu Vũ, ai cũng năng lực bất phàm, cho nên sau khi nghe thấy tiếng nổ liền dừng lại, chạy đến xem.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Kỳ Binh Nhân Tạo

"Không đúng, mọi người nhìn kìa, hình như Tống Thanh Phong đang đánh với một thiếu niên." Đột nhiên, có người nhận ra Tống Thanh Phong đang đánh nhau với một thiếu niên non nớt, hơn nữa dáng vẻ của bọn họ giống như đã quen biết nhau từ trước vậy.

"Thiếu niên đó không phải là người đang bị lục đại môn phái liên hợp lại với nhau truy nã, Sở Phong sao?"

"Trời ơi, đúng là Sở Phong, hắn làm thế nào mà chạy tới nơi này rồi?"

Sau khi mọi người nhận ra người đang đánh nhau với Tống Thanh Phong là Sở Phong thì đều tròn tròn mắt, há hốc mồm, ai cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Sở Phong là ai, có lẽ trước đại hội Thông Gia thì chưa ai biết, nhưng sau đại hội Thông Gia thì chắc chắn trên đại lục Cửu Châu, rất nhiều người đều biết hắn là ai.

Dù sao một người có thể khiến cả lục đại môn phái liên hợp với nhau truy nã chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản, hơn nữa hắn còn trẻ như vậy, đương nhiên càng khiến mọi người chú ý.

"Không phải nói Sở Phong đã trộm kỳ binh của lục đại môn phái ở di tích viễn cổ sao? Sao hắn lại không dùng?" Thấy Sở Phong và Tống Thanh Phong đang đánh nhau điên cuồng, không ngừng vừa tránh né lại đáp trả lại nhau, có người khó hiểu hỏi.

"Này, đó không phải chuyện quan trọng, quan trọng là khí tức trên người tên Sở Phong kia cư nhiên là Huyền Võ thất trọng, chuyện này không giống những gì viết trong tờ truy nã nha." Có người giật mình nói lớn.

"Huyền Võ thất trọng? Không đúng, không phải Huyền Võ thất trọng vốn không thể đánh lại cường giả Thiên Võ cảnh? Sao Sở Phong này lại có thể đánh với một cường giả đã đạt tới Thiên Võ nhất trọng như Tổng Thanh Phong chứ."

"Trời ơi, vậy không phải tên Sở Phong này là một quái nhân sao? Vậy mà có thể dùng Huyền Võ thất trọng đánh với Thiên Võ nhất trọng của Tổng Thanh Phong?"

"Đúng rồi, ta nghe một người bạn tham gia đại hội Thông Gia nói, Sở Phong này đúng là một tên quái nhân, hắn từng suýt chút nữa thì đánh bại một cao thủ của giới Thanh Minh đấy."

"Thật sao? Hắn lợi hại như vậy sao?"

"Nếu vậy, một trăm vạn viên Huyền châu trong lệnh truy nã cũng không dễ lấy được rồi."

Nhưng mọi người lại khiếp sợ phát hiện, Sở Phong hoàn toàn không bị yếu thế trong trận đánh với Tổng Thanh Phong.

"Tổng Thanh Phong, võ kỹ của Hỏa Thần môn các người cũng chỉ có vậy, hôm nay ta sẽ cho người mở mang tầm mắt về thực lực của Sở Phong ta."

Sở Phong vẫn chưa hoàn toàn đánh hết sức, hắn chỉ dùng Ngự Không Thuật và một võ kỹ về thân pháp tránh né và phòng thủ trước những chiêu thức của Tổng Thanh Phong. Nhưng hiện tại, hắn muốn thay đổi cục diện, từ bị động sang chủ động.

Vì lúc này người tới xem càng lúc càng nhiều, hãn muốn những người đang đứng xem có thể nhìn rõ cách hãn đánh bại một trong bốn thiên tài.

"Vù"

Đột nhiên, Sở Phong thay đổi bộ pháp dưới chân, không lui về phía sau và tránh những đòn tấn công trước mặt nữa mà bước lên phía trước, chạy về phía Tống Thanh Phong.

"Nhãi ranh, người có tài cán gì thì cứ đưa ra cho mọi người nhìn thử. Đừng cho là Tống Thanh Phong ta sợ người."

Tống Thanh Phong hừ lạnh, suy nghĩ vừa nảy ra thì Thiên lực xung quanh cơ thể hãn ta bắt đầu xuất hiện sự thay đổi. Thiên lực vây xung quanh người hãn bỗng chốc hóa thành một ngọn lửa rồi ngưng tụ lại thành một con rắn lửa rất lớn, đánh thẳng về phía Sở Phong.

"Loại võ kỹ này không làm gì được ta đâu."

Sở Phong vẫn không lùi lại, trái lại hãn còn tăng tốc bước nhanh hơn, đồng thời thi triển Huyền Võ Thuần Giáp Thuật.

"Rầm"

Con rắn dài bị đánh thì mở rộng miệng cắn Sở Phong, ngọn lửa hùng hực đánh về phía hãn nhưng Sở Phong có Huyền Võ Thuần Giáp Thuật bảo vệ, sao có thể bị một ngọn lửa như vậy làm bị thương.

Hãn nhanh chóng vượt qua ngọn lửa lớn đó rồi chạy tới trước mặt Tống Thanh Phong. Hãn đánh một quyền thì ngọn lửa còn đang hùng hực cháy xung quanh Tống Thanh Phong lập tức tan tành, cú đánh mạnh mẽ đánh thẳng vào người Tống Thanh Phong.

"Rầm"

Nhưng lúc Sở Phong đánh về phía Tống Thanh Phong thì lại cảm giác trên người hắn ta có một thứ sức mạnh rất ôn hòa. Hắn thu lại cú đánh này rồi đánh một cú khác muốn khiến Tống Thanh Phong bị thương nặng, nhưng lại chỉ khiến Tống Thanh Phong lùi về phía sau vài bước mà thôi.

"Đây là..."

Cẩn thận nhìn kỹ lại thì mắt Sở Phong đột nhiên tròn tròn. Hắn kinh ngạc phát hiện, vào lúc này xung quanh cơ thể của Tống Thanh Phong xuất hiện một chiếc áo giáp màu vàng nhạt, và chính thứ này đã phản lại những đòn đánh của Sở Phong.

Nhưng loại áo giáp màu vàng nhạt này lại không giống võ kỹ mà lại giống một bảo vật hơn, vì nó có thể tự động tỏa ra năng lượng.

"Là nhờ hai cái găng tay kia sao?" Sở Phong dùng Tinh Thần Lực quan sát thì phát hiện thì áo giáp màu vàng nhạt này dường như là do đôi găng tay của Tống Thanh Phong.

Chiếc găng đeo trên tay trái của Tống Thanh Phong có màu đỏ, trên đó viết một dãy ký tự phòng thủ. Mà chiếc giống vậy trên tay còn lại của hắn ta lại viết một dãy ký tự tấn công.

Đúng lúc này, có ba bóng người bay vụt tới, đứng cạnh Tống Thanh Phong, đó là ba người Bạch Vân Phi, Đường Nhất Tu và Lưu Tiêu Dao.

"Tống huynh, tên nhóc này rất kỳ quái, một mình huynh chắc không phải đối thủ của hắn. Bốn huynh đệ chúng ta nên liên thủ cùng đối phó hắn." Lưu Tiêu Dao nói

"Không cần, chỉ là một thằng nhãi ranh mới đạt tới Huyền Võ thất trọng, ta có thể tự đối phó, vừa rồi ta chỉ nhường cho hắn mấy chiêu thôi." Tống Thanh Phong không phục từ chối.

"Thôi đi, nếu không nhờ vào kỳ binh mà những tộc nhân của Giới thị kia tặng cho huynh thì sao huynh có thể chịu được cú đánh vừa rồi của thằng nhóc kia chứ."

"Nhưng đừng nói chuyện này nữa, xem ra lễ vật của tộc nhân Giới thị đưa tới cho Tông chủ chúng ta còn tốt hơn những gì chúng ta nghĩ." Đường Nhất Tu lườm Tống Thanh Phong một cái, sau đó nhìn về phía cổ tay mình.

Lúc này Sở Phong mới phát hiện trên cổ tay cả bốn người bọn họ đều có hai găng tay màu đỏ rất kỳ lạ. Nghe những lời của Đường Nhất Tu, Sở Ngọc cũng hiểu sơ về lai lịch mấy cái găng tay này, xem ra vì muốn mượn sức của mấy thế lực lớn, tộc nhân Giới thị đã tặng bọn họ thứ này.

"Tống huynh, Lưu huynh nói rất đúng, tên nhóc con này rất kỳ quái, chúng ta không nên tốn thời gian với hắn, nếu không lát nữa hắn chạy mất thì mọi chuyện càng khó giải quyết hơn."

"Chúng ta vẫn nên tốc chiến tốc thắng, cũng xem như thử uy lực của kỳ binh nhân tạo này. Không phải Diêm phó tộc trưởng đã nói găng tay này vô cùng kì diệu sao, vừa có thể công lại có thể thủ, có thể so sánh với kỳ binh chân chính."

"Chúng ta còn chưa có cơ hội thử, không bằng hôm nay dùng tên nhóc con Sở Phong này thử xem uy lực của nó ra sao?" Bạch Vân Phi nói.

"Cũng được, giải quyết thằng nhãi ranh này nhanh lên, đừng nghe hắn nói nhảm nữa."

Tống Thanh Phong là người đầu tiên ra tay, lúc này, những ký tự tấn công trên găng tay phải của hắn ta bắt đầu thay đổi, cơ thể hắn ta được vây quanh bởi một luồng không khí màu đỏ, mà khí tức trên người hắn ta cũng nhanh chóng tăng lên, dù là tốc độ hay sức mạnh đều mạnh mẽ gấp mấy lần lúc trước.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Thân Thể Của Thiên Võ Cảnh

Lúc này Tống Thanh Phong quả thực giống như một binh khí hình người, so với võ kỹ lúc trước gã thi triển còn khủng bố gấp mấy lần. Một quyền đơn giản này của hắn, ngay đến Sở Phong cũng cảm nhận được áp lực thật lớn.

Tuy nhiên, hôm nay Sở Phong tới chỗ này vốn chính là muốn tự mình khiêu chiến, muốn biết lực chiến đấu của bản thân ngày hôm nay đã đạt đến mức nào, tất nhiên hắn sẽ không lùi bước. Sở Phong cũng đánh ra một quyền, trực tiếp đối chọi với một quyền của Tống Thanh Phong.

"Ầm" hai chưởng va vào nhau, tiếng nổ nhất thời vang lên khắp nơi, tạo nên tầng tầng rung động.

Nhưng mà lần này, Sở Phong lại cảm giác như thể lòng bàn chân bị trượt, sau đó có một loại xung lực đánh hắn lão đảo lùi lại mấy bước, đồng thời tay trái của hắn cũng truyền đến từng đợt tê dại.

Tỉ mỉ quan sát, áo giáp màu xanh bao bọc tay trái của hắn bị rách một vết rất nhỏ. Tuy vết rách này liền lại rất nhanh, nhưng một quyền này của Tống Thanh Phong cũng đã khiến hắn bị thương.

"Sở Phong, hôm nay ngươi có mọc cánh cũng không thoát, ngươi chắc chắn phải chết."

Mà cũng đúng lúc này, ba người Bạch Vân Phi, Đường Nhất Tu cùng Lưu Tiêu Dao cũng phóng xuất ra lực lượng kì binh nhân tạo, thi triển võ

kỹ nào cũng vô dụng, mà dựa vào thân thể của con người, tấn công Sở Phong.

"Tới thật đúng lúc."

Sở Phong hừ lạnh một tiếng, Long Du Cửu Thiên xuất hiện ở dưới chân, thanh quang lóe lên rồi lập tức biến mất. Lần thứ hai xuất hiện đã ở phía sau Bạch Vân Phi.

"Nhận của ta một quyền."

Sở Phong đánh ra một quyền, Bạch Vân Phi bất ngờ không kịp đề phòng, bị Sở Phong đánh trúng. Truy nhiên lại giống như lúc trước đánh Tống Thanh Phong, lực lượng của Sở Phong bị một cỗ lực lượng nhẹ nhàng hóa giải. Mà cỗ lực lượng này lại phát ra từ chiếc áo giáp màu vàng nhạt kia.

"Đáng ghét,vừa công vừa thủ, chẳng lẽ là Kinh Cực Khải Giáp đã được phục chế?"

Lúc này, chân mày Sở Phong hơi nhíu. Bởi vì hắn không thể không thừa nhận, kì binh nhân tạo mà bốn người Đường Nhất Tu sử dụng thật sự khó giải quyết.

Trong Lăng Thần công phu, Sở Phong cảm nhận được ba cỗ hơi thở đang đến gần. Ba người Đường Nhất Tu đang tấn công hắn từ phía sau.

Tuy nhiên, Sở Phong cũng không lo lắng quá, hắn thúc giục Thanh Long dưới chân, lấy tốc độ quỷ dị, né tránh công kích của ba người Đường Nhất Tu, sau đó chiêu thức biến đổi, đột nhiên đánh ra một chưởng.

"Ngao."

Lúc này, một tiếng hồ rít gào lay động sông núi theo cánh tay của Sở Phong vọt ra. Cùng lúc đó, một con hồ trắng to lớn cũng xông ra, quay người đánh ba người Tống Thanh Phong, Lưu Tiêu Dao.

"Không xong."

Nhìn thấy Bạch Hồ công sát thuật của Sở Phong đang xông tới, cho dù là có kì binh hộ thể cùng với tu vị Thiên Võ cảnh, khuôn mặt ba người Lưu Tiêu Dao vẫn đại biến. Bởi vì bọn họ cảm nhận được khí tức trên người con hồ trắng to lớn này vô cùng kinh khủng, có thể tươngapon bọn họ thành phần vụn.

Lúc này, ba người vốn muốn né tránh, nhưng Bạch Hồ công sát thuật thực sự quá mạnh mẽ, không chỉ có thể tiến công rất cao, tốc độ lại vô cùng nhanh, vốn dĩ không cho ba người có cơ hội chạy trốn.

"Ầm."

Một tiếng nôt vang lên, Bạch Hồ công sát thuật đã hung hăng quật ba người ngã trên mặt đất, lực lượng cuồng bạo, nhất thời tạo thành một hố sâu trên mặt đất.

"Sở Phong, ta làm thịt ngươi."

Thấy ba vị huynh đệ của mình lại bị công kích kinh khủng của Sở Phong đánh trúng, Bạch Vân Phi cảm thấy ba người Đường Nhất Tu lành ít dữ nhiều, vì thế hăn nổi giận đến cực điểm, lại công kích Sở Phong một lần nữa.

"Hừ". Sở Phong chỉ hừ lạnh một tiếng, Thanh Long dưới chân lóe lên, dễ dàng tránh được công kích của Bạch Vân Phi. Sau đó triển khai Bạch Hồ công sát thuật, đánh trúng Bạch Vân Phi rơi xuống cái hố có đám người Lưu Tiêu Dao.

"Rầm". Một chiêu Bạch Hổ công sát thuật vừa ra, lại thêm một đợt rung động mãnh liệt nữa, cái hố sâu nhất thời càng rộng hơn, cung điện kiến trúc gần đó đều bị lực lượng chấn động làm sụp đổ.

Ngay đến cả rất nhiều người đứng xem cũng bị cỗ lực lượng này làm cho lùi lại mấy chục thước. Thậm chí có một số người thực lực yếu còn bị chấn thương đến nổi phun cả máu, suýt nữa mất mạng.

"Trời ạ, sao Sở Phong có thể thi triển được uy lực đáng sợ như vậy. Thậm chí ngay cả bốn thiên tài Thiên Võ nhất trọng đều không thể đấu lại?"

"Thật đáng sợ, công kích hấn vừa thi triển khiến cho một vài cường giả Thiên Võ cảnh không thể làm gì."

Đám người tận mắt trông thấy Sở Phong thi triển Bạch Hổ công sát thuật thần sắc đều rất phức tạp, trong lòng suy nghĩ rối rắm, bị thực lực của Sở Phong dọa cho vô cùng sợ hãi.

Mà lúc này, trong cái hố sâu tỏa ra một luồng khí nóng quỷ dị. Khí nóng tràn ngập hố sâu, bốc lên cao, không cách nào nhìn rõ tình huống bên trong cái hố.

Trước tình huống này, Sở Phong chỉ có thể sử dụng tinh thần lực của hấn để thấy rõ tình hình của bốn người trong hố. Tuy nhiên, khi hấn thấy rõ tình hình bên trong cái hố xong cũng không khỏi chau mày, trong mắt thoáng hiện lên vẻ giật mình.

Đúng lúc này, bốn thân ảnh từ trong hố sâu vọt ra, chính là bốn người Đường Nhất Tu, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao và Tống Thanh Phong.

Bốn người bọn họ lúc này, trên người trên mặt đều có một ít vết thương nhẹ, tuy nhiên cũng chỉ là vết thương nhẹ mà thôi. Bạch Hổ công

sát thuật vô song của Sở Phong lại không thể một kích giết chết bốn người họ.

"Tại sao lại như vậy? Đến cả Bạch Hổ công sát thuật của ta cũng không thể gây thương tổn cho bọn họ." Sở Phong không tài nào hiểu được.

"Điều này rất bình thường, tu vi của bọn họ là Thiên Võ cảnh, trình độ thân thể cũng vô cùng mạnh mẽ, Huyền Vũ cảnh không thể so sánh. Tuy rằng người có thể dựa vào Long Du Cửu Thiên để né tránh công kích của bọn họ, dựa vào Huyền Vũ thuần giáp thuật để chống lại công kích của bọn họ, nhưng giết bọn họ thì rất khó.

"Huống hồ, không nói đến thân thể của bọn họ cường hãn, trên người bốn bọn họ còn có kì binh mô phỏng. Trước tình huống này, cho dù Bạch Hổ công sát thuật của người có mạnh hơn, chỉ sợ cũng không thể một kích mà giết chết bọn họ. Dù sao thì người vẫn chưa thể nắm giữ hoàn toàn bí kỹ Bạch Hổ công sát thuật." Đản Đản phân tích cặn kẽ.

"Không, ta không tin, Bạch Hổ công sát thuật của ta không phá nổi kì binh của bọn họ, đánh không lại thân thể Thiên Võ cảnh.

Sở Phong không tin cái này, nhưng lại rất tin tưởng Bạch Hổ công sát thuật, lại thi triển nó một lần nữa.

Lần này, giống như lần trước, bốn người Đường Nhất Tu đều không thể tránh né, bị Bạch Hổ công sát thuật của Sở Phong đánh trúng. Nhưng kết quả vẫn giống như lần trước, bốn người chỉ bị thương nhẹ, không đáng ngại với tu võ giả Thiên Võ cảnh.

"Ha ha, võ kỹ mà tên nhóc người vừa thi triển hẳn là bí kỹ mà Phó tộc trưởng Giới Diêm nhắc đến, quả thực không đơn giản."

"Tuy nhiên thật đáng tiếc, bí kỹ này trong tay người vốn dĩ không thể phát huy được uy thế của nó, quả thực lãng phí." Sau khi ngăn cản thành

công công kích của Sở Phong, đám người Tống Thanh Phong bắt đầu cười nhạo Sở Phong.

Bọn họ đã sớm nghe Giới Diêm nói về chuyện của Sở Phong, biết được sở phong có được bí kỹ trong truyền thuyết. Nhưng lúc đó bọn họ chỉ bán tín bán nghi, dù sao từ trước tới nay bí kỹ cũng chỉ là truyền thuyết, ở địa lục Cửu Châu vốn chưa có ai có được.

Nhưng lúc này bọn họ đã tin, bởi vì lúc Sở Phong thi triển ra Bạch Hổ công sát thuật, bọn họ quả nhiên cảm nhận được một loại uy thế mà trước nay chưa từng có

Loại uy thế này cũng không phải phát ra từ Sở Phong mà là đến từ võ kỹ như móng hổ kia, là uy thế mà chỉ có ở võ kỹ. Tình huống như thế này, trước giờ bọn họ chưa từng gặp, vì thế nên bọn họ mới tin đây là bí kỹ trong truyền thuyết.

"A, Thiên Võ cảnh thật sự là một cảnh giới thần kì, quả nhiên hoàn toàn khác so với Huyền Võ cảnh, Nguyên Võ cảnh, Linh Võ cảnh.

Đột nhiên, Sở Phong nở một nụ cười thoải mái. Sau khi thử Bạch Hổ công sát thuật một lần nữa mà không có tác dụng, Sở Phong cũng không thử lại, mà mở tay phải của mình, nói với bốn người: "Nếu thân thể của các người mạnh mẽ như vậy, không bằng thử Tu La Quỷ Phủ của ta một chút?"

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Thuốc Cấm Đỏ Như Máu

"Rầm"

Nói xong, lòng bàn tay Sở Phong sáng lên, một thanh kiếm lớn dài tới hai thước xuất hiện trong tay hắn.

Lần này, sau khi Tu La Quỷ Phủ xuất hiện, khí thế trên người của Sở Phong đã khác đi rất nhiều, cả người hắn bị bao vây trong một màu đen huyền bí, giống như đã thành một thể với Tu La Quỷ Phủ vậy.

"Tu La Quỷ Phủ, đó là Kỳ Binh được lưu truyền mà sáu thế lực lớn đã phát hiện trong di tích viễn cổ?" Thấy Tu La Quỷ Phủ, mọi người đều rất kinh ngạc và sợ hãi.

Nhất là đám người Đường Nhất Tu, trong mắt dần hiện lên ánh mắt sợ hãi giống như lời Liễu Đạo, vì bọn họ đều cảm nhận được sự uy hiếp tới tính mạng từ Tu La Quỷ Phủ, bọn họ chắc chắn chiếc rìu này còn đáng sợ hơn nhiều so với khả năng giết người của Sở Phong, nếu bị chém trúng nhất định sẽ lành ít giữ nhiều, thậm chí có thể sẽ không tránh được cái chết.

"Ba vị huynh đệ, khí tức trên người thằng nhóc Sở Phong này thật kỳ lạ, hắn còn có cả Tu La Quỷ Phủ nữa, chúng ta không thể khinh địch, hôm nay chúng ta phải dùng đòn sát thủ mà Diêm phó tộc trưởng đã dạy cho chúng ta, nếu không có lẽ chúng ta phải táng thân ở chỗ này."

Đột nhiên, Lưu Tiêu Giao truyền âm cho ba người kia, trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay hắn cũng xuất hiện một viên thuốc màu đỏ, hình dạng đặc biệt kia, có lẽ chỉ có thể là thuốc cấm.

Viên thuốc cấm này hoàn toàn khác với thuốc cấm bình thường, nó lại chuyển động được, hơn nữa trong lúc chuyển động nó còn phát ra tiếng kêu, giống như một sinh vật sống vậy.

Sau khi Lưu Tiêu Dao đưa viên thuốc cấm này ra ngoài thì không do dự nuốt xuống, vào lúc này, khí tức trên người hắn ta nhanh chóng thay đổi, đạt tới Thiên Võ tầng thứ nhất rồi tới Thiên Võ tầng thứ hai.

"Con mẹ nó, không nghĩ thằng nhóc này lại bị bức tới mức cần dùng thuốc cấm." Trong đám người, Tống Thanh Phong nhìn thoáng thấy tay của Lưu Tiêu Dao cầm thuốc cấm thì không nhịn được nuốt nước bọt, vẻ mặt cũng trở nên hơi sợ hãi.

Nhưng dù bọn họ có tâm không cam, lòng không nguyện thì vào giờ phút này cũng không thể do dự nữa, không những thế còn phải nhanh chóng uống hết thuốc cấm.

Sau khi thuốc cấm vào cơ thể bọn họ thì người bọn họ cũng giống như Lưu Tiêu Dao, khí tức trở nên mạnh mẽ, nhanh chóng đạt tới Thiên Võ tầng hai, hơn nữa dòng chảy trong cơ thể cũng trở nên đỏ như máu, từng sợi như con rắn nhỏ vậy, xoay quanh cơ thể bọn họ. Ngay cả tóc cũng bắt đầu bay lên tứ tung, quần áo trên người cũng bay phấp phới.

"Mọi người nhìn kìa, bọn họ ăn cái gì thế? Không lẽ là thuốc cấm? Ngoài thuốc cấm ra thì còn thứ gì có thể khiến thực lực của những kẻ đạt tới cảnh giới Thiên Võ như bọn họ tăng lên nhanh như vậy chứ?"

Những người xung quanh nhìn cảnh tượng trước mặt đều cảm thấy sợ hãi và khó tin. Vì thuốc cấm tuy mạnh, nhưng lại rất hiếm thấy, nó là món đồ tốt nhất của các cường giả đạt tới Huyền Võ Cảnh.

Mà đối với cường giả đạt tới Thiên Võ Cảnh, tuy hiệu quả đạt tới không nhiều những tuyệt đối sẽ khiến cho tu vi tăng lên, thậm chí có thể

khiến bọn họ đạt tới nhất trọng. Hiện tại khí tức của bốn người Lưu Tiêu Dao đã tăng vọt, điều này hiển nhiên không hợp lý.

"Bình thường loại thuốc cấm này cần được Tử Bào Giới Linh Sư tài năng luyện chế, mà các người đã từng thấy Tử Bào Giới Linh Sư ở đại lục Cửu Châu bao giờ chưa, cho dù có, thì chắc cũng chỉ có hoàng triều Khương thị mới có được thôi."

"Cho nên bốn người bọn họ đã dùng bốn viên thuốc cấm được xem như vô giá, xem ra bọn họ thật sự muốn liều mạng với người." Đản Đản nói.

"Hừ, Thiên Võ tăng hai sao? Nếu chỉ có thế thì bọn họ cũng quá yếu rồi, dù ta có đánh thắng cũng không có cảm giác thành công." Sở Phong mỉm cười, bàn tay hơi chuyển động, chỉ nghe thấy một tiếng "vèo" vang lên, một vòng bán nguyệt màu đen bay vút về phía bốn người Lưu Tiêu Dao.

"Cẩn thận."

Vòng bán nguyệt màu đen bay rất nhanh, nhưng bốn người Lưu Tiêu Dao đều có Kỳ Binh trong người, tu vi cũng đạt tới Thiên Võ nhị trọng, nên thành công tránh được.

Một tiếng "Ầm" rất lớn vang lên, chiêu thức lướt qua mấy người Lưu Tiêu Dao rồi đánh thẳng vào một tòa nhà cách đó khá xa, bỗng chốc xung quanh đó xuất hiện một trận cuồng phong, một tòa nhà như vậy lại bị ánh sáng màu đen đó làm sập chỉ trong chớp mắt.

"Nghe nói Kỳ Binh thường nhận chủ, nhìn sức mạnh khủng khiếp như vậy, có lẽ nó còn mạnh hơn cả Thần Mộc Kiếm của Mộ Dung Vũ."

"Các huynh đệ, hiện tại chúng ta đã không còn đường lui, giờ chỉ còn cách liều mạng với thằng nhóc này, để hấn biết sự lợi hại của bốn huynh đệ

chúng ta." Lưu Tiêu Dao quát một tiếng rồi nhảy lên, lập tức há thành một hình ảnh đỏ như máu, nhanh chóng đánh về phía Sở Phong.

"Tới đúng lúc đấy."

Quỷ Phủ trong tay Sở Phong liên tục dao động, ánh sáng màu đen trải khắp bầu trời, nhưng Lưu Tiêu Dao đã dùng thuốc cấm, không chỉ thực lực tăng nhanh chóng mà cả tốc độ cũng tăng gấp mấy lần bình thường, né tránh từng đòn mà Sở Phong đánh tới, rồi nhanh chóng tới trước mặt Sở Phong.

Thấy vậy, sắc mặt Sở Phong hơi thay đổi, vội đẩy con rồng bên tay mình ra rồi tránh sang một bên.

"Tức thật, rõ ràng so với lúc chạy thoát khỏi Chí Tôn sơn trang thì chỉ cách hai bậc tu vi thôi, vậy mà sức mạnh của Tu La Quỷ Phủ lại trở nên kém đi nhiều như vậy, xem ra dù thứ này đã nhận mình làm chủ, đồng ý sẽ hợp thành một thể với mình nhưng sức mạnh của mình vẫn ảnh hưởng rất lớn tới sức mạnh của nó."

Vào lúc này, tuy sức mạnh của Tu La Quỷ Phủ khiến mọi người rất bất ngờ, nhưng tốc độ của nó lại không được như vậy, hơn nữa hiện tại Sở Phong đang phải đối mặt với những người đã dùng thuốc cấm, còn có cả Kỳ Binh trong người như Lưu Tiêu Dao, hẳn thật sự không biết nên làm gì với Tu La Quỷ Phủ lúc này.

"Sở Phong, Tu La Quỷ Phủ của người đúng là có sức mạnh đáng sợ, nhưng đáng tiếc lại rơi vào một tên vô dụng như ngươi, hay vẫn nên để ông đây bảo quản nó giúp ngươi đi." Trong lúc đó, ba người Tổng Thanh Phong đứng đợi này giờ cũng đánh về phía Sở Phong.

Thấy thế, dưới chân Sở Phong hơi lóe sáng, vội tránh sang một bên.

Bốn người bọn họ đều đã đạt tới Thiên Võ nhất trọng, đương nhiên có thể đánh bại người đạt tới Huyền Võ Thuần Giáp Thuật như Sở Phong.

Mà hiện tại, cả bốn người đều đã bước vào Thiên Võ nhị trọng, đương nhiên không chỉ có thể đánh bại một kẻ đạt tới Huyền Võ Thuần Giáp Thuật như Sở Phong mà còn có thể giết chết hắn, trong tình hình như hiện tại, Sở Phong tiếp tục đánh nhau với bọn họ thì không phải hành động sáng suốt.

Nhưng mà cũng may, Sở Phong đã luyện thành công tuyệt kỹ Long Du Cửu Thiên, là loại võ kỹ huyền diệu đã gần đạt tới Cửu đoạn võ kỹ, nên tốc độ của hắn khá nhanh, dù không thắng được bọn họ ở đánh trực diện, nhưng chạy trốn thì không thành vấn đề.

Quả nhiên dù tốc độ của Lưu Tiêu Dao đã tăng nhanh nhưng vẫn không so được với Sở Phong, ngay cả mấy vị cường giả Thiên Võ ngũ trọng cũng còn chưa đuổi kịp được Sở Phong, đương nhiên bọn họ càng không cần nói.

"Sở Phong, ngươi là con khỉ vô dụng, chỉ biết chạy thôi, không phải người nắm giữ bí kỹ sao? Không phải trong tay ngươi là Kỳ Bình sao? Không phải ngươi muốn đưa mấy người bọn ta vào chỗ chết sao? Sao không dám thẳng thắn bước ra đánh một trận với bọn ta chứ?" Tổng Thanh Phong đứng trong đám người lớn tiếng làm nhục Sở Phong.

"Cháu trai ngoan của ta, đánh không lại thì dùng thuốc cấm, các người có thể biết liêm sỉ chút được không? Thiên Võ nhất trọng không đánh lại được Huyền Võ thất trọng của ta, rốt cuộc các người vô liêm sỉ hay ta vô liêm sỉ?"

Sở Phong vừa chạy vừa mắng, càng mắng càng thấy thoải mái, hiện tại Sở Phong đã dùng Long Du Cửu Thiên được tới trình độ có thể chạy

đường dài suốt mấy ngày đêm, vì vậy hiện tại nó chẳng khác gì một phương tiện giao thông nhanh nhất của Sở Phong.

Dùng Long Du Cửu Thiên chạy vòng quanh mấy người Lưu Tiêu Dao sẽ khiến đám người đó mệt mỏi, dù sao cũng không phải ai có thể có Huyền lực trong đan điền như Sở Phong, có thể dùng võ kỹ thoải mái không lo cạn kiệt sức lực.

Đám người Lưu Tiêu Dao lại không giống vậy, bọn họ đã dùng thuốc cấm, giờ lại đuổi theo Sở Phong chạy vài vòng khiến thuốc cấm trong cơ thể nhanh chóng bị hấp thu vào, lập tức sức mạnh bị dội ngược trở lại, đừng nói hiện tại bọn họ có thể tiếp tục đánh với Sở Phong không, chỉ sợ đứng còn không vững, giống như một con cá đã nằm trên thớt, chỉ còn chờ Sở Phong xuống đao ở đâu.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Đê Tiện Vô Liêm Sĩ

"Tức thật, tiểu tử này rõ ràng là cố ý mà, hắn cố ý chờ sức mạnh thuốc cấm của chúng ta giảm sút, sau đó mới ra tay với chúng ta."

"Lúc này không thể để hắn làm tiêu hao năng lực được, bằng không chúng ta chắc chắn sẽ chết, chạy mau, chúng ta phải rời khỏi đây." Cuối cùng, Lưu Tiêu Diêu đã phản ứng lại quay sang nói với ba người kia.

"Mẹ kiếp, tên tiểu tử chết tiệt này, không ngờ lại đê tiện như thế." nghe được lời nói của Lưu Tiêu Diêu, đám người Tống Thanh Phong cũng hiểu ra được, vì thế không nói thêm gì nữa, đổi hướng chạy trốn.

"Muốn chạy trốn hả? Hừ! Trốn đâu cho thoát?" Thấy thế, Sở Phong cũng hừ lạnh một tiếng, điều khiển Thanh Long đuổi theo hướng về phía bốn người kia.

"Sao lại chạy thế? Chẳng lẽ bốn vị thiên tài đây, đã dùng thuốc cấm mà vẫn đánh không lại Sở Phong ta sao?"

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đang vây xem, đều rất khó hiểu.

Chỉ đáng tiếc, ở đây không có người ở Thiên Vũ Cảnh, chỉ có thể trở mắt nhìn Sở Phong và bốn người đó bỏ đi, nhưng không cách nào đuổi theo, khiến cho rất nhiều người đều lắc đầu thở dài tỏ vẻ tiếc nuối.

"Mẹ kiếp, đừng đuổi theo chúng ta nữa."

Lúc này, đám người Lưu Tiêu Diêu đã thấm mệt, nhưng Sở Phong lại vẫn cứ bám theo bọn họ không rời, cho dù bọn họ có thay đổi phương hướng nào đi chẳng nữa cũng đều không thoát khỏi Sở Phong, bởi vì so về tốc độ, Sở Phong nhanh hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ làm sao có thể thoát được hẳn chứ?

"Ha ha ha, mấy cháu ngoan đừng chạy, xem ông nội các người sẽ xử mấy người thế nào." Sở Phong cười ha ha, vừa đuổi theo vừa lớn tiếng chửi, thậm chí còn không biết xấu hổ làm kiểu mặt xấu tỏ vẻ kinh thường với bốn người bọn họ.

"Sở Phong, người tốt nhất đừng động đến bọn ta, nếu không ta sẽ khiến người sống không bằng chết." đám người Tống Thanh Phong bị Sở Phong làm cho tức giận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì bọn họ biết Sở Phong đuổi theo bọn họ là có ý đồ gì, rõ ràng chính là muốn chờ được lực của bọn họ tiêu hao không thể đánh trả được nữa thì sẽ lập tức ra tay.

Với tình thế này, bốn người bọn họ cũng đành phải tấn công lại Sở Phong, nhưng làm cách nào cũng không thể bắt được hẳn.

Mà Sở Phong cũng muốn dựa vào uy lực của Tu La Quỷ Phủ cùng với tốc độ hiện giờ của mình, làm cho bọn họ trở tay không kịp, sau đó sẽ ra tay trừ khử.

Nhưng không hiểu sao, mặc dù tốc độ của Long Du Cửu Thiên rất nhanh nhưng lại không giống thuật Ngự Không có thể truy lùng dấu vết, nhưng mà khi đấu ở cự ly gần thì lại vô cùng nhanh nhạy, cho nên Sở Phong rất khó đánh lại bọn họ.

Cứ như vậy, Sở Phong và bốn người Lưu Tiêu Diêu, sau một hồi người đuổi ta trốn, ta đuổi người trốn, đấu lại nhau trên bầu trời chừng nửa canh giờ.

Cuối cùng, Lưu Tiêu Diêu cắn chặt răng, nói với ba người kia: "Như vậy mãi không phải là cách giải quyết, bốn người chúng ta không thể cùng chết trong tay Sở Phong được, tách ra trốn ít nhất sẽ có ba người có thể sống sót."

Nói xong, Lưu Tiêu Diêu chuyển người bỏ chạy theo hướng khác, Bạch Vân Phi cùng Đường Nhất Tu cũng chuyển hướng khác bỏ chạy.

"Nguy rồi." Bởi vì tốc độ của ba người kia quá nhanh, đương lúc Tống Thanh Phong chưa kịp phản ứng lại, thì ba người kia đã chạy đi rất xa rồi.

Đương lúc Tống Thanh Phong quay đầu lại nhìn xung quanh thì phát hiện, Sở Phong vẫn còn bám theo mình, điều này khiến hắn vô cùng tức giận, quả thực có chút điên cuồng, hét lớn:

"Mẹ kiếp, bọn họ đều bỏ chạy rồi, sao ngươi không đi bắt bọn họ, vì sao vẫn cứ bám theo ta?"

"Bởi vì cháu, là người đã chửi ông nội kịch liệt nhất, ngươi cứ yên tâm đi, hôm nay ông nội ngươi sẽ làm thịt ngươi trước, nội trong ngày hôm nay, ba huynh đệ của ngươi, cũng sẽ xuống âm phủ cùng ngươi." Sở Phong cười hì hì nói, nhưng trong mắt lại đầy sát khí.

"Tiểu tử, ngươi có ngon thì đừng chạy, cùng đấu với ta một lần xem nào." Tống Thanh Phong tức giận rít gào nói.

"Không không không, ngươi là cháu, ta là ông nội, đánh nhau với ngươi chẳng phải là ức hiếp ngươi ư." Sở Phong lắc đầu.

"Mẹ kiếp, ngươi đứng lại cho ta, ngươi đừng có trốn." Tống Thanh Phong ở giữa không trung, điên cuồng tấn công Sở Phong.

"Nào nào nào, cháu ngoan, đến bắt ông nội đi, nhìn bóng lưng của ông nội mãi thế, mau đuổi theo ta đi." Sở Phong vừa cười Thanh Long vừa vỗ

mông, cố tình chọc tức Tống Thanh Phong.

"Tức chết mà, người đừng đuổi theo ta, đừng đuổi theo ta." Tống Thanh Phong không hề đuổi theo Sở Phong, mà là thay đổi phương hướng chạy trốn cực nhanh, nhưng Sở Phong cũng đuổi theo rất nhanh, mà hắn ta căn bản không thể thoát khỏi Sở Phong.

"Cháu ngoan, ông nội nhà người sợ người gặp phải người xấu, cho nên mới đi theo bảo vệ cho người." Sở Phong cười tủm tỉm nói.

"Người đi chết đi, Tống Thanh Phong ta đã từng tuổi này, nhưng đây là lần đầu tiên ta gặp phải một tên vô liêm sỉ như người, không, người không phải người mà là súc sinh."

"Đúng, tiếp tục chửi đi, chửi lớn lên, xem ông nội người sẽ xử người như thế nào."

"Sở Phong, ta nguyện rửa cả tổ tông nhà người!!!"

"Rất hay, những lời này ta sẽ nhớ kỹ, ta sẽ thay tổ tông nhà người giáo huấn người một trận."

"A..."

Sau một hồi kẻ đuổi người bắt, được lực của Tống Thanh Phong cũng cạn kiệt, thuốc bắt đầu phản tác dụng và căn xé hắn của thân thể, ngay lập tức hắn ta không thể chịu đựng được, từ trên không rơi xuống đất.

"Sở Phong, ta, ta cầu xin người, giết ta, giết ta đi, ta cầu xin người, a..."

Rơi xuống mặt đất, Tống Thanh Phong bắt đầu chịu đủ sự tra tấn của tác dụng phụ mà thuốc cấm gây ra, trong chớp mắt, hắn ta bỗng nhiên gầy

yếu hần, hai mắt lồm vào giống như một cái xác sống, thật là làm người khác phải cảm thấy ghê rợn.

Bộ dạng như vậy, so với việc bị Sở Phong tra tấn, thì sự dày vò này, còn làm cho Tống Thanh Phong khó chịu hơn, thế nên hần ta mới khẩn cầu Sở Phong giết hần ta đi.

"Đản Đản, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta có cảm giác, sức sống trong cơ thể hần ta đang dần biến mất vậy?" Sở Phong nhìn thấy Tống Thanh Phong như vậy cũng không ra tay đánh hần ta, bởi vì sự tra tấn này còn làm Tống Thanh Phong đau đớn hơn việc bị Sở Phong tra tấn.

"Thuốc cấm mang đến lực lượng càng mạnh, thì cái giá phải trả càng lớn, cái này gọi là hậu quả của việc phạm phải điều cấm kỵ, cho dù người không ra tay thì hần cũng sẽ bị thuốc cấm tra tấn cho đến chết, hần ta hiện giờ quá yếu rồi." Đản đản giải thích nói.

"Cấm kỵ của lực lượng sao? Không biết vậy Nhan Như Ngọc, hiện giờ thế nào rồi." Nghe hai chữ cấm kỵ, Sở Phong nhớ tới Nhan như ngọc, dù sao nha đầu này, tu luyện đến cấm kỵ của huyền công, lúc trước ngay cả vẻ bề ngoài của nàng ta cũng bị thay đổi, loại này lực lượng này cũng tương đương với Thiên Tứ Thần Thể.

"Sở Phong, ta cầu xin người, giết ta đi, người giết ta đi!" Đúng lúc này, Tống Thanh Phong lần thứ hai khẩn cầu Sở Phong, giọng điệu trở nên cực kỳ hèn mọn, nhưng thật sự phát ra từ nội tâm của hần ta.

Mà nhìn thấy hần ta bị thuốc cấm tra tấn như vậy, khuôn mặt hần ta đã tái nhợt không còn nguyên dạng, Tống Thanh Phong lại nhất định muốn chết, Sở Phong khó có thể giữ được thiện tâm, bước tới trước người Tống Thanh Phong, thấp giọng nói: "Một khi đã như vậy, ta đây cũng sẽ giúp người, nhớ kỹ, kiếp sau phải làm một người tốt." Nói xong, Sở Phong đưa tay đặt trên đầu của Tống Thanh Phong.

"A..."

Lúc này, Tống Thanh Phong phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bởi vì Sở Phong đang hút lấy căn nguyên của Tống Thanh Phong, cướp đi sinh mệnh của hắn ta.

Cuối cùng, Tống Thanh Phong kêu to một tiếng, cùng lúc đó tim cũng ngừng đập, đã chết rồi.

"Thế nào? Đản Đản, tăng tu vi rồi sao?" Giúp Đản Đản lấy căn nguyên của Tống Thanh Phong, Sở Phong vô dã hỏi.

Vì ngày trước lúc chạy trốn khỏi Chí Tôn sơn trang do quá lo lắng nên đã ra tay giết chết hai vị Thiên Vũ Cảnh cường giả, Sở Phong vẫn chưa đi nhật thi thể của bọn họ, hấp thụ căn nguyên của bọn họ.

Vì này chuyện, mà Đản Đản đã oán trách Sở Phong, cho dù Sở Phong biết, Đản Đản không có ý trách cứ mình mà chỉ là nói đùa mà thôi, nhưng Sở Phong vẫn cảm thấy có chút băn khoăn, lần này coi như là bù lại cho Đản Đản.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 413: Là Bạn Hay Là Địch

"Không tệ nha, đột phá được một cấp, bốn nữ vương ta nay đã là Huyền Vũ tứ trọng còn kém tiểu tử ngươi một cấp, hì hì..." Đản Đản nở cười vô cùng thỏa mãn.

Nhưng Sở Phong biết, nha đầu này là cố tình ra vẻ hài lòng vì nàng ta sợ Sở Phong có gánh nặng tâm lí.

Nhưng trong lòng Sở Phong cũng không thoải mái, dù hắn không biết ban đầu Đản Đản mạnh như thế nào nhưng hắn có thể tưởng tượng, một vị cường giả siêu cấp sau khi bị mất đi năng lực thì tâm lí muốn khôi phục năng lực vội vã đến mức nào.

"Đợi ở Tần Châu một thời gian nữa, nếu Tử Linh vẫn không tới tìm ta, ta sẽ rời đi, tìm một số nơi hung táng (1) chưa ai tới. Như vậy, không chỉ tu vi của ta tăng lên mà Đản Đản ngươi cũng sẽ mạnh lên." Đột nhiên, Sở Phong mở miệng nói.

(1) Hung táng: nơi dùng để mai táng vô cùng xui xẻo.

"Hung táng này, chỉ có thể gặp không thể cầu, chỉ có điều ở một số nơi nhất định sẽ có." Đản Đản cười hì hì nói.

"Nơi nào?" Sở Phong hỏi.

"Các thế lực đứng đầu hay thế lực đứng đầu đa phần là nơi ở của các bậc tổ tiên – những bậc cao nhân tu vi thâm sâu, mà bọn họ thân là hậu bối

lại vô cùng kính trọng tổ tiên ông cha mình, cho nên thường hậu táng, hơn nữa còn phái các cường giả bảo vệ."

"Như vậy nơi mai táng không chỉ giữ cho di thể hoàn chỉnh mà đa số còn mai táng cùng lượng lớn bảo vật, bởi vì đây là để tưởng nhớ cũng như hiếu kính với người đã khuất."

"Mà ta thấy ở đại lục Cửu Châu này, ngoài nơi mai táng của hoàng tộc, nơi lớn nhất chính là nghĩa trang của Khương thị."

"Nhưng nghĩa trang của Khương thị thâm sâu khó lường, mà người không thù không oán với bọn họ, nếu bây giờ người động đến họ, với tu vi của người khác nào tự tìm cái chết, cho nên ta không ủng hộ."

"Huống chi, nghĩa trang như vậy, đa phần đều là để hiếu kính với tổ tiên, khác hoàn toàn hung táng và di chỉ hoang."

"Nếu vô duyên vô cớ đi khai mộ tổ tiên người khác khác nào đi đào mộ tổ tiên của người khác, làm như vậy không đàng hoàng, mà với tính cách của người tin chắc không muốn làm loại chuyện này."

"Nhưng có một số thế lực là ngoại lệ." Đản Đản cười hì hì nói, nhưng lại không nói rõ ra.

"Ý người là, người đang truy nã ta là Hỏa Thần môn, Nguyên Canh tông, Kiếm Thần cốc, Bạch Tàng cốc, Tiêu Dao cốc, còn có Giới thị?" Nhưng Sở Phong thông minh như thế, sớm đã hiểu ý của Đản Đản.

"Giới thị thì bỏ qua đi, chưa tính đến lão quái vật đang bế quan mà đến ngay cả Giới Tinh Bằng, người cũng không thể đối phó được."

"Nhưng Hỏa Thần môn, Nguyên Canh tông, Kiếm Thần cốc, Bạch Tàng giáo và Tiêu Dao cốc kia thì có thể thử."

"Được, đợi thêm một thời gian nữa, nếu Tử Linh vẫn không tới tìm ta, ta sẽ rời nơi này, lần lượt đi thăm mộ tổ của Hỏa Thần môn, Nguyên Canh tông, Kiếm Thần cốc và Bạch Tàng giáo."

"Hừ, bọn họ liên thủ truy nã ta, muốn đoạt kỳ binh của ta, đưa ta vào chỗ chết, ta liền giết chết tiểu bối của chúng, đào mộ của tổ tiên chúng." Sở Phong hạ quyết tâm, đợi một thời gian nữa, nếu Tử Linh còn chưa tới tìm thì hắn sẽ đi trả thù những thế lực truy nã mình ở toàn bộ Cửu Châu này.

Sau đó, Sở Phong lục soát túi càn khôn của Tổng Thanh Phong, phát hiện tên đệ nhất đệ tử của Hỏa Thần môn này trên người còn có không bảo vật.

Thậm chí trên người hắn còn có ba vạn bảy ngàn năm trăm viên Huyền Châu, sợ rằng đến cả môn chủ khi ra ngoài cũng không đem nhiều Huyền Châu bên người như vậy.

Chắc hẳn Tổng Thanh Phong đem số Huyền Châu này là để thoải mái sử dụng, dầu sao thì nơi phong hoa tuyết nguyệt như Túy Sinh Mộng Tử cũng không phải nơi mà người bình thường có thể ra vào.

Nhất là những nữ tử mà Tổng Thanh Phong tìm đều là những người có tu vi cực cao, nghe nói ở nơi đó, những nữ tử có tu vi càng cao thì giá càng đắt, mà cũng chỉ có Tổng Thanh Phong mới có thể chi trả nổi.

Chỉ có điều, ba vạn bảy ngàn năm trăm viên Huyền Châu bây giờ căn bản cũng không là gì với Sở Phong, cho dù hắn chỉ cách Thiên Vũ lục trọng chút xíu, nhưng ba vạn bảy ngàn năm trăm viên Huyền Châu này cũng không đủ cho Sở Phong dùng, cho nên Sở Phong không luyện hóa, mà cất lại, phòng lúc cần dùng.

Ngoài ba vạn bảy ngàn năm trăm viên Huyền Châu, còn có mười viên thiên phẩm hạ cấp, thiên dược này còn đáng giá hơn Huyền Châu, tác dụng cũng mạnh hơn, dầu sao trong đó cũng chứa thiên lực trên cả Huyền lực,

chỉ là số lượng ít quá, không phát huy được tác dụng nên Sở Phong không luyện hóa mà cất giữ lại.

Mà ngoài thiên dược, còn có một ít vật lẻ tẻ, mà những thứ này không có ích gì với Sở Phong, nhưng không thể không nói, hai chiếc hộ oản của Tổng Thanh Phong quả thực là bảo bối.

Sở Phong lấy xuống tỉ mỉ nghiên cứu một hồi, cảm thấy đây rất có thể là vật phẩm mô phỏng kỳ binh Kinh Cức Khải Giáp do Giới thị tạo.

Tuy rằng uy lực rất mạnh, nhưng hiển nhiên không bằng kỳ binh thật sự, hơn nữa ít nhất phải đạt Thiên Võ cảnh mới có thể phát huy tác dụng của nó, nếu là Huyền Vũ cảnh thì căn bản không thể sử dụng.

Nhưng dù là vậy thì nó vẫn là một bảo bối, đối với người đạt Thiên Võ cảnh mà nói, vật này vô cùng có ích, cho dù bản thân không dùng được, nhưng hai chiếc hộ oản (*) cũng nhất định có thể bán với giá không tệ.

(*) Hộ oản: đồ vật dùng để bảo vệ cổ tay

Sau khi lấy được không ít bảo bối trên người Tổng Thanh Phong, Sở Phong lại tìm tòi một phen.

Sở Phong muốn vượt núi băng đèo bạt sơn vượt suối để tìm ba người Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao, Đường Nhất Tu.

Dẫu sao ba người họ cũng đã dùng thuốc cấm, giờ phút này ắt đã chịu phản phệ rồi, nếu Sở Phong tìm được họ thì ba bọn họ nhất định không thoát nổi, mà bảo bối trên người bọn họ đương nhiên cũng sẽ thuộc về Sở Phong.

Nhưng làm thế nào, Sở Phong chưa tìm được tung tích của họ, giống như bọn họ đã biến mất vậy, cho nên cuối cùng đành từ bỏ.

Sau đó Sở Phong treo xác của Tống Thanh Phong lên một cây đại thụ, hơn nữa còn khắc lên thân bốn chữ thật to: "Là Sở Phong giết."

Sở Phong chính là muốn cho thiên hạ biết là hắn giết Tống Thanh Phong - đệ nhất đệ tử của Hỏa Thần môn. Đây chính là cái giá Hỏa Thần môn phải trả khi truy nã Sở Phong.

Đúng như dự đoán, không đến mấy ngày, xác của Tống Thanh Phong đã bị người ta phát hiện, tin tức này được truyền đi rất nhanh, đầu tiên kinh động Tần Châu sau đó là những vùng lân cận cũng đều biết chuyện này.

Chỉ có điều, vẫn còn một chuyện mà Sở Phong không yên tâm, không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, chính là ngày hôm đó hắn chỉ giết Tống Thanh Phong, rồi đem xác treo trên cây.

Nhưng sau đó tin tức truyền đi lại là Sở Phong đã giết không chỉ có Tống Thanh Phong mà còn có ba người Lưu Tiêu Dao, Bạch Vân Phi, Đường Nhất Tu, hơn nữa toàn bộ còn bị treo lên cây, bị hút căn nguyên mà chết.

Vì thế, tin truyền đi là như thế này, Sở Phong kẻ bị sáu thế lực lớn liên hiệp truy nã, đã đến Túy Sinh Mộng Tử, giao đấu cùng Đường Nhất Tu, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao, Tống Thanh Phong, bốn người thiên tài không địch lại, uống cấm dược đặc biệt, nhưng vẫn không địch lại được.

Trong tình huống không thể làm gì ấy, bốn người chạy trốn khỏi Túy Sinh Mộng Tử, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi ma quỷ của Sở Phong, đều đã chết thảm.

Tin tức truyền đi quả là chấn động cả Cửu Châu.

Dẫu sao đã chết nhưng cũng là đệ nhất đệ tử của bốn thế lực lớn, cũng là thiên tài đứng đầu của lớp người trẻ, mà bọn họ lại đều bị Sở Phong giết, vậy rốt cuộc Sở Phong mạnh đến đâu? Rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Điều này làm bao người không ngừng suy đoán, trở thành đề tài mọi người bàn tán nhiều nhất lúc trà dư tửu hậu.

Có người cảm thấy Sở Phong quá lợi hại, là một người phi thường, cũng có người thấy Sở Phong đáng sợ, loại người này nhất định phải trừ khử không thì sau này nhất định sẽ thành tên đại ma vương máu lạnh, có thể khiến đại lục Cửu Châu lâm vào lầm than.

Nhưng bất kể người bên ngoài suy đoán gì, ngày hôm ấy hãn chỉ giết Tống Thanh Phong, ba người còn lại tuyệt đối không phải hãn giết.

Cho nên hãn cũng đang phỏng đoán, ba người còn lại rốt cuộc do ai giết, người này rốt cuộc là bạn hay là địch.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 414: Bách Diện Lão Nhân

Chuyện Sở Phong giết chết bốn người Tống Thanh Phong, Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao và Đường Nhất Tu nhanh chóng được truyền ra, dường như tất cả mọi người trong giang hồ đều biết chuyện này.

Nhưng nơi hỗn loạn nhất sau tin tức này vẫn là tứ đại môn phái: Hỏa Thần môn, Tiêu Dao cốc, Bạch Tàng giáo, Nguyên Cương tông.

Bọn họ là bốn trong sáu môn phái đã phát lệnh truy nã Sở Phong, nhưng hiện giờ vẫn chưa bắt được Sở Phong, còn đệ tử của bọn họ lại bị Sở Phong giết, chuyện này đúng là rất nhục nhã.

Hơn nữa, bốn người Tống Thanh Phong chính là những đệ tử được bồi dưỡng nhiều năm của những môn phái này, bọn họ đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào những đệ tử này, hi vọng họ có thể giúp môn phái của mình đứng đầu thiên hạ.

Vậy mà hiện tại họ đều bị giết, mà lại đều bị một người giết, những vị tông chủ kia sao có thể chấp nhận sự thật này? Sao có thể nhẫn nhịn được? Sao có thể thừa nhận sự việc này chứ?

Ngày hôm nay, bốn đại nhân vật của tứ đại môn phái lại tề tựu. Tông chủ Nguyên Cương tông, Môn chủ Hỏa Thần môn, Cốc chủ Tiêu Dao cốc, Giáo chủ Bạch Tàng giáo, lại tụ tập lại một lần nữa tại Tiêu Dao cốc từ sau lần gặp ở đại hội Thông Gia.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải mời Bách Diện lão nhân ra tay sao?" Tông chủ Nguyên Cương tông hỏi.

"Ta cũng cảm thấy như vậy không ổn lắm, dù sao mấy người chúng ta cũng là trưởng môn phái ở đại lục Cửu Châu này, vậy mà hiện tại phải mời sát thủ tới, chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn thể thống gì nữa." Giáo chủ Bạch Tàng giáo cũng nói.

"Bây giờ các vị còn sợ mất mặt sao, hiện tại chúng ta còn chưa là đề tài bị bàn tán hay sao chứ? Trên lệnh truy nã viết rõ ràng Sở Phong đạt tới Huyền Võ tam trọng, nhưng thực lực của hắn lại đã đạt tới Huyền Võ thất trọng, không những vậy, hắn còn giết cả bốn đệ tử mà chúng ta bồi dưỡng nhiều năm nữa, chuyện này... đúng là mất mặt mà." Môn chủ Hỏa Thần Môn thở dài.

"Mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, chúng ta không thể để bốn đứa nhỏ hi sinh vô ích. Tuy Tiêu Dao không có quan hệ huyết thống với ta, nhưng ta thật sự xem nó không khác gì con trai của mình, giờ nó chết thảm như vậy, sao ta có thể ngồi im không để ý?"

"Tuy lần này mời Bách Diện lão nhân ra tay đúng là truyền ra ngoài cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Nhưng có người nào biết chúng ta mời Bách Diện lão nhân ra tay đâu? Bách Diện lão nhân là sát thủ đứng đầu đại lục Cửu Châu, chẳng lẽ một trăm vạn viên Huyền Châu mà chúng ta treo thưởng trên lệnh truy nã không khiến ông ta động lòng sao?"

"Vậy nên, dù chúng ta có mời Bách Diện lão nhân thì mọi người bên ngoài cũng chỉ thấy, Bách Diện lão nhân tới vì phần thưởng thôi."

"Hơn nữa, Bách Diện lão nhân hoàn toàn không giống người bình thường. Ông ta là một Giới Linh Sư áo lam, là một cường giả đạt tới Thiên Võ tam trọng. Điều quan trọng nhất là thủ đoạn tìm người của ông ta là đệ nhất thiên hạ, chỉ có người ông ta không muốn tìm, chứ chắc chắn không có người ông ta không tìm thấy, giờ chúng ta muốn giết Sở Phong, cũng chỉ có thể nhờ ông ta ra tay thôi." Cốc chủ Tiêu Dao cốc nói.

"Nói thế cũng không sai, nhưng yêu cầu của ông ta là chúng ta đưa năm mươi vạn viên Huyền Châu cho ông ta trước, sau khi ông ta giết Sở Phong thì đưa số còn lại. Yêu cầu này hình như hơi quá đáng? Nếu ông ta nhận Huyền Châu rồi nhưng không làm việc thì chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ lại bị lừa tiếp?" Tông chủ Nguyên Cương tông lo lắng nói.

"Đúng vậy, vốn tiền thưởng trên lệnh truy nã là do cả sáu môn phái cùng hợp lại, giờ bốn môn phái chúng ta liên hợp mời Bách Diện lão nhân, mà ông ta lại muốn nhận năm mươi vạn viên Huyền Châu trước rồi mới làm việc, nhưng không lẽ năm mươi vạn viên Huyền Châu này chỉ do bốn môn phái chúng ta bỏ ra, nếu vậy thì quá mạo hiểm." Giáo chủ Bạch Tàng giáo cũng cảm thấy chuyện này không ổn.

"Bách Diện lão nhân có thể đứng trong bảng đệ nhất sát thủ, không chỉ do ông ta muốn giết người thì không ai có thể sống sót mà còn vì ông ta có tiếng là xem trọng lời hứa, ngoài tiền thưởng, ông ta không lấy bất kỳ thứ gì khác."

"Hơn nữa, hiện tại bốn đệ tử mà chúng ta bồi dưỡng cẩn thận từ lâu đã chết, các người còn tính toán vài viên Huyền Châu, chẳng lẽ tính mạng của bốn đứa trẻ không bằng mười vạn viên Huyền Châu sao?"

"Nếu các người cảm thấy không ổn thì cứ lui ra, Tiêu Dao cốc ta có thể tự mình đưa ra năm mươi vạn viên Huyền Châu." Cốc chủ Tiêu Dao cốc hơi tức giận.

"Chuyện này..." Tông chủ Nguyên Cương tông và Giáo chủ Bạch Tàng giáo nhìn nhau, hoàn toàn không nói gì.

"Hỏa Thần Môn chúng ta đồng ý mời Bách Diện lão nhân ra tay." Môn chủ Hỏa Thần Môn nói.

"Tiêu Dao cốc chủ, năm mươi vạn viên Huyền Châu không phải số lượng nhỏ, nếu chỉ có mỗi Tiêu Dao cốc gánh vác thì tài lực chắc chắn sẽ bị

hao tổn rất nhiều, tốt nhất cả bốn môn phái chúng ta cùng gánh vác đi." Sau khi suy nghĩ một lúc, Tông chủ Nguyên Cương tông cười nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta vẫn nên cùng gánh vác đi. Chúng ta phải báo thù cho mấy đứa trẻ chứ, hơn nữa, chúng ta cũng phải lấy lại Tu La Quỷ Phủ nữa." Giáo chủ Bạch Tàng giáo cũng cười nói.

"Vậy chuyện này cứ quyết định như thế đi, giờ ta sẽ liên lạc với Bách Diện lão nhân." Nói xong, Cốc chủ Tiêu Dao cốc lấy ra một chiếc lồng chim rất đặc biệt.

Trong lồng chim này có một con cú đầu ưng rất kỳ lạ. Nói nó kỳ lạ là vì con chim này có tận sáu đôi cánh.

Loài chim này cực kỳ quý hiếm, chỉ có những người đứng đầu trong các môn phái mới nuôi được, được xem như là một công cụ truyền tin. Tốc độ của nó nhanh như tốc độ ánh sáng, dường như ít người có thể đuổi kịp, nên người trong giang hồ đặt tên cho nó là: Chim truyền tin.

Nhưng mà con chim truyền tin này không phải do Cốc chủ Tiêu Dao cốc nuôi dưỡng mà là do Bách Diện lão nhân đưa tới. Nên nói đúng ra thì không phải bọn họ mời Bách Diện lão nhân tới giết Sở Phong mà thực ra là ông ta tự mình đề cử.

"Các vị, ta nghĩ mọi người đều đã chuẩn bị đủ Huyền Châu rồi?" Cốc chủ Tiêu Dao cốc lấy ra một túi càn khôn, trong đó có mười hai vạn năm ngàn viên Huyền Châu, là thứ mà ông ta đã chuẩn bị từ trước.

Thấy vậy, những người khác cũng lấy túi càn khôn đựng Huyền Châu trong người ra, tới lúc đếm đủ năm mươi vạn viên Huyền Châu cho vào túi càn khôn thì Cốc chủ Tiêu Dao cốc cột túi càn khôn này vào đuôi con chim.

"Tiêu Dao cốc chủ, ông chắc chắn đây là con chim Bách Diện lão nhân truyền tới sao, không phải có người muốn gạt chúng ta chứ?" Thấy

thế, Tông chủ Nguyên Cương tông hơi lo lắng hỏi kỹ càng.

"Không dám giấu các vị, Tiêu Dao cốc chúng ta từng làm rất nhiều giao dịch với Bách Diện lão nhân nên ta nhận ra con chim truyền tin này của ông ấy. Đây là con chim truyền tin của ông ấy, chính xác không cần nghi ngờ."

Vừa nói, ông ta vừa phất tay thả con chim đi, con chim truyền tin bay vút vào bầu trời, chỉ thấy một ánh sáng vụt qua, con chim truyền tin đã biến mất không thấy đâu, thậm chí cả một hơi thở cũng không ai nhận ra được.

Biên giới Tần Châu, Sở Phong vẫn ở nơi này. Đã mấy ngày rồi nhưng Tử Linh vẫn chưa tới tìm hắn.

Mà trong khoảng thời gian này, Sở Phong cũng không rảnh rỗi, hắn chém giết rất nhiều đệ tử và trưởng lão của lục đại môn phái, trong đó có một vị trưởng lão đã đạt tới Nguyên Võ cảnh.

Tuy nói ông ta đạt tới Nguyên Võ cảnh nhất trọng nhưng lúc Sở Phong giết ông ta cũng không dùng nhiều sức lực như lúc giết đám người Tống Thanh Phong nên Sở Phong cũng nhận ra một chuyện.

Hiện tại, thực lực Huyền Võ thất trọng của hắn có thể giết những kẻ đạt tới Thiên Võ thất trọng. Còn những người đạt tới Thiên Võ nhị trọng thì nếu không phải quá mạnh, chắc hắn cũng có thể đánh lại được. Còn nếu đối mặt với Thiên Võ tam trọng thì chắc hắn cũng chỉ có thể chạy thôi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 415: Lão Ân Mày Xin Cơm

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là khi Sở Phong hành hạ đến chết người của sáu thế lực lớn thì đã chiếm được không ít tài nguyên. Hơn nữa cũng trong thời gian này, hắn còn tham gia vào một giao dịch ngầm ở Tần Châu.

Giao dịch ngầm chính là nơi mà các thế lực lớn của Tần Châu và cường giả của các nơi tiến hành trao đổi hàng hóa. Phần lớn những loại hàng hóa này đều có lai lịch bất chính, cũng có thể gọi là hàng lậu nhưng đều là những bảo vật xa xỉ có giá trị lớn, cho nên mới được gọi là nơi giao dịch ngầm.

Ở đó, Sở Phong bán đôi kỳ binh nhân tạo mà Giới Diêm tặng cho Tống Thanh Phong để đổi lấy năm mươi ngàn viên Huyền châu, chứng tỏ kỳ binh nhân tạo dù chỉ là hàng nhái nhưng lại có giá trị xa xỉ.

Vậy mà Giới thị lại đưa một vật như thế cho cả bốn thế lực, có thể thấy rõ họ đang muốn lôi kéo bốn thế lực còn lại. Nói đúng hơn là năm thế lực vì bây giờ Kiếm Thần cốc cũng đứng chung một chiếc thuyền với Giới thị rồi.

Chỉ có điều, Sở Phong chẳng mấy quan tâm đến việc Giới thị làm cách nào để lôi kéo được năm thế lực còn lại. Hiện giờ hắn chỉ thấy vui vẻ vì kỳ binh đó bán được giá cao, cộng thêm số Huyền châu trước đó cướp được của Tống Thanh Phong, cuối cùng Sở Phong cũng đột phá thành công lên cấp Huyền Võ lục trọng.

Dùng hết khoảng một triệu một trăm năm mươi nghìn viên Huyền châu, Sở Phong mới đột phá từ Huyền Võ tam trọng lên Huyền Võ lục trọng. Hơn nữa hiện giờ đan điền của hắn rộng tuếch như một cái động không đáy, chờ đợi Sở Phong mang tài nguyên đến lấp đầy nó.

Sở Phong biết rằng dù mình chỉ còn cách Huyền Võ thất trọng một bước thôi nhưng bước này sẽ rất gian nan, cũng cần rất rất nhiều tài nguyên, thậm chí gấp mấy lần một triệu viên Huyền châu này.

Ngày hôm nay, Sở Phong giết một đám đệ tử của Nguyên Cương tông, treo thi thể của bọn chúng lên cành cây, còn để lại bốn chữ lớn “do Sở Phong giết”. Sau đó hắn đội mũ che mặt lên đầu, tiến vào một tòa thành, chuẩn bị nghỉ chân ăn một bữa cơm.

Cho dù hiện tại Sở Phong đang bị sáu thế lực lớn hợp lực truy nã, là phạm nhân quan trọng mà người người đều muốn giết nhưng hắn lại không hề sợ hãi, trái lại hắn còn ước gì bản thân gặp được người của sáu thế lực này. Chỉ cần thực lực của chúng không bằng Sở Phong thì hắn sẽ tiêu diệt sạch sẽ bọn chúng.

Nếu như thực lực quá mạnh, Sở Phong cũng có thể thi triển Long Du Cửu Thiên lập tức chuồn đi. Nhưng vấn đề là, cho đến hôm nay hắn vẫn chưa chạm trán người nào của sáu thế lực khiến hắn phải kiêng dè.

“Ê, người đã nghe nói chưa, một đám đệ tử và trưởng lão của Nguyên Cương tông lại vừa bị giết đấy! Bọn họ đến Tần Châu để xây dựng chi nhánh thì bị Sở Phong diệt sạch rồi!”

“Nghe rồi! Tên Sở Phong đó đích thị là một tên đồ tể, một con quỷ khát máu! Lục Đại Thế Lực gặp phải hắn cũng xem như là quá xui xẻo.”

“Ôi chao, đến cả Lục Đại Thế Lực cũng không thể bắt được hắn, vậy nếu sau này Sở Phong trưởng thành thế chẳng phải là muốn lật trời lộn

sao? Nếu cứ như vậy thì thật sự sẽ trở thành Thanh Long đạo nhân thứ hai rồi!”

“Người khoan hãy nói, ta nghe nói tên Sở Phong đó đến từ Thanh Châu mà Thanh Long đạo nhân chẳng phải cũng đến từ Thanh Châu sao? Vì sao Thanh Châu lại sản sinh ra thứ yêu nghiệt trong một đám yêu nghiệt thế nhỉ?”

“Đúng vậy, Thanh Châu đã yên ắng mấy trăm năm nay rồi! Nghe nói mấy trăm năm qua, tại Thanh Châu chẳng xuất hiện một cường giả Thiên Võ cảnh nào, nhưng nay lại xuất hiện một thứ yêu nghiệt đáng sợ như Sở Phong.”

“Không chỉ mỗi Sở Phong thôi đâu, chẳng phải còn một tên nữa tên Trương Thiên Dực sao? Tên Trương Thiên Dực đó hình như còn lợi hại hơn cả Sở Phong ấy! Trước đây khá lâu hẵn ta từng đánh bại bốn người Tổng Thanh Phong, Lưu Tiêu Dao, Bạch Vân Phi và Đường Nhất Tu!”

“Không, không, không! Theo ta thì Sở Phong vẫn lợi hại hơn! Tuy Trương Thiên Dực đã từng đánh bại được bốn người bọn họ nhưng Sở Phong có thể giết được cả bốn! Và lại khi ấy tu vi của Trương Thiên Dực cũng ngang hàng với đám người Tổng Thanh Phong, tuổi tác cũng tương đương với bọn họ.”

“Mà Sở Phong lại khác, hẵn chỉ mới đến Huyền Võ thất trọng mà đã giết được Thiên Võ nhất trọng! Hơn nữa hẵn vẫn chỉ là một thiếu niên, đây mới chính là sức mạnh khủng khiếp!”

“Ai lợi hại hơn thì làm sao? Dù sao bọn họ đều đến từ Thanh Châu! Không thể không nói, Thanh Châu quả đúng là khiến người khác phải kinh ngạc bất ngờ! Im ắng mấy trăm năm, bỗng chốc xuất hiện hai yêu nghiệt đáng sợ, nhất định sẽ khiến đại lục Cửu Châu điên đảo!”

Trong quán rượu, khi mọi người ăn cơm thì miệng cũng không rảnh, xung quanh đều là tiếng bàn tán xôn xao về chuyện của Sở Phong.

Sở Phong ngồi trong quán rượu này vừa ăn thịt uống rượu vừa nghe người khác bàn tán về chuyện của mình, đoán già đoán non tu vi của mình, đây cũng xem như một chuyện khá thú vị.

Trên thực tế, dạo này Sở Phong cũng đã quen với những ngày tháng như vậy rồi. Bởi vì chỉ cần là nơi có đông người, cho dù là ở đâu thì vấn đề mà người ta thảo luận nhiều nhất đều là những thứ liên quan đến Sở Phong.

“Hừ! Sở Phong đã cách cái chết không còn xa nữa rồi!”

Đúng vào lúc này, một người trung niên vóc dáng cao lớn bước vào, vừa nói vừa ném một tờ lệnh truy nã lên trên mặt bàn.

“Vị huynh đệ này, tại sao huynh lại nói như vậy? Lẽ nào Tông chủ của Lục Đại Thế Lực đã ra tay rồi?” Nghe những lời này, có người trong quán rượu cảm thấy tò mò liền hỏi.

“Tông chủ của Lục Đại Thế Lực ư? Thậm chí đến kẻ độc ác hơn họ cũng đã xuất trận luôn rồi, mấy người tự xem cái này đi!” Người nọ chỉ chỉ vào lệnh truy nã đặt trên bàn.

“Trời ạ, đây là...?” Khi mọi người tò mò bước đến xem kỹ nội dung của lệnh truy nã, tất cả đều cảm thấy kinh sợ, bởi đây không phải là lệnh truy nã thông thường mà lệnh truy sát.

“Thì ra là Bách Diện lão nhân được mệnh danh là đệ nhất sát thủ của đại lục Cửu Châu! Rốt cuộc lão ta cũng ra tay với Sở Phong rồi à?”

“Lần này gay to rồi! Ta nghe nói Bách Diện lão nhân này thực sự rất lợi hại, người mà lão ta muốn giết hầu như không ai có thể sống sót!” Mọi người giật mình nói.

“Điều đó là đương nhiên! Lệnh truy nã của Lục Đại Thế Lực vẫn chưa là gì nhưng chỉ cần lệnh truy sát của Bách Diện lão nhân được phát ra, Sở Phong coi như đã cận kề cái chết rồi. Ta tin rằng sẽ rất nhanh thôi, tin tức Sở Phong bị Bách Diện lão nhân giết chết sẽ được truyền ra ngoài!” Người trung niên cao lớn kia nói với vẻ hết sức tự tin.

“Bách Diện lão nhân?” Sau khi nghe người ta bàn tán, Sở Phong chỉ cười nhẹ một cái và không để tâm đến.

Ngoại trừ Giới Tinh Bằng, trong số năm thế lực còn lại dường như chẳng ai có thể khiến cho Sở Phong sợ hãi, vì vốn dĩ chẳng ai có thể bắt được Sở Phong. Cho dù là Tông chủ của năm thế lực lớn cũng chẳng sợ thì nói gì đến một tên Bách Diện lão nhân hành nghề sát thủ.

“Đi đi đi, cút ngay đi đồ ăn thối tha, đừng có làm ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của quán rượu chúng ta!”

“Vị đại nhân này, làm ơn làm phúc cho lão già này một chút đồ ăn, lão đã ba ngày không có cơm ăn rồi!”

Trước cửa quán rượu có tiếng quát lớn vọng lại, tiểu nhị của quán đang chỉ vào lão ăn mày rách rưới bẩn thỉu rồi lớn tiếng quát tháo và xua đuổi, còn lão ăn mày lại chấp tay đập đầu đau khổ cầu xin.

Sở Phong sử dụng Tinh Thần lực quan sát tỉ mỉ lão ăn mày này, từ trên xuống dưới không có một khí tức tu vi nào, chỉ là một kẻ bình thường chưa từng luyện võ. Hơn nữa lão thật sự đã bị bỏ đói mấy ngày liền, trong bụng rỗng tuếch, nếu tiếp tục như vậy e rằng sẽ bị chết đói.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 416: Quỷ Giết Người

Sở Phong cũng không phải người quá lương thiện gì, bởi vì thiên hạ này to lớn như vậy, việc bất công nhiều không đếm xuể, mỗi ngày đều có người chết oan chết thảm. Những chuyện như vậy không ai có thể quản được, cũng không thể quản nổi.

Nhưng mà Sở Phong cũng không phải loại người đại gian ác, loại chuyện như vậy xảy ra bên cạnh mình, nếu trong khả năng của hắn, hắn cũng không đành lòng khoanh tay đứng nhìn.

Vì vậy, trong khi tất cả mọi người đều không thèm nhìn ông lão ăn xin này thêm một cái, thậm chí hi vọng tiểu nhị có thể đuổi ông lão ăn xin này đi, tránh ảnh hưởng tới khẩu vị khi ăn.

Nhưng Sở Phong lại đứng dậy đi về phía cửa, một tay đẩy tiểu nhị ra, tay kia nâng ông lão ăn xin lên, nói: "Ông lão, đến chỗ này của ta ăn chút gì đi."

"Cảm ơn đại nhân! Cảm ơn đại nhân!" Thấy vậy, ông lão ăn xin vô cùng sung sướng, không ngừng cảm ơn Sở Phong.

Đến bàn rượu của Sở Phong, ông lão ăn xin bắt đầu ăn như gió cuốn, chỉ một mình ông ấy mà ăn sạch hết cả bàn đồ ăn của hắn.

"Ông lão đừng lo lắng, cứ ăn từ từ, hôm nay ta sẽ mời ông ăn no." Sở Phong mỉm cười, sau đó nói với tiểu nhị: "Tiểu nhị, mang thêm cho ta vài món nữa!"

Nghe được những lời này, ông lão ăn xin đột nhiên nở nụ cười cảm kích, nói với Sở Phong: "Nhóc con, người thật là một người tốt. Nhưng đôi khi người tốt sẽ không nhận lại được báo đáp tốt."

"Bộp!"

Nói xong, đôi mắt của lão ta đột nhiên lóe lên, khuôn mặt vốn dĩ hiền lành yếu đuối chợt biến thành một khuôn mặt cực kỳ hung ác, vẫn là hình dáng một ông lão nhưng lại cho người ta một cảm giác khác hẳn.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức Thiên Võ tam trọng phát ra từ trong cơ thể lão ta, một tầng kết giới màu lam cũng quanh quẩn bên người Sở Phong, phong tỏa toàn bộ quán rượu này.

Biến cố bất ngờ khiến cho Sở Phong kinh hãi, vội vàng nhảy lùi về sau, giữ khoảng cách nhất định với lão ta, sau đó mới lớn tiếng hỏi: "Người là ai?"

"Bộp!" Lão không trả lời mà giơ tay lên cao, tờ lệnh truy sát trên bàn rượu khi nãy lập tức bay vút vào trong tay lão. Sau đó, lão ta mới nói với Sở Phong: "Nhận tiền của người, thay người trừ họa. Người đứng đầu giới sát thủ, Bách Diện lão nhân chính là ta!"

"Cái gì? Bách Diện lão nhân sao?" Giờ khắc này, những người khác trong quán rượu mới tỉnh táo lại, nghe được những gì ông lão ấy nói thì lập tức kinh hãi, sợ tới mức cả người run lên bần bật, liên tục thét chói tai. Mọi người vốn định chạy trốn nhưng quán rượu đã bị phong tỏa rồi, chẳng còn chỗ nào để trốn.

"Thì ra người chính là Bách Diện lão nhân! Quả nhiên là có chút thủ đoạn, thế mà có thể tìm được ta!" Thấy thế, Sở Phong cũng không che giấu nữa mà tháo chiếc nón đội trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt của mình.

"Trời à! Hắn... hắn chính là Sở Phong sao?" Khi nhìn thấy khuôn mặt Sở Phong, mọi người vốn đang kinh hoàng lại càng sợ tới mức chết lặng.

Bởi vì như vậy có nghĩa là hai tên quỷ giết người nổi danh nhất trên đại lục Cửu Châu này lại đang xuất hiện trước mặt bọn họ. Nếu hai vị này giao thủ, chẳng phải là họ sẽ bị liên lụy chết sao?

"Ầm!" Đúng lúc này, Bách Diện lão nhân cũng ra tay. Trên người lão ta lập tức tản ra một loại khí tức vô cùng cuồng bạo, sự cuồng bạo ấy hóa thành uy lực, đập nát toàn bộ mọi thứ trong quán rượu này. Ngay cả những vị khách vô tội cũng bị uy lực của lão ta ép thành máu loãng.

"Kẻ nào thấy được gương mặt thật của ta nhất định phải chết!" Chỉ với một ý nghĩ, Bách Diện lão nhân đã giết chết toàn bộ những vị khách khác trong quán rượu. Cuối cùng, lão ta mới bình thản mở miệng nói một câu như thế. Trên mặt lão không hề có vẻ thương cảm, tựa như những kẻ lão vừa giết chỉ là con kiến, không đáng cho lão ta thương hại.

"Hay cho một lão già hung ác! Người tồn tại như vậy mới thực sự là tai họa!"

"Sở Phong ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo, tiêu diệt lão súc sinh này!"

Tuy uy lực của Thiên Võ tam trọng rất mạnh nhưng không thể ngăn cản được Sở Phong vì bây giờ hắn đã là Huyền Võ lục trọng, cộng thêm hai loại lực lượng Lôi Đình nên tương đương với Huyền Võ bát trọng. Cho nên loại tu vi Thiên Võ nhị trọng này đã không còn là đối thủ của Sở Phong nữa rồi. Cho dù là Thiên Võ tam trọng, hắn cũng vẫn có thể đánh một trận oanh liệt.

"Oanh!" Sở Phong vừa thoáng suy nghĩ, một luồng uy lực hùng hậu lập tức đổ ập từ trên trời xuống làm rung động tấm màn kết giới màu xanh mà Bách Diện lão nhân giăng ra khi nãy.

Ngay sau đó, trong tay Sở Phong lại xuất hiện một trường kiếm màu vàng. Trường kiếm này vừa xuất hiện, từng đợt tiếng rùng ngâm liền vang lên. Đây chính là võ kỹ mà Sở Phong đạt được ở Hư Không tông, Hư Không Long Ngâm đao.

"Thất Đoạn võ kỹ đã tu luyện thành công? Không tệ, quả nhiên là có thiên phú bẩm sinh, kỳ tài tu võ hiếm có!"

"Nhưng mà đáng tiếc, người mà người đối mặt chính là ta! Không phải là lão phu khinh thường người nhưng chỉ bằng thực lực của người, đừng mơ sẽ chống lại được ta! Người vẫn nên lấy Tu La Quỷ Phủ ra đi, có lẽ ta sẽ để cho người chết toàn thân!" Bách Diện lão nhân cười nói, chẳng hề sợ hãi Hư Không Long Ngâm đao của Sở Phong, thậm chí còn chẳng thèm quan tâm.

"Thì ra là đến vì Tu La Quỷ Phủ của ta!" Sở Phong nhíu mày, cảm thấy ông lão này thật sự không hề đơn giản, là một lão hồ ly nham hiểm giết người vô số.

"Một kỳ binh vô giá, há có thể mua được bằng một triệu viên Huyền châu?"

"Tuy xưa nay mỗi khi nhận một vụ giết người, lão phu vẫn luôn giữ chữ tín nhưng đối mặt với kỳ binh cũng thật sự động tâm. Cho nên ta muốn lấy cả mạng lẫn kỳ binh của người!" Bách Diện lão nhân ra vẻ như chắc chắn sẽ thắng.

"Còn phải xem người có đủ bản lĩnh cướp kỳ binh hay lấy mạng của ta không đã!" Sở Phong bước lên một bước, cả người liền hóa thành một luồng ánh sáng, Long Ngâm kiếm trong tay đâm thẳng tới cổ họng Bách Diện lão nhân.

"Ầm!"

Nhưng ngay khi Long Ngâm kiếm của Sở Phong chỉ còn cách cổ họng của Bách Diện lão nhân nửa tấc thì lão ta chột duỗi hai ngón tay ra, kẹp lấy thanh kiếm.

"Võ kỹ có mạnh cũng chỉ là một thứ hư ảo, võ kỹ do Huyền lực của người ngưng tụ thành mà cũng muốn đụng tới thân thể Thiên Võ của ta sao? Thật sự là mơ mộng hão huyền!" Bách Diện lão nhân cười quỷ dị, sau đó một luồng Thiên lực truyền đến, Long Ngâm kiếm trong tay Sở Phong gãy nát hết.

Cùng lúc đó, một luồng lực lượng hùng mạnh cuồn cuộn hướng về phía Sở Phong, khiến cho Sở Phong liên tiếp lùi về phía sau, suýt nữa ngã trên mặt đất.

"Sao có thể, sao lão ta có thể mạnh như vậy được?" Sở Phong cau mày, hăn phát hiện ra Bách Diện lão nhân này không những có nguồn Thiên lực dồi dào mà lực chiến đấu cũng đều mạnh đến lạ thường, những người Thiên Võ tam trọng bình thường không thể bằng được.

"Năm tuổi lão phu đã bước vào nơi huấn luyện sát thủ, sáu tuổi đã giết người, bảy tuổi giết càng nhiều hơn. Trong số ba mươi ba người cùng được huấn luyện như nhau, chỉ có ta trở thành sát thủ vào năm tám tuổi, là người trở thành sát thủ nhanh nhất từ trước đến nay."

"Trong cuộc đời sát thủ của mình, lão phu đã giết tổng cộng ba trăm ba mươi tám nghìn năm trăm bốn mươi một người, diệt tám trăm bảy mươi một gia tộc, từng đứng bên bờ vực sinh tử vô số lần. Những kỹ xảo chiến đấu ta tôi luyện được từ trong những trận chiến sinh tử ấy, đưa trẻ như người sao có thể sánh bằng?"

"Đừng tưởng rằng người tu luyện Huyền công cao cấp, nắm giữ bí kỹ cấp cao, cầm trong tay kỳ binh nhận chủ mà có thể dựa vào tu vi Huyền Võ bát trọng của mình để ganh đua cao thấp với lão phu!"

"Ở trước mặt ta, người chỉ giống như con kiến, mạng của người ta muốn lấy là lấy, người căn bản không thể trốn thoát!" Hai mắt Bách Diện lão nhân sáng như đao, sát khí tỏa ra bốn phía, cả người trở nên cực kỳ đáng sợ, giống như một đao phủ chân chính, một tên quỷ chuyên đi giết người tay dính vô số máu tươi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Đấu Trí

"Sát khí như vậy không thể có được chỉ trong một thời gian ngắn mà phải tích lũy thông qua việc giết vô số cường giả, chẳng lẽ đây chính là người mạnh nhất trong những sát thủ sao?"

Sở Phong cau mày, bởi vì hắn có thể cảm giác được sát khí của Bách Diện lão nhân rất mạnh, lão già này đủ thực lực giết chết mình.

"Đã như vậy thì ta chiều, ta sẽ cho ngươi biết uy lực của Tu La Quỷ Phủ là như thế nào!"

Sở Phong cười một cách lạnh lùng, ánh sáng lóe lên trên tay phải rồi Tu La Quỷ Phủ liền xuất hiện trên tay hắn. Hắn vung búa lên làm một tia sáng đen sắc bén xuất hiện, bắn thẳng tới Bách Diện lão nhân.

Quán rượu không lớn lắm nên Bách Diện lão nhân không thể trốn đi đâu được nhưng lão cũng không sợ hãi, chỉ hơi nghĩ thì đã có một kết giới màu lam từ trong đầu bay ra, ngăn tại trước người lão.

"Oanh!"

Một tiếng nổ mạnh và từng đợt gợn sóng lan ra xung quanh, kết giới mà Bách Diện lão nhân tạo ra vậy mà ngăn cản được sự công kích của Sở Phong.

Chỉ là trong khi Bách Diện lão nhân ngăn cản đòn tấn công của Sở Phong thì hắn đã di chuyển, cầm lấy một tờ bùa công kích phá vỡ trận pháp

kết giới của Bách Diện lão nhân, sau đó hần biến thành một luồng sáng bay ra ngoài quán rượu.

Bách Diện lão nhân rất mạnh, với thực lực bây giờ của Sở Phong rất khó chiến thắng được lão. Khi không có niềm tin chiến thắng thì chạy trốn là một lựa chọn tốt nhất, cho nên ngay từ đầu hần đã dự định chạy trốn chứ không phải là chiến đấu với lão ta.

“Mẹ nó, lão già này lại còn đặt nhiều kết giới như vậy!”

Sở Phong vừa bay ra ngoài quán rượu thì đành phải dừng lại, bởi vì hần phát hiện bên ngoài vẫn còn vài tầng kết giới, là trận pháp kết giới mà Bách Diện lão nhân đã bố trí trước đó.

Hơn nữa số lượng trận pháp kết giới này rất nhiều, ít nhất phải đến mười cái, khóa cả tòa thành này lại, nhốt Sở Phong ở bên trong.

“Thằng nhóc con này thật giảo hoạt. Trước kia ta đã biết tốc độ của người rất nhanh rồi, người tưởng ta sẽ không đề phòng mà chiến đấu với người sao?” Đúng lúc này, tiếng cười của Bách Diện lão nhân lại truyền tới.

“Người từng gặp ta sao?” Sở Phong cau mày, hình như Bách Diện lão nhân hiểu hần rất rõ.

“Ha ha, ta chính là chủ nhân của Túy Sinh Mộng Tử. Hôm đó khi người chiến đấu với bọn Tống Thanh Phong thì ta ở ngay bên cạnh quan sát, cho nên ta khá rõ về những thủ đoạn của người.”

“Người có hai loại bí kỹ vô thượng, một loại có thể tạo thành một chiếc áo giáp màu xanh nhạt bảo vệ cơ thể của người, một loại là vuốt hồ màu trắng có lực công kích rất mạnh nhưng vì thực lực của người quá yếu nên không thể phát huy ra lực lượng chân chính của bí kỹ vô thượng. Điểm mạnh nhất của người chính là tốc độ, có một võ kỹ thân pháp biến ra một con rồng xanh.”

“Võ kỹ đó làm tốc độ của người cực nhanh, ta còn chưa bao giờ gặp được võ kỹ thân pháp nào huyền diệu như vậy, chắc chắn là vượt qua cấp tám, đã tới võ kỹ thân pháp cấp chín rồi.”

“Có điều tuy võ kỹ kia giúp người có tốc độ rất nhanh nhưng nó phù hợp cho chạy trốn hoặc đuổi bắt hơn, khi chiến đấu mà dùng nó thì cơ thể sẽ không được linh hoạt, mất tự nhiên.” Bách Diện lão nhân cười cười, lão thật sự hiểu rất rõ Sở Phong.

“Ha ha, đúng là người biết ta khá rõ đấy! Nếu người đã biết rồi thì người có cho rằng sẽ bắt được ta trong không gian bịt kín này không?” Sở Phong cười khẽ nói.

“Ý của người là tốc độ ta tạo kết giới vẫn chậm hơn tốc độ chạy của người sao?” Bách Diện lão nhân cười hỏi.

“Thử liền biết!”

“Vèo!”

Sở Phong quát lớn, Thanh Long ở dưới chân đã bay đi, biến thành một luồng sáng vọt thẳng tới chân trời.

Cũng trong lúc đó, Bách Diện lão nhân hơi suy nghĩ đã tạo ra một kết giới, muốn nhốt Sở Phong vào trong. Nhưng tốc độ tạo ra kết giới của lão đúng là vẫn kém tốc độ chạy của Sở Phong.

“Chạy nhanh đấy nhưng nếu ta thu nhỏ kết giới đang khóa tòa thành này lại thì người có thể chạy đi đâu?”

Bách Diện lão nhân vẫn không lo lắng chút nào, không đuổi theo Sở Phong mà chỉ hạ xuống dưới đất, bắt đầu điều khiển trận pháp kết giới mà lão đã bố trí trước đó.

Đúng như dự đoán, ngay khi lão điều khiển thì trận pháp kết giới đang khóa cả tòa thành từ từ thu nhỏ lại, làm cho Sở Phong dần dần trở thành chim trong lồng, bởi vì trong khu vực này đã không có khoảng không để cho hắn bay lượn.

“Ha ha, chạy đi, người chạy tiếp đi, để xem người có thể chạy đi đâu?” Khi nhìn thấy Sở Phong không thể tự do bay lượn, Bách Diện lão nhân cười ha hả.

“Ghe tởm, đáng hận!” Thấy vậy, Sở Phong liền dùng Tu La Quỷ Phủ tấn công tới trận pháp kết giới này với mong muốn phá hủy nó, bởi vì nếu tiếp tục như vậy thì hắn sẽ không trốn được đi nơi nào cả và sẽ bị Bách Diện lão nhân giết chết.

Nhưng Bách Diện lão nhân rất mạnh, không chỉ tính tới lực chiến đấu mà cả trận pháp kết giới cũng vô cùng chắc chắn, Sở Phong không thể dùng Tu La Quỷ Phủ phá vỡ nó được.

“Từ bỏ đi, vì đề phòng người mà ta dùng rất nhiều Kết giới thạch để tăng độ chắc chắn cho kết giới này, lực phòng ngự của nó chắc chắn sẽ làm người kinh ngạc.”

Trong khi nói chuyện, Bách Diện lão nhân cũng không điều khiển trận pháp kết giới nữa mà bay lên không trung.

Bởi vì kích thước không gian này vừa đủ để lão có thể phát huy thực lực của mình một cách lớn nhất. Đồng thời dù tốc độ của Sở Phong có nhanh hơn nữa thì vẫn nằm trong phạm vi công kích của lão ta.

“Chịu chết đi!”

Bách Diện lão nhân đưa bàn tay lớn của mình ra, từ trong đó bắn ra rất nhiều xiềng xích kết giới, những xiềng xích này kết hợp với nhau biến thành một bàn tay khổng lồ, vỗ tới Sở Phong.

“Ghe tởm!” Thấy vậy, Sở Phong vội vàng khống chế Thanh Long né tránh, bởi vì sức mạnh của bàn tay khống lồ đó rất lớn, nếu bị tóm được thì hẳn sẽ bị bóp chết.

“Ha ha! Chạy đi, chạy tiếp đi! Để ta xem người có thể chạy bao lâu!” Thấy vậy, Bách Diện lão nhân cười ha hả, cũng đưa một bàn tay khác ra, một cái bàn tay khống lồ nữa được tạo ra lập tức, cũng bắt Sở Phong. Hai bàn tay ấy chơi đùa rất vui vẻ giống như con mèo đang vờn chuột.

“Đáng chết!”

Trong không gian rất nhỏ này, mặc dù tốc độ của Sở Phong rất nhanh nhưng cũng không có ích bao nhiêu, hai bàn tay khống lồ của Bách Diện lão nhân càng lúc càng hạn chế không gian có thể hoạt động được của Sở Phong, chỉ cần chút thời gian nữa là có thể tóm được Sở Phong rồi.

“Vèo!”

Thế nhưng đợi tới lúc hai bàn tay lớn chuẩn bị tóm được Sở Phong thì hẳn lại nhếch miệng cười đều.

Tu La Quỷ Phủ lại lần nữa xuất hiện trong tay của Sở Phong, Thanh Long ở phía dưới bắt đầu đổi hướng, phóng tới nơi Bách Diện lão nhân đang đứng. Tốc độ rất nhanh nhưng cũng không mất đi sự linh hoạt, giống như không bị trói buộc chút nào cả.

Với khoảng cách gần như thế này cùng với tốc độ của Sở Phong, chỉ trong nháy mắt hẳn đã tới trước mặt Bách Diện lão nhân.

Khuôn mặt của Bách Diện lão nhân thay đổi nhưng lão cũng không phải là kẻ dễ trêu, lão cũng là Giới Linh sư áo lam nên khi vừa thấy Sở Phong chuyển hướng thì đã biết ý muốn của Sở Phong là gì.

Cho nên bộ pháp của lão biến đổi, giãi ra từng hình bát quái. Cơ thể lão chợt hóa thành một luồng ánh sáng, dùng một góc độ tài tình mà chạy ra ngoài.

Bởi vì lão từng quan sát thân pháp Long Du Cửu Thiên của Sở Phong, thân pháp này có tốc độ nhanh nhưng lại không linh hoạt, càng không thể biến đổi phương hướng tự do, chỉ cần lão chọn đúng hướng chạy trốn thì Sở Phong không thể nào tới gần lão được.

“Vù!”

Nhưng khi Bách Diện lão nhân vừa tránh được đòn tấn công của Sở Phong thì hắn cũng thay đổi phương hướng giống với lão, như bóng với hình vậy, Sở Phong đã có thể vận dụng hoàn hảo thân pháp Long Du Cửu Thiên rồi, sẽ không còn mặt nào yếu nữa, đã có thể dùng nó để chiến đấu.

Với Long Du Cửu Thiên, Sở Phong chỉ trong chớp mắt đã đuổi kịp Bách Diện lão nhân, cầm Tu La Quỷ Phủ trong tay chém thẳng tới Bách Diện lão nhân. Lực uy áp kinh khủng và từng trận gió lạnh đổ dồn về phía lão ta.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 418: Liều Mạng

“Hong rồi! Thằng nhãi đó đã có thể điều khiển linh hoạt võ kỹ thân pháp thần kỳ đó, ta bị lừa rồi!”

Lúc này, Bách Diện lão nhân mới bừng tỉnh, biết rằng bản thân đã bị lừa, vì Sở Phong đã hoàn toàn có thể tùy ý áp dụng Long Du Cửu Thiên vào chiến đấu. Sở dĩ trước đây hắn phải chạy trốn khắp nơi chính là vì muốn Bách Diện lão nhân mất cảnh giác, để hắn dễ dàng phát động lần tập kích này.

Cho dù Bách Diện lão nhân cũng bị chiêu này của Sở Phong dọa cho một trận nhưng lão không hề hoảng sợ. Với người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như lão thì việc này chỉ khiến lão ngây người một chút. Sau đó, lão nhanh chóng chuyển động, phát ra một kết giới màu lam che chắn phía trước mình.

Nhưng lão hoàn toàn không thể ngờ được, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, trên tay trái của Sở Phong đột nhiên xuất hiện một tấm bùa công kích, thả xuống kết giới mà lão đã bố trí.

Tấm bùa công kích này là của Cao hội phó chế tạo, uy lực rất mạnh, đến cả kết giới trận mà Giới Diêm bố trí cũng có thể phá vỡ thì kết giới của Bách Diện lão nhân này cơ bản là không thể trụ nổi.

“Uỳnh!” Một tiếng nổ vang lên, kết giới của Bách Diện lão nhân bị phá vỡ. Cùng lúc đó, Sở Phong cầm Tu La Quỷ Phủ hung hăng chém lên người Bách Diện lão nhân.

“Oa!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi phun ra, Bách Diện lão nhân liền hóa thành một luồng ánh sáng rơi xuống vùng đất phía dưới, tạo thành một cái hố lớn sâu thẳm. Một luồng khói đặc cũng theo đó xộc thẳng lên trời.

“Không đúng!” Thế nhưng Sở Phong có Tinh Thần lực cực kỳ nhạy cảm, hẳn chẳng hề vui mừng vì chém được Bách Diện lão nhân mà ngược lại nhú mày nhìn chăm chăm vào luồng khói đặc cuồn cuộn bên dưới, trong lòng dấy lên cảm giác bất an.

Bởi hẳn kinh ngạc phát hiện ra, khi cái búa của mình chém vào người Bách Diện lão nhân thì lại có một loại sức mạnh hóa giải đòn tấn công của hắn, khiến cho uy lực của Tu La Quỷ Phủ chưa thể phát huy một cách toàn diện. Với nhát búa này, Sở Phong vẫn chưa giết chết được Bách Diện lão nhân.

“Giỏi lắm tên nhóc giáo hoạt nhà ngươi, nếu không có kỳ binh hộ thân nhân tạo này thì suýt chút nữa lão phu đã bị thương nặng rồi.”

Quả đúng không sai, khi Sở Phong cảm giác thấy điều gì đó không đúng thì Bách Diện lão nhân đã hóa thành một luồng ánh sáng, chầm chậm bay lên từ trong đám khói đặc cuồn cuộn kia.

Giờ phút này, khoe miệng lão còn dính một vệt máu, khuôn mặt hơi trắng bệch, trên ngực cũng có một vết thương đang rỉ máu nhưng lại chưa trúng phải đòn tấn công chí mạng nào.

Hơn nữa, cơ thể lão còn được bao quanh bởi một lớp áo giáp sáng chói trông giống hệt với hộ oản mà đám người Tống Thanh Phong sử dụng. Chắc hẳn chính lớp áo giáp sáng chói đó đã cứu lão một mạng.

“Bạch Vân Phi, Lưu Tiêu Dao và Đường Nhất Tu đều do người giết phải không?” Ánh mắt của Sở Phong lóe lên, cao giọng chất vấn.

“Không sai, bọn chúng là do ta giết! Ta cố ý giết hết bọn chúng sau đó đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người, khiến cho cả bốn thế lực cùng nổi giận. Sau đó ta tự đề cử mình để bọn họ mời ta đến ra tay giết người!” Bách Diện lão nhân nói.

“Hóa ra là như vậy! Có điều ta vẫn không hiểu, hôm đó người có thể ra tay giết ta nhưng tại sao người không động thủ mà phải chờ đến tận hôm nay? Hơn nữa, nếu người muốn phần thưởng thì chỉ cần giết ta là được, cần gì phải tự đề cử mình như thế? Người không thấy phiền phức à?” Sở Phong thắc mắc, hỏi.

“Điều này rất đơn giản, ta muốn kỳ binh của người nhưng cũng muốn phần thưởng đó. Vì thế ta khiến họ trả cho ta trước một nửa tiền thưởng, sau đó lại ra tay giết người. Như thế cho dù ta có hủy bỏ giao kèo cũng chẳng bị thiệt gì.”

“Nhưng bốn thế lực lớn đều không phải kẻ ngốc, cho dù tiếng tăm của ta có tốt đến mấy cũng không thể vô duyên vô cớ đưa cho ta năm trăm ngàn viên Huyền châu. Con số này đối với chúng mà nói cũng không phải là nhỏ.”

“Cho nên, ta nhất định phải khiến cho bọn họ không thể chờ đợi thêm được nữa, phải làm họ càng thêm phần nộ, càng muốn nhanh chóng giết được người!”

“Mà bây giờ,

Ta đã thành công rồi. Chỉ còn một bước cuối cùng này thôi, đó là lấy mạng người và giành lấy kỳ binh!” Bách Diện lão nhân nói.

“Tức là hiện giờ trên người người đang có năm trăm ngàn viên Huyền châu?” Sở Phong cố ý hỏi.

“Ha ha, thằng nhóc, không phải người đang định lấy năm trăm ngàn viên Huyền châu của ta đấy chứ?” Đoán được ý đồ của Sở Phong, Bách Diện lão nhân không khỏi cười lớn, trong tiếng cười mang đầy hàm ý chế giễu.

“Thực ra ta muốn nói, ta nhất định sẽ lấy năm trăm ngàn viên Huyền châu của người!”

“Xoẹt!”

Đột nhiên, Sở Phong nhảy bật lên và hóa thành một luồng ánh sáng, xông thẳng đến chỗ Bách Diện lão nhân từ chính diện.

“Hừ! Người cho rằng lúc này ta còn sợ người sao?” Vậy mà Bách Diện lão nhân lại chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn bay về hướng Sở Phong.

“Uỳnh, uỳnh, uỳnh!”

Trong chớp mắt, bọn họ bắt đầu chiến đấu với nhau, từng đợt năng lượng mạnh mẽ không ngừng nổ tung trên không trung, sáng rực như pháo hoa.

Cảnh tượng như vậy khiến cho dân chúng trong thành trì đó đều phải há miệng mở to mắt. Nhưng thành trì này hiện tại đang bị tầng tầng lớp lớp kết giới khóa chặt, người dân trong thành đều khó có thể thoát thân. Ban đầu bọn họ còn không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng sau khi nhìn thấy Sở Phong và Bách Diện lão nhân trên không trung thì họ cũng hiểu được đại khái.

Hóa ra Bách Diện lão nhân đến truy bắt Sở Phong, thành trì này trở thành chiến trường của hai người. Có điều may mắn là Bách Diện lão nhân

đã bố trí rất nhiều kết giới. Hơn nữa, vì muốn hạn chế tốc độ của Sở Phong mà lão đã cố ý thu nhỏ phạm vi của kết giới trận trong cùng.

Điều này khiến cho phạm vi chiến đấu của hai người bị thu hẹp nên dân chúng trong thành không bị liên lụy. Nếu không, với thực lực của hai người này, chỉ cần một trận đại chiến thôi là tòa thành này chắc chắn sẽ biến thành bình địa, dân chúng trong thành cũng đều bị chôn sống.

Bách Diện lão nhân sử dụng kỳ binh nhân tạo nên tốc độ và sức mạnh đều được tăng lên, mạnh hơn trước đó gấp nhiều lần. Đặc biệt là lão đã sử dụng nhuần nhuyễn thuật kết giới nên phòng thủ tấn công đều linh hoạt.

Còn về Sở Phong, lúc này tay hãn nắm chặt kỳ binh, thể tấn công cũng không thể xem thường. Nhất là khi phối hợp với tốc độ tuyệt đối của hãn, ngay cả Bách Diện lão nhân cũng không dám sơ suất.

Trận chiến của hai người cực kỳ quyết liệt, Sở Phong dựa vào tu vi Huyền Võ bát trọng và thủ đoạn đặc biệt cùng kỹ thuật cao siêu của mình để giao chiến với Bách Diện lão nhân, một đệ nhất sát thủ Thiên Võ tam trọng. Thế mà trận chiến ấy ngang tài ngang sức, đã qua vài canh giờ rồi mà kết quả vẫn bất phân thắng bại.

“Nhóc con, ta không thể không thừa nhận ngươi đúng là một thiên tài, còn trẻ như vậy mà đã có thực lực cao đến thế! Nếu như sau này ngươi đạt đến Thiên Võ cảnh, e rằng ngay cả Hoàng triều Khương thị cũng chẳng là gì với ngươi!”

“Nhưng thật đáng tiếc, hôm nay ngươi sẽ chết trong tay ta! Lão phu đã hết kiên nhẫn với ngươi rồi, không có nhiều thời gian để mà đùa co với ngươi đâu! Mau chóng kết thúc đi!”

Cơ thể Bách Diện lão nhân lóe lên, bỗng nhiên cắt đuôi được Sở Phong. Sau đó lão hạ xuống dưới đất, tiếp tục khởi động kết giới trận.

Lần này lão tiếp tục thu nhỏ không gian chiến đấu lại, không để cho Sở Phong có bất cứ một con đường thoát thân nào. Cứ như vậy, lão ta có thể dễ dàng đẩy Sở Phong vào chỗ chết.

“Khốn kiếp, chỉ có thể dùng chiêu này liều mạng thôi!”

Sở Phong thông minh như vậy nên ngay lập tức liền nhận ra ý đồ của Bách Diện lão nhân. Hắn quan sát một lúc, lướt qua tầng tầng kết giới đang bao phủ khắp tòa thành này, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, lập tức đứng thẳng người, bay về phía Bách Diện lão nhân đang khởi động đại trận pháp kết giới.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Phép Huyền Tượng

Hừ, muốn ngăn cản ta điều khiển đại trận sao? Vô dụng, ta là Giới Linh sư áo lam nên lực phòng ngự cao hơn người nhiều, người đừng hòng chạm được vào người ta!" Bách Diện lão nhân hừ lạnh, một tầng kết giới màu lam bao phủ người lão lại, bảo vệ cơ thể của lão.

"Chỉ còn hai tấm bùa công kích thôi, lần tấn công này sẽ quyết định xem ta thắng hay bại!"

Sở Phong cũng không lảng nhảng, đưa tay vào trong túi Càn Khôn lấy ra hai tấm bùa công kích. Hắn ném trước một tấm tới kết giới kia, chỉ nghe thấy tiếng nổ truyền ra, kết giới do Bách Diện lão nhân bố trí đã bị phá vỡ.

"Hừ, để ta xem người còn mấy tấm bùa công kích như vậy nữa!" Bách Diện lão nhân hừ lạnh lần nữa, lại tạo ra một cái kết giới mới, ngăn cản Sở Phong.

"Chỉ sợ người hết cơ hội rồi!" Đúng lúc này, người Sở Phong phát sáng lên, từ chiếc áo giáp màu xanh lá phóng ra sương mù dày đặc, bao phủ Bách Diện lão nhân.

"Cái này là...?" Thấy vậy, sắc mặt của Bách Diện lão nhân thay đổi đồng thời lùi về sau mấy bước.

Bởi vì lão phát hiện chỗ mà Sở Phong đứng khi này bỗng xuất hiện một con thú khổng lồ cực kỳ đáng sợ.

Con thú này có màu xanh thẫm trông như một con rùa lớn, nhưng trên người con rùa lại quấn quanh một con rắn lớn. Hai con thú này giống như có chung một cơ thể, phát ra khí tức cực kỳ đáng sợ.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao tên kia lại biến thành một con quái vật đáng sợ đến thế? Chẳng lẽ hẳn ta mạnh mẽ như vậy bởi vì hẳn không phải là người mà là một con yêu quái kinh khủng hay sao?"

Bách Diện lão nhân cực kỳ sợ hãi, bởi vì lão cảm nhận được khí tức cực kỳ đáng sợ từ trên người con quái vật trước mắt. Khí tức ấy có thể nghiền ép lão thành bụi, lão không thể nào chống lại được.

"Không đúng! Đây là ảo giác!" Đôi mắt của Bách Diện lão nhân sáng lên, gương mặt chợt thay đổi. Lão là Giới Linh sư áo lam nên có thể cảm nhận được quái vật trước mắt cũng không phải là chân thực mà giống ảo giác hơn.

Nghĩ vậy, lão vội vàng tập trung Tinh Thần lực của mình để phá vỡ ảo giác trước mắt. Đúng như dự đoán, khi lão tập trung Tinh Thần lực thì quái vật trước mắt dần dần biến mất.

"Chết rồi!"

Nhưng dù phá vỡ được ảo giác, lão cũng chẳng vui mừng mà còn cực kỳ sợ hãi, bởi lão thấy một tờ bùa công kích có lực sát thương cực mạnh đã chạm tới ngực mình.

"Oanh!"

Tấm bùa nổ tung trước ngực Bách Diện lão nhân. Lão kêu gào thảm thiết, bị đánh bay ra ngoài mấy chục thước, đâm vào kết giới mình đã bố trí, sau đó tê liệt ngã xuống mặt đất.

Bách Diện lão nhân lúc này rất thảm, mặc dù tứ chi vẫn đầy đủ nhưng lồng ngực của lão đã bị thủng, đan điền bị tổn thương, lục phủ ngũ tạng đều nát. Máu đen liên tục phun ra từ miệng lão, cả cơ thể co quắp nằm trên mặt đất.

"Ngạc nhiên thật đấy! Ngay cả bùa công kích cũng không thể giết chết lão! Thảo nào Tu La Quỷ Phủ của ta không làm lão bị thương được, cơ thể của cao thủ Thiên Võ mạnh mẽ đến vậy sao?" Nhìn thấy Bách Diện lão nhân nằm co quắp trên mặt đất, Sở Phong lăm bắm vài câu, trên mặt còn hiện lên vẻ xúc động.

Dù biết rằng cơ thể của Bách Diện lão nhân mạnh mẽ như vậy là bởi vì có kỳ binh tăng thêm, nhưng không thể chối cãi rằng chính bản thân lão cũng rất lợi hại, nếu không thì lão cũng không phát huy được uy lực của kỳ binh.

Lần này Sở Phong thắng được Bách Diện lão nhân nhưng vẫn chỉ là thắng hiểm, là do tập kích bất ngờ. Chiến thắng này không phải do sức mạnh của bản thân mà là nhờ trí thông minh và sự may mắn.

Thời gian qua, hắn vẫn đang chém giết đệ tử của sáu thế lực lớn bởi vì hắn đang rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của mình. Long Du Cửu Thiên có thể sử dụng linh hoạt như vậy là nhờ thành quả của những ngày này.

Trừ cái đó thì Sở Phong còn lĩnh ngộ được phép Huyền Tượng của Huyền Vũ Thuần Giáp thuật. Vừa rồi hắn đã sử dụng cái đó nên Bách Diện lão nhân mới bị choáng váng, làm lão không tạo ra được kết giới mới và bị lá bùa của hắn tấn công.

Chính xác thì đợt tấn công bất ngờ vừa rồi là nhờ có phép Huyền Tượng của Huyền Vũ Thuần Giáp thuật, nên hắn mới có cơ hội sử dụng bùa công kích mà hội phó Cao cho hắn. Đây là đòn sát thủ cuối cùng của hắn, không thành công thì thành nhân, lần này là hắn thành công.

Mặc dù Bách Diện lão nhân có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, tính cách gian xảo nhưng không thể nào biết được Sở Phong lại biết phép Huyền Tượng. Hơn nữa lão cũng không thèm tạo ra kết giới trước, bởi vì chỉ cần lão nghĩ là có thể tạo ra. Vì sự sơ sẩy ấy mà lão mới bị thương nặng như vậy.

Lúc này, Sở Phong rất muốn cảm ơn chủ nhân của Đế Táng (*) đã sáng tạo ra bí kỹ lợi hại như vậy, nếu không hôm nay Sở Phong có thể sẽ chết.

(*) Đế Táng: nơi chôn cất của Đại đế

"Ầm!"

"Chết rồi! Sở Phong, lão ta muốn ngưng tụ thần thức kia!" Đản Đản lo lắng nhắc nhở.

Lúc này Sở Phong mới phát hiện Bách Diện lão nhân đúng là đang định ngưng tụ thần thức. Mặc dù đan điền của lão đã hỏng, tu vi tu luyện nhiều năm đang biến mất nhưng lão vẫn suy nghĩ được, vẫn còn một phần tu vi của lão ở đó. Nếu để lão ngưng tụ thành công thì cũng là một chuyện phiền phức không nhỏ.

"Xin lỗi nhưng lão hãy ra đi thanh thản." Sở Phong cầm lấy Tu La Quỷ Phủ chém xuống cổ của Bách Diện lão nhân, muốn kết thúc tính mạng của lão.

"Không..." Bách Diện lão nhân cực kỳ không cam lòng mà hét lớn một tiếng.

Sở Phong không thay đổi, vẫn chém thẳng tới. Chỉ nghe thấy một tiếng "Phập" vang lên, đầu lão lập tức rơi xuống đất, đồng thời Thần thức mà lão đang ngưng tụ cũng bị phá vỡ. Bây giờ Bách Diện lão nhân đã chết thật sự, không còn cơ hội nào nữa cả.

"Ha ha, thằng nhóc người làm tốt lắm! Có thể thắng được một trận vốn không có khả năng thắng, thật khiến bốn nữ vương phải thay đổi cách nhìn về người!"

"Nhanh lên, nuốt bản nguyên của lão già này đi! Bản nguyên tươi của một Thiên Võ tam trọng có thể làm cho ta đột phá tới Huyền Võ ngũ trọng, thậm chí tới Huyền Võ lục trọng luôn đấy!" Đản Đản vui vẻ nói.

Sở Phong cũng không rề rà mà lập tức giúp Đản Đản nuốt bản nguyên của Bách Diện lão nhân. Giống như những gì Đản Đản đoán, tu vi của nàng từ Huyền Võ tứ trọng đã tăng lên Huyền Võ ngũ trọng, mặc dù chưa tới Huyền Võ lục trọng nhưng cũng cách không xa.

Sau đó Sở Phong còn kiểm tra túi Càn Khôn của Bách Diện lão nhân, vừa nhìn thì Sở Phong đã mừng như điên, bởi vì túi Càn Khôn ấy giống như là một kho báu lớn vậy.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Tử Linh Xuất Hiện

Ở trong túi Càn Khôn của Bách Diện lão nhân có hơn sáu trăm hai mươi ba nghìn năm trăm viên Huyền châu, hơn nữa ngoài Huyền châu còn có hai mươi ba viên Thiên dược hạ phẩm, đến cả Thiên dược trung phẩm cũng có một viên.

Mà ngoài những nguyên liệu để tu luyện này, còn có một bộ la bàn Giới Linh đặc biệt. Chiếc la bàn Giới Linh này có màu vàng, giống như được làm bằng vàng nhưng không hẳn là vàng. Nó cũng không sáng lấp lánh nhưng lại rất chân thực, nói chung vô cùng đặc biệt.

Nói như Đản Đản, đây là la bàn Giới Linh cao cấp, mạnh hơn cái của Sở Phong không biết bao lần, tóm lại là một thứ đồ tốt vô giá.

Ngoài la bàn Giới Linh đặc biệt, còn có một bộ áo Giới Linh màu lam và rất nhiều Kết giới thạch.

Kết giới thạch này có thể đặt trong kết giới trận để tăng uy lực cho kết giới trận. Nhưng bởi vì giá quá đắt nên rất ít người dám đặt vật này vào khi bố trí kết giới.

Nhưng trong túi Càn Khôn của Bách Diện lão nhân lại có rất rất nhiều Kết giới thạch, tới những ba trăm ngàn viên. Nhiều Kết giới thạch như vậy, dù Sở Phong có dùng hàng ngày cũng đủ dùng ba đến năm năm.

Ngoài những đồ mà Giới Linh sử dụng còn có nhiều bảo vật quý giá khác, ví dụ như hai bộ kì binh nhân tạo và ba cái hộ oản.

Có thể thấy Lưu Tiêu Dao, Đường Nhất Tu và Bạch Vân Phi quả thực do Bách Diện lão nhân này giết. Nhưng không thể không nói, lần này Sở Phong hơi lớn rồi.

“Ha ha, không hổ là Bách Diện lão nhân, đệ nhất sát thủ của đại lục Cửu Châu! Xem ra lão đã tích trữ được không ít bảo bối, túi Càn Khôn này quả là một kho báu lớn!”

Sở Phong hưng phấn đến độ huơ tay múa chân, bởi vì đây tuyệt đối là một khối tài sản lớn. Có lẽ toàn bộ tài sản mà Bách Diện lão nhân tích lũy trong cả cuộc đời sát thủ của mình đều rơi vào tay Sở Phong hết rồi.

Sáu trăm hai mươi ba nghìn năm trăm viên Huyền châu, thêm hai mươi ba viên Thiên dược hạ phẩm và một viên Thiên dược trung phẩm, cho dù không thể giúp Sở Phong đột phá Huyền Võ thất trọng nhưng cũng sẽ là bước đệm tốt.

Huống chi, ngoại trừ những tài nguyên để tu luyện này, mỗi một món đồ trong túi Càn Khôn đều có thể nói là bảo vật vô giá. Nếu đem đi bán, sợ rằng còn có giá trị hơn nhiều so với mấy tài nguyên tu luyện kia.

Không thể không nói, Bách Diện lão nhân này cả đời tích lũy được không ít tài sản, cho dù không thể so sánh với thế lực đứng đầu như Chí Tôn sơn trang nhưng tuyệt đối không phải là đối tượng mà thế lực đứng thứ hai có thể so sánh, chỉ có điều lại thuộc về Sở Phong hết.

“Nguy rồi! Tuy Bách Diện lão nhân này chết rồi nhưng kết giới trận lão ta bố trí vẫn còn! Đây là kết giới trận màu lam, với thủ đoạn của ta hiện giờ thì không thể phá giải nổi, mà lá bùa tấn công cuối cùng cũng dùng luôn rồi. Chẳng lẽ ta đành phải bị giam ở đây sao?”

Nhưng chưa kịp vui sướng được bao lâu thì gương mặt Sở Phong đã lập tức cứng đờ, sau đó trên trán hiện lên mấy vạch đen. Khi hắc ngẩng đầu

lên, phát hiện tầng tầng lớp lớp kết giới màu lam vẫn còn đó, mà thứ này có thể sẽ giam hãm mãi ở đây.

Mà nếu hãn không thể rời khỏi đây thì khi người ta thông báo cho sáu thể lực lớn để bọn họ phái người đến bắt, lúc đó hãn càng khó thoát được.

“Oành!”

Nhưng ngay lúc Sở Phong đang hoảng loạn, ngoài thành trì lại truyền đến một tiếng nổ âm chói tai. Âm thanh ấy vang vọng đến nỗi ngay cả đất dưới chân Sở Phong cũng rung lên nhè nhẹ.

Ngay sau đó, mấy tiếng nổ ầm ầm không ngừng truyền tới. Sở Phong kinh ngạc phát hiện rằng có người đang hóa giải từng tầng kết giới của thành trì này, phá vỡ kết giới từ ngoài vào trong.

Cuối cùng, thêm một tiếng nổ nữa vang lên.

Nhìn về hướng phát ra âm thanh, Sở Phong phát hiện một bóng dáng xinh đẹp đang từ từ lại gần.

Đó là một thiếu nữ, nàng mặc một bộ váy dài màu tím, dung nhan diễm lệ, gương mặt sáng bừng, dáng người uyển chuyển với những đường cong mềm mại.

Lực lượng của nàng cũng vô cùng mạnh mẽ, tuy chỉ là Huyền Võ cửu trọng nhưng có thể dễ dàng phá vỡ hết mấy lớp kết giới của Bách Diện lão nhân.

Thiếu nữ này còn có thể là ai? Đương nhiên là người Sở Phong đợi đã lâu, Tử Linh.

“Tử Linh!”

Nhìn thấy Tử Linh, Sở Phong vui mừng khôn xiết, không chỉ vì Tử Linh sắp cứu hắn rời khỏi nơi này mà chủ yếu là vì hắn đợi ngày này đã lâu.

Xa nhau mấy ngày, đến khi gặp lại Tử Linh, cảm giác của Sở Phong khác hoàn toàn trước đây. Hắn cũng gỡ xuống sự phòng bị trong lòng.

Bởi vì trong những ngày lang vãng ở Tần Châu, ngoài nghe chuyện của mình ra, Sở Phong cũng biết ở đại hội thông gia, Tử Linh đã tuyên bố trước mặt mọi người rằng người trong lòng nàng là mình, hơn nữa còn vì vậy mà cắt đứt quan hệ với Chí Tôn sơn trang.

Nói thật, ở thời điểm này mà còn có người nguyện ý đi theo mình, cố gắng đứng ra bảo vệ mình, Sở Phong thực sự cảm động từ tận đáy lòng. Có lẽ đây chính là thứ mà người ta gọi là “Trong hoạn nạn gặp chân tình”.

Nhưng Sở Phong lại chẳng thể ngờ rằng người tốt nhất với mình lại là Tử Linh.

Vào lúc này, cuối cùng Sở Phong cũng cảm thấy những gì hắn làm cho Tử Linh trước đây đều đáng. Những nguy hiểm, những tù tội kia đều không uổng công.

“Tử Linh!”

Khi Tử Linh phá vỡ kết giới cuối cùng, Sở Phong sai bước đi đến trước mặt Tử Linh, sau đó giang hai tay ôm chầm lấy thân thể mềm mại kia vào trong ngực.

Ban đầu khi thấy Sở Phong, Tử Linh cũng vô cùng vui mừng. Dù Sở Phong bỗng dưng ôm chầm lấy mình như vậy, nàng cũng không có bất kì phản ứng gì.

Nhưng Sở Phong thật chẳng đứng đắn tẹo nào, không chỉ ôm Tử Linh rất chặt khiến ngực nàng bị ép đến biến dạng.

Mà hai tay còn không chịu yên phận, lướt khắp người Tử Linh. Những hành động ấy đã chạm đến giới hạn của Tử Linh rồi!

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn kia lập tức đỏ bừng. Nàng vùng thoát khỏi vòng tay của Sở Phong và tát hắt một cái thật mạnh.

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, trên mặt Sở Phong lập tức in hằn dấu bàn tay đỏ thẫm.

“Nàng?” Sở Phong bị một tát này làm tỉnh mộng, chẳng hiểu nổi đang xảy ra chuyện gì nữa. Không phải nàng đã công khai tình cảm của mình à? Sao hắt muốn ôm một cái mà cũng không cho?

“Ta...ta biết... Huynh nhất định đã nghe nói đến chuyện đó. Quả thật Tử Linh ta đối với huynh rất là...”

“Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân! Trước khi chính thức cưới ta, huynh đừng làm chuyện thất lễ như vậy nữa! Nếu không...” Giọng Tử Linh rất tức giận nhưng khi nói đến chỗ mấu chốt, mặt nàng lại đỏ bừng lên. Nha đầu này lại ngại rồi.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Mặt Nạ Thần Kỳ

"Nếu không thì thế nào?" Sở Phong cười trơ tráo, sau đó tò mò hỏi.

"Nếu không... Nếu không ta giết huynh!" Tử Linh nhếch khóe môi, trong đôi mắt trong veo kia lại hiện lên một tia sát khí.

"Ấy!" Lúc này Sở Phong thầm kêu không ổn rồi, bởi hắn có thể nhìn ra Tử Linh thật sự là một cô nương giữ thân như ngọc. Dù trước mặt người khác nàng tuyên bố thích Sở Phong như thế nào nhưng trước mặt Sở Phong lại khá ngượng ngùng xấu hổ.

Một cô nương như thế này rất khó đối phó. Sở Phong không thể cưỡng ép, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc. Vậy nên hắn chỉ có thể đeo bám dai dẳng, gỡ bỏ từng bức tường phòng vệ của Tử Linh.

Cũng may là Tử Linh đã động lòng với hắn, dù Tử Linh chưa từng nói ra nhưng Sở Phong vẫn có thể cảm nhận được. Thế nên hắn không gấp, bởi hắn tự tin rằng sớm muộn gì Tử Linh cũng sẽ thuộc về hắn.

Hơn nữa Sở Phong còn phát hiện, sau khi một tiểu mỹ nhân tuyệt thế như Tử Linh gỡ bỏ cảnh giác với mình, nàng biến thành một cô nương vừa nham hiểm vừa đáng yêu, lại mãnh liệt quật cường. Những tính cách ấy khiến Sở Phong thực sự cảm thấy yêu thích từ đáy lòng, mà không muốn yêu thích cũng khó.

"Huynh cười ngây dại gì vậy?" Tử Linh liếc xéo Sở Phong một cái, biết chắc rằng hắn chẳng nghĩ được chuyện gì tốt đẹp. Nàng cũng chẳng

thèm để ý đến Sở Phong nữa mà nhìn sang thi thể của Bách Diện lão nhân cách đó không xa.

Nàng lẩm nhẩm tự nói: "Huynh đánh bại được cả Bách Diện lão nhân cơ à? Vẫn dũng mãnh như xưa nhỉ!"

"Ừm, vợ vết cũng gọn ghẽ lắm nhưng vẫn cứ bị thiếu sót đây này!" Tử Linh đi đến trước thi thể của Bách Diện lão nhân, bĩu môi nói.

"Còn sót gì thế?" Sở Phong khó hiểu hỏi lại, rõ ràng là hắn đã lấy sạch bảo vật của Bách Diện lão nhân rồi mà.

"Huynh có biết vì sao lão ta được đặt cho cái tên Bách Diện lão nhân không? Đó là vì lão có thể hoán đổi cả trăm gương mặt và hàng trăm loại khí tức khác nhau, khiến cho người khác không cách nào bắt được, cũng khó mà đề phòng được lão."

"Sở dĩ lão ta làm được như vậy, cũng không phải dựa vào huyền công đặc biệt gì cả, mà dựa vào cái này..."

Tử Linh vừa nói vừa vươn tay ra chạm vào gương mặt đầy máu tươi của Bách Diện lão nhân, hơn nữa còn đâm ngón tay sâu vào trong da thịt lão.

"Xì..."

Đúng như dự đoán, nha đầu tàn nhẫn Tử Linh thật sự cắm luôn mấy ngón tay của mình vào trong gương mặt của Bách Diện lão nhân.

Chỉ có điều, khi năm ngón tay ngọc của nàng đâm sâu vào, khuôn mặt be bét máu thịt của lão ta bỗng tỏa ra một ánh sáng nhàn nhạt.

Sau đó, Tử Linh đột nhiên rút tay về, một tấm mặt nạ mờ mờ lại xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Cũng vào lúc ấy, gương mặt của Bách Diện

lão nhân chẳng còn giống trước nữa. Tuy vẫn be bét máu như thế nhưng quả thực đã có sự biến đổi.

"Đây mới là bảo bối mà Bạch Diện lão nhân nâng niu nhất, không những có thể hoán đổi gương mặt mà còn thay đổi cả khí tức. Thậm chí cả Giới Linh sư cũng không thể nào tra ra được!"

"Ta muốn lấy bảo bối này từ lâu lắm rồi mà không biết làm cách nào. Vì Bạch Diện lão nhân có mặt nạ thần kỳ này bên người nên hầu như không một ai có thể tìm được lão, ngay cả ông nội ta cũng không tìm được hành tung của lão."

"Nhưng mà hiện tại, vật này là chiến lợi phẩm của huynh!" Nói hết mấy lời trên, Tử Linh vung tay lên rồi ném chiếc mặt nạ thần kì đó về phía Sở Phong.

"Nếu nàng đã thích như vậy thì nàng cứ giữ đi." Sở Phong cười vô tư, ném trả lại cho Tử Linh.

Thấy thế, Tử Linh hí hai mắt lại, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười ngọt ngào say đắm lòng người.

Sau đó nàng ung dung bước từng bước đến trước mặt Sở Phong, ngược gương mặt vui tươi lên nói với hắn: "So với ta, huynh càng cần nó hơn, cứ ngoan ngoãn giữ lại đi." Tử Linh vừa nói vừa đặt mặt nạ lên mặt của Sở Phong.

"Xoẹt!"

Sở Phong chỉ cảm thấy mặt nạ này phát ra một lực hút rất lớn, hút chặt lấy gương mặt của hắn, như muốn hòa làm một với da thịt hắn vậy.

Đồng thời gương mặt của hắn cũng lập tức biến đổi, hóa thành diện mạo của một người khác. Dù vẫn là dáng vẻ của thiếu niên nhưng lại khác

hắn với diện mạo vốn có của hắn, ngay cả khí tức cũng đổi khác.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!"

Sau đó Sở Phong thử suy nghĩ, không ngờ nét mặt của hắn cũng liên tục thay đổi theo mỗi một ý nghĩ của hắn, cuối cùng còn có thể phục hồi lại diện mạo ban đầu.

"Ha ha, đây đúng thật là bảo bối tốt!" Sau khi cảm nhận được sự kì diệu của mặt nạ này, Sở Phong vui mừng cực kỳ. Hắn nhớ lại lần đầu tiên khi gặp Bách Diện lão nhân, hắn không thể nào nhìn ra được lão là một người tu võ, nhất định là nhờ chiếc mặt nạ thần kì này.

Có bảo bối như vậy bên người, vậy thì sau này Sở Phong có thể làm việc xấu mà không sợ ai phát hiện ra, không ai biết được hắn từng làm chuyện gì, quả thực là một công cụ phạm tội rất tốt.

"Đó là chuyện đương nhiên, sở dĩ Bách Diện lão nhân có được địa vị như ngày hôm nay đều nhờ bảo vật này cả. Ông nội ta cũng nói mặt nạ này tuyệt đối là kỳ bảo, cũng không biết Bách Diện lão nhân lấy từ đâu ra." Tử Linh hiểu kỳ nói, có điều ngay sau đó lại hỏi Sở Phong: "Tiếp theo huynh có dự định gì không?"

"Có, ta chuẩn bị ghé thăm Hỏa Thần môn một chút đây!" Sở Phong đáp.

"Huynh muốn đi Hỏa Thần môn?" Nghe được lời này, nét mặt Tử Linh hơi thay đổi nhưng cũng không đến mức quá ngạc nhiên. Nàng cũng không hỏi Sở Phong vì sao mà chỉ nói luôn: "Được, vậy chúng ta xuất phát thôi."

"Tử Linh, nàng thật sự muốn đi theo ta ư? Chắc nàng cũng biết lúc này đi cùng ta sẽ nguy hiểm đến mức nào chứ?" Sở Phong hỏi.

Nghe câu hỏi này, Tử Linh lại ngọt ngào cười một cái, đáp: "Chẳng qua chỉ là Lục Đại Thế Lực thôi mà, có gì phải sợ bọn chúng?"

"Đừng nói đến chúng, cho dù ngày sau huynh có khuấy đảo trời xanh thì cũng có sao đâu? Tử Linh ta vẫn sẽ ở bên cạnh huynh. Dù cho trời đất muốn tiêu diệt huynh, ta vẫn sẽ cùng huynh chống lại trời đất!"

"Thành thật" nghe được những lời này, trái tim Sở Phong không khỏi đập mạnh hai nhịp. Đầu óc hẫng trống rỗng, một cảm giác nói không nên lời dâng lên trong lòng, truyền vào tâm trí.

Dù trước đó hẫng từng nghe mọi người kể lại rằng Tử Linh quyết tâm muốn đi theo mình đến nhường nào, nhưng dù sao cũng chỉ là lời truyền miệng, Sở Phong khó mà phân biệt được thực hư nên cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Hôm nay, nghe được Tử Linh nói ra những lời này ngay trước mặt mình, Sở Phong quả thực cảm động, tình cảm dành cho nàng cũng sâu thêm vài phần.

"Được rồi, đừng ngại ra vậy nữa, nếu đã quyết định xong hành trình thì mau mau xuất phát thôi!" Tử Linh nói.

"Được, xin mời nương tử lên rồng!" Sở Phong cười đắc ý, Thanh Long đã hiện ra bên dưới. Hẫng vỗ vỗ vào chỗ Tử Linh từng ngồi hôm ấy, ý bảo nàng mau ngồi lên.

Đối với việc Sở Phong cứ mãi gọi mình như thế, Tử Linh chỉ hung hăng trừng mắt với Sở Phong một cái chứ chẳng nói gì thêm. Nàng bĩu môi bảo: "Võ kỹ thân pháp này của huynh quả thực không tệ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là võ kỹ. Nếu đã muốn gấp rút lên đường chi bằng dùng cái này của ta đi."

Trong lúc nói, Tử Linh lật tay phải lên, một chiếc chiến xa tinh xảo hiện lên trên bàn tay nàng.

Chiếc chiến xa này chỉ bé bằng lòng bàn tay, màu xanh biếc tựa như được đúc ra từ ngọc, trông đẹp đẽ vô cùng.

Chiến xa tổng cộng có mười bánh xe, phía trước xe còn có hai chiếc sừng, vừa giống sừng dê lại giống sừng trâu mà cũng giống sừng rồng, vừa đẹp lại vừa khí phách. Trên đỉnh xe có khắc hình một loài vật không thể tả được, vừa giống yêu thú lại vừa hết như bùa chú.

Nhưng chủ yếu là chiếc xe này mang đến cho Sở Phong cảm giác chắc chắn giống như không thể phá vỡ được, ẩn chứa vẻ uy nghiêm vô cùng.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 422: Chiến Xa Linh Lung

"Tử Linh, nàg, nàg có kỳ binh sao?" Cảm giác đặc biệt như vậy nên Sở Phong cảm nhận được chiếc Chiến xa* lớn bằng bàn tay này là một kỳ binh.

"Ông nội của ta nói, nếu ta lựa chọn đi theo người thì ông cũng sẽ không lo lắng ta sống hay chết nữa, càng sẽ không đi theo bảo vệ ta. Sống hay chết phải tự dựa vào mình, ông sẽ không quan tâm."

"Nhưng vì nuôi lớn ta không dễ nên trước khi ta đi, ông đã đưa chiếc Chiến Xa Linh Lung này cho ta. Chiếc chiến xa này có thể công kích lẫn phòng ngự, mặc dù nó không phải mạnh nhất nhưng tốc độ của nó chắc chắn là đứng đầu."

Tử Linh cười cười, sau đó giơ tay lên, chiếc Chiến Xa Linh Lung rời khỏi tay, bay ra ngoài. Sau khi phát ra ánh sáng chói lòa, nó biến thành một chiến xa khổng lồ, rộng năm mét dài mười mét lơ lửng trên không trung.

"Oa, chiến xa thật đẹp!" Sở Phong kinh ngạc nói. Chiến Xa Linh Lung bây giờ nhìn đẹp hơn lúc còn nằm trong lòng bàn tay của Tử Linh.

Quan trọng hơn là khi nó biến lớn thì vẻ uy nghiêm đặc biệt của kỳ binh lộ ra rõ ràng hơn. Thậm chí nó còn đẹp và khí phách hơn chiến xa do yêu thú kéo của Hoàng triều Khương thị mà Sở Phong từng nhìn thấy.

"Đừng đứng đó mãi, đi nhanh đi!" Tử Linh cầm tay của Sở Phong đi tới. Cửa xe của Chiến Xa Linh Lung mở ra, hai người họ cùng nhảy vào trong xe.

"Vù vù vù..."

Khi cửa xe đóng lại thì mười bánh xe bắt đầu chuyển động giữa không trung. Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, còn phun ra từng tầng khí đặc biệt. Một lúc sau, phía dưới bánh xe đã xuất hiện từng đám mây trôi nổi.

"Vèo!"

Chỉ thấy có một luồng ánh sáng màu hồng phóng lên tận trời, chiếc chiến xa đã biến mất không thấy đâu nữa, tốc độ này còn nhanh hơn Long Du Cửu Thiên gấp mấy lần.

Sau khi Sở Phong và Tử Linh rời khỏi đây, đám người trong tòa thành do dự khá lâu nhưng vẫn thận trọng đi tới chiến trường của Sở Phong và Bách Diện lão nhân.

Khi họ đi vào chiến trường thì chỉ thấy từng cái hố sâu trên mặt đất và kiến trúc đã bị phá hủy hoàn toàn làm họ rất sợ hãi.

Trong thời điểm này, chỉ có một người là Lý Đại Đảm mới dám đi tới.

Tất cả những người còn lại đứng ở phía ngoài chiến trường, nhìn chằm chằm vào Lý Đại Đảm, chờ đợi đáp án của gã.

Cuối cùng, Lý Đại Đảm hô to một tiếng: "Bách Diện lão nhân chết rồi! Bách Diện lão nhân bị Sở Phong giết rồi! Nơi này chỉ có một thi thể, chắc chắn là của Bách Diện lão nhân!"

"Cái gì? Bách Diện lão nhân chết rồi sao? Đệ nhất sát thủ của đại lục Cửu Châu, giết người vô số chưa thất bại lần nào thế mà lại bị Sở Phong giết chết rồi sao?"

Khi tin tức này truyền ra thì mọi người đều kinh ngạc và khó có thể tin.

Bởi vì mặc dù trước đó đã nghe những chuyện hết sức thần kỳ về Sở Phong nhưng không ai tin rằng Sở Phong có thể đánh bại Bách Diện lão nhân. Bởi vì Bách Diện lão nhân là một thần thoại bất bại, chỉ cần nghe tên đã làm cho người khác sợ mất mật.

Nhưng khi sự thật này được xác nhận thì mọi người bắt buộc phải tin tưởng điều đó, dù sao rất nhiều người đều đã nghe được cuộc nói chuyện của Sở Phong và Bách Diện lão nhân, rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến hai người chiến đấu với nhau.

Thậm chí là có người còn mời một người đã từng ở cùng một doanh trại sát thủ với Bách Diện lão nhân tới xác nhận. Sau khi người đó quan sát thì cho ra một kết luận, người bị chết đúng là Bách Diện lão nhân, không thể sai được.

Tin tức này truyền ra làm chấn động cả Cửu Châu, bởi vì điều này đã nói rõ Sở Phong quá mạnh mẽ, tới Bách Diện lão nhân cũng bị hấn giết thì còn có người nào có thể giết hắn được?

Chẳng lẽ chỉ vì một thiếu niên mười sáu tuổi mà phải mời cả Tông chủ của sáu thế lực lớn ra tay sao?

Cũng không cần biết người ngoài có thái độ gì khi nghe chuyện này nhưng khi Nguyên Cương tông, Hỏa Thần môn, Bạch Tàng giáo và Tiêu Dao cốc nghe được tin tức này thì họ đều rất tức giận.

Bởi vì chuyện này không chỉ nói rõ bọn họ đã đuổi giết Sở Phong thất bại, mà năm trăm nghìn Huyền châu mà họ góp ra cũng bị mất sạch, còn có thể rơi vào trong túi Sở Phong nữa.

Điều này đã làm cho bốn vị Tông chủ hận tới mức nghiến răng nghiến lợi, đập hỏng cả bàn. Thực tế thì từ khi họ đuổi giết Sở Phong tới nay đã đập nát vô số cái bàn rồi, bởi vì mỗi lần có tin tức liên quan tới Sở Phong đều là chuyện xấu cả.

Bọn họ vừa tức giận nhưng cũng cảm thấy lo sợ, bởi vì Sở Phong quá mạnh, tốc độ tăng tu vi quá nhanh. Cừu hận bây giờ giữa hai bên đã rất sâu, nếu như tốc độ trưởng thành của Sở Phong vẫn giữ nguyên như bây giờ thì tới lúc thực lực của Sở Phong mạnh hơn họ, vậy bọn họ chỉ có thể chờ chết sao?

Thanh danh của Sở Phong càng ngày càng lớn nên cũng đã có người tuyên dương hết những chuyện mà Sở Phong đã làm ở Thanh Châu ra toàn bộ Cửu Châu, đồng thời thần thoại hóa những chuyện ấy lên.

Chẳng hạn như Sở Phong một thân một mình phá hủy đệ nhất Tông môn của Thanh Châu, làm cho Tông chủ Lăng Vân tông chạy trốn như chó, mấy trăm vạn đệ tử bị giết hầu như không còn, dãy núi Lăng Vân ngập trong biển máu, xác chất thành núi.

Còn có Sở Phong tới cướp pháp trường của vương phủ Kỳ Lâm, chém giết rất nhiều đại tướng của Vương phủ. Rất nhiều hộ vệ, kể cả Phủ chủ của Vương phủ cũng không thể làm gì hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Phong dẫn người rời khỏi, để lại vô số thi thể cho vương phủ Kỳ Lâm.

Tóm lại, những chuyện mà Sở Phong đã làm ở Thanh Châu chẳng những bị truyền ra, hơn nữa càng truyền lại càng giống như thần, làm cho những người không rõ còn nhận xét một câu về Sở Phong.

Đó chính là, Sở Phong là sát thần chuyển thế, kẻ nào đắc tội đều không có kết quả tốt. Bởi vì lúc này Sở Phong đã giết rất nhiều đệ tử và trưởng lão của sáu thế lực lớn, hắn là đang trả thù.

Nếu để hắn trưởng thành thì Nguyên Cương tông, Hỏa Thần môn, Tiêu Dao cốc, Kiếm Thần cốc, Bạch Tàng giáo, thậm chí là gia tộc Giới thị đều sẽ giống với Lăng Vân tông, bị Sở Phong tiêu diệt.

Điều này làm Tông chủ của mấy thế lực lớn hoảng sợ, bởi vì họ cảm thấy Sở Phong thật sự là một mầm tai họa cần phải diệt trừ. Cho dù họ

không thể lấy lại kỳ binh, không thể mở ra bảo tàng cũng phải giết chết Sở Phong, nếu không thì người bị chết sẽ chính là mình.

Thế là Nguyên Cương tông, Hỏa Thần môn, Bạch Tàng giáo, Tiêu Dao cốc, Kiếm Thần cốc và gia tộc Giới thị đều cùng ký vào một lá thư, xin Hoàng triều Khương thị xuất binh giết chết Sở Phong.

Nếu không, đợi tới khi Sở Phong trưởng thành thì có thể sẽ trở thành Yêu vương của núi Vạn Yêu thứ hai, nổi dậy phản loạn, tới lúc đó kể cả Hoàng triều Khương thị cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mà đối với lá thư có chữ ký của sáu thế lực lớn thì Hoàng triều Khương thị - chúa tể của đại lục Cửu Châu cũng rất quan tâm. Thế là Hoàng triều Khương thị sai một nhóm cường giả tới Tần Châu đuổi giết Sở Phong.

(*) Chiến xa: xe dùng để chiến đấu

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 423: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Không thể không nói, sau khi đội ngũ Hoàng triều Khương thị lên đường, Sở Phong vô cùng ít xuất hiện. Sau khi giết chết Bách Diện lão nhân thì chẳng ai thấy hắn đâu nữa.

Đối với hiện tượng này, mọi người bắt đầu nhao nhao suy đoán. Có người cho rằng Sở Phong sợ uy nghiêm của Hoàng triều Khương thị, không dám làm càn nữa mà trốn đi.

Cũng có người cho rằng, ngày đó mặc dù Sở Phong thắng Bách Diện lão nhân nhưng cũng bị thương nặng, bây giờ đang an dưỡng. Thậm chí có tin đồn rằng hắn bị thương nặng đến nỗi mất mạng.

Tuy nhiên, bọn họ không hề nghĩ đến, bây giờ Sở Phong đã sớm rời Tân Châu, lặng lẽ đến nơi mà Hỏa Thần môn quản lý - Tổng Châu.

Sau một khoảng thời gian quan sát tìm hiểu Hỏa Thần môn, Sở Phong và Tử Linh đã thăm dò ra cửa vào nghĩa trang của tiền bối Hỏa Thần môn.

Tuy nhiên do có Môn chủ Hỏa Thần môn trấn giữ nên cả hai người họ đều không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bọn họ đều kiêng kị khi phải đối mặt với vị cao thủ Thiên Võ ngũ trọng này.

Nhưng trải qua mấy ngày nghiên cứu địa hình của Thanh Châu cũng như tìm hiểu rõ về Hỏa Thần môn, Sở Phong và Tử Linh nghĩ ra một kế.

Ngày hôm ấy, Sở Phong sử dụng mặt nạ thần kỳ để thay đổi hình dạng đi tới Hỏa Thần môn.

“Người nói người biết Sở Phong ở đâu ư? Bây giờ hắn đang ở ngay trong Tống Châu à?” Sau khi nghe Sở Phong nói, một vị đương gia trưởng lão của Hỏa Thần môn có tu vi Thiên Võ tam trọng nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Bởi vì sau khi ban lệnh truy nã, đã có rất nhiều người muốn đến để lừa tiền. Bọn họ cung cấp rất nhiều tin tức giả, mà cho dù là thật cũng chẳng có ích gì. Cho nên bây giờ trưởng lão của Hỏa Thần môn rất cảnh giác.

“Ta đã thấy Sở Phong thật mà! Bây giờ hắn đang ở ngay trong núi Thú Đô của Tống Châu!” Sở Phong kiên quyết nói, nét mặt chẳng hề thay đổi, như thể hắn đang nói thật.

“Thật không? Sao ngươi lại gặp được Sở Phong? Còn thấy được cái gì nữa? Nói đầu đuôi xem nào!” Vị đương gia trưởng lão này hỏi với giọng nghiêm trọng, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Sở Phong hòng tìm ra sơ hở của hắn.

“Lúc ta nhìn thấy hắn thì hình như hắn đang bị bệnh rất nặng, khuôn mặt tái nhợt, thậm chí da thịt còn hơi tím tái nữa! Hắn đang đánh nhau với một yêu thú Huyền Võ bát trọng.”

“Mới đầu Sở Phong không đấu lại được, nhưng sau đó khí tức của hắn đột nhiên tăng vọt, đạt tới Huyền Võ bát trọng. Đồng thời dưới hông hắn xuất hiện một làn khí màu xanh trông rất kỳ lạ, giống rắn mà không phải rắn, giống rồng cũng chẳng phải rồng, tóm lại một khi đã chuyển động thì tốc độ nhanh vô cùng, ta chưa kịp nhìn rõ động tác của hắn thì hắn đã biến mất rồi! Khi hắn xuất hiện lần nữa thì đã ở một nơi khác rất xa!”

“Nhưng mà Sở Phong vẫn không đấu lại con yêu thú kia, bởi vì da thịt của yêu thú thực sự quá cứng, hắn chẳng thể làm sút mẻ nổi. Cuối cùng, hắn lấy ra một cây búa lớn màu đen.”

“Cái búa kia vô cùng đáng sợ, dài chừng hai mét! Lưỡi búa rất lớn, dây búa treo móc câu. Sở Phong khua một vòng, búa phát ra ánh sáng màu

đen.”

“Ánh sáng kia quá mạnh, chém đổ cả một mảng lớn cây cối. Cũng nhờ cây búa ấy mà hắc giết được yêu thú!”

“Tuy nhiên sau khi chém giết yêu thú xong thì Sở Phong cũng chịu không nổi. Hắc ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi một lúc lâu rồi mới đi vào một cái động bên trong một ngọn núi. Ta đợi mãi mà chẳng thấy hắc đi ra bèn tiến vào xem, nhưng hắc lại giăng kết giới khắp nơi, chắc là muốn bế quan tu luyện rồi. Vì thế ta liền vội vàng đến báo cho các người!”

Sở Phong bịa ra một câu chuyện sinh động như thật, kể vô cùng chân thực, giống như câu chuyện trong miệng hắc thực sự đã xảy ra vậy.

Sau khi nghe xong, hai mắt của đương gia trưởng lão Hỏa Thần môn sáng lấp lóe, nét mặt cũng thay đổi. Bởi vì trong những lời vừa rồi có rất nhiều chuyện mà người khác không biết.

Chẳng hạn như Sở Phong có Long Du Cửu Thiên, hay dáng vẻ Tu La Quỷ Phủ của Sở Phong cùng các đặc điểm khác nữa, chỉ có những kẻ đã thấy Sở Phong mới biết được thôi.

“Người chờ một chút!” Vị đương gia trưởng lão ấy vội vàng bẩm báo chuyện này cho môn chủ Hỏa Thần môn.

Sau khi môn chủ Hỏa Thần môn biết được chuyện này cũng rất ngạc nhiên, vội vàng triệu tập ba vị đương gia trưởng lão của Hỏa Thần môn, đồng thời đưa cho đương gia trưởng lão một chỉ bảo, kêu bọn họ dẫn theo hai mươi Giới Linh sư áo xám có tu vi Huyền Võ đỉnh phong tới núi Thú Đô bắt Sở Phong.

Sở dĩ môn chủ Hỏa Thần môn không đích thân đi đến đó là do ông ta chưa biết chính xác tin tức này là giả hay thật. Mặt khác ông ta cũng sợ đây

là kế điệu hồ ly sơn của Sở Phong, nhân dịp mình rời đi sẽ đến đánh lén Hỏa Thần môn.

Dù sao thì ông ta cũng không biết Sở Phong bị bệnh như thế nào. Sở Phong vốn có lực chiến đấu vô cùng mạnh, sao đột nhiên không đối phó nổi yêu thú Huyền Võ bát trọng mà phải dùng toàn lực mới có thể giết chết?

Trước khi biết rõ những điều này, môn chủ Hỏa Thần môn sẽ không tự mình ra trận. Huống hồ, nếu như tin tức này là thật thì ngay cả yêu thú Huyền Võ bát trọng Sở Phong cũng đối phó không nổi,

vậy thì ba cường giả Thiên Võ cảnh muốn bắt Sở Phong là chuyện rất dễ dàng, chưa kể trong đó còn có một cường giả Thiên Võ tam trọng. Với cảnh giới này, cho dù đặt ở đại lục Cửu Châu cũng có thể coi là nhân vật có thể hô mưa gọi gió.

Cộng thêm hai mươi Giới Linh sư áo xám tuổi tác đều đã qua lục tuần, kinh nghiệm vô cùng phong phú, muốn phá được kết giới mà Sở Phong bố trí hẳn là không thành vấn đề. Vì thế môn chủ Hỏa Thần môn cảm thấy nếu như tin tức này là thật thì lần này chắc chắn sẽ bắt được Sở Phong.

Kết quả là, dưới sự lừa gạt của Sở Phong, Hỏa Thần môn cử ra một vị trưởng lão Thiên Võ tam trọng, hai vị trưởng lão Thiên Võ nhất trọng và hai mươi Giới Linh sư áo xám hơn sáu mươi tuổi lên đường, tạo thành một đoàn hai mươi ba lão già, tiến vào núi Thú Đô đuổi bắt Sở Phong.

Mặc dù không có nhiều người, nhưng vì tu vi của hai mươi Giới Linh sư áo xám là Huyền Võ cảnh nên mọi người chỉ đành dùng Bạch Đầu Điều làm phương tiện đi đường.

Hơn nữa Tổng Châu cũng rất lớn, mà núi Thú Đô cách Hỏa Thần môn rất xa. Vì thế phải tốn mất mấy ngày mới đến được đấy.

“Vị tiểu hữu này, người nói Sở Phong tu luyện ngay bên trong này sao? Vì sao ở đây không có sơn động như lời người nói? Lại càng không có bất kỳ kết giới nào?” Một trưởng lão Thiên Võ nhất trọng đứng bên cạnh Sở Phong tức giận chất vấn.

Bọn họ theo Sở Phong tới đây lại không hề phát hiện được dấu hiệu của trận đánh, đừng nói gì đến sơn động hay kết giới, có cảm giác như đã bị lừa.

“Rõ ràng Sở Phong đang ở đây, chẳng lẽ người không nhận ra?” Sở Phong vô tội nói.

“Cái rắm ấy, hắn ở đâu? Sao ta không thấy?” Vị trưởng lão kia càng tức giận hơn. Lão đã chắc chắn rằng bọn họ đã bị lừa.

“Cái lão mù này, giờ đã thấy chưa?” Tay của Sở Phong đột nhiên giơ ra, lấy tốc độ nhanh như tia chớp chớp vào đỉnh đầu vị trưởng lão kia. Đồng thời, khuôn mặt của Sở Phong cũng biến đổi, quay về diện mạo vốn có của mình.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 424: Thần Thể Trời Ban

“Trời ơi! Người, người là Sở Phong?”

Nhìn thấy Sở Phong, vị trưởng lão vốn đang tức giận bỗng tái cả mặt, vì vào lúc này, Sở Phong đã vận chuyển Lôi Đình lực khiến tu vi của bản thân đạt tới Huyền Võ bát trọng.

Với tu vi như vậy mà hắn có thể giết chết những cường giả Thiên Võ nhị trọng thì đừng nói gì đến vị trưởng lão đạt tới Thiên Võ nhất trọng này. Vì vậy, Sở Phong ấn tay lên Thiên Linh Cái của ông ta, hấp thụ bản nguyên của ông ta cho Đản Đản.

“A...” Vị trưởng lão kia hét thảm một tiếng. Sở Phong căn nuốt luyện hóa toàn bộ bản nguyên của ông ta xong, cả người ông ta mất đi sự sống, ngã lăn ra đất mà chết.

“Hỏa Thần môn các người dám phát lệnh truy nã Sở Phong ta. Hôm nay, tất cả các người đều phải chết!” Sau khi vận chuyển Lôi Đình lực giết chết vị trưởng lão kia, Sở Phong ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, vang vọng ra xung quanh tận vài dặm. Chim thú khắp nơi đều kinh hoảng, ngay cả yêu thú cũng sợ tới mức liên tục kêu rên, bỏ chạy ra xa.

“Sở Phong, hắn thật sự là Sở Phong! Nhanh, bày trận nhanh lên! phải bắt lấy hắn!” Lúc này người của Hỏa Thần môn mới kịp phản ứng, những Giới Linh sư đạt tới Huyền Võ cảnh bắt đầu vội vàng bố trí kết giới xung quanh, muốn dùng kết giới bắt Sở Phong lại.

“Đám người vô dụng các người lại mơ tới chuyện bắt ta sao?” Thấy vậy, Sở Phong tùy ý đánh ra một chưởng, chỉ thấy một luồng gió lớn thổi qua, ba tên Giới Linh sư bỗng chốc tan xương nát thịt, chết dưới tay hắn.

“Các người lui ra cả đi, để ta xử lý hắn!” Thấy vậy, vị trưởng lão đạt tới Thiên Võ tam trọng bắt đầu tản Thiên lực trong cơ thể ra đánh về phía Sở Phong.

“Hừ, ngay cả Bách Diện lão nhân cũng chưa phải là đối thủ của ta, người là cái thá gì?”

Sở Phong hừ lạnh, thi triển Long Du Cửu Thiên nhảy lên không trung và hóa thành một luồng ánh sáng lấp lánh đánh về phía vị trưởng lão kia, đồng thời cầm Tu La Quỷ Phủ trong tay vòng ra sau ông ta, không thèm nương tay đánh thẳng vào lưng ông ta.

“Người sai rồi, lão phu chưa từng nghĩ sẽ giết được người! Ta chỉ muốn bắt người lại thôi!” Nhưng vào lúc Sở Phong chuẩn bị vung rìu xuống thì vị trưởng lão kia đột nhiên xoay người, khóe môi hơi nhếch lên cười gian xảo, thả chiếc chén nhỏ trong tay ông ta ra.

“Rầm!” Sau khi chén nhỏ rời khỏi bàn tay của ông ta thì bắt đầu phình to ra, tỏa ra một lực hút kéo Sở Phong vào trong đó rồi rơi xuống đất.

“Trở về báo cho Môn chủ nhanh lên, nói Sở Phong đã bị ta nhốt trong Huyền Môn Bát Quái Trận! Bây giờ ta phải liên tục dùng Thiên lực ngăn cản hắn có cơ hội chạy thoát! Các người nhanh đi báo cho Môn chủ tới giúp ta!”

Sau khi dùng cái gọi là Huyền Môn Bát Quái Trận nhốt Sở Phong lại, sắc mặt của vị trưởng lão kia cũng không dễ nhìn chút nào, tuy Bát Quái Trận này có uy lực rất mạnh mẽ nhưng cũng vì vậy mà cần rất nhiều Thiên lực để điều khiển nó.

Nhưng dù vậy ông ta vẫn mừng như điên, vì bắt được Sở Phong tức là đã lập được công lớn. Chắc hẳn Môn chủ sẽ trọng thưởng rất lớn cho ông ta.

“Triệu trưởng lão, ta ở lại giúp ông tăng Thiên lực để điều khiển Huyền Môn Bát Quái Trận.” Một vị trưởng lão khác nói.

“Không cần, một mình ta có thể chống đỡ được một lúc! Bây giờ ông phải nhanh chóng về báo cho Môn chủ tới đây, nếu không ta sẽ không trụ vững được!” Vị Triệu trưởng lão đó từ chối.

Nghe ông ta nói, vị trưởng lão đạt tới Thiên Võ nhất trọng cắn răng, không do dự nữa mà nhảy lên không trung bay về phía Hỏa Thần Môn.

“Trưởng lão, chúng ta...”

Vào lúc này, chỉ còn lại mười bảy vị Giới Linh sư ngơ ngác đứng tại chỗ, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Bọn họ phát hiện, tuy đều đạt tới Huyền Võ cảnh nhưng so với Sở Phong, bọn họ giống như những con châu chấu đá voi vậy. Không ngờ tên Sở Phong này lại lợi hại như vậy, ngay cả trưởng lão đạt tới Thiên Võ tam trọng cũng phải cố gắng hết sức mới có thể tạm thời chế phục hắn.

“Các người đều ở lại bảo vệ ta, ta phải dùng hết sức lực để điều khiển Huyền Môn Bát Quái Trận này. Dù Bát Quái Trận này rất đặc biệt nhưng nếu không có sự hỗ trợ thì cũng có thể bị Sở Phong dùng kỳ binh phá vỡ!” Vị trưởng lão kia nghiêm túc nói.

“Tuân lệnh!” Thấy vậy, mười bảy vị Giới Linh Sư cũng không do dự nữa, vội vây quanh vị trưởng lão kia, bắt đầu bố trí kết giới bảo vệ ông ta.

Dù sao nơi này cũng là núi rừng, là nơi có nhiều yêu thú cư ngụ. Tuy không có những yêu thú mạnh mẽ như ở núi Vạn Yêu, cũng không có yêu

thú đạt tới Thiên Võ cảnh nhưng yêu thú đạt tới Huyền Võ đỉnh phong cũng không phải là không có. Nếu không đạt tới Thiên Võ cảnh thì rất khó giải quyết chúng.

Cứ như vậy, vị trưởng lão kia liên tục dùng Thiên lực để điều khiển cái gọi là Huyền Môn Bát Quái Trận, mà mười bảy vị Giới Linh sư đạt tới Huyền Võ đỉnh phong phía sau lại dốc lòng bảo vệ cho ông ta.

Bọn họ cứ như vậy từ sáng tới tối thì đột nhiên nghe Sở Phong nói vọng ra: “Vẫn chưa ra tay sao? Nếu không ra tay thì chắc ta bị chán tới chết trong này rồi!”

Đối với lời rống giận của Sở Phong, mấy người Hỏa Thần môn hơi hoảng sợ nhưng vẫn chưa hiểu tại sao hắn lại nói như vậy.

“Đúng là thiếu kiên nhẫn!” Đúng lúc này, một bóng dáng xinh đẹp bay từ một khu rừng cách đó không xa tới đây. Hơn nữa, nàng vừa phát tay một cái thì kết giới của bọn họ lập tức bị phá hủy.

Sau khi nàng giết chết mười bảy vị Giới Linh sư, vị trưởng lão kia mới nhận ra bọn họ đã bị gài bẫy. Thì ra Sở Phong đã sớm đặt mai phục ở đây rồi.

“Người, người là Tử Linh?” Vị trưởng lão này đã từng tới Chí Tôn sơn trang nên đương nhiên nhận ra Tử Linh. Nhưng ông ta không ngờ là một người đạt tới Huyền Võ cửu trọng như Tử Linh lại mạnh mẽ như vậy, có thể dễ dàng giết chết mười bảy vị Giới Linh sư của Hỏa Thần môn trong tích tắc.

Mười bảy vị Giới Linh sư này có thể nói là những Giới Linh sư ưu tú nhất ở Hỏa Thần môn. Mỗi người đều đã tu luyện nhiều năm rồi, kinh nghiệm chiến đấu và cách bố trí kết giới vô cùng cao minh. Vậy mà trước mặt Tử Linh lại không chịu được một đòn.

“Không sai, ta là Tử Linh. Nhưng thật ra hôm nay ta có thể nói cho người biết một bí mật.” Tử Linh bước đi nhẹ nhàng, tao nhã tới trước mặt vị trưởng lão kia, cười ngọt ngào nói.

“Bí mật? Bí mật gì?” Tuy nhận ra khí tức trên người Tử Linh là Huyền Võ cửu trọng nhưng không biết vì sao ông ta lại cảm nhận được một sự nguy hiểm tỏa ra từ trên người nàng.

“Thật ra, ta là thần thể trời ban.” Đột nhiên mắt Tử Linh thay đổi, biến thành màu tím.

Cùng lúc đó, từ trên người Tử Linh tỏa ra những luồng khí diễm màu tím rất kỳ lạ, sức mạnh đáng sợ như từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ tới mức dù vị trưởng lão kia đã đạt tới Thiên Võ tam trọng cũng không có cách nào chống trả được.

“Chết tiệt!” Vào lúc này, ông ta mới giật mình kinh ngạc, phát hiện thì ra nha đầu Tử Linh xinh đẹp này còn đáng sợ hơn cả tên quái nhân như Sở Phong.

Thần thể trời ban vốn là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, là thần thể được trời ban cho. Thứ sức mạnh trời ban này vốn không phải là thứ mà người phàm như bọn họ có thể chống lại.

Càng nghĩ, vị trưởng lão này càng không có ý định tiếp tục bắt giữ Sở Phong mà cầm Huyền Môn Bát Quái Trận trong tay đánh về phía Tử Linh.

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 425: Đông Phương Hải Vực

"Vô dụng!"

Mặc dù Tử Linh chẳng cử động gì nhưng đột nhiên một luồng khí diễm màu tím hiện ra, vừa giống như một con dã thú hung mãnh vừa giống như ma quỷ đến từ địa ngục, phá nát cả Huyền Môn Bát Quái Trận.

Thấy thế, vị đương gia trưởng lão kia bị dọa đến nỗi khuôn mặt tái nhợt, không còn dám tiếp tục chiến đấu với Tử Linh nữa mà quay người đi định bỏ chạy.

Nhưng Tử Linh không cho ông ta cơ hội đó, luồng khí diễm màu tím bỗng hóa thành một vòm miệng khổng lồ, ngay lập tức bao trùm lấy vị đương gia trưởng lão kia.

"A!"

Ông ta giãy giụa kêu la thảm thiết nhưng tiếng kêu càng ngày càng nhỏ dần và từ từ tắt hẳn.

Lúc này, đôi mắt màu tím của Tử Linh cũng dần trở lại trạng thái bình thường, luồng khí diễm kia cũng biến mất. Có điều vị đương gia trưởng lão kia cũng đã bị Tử Linh hấp thụ hết, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Về phần Tử Linh, nàng đang cầm một túi Càn Khôn trong tay. Vì trước đó Sở Phong đã quan sát cẩn thận nên biết được nó chính là túi Càn Khôn đó của vị đương gia trưởng lão kia.

"Nha đầu này thật đúng là đáng sợ, chỉ mới là Huyền Võ cửu trọng mà khi đối phó với cường giả Thiên Võ tam trọng lại vẫn thoải mái như thế!" Sở Phong nói.

"Hừ!" Nghe được lời này, Tử Linh còn hung hăng liếc mắt nhìn Sở Phong một cái, chợt nói: "Huynh cho là chỉ mỗi mình huynh có được sức mạnh đặc biệt sao? Dù gì bốn cô nương cũng là thần thể trời ban, sức mạnh của ta sao có thể giống với người bình thường chứ?"

"Đừng nói là Thiên Võ tam trọng, cho dù là Thiên Võ tứ trọng thì bốn cô nương cũng không sợ. Nếu như bốn cô nương đột phá đến Thiên Võ cảnh thì ngay cả Thiên Võ lục trọng, bốn cô nương cũng quyết chiến một trận!" Tử Linh tràn đầy tự tin, có thể thấy nàng rất tin tưởng vào sức mạnh của mình.

"Thiên Võ cảnh khó đột phá lắm à? Hồi trước nàng bế quan ở Chí Tôn sơn trang là để đột phá Thiên Võ cảnh đúng không?" Sở Phong tò mò hỏi.

"Đương nhiên là khó rồi, vô cùng khó là đằng khác! Huynh tưởng cảnh giới Thiên Võ có thể dễ dàng bước vào sao?"

"Lần đầu tiên ta đột phá Thiên Võ cảnh là lúc bế quan ở Chí Tôn sơn trang. Trong thời gian huynh rời khỏi đó, ông nội lại giúp ta thử đột phá thêm hai lần nữa."

"Nhưng cả hai lần đó đều thất bại, Thiên lực chẳng dễ lĩnh ngộ tí nào. Cho dù ta là thần thể trời ban thì vẫn gặp chút khó khăn." Tử Linh chu miệng, bản thân đã đột phá ba lần rồi nhưng vẫn không thành công nên cảm thấy rất bất mãn.

"Nha đầu kia, người ta phải đến hai mươi mấy tuổi mới có thể thành công đột phá đến Thiên Võ cảnh. Bây giờ nàng mới mười lăm tuổi, dù nàng là thần thể có thần lực trời ban và có thiên phú không giống người bình

thường nhưng cũng không thể nghịch thiên như vậy được chứ?" Sở Phong cười cười.

"Hứ, huynh thì biết cái gì! Thần thể trời ban vốn nên nghịch thiên như vậy, không thì đâu thể gọi là thần thể trời ban!"

"Ông nội của ta nói, đại lục Cửu Châu này chỉ là một vùng đất nhỏ bé, thiên phú của người tu võ ở đây rất kém. Cho nên đại lục này có đến mấy trăm triệu dân cư nhưng người có thể bước vào Thiên Võ cảnh thì lại vô cùng hiếm."

"Nhưng thế giới này lại rất rộng lớn, người tu võ có thiên phú cao nhiều vô số kể, những kỳ tài nghịch thiên cũng rất đông."

"Cho nên nếu như dựa theo tiêu chuẩn bình thường thì thiên phú của đại lục Cửu Châu cũng chỉ xem như đồ bỏ đi. Bởi vậy, dù bọn họ có thiên phú tốt nhất trong số mấy trăm triệu người ở đây nhưng cũng phải hơn hai mươi tuổi mới có khả năng bước vào Thiên Võ cảnh."

"Trong khi ở vùng kia, những người đột phá được Thiên Võ cảnh ở độ tuổi đó lại rất nhiều. Bọn họ vẫn chưa thể xem là những thiên tài đứng đầu, cùng lắm cũng chỉ được xem là thiên tài thôi."

Thiên tài đứng đầu thật sự là phải đạt được Thiên Võ cảnh trong vòng hai mươi tuổi, như thế mới được xem như thiên tài của thiên tài."

"Còn ta, thân là thần thể trời ban, nếu như trước hai mươi tuổi không thể bước vào Thiên Võ cảnh thì thực sự chẳng xứng với danh hiệu này một chút nào!" Khuôn mặt Tử Linh tràn đầy vẻ quật cường.

"Nàng vừa nhắc đến vùng kia là vùng nào thế?" Sở Phong càng tò mò, theo như lời Tử Linh thì tố chất của người tu võ ở vùng đó rất cao.

"Đó là..." Bị Sở Phong hỏi đột ngột như thế, Tử Linh cũng có chút do dự. Nhưng sau một lúc suy nghĩ, nàng vẫn nói với Sở Phong:

"Ngoài đại lục Cửu Châu ra, còn có rất nhiều vùng đại lục khác. Những đại lục này khá giống đại lục Cửu Châu, dân cư ở đó cũng rất nhiều nhưng hầu như tư chất tu võ đều rất kém cỏi. Những đại lục như vậy thường thường phải dựa vào một thế lực nào đó giống như thế lực của Hoàng triều Khương thị vậy."

"Nhưng thực ra thế giới này không phải chỉ có toàn đại lục, đó chỉ là một góc của núi băng thôi. Ông nội ta nói, ở phía tây đại lục có một vùng biển vô cùng rộng lớn."

"Ở vùng biển đó có rất nhiều thế lực lớn mạnh, các đệ tử môn nhân ở đó đều có khả năng thông thiên. Một đệ tử kém cỏi ở đó cũng có thể là thiên tài trong mắt những người ở đại lục Cửu Châu này."

"Nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ có tố chất thiên phú quá tốt, mà do tố chất thiên phú của người ở đại lục Cửu Châu quá kém."

"Nghe nói vùng biển đó rất rộng lớn, phía trên mặt biển có đại lục mênh mông, dưới mặt biển lại có rất nhiều động vật biển vô cùng phong phú cùng với vô số di tích và vô số kho báu."

"Vùng biển đó được gọi là vùng biển Phương Đông, ông nội của ta cũng chính là đến từ vùng biển đó, sau này dù sớm hay muộn ta cũng sẽ trở lại vùng hải vực đó thôi!"

"Bởi vì cha mẹ của ta đã bị người ở nơi đó hại chết, gia tộc của ta ở đó cũng bị tiêu diệt hết không còn một ai. Cho nên ta phải quay lại đó báo thù, nhất định phải quay về vùng biển đó để báo thù cho cha mẹ." Nói đến đây, Tử Linh khá kích động.

Lúc này rốt cục Sở Phong cũng hiểu được vì sao Tử Linh có thần thể trời ban. Chẳng ai ngờ rằng Tử Linh không sinh ra ở đại lục Cửu Châu mà ở vùng biển Phương Đông.

Đồng thời, Sở Phong cũng hiểu ra vì sao Tử Linh và ông nội của nàng mạnh như thế mà lại phải chịu ở lại đại lục Cửu Châu này. Đó là bởi vì kẻ thù của Tử Linh vô cùng hùng mạnh, bọn chúng mạnh đến mức có thể giết chết cả gia tộc của nàng, chỉ còn có nàng và ông nội của mình là sống sót, phải chạy trốn tới nơi này.

Thảo nào Tử Linh lại nôn nóng muốn mình phải mạnh hơn nữa, bởi vì nàng muốn báo thù. Sở Phong cũng đã từng trải qua nên hẳn rất hiểu cảm giác của Tử Linh.

"Tử Linh, kẻ thù của nàng cũng là kẻ thù của ta. Nói cho ta biết bọn họ là ai, ta nhất định sẽ giúp nàng giết chúng!" Sở Phong cầm bàn tay trắng nõn của Tử Linh.

Cảm nhận được hơi ấm từ hai bàn tay truyền đến, tim Tử Linh hơi run lên. Nỗi căm hận vốn đang ngập tràn trong lòng chợt vụt tắt. Nàng nhìn Sở Phong, nở nụ cười ngọt ngào, nói:

"Ta cũng không biết bọn họ là ai. Ông nội bảo rằng vẫn chưa đến lúc nói cho ta biết kẻ thù là ai, bởi vì bây giờ ta vẫn còn quá yếu."

TU LA VŨ THẦN

Thiện Lương Mật Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 426: Trở Về Hỏa Thần Môn

“Vèo!”

Đột nhiên một luồng gió mạnh bay vút qua, Sở Phong đã vọt tới trước mặt hai vị hộ vệ trông cửa. Hai người này còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì đã bị lưỡi dao sắc bén trong tay Sở Phong chặt đứt đầu.

Sau đó, Sở Phong và Tử Linh đi vào Hỏa Thần Lăng Viên. Trên đường đi, hễ ai nhìn thấy Sở Phong và Tử Linh, dù là đệ tử hay trưởng lão đều không có cơ hội sống, bọn họ còn chưa kịp kêu lên thì đã bị Sở Phong và Tử Linh giết chết rồi.

Hai người họ nhanh chóng giết chết một ngàn không trăm năm mươi tám người bảo vệ của Hỏa Thần Lăng Viên.

Sau đó, với lực lượng mạnh mẽ của một Giới Linh sư áo lam như Tử Linh, bọn họ nhanh chóng phá vỡ tất cả các kết giới cũng như mọi cơ quan ở đây, dễ dàng xâm nhập vào trung tâm Hỏa Thần Lăng Viên ẩn sâu trong lòng đất.

“Đúng là kẻ có tiền, ngay cả nghĩa trang cũng xây dựng tốt như vậy. Bao nhiêu kiến trúc của các thế lực tam lưu cũng không xa hoa bằng nơi này.”

Vào trung tâm của Hỏa Thần Lăng Viên, nhìn thấy kiến trúc hoành tráng với những vật phẩm điêu khắc tinh thể, Sở Phong buông lời cảm thán.

Từng bia mộ trong Hỏa Thần Lăng Viên đều là những pho tượng lớn được điêu khắc thành dáng vẻ của người đó khi còn sống. Trên bề mặt bia mộ cũng khắc lại tất cả những chuyện của các vị tiền bối đời trước, bao gồm chức vị của họ và những gì họ đã cống hiến cho Hỏa Thần môn.

“Môn phái càng lớn mạnh thì càng sĩ diện, chuyện này cũng rất bình thường.” Tử Linh giải thích.

Đừng nhìn nha đầu này mới mười lăm tuổi thôi đâu, thật ra tâm trí nàng đã trưởng thành rất nhiều, hơn nữa kinh nghiệm cũng rất phong phú, sự hiểu biết trên các lĩnh vực đều không thua kém Sở Phong.

“Oa, đúng là nhiều đồ ăn ngon, lại còn rất tươi mới nữa! Không lẽ mỗi ngày bọn họ đều đưa tới sao?”

Vì thực lực của những người chết ngoài kia không phải cao lắm nên Sở Phong không hứng thú với bản nguyên của bọn họ. Nhưng khi nhìn thức ăn trước bia mộ, hẳn lại cảm thấy rất thú vị, cũng chẳng thèm khách sáo gì mà cầm vài món lên, vừa đi vừa ăn vừa ném sang hai bên.

“Đừng ăn nữa, phải bắt đầu rồi!” Đột nhiên, Tử Linh nhìn về phía trước.

Vào lúc này, Sở Phong cũng trông thấy cánh cửa lớn trước mặt bọn họ. Đặc biệt là trước cánh cửa ấy còn bố trí một kết giới không thể khinh thường.

Kết giới này rất mạnh, hiển nhiên do một vị cao nhân để lại, dù là Tử Linh cũng phải dùng kết giới trận mới mở ra được.

“Nương tử đừng sợ, ta có kết giới thạch.” Sở Phong phát tay lên, một đồng kết giới thạch liền hiện ra trong tay hắn. Thứ này có thể giúp tăng sức mạnh của kết giới trận, như vậy sẽ nhanh chóng mở ra được cánh cửa lớn này.

Quả nhiên, sau khi Sở Phong giúp thì kết giới huyền diệu của Tử Linh càng trở nên mạnh mẽ hơn, cửa lớn trước mặt nhanh chóng mở ra.

“Oa...” Sau khi cửa lớn mở ra thì đôi mắt Sở Phong sáng lên, vì sau cánh cửa kia là một không gian khác, trong đó là hai mươi một bia mộ.

Xung quanh hai mươi một bia mộ này là từng luồng ánh sáng chói mắt tỏa ra từ những viên Huyền châu, Nguyên châu và Linh châu xếp xung quanh đó.

Trong số châu ngọc này, tuy Huyền châu có số lượng ít nhất nhưng dù vậy cũng phải có bốn, năm trăm nghìn viên, Nguyên châu có mấy triệu viên, còn Linh châu thì đếm không hết, chắc cũng phải đến cả trăm triệu viên.

Những tài nguyên tu luyện quý giá như vậy lại bị đem ra để trang trí cho đồng bia mộ và quan tài ấy.

“Không ngờ Hỏa Thần môn lại dùng nhiều tài nguyên tu luyện như vậy để tế mấy người đã chết này, đúng là phí của trời mà!” Sở Phong há hốc mồm nói.

“Tất cả bọn họ đều là Môn chủ đời trước của Hỏa Thần môn, đã cống hiến rất nhiều cho nơi này. Nếu không, làm gì có Hỏa Thần môn của ngày hôm nay!”

“Số tài nguyên tu luyện đó tượng trưng cho những quyền lợi mà bọn họ nhận được lúc còn sống, cũng thể hiện việc Hỏa Thần môn bọn họ không quan tâm tới những tài nguyên tu luyện hay tài phú trên đời.” Tử Linh giải thích.

“Tử Linh, vậy nếu tính tài sản của Hỏa Thần môn bằng Huyền châu thì kết quả sẽ thế nào?” Sở Phong tò mò hỏi.

Vì trước kia hắn đã từng nhìn thấy chủ nhân của những môn phái lớn lúc lấy ra hơn một trăm nghìn viên Huyền châu mà vẻ mặt đã giống như bị cắt thịt. Hắn còn nghĩ chắc bọn họ đều không có được một trăm vạn viên Huyền châu, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì có vẻ như không giống như vậy.

“Theo ta được biết, nếu tính tài sản của Chí Tôn sơn trang bằng Huyền châu thì chắc cũng lên tới năm, sáu triệu.”

“Mà Hỏa Thần môn còn lâu đời hơn cả Chí Tôn sơn trang. Hơn nữa, đây còn là môn phái bá chủ ở Tổng Châu, cũng đã được xây dựng từ vài trăm năm rồi. Chắc chắn nếu tính tài sản của bọn họ bằng Huyền châu thì cũng trên sáu triệu viên đấy!” Tử Linh giải thích.

“Nhiều vậy sao? Vậy mà trước đó ta còn tưởng lừa một trăm nghìn viên Huyền châu của bọn họ thì đã gây ra tổn thất lớn cho bọn họ rồi chứ.”

“Dùng nhiều công sức như vậy mà chỉ lấy được một góc nhỏ trong tài sản của bọn họ, vậy mà lúc đó đám người này còn bày ra dáng vẻ như bị cắt thịt lột da nữa chứ! Con mẹ nó!” Sở Phong nghĩ tới vẻ mặt của mấy vị Tông chủ khi hắn nói muốn một triệu viên Huyền châu thì lập tức muốn chửi bới.

“Đây đều là tài sản mà bao nhiêu đời Tông chủ tích góp lại, huynh nghĩ bọn họ muốn dùng thì dùng sao? Với bọn họ, dùng một trăm nghìn Huyền châu của môn phái đã là một số lượng lớn!”

“Dù sao những môn phái như vậy phải luôn ổn định tài sản của mình. Tuy bọn họ có nhiều tiền nhưng không phải lúc nào cũng có thể đưa ra, dù sao còn cần dùng số tài sản khổng lồ này để nuôi mấy ngàn vạn đệ tử, bồi dưỡng những người ưu tú nổi nghiệp. Chỉ có như vậy thì những tài năng trong môn phái mới không ngừng tăng lên, môn phái mới có thể ổn định vị thế, đứng vững không ngã.”

“Vì vậy, bọn họ chỉ nghĩ tới chuyện không ngừng tăng tài sản của mình, tăng sản nghiệp của môn phái. Còn số tài sản trong tay, sao bọn họ có thể tùy tiện lấy ra được?”

Tử Linh cười ngọt ngào rồi nói với Sở Phong: “Số tài nguyên tu luyện đó, ta không cần một viên nào, huynh cứ lấy hết đi.”

“Tử Linh, như vậy không ổn lắm đâu?” Thật ra, Sở Phong thật sự muốn chiếm hết số Huyền châu trong này, dù sao từ trước đến nay hắn chỉ độc lai độc vãng nên đã hình thành thói quen thấy bảo vật thì muốn lấy hết đi.

Nhưng nghe Tử Linh nói như vậy thì hắn mới phát hiện, giờ hắn đâu chỉ có một mình nữa mà bên cạnh còn có cả Tử Linh, nếu vậy sao hắn có thể giành hết mọi thứ làm của riêng được.

“Huynh cứ lấy hết đi, ta thấy nước miếng của huynh sắp chảy tràn ra trên số Huyền châu đó rồi.” Tử Linh cười tủm tỉm.

“Nhưng mà, không lẽ nàng không cần tài nguyên tu luyện sao?” Sở Phong hỏi.

“Ta? Đương nhiên ta cần, nhưng ta không cần nhiều như huynh, có thể nói tài nguyên tu luyện cũng không quan trọng với ta lắm.”

“Vì ta có thần thể trời ban, thần lực trong cơ thể ta chính là sự hỗ trợ lớn nhất. Điều ta cần nhất là phải hiểu về thần lực trong cơ thể mình, vì đó mới chính là những gì có thể giúp ta tăng tu vi.”

“Nhưng trùng hợp là huynh lại ngược lại với ta, huynh cần rất nhiều tài nguyên tu luyện đúng không?” Tử Linh tủm tỉm nói.

“Sao nàng biết?” Sở Phong nhíu mày, cảm thấy dường như Tử Linh biết chuyện gì đó, dù sao Thần Lôi trong cơ thể là bí mật lớn nhất của hắn.

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Ngoại Môn Đệ Tử
- Chương 2: Mỹ Nữ Trưởng Lão
- Chương 3: Khảo Hạch Bắt Đầu
- Chương 4: So Với Mạnh Thú Còn Hung Tàn Hơn
- Chương 5: Thanh Long Đạo Nhân
- Chương 6: Chẳng Lẽ Là Hắc?
- Chương 7: Linh Dược Săn Bắn
- Chương 8: Gặp Lại Sở Nguyệt
- Chương 9: Ta Vì Hắc Làm Chứng
- Chương 10: Quyết Nợ
- Chương 11: Tự Rước Lấy Nhục
- Chương 12: Ngoan Nhân
- Chương 13: Quỳ Xuống Cho Ta
- Chương 14: Thư Của Đại Ca
- Chương 15: Long Hồ Huỳnh Đệ
- Chương 16: Cự Tuyệt Gia Nhập
- Chương 17: Người Quen
- Chương 18: Tiếng Thét Trong Rừng
- Chương 19: Ta Là Chính Nghĩa
- Chương 20: Vạn Cốt Mộ Phần
- Chương 21: Biến Hóa
- Chương 22: Thiếu Nữ Đại Chiến Quái Vật
- Chương 23: Trong Vạn Người Không Có Một
- Chương 24: Người Dám Lấy Ta Sao?
- Chương 25: Tô Mỹ Nổi Giận
- Chương 26: Sở Phong Là Ngoan Nhân
- Chương 27: Quỷ Dị Phù Chú
- Chương 28: Thái Độ Chuyển Biến

[Chương 29: Cha Con Gặp Lại](#)
[Chương 30: Yêu Nghiệt](#)
[Chương 31: Khách Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 32: Ta Chịu Thua](#)
[Chương 33: Sở Phong Đấu Sở Tâm](#)
[Chương 34: Kinh Sợ Tứ Phương](#)
[Chương 35: Hứa Thiên Nhất](#)
[Chương 36: Ta Đến Ứng Chiến](#)
[Chương 37: Khiếp Sợ Toàn Trường](#)
[Chương 38: Dương Danh Trăm Dặm](#)
[Chương 39: Bày Ra Thực Lực](#)
[Chương 40: Ta Là Người Yêu Của Tô Mỹ](#)
[Chương 41: Đại Phiền Toái](#)
[Chương 42: Lấy Một Địch Trăm](#)
[Chương 43: Một Tôn Sát Thần](#)
[Chương 44: Đại Họa Lâm Đầu](#)
[Chương 45: Tô Nhu Bá Đạo](#)
[Chương 46: Gia Nhập Dực Minh](#)
[Chương 47: Bữa Cơm Ấm Áp](#)
[Chương 48: Trộm Mộ](#)
[Chương 49: Giới Linh Sư](#)
[Chương 50: Năm Giữ Huyền Công](#)
[Chương 51: Giới Linh La Bàn](#)
[Chương 52: Tinh Thần Bí Kỹ](#)
[Chương 53: Phù Chú Địa Đồ](#)
[Chương 54: Khiếu Hóa Tử Diên](#)
[Chương 55: Ta Gọi Sở Phong](#)
[Chương 56: Người Dám Tới Gần, Giết](#)
[Chương 57: Ngự Không Lão Nhân](#)
[Chương 58: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 59: Chiến Đấu Kịch Liệt](#)
[Chương 60: Lôi Đình Đệ Tam Thức](#)

[Chương 61: Ngự Không Thuật](#)
[Chương 62: Ngự Ông Đặc Lợi](#)
[Chương 63: Đại Điện Kỳ Di](#)
[Chương 64: Phần Thiên Liệt Diễm](#)
[Chương 65: Đột Phá](#)
[Chương 66: Tu Luyện Trận](#)
[Chương 67: Chỗ Dựa](#)
[Chương 68: Một Trận Hoảng Sợ](#)
[Chương 69: Lập Kỳ Lục Mới](#)
[Chương 70: Ghen](#)
[Chương 71: An Tĩnh Chút Cho Ta](#)
[Chương 72: Đánh Tư Đồ Vũ](#)
[Chương 73: Nhắc Nhở](#)
[Chương 74: Khảo Hạch](#)
[Chương 75: Chân Chính Là Thiên Tài](#)
[Chương 76: Phế Bỏ, Thu Được](#)
[Chương 77: Cầu Xin Tha Thứ Cũng Vô Dụng](#)
[Chương 78: Thiên Phú Trắc Thí](#)
[Chương 79: Phát Hiện Kinh Người](#)
[Chương 80: Tuyệt Thế Kỳ Tài](#)
[Chương 81: Chịu Nhục](#)
[Chương 82: Ước Chiến](#)
[Chương 83: Đừng Ai Nghĩ Ưc Hiếp Ta](#)
[Chương 84: Bách Biến Cung](#)
[Chương 85: Nguy Cơ Tứ Phía](#)
[Chương 86: Thần Bí Cao Thủ](#)
[Chương 87: Sở Gia Gặp Nạn](#)
[Chương 88: Chết](#)
[Chương 89: Đến Phiên Các Người](#)
[Chương 90: Linh Vũ Chiến Nguyên Vũ](#)
[Chương 91: Thống Nhất](#)
[Chương 92: Thân Thế Sở Phong](#)

[Chương 93: Lễ Vật](#)
[Chương 94: Hà Đức Hà Năng](#)
[Chương 95: Ta Đều Trảm](#)
[Chương 96: Tử Kim Lệnh Bài](#)
[Chương 97: Đại Quân Tới](#)
[Chương 98: Lấy Thế Đè Người](#)
[Chương 99: Thưởng Phạt](#)
[Chương 100: Đuổi Tận Giết Tuyệt](#)
[Chương 101: Lai Giả Bất Thiện](#)
[Chương 102: Có Giúp Đỡ](#)
[Chương 103: Kết Giới Thuật](#)
[Chương 104: Khảo Nghiệm](#)
[Chương 105: Cung Gia Bối Cảnh](#)
[Chương 106: Giới Linh Không Gian](#)
[Chương 107: Cởi Bỏ Phong Ấn](#)
[Chương 108: Hai Con Quái Vật](#)
[Chương 109: Ta Thực Sự Rất Lợi Hại](#)
[Chương 110: Thông Linh Khế Ước](#)
[Chương 111: Vạn Văn Bằng](#)
[Chương 112: So Đấu Bề Ngoài](#)
[Chương 113: Đối Trá](#)
[Chương 114: Cổ Táng](#)
[Chương 115: Mộ Địa Đẳng Cấp](#)
[Chương 116: Mẹ Đẻ Tô Nhu?](#)
[Chương 117: Nơi Hung Táng](#)
[Chương 118: Vô Cùng Bảo Tàng](#)
[Chương 119: Chuyển Đi Đây Không Tệ](#)
[Chương 120: Vị Hôn Phu Của Tô Mỹ](#)
[Chương 121: Chỉ Cần Một Chiêu](#)
[Chương 122: Chân Chính Thiên Tài](#)
[Chương 123: Hưởng Thụ Quá Trình](#)
[Chương 124: Đá Kê Chân](#)

[Chương 125: Quyết Đấu Đỉnh Phong](#)
[Chương 126: Hắc Kim Nhận](#)
[Chương 127: Quyết Sát Thất Thương Quyền](#)
[Chương 128: Tuyệt Thế Kỳ Tài](#)
[Chương 129: Hôn Thập Thâm Tình](#)
[Chương 130: Bí Mật Của Tô Gia](#)
[Chương 131: Đế Táng](#)
[Chương 132: Lôi Kéo, Cái Bẫy](#)
[Chương 133: Tà Hỏa Trên Thân](#)
[Chương 134: Sói Đói Vồ Thỏ Trắng](#)
[Chương 135: Tỷ Muội Ta Luôn Muốn](#)
[Chương 136: Hãn Huyết Bảo Mã](#)
[Chương 137: Trời Ban Thần Thế](#)
[Chương 138: Năng Lực Đặc Thù](#)
[Chương 139: Tao Ngộ Vây Sát](#)
[Chương 140: Cùng Đường](#)
[Chương 141: Sinh Tử Một Đường](#)
[Chương 142: Bạch Hổ Sơn Trang](#)
[Chương 143: Cầm Xuất Thủ Thì Liên Xuất Thủ](#)
[Chương 144: Mộ Dung Tiêu Dao](#)
[Chương 145: Thần Thức Thủ Hộ Giả](#)
[Chương 146: Thích Khách Trong Rừng](#)
[Chương 147: Đại Hiện Thân Thủ](#)
[Chương 148: Sát Phạt Quả Đoán](#)
[Chương 149: Mệnh Mạch](#)
[Chương 150: Trở Về Đỉnh Phong](#)
[Chương 151: Người Áo Xám Thần Bí](#)
[Chương 152: Lường Bại Câu Thương](#)
[Chương 153: Quan Tài Thủy Tinh](#)
[Chương 154: Di Thế Thiên Vũ Cảnh](#)
[Chương 155: Bí Mật Tuyệt Địa](#)
[Chương 156: Ra Sức Một Trảo](#)

[Chương 157: Thiếu Nữ Cường Hãn](#)
[Chương 158: Bạch Hổ Công Sát Thuật](#)
[Chương 159: Có Chút Ý Tứ](#)
[Chương 160: Thắng Bại Đã Phân](#)
[Chương 161: Tu La](#)
[Chương 162: Truyền Thừa](#)
[Chương 163: Trở Lại Thanh Long Tông](#)
[Chương 164: Đầy Ngập Lửa Giận.](#)
[Chương 165: Huyết Tẩy Nội Môn](#)
[Chương 166: Người Nào Là Vu Cửu?](#)
[Chương 167: Vu Cửu Đăng Tràng](#)
[Chương 168: Trí Mệnh Nhất Kiếm](#)
[Chương 169: Người Điên](#)
[Chương 170: Ta Chơi Đùa Với Người](#)
[Chương 171: Khí Phách Sư Tôn](#)
[Chương 172: Thường Phạt Phân Minh](#)
[Chương 173: Thầy Trò Tâm Sự](#)
[Chương 174: Hỏi](#)
[Chương 175: Giới Châu](#)
[Chương 176: Trước Hôn Ước](#)
[Chương 177: Giới Linh Công Hội](#)
[Chương 178: Thất Tinh Lão Nhân](#)
[Chương 179: Sở Phong Hiến Uy.](#)
[Chương 180: Thiên Tài Đăng Tràng](#)
[Chương 181: Tu La Quỷ Tháp](#)
[Chương 182: Tuyệt Đỉnh Thiên Tài](#)
[Chương 183: Nữ Khúc Tùng Lâm](#)
[Chương 184: Tái Ngộ Dương Tử](#)
[Chương 185: Giã Đạp Thiên Thê](#)
[Chương 186: Thả Hổ Về Rừng](#)
[Chương 187: Đệ Tam Quan](#)
[Chương 188: Tộc Nhân Và Công Hội](#)

[Chương 189: Cuồng Ngược](#)
[Chương 190: Kết Hạ Ân Oán](#)
[Chương 191: Vô Hình Đại Trận](#)
[Chương 192: Tiễn Các Người Một Đoạn Đường](#)
[Chương 193: Đối Chiến Giới Bất Phàm](#)
[Chương 194: Bạch Hổ Công Sát Thuật](#)
[Chương 195: Kỳ Binh](#)
[Chương 196: Đăng Đỉnh](#)
[Chương 197: Tầng Thứ Bảy](#)
[Chương 198: Đản Đản Thức Tỉnh](#)
[Chương 199: Thần Bí Nhân](#)
[Chương 200: Ánh Mắt Sùng Bái](#)
[Chương 201: Nhất Định Bảo Vệ Rồi](#)
[Chương 202: Phản Hồi Thanh Châu](#)
[Chương 203: Giá Lâm Hư Không Tông](#)
[Chương 204: Ngày Đại Hi](#)
[Chương 205: Đón Dâu](#)
[Chương 206: Hôi Bào Giới Linh Sư](#)
[Chương 207: Diệt Thương Quan Gia](#)
[Chương 208: Đến Tột Cùng Là Ai](#)
[Chương 209: Cầm Thú](#)
[Chương 210: Lời Khuyên](#)
[Chương 211: Hai Chuyện Đại Sự](#)
[Chương 212: Hư Không Long Ngâm Nhận](#)
[Chương 213: Hư Không Chân Nhân](#)
[Chương 214: Tin Dữ](#)
[Chương 215: Cực Kỳ Bi Thương](#)
[Chương 216: Tu La Tràng](#)
[Chương 217: Thủ Phạm Là Ai](#)
[Chương 218: Nhân Vật Nguy Hiểm](#)
[Chương 219: Cường Giả Tề Tụ](#)
[Chương 220: Cừu Nhân Gặp Lại](#)

[Chương 221: Trúng Kế](#)
[Chương 222: Kim Giáp Lão Nhân](#)
[Chương 223: Oai Lực Bí Kỹ](#)
[Chương 224: Ngự Không Mà Đi](#)
[Chương 225: Cung Điện Trong Mây](#)
[Chương 226: Thần Bí Cao Thủ](#)
[Chương 227: Hiểm Địa](#)
[Chương 228: Độc Cô Ngạo Vân](#)
[Chương 229: Cướp Sạch Không Còn](#)
[Chương 230: Ta Là Tu La](#)
[Chương 231: Thanh Châu Đệ Nhất Mỹ Nữ](#)
[Chương 232: Hại Người Chết Không Đền Mạng](#)
[Chương 233: Kinh Khủng Đại Trận](#)
[Chương 234: Ẩn Thế Cao Nhân](#)
[Chương 235: Nguyên Vũ Thất Trọng](#)
[Chương 236: Đáng Giá Trợ Giúp](#)
[Chương 237: Sở Cô Vũ Gặp Nạn](#)
[Chương 238: Lửa Giận Bùng Cháy](#)
[Chương 239: Máu Văng Đầy Đất](#)
[Chương 240: Cầm Kỵ Kết Giới Trận](#)
[Chương 241: Đệ Đệ Cường Đại](#)
[Chương 242: Ngày Ước Chiến](#)
[Chương 243: Thế Lực Thần Bí](#)
[Chương 244: Đúng Là Sở Phong](#)
[Chương 245: Một Năm Trước](#)
[Chương 246: Ba Quyền Oai](#)
[Chương 247: Người Tự Sát Đi](#)
[Chương 248: Sức Chiến Đấu Nghịch Thiên](#)
[Chương 249: Hoàn Toàn Áp Chế](#)
[Chương 250: Mở Mang Tầm Mắt](#)
[Chương 251: Thắng Bại Đã Phân](#)
[Chương 252: Phá Hư Quy Cũ](#)

[Chương 253: Tông Chủ Đăng Tràng](#)
[Chương 254: Đại Quân Tới](#)
[Chương 255: Giết Chết Cung Lộ Vân](#)
[Chương 256: Tà Môn Ngoại Đạo](#)
[Chương 257: Cấm Dược Màu Đen](#)
[Chương 258: Tự Cắt Đứt Của Quý](#)
[Chương 259: Cho Người Làm Ra Vẻ](#)
[Chương 260: Lão Đầu Thú Vị](#)
[Chương 261: Người Qua Đường Thần Bí](#)
[Chương 262: Hành Hạ Lâm Nhiên](#)
[Chương 263: Đại Thù Tất Báo](#)
[Chương 264: Cả Nhà Đoàn Tụ](#)
[Chương 265: Khai Tông Sư Tổ](#)
[Chương 266: Tinh Nguyên Trì](#)
[Chương 267: Thịnh Cầu](#)
[Chương 268: Sống Lại](#)
[Chương 269: Quật Khởi](#)
[Chương 270: Hôn Sự](#)
[Chương 271: Viếng Thăm Ngọc Nữ Tông](#)
[Chương 272: Không Còn Đường Lui](#)
[Chương 273: Không Có Tư Cách](#)
[Chương 274: Người Thật Chương Mắt](#)
[Chương 275: Bách Tông Đại Hội](#)
[Chương 276: Danh Ngạch Đặc Biệt](#)
[Chương 277: Mỹ Nữ Cho Mời](#)
[Chương 278: Trong Trà Có Thuốc](#)
[Chương 279: Trả Giá Thật Lớn](#)
[Chương 280: Cấm Kỵ Huyền Công](#)
[Chương 281: Ác Ma](#)
[Chương 282: Đoạt Lại Mặt Mũi](#)
[Chương 283: Xé Phẳng Hai Cánh Tay](#)
[Chương 284: Ăn Miếng Trả Miếng](#)

[Chương 285: Tự Tìm Đường Chết](#)
[Chương 286: Trận Quyết Đấu Giữa Những Thiên Tài](#)
[Chương 287: Hàn Khí Trí Mạng](#)
[Chương 288: Gặp Lại Thất Thương Quyền](#)
[Chương 289: Hồi Bào Giới Linh Sư](#)
[Chương 290: Đánh Thành Thịt Vụn](#)
[Chương 291: Có Giỏi Thì Xông Tới Đây](#)
[Chương 292: Trị Khỏi Cho Lý Trường Thanh](#)
[Chương 293: Chấn Động Thanh Châu](#)
[Chương 294: Tỷ Muội Thân Tình](#)
[Chương 295: Giới Linh Sư Biến Thái](#)
[Chương 296: Mở Ra Đế Táng](#)
[Chương 297: Huyền Tượng Trận \(Ảo Giác Trận\)](#)
[Chương 298: Huyền Vũ Thuần Giáp Thuật](#)
[Chương 299: Thám Hiểm Cổ Bảo](#)
[Chương 300: Ác Linh Nhận Chủ](#)
[Chương 301: Không Cách Nào Chạm Đến](#)
[Chương 302: Nỗi Lo Lắng Vô Hình](#)
[Chương 303: Biến Cố Kinh Thiên](#)
[Chương 304: Nhân Tình Ấm Lạnh](#)
[Chương 305: Long Du Cứu Thiên](#)
[Chương 306: Lòng Dạ Hiểm Ác](#)
[Chương 307: To Gan Lớn Mật](#)
[Chương 308: Sát Khí Bức Người](#)
[Chương 309: Phái Tin Tưởng Hãn](#)
[Chương 310: Chớ Ôn Áo!](#)
[Chương 311: Là Các Người Ép Ta](#)
[Chương 312: Ác Ma Vũ Dực](#)
[Chương 313: Phá Lệ Mà Ra Tay](#)
[Chương 315: Kho Báu Tài Nguyên](#)
[Chương 316: Đáp Lễ](#)
[Chương 317: Đại Khai Sát Giới](#)

[Chương 318: Con Đường Diệt Vong](#)
[Chương 319: Tĩnh Tâm Tu Luyện](#)
[Chương 320: Băng Lửa Cùng Tồn Tại](#)
[Chương 321: Gặp Rắc Rối](#)
[Chương 322: Cùng Nhau Chết](#)
[Chương 323: Phong Ấn Hai Năm](#)
[Chương 324: Đại Quân Hoàng Triều](#)
[Chương 325: Khương Hàn Lãnh Diện](#)
[Chương 326: Đến Tần Châu](#)
[Chương 327: Ta Đi Núi Vạn Yêu](#)
[Chương 328: Giúp Lão Một Chút](#)
[Chương 329: Hoàn Toàn Khuất Phục](#)
[Chương 330: Thiếu Niên Non Nớt](#)
[Chương 331: Chí Tôn Sơn Trang](#)
[Chương 332: Di Vật Của Yêu Vương](#)
[Chương 333: Thư Mời Của Chí Tôn](#)
[Chương 334: Người Mạnh Nhất Trong Tương Lai](#)
[Chương 335: Lão Già Háo Sắc](#)
[Chương 336: Giải Thưởng Mê Người](#)
[Chương 337: Đánh Người Thảm Hại Hơn](#)
[Chương 338: Long Du Tiểu Thành](#)
[Chương 339: Thiếu Niên Thiên Tài](#)
[Chương 340: Huyết Mạch Hoàng Cấp](#)
[Chương 341: Đột Phá Chương Ngại](#)
[Chương 342: Huyền Võ Tam Trọng](#)
[Chương 343: Đại Hội Thông Gia](#)
[Chương 344: Oai Của Kỳ Binh](#)
[Chương 345: Bại Lộ Tu Vi](#)
[Chương 346: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung](#)
[Chương 347: Hoành Hành Ngang Ngược](#)
[Chương 348: Ai Cho Người Tự Tin](#)
[Chương 349: Đánh Cho Người Chạy Té Đất Té Cát](#)

[Chương 350: Phản Đòn](#)
[Chương 351: Nền Kết Thúc Rồi](#)
[Chương 352: Mỹ Nữ Lên Đài](#)
[Chương 353: Không Gần Nữ Sắc](#)
[Chương 354: Tử Linh](#)
[Chương 355: Rèn Luyện Đặc Biệt](#)
[Chương 356: Chuẩn Bị Khai Chiến](#)
[Chương 357: Giai Nhân Viếng Thăm](#)
[Chương 358: Chiến Hỏa Nổi Lên](#)
[Chương 359: Nam Tử Công Địch](#)
[Chương 360: Quấn Chặt Không Buông](#)
[Chương 361: Người Lãnh Đạo](#)
[Chương 362: Hạ Lạc Nhi](#)
[Chương 363: Hãm Hại Thành Công](#)
[Chương 364: Đến Đuối Ông Nội Người](#)
[Chương 365: Xung Lượng Khủng Bố](#)
[Chương 366: Xảy Ra Biến Cố](#)
[Chương 367: Mạo Hiểm Cứu Người](#)
[Chương 368: Thâm Nhập Vào Hang Ổ Của Kẻ Địch](#)
[Chương 369: Chơi Một Trò Chơi](#)
[Chương 370: Xả Thân Cứu Người](#)
[Chương 371: Chân Tướng Rõ Ràng](#)
[Chương 373: Khí Thế Vương Giả](#)
[Chương 374: Rút Lui](#)
[Chương 375: Nơi Chứa Bảo Tàng](#)
[Chương 376: Cơ Hội Cuối Cùng](#)
[Chương 377: Hợp Tác](#)
[Chương 378: Giới Linh Của Tiên Linh Giới](#)
[Chương 379: Không Được Cứu Gã](#)
[Chương 380: Vách Tường Bị Phá Hủy](#)
[Chương 381: Giới Linh Sư Áo Vàng](#)
[Chương 382: Liệu Minh Cứu Giúp](#)

[Chương 383: Quý Trọng Người Trước Mắt](#)
[Chương 384: Con Đường Khác](#)
[Chương 385: Có Kỳ Binh](#)
[Chương 386: Tu La Quỷ Phủ](#)
[Chương 387: Nhận Ta Là Chủ](#)
[Chương 388: Vua Kỳ Binh](#)
[Chương 389: Trở Về](#)
[Chương 390: Có Biến Cố](#)
[Chương 391: Điều Kiện](#)
[Chương 392: Cần Tiền Không Cần Mạng](#)
[Chương 393: Người Trẻ Tuổi Diên Cuồng](#)
[Chương 394: Uy Lực Của Tu La Quỷ Phủ](#)
[Chương 395: Phá Trận](#)
[Chương 396: Tộc Trưởng Giới Tinh Bằng](#)
[Chương 397: Một Chương Đơn Giản](#)
[Chương 398: Tử Linh Nhờ Vả](#)
[Chương 399: Lệnh Truy Nã Kết Hợp](#)
[Chương 400: Tử Linh Lên Võ Đài](#)
[Chương 401: Không Phải Hãn Thì Không Được](#)
[Chương 402: Kẻ Nào Dám Động Vào Cháu Gái Ta?](#)
[Chương 404: Đại Hán Đầu Trọc Kể Chuyện Xưa](#)
[Chương 405: Đệ Tử Của Nguyên Cường Tông](#)
[Chương 406: Hãn Chính Là Sở Phong](#)
[Chương 407: Tặng Đại Lễ](#)
[Chương 408: Đối Đầu Với Tổng Thanh Phong](#)
[Chương 409: Kỳ Binh Nhân Tạo](#)
[Chương 410: Thân Thể Của Thiên Võ Cảnh](#)
[Chương 411: Thuốc Cấm Đỏ Như Máu](#)
[Chương 412: Đê Tiện Vô Liêm Sĩ](#)
[Chương 413: Là Bạn Hay Là Địch](#)
[Chương 414: Bách Diện Lão Nhân](#)
[Chương 415: Lão Ân Mày Xin Cơm](#)

[Chương 416: Quỷ Giết Người](#)

[Chương 417: Đấu Trí](#)

[Chương 418: Liệu Mạng](#)

[Chương 419: Phép Huyền Tượng](#)

[Chương 420: Tử Linh Xuất Hiện](#)

[Chương 421: Mặt Nạ Thần Kỳ](#)

[Chương 422: Chiến Xa Linh Lung](#)

[Chương 423: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang](#)

[Chương 424: Thần Thể Trời Ban](#)

[Chương 425: Đông Phương Hải Vực](#)

[Chương 426: Trở Về Hỏa Thần Môn](#)